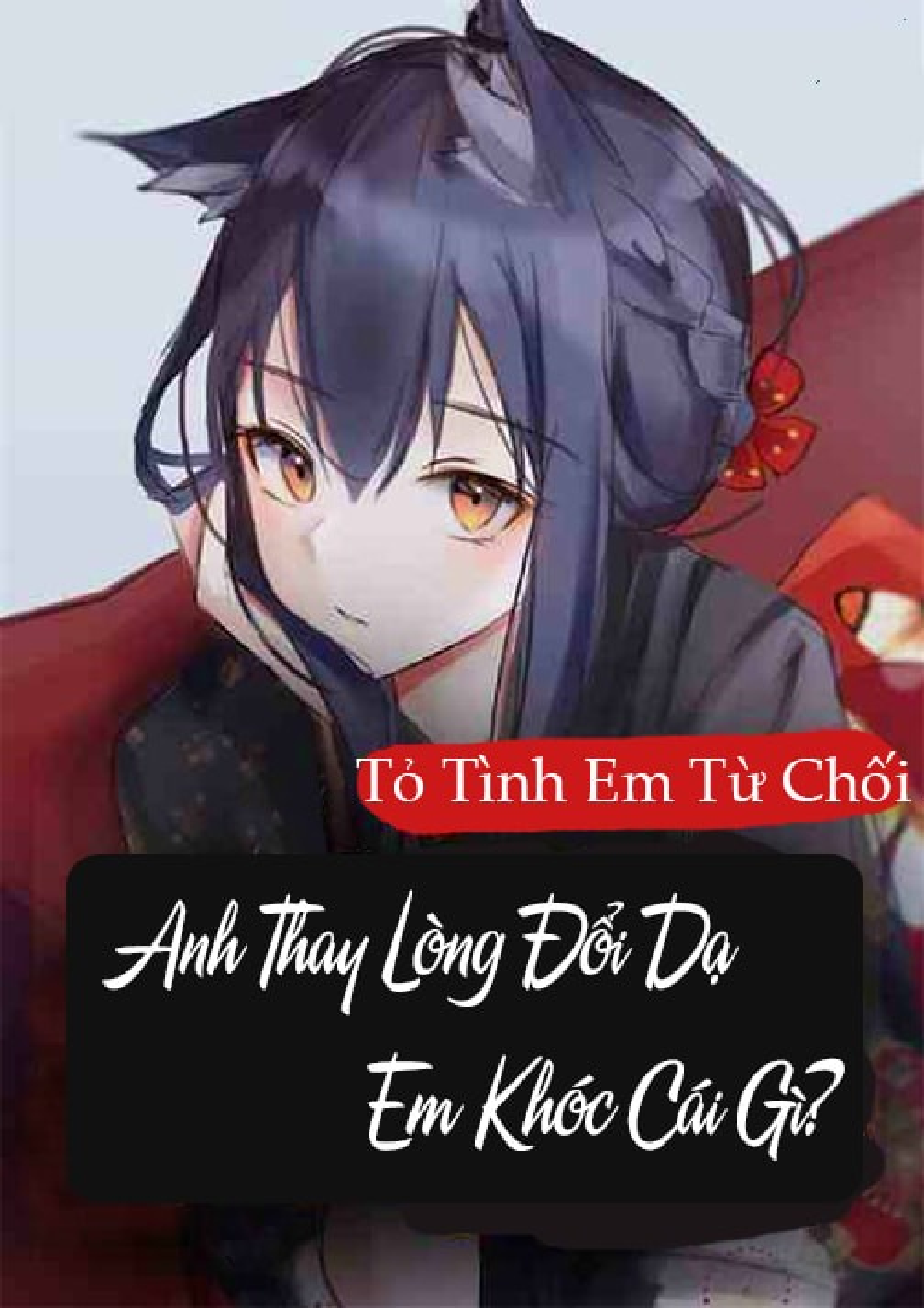

An anime-style illustration of a young woman with dark, spiky hair and cat-like ears. She has large, expressive orange-brown eyes and a slightly pouting mouth. She is wearing a dark, high-collared garment. The background is a soft, out-of-focus mix of light blue and red. A red banner with white text is positioned across the middle of the image, and a black box with white text is at the bottom.

Tỏ Tình Em Từ Chối

Anh Thay Lòng Đổi Dạ

Em Khóc Cái Gì?

TỔ TÌNH EM TỪ CHỐI, ANH THAY LÒNG ĐỔI DẠ EM KHÓC CÁI GÌ?

Tác giả: Phi Điều Dữ Bàn Ngư

Thể loại: Ngôn Tình

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Thành phố Lâm Giang, khu trung cư Thánh Trạch.

Trong một căn phòng ngủ hơi tối.

Giang Chu đang nằm trên giường bỗng ngồi bật dậy, trên mặt viết đầy khiếp sợ.

“Dĩ nhiên là trọng sinh?”

Giang Chu nhìn bốn phía để xem hoàn cảnh hiện giờ của mình.

Là nhà cũ của mình.

Chiếc quạt điện ở trên bàn vẫn còn đang hoạt động.

Tiếng kêu ong ong kia khiến cho hắn nhúc nhích đầu.

Đối với Giang Chu, thì tất cả những thứ này đều vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Trước khi trọng sinh, Giang Chu đã 35 tuổi.

Hắn là một quản lý cấp cao của một công ty nước ngoài, lương hàng năm gần 10 triệu.

Mùng sáu tết hắn uống say, lại nghịch pháo trong đường cống ngầm.

Kết quả dẫn nổ khí mê tan ở trong cống, tạo thành một vụ nổ.

Hắn còn tưởng rằng mình chết chắc rồi.

Không ngờ ông trời lại làm cho hắn sống lại một lần nữa.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu cảm nhận được, hình như trên mặt mình có vài giọt nước lạnh lạnh.

Hắn dùng tay sờ thử một cái, trong lòng nhất thời run lên.

“Là nước mắt sao?”

“Lẽ nào... mình sống lại vào đúng ngày mẹ mình qua đời?!!”

Giang Chu hít một hơi thật sâu, quay đầu liền nhìn thấy chiếc Nokia 5230 của mình ở trên bàn.

Hắn cầm điện thoại di động lên xem, ngày tháng là ngày 11 tháng 6 năm 2009.

Giang Chu rất quen thuộc với ngày này, đây là ngày thứ ba sau khi hẵn thi đại học xong.

Cha mẹ vẫn bình an vô sự, mà hẵn cũng thi không tệ.

Vậy tại sao mình lại mang theo nước mắt rồi đi ngủ nhỉ?

Trở lại năm mười tám tuổi.

Trí nhớ của hẵn vẫn đang hỗn loạn và mơ hồ.

Căn bản là không nhớ nổi, tại sao mình lại rơi lệ vào ngày 11 tháng 6 năm 2009 này.

Có điều, Giang Chu còn chưa kịp nghĩ, thì đã nhìn thấy đáp án ở trên điện thoại di động.

Ting ting ting — —

“Lão Giang, ông không sao đấy chứ, một ngày rồi mà ông vẫn chưa nhắn tin tôi đâu?”

“Không phải bị Sở Ngữ Vi từ chối sao? Không cần thiết phải đòi sống đòi chết như vậy chứ!”

“Trong trường học chúng ta, có ai mà không bị Sở Ngữ Vi từ chối đâu?”

“Nếu như ai cũng giống như ông, vậy THPT thành nam của chúng ta đã thành bãi tha ma rồi!”

Giang Chu nhìn những tin nhắn ở trên QQ trong điện thoại di động thì lập tức nhớ ra chủ nhân của cái avatar này.

(QQ= một phần mềm tương tự Zalo)

Người này là Quách Vĩ, là bạn bè thời THPT của mình.

Hai người là bạn cùng lớp, tích cách lại tương đối ăn ý.

Có điều, bởi vì không học cùng một trường đại học, cho nên dần dần mất liên hệ.

Nhưng mà, Sở Ngữ Vi mà Quách Vĩ nói đến là ai?

Giang Chu cẩn thận suy nghĩ lại một lúc, ký ức liền khôi phục.

Sở Ngữ Vi, hoa khôi trường THPT thành nam.

Có dáng người hoàn mỹ như ma quỷ.

Lại có một gương mặt xinh đẹp, tinh xảo giống như một mối tình đầu của mọi chàng trai.

Năm thứ ba THPT (lớp 12), đã làm cho không biết bao nhiêu chàng trai mê đắm.

Trong này, tất nhiên bao quát cả Giang Chu.

Giang Chu nghĩ đến đây thì lập tức biết tại sao mình lại rơi nước mắt.

Bởi vì, ngày 11 tháng 6 này, là ngày hắn tỏ tình thất bại.

Mà đối tượng từ chối hắn, chính là Sở Ngữ Vi.

Chỉ là đến khi đi học đại học, thì Giang Chu đã có tình yêu mới.

Cho nên hắn cũng từng bước quên lãng những ký ức về Sở Ngữ Vi.

“Hay lắm, không ngờ mình khi 18 tuổi lại nặng tình như vậy!”

“Ngủ mà còn khóc được, thật cmn nó mất mặt!”

Giang Chu chỉ biết dở khóc dở cười.

Tuy rằng thân thể của hắn bây giờ thân thể năm 18 tuổi.

Thế nhưng linh hồn của hắn đã 35 tuổi.

Cho nên, hắn cũng đã nhìn rõ cái loại đồ chơi tên là tình yêu này rồi.

Hơn nữa Giang Chu biết rõ, mình sẽ gặp cô gái mà mình yêu nhất đời này ở đại học.

Bởi vậy, hắn nhất thời không nhớ ra Sở Ngữ Vi này là ai cũng là chuyện bình thường.

Giang Chu mở khung chat: “Yên tâm đi, anh đây không sao!”

“Cái đêch, ông trả lời thật rồi này, thật sự không sao rồi?”

“Không phải một hoa khôi THPT thôi sao, tôi không để bụng đâu, cuộc sống đại học mới là tốt nhất!”

Quách Vĩ lập tức trả lời: “Ông cũng chưa học đại học, làm sao biết cuộc sống đại học là tốt nhất?”

“Dấu ‘?’ của ông sai rồi, tôi chính là sinh viên rồi.”

“???????”

Giang Chu cười nhẹ một tiếng, rồi lập tức nhảy xuống giường.

Nhưng đúng lúc này, hắn bị một thứ ở trên đầu giường hấp dẫn.

Đầu đề lại là— Di Thư.

Không có cô ấy, thì con thật sự không sống nổi.

Bởi vì con thật sự rất yêu cô ấy, còn yêu cô ấy hơn cả chính bản thân mình.

Cha mẹ không nên trách cô ấy, tất cả đều là quyết định của bản thân con.

Bởi vì con muốn dùng sinh mệnh để chứng minh, con yêu cô ấy sâu đậm đến mức nào.

Giang Chu nhìn thấy nội dung của bức “Di Thư” này xong thì suýt nữa chửi ầm lên.

Hắn đã quên mất, ban đầu mình cũng là một liêm cầu(*)

(*) dành cho ai chưa biết, liêm cầu ý chỉ loại người biết rõ đối phương không thích mình, nhưng vẫn không để ý tôn nghiêm và liêm sỉ, để bám theo đối phương, nịnh bợ, hùa theo, lấy lòng đối phương.

Chương 2: Tổ cáo tội phạm, nhận tiền thưởng!

Móa, vì một cô gái mà lại buông tha cuộc sống.

Đây chính là mình thời thanh niên sao?

Quá cmn nó xấu hổ rồi!

Là đàn ông, thì nên làm Hải Vương!(*)

(*) Hải Vương thì ăn nhiều hải sản, ghe 45 kg này, sò thì cả biển.

Ít nhất thì cũng phải liêm vài người, cũng phải là hải cầu chứ.

Có điều... Minh đã biết Di Thư rồi, tại sao vẫn không chết nhỉ?

Giang Chu suy nghĩ một chút, lập tức nhớ lại ngày hôm đó.

Hình như mình viết xong Di Thư liền thấy hối hận.

Bằng không thì cũng sẽ không bật quạt đi ngủ, cũng sẽ không sợ mình bị nóng quá mà tỉnh ngủ.

Ủm, cái này thì đúng là giống mình rồi đây.

Nếu như thật sự chết vì một cô gái, thì đúng là không đáng giá.

Huống hồ, tình cảm của hắn dành cho Sở Ngữ Vi chưa sâu đậm đến mức như vậy.

Đúng lúc này, cửa phòng của Giang Chu bỗng nhiên bị mở ra.

Quý bà Viên Hữu Cầm cầm cái chổi đi vào, kinh ngạc liếc mắt nhìn Giang Chu.

“Thằng nhóc thôi, sao con vẫn ở trong nhà?”

“Mẹ...”

Giang Chu lập tức kích động, liền chạy qua cho bà một cái ôm chặt.

Người phụ nữ trước mặt này, chính là mẹ của hắn.

Khi hắn mới học đại học năm hai thì bà đã qua đời.

Khiến cho Giang Chu đau lòng vài chục năm.

Viên Hữu Cầm sờ đầu Giang Chu một cái: “Bỗng nhiên ôm mẹ làm gì, không phát sốt chứ?”

“Mẹ, vài chục năm rồi con chưa được gặp mẹ...”

“Thần kinh, nói mê sáng cái gì!”

Giang Chu buông mẹ ra: “Đúng rồi, cha con đâu?”

“Đi làm chứ còn gì, trái lại là con, tại sao vẫn ở trong nhà?”

“Con không ở nhà thì ở đâu?”

“Trường học đã thông báo rồi, hôm nay đến trường lấy bằng tốt nghiệp, tại sao con còn chưa đi?”

Giang Chu nhức đầu: “Chắc là do ngủ nhiều nên quên mất, con sẽ đi ngay bây giờ đây!”

“Nhanh lên, sau đó trở về giúp mẹ gói sủi cảo!”

“Vâng vâng, con đạp xe đi luôn đây!”

Giang Chu nói xong thì lập tức ra khỏi nhà.

Hắn vừa đi vừa không ngừng suy nghĩ.

Hắn cũng đã xem nhiều tiểu thuyết mạng rồi.

Nên tất nhiên cũng có chút nghiên cứu với việc trọng sinh.

Người trọng sinh, nhất định phải gây dựng sự nghiệp, cưới bạch phú mỹ.(*)

(*) ý chỉ nhưng cô gái trắng trẻo, giàu có, xinh đẹp, nói chung là giấc mộng của mọi tên đàn ông.

Nhưng mà. .. mình phải làm gì để phát tài đây?

Mình cũng không biết quá nhiều tin tức của năm 09 nhỉ?

Năm 09...

Hình như phát hiện mộ của Tào Tháo.

Đi trộm văn vật đồ cổ?

Hít, có chút nguy hiểm.

Năm 09...

Hải tặc Somalia bắt cóc một thuyền chở dầu, đòi 3 triệu tiền chuộc.

Gia nhập bọn họ?

Khuôn mặt Giang Chu lại càng đen hơn.

Những tin tức mình nhớ rõ đều không có bất cứ tác dụng gì.

Biết thế, thì đã đọc nhiều báo trí tin tức rồi.

Giang Chu đi đến cổng trường THPT thành nam.

Hắn vừa dừng xe, thì sờ vào túi theo bản năng.

Trước khi trọng sinh, hắn là một kẻ nghiện thuốc lá.

Chỉ có điều, mình năm 18 thì trong túi không có thuốc.

Bởi vậy, hắn không thể làm gì hơn ngoài việc ngậm một sợi cỏ, để ngăn cơn thèm thuốc của mình.

“Sống lại một lần, rốt cuộc vẫn phải làm vài chuyện lớn mới được!”

“Làm sao để kiếm được tiền mua cây thuốc đầu tiên đây?”

Giang Chu nhìn bốn phía, nhưng vẫn không có manh mối gì.

Hắn cũng không nhớ rõ dãy số trúng thưởng của xổ số.

Trong tay lại không có tài nguyên gì để sử dụng.

So với đám nhân vật chính ngu ngốc trong tiểu thuyết mạng kia, thì hắn hoàn toàn không có ưu thế gì cả.

Đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên bị hấp dẫn bởi một tờ giấy dán trên bảng tuyên truyền.

“Lệnh truy nã toàn quốc: Đối tượng hiềm nghi Vương Đại Hải... Tiền thưởng tối cao là 500 ngàn.”

“Người có thông tin xin liên lạc với sở cảnh sát địa phương!”

Giang Chu xem đến đây thì ánh mắt bỗng nhiên ngưng kết.

Giang Chu từng đọc qua về tin tức của tên tội phạm bị truy nã này.

Nghe nói, người này đã giết một nhà ba người, rồi lẩn trốn năm năm.

Bởi vì tội ác tày trời, hơn nữa, thủ đoạn lại cực kỳ tàn nhẫn.

Cho nên Giang Chu cũng chú ý đến vụ án mạng này.

Vương Đại Hải này sẽ bị bắt ở năm 2014, trong một căn hầm ở khu đường tây.

Tên này vừa bị truy nã thì đã trốn vào trong đó, trốn một lần là 5 năm luôn.

Ban ngày tên này không dám lộ diện, chỉ chờ đến sau 12 giờ đêm mới dám ra ngoài kiếm cái gì ăn.

Nếu như không phải bởi vì khu đường tây bị bán cho một công ty bất động sản.

Thì có lẽ 8 hoặc 9 năm nữa cũng không bắt được tên này.
Mà trước khi trọng sinh, Giang Chu cũng đã đọc bài báo này.
Cho nên Giang Chu cũng biết vị trí củ thể của căn hầm đó.
Giang Chu nghĩ đến đây thì nhất thời vui vẻ.
Khoản tiền đầu tiên, không phải đã đến rồi sao?
500 ngàn tiền thưởng.
Mặc dù không nhiều, nhưng cũng đủ để hấn gậy dựng sự nghiệp nho nhỏ.

Tội của Vương Đại Hải kia là không thể tha thứ.
Vậy mình kiếm món tiền này cũng coi như là vì dân trừ hại.

Chương 3: Lạt mềm buộc chặt?

Trong khi Giang Chu vẫn đang suy nghĩ, thì có một chiếc xe đạp phóng như bay đến cổng trường.

Người đạp xe chính là bạn tốt của Giang Chu, Quách Vĩ.

Quách Vĩ vừa xuống xe, liền chạy đến trước mặt Giang Chu.

“Lão Giang, ông không sao đấy chứ?”

Giang Chu ho khan một tiếng, mặt không đổi sắc nói: “Tôi có thể có chuyện gì?”

Quách Vĩ không tin chút nào: “Ngày hôm qua tôi còn thấy ông khóc đòi sống đòi chết, giờ lại bảo không có chuyện gì?”

“Thật sự khóc đòi sống đòi chết?”

“Quả thực là như một giây kế tiếp sẽ nhảy sông tự vẫn luôn, khi bà nội tôi mất tôi cũng không khóc như vậy luôn!”

Mặt già của Giang Chu đỏ lên, trong lòng thâm tự nhủ, mình khi còn trẻ thật là ngu xuẩn.

Làm liếm cầu có gì tốt?

Thật sự không hiểu nổi mình đã nghĩ gì luôn.

Lẽ nào mị lực của Sở Ngữ Vi kia thật sự lớn như vậy sao?

Dù sao thì cũng là ký ức từ mười mấy năm trước.

Cho nên Giang Chu bây giờ cũng không nhớ dáng dấp của hoa khô trường ra sao.

Bởi vậy, hắn cũng không thể nào nhớ được tâm trạng năm 18 tuổi của mình là như thế nào.

Giang Chu nói: “Thôi bỏ đi, không nói chuyện này nữa, vào lấy bằng tốt nghiệp đi!”

Quách Vĩ lại nhìn Giang Chu: “Nhìn dáng vẻ này của ông, đừng bảo là lát nữa nhìn thấy Sở Ngữ Vi lại không kiềm chế được đấy nhé?”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Không không, học sinh THPT thì tính là gì, cuộc sống đại học mới là tốt nhất!”

“Vẫn là anh Giang ông trâu, chém gió mà y như thật!”

“Chém gió? Chờ ông thử nghiệm thì sẽ biết!”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào trong.

Bởi vì hôm nay là ngày lấy bằng tốt nghiệp.

Cho nên trường học rất đông người.

Lúc này, trong hành lang có tiếng người rất náo nhiệt.

Rất nhiều người đều đang bàn bạc chuyển đi chơi trong kỳ nghỉ hè này.

Có điều, mọi người vừa nhìn thấy Giang Chu xuất hiện thì lập tức dừng lại, mọi ánh mắt đều đổ dồn qua.

“Đây không phải là Giang Chu sao? Vẫn chưa chết à?”

“Sao lại chết?”

“Hôm qua tên này đã post bài trên QQ, nói là thất tình nên không muốn sống nữa!”

“Ah, đó là viết cho Sở nữ thần xem thôi, ai mà tin là thật chứ!”

“Lão Giang cũng là một nhân tài nha, nếu là tôi, thì hôm nay tôi cũng không có mặt mũi đến lấy bằng tốt nghiệp đâu!”

“Tôi đoán là, lát nữa Lão Giang nhìn thấy Sở Ngữ Vi, thì sẽ còn xông lên quần quít dây dưa!”

“Trời ạ, vậy thì có trò hay để xem rồi!”

Giang Chu nghe thấy mọi người trong lớp nghị luận thì mặt vẫn không đổi sắc, tim không đập nhanh.

Lớp 12 đều phân chia lớp theo thành tích.

Cho nên mọi người chỉ học cùng nhau một thời gian ngắn, cũng không có cái gì gọi là tình cảm bạn bè cả.

Hơn nữa, ai mà không có tuổi trẻ khinh cuồng chứ?

Tổ tình thất bại, viết bài post lên vòng bạn bè để chua xót bản thân.

Loại chuyện này, ai dám nói là mình chưa từng làm?

Giang Chu cũng không cảm thấy xấu hổ chút nào, vẫn nghênh ngang đi xuyên qua hành lang.

Nhưng mà hắn mới đi được một nửa thì bỗng nhiên lại dừng lại.

Bởi vì, nơi cửa sổ cách hắn gần nhất có một vị bạn học nhuộm tóc tím.

Người này là một tên côn đồ ở trong trường.

Dựa theo ký ức của Giang Chu, thì hắn biết tên này nhất định có thuốc lá.

Bạn học tóc tím nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Giang Chu nhìn mình thì bỗng nhiên cảnh giác.

“Giang Chu, ông nhìn tôi như thế làm gì?”

“Lão Cát, cho xin điều thuốc!”

Lão Cát lập tức thở phào nhẹ nhõm, liền đưa một điều thuốc qua: “Làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng ông tỏ tình thất bại, trực tiếp bị uốn cong chứ!”

“Nói nhảm ít thôi, không phải chỉ là một cô gái thôi sao!”

Bạn học Cát liền giễu cợt một tiếng: “Đừng chém, hôm qua ông khóc lóc như mưa, giờ lại giả vờ cái gì!”

Mặt mo của Giang Chu tối sầm, nhìn về phía Quách Vĩ, hỏi: “Rốt cuộc có bao nhiêu người chứng kiến cảnh tôi khóc ngày

hôm qua?”

“Cũng không nhiều!”

“Ồ, vậy thì tốt!”

Quách Vĩ gật đầu: “Chỉ có người của lớp chúng ta và mấy lớp bên cạnh thôi!”

“...”

Giang Chu chậm điều thuốc lên rít một hơi: “Con bà nó, mắt mắt như vậy?”

Lời này vừa dứt, một bóng người xinh đẹp bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn.

Gương mặt nàng lạnh như băng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Giang Chu.

Ủa?

Giang Chu nhìn vào nàng, ký ức xa xưa vẫn chưa kịp hồi phục.

“Giang Chu, bạn có ý gì?”

“Bạn cảm thấy tỏ tình với mình là một chuyện rất mất mặt sao? Vậy tại sao bạn còn muốn tỏ tình?”

“Ban đầu chúng ta vẫn còn có cơ hội làm bạn, nhưng không ngờ bạn lại nói xấu sau lưng mình như vậy!”

“Mình đã làm gì khiến bạn mất mặt? Chẳng lẽ bạn nói như vậy, chỉ là vì muốn tìm về lòng tự tôn sao?”

“Ấu trĩ, ngây thơ, nực cười!”

“Một người đàn ông, mà lại dám làm không dám chịu!”

Cô bé này càng nói càng kích động, ngực cũng bắt đầu đập trùng kịch liệt.

Giang Chu bị nói cho mờ mịt, hồi lâu sau mới tỉnh táo lại.

Cô gái trước mặt này có da dẻ trắng nõn nà.

Phối hợp với một đôi mắt trong veo động lòng người, mũi ngọc vênh cao tinh xảo.

Có điều, Giang Chu cảm thấy gương mặt này rất xa lạ.

Chương 4: Giả vờ phóng khoáng!

Giang Chu nói: “Chờ đã, trí nhớ của tôi không tốt, để tôi nghĩ lại xem bà là ai đã!”

“Bạn nói cái gì cơ...?”

Người trong hành lang nghe thấy câu nói này, lập tức thành một mảnh giễu cợt.

Nghĩ lại xem là ai?

Giang Chu thật sự là buồn cười.

Tỏ tình thất bại liền giả vờ như không quen?

Còn cảm thấy mình rất ngầu đúng không?

Loại trò xiếc như lạt mềm buộc chặt này đã bị người ta chơi chán rồi, hiểu không?

Thực sự là nực cười, quá buồn cười.

Cô gái này là Sở Ngữ Vi.

Là hoa khôi, Nữ Thần của trung học phổ thông thành nam.

Cũng chính là đối tượng Giang Chu 18 tuổi thầm mến đã lâu.

Sở Ngữ Vi vừa đi vào thì đã nhìn thấy Giang Chu.

Nàng vốn còn định đi vòng qua.

Nhưng không ngờ lại nghe thấy Giang Chu nói câu thật mất mặt.

Sở Ngữ Vi liền cảm thấy nực cười.

Người tỏ tình với mình nhiều vô số kể.

Nhưng bọn họ cũng giống như Giang Chu, không có ai là thành công cả.

Nhưng mà chỉ có một mình Giang Chu giả vờ giả vịt, làm ra vẻ mất mặt khi tỏ tình với mình.

Nàng là hoa khôi của thành nam, cũng là học sinh giỏi toàn thành phố.

Vậy mà tỏ tình với mình lại mất mặt sao?

Cho nên, nàng không nhịn được mà xông lên, muốn tìm Giang Chu để đòi một câu trả lời.

Nhưng mà thái độ của Giang Chu lại làm cho nàng luống cuống tay chân.

Nghĩ lại xem mình là ai?

Vừa hôm qua, tên này còn nước mắt nước mũi tùm lùm mà bám lấy mình.

Nói cái gì mà không có mình thì sẽ chết.

Hiện giờ lại giả vờ như không biết?

Làm như vậy rất thú vị sao?

Sở Ngữ Vi nhũn nhũn: “Giang Chu, bạn có cần phải làm như vậy không?”

“Ồ, là Sở Ngữ Vi...?”

Giang Chu kết hợp lời nói của cô gái này, và phản ứng của đám người xung quanh, thì đã có đáp án.

Đây chính là hoa khôi đã từ chối hẳn.

“Thì ra là Sở Nữ Thần, ngại quá ngại quá, chắc là do trưa nay ngủ hơi nhiều nên đầu óc hơi choáng váng!” Giang Chu mỉm cười, lại hết sức tự nhiên mà cầm bàn tay nhỏ bóng loáng của Sở Ngữ Vi: “Hay là lát nữa đi ăn cơm chung nhé? Để mình bày tỏ lòng xin lỗi chân thành này!”

“Bạn... bạn buông tay ra!” Mặt Sở Ngữ Vi lập tức đỏ bừng: “Ai cho bạn chạm vào mình!”

“A, ngại quá ngại quá, trước đây quen bắt tay với khách hàng, quen thuộc, bạn đừng để ý!” Giang Chu xin lỗi rất lễ phép.

Sau đó, lại cực kỳ dứt khoát mà buông tay Sở Ngữ Vi ra.

Không hề có một tia lưu luyến hay là không nỡ nào.

Mặt Sở Ngữ Vi vẫn đỏ bừng: “Khách hàng cái gì? Bắt tay cái gì, nói lung tung cái gì vậy?”

“Không có gì, mình đi lấy bằng tốt nghiệp trước, lúc nào rảnh rồi thì trò chuyện tiếp!”

Giang Chu nói lời tạm biệt với Sở Ngữ Vi, rồi gọi Quách Vĩ đi vào phòng làm việc.

Linh hồn của hắn đã 35 tuổi, nên rất thành thạo chuyện đời nhân xử thế.

Nhất là gặp dịp thì chơi còn là kỹ năng sở trường của hắn nữa.

Gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Thấy phụ nữ xinh đẹp thì nói lời hay, căn bản là không có gì khó khăn.

Nhưng mà Sở Ngữ Vi nhìn thấy Giang Chu muốn đi thì lại xông lên lần nữa.

“Giang Chu, tình cảm không thể miễn cưỡng được, mình chỉ hy vọng bạn thẳng thắn một chút, tại sao bạn lại có thể như vậy?”

Giang Chu từ từ thu lại nụ cười trên mặt: “Bằng không thì phải có thái độ gì, quỳ xuống ôm chân, khóc lóc cầu xin sao?”

“Mình không có ý như vậy...”

“Mọi người đều là gặp dịp thì chơi mà thôi, không cần phải nghiêm túc như vậy!” Giang Chu lời ít mà ý nhiều, vỗ vỗ vai Sở Ngữ Vi nói: “Người tỏ tình với bạn rất nhiều, người được mình tỏ tình cũng không ít, chúng ta sớm tụ sớm tan đi, ngoan!”

Sau khi Sở Ngữ Vi nghe xong thì trực tiếp bối rối.

Rõ ràng là mình từ chối người tỏ tình cơ mà?

Tại sao bây giờ nghe cứ như là mình bị người này ruồng bỏ vậy?

Sớm tụ sớm tan?

Lại còn ngoan?

Sở Ngữ Vi rất muốn phản bác lại.

Nhưng đảo mắt nghĩ lại thì lại cảm thấy không thích hợp.

Nếu như mình phản bác lại.

Vậy chẳng phải là mình không muốn sớm tụ sớm tan sao!

“Giang Chu, bạn chờ đây, mình sẽ không bao giờ để ý đến bạn nữa!”

.....

Mười mấy phút sau.

Giang Chu và Quách Vĩ cầm bằng tốt nghiệp đi ra ngoài.

Dưới ánh mắt trời rực rỡ, tâm trạng của hai người đều hết sức vui vẻ.

Thi đại học đã kết thúc, nghỉ hè lại bắt đầu rồi.

Đã không còn bị áp lực từ việc học, còn không phải là nghĩ xem nên chơi bởi lâu lỏng thế nào sao?

Quách Vĩ bỗng nhiên cười hề hề nói: “Lão Giang, ông thật sự không thích Sở Ngữ Vi nữa rồi à?”

Giang Chu cười: “Bé gái nào tốt bằng cuộc sống đại học chứ!”

“Đệch! Tốt như vậy thật à? Thật sự là khiến cho người ta kích động mà!”

Giang Chu quay đầu liếc mắt nhìn Quách Vĩ một cái, bỗng nhiên lại lắc đầu.

Bởi vì theo những gì hắn nhớ, thì con hàng này không tìm được bạn gái ở đại học.

Con hàng này cũng không thể nghiệm được cuộc sống đại học tốt như nào.

Chương 5: Hoa khôi bối rối!

Quách Vĩ nói: “Đúng rồi, Lão Giang, dù sao chúng ta cũng tốt nghiệp rồi, hay là đi quán bar thử nghiệm một lần đi, thế nào?”

“Không đi, hôm nay tôi có việc rồi.”

“Chuyện gì còn quan trọng hơn cả việc hưởng thụ cuộc sống chứ, nói không chừng còn gặp được mấy cô em thì sao!”

Giang Chu đẩy xe đạp ra: “Tôi phải đi đến đồn cảnh sát, ngày mai lại đi quán bar đi, ngày mai tôi mời!”

“Đồn cảnh sát?”

Quách Vĩ trần đầy nghi ngờ nhìn bóng lưng đạp xe đi xa của Giang Chu.

Cùng lúc đó, Giang Chu ra khỏi trường, dừng lại ở trước cửa quầy bán quà vặt.

Con nghiện thuốc của hắn lại bắt đầu rồi.

Hiện giờ trong túi không có thuốc, làm cái gì cũng không thấy vui vẻ.

Vì vậy, hắn đi vào mua một bao Hồng Tướng Quân, lại rút một điếu ra, chuẩn bị châm lửa.

Nhưng mà vừa bỏ thuốc lá vào miệng, thì động tác của hắn đã dừng lại.

Chỉ thấy hoa khôi Sở Ngữ Vi vừa đạp xe lướt qua hắn, cũng đi cùng một phương hướng giống hắn.

Mà sau lưng Sở Ngữ Vi còn có một đồng học sinh nam đạp theo.

Người chen ta, ta chen người.

Tất cả đều muốn...đi song song với Sở Ngữ Vi.

“Lại là con bé này, âm hôn bất tán mà!”

“Bỏ đi, không hút nữa, bằng không thì lại bị hiểu lầm là lạt mềm buộc chặt!”

Giang Chu cất thuốc lá đi, lại ung dung nhàn nhã đạp xe theo sau đội bộ đội kia, để đến đồn cảnh sát.

Có điều, mới đi được một đoạn, thì đám học sinh nam ở đằng sau Sở Ngữ Vi đã phát hiện ra hắn.

“Lại là Giang Chu? Nhà Giang Chu ở hướng ngược lại cơ mà? Tại sao lại đi đường này rồi?”

“Ban này còn giả vờ giả vịt không biết, hiện giờ lại muốn dây dưa với Sở Nữ Thần, thật sự là không biết xấu hổ!”

“Chắc là lúc này có quá nhiều người nên mới giả vờ giả vịt thôi, hiện giờ thì lại muốn tìm cơ hội để tiếp cận Sở Nữ Thần rồi.”

Sở Nữ Thần nghe thấy tiếng nghị luận ở đằng sau thì cũng phát hiện ra Giang Chu.

Tại sao người này vẫn còn dây dưa với mình?

Chẳng lẽ mình nói vẫn chưa rõ ràng sao?

Nàng đã nói rồi, trước khi học xong đại học, thì nàng tuyệt đối sẽ không yêu đương!

Cô chấp với tình cảm là một chuyện tốt.

Nhưng mà, dựa vào cái gì mà cứ dây dưa với mình?

Sở Ngữ Vi rất phiền muộn, muốn há miệng để đuổi người này đi.

Mà đám sứ giả hộ hoa ở xung quanh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, bọn họ đã vây quanh, không để cho Giang Chu có cơ hội tiếp cận.

Mọi người đều nhìn về phía sau, mục tiêu thì đang từ từ, từ từ lại gần.

Bọn họ đã chuẩn bị mấy lời nói chế giễu rồi, như vậy thì có thể làm cho tên này biết khó mà lui.

Nhưng mà để cho mọi người không ngờ tới chính là, Giang Chu đã trực tiếp đi vượt qua bọn họ chứ không dừng lại.

Giang Chu vẫn cứ ung dung nhàn nhã đạp xe lướt qua đoàn người.

Thái độ kia, giống như trong mắt hấn, căn bản là không tồn tại Sở Ngữ Vi vậy!

Sở Ngữ Vi thấy Giang Chu lướt qua mình thì nhất thời không nhìn được mà kêu lên một tiếng: “Bạn đứng lại đó cho mình!”

Nàng cảm thấy lòng tự trọng của mình bị đá kích.

Nàng là hoa khôi, là Nữ Thần.

Tại sao có thể có người không thèm nhìn nàng chứ?

Có điều, nàng không tin là Giang Chu thay lòng đổi dạ.

Mà chỉ cảm thấy Giang Chu đang dùng cách này để thu hút sự chú ý của mình.

Vị vậy, nàng liều mạng đạp xe đuổi theo Giang Chu.

Giang Chu nghe thấy tiếng gọi thì hơi quay đầu.

“Là bạn à, Sở Vũ Tâm!”

“Minh là Sở Ngữ Vi!”

Giang Chu nâng trán: “A, ngại quá ngại quá, xem phim nhiều nên bị lẫn lộn!”

Sở Ngữ Vi khẽ nhún mày: “Phim gì?”

“Lưu Tinh Vũ gì gì ý, nói thì bạn cũng không biết đâu, thôi mình đi trước đây, bạn đừng đi theo nữa!”

“Bạn...”

Đúng lúc này, một học sinh nam cao to ở trong đoàn xe tiến lên.

Cậu ta đạp đến bên cạnh hai người, nhìn về phía Giang Chu: “Ông cũng quá không biết xấu hổ rồi, rõ ràng là ông đi theo bọn tôi cơ mà? Nhà ông ở hướng ngược lại mới đúng!”

Giang Chu suy nghĩ một chút, ngược mắt lên nhìn cậu ta: “Ông là Mộ Dung A Hải?”

“Tôi là Trịnh Vũ, là lớp trưởng của ông!”

“Giờ đã tốt nghiệp rồi, lớp trưởng thì làm cái rắm gì!”

Trịnh Vũ tức giận mà quay sang nhìn Sở Ngữ Vi: “Ngữ Vi, đừng đi cùng loại người này, chúng ta đi đường khác đi!”

Sở Ngữ Vi lại không thèm để ý đến cậu ta: “Giang Chu, vì sao bạn lại đi theo mình?”

“Bạn ở phía sau, tôi đi phía trước, tại sao lại là tôi đi theo bạn?”

“Bạn chính là đi theo mình!”

Giang Chu thở dài: “Thật là nhàm chán, bạn muốn nghĩ thế nào thì nghĩ thế đó đi!”

Sở Ngữ Vi lại vô cùng tức giận: “Được, bạn muốn đi theo thì đi theo đi, dù sao mình cũng muốn đến đồn cảnh sát, nhìn xem bạn có dám đi theo không!”

“Bạn cũng đến đồn cảnh sát? Làm gì ở đó?”

“Cha của mình là cục trưởng, ông ấy nói muốn dẫn mình đi ăn cơm, sao rồi, sợ rồi à?”

Chương 6: Mình thật sự đến báo án mà!

Giang Chu bắt đầu dĩ vãng một nụ cười khô.

Nữ Thần thật sự là đáng sợ.

Có điều, đây cũng quá trùng hợp rồi, mục đích của bọn họ, dĩ nhiên lại giống nhau.

Giang Chu cũng không có biện pháp gì, không thể làm gì hơn là đi cùng nàng về phía trước.

“Giang Chu này cũng quá cố chấp rồi, thật sự đi theo chúng ta à?”

“Đúng thế, thật không biết xấu hổ!”

“Nào có cô gái nào sẽ thích một kẻ cố chấp như vậy chứ!”

Đám học sinh nam vây quanh bên người Sở Ngữ Vi đều mở miệng không ngừng trào phúng.

Bọn họ và Sở Ngữ Vi đều có ý nghĩ giống nhau.

Giang Chu đi theo đám người bọn họ, tuyệt đối là vì muốn dây dưa với Sở Ngữ Vi.

Ba phút sau, lộ trình đã đi được hơn nửa.

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên dừng xe, nhìn về phía Giang Chu.

Nàng thật sự không ngờ người này lại sẽ đi theo đến cùng như vậy.

Nếu như cha nàng nhìn thấy cảnh này, thì nàng nhất định sẽ bị mắng.

“Giang Chu, bạn trở về đi, được không?”

Giang Chu nắm tay lái: “Tại sao lại phải trở về? Mình cũng đi bên này mà!”

Sở Ngữ Vi thật sự sợ rồi: “Cùng làm thì mình sẽ suy nghĩ chuyện bạn tỏ tình một lần nữa, bạn về trước được không?”

“Thần kinh, đồn cảnh sát là nhà bạn mở à?”

Giang Chu thật sự không có thời gian dây dưa với Sở Ngữ Vi nữa, liền nghênh ngang đạp xe rời đi.

Sở Ngữ Vi nhìn thấy cảnh này thì khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái lại.

Người này sẽ không xông vào đồn cảnh sát tìm cha của nàng thật chứ?

Tình yêu của người này dành cho mình lại sâu đậm đến vậy sao?

Sở Ngữ Vi cũng không dám nghĩ nữa, liền nhanh chóng đạp xe đuổi theo.

Từ khi trở thành hoa khôi của trường trung học phổ thông thành nam, nàng chưa bao giờ nghĩ là sẽ có một ngày như vậy.

Có một ngày, bản thân mình lại liều mạng đuổi theo bóng dáng của một người con trai.

.....

Mười phút sau, sở cảnh sát thành phố Lâm Giang.

Một đám học sinh dừng xe lại bên đường, kinh ngạc mà nhìn về phía trước.

Giang Chu dĩ nhiên lại thật sự dừng xe ở cổng.

Khá lắm, lại còn có kiêu tỏ tình như vậy sao?

Không theo đuổi được người ta, thì trực tiếp tìm cha của người ta?

“Tên này, thật sự là quá to gan rồi!”

Sở Ngữ Vi tức giận đến giậm chân, cũng nhanh chóng chạy vào theo.

Nàng ngăn cản Giang Chu ở ngay trước cửa đồn cảnh sát, biểu cảm như đã sắp khóc đến nơi.

“Giang Chu, rốt cuộc bạn muốn làm gì?”

“Báo án chứ làm gì.”

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu: “Mình sợ bạn rồi, bạn muốn cùng mình yêu đương đúng không? Mình đồng ý còn không được sao!”

Giang Chu lập tức lắc đầu: “Không được, mình không có hứng thú gì với bạn cả!”

“Bạn... bạn nói cái gì cơ?”

“Đã nói rồi, sớm tụ sớm tán, tại sao bạn lại không ngoan như vậy?”

“Bạn!”

Giang Chu tránh Sở Ngữ Vi, rồi đi thẳng vào nơi tiếp đón trong đồn cảnh sát.

Sở Ngữ Vi thật sự luống cuống rồi.

Đến tận bây giờ, nàng vẫn cảm thấy Giang Chu làm như vậy là để thu hút sự chú ý của mình.

Được rồi, nàng thừa nhận là Giang Chu đã thành công.

Nhưng mình cũng đã đồng ý rồi, tại sao người này còn chưa đi về chứ?

Sở Ngữ Vi không thể làm gì hơn là cố giả vờ trấn tĩnh, rồi đi vào theo.

“Chú cảnh sát, cháu muốn báo án!”

Cảnh sát trực ban ngẩng đầu lên: “Báo án? Có chuyện gì à?”

“Cháu có manh mối vụ án số 523, vụ án diệt môn Tề gia!”

Cảnh sát trực ban nghe thấy câu này thì nhất thời mở to hai mắt.

“Cháu nói là kẻ hiềm nghi Vương Đại Hải sao?”

Giang Chu gật đầu: “Đúng vậy!”

“Cậu bé, cậu chờ ở đây một lát, để chú đi gọi cục trưởng!”

“Làm phiền ngài rồi!”

Cảnh sát trực ban vừa đi vào, Sở Ngữ Vi lập tức kéo Giang Chu lại: “Bạn đang làm cái gì vậy?”

“Báo cảnh chứ làm gì!”

Sở Ngữ Vi cắn môi mông: “Giang Chu, báo án không thật là sẽ bị tạm giam, mình đã đồng ý làm bạn gái bạn rồi, còn không được sao!”

Giang Chu nghe thấy câu này thì lại cảm thấy rất ngạc nhiên.

Cô gái này thật đúng là quá khó hiểu.

Khi mình theo đuổi, tán tỉnh nàng thì nàng lạnh nhạt.

Hiện giờ mình không theo đuổi, thì nàng lại chủ động dán vào người mình.

Thì ra, lạt mềm buộc chặt thật sự có tác dụng này.

Có điều, ý nghĩ duy nhất trong đầu Giang Chu bây giờ, chính là kiếm tiền.

Hơn nữa, hắn còn biết rõ, người mình lấy làm vợ cũng không phải Sở Ngữ Vi.

“Mình thật sự đến đây để báo án, không có quan hệ gì với bạn!”

Sở Ngữ Vi không tin: “Nếu như cha mình biết, thì sẽ đánh chết bạn đấy!”

Trong khi hai người nói chuyện, thì một người cảnh sát trung niên xuất hiện trong đại sảnh.

Người này có gương mặt chữ quốc, góc cạnh rõ ràng, cực kỳ có khí thế.

Sở Ngữ Vi vừa nhìn thấy người này thì lập tức cúi đầu xuống.

“Cha...”

Cảnh sát trung niên hơi kinh ngạc: “Tiểu Ngữ, là con báo án à?”

“Không phải... không phải!”

Giang Chu nghe thế liền đứng dậy: “Chú, là cháu đến báo án.”

“Cháu?”

Chương 7: Giang Chu quá xúc động rồi!

Cảnh sát trung niên nhìn con gái đang nắm chặt tay áo của Giang Chu thì sắc mặt hết sức khó coi.

Con gái của mình vẫn luôn rất ngoan ngoãn, sẽ không yêu sớm mới đúng.

Sao bây giờ lại nắm chặt tay của một học sinh nam mà không thềm buông ra.

Có điều, làm một người cảnh sát nhân dân, ông vẫn phải có trách nhiệm một chút.

Hơn nữa, người này nói là có manh mối của vụ án số 523.

Vụ án này là vụ án rất lớn ở thành phố Lâm Giang, nên không thể qua loa được.

Cảnh sát trung niên gật đầu: “Cậu nhóc, đi theo chú vào trong phòng ghi chép!”

Cha của Sở Ngữ Vi tên là Sở Hùng.

Là cục trưởng cục cảnh sát thành phố Lâm Giang.

Đồng thời, ông còn là một vị cảnh sát hình sự có kinh nghiệm nhiều năm.

Hai người vừa đi vào phòng ghi chép.

Giang Chu liền miêu tả lại vị trí của Vương Đại Hải.

Thậm chí hắn còn vẽ một tấm bản đồ đơn giản lên giấy.

Sở Hùng nghe Giang Chu miêu tả xong thì lập tức xác nhận, đây là manh mối thật.

Bởi vì, dựa theo những gì bọn họ điều tra được, thì Vương Đại Hải đã mất tích ở khu vực này.

Trước đó, bọn họ cũng đã tìm kiếm bằng hình thức trải thảm một thời gian, nhưng từ đầu đến cuối lại không có manh mối

gì.

Kết quả là, không ngờ tên này lại trốn trong một căn hầm bị bỏ hoang ở trong một cái thôn hoang vắng.

Hóa ra là trốn dưới đất, chẳng trách bọn họ tìm trên mặt đất không thấy.

Sở Hùng liếc mắt nhìn Giang Chu, ấn tượng của ông với Giang Chu lại tốt hơn vài phần.

Học sinh bình thường thì ngay cả gọi 110 còn không dám chứ đừng nói là đến báo án.

Giang Chu hoàn toàn có thể làm bộ không biết gì về chuyện này.

Dù sao thì vụ án này cũng không có quan hệ gì với tên nhóc này mà.

Nhưng tên nhóc này lại rất có ý thức trách nhiệm, nên đã đến cung cấp manh mối quan trọng.

Chuyện này đối với người nhà của người bị hại, đối với thành phố Lâm Giang và toàn bộ xã hội, đều là một cố gắng to lớn.

“À đúng rồi, chú cảnh sát!”

Sở Hùng ngẩng đầu: “Cậu nhóc, còn chuyện gì sao?”

Giang Chu ho khan một tiếng ngượng ngùng: “Nếu các chú bắt được Vương Đại Hải, có phải là sẽ thưởng cho cháu 500 ngàn không?”

“...”

Sở Hùng nghe thấy câu này, thì thiện cảm vừa xuất hiện đã lập tức mất sạch.

Vừa mới khen tên nhóc này có ý thức trách nhiệm với xã hội, không ngờ lại alf vì tiền.

Vậy thì tính chất liền thay đổi hoàn toàn rồi, hiểu không?

Nếu như tên nhóc này muốn theo đuổi con gái mình, thì mình tuyệt đối sẽ không đồng ý.

“Nếu như bắt được Vương Đại Hải, thì chúng tôi sẽ thực hiện lời hứa, coi như không bắt được thì cậu cũng sẽ nhận được 50 ngàn tiền thưởng.”

Giang Chu lập tức yên tâm: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi! Chúc các chú cảnh sát ra trận thắng lợi!”

Cùng lúc đó, Sở Ngữ Vi lo lắng không yên ở trong đại sảnh.

Hiện giờ nàng rất bối rối, trong mắt lại tràn đầy lo lắng.

Là lo lắng mình sẽ bị cha quả trách?

Hay là lo lắng Giang Chu bị tạm giam vì báo án không đúng sự thật đây?

Chắc là cái trước rồi, nàng mới không thêm quan tâm đến tên kia.

Nhưng, dù sao Giang Chu cũng là bị theo đuổi mình nên mới chạy loạn đến đây, bản thân mình có nên cầu xin cho Giang Chu không đây?

Nhưng mà nếu như mình thật sự cầu xin cho Giang Chu, vậy cha có hiểu lầm mình đã yêu sớm hay không?

Biểu cảm của Sở Ngữ Vi viết đầy ủy khuất.

Trong THPT thành nam có rất nhiều người theo đuổi nàng.

Nhưng không có ai dám không chiều theo ý nàng.

Nàng nói đi hướng đông, không ai dám đi hướng tây, tất cả đều rất nghe lời.

Nào có ai như tên Giang Chu này chứ!

Sau khi bị từ chối, dĩ nhiên lại trực tiếp đi tìm cha của mình!

Đây là lần đầu tiên Sở Ngữ Vi luống cuống tay chân trong cuộc đời này!

Nhưng mà đúng lúc này, nàng phát hiện sở cảnh sát đang yên tĩnh bỗng nhiên lại loạn cào cào cả lên.

Từng chiếc xe cảnh sát lao ra khỏi sân, gào thét phóng về hướng tây.

Sở Ngữ Vi đứng lên, đi tìm một vị cảnh sát: “Chú Tiểu Lưu, có chuyện gì thế?”

“Ồ, là Ngữ Vi à, không có gì đâu, cảnh sát bắt người thôi!”

“Tại sao lại đi nhiều người như vậy?”

Cảnh sát Lưu gật đầu: “À, bọn chú có manh mối quan trọng về vụ án giết người rất lớn trong thành phố, lần này cha cháu lại lập công to rồi đây!”

Vụ án giết người rất lớn trong thành phố?

Chẳng lẽ là manh mối của Giang Chu?

Không thể nào!

Giang Chu chỉ là một học sinh THPT bình thường không có gì lạ.

Làm sao có thể phá án được chứ?

Sở Ngữ Vi cố gắng để cho mình không tiếp tục suy nghĩ lung tung.

Nàng chỉ hy vọng Giang Chu có thể tỉnh ngộ, rồi mau chóng rời khỏi đây.

Khi nàng đang nói chuyện, thì Giang Chu bỗng nhiên đi từ cầu thang xuống, đi đến đại sảnh.

Nhìn dáng vẻ thì hình như hắn đang rất vui vẻ.

Trong miệng lại còn ngâm nga một bài hát!

Chương 8: Lát mềm buộc chặt hữu dụng như vậy?

Chẳng lẽ Giang Chu không biết lừa cảnh sát là sẽ bị ngồi tù sao?

Tên này, bởi vì mình nên quá xúc động rồi!

May mà sở cảnh sát bỗng nhiên lại bận rộn, cho nên tên này mới không bị tạm giam!

Sở Ngữ Vi nghĩ đến đây, thì nhanh chóng xông lên đón:

“Bạn... bạn không sao chứ?”

Giang Chu liếc mắt nhìn nàng một cái: “Mình có thể làm sao chứ?”

“Cha mình không tạm giam bạn à?”

“Mình cung cấp manh mối chân thực, chứ không phải báo án không thật, tại sao lại tạm giam mình?”

Sở Ngữ Vi cúi đầu: “Ồ, là vậy sao, vậy bạn có thể đi rồi!”

“Ừm, gặp lại!”

“Bạn... bạn đi thật à?”

Giang Chu không trả lời, mà đi ra khỏi sở cảnh sát, rồi nghênh ngang đạp xe rời đi.

Hắn không có một tia lưu luyến nào, thậm chí còn không thèm quay đầu lại một lần.

Giống như là hắn căn bản không quen biết cô gái này vậy.

Giống như người muốn sống muốn chết người hôm qua là một người khác chứ không phải hắn vậy.

Nhưng mà, Sở Ngữ Vi nhìn theo phương hướng Giang Chu rời đi, lại rất lâu vẫn không tỉnh táo lại được.

Thì ra Giang Chu đến nơi này, hoàn toàn không có liên quan gì đến mình.

Giang Chu thật sự đến báo án.

Bởi vậy, Giang Chu mới có thể nói đi là đi sáng khoái như vậy.

Vậy... vậy... vừa rồi cảnh sát xuất động nhiều người như vậy cũng là vì Giang Chu?

Rốt cuộc tên này có ý gì đây?

Ngày hôm qua còn khóc lóc ôm chân mình, đòi sống đòi chết vì mình, còn nói gì mà không có mình thì sẽ không sống nổi.

Nhưng hôm nay, trong mắt tên này lại hoàn toàn không có sự tồn tại của mình.

Chẳng lẽ tên này thật sự tỏ tình với mình chỉ để cho vui thôi sao?

Khốn nạn!

Sở Ngữ Vi lập tức ủy khuất đến muốn khóc.

Rõ ràng là dưới tình thế cấp bách, nàng đã bằng lòng với Giang Chu rồi.

Nhưng hẳn dĩ nhiên lại không có hứng thú.

Vốn cho là hẳn đang lạt mềm buộc chặt.

Nhưng mà bây giờ nghĩ lại, thì ra hẳn thật sự không có hứng thú gì với mình thật.

“Xem kìa, Giang Chu đã đi ra rồi, sao không thấy Nữ Thần đâu?”

“Còn phải hỏi sao, nhất định là bị cha của Nữ Thần đánh cho một trận, nên giờ cong dít chạy trốn thôi!”

“Quá ngu ngốc, còn chưa theo đuổi được người ta, thế mà đã chạy đi gặp cha của người ta rồi!”

“Nếu như là tôi, khẳng định là sẽ tìm một cái lỗ để chui vào cho bớt nhục!”

Giang Chu lộ ra một nụ cười nhạt dưới sự châm chọc của đám bạn cùng trường.

Chờ cảnh sát bắt được người, thì 500 ngàn sẽ đến tay.

Số tiền này chính là quỹ gây dựng sự nghiệp ban đầu của mình, là số tiền mở ra một cuộc sống mới.

Con về Sở Ngữ Vi, nàng thích nghĩ thế nào thì nghĩ đi.

Mình đã biểu đạt ý nghĩ của mình rất rõ ràng rồi.

Không có hứng thú.

Mà chỉ còn ba tháng nữa thôi, là mình có thể nhìn thấy người yêu chân chính của mình rồi.

Giang Chu lại vừa ngâm nga bai hát, vừa đạp xe đi về khu nhà Thánh Trạch.

Hắn vừa dừng xe, liền phát hiện Sở Ngữ Vi đã đăng một bài viết lên vòng bạn bè.

“Vì sao mình đọc không hiểu bạn?”

Chỉ ba giây đồng hồ ngắn ngủi, đã có vô số liêm cầu điên cuồng nhảy vào bình luận.

“Nữ Thần, mình rất dễ đọc, đọc mình đi!”

“Nữ Thần, mình không cần đọc, mình là một tấm giấy trắng, bạn muốn viết gì lên cũng được!”

“Ngũ Vi, bạn không cần đọc hiểu mình, mà mình sẽ đọc hiểu bạn!”

...

Giang Chu cười nửa ngày, sau đó cũng mở khu bình luận, để lại một câu bình luận.

“Thật cmn thâm ảo, đọc không hiểu!”

.....

Hai ngày sau, thành phố Lâm Giang tuyên bố một tin tức quan trọng.

Tuyên bố vụ án diệt môn Tề gia đã được phá.

Hung thủ Vương Đại Hải, sau khi lẩn trốn năm tháng, đã bị lực lượng chức năng bắt về quy án.

Vương Đại Hải cũng đã thú nhận tội danh của mình, đã được đưa lên pháp viện để khởi tố.

Dựa theo phóng viên, thì hành tung của Vương Đại Hải rất bí ẩn, năng lực phản điều tra rất mạnh.

Mặc dù có thể bắt được thành công, nhưng đó là do một vị học sinh tốt nghiệp trung học phổ thông đã cung cấp manh mối.

Nhờ có manh mối này, nên cảnh sát mới có thể có cơ hội bắt được hung thủ.

Có điều, bởi vị học sinh này đã từ chối phỏng vấn.

Cho nên đến giờ vẫn chưa biết thân phận của vị học sinh này.

Cùng lúc đó, khu nhà Thánh Trạch.

Giang Chu đang trốn ở trong phòng, nhìn một chuỗi số 0 ở trong tài khoản ngân hàng của mình, tâm trạng của hắn đang cực kỳ vui sướng.

500 ngàn!

Tại năm 09 thì đây cũng là một số tiền lớn.

Có số tiền này làm tài chính khởi động, thì con đường làm giàu của hắn xem như đã mở ra.

Nhưng mà bản thân lại chuẩn bị học đại học.

Thành phố Lâm Giang cũng không có trường đại học gì tốt.

Cho nên mình nhất định phải rời xa quê hương, ra bên ngoài học.

Nếu như vậy, thì việc làm ăn của mình không thể đặt ở thành phố Lâm Giang được.

Bởi vậy, mùa hè này hắn chỉ có một nhiệm vụ.

Đó là đầu tư ngắn hạn.

Tranh thủ thời gian trước khi lên đại học, có thể làm cho 500 ngàn này tăng lên gấp đôi.

Đến khi đó, nếu như mình có 1 triệu tài chính khởi động.

Vậy thì gây dựng sự nghiệp ở đại học sẽ có nhiều lựa chọn hơn.

Chương 9: Phân vân, chính là bắt đầu rơi vào tay giặc!

“Có điều, đầu tư ngắn hạn rất khó, lại không có hạng mục gì thích hợp cả!”

“Hai tháng, làm gì để 500 ngàn biến thành 1 triệu đây?”

Giang Chu nằm ở trên giường, đầu óc bắt đầu vận chuyển.

Loại chuyện này chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Cho nên Giang Chu cũng không cho rằng có thể cần một miếng to.

Tùy duyên vậy.

Dù sao trong tay mình bây giờ cũng đã có 500 ngàn.

Cùng lúc đó.

Khu nhà Giang Đông, phòng số 201.

Sở Ngữ Vi đang ngồi trên sa lon trong phòng khách, biểu cảm của nàng hết sức phức tạp.

Nàng vừa xem tin tức trên ti vi xong.

Cũng biết chuyện vụ án diệt môn Tề gia.

Lại không ngờ lần phá án này lại ảnh hưởng lớn như vậy.

Hiện giờ, có rất nhiều người đang lập topic trên các diễn đàn, khen cảnh sát thành phố Lâm Giang phá án thần tốc.

Còn nói cảnh sát thành phố Lâm Giang có tác dụng làm gương cho cảnh sát ở những nơi khác noi theo và học tập.

Mà cha của nàng cũng được cấp trên khen ngợi.

Mà tất cả những chuyện này, dường như đều có quan hệ với người kia.

“Cha, thật sự là Giang Chu cung cấp manh mối, thì mọi người mới bắt được hung thủ à?”

Sở Hùng gật đầu: “Không sai, nếu như không có tên nhóc đó, thì cảnh sát sẽ phải mất rất nhiều sức lực mới có thể bắt được hung thủ!”

“Nhưng tại sao Giang Chu lại biết hung thủ ở nơi đó?”

“Tên nhóc đó nói là, tình cờ đi ngang qua thì gặp được, sau đó thì quyết định đi báo cảnh sát.”

Sở Ngữ Vi ngẫm nghĩ một lát: “Vậy đúng là Giang Chu có công hiến lớn rồi!”

Sở Hùng gật đầu, chợt nhớ ra cái gì: “Vi Vi, các con là bạn học đúng không? Hay là con gọi tên nhóc đó đến nhà ăn cơm nhé, để cha đại biểu sở cảnh sát cảm tạ một phen!”

“A? Không... không được!”

“Sao thế?”

“Hiện giờ con không muốn gặp tên đó!”

Đúng lúc này, mẹ của Sở Ngữ Vi là Trần Uyển Oánh đi đến.

Bà nhìn thoáng qua tivi, thuận miệng hỏi một câu: “Đây là con cái nhà ai mà dũng cảm thế?”

Sở Ngữ Vi khẽ cắn môi đỏ: “Là bạn học cùng lớp con!”

“Tên nhóc này không tệ nha, giờ người có tinh thần trọng nghĩa như này rất ít gặp!”

“Chỉ là nhân phẩm không tốt, thích đùa giỡn tình cảm của người khác...”

Trần Uyển Oánh hơi mê mang: “Con nói gì cơ?”

“Không có gì, mẹ, con về phòng trước đây!”

Sở Ngữ Vi đứng lên, mang tâm sự nặng nề về phòng mình.

Nàng bây giờ vẫn còn thấy giận Giang Chu.

Bởi vì... Tên này ít nhiều có chút không biết tốt xấu.

Nhưng mà bản thân nàng lại không thể biểu hiện cơn giận này ra ngoài.

Dù sao thì nàng cũng đã từ chối lời tỏ tình của Giang Chu rồi.

Coi như có bất mãn đến đâu thì cũng không thể nói gì.

Nhưng mà đến bây giờ nàng vẫn không hiểu nổi, tại sao Giang Chu lại như vậy.

Rõ ràng tên đó đã nói là thích mình rồi, tại sao chỉ trong một đêm đã biến thành người khác rồi?

Hơn nữa, chính mình cũng đã đồng ý lời tỏ tình của tên đó trong lúc cấp bách rồi.

Thế mà lại bị tên đó từ chối.

Chẳng lẽ tên đó thật sự chỉ muốn đùa giỡn mình?

Sở Ngữ Vi suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lấy điện thoại di động của mình ra.

Nàng mở QQ lên, trên tường QQ vẫn còn bài viết của nàng.

Hôm kia, sau khi rời khỏi sở cảnh sát, thì Sở Ngữ Vi đã sinh ra một loại mê mang với Giang Chu.

Cho nên nàng mới viết một câu “Vì sao mình đọc không hiểu bạn?”

Người trẻ tuổi bây giờ đều thích viết mấy câu Xuân đau Thu buồn như vậy.

Thật ra thì đó cũng không phải vì muốn chia sẻ cho người khác.

Mà là hy vọng người mà mình đang nhớ kia có thể nhìn thấy.

Nhưng mà tên Giang Chu này thì lại hay rồi.

Trả lời một câu: “Thật cmn thâm ảo, đọc không hiểu?”

Đúng thế!

Sở Ngữ Vi thừa nhận, câu này của mình hơi mờ lung.

Nhưng mà, mấy thiếu nữ yêu thích văn nghệ đều như vậy mà, đúng không?

Những người khác đều có thể hiểu, còn bình luận rất tỉ mỉ.

Tại sao Giang Chu này lại ngốc như vậy chứ?

Hiện giờ, Sở Ngữ Vi cũng không biết tâm trạng của mình là như thế nào.

Nhưng nàng cảm thấy, tuyệt đối không phải là do mình thích người này.

Mấy ngày nay nàng vẫn luôn phân vân, xoắn xuýt chuyện này, là bởi vì nàng không phục.

Con gái chính là như vậy đấy.

Người khác có thể hận nàng, chán ghét nàng.

Nhưng tuyệt đối không thể không ngó tới nàng, không để ý đến nàng.

Càng không thèm để ý đến nàng, thì nàng lại càng không chịu nổi.

Từ nhỏ đến lớn, Sở Ngữ Vi luôn là trung tâm của mọi người.

Học tập tốt, dung mạo xinh đẹp, lại đa tài đa nghệ.

Làm sao nàng có thể cho phép có một cậu con trai không thêm đề ý đến mình chứ.

Nhưng mà Sở Ngữ Vi không nghĩ đến một chuyện, đó chính là, một khi con gái bắt đầu phân vân do dự, thì chính là bắt đầu rơi vào tay giặc rồi.

Trong nhóm chat của lớp 12 ban 5. (ban 1 2 3 4 5 giống như A B C D E của VN)

Chương 10: Du lịch, không có hứng thú!

Câu chuyện đi du lịch này đã được bàn từ sáng sớm đến giờ mà vẫn chưa kết thúc.

“Chúng ta đã tốt nghiệp rồi, hay là cùng đi chơi xa xa đi!”

“Mình cũng có ý định này, mọi người đi chơi với nhau chắc hẳn sẽ rất vui!”

“Sau khi tốt nghiệp thì sẽ không có nhiều cơ hội gặp mặt, đề nghị này không tệ đâu!”

“Nhưng mà cũng có người không muốn đi mà?”

“Mọi người có thể tự nguyện báo danh, không muốn đi cũng không bắt buộc!”

Tất cả mọi người đều là học sinh bị việc học ép cho không thở nổi, rốt cuộc cũng quyết định làm cà lăm bữa vì thanh xuân của mình.

Du lịch sau khi tốt nghiệp.

Con trai và con gái cùng một chỗ, không biết sẽ phát sinh bao nhiêu câu chuyện tuyệt vời đây.

Nói không chừng còn có thể thúc đẩy vài cặp tình nhân.

Có lẽ rất nhiều con trai trong nhóm chat đều muốn như vậy.

Cho nên bọn họ mới tích cực lên tiếng.

Dù sao loại hoạt động này cũng có khả năng xúc tiến tình cảm nhất.

Nói không chừng, sau khi quay về lại có thêm một người bạn gái thì sao.

Tuy là cuộc sống đại học chuẩn bị bắt đầu rồi.

Thế nhưng tìm một người bạn gái trước để an ủi ve vãn cũng là không tệ nha.

Trịnh Vũ: “@ Sở Ngữ Vi, Tiểu Ngữ, bạn cảm thấy đề nghị này thế nào?”

Sở Ngữ Vi: “Mình thấy rất hay đấy, có người tổ chức thì mình sẽ tham gia!”

“Oa oa, Nữ Thần cũng đi à, vậy mình nhất định phải tham gia!”

“Đi biển đi biển, đi biển là thích hợp nhất, cũng vui nhất!”

“Cút đi, muốn nhìn Nữ Thần mặc áo bơi thì cứ nói, đồ không biết xấu hổ!”

“Dựa vào cái gì mà nói tôi, chắc lẽ các ông không muốn xem à?”

“Phi, bọn này là thương thức!”

Sở Ngữ Vi: “Khụ khụ, vậy chúng ta tạo một cuộc bình chọn ở trong nhóm đi, xem có bao nhiêu người sẽ tham gia.”

Trịnh Vũ: “Hay lắm, để mình làm cho, những ai muốn tham gia du lịch sau tốt nghiệp thì mau vào báo danh!”

‘Trịnh Vũ—Lớp trưởng’ đã tạo một cuộc bình chọn.

Nhìn thấy gợi ý này, rất nhiều học sinh đều nhảy vào.

Lớp 12 ban 5 tổng cộng có 53 người.

Cuối cùng chỉ có 10 người không báo danh.

Mà Giang Chu, cũng nằm trong 10 người này.

Giờ phút này, Giang Chu đang đạp xe trên đường Hưng Thịnh.

Giang Chu đạp xe trên lối đi bộ rất lâu, điện thoại di động vẫn tinh tinh không ngừng.

Du lịch sau tốt nghiệp?

Quá nhàm chán!

Một đám nhóc con, cả ngày chỉ biết chơi chơi chơi.

Mà bản thân mình, thì giờ giờ phút phút muốn nghĩ cách kiếm tiền.

Giang Chu dừng lại trước một cửa tiệm gà rán, lại tiện tay tắt thông báo nhóm chat đi.

Dựa theo trí nhớ trước khi Giang Chu sống lại, thì khu vực này chuẩn bị được giải tỏa.

Hơn nữa, bởi vì liên quan đến khu nhà của cán bộ về hưu, nên khu này được bồi thường rất cao.

Nếu như Giang Chu có thể mua lại quán cóc này, thì tài chính của Giang Chu rất có thể sẽ tăng lên gấp bội.

Nhưng mà 500 ngàn của mình lại thật sự quá ít.

Nếu như mình mua lại cửa tiệm này, thì không biết bao lâu sau mình mới có thể cầm được tiền bồi thường.

Dù sao thì từ khi quyết định giải tỏa, cho đến khi tiền bồi thường vào tay, cũng là một quá trình rất dài.

Giang Chu dự định sẽ gây dựng sự nghiệp khi bắt đầu học đại học.

Chỉ còn gần hai tháng, chắc chắn là sẽ không lấy được tiền bồi thường.

Vậy thì kế hoạch gây dựng sự nghiệp của hắn cũng bị gác lại.

Xem ra, mình còn phải suy nghĩ thêm hạng mục khác rồi.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Giang Chu lại tinh tinh vài tiếng.

Mấu chốt là tiếng tinh tinh này lại hơi khác biệt.

Hình như còn mang theo giai điệu nữa.

Gì đây?

Không phải đã tắt thông báo trong nhóm rồi sao?

Giang Chu mở ra xem, phát hiện là Sở Ngũ Vi vừa gửi tin nhắn QQ cho hắn.

Mà âm thanh nhắc nhở khác biệt này, là do Giang Chu 18 tuổi đã đặt một âm thanh riêng biệt cho nàng.

“Giang Chu, bạn không tham gia buổi du lịch này sao? Bạn không bỏ phiếu, có phải là do không nhìn thấy hay không?”

Giang Chu tiện tay đánh vài chữ: “Không có hứng thú!”

“Tất cả mọi người đều đi!”

“Liên qua gì đến mình?”

“...”

Sở Ngữ Vi lưỡng lự một lúc: “Mình cũng sẽ đi, hơn nữa còn là đi biển.”

“Ừm, vậy chúc mọi người chơi vui vẻ!”

“Đây là hoạt động tập thể, bạn không đi thì sau này không dễ chơi chung!”

“Tốt nghiệp rồi, sau này cũng không gặp mặt, nên không sao cả!”

Sở Ngữ Vi ngồi trên giường, nàng cắn chặt môi mỏng, không biết nên nói gì cho phải.

Đã nói là đi biển rồi mà.

Đây chính là ám thị rất rõ ràng rồi, hiểu không?

Bản thân mình sẽ mặc áo bơi!

Sẽ nhảy xuống biển chơi!

Nhưng tên này lại nói là không có hứng thú.

Chẳng lẽ tên này quá ngốc, không hiểu ý tứ trong lời nói của mình sao?

Sở Ngữ Vi do dự một chút: “Giang Chu, bạn có biết tiệm bán đồ bơi nào không? Đi biển cần mặc đồ bơi nha!”

“Không biết, mình đang bận, chờ rảnh rồi thì nói chuyện tiếp nha!”

“...”

Chương 11: Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Giang Chu trả lời xong, thì tiện tay lướt lên vài cái xem lịch sử trò chuyện.

Hắn phát hiện, trước ngày 9 tháng 6, thì bản thân mình là một liêm cầu chân chính.

Vẫn luôn điên cuồng liêm Sở Ngữ Vi, nhưng vẫn không nhận được câu trả lời.

Ví dụ như:

“Nữ Thần, có ở đây không? Đạo gần đây có một bộ phim mới rất hay, chúng ta cùng đi xem đi?”

“Mình đang học bài, không nói nữa!”

...

“Nữ Thần, bạn đang làm gì? Vì sao không trả lời mình?”

“Đi tắm!”

...

“Mình thấy bạn rất thích ăn đồ ngọt, mình mua một hộp bánh ga tô tặng bạn nhé?”

“Không cần, cảm ơn!”

Giang Chu nhìn thấy đồng lịch sử trò chuyện này thì cả người đều không tốt.

Hắn cảm giác như là đã không nhận ra chính bản thân mình vậy.

Tại sao mình không nhớ trước kia mình lại liêm như vậy nhỉ?

Giang Chu nghĩ đến đây, thì ấn tượng với Sở Ngữ Vi lại càng xấu hơn.

Liêm cầu cũng là người mà.

Mỗi khi rảnh rỗi, có thể làm ăn xoa xoa liêm cầu vài cái được không?

Cùng lúc đó, khu nhà Giang Đông, phòng 201.

Sở Ngữ Vi núp ở trong phòng ngủ, mặt đầy ủy khuất.

Không đi thì không đi thôi!

Tại sao lại tỏ thái độ như vậy với mình chứ!

Còn nói cái gì mà không hứng thú, cái gì mà bận rộn chứ!

Rõ ràng là đang nghỉ hè cơ mà?

Một học sinh vừa mới thi đại học xong thì bận rộn cái gì chứ?

Chẳng lẽ Giang Chu thật sự chán ghét mình như vậy sao?

Nhưng mà, trước kia rõ ràng là không phải vậy mà.

Trước kia Giang Chu luôn gửi tin nhắn hỏi han mình.

Bản thân mình bị làm phiền không chịu nổi mới trả lời một câu.

Hoặc là nói mình đang tắm, hoặc là nói mình muốn học bài.

Nhưng Giang Chu vẫn không hề tỏ thái độ gì.

Tại sao từ khi cầm bằng tốt nghiệp, thì Giang Chu lại thay đổi nhiều như vậy chứ.

Đầu tiên là không thèm để ý đến mình, sau đó lại nói là không có hứng thú.

Chẳng lẽ Giang Chu thật sự không có hứng thú với mình sao?

Không phải!

Chắc chắn là giả vờ!

Giả vờ không có hứng thú với mình!

Sở Ngữ Vi nhìn thoáng qua cuộc bình chọn trong nhóm chat.

Tất cả mọi người đều rất muốn đi chơi mà.

Vì sao Giang Chu lại không muốn đi nhỉ.

Sở Ngữ Vi yên lặng một lúc lâu.

Bỗng nhiên, nàng lại không có hứng thú gì với buổi đi chơi này nữa.

.....

Mặt trời ngả về tây, sắc trời cũng tối dần.

Giang Chu đi dạo một ngày mà cũng không tìm được hạng mục gì thích hợp.

Dù sao, chuyện kiếm tiền cũng không phải một lần là xong.

Muốn đem tài sản nhân lên gấp bội cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Hơn nữa, cũng đã sắp đến giờ cơm tối rồi.

Cả ngày hôm nay Giang Chu cũng không ăn uống gì ra hồn cả.

Vì vậy, Giang Chu đã kết thúc hành trình, đập xe trở về khu nhà Thánh Trạch.

Có điều, Giang Chu với mới bước vào phòng khách thì đã ngây ngẩn cả người.

Bởi vì trong nhà không chỉ có cha mẹ của hắn.

Mà còn có một người đàn ông trung niên mặc quần áo cảnh sát đang trò chuyện vui vẻ với cha mẹ.

Mà bên cạnh vị cảnh sát này, còn có một cô gái có mái tóc dài xõa vai.

Ngũ quan có nàng rất tinh xảo, gò má cực kỳ dịu dàng.

Nàng chỉ ngồi yên lặng ở chỗ đó, nhưng cũng đã đẹp như một bức tranh rồi.

“Cảnh sát Sở?”

“Còn... Còn cả Sở Ngũ Vi?”

Giang Chu cảm giác như, mình lại xuyên việt rồi.

Đây là tình huống gì?

Dù ai xuất hiện ở nhà thì mình cũng không thấy kỳ lạ.

Nhưng mà tại sao Sở Ngũ Vi lại xuất hiện ở đây?

Bốn người trong phòng khách nghe thấy âm thanh thì toàn bộ đều nhìn qua.

Cha của Giang Chu, Giang Hoành Sơn ngẩng đầu: “Con đi đâu thế? Nghỉ hè rồi mà cả ngày không thấy mặt, bận rộn gì à?”

Giang Chu cởi áo khoác xuống: “Đi dạo thôi, tại sao trong nhà có khách mà không nói cho con biết!”

“Tên nhóc thôi nhà con còn dám nói thế? Chuyện lớn như bắt tội phạm giết người mà cũng không nói với chúng ta?”

“Chuyện này không phải là đã qua mấy ngày rồi sao?”

Viên Hữu Cầm trợn mắt nhìn con trai: “Nếu không phải cảnh sát Sở đến tặng giấy khen, thì chắc chúng ta vẫn chưa biết gì đâu!”

Giang Chu đi đến bên ghế sa lon, liếc mắt nhìn Sở Ngữ Vi.

Lúc này, Sở Ngữ Vi đang cúi đầu, giống như không quen biết mình vậy.

Con gái chính là như vậy.

Luôn luôn giả vờ biết điều, ngoan ngoãn ở trước mặt bề trên.

Có điều, coi như là muốn tặng giấy khen, thì chỉ một mình Sở Hùng là được mà.

Tại sao con bé không thích tham gia náo nhiệt này cũng đi theo?

Viên Hữu Cầm trừng mắt nhìn con trai: “Ngán người ra đó làm gì, còn không chào hỏi đi!”

Giang Chu lập tức mở miệng: “Chào chú Sở!”

Sở Hùng gật đầu: “Chào bạn học Giang!”

“Cháu đã nói từ trước rồi mà, đây là chuyện cháu nên làm, không cần phải tặng giấy khen mà!”

Sở Hùng khoát tay chặn lại: “Chú cũng không phải đến để tặng giấy khen cho cháu, mà là qua đây thăm bạn cũ của mình thôi!”

Giang Chu thấy hơi nghi ngờ: “Bạn cũ?”

Chương 12: Đúng vậy, Nữ Thần đang ở trong nhà tôi!

Giang Hoành Sơn nói: “Con còn chưa biết à?”

“Biết cái gì?”

Giang Hoành Sơn ho khan một tiếng: “Cha và chú Sở của con là đồng đội, thời còn ở bộ đội thì cha với chú ấy là người giường trên, kẻ giường dưới.”

Sở Hùng mỉm cười: “Nếu không phải có Giang Chu, thì em cũng không biết anh Giang lại ở gần em như vậy đâu!”

Giang Chu nhin không được mà cười: “Cùng một thành phố mà còn không tìm được, như vậy tình cảm của hai người có lẽ cũng không quá sâu đâu nhỉ!”

“Tên nhóc thôi, nói cái gì đó, là do chúng ta bị mất phương thức liên lạc thôi!”

Khi mọi người nói chuyện, Viên Hữu Cầm bỗng nhiên nhìn về phía Sở Ngữ Vi.

Bà cảm thấy cô bé này rất xinh đẹp.

Vừa xinh đẹp, lại vừa ngoan ngoãn.

Tại sao tên nhóc con nhà mình chủ động nói một câu với người ta chứ.

Viên Hữu Cầm suy nghĩ một chút, lập tức mở miệng: “Ngữ Vi, dì nghe nói cháu và Giang Chu nhà dì là bạn học à?”

Sở Ngữ Vi ngoan ngoãn gật đầu: “Đúng rồi dì, chúng cháu học cùng nhau 3 năm THPT.”

“Con bé này thật là xinh đẹp, cảnh sát Sở thật có phúc!”

“Ha ha! Không đến mức...”

Sở Ngữ Vi hiển nhiên hơi xấu hổ, nàng còn len lét liếc mắt nhìn Giang Chu.

Ai ngờ, lực chú ý của Giang Chu căn bản là không đặt trên người nàng.

Hắn đang ôm điện thoại di động, cũng không biết là đang xem cái gì.

Sở Ngữ Vi thấy hơi tức giận: “Bạn đang xem cái gì vậy? Sao không nói chuyện với mình?”

Giang Chu không ngẩng đầu: “Đọc sách thôi, người lớn nói chuyện, trẻ con bớt chen mồm vào đi!”

“Ồ!”

Sở Ngữ Vi thở phò phò, lại nhin không được là lên nhìn điện thoại di động của Giang Chu.

Lúc này, Giang Chu đang xem một quyển sách quản lý kinh doanh, có tên là “Quản lý hữu hiệu.”

Dù sao thì hần cũng định gây dựng sự nghiệp khi bắt đầu học đại học.

Cho nên hần định lợi dụng mùa hè này, để học tập thêm một ít kinh nghiệm quản lý.

“Bạn xem cái này để làm gì?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy tương đối hứng thú mà thôi!”

Sở Ngữ Vi nghe đến đây thì lại nhìn Giang Chu một cái.

Nàng phát hiện, Giang Chu thật sự thay đổi rồi.

Hoàn toàn khác với chàng trai ngây thơ ngày trước.

Giang Chu không thích tham gia náo nhiệt nữa.

Cũng không có hứng thú với những chuyện trước kia nữa.

Khi nói chuyện với bề trên cũng rất đúng mực, biết co biết giãn.

Bây giờ lại còn đọc sách quản lý kinh doanh nữa.

Thậm chí, Sở Ngữ Vi còn có một loại ảo giác, dường như Giang Chu đã sống lâu hơn mình vài chục năm.

Nhưng nàng không biết, loại ảo giác này thật ra lại là sự thật.

Tinh tinh tinh— —

Đúng lúc này, điện thoại di động của Giang Chu lại reo lên.

Thì ra có người trong lớp đã @ hần ở trong nhóm chat QQ.

Trịnh Vũ: “Giang Chu, ông xác định sẽ không tham gia buổi du lịch này?”

Giang Chu vẫn là câu trả lời đó: “Không có hứng thú!”

Lúc này, Quách Vĩ lại nhảy ra: “Lão Giang, hoa khôi cũng đi, còn có thể mặc áo bơi nữa!”

Trịnh Vũ: “Quách Vĩ, ông nói chuyện đang hoang một chút!”

Giang Chu: “Đừng nói là áo bơi, coi như không mặc gì thì tôi cũng không có hứng thú!”

“Vì sao?”

Giang Chu liếc mắt nhìn bộ ngực không tính là có quy mô của Sở Ngữ Vi.

Haiz, trẻ con bây giờ quá thiếu dinh dưỡng rồi.

Chờ hần kiếm được tiền, nhất định sẽ cải thiện sinh hoạt của dân nhân.

Làm cho mọi cô gái đều được sở hữu quy mô nguy nga tráng lệ.

Sở Ngữ Vi hơi mờ mịt: “Bạn nhìn cái gì vậy?”

“Không có gì, Quách Vĩ bảo bạn sẽ mặc áo tắm, còn rất chờ mong!”

“Thật sao?”

“Đúng thế, chắc là ngoài mình ra, thì rất nhiều người đều chờ mong đấy!”

Sở Ngữ Vi yên lặng một chút: “Thật ra thì mình cũng không có ý định đi, du lịch sau tốt nghiệp gì đó, quá ngây thơ!”

Giang Chu nghe thấy câu này, lập tức mở điện thoại di động: “Hoa khôi nói là sẽ không tham gia du lịch sau tốt nghiệp!”

Trịnh Vũ: “Nói hươu nói vượn, Ngữ Vi đã nói với tôi rồi, nhất định sẽ tham gia.”

Giang Chu: “Thật, tôi vừa hỏi xong, hoa khôi nói không đi!”

Quách Vĩ: “Ông lại trò chuyện riêng với Sở Ngữ Vi rồi à?”

Ngón tay của Giang Chu cực nhanh: “Hoa khôi đang ngồi cạnh tôi đây này, phiền chết đi được!”

Câu này vừa ra, nhóm chat lập tức yên tĩnh ba giây.

Ngay sau đó, khắp màn hình đều là icon cười to.

“Giang Chu, ngày nào ông cũng nằm nhà mơ mộng hảo huyền thế này à?”

“Haiz, đáng thương quá, tỏ tình thất bại lại sống trong ảo tưởng của mình!”

“Sao ông không nói là hoa khôi đang nằm trên giường luôn đi!”

Trịnh Vũ: “ Tôi đã mời Ngũ Vi đến nhà làm khách nhiều lần mà còn bị từ chối, chỉ bằng vào ông?”

Giang Chu: “Ngu xuân mới có thể mời nàng, là chính nàng nhất định phải đến!”

Nghe thấy lời này của Giang Chu, cả nhóm chat nhất thời là một mảnh cười nhạt.

Bọn họ cảm thấy, Giang Chu này quá nhạt nhẽo.

Chẳng những nhạt nhẽo, mà trang bức cũng quá ngu.

Vì sao?

Bởi vì ngay mấy hôm trước, Giang Chu vẫn còn đòi sống đòi chết mà tỏ tình với hoa khôi.

Chương 13: Đánh mặt vô hình là trí mạng nhất!

Giang Chu còn nói cái gì mà không có Sở Ngũ Vi thì không sống nổi.

Thậm chí, sau khi tỏ tình bị từ chối thì còn khóc như cha chết mẹ mất.

Nhưng điều nực cười là, dĩ nhiên tên này lại không thừa nhận.

Không thừa nhận thì cũng thôi đi.

Bây giờ lại còn làm ra vẻ như hoa khôi đang quần quít lấy cậu ta vậy.

Còn nói hoa khôi nhất định phải đến nhà cậu ta nữa.

Còn nói hoa khôi rất đáng ghét gì gì đó.

Có biết xấu hổ hay không?

Trịnh Vũ: “@ Giang Chu, bị từ chối thì có thể tùy tiện nói xấu người khác sao? Làm ơn ra dáng đàn ông một chút được không?”

Trịnh Vũ: “Loại người như ông thì ai thèm để ý? Trừ phi người đó bị điên!”

Trịnh Vũ: “Tôi cảnh cáo ông, sau này ông còn dám nói xấu Ngũ Vi, thì tôi sẽ cho ông phải hối hận...”

“...”

Lời này vừa nói ra, trong nhóm lại trở nên yên tĩnh.

Mọi người đều lặn xuống nước để chuẩn bị xem trò hay.

Bởi vì mọi người đều biết, Trịnh Vũ đã thích Sở Ngũ Vi ba năm.

Hơn nữa, Trịnh Vũ cũng vừa mới đánh tiếng với rất nhiều bạn học, rằng sẽ tỏ tình với Sở Ngũ Vi khi đi du lịch với lớp.

Còn phát rất nhiều tiền lì xì, để cho mọi người hỗ trợ nhiều hơn.

Nên tất nhiên Trịnh Vũ không nhịn được rồi.

Nhưng trong khi mọi người đang chờ trò vui.

Giang Chu lại chậm chạp không trả lời những câu uy hiếp vừa rồi của Trịnh Vũ.

“Trời ạ, Giang Chu sẽ không sợ rồi chứ?”

“Trịnh Vũ là đai đen Taekwondo, Giang Chu sợ cũng là bình thường!”

“Ha ha, ngay cả trả lời cũng không dám, quá nhục!”

“Vậy mà còn dám tỏ tình với Nữ Thần sao? Chết cười rồi!”

“Đồ hèn nhát, mau rời khỏi nhóm đi, nhìn thấy là thấy phiền rồi!”

“Có loại bạn học như vậy, tôi cảm thấy thanh xuân của mình cũng bị ô uế rồi!”

Trong nhóm đã bắt đầu loạn cào cào, nhưng từ đầu đến cuối Giang Chu vẫn không xuất hiện.

Điều này làm cho lòng hư vinh của Trịnh Vũ rất thỏa mãn.

Một người đàn ông cảm thấy thoải mái nhất với điều gì?

Tất nhiên là dạy dỗ người khác trước cô gái mà mình thích rồi.
Mà người kia lại còn sợ hãi đến mức không dám nói một tiếng nào.

Khóe miệng Trịnh Vũ vênh lên, nở một nụ cười tự tin.

Cười cười.

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên lại xuất hiện trong nhóm chat.

Nàng chỉ gửi một icon im lặng tuyệt đối.

Lại thêm sáu cái dấu chấm trên màn hình, khiến cho cả nhóm chat nhất thời yên tĩnh lạ.

Theo mọi người, thì Sở Ngữ Vi đang cạ lời trước hành vi của Giang Chu.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết, Sở Ngữ Vi chán ghét nhất là bị người khác đặt điều.

Phàm là có người đặt điều về nàng, thì đều sẽ bị nàng chán ghét.

Cho nên, tuy người theo đuổi Sở Ngữ Vi rất nhiều, nhưng ba năm học trung học phổ thông vẫn không có lời đồn xấu nào về nàng.

Trịnh Vũ: “Tiểu Ngữ, Giang Chu chỉ nói hươu nói vượn thôi, mình đã dạy dỗ cậu ta thay bạn rồi!”

Trịnh Vũ: “Hiện giờ Giang Chu đã sợ đến mức không dám nói gì rồi, bạn không cần để ở trong lòng!”

“...”

Sở Ngữ Vi: “... Giang Chu đi vệ sinh, điện thoại di động lại đặt ở trên ghế sa lon, cho nên mới không trả lời!”

Sở Ngữ Vi: “Còn nữa, đúng là mình không định đi du lịch sau tốt nghiệp nữa, xin lỗi mọi người!”

“...”

Lời này vừa dứt, cả nhóm lại yên tĩnh!

Hơn năm mươi cái màn hình điện thoại di động.

Phản chiếu ra hơn năm mươi khuôn mặt hoảng sợ.

Giang Chu đi vệ sinh, điện thoại di động để ở trên ghế.

Sở Ngữ Vi đang chuyên môn giải thích cho Giang Chu.

Ý của nàng là, Giang Chu không phải sợ, mà là không nhìn thấy.

Nhưng quan trọng nhất là gì?

Là Sở Ngữ Vi thật sự ở trong nhà của Giang Chu!

Bằng không thì sao nàng biết Giang Chu đi vệ sinh?

Hơn nữa, Giang Chu nói Sở Ngữ Vi không đi du lịch nữa, đây cũng là thật!

Trịnh Vũ: “Ngữ Vi, bạn... bạn đùa gì thế?”

Trịnh Vũ: “Không phải bạn đã bằng lòng đi du lịch cùng bọn mình rồi sao? Mình còn chuẩn bị cho bạn một niềm vui bất ngờ nữa!”

Có điều, dưới sự truy vấn của Trịnh Vũ, Sở Ngữ Vi đã lặn xuống nước từ lâu rồi.

Tất cả mọi người trong nhóm chat nhìn đến đây thì mới hiểu được.

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên xuất hiện trong nhóm không phải vì nói chuyện tán dóc.

Mà là chuyên môn đến nói chuyện thay cho Giang Chu!

Nhưng mà... sao có thể như vậy?

Rõ ràng Giang Chu đã bị Sở Ngữ Vi từ chối rồi mà.

Tại sao bỗng nhiên nàng lại xuất hiện ở trong nhà Giang Chu.

Cùng lúc đó, trong nhà vệ sinh truyền đến tiếng xả nước.

Giang Chu quay lại phòng khách, nhặt điện thoại di động lên xem một chút.

Ủa?

Sao trong nhóm lại náo nhiệt thế này?

Ah, thì ra là vì Sở Ngữ Vi.

Giang Chu lướt lướt lên trên, chột nhìn thấy mấy câu nói của Sở Ngữ Vi.

Thú vị!

Con bé này lại thay mình đánh mặt cơ à?

Haiz, không cần thiết nha.

Dù sao tốt nghiệp xong cũng chẳng gặp lại mà.

Người ta nói hấn sợ thì thế nào?

Chương 14: Chưa bao giờ có hứng thú cả!

Giang Chu quay đầu nhìn thoáng qua Sở Ngữ Vi, lại phát hiện đối phương có vẻ hơi u oán.

“Giang Chu, bạn có ý gì?”

Giang Chu sững sốt: “Mình làm gì đâu?”

Sở Ngữ Vi liếc mắt nhìn bốn phía, phát hiện mấy người lớn không chú ý đến hai người họ.

Vì vậy giơ tay lên ra hiệu với Giang Chu.

“Cái gì gọi là mình có cỏi hết thì bạn cũng không hứng thú?”

Trong khi nói chuyện thì mặt của nàng đã hơi đỏ lên.

Giang Chu ồ một tiếng: “Không có gì, nói một cái khách thì mình thích to thôi!”

“Cái gì to?”

“Bạn chỉ cần biết mình không có hứng thú với bạn là được, không cần thiết phải hỏi cái khác.”

Sở Ngữ Vi hơi khỏ sở: “Bạn đã không có hứng thú với mình, vậy tại sao bạn còn muốn tỏ tình với mình?”

“Không phải nói rồi sao, mình đã tỏ tình với rất nhiều người, chẳng may có người nào tin thật thì sao? Vậy không phải được không một người bạn gái sao?”

“Bạn quăng lưới bắt cá, vô sỉ! Cặn bã nam!” (*)

(*) Ý nói người đàn ông xấu xa, thấp hèn, đáng bỏ đi, thường xuyên lừa gạt tình cảm của phụ nữ, quen nhiều người cùng

một lớp, không chung thủy.

Giang Chu căn bản là không có hứng thú phản bác.

Hắn không làm cận bã nam, chẳng lẽ lại đi làm liêm cầu sao?

Nhìn mình năm 18 tuổi mà xem, liêm kinh đến mức nào chứ.

Nhưng đến giờ vẫn là hai bàn tay trắng đấy thôi.

Bản thân mình xuyên việt về, nhất định là phải trở thành Hải Vương.

“Chú Sở, cha mẹ, mọi người trò chuyện đi nhé, con về phòng nghỉ trước.”

Giang Chu đứng lên đi về phòng của mình.

Hắn đã đạp xe cả ngày hôm nay, cho nên khá mệt mỏi.

Nếu không phải Sở Ngữ Vi và Sở Hùng ở trong nhà, thì hắn vừa về nhà đã lao vào phòng ngủ rồi.

Bây giờ đã ngồi tiếp một lúc, coi như là lễ phép rồi.

Lúc này không ngủ, còn chờ đến khi nào.

Mà Sở Ngữ Vi nhìn thấy Giang Chu đi vào phòng, thì ánh mắt nàng bỗng nhiên ảm đạm hơn.

Nàng cảm thấy, e rằng Giang Chu không giả vờ rồi.

Là Giang Chu thật sự mất đi hứng thú với mình.

Hoặc là...chưa bao giờ có hứng thú cả.

.....

Thời gian trôi qua như chó chạy ngoài đồng.

Bất tri bất giác, một tháng nghỉ hè đã trôi qua.

Trong một tháng này, Giang Chu vẫn luôn tìm kiếm cơ hội phát tài.

Hắn muốn đem 500 ngàn biến thành 1 triệu, sau đó lại cầm tiền đi gây dựng sự nghiệp ở đại học.

Mà ngày hôm nay, 29 tháng 7, hắn đã thực hiện được mục tiêu này.

Lúc này, ngày hè nắng chói chang.

Khắp nơi trên đường đều là tiếng ve kêu.

Khách sạn Shangrila.

Tầng ba, trong một góc của đại sảnh nhà hàng.

Giang Chu mặc một bộ tây trang, hắn đang ngồi cùng một người đàn ông trung niên cũng mặc một bộ tây trang.

Người này, chính là quản lý khu vực của Wal Mart.

Ông ta chuyên môn chạy từ Đé Đô đến đây để gặp Giang Chu một lần.

Bởi vì, dạo gần đây Giang Chu đã bỏ 480 ngàn đô mua một căn nhà nhỏ 30 mét vuông.

Mà vị trí của căn nhà này, lại nằm ở vị trí trung tâm của khu đất mà Wal Mart muốn xây một trung tâm thương mại.

Nếu như không mua được căn nhà này.

Thì trung tâm thương mại Wal Mart sẽ phải chọn một vị trí khác.

Thật ra thì chuyện này khá trùng hợp.

Nửa tháng trước, Giang Chu đạp xe đi qua một khu công nghiệp luyện thép bỏ hoang.

Hắn nhìn thấy bên trong khu công nghiệp có một căn nhà nhỏ.

Trong trí nhớ kiếp trước của hắn, khu công nghiệp này sắp sửa bị Wal Mart mua lại.

Sau đó sẽ san bằng, rồi xây một trung tâm thương mại.

Nhưng mà hiện giờ căn nhà nhỏ ở trong khu công nghiệp này vẫn còn có người ở.

Phải biết, trước khi xây dựng trung tâm thương mại thì phải xác định đất.

Mua xong thì mới có thể xây lên.

Nếu như khu công nghiệp đã bán cho Wal Mart để xây trung tâm thương mại, vậy tại sao bên căn nhà nhỏ bên trong khu

công nghiệp vẫn còn người ở?

Bởi vậy, Giang Chu lập tức đi vào gõ cửa hỏi thăm.

Sau khi hỏi han vài câu, hắn liền biết được là chuyện gì.

Ban đầu, khi xây dựng khu công nghiệp, thì tổng cộng được xây thành hai khu, một cái là khu Đông, và một cái khu Tây.

Mà căn nhà dân này lại nằm ở giữa hai khu Đông và Tây.

Thế nhưng sau đó, khu công nghiệp lại sát nhập hai khu Đông Tây.

Cho nên tất cả mọi người đều tưởng rằng, khu công nghiệp luyện thép này chỉ có một khu.

Vì vậy, mọi người cũng cho rằng, tất cả đất bên trong khu khu công nghiệp đều thuộc về xưởng luyện thép.

Có điều, Wal Mart lại quên mất một sự thật.

Đó chính là trong khu công nghiệp còn có một nhà dân nhỏ tầm 30 mét vuông.

Đây chính là một lỗ thủng lớn.

Nếu như Wal Mart không mua lại căn nhà này, thì căn bản không thể xây dựng trung tâm thương mại được.

Vì vậy Giang Chu đã lập tức bàn chuyện với chủ nhà.

Rồi dùng giá 480 ngàn để mua căn nhà nhỏ rách nát này.

Phải biết, giá nhà đất những năm nay vẫn chưa tăng điên cuồng như sau này.

Trong thành phố Lâm Giang nhỏ nhỏ này, hơn 400 ngàn là đủ mua một căn nhà trung cư ngon nghề rồi.

Hơn nữa, người thời đại này còn có một loại nhận thức rất ngu ngốc.

Đó chính là ở trung cư nhà lầu mới là hơn người.

Cho nên chủ đã vui vẻ tiếp nhận vụ làm ăn này.

Chương 15: Tài chính tăng!

Chủ nhà căn bản không biết Wal Mart sắp sửa xây trung tâm thương mại ở đây.

Bởi vì khu công nghiệp xưởng luyện thép là đất của nhà nước.

Nên đất ở đây cũng thuộc về nhà nước.

Khi Wal Mart mua đất thì cũng trực tiếp đàm phán với người của chính phủ.

Nên người dân vẫn không biết gì về chuyện có một trung tâm thương mại sắp sửa được dựng lên.

Điều này dẫn đến việc chủ nhà không biết nơi này sắp sửa xây một trung tâm thương mại.

Mà Wal Mart thì cũng không biết nơi này có một nhà dân.

Sự trùng hợp đáng chết này, khiến cho Giang Chu có cơ hội kiếm tiền.

Vì vậy, Giang Chu đã gửi một email cho phía Wal Mart.

Hắn đã thông báo chuyện này cho tổng bộ Wal Mart.

Không ngờ đối phương lại trả lời rất nhanh, cũng biểu thị là muốn mua lại căn nhà trong tay Giang Chu.

Cho nên, ngày hôm nay, Giang Chu đã và quản lý khu vực của Wal Mart đã hẹn nhau ở đây.

“Tự giới thiệu một chút, tôi là Lý Khôn, là quản lý khu vực của Wal Mart!”

“Chào quản lý Lý, tôi là Giang Chu!”

Lý Khôn quan sát Giang Chu một phen: “Giang tiên sinh rất trẻ tuổi sao?”

“Thật ra thì tôi đã 26 tuổi rồi, vẻ ngoài hơi trẻ thôi!”

Giang Chu 18 tuổi bắt đầu thể hiện kỹ năng nói lão luyện không đồ, tim không đập nhanh của mình.

Lý Khôn gật đầu: “Vậy chúng ta bàn bạc giá cả nhé?”

“Được, không biết quản lý Lý định ra giá bao nhiêu?”

“Là như này, chúng tôi đã điều tra và đánh giá giá nhà đất ở Lâm Giang, cho nên tổng bộ đã cho giá là 600 ngàn, không biết Giang tiên sinh thấy thế nào?”

Giang Chu mỉm cười: “Không bán!”

Lý Khôn khẽ nhíu mày: “600 ngàn đã là giá cao hơn thị trường rồi!”

“Vậy tôi giữ lại, chờ giá nhà tăng thôi!”

“Nói như vậy, trong lòng Giang tiên sinh đã có giá rồi?”

Giang Chu gạt đầu, hết sức rộng rãi mà vươn một ngón tay.

“Một triệu? Không thế nào!” Lý Khôn lắc đầu: “Đó là giá gấp đôi rồi, giá cậu đưa ra quá bất hợp lý!”

“Nhưng nếu như không có mảnh đất này, thì các ông sẽ phải chọn một khu đất khác để xây trung tâm thương mại!”

“Nhưng chúng tôi cũng có thể bỏ qua nơi đó thì vẫn có thể xây lên như cũ, cho nên chúng tôi chỉ cho giá 600 ngàn!”

Giang Chu lắng lắng nhìn ông ta: “Thật ra thì tôi cũng tính toán rồi, tôi cảm thấy một triệu không đắt chút nào!”

Lý Khôn không tin: “Cậu tính toán kiểu gì?”

“Nếu như Wal Mart phải chọn một khu đất khác, thì thành phẩm chắc chắn sẽ không chỉ như vậy!”

“Tôi nói rồi, chúng tôi có thể xây vòng qua nơi đó!”

Giang Chu lắc đầu: “Nếu như các ông vòng qua mảnh đất này, vậy thì cần phải xin phê duyệt bản đồ kiến trúc lần nữa, dù sao ban ngành liên quan cũng phải chuẩn bị nhiều thứ, lại tăng thêm phí sửa chữa thiết kế, chắc chắn là không chỉ số này!”

Lý Khôn nghe đến đây thì nhướn mày.

Ông ta cũng không ngờ người này có thể nhìn rõ như vậy.

Không sai, nếu chọn một khu đất khác thì nhất định phải trả một cái giá đắt hơn.

Dù sao bọn họ cũng đã ký hợp đồng với người của chính phủ rồi.

Nhưng nếu sửa chữa lại kiến trúc.

Thì riêng tiền sửa chữa bản thiết kế thôi cũng đã hơn xa một triệu rồi.

Ông ta biết, đôi phương có chuẩn bị mà đến.

Dường như, đôi phương nhất định phải lấy được một triệu.

“Giang tiên sinh, tôi cần phải bàn bạc với tổng bộ, ngài có thể chờ một lát hay không?”

Giang Chu gật đầu: “Quản lý Lý cứ tự nhiên, tôi cũng không có việc gì bận cả!”

Lý Khôn gật đầu, liền cầm điện thoại di động đi ra xa xa.

Cùng lúc đó, trong phòng riêng 302 của khách sạn Shangrila.

Lớp 12 ban năm đang cử hành buổi họp lớp đầu tiên sau khi tốt nghiệp ở đây.

Người khởi xướng buổi họp lớp này là Trịnh Vũ.

Cậu ta đã mời tất cả bạn bè trong lớp.

Nhưng duy chỉ có Giang Chu là không đến.

Lý do là không có hứng thú.

Lúc này, Trịnh Vũ đang rất hăng hái mà giờ ly rượu lên.

“Các vị, sau này chúng ta chính là người trưởng thành rồi!”

“Chúng ta phải bỏ đi những ấu trĩ và ngây thơ trước kia, để trở thành một người trưởng thành chân chính!”

“Cho nên, hôm nay chúng ta không uống nước ngọt, mà phải uống rượu!”

Trịnh Vũ nói đến đây thì nhìn thoáng qua Sở Ngữ Vi.

Thời đại này, con trai chính là như vậy.

Cảm thấy chỉ cần uống rượu là có thể đại biểu cho trưởng thành, người lớn.

Trịnh Vũ còn cảm thấy, lời nói vừa rồi của mình tuyệt không ấu trĩ.

Tương phản, lại còn rất thành thực trưởng thành.

Cậu ta cố tình nói như vậy là vì có mục đích.

Bởi vì Sở Ngữ Vi không thích người ngây thơ.

“Nào, mọi người cùng uống nào!”

Cả đám con trai trong phòng nghe thấy thế đều dồn dập giơ ly rượu lên.

Sau đó, lại ra vẻ như thành thực, bắt đầu mời nhau uống rượu.

“Trịnh Vũ, chúc ông sau này tiền đồ như gấm!”

“Đúng đúng đúng, Trịnh Vũ, sau này phát đạt thì đừng quên bọn này nhé!”

“Có chuyện gì tốt nhất định phải nhớ đến đám anh em này nha!”

Chương 16: Trẻ ranh lại giả bộ trưởng thành!

Trịnh Vũ cười rạng rỡ: “Mọi người đều là bạn học, sau này nhất định phải chiếu cố lẫn nhau, nào uống xong rồi nói!”

Lời này vừa dứt, trong phòng lại là một mảnh vỡ tay.

Mà theo tiếng vỡ tay, còn có những tiếng khen ngợi như thủy triều.

“Trịnh Vũ thật sự không giống học sinh chút nào!”

“Đúng vậy đúng vậy, đối nhân xử thế đều hơn xa đám người chúng ta!”

“Người như Trịnh Vũ mà bước vào xã hội, chắc chắn sẽ phát đạt!”

“Tôi đoán, người phát triển tốt nhất lớp chúng ta sẽ là Trịnh Vũ!”

“Cái đó còn phải nói sao! Trịnh Vũ chắc chắn là tiền đồ không thể đo đếm rồi!”

Trịnh Vũ nghe mọi người đánh giá, thì tâm trạng rất vui mừng.

Cậu ta mỉm cười, lại nhin không được mà nhìn thoáng qua Sở Ngữ Vi.

Nữ Thần nhất định là đã cảm nhận được mị lực thành thực của mình rồi.

Như vậy, xác xuất thành công khi mình tỏ tình lại tăng cao hơn rất nhiều.

Xem ra, mình phải chọn một thời gian để xác định quan hệ với Nữ Thần mới được.

Nhưng sự thật là, Sở Ngữ Vi căn bản không đem lực chú ý đặt lên người cậu ta.

Từ đầu đến giờ nàng chỉ yên lặng dùng bữa.

Một lát sau, Sở Ngữ Vi nhìn về phía Quách Vĩ: “Bạn học Quách Vĩ, Giang Chu đi đâu vậy?”

Quách Vĩ nhét một miếng thịt vào mồm: “Giang Chu nói là hôm nay có việc quan trọng cần làm, cụ thể làm gì thì tôi không biết!”

“Chuyện quan trọng...?”

“Nữ Thần, không phải bà không thích Giang Chu sao? Hỏi thăm cậu ta làm gì?”

Sở Ngữ Vi giả bộ như không có việc gì: “Không có nha, chỉ là, đây là buổi họp lớp đầu tiên, nên mình tưởng là Giang Chu sẽ đến!”

Quách Vĩ thở dài: “Không biết tên này đang làm cái gì, mà mấy ngày rồi cũng không thấy xuất hiện!”

“Giang Chu thật sự bận rộn như vậy sao?”

“Đúng thế, tôi hẹn cậu ta đi đánh bi-a mà cậu ta còn không đi, còn nói cái gì mà nửa phút kiếm mấy ngàn đồng!”

Sở Ngữ Vi gật đầu như có điều suy nghĩ, rồi không lên tiếng nữa.

Không biết dạo gần đây nàng bị làm sao.

Lòng tò mò của nàng với Giang Chu càng ngày lại càng nặng.

Luôn luôn muốn biết Giang Chu đang làm gì, đang nghĩ gì...

Hoặc là luôn muốn tìm cơ để trò chuyện tán gẫu với Giang Chu.

Nhưng cho đến giờ, Giang Chu cũng không trả lời tử tế.

Hoặc là nói: “Đang bận, nói chuyện sau!”

Hoặc là nói: “Sớm tụ sớm tan, ngoan!”

Loại cảm giác này giống như nàng đã trả lời Giang Chu trước kia vậy, thật sự không tốt đẹp gì.

...

Một tiếng sau, buổi họp lớp kết thúc.

Mọi người đều đi ra khỏi phòng, chuẩn bị về nhà.

Trịnh Vũ cảm thấy, biểu hiện của mình hôm nay rất tốt.

Cho nên trên miệng vẫn mang theo một nụ cười.

Nhưng khi bọn họ vừa mới đi đến đại sảnh, thì có vài người bạn học bỗng nhiên dừng lại.

Bọn họ còn châu đầu ghé tai, chỉ trỏ gì đó, có vẻ như đã nhìn thấy một thứ gì đó rất thú vị.

Điều này khiến cho những người khác không khỏi ngạc nhiên.

“Này, mọi người nhìn gì thế?”

Lớp phó thể dục nghe thấy thế liền quay đầu lại nói: “Mọi người nhìn kia, người kia có phải là Giang Chu không?”

“Giang Chu?”

Nghe thấy câu này, đám người đồn dập nhìn qua phương hướng đó.

Ngay cả Sở Ngữ Vi cũng sáng mắt lên, cũng tiến lên phía trước.

Quả nhiên, trên một cái bàn gần cửa sổ ở trong một góc đại sảnh nhà hàng, Giang Chu đang mặc âu phục phẳng phiu, ngồi ở đó chơi điện thoại di động.

Nhìn dáng vẻ thì hình như cậu ta còn đang rất nhàn nhã và đắc ý.

Ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt góc cạnh rõ ràng đó, khiến cho cậu ta trở nên hơi đẹp trai.

Tất cả mọi người nhìn thấy một màn này thì không khỏi sửng sốt.

Tên này đã nói là không có hứng thú với hợp lớp rồi cơ mà?

Vậy tại sao tên này lại bỗng nhiên xuất hiện ở đây?

Lại còn mặc âu phục nữa?

“Giang Chu đang làm gì vậy? Sao lại mặc như vậy?”

“Không biết nữa, chẳng lẽ là muốn trang bức?”

“Nhìn dáng vẻ này, thì hình như là đang chờ ai đó à?”

Trong tiếng nghị luận, Trịnh Vũ bỗng nhiên cười nhạt: “Nói là không có hứng thú với hợp lớp, kết quả lại len lút chạy đến, còn mặc âu phục nữa, giả vờ làm người lớn à?”

Mọi người nghe thấy lời nói của Trịnh Vũ thì đều nở nụ cười.

Không sai, Giang Chu mặc như vậy chạy đến đây, chắc chắn là vì muốn trang bức.

Mọi người đều biết, Sở Ngữ Vi từng công khai rằng, nàng thích đàn ông thành thực, trưởng thành.

Bởi vậy, Giang Chu nhất định là muốn dùng biện pháp này để hấp dẫn sự chú ý của Nữ Thần.

Trịnh Vũ nghĩ đến đây thì nhất thời lộ ra vẻ chẳng đáng.

Cậu ta cảm thấy chiêu này của Giang Chu thật sự quá vụng về.

Vì vậy, cậu ta đã dẫn mọi người đi qua bên đó.

“Giang Chu, trùng hợp thật? Sao ông lại ở chỗ này?”

Giang Chu nghe thấy người gọi mình thì quay đầu, hắn nhìn thấy đám người này thì hơi sửng sốt: “Mọi người cũng ở đây à? Đi đâu đấy?”

“Hợp lớp chứ đi đâu, ông thì sao?”

“Ồ, tôi có chút việc riêng!”

Chương 17: Sở Ngữ Vi tìm lại tự tin!

Trịnh Vũ nhất thời cười nhạt: “Việc riêng gì mà phải mặc như vậy chứ?”

“Cũng không có gì, chỉ là làm bán lẻ thôi!”

Sở Ngữ Vi nghe thấy câu này thì cũng không nhịn được lòng tò mò của mình nữa: “Giang Chu, bạn buôn bán cái gì?”

Giang Chu nghịch cái bật lửa trong tay: “Chính là buôn đi bán lại, kiếm tiền chênh lệch thôi.”

“Ha ha, chỉ bằng ông?” Trịnh Vũ cười ra tiếng, “Bán tất hay là miếng lót giày vậy?”

“Không khác nhau lắm, cũng là ăn, mặc, ở, đi lại thôi!” Giang Chu cũng không tức giận, mà chỉ thuận miệng đáp lại.

Nhưng Giang Chu càng làm ra vẻ ung dung nhàn nhã, bình thản tự nhiên, thì đám người này lại càng thấy hấn buồn cười.

Một học sinh vừa mới tốt nghiệp trung học phổ thông xong, còn giả vờ thành thực cái gì?

Còn buôn bán làm ăn?

Ai sẽ buôn bán làm ăn với học sinh THPT?

Cái cơ này cũng quá vụng về rồi chứ?

Tên này thuê ô tô phục, rõ ràng là vì để hấp dẫn sự chú ý của Nữ Thần!

Trịnh Vũ lộ ra ánh mắt miệt thị: “Ông cho rằng mọi người không biết ông đang nghĩ gì sao?”

Giang Chu ngẩng đầu: “Biết cái gì?”

“Ông mặc đồ tây, giả vờ buôn bán làm ăn, đều là vì muốn hấp dẫn sự chú ý của Ngữ Vi, đúng không?”

“Gì cơ?”

“Ha ha, còn giả vờ giả vệt sao?”

Giang Chu cũng bị tên nào tào này dọa sợ.

Tên nào tào này có sức tưởng tượng như vậy, thì còn thi đại học làm gì?

Dứt khoát đi viết tiểu thuyết online có phải ngon hơn không!

Sở Ngữ Vi cũng không tin tưởng Giang Chu đang buôn bán hay làm ăn gì.

Nàng cũng không nghĩ ra mục đích của Giang Chu.

Bởi vậy, nàng cũng bắt đầu tin cách nói của Trịnh Vũ.

Chẳng lẽ Giang Chu vẫn luôn giả vờ không có hứng thú với mình sao?

Nhưng thật ra, thì Giang Chu vẫn đang nghĩ mọi biện pháp để tạo sự chú ý với mình.

Ừm, rất có thể!

Bởi vì... Giang Chu như vậy mới là bình thường nha.

“Giang Chu... bạn làm vậy là vô dụng!”

“Minh đã nói rồi, trước khi tốt nghiệp đại học, mình sẽ không yêu đương!”

“Mặc kệ bạn làm cái gì, thì mình cũng sẽ không thay đổi ý nghĩ này!”

“Cho nên, xin bạn đừng quẩn quýt mình nữa!”

“Có điều, chúng ta vẫn có thể làm bạn, bạn thấy thế nào?”

Một lần nữa, Sở Ngữ Vi đã tìm lại được sự tự tin của mình.

Vì vậy, linh hồn Nữ Thần cao ngạo và lạnh lùng của nàng lại thức tỉnh.

Loại cảm giác này, giống như là đối mặt với Giang Chu ngày xưa vậy.

Cao cao tại thượng.

Không dính khói lửa trần gian.

Chúng tinh phủng nguyệt. (Các ngôi sao vây quanh mặt trăng)

Khiến cho liềm cầu chỉ có thể ngược nhìn.

“Thần kinh!” Giang Chu liếc mắt nhìn nàng một cái: “Tôi không có hứng thú với người dinh dưỡng không đầy đủ!”

Sở Ngữ Vi nhìn ngực mình một chút, gò má bỗng nhiên đỏ bừng lên: “Giang Chu, bạn là tên khốn khiếp!”

“Đã nói rồi, sớm tụ sớm tan, bạn ngoan một chút có được hay không?”

“Hừ! Bạn không thừa nhận cũng không sao, dù sao mình cũng đã nhìn thấu bạn rồi! Dối trá!”

Trong khi đám người vẫn đang ông một câu bà một câu.

Thì quản lý của Wal Mart đã gọi điện thoại xong.

Ông ta quay lại, kinh ngạc nhìn Sở Ngữ Vi một cái.

“Giang tiên sinh, cậu còn có nghiệp vụ gì khác cần làm sao?”

Giang Chu nghe tiếng thì quay đầu, nói: “Không có không có, chỉ là gặp được bạn học mà thôi!”

“VẬY... Chúng ta tiếp tục bàn chuyện thu mua?”

“Ừm!”

Lý Khôn ngồi xuống: “Tôi vừa gọi điện thoại cho tổng bộ rồi, chúng tôi đồng ý với giá anh đưa ra, một triệu!”

Giang Chu nghe đến đây, rốt cuộc cũng nở nụ cười, nói: “Hợp tác với các công ty lớn, thật sự là rất sáng khoái!”

“VẬY bây giờ chúng ta ký hợp đồng luôn nhé?”

“ĐƯỢC!”

Lý Khôn nói xong thì lấy một phần hợp đồng ở trong cặp công văn ra.

Sau đó, lại lấy một cái bút ra, đưa cho Giang Chu.

Người ta đưa tiền rất sáng khoái, nên tất nhiên Giang Chu ký cũng rất sáng khoái.

Giang Chu chỉ nhìn qua hai ba lượt, sau đó tên của hắn đã rơi trên giấy.

Vậy liền coi như giao dịch hoàn thành.

Mua một căn nhà nhỏ mất 480 ngàn, hắn lại bán ra một triệu.

Kết thúc tại đây, tài chính của Giang Chu đã tăng gấp đôi, cũng đã hoàn thành mục tiêu.

Lý Khôn xác nhận hợp đồng xong thì thở phào nhẹ nhõm: “Đa tạ Giang tiên sinh, tôi lập tức bảo người chuyển khoản cho cậu, chắc chiều này cậu sẽ nhận được tiền vào tài khoản.”

Giang Chu đứng lên, bắt tay với Lý Khôn lần nữa: “Đa tạ quản lý Lý, hay là ở lại ăn bữa tối nhé?”

“Không được không được, tôi còn phải đi khảo sát thị trường, lần sau có cơ hội thì chúng ta lại ngồi!”

“Vậy ngài đi thông thả, tôi sẽ không tiễn!”

Lý Khôn gật đầu, lúc rời đi thì không nhìn được mà liếc mắt nhìn đám học sinh chung quanh vài lần.

Ông ta phát hiện, có mấy người ở phía sau vẫn còn mặc áo đồng phục THPT.

Ban nãy... vị Giang tiên sinh này nói, những người này là bạn học của cậu ta.

Chẳng lẽ cậu ta cũng là một học sinh trung học phổ thông?

Chương 18: Làm ăn gì, kiếm được một triệu?

Trong lòng quản lý Lý không khỏi khẽ run lên.

Mình dĩ nhiên lại bàn chuyện làm ăn với một học sinh trung học, hơn nữa còn đàm phán thành công!

Đáng sợ hơn là, Giang Chu mang lại cho ông ta một cảm giác tuyệt đối không phải học sinh trung học nên có.

Những lời nói và cử chỉ đó, không lẫn lộn ngoài xã hội vài năm thì căn bản là không có.

Cho nên, ông ta mới tin tưởng là Giang Chu đã 26 tuổi, chỉ là vẻ ngoài trông hơi trẻ mà thôi.

Bây giờ nghĩ lại một chút, liền người có vẻ hơi đáng sợ rồi đấy.

“Quản lý Lý, còn có chuyện gì sao?”

“Không có, tôi không quấy rầy nữa, hẹn gặp lại!”

Lý Khôn lấy lại tinh thần, xoay người rời khỏi Shangrila.

Cùng lúc đó, toàn bộ đám học sinh ở chung quanh đều yên lặng.

Dường như bọn họ đã trải qua một chuyện gì đó hết sức lạ lùng, không thể nào xảy ra, cho nên một thời gian dài mà vẫn không thể tỉnh táo lại.

Vất vả lắm mới hồi phục tinh thần, thì bọn họ lại nhìn thấy ánh mắt tràn đầy khiếp sợ của nhau.

Giang Chu thật sự đang buôn bán làm ăn ở nơi này.

Hơn nữa, còn là một cuộc làm ăn có giá trị một triệu!

Không thể nào!

Đây là giả đúng không??!!!

Nhất là hai người có điều kiện gia đình tốt và kiến thức rộng rãi như Sở Ngữ Vi và Trịnh Vũ.

Bọn họ còn nhìn rõ, trên hộp đồng kia có in logo của Wal Mart.

Công ty này là công ty của Mỹ.

Là công ty bán lẻ lớn nhất thế giới.

Bọn họ tuyệt đối sẽ không tùy tiện làm ăn với người khác.

Nhưng mà Giang Chu lại chính là khách quý của quản lý của Wal Mart.

Tất cả những chuyện này giống như khoa học viễn tưởng vậy.

Rõ ràng tất cả mọi người đều là học sinh trung học giống nhau mà!

Tại sao Giang Chu lại có thể cười cười nói nói với quản lý của Wal Mart.

Lại có thể kiếm được một triệu từ trong tay bọn họ??!!!

Lúc này, sắc mặt của Trịnh Vũ rất khó coi.

Uống rượu để giả vờ trưởng thành.

Bắt chước cách nói chuyện của người trưởng thành.

Khi họp lớp thì nói đến tiền đồ tươi sáng của mình.

Tất cả những thủ đoạn này, đều không chống cự nổi một con số của Giang Chu.

Một triệu.

Thời đại này, một triệu đã là số tiền rất lớn.

Bọn họ có nằm mơ cũng không mơ nổi, làm thế nào để kiếm được một triệu trong một lần buôn bán hay là làm ăn.

Nhưng mà, hết lần này đến lần khác, Giang Chu lại làm được rồi.

So sánh với nhau, thì Trịnh Vũ liền phát hiện ra mình cực kỳ ngây thơ.

“Bạn ... bạn rốt cuộc đã buôn bán cái gì? Mà có thể kiếm được một triệu?”

Sở Ngữ Vi nhìn về phía Giang Chu, ánh mắt nàng trở nên hết sức phức tạp.

“Bán lẻ thôi, cũng không khác gì bán tất và miếng lót giày cả, mà có nói thì bạn cũng không hiểu, nên đừng hỏi!”

“Ồ!” Sở Ngữ Vi chậm rãi cúi đầu.

Lúc này, Giang Chu nhìn thoáng qua Trịnh Vũ.

Mà Trịnh Vũ đã hoàn toàn không có dũng khí lên tiếng.

Có điều, Giang Chu cũng không muốn tiếp tục trang bức.

Đánh mất một đám nhãi con như này, thật sự không có gì vui vẻ cả.

Bởi vậy, Giang Chu vẫy vẫy tay chào, rồi trực tiếp rời khỏi khách sạn Shangrila.

“Giang Chu thật sự quá lợi hại...”

“Đúng vậy, vừa mới tốt nghiệp đã buôn bán làm ăn kiếm lời được một triệu, đến mơ tôi cũng không dám mơ như vậy.”

“Bảo sao Giang Chu không đi họp lớp, người ta còn có chuyện quan trọng hơn cần làm mà!”

Lúc này, có mấy cô gái bỗng nhiên lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Mấy cô gái nhìn bóng lưng rời xa của Giang Chu, lại nhìn không được mà cắn môi đỏ.

Sau đó, lại là một thời gian yên lặng rất dài.

Dường như mọi người vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại.

Năm phút sau.

Rốt cuộc cũng có người mở miệng đề nghị đi về.

“Ta... Chúng ta đi thôi?”

“Đúng đúng đúng, dù sao cũng ăn xong rồi, đi thôi!”

Trịnh Vũ hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi gật đầu.

Cậu ta vừa mới tự nhủ trong lòng.

Giang Chu buôn bán kiếm được một triệu thì sao?

Ngữ Vi cũng không phải là một cô gái coi trọng vật chất mà.

Ngữ Vi cũng không có chút hứng thú nào với Giang Chu cả.

Bằng không thì Ngữ Vi cũng không từ chối lời tỏ tình của Giang Chu.

Trái lại thì mình, sẽ có tỷ lệ tỏ tình thành công rất lớn!

Rời khỏi khách sạn về nhà, Giang Chu trực tiếp nằm dài trên sa lon.

Mặc dù buôn đi bán lại không mệt, nhưng rất phí đầu óc.

Vì để Wal Mart đồng ý với giá cả mình đưa ra, nên mấy hôm nay hắn đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp.

Bây giờ, tài chính gây dựng sự nghiệp đã tăng, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một chút rồi.

Một triệu, cũng không hề ít.

Thời gian còn lại của nghỉ hè, có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi.

Giang Chu đưa tay cảm điều khiển ti vi lên, tùy tiện mở một kênh.

Thật ra thì cũng không phải hẳn muốn xem, mà mở lên là để cho phòng khách có thêm chút âm thanh.

Bởi vì Giang Chu phát hiện, nhà mình quá yên tĩnh.

Không biết cha mẹ lại đi đâu rồi.

Chương 19: Cha mẹ cho con làm liêm cầu?

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ chính bỗng nhiên mở ra.

Giang Hoành Sơn và Viên Hữu Cầm lặng lẽ đi ra, sau đó, hai người liền đi Giang Chu xuống.

“Thằng nhóc thôi, bây giờ muốn nhìn mặt con cũng khó nhỉ?!”

Giang Chu sợ hết hồn: “Hai người... muốn làm gì?”

“Làm gì? Chúng ta còn muốn hỏi tên nhóc nhà con muốn làm gì, mà ngày nào cũng chạy ra ngoài từ sáng đến tối, con bận rộn cái gì?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Chỉ là đi họp lớp với bạn học thôi mà!”

“Thật không?”

“Bằng không thì con còn có chuyện gì?”

Viên Hữu Cầm nheo mắt lại: “Con sẽ không yêu đương đấy chứ?”

Giang Chu lập tức đứng dậy: “Không có, phụ nữ chỉ ảnh hưởng đến tốc độ kiếm tiền của con thôi!”

“Kiếm tiền? Kiếm tiền gì?”

“Con dự định gây dựng sự nghiệp ở đại học, hiện giờ đang tìm hiểu xem có hạng mục nào thích hợp không!”

Hai vợ chồng nhìn nhau: “Nhà chúng ta rất nghèo sao? Mà cần con phải đi kiếm tiền?”

Giang Chu khoát tay: “Tiền của hai người cứ dùng để hưởng thụ đi, sau này con sẽ là trụ cột của nhà mình!”

“Cút đi, chỉ bằng con? Bán tất hay là miếng lót giày?”

“Tại sao ai cũng khinh thường con nhỉ vậy nhỉ?”

Giang Hoành Sơn ho khan một tiếng: “Gây dựng sự nghiệp gì đó để nói sau, đầu tiên nói đến chuyện đại học đi, con báo nguyện vọng chưa?”

Giang Chu gật đầu: “Con chọn xong rồi, đại học Thượng Kinh, khoa tài chính và kinh tế!”

“Chuyện lớn như vậy mà con cũng không thương lượng với chúng ta một chút sao?”

“Lúc trước con đã hỏi hai người rồi, nhưng mà hai người bảo để con tự quyết định còn gì!”

Giang Hoành Sơn trừng mắt nhìn Giang Chu một cái: “Hiện giờ không giống xưa, hai người chúng ta cũng muốn có cảm giác tham dự.”

Giang Chu cảm thấy hơi kỳ lạ: “Cha mẹ, hai người cũng không phải loại người thích nhúng tay vào mấy chuyện này mà, hôm nay lại làm sao vậy?”

“Bởi vì chúng ta muốn làm một người cha mẹ có trách nhiệm!”

“Nói thật đi!”

Viên Hữu Cầm ho khan một tiếng: “Được rồi, thật ra thì đây là ý của chú Sở con!”

Giang Chu sững sốt một chút: “Con báo nguyện vọng, thì liên quan gì đến chú Sở?”

“Còn không phải vì con bé Ngũ Vi kia sao, người ta là một cô gái nha!”

“Cho nên?”

“Chú Sở con sợ con bé đi học bên ngoài không có ai chiều cổ, cho nên nhờ hai người chúng ta hỏi xem con báo trường học nào.”

Giang Chu nghe thế liền ngồi dậy: “Muốn con chiều cổ Sở Ngũ Vi? Điên rồi sao?”

“Cha con và chú Sở con là chiến hữu, hai người các con học cùng nhau, chúng ta cũng yên tâm.”

“Sở Ngữ Vi cũng có ý này?”

Viên Hữu Cầm lắc đầu: “Chuyện này là dự định của chú Sở con, Ngữ Vi còn chưa biết.”

Giang Chu nhất thời thở phào nhẹ nhõm: “Con từ chối!”

“Vì sao?”

“Con bé đó cực kỳ ngạo kiều, lại còn có bệnh công chúa, con không chịu nổi!”

(*) ngạo kiều, ý chỉ người có vẻ ngoài lạnh lùng, ương bướng, nhưng bên trong lại ôn nhu dịu dàng, có phần ngại ngùng và xấu hổ, có thể hiểu đơn giản là ngoài lạnh trong nóng.

“Con gái đều không phải như vậy sao?”

“Nhưng mà con còn phải gây dựng sự nghiệp, không có thời gian đó!”

Viên Hữu Cầm và Giang Hoành Sơn liếc mắt nhìn nhau, biểu cảm bỗng nhiên có hơi lo lắng.

Con bé Sở Ngữ Vi này lớn lên rất xinh đẹp.

Có người nói, trong trường học có cả đám con trai đều theo đuổi con bé.

Tại sao con trai mình lại luôn làm ra vẻ rất ghét bỏ nhỉ?

Không thể nào?

Chẳng lẽ tâm lý con trai mình thật sự có vấn đề?

Bằng không thì tại sao nó lại không có cảm giác với một cô bé xinh đẹp như vậy chứ?

Biểu cảm của hai vợ chồng lập tức trở nên khó diễn tả thành lời.

Trong ánh mắt còn có chút kinh hoàng, thậm chí còn hơi đau lòng.

Giang Chu mặt đều đen lại: “Có thể nói cho con biết, hai người đang suy nghĩ cái gì không?”

Viên Hữu Cầm do dự hồi lâu: “Con trai, con sẽ không phải người không thích con gái chứ?”

“Hai người đang suy nghĩ cái gì vậy?!!!”

“Ngũ Vi xinh đẹp như vậy, tại sao con luôn ghét bỏ con bé?”

Giang Chu thở dài: “Con nói thật vậy, thật ra thì có một cô gái đang chờ con ở đại học Thượng Kinh.”

Khuôn mặt Giang Hoành Sơn cũng đen rồi: “Đánh rắm, con cũng chưa đi học thì sao biết được!”

“Dù sao con cũng đã nói thật, hai người không tin cũng được!”

Viên Hữu Cầm mở miệng nói với ý vị sâu xa: “Chúng ta cũng không bảo con yêu đương với Ngũ Vi, hơn nữa, con có muốn thì Ngũ Vi người ta cũng chưa chắc đã muốn đâu, chúng ta chỉ bảo con chiếu cố con bé một chút thôi!”

“Hai người đang bắt con làm liêm cầu à!”

“Liêm cái gì?”

Giang Chu hơi sững sốt một chút.

A đúng rồi, thời đại này vẫn chưa có cái từ liêm cầu này.

“Dù sao cũng không được, con không có hứng thú với con bé không đầy đủ dinh dưỡng kia.”

Giang Chu đứng dậy, quay người đi về phòng.

Mình chính là người trọng sinh nha!

Nhất định phải đi lên nhân sinh đỉnh phong, hô mưa gọi gió.

Làm liêm cầu của hoa khôi?

Đùa cái gì!

Chương 20: Mua xe

Lúc này, hai vợ chồng lại nhìn nhau lần nữa, biểu cảm từ từ biến thành khó coi.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Giang Hoành Sơn thở dài: “Nếu nó không muốn, vậy hãy để Ngũ Vi báo trường đại học của nó đi vậy!”

Viên Hữu Cầm suy nghĩ một chút: “Ừm, như vậy cũng được, dù sao thành tích của hai đứa chúng nó đều không kém!”

“Cứ làm như vậy đi, để tôi gọi điện thoại cho Lão Sở!”

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ của Giang Chu.

Hắn lén lút châm một điếu thuốc lên, lại tựa vào đầu giường.

Cô gái như Sở Ngữ Vi hoàn toàn chính xác là rất được hoan nghênh, chào đón.

Có thể mặn có thể ngọt, có thể thanh thuần có thể gợi cảm.

Cũng biết giả bộ nhu thuận đáng yêu, ngoan ngoãn ở trước mặt bậc bề trên.

Hơn nữa, hoàn cảnh gia đình lại không tệ, cha còn làm cục trưởng cảnh sát.

Ai mà không muốn có một cô con dâu như vậy chứ?

Nhưng mà Giang Chu biết.

Hắn sẽ gặp được một cô gái ở đại học Thượng Kinh.

Bất kể là tính cách hay là dung mạo của nàng, đều không hề thua Sở Ngữ Vi.

Hơn nữa, ở kiếp trước, hắn và cô gái đó đã cùng nhau vượt qua hoạn nạn vài chục năm.

Nếu như mình không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thì hai người nhất định sẽ đến đầu bạc răng long.

Đã có người như thế, ai thèm đi làm liêm cầu?

Nói một cách khác, coi như bây giờ Sở Ngữ Vi đi liêm hắn, hắn cũng chưa chắc đã bằng lòng.

Vị hoa khôi này cực kỳ điêu ngoa.

Nếu như mình có quan hệ với nàng, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép mình ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.

Còn cô gái nương tựa nhau nửa đời kiếp trước thì phải làm sao?

Cho nên, Giang Chu chỉ có thể từ bỏ tất cả quan hệ với Sở Ngữ Vi.

Hoặc là, Sở Ngữ Vi chỉ có thể làm bé!

Có điều, đây cũng chỉ là ảo tưởng của hắn mà thôi.

Sở Ngữ Vi làm sao có thể đi liếm hắn chứ.

Người ta đã biểu đạt rõ ràng rồi, sẽ không yêu đương ở đại học.

Hơn nữa, chắc nàng cũng không có hứng thú gì với mình.

Cái này chỉ là cha mẹ mình và chú Sở kia làm bừa mà thôi.

“Người nghĩ quá nhiều sẽ nhanh già!”

“Mục tiêu bây giờ của mình, chính là trở thành bá chủ thương trường!”

“Ừm, ngủ thôi!”

.....

Sau khi báo xong nguyện vọng thì đã là tháng tám.

Giang Chu trúng tuyển hệ tài chính và kinh tế của đại học Thượng Kinh như ý nguyện.

Làm một trong những trường đại học cao cấp nhất cả nước, trường đại học này được rất nhiều người coi là ước mơ.

Có điều, Giang Chu cũng không có bao nhiêu nhiệt tình với chuyện học tập.

Dù sao, linh hồn của hắn cũng đã 35 tuổi.

Đã từ già thời học sinh vài chục năm rồi.

Cho nên rất khó có thể tiến vào trạng thái liều mạng học tập.

Nói cách khác, nếu Giang Chu trọng sinh vào thời điểm trước khi thi đại học.

Thì chắc là hắn còn không thi nổi mấy trường cao đẳng chứ đừng nói đến đại học Thượng Kinh.

“Lão Giang, chúng ta cùng đến trường đại học nhé?”

“Tôi cũng định như vậy, nhưng nhà ông không đi tiễn ông à?”

“Không có thời gian, nên bảo tôi đi một mình!”

Trên đường đi đến Bru cục lấy giấy nhập học.

Giang Chu và Quách Vĩ đang đạp xe song song.

Hai người vừa đi vừa thảo luận chuyện đi đến đại học.

Có điều, Quách Vĩ và Giang Chu không học cùng một trường học.

Dù sao đại học Thượng Kinh cũng là một trường nổi tiếng, mà thành tích của Quách Vĩ thì không tốt đến mức đó.

Nhưng Quách Vĩ lại học ở đại học Hoa Bắc, cách trường của Giang Chu không xa.

“Vậy được rồi, đến khi đó thì đến nhà tôi, rồi hai chúng ta cùng đi!”

Quách Vĩ nghe xong thì hơi nghi ngờ một chút: “Bên xe rõ ràng là ở cạnh nhà tôi, vì sao lại để tôi qua nhà ông nữa?”

Giang Chu cười thần bí: “Chúng ta không ngồi xe khách!”

“Vậy đi kiểu gì?”

“Lái xe đi chứ sao!”

Quách Vĩ nhìn không được mở tròn tròn mắt: “Cha ông đồng ý để ông lái xe của ông ấy đi á?”

Giang Chu lắc đầu: “Tôi không lái xe của ông ấy, tôi lái xe của mình!”

“Gì cơ? Ông mua xe rồi á?”

“Không đắt, tầm 100 ngàn thôi, nó đang đỗ ở ngay dưới nhà tôi, cha mẹ tôi vẫn không biết!”

“Nói như vậy, ông thật sự buôn bán kiếm lời được một triệu??”

Giang Chu nhìn về phía Quách Vĩ: “Chẳng lẽ ông cũng cảm thấy tôi cố tình trang bực?”

Quách Vĩ nhúc nhích đầu: “Tuy là tôi rất muốn tin tưởng, nhưng một triệu là một con số trên trời với đám học sinh chúng ta đấy!”

“Lời này đúng là không sai, nhưng tương lai tôi sẽ có vô số cái một triệu này!”

“Nghe nói ông định gây dựng sự nghiệp ở đại học?”

Giang Chu gật đầu: “Thời đại này, giữ tiền trong tay chỉ có thể giảm giá trị, chỉ có buôn bán kinh doanh thì mới có thể để tiền đẻ ra tiền.”

Quách Vĩ nhúc đầu: “Giảm giá trị là sao?”

“Lấy một ví dụ như này, ông có 100 đồng tiền ở mười năm trước và 100 đồng tiền ở mười năm sau, vậy ông có thể mua được những thứ hoàn toàn khác nhau.”

“Đúng là tôi có nghe mẹ tôi nói qua, khi bà còn bé thì chỉ dùng vài xu để mua một cái bánh bao.”

“Ừm, đạo lý này chính là cái gọi là sức mua!”

Thế nhưng Quách Vĩ lại chớp mắt vài lần: “Vậy ông gửi ngân hàng một triệu đi, như vậy sẽ có rất nhiều lãi mà!”

Giang Chu nhin không được mà cười lên một tiếng: “Chút lãi này thì đáng là gì, nếu so với giá nhà đất leo thang, thì chút lãi này chính là ốc sên.”

“Lão Giang, tôi phát hiện, hình như ông đã biết thành một người khác vậy, toàn nói những thứ tôi nghe không hiểu, vì sao giá nhà lại leo thang?”

“Đương nhiên là vì nhu cầu kích thích rồi, đề cao GDP, chỉ có tiền của tất cả mọi người được tiêu xài, thì mới có thể kéo kinh tế tuần hoàn!”

“Cái này thì có liên quan gì đến giá nhà đất??”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Đất là tài nguyên không tăng trưởng, còn người thì tăng đều đều...nói tóm lại, ông cứ tin tôi, giữ tiền không tiêu, thì chẳng khác gì một đồng giấy vụn.”

Quách Vĩ nghe xong lời giải thích của Giang Chu thì cái hiểu cái không mà gật gù.

Năm 09, giá nhà đất cũng đã bắt đầu có hiện tượng tăng lên.

Sau đó duy trì khoảng 20 năm liên tục thì mới đạt đến đỉnh cao.

Có điều, cảm giác của loài người rất trì độn, chậm chạp.

Người thời đại này, hoàn toàn không có mẫn cảm với những thứ như giá nhà đất.

Mọi người luôn cảm thấy, tăng thì cứ tăng thôi.

Dù sao cũng sẽ có một ngày nó giảm xuống.

Nhưng bọn họ không biết mà.

Giang Chu đã sống hơn bọn họ vài chục năm, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy cảnh giá nhà đất giảm xuống cả.

Cho nên, giữ tiền mặt vào thời điểm này là rất không sáng suốt.

“Quách Vĩ, cha mẹ ông có bao nhiêu tiền tiết kiệm?”

Quách Vĩ bối rối: “Tôi làm sao biết được, bọn họ cũng không nói cho tôi biết!”

“Điều này cũng đúng, coi như là tôi thì cũng chẳng biết nhà mình có bao nhiêu tiền!”

Quách Vĩ nói: “Ông hỏi cái này để làm gì?”

“Chỉ là muốn đề tỉnh ông, nếu như nhà ông còn tiền dư thừa, thì mau lấy ra mua nhà đi.”

Quách Vĩ cười ngây ngô hai tiếng: “Coi như giá nhà có tăng lên, thì cũng không kinh khủng đến mức đấy chứ?”

Giang Chu nhin không được mà cười khẽ: “Chờ đến sáu tháng cuối năm sau, giá nhà sẽ tăng đến trình độ mà ông khó có thể tin.”

“Ghê như vậy sao?”

“Tôi chém gió làm gì!”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến Bưu cục thành phố Lâm Giang.

Tuy là mỗi một trường đại học đều gửi thư thông báo trúng tuyển ở thời gian khác nhau.

Nhưng đại đa số đều không chênh nhau quá nhiều ngày.

Cho nên mấy ngày gần đây, trước cửa Bưu cục luôn có rất nhiều thanh niên ra vào.

Hai người báo số thẻ căn cước cho nhân viên công tác, liền thuận lợi lấy được thư thông báo trúng tuyển của mình.

Có điều, khi hai người họ sắp rời đi, thì lại nhìn thấy Trịnh Vũ ở trước cửa.

Đồng thời, Trịnh Vũ cũng nhìn thấy Giang Chu.

Nếu như là trước kia, thì cậu ta nhất định sẽ chạy qua chào phùng vài câu.

Sau đó lại nói vài câu ngu xuẩn.

Nhưng mà hai ngày nay cậu ta đã đàng hoàng hơn rất nhiều.

Coi như trong nhóm chat thì cũng yên lặng hơn rất nhiều.

Có điều, cậu ta không nói chuyện, không có nghĩa là Quách Vĩ không mở miệng.

“Lớp trưởng, ông cũng đến lấy thư thông báo à?”

Trịnh Vũ gật đầu: “Đúng thế, tôi nghe nói thư thông báo đã tới rồi.”

Quách Vĩ nhìn phong thư trong tay Trịnh Vũ: “Ông báo đại học nào?”

“Hoa Bắc!”

“Con bà nó, hai chúng ta chung một trường học à?”

Giang Chu nghe thấy thế thì hơi nghi ngờ một chút: “Với thành tích của ông, thì vào THượng Kinh cũng không có vấn đề mà?”

Trịnh Vũ yên lặng một chút: “Tôi báo khoa luật của đại học Thượng Kinh, kết quả là có quá nhiều người, nên trượt!”

“Thì ra là như vậy!”

“Ừm, không có chuyện gì khác thì tôi đi trước.”

Quách Vĩ nhìn Trịnh Vũ rời đi, nhìn không được mà mở miệng: “Chẳng trách mấy hôm nay không thấy tên này khoác lác ở trong nhóm, hóa ra là trượt!”

Giang Chu nhìn Quách Vĩ: “Đừng cười nhạo người ta, người ta trượt mà vẫn học cùng một trường với cậu đấy thôi!”

“Cái đêch, chúng ta là bạn bè, sao ông không chịu nể mặt tôi vậy?”

“Được được được, lỗi của tôi, my bad, lát mời ông ăn cơm trưa.”

Sau khi Quách Vĩ nghe thấy có cơm ăn thì lập tức hưng phấn: “Ông kiếm được nhiều tiền như vậy, nên chắc để tôi chọn chỗ chứ hả?”

Giang Chu không hoảng sợ chút nào: “Tôi cũng biết hôm nay ông sẽ làm thịt tôi mà, cho nên tôi đã mang đủ tiền rồi!”

“Nhà hàng Hồng Vận thì sao? Tôi đã muốn đến đó từ lâu rồi.”

“Đi, hôm anh không cho ông ăn đến nôn ra, thì tôi không phải họ Giang!”

“Được, hôm nay tôi không ăn cho ông khóc, thì tôi không phải họ Quách!”

Đám con trai có một đặc điểm rất nhàm chán, đó chính là thích đánh cược.

Mặc kệ là vụ cá cược này có ngu xuẩn đến thế nào, thì bọn họ cũng sẽ liều mạng để chiến thắng.

Cái này gọi là, dưới lời thề độc sẽ có dũng phu!

Mười phút sau, hai người đi đến nhà hàng Hồng Vận.

Đây chính là một nhà hàng rất nổi tiếng ở thành phố Lâm Giang.

Chương 22: Em gái, em bấy anh à!

Bởi vì nơi này tiêu phí rất cao, cho nên người bình thường rất ít khi đến.

Thế nhưng hôm nay có người mời khách, nên tất nhiên Quách Vĩ sẽ không khách khí.

Vì vậy, cậu ta vung tay lên, gọi một bàn tràn đầy đồ ăn.

Sau đó, lại gọi thêm một két bia.

Nâng ly cạn chén, đảo mắt trời đã chạng vạng.

Trong hai tiếng này, dưới sự uy hiếp đòi họ của Giang Chu, Quách Vĩ đã uống đến nôn ba lần.

Mà chính bản thân Giang Chu cũng chẳng khá hơn là bao.

Hắn cũng uống tám chai, cuối cùng cũng không biết về nhà kiểu gì.

Từ sau khi trọng sinh, đây là lần đầu tiên hắn uống nhiều như vậy.

Trong lúc mơ mơ màng màng, hắn còn cảm thấy, trận xuyên việt này chỉ là một giấc mơ của mình.

Nhưng mà giấc mơ này quá đẹp.

Tay trái của hắn ôm vợ cũ, hai chân còn quặp lấy Sở Ngưu Vi.

Hình ảnh này thật sự là quá đẹp.

Nhưng mà đến sáng ngày hôm sau.

Hắn bị cha mẹ lôi ra khỏi giường một cách vô tình.

Sau đó nhét vào trong xe, lái về phía thôn nhà ở nam ngoại thành.

Đã lấy được thư thông báo trúng tuyển.

Chẳng mấy chốc sẽ đi học đại học ở xa.

Nên Giang Hoành Sơn và Viên Hữu Cầm muốn dẫn hắn về quê thăm ông bà nội.

Dù sao lên đại học cũng là một chuyện vui, mà việc vui thì phải chia sẻ với người nhà.

Nhất là khi Giang Chu lại trúng tuyển đại học Thượng Kinh.

Đây chính là một chuyện rất đáng khoe khoang.

“Nghe nói, đại học này được đánh giá rất cao ở trong toàn quốc đấy!”

“Hơn nữa, trường học cũng rất rộng lớn, diện tích tận mấy chục ngàn mét vuông cơ!”

Ông bà nội nghe nói thế thì miệng cười toe toét.

Mấy chục ngàn mét vuông, vậy phải trồng được bao nhiêu cây táo chứ.

Có điều, thím của Giang Chu thì lại không vui vẻ như vậy:

“Vũ Kỳ nhà em thành tích cũng không tệ, thi đỗ đại học Thượng Kinh là không có vấn đề.”

Viên Hữu Cầm lạnh nhạt nói: “Vậy thì chưa chắc!”

“Sao lại chưa chắc được?”

“Lớp trưởng của Giang Chu cũng có thành tích rất tốt, nhưng cuối cùng vẫn thi trượt đấy thôi!”

Sắc mặt thím liền lạnh xuống: “Chị dâu, ý chị là Vũ Kỳ nhà em không thi nổi sao?”

Viên Hữu Cầm ho khan một tiếng: “Chị không có ý này!”

“Em thấy chị chính là có ý này!”

“Hong Mai, em thật sự là, chị nói là lớp trưởng của Giang Chu, chứ có nói Vũ Kỳ đâu!”

Thím lắc mắt, quay đầu nói: “Giang Chu, thím nghe Vũ Kỳ nói là cháu đã yêu sớm rồi hả?”

“A? Bao giờ vậy?”

“Không phải thích một cô bé ở trong lớp, rồi bị từ chối sao?”

Giang Chu liền bối rối.

Mình 18 tuổi chẳng những là liếm cầu, mà còn là một chia sẻ cuồng ma.

Lại đem chuyện bị từ chối nói cho em họ biết.

Giang Vũ Kỳ này cũng thật là quá đáng.

Chuyện này không phải chuyện gì tốt, thế mà cũng đi tuyên truyền khắp nơi.

Mặt hắn đen lại, nhìn về phía em gái đang chột dạ bên cạnh.

Lúc này, Giang Vũ Kỳ đã cúi đầu xuống, cũng không dám nhìn Giang Chu.

Dù là mẹ ruột nhìn nàng với ánh mắt thăm vắn thì nàng cũng không dám ngẩng đầu lên.

“Tên nhóc thôi, con thật sự yêu sớm rồi hả?”

Giang Chu tăng hắng một tiếng: “Lời đồn, hoàn toàn là tin đồn mà thôi!”

Viên Hữu Cầm tức giận nguýt con trai mình một cái: “Nam hay nữ vậy?”

“Mẹ, mẹ cứ không tin tưởng giới tính của con như vậy sao?”

Thím nghe xong thì hết sức kinh ngạc: “Giang Chu nhà chúng ta thích bé trai à?”

“Khụ khụ...”

Giang Chu suýt nữa thì bị sặc chết.

Đây rõ ràng là chiến tranh giữa hai người phụ nữ, tại sao chiến hỏa lại đốt lên người mình rồi?

Quả nhiên, liên hoan họ hàng thân thích là nguy hiểm nhất.

Chính mình vẫn không ăn thì hơn.

Giang Chu đứng lên, liếc mắt nhìn Giang Vũ Kỳ: “Vũ Kỳ, nào, qua đây với anh nào!”

“Ồ...”

Giang Vũ Kỳ bắt đắc dĩ đứng lên, cùng đi ra ngoài cửa.

Em gái Giang Chu năm nay 16 tuổi.

Lớn lên duyên dáng đáng yêu, mềm mại xinh đẹp.

Có điều, từ nhỏ đến giờ con bé này đã hoạt bát hiếu động, tinh quái nghịch ngợm, hoàn toàn khác xa với vẻ ngoài của nó.

Nhưng mà Giang Chu lại không ngờ, con bé này dĩ nhiên còn phản bội mình.

“Anh, em biết lỗi rồi.”

“Muộn rồi, ai cho em đi tuyên truyền chuyện của anh?”

Giang Vũ Kỳ hơi ủy khuất: “Hôm đó mẹ em không vui, nên em nói cho mẹ biết chuyện này để mẹ vui vẻ một chút!”

Giang Chu suýt nữa thì phun một ngụm máu.

“Anh thất tình, cả nhà em đều vui vẻ đúng không?”

“Không có không có, cha em không có cười!”

“Ừm, chú hai cũng không tệ lắm, lần sau phải mang cho chú thêm cây thuốc!”

Giang Vũ Kỳ cười đến con mắt đều cong thành vầng trăng khuyết: “Có điều, cha em đã kể cho mấy bà bác ở đầu thôn nghe, để cho tất cả mọi người đều vui vẻ.”

Giang Chu lập tức tròn mắt: “Em nói là mấy bà tám không có việc gì làm, suốt ngày chỉ biết hóng hớt chuyện làng xóm đó hả?”

“Đúng vậy!”

“Xong, thanh danh của mình hoàn toàn xong rồi!”

Giang Vũ Kỳ lại an ủi Giang Chu: “Thiên nhai nơi nào không có cỏ thơm nha!”

Giang Chu quay đầu, cười nhạt: “Bây giờ anh chỉ muốn nhỏ cọng cỏ là em thôi!”

“Bác trai, bác gái, anh muốn đánh cháu!”

“Cứu mạng, cứu mạng a!”

Chương 23: Siêu mỏng cánh!

Trên đường trở về, sắc mặt Giang Chu hết sức ủ rũ.

Hắn cảm thấy, lần về thăm họ hàng này cực kỳ thất bại.

Chẳng những thất bại, mà thanh danh cả đời của hắn cũng bị chôn vùi tại đây.

Đám bà tám ở đầu thôn kia, chính là đám tinh anh trong Cục Tình Báo trung ương.

Bọn họ mà biết loại chuyện này, thì tương đương với cả thôn đều biết.

Sau này hắn phát tài, thì còn áo gấm về quê kiêu gì?

Làm sao có thể quang tông diệu tổ, rạng rỡ tổ tiên!

Làm sao còn có thể thành lập hình tượng một xí nghiệp gia thành công.

Dù sao, mục đích phát tài, không phải là về quê ăn tết rồi trang bức sao?

“Con trai, chỗ làm chúng ta có một bà chị họ Lý, con gái bà ấy không tệ lắm, con có muốn gặp mặt hay không?”

Giang Chu bắt đầu dĩ: “Mẹ, trong lòng mẹ, con chính là người không thể tìm được bạn gái sao?”

Viên Hữu Cầm thở dài ai oán: “Mẹ không sợ con không tìm được, mà chỉ sợ con tìm một đứa con trai thôi!”

“Con...”

Giang Chu cắn răng, gân xanh đầy trán.

Đến cùng là tại sao mà cha mẹ lại có loại ảo giác này?

Chẳng lẽ chỉ vì mình không để ý đến Sở Ngữ Vi sao?

Khá lắm, không liêm Sở Ngữ Vi thì là sai rồi?

Nói như đàn ông khắp thiên hạ đều phải thích nàng vậy.

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, nghỉ đông năm nay con sẽ dẫn con dâu chân chính của mẹ về nhà, để cho mẹ xem một chút!”

Viên Hữu Cầm liếc mắt nhìn Giang Hoành Sơn.

Giang Hoành Sơn cũng liếc mắt nhìn Viên Hữu Cầm.

“Con trai, yêu cầu của chúng ta không cao, chỉ cần... Chỉ cần là con gái là được.”

Là con gái là được.

Yêu cầu này có bao nhiêu bao dung chứ.

Giang Chu nhìn biểu cảm của cha mẹ, nụ cười kia cực kỳ miễn cưỡng.

“Con trai, có phải là con cảm thấy quá khó rồi không?”

“Thật ra thì, lớn lên giống con gái...cũng được rồi.”

Ha ha.

Giang Chu dứt khoát ngậm miệng, lấy điện thoại di động ra.

Hắn tìm một chuỗi số ở trên QQ.

702 335 xxx.

Chủ nhân của dãy số QQ này, chính là cô gái mà hắn vẫn luôn mong nhớ.

Đời trước, hắn đã đem dãy số này khắc sâu vào trong tâm khảm.

Chỉ là sau khi trọng sinh, thì hắn không dám add thôi.

Bởi vì, hắn còn nhớ kỹ một câu cực kỳ hay ở kiếp trước của mình.

Đúng người, nhưng tuyệt đối không thể gặp nhau ở sai thời điểm.

Cho nên, vì cam đoan tình yêu của mình phát triển thuận lợi.

Giang Chu quyết định sẽ không thay đổi đoạn lịch sử này.

Hắn muốn gặp nàng như mình đang gặp.

Như vậy mới có thể đảm bảo nhất.

.....

Một tháng sau.

Cũng chính là ngày 30 tháng 8.

Khoảng cách nhập học còn hai ngày.

Trong trung tâm thương mại Carrefour.

Giang Chu và Quách Vĩ đang mua sắm đồ dùng cần thiết khi học đại học.

Bọn họ đi dạo vài vòng trong siêu thị, giỏ hàng đã lấp đầy.

Chỉ là, hình như Quách Vĩ đang cố gắng duy trì một khoảng cách với Giang Chu.

Giống như là hai người căn bản không quen biết nhau vậy.

Hơn nữa, trong mắt cậu ta còn mang theo vài tia ghét bỏ.

Giang Chu cau mày: “Tên nhãi nhà cậu làm gì mà trốn xa như vậy?”

Quách Vĩ do dự một chút, lại gian nan mở miệng: “Lão Giang, có phải ông có vấn đề gì kỳ lạ hay không?”

“Kỳ lạ? Cái quỷ gì vậy?”

“Thứ kia là đồ con gái mới dùng được, ông mua nó làm gì?”

Quách Vĩ đưa ngón tay, chỉ chỉ vào một gói siêu mỏng cánh trong giỏ hàng của Giang Chu.

Giờ Giang Chu mới hiểu được.

Hóa ra con hàng này nghĩ mình là tên biến thái.

Cậu ta sợ hãi bị người khác nhìn thấy khi đi tính tiền.

Cho nên mới cố gắng giữ khoảng cách với mình, ra vẻ không quen biết.

“Ngu xuân, cái đồ chơi này có tác dụng lớn đấy, biết không hả?”

Quách Vĩ nuốt nước miếng: “Ông... mỗi tháng ông cũng có vài ngày như vậy à?”

Giang Chu lập tức cạ lời: “Tôi có vài ngày cái em gái ông, cái đồ chơi này không dùng như thế.”

“Vậy thì dùng như nào?”

“Sau khi khai giảng, chuyện đầu tiên của đại học chính là huấn luyện quân sự, biết chưa?”

Quách Vĩ gật đầu: “Nghe nói qua, hình như còn phải huấn luyện nửa tháng.”

Giang Chu chớp mắt: “Chạy bộ ngoài trời giữa mùa hè, nửa ngày là chân sẽ dính dóp, còn dễ bị bệnh ngoài da, ngứa...”

“Cho nên?”

“Đem thứ này đem ở trong giày, vừa mềm lại còn hút mồ hôi, nếu là người khác thì tôi sẽ không nói đâu đấy!”

Quách Vĩ mở to hai mắt, giống như vừa mở được cánh cửa của một thế giới mới.

“Còn có loại phương pháp bí truyền độc nhất vô nhị này sao?!”

“Ai dùng rồi thì đều biết cái đồ chơi này tốt như nào.”

“Vậy thì tôi cũng phải mua vài gói!”

Quách Vĩ vừa nói xong thì lập tức đẩy xe hàng quay lại đường cũ.

Nhưng mới đi được vài bước, thì cậu ta lại ngừng lại.

Giang Chu nhìn Quách Vĩ: “Làm sao thế? Xấu hổ?”

Quách Vĩ gật đầu: “Tôi thật sự không làm được chuyện không biết xấu hổ như ông!”

“...”

“Thôi bỏ đi, tôi cảm giúp ông vậy, ông ra quầy thanh toán chờ trước đi!”

“Đa tạ đại ân đại đức của anh Giang rồi!”

Chương 24: Trùng hợp vậy!

Giang Chu khoát khoát tay, quay người đi về chỗ bán băng vệ sinh vừa rồi.

Có điều, Giang Chu vừa đến đó thì nhìn thấy một người quen đang đứng ở trước kệ hàng.

Hoa khôi Sở Ngữ Vi.

Nàng mặc một chiếc quần sóc ngắn màu đen, để lộ ra đôi chân mảnh khảnh trắng nõn.

Mái tóc dài xõa vai đã bị buộc thành đuôi ngựa.

Trên cổ tay nõn nà còn có một chiếc đầu hồ dây màu đỏ.

Con bé này vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của đám con trai quanh đây.

Khiến cho nơi này trở thành tiêu điểm của mọi ánh mắt.

“Bạn học Sở, trùng hợp thật, bạn đến kỳ rồi hả?”

Sở Ngữ Vi quay đầu, phát hiện là Giang Chu thì gò má hồng nhiên đỏ lên: “Bạn... sao bạn lại đến đây, đây là khu vực của con gái mà.”

Giang Chu tùy ý cầm một gói ném vào giỏ hàng: “Giống như bạn, mua siêu mỏng cánh thôi.”

“Biến thái, bạn mua cái này làm gì?”

“Mua để dùng chứ làm gì!”

“Bạn bạn bạn... không biết xấu hổ!!”

Giang Chu mỉm cười, cũng không giải thích nhiều, mà quay người định rời đi.

Sở Ngữ Vi thấy thế thì lập tức gọi lại: “Giang Chu, bạn chờ một chút!”

“Gì nữa?”

Sở Ngữ Vi ngược khôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn Giang Chu nói: “Cha của bạn nói, bạn vào đại học Thượng Kinh à, có đúng vậy không?”

Giang Chu nghe thấy vấn đề này thì trong lòng lại run lên.

Hắn nhớ đến chuyện, cha mẹ mình bảo mình chiêu cố cho đại học Thượng Kinh.

Cảnh sát Sở sẽ không để con bé này cũng vào đại học Thượng Kinh đấy chứ?

“Tại sao bạn không nói chuyện?”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Bạn sẽ không vào đại học Thượng Kinh đấy chứ?”

Sở Ngữ Vi lưỡng lự một lát: “Không phải, mình thi vào Thanh Bắc ở đối diện Thượng Kinh!”

“Ồ ồ, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!”

“Không học cùng trường với mình, mà bạn cũng vui vẻ như vậy?”

Giang Chu nhanh chóng giải biện: “Không phải, mình chỉ dùng nụ cười để che giấu nỗi bi thương thôi!”

“Thật không?”

“Cái đêch, loại mượn cớ ngu ngốc này mà bạn cũng tin?”

“Bạn!”

Sở Ngữ Vi lập tức bị Giang Chu làm cho tức giận đến giậm chân: “Lẽ nào bạn ghét mình như vậy sao?”

Giang Chu thở dài: “Không phải chán ghét, mà là vì mình đã có người mình thích rồi!”

“Bạn...bạn nói cái gì?”

“Mình nói là, mình đã có người mình thích rồi, hôm nào sẽ giới thiệu cho hai người làm quen!”

Sở Ngữ Vi như sắp khóc đến nơi: “Vậy khi bạn tỏ tình với mình, không có câu nào là thật?”

“Cũng có mà!”

“Là câu nào là thật?”

“Mình thật sự tên là Giang Chu.”

“...”

Sở Ngữ Vi cắn môi, vành mắt lập tức đỏ bừng lên.

Hóa ra đây chính là cảm giác khi bị người khác lạnh nhạt.

Nàng rất muốn hận Giang Chu, nhưng lại không hận nổi.

Dù sao trước kia nàng cũng đối xử với Giang Chu như vậy.

Nhưng đúng lúc này, đối diện lại có một người đẩy xe đẩy đến gần.

Cậu ta nhìn thấy Sở Ngữ Vi thì hai mắt lập tức sáng lên.

“Ngữ Vi, trùng hợp quá, bạn cũng đến mua đồ à?”

Hai người nghe thấy âm thanh này thì liền quay đầu lại, phát hiện người đến chính là lớp trưởng Trịnh Vũ.

Sở Ngữ Vi thoáng sửng sốt một chút, lại thừa dịp Trịnh Vũ không chú ý, liền vút gói siêu mỏng cánh vào trong giỏ hàng của Giang Chu.

Trịnh Vũ liếc mắt nhìn Giang Chu: “Hai người... Đi cùng nhau?”

Giang Chu đang định mở miệng giải thích, Sở Ngữ Vi đã tranh trước: “Đúng vậy, chúng mình đã hẹn trước cùng nhau đi mua đồ rồi.”

“Ồ, vậy lát nữa mình tiễn bạn về nhà nhé?”

“Không cần, nhà chúng ta không cùng một hướng.”

Trịnh Vũ lại mở miệng: “Không sao không sao, mình đưa bạn về rồi lại về nhà cũng được.”

“Thật sự không cần!”

“Con gái đi một mình ban đêm sẽ không an toàn!”

“Nhà mình ở ngay bên cạnh, rất an toàn.”

Giang Chu nhìn hai người nói chuyện, vội vàng nói tạm biệt, rồi chuẩn bị rời đi.

Hiện giờ Trịnh Vũ đã trở thành liêm cầu rồi.

Lại còn liêm đến triệt để, một bước cũng không nhường.

Giang Chu cũng không có tâm trạng ở lại xem trò vui.

Loại chuyện này, vẫn không dính vào thì tốt hơn.

Nhưng Giang Chu còn chưa kịp cất bước, thì đã bị Sở Ngữ Vi gọi lại.

“Giang Chu!”

“Lại sao nữa? Còn việc gì?”

Sở Ngữ Vi cắn môi: “Ngày mai, bạn có muốn đi báo danh cùng mình không? Dù sao trường học của hai chúng ta cũng cùng một con đường.”

Giang Chu lắc đầu: “Không được, mình đã hẹn Quách Vĩ rồi, mai sẽ đi cùng cậu ấy!”

“Vậy bạn không thể đổi ý sao?”

“Vì sao mình phải đổi ý?”

Sở Ngữ Vi thấy hơi buồn bực: “Đường xá xa xôi, có người quen đi cùng thì tốt rồi.”

Giang Chu hơi suy nghĩ một chút: “Không được, mình sợ bị bạn học mới nhìn thấy thì sẽ hiểu lầm.”

Hiểu lầm...

Sở Ngữ Vi nghe được câu này thì liền cúi đầu xuống.

Là sợ cô gái kia hiểu lầm sao?

Lẽ nào cô gái Giang Chu thích cũng học ở đại học Thượng Kinh?

Hai người...học cùng nhau?

“Được rồi, hai người trò chuyện tiếp đi nhé, Quách Vĩ còn đang chờ mình ở ngoài kia.”

“Chờ báo danh xong, có cơ hội thì lại tụ tập!”

Giang Chu ném lại một câu, rồi quay người rời khỏi khu dành cho con gái này.

Chương 25: Càng to càng dày, lót chân càng thoải mái!

Cùng lúc đó, trái tim của Trịnh Vũ bắt đầu nhảy thình thịch.

Cậu ta cảm thấy, câu hỏi vừa rồi của Sở Ngữ Vi không phải là hỏi Giang Chu.

Mà là đang mượn Giang Chu để hỏi mình!

Không sai, nhất định là như vậy.

Ngữ Vi muốn đi cùng mình, nhưng lại ngại không dám hỏi.

Cho nên mới giả vờ như hỏi Giang Chu!

Trịnh Vũ rất vui mừng: “Ngũ Vi, hay là bọn mình cùng đi nhé?”

Sở Ngũ Vi cảm thấy hết sức khó hiểu: “Trường học của chúng ta cũng không ở cùng một khu mà.”

“Thế nhưng là ở cùng một thành phố mà, mình sẽ giúp bạn mang hành lý lên trước, sau đó lại đón xe về trường học.”

“Không được, cha mình nhất định sẽ hiểu lầm, ông ấy không cho mình yêu đương.”

Trịnh Vũ lập tức nóng nảy: “Mình có thể giải thích, chúng ta chỉ là bạn học mà!”

Sở Ngũ Vi lắc đầu: “Cha mình là cảnh sát hình sự, nên lòng nghi ngờ của ông ấy rất lớn!”

“Vây...vây cũng có thể để cha của bạn tiễn bạn qua nhà mình, sau đó lại ngồi xe nhà mình đi cũng được?”

“Mình nói không cần, bạn tự đi đi thôi.”

Trịnh Vũ lập tức cảm thấy có chút không đúng: “Vây vì sao vừa rồi bạn lại hỏi Giang Chu?”

Mặt Sở Ngũ Vi đỏ lên: “Cha mình và cha Giang Chu là chiến hữu, hơn nữa, cha mình còn cảm thấy Giang Chu rất tốt, mà trường học cũng gần nhau.”

Rất tốt...

Rất tốt...

Rất tốt...

Oanh!

Trịnh Vũ cảm giác mình như bị ngũ lôi oanh đỉnh.

Chờ đến khi cậu ta tỉnh táo lại, thì Sở Ngũ Vi đã biến mất.

“Vì sao?”

“Vì sao?”

Trịnh Vũ vẫn cứ không dám tin tưởng: “Câu hỏi này mình không trả lời được!”

Cùng lúc đó, ở quầy tính tiền.

Quách Vĩ đang chờ siêu mỏng cánh trong lo lắng.

Lúc này, Giang Chu đã đi đến, ném thứ trong tay cho Quách Vĩ.

“Tại sao lại là loại khác, ông đã mua loại siêu mỏng cánh cơ mà?”

“Thứ này càng to càng dày thì lót càng thoải mái hơn.”

Quách Vĩ lập tức bừng tỉnh đại ngộ, trong mắt lại có thêm một chút sùng bái.

Anh Giang chính là Anh Giang, loại tri thức hiếm có như vậy mà cũng biết.

Sau này, mình phải cố gắng học tập anh Giang cho tốt mới được.

Dù sao, loại kiến thức này, cũng không phải có thể học được ở trong trường học.

“Có điều, vì sao trong giỏ hàng của ông còn có một gói khác?”

Giang Chu hơi sững sờ: “À, tôi nhớ ra rồi, đây là của Sở Ngữ Vi.”

Quách Vĩ không tin: “Anh Giang, ông lại đùa tôi rồi.”

“Thật mà, tôi vừa mới gặp Sở Ngữ Vi ở trong khu đó xong.”

“Chém, ông chém nữa đi, để tôi xem ông chém mạnh đến đâu.”

Giang Chu cười tự tin: “Sở Ngữ Vi bắt tôi kéo cô ta lên giường, nhưng tôi từ chối rồi.”

“Ông trâu.”

Nữ nhân viên thu ngân nghe hai người nói chuyện thì sắc mặt càng ngày càng âm trầm hơn.

Cô đã hành nghề bảy năm.

Nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy hai tên biến thái giữa ban ngày ban mặt như này!

Nếu như hai người này còn nói hươu nói vượn nữa, thì cô sẽ gọi bảo vệ!

.....

Tám giờ tối.

Giang Chu cầm túi lớn túi bé về nhà.

Đầu tiên thì hần ngồi trên ghế sa lon nghỉ ngơi một chút, sau đó mới bắt đầu thu dọn hành lý.

Thư thông báo, vật dụng hàng ngày...

Còn phải lén lút giấu chìa khóa xe.

Viên Hữu Cầm rót cho con trai một cốc nước: “Con trai, con thật sự không cần cha mẹ đi tiễn à?”

Giang Chu uống một ngụm: “Không cần, con dự định đi cùng Quách Vĩ, đây chính là bước đầu tiên để sống tự lập.”

“Hóa ra người con trai là con thích...tên là Quách Vĩ à?”

“Mẹ, mẹ cảm thấy đùa vậy rất vui sao? Ngày hôm qua Quách Vĩ vẫn còn ăn cơm ở nhà chúng ta mà!”

Viên Hữu Cầm tròn mắt liếc Giang Chu một cái: “Mẹ cảm thấy, từ khi con tốt nghiệp đến giờ, thì càng ngày càng không dựa vào cha mẹ nữa.”

Giang Chu đứng lên: “Cuối cùng thì con cũng phải trưởng thành, sinh nhật đã qua rồi, cũng là người trưởng thành rồi.”

“Nhưng mà con trưởng thành cũng quá nhanh rồi, cha mẹ vẫn còn chưa kịp chuẩn bị chút nào.”

Chuẩn bị?

Chuẩn bị kiểu gì?

Giang Chu cũng không thể nói là mình trọng sinh trở về.

Năm nay đã 36 tuổi chứ không phải 18.

“Mẹ, mẹ cứ yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc bản thân mình tốt.”

Lúc này Giang Hoành Sơn cũng đã đi đến: “Con trai lớn rồi, để tự nó quyết định đi.”

Viên Hữu Cầm liếc mắt nhìn chồng mình: “Hai người các ông đều có cùng một ý nghĩ đen tối nhỉ.”

“Con trai biết tự lập, chúng ta phải nên vui vẻ mới đúng chứ!”

“Vui vẻ, vui vẻ, vậy tôi làm mẹ có ích gì?”

“Rồi rồi, bà đừng tức giận, hay là để tôi xoa bóp chân cho bà nhé?”

“Cả bà vai nữa!”

“Được được được, bà nói cái gì thì là cái đó!”

Hai vợ chồng vừa nói vừa đi về phía phòng ngủ.

Bỏ lại chó độc thân là Giang Chu ở lại phòng khách.

Dưới sự lặng yên không tiếng động, miệng hắn đã đầy thức ăn cho chó.

Nhưng mà cũng không sao.

Giang Chu an ủi mình.

Lập tức lên đại học rồi.

Chẳng mấy chốc thì mình sẽ không phải là chó độc thân bị hành hạ nữa rồi.

Chương 26: Ai đến cũng không được!

Giang Chu ngồi ở trên giường, thuận tay mở vòng bạn bè trên QQ ra xem.

Ba phút trước, hoa khôi Sở Ngữ Vi lại đăng một bài viết.

“Chúng ta trở thành người xa lạ quen thuộc nhất, sau này riêng phần mình khúc chiết, riêng phần mình bị ai.”

Đây chính là lời bài hát trong một ca khúc của Lâm Úc Liên năm 1999.

Nhưng mà thời gian gần đây mới bắt đầu hot.

Đại khái là vì liêm cầu càng ngày càng nhiều.

Giang Chu thuận tay bình luận một câu: “Quên cầm băng vệ sinh nè!”

.....

Sáng sớm hôm sau.

Quách Vĩ mang theo hành lý của mình, thở hỏn hển chạy đến nhà Giang Chu.

Hai người ăn sáng xong, chào tạm biệt cha mẹ liền đi ra khỏi nhà.

Vì không muốn bại lộ chuyện mua xe.

Nên bọn họ còn cố tình đi dạo một vòng quanh khu nhà.

Đợi đến khi bóng người bên cửa sổ biến mất.

Thì bọn họ mới lên xe, rồi lái xe ra khỏi khu nhà Thánh Trạch.

Giang Chu mua một chiếc xe Toyota Corolla.

Giá sắn khoảng tầm hơn 100 ngàn một chút.

Có điều, Giang Chu mua xe cũng không phải vì để khoe khoang và trang bức với đám bạn học.

Mà bởi vì hắn cảm thấy buồn bán làm ăn cần phải có xe.

Bản thân mình có một chiếc xe cũng tiện lợi hơn rất nhiều.

Dù sao, coi như là thời đại này, thì cũng không có ông chủ lớn nào ngồi xe buýt đi bàn chuyện làm ăn cả.

Nhưng hiển nhiên là Quách Vĩ không bình tĩnh được như Giang Chu.

Cậu ta đang sờ soạng khắp chiếc xe, trong mắt thì tràn đầy ước ao và ước ao.

“Sao nào, không tệ chứ?”

Quách Vĩ gật đầu thật mạnh: “Tôi cũng không sở hữu một chiếc xe của riêng mình.”

Giang Chu cười một tiếng nói: “Nói vài ưu điểm của tôi xem nào, nếu tôi vui vẻ thì cũng sẽ mua cho ông một chiếc.”

“Thật vậy sao anh Giang?!”

“Tôi cảm thấy ông nên ăn rằm đi.”

Quách Vĩ nghe thấy câu này thì nụ cười lập tức biến mất.

Người như Giang Chu nói, thì không thể tin hoàn toàn.

Mười câu nói của Giang Chu, ít nhất cũng có mười một câu là giả.

.....

Từ thành phố Lâm Giang đến thành phố Thượng Kinh khoảng tầm hơn 400 km.

Lái xe mà nói, thì toàn bộ hành trình khoảng tầm bốn tiếng.

Bọn họ phải chạy ra đường quốc lộ thành phố Lâm Giang trước đã.

Sau đó mới có thể chạy như bay ở trên đường cao tốc.

Giang Chu vừa mới cầm bằng lái được hơn nửa tháng.

Theo đạo lý thì không được phép lái xe ở đường cao tốc.

Nhưng mà ở thời đại này, chấp pháp cũng chưa nghiêm khắc như vậy.

Mà quy tắc trong thời gian mới nhận bằng không được lái xe tốc độ cao, vẫn chỉ là một cảnh cáo mà thôi.

Cho nên Giang Chu rất ung dung, liền lái đến cửa đường quốc lộ Lâm Giang.

Có điều, còn chưa chờ hẵn lái vào, thì liền nhìn thấy hai người quen ở ven đường.

Một là vị cảnh sát Sở đang mặc quần áo thường ngày.

Một người khác đương nhiên là hoa khôi THPT Sở Ngữ Vi rồi.

“Con gái, con đừng nóng giận có được không?”

“Không được, không được, không được!”

Sở Hùng liên tục thở dài: “Trong cục có chuyện thật mà, cha cũng mới nhận được thông báo thôi.”

Sở Ngữ Vi chu cái mỏ nhỏ nhắn của mình lên: “Chẳng lẽ cha muốn còn đứng chờ ở đây bắt xe khách à?”

“Hay là như này đi, con đi xe khách trước, chờ cha xong việc thì sẽ đến trường học thăm con.”

“Không được.”

Là một nô lệ của con gái, Sở Hùng bây giờ đã không còn biện pháp nào.

Bản thân ông cũng vì công việc nên con gái cũng đã không có một tuổi thơ hoàn chỉnh như những đứa trẻ khác.

Hiện giờ con gái lên đại học mà cũng không đi tiễn được, ông cũng biết mà mình thật sự hơi quá đáng.

Nhưng dù sao ông cũng là cục trưởng, có một số việc thật sự là không có biện pháp.

“Hay là...cha bảo cậu con đưa con đi nhé?”

Sở Ngữ Vi yêu kiều hừ một tiếng: “Con mặc kệ, hôm nay con chỉ muốn cha đưa con đi, ai đến cũng không được!”

Đúng lúc này, chiếc Toyota Corolla lặng lẽ lướt qua bên cạnh.

Thế nhưng cũng không dừng lại, mà chạy chậm về phía cửa thu phí cầu đường.

Giang Chu vẫn cảm thấy Sở Ngữ Vi là một người rất phiền phức.

Cho nên, hắn mang theo tâm lý thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nên cũng không chào hỏi.

Nhưng Giang Chu không mở miệng, không có nghĩa là Quách Vĩ không bắt chuyện.

Chỉ thấy Quách Vĩ mở cửa sổ xe xuống, rồi lập tức ngó đầu ra ngoài.

“Hoa khô, thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Cái đêch!

Muốn ngăn cũng không ngăn được!

Roi vào đường cùng, Giang Chu không thể làm gì hơn là đạp phanh lại.

“Chú Sở, Ngũ Vi, tại sao hai người lại ở chỗ này?”

Sở Ngũ Vi không biết nghĩ đến cái gì.

Gò mà nàng liền đỏ lên, lại bỗng nhiên cúi đầu xuống.

Siêu mỏng cảnh của mình vẫn còn ở chỗ của Giang Chu kia.

Mà Sở Hùng cũng ngẩng đầu lên nhìn, hơi sững sốt một chút:

“Giang Chu? Cháu tự lái xe đến trường học à?”

“Vâng, cháu định thử cảm giác tự lập một chút, hai người sao thế ạ, sao lại dừng ở đây?”

Giang Chu tìm một cái cớ, rồi nhanh chóng chuyển chủ đề câu chuyện.

Chương 27: Nên gặp nhau thì sẽ gặp nhau!

Cha mẹ vẫn còn chưa biết chuyện Giang Chu tự mua xe.

Chú Sở này mà nói ra ngoài, thì hẳn cũng không dễ giải thích.

Nếu như đen đủi, hai vợ chồng kia sẽ lái xe trăm dặm để đến trường học dạy dỗ hẳn một phen.

“Tự lập rất tốt, đàn ông con trai phải như vậy mới đúng!”

Quả nhiên Sở Hùng cũng không miệt mài theo đuổi vấn đề xe cộ, mà liếc mắt nhìn con gái: “Chú có một nhiệm vụ đột xuất, cho nên không thể đưa Ngũ Vi đi, đang đứng đây nghĩ biện pháp.”

Quách Vĩ nghe xong liền tròn tròn mắt: “Vậy thì đi với bọn cháu là được mà, quá đơn giản!”

“...”

Lúc này, Giang Chu có một loại xúc động muốn nhét con hàng này vào cốp sau.

“Có tiện không?”

Quách Vĩ lập tức gật đầu: “Đương nhiên là tiện rồi, dù sao trên xe cũng chỉ có hai người bọn cháu thôi mà.”

Giang Chu thấy đã không tránh khỏi rồi, không thể làm gì khác hơn là bằng lòng: “Đúng vậy đúng vậy, trường học của cháu và Ngữ Vi ở đối diện nhau, vừa hay đưa Ngữ Vi đến luôn.”

Sở Hùng vẫn hơi do dự: “Như vậy cũng được, nhưng mà Ngữ Vi nói, hôm nay nhất định phải để chú đưa đi.”

Ừa?

Còn có chuyện tốt này sao?

Giang Chu lập tức vui vẻ: “Vậy cháu không làm lỡ thời gian của hai người nữa.”

Lời còn chưa dứt, Sở Ngữ Vi đang cúi đầu bỗng nhiên lên tiếng: “Chờ đã!”

“Con cũng biết là cha không cố tình, bỗng nhiên có việc đột xuất thì cũng hết cách!”

“Như vậy đi, con sẽ đi đến trường học với Giang Chu.”

Sở Hùng bỗng nhiên quay đầu lại: “Hử? Con mới nói là nhất định phải để cha đưa con đi mà?”

Sở Ngữ Vi ho khan một tiếng: “Con chỉ làm nũng một tý thôi, chứ con cũng không phải người không hiểu chuyện.”

“Sao cha cảm thấy hơi khó tin...?”

“Ai nha, cha nhanh đi làm việc của mình đi thôi, con biết cha cũng rất khó khăn mà!”

Sở Hùng nghe thấy câu này thì suýt nữa cảm động đến phát khóc.

Sau khi con gái tốt nghiệp trung học, quả nhiên là hiểu chuyện hơn rất nhiều.

Hiện giờ còn biết thông cảm cho cha già làm việc vất vả nữa.

“Vậy con đến trường học xong thì phải gọi điện cho cha ngay, biết chưa?”

“Vâng vâng, cha đi nhanh đi, chúng con phải lên đường rồi.”

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên lại trở nên hết sức vui vẻ, trực tiếp bỏ hành lý ở sau xe xuống.

Quách Vĩ thấy thế lên xuống xe, giúp Sở Ngữ Vi mang hành lý lên xe của Giang Chu.

Lúc này, Sở Hùng đi đến trước mặt Giang Chu: “Giang Chu, làm phiền cháu chăm sóc Ngữ Vi giúp chú nhé, trở về chú sẽ mời cháu ăn cơm.

“Chú Sở, chú quá khách khí rồi, bạn học cùng lớp giúp nhau là chuyện bình thường mà.”

“Vậy thì tốt rồi, có cháu ở đó, chú cũng an tâm.”

Giang Chu cười rạng rỡ: “Chú Sở đi thông thả, có việc cứ gọi điện thoại cho cháu là được.”

Sở Hùng gật đầu, rồi lái xe rời khỏi cửa quốc lộ thành phố Lâm Giang.

Lúc này, Quách Vĩ cũng đã giúp Sở Ngữ Vi mang hành lý lên xe.

Cậu ta liền leo lên ghế bên cạnh tài xế, mở chai nước ra uống một ngụm, đang định nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Giang Chu liền quay đầu: “Ông, xuống phía sau ngồi đi.”

Quách Vĩ tròn tròn mắt: “Vì sao?”

“Nếu như ông lái xe, ông hy vọng người ngồi cạnh là một cô gái xinh đẹp hay là một tên ngu ngốc?”

“Tất nhiên là gái đẹp rồi.”

“Biết thế thì còn không cút xuống đi?”

Quách Vĩ sửng sốt nửa giây, sau đó mới xuống xe.

Nhưng sau đó cậu ta lại cảm thấy không đúng lắm.

Nếu như Sở Ngữ Vi là cô gái xinh đẹp.

Vậy tên ngu ngốc kia là ai?

Ba người ngồi xe đi thẳng một mạch trên đường cao tốc.

Lúc này, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, nhiệt độ cũng từ từ tăng cao.

Có điều, ánh nắng trải dài trên mặt đường, nhìn trông hết sức xinh đẹp.

Quách Vĩ chưa từng rời nhà đi xa trông thấy cảnh này liền cực kỳ hưng phấn.

“Lão Giang, chuyện đầu tiên ông làm khi vào đại học là gì? Tôi định đi ăn một bữa cơm với đám bạn cùng phòng.”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Có lẽ là tôi sẽ ngồi xổm ở cổng trường nửa ngày.”

Quách Vĩ nghe thế liền sửng sốt: “Vì sao?”

“Ngày khai giảng, chắc chắn sẽ có rất nhiều cô em xinh đẹp, ngồi xổm nửa ngày, có thể kiếm được vài cô em về làm vợ!”

Sở Ngữ Vi nghe thấy câu này lập tức trợn trắng mắt nhìn Giang Chu: “Khốn nạn, cặn bã nam!”

“Đầu năm nay, con gái đều thích cặn bã nam, liếm cầu là không có tiền đồ.”

Giang Chu vừa nói chuyện xong, bỗng nhiên lại dùng đôi mắt tràn đầy thâm ý của mình mà nhìn hoa khôi bên cạnh.

Dường như Sở Ngữ Vi cũng cảm nhận được ánh mắt này.

Nàng há hốc mồm, nhưng lại không biết phản bác thế nào.

Trước kia, Giang Chu liếm rất nhiệt tình.

Bản thân mình lại không thèm ngó tới.

Nhưng bây giờ, Giang Chu lại chẳng thèm quan tâm đến mình, thì bản thân mình lại thấy khổ sở.

“Nhưng Lão Giang này, không phải ông còn muốn gây dựng sự nghiệp sao?”

“Mục đích gây dựng sự nghiệp là vì tiền, mà mục đích kiếm nhiều tiền là cái gì?”

Quách Vĩ suy tư một lát: “Vì được người khác tôn kính?”

Chương 28: Chú không đi!

Giang Chu lập tức trợn mắt lên: “Đánh rắm, mục đích kiếm tiền chính là vì nuôi thêm mấy cô vợ bé.”

“Hít, anh Giang của chúng ta thật sự là cao nhân nha!”

“Học cho tốt đi, đại học chính là một hoàn cảnh hoàn toàn khác biệt với trung học phổ thông đấy.”

Quách Vĩ lặng lẽ móc quyển sổ nhỏ của mình ra, rồi ghi vào, cậu ta dự định nhớ kỹ mấy thứ này để trang bức với đám bạn cùng phòng.

“Anh Giang, nói tiếp đi!”

“Nói cho ông thì ông cũng không hiểu được, tự mình trải nghiệm thì biết.”

Sở Ngữ Vi bĩu môi đỏ, hiển nhiên là nàng không muốn tham gia vào câu chuyện này của đám con trai.

Cho nên Sở Ngữ Vi bắt đầu suy nghĩ, chuẩn bị đem chủ đề câu chuyện trời đất này nắm giữ trong lòng bàn tay mình.

Đúng lúc này, điện thoại di động trên người ba người bỗng nhiên đồng thời reo lên.

Mở ra xem, thì ra là Trịnh Vũ.

Cậu ta @ Sở Ngữ Vi: “Ngữ Vi, mình đang ở trên đường cao tốc, bạn đã xuất phát chưa?”

Thật ra thì loại vấn đề này, hoàn toàn có thể trò chuyện riêng.

Nhưng con hàng này muốn làm ra vẻ, muốn nói cho mọi người biết là, quan hệ của mình và hoa khôi không hề tầm thường.

Cho nên vẫn luôn thích @ Sở Ngữ Vi ở trong nhóm chat.

Điều này cực kỳ làm cho người ta chán ghét.

Sở Ngữ Vi: “Ừm, đã xuất phát.”

Trịnh Vũ: “Vậy bạn nhớ nhắc chú lái xe chậm một chút, trên đường nhớ chú ý an toàn.”

Quách Vĩ thấy tin của hai người thì lập tức thấy hứng thú: “Chú cái gì? Chú Quách của ông hay là chú Giang của ông?”

Trịnh Vũ: “Tôi nói là cha của Ngử Vi, cha Ngử Vi đưa bạn ấy đi, ông không biết à?”

Sao Trịnh Vũ này cứ thích giả vờ giả vịt trước mặt mọi người thế nhỉ?

Hoa khôi người ta rõ ràng đang ở trước mặt mình!

Còn nói mình không biết?

Quách Vĩ rời khỏi ghế, đưa điện thoại di động cho Giang Chu nhìn thoáng qua.

Giang Chu liền nở nụ cười, sau đó liếc mắt nhìn Sở Ngử Vi: “Từ khi nào mà tôi có cô con gái lớn như vậy rồi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Ngử Vi lập tức hiện lên vẻ giận dữ: “Khốn kiếp, ai là con gái của bạn?”

“Trịnh Vũ nói là cha của bạn đưa bạn đi, nhưng mà bây giờ mình đang lái xe, hay là mình chịu thua thiệt một chút, nghe bạn gọi một tiếng cha nhé?”

“Nghĩ hay quá nhỉ!”

“Như vậy đi, mình cũng không chiếm lợi từ bạn, nếu như bạn gọi một tiếng, thì mình sẽ cho phép bạn làm một trong những cô vợ bé của mình.”

Mặt Sở Ngử Vi bỗng nhiên đỏ lên: “Mình mới không thèm làm vợ bé!”

Giang Chu giả bộ tiếc nuối: “Thì ra là bạn muốn làm vợ lớn, tiếc là bạn bỏ lỡ rồi.”

“Bạn! Hừ!”

“Nghĩ đi, gọi hay không nào?”

Sở Ngử Vi thở phì phò, thật sự muốn tiến lên cắn Giang Chu một cái.

Nàng tuyệt đối sẽ không làm vợ bé của tên này.

Cùng lúc đó, Trịnh Vũ vẫn đang kêu gào ở trong nhóm.

“Ngử Vi, hay là mình về ký túc xá cất hành lý rồi qua tìm bạn nhé? Chúng ta cùng đi ăn cơm.”

“Minh đã tìm hiểu rồi, phía sau đại học Thanh Bắc có một phố bán thức ăn rất ngon.”

“Bạn nhớ bảo chú qua luôn, để mình làm quen với chú một chút.”

Quách Vĩ: “Cháu trai ngoan, các chú của cháu không đi đâu.”

Trịnh Vũ: “Quách Vĩ, ông nhảy vào quấy rồi cái gì?”

Nói mình quấy rồi?

Quách Vĩ lập tức giờ điện thoại di động lên, chụp hai người phía trước một kiểu.

Sau đó, cậu ta lại gửi tấm ảnh này vào trong nhóm chat, sắc mặt còn rất đắc ý.

Tuy là Quách Vĩ chưa từng tiếp xúc với chụp ảnh.

Nhưng tấm hình này lại có thể xưng là như thần.

Trong tấm ảnh, mặt trời treo bên ngoài cửa sổ, ánh nắng màu vàng kim rải xuống thông qua lớp kính thủy tinh, mà trong ánh sáng vàng óng rực rỡ này, Giang Chu đang tập trung lái xe, khóe miệng còn hơi cong lên, còn Sở Ngữ Vi thì quay đầu nhìn chăm chăm vào Giang Chu lái xe, trong mắt nàng còn có một tia nóng bỏng, còn có vài phần điềm đam đáng yêu.

Trịnh Vũ: “????”

Trịnh Vũ: “Tại sao Ngữ Vi lại ở trên xe hai người?”

Quách Vĩ: “Tiện đường, cùng đi thôi!”

Trịnh Vũ: “Không thể nào, rõ ràng Ngữ Vi đã nói là muốn đi cùng chú Sở rồi cơ mà! Tôi mời nhiều lần mà Ngữ Vi vẫn từ chối.”

Quách Vĩ: “VẬY... Có thể là mượn cớ vì không muốn đi với ông thôi!”

Trịnh Vũ: “@ Sở Ngữ Vi, cậu ta nói thật sao?”

Trịnh Vũ: “@ Sở Ngữ Vi, đang ngủ sao? Tại sao không nói chuyện?”

Quách Vĩ cũng hơi nghi ngờ, tại sao hoa khôi lại không nói gì.

Bởi vậy, cậu ta liền ngẩng đầu lên, ánh mắt lập tức động lại.
Chỉ thấy Sở Ngữ Vi nhìn chăm chăm vào mặt Giang Chu.
Nhìn một lát, lại bỗng nhiên lấy một tờ khăn giấy ra để lau mồ
hôi cho Giang Chu.
Dù sao bây giờ cũng là mùa hè, nhiệt độ cũng cực cao.
Hơn nữa, ánh nắng bên ngoài càng ngày càng to.
Cho nên trên mặt Giang Chu cũng có chút mồ hôi, chảy xuống
theo hai bên mai.
“Đừng lau, mở điều hòa đi.”

“Ồ!”

Sở Ngữ Vi ném khăn giấy qua một bên, ngoan ngoãn mở điều
hòa trong xe lên.

Chương 29: Công cụ cũng chuẩn bị xong rồi!

Quách Vĩ thấy một màn này thì lập tức cảm thấy rất không
khoa học.

Không phải hoa khôi đã từ chối lời tỏ tình của Lão Giang sao?
Chẳng lẽ mình bị mất trí nhớ?

Quách Vĩ thử mở miệng thăm dò: “Hai người... sẽ không yêu
đường đây chứ?”

Giang Chu liếc mắt nhìn Quách Vĩ: “Tôi không có hứng thú
với người dinh dưỡng không đầy đủ.”

“Giang Chu, bạn là tên khốn khiếp!”

Sở Ngữ Vi hung hăng như một con cọp nhỏ, còn hung dữ
trùng mắt với Giang Chu một cái.

Tên khốn khiếp này suốt ngày nói mình nhỏ.

Nhưng mà con gái ở tuổi này đều như vậy mà?

Có khi đám con gái trong lớp còn không bằng mình nữa kìa!

Sở Ngữ Vi cũng không tin, thứ này thật sự khác biệt lớn như
vậy sao?

.....

Chiếc xe đi trên đường cao tốc được hai tiếng.

Phong cảnh nên xem cũng đã xem.

Chuyện nên chém cũng đã chém xong.

Bên ngoài cửa sổ thì ánh nắng ảm áp, bên trong xe thì không khí lại mát mẻ.

Dưới hoàn cảnh này, hoa khôi đang vui vẻ bỗng nhiên lại cảm thấy hơi buồn ngủ rồi.

Vì vậy, nàng thuận tay ôm cái áo khóa của Giang Chu, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ say.

Không lâu sau, Giang Chu giảm tốc độ, lái xe đi vào một trạm nghỉ ở trên đường cao tốc.

“Lão Giang, chúng ta sắp đến nơi rồi, ông dừng lại ở đây làm gì?”

Giang Chu quay đầu nhìn Quách Vĩ: “Ba tiếng rồi, ông không muốn đi giải quyết à?”

Quách Vĩ cảm nhận một chút: “Tôi cảm thấy, mình vẫn còn có thể nhịn ít nhất là một tiếng nữa.”

“Ui ui, thật khỏe phết nhỉ!”

“Quá khen quá khen, còn ông thì sao?”

Giang Chu cười tự tin: “Tôi có nhịn ít nhất là hai tiếng nữa.”

Quách Vĩ không hiểu: “Vậy chúng ta dừng lại ở trạm nghỉ làm gì?”

“Tuy chúng ta không cần đi vệ sinh, nhưng con bé này chắc chắn là muốn đi nhà vệ sinh.”

“Ừa? Không thể nào, hoa khôi đã ngủ rất say rồi, sao ông biết cô ấy muốn đi vệ sinh?”

“Chuyện của người trưởng thành, ông hỏi ít thôi!”

“...”

Giang Chu liền vươn tay đánh thức Sở Ngữ Vi: “Dậy đi, cút vào nhà vệ sinh!”

Trong mơ màng, Sở Ngữ Vi mở mắt ra, lại dùng tay nhỏ xoa xoa con mắt.

“Làm sao vậy?”

“Đến trạm nghỉ rồi, trong đó có nhà vệ sinh!”

Sở Ngữ Vi hơi tỉnh táo lại: “Sao bạn biết mình muốn đi vệ sinh?”

Giang Chu đưa tay, lấy một gói băng vệ sinh ở bên cạnh mông mình ra: “Xem đi, công cụ cũng đã chuẩn bị xong rồi này.”

“A!”

Gò má Sở Ngữ Vi liền đỏ lên, nhanh chóng cướp gói băng vệ sinh lại, rồi cuống quýt xuống xe.

Tên này quá xấu xa rồi!

Lại mang băng vệ sinh nàng mua tối qua theo bên người!

Nhưng mà đi được nửa đường, Sở Ngữ Vi bỗng nhiên chạy về xe: “Giang Chu, bạn có thể đi cùng mình một lát không?”

“Vì sao?”

“Mình vừa nhìn thấy có một người đàn ông đi ra khỏi phòng vệ sinh nữ!”

“Đi vệ sinh mà cũng phiền phức như vậy.”

Sở Ngữ Vi cắn môi đỏ một cái, thần tình có chút cô đơn.

Trước kia, khi còn ở trong trường học, thì đám con trai theo đuổi nàng còn mơ được nàng nhờ vả.

Tại sao Giang Chu này lại nghĩ mình phiền phức chứ?

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu đẩy cửa xuống xe.

Hắn lấy một điều thuốc từ bao thuốc ra, rồi ngậm lên miệng.

“Đi thôi, mình trông chừng cho bạn, ai dám vào sẽ đâm gãy mũi luôn.”

Sở Ngữ Vi nghe thấy câu này lập tức nở nụ cười rạng rỡ.

Tên này cũng không phải lạnh lùng như vậy nha.

Hơn nữa, lời nói còn rất giống một người bạn trai đang bảo vệ bạn gái mình vậy.

Vì vậy, hai người liền đi về phía nhà vệ sinh.

Có điều, Giang Chu cũng không phải là vì trông chừng cho Sở Ngữ Vi đi vệ sinh.

Mà là con nghiện thuốc của hắn lại dâng lên, cho nên mới đi xuống hút điếu thuốc mà thôi.

Vì không muốn để cho Sở Ngữ Vi hiểu lầm, lát nữa mình vẫn phải giải thích một câu.

Mười mấy phút sau, Sở Ngữ Vi từ nhà vệ sinh đi ra.

“Giang Chu, cảm ơn bạn đã đi theo mình, mình biết bạn sẽ không thật sự lạnh nhạt với mình như vậy mà.”

“Bạn đừng hiểu lầm, mình chỉ xuống hút điếu thuốc, tiện đường đi cùng bạn thôi.”

Giang Chu vừa nói chuyện, vừa chỉ tay vào tốp thuốc ở bên trên thùng rác.

Vành mắt Sở Ngữ Vi liền đỏ lên: “Bạn không thể không nói như vậy sao? Coi như là gạt mình cũng được.”

Giang Chu nhìn Sở Ngữ Vi với ánh mắt sâu xa: “Mình sợ bạn không thể kiềm chế được mà yêu thích mình, lại làm lỡ thanh xuân.”

“Bạn nói tỏ tình là đùa giỡn, mình tin, nhưng mà, bạn thật sự chưa bao giờ thích mình sao?”

“Hay là... bạn luyện cơ ngực thêm một chút đi? Nói không chừng thì còn có thể đấy.”

Sở Ngữ Vi liếc mắt nhìn Giang Chu một cái, sau đó quay người chạy đi.

Có điều, nàng cũng không đi chỗ khác, mà là đi vào khu vực mua sắm ở trong trạm nghỉ.

Giang Chu thấy thế thì lại châm thêm một điếu thuốc.

Mấy cô gái làm ra vẻ đáng thương thật sự rất có mị lực.

Nếu như không phải mình biết trước tương lai.

Biết cuộc sống sau này của mình sẽ phát triển như thế nào.

Nói không chừng vừa rồi mình đã lao vào, giúp hoa khôi thay băng vệ sinh rồi.

Phải khắc chế!

Ít nhất thì trước khi gặp được vợ cả của mình.

Tuyệt đối không thể để cho hoa khôi cảm thấy là mình thích nàng.

Chương 30: Hoa khôi bỗng nhiên biết nghe lời!

Một lát sau, Sở Ngữ Vi đi ra.

Trong tay còn cầm một chai nước suối.

Tâm trạng của nàng đã bình phục, không còn uể oải như lúc nãy nữa.

Giang Chu rút tàn thuốc: “Bạn vừa mới làm gì?”

“Mua...mua nước!” Sở Ngữ Vi cúi đầu.

“Ba người chúng ta cùng lên đường, chẳng lẽ bạn chỉ mua một chai nước?”

“Bạn và Quách Vĩ đều không nói là muốn uống nước mà.”

Sở Ngữ Vi thật sự không cảm thấy cách làm của mình là sai.

Trước kia, khi còn đi học, thì nàng có nhiều liêm cầu như vậy.

Nước người khác mua cho nàng còn uống không hết chứ đừng nói là tự đi mua nước.

Biểu cảm của Giang Chu bỗng nhiên lại trở nên nghiêm túc:

“Bạn học Sở, bây giờ bạn đã là sinh viên đại học, biết chưa?”

Sở Ngữ Vi vênh khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên: “Biết chứ!”

“Đại học và trung học phổ thông khác nhau, đại học là một xã hội thu nhỏ, bạn làm như vậy là sẽ bị xa lánh, hiểu không?”

“Mình dùng tiền của mình mua nước mình muốn uống, tại sao lại bị xa lánh?”

Giang Chu khẽ thở dài một hơi: “Bởi vì mọi người sẽ cảm thấy bạn keo kiệt, sau này cũng không chơi với bạn nữa, vậy phải làm sao? Bạn chỉ lo cho mình, thì sau này sẽ không có bạn bè đâu.”

“Thật sự như vậy sao...?”

“Quan trọng là ... Điều bạn làm, chứ không phải là người khác có cần hay không, trừ phi bạn muốn sống một mình bốn năm đại học, bằng không thì nhất định phải giữ gìn quan hệ với mọi người.”

Sở Ngữ Vi cắn môi đỏ: “Vậy... vậy bây giờ mình đi mua thêm có được hay không?”

Giang Chu gật đầu: “Mau đi đi.”

“Được, bạn chờ mình một lát.”

“Ừm, chạy chậm thôi!”

“Biết rồi!”

Giang Chu nhìn bóng lưng của Sở Ngữ Vi, trong lòng lại thấy hơi nghi ngờ, khó hiểu.

Con bé này uống lộn thuốc ở trong siêu thị rồi à?

Tại sao bỗng nhiên lại trở nên ngoan ngoãn như vậy?

Nếu như là trước kia, cho dù có người chỉ ra sai lầm của Sở Ngữ Vi, thì chắc chắn nàng cũng không hối cải.

Lúc này, ở chỗ ngồi sau xe, Quách Vĩ đang dựa trên cửa sổ xe, trên mặt cậu ta viết đầy chấn động.

Cậu ta cảm thấy chuyện vừa xảy ra ở bên kia thật sự là quá khó tin.

Dĩ nhiên Sở Ngữ Vi lại ngoan ngoãn nghe Giang Chu răn dạy.

Hơn nữa, sau khi bị răn dạy xong lại còn trở nên rất vui vẻ?

Đây căn bản không phải là tính cách của Sở Ngữ Vi!

Hai người kia chỉ đi vệ sinh mà thôi, tại sao lại trở nên như vậy rồi?

Tại sao tính cách kiêu ngạo của hoa khô, lại trở thành một cô gái dịu dàng ngoan ngoãn, còn thích chịu ngược đãi rồi?

“Quách Vĩ, nước của bạn nè.”

“Cảm... cảm ơn hoa khô!”

Quách Vĩ nhận chai nước với ánh mắt không thể tin nổi.

Lúc này, Sở Ngữ Vi và Giang Chu đều quay lại xe.

Bầu không khí giữa hai người, rõ ràng đã thay đổi.

Nhất là biểu hiện bây giờ của Sở Ngữ Vi, lại trở nên cực kỳ nhu thuận ngoan ngoãn giống như khi còn đang ở trong lớp học vậy.

Thật ra thì Sở Ngữ Vi nghĩ rất đơn giản.

Nếu như trước kia Giang Chu không thích mình.

Vậy chứng tỏ bản thân mình chắc chắn sẽ có vấn đề ở phương diện nào đó.

Vậy... vậy thì mình liền giả vờ hoàn toàn khác với trước kia, vậy chẳng phải xong rồi sao?

Trước kia mình kiêu ngạo, bây giờ mình sẽ ngoan ngoãn một chút nha.

Nói không chừng Giang Chu còn có thể hồi tâm chuyển ý thì sao.

Một tiếng sau, Giang Chu lái xe ra khỏi đường cao tốc.

Nơi này chính là Thương Kinh.

Là thành phố lớn số một của cả nước.

Mỗi một góc của Thương Kinh đều hiện lên vẻ phồn hoa.

Trường đại học công nghệ Hoa Bắc nằm ở phía nam đường vành đai ba, khoảng cách với đường cao tốc không xa..

Cho nên Quách Vĩ liền xuống xe trước, chào tạm biệt hai người rồi mang hành lý rời đi.

Mà Giang Chu thì mang Sở Ngữ Vi đi về phía bắc đường vành đai ba.

“Thế này đi, mình đưa bạn đến cửa trường học, sau đó mình sẽ về trường mình.”

“Bạn không đưa mình lên ký túc xá sao?”

Giang Chu gõ gõ vô lăng: “Mình cũng không phải cha bạn, nên không có nghĩa vụ này.”

Sở Ngữ Vi trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên điềm đạm đáng yêu mà nhìn Giang Chu: “Ba ba, đưa mình lên ký túc xá có được hay không nha...”

“????????”

Giang Chu tròn tròn mắt, dưới sự kinh hãi, hấn suýt nữa còn đâm vào vỉa hè bên đường.

Con bà nó, thế giới này điên rồi sao?

Một vị hoa khôi cao ngạo, lạnh lùng và ngạo kiêu.

Hơn nữa còn từng đá mình giống như đá một con liêm cầu.

Hiện giờ Sở Ngữ Vi dĩ nhiên lại gọi mình là ba ba?

Chẳng lẽ mình đã công lược được Nữ Thần, dưới tình huống bản thân mình cũng không biết?

Khá lắm, chẳng trách liêm cầu lại không có tiền đồ.

Thì ra là vì đám Nữ Thần thích chính là kiểu này.

“Có được hay không nha ba ba.”

“Bạn đã đồng ý chăm sóc mình, ba ba...”

“Sau này mình sẽ ngoan, có được hay không nha ba ba.”

Giang Chu không dám lên tiếng, nhưng trên thực tế thì hai chân hắn đã mềm nhũn rồi.

Chương 31: Tôi là phụ huynh học sinh!

Vì vậy, dưới sự điều khiển của mấy tiếng ba ba này, Giang Chu đã thật sự lái xe vào trường đại học Thanh Bắc.

Bởi vì đây là ngày báo danh đầu tiên, cho nên sân trường hết sức náo nhiệt.

Mà còn có rất nhiều xe cộ ra ra vào vào.

Cơ bản đều là phụ huynh mang con cháu của mình đến trường.

Mua vật dụng hàng ngày, lại nộp học phí.

Còn có một số đàn anh khóa trên ở đây tán gái, đàn chị khóa trên câu kẻ ngốc.

Có thể nói, toàn bộ trường học đều là tiếng người huyên náo.

Có điều, khi Sở Ngữ Vi bước xuống xe ở bên dưới ký túc xá, thì tất cả người ở bốn phía chung quanh đều yên tĩnh lại, ánh mắt của họ cũng trở nên nóng bỏng.

“Móa, năm nay lại có em gái phẩm chất cao như vậy sao?!”

“Hoa khôi, chắc chắn sẽ là hoa khôi mới!”

“Dĩ nhiên tôi lại động lòng này, nhưng rõ ràng tôi là ‘cong’ mà!”

“Tôi muốn lên xin QQ, đừng ai tranh với tôi!”

Bên dưới ký túc xá nữ vốn có rất nhiều sinh viên nam bồi hồi.

Mà Sở Ngữ Vi xuất hiện, làm cho tràng diện trở nên không thể không chế.

Mọi người đều biết, đám sinh viên nam lượn lờ ở đây trong ngày các đàn em nữ nhập học, tuyệt đối là không có lòng tốt.

Nhưng ngay khi đám sinh viên nam chuẩn bị hành động, thì Giang Chu bỗng nhiên xuống xe.

“Chính là tòa nhà này à?”

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Ừm, tầng ba, phòng 306.”

“Đi thôi, mình mang hành lý lên cho bạn.”

“Để mình đỡ cái này cho.”

Vì vậy, hai người một trước một sau đi vào ký túc xá.

Đám sinh viên nam ở xung quanh nhìn thấy một màn này thì lập tức thất vọng tràn trề.

Một sinh viên nữ, khai giảng lại không có phụ huynh đưa tiễn, mà là một người con trai đồng trang lứa.

Kẻ ngu cũng đoán được mối quan hệ của bọn họ là gì.

“Quả nhiên, các em gái xinh đẹp đều bị người khác ra tay từ trung học phổ thông rồi.”

“Chậm một bước rồi, tôi hận!!!”

“Tên nhóc kia lại lái xe đến trường, chắc là một công tử nhà giàu chứ?”

“Toyota Corolla, cùng một loại xe với cha tôi.”

“Haiz, không chơi không chơi nữa, mọi người mau giải tán đi thôi.”

Cùng lúc đó, ở ký túc xá 306.

Trong phòng đã có ba cô gái đang ngồi tò chuyện tán gẫu.

Giang Chu đi vào, liếc mắt nhìn quanh một vòng.

Ừm, điểm trung bình nhan sắc của phòng này cũng rất cao nha.

“Anh là ai?”

Ba cô gái sợ hết hồn, lại nhìn Giang Chu đầy cảnh giác.

Giang Chu nở một nụ cười, nói: “Xin chào mấy vị mỹ nữ, tôi là phụ huynh của học sinh, đưa người đến trường.”

Giang Chu vừa dứt lời, thì Sở Ngữ Vi chậm rãi đi vào.

Lần đầu tiên gặp mặt đám bạn cùng phòng mới, cuộc sống mới, nên Sở Ngữ Vi khó tránh khỏi có hơi luống cuống.

Ai biết mấy người này có tính cách ra sao đây?

Cùng lúc đó, ba cô gái ở trước mặt đều đứng dậy.

“Anh nói mình là phụ huynh học sinh á?”

“Đúng thế, tôi là ba ba của cô ấy.”

Mặt Sở Ngữ Vi đột nhiên đỏ lên: “Giang Chu, chuyện này, bạn không được nói với người khác...”

“Mọi người đừng để ý, cô ấy xấu hổ thôi.”

Giang Chu vừa nói chuyện, vừa bắt đầu trải giường chiếu cho Sở Ngữ Vi.

Mà ba cô gái trong phòng nghe đối thoại của hai người thì cũng nở nụ cười.

Nhưng cười thì cười, ba người vẫn cứ im lặng.

Bởi vì ba cô gái phát hiện ra, Giang Chu làm việc thật sự rất chu đáo tỉ mỉ.

Giường chiếu không có một chút nếp nhăn nào.

Còn đem toàn bộ bàn và mép giường lau chùi sạch sẽ.

Trước khi treo quần áo lên còn vuốt cho nó phẳng phiu.

Dây giày cũng phải nhét vào bên trong rồi mới bỏ vào tủ giày.

Quần áo mùa hè thì đặt bên ngoài.

Quần áo dày chưa dùng đến thì lại xếp trong trong túi chống bụi.

Đáng sợ nhất là, người này lại còn móc ra một gói băng vệ sinh thường dùng, và một gói dùng cho ban đêm, lại phân biệt đặt ở trong ngăn tủ.

Ba cô gái nhìn đến đây thì nội tâm đều tan chảy.

Học sinh trung học phổ thông, trước khi thi đại học thì đều bận rộn học tập.

Cho nên đám con gái đều thiếu kỹ năng sinh hoạt tự lập chứ đừng nói là con trai.

Thử hỏi có cô gái nào mà không ảo tưởng đến một người con trai vừa thành thực và vừa đáng tin cậy như vậy chứ?

Nhất là Sở Ngữ Vi.

Bây giờ nàng cũng bị làm cho cảm động đến suýt khóc.

Nếu như không có người, thì có lẽ nàng đã không khổng chế được mà nhào qua.

“Bạn học, mình là Lý Nghệ Phi, người Tây Xuyên, bạn tên gì?”

“Mình là Sở Ngữ Vi, người Lâm Giang.”

Lý Nghệ Phi gật đầu, lại liếc mắt nhìn Giang Chu: “Đây là bạn trai của bạn sao?”

Mặt Sở Ngữ Vi đỏ lên: “Không phải, bọn mình chỉ là... Cha con tương đối thân thiết thôi... a không, là bạn bè tương đối thân thiết!!”

“Vậy vì sao cậu ấy lại chuyên môn đưa bạn đến trường?”

“Không phải, cậu ấy cũng là sinh viên năm nhất, học ở đại học Thượng Kinh đối diện.”

Lý Nghệ Phi bỗng nhiên tỏ ra hơi thẹn thùng: “Vậy... vậy bạn có thể giới thiệu cậu ấy cho mình không? Mình muốn kết bạn với cậu ấy.”

Chương 32: Một câu nói, làm cho nàng cảm động đến phát khóc!

Sở Ngữ Vi bối rối: “Hả?”

“Không được sao?”

Sở Ngữ Vi có chút không tình nguyện: “Mình...mình cũng không làm chủ được, tự bạn hỏi cậu ấy đi.”

Lý Nghệ Phi suy nghĩ một chút.

Là con gái là phải rụt rè.

Dù sao Sở Ngữ Vi cũng ở ký túc xá, nên trước sau gì mình cũng biết cậu bạn này thôi.

Cứ chờ trước đã, không cần vội vàng.

Đúng lúc này, Giang Chu đứng lên: “Được rồi, thời gian không còn sớm, mình đi trước đây, các vị mỹ nữ, lần sau gặp.”

Lý Nghệ Phi gật đầu: “Anh đẹp trai, đi thông thả nha, sau này nhớ đến tìm bọn mình chơi nha!”

“Không thành vấn đề, lần sau mời mọi người ăn cơm.”

Sở Ngữ Vi cắn môi đỏ: “Giang Chu, mình tiễn bạn.”

“Không cần, cũng không xa mà.”

“Không được, mình muốn đi tiễn bạn.”

“Vây cũng được.”

Sở Ngữ Vi cúi đầu, đi theo Giang Chu rời khỏi ký túc xá.

Ban nãy, nàng thật sự bị hành động chu đáo tỉ mỉ của Giang Chu làm cho cảm động.

Lại cộng thêm việc bỗng nhiên phải xa nhà, nên trong lòng khó tránh khỏi bị thương.

Cho nên, bây giờ nàng rất ỷ lại vào Giang Chu, căn bản là không muốn Giang Chu rời đi.

Hai người đi xuống dưới, Giang Chu quay người, nói: “Mình sắp xếp ký túc xá cho bạn xong rồi, hy vọng bạn có một cuộc sống đại học đều vui vẻ.”

Sở Ngữ Vi vênh khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Tại sao hôm nay bạn lại đối xử với mình tốt như vậy?”

“Mình muốn hoàn thành tất cả trong một lần, sau này bạn đỡ phải chạy sang bên đối diện quấy rầy mình, mình còn muốn tán gái nữa, hiểu chưa?”

“...”

Ba giây sau, Sở Ngữ Vi suýt nữa thì khóc ầm lên.

Giang Chu đối xử với mình tốt như vậy, cũng là bởi vì không muốn bị mình quấy rầy?!

Bản thân mình đáng ghét như vậy sao?

Cùng lúc đó, Giang Chu quay người lên xe, yên lặng cho mình một cái like.

Quá tuyệt vời.

Một câu nói, làm cho nàng cảm động đến phát khóc!

.....

Giang Chu rời khỏi đại học Thanh Bắc, đi đến đại học Thượng Kinh.

Hắn dừng xe ở trước ký túc xá, lại mang hành lý đi lên phòng.

Có trí nhớ kiếp trước, hắn căn bản là không cần tìm đường, quen thuộc giống như đi về nhà.

Đi đến tầng 2, phòng 208.

Giang Chu đẩy cửa ra, đảo mắt nhìn một vòng.

Vẫn là một phòng bốn người quen thuộc, vẫn là đám bạn cùng phòng quen thuộc kia.

Mỗi ngày kiên trì bắn máy bay(*), cho nên xanh xao vàng vọt, Từ Hạo Đông.

(*) ý nói bắt sóc trong lọ nhé.

Trong nhà có ít tiền, nhưng kiên trì làm liêm cầu, Cao Văn Khải.

Còn có một người thú vị nhất, người này yêu đương qua mạng ba năm, kết quả phát hiện ra đối phương còn to còn dài hơn cả mình, Trương Nghiễm Phát.

Lúc này, ba người trong phòng nghe thấy tiếng mở cửa liền dón dập đứng dậy.

“Người mới đến rồi? Xin chào, tôi là Từ Hạo Đông, người Lâm Giang!”

“Cao Văn Khải, đến từ Tiên Long.”

“Tôi là Trương Nghiễm Phát, đến từ Hồng Hà, tên tôi hơi quê một chút, hắc hắc!”

Giang Chu mỉm cười, gật đầu với ba người, nói: “Tôi là Giang Chu, cũng là người Lâm Giang giống Từ Hạo Đông, chào mấy ông anh.”

Lời này vừa dứt, mấy người trong phòng đều thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ cảm thấy Giang Chu cao to lực lưỡng, có thể sẽ hơi khó dây.

Nhưng sau khi tự giới thiệu xong, bọn họ cũng phát hiện ra, dường như người này cũng không phải loại người thích gây sự.

Dù sao tất cả mọi người sẽ sống chung với nhau bốn năm, nếu như thật sự có một tên bạn cùng phòng ngang ngược, thì đúng là rất đau đầu.

“Giang Chu, ông học trường nào ở Lâm Giang thế?”

Giang Chu đặt hành lý xuống: “Trung học phổ thông bên thành nam, ngay ở đường Vĩnh An.”

Từ Hạo Đông sững sốt một chút: “Tôi biết chỗ đó, trường học các ông có một cô gái tên Sở Ngữ Vi rất nổi tiếng.”

“Thật sao? Sao rồi chưa nghe nói qua nhỉ?”

“Không thể nào? Hoa khôi trường ông mà ông cũng không biết?”

“Có thể là do tôi chỉ tập trung vào việc học đi, không dỗi mọi người chứ, hôm qua tôi mới học được cách bắn máy bay xong.”

Giang Chu nói dối mà mặt không đỏ, không thở mạnh, tim không đập nhanh.

Có điều, hần cũng rất kinh ngạc.

Hóa ra con bé Sở Ngữ Vi kia nổi tiếng như vậy cơ à.

Lâm Giang có rất nhiều trường cấp ba, tùy tiện một tên học sinh cũng biết danh tiếng của nàng?

Xem ra, mặc dù mình năm 18 cũng hơi liêm, nhưng ánh mắt cũng không tệ lắm.

Giang Chu lấy lại tinh thần: “Chúng ta đều là lần đầu tiên học đại học, vậy mọi người có kế hoạch gì cho cuộc sống đại học không? Nói nghe chút coi?”

Từ Hạo Đông ho khan một tiếng: “Đương nhiên là học tập cho giỏi, trở thành một người có cống hiến cho xã hội rồi.”

“Đúng thế, tôi dự định vào hội học sinh, để rèn luyện bản thân mình, trở thành tấm gương cho sinh viên mới.”

“Tôi có thể sẽ đi làm thêm, để cho mình tự lập sớm một chút, không cần tiền sinh hoạt của gia đình nữa.”

Chém gió!

Giang Chu chỉ cười nhạt trong lòng.

Ba tên này quá cmn biết làm trò rồi!

Còn cmn học tập cho giỏi, rèn luyện chính mình, làm thêm ngoài giờ?

Chương 33: Yên lặng xem trang bức!

Nếu như không phải Giang Chu trọng sinh trở về, nói không chừng thật sự sẽ tin ba tên nhãi này!

Dựa theo những gì hắn biết.

Tên nhãi Từ Hạo Đông này, cả ngày chỉ bắn máy bay xong lăn ra ngủ.

Cao Văn Khải thì làm liếm cầu ở khắp nơi, lấy nước mua com bôi thề, không gì không không làm, không gì không hay.

Trương Nghiễm Phát còn trâu bò hơn, trầm mê với việc yêu đương online không thể tự kiềm chế.

Ba tên này cộng lại với nhau liền là mấy chữ: Không làm việc đàng hoàng.

“Lão Giang, ông chủ hỏi chúng tôi vậy là không được, nói gì, ông có dự định gì trong đại học?”

Giang Chu mỉm cười nói: “Đầu tiên là tìm 11 người bạn gái, sau đó huấn luyện các nàng trở thành một đội bóng đá nữ.”

“Cái đêch, ông thật sự là biết chém gió đấy!”

“Kế hoạch, tất nhiên là càng lớn càng tốt rồi, đã là sinh viên rồi, phải can đảm lên.”

Từ Hạo Đông đầy mặt khinh bỉ: “Ông học nhiều đến mức còn không biết hoa khôi trường mình là ai, giờ còn muốn làm cận bã nam?”

Cao Văn Khải gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, Lão Giang, như ông là không tán gái được đâu, qua vài ngày nữa anh đây sẽ dạy cho ông vài chiêu.”

“Đừng chém gió nữa mấy cha nội, vừa nhìn đã biết là ba tên trai tân rồi, còn muốn dạy tôi?”

Ba người lập tức thấy sợ hãi: “Cái đêch, sao ông biết hay vậy?!”

Giang Chu châm một điếu thuốc, nói: “Bởi vì trên khuôn mặt ngây thơ của các ông, viết đầy hai chữ hèn mọn.”

“Ông mới hèn mọn!”

“Chúng tôi đều anh tuấn tiêu xái, đẹp trai ngời ngời, ông không ăn được nho thì đừng nói là nho chua.”

.....

Giữa trưa, mười hai giờ.

Sắp xếp hành lý, thu dọn vệ sinh xong.

Giang Chu đuổi người, chuẩn bị đi ra ngoài đi dạo một chút.

Bọn họ vừa mới nhận được thông báo, ba giờ chiều này phải đến lớp để làm tự giới thiệu.

Mục đích là để đám học sinh mới hiểu biết về nhau một chút trước khi huấn luyện quân sự bắt đầu.

Trước ba giờ, thì vẫn là thời gian tự do.

“Mấy anh em, có muốn đi ra ngoài ngắm mỹ nữ với tôi không?”

Mấy ông anh trong ký túc xá nghe thấy lời của Giang Chu thì vẫn im hơi lặng tiếng.

“Giờ thì nhìn mỹ nữ làm gì, sau này còn nhiều cơ hội mà.”

“Đúng thế đúng thế, cũng không phải thuộc về chúng ta, có nhìn cũng không làm ăn được gì.”

“Tôi vừa mới vào diễn đàn sinh viên, đang bận chat chit rồi, tự ông đi thôi!”

Giang Chu nghe thấy câu trả lời của ba tên này, rốt cuộc hắn cũng biết vì sao ba con hàng này chẳng làm được trò trống gì.

Đi ngắm gái mà còn không tích cực, thì còn có thể làm gì?

Giang Chu châm điếu thuốc, đi ra ngoài cửa, bắt đầu đi lang thang khắp nơi.

Kiếp trước hắn đã sinh sống ở đây bốn năm.

Cho nên hắn hết sức quen thuộc tất cả những thứ này.

Phía trước có một cái hồ, bên cạnh còn có một tòa tháp.

Coi như là Giang Chu nhắm mắt thì cũng có thể vẽ được bản đồ của đại học Thượng Kinh.

Cho nên không phải hấn đang đi ngắm cảnh, mà là đi xem náo nhiệt thôi.

“Siêu thị Gia Hòa, giảm giá 20% đồ dùng hàng ngày, mua đủ 30 đồng còn tặng mắc áo!”

“Lớp huấn luyện Nhã Tư, báo danh bây giờ có thể được miễn phí sách giáo khoa.”

“Quán internet Phi Long, nạp 50 đồng tặng 50 đồng, chơi Warcraft full setting cực mượt!”

“Tiệm cơm gà tuyển nhân viên mới, tiền lương 1000, đi qua không nên bỏ lỡ, đi qua không nên bỏ lỡ!”

Giang Chu nhìn một chút thì lại cảm thấy hơi buồn chán.

Vì vậy, hấn xoay chuyển ánh mắt, bắt đầu thưởng thức đám sinh viên nữ.”

Các cô nàng đi qua đều thiên kiều bách mị, mỗi một loại hình đều có.

Loli, ngự tử, thanh thuần, đáng yêu, gợi cảm, mị hoặc...

Còn nhiều loại hình hơn cả mấy em gái bên trong quán hát và quán bar.

Ánh mắt Giang Chu đảo qua những bộ ngực hoặc to hoặc nhỏ, hoặc cao hoặc thấp kia, tâm trạng cũng trở nên tốt hơn nhiều.

Đại học, chính là rất nhiều các cô em xinh đẹp!

Ai mà làm liêm cầu của Sở Ngữ Vi thì mới là kẻ ngu!

Giang Chu nghĩ đến đây, thì trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một kế hoạch kinh doanh.

Đi làm tú ông ..., còn hỗ trợ lắp đặt tận nơi?

Không được, ước chừng là sẽ bị đuổi học mất.

Sở thích và công việc, không thể kết hợp với nhau được.

Lúc này, có rất nhiều phụ huynh học sinh đều nhìn về phía Giang Chu.

Tất cả bọn họ đều cau mày, biểu cảm rất là không vui.

Nói thế nào thì đại học Thượng Kinh cũng là một trường học hàng đầu.

Tại sao trong trường lại có loại học sinh nhếch nhác như vậy?

Chẳng những hút thuốc lá, mà ánh mắt còn đảo qua đảo lại trên người con gái nhà mình.

Thật sự là làm xấu mặt nhà trường mà.

Người như này, cũng không biết tại sao lại có thể thi vào đây.

Giang Chu cũng không để ý, mà tiếp tục mở rộng tầm mắt.

Nhưng đúng lúc này, hần chột nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

“Hàn Nhu!”

Cùng lúc đó, một cô gái bên đường liền dừng bước chân vội vã của mình lại.

Chương 34: Xin chào, bạn đạo là Giang cận bã nam

Trong sân trường đầy ắp người.

Cô gái ở bên đường đối diện hiện ra rất chói mắt.

Bởi vì nàng mặc một chiếc váy ngắn màu đen, để lộ ra hai bắp đùi trắng nõn và đều đặn, phía trên là một chiếc áo T shirt bó sát người mà cổ lại rộng.

Bởi vì bó sát nên đường cong hết sức sung mãn và tròn trịa.

Tuy nàng không xinh đẹp như Sở Ngữ Vi, nhưng cũng được coi là một cô gái xinh đẹp.

Điều quan trọng nhất chính là, chắc chắn nàng hấp thụ dinh dưỡng nhiều hơn Sở Ngữ Vi nhiều lắm!

“Bạn học, bạn vừa mới gọi tôi à?”

Giang Chu thấy thế liền dập tắt điếu thuốc, rồi đi thẳng về phía nàng.

Cô gái này tên là Hàn Nhu, là hội trưởng hội học sinh của trường.

Kiếp trước Giang Chu cũng là người trong hội học sinh.

Cho nên hắn cũng có chút giao tình và hiểu một số chuyện của Hàn Nhu.

Nếu Giang Chu dự định gây dựng sự nghiệp ở đại học.

Vậy không thể thiếu sự trợ giúp của hội trưởng hội học sinh.

Bởi vì nàng có quyền lợi quản lý một vài sự vụ của học sinh.

Hơn nữa, nàng còn có quan hệ rất tốt với các giáo viên bộ môn.

Nên có thể giúp đỡ mình ở rất nhiều trường hợp.

Cho nên, Giang Chu dự định trêu chọc cô gái này, để cô gái này có ấn tượng sâu sắc với mình.

Còn làm thế nào để có ấn tượng sâu sắc, thì đừng quên, hắn là người trọng sinh nha!

“Bần đạo họ Giang, tên Chu, tên chữ cận bã nam, bá sư Long Hồ Sơn, chuyên tu pháp thuật!”

“Hôm nay, sư phụ để bần đạo xuống núi rèn luyện, âm thầm bảo vệ một vị hoa khôi.”

“Bần đạo vừa nhìn thấy trên người cô nương có sát khí quần quanh, e rằng tai họa đã ở ngay trước mắt!”

Hàn Nhu sửng sốt một chút, rồi trực tiếp quay người rời đi.

Thật xui xẻo, đang yên đang lành lại gặp một tên tâm thần.

Còn Long Hồ Sơn?

Còn xuống núi rèn luyện?

Xem nhiều truyện cao thủ hộ hoa tại đô thị nhiều quá rồi à?

Tại sao trong trường học lại có loại người này nhỉ?

Giang Chu thấy nàng muốn đi, liền nhanh chóng hô lên một tiếng: “Cô nương sinh ngày mùng 9 tháng 8, bần đạo nói đúng không?”

Hàn Nhu lại dừng bước một lần nữa, quay đầu, cao ngạo nói:
“Vậy thì thế nào? Những tin tức này đều có trên diễn đàn trường, biết cũng không có gì lạ!”

“Nhưng mà bản đạo còn biết, cô nương có một cái bớt màu đỏ hình tròng gà bên dưới mông phải!”

“Cái gì cơ?”

Lời này vừa dứt, Hàn Nhu thật sự bị giật mình.

Nàng chưa bao giờ cho người khác nhìn thấy thân thể của mình.

Hơn nữa, bởi vì đi ngủ mặc đồ ngủ, đi tắm lại tắm riêng.

Cho nên, coi như là đám bạn cùng phòng cũng không biết chuyện này.

Nàng là một người theo chủ nghĩa duy vật, lại tiếp nhận giáo dục cao.

Nhưng khi loại chuyện này xuất hiện ở trên người mình thì có ai mà không mờ mịt, mơ hồ chứ?

Giang Chu mỉm cười.

Làm sao biết được?

Ha ha.

Kiếp trước, khi hội sinh viên tụ tập ăn uống, cô em uống cmn quá nhiều, lại mượn rượu làm càn khắp nơi.

Khi đó anh đây cũng ở đấy, cho nên không cẩn thận nhìn thấy!

“Bây giờ, cô nương đã tin bản đạo rồi chứ hả?”

Hàn Nhu thấy hơi lo lắng bất an, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài: “Vậy anh nói trước đi, sao anh biết chuyện này?”

“Bấm ngón tay tính toán thôi!”

“Vậy anh... Tìm tôi có chuyện gì?”

“Đêm qua bản đạo xem thiên tượng, biết được trên người cô có một triệu chứng xấu!”

Hàn Nhu cúi đầu nhìn một chút: “Không có mặc á?”

Giang Chu sửng sốt: “Ah, thật sao? Kích thích vậy!”

“Không phải không phải, ý... ý của tôi là, trên người tôi có triệu chứng xấu gì?”

“Chuyện này thì tạm thời bản đạo chưa rõ lắm, nhưng nhất định là rất nghiêm trọng.”

Hàn Nhu do dự một chút: “Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy anh là lừa đảo.”

Giang Chu chột tở ra nghiêm túc: “Bản đạo còn biết, bụng dưới của cô có một vết sẹo, là do đi cắt ruột thừa!”

“Được rồi, anh đừng nói nữa, tôi tin còn không được sao!”

“Bây giờ thì hiểu chuyện nghiêm trọng đến đâu rồi chứ?”

Hàn Nhu cũng thấy hoảng sợ một chút: “Vậy tôi phải làm gì?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Gọi cậu anh trai nghe trước đi!”

“Cái này có quan hệ gì với triệu chứng xấu sao?”

“Bản đạo từng lập lời thề, chỉ trợ giúp những em gái vô tội đáng thương!”

Hàn Nhu do dự một lát rồi mở miệng: “Vậy anh trai, tôi phải làm gì đây?”

“Yên tâm, có bản đạo ở đây thì cô nương sẽ không sao đâu, có điều, sau này cô nương nhìn thấy bản đạo thì phải gọi là anh trai, biết chưa?”

Hàn Nhu gật đầu: “Biết... biết rồi.”

Giang Chu gật đầu thỏa mãn: “Em gái ngoan, đi làm việc đi, có việc anh sẽ tìm em.”

“Vậy anh tìm tôi kiểu gì?”

“561 238 xxx, add QQ đi!”

Hàn Nhu nhanh chóng lấy điện thoại di động ra để add QQ.

Sinh viên không mê tín, nhưng là rất dễ gạt.

Nhất là loại Bug trọng sinh như Giang Chu.

Hắn biết rất nhiều tin tức hữu dụng hoặc là vô dụng.

Nên muốn lừa gạt một người là rất dễ dàng.

Có điều, bản thân hắn cũng có điểm mấu chốt.

Đó là, tuyệt đối sẽ không dùng phương thức này đi làm việc xấu.

“Anh trai, vậy tôi đi trước nhé?”

“Em gái, đi thôi!”

Chương 35: Cơ hội!

Giang Chu nhìn bóng lưng Hàn Nhu rời đi, tâm trạng bỗng nhiên trở nên hơi vui sướng.

Sao kiếp trước hắn không phát hiện Hàn Nhu vừa ngốc vừa cute như vậy nhỉ?

Xem ra, cái bót hình trứng gà dưới mông đã làm cô ấy sợ.

Chẳng may tạo cho người ta bóng ma tâm lý thì sẽ không hay lắm.

Tâm trạng Giang Chu đang rất tốt, liền tiếp tục đi dạo.

Hắn đi dạo được một lát, liền đi đến cột thông báo tuyển người làm thêm.

Loại cột thông báo này có thể nhìn thấy khắp nơi trong trường học, cũng không có gì quá đặc biệt.

Nhưng lần này, Giang Chu lại nhìn không đời mắt.

“Tiệm gà rán Vĩnh Thuận tuyển người giao hàng bán thời gian.”

“Tiệm bún cay Món Ngon tuyển người giao hàng bán thời gian.”

“Cơm chân giò Thất Lý Hương tuyển người giao hàng bán thời gian.”

Giao hàng?

Không phải là shiper sao?!

Sao cả đám nhà hàng này lại tuyển shiper riêng nhỉ?

Giang Chu nhìn đến đây, thì trái tim nhất thời run lên.

Hắn bỗng nhiên ý thức được một chuyện, hiện giờ vẫn chưa có shiper.

Thậm chí mấy app bán đồ ăn online cũng chưa xuất hiện.

Cho nên đám thương nhân này chỉ có thể thuê nhân viên giao hàng riêng!

Bởi vì nơi này khu trường đại học, nên có rất nhiều mấy con hàng lười.

Mặc dù không có shiper đưa đồ ăn, nhưng gọi điện thoại đặt đồ ăn thì nơi nào cũng có.

Hơn nữa, đặc điểm chủ yếu của sinh viên là gì?

Là tiêu tiền như nước, không quan tâm được mất.

Bọn họ căn bản không để mấy đồng tiền phí giao hàng vào mắt.

Bên ngoài phố ẩm thực lại có rất nhiều quán ngon.

Mà học sinh trong trường học lại càng không đếm xuể.

Hiện giờ thiếu nhất là gì?

Đương nhiên là thiếu thứ liên hệ giữa sinh viên và đám quán xá trên phố ẩm thực rồi.

Mà thứ này, chính là website giao đồ ăn.

Đem shiper làm thành một doanh nghiệp.

Kéo gần khoảng cách giữa thương gia và khách hàng.

Đây rõ ràng chính là một cơ hội làm ăn rơi vào đầu mà.

Hơn nữa, hiện giờ người sáng lập website Hungry, Trương Thiên Hào vẫn còn đang là một sinh viên.

Người này vừa mới phát hiện cơ hội làm ăn này vào năm ngoái, hiện giờ vừa mới bắt tay vào làm thôi.

Nói một cách khác, bây giờ mình và Trương Thiên Hào có xuất phát điểm ngang nhau.

Mãi cho đến năm 11, thì Trương Thiên Hào mới được đầu tư mấy triệu.

Khi đó, anh ta mới có thể từng bước mở rộng ra toàn quốc.

Ngay cả loại app Mỹ Đoàn(Meituan) lớn nhất cả nước, cũng là bắt chước theo hình thức của anh ta.

Rốt cuộc Giang Chu cũng xác định mình phải làm gì.

Không sai, hẳn muốn làm một website giao đồ ăn!

Trong đôi mắt của Giang Chu đã nóng bỏng như lửa.

Người khác không biết cái nghề này có tiền đồ ra sao, nhưng hẳn lại biết.

Năm 2018, Trương Thiên Hào bán Hungry với giá 63,3 tỷ.

Người sáng lập Trương Thiên Hào cũng trực tiếp đi đến đỉnh cao của cuộc đời.

63,3 tỷ!

Con số này, coi như đặt ở hai mươi năm sau, thì cũng có thể hù chết người!

Hiện giờ, trong tay mình có mộ triệu quỹ gây dựng sự nghiệp.

Thừa sức nắm nghiệp vụ của đại học Thượng Kinh này trong tay mình.

Sau đó, chính là nghiệp vụ bên đại học Thanh Bắc, và công nghệ Hoa Bắc.

Cuối cùng, là ăn luôn cả khu trường đại học này, lại bao trùm cả Thượng Kinh luôn.

Tiếp theo, là yên tĩnh chờ đợi đầu tư, rồi trực tiếp mở hình thức mở miệng ăn sạch cả nước luôn.

“Thiên tài, mình là thật sự là thiên tài đầu cơ trục lợi!”

Giang Chu bắt đầu suy nghĩ kế hoạch, đồng thời đi về phía tòa nhà dạy học.

Ba giờ chiều, thời gian ra mắt đám sinh viên mới đã đến.

Vì để xem trong lớp mình có mỹ nữ hay không, nên đám con trai đã đến sớm hơn tận nửa tiếng.

Phải biết là, thời kỳ trung học phổ thông là cấm yêu sớm.

Chẳng những trường học không cho phép, mà phụ huynh cũng không cho phép.

Điều này dẫn đến việc, sinh viên năm nhất đại học là một đám biến thái bị áp chế hormone trưởng thành.

Vào thời điểm này, rất dễ phát sinh chuyện vừa thấy đã yêu.

Chỉ cần tính cách rộng rãi, biết nói chuyện, hơn nữa, cũng không quá nghèo.

Vậy thì không quá khó để tìm một đối tượng.

“Oa oa, cô bé mặc áo ngắn tay kia không tệ nhỉ, rất to đấy!”

“To thì đúng là to, thế nhưng cũng quá nhiều mụn rồi đấy chứ?”

“Được rồi, vậy ông thấy cô gần cửa sổ bên trái kia thì sao, da dẻ trắng trẻo, mặt mũi không tệ.”

“Nhưng mà cân nặng của người ta phải 75 kg là ít, mà chiều cao nhiều lắm là 1m58!”

Cùng lúc đó, đám con gái cũng đang quan sát đám con trai.

Hơn nữa, trong mắt của đại đa số người đều mang theo vẻ thất vọng.

Chất lượng đám con trai tài chính và kinh tế năm nay quá thấp.

Đeo kính dày cộp, mũi tẹt, lại còn lồi thối.

Những thứ này còn chưa tính là gì, nhưng tại sao mỗi một tên đều có vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi như vậy chứ?

Có thể thi đỗ đại học Thượng Kinh, nếu thế nào thì nói cũng là một học sinh tốt, tại sao không có chút dáng vẻ thư sinh nào vậy?

Chương 36: Thích tán gái, nhưng lại là một chàng trai tốt!

Đúng lúc này, Giang Chu thân cao 1m8 xuất hiện ở cửa phòng.

Hắn mặc một chiếc áo sơ mi phong cách Hàn, có màu trắng và xanh kết hợp.

Tay áo được xắn gọn gàng đến khuỷu tay.

Cúc áo đầu tiên hơi mở rộng.

Phía dưới là một chiếc quần rộng rãi màu đen.

Nhìn qua thì tinh thần phấn chấn, còn có mùi vị tràn đầy ánh nắng mặt trời.

Tuy rằng dáng dấp của Giang Chu không đẹp trai đến mức có thể khiến cho người ta liếc mắt là không dời đi được.

Nhưng so sánh với đám con trai què quặt trong lớp, thì hắn cũng coi như là một tướng quân rồi.

Giang Chu đứng ở cửa, liếc mắt nhìn một vòng quanh phòng học.

Dần dần, hàng lông mày của hắn không tự chủ được mà nhăn lại.

Tại sao cô vợ kiếp trước của mình lại không ở trong lớp?

Chẳng lẽ còn chưa đến sao?

Cùng lúc đó, đám con gái nhìn thấy Giang Chu thì cũng rất hứng thú.

“Trời ạ, cuối cùng cũng xuất hiện một anh chàng nhìn vừa mắt, mọi người đừng tranh với tôi!”

“Trai đẹp trai đẹp, ông là người nơi nào thế? Sao tôi lại cảm giác thấy mặt ông quen thế nhỉ?”

Giang Chu mỉm cười, vẫy tay với đám con gái: “Xin chào các vị mỹ nữ, tôi là Giang Chu, người Lâm Giang, độc thân, thích tán gái, thích lừa người, nhưng tổng thể mà nói thì vẫn là một chàng trai tốt.”

“Lâm Giang à, trước kia mình cũng từng đến đó!”

“Thật sao? Vậy hôm nào lại về đó chơi nhé, mình sẽ tiếp đãi!”

Cô gái để tóc dài mái ngố cười ngượng ngùng: “Ông còn chưa hỏi tên tôi, mà đã hẹn tôi rồi à?”

Giang Chu lơ đãng: “Tên chỉ là một danh hiệu, tôi cảm thấy hai chữ mỹ nữ này thích hợp làm tên của bạn hơn đây!”

“Được rồi được rồi, biết miệng ngọt rồi, mình là Hoàng Kỳ, nhớ phải add QQ mình nhé!”

Người của phòng 208 nhìn thấy Giang Chu có thể hòa mình với đám con gái trong thời gian ngắn như vậy, thì nhất thời lại lộ ra vẻ chưa không thể chưa hơn.

Cao Văn Khải: “Liếm cầu, liếm trắng trơn luôn, dáng vẻ như chưa từng được thấy mỹ nữ vậy.”

Từ Hạo Đông cực kỳ tán thành: “Đám con gái này cũng thật sự nông cạn, không có ánh mắt!”

“Haiz, con gái bây giờ chỉ biết xem mặt, căn bản không để ý đến tâm hồn, ai bảo Giang Chu lại đẹp trai hơn chúng ta chứ?”

Trương Nghiễm Phát thay pin cho điện thoại di động của mình: “Vẫn là yêu online tốt nhất, yêu online không xem mặt, chỉ nhìn linh hồn.”

“Đúng, yêu online tốt nhất, ngay cả môi cũng không hôn được!”

“Câm miệng!”

Trong khi mọi người đang nói chuyện, ngoài cửa bỗng nhiên xuất hiện hai người đàn ông.

Bọn họ mặc một bộ đồng phục màu xám tro, trong tay còn có một cái thùng to.

Trên thùng còn in một logo rất to: Trà sữa A Thủy.

Hai người vừa vào cửa thì bắt đầu nhìn ngó bốn phía.

“Xin hỏi, vị nào là bạn học Giang Chu?”

Giang Chu quay người: “Là tôi, hai người cứ đi đây là được!”

“Được rồi, cảm ơn đã chiêu cố, hẹn gặp lại!”

Hai người đặt cái thùng xuống, liền quay người đi ra khỏi phòng học.

Đám con gái thấy thế thì dồn dập nhìn qua với ánh mắt tò mò.

“Giang Chu, đây là cái gì?”

“Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt nhau, mình muốn mời các vị mỹ nữ một cốc trà sữa, con trai cũng có phần.”

Hoàng Kỳ mở to mắt: “Wow, là trà sữa thật à? Hơn nữa, người nào cũng có phần á, quả là cận bã nam mà!”

Lúc này, đám con trai cũng hiện lên vẻ khinh miệt.

Mua trà sữa cho cả lớp?

Đây không phải là vì trang bức sao?

Cốc trà sữa rẻ nhất của A Thủy cũng phải 20 đồng.

Hơn 40 cốc, cũng mất gần 1000 đồng rồi.

Thời đại này, 1000 đồng đã tương đương với phí sinh hoạt một tháng của một tên con trai rồi.

Chuyện này có khác gì chuyện đứng giữa đường hô to: Ta có tiền ta có tiền không?

Vừa nhìn đã biết tên này là một tên thích gây sự chú ý rồi.

Nhưng trên thực tế, Giang Chu mua trà sữa cho cả lớp không phải vì trang bức thật.

Bởi vì một tiếng trước, hắn đi tìm địa điểm làm việc ở trong trường học.

Đúng lúc nhìn thấy cửa tiệm trà sữa A Thủy này.

Tiệm này cũng là tiệm có khoảng cách gần trường học nhất.

Nếu đã muốn lôi kéo đám thương gia ở ngoài trường, lại còn tiện cho học sinh trong trường, vậy vị trí này là tiện lợi nhất.

Cho nên Giang Chu định thuê lại cửa tiệm này.

Mà hắn mua nhiều trà sữa như vậy, cũng là vì để lại một ấn tượng tốt cho chủ tiệm thôi.

Hơn nữa, sau khi hắn gây dựng sự nghiệp, thì chắc chắn cũng cần nhân viên.

Nên lôi kéo đám bạn học trong lớp cũng là một chuyện nên làm.

“Các vị bạn học, tôi mời mọi người uống một cốc trà sữa, thật ra cũng không có mục đích gì khác ả.”

Giang Chu đứng trên bục giảng, hắng giọng một cái: “Tôi chỉ hy vọng, mỗi khi mọi người nhớ lại thời gian học đại học, thì có thể nhớ kỹ một điều.”

Hoàng Kỳ nhìn Giang Chu hỏi: “Nhớ kỹ cái gì?”

Oa, vai phụ này tốt quá.

Giang Chu mỉm cười: “Hy vọng mọi người có thể nhớ kỹ, cốc trà sữa đầu tiên thời đại học, là một người tên Giang Chu tặng!”

Chương 37: Người đã định trước trở thành vợ tôi!

Thời đại này, vẫn còn chưa có khái niệm cốc trà sữa đầu tiên khi vào thu.

Vì vậy Giang Chu đã đổi thành cốc trà sữa đầu tiên ở đại học.

Lãng mạn lại khiêm tốn, ý nghĩa còn rất không tầm thường.

Quả nhiên, sau khi nghe xong câu nói này, thì mắt đám con gái đều sáng lên.

Cốc trà sữa đầu tiên thời đại học.

Nghe có vẻ thật sự rất có ý nghĩa nha!

Không ngờ anh chàng này cũng lãng mạn nha.

Đám con trai trong lớp cũng hơi sốc.

Cái địch, hóa ra tán gái còn có thể tán như vậy?

Giang Chu ung dung đi xuống dưới trong tiếng vỗ tay của mọi người.

Có điều hần không đi về phía đám con trai.

Thay vào đó, hần đi đến hàng ghế thứ ba trong lớp.

Sau đó, lại rất tự nhiên mà ngồi xuống cạnh một cô gái đeo kính đen.

Cô gái này cũng không xinh đẹp, cũng không có gì đặc biệt.

Cùng lắm thì nó chỉ là khuôn mặt của người qua đường thôi.

Cho nên đám bạn học chung quanh đều rất kinh ngạc.

Rõ ràng Hoàng Kỳ, vai phụ rất tốt kia là một mỹ nữ mà?

Lại vẫn luôn nhìn trộm Giang Chu.

Tại sao Giang Chu lại không để ý đến người ta, mà lại đi bắt chuyện với một cô gái bình thường?

Chẳng lẽ Giang Chu thích loại hình này?

“Bạn học, xin chào, mình là Giang Chu!”

“Mình là Đinh Duyệt, a cảm ơn, cảm ơn trà sữa của ông.”

Giang Chu đầu đầu nói: “Bạn học, mình có thể hỏi bạn một vấn đề không?”

Đinh Duyệt hơi sững sờ: “Hình như chúng ta không quen mà!”

“Không phải, mình muốn phải bạn, có phải trong ký túc xá của bạn của một cô bé tên Phùng Tư Nhượng không?”

“Sao ông biết?”

Lịch sử không bị cải biên!

Giang Chu âm thầm thở phào nhẹ nhõm: “Vậy sao hôm nay cô ấy không đến tham dự cuộc gặp mặt này?”

Ánh mắt Đinh Duyệt hơi cảnh giác: “Bạn hỏi cái này để làm gì?”

“Mình đi coi bói, thầy tướng nói rằng, có một cô gái tên Phùng Tư Nhượng sẽ gả cho mình!”

“Này, ông đừng nói hươu nói vượn, Tư Nhượng sẽ không yêu đương ở đại học! Hơn nữa, vừa nhìn đã biết ông là một cận bã nam, đừng hại cô ấy!”

Giang Chu kéo ống tay áo: “Loại chuyện như tôi là cận bã nam mà bạn cũng có thể nhìn ra cơ à?”

Đinh Duyệt khẽ nhíu mày, chỉ chỉ về phía trước: “Không phải cận bã nam, thì sẽ xuất hiện tình cảnh này sao?”

Ừa?

Tình cảnh này là tình cảnh gì?

Giang Chu hơi ngẩng đầu lên, phát hiện Hoàng Kỳ vẫn đang nhìn chăm chăm vào mình.

Đồng thời, nàng còn ném một tờ giấy qua bên này.

Chắc chắc chắc!

Mới gặp mặt lần đầu mà.

Như vậy không tốt lắm đâu!

Giang Chu nhét tờ giấy vào túi: “Căn bã hay không thì để nói sau, bạn nói cho mình biết Phùng Tư Nhược ở đâu trước đi.”

Đinh Duyệt hừ lạnh một tiếng: “Tôi thấy Hoàng Kỳ có ý với ông đấy, ông đi tai họa Hoàng Kỳ không được sao?”

“Không được, còn sáu tiếng nữa mới đến mười rưỡi.”

“Cái gì?”

“Ý của mình là, mình hứa sẽ không làm chuyện gì xấu, nể mặt trà sữa mà nios cho mình biết được không?”

Quả nhiên, ăn của người ta là không ngon mà.

Đinh Duyệt liếc mắt nhìn trà sữa trong tay, nói: “Cô ấy bị một đàn chị năm hai gọi đi hỗ trợ rồi.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Hỗ trợ? Hỗ trợ cái gì?”

“Trường học muốn tổ chức một bữa tiệc tối cho sinh viên năm nhất, Tư Nhược quá xinh đẹp, cho nên bị gọi đi biểu diễn rồi.”

“Nhưng mà cô ấy không có tài nghệ gì, thì biểu diễn cái gì?”

Đinh Duyệt hết sức kinh ngạc: “Tư Nhược cũng nói như vậy, sao ông hiểu rõ thế?”

Giang Chu không trả lời vấn đề của Đinh Duyệt, mà nói: “Bạn trả lời vấn đề của mình trước đã, biểu diễn cái gì?”

“Không biểu diễn gì cả, Tư Nhược chỉ cần đứng ở đó, hoặc là tùy tiện đi vài bước cũng là tài nghệ rồi.

“Có đạo lý, không hổ là vợ mình!”

Đinh Duyệt nguyền Giang Chu một cái: “Ông đừng nói lung tung bằng không thì Phùng Tư Nhược sẽ khóc!”

Giang Chu đuổi người một cái: “Còn biết khóc à, vậy thì bóp một cái chắc chắn sẽ rất nhiều nước rồi.”

“Ông là đồ lưu manh! Tôi sẽ nói cho giáo viên!”

“Đây là đại học mà bà chị, nào có giáo viên nào đi quản lý chuyện này chứ?”

“Vậy thì tốt nhất là ông nên đoàng hoàng một chút, Tư Nhượng là cô gái tốt.”

“Được rồi được rồi, biết rồi!”

Giang Chu trở lại chỗ ngồi của mình, tâm trạng cũng hơi buồn bực.

Mình còn chưa được nhìn thấy vợ mình, kết quả lại bị một bà chị năm hai bắt cóc.

Bữa tiệc chào đón sinh viên năm nhất chó má gì chứ.

Không phải chỉ là hát nhảy rap vớ vẩn thôi sao?

Nhưng mà điều này cũng rất bình thường.

Tuy rằng Phùng Tư Nhượng rất khiêm tốn.

Nhưng tướng mạo của nàng đã quyết định nàng không thể nào khiêm tốn được.

Gương mặt xinh đẹp như vậy, dù đưa khẩu trang thì cũng không thể giấu nổi.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Giang Chu bỗng nhiên chấn động.

Con gấu nâu ở trên sợi dây hơi lấp lánh.

Tinh tinh tinh!

“Giang Chu, lát nữa đi ăn cơm với mình được không?”

Tinh tinh tinh!

“Là thế này, mình mới đến trường học, xung quanh đều là người lạ nên mình không quen lắm.”

Tinh tinh tinh!

“Mình...muốn gặp bạn (icon khóc)!”

Ảnh chân dung con mèo nhỏ của Sở Ngữ Vi không ngừng nhảy lên.

Chương 38: Bạn trai mình sẽ đến đón!

Giang Chu trả lời một câu: “Có phải bạn đã quên là phải gọi mình là gì không?”

“Ba ba, chúng ta có thể ăn tối cùng nhau...”

“Trịnh Vũ đã nói là đi tìm bạn rồi còn gì? Hai người ăn chung đi, mình không quấy rầy đâu.”

Sở Ngữ Vi trả lời cực nhanh: “Không phải, mình đã bảo cậu ta đừng đến rồi, rõ ràng là mình đã từ chối rồi, bạn đừng hiểu lầm.”

“Mình cũng không phải gì của bạn, tại sao sẽ hiểu lầm?”

“Nếu như bạn ghét cậu ta, thì mình có thể cho cậu ta vào sổ đen.”

Giang Chu bỗng nhiên cảm thấy bị ai thay Trịnh Vũ.

Quả nhiên, liếm cầu vồng vĩnh viễn không có mùa xuân.

Mặc kệ là liếm nhiệt tình đến mức nào.

Dù cho liếm qua nửa thành phố, thì kết cục vẫn bị thảm như nhau.

Có điều, đi ăn bữa cơm với Sở Ngữ Vi cũng được.

Dù sao hôm nay mình cũng không gặp được vợ rồi.

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Đi ăn cơm với bạn, mình được cái gì?”

Sở Ngữ Vi yên lặng một lúc lâu: “Cùng lắm thì... mình có thể làm bạn gái của bạn một ngày!”

“Ha ha, bạn đang dùng cái này để kiểm tra cán bộ à?”

“Cán bộ cái gì?”

Giang Chu cảm thấy nhàm chán: “Tính sau đi, chưa chắc mình đã rảnh đâu!”

“Không sao, mặc kệ là muộn thế nào, thì mình đều có thể chờ bạn!”

“Đúng liêm!”

“Ồ!”

Đúng lúc này, ba tên bạn cùng phòng cũng bu lại.

Trương Nghiễm Phát đẩy kính một cái: “Giang Chu, làm việc bận rộn nhỉ? Ông cũng yêu qua mạng đấy à?”

Giang Chu mỉm cười: “Hoa khôi sát vách nhất định phải mời tôi ăn cơm, phiền chết đi được.”

“Sát vách?”

Sinh viên năm nhất đại học Thanh Bắc, chính là cấp bậc như Sở Ngữ Vi đấy!”

Từ Hạo Đông không nhịn được: “Không chém gió thì chết à!”

Giang Chu nhét điện thoại di động vào túi: “Chém gió có thể khiến cho thể xác và tinh thần của người ta vui sướng.”

Chạng vạng, 5 giờ chiều.

Rời khỏi tòa nhà dạy học của học viện tài chính và kinh tế.

Giang Chu lại đi đến cửa tiệm trà sữa A Thủy một lần nữa.

Nếu như muốn làm giao đồ ăn, thì nhất định phải tranh thủ được vị trí này.

Cho nên, hẳn nhất định phải nói chuyện với ông chủ tiệm thật tốt mới được.

Vì vậy, hai tiếng sau, dựa vào chiếc lưỡi ba tấc của mình, cộng thêm da mặt dày của tuổi 35, cùng với tiền mặt trà ngay, thì cuối cùng ông chủ tiệm cũng đồng ý chuyển nhượng cửa tiệm này cho hắn.

Không có biện pháp, Giang Chu cho hơi nhiều!

Giang Chu rời khỏi tiệm trà sữa, mở QQ của Hàn Nhu ra.

“Em gái, có nhà hay không?”

“Anh trai, nói đi!”

“Anh muốn gây dựng sự nghiệp pử đại học thì nộp hồ sơ ở đâu?”

“Phòng 202 khu nhà A là phòng làm việc cho sinh viên khởi nghiệp, có thể nộp hồ sơ ở đó.”

“In quảng cáo ở nơi nào?”

“Hội học sinh có máy in màu, giao cho tôi là được!”

“Giúp anh tìm một người bên học viên công nghệ thông tin để làm một trang web, có lương!”

“Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!”

“Em gái ngoan lắm, ngày mai mời em ăn cơm!”

.....

“Ngữ Vi, tối nay chúng ta đi ăn cơm chung nhé.”

“Được đấy được đấy, mọi người đều là người mới, phải chơi với nhau nhiều hơn.”

“Mình mời bạn ăn đồ tây ở Thủy Nhai nha, mình là hội viên ở nơi đó, không cần phải xếp hàng!”

“Khách sạn Thượng Kinh cũng rất tốt, mình là người bản địa, tối nay có thể mang bạn đi ngắm những ngọn đèn đêm.”

Đại học Thanh Bắc, tòa nhà dạy học của học viện Y.

Một đám con trai đứng ở trước cổng tòa nhà, cả đám đều hết sức phấn chấn.

Sở Ngữ Vi thì đang phiêu muộn đứng ở giữa đám người.

Ba giờ chiều nay, lớp bọn họ cũng mở buổi gặp mặt sinh viên mới.

Mà sự hiện xuất của nàng, đã khiến cho cả lớp học náo loạn.

Bình thường thì con gái học Y đều có dáng dấp không kém.

Nhưng mà tướng mạo của Sở Ngữ Vi lại làm cho tất cả bọn họ đều phai mờ ảm đạm.

Vì vậy, chỉ trong vòng một tiếng ngắn ngủi, hoa khôi cũ của thành nam đã có thêm hơn 20 người theo đuổi.

Hiện giờ, mắt thấy sắp đến giờ cơm tối.

Tất cả mọi người đều tích cực tranh thủ một vị trí đi ăn tối với mỹ nữ.

Nhưng rõ ràng là Sở Ngữ Vi không có hứng thú với bọn họ.

Nàng vẫn siết chặt điện thoại di động, chờ tin nhắn của người nào đó.

Nhưng mà người nào đó đã không online từ bốn giờ chiều rồi.

Coi như không đi cũng phải nói một câu chứ.

Lại để mình mất công chờ đợi.

Mình cũng thật sự không có chí tiến thủ, dĩ nhiên lại nghe lời như vậy.

“Bạn học Sở, chúng ta đi thôi, mười phút là có thể đến nơi rồi.”

“Vẫn là đi mới mình đi, nhà hàng đồ tây kia rất nổi tiếng ở Thượng Kinh đấy!”

“Nữ Thần thường không ăn cơm tối, vẫn là đi xem phim với mình đi.”

“Ngay cả một chiếc xe mà bọn họ còn không có, bạn học Sở, vẫn là đi với mình đi!”

Mấy chục tên con trai tranh nhau mở miệng.

Âm thanh lộn xộn, ầm ĩ, thật sự là khiến cho người ta thấy phiền.

Sở Ngữ Vi cũng cảm thấy rất phiền, không thể làm gì khác hơn là dừng bước chân lại.

“Xin lỗi, mình đã nói rồi, mình có bạn trai rồi, lát nữa mình sẽ đi ăn tối với anh ấy.”

Tên con trai đi đầu không tin: “Mình đã hỏi bạn ở Lâm Giang rồi, cô ấy nói bạn vẫn còn độc thân mà!”

Sở Ngữ Vi chán không buồn cãi cọ, trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế dài ở ven hồ.

Dù sao nàng cũng phải ngồi đây chờ người nào đó.

Đám người này muốn chờ thì chờ đi.

Hơn nữa, trời cũng sắp tối rồi.

Có đám người này ở đây thì nàng cũng không cần sợ hãi.

Chương 39: 36 kể trong tình yêu!

Vì vậy, bên ven hồ đại học Thanh Bắc xuất hiện một cảnh kinh điển.

Một đám con trai ngồi xếp hàng dài trên lái đi bộ ven hồ.

Phía trước còn có một cô bé xinh đẹp như tranh vẽ, đang nhìn chăm chăm vào điện thoại di động.

Thật ra thì đám con trai này suy nghĩ rất đơn giản.

Bọn họ cho rằng, Sở Ngữ Vi nói mình có bạn trai, chắc chắn là giả.

Cho nên mới kiên trì ngồi ở đây, nói không chừng còn có thể làm nàng cảm động.

Có điều, dù nàng thật sự có bạn trai thì thế nào.

Ngắm mỹ nữ miễn phí cũng có thua lỗ gì đâu.

Màn đêm dần dần buông xuống.

Những ngọn đèn đường trong đại học Thanh Bắc đã được thắp sáng.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân vang lên từ phía lối đi bộ bên kia.

Đám người đưa mắt nhìn qua.

Quả nhiên là có một người đang đi đến.

“Ngữ Vi, bạn vẫn ở đây à?”

“Mình vừa đi qua ký túc xá của bạn, kết quả là bạn cùng phòng của bạn nói là bạn chưa về.”

Trên lối đi bộ.

Trịnh Vũ mặc một bộ tây trang thường ngày, trông hơi thành thực.

Trong tay cậu ta còn cầm một bó hoa, gương mặt thì cười rạng rỡ.

Cậu ta dự định sẽ tỏ tình vào đêm nay.

Đúng thế, cậu ta sẽ hạnh phúc.

Đám con trai đang ngồi xếp hàng nhìn thấy cảnh này thì đều lộ ra vẻ cảnh giác.

Chẳng lẽ đây chính là tên bạn trai mà bạn học Sở đã nhắc đến?

“Trịnh Vũ, mình đã nói là bạn đừng đến nữa rồi cơ mà?”

Sở Ngữ Vi vốn đang rất mong đợi.

Kết quả là nhìn thấy Trịnh Vũ, ánh mắt nàng liền ảm đạm đi.

Trịnh Vũ lại không phát hiện chuyện này: “Mình hiểu, con gái nói không là có, nói có là không mà, đúng không?”

“Bạn... Có phải bạn cảm thấy mình rất hài hước không?”

“Cũng tạm được, mọi người đều nói mình có khiếu hài hước.”

Sở Ngữ Vi thật sự rất bất đắc dĩ.

Lần nào nàng cũng rất nghiêm túc từ chối Trịnh Vũ.

Nhưng không biết đầu óc người này bị làm sao, mà luôn cảm giác nàng nói ngược lại.

“Ngữ Vi, đi thôi, mình đã đặt bàn rồi.”

“Không cần, bạn về đi, sắp có người đến đón mình đi ăn cơm rồi.”

Sắc mặt Trịnh Vũ lập tức ngẩn ra.

Chẳng lẽ mình lại đoán sai ý của Sở Ngữ Vi rồi hả?

Không thể nào.

Cậu ta đã mua một quyển sách ‘36 kế trong tình yêu’ ở trên internet, mà trong sách có nói.

Con gái nói có chính là không.

Mà con gái nói không thì chính là có.

Ngữ Vi nói mình dừng đến, không phải vì sợ mình quá mệt mỗi khi ngồi xe sao?

Đúng lúc này, có một tên con trai bên cạnh đi qua kéo Trịnh Vũ vào hàng.

“Người anh em, nào nào nào, cùng xếp hàng đi thôi.”

Trịnh Vũ mờ mịt ngồi xuống: “Xếp hàng cái gì? Mọi người đang làm gì vậy?”

Tên con trai kia cười nhạt: “Chẳng phải ông cũng đến mời bạn học Sở ăn cơm à? Dù sao cũng phải có thứ tự trước sau chứ?”

“Mọi người cũng vậy?!”

Rào rào, hơn 20 người đều quay đầu lại nhìn.

Trịnh Vũ yên lặng một lát, lại lập tức cười nhạo một tiếng: “Không phải, các người là liêm cầu, mà tôi thì khác!”

Tên con trai kia lại càng khinh thường hơn: “Khác nhau chỗ nào?”

“Chúng tôi là bạn học cũ, có cảm tình từ trước, chỉ là chưa đâm thủng lớp giấy kia thôi!”

“Ba ảo giác lớn trong cuộc sống: Điện thoại di động đang rung, tao có thể giết ngược, cô ấy yêu thích mình.”

“Đánh rắm, thời cấp ba chúng tôi đã gần như là người yêu rồi!”

“Ba năm cấp ba ông không có cơ hội, lên đại học ông còn có cơ hội sao?”

Trịnh Vũ vẫn không tin tưởng: “Vậy các ông ngồi ở chỗ này làm gì?”

Tên con trai kia liếc mắt nhìn Sở Ngữ Vi: “Bạn học Sở nói là đã có bạn trai, bọn tôi không tin, nên quyết định chờ xem.”

Sở Ngữ Vi có bạn trai?

Không thể nào!

Lần trước, khi ở khách sạn Shangrila, nàng đã nói là sẽ không yêu đương ở đại học cơ mà?

Trịnh Vũ rất hiểu Sở Ngữ Vi.

Sở Ngữ Vi kiêu ngạo như một cô công chúa nhỏ.

Nàng tuyệt đối sẽ không dùng lời nói dối để từ chối người khác.

Nhưng tình huống hiện giờ là sao?

Rốt cuộc người bạn trai trong miệng Sở Ngữ Vi là ai?

Tinh tinh tinh.

Đúng lúc này, tiếng thông báo của QQ vang lên.

Ánh mắt của Sở Ngữ Vi lập tức sáng lên.

“Đang ở nơi nào? Ăn chưa?”

“Mình vẫn đang đi dạo, chưa ăn cơm, có muốn ăn cùng không?”

“Được rồi, bây giờ mình qua đón bạn, bạn ra cổng chờ đi.”

Sở Ngữ Vi nhìn thấy dòng chữ này thì viên mắt lập tức đỏ lên.

Suýt nữa thì nàng đã không nhận được mà rơi nước mắt rồi.

Chuyện ăn cơm với Giang Chu cũng không có gì cảm động.

Nhưng mà tình huống bây giờ lại khác biệt.

Bởi vì nàng đã nói trước mặt rất nhiều người là, bạn trai mình sẽ đến đón mình đi ăn cơm tối.

Nếu như hôm nay không có ai đến, vậy nàng căn bản không có bậc thang để leo xuống.

Cuối cùng, nàng chỉ có thể ảo não rời đi.

Đối với một người kiêu ngạo như nàng, thì đây là một chuyện cực kỳ khó chịu.

“Bạn trai mình đến đón mình rồi, giờ mình đi ra cổng trường tìm anh ấy đây!”

“Trời cũng muộn rồi, mọi người mau về phòng đi.”

Sở Ngữ Vi vui vẻ phấn chấn, lắc lắc điện thoại di động, chạy chậm về phía cổng trường.

Đám con trai nhìn thấy cảnh này thì tràn ngập tò mò.

Rốt cuộc là ai mà lợi hại như vậy, có thể để cho Nữ Thần mà bọn họ muốn liếm cũng không liếm được, lại chạy nhảy tung tăng ra công trường giống như một liếm cầu vậy?

Chương 40: Ba ảo giác lớn trong cuộc sống, cô ấy thích mình!

Công trường đại học Thanh Bắc.

Giang Chu nhàn nhã đi bộ qua bên đường.

Vị trí mở tiệm đã bàn xong.

Tiếp theo chính là thiết kế website và logo trên điện thoại di động.

Sau đó, chính là nói chuyện hợp tác với các cửa hàng bán đồ ăn, và phát quảng cáo ở trong trường học.

Để cho học sinh và các cửa hàng bán đồ ăn từng bước quen thuộc với phương thức này.

Giang Chu cảm thấy, giai đoạn này sẽ không quá lâu.

Dù sao thì dân dĩ thực vi tiên.(Dân lấy ăn làm đầu)

Có phương thức gọi đồ ăn đơn giản hơn, thì ai sẽ muốn gọi điện thoại để đặt món chứ.

Đến khi đó, lại tìm một ít học sinh muốn làm thêm, để bọn họ đi làm nhân viên giao đồ ăn, rồi lấy đơn hàng để thanh toán tiền lương.

Giang Chu vừa suy nghĩ một lát, thì đã đến trước cổng đại học Thanh Bắc.

Lúc này, Sở Ngữ Vi cũng đã chờ ở trước cổng.

Nàng đứng ở dưới một chiếc cột đèn lơ mờ.

Quần áo bị gió đêm thổi qua, nhìn trông như một tiên nữ trong tranh.

Có điều, Giang Chu cũng nhìn thấy một đám con trai đứng ở phía sau nàng.

“Bạn đã đến rồi!”

Giang Chu lùi về sau một bước, lại nhìn thoáng qua: “Đây là đi ăn cơm tối, hay là kéo bè kéo lũ đi đánh nhau?”

Sở Ngữ Vi vênh khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên: “Không phải không phải, bọn họ nhất định phải mời mình đi ăn cơm, nhưng mình không đi!”

“Sao không nói sớm là có người mời cơm rồi đi, haiz, mất công đi một chuyến!”

Giang Chu giả bộ thất vọng, định quay người rời đi.

Cũng không biết dạo này hẳn bị bệnh gì.

Mà rất thích bắt nạt Sở Ngữ Vi.

Nhưng mà lần này, Sở Ngữ Vi bỗng nhiên khóc thành tiếng.

“Giang Chu, bạn không thể đối xử với mình như vậy...”

Giang Chu không ngờ Sở Ngữ Vi lại phản ứng kịch liệt như vậy: “Sao vậy? Ai bắt nạt bạn?”

“Ô ô ô...”

“Được rồi được rồi, không khóc nữa, mình dẫn bạn đi ăn cơm.”

“Thật sao?”

“Bằng không thì mình đến đây làm gì, dù sao đường xá cũng xa xôi, mình chạy suốt nửa gậy chân rồi đây này.”

Sở Ngữ Vi dùng hai mắt đăm lẹ mông lung nhìn Giang Chu: “Bạn vất vả rồi, vậy lần sau để mình đi qua tìm bạn.”

Tìm mình?

Không được không được không được, tuyệt đối không được.

Mình còn muốn tán Phùng Tư Nhược nữa mà.

Loại chuyện kích thích như Tu La tràng vẫn để lại cho người khác đi!

(*) tu la tràng, nơi diễn ra cạnh tranh khốc liệt, người chết ta sống, ai tham gia không chết thì cũng bị thương.

Giang Chu lập tức đổi sang khuôn mặt tươi cười: “Không phiền không phiền, thân thể mình rất tốt.”

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Vậy bọn mình đi ăn cái gì?”

“Đi phố ẩm thực, bạn thích ăn gì thì ăn.”

“Mình biết bạn là kẻ có tiền, ăn nhiều cũng đừng đau lòng.”

Hai người đi dọc theo con đường, chuẩn bị băng qua đường cái.

Lúc này, Trịnh Vũ ở phía sau nhìn chăm chăm vào hai người họ.

Cậu ta rất khó tin tưởng, Sở Ngữ Vi lại đi cùng Giang Chu.

Nhưng chuyện này không phải chuyện khiến người ta đau lòng nhất.

Chuyện khiến người ta đau lòng nhất là, Giang Chu nói đi qua đây tìm Sở Ngữ Vi quá mệt mỏi, thì Sở Ngữ Vi còn nói, lần sau sẽ chủ động qua tìm Giang Chu.

Vậy mình là cái gì?

Cậu ta ngồi hai tiếng trên tàu điện ngầm, lại ngồi nửa tiếng xe buýt.

Chạy từ phía bắc đường vành đai ba sang phía nam.

Bởi vì tiết kiệm thời gian, cho nên khát nước cũng không dám đi mua nước uống.

Trịnh Vũ vẫn không cảm thấy mình là một liếm cầu.

Từ trước đến giờ, cậu ta luôn cho rằng, mình là Sở Ngữ Vi là lưỡng tình tương duyệt.(song phong đều có tình cảm với nhau)

Song, đến hôm nay, lần đầu tiên cậu ta nhìn rõ hiện thực.

Bản thân mình dĩ nhiên lại là một liếm cầu?

Không phải!

Không thể nào!

Trong này nhất định có hiểu lầm!

“Giang Chu, ông chờ đã!”

Trịnh Vũ cắn răng một cái, rồi trực tiếp đuổi theo.

Lúc này, Giang Chu mới phát hiện, thì ra Trịnh Vũ qua bên này thật.

Con bà nó, chạy nửa cái thành phố cơ à.

Theo đuổi con gái mà cũng cố gắng như vậy sao?

Có điều, tốt xấu gì thì cũng là bạn học cũ.

Đến cũng đến rồi, cũng không cần đuổi về.

Giang Chu cảm thấy, mình nên làm tròn bổn phận của một người chủ nhà.

“Đến từ khi nào vậy? Có muốn đi ăn cơm chung không?”

Trịnh Vũ nguyền Giang Chu một cái: “Đừng giả vờ giả vịt, cỏ phải ông vẫn luôn dây dưa với Ngữ Vi không? Có phải ông đang ép buộc Ngữ Vi, đúng không?”

Sở Ngữ Vi ngẩng đầu lên: “Trịnh Vũ, bạn đừng nói lung tung, là mình gọi Giang Chu đến!”

“Ngữ Vi, bạn không cần sợ, mình sẽ bảo vệ bạn!”

“Mình thật sự không thích bạn, mình bảo bạn đừng đến cũng là thật, phải làm thế nào thì bạn mới tin tưởng đây?”

Sở Ngữ Vi hiện giờ rất muốn văng tục, thật.

Nàng vất vả lắm mới gọi được Giang Chu đến.

Tại sao người này lại nhảy ra gây sự chứ?

Rốt cuộc mình phải nói thế nào để cho người này hiểu đây?

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên có một cú điện thoại.

Hắn nhìn Trịnh Vũ với ánh mắt khó hiểu, rồi mới đưa tay móc điện thoại di động ra.

“Alo! Giang Chu đây, tìm ai?”

“À, học viện công nghệ đúng không, tôi muốn tìm người thiết kế một cái website.”

“Không cần lo lắng vấn đề tiền, nếu như anh có thể thiết kế ra hiệu quả có giá trị 100 ngàn, thì tôi cũng có thể cho anh 100 ngàn.”

“Ừm, trong vòng 3 ngày, tôi cần nhìn thấy thành quả trước.”

“Chủ đề website à? Thế này đi, lát nữa tôi sẽ gửi một văn kiện cho anh!”

Giang Chu cúp điện thoại xong, quay sang nhìn Trịnh Vũ:

“Ông nói gì cơ, vừa rồi nghe không rõ?”

“Tôi...!”

Giờ phút này, Trịnh Vũ bỗng nhiên lại hơi do dự.

Cậu ta phát hiện ra, Giang Chu hoàn toàn khác với bản thân mình và đám người đằng sau.

Bản thân mình vẫn luôn muốn tán gái, muốn chơi lãng mạn.

Còn cảm thấy như vậy là rất si tình, luôn làm cho chính mình cảm động.

Nhưng Giang Chu thì lại khác, vừa mở miệng đã nói đến chuyện làm ăn 100 ngàn 100 ngàn.

Lại thiết kế website, lại viết văn kiện.

Dường như sau khi tốt nghiệp, thì bọn họ đã khác nhau một trời một vực rồi.

Mình căn bản là không cùng một đẳng cấp với Giang Chu.

Có lẽ, đây cũng chính là nguyên nhân Sở Ngữ Vi thích Giang Chu?

Vậy bản thân mình không phải là một tên hề rất ngây thơ sao?

Trịnh Vũ yên lặng một lúc lâu: “Không có gì...”

Giang Chu lộ ra nụ cười: “Tôi còn tưởng là ông muốn đánh tôi chứ, hóa ra là hiểu lầm à!”

“Ừm, là hiểu lầm!”

“Là hiểu lầm thì tốt rồi, đều là bạn học nha, ban đầu tôi cũng khuyên Cát Ngọc Kiệt như vậy!”

Trịnh Vũ nghe thấy câu này thì bả vai bỗng nhiên run lên.

Cậu ta nhớ ra một chuyện.

Cát Ngọc Kiệt.

Người này là một tên côn đồ ở trong trường học.

Chính là người đã dâng thuốc lá cho Giang Chu trong ngày đi lấy bằng tốt nghiệp.

Người này rất vênh váo, không phục ai bao giờ.

Nhưng hết lần này đến lần khác, lại không dám làm cản trước mặt Giang Chu.

Bởi vì, Giang Chu đã đánh cho người này một trận, ba ngày còn không dám đi học lại.

Đây chính là chuyện lớn duy nhất mà Giang Chu 18 tuổi đã làm.

Dáng dấp của hắn rất cao to, nói đến đánh nhau thì Cát Ngọc Kiệt kia cũng phải sợ.

Học sinh trung học đánh nhau không giống như trong phim điện ảnh.

Bọn họ cũng chẳng có chiêu thức hay võ công mẹ gì.

Ai ác hơn thì người đó sẽ thắng, kẻ nào sợ hãi thì kẻ đó thua.

Mà Giang Chu lại không có ưu điểm gì, ngoài việc một khi đã nóng máu lên thì sẽ không sợ đau đớn.

Trịnh Vũ nghĩ đến đây thì mới phát hiện, ban nãy mình đã hơi xúc động rồi.

Bình thường thì cậu ta còn sợ cả Cát Ngọc Kiệt.

Thế mà bây giờ lại còn muốn ra tay với Giang Chu mới chết.

“Đi thôi, nếu đã đến thì cùng đi ăn một bữa cơm thôi.”

Trịnh Vũ liếc mắt nhìn Sở Ngữ Vi: “Cũng... hay là thôi đi, tôi phải về rồi.”

“Được, vậy tôi không giữ ông lại nữa.”

“Ừm!”

Trình Vũ quay người, chuẩn bị đi đến trạm xe buýt để chờ xe.

Ai ngờ đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên lại mở miệng.

“À đúng rồi, lần sau không có việc gì thì đừng chạy qua bên này, đường xá xa xôi lắm!”

“Nhớ tôi thì gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ qua bên đó tìm ông.”

“Chúng ta đều là bạn học, ông trực tiếp tìm tôi là được, không cần qua Ngữ Vi làm gì.”

Trên đường đi đến phố ẩm thực.

Sở Ngữ Vi vừa đi vừa nhìn trộm Giang Chu.

Tuy là ngày hôm nay nàng vẫn luôn cường điệu rằng mình đã có bạn trai.

Nhưng trên thực tế, nàng biết đó là mượn cớ mà thôi.

Nhưng mà nàng lại không hiểu, quan hệ của hai người hiện giờ được gọi là gì.

Là bạn bè?

Nhưng mà rõ ràng cảm giác của mình đối với Giang Chu đã vượt qua khỏi giới hạn của tình bạn.

Là người yêu sao?

Nhưng mà lúc trước mình đã từ chối lời tỏ tình của Giang Chu rồi.

Hơn nữa, Giang Chu cũng đã nói, cậu ấy từng tỏ tình với rất nhiều người, nhưng cậu ấy không nghiêm túc với ai cả.

Dù bây giờ mình có muốn đồng ý, thì cũng ngại không dám hỏi.

Nếu như Giang Chu lại nói sớm tụt sớm tan thì làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ mình thật sự phải bỏ sự rụt rè của con gái, để theo đuổi ngược lại sao?

“Nhìn mình như vậy làm gì? Mình đẹp trai như vậy, nhìn nhiều là phải thu phí!”

Sở Ngữ Vi lấy lại tinh thần, nói: “Ai thèm nhìn bạn, mình đang nhìn chú bán bánh!”

Giang Chu quay đầu, liếc mắt nhìn quầy hàng bên cạnh.

Nơi đó có một ông chủ mập mạp mặc áo trắng đang bán bánh, nhưng chiếc áo trắng hơi nhỏ, không che được cái bụng bự như trống kia.

“Sở Ngữ Vi, khẩu vị của bạn mặn thế, chẳng trách mình lại tỏ tình thất bại, hóa ra là vì mình quá đẹp trai rồi!”

“Mình không có, mình nhìn là bánh, chứ không phải là người!”

Giang Chu thuận tay châm điều thuốc lên: “Nói chuyện chính đi, bạn đã gọi điện cho chú Sở chưa?”

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Cha mình còn bảo mình cảm ơn bạn, còn nói...”

“Nói gì?”

“Bảo mình hỏi bạn một chút, nghỉ lễ có muốn qua nhà mình ăn cơm không?”

Giang Chu gảy tàn thuốc: “Được được!”

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên ngăn ra: “Không phải bạn không muốn ở cùng một chỗ với mình sao? Còn nói mình rất đáng ghét nữa!”

“Ai bảo là vì bạn? Mình cảm thấy chú Sở không tệ, còn từng biểu dương mình nữa!”

“Ồ!”

Giang Chu liếc mắt nhìn Sở Ngữ Vi: “Ồ là câu trả lời gì, bạn không muốn mình đi?”

Sở Ngữ Vi lập tức giải thích: “Không phải, ồ chính là biết rồi ý!”

“Cô gái nhỏ mà không thắng thắn gì cả, ước chừng buổi tối sẽ không có điện thoại.”

“Ừa? Buổi tối không có điện thoại là sao?”

“Chuyện người trưởng thành, đừng hỏi!”

Sở Ngữ Vi không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, ngoan ngoãn đi theo sau lưng Giang Chu.

Chương 42: Xin đừng thích mình!

Cùng lúc đó, rất nhiều ánh mắt đều tập trung về phía hai người họ.

Sinh viên, ngoại trừ là học tập ra, thì cuộc sống cũng chỉ còn có hóng hớt.

Cho nên, từ khi Sở Ngữ Vi báo danh, thì đã có người post ảnh của nàng lên diễn đàn trường học.

Bởi vậy, chỉ trong thời gian nửa ngày ngắn ngủi, đã có rất nhiều học sinh Thanh Bắc biết được, trường học xuất hiện một em gái rất xinh đẹp.

Nhưng mà tại sao em gái xinh đẹp khóa dưới này lại đi dạo phố cùng một tên con trai hèn mọn thô bỉ như vậy chứ?

Sở Ngữ Vi thấy hơi xấu hổ, bỗng nhiên nhỏ giọng nói một câu: “Bọn họ đều đang nhìn chúng ta kìa!”

Đây là lần đầu tiên nàng đi dạo phố cùng một tên con trai, lại bị một đám người vây xem.

Giang Chu gật đầu: “Chắc là chưa từng nhìn thấy trai đẹp đi với dã thú thôi.”

“Giang Chu thôi, bạn nói ai là dã thú!”

“Nói nhằm nói nhằm, là trai đẹp và cái đuôi nhỏ không đủ dinh dưỡng!”

Sở Ngữ Vi thở phì phò: “Mình xác định, mình không phải người không đủ dinh dưỡng!”

Giang Chu không khỏi hơi ngạc nhiên: “Bạn xác định kiểu gì?”

“Mình... mình đã hỏi bác sĩ trong học viện Y của mình rồi.”

“Nữ bác sĩ trong học viện Y? Bao tuổi, có xinh không?!”

Sở Ngữ Vi hận đến nghiến răng nghiến lợi: “Bạn đang đi với mình, có thể không quan tâm đến cô gái khác hay không?”

Giang Chu bỗng nhiên dừng bước, mắt nhìn thẳng vào Sở Ngữ Vi: “Sở tiểu thư, xin hỏi, mình là gì của bạn?”

“Mình...”

“Hai chúng ta là bạn bè, đúng không? Mình còn đang định nhờ bạn giúp mình của gái bên đại học Thanh Bắc đây, xin đừng thích mình nha.”

Sở Ngữ Vi lập tức nhớ lại lời của mình đã nói.

Chúng ta không thể làm người yêu, nhưng cũng có thể làm bạn.

Thật sự là Thiên Đạo có Luân Hồi mà.

Những gì mình nói với Giang Chu lúc trước, giờ lại phản hồi lên người mình rồi.

Đúng lúc này, có một đám con gái đi từ phía đối diện qua.

Người đi ở giữa đoàn người chính là Hoàng Kỳ, người đã ném giấy cho Giang Chu.

Mấy người khác hình như là bạn cùng phòng ký túc xá của Hoàng Kỳ.

Mấy người nhìn thấy Giang Chu đi dạo phố với một cô gái thì đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Anh chàng đẹp trai duy nhất trong lớp lại có bạn gái rồi sao?

“Giang Chu, sao bạn lại ở chỗ này?”

Giang Chu ngẩng đầu lên: “Ồ, hóa ra là Mỹ Nữ tiểu thư, trùng hợp thật!”

Hoàng Kỳ cười xán lạn: “Gọi tên mình đi, trên đường mà gọi mỹ nữ mỹ nữ thì sẽ bị người ta cười cho đấy!”

“Hoàng tiểu thư, chào buổi tối!”

“Giang tiên sinh, cũng chào buổi tối!”

Sở Ngữ Vi nhìn thấy bọn họ mất đi mây lại, lập tức nảy sinh lòng cảnh giác.

Giang Chu đã nói là muốn cua gái ở trong trường.

Lẽ nào chính là người này sao?

Lúc này, Hoàng Kỳ cũng chú ý đến Sở Ngữ Vi: “Đây là bạn gái của bạn à? Xinh thật đấy!”

“Không phải, là bạn thời cấp ba, hẹn nhau cùng đi ăn cơm thôi!”

“Ồ, hóa ra là như vậy!”

Đúng lúc này, Sở Ngữ Vi bỗng nhiên bắt lấy tay của Giang Chu: “Ba ba, đói bụng!”

????

Giang Chu mờ mịt, mê mang.

Tại sao tiếng xưng hô này lại xuất hiện rồi?

Con bé không đủ dinh dưỡng này rất biết tìm thời cơ nha.

Vừa nói là bạn bè xong, đảo mắt lại gọi ba ba.

Đây là đánh mặt mà!

“Đi thôi, đi ăn cơm thôi ba ba!”

Giang Chu không thể làm gì hơn là quay đầu: “Xin lỗi, bọn mình còn chưa ăn cơm, để lần sau trò chuyện tiếp nhé.”

Hoàng Kỳ cái hiểu cái không mà chớp chớp mắt: “Quan hệ bạn bè của hai người không tệ nhỉ, vậy mình không quấy rầy nữa.”

“Hẹn gặp lại!”

“Ừm, hẹn gặp lại!”

Đoàn người vừa đi, Giang Chu liền nhìn về phía Sở Ngữ Vi:

“Tại sao bạn không trợ giúp mình, mà lại còn phá đám?”

Sở Ngữ Vi hừ một tiếng: “Là bạn bảo mình gọi bạn là ba ba mà, hơn nữa, mình thấy đói bụng rồi.”

“Đói bụng? Vậy ăn ở quán này đi, ăn xong thì cút về trường đi!”

“Quán nào?”

Giang Chu chỉ cửa tiệm trước mặt.

Quán lẩu cay Phiêu Hương.

Sở Ngữ Vi thấy hơi phiền muộn.

Nào có ai mời con gái ăn món này chứ.

Có điều, đúng là nàng đã rất đói bụng, nên là không thể làm gì khác ngoài đi vào trong.

Sau khi gọi đồ ăn xong, hai người đi tìm một nơi hẻo lánh để ngồi xuống.

Giang Chu đi lấy một phích nước nóng, lại giúp Sở Ngữ Vi tráng bát đĩa một phen.

Lại đi mượn tạp dề ở quầy lễ tân, rồi giúp nàng mặc vào.

Hôm nay nàng mặc quần áo màu trắng.

Ăn lẩu lại có rất nhiều nước.

Chẳng may bị bắn thì sẽ không dễ giặt sạch.

Mà khi hấn làm những điều này.

Thì Sở Ngữ Vi vẫn ngoan ngoãn không động đậy, chỉ yên lặng nhìn chăm chăm vào hấn.

Nàng cảm thấy, Giang Chu rất kỳ lạ.

Ngoài miệng thì luôn ghét bỏ mình, nhưng lại rất ân cần, chu đáo và cẩn thận.

Giống như lúc ở ký túc xá vậy, nàng cũng bị Giang Chu làm cho cảm động đến suýt khóc.

Rốt cuộc Giang Chu là một người như thế nào?

Rốt cuộc Giang Chu có thích mình hay không?

Chương 43: Có chuyện gì quan trọng hơn tán gái?

“Cho bạn cái này!”

“Cái gì vậy?”

Trên đường trở về, Giang Chu đưa cho Sở Ngữ Vi một cái túi nhựa.

Nàng nhìn thoáng qua, liền phát hiện bên trong là một ly trà sữa.

Nàng lập tức cảm thấy Giang Chu là một người rất âm áp.

Có lẽ Giang Chu chỉ lảng nhãng ở ngoài miệng thôi!

“Đây là trà sữa đủ đủ, có khả năng giúp cơ thể phát triển tốt hơn!”

Sở Ngữ Vi đột nhiên đỏ mặt: “Giang Chu, mình căn bản không nhỏ như vậy mà!”

Giang Chu liếc mắt một cái: “Cũng không có quan hệ gì với to cả!”

“Dù sao...dù sao có to hay không cũng không liên quan gì đến bạn!”

“Móa, vậy trả mình nước đủ đủ, lần sau bạn tìm người khác đi ăn cơm đi!”

Sở Ngữ Vi lập tức né một cái: “Không được, không trả đây, đây chính là ly trà sữa đầu tiên ở đại học của mình!”

Giang Chu hơi sững sờ.

Con bé Sở Ngữ Vi này, quả nhiên đã bắt đầu tự công lược chính mình.

Giang Chu giả bộ thất vọng: “Được rồi, dù sao cũng không liên quan gì đến mình, sau này mình cũng không quan tâm nữa.”

“Vậy...vậy thì có liên quan đến bạn, được chưa?” Sở Ngữ Vi nhỏ giọng nói, gò má càng ngày càng đỏ lên.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, bất tri bất giác đã tiến vào đại học Thanh Bắc.

Mười mấy phút sau, khu ký túc xá nữ của sinh viên năm nhất.

Dưới màn đêm, ánh đèn đường mờ mờ, có ném đá cũng tuyệt đối không nhìn thấy.

Nhưng cũng chính là hoàn cảnh này, có thể khiến cho hormone của nam nữ bắt đầu leo thang.

Lúc này, dưới ký túc xá đã có mấy cặp tình nhân đang ôm nhau.

Đồng thời, còn có những âm thanh kỳ lạ vang lên.

Mặt Sở Ngữ Vi đã đỏ lên giống như một quả táo chín.

Tâm trạng của nàng bây giờ rất là hoảng loạn.

Giang Chu này, sau khi tỏ tình thất bại thì đã biến thành cặn bã nam.

Lát nữa cậu ấy có làm như vậy với mình không?

Trước mặt nhiều người như vậy thì quá xấu hổ rồi.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên dừng bước.

“Trời cũng không còn sớm, mình về trường học đây!”

Sở Ngữ Vi liếc mắt cặp tình nhân bên cạnh theo bản năng:

“Bạn cứ đi như vậy?”

“Đi thôi, nhớ kỹ là không có chuyện gì thì đừng tìm mình, mình còn phải tán gái!”

“Giang Chu, bạn là tên khốn khiếp, mình không muốn nghe những lời này!”

Giang Chu quay đầu nói: “Không tôn trọng ba ba, lần sau sẽ không trả lời QQ nữa!”

“Ba ba, mình sai rồi...”

“Ngoan, về ngủ đi!”

Giang Chu cũng không quay đầu lại, chỉ vẫy vẫy tay chào, rồi rời khỏi đại học Thanh Bắc.

Hiện giờ, hẳn không thể có bất cứ tình cảm nào vượt qua khỏi tình bạn với Sở Ngữ Vi.

Bởi vì, mặc kệ Sở Ngữ Vi có biểu hiện ngoan ngoãn như thế nào, thì nói cho cùng nàng cũng là một hoa khôi kiêu ngạo, tính chiếm hữu rất mạnh mẽ, trong mắt không chứa được một hạt cát.

Nếu như có một ngày, nàng tự nhận nàng là bạn gái mình, vậy nàng tuyệt đối sẽ không cho phép cô gái khác tiếp cận mình.

Mà những cô gái hướng nội như Phùng Tư Nhược lại rất nhạy cảm.

Nếu như hai người gặp mặt, thì chắc chắn Sở Ngữ Vi sẽ là người chiếm thượng phong.

Cho nên, hẳn nhất định phải xây dựng một loại cảm giác, Phùng Tư Nhược mới là vợ cả.

Như vậy thì Sở Ngữ Vi sẽ sản sinh ra một loại cảm giác e ngại với Phùng Tư Nhược.

Vậy thì, coi như Phùng Tư Nhược có hướng nội đến đâu, đến khi đó cũng có thể bắt phân thắng bại với Sở Ngữ Vi.

Haiz, quá rắc rối.

Đầu năm nay, muốn làm cận bã nam cũng quá mệt mỏi.

Mười rưỡi tối, bóng đêm từ từ nặng hơn.

Giang Chu trở lại ký túc xá.

Đẩy cửa bước vào phòng, liền thấy ba tên bạn cùng phòng đều đã trở về.

Một tên chỉ mặc quần đùi, đang điên cuồng nâng tạ trong tay.

Một tên khác thì dùng điện thoại di động ngắm vào thân thể, chắc là đang muốn chụp một tấm ảnh có cơ bụng sáu múi.

Còn một tên đang nằm trên giường, trùm chăn kín mít, cũng không biết làm gì.

Giang Chu cũng không muốn đoán tên này đang làm gì, cũng không dám hỏi.

“Mấy ông anh đều bận rộn thế?”

Cao Văn Khải cười hì hì nói: “Tôi vừa quen một đàn chị khóa trên, chị ấy nói là thích con trai có cơ bắp, cho nên đang nỗ lực rèn luyện!”

Trương Nghiễm Phát cũng không chụp ảnh nữa: “Bạn gái trên mạng của tôi muốn tôi gửi một tấm ảnh cơ bụng, nhưng mà tôi vẽ lại không giống lắm.”

Từ Hạo Đông thì hơi dừng động tác lại: “Tôi thì hoàn toàn khác với hai tên này, tôi là tự cung tự cấp.”

“Không thể không nói, mấy ông anh thật sự quá trâu bò!”

“Ông thì sao, không phải ra ngoài ăn cơm với hoa khôi sao? Tại sao về sớm vậy? Có phải là chém gió đúng không?”

Giang Chu xắn tay áo, đi đến trước máy vi tính: “Tán gái phải tiến hành từng bước một, hơn nữa, tôi còn có chuyện quan trọng hơn!”

“Còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện tán gái?”

“Kiếm tiền!”

Giang Chu nói xong thì ngồi xuống bàn của mình.

Hắn mở máy vi tính xách tay mới mua ra, bắt đầu viết một kế hoạch kinh doanh.

Chương 44: Huấn luyện quân sự!

Đồng thời, Giang Chu cũng gửi tin nhắn cho ông anh sinh viên của học viện công nghệ kia online.

“Thiết kế website càng ngắn gọn, đơn giản càng tốt, để làm nổi bật các chức năng chính.”

“Có thể thả mấy tấm hình của mỹ nữ ở xung quanh, để đề cao lượng truy cập!”

Lập trình viên bối rối: “Hình ảnh mỹ nữ? Giáo viên không dạy như vậy mà?”

Giang Chu đánh chữ rất nhanh: “Dạy anh một bài học, sẽ không thu học phí!”

“Nhưng mà treo mấy tấm ảnh này thì có lợi ích gì?”

“Cảnh đẹp ý vui thôi!”

“Thì ra website, còn có thể thiết kế như vậy...”

“Đây chính là những thứ không học được trong trường đâu, nhớ kỹ nha!”

“Cảm ơn đàn anh đã dạy dỗ!”

Lập trình viên ở đối diện cảm thấy Giang Chu chính là sinh viên năm cuối.

Dù sao thì chính hội trưởng hội sinh viên Hàn Nhu cũng gọi người này là anh trai.

Giang Chu nhìn mấy tấm ảnh đôi phương gửi đến, lại nói thêm: “Viết mấy đường liên kết này ở dưới mấy tấm ảnh này cho tôi.”

Lập trình viên: “Nội dung là gì?”

“Vừa đói vừa khát, mau đi với em!”

Lập trình viên yên lặng ba phút: “Đàn anh, loại chuyện này là phạm pháp!”

Giang Chu: “Không phạm pháp, ấn vào mấy tấm ảnh này thì trực tiếp nhảy sang khu ẩm thực là được.”

Lập trình viên: “...”

Giang Chu: “Được rồi, thứ còn lại anh xem mà làm là được, tôi nghỉ trước đây!”

Một đêm này, ánh trăng như nước.

Giang Chu cũng ngủ rất yên ổn, rất sâu.

Nhưng trái lại, thì người lập trình viên giúp hắn làm website lại không ngủ yên ổn như vậy.

Hôm nay, anh ta bỗng nhiên có sự hiểu biết khác về việc thiết kế trang web.

Hóa ra dẫn link cũng có thể chơi như vậy.

Treo đầu dê bán thịt chó, chính là ý này rồi.

Vừa đói vừa khát, mau đi với em!!!

Ấn vào dĩ nhiên lại là khu vực đề cử ẩm thực.

Đồ chơi này nhìn qua đúng là không có chút vấn đề nào, hơn nữa lại còn rất hấp dẫn người khác.

Nhưng mà tại sao mình vẫn cảm thấy không thích hợp nhỉ?

Có điều, không thích hợp thì không thích hợp đi.

Dù sao cũng đạt được mục đích, không phải sao?

Các giáo viên đại học đúng là không dạy qua những kỹ thuật cao siêu như vậy.

Quá bá đạo, quá kiêu ngạo.

Lập trình viên cảm thấy, bên kia QQ nhất định là một vị đàn anh khóa trên cực kỳ giỏi.

Sáng sớm hôm sau, tiếng ve mùa hè rất ồn ào.

Các sinh viên năm nhất đại học lục tục tập hợp ở thao trường để tham gia huấn luyện quân sự.

Bọn họ đều mặc đồng phục rằn ri như nhau, nhìn qua giống như một vùng biển xanh.

Lúc này huấn luyện viên vẫn chưa đến.

Cho nên tất cả mọi người đều ngồi xuống nói chuyện tán gẫu với nhau.

Bên ngoài khu vực thao trường có rất nhiều thành viên của hội học sinh, bọn họ xuất hiện ở đây để duy trì trật tự huấn luyện quân sự.

Trên tay bọn họ còn cầm một quyển sổ, giống như mấy anh trật tự phường đang đi đuổi chợ vậy.

Cùng lúc đó, trong đội ngũ của học viên tài chính và kinh tế.

Sau khi Giang Chu đến đây, thì ánh mắt của hắn vẫn luôn rất thất thường.

Rốt cuộc, hắn cũng đã xác định được một sự thật.

Phùng Tư Nhược chưa đến tham gia huấn luyện quân sự!

Giang Chu đẩy đoàn người ra, tìm được cô bé đeo kính đen ngày hôm qua.

“Đinh Duyệt, vợ tôi đâu?!”

“Chẳng lẽ cô ấy xin nghỉ? Nhưng huấn luyện quân sự là không cho xin nghỉ cơ mà?”

Đinh Duyệt liếc mắt nhìn Giang Chu một cái, trong mắt viết đầy bất đắc dĩ.

Phùng Tư Nhược là một cô gái cực kỳ xinh đẹp.

Nhưng chuyện này vẫn không có quá nhiều người biết.

Bởi vì Phùng Tư Nhược báo danh xong thì chỉ ở trong ký túc xá.

Buổi họp ra mắt sinh viên mới cũng không tham gia.

Tại sao Giang Chu này cứ lười kéo không buông đây?

“Tham gia biểu diễn bữa tiệc tối đón sinh viên năm nhất thì không cần tham gia huấn luyện quân sự, còn nữa, ông đừng có gọi người ta là vợ này vợ nọ nữa có được không?”

Giang Chu bối rối: “Không cần huấn luyện quân sự, thật sao?”

Đinh Duyệt nguýt Giang Chu một cái: “Người ta không tham gia huấn luyện quân sự thì mắc mớ gì đến ông?”

“Xem ra tôi không thể bị động như thế nữa rồi, vậy thì tôi sẽ tự đi bắt cô ấy!”

“Hả?”

“Sân huấn luyện của người tham gia tiệc đón sinh viên mới ở đâu?”

Đinh Duyệt suy nghĩ một chút: “Hình như là phòng luyện tập của học viện Múa!”

Giang Chu nghe thấy câu này thì lập tức quay đầu đi về phía ngoài thao trường.

“Này, ông muốn đi đâu? Huấn luyện quân sự là không được xin nghỉ!”

Giang Chu cũng không quan tâm cái này.

Từ khi hấn đến Thượng Kinh, thì trong lòng chỉ có hai việc lớn.

Một là tìm hạng mục thích hợp để bắt đầu gây dựng sự nghiệp.

Một chuyện khác chính là dắt tay cô vợ kiếp trước của mình.

Hiện giờ, chuyện thứ nhất đã xem như là thuận lợi.

Làm sao có thể để cô vợ kiếp trước của mình chạy loạn khắp nơi đây?

Có điều, hắn vừa mới đi ra khỏi thao trường, thì đã bị người của hội sinh viên chặn lại.

“Bạn học, huấn luyện quân sự sắp bắt đầu rồi, bạn định đi đâu vậy?”

Chương 45: Tôi muốn tìm vợ!

Giang Chu dừng bước lại, nói: “Tôi có chút việc gấp cần xử lý, làm xong sẽ về ngay!”

“Không được, không có giấy xin nghỉ của phòng giáo vụ, thì không thể đi ra ngoài được!”

“Được rồi, vậy giờ tôi đi đến phòng giáo vụ xin nghỉ, được chưa?”

Đàn anh trong hội sinh viên không nói gì, chỉ hung hăng lườm hắn một cái.

Học sinh mới năm nay thật sự không hiểu chuyện.

Ngay cả đàn anh khóa trên mà cũng không để vào mắt.

Dù sao bản thân mình cũng là thành viên của hội sinh viên, lẽ nào không đáng để sinh viên năm nhất tôn kính một chút sao?

Giang Chu lại suy nghĩ một chút: “Tôi thật sự có việc gấp mà, làm phiền đàn xếp một chút, lần sau mời anh ăn cơm.”

Vị đàn anh trong hội sinh viên lại lườm Giang Chu một cái, như thể chưa nghe thấy gì.

Làm sao anh ta có thể nể mặt một sinh viên năm nhất chứ?

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên kêu lên một tiếng: “Em gái!”

Tất cả mọi người trong thao trường đều quay sang bên này, biểu cảm hết sức cổ quái.

Vị dũng sĩ nào đang tìm em gái ở thao trường vậy?

Đúng lúc này, phía nam thao trường xuất hiện một bóng người xinh đẹp.

Hội trưởng hội học sinh Hàn Nhu chạy chậm qua bên này.

Chiếc váy trắng của nàng không ngừng bồng bênh theo nhịp chạy.

“Anh trai, sao anh lại ở chỗ này?”

Lời này vừa vút, tất cả ánh mắt trong thao trường đều trở nên vô cùng khó hiểu.

Ngay cả vị đàn anh bên cạnh Giang Chu cũng vô cùng ngạc nhiên.

Một sinh viên năm nhất vừa mới vào đại học, lại chính là anh trai của hội trưởng hội sinh viên?

Đây là chuyện gì thế này?

Phải học lại bao nhiêu năm mới thi được vào trường này vậy?

Giang Chu chỉ chỉ vào vị đàn anh đang trợn mắt há hốc mồm này: “Anh ta không cho anh ra ngoài!”

Hàn Nhu hơi sững sờ, sau đó trợn tròn mắt: “Anh là sinh viên năm nhất đại học?”

“Đúng vậy, anh chưa nói cho em biết à?”

Lúc này, vị đàn anh trong hội sinh viên cũng mở miệng nói chuyện: “Hội trưởng, huấn luyện quân sự sắp bắt đầu rồi, nhưng người này lại không có giấy xin nghỉ.”

Giang Chu trừng mắt một cái: “Ông anh đang tố cáo tôi trước mặt em gái tôi? Ông anh đã nghe qua câu, giúp người thân không giúp đạo lý chưa?”

“Tôi...”

“Tuổi còn nhỏ mà đã biết học xấu rồi, thế mà cũng đòi làm đàn anh à, vậy sao có thể làm tấm gương cho tôi?!”

Vị đàn anh kia nuốt nước miếng, không biết trả lời như thế nào cho phải.

Anh ta lại bị một sinh viên năm nhất dạy dỗ.

Nếu như là trước đây, anh ta sẽ trực tiếp xông lên solo rồi.

Nhưng người này thì không được.

Người này là anh trai của hội trưởng.

Theo một nghĩa nào đó, thì hội trưởng cũng có thể thay thế một giáo viên trong phòng giáo vụ.

Hơn nữa, hội trưởng còn có quyền phê duyệt một số phí hoạt động.

Cho nên, bình thường không có ai dám trêu chọc hội trưởng.

Giang Chu thu hồi ánh mắt: “Em gái, anh phải đi ra ngoài.”

Lúc này, Hàn Nhu cũng thấy hơi oán hận.

Rõ ràng tên này còn nhỏ hơn mình hai tuổi, thế mà lại dám lừa mình gọi là anh trai!

Có điều, nàng cũng thấy hơi sợ người này.

Trên người nàng vẫn còn điềm xấu, đang chờ tên này giải quyết nữa.

Hàn Nhu bĩu môi: “Được rồi, vậy anh đi đi, tôi sẽ giải quyết chuyện xin nghỉ giúp anh.”

“Em gái ngoan, ngày mai mời em ăn cơm.”

“Ngày hôm qua anh cũng nói là ngày mai!”

“Vậy thì không mời nữa!”

Giang Chu vút lại một câu, rồi quay người đi ra khỏi thao trường.

Lúc này, Hàn Nhu cũng thấy dở khóc dở cười.

Đang yên đang lành lại có thêm một người anh trai.

Kết quả là người anh trai này còn là một người rất khó hiểu.

Hàn Nhu lấy lại tinh thần, sắc mặt thay đổi, quát to một câu: “Nhìn cái gì, nhanh đi duy trì trật tự đi, các huấn luyện viên sắp đến rồi!”

Đám người đang hóng hớt lập tức sợ hết hồn, tất cả liền tản ra bốn phía.

Cùng lúc đó, Giang Chu ngựa không dừng vó đi đến cửa học viện Múa.

Hắn tìm một cô em gái vừa bước ra khỏi tòa nhà, hỏi được vị trí của phòng luyện tập.

Sau đó, Giang Chu liền đi thang máy lên tầng năm.

Cùng lúc đó, hành lang bên ngoài phòng luyện tập.

Có một cô gái đeo khẩu trang, mang theo tâm sự nặng nề đi về phía nhà vệ sinh.

Nàng cúi đầu, nên không thấy rõ dung mạo lắm.

Bộ quần áo rộng thùng thình ở bên ngoài, cũng khiến cho người ta không thấy được dáng người của nàng ra sao.

Chỉ là có một loại cảm giác tinh tế và mềm mại không giải thích được, hơn nữa, ánh mắt của nàng cực kỳ xinh đẹp.

Giang Chu vừa đi đến hành lang, hắn đang định cất bước đi thì liền dừng lại.

Cuộc sống rất dài, nhưng cũng rất ngắn.

Thật ra cũng không có quá nhiều chuyện có thể được ghi nhớ.

Cho dù đó là một chuyện rất tuyệt vời, cũng sẽ khiến cho bạn cảm động ở thời điểm đó.

Nhưng sẽ luôn có những ký ức mới đè lên nó.

Nhưng sẽ luôn có những việc, cho gì làm thế nào cũng không thể quên nổi.

“Em có biết anh không?”

Giang Chu bỗng nhiên tiến lên, áp cô gái đeo khẩu trang vào bên tường.

Những thứ này xảy ra quá nhanh, khiến cho cô gái không kịp phản ứng.

Nàng chỉ biết tròn tròn đôi mắt xinh đẹp, toàn thân giống như một con thỏ nhỏ bị hoảng sợ.

Chương 46: Sau này, em chính là vợ anh!

“Đang hỏi em đây, có biết anh không?”

“Không... không biết!”

Phùng Tư Nhược nghiêm túc nhìn Giang Chu, trong mắt nàng viết đầy hoảng sợ.

Nhưng mà nàng vẫn không nhận ra người này là ai.

Hoặc là nói, nàng căn bản chưa từng gặp người này.

Dù sao, hôm nay mới coi như là ngày đầu tiên sau khai giảng mà.

Nàng còn chưa từng đi đến lớp học, trừ đến đây thì nàng chỉ ở trong ký túc xá.

Làm sao có thể bỗng nhiên quen biết một tên con trai được?

Giang Chu mỉm cười: “Đừng sợ, chúng ta chưa từng gặp mặt, em không biết anh cũng là bình thường!”

Vành mắt của Phùng Tư Nhược từ từ đỏ lên, giống như chuẩn bị khóc đến nơi.

Không quen biết còn có tình hỏi, người này thật là.

Giang Chu thấy thế thì cũng không dám ức hiếp nàng nữa.

Hắn liền thả lỏng tay, lại sửa sang lại bộ đồ tập quân sự như kiểu một quý ông.

“Ban nãy hơi kích động nên không thể khống chế nổi tâm trạng!”

“Tự giới thiệu một chút, mình là Giang Chu, lớp ba tài chính và kinh tế, chúng ta là bạn cùng lớp!”

Phùng Tư Nhược thở phào một hơi, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Nếu đã là bạn học cùng lớp, vậy người này không phải là người xấu, đúng không?

Nàng ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn Giang Chu một cái.

Giang Chu thì vẫn nhìn chăm chăm vào Phùng Tư Nhược:
“Hôm nay mình đến đây là để thông báo cho bạn một chuyện rất quan trọng, muốn nghe không?”

Phùng Tư Nhược nghe thấy hai chữ quan trọng thì lập tức gật đầu.

Nàng cảm thấy người này chạy đến đây tìm mình, chắc chắn là vì chuyện trường học.

“Là...là chuyện gì?”

“Sau này, bạn sẽ là vợ mình, biết chưa?”

Phùng Tư Nhược nhất thời mở hai mắt thật to, lại liếc mạng lắc đầu.

Giang Chu lại đẩy nàng dựa vào tường: “Lắc đầu cũng không được!”

“...”

“Nói!”

“Vì sao bắt nạt mình?”

Giang Chu hơi sững sờ: “Mình không bắt nạt bạn, cái này gọi là tỏ tình, hiểu không?”

Phùng Tư Nhược kinh ngạc nhìn Giang Chu: “Không hiểu!”

“Không hiểu cũng không sao, vài lần nữa bạn sẽ hiểu!”

“Không muốn!”

Lần này, Phùng Tư Nhược thật sự bị dọa sợ.

Nàng rất hướng nội, bình thường cũng vô cùng trầm tính.

Nhưng điều này không đại biểu nàng là một kẻ ngốc.

Nàng đương nhiên biết tỏ tình có nghĩa là gì.

Người này là tên lưu manh, đến đây để lợi dụng nàng!

Đúng lúc này, cửa phòng luyện tập bỗng nhiên bị mở ra.

Ngay sau đó, một cô gái mặc đồ luyện múa đi ra.

Người này nhìn Phùng Tư Nhược: “Em gái, sao em lại chạy ra ngoài? Tất cả mọi người đang chờ em đấy!”

Phùng Tư Nhược yên lặng một chút: “Bên trong quá nhiều người, em không thở nổi!”

“Bữa tiệc đón sinh viên mới sẽ sớm bắt đầu, em không thể để tất cả mọi người chờ em như vậy chứ, mau vào trong đi!”

“Em thật sự không thở được, đây không phải là từ diễn tả tâm trạng!”

Vị đàn chị khóa trên này tỏ vẻ không kiên nhẫn: “Cô là đại tiểu thư đây à, sao mà yếu ớt thế?”

Giang Chu nghe thấy câu này thì lập tức nhướn mày lên.

Phùng Tư Nhược có chứng sợ đám đông khá nhẹ, hẳn hiểu rõ điều này.

Nàng nói mình không thở nổi, đây là vấn đề thể chất chứ không phải là tâm lý.

Bởi vì chứng sợ đám đông cũng là một loại bệnh.

Khi nàng lo lắng sợ hãi thì trái tim sẽ bắt đầu đập nhanh hơn.

Mà người này là ai vậy?

Tại sao nói chuyện thô lỗ như vậy?

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhược, nói: “Không sao, cứ ở đây hít thở đi đã, khi nào thoải mái hơn thì vào cũng được!”

Phùng Tư Nhược liếc mắt nhìn Giang Chu một chút, do dự một giây rồi gật đầu.

Giang Chu vừa nói xong thì bà chị kia đã không vui.

“Vị bạn học này, cậu mặc đồ huấn luyện quân sự, chắc cũng là sinh viên năm nhất đúng không?”

Giang Chu gật đầu: “Tôi là chồng cô ấy, cô ấy có chứng sợ đám đông, để cho cô ấy nghỉ ngơi một chút đi!”

Phùng Tư Nhược nghe thấy câu này thì lại cắn cắn bờ môi.

Tại sao lại còn nói là chồng mình.

Người này là lưu manh đúng không?

Bà chị mặc đồ múa kia cười nhạt: “Bây giờ 10 người thì 9 người nói mình có chứng sợ đám đông, sao cô ấy đi hẹn hò yêu đương thì lại không sợ đám đông rồi?”

Giang Chu nhìn chằm chằm vào người này: “10 người thì 9 người có cha đấy, bà chị là người không có cha nên mới không có giáo dục à?”

“Cậu nói cái gì? Cậu dám nói tôi không có giáo dục?!”

“Là bà chị cho tôi biết, bà chị không có giáo dục!”

Bà chị này tức giận đến mức suýt nổ tung: “Cậu là một sinh viên mới, mà lại dám nói chuyện với đàn chị như vậy à?”

Giang Chu còn đang định mắng thêm vài câu, thì bỗng nhiên cảm thấy tay áo mình bị kéo một cái.

Phùng Tư Nhược đang ngồi xổm dưới mặt đất mà thở hổn hển, nàng đang dùng mắt để ra hiệu cho Giang Chu dừng lại.

Kiếp trước, Giang Chu đã nhìn thấy vẻ mặt này không biết bao nhiêu lần.

Nên đương nhiên hẳn hiểu được ý của nàng.

Đó chính là đừng gây rắc rối nữa.

Đây chính là tính cách của nàng.

Nàng không thích gây rắc rối, cũng không thích bị người chú ý.

Chương 47: Chào chị dâu!

Giang Chu hít một hơi thật sâu: “Đàn chị, vừa rồi là tôi không đúng, nhưng khi chị gọi cô ấy đến tham gia biểu diễn, chị đã hỏi ý của cô ấy chưa?”

“Nếu là một phần tử của đại học Thượng Kinh, vậy thì phải có ý thức tập thể!”

“Vậy ý thức tập thể là bỏ qua trình trạng cơ thể của người khác?”

Vị đàn chị kia lại lạnh lùng liếc Giang Chu một cái: “Xem ra cậu rất quan tâm bạn gái mình nhỉ? Nhưng mà hôm nay cậu đã chọc giận tôi, vậy tôi nhất định sẽ ‘chăm sóc’ cô ấy thật tốt!”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Không phải bạn gái, mà là vợ!”

“Gọi thân thiết như vậy cơ à, hai người kết hôn rồi?!”

“Trước đây từng kết hôn, giờ thì chưa!”

“Cậu bị điên à?”

Giang Chu yên lặng một lúc, hần cảm thấy chuyện này không thể giải quyết trong hòa bình nữa rồi.

Cô gái trước mặt này chẳng những rất kiêu ngạo và còn rất hẹp hòi.

Nếu như Phùng Tư Nhược tiếp tục tham gia tiệc chào đón sinh viên mới, thì chắc chắn cô ta sẽ bắt nạt Phùng Tư Nhược.

Giang Chu nghĩ đến đây thì đã có xúc động muốn đánh người.

Hần liền móc điện thoại di động ra, mở khung chat của Hàn Nhu.

“Em gái, đến tầng năm tòa nhà học viện Múa, anh có việc tìm em!”

“Chuyện gì thế?”

“Chuyện tốt, em đến thì biết, nhanh lên!”

“Hừ, com cũng không thèm mời mà còn nói là chuyện tốt!”

Giang Chu vừa gửi tin nhắn xong, thì bà chị mặc đồ múa kia bỗng nhiên nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

Vốn dĩ, thái độ của cô ta đối với Phùng Tư Nhược cũng khá kiềm chế, nhưng bởi vì Giang Chu, nên thái độ của cô ta lập tức trở nên tồi tệ hơn rất nhiều.

“Chết hay chưa? Không chết thì đi vào tập luyện cho tôi!”

Phùng Tư Nhược định vịn tường đứng lên.

Nhưng Giang Chu không cho phép nàng làm như vậy: “Nghỉ thêm một lát đi, không vội!”

“Minh đi thôi!”

“Nghe lời, thân thể quan trọng hơn.”

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu, nàng cũng không biết làm gì hơn, đành phải ngồi xuống.

Lần này, bà chị kia thật sự không nhịn được nữa.

Sinh viên mới năm nay đều có tính tình như vậy sao?

Xem ra, vẫn là vì trong nhà quá chiều chuộng rồi.

Vậy mình phải dạy dỗ bọn họ biết cách tôn trọng tiền bối khóa trên mới được.

“Đứng lên cho tôi!”

Bà chị mặc đồ múa lại xông lên, muốn tóm lấy Phùng Tư Nhược.

Nhưng bà chị này rất ác độc, cô ta không hướng về phía quần áo của Phùng Tư Nhược, mà là muốn tóm lấy mái tóc đen của nàng.

Giang Chu thấy thế thì lập tức chắn ở trước người Phùng Tư Nhược.

Dám bắt nạt người phụ nữ của mình ở trước mặt mình?

Wow, kiêu ngạo đấy!

Nếu như hắn thật sự là một tên lưu manh, thì hắn tuyệt đối sẽ cho người này một trận toi bời.

“Tránh ra!”

Giang Chu nhìn cô ta: “Cút!”

Hai người cứ như vậy, bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ.

Ba phút sau, Hàn Nhu từ trong thang máy đi ra.

“Các người đang làm gì?”

Bà chị mặc đồ múa kia nhìn thấy Hàn Nhu thì lập tức nở nụ cười tươi: “Chị Hàn, sao chị lại đến đây?”

“Tìm anh trai tôi!”

“A, anh trai chị cũng ở chỗ này?”

Hàn Nhu không nói chuyện, mà nhìn sang Giang Chu.

Tên này chính là ông anh trai nhỏ hơn mình hai tuổi.

Lúc này, Giang Chu đỡ Phùng Tư Nhược đứng lên.

Hắn ngẩng đầu nhìn bà chị khóa trên kia, lại quay người nhìn về phía Hàn Nhu.

“Giới thiệu cho em một chút, đây chính là chị dâu của em.”

Hàn Nhu tò mò nhìn Phùng Tư Nhược: “Đây là chị dâu tôi?”

“Ừm, hôm nay mới lừa được!”

“Được rồi, chào chị dâu!”

Phùng Tư Nhược cũng không biết phải làm sao, không thể làm gì khác hơn là gật đầu theo bản năng.

Nhưng nàng vừa gật đầu xong thì lại cảm thấy không đúng.

Đây không phải là thừa nhận lời nói của Giang Chu rồi sao?

Vì vậy, nàng lại lập tức lắc đầu.

Giang Chu cũng không để ý nàng, mà chỉ phát phát tay, “Được rồi, em gái, em có thể về rồi!”

Hàn Nhu choáng váng: “Chỉ vì lý do này, mà anh gọi tôi chạy từ thao trường lên đây?”

“Nhận người thân, chuyện này mà còn không quan trọng à?”

“Anh có thể chờ tôi làm xong mà!”

“Làm xong thì không được, làm xong thì chị dâu em đã bị người đánh rồi.”

Hàn Nhu nghe thấy câu này thì cảm thấy rất khó hiểu.

Vì sao chị dâu lại bị người đánh?

Mà vì sao bị người đánh lại liên quan đến mình?

Chẳng lẽ mình là loại người sẽ đánh đuổi chị dâu để độc chiếm anh trai sao?

“Là sao?”

Giang Chu mỉm cười: “Nói lung tung thôi, em mau về đi!”

Hàn Nhu nguyền hán một cái: “Vậy tôi đi nhé?”

“Ừm, ngày mai mới em ăn cơm!”

“Tôi cũng không tin anh nữa!”

Hàn Như nhìn thoáng qua Phùng Tư Nhược: “Chị dâu, hẹn gặp lại!”

Phùng Tư Nhược cảm giác gò má của mình đã nóng bừng lên.

Từ nhỏ đến lớn, nàng còn không có bạn là con trai ý chứ.

Thế mà hôm nay lại bị người ta gọi là chị dâu.

“Buông mình ra...”

Giang Chu lấy lại tinh thần, phát hiện mình vẫn còn đang nắm chặt tay nhỏ của Phùng Tư Nhược.

Có điều, hắn cũng không thả ra, mà tiếp tục nắm chặt.

“Không có việc gì, có mình ở đây, không phải sợ!”

Phùng Tư Nhược yên lặng một chút: “Hiện giờ, mình sợ nhất... Là bạn!”

???

Giang Chu không khỏi sửng sốt.

Bỗng nhiên hắn lại cảm thấy Phùng Tư Nhược hơi xấu bụng là chuyện gì xảy ra?

Kiếp trước cô ấy không như vậy mà!

Chương 48: Chỉ một người có thể ở lại!

Đúng lúc này, vị đàn chị khóa trên kia bỗng nhiên lên tiếng.

“Em... vị bạn học này, tôi nghĩ chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm mà thôi!”

“Tôi cảm thấy đó không phải là hiểu lầm!”

Bà chị kia lại yên lặng một chút: “Vậy cậu muốn thế nào?”

Giang Chu suy nghĩ một chút, lại nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Bạn còn muốn tiếp tục tham gia biểu diễn không?”

“Bác sĩ nói, tham gia các hoạt động như vậy có thể giúp ích cho chúng sợ đám đông!”

“Đó chính là muốn?”

“Ừm!”

Giang Chu quay đầu lại, nói: “Vậy xin lỗi đàn chị rồi, tôi muốn chị rời khỏi buổi biểu diễn này!”

Bà chị kia khó có thể tin: “Cậu nói gì cơ?”

“Vợ tôi đã muốn ở lại, vậy thì chị chỉ có thể rời đi, tôi không muốn ngày nào cũng phải đến đây trông chừng cô ấy, chẳng may chị bắt nạt cô ấy thì làm sao?”

“Tôi cam đoan, sau này sẽ không bắt nạt cô ấy, còn chiếu cố cô ấy thật tốt!”

Giang Chu liếc mắt nhìn cô ta một cái: “Tôi không dám tin lời cam đoan của chị!”

“Nhưng tôi là người duy nhất đăng ký tiết mục vừa nhảy vừa hát trong buổi biểu diễn này, không ai có thể thay thế tôi!”

“Vậy tôi hát, vợ tôi múa, chẳng phải xong rồi sao?”

Bà chị mặc đồ múa kia lại như nghe thấy một câu nói đùa: “Cậu hát? Đùa gì thế?”

Khi cô ta nói vừa nói xong, bỗng nhiên một vị giáo viên nữ đi ra khỏi phòng luyện tập.

Giáo viên kinh ngạc nhìn bọn họ: “Hứa Văn, tại sao em lại ở chỗ này? Em nên vào luyện tập đi!”

Giang Chu mới biết, hóa ra bà chị khóa trên kiêu ngạo này tên là Hứa Văn.

Đạch, phí cả một cái tên dịu dàng như vậy.

“Không có gì, em có chút việc thôi!”

“Chuyện gì thế? Mau vào trong luyện tập đi, đừng chậm trễ thời gian!”

Vừa dứt lời, Giang Chu bỗng nhiên lên tiếng: “Cô giáo, đàn chị Hứa Văn nói là trong nhà có việc gấp, nên phải về nhà, không thể tham gia biểu diễn nữa.”

Nữ giáo viên nhất thời cau mày: “Như vậy sao được? Thiếu Hứa Văn thì sẽ thiếu một tiết mục.”

“Là như vậy, chị Hàn Nhu cũng biết chuyện này, cho nên chị Hàn Nhu đã đến tìm em để thay thế cho Hứa Văn!”

“Ồ, là Hàn Nhu tìm em đến à?”

“Vâng!”

Rõ ràng nữ giáo viên rất thân thiết với Hàn Nhu, lông mày lập tức giãn ra: “Em biết vừa ca hát vừa nhảy múa à?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Em biết hát, còn nhảy thì em chỉ biết nhảy mỗi bài Chim Non Cát Cánh thôi!”

Phùng Tư Nhược thăm thăm chọc Giang Chu một cái: “Chim Non Cát Cánh là phát thanh thể thao.”

“Ồ, vậy em chỉ biết hát thôi!”

“Như vậy à, vậy em đi vào thử một chút xem.”

Nữ giáo viên mở cửa, rồi vẫy vẫy tay.

Giang Chu lập tức kéo Phùng Tư Nhược đi qua.

Hứa Văn thấy thế thì toàn thân khó chịu.

Tiết mục của mình cứ bị xóa bỏ như vậy?

Không phải mình chỉ muốn dậy cho tên sinh viên năm nhất ngỗ ngược một bài học sao?

Mình có lỗi gì?!

Nhưng cô ta lại không thể vạch trần Giang Chu.

Bởi vì Hàn Nhu là em gái của Giang Chu.

Là hội trưởng hội sinh viên, Hàn Nhu có rất nhiều biện pháp đối phó cô ta.

Nhưng cô ta vẫn rất không cam tâm.

“Cậy mạnh đúng không? Tôi không tin là cậu thực sự biết ca hát!”

Hứa Văn cắn răng, cũng đi theo vào phòng tập luyện.

Bên trong phòng tập luyện có rất nhiều người.

Bọn họ nhìn thấy một người mặc đồ huấn luyện quân sự đi vào thì thấy rất ngạc nhiên.

Chẳng lẽ bữa tiệc đón sinh viên mới lại có thêm tiết mục?

“Mọi người an tĩnh một chút!” Nữ giáo viên vỗ vỗ tay: “Tôi muốn xem một tiết mục, các em có thể luyện tập sau.”

“Vâng!”

Các học sinh tham gia biểu diễn liền đồng loạt ngồi xuống.

Bọn họ vốn cũng thấy hơi mệt rồi.

Không ngờ là nghỉ ngơi lại còn có tiết mục mới để xem.

Hơn nữa, còn là sinh viên mới biểu diễn, thú vị đây!

Nữ giáo viên quay đầu nhìn Giang Chu: “Em dự định hát bài gì?”

Hát bài gì à...?

Giang Chu suy nghĩ cẩn thận một chút.

Mình chỉ là không trâu bắt chó đi cày thôi mà!

Nhất thời bốc đồng, không ngờ lại nhận một công việc khó khăn.

Có điều, kiếp trước Giang Chu cũng được coi là một kẻ yêu thích ca hát.

Nhưng người nghe hần hát karaoke đều biểu thị là không tệ.

Vậy thì chơi cái gì mới mẻ thôi.

Dù sao hần cũng là một cái Bug xuyên việt trở về.

Tùy tiện lấy một bài hát người khác chưa từng nghe qua, chuyện này không đơn giản sao?

“Thưa cô, em chuẩn bị một ca khúc, tên là ‘Nỗi gió rồi!’”

“Ừa? Đây là bài hát của ai, sao cô chưa nghe thấy?”

“Là bài hát mà em đã dành tâm huyết vài chục năm để viết!”

Giang Chu mặt không đỏ tim không đập nhanh, lấy trộm một bài hát khá hot ở kiếp trước.

Dù sao phim “Cố lên cậu là tuyệt nhất” vẫn chưa công chiếu.

Mà Châu Thâm cũng chưa cover lại.

Nên chắc chắn chưa có ai nghe qua bài hát này, không phải sao?

Có điều, Giang Chu vừa dứt lời, thì toàn bộ người trong phòng luyện tập đã cười vang.

Dốc hết tâm huyết vài chục năm?

Tên này là sinh viên năm nhất, vậy khẳng định chỉ mới 18 19 tuổi thôi!

Vậy tên này viết ca khúc từ trong bụng mẹ rồi hả?

Tên này cũng biết chém gió đấy!

Mà trong đó, thì Hứa Văn là cười vui vẻ nhất.

Tự viết bài hát?

Kẻ ngu mới tin.

Đến khi đó, tên này hát quả dở, vậy tiết mục của mình có thể giữ lại rồi!

Nữ giáo viên nhìn Giang Chu một cái: “Em chắc chắn chứ?”

“Vâng, chắc chắn!”

“Vậy em có nhạc đệm không?”

“Em không mang, hát chay trước đi, có được không?”

Nữ giáo viên gật đầu, đưa cái microphone cho Giang Chu.

Giang Chu nhận lấy, hơi suy nghĩ để nhớ lại lời bài hát.

Câu đầu tiên là gì ý nhỉ?

Suốt chặng đường vừa đi vừa nghĩ?

Ừm, chắc là vậy rồi!

Lúc này, Phùng Tư Nhược cũng đang tò mò nhìn Giang Chu.

Tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm nay đều rất khó hiểu.

Nhưng khó hiểu nhất vẫn chính là Giang Chu này.

Bỗng nhiên xuất hiện, lại bỗng nhiên gọi mình là vợ.

Chương 49: Tôi từng mê muội trước thế giới rộng lớn này

Ban đầu, Phùng Tư Nhược thật sự bị giật mình.

Nàng còn tưởng tên này là người xấu.

Nhưng sau đó, tên này lại bảo vệ nàng.

Cho nên, ấn tượng của Phùng Tư Nhược với người này cũng không xấu.

Hiện giờ, nàng lại nghe nói Giang Chu tự viết bài hát.

Lòng tò mò của nàng lập tức trỗi dậy.

Cùng lúc đó, Giang Chu đi lên trước sân khấu.

Hắn cầm micro, từ từ nhập tâm.

Bên trong phòng tập luyện lập tức lặng ngắt như tờ, tất cả đều đang chờ Giang Chu mở miệng.

Giang Chu từ từ nhắm hai mắt lại.

Sau đó, một giọng hát nhẹ nhàng nhưng đầy cảm xúc bất ngờ vang lên.

“Suốt chặng đường vừa đi vừa nghỉ, dấu chân chàng trai trẻ lang bạt trải dài khắp lối!”

“Khoảnh khắc trước lúc rời trạm xe bỗng hơi chần chừ, chợt mỉm cười nhận ra nỗi nhớ vẫn còn còn cào dấu đã về đến quê nhà.”

“Bầu trời ở Nagano vẫn luôn ấm áp như vậy!”

(Đừng hỏi tại sao lời bài hát lại khó hiểu, không khó hiểu thì không phải lời bài hát)

...

Trong giai điệu này, những người trong phòng luyện tập lập tức choáng váng.

Đây là một bài hát tự sự sao?

Hơn nữa, giai điệu còn khá vui vẻ.

Nhưng họ dường như nhìn thấy những bức tranh trong bài hát.

Trên cánh đồng quê mênh mông, trên con đường lầy lội gió thổi qua lúa mì.

Thiếu niên chậm rãi bước đi dưới nhà ga.
Anh đã trở về quê hương thửa nhỏ, tất cả những trước mắt đều
vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.
Nhưng mà khi đến nơi, anh lại sợ hãi mà không dám cất bước.
Lúc này, bầu trời xanh thẳm bỗng nhiên xuất hiện một cơn gió
thổi qua.
Mang theo hơi ấm của mặt trời và mùi thơm của cánh đồng.
Một cơn gió thoảng qua.
Trong phút chốc, mang chàng trai trở về quá khứ.
Thì ra đây chính là tên của bài hát.
Nổi gió rồi, hay cho một cái nổi gió rồi.

...

“Ngày tôi vừa biết đến thế gian này, lòng tò mò với mọi thứ!”
“Trông về chân trời tựa như gần ngay trước mắt!”
“Cam nguyện xông phá khắp nhân thế đầu chỉ một lần trong
đời.”
“Nay tôi đã dạo khắp thế gian, lòng vẫn lưu luyến hết bao
điều.”
“Thấy được những góc cạnh của năm tháng cuộc đời!”
“Thế mà lại bất ngờ gục ngã trước nụ cười của em.”

...

Mọi người nghe xong đoạn này thì tâm trạng bỗng nhiên chấn
động.
Nếu như đoạn trước chỉ là một bức tranh.
Thì đoạn này là hát về tâm trạng.
Người trẻ tuổi luôn khao khát thế giới bên ngoài.
Nơi đó có cảm giác rộng lớn và tự do.
Vì vậy, dù có trải qua bao nhiêu sóng gió, thì bạn vẫn muốn đi
ra ngoài để cố gắng một lần.

Quê hương không thể giữ lại kẻ lãng tử sắp đi xa.

Giống như những con chim nhạn sẽ bay về phía nam khi mùa đông đến.

Chàng trai đi khắp thế giới này, cuối cùng lại trở về địa phương ban đầu.

Nhớ lại những người và những gì mình từng thấy.

Đột nhiên, một nụ cười bùng lên trong trí nhớ của chàng trai.

Mọi người hít sâu một hơi, ánh mắt từ từ chuyển sang kinh ngạc.

Một bài hát có câu chuyện hay như vậy sẽ có điệp khúc thể nào đây?

Bọn họ nghĩ đến đây thì không khỏi có chút bận tâm.

Bởi vì... nửa đoạn đầu của bài hát này quá tốt rồi, bọn họ không hy vọng mình sẽ nghe được một đoạn điệp khúc quá nát.

Như vậy sẽ trực tiếp phá hủy cả bài hát này.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu nhìn thẳng vào Phùng Tư Nhược.

Đồng thời, giọng hát của hắn cũng trực tiếp cao vút!

“Tôi đã từng mê muội trước thế giới rộng lớn này!”

“Cũng đắm chìm trong những câu chuyện hoang đường!”

“Không màng thực sự, không tranh đấu, cũng chẳng sợ chế cười.”

“Tôi đã từng trao cả thanh xuân của mình cho cô ấy!”

“Những ngón tay khảm lên chuyện tình mùa hạ!”

“Bao rung động con tim đành tùy theo duyên phận!”

“Bước đi ngược chiều ánh sáng, mặc gió táp mưa sa.”

...

Mọi người nghe đến đây thì không khỏi nổi một lớp da gà.

Tôi đã từng khao khát thế giới bên ngoài, đến nỗi không thể tự kiềm chế được.

Những người từ bên ngoài trở về đã mô tả cho tôi một khung cảnh đẹp như mơ.

Vì vậy, bất kể điều đó đúng hay sai, tôi cũng kiên quyết đi lên cuộc hành trình này.

Sau này, tôi trải qua tình yêu, cũng trải qua thăng trầm của cuộc sống.

Ngày càng quyết tâm hơn, ngày càng trưởng thành hơn.

Đám người há hốc miệng.

Bài hát có ý nghĩa sâu sắc không?!

Nhưng câu chuyện vẫn chưa kết thúc ở đó.

Mà Giang Chu vẫn đang tiếp tục bài hát của mình.

“Tôi nghỉ chân rồi lại tiếp tục bước đi chân con đường ngắn!”

“Thật ra khoảng cách đã khá xa rồi!”

“Chẳng biết là chuyện xưa hay tâm tình vỗ về cõi lòng lưu quạnh.”

“Có lẽ bao mong đợi chẳng khác nào đối địch với thời gian!”

“Tôi lại gặp em vào một ngày nắng sớm se lạnh!”

“Nụ cười của em sao quá đôi ngọt ngào!”

“Tôi đã từng mê muội trước thế giới rộng lớn này!”

“Cũng đắm chìm trong những câu chuyện hoang đường!”

“Không màng thực sự, không tranh đấu, cũng chẳng sợ chê cười.”

“Tôi đã từng trao cả thanh xuân của mình cho cô ấy!”

“Những ngón tay khảy lên chuyện tình mùa hạ!”

“Bao rung động con tim đành tùy theo duyên phận!”

“Bước đi ngược chiều ánh sáng, mặc gió táp mưa sa.”

Lúc này, Giang Chu vẫn còn đang nhìn vào Phùng Tư Nhược.

Điều này làm cho Phùng Tur Nhược hướng nội phải cúi đầu xuống.

Mà tất cả mọi người ở trong phòng luyện tập vẫn đang đắm chìm trong bài hát.

Hai đoạn này kể về một kẻ lãng tử đi ra ngoài lại trở về nhà.

Rất hoàn chỉnh, cũng rất có chiều sâu.

Nhưng... Còn nữa không?

Bất kể là học sinh hay giáo viên, tất cả đều chưa thấy thỏa mãn.

Nếu như bài hát kết thúc ở đây, thì nó cũng là một tác phẩm xuất sắc.

Nhưng không biết vì sao, mà bọn họ vẫn luôn cảm thấy, bài hát này vẫn còn thứ gì đó.

Chương 50: Nói thật vậy, mình muốn của bạn!

Quả nhiên, tiếng hát của Giang Chu vẫn chưa dừng lại.

Chỉ là trong chốc lát này, giọng hát của hắn đã trở nên nhu hòa hơn.

“Cơn gió đêm thổi qua tóc mai của em đã có vài sợi bạc.”

“Xoa dịu vết sẹo hằn lại trong hồi ức!”

“Đôi mắt em ngời sáng mà cũng mịt mờ nở một nụ cười như hoa thắm tươi.”

“Hoàng hôn che đậy cho bước chân loạng choạng của em.”

“Đến gần bức tranh giấu nơi đầu giường.”

“Hình ảnh em trong tranh đang cúi đầu trò chuyện!”

...

“Anh vẫn cảm thán trước thế giới bao la này!”

“Cũng say đắm trong bao lời ngọt bùi thửa nhỏ.”

“Chẳng còn thật giả, chẳng thiết vậy cùng, chẳng bận tâm lời cười nhạo!”

“Thế rồi tôi đã trả thanh xuân lại cho cô ấy!”

“Những ngón tay khảy lên tâm tình ngày hạ!”

“Bao rung động nơi con tim đã cuôi theo làn gió!”

“Em vẫn chấp nhận tình yêu của anh chứ?”

...

Bài hát đã kết thúc, mọi người cũng giống như vừa mới tỉnh mộng.

Từ nhỏ đến già, cuối cùng thì trở lại chính mình.

Giống như chàng trai đã đi mất nửa đời người, nhưng khi trở về vẫn là một thiếu niên.

Nhưng tầng da gà trên người mọi người vẫn chưa phai nhạt.

Chứng tỏ dư vị của bài hát này vẫn còn lưu lại trong lòng họ.

Mãi cho đến khi tiếng hát dừng lại một lúc lâu.

Mọi người mới mở to hai mắt, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

...

Giang Chu yên lặng một lát: “Các vị, hãy trân trọng người trước mắt, đi tốt con đường dưới chân, dù gió táp mưa sa cũng không nên bỏ cuộc.”

Vừa dứt lời, cả phòng tập luyện đột nhiên vang lên những tiếng vỗ tay như sấm.

Vô số người đều nhìn Giang Chu với ánh mắt sùng bái và kính nể.

Người này có thể viết một bài hát như vậy, tuyệt đối là một thiên tài!

“Mang danh sách chương trình ra đây!”

Nữ giáo viên bỗng nhiên đứng dậy, đi tìm người phụ trách an bài tiết mục để lấy danh sách biểu diễn.

Sau đó, nữ giáo viên lại nhìn về phía Giang Chu: “Em tên là gì?”

“Giang Chu, Giang trong Trường Giang, Chu trong Chu(con thuyền)!”

“Cô họ Vu, là người phụ trách bữa tiệc đón sinh viên mới năm nay, em không bị bệnh sợ hãi sân khấu chứ?”

“Thưa cô Vu, em không sợ sân khấu.”

“Được, vậy cô sẽ xếp bài hát này của em ở vị trí cuối cùng!”

Cô Vu tròn mắt lên nói: “Tên nhóc nhà em nhất định sẽ nổi tiếng đấy!”

Giang Chu nghe được câu này thì sửng sốt một chút.

Chờ đã, mình không muốn nổi tiếng mà!

Mình chỉ đến đây để tán vợ mình thôi mà!

Chẳng may đám con gái cả trường đều thích mình thì làm sao bây giờ?

Cô giáo, chúng ta có thể thương lượng lại một chút hay không.

Em muốn đổi bài hát

Bài ‘dân làng của chúng tôi’ thì sao đây?

Hay là bài ‘học cách kêu meo meo’?

Dù sao cũng đừng để em nổi tiếng mà!

Nhưng lời của Giang Chu vẫn chưa nói ra.

Thì nữ giáo viên đã hào hứng mà rời khỏi phòng tập luyện.

Cùng lúc đó, ánh mắt của Hứa Văn cũng âm thầm đi vài phần.

Cô ta biết, mình đã bị thay thế.

Cũng không ai để ý đến cô ta nữa.

Bởi vì ngay cả cô ta cũng bị bài hát này làm cho say.

Trên đường trở về từ học viện Múa.

Phùng Tư Nhược vừa đi vừa ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn lên trời.

Bình thường thì nàng quen với việc cúi đầu đi bộ hơn.

Như vậy sẽ không có ai chú ý đến nàng.

Nàng thật sự là kiểu người luôn lo lắng khi có người chú ý đến mình.

Nhưng mà nàng cũng rất tò mò.

Bầu trời ở Nagano như thế nào, vẫn là âm áp như trước, hay là đã có gió nổi lên rồi đây?

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhược: “Nhìn gì thế, trên trời cũng không có máy bay mà, chẳng lẽ là bị tài năng của mình làm cho say mê rồi?”

Phùng Tư Nhược mặt đỏ lên: “Có... Có!”

Hử?

Có cái gì?

Có bị say mê sao?

Giang Chu ngẩng đầu lên nhìn theo bản năng.

Con bà nó, trên trời thật sự có máy bay bay ngang qua này.

Hắn vốn định đùa giỡn Phùng Tư Nhược một chút, hiện giờ lại không biết nói tiếp thế nào.

Từ Hạo Đông kia cũng rất cố gắng, ngày nào cũng ở ký túc xá bắn máy bay, làm sao trên trời vẫn còn nhiều máy bay như vậy?!

Vì vậy, hai người đều chìm vào yên lặng.

Nhưng điều làm cho Giang Chu bất ngờ chính là.

Không lâu sau, Từ Hạo Đông lại chủ động mở miệng trước.

“Bài hát kia... Thật là do bạn viết?”

“Ừm, là mình tự sao chép!” Giang Chu trả lời rất thành thực.

Đây cũng là không có cách nào khác.

Nói dối với người khác thì dễ dàng, ít nhất thì cũng không cần bận tâm.

Nhưng cô gái này thì khác, một thời gian nữa nàng sẽ không còn chứng sợ đám đông nữa, mà còn biết làm nũng với mình.

Chẳng may nàng bảo mình viết cho nàng một bài hát thì làm sao bây giờ?

Phùng Tur Nhược liếc mắt nhìn Giang Chu một cái, nhỏ giọng nói: “Mình thích nó.”

“Được rồi, vừa rồi mình hơi khiêm tốn, chính là mình viết, thích không?”

Giang Chu lại cọt nhả, nhưng trong lòng thì lại thấy hơi đau lòng.

Hắn biết vì sao Phùng Tur Nhược lại thích bài hát này.

Bởi vì, đối với những người có chứng bệnh sợ hãi đám đông như Phùng Tur Nhược mà nói, thì làm sao có thể kiềm chế được trước thế giới rộng lớn này?

Chỉ là trước khi mình xuất hiện, thì chưa từng có người nào dẫn nàng đi xem thế giới này thôi.

“...”

Sau đó, lại là một thời gian dài yên lặng.

Ngay từ đầu, Giang Chu còn định giả bộ thâm trầm như nàng.

Nhưng chưa được ba phút thì hắn đã không nhịn được.

“Mình nói thật vậy, mình muốn của bạn!”

Phùng Tur Nhược nghe thấy câu này thì trong lòng liền hoảng hốt, lập tức nhắc chân lên chạy.

Đừng thấy cô gái nhỏ này bình thường không biểu hiện ra.

Nhưng thật sự chạy rất nhanh!

Chương 51: Chỉ cần mặc nó và lắc lư!

Giang Chu lập tức thấy bối rối: “Phùng Tur Nhược, mình còn mấy bài hát nữa, bạn có muốn nghe không?”

Nhưng Phùng Tur Nhược đã sớm chạy mất dạng giống như một làn khói.

Đừng nói là nghe nhạc, đến cả tiếng trống nàng cũng không nghe thấy.

Xuất sư không chọn ngày rồi.

Xem ra con đường của vợ của mình vẫn dài đằng đẵng.

Có điều, Giang Chu xác định phương pháp của mình là đúng.

Phùng Tư Nhược là một người cực kỳ hướng nội.

Muôn cua nàng, vậy phải dùng phương thức cực kỳ hướng ngoại như vậy.

.....

Một giờ chiều.

Giang Chu cầm giấy xin nghỉ đưa cho huấn luyện viên.

Bởi vì hắn tham gia biểu diễn tiệc đón sinh viên mới, cho nên sau này hắn cũng không cần tham gia huấn luyện quân sự nữa.

Nhưng mà Phùng Tư Nhược cũng không ở đó, cho nên hắn cũng lười đi qua đó luyện tập.

Bởi vậy, Giang Chu chỉ có thể tập trung vào việc khởi nghiệp của mình.

Hiện giờ, ông chủ của cửa tiệm trà sữa A Thủy đã dọn đi.

Còn mang theo thiết bị, bảng hiệu, và cô em vợ nữa.

Căn phòng hơn 100 mét vuông trở nên trống rỗng.

Có điều, những thiết bị lắp đặt vốn có của cửa hàng trà sữa thì vẫn còn.

Giang Chu cũng không có ý định thay đổi hay lắp thêm cái gì.

Bởi vì hoàn cảnh tiệm trà sữa có thể khiến cho người ta thấy thoải mái.

Chỉ cần thêm mấy cái bàn và ghế, máy tính, thì nơi này cũng có thể coi là một văn phòng.

Vì thế, Giang Chu liền lái xe đến siêu thị máy tính ở gần đó để mua máy tính.

Lại tìm Hàn Nhu để lấy mấy bộ bàn ghế rồi dọn qua.

“Minh cũng có công ty riêng rồi, thoải mái!”

“Nhưng vẫn chưa có nhân viên, tư lệnh mà không có quân thì rất không thoải mái!”

Giang Chu suy nghĩ một lát, lại nhìn đám sinh viên đang hoạt động trong vườn trường.

Hắn liền đăng một quảng cáo tuyển người.

Tìm kiếm những bạn học có năng khiếu viết lách và yêu thích ẩm thực.

Viết ba bài viết một ngày, chỉ sẽ những đồ ăn ở gần đây.

Yêu cầu là bài viết nhất định phải hấp dẫn, nhập tâm, khiến cho người ta thêm nhỏ dãi.

Mỗi một bài viết được thông qua sẽ được nhận 50 đồng.

Mặt khác, bên trong bài viết có hình ảnh đồ ăn do chính mình chụp, thì sẽ được thêm 10 đồng.

Ngoài ra, nếu người viết là nữ, lại chụp ảnh tự sướng trong bài viết thì sẽ được cung cấp thêm 20 đồng.

Nhân số không giới hạn, tất cả học sinh trong trường đều có thể viết bài đóng góp.

Giang Chu đã nghĩ rồi.

Website của mình bây giờ chưa có bất cứ người hâm mộ nào.

Nếu như mang loại website này đi tìm thương gia bàn chuyện hợp tác, thì người ta còn không thèm nhìn mình chứ đừng nói đến hợp tác.

Cho nên, hắn phải làm cho website này có lượng truy cập và fan nhất định, nội dung trên website cũng sẽ hot lên.

Khi đó, hắn mới có thể bàn chuyện hợp tác với những cửa hàng kia.

Bằng cách này, vừa chia sẻ món ngon, lại vừa thu hút thương gia.

Chờ đám thương gia gia nhập đến một số lượng nhất định, thì hắn liền có thể mở nghiệp vụ đặt đồ ăn online rồi.

Đến khi đó, hắn lại tìm cơ hội đem website của mình kết nối với website của trường.

Nếu như tất cả đều thuận lợi.

Thì có thể ra tay phát triển app rồi.

Giang Chu đang suy nghĩ, thì bỗng nhiên cửa thủy tinh ở đối diện hần bị đẩy ra.

Một cô gái cẩn thận từng li từng tý đi vào, với vẻ mặt mờ mịt.

“Xin hỏi, nơi này còn bán trà sữa không?”

Giang Chu lấy lại tinh thần, ngược mắt quan sát một chút.

Cô bé này cao tầm 1m6, tướng mạo rất nhỏ nhắn, dễ thương.

Trên người còn mặc một chiếc váy đen, còn có một đôi mắt to.

Trường đại học còn có loli chất lượng cao như vậy sao?

Mọi người đều biết, Sở Ngũ Vi là một đơn vị đo lường.

Giang Chu liếc mắt một cái.

Cô bé này có dinh dưỡng phải gấp ba lần Sở Ngũ Vi.

Mặt học sinh cái gì ý nữa ý nhỉ?

Không nhớ nổi!

Có điều, cô ấy đến đây để mua trà sữa?

“Xin lỗi bạn học, không bán trà sữa, ông chủ tiệm trà sữa đã mang theo cô em vợ chạy rồi.”

Cô gái nhìn Giang Chu một cái: “Ồ, vậy giờ tiệm này bán cái gì?”

“Bây giờ nó là viện nghiên cứu và phân tích giải quyết vấn đề ẩm no cho sinh viên.”

Cô gái suy nghĩ một chút: “Là làm cái gì? Mình có thể làm thêm ở đây không?”

Giang Chu nghe thấy thế thì rất hứng thú: “Tôi sẽ mua cho bạn một cái đầm lolita, bạn chỉ cần mặc nó và lắc lư ở trước mặt tôi, mỗi tháng lương 1000 đồng, thế nào?”

“Hả?!”

“Ah, không có gì, chỉ đùa thôi!”

Cô gái hơi do dự một chút, ánh mắt hiện lên vẻ cảnh giác:

“Thật ra mình cũng có váy đầm lolita, bạn nói có giữ lời

không?”

Giang Chu lại càng hứng thú hơn: “Bạn tên gì, học ngành nào?”

“Tô Nam, học ngôn ngữ và văn học.”

“A, tốt lắm, biết viết bài đánh giá đồ ăn không?”

Tô Nam ngốc ngốc gật đầu: “Trước kia từng viết qua.”

Giang Chu suy nghĩ một lát: “Như vậy đi, ngày mai bạn đến đi làm.”

“Phải mặc váy đầm lolita không?”

“Đương nhiên là phải có rồi!”

Chương 52: Nhân viên tốt có thể làm mọi thứ!

Thời gian một tuần tiếp theo.

Website cũng chính thức ra mắt.

Hòm thư của Giang Chu cũng nhận được rất nhiều bài viết đóng góp của học sinh.

Chất lượng của những bài viết này không đồng đều, nhưng đại đa số thì vẫn xem được.

Xét cho cùng thì đại học Thượng Kinh cũng là một đại học có tiếng.

Những người thậm chí còn không thể viết một bài luận nhỏ thì không thể vào nổi.

Nhưng cũng có một số cô gái cơ hội.

Bọn họ đăng một đồng ảnh chụp tự sướng của mình, nhưng chữ thì lại không viết được mấy.

Bản thảo như vậy mà cũng muốn lừa gạt tiền nhuận bút?

Giang Chu nghiêm túc phê bình những người gửi bản thảo như vậy.

Sau đó, lại sao chép những bản thảo không hợp cách này, rồi bỏ vào điện thoại di động.

Ngoài ra, những bản thảo có thể dùng thì hẳn đưa hết cho Tô Nam.

Để cho nàng hồ trợ trau chuốt và đánh bóng một chút, sau đó lại up lên website.

“Ông chủ, tôi cảm thấy anh nhất định là một người tốt.”

Giang Chu đứng đưa cây vợt đập ruồi: “Cô bé đáng thương, tuổi còn nhỏ mà đã bị mù rồi.”

Tô Nam mặc váy đầm lolita gõ bàn phím: “Bằng không thì sao anh lại tự bỏ tiền, để chia sẻ các món ngon cho mọi người chứ?”

“Cô thật sự cho rằng tôi làm chuyện này miễn phí à?”

“Đúng thế!”

“Người ở dưới gầm trời này đều là không có lợi thì không làm, cô nhìn tôi lớn lên giống người tốt lắm à?”

“Nhưng mà chúng ta làm website miễn phí, đâu có lợi ích gì?”

“Qua một thời gian nữa thì cô sẽ hiểu thôi!”

Tô Nam nhún vai, nàng cũng không hiểu Giang Chu nghĩ như thế nàng.

Nàng gõ dòng cuối cùng của địa chỉ xong thì rời khỏi chỗ ngồi.

Sau đó, lại đeo tai mèo và đứng ở trước mặt Giang Chu.

Hai mắt Giang Chu sáng lên: “Đến giờ nhảy múa rồi à?”

Tô Nam gật đầu: “Hôm qua tôi vừa học xong một bài múa mới, đám bạn cùng phòng đều nói là rất không tệ!”

“Thật sao? Tên gọi là gì?”

“Nó được gọi là Cung nụng dễ thương!”

Cung nụng dễ thương, nghe tên thôi cũng đã thấy tuyệt vời rồi!

Giang Chu lập tức ngồi trở lại ghế sa lon: “Nào, xin mời bắt đầu biểu diễn.”

Tô Nam bắt chéo tay từ mu bàn tay.

Sau đó, lại nở một nụ cười ngọt ngào, rồi lập tức nhảy múa trong văn phòng.

Căn phòng vốn dĩ rất yên tĩnh, nay đã tràn ngập sự ngọt ngào và thanh xuân.

Không thể không nói, Tô Nam đúng thật là một nhân viên tốt.

Nàng viết lách rất tốt, năng lực miêu tả rất mạnh.

Những bản thảo được nàng trau chuốt và chỉnh sửa lại đều có số lượng truy cập nhiều nhất.

Nhưng điều quan trọng nhất vẫn là, nàng biết nhảy múa những bài của dân trạch(*), đúng thật là một niềm vui bất ngờ.

(*) dân trạch, tương tự trạch nam trạch nữ, chỉ những người không thích ra ngoài, không thích giao tiếp, mà chỉ thích sống trong không gian riêng của họ.

Mấy hôm nay, Giang Chu đã xem vài lần rồi.

Nàng tuyệt đối không thua kém những cô gái streamer nhảy nhót chuyên nghiệp ở trên internet!

Có điều, Giang Chu vẫn cảm thấy điệu nhảy hôm nay thiếu thiếu cái gì đó.

“Trình độ dưới thất lưng không đủ tốt, bả vai không chạm được vào đầu gối sao? Tô Nam, thái độ làm việc của cô không nghiêm túc gì cả!”

Tô Nam dừng động tác lại, thay vẻ mặt lạnh nhạt: “Ông chủ, đó là phải thêm tiền.”

“Thêm bao nhiêu?”

“500!”

Giang Chu tính toán tài sản của mình một chút.

500 cũng không phải là nhiều.

Thế nhưng, tiền là thứ phải dùng trên lưỡi dao mới được.

Phải biết là, 500 đồng đã có thể đóng phí hội viên bốn năm trên mấy trang web kia rồi.

Trên trang web của người ta có loại múa nào mà không có chứ?

“Thôi bỏ đi, chuyện thêm tiền đề sau hãy nói đi!”

Tô Nam lập tức uể oải không thôi: “Không nhảy nữa, tôi tiếp tục soát bản thảo đây.”

Giang Chu vỗ vỗ bả vai của nàng: “Làm rất tốt, sau này cô chính là nhân viên lão làng của công ty chúng ta, khi đó sẽ có vô số cái 500.”

“Rất xin lỗi ông chủ, tôi không chấp nhận bánh vẽ, hay là tôi gập eo cho anh xem, anh liền đưa tôi 500 nhé?”

“Ha ha, cô nhìn nhầm người rồi, tôi không phải là người bị mê hoặc bởi sắc đẹp!”

Tô Nam tức giận liếc nhìn Giang Chu một cái: “Đúng rồi, khi nào anh trả tôi tiền lương phát tờ rơi?”

Giang Chu cầm ly nước lên uống: “5000 tờ, cô phát nhanh như vậy à?”

“Ừm, tôi tìm một người bạn ở bộ phận quản lý ký túc xá, và nhờ họ đưa đến từng phòng một!”

“Vây lát nữa tôi sẽ chuyển tiền cho cô, cô lại giúp tôi chuyển tiền cho họ đi!”

Tô Nam trừng mắt nhìn Giang Chu: “Ông chủ, anh chỉ tuyển một người nhân viên là tôi, lại phát tờ rơi, lại sửa bản thảo, còn phải nhảy múa cho anh xem, giờ lại còn phải đi phát tiền lương thay anh, anh muốn tôi mệt chết à?”

Giang Chu cũng hơi ngượng ngùng: “Hết cách rồi, ai bảo cô dễ lợi dụng như vậy chứ!”

“Phi, anh mới dễ lợi dụng, cả nhà anh đều dễ lợi dụng!”

“Được rồi được rồi, chờ nghỉ lễ, tôi sẽ bỏ tiền, dẫn cô đi team building!”

Tô Nam lập tức che lồng ngực của mình: “Công ty chúng ta chỉ có hai người, anh xác định là team building chứ không phải quy tắc ngầm?”

Giang Chu su nữa thì bị sặc: “Cô thông minh hơi quá rồi đấy!”

“Hết cách rồi, cũng làm việc với loại ông chủ như anh, không thông minh một chút thì sẽ rơi vào bẫy của anh.”

“Được rồi, mau làm việc đi thôi, bằng không thì trừ lương của cô!”

Chương 53: Thực tiễn xã hội của đại học Thanh Bắc!

Giang Chu nói xong thì bỏ Tô Nam lại, hấn lái xe đi ra ngoài trường.

Mấy hôm nay, đề cử món ngon trên trang web đã có hiệu quả, hơn nữa, hiệu quả còn tốt ngoài dự liệu.

Dường như ngoại trừ học tập ra, thì ngày nào sinh viên cũng nghĩ nhiều nhất là: Sáng sớm ăn gì, trưa nay ăn gì, buổi tối lại ăn món gì.

Tuy là trường học cũng có nhà ăn, nhưng cũng chỉ có vài chục ô cửa sổ.

Ăn nửa năm liền chán chứ đừng nói là ăn bốn năm.

Điều này cũng khiến cho Giang Chu nhận được khá nhiều điện thoại từ các cửa hàng trong thời gian gần đây.

Có người hỏi cách để đưa đề cử nhà hàng mình lên cao nhất.

Có người còn hỏi xem Giang Chu muốn làm gì, có phải là tên lừa gạt hay không.

Vì thế, Giang Chu đã chuyên môn soạn thảo một thỏa thuận hợp tác.

Sau đó, vào một buổi chiều mát mẻ, hấn sẽ đến thăm từng người một.

Hầu hết các thương gia đều có thái độ tốt đến kỳ lạ với Giang Chu.

Điều này là không cần nghi ngờ.

Bởi vì rất nhiều người đến cửa hàng của bọn họ, câu đầu tiên sẽ là, ở đây có bán món xxx do Món Ngon đề cử không?

Bởi vậy, những người buôn bán này đều nhớ kỹ mấy chữ Món Ngon này.

Đây chính là cái gọi cơ sở quán chúng.

Có loại cơ sở này, thì chuyện gì cũng dễ bàn.

“Dì nhỏ bán hủ tiếu thật sự không tệ, giọng nói còn rất trẻ nữa.”

“Ly dị rồi còn mang theo một đứa bé cũng rất khổ, hay là giới thiệu cho Quách Vĩ nhỉ?”

Giang Chu vừa cầm bản hợp đồng mà thương gia đã ký, vừa suy nghĩ miên man.

Tên nhãi Quách Vĩ này rất lười, đại học rồi mà vẫn không tìm được đối tượng.

Nếu như mình giới thiệu dì bán hủ tiếu cho Quách Vĩ.

Hay lắm, đến con cũng không cần tự sinh luôn.

Nhất định Quách Vĩ sẽ cảm ơn mình.

Ừm, khi nào rảnh rồi thì gọi điện thoại cho Quách Vĩ để sắp xếp một chút.

Là một người bạn, mình thật sự quá tốt rồi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một đám người xuất hiện ở đối diện.

Đi giữa là một cô gái.

Nàng mặc một chiếc váy corset.

Khuôn mặt tinh xảo, làn da đẹp hơn tuyết.

Sở Ngữ Vi?

Giang Chu hơi sững sờ.

Khu đại học này có rất nhiều con đường.

Phố ẩm thực cũng có rất nhiều ngõ nhỏ.

Bản thân mình đi bàn chuyện làm ăn mà cũng có thể gặp mặt nàng.

Xem ra, gọi nàng là cái đuôi nhỏ là không sai chút nào.

Nàng sẽ không âm thầm buộc một sợi chỉ vào thắt lưng mình chứ?

Trong khi Giang Chu đang suy tư.

Thì cậu con trai đi bên cạnh Sở Ngữ Vi bỗng nhiên mở miệng.

Giọng nói của cậu ta rất to, nửa con phố đều có thể nghe thấy.

“Tất cả mọi người đều biết nhiệm vụ thực hành xã hội này rồi, đúng không?”

“Chúng ta cần những thương gia ở đây ký tên lên thỏa thuận an toàn thực phẩm và sức khỏe này!”

“Hãy bắt bọn họ hứa không sử dụng dầu tái sử dụng, không sử dụng những nguyên liệu nấu ăn đã hết loại... vân vân!”

“Đây là bồi dưỡng ý thức trách nhiệm xã hội của các bạn, mọi người nghe rõ chưa?”

Người nói chuyện hình như là cán bộ trong hội sinh viên.

Da dẻ rất đen, rất thô ráp, hơn nữa, cái bụng còn tròn vo.

Mái tóc của cậu ta được chải về sau giống như những kiểu đầu năm 90.

Toàn bộ mái tóc được xịt keo bóng loáng có thể phản quang.

Mấy người đi phía sau cậu ta liền rít gật đầu: “Bọn em hiểu rồi, tiền bối!”

Vị đàn anh khóa trên này lập tức nhìn bọn họ với ánh mắt hài lòng.

“Có điều, tôi phải nhắc nhở mọi người một chuyện.”

“Những thương gia ở đây đều không học hành nhiều lắm, tố chất cực kỳ thấp kém!”

“Có thể mọi người sẽ phải chịu cảnh từ chối, thậm chí là xua đuổi.”

“Loại tình huống này rất nhiều, thậm chí có thể nói là rất phổ biến.”

“Khi đó, mọi người phải hạ thái độ của mình xuống, coi như cầu xin thì cũng phải cầu xin bọn họ ký.”

Đám người nghe thấy câu này thì đều hơi do dự.

Làm sao đi thực hành xã hội mà cũng khó như vậy chứ?

Lại còn để bọn họ đi cầu xin người khác nữa?

Bọn họ vẫn là học sinh, da mặt rất mỏng.

Làm sao có thể cầu xin người khác ở trước mặt mọi người được?

“Tiền bối, phải cầu xin như nào?”

“Cái này thì tôi rất có kinh nghiệm, mọi người chờ một lát rồi xem tôi là được, tôi sẽ dạy mọi người nên làm thế nào.”

Vị đàn anh khóa trên này mỉm cười, còn nhìn trộm Sở Ngữ Vi vài cái.

Chính là vì cô gái xinh đẹp này, nên cậu ta mới cố tình xin đi dẫn đội thực hành xã hội.

Làm như vậy, anh ta có thể thể hiện mị lực nhân cách của mình.

Anh ta sẽ thuyết phục những thương gia ở đây như một người đàn ông trưởng thành.

“Ngữ Vi, em không có loại kinh nghiệm thực tiễn này phải không?”

Quả nhiên, ánh mắt của Sở Ngữ Vi hơi lo lắng: “Em chưa bao giờ làm chuyện này, chẳng may bọn họ không ký thì phải làm sao bây giờ?”

Vị đàn anh khóa trên kia lại an ủi Sở Ngữ Vi: “Không sao, con gái nên da mặt mỏng cũng là bình thường, lát nữa để anh giúp em là được!”

“Nhưng tiền bối, em vẫn muốn tự mình thử một lần.”

“Cũng được, chờ em không xử lý được, thì anh sẽ đi giúp em.”

Chương 54: Về bảo mẹ cậu ký cho!

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Ừm, cảm ơn tiền bối!”

Vị đàn anh khóa trên liền xua tay: “Không cần khách khí, anh hùng đều thích cứu mỹ nhân mà, ha ha ha.”

“Tiền bối, anh... cảm thấy mình rất hài hước sao?”

“Em lại có thể hiểu được sự hài hước của anh, thật sự là quá hiểu anh mà!”

Đám con gái trong đoàn người nghe thấy câu này thì đều tròn mắt nhìn nhau.

Cái gì gọi là con gái nên mặt mông?

Chẳng lẽ chỉ có một mình bạn học Sở Ngữ Vi bỗng nhiên là con gái sao?

Tiền bối thật sự là phân biệt đối xử mà.

Vừa nhìn đã biết là muốn liếm nhan sắc của người ta rồi.

Đúng lúc này, ánh mắt của Sở Ngữ Vi bỗng nhiên sáng lên.

Nàng phát hiện Giang Chu đang đứng ở trước mặt, hơn nữa còn đang nhìn mình.

Nàng lập tức nở nụ cười, rồi cất bước chạy qua.

“Giang Chu, sao bạn lại ở chỗ này?”

“Mình đi bàn chuyện làm ăn, bạn thì sao?”

Sở Ngữ Vi giơ bản thỏa thuận trong tay lên: “Mình đến để thực tiễn xã hội, lợi hại không?”

Giang Chu liếc mắt nhìn bản thỏa thuận một chút: “Không dùng dầu tái sử dụng, không làm hộp cơm dùng một lần...con bà nó, đây không phải là muốn đập bát cơm của người ta sao?”

“Rất quá đáng à?”

“Cũng bình thường, nhưng chẳng có thương gia nào ở đây sẽ đồng ý đâu.”

Sở Ngữ Vi lập tức mượn cơ hội làm nũng: “Nhưng đây là lần đầu tiên mình đi thực tiễn xã hội, bạn có thể giúp mình một chút hay không nha?”

Giang Chu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Ngữ Vi: “Có phải bạn thấy mình quá đẹp trai, cho nên ai cũng sẽ nể mặt mình à?”

“Đúng thế, quản lý của Wal Mart cũng phải nể mặt bạn mà!”

“Nhưng mà bạn có biết, nếu người ta không dùng dầu cũ, thì chi phí sẽ tăng lên bao nhiêu không?”

“Bao nhiêu nha?”

“Phải tăng lên gấp 10 lần, nói cách khác, bọn họ thà đóng cửa tiệm cũng sẽ không làm như vậy.”

Sở Ngữ Vi mở to hai mắt: “Thì ra là khó khăn như vậy sao?”

“Các bạn thấy vui vẻ nên mới đi ra ngoài làm thực tiễn xã hội, nhưng người ta là làm việc để nuôi sống gia đình...!”

Trong khi hai người nói chuyện, thì vị tiên bối kia bỗng nhiên đi qua.

Ánh mắt của anh ta lướt qua Giang Chu, biểu cảm trên mặt khá khó coi.

Đây là Trình Giáo Kim từ nơi nào chạy ra?

Tại sao lại thân mật với cô gái mà mình nhìn trúng như vậy?

“Ngữ Vi, vị này là ai vậy?”

“Là bạn trai của...à không, là bạn học cấp ba của em, giờ đang học ở đại học Thượng Kinh bên đối diện!”

Vị tiên bối kia gật đầu, ánh mắt bất thiện: “Vị bạn học này, cậu vừa nói những thương gia ở đây sẽ không ký ư? Có võ đoán quá không?”

Giang Chu liếc mắt nhìn người này: “Đây là thường thức, bằng không thì ai sẽ đi mở quán ăn.”

“Được, nếu cậu cũng là sinh viên mới, vậy để tôi dạy cho cậu biết cái gì gọi là đàm phán!”

Vị tiên bối này nói xong, liền quay người đi vào một cửa tiệm ở đối diện.

Trùng hợp chính là, cửa tiệm này là một tiệm gà rán.

Trong toàn bộ khu phố ẩm thực này, thì cửa tiệm này là cửa tiệm dùng dầu nhiều nhất.

Ông chủ cửa tiệm này cũng là một người có trình độ văn hóa không cao.

Người này tên là Đại Cường.

Trong nhà còn có ba đứa con, và một người vợ đang ốm đau.

Tiền sinh hoạt của cả gia đình đều phụ thuộc vào tiệm gà rán này.

Bởi vậy, sau khi Đại Cường nhìn thấy bản thỏa thuận kia thì lập tức thay đổi sắc mặt.

“Cút đi, bắt tôi mỗi lần rán gà thì lại phải thay dầu một lần? Nhóc con, về nhà bú sữa mẹ đi!”

Vị đàn anh khóa trên kia lại cười rạng rỡ: “Anh ơi, dầu dùng nhiều lần sẽ gây ung thư, và vi phạm luật an toàn thực phẩm.!”

Đại Cường lườm người này một cái: “Tôi vi phạm pháp luật thì gọi cảnh sát đến bắt tôi đi, đám học sinh như các người còn quản chuyện của cảnh sát à?”

“Nhưng nếu cửa tiệm của anh bị niêm phong, thì anh sẽ còn mất nhiều hơn.”

“Có đi không? Không đi tôi bắt cậu làm sườn lợn rán.”

Vị tiền bối kia liền xấu hổ.

Vì sao mình lại chọn đúng cửa tiệm gà rán chết tiệt này chứ?

Trước đây anh ta chưa bao giờ gặp phải sự phản kháng kịch liệt đến như vậy.

Hay là đổi một cửa tiệm khác?

Lúc này, Giang Chu bỗng nhiên mở miệng nói: “Thấy chưa, đã nói là chắc chắn không được rồi mà, thế mà còn không tin.”

Sở Ngữ Vi cũng gật đầu: “Có vẻ rất khó khăn, tiền bối, đi thôi!”

Vị tiền bối kia nghe thấy vậy thì lập tức dừng bước chân lại.

Ngày hôm nay, phải cho Ngữ Vi nhìn thấy, mình có thể làm được chuyện mà người khác không làm được!

“Anh ơi, chúng em là học sinh, vì kiếm điểm nên mới đến đây, anh ký giúp em đi mà.”

Đại Cường quay đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Đưa tôi 20 ngàn, tôi sẽ ký ngay lập tức!”

Tiền bối lập tức sùng sốt: “Đây là những điều lệ mà anh nhất định phải tuân thủ, tại sao lại còn đòi tiền em?”

“Không có tiền thì đừng đứng đây nói nhảm nữa, về nhà bảo mẹ cậu ký cho.”

Chương 55: Trí tuệ của ông bà nội!

Những người phía sau nhìn đến đây thì đều lộ ra ánh mắt thất vọng.

Ngay cả những người có nhiều kinh nghiệm như đàn anh mà cũng không thể làm được.

Vậy căn bản là bọn họ không có cơ hội kiếm điểm từ chuyện này rồi.

Thế nhưng mà, vì mặt mũi của mình, nên vị tiền bối kia vẫn đang nỗ lực.

Dùng chiêu mình còn là học sinh.

Nếu chiêu này không được thì lại đánh bài tình cảm.

Nói chung, anh ta nhất định phải xử lý được tiệm gà rán này!

Mấy em gái phía sau còn đang nhìn mình với ánh mắt mong chờ kia!

“Ông anh...”

“Cút!”

“Ký đi mà!”

“Mang tiền ra đây!”

Trong khi vị tiền bối kia đang nỗ lực, thì Giang Chu bắt đầu đọc cẩn thận bản hiệp nghị này một chút.

Thật ra thì xã hội này chính là như vậy.

Quy định là một loại, nhưng cách làm thì lại là một loại khác.

Kiếp trước không phải cũng là như vậy sao?

Mọi người đều biết đồ ăn ở bên ngoài không lành mạnh, không sạch sẽ.

Nhưng vậy thì có cách nào đây?

Mở cửa tiệm là để nuôi sống gia đình, nên chỉ có thể hạ thấp thành phẩm.

Mà người muốn ăn thức ăn ngoài thì muốn tiết kiệm thời gian để tiếp tục làm việc.

Không phải bất cứ chuyện gì không phải đen thì sẽ là trắng.

Có điều, chuyện ngày hôm nay cũng cho hấn một lời cảnh tỉnh.

Điều quan trọng nhất trong ngành công nghiệp thực phẩm là gì?

Đương nhiên là an toàn thực phẩm rồi.

Giang Chu muốn làm ngành giao đồ ăn này thì chuyện này là một chuyện rất quan trọng.

Hấn cũng không muốn xảy ra một vài trường hợp ngộ độc thực phẩm.

Cho nên, hấn cũng cần một bản thỏa thuận an toàn thực phẩm.

Cùng lớp đó, vị tiền bối kia rút cuộc cũng đã bỏ cuộc.

Anh ta đã mở miệng rồi mà người ta vẫn không đồng ý.

Nếu tiếp tục thì chắc anh ta phải quỳ xuống cầu xin luôn quá.

Vậy không phải là sẽ mất mặt hơn sao?

“Ngữ Vi, đây thật sự chỉ là một bất ngờ thôi!”

“Ông chủ tiệm này có IQ không cao, anh thấy ai đi thuyết phục cũng không được đâu, chúng ta vẫn nên đi qua một tiệm khác thì hơn.”

Lúc này, Sở Ngữ Vi nhìn về phía Giang Chu: “Ba ba, mình muốn nhận điểm...”

Giang Chu nhìn Sở Ngữ Vi một cái: “Bạn đang bắt bí mình đấy à, lại vừa mở miệng đã kêu ba ba?”

“Ba ba, ba ba ngoan, ba ba tốt...”

“Câm miệng, haiz, để mình thử xem.”

Vị tiên bối kia nghe thấy câu này thì nở nụ cười.

Anh ta có nhiều kinh nghiệm như vậy mà còn không làm được.

Một tên sinh viên vừa tốt nghiệp trung học phổ thông xong thì có thể làm được cái gì?

Vì thể hiện trước mặt con gái mà cũng không cần mặt nữa à?

“Can đảm đấy, nhưng đừng lãng phí thời gian của bọn tôi!”

Giang Chu liếc mắt nhìn vị tiên bối này một cái, rồi làm như không nghe thấy mà đi về phía cửa tiệm gà rán.

Đại Cường đang đứng rán gà ở trước cửa còn tưởng rằng mấy người này chưa bỏ cuộc, anh ta lập tức tức giận mà cầm cái muôi lên.

“Đại Cường, muôi hạ lưu tình, là tôi!”

Đại Cường nghe thấy giọng nói này thì hơi sửng sốt: “Anh Tiểu Giang, sao anh lại đến đây?”

Tất cả thương gia ở trên phố ẩm thực này đều biết Giang Chu.

Dù sao Giang Chu cũng đã mang đến một lượng khách hàng cho bọn họ.

Mà số lượng khách này lại đại biểu cho tiền.

Cho nên, bọn họ cũng khá tôn kính Giang Chu.

“Anh giúp tôi một tay, ký cái này đi, đây là nhiệm vụ của bọn họ!”

Đại Cường hiện lên vẻ khó khăn: “Anh Tiểu Giang, bọn họ quả thực là bị điên nên mới bảo tôi rán một lần thì đổi một lượt dầu.”

Giang Chu vỗ vỗ vai Đại Cường: “Ký là ký, nhưng tạm thời anh không cần quan tâm chuyện này.”

“Tạm thời?”

“Chờ trang web của tôi ổn định, lượng khách hàng của anh càng ngày càng nhiều, thì chúng ta sẽ cải thiện chuyện này.”

Đại Cường nghe thấy sẽ có càng nhiều khách hàng thì hai mắt tỏa sáng: “Vậy cậu có thể ghim bài đề cử của tiệm tôi lên cao nhất được không?”

Giang Chu suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi sẽ cho đề cử của tiệm anh lên cao nhất tầm nửa ngày.”

“Vậy tôi ký!”

Đại Cường nói xong thì lập tức cầm bút lên ký xoẹt một cái.

Giang Chu cầm bản hiệp nghị trong tay, lại nhìn về phía Sở Ngữ Vi: “Mình mang về sao chép một phần, sau đó sẽ trả lại cho bạn!”

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Bạn sẽ tự mang đến cho mình sao?”

“Ừm, mình sẽ mang qua cho bạn!”

“Vậy bạn cầm đi, dù sao cũng chưa phải nộp luôn!”

Cùng lúc đó, đám học sinh phía sau đều nhìn về phía vị tiên bối kia.

Sao tiên bối nhà mình đã cầu xin hèn mọn như vậy mà cũng không thành công?

Còn người này mới nói hai ba câu thì đã thành công rồi?

Vị tiên bối kia liền cảm thấy rất mất mặt, nhưng càng nhiều hơn chính là cảm thấy kỳ lạ.

Đám thương gia trên con phố này không dễ nói chuyện như vậy mới đúng chứ?

Nếu không tại sao vừa rồi mình phải cầu ông nội, xin bà nội như vậy?

Ngay sau đó, anh ta bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng.

“Tên nhóc, chủ tiệm này là họ hàng thân thích nhà cậu đúng không?!”

“Bảo sao cậu bảo anh ta ký thì anh ta ký ngay, chuyện này có gì mà giỏi chứ?”

Giang Chu cũng không thể ý đến anh ta, mà nhìn về phía Sở Ngữ Vi: “Đi thôi, để mình bảo những người khác ký cho bạn!”

Sở Ngữ Vi mừng rỡ không thôi: “Ba ba, bạn tốt với mình quá rồi!”

“Đừng liêm, mình cũng cần dùng thứ này!”

“Ồ!”

Những người khác nghe thấy Giang Chu nói như vậy thì tất nhiên sẽ không tin.

Một nhà có thể thành công, lẽ nào những nhà còn lại cũng dễ dàng như vậy sao?

Vì vậy, mọi người đều đi theo Giang Chu đến cửa tiệm tiếp theo.

Chương 56: Chạy đâu!

Hai giờ sau, đám người cũng không còn gì để nói.

Bởi vì, tất cả thương gia đều ký rất vui vẻ.

Thậm chí, còn có người tặng dưa hấu và xúc xích cho Giang Chu.

Thậm chí di bán hủ tiếu kia còn sờ mông Giang Chu nữa!

Nếu như bọn họ muốn ký tên là đi cầu ông nội xin bà nội!

Vậy thì Giang Chu lại giống như ông bà nội của cả con đường này vậy!

Chẳng lẽ cả con đường này đều là họ hàng thân thích của Giang Chu?

Lúc này, vị tiền bối kia cũng không còn gì để nói.

Anh ta đã đi thực tiễn xã hội nhiều lần rồi, những chưa bao giờ gặp tình huống này cả.

Anh ta tình nguyện tin tưởng đây là gặp ma.

Sau khi ký tên xong, Giang Chu bỗng nhiên quay sang nhìn đám sinh viên năm nhất.

“Mọi người đều là sinh viên mới của đại học Thanh Bắc đúng không?”

Đám người đều gật đầu, ánh mắt còn mang theo vẻ mê mang, không ai hiểu Giang Chu hỏi cái này để làm gì.

“Thật ra thì đi làm thực tiễn xã hội cũng là một chuyện tốt!”

“Có thể đề cao ý thức xã hội, cũng có thể để mọi người hiểu được là, kiếm tiền cũng không dễ dàng.”

“Trường học an bài cũng không sai, chứ không phải cố tình làm khó mọi người.”

“Thế nhưng...”

Ánh mắt của Giang Chu đảo qua từng khuôn mặt non nớt kia.

“Thực tiễn xã hội không thể thoát lý khỏi hiện thực xã hội!”

“Xã hội chân chính hoàn toàn khác biệt với những gì mà mọi người tưởng tượng!”

“Các chuyên gia nói, dầu không thể sử dụng nhiều lần, cho nên có quy định an toàn thực phẩm.”

“Nhưng một người trên có giá, dưới có trẻ, thì có năng lực gì để đi tuân thủ quy định?”

“Mọi người đều là sinh viên đại học Thanh Bắc, sau này nhất định sẽ có thành tựu rất cao.”

“Hy vọng mọi người có thể sử dụng năng lực của mình để thay đổi thế giới này, chặt đứt gốc rễ của bần cùng, nghèo khó!”

“Làm cho tất cả người ở trên thế giới này đều có cái ăn, mà còn ăn an toàn.”

“Cứ như vậy nhé, tôi đi trước đây!”

Giang Chu bỏ bản thỏa thuận vào trong túi, rồi quay người rời khỏi phố ẩm thực.

Những lời vừa rời của hắn chỉ là do xúc động mà thôi.

Đầu năm nay làm ăn nhỏ cũng không dễ dàng chút nào.

Ngoại trừ đám thương gia lừa đảo có lòng dạ hiểm độc.

Khởi xương an toàn là chính xác, nhưng không thể một gậy đập chết được.

Trên thế giới này chỉ có một loại bệnh, đó chính là nghèo.

“Người đó... Thật sự là sinh viên năm nhất sao?”

“Sao tôi có cảm giác, nếu như không nhìn mặt, thì người này phải bằng tuổi cha mình nhỉ?”

Lúc này, đám sinh viên đại học Thanh Bắc đều ngơ ngẩn.

Bởi vì giờ phút cuối cùng.

Trong lòng bọn họ, bóng lưng của Giang Chu đã cao lớn không gì sánh được.

Đây mới chính là dáng vẻ trưởng thành nên có của các đàn anh khóa trên!

Giang Chu rời khỏi phố ẩm thực, đi về cổng trường đại học Thượng Kinh.

Hắn bỗng nhiên thở dài khi nhớ đến những chuyện vừa rồi.

Màn trang bức vừa rồi, thật sự quá đặc sắc.

Lại để cho Sở Ngữ Vi có thêm lý do để ưa thích mình rồi.

Làm Nam Thần thật sự quá mệt mỏi rồi.

Giang Chu vươn tay định móc điều thuốc, chợt phát hiện bao thuốc lá trong túi mình đã hết rồi.

Bởi vì vấn đề công việc, nên kiếp trước Giang Chu nghiện thuốc khá nặng.

Nhất là khi Giang Chu suy nghĩ, hắn sẽ móc một điều thuốc ra ngậm theo thói quen.

Kiếp trước, trước khi hắn nghịch pháo trong cổng ngầm, rồi xuyên việt trở về.

Thì hắn đã bắt đầu cai thuốc, dự định sinh con với Phùng Tư Nhược.

Chỉ là vẫn chưa kịp làm, thì chuyện bất ngờ đã xảy ra.

“Đời này cũng phải cai thuốc mới được!”

Giang Chu đi mua thuốc, vừa định làm một điều.

Bỗng nhiên, hai bóng người xuất hiện ở cửa siêu thị Hoa Liên.

Một người là Đinh Duyệt.

Một người khác chính là người đã né tránh hấn cả tuần nay,
Phùng Tư Nhược!

Từ hôm hấn ngã bài, nói rằng mình muốn cua nàng.

Thì con bé này còn không dám đi tập luyện luôn.

Cả tuần này, Giang Chu đều không nhìn thấy bóng dáng của
nàng đâu.

Rốt cuộc hôm nay hấn cũng bắt được nàng rồi!

Lúc này, hai cô gái vừa mới rời khỏi siêu thị.

Phùng Tư Nhược còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, thì đã bị
Giang Chu ép vào vách tường.

“Ngày nào cũng lần tránh mình, rốt cuộc cũng bị mình chớp
được rồi chứ?”

“Để cho bạn trốn này, còn dám trốn nữa không, hả?”

Phùng Tư Nhược lập tức hoảng sợ, nàng liền co ro vào một
góc.

Có điều, hôm nay nàng đi ra ngoài lại không đeo khẩu trang.

Cho nên có thể nhìn thấy hai vệt đỏ bừng ở trên gương mặt
của nàng.

Hình ảnh này cũng không khác gì hình ảnh ở trong hành lang
gần phòng tập luyện hôm đó cả.

Sói xám bắt đầu vươn móng vuốt.

Ngay sau đó, con thỏ trắng nhỏ không kịp chạy thoát đã bị đè
lại.

Con thỏ nhỏ sợ run người, ngay cả mở miệng cũng không
dám.

Đinh Duyệt nhìn thấy một màn này thì không nhìn được mà
mở to mắt.

Cô cũng không biết hai người này đã quen nhau.

Cô còn tưởng rằng tên Giang Chu này đang định làm gì đó sai trái.

“Giang Chu, ông...ông không được đùa giỡn lưu manh, bằng không thì tôi sẽ gọi người đến.”

Giang Chu quay đầu nhìn Đinh Duyệt: “Tôi trêu vợ mình mà cũng gọi là đùa giỡn lưu manh?”

“AI là vợ của ông, ông đừng thấy Tư Nhược hiền lành mà bắt nạt bạn ấy!”

Chương 57: Ừm, rất hay!

Đinh Duyệt ngó Giang Chu một cái, lại nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Tư Nhược, bạn đừng sợ, tên này là Giang Chu, là bạn học cùng lớp chúng ta.”

Hai gò má Phùng Tư Nhược đỏ bừng: “Mình biết...”

“Hả? Làm sao bạn biết?”

“Lần trước... Giang Chu đã đến phòng tập múa tim mình.”

Đinh Duyệt nhìn Giang Chu với ánh mắt khó tin: “Ông đi thật à?”

Giang Chu nhún mày: “Không đi làm sao được? Chẳng may vợ tôi bỏ chạy thì làm sao bây giờ?”

“Sao người này lại không biết xấu hổ như vậy nhỉ? Có phải là ông gặp cô gái nào thì cũng gọi là vợ không?”

“Nói vậy, tôi có gọi bà là vợ sao?”

Đinh Duyệt ngây ngẩn cả người, cô nghĩ lại một chút: “Hình như không có, chẳng lẽ vì ông sợ tôi quá hung(ngực) dữ?”

Giang Chu khịt mũi coi thường: “Bà còn không bằng cả Sở Ngữ Vi nữa là!”

“Mặc kệ, nói thế nào thì ông cũng không được bắt nạt Tư Nhược!”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Ừm, đừng bắt nạt mình...”

Giang Chu nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược:
“Minh hỏi bạn, tại sao bạn không đến phòng luyện múa tập luyện?”

“Có bạn ở đây, mình sợ hãi!”

“Minh kinh khủng như vậy sao?”

Phùng Tư Nhược ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Giang Chu, rồi lại rất nghiêm túc mà gật đầu.

Ai sẽ cảm thấy một người xa lạ bỗng nhiên lao đến gọi mình là vợ không đáng sợ?

Nếu như không phải Giang Chu không có hành vi quá đáng hơn, thì nàng đã phải suy nghĩ đến chuyện nghỉ học rồi.

“Cho bạn một cơ hội nữa, nghĩ kỹ rồi hãy nói!”

Phùng Tư Nhược cắn môi, lại không nói lời nào.

Giang Chu suy nghĩ một chút, rồi nhìn về phía Đinh Duyệt:
“Bà về trước đi, lát nữa tôi sẽ đưa cô ấy về ký túc xá.”

“Không được, ông nằm mơ đi thôi!”

“Nếu như bà không về, thì tôi sẽ nói cho mọi người biết, bà có một chân với Từ Hạo Đông trong phòng tôi.”

Đinh Duyệt mở to mắt: “Ông ông ông... ông nói vậy, tôi còn không biết tên đó.”

Giang Chu cười híp mắt: “Bà không cần biết, mọi người biết là được, như vậy thì bà đừng hòng tìm bạn trai ở đại học.”

Đinh Duyệt nghe đến đây thì mặt đã trắng bệch: “Không được không được, ông không thể đặt điều bịa đặt như vậy được!”

“Vậy bà về trước đi, để vợ tôi ở lại đây một lát!”

“Không được, tôi không thể để Tư Nhược ở lại đây với một kẻ nguy hiểm như ông được!”

“Vậy thì tôi chỉ còn cách tung tin đồn thôi!”

Giang Chu lấy điện thoại di động ra, giả bộ muốn đánh chữ ở trong nhóm chat.

Nhưng đúng lúc này, Phùng Tur Nhược đã túm tay áo của hắn:
“Bạn đừng bắt nạt Đinh Duyệt...”

“Có thể, nhưng bạn phải đi dạo phố với mình!”

“Bạn cũng đừng bắt nạt mình...”

“Chỉ cần bạn không chạy trốn như lần trước, thì mình sẽ không bắt nạt bạn, cũng không bắt nạt Đinh Duyệt!”

Phùng Tur Nhược lắc lắc cái đầu nhỏ, suy nghĩ cẩn thận một chút rồi nói: “Được rồi!”

“Này, Tur Nhược, bạn đừng tin miệng mấy tên đàn ông, bọn họ giỏi nhất là lừa gạt đấy!”

Giang Chu nhìn Đinh Duyệt một cái: “Xem ra bà thật sự rất yêu thích Từ Hạo Đông nhỉ, đúng không?”

Đinh Duyệt nguýt Giang Chu một cái: “Ông đừng kiêu ngạo, đi thì đi!”

“Ừm, tôi tin tưởng bà không có quan hệ gì với Từ Hạo Đông rồi!”

“Khốn nạn!”

Đinh Duyệt liếc mắt nhìn Phùng Tur Nhược: “Tur Nhược, chỉ đi dạo quanh đây thôi, đừng đi quá xa, biết chưa?”

Phùng Tur Nhược gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn Đinh Duyệt đi xa.

Lúc này, trong cái ngõ nhỏ chật hẹp bên cạnh siêu thị.

Hai người đang đứng đối diện nhau, giống như đã trở lại kiếp trước.

“Ăn cơm chưa?”

“Ăn...ăn rồi!”

Giang Chu nhìn Phùng Tur Nhược: “Sau này, ngày nào cũng phải đến phòng luyện múa chờ mình, biết chưa?”

Phùng Tur Nhược rút cái đầu nhỏ lại: “Không được, mình sợ bạn...”

“Mình cũng không ăn thịt người mà!”

“Nhưng mà bạn muốn cưa mình!”

Giang Chu có chút dờ khóc dờ cười: “Bạn không đồng ý là được mà? Mình cũng có bắt ép bạn đâu!”

Phùng Tư Nhược yên lặng một lát: “Vây...vây bạn phải hứa, không được bắt nạt mình!”

“Cái này thì không được, mình luôn không không chế được bản thân.”

“Vây mình không đến phòng luyện múa...”

Giang Chu mở điện thoại di động lên, đặt ống nghe ở bên tai Phùng Tư Nhược.

Con bé này không hiểu Giang Chu định làm gì nên sợ hết hồn.

Nàng vừa định tránh ra, thì chợt nghe thấy một đoạn giai điệu.

Khúc dạo đầu là tiếng piano du dương.

Tiếng gió nhẹ nhàng bay bổng.

Hai âm thanh đan vào nhau, lại tách ra, rồi lại đan vào nhau lần nữa.

Sau đó, một giọng hát ấm áp bỗng nhiên xuất hiện.

“Tôi từng mê muội trước thế giới rộng lớn này, cũng đắm chìm trong những câu chuyện hoang đường.”

...

“Tôi đã từng trao cả thanh xuân của mình cho cô ấy! Những ngón tay khảy lên chuyện tình mùa hè!”

...

Giang Chu bỗng nhiên lấy điện thoại di động về: “Mình đã tìm người bên học viên âm nhạc làm nhạc đệm, hơn nữa còn thu một bản demo, có hay không?”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Ừm, rất hay!”

“Chiều nào mình cũng chạy qua phòng luyện múa, là vì muốn cho bạn nghe cái này, thế mà bạn còn trốn mình?”

“Vây...vây lần sau mình không trốn nữa.”

Giang Chu khẽ mỉm cười: “Mở bluetooth trên điện thoại di động của bạn ra, mình sẽ gửi cho bạn.”

“Ồ!”

Chương 58: Ngã hô!

Phùng Tư Nhược móc một cái điện thoại N97 trong túi của mình ra.

Đây là máy mới vừa ra thị trường vào tháng sáu năm nay, giá 2300 đồng.

Trên thị trường điện thoại di động giải trí ở trong nước, thì chiếc N97 này là chiếc điện thoại di động đắt nhất.

Giang Chu thì dùng Nokia 5230, giá 899 đồng.

Vẻ ngoài cũng tương tự như N97, nhưng lại rẻ hơn phân nửa.

“Mở bluetooth chưa?”

“Mở... mở rồi!”

Keng!

Sau khi gửi bài hát xong.

Phùng Tư Nhược liền nhét điện thoại di động vào trong túi, nàng bỗng nhiên lại hơi sững sờ.

Sau đó, nàng liền móc móc túi, mò ra một viên kẹo hình con thỏ trắng.

Hình như cái này là đồ trong siêu thị.

Bởi vì siêu thị không có tiền lẻ, cho nên dùng mấy cái kẹo để thay thế cho 5 xu tiền.

Thời điểm này, thanh toán bằng điện thoại di động vẫn chưa phổ cập.

Rất nhiều siêu thị đều làm như vậy.

Không có tiền lẻ thì liền đưa kẹo, đưa khăn giấy...

Phùng Tư Nhược ngược mắt lên nhìn Giang Chu một cái.

Giang Chu cũng đang nhìn nàng: “Sao thế? Thưởng thức vẻ đẹp của mình à?”

“Cho bạn...”

“Hử? Cái gì?”

Phùng Tư Nhược móc con thỏ trắng trong túi ra đưa cho Giang Chu.

Giang Chu thấy hơi bất ngờ: “Bạn đang ám chỉ mình, sói xám nhất định phải ăn con thỏ trắng nhỏ sao?”

“Mình không phải con thỏ trắng nhỏ...”

“Đó là dĩ nhiên, bạn là vợ mình mà!”

Giang Chu nói xong liền đưa tay qua cầm kẹo.

Kết quả là Phùng Tư Nhược giận dữ, liền thu tay lại, không cho nữa.

“O? Đồ tặng ra ngoài rồi mà còn lấy về à?”

“Không phải vợ!”

“Ồ, nếu bạn không thích cách xưng hô này, vậy sau này mình sẽ gọi bạn là Honey nha!”

Phùng Tư Nhược mở to hai mắt, nàng đã hiểu thế nào là, người không muốn mặt, vô địch thiên hạ rồi.

Giang Chu bắt lấy tay của Phùng Tư Nhược, cướp lại viên kẹo, rồi nhét vào miệng.

“Ừm, vô cùng ngọt ngào, giống hết mùi vị của bạn!”

Phùng Tư Nhược kinh ngạc: “Bạn... bạn còn chưa bóc vỏ kẹo kìa!”

“Đúng thế, mình ăn là hương vị lòng bàn tay bạn kìa.”

Giang Chu mặt không đỏ, tim không đập nhanh nói: “Còn có mùi vị của bột giặt, chắc là do để trong túi hơi lâu!”

Phùng Tư Nhược đỏ bừng cả mặt, hai hàm răng trắng cũng cắn chặt vào nhau.

Giang Chu nhìn thấy vẻ mặt này của nàng thì lại rất vui sướng.

Bởi vì, so với lần gặp mặt đầu tiên, Phùng Tư Nhược đã thả lỏng hơn một chút rồi.

Khi đối mặt với mình cũng đã không còn khăn trương và câu thúc nữa.

Đây là một khởi đầu khá tốt.

Kẹo cũng cho rồi, vậy ngày mang về làm vợ còn xa sao?

Lúc này, sắc trời bắt đầu tối dần.

Màn đêm từng bước bao trùm qua nơi đây.

Giang Chu liếc mắt nhìn thời gian, phát hiện đã hơn bảy giờ tối rồi.

Đình Duyệt vẫn đang gửi tin nhắn QQ cho hấn từ nãy đến giờ.

Bảo hấn mau chóng đưa Phùng Tư Nhược bình an trở về ký túc xá.

Tuy rằng Đình Duyệt này rất thích xen vào chuyện của người khác.

Nhưng cô ấy cũng là một người rất quan tâm đến bạn bè.

Hơn nữa, Đình Duyệt này còn là phù dâu trong đám cưới kiếp trước của mình.

Cho nên, dù Đình Duyệt đang ra lệnh cho hấn, nhưng Giang Chu vẫn không ghét.

Giang Chu cất điện thoại di động đi, lại nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

“Còn muốn đi dạo không? Không muốn thì mình sẽ đưa bạn về!”

Phùng Tư Nhược nghe thấy câu này thì yên lặng một lát.

Thật ra thì nàng rất thích đi lang thang.

Đương nhiên là đi một mình, lại không cần phải xã giao rồi.

Nhưng mà nàng hơi nhát gan, nên không dám đi ra ngoài một mình.

Cho nên, dạo gần đây đều là Đình Duyệt đi dạo với nàng.

Đình Duyệt này rất biết chiều cô bạn bè, hơn nữa còn rất lắm lời.

Nên mình không cần lên tiếng, mà chỉ cần yên lặng lắng nghe là được.

Nhưng nàng vẫn lo lắng gặp phải người khác, lo lắng ánh mắt của người khác.

Nhưng đi dạo với Giang Chu thì khác.

Nàng căn bản là không có thời gian đi lo lắng, sợ hãi người khác.

Nàng chỉ cần sợ hãi và lo lắng một mình Giang Chu là đủ rồi.

Bởi vậy, Phùng Tư Nhược cũng cảm thấy mình rất kỳ quái.

Nàng lại vẫn muốn tiếp tục đi dạo với Giang Chu mới lạ chứ.

Đến tám giờ đúng, Giang Chu đưa Phùng Tư Nhược an toàn trở về ký túc xá.

Sau đó, hắn cũng trở về ký túc xá của mình, lúc này, hắn mới phát hiện, trên điện thoại di động của mình còn rất nhiều tin nhắn chưa đọc.

Trong đó, số lượng nhiều nhất chính là của Sở Ngữ Vi.

“Hôm nay, lúc ở phố ẩm thực thì bạn quá ngầu rồi, đám bạn học của mình đều khen bạn hết.”

“Giang Chu, bạn đâu rồi? Sao không trả lời tin nhắn của mình vậy?”

Giang Chu mở điện thoại di động lên, trả lời một câu: “Sinh viên thì có thể có chuyện gì, tất nhiên là chui vào rừng cây để yêu đương rồi.”

Ngay sau đó, là tin nhắn của Quách Vĩ.

Tin của Quách Vĩ thì vui hơn Sở Ngữ Vi nhiều.

“Lão Giang, dường như Trịnh Vũ hơi là lạ, ngày nào cũng như thất hồn lạc phách vậy!”

“Hôm trước, tên này còn đi ra ngoài uống rượu say, rồi ngã xuống hồ nhân tạo trong trường, cuối cùng còn bị phạt nặng!”

Cái đêch, lại còn ngã xuống hồ?

Chuyện thất tình đã kích Trịnh Vũ mạnh như vậy cơ à?

Chương 59: Đàn ông 35 không ăn chiêu này!

Giang Chu liền mở danh bạ, gọi điện thoại cho Quách Vĩ.

“Alo, Lão Giang, sao lúc này mới gọi cho tôi thế?”

“Tán gái thôi, vừa trở về ký túc xá xong, ông bảo Trịnh Vũ bị làm sao cơ?”

“Mấy hôm trước bị ngã xuống hồ nhân tạo, rồi lại bơi một vòng, còn vừa bơi vừa gào khóc nữa!”

Giang Chu có chút khó hiểu: “Đã hơn một tuần rồi, sao giờ ông mới chia sẻ tin vui này với tôi?”

Quách Vĩ lập tức trả lời: “Tôi cũng mới nghe nói thôi, ông có biết nguyên nhân gì không, tôi hỏi tên đó thì tên đó cũng không nói.”

“Biết chứ, tên đó biết chuyện tôi thay bằng vệ sinh cho Sở Ngũ Vi!”

“Cái đêch, thật hay giả vậy?”

Giang Chu duỗi eo một cái: “Dù sao cũng không kém bao nhiêu, ông cứ coi là thật đi.”

Quách Vĩ chép miệng một cái: “Ai có thể ngờ được, thì ra ông không bị từ chối, mà là hoa khôi theo đuổi ngược ông mới đúng!”

“Đừng nói mấy chuyện vớ vẩn này nữa, cuộc sống đại học của ông thế nào rồi?”

“Cũng tạm được, chỉ là không biết tán gái thế nào đây, cho nên mới muốn học hỏi anh Giang ông vài chiêu đây!”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Ly dị, độc thân mang theo một đứa con, có được không?”

Quách Vĩ lập tức sững sờ một chút: “Không cần phải vậy chứ? Điều kiện của tôi mà chỉ tìm được người như vậy sao?”

“Vậy thì không còn rồi, mà ông vẫn chưa tìm được mục tiêu à?”

“Nhắc đến mục tiêu, thì đúng là có một cái!”

Giang Chu ừ một tiếng: “Là bạn học trong lớp à?”

Quách Vĩ hơi xấu hổ nói: “Là một đàn chị học năm ba, là người địa phương Thượng Kinh!”

“Muốn chơi đàn chị cơ à, A Vĩ, ông có tiền đồ đây!”

“Hắc hắc, cũng bình thường!”

Giang Chu chậm điều thuốc: “Khi nào rảnh rồi thì dẫn đi gặp mặt xem?”

Quách Vĩ liền nói: “Không được, bây giờ tôi còn chưa biết tên người ta nữa kìa!”

“Tên còn không biết, mà cmn cũng gọi là mục tiêu?”

“Vạn sự khởi đầu nan mà!”

Giang Chu phun một làn khói: “Người bản địa Thượng Kinh không dễ cura cảm đâu, ông nên suy nghĩ thêm một chút đi.”

“Tôi biết chứ, chờ tôi thành công thì nhất định sẽ dẫn đi cho ông xem mặt.”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Chu liền đi thay dép.

Hắn chuẩn bị đi tắm rửa một chút, sau đó thì quay lại chém gió với đám bạn cùng phòng.

Nhưng đúng lúc này, hắn lại phát hiện, tin nhắn của Sở Ngữ Vi đã đầy màn hình.

“Giang Chu, bạn thật sự đang yêu đương á?”

Giang Chu cấp tốc đánh chữ: “Vẫn chưa, vẫn đang theo đuổi.”

Sở Ngữ Vi không biết nên trả lời thế nào, nàng không biết làm gì hơn là gửi một cái icon đau khổ.

“Bạn học cũ thân mến, không cần đau lòng, xin hãy chúc phúc cho mình đi.”

“Không, mình sẽ không chúc phúc cho bạn.”

Giang Chu lại chậm điều thuốc: “Bạn thật là khó hiểu, mình tỏ tình thì bạn từ chối, mình muốn yêu đương với người khác thì bạn lại không chúc phúc?”

Sở Ngữ Vi yên lặng hồi lâu: “Rõ ràng là mình không từ chối bạn...”

“Vớ vẩn, chẳng lẽ mình bị mất trí nhớ à?”

“Bạn có nhớ là mình đã nói thế nào không?”

“Ừm, hả?”

“Mình đã nói là, mình sẽ không yêu đương trước khi tốt nghiệp đại học, bạn không thể chờ mình một chút sao?”

Giang Chu đọc được những lời này thì lập tức nổi da gà.

Nữ Thần đều sẽ nói như vậy với đám liêm cầu, đúng không?

Họ vừa không muốn đồng ý, nhưng lại muốn hưởng thụ cảm giác được liêm.

Cho nên, họ không bao giờ nói một lời chết luôn cả.

Khiến cho đám liêm cầu cảm thấy, mình vẫn còn hy vọng!

Nhưng mà rất xin lỗi.

Đàn ông 35 tuổi không ăn chiêu này đâu.

Đại học Thanh Bắc, ký túc xá nữ.

Sở Ngữ Vi đặt điện thoại di động xuống, tâm trạng từ từ hạ thấp.

Nữ Thần, cũng không phải không buồn không lo.

Nữ Thần, cũng sẽ có phiền não của mình.

Nàng không muốn Giang Chu yêu đương.

Nhưng lại chưa nghĩ ra, có nên theo đuổi ngược lại Giang Chu hay không.

Hóa ra... Cảm giác thăm mền là như vậy.

Sở Ngữ Vi đã cảm nhận được một loại cảm giác gọi là lo được lo mất.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng biết, thích một người, thì ngày nào cũng sẽ nhớ về người đó.

Trước kia, có một số chuyện mà nàng nghĩ mãi không hiểu.

Tại sao đám liếm cầu kia lại rảnh rỗi như vậy?

Tại sao ngày nào bọn họ cũng có thời gian để nhắn tin cho mình?

Tại sao ngày nào bọn họ cũng hỏi những câu nhàm chán như ăn cơm chưa, ngày ba bữa đầu hỏi một lần?

Thì ra, không phải quá rảnh rỗi, mà là vì quá quan tâm.

Quan tâm đến mức trong đầu chỉ còn lại người kia.

Cho nên, không còn hứng thú gì với những chuyện khác.

“Không phải vì cô đơn nên mới nhớ anh, mà là vì nhớ anh nên mới cô đơn.”

Sở Ngữ Vi cầm điện thoại di động lên, do dự một lát rồi mới đăng một bài viết lên vòng bạn bè.

Đây lời một bài hát.

Là đĩa đơn của một nhóm nhạc có tên là T.R.Y, vừa mới phát hành vào tháng giêng năm nay.

Nó miêu tả trạng thái tâm lý của một cô gái đang đấu tranh với những thành công và mất mát trong tình yêu.

Ngay sau khi bài hát này được phát hành, nó đã trở thành một bản HIT ở trên internet.

Cũng khiến cho vô số liếm cầu bất kể nam nữ đều lẫn rơi lệ.

Mà Sở Ngữ Vi đang mượn bài hát này, để biểu đạt nỗi lòng của mình.

“Đàn em khóa dưới, em không tìm được người đi cùng à, anh dẫn em đi xem phim nhé?”

“Hoa khôi, sao em biết anh đang nhớ em vậy?”

“Cuộc sống đại học rất cô đơn à? Hay là mình đi qua chơi với bạn nhé?”

“Bạn đang nói đến mình sao? Có lẽ mình không nên từ bỏ tình yêu của mình?”

“Ngữ Vi, bây giờ anh đang ở dưới ký túc xá của em này, em có xuống không?”

“Chỉ cần bạn muốn, thì mình sẽ chạy ra ga tàu ngay bây giờ, chiều mai sẽ đến Thượng Kinh!”

...

Sở Ngữ Vi nhìn thấy những bình luận này thì không khỏi thờ dài.

Thứ nàng muốn, căn bản không phải bình luận của những người này.

Dù bình luận có nhiệt tình đến đâu, có tích cực đến đâu thì sao chứ?

Nàng chỉ hy vọng người kia xuất hiện mà thôi.

Dù chỉ là một cái like thôi cũng được.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên lại xuất hiện ở khu bình luận.

“Đúng léo nha léo nhéo nữa, ngủ đi, ngày mai sẽ mang bản thỏa thuận qua cho bạn.”

Sở Ngữ Vi mở to hai mắt, lập tức trả lời: “Được, mình ngủ ngay đây!”

Sau khi gõ hàng chữ này xong, khóe miệng của nàng rớt cuộc cũng cong lên.

Ngày mai, Giang Chu sẽ đến tìm mình.

Cùng lúc đó, Giang Chu ở trong ký túc xá chỉ biết thờ dài.

Nữ đồng chí Sở Ngữ Vi này, thật là không nói Võ Đức gì cả.

Dĩ nhiên lại dùng những lời lẽ đó để trêu chọc một lão đồng chí 35 tuổi như mình.

Nhắc đến già...

Diệp Mặc cũng mở to mắt.

Đến đại học đã được một tuần lễ rồi, hắn vẫn luôn vội vàng tán gái và gây dựng sự nghiệp.

Nên vẫn chưa gọi điện thoại cho cặp vợ chồng già ở trong nhà.

Quý bà Viên Hữu Cầm chắc chắn sẽ mắng mình vô lương tâm.

Giang Chu run như cây sậy, lập tức gọi điện thoại cho mẹ ruột.

“Đồ không có lương tâm, còn biết gọi điện thoại về nhà cơ à?!”

“Mẹ, mẹ nghe con giải thích, dạo gần đây con quá bận rộn!”

“Bận rộn cái gì mà còn quên cả mẹ ruột?”

“Mẹ không phải bảo con tìm con dâu cho mẹ sao? Nên ngày nào con cũng phải chạy theo vài cô, quá bận rộn!”

Viên Hữu Cầm yên lặng một lát: “Con trai, là nữ là được, đừng tìm nam nhé!”

Giang Chu suýt nữa sặc chết: “Con nói thật mà!”

“Thật ra thì, từ sau khi con không có hứng thú với Ngũ Vi, thì mẹ và cha con cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi.”

“Vậy hai người không cần lo lắng, con sẽ dẫn một người con dâu còn tốt hơn Sở Ngũ Vi về cho cha mẹ.”

“Tốt hơn?... Là con trai sao?”

“Con gái!”

Đúng lúc này, Giang Hoành Sơn cũng kêu lên một câu: “Bớt gây sự đi, làm vài chuyện có ý nghĩa hơn đi.”

Giang Chu thở dài: “Con biết mà, bây giờ con đang gây dựng sự nghiệp này!”

“Thật sự bán tất với miếng lót giày ở trường học à? Quá mất mặt, ra ngoài đừng có nói là con của ta nhé.”

“Vậy cha đừng hòng con sẽ nuôi cha, con chỉ nuôi mẹ thôi, còn cha ở gầm cầu đi.”

“Ah, thằng nhóc thôi này muốn tạo phản à?”

Viên Hữu Cầm quát Giang Hoành Sơn một tiếng, rồi nói:

“Con trai, dạo này Ngũ Vi thế nào rồi?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Chắc là vẫn tốt thôi, cụ thể ra sao thì còn không rõ lắm!”

“Nói thế nào thì chú Sở và cha con cũng là chiến hữu, con phải chiều cổ con bé một chút, thỉnh thoảng qua thăm con bé,

hỏi con bé có cần gì không...”

“Mẹ, mẹ muốn nhận Sở Ngũ Vi là con nuôi à, rồi quên luôn đứa con trai này?”

Giang Chu nhin không được mà phàn nàn một câu.

Nào có cha mẹ nào thúc giục con trai mình đi làm liêm cầu chứ?

Nếu như mình ở kiếp trước, thì có lẽ sẽ lấy cớ là nghe lời cha mẹ, mà ngoan ngoãn đi qua đó.

Dù sao, hắn cũng muốn tìm lý do để nhìn thấy Nữ Thần ngày nhớ đêm mong mà.

Nhưng kiếp trước, hắn cũng không giúp cảnh sát bắt tội phạm giết người, hai gia đình cũng không có qua lại.

Chuyện này khiến cho Giang Chu triệt để từ bỏ ước mơ về Sở Ngũ Vi.

Viên Hữu Cầm thở dài: “Thật ra thì mẹ và cha con cũng muốn, nhưng không biết Ngũ Vi người ta có muốn hay không?”

Giọng nói của Giang Hoành Sơn lại xuất hiện lần nữa: “Hay là chúng ta lại sinh thêm một đứa con gái, rồi ném thẳng nhóc Giang Chu này đi.”

“Cút, ông này, già rồi mà còn không biết thẹn, cút vào rửa bát đi.”

“Rửa, tôi rửa ngay đây...”

Đầu dây điện thoại bên kia, mặt Giang Chu đã đen xì.

Hai người này thật sự muốn nhận Sở Ngũ Vi làm con nuôi à?

Vậy thì không được!

Con bé kia, bây giờ đã gọi mình là ba ba ba ba rồi.

Bỗng nhiên lại trở thành em gái, vậy không phải là kém một thế hệ rồi sao?

Nói đi nói lại, lẽ nào đứa con trai như mình lại không đáng tiền như vậy à?

“Con trai, cúp máy rồi à?”

“Chưa cúp, nhưng đang lạnh run vì bị vứt bỏ đây!”

“Ồ, vậy con ở trường phải biết chăm sóc mình và Ngữ Vi nhé.”

“Vâng vâng, hai người mau đi luyện acc phụ đi!”

“Luyện acc phụ cái gì?”

“Chính là lão đại trong nhà đã phế, lại sinh thêm một đứa nữa để bồi dưỡng.”

“Giang Chu, con nói hươu nói vượn nữa, thì mẹ sẽ xé rách miệng cha con đấy!”

Vì tính mạng của cha ruột, Giang Chu lập tức cúp điện thoại.

Hai vợ chồng già này, một người còn bạo lực hơn một người.

Sau đó, hắn liền xỏ dép vào, đi đánh răng rửa mặt, tắm rửa.

Tắm rửa xong, đã khoảng 10 giờ.

Bốn người trong phòng liền kéo bàn ra, ngồi đánh bài.

Đang đánh bài, bỗng nhiên Giang Chu mở miệng như không có chuyện gì xảy ra.

“Này các anh em, các ông có sử dụng Món Ngon không thế?”

Trương Nghiễm Phát gật đầu: “Dùng chứ, đúng là rất khá, hiện giờ tôi khỏi cần mất công nghĩ xem hôm nay ăn gì nữa rồi.”

“Cao Văn Khải, ông thì sao?”

“Tôi không dùng, ngày nào tôi cũng chạy đi phố ẩm thực mua đồ ăn cho đàn chị, cho nên không cần dùng!”

Giang Chu liếc mắt nhìn tên liếm cầu này đầy khinh bỉ: “Hạo Đông, ông có dùng không?”

Từ Hạo Đông chột vồ bàn một cái, mặt hiện lên vẻ không cam lòng: “Tôi cmn bị mấy cái ảnh quảng cáo vừa đói vừa khát kia lừa vào!”

“Cảm giác thế nào?”

“Cũng được, nhưng lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.”

Giang Chu trong lòng hơi động: “Ông cảm thấy thiếu cái gì?”

Từ Hạo Đông gãi đầu: “Nếu có thể trực tiếp gọi đồ ăn khi xem quảng cáo thì tốt!”

“Rất tốt nha Hạo Đông, ông cũng có đầu óc làm ăn đấy!”

“Haiz, thỏa luận mấy chuyện này làm gì, dù sao cũng không liên quan đến chúng ta, đánh bài đi.”

Chương 61: Nghe giọng của anh và chìm vào giấc ngủ!

“Bốn con 6!”

“Bốn con 10, ha ha!”

Giang Chu mở to mắt nhìn: “Hạo Đông, tôi vừa đánh ba con 10 rồi, ông lấy đâu ra bốn con 10 vậy?”

Trương Nghiễm Phát lập tức bới bài ở trên bàn: “Cái đêch, ông giỏi đấy, còn dám trộm bài ở trên bàn cơ à?”

“Các anh em, tịch thu gia sản rồi chơi chết tên khốn này đi!”

Từ Hạo Đông liếc mạng ôm bàn tay phải của mình: “Đánh đâu cũng được, nhưng hãy buông tha cho bạn gái tôi, cô ấy là vô tội!”

“Được, vậy thì đánh bạn gái của tên này đi!”

“Cái đêch, các ông có phải là người không, đừng làm cô ấy bị thương mà!”

Sau đó, hai người Trương Nghiễm Phát và Cao Văn Khải đều xông lên.

Toàn bộ căn phòng đều là một mảnh gào khóc bị thương.

Tiếng động này làm cho mấy phòng bên cạnh đều phải ngó đầu ra.

Giết heo à?

Sao lại còn kêu đừng đánh bạn gái tôi nữa?

Đám sinh viên mới năm này cũng quá trâu bò rồi, còn dám đem bạn gái về phòng ký túc xá nữa.

Lúc này, Giang Chu đang ngồi ở một bên, lại cầm điện thoại di động lên xem.

Hôm nay, khi hắn đi dạo phố với Phùng Tư Nhược thì đã add QQ của nàng.

Có điều, hắn không vội vàng nhắn tin cho nàng.

Dù sao, mình cũng không phải người có thói quen làm liêm chó àm.

Nhưng mà lúc này đã hơn 10 giờ rồi.

Theo đạo lý mà nói, thì Phùng Tư Nhược đã tắm rửa rồi lên giường rồi.

Ừm, lúc này gửi tin nhắn cũng không khác gì lắm.

“Vợ ời, đang làm gì đây?”

Điện thoại không trả lời.

“Ngày mai dẫn bạn đi coi phim nha, hiệp sĩ Đào Hoa đại chiến quái vật Hoa Cúc!”

Điện thoại vẫn không trả lời.

“Ngày nghỉ lễ bạn có rảnh không? Mình dẫn bạn về nhà ra mắt bố mẹ, bọn họ vẫn luôn muốn gặp bạn đây!”

Điện thoại vẫn không trả lời như cũ.

Giang Chu quay sang đánh bạn gái Từ Hạo Đông mấy phát, rồi lại nhặt điện thoại di động lên.

“Bạn học Phùng, nếu như bạn không trả lời, thì mình sẽ tung tin đồn về Đinh Duyệt!”

Phùng Tư Nhược: “Ngủ rồi!”

Giang Chu: “Ngủ mà vẫn có thể gõ chữ? Lợi hại thật!”

“Là mộng du!”

“Vậy mời bạn mộng du đến bên mình ngay đi, mình cho bạn ăn kẹo!”

Phùng Tư Nhược do dự rất lâu, rồi lại gửi một icon tức giận.

Giang Chu nhướn mày lên: “Tối ngủ nhớ đắp chăn kín vào, đừng để mông bị lạnh nha!”

“Lưu manh, mình ngủ đây!”

“Nhớ kỹ là phải mơ đến mình nha.”

“Không thèm!”

Cùng lúc đó, trong ký túc xá nữ của đại học Thượng Kinh.

Phùng Tư Nhược lấp tai nghe vào điện thoại di động, lại nằm xuống, kéo chăn kín mít.

Trong tai nghe của nàng truyền ra một giọng hát ấm áp.

Hát về thế giới to lớn, hát về ước mơ tuổi thơ.

Hát như đang hát về nàng, hát như mùa hè trong tầm tay.

Phùng Tư Nhược cũng không biết vì sao.

Khi nàng nghe thấy bài hát này thì nàng lại cảm thấy rất an tâm.

Giống như có một người đang nói với nàng.

Nói cho nàng biết không cần phải sợ, nói cho nàng biết thế giới rất rộng lớn.

Đối với những người bệnh bị chứng sợ đám đông và xã hội như nàng mà nói, thì rời ra đến trường là một chuyện rất kinh khủng.

Kể cả ở trong ký túc xá, mà ngày nào nàng cũng ngủ không ngon.

Nhưng mà sau khi nghe bài hát này, thì nàng lại cảm thấy, đêm nay nhất định mình sẽ có một giấc mơ đẹp.

“Tư Nhược, bạn đang nghe gì thế?”

Phùng Tư Nhược khẽ ngẩng đầu lên, phát hiện Đinh Duyệt đã chạy đến bên giường của mình.

Vì vậy, nàng tháo một bên tai nghe xuống, lại đeo lên cho Đinh Duyệt.

Đinh Duyệt nghe được một đoạn thì cũng say mê vào trong đó.

“Hay quá, đây là bài hát của ai thế, giọng hát này cũng rất quen nha!”

Phùng Tư Nhược mở to đôi mắt sáng ngời, nàng chỉ cười chứ không nói gì.

Đinh Duyệt nhú mày: “Là Lê Minh à? Nhưng lại có chút không giống lắm!”

“Không phải!”

“Sao mình nghe thấy quen tai như vậy nhỉ?”

Đương nhiên là quen tai rồi.

Bởi vì đây là giọng nói của tên lưu manh kia mà.

Phùng Tư Nhược chỉ suy nghĩ, chứ không nói những lời trong lòng của mình ra.

Sau đó, nàng lại cười ngọt ngào, rồi từ từ nhắm hai mắt của mình lại.

Không lâu sau, ánh trăng cũng mờ dần.

Một đêm nhanh chóng trôi qua.

Đảo mắt liền đến giờ làm việc của mặt trời rồi.

Sau khi rời giường, Giang Chu liền đi đánh răng rửa mặt.

Sau đó liền cầm bản thảo thận an toàn thực phẩm đi ra khỏi trường học.

Tối hôm qua, hắn đã đồng ý với Sở Ngữ Vi ở trên QQ.

Nói hôm nay mình sẽ chạy qua bên đối diện tìm nàng.

Không làm chuyện mình đã đáp ứng thì không phải phong cách của hắn.

Giang Chu đi đến đại học Thanh Bắc.

Thì Sở Ngữ Vi cũng đã chờ hắn ở dưới ký túc xá rồi.

Nàng mặc một chiếc áo sơ mi màu đỏ có cổ rộng, bên dưới là một chiếc quần sooc bị che đậy dưới vạt áo dài.

Chỉ để lộ ra hai cặp chân thon dài mà trắng nõn nà như mỡ đông.

“Hôm nay trường bạn không huấn luyện quân sự à?”

Sở Ngữ Vi nhảy chân sáo đi qua: “Mình biết bạn muốn đến, cho nên đã xin nghỉ rồi!”

Giang Chu hơi buồn bực: “Đại học Thanh Bắc xin nghỉ huấn luyện quân sự dễ như thế à?”

“Không biết nữa, hội trưởng hội sinh viên đã xin nghỉ giúp mình, anh ấy còn muốn mời mình ăn cơm nữa.”

“Vậy bạn trả lời thế nào?”

“Mình nói để lần sau, khi nào rảnh thì sẽ đi, thế là anh ấy rất vui vẻ mà đi xin nghỉ cho mình.”

Giang Chu hài lòng vỗ vỗ đầu Sở Ngữ Vi.

Chương 62: Nghiêm Vi Dân!

Lúc này, Sở Ngữ Vi lại ngoan ngoãn giống như một con mèo nhỏ, chỉ thiếu nước kêu meo meo nữa mà thôi.

Quả nhiên, Nữ Thần đi đến đâu cũng không thiếu cơm ăn.

Hắn còn tưởng rằng, đám sinh viên trong đại học Thanh Bắc sẽ cao hơn đám học sinh trung học một bậc.

Không ngờ là, bất tri bất giác vẫn sẽ rơi vào bẫy rập vì tội liêm cầu.

Lần sau, chờ rảnh rồi?

Mấy từ này thật cmn là vô tình nhất.

Ai biết lần sau là bao giờ?

Ai biết khi nào mới rảnh rồi?

“Mình đi trước đây, bên trường vẫn còn có chuyện bận!”

Sở Ngữ Vi hơi do dự một chút: “Giang Chu, bạn thật sự muốn yêu đương rồi à?”

Giang Chu nhướn mày, nói: “Mình cũng không thể cô đơn bốn năm đại học chứ? Mình có đồng ý thì thằng em của mình cũng

không đồng ý.”

“Bạn có em trai từ khi nào vậy, mình có thấy dì nói gì đâu?”

“Đừng hỏi chuyện của người lớn, mình đi trước đây!”

Giang Chu đi được vài bước, thì bỗng nhiên quay trở lại, lấy một túi nhựa ở trong ba lô ra.

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu: “Đây là cái gì? Tặng mình à?”

“Vừa đi qua phố ẩm thực mua bữa sáng, nhưng bỗng nhiên lại không muốn ăn nữa, cho nên đưa bạn ăn cho đỡ phí!”

Sở Ngữ Vi nhìn bóng lưng Giang Chu rời đi, viền mắt đã có một giọt nước mắt đảo quanh.

Nàng cảm thấy, bữa sáng này là Giang Chu chuyên môn mua cho nàng.

Mặc dù nàng không có chứng cứ, nhưng nàng cho rằng, nhất định là như vậy.

Cha mẹ, con đã đồng ý với cha mẹ là sẽ không yêu đương ở đại học, nhưng con gái hai người thật sự sắp không nhịn được nữa rồi.

Giang Chu... Giang Chu... Thật sự quá giỏi tán tỉnh rồi!

Cùng lúc đó, Giang Chu lái xe về đến đại học Thượng Kinh.

Thời gian gần đây, hắn đã tìm Hàn Nhu, nhờ in mấy nghìn tờ quảng cáo, lại phát khắp nơi.

Nhưng cách quảng cáo này hình như không có quá nhiều tác dụng.

Mà dường như MonNgon . Com cũng đã bão hòa.

Nhưng Giang Chu cũng không thỏa mãn.

Vì sao?

Có thể nhận được những tờ quảng cáo này, đều là người thích đi dạo khắp nơi.

Nhưng hầu như một nửa sinh viên đại học đều là otaku, trạch nam trạch nữ.

Mà giao đồ ăn lại rất thuận tiện và nhanh gọn.

Đám người đi dạo khắp nơi kia chưa chắc đã gọi giao đồ ăn.

Nhưng otaku và trạch nam trạch nữ thì khác, đám người này chính là những đối tượng cần chú ý trọng điểm.

Phải làm gì để đem những tờ quảng cáo này đến tận tay bọn họ đây?

Con buồn ngủ buổi sáng sớm đã trôi qua rất nhanh.

Mất thấy thời gian đã sắp đến giờ cơm.

Mấy giáo viên ở phòng giáo vụ đều ngâm hiểu, tất cả đều lấy điện thoại di động của mình ra.

Hiện giờ bọn họ cũng quen rồi, cứ đến giờ ăn là bọn họ sẽ vào trang web đó, để xem hôm nay có món ngon nào mới phổ biến hay không, hoặc là xem trong phổ ẩm thực có món nào có hương vị bất ngờ nhưng lại ít được lưu ý hay không.

“Hôm nay chúng ta ăn thịt dê nhé? Tôi thấy đám Người Ăn Ngon trên này nói, quán ở gần đây có mùi vị rất chuẩn đấy!”

“Tôi từng đi qua cửa tiệm này rồi, chỉ mới nhìn đề cử và ảnh chụp thôi đã chảy nước miếng rồi.”

“Vậy chúng ta cùng đi thôi, để tôi gọi điện thoại đặt bàn trước, đỡ phải ra đây xếp hàng.”

Mấy nữ giáo viên đang thì thầm to nhỏ.

Dường như họ đã thèm nhỏ dãi với những món ăn được đề cử ở trên trang web rồi.

Cùng lúc đó, chủ nhiệm phòng giáo vụ bỗng nhiên nhìn qua.

Người Ăn Ngon cái gì cơ?

Tên kỳ quái vậy!

Lại từ mới hot gần đây à?

Thời gian gần đây, hình như mình thường xuyên nghe thấy cái tên này ở trong trường học.

Chủ nhiệm phòng giáo vụ họ Nghiêm, tên là Nghiêm Vi Dân.

Tuổi tác khoảng tầm 50 tuổi.

Ông cũng không quan tâm đến những thứ hot trend này lắm.

Thế nhưng lòng tò mò của ông lại lớn đến lạ kỳ.

“Cô Tiểu Hoàng, các cô đang nói đến cái gì vậy?”

Cô giáo Hoàng kia liền giơ điện thoại di động lên nói: “Chủ nhiệm Nghiêm, ngài không biết trang web này sao?”

“Một Website thì có gì đáng ngạc nhiên?”

“Trang web này tập hợp tất cả những món ngon ở gần đây, nên trước bữa trưa hàng ngày, tôi đều sẽ vào xem một chút.”

Nghiêm Vi Dân hơi sững sờ: “Là gần trường học chúng ta à?”

Cô Hoàng gật đầu: “Đúng vậy, trang web này chính là do học sinh trong trường chúng ta làm.”

“Là miễn phí à?”

“Ừm, miễn phí, ngoại trừ đề cử thức ăn ngon ra thì không có gì khác.”

Chủ nhiệm Nghiêm đeo kính lão lên, vẫy tay nói: “Đâu, cho tôi xem một chút nào.”

“Ồ, đây!”

Cô Hoàng cũng không biết vì sao chủ nhiệm Nghiêm lại cảm thấy hứng thú với chuyện này.

Có điều, chủ nhiệm đã lên tiếng, thì các giáo viên như cô đương nhiên phải nghe theo rồi.

Cho nên, cô liền cầm điện thoại di động qua, cho chủ nhiệm xem một chút.

“Website này làm rất tốt, nội dung cũng rất phong phú.”

“Đúng vậy, hầu như học sinh trong trường đều dùng nó.”

Chủ nhiệm Nghiêm lấy điện thoại di động của mình ra: “Nào, cô gửi địa chỉ website cho tôi, tôi nghiên cứu một chút.”

Cô Hoàng lập tức nghe theo, liền gửi địa chỉ trang web qua cho chủ nhiệm.

Chương 63: Thầy, em muốn chuyển vào ký túc xá nữ!

“Cô có biết ai là người đã làm trang web này không?”

Cô Hoàng suy nghĩ một chút: “Tôi cũng không rõ lắm, nhưng nghe nói là một sinh viên mới của học viện tài chính và kinh tế.”

“Sinh viên mới? Sinh viên năm nhất à?”

“Vâng, đúng thế!”

Chủ nhiệm Nghiêm gật đầu: “Được rồi, các cô đi ăn cơm đi!”

“Vâng, chủ nhiệm, chúng tôi đi trước đây!”

Mấy cô giáo này đã không kịp chờ đợi mà muốn ăn thịt dê rồi.

Bọn họ vừa nghe chủ nhiệm nói như vậy, thì lập tức cảm ví lên, rồi rời khỏi phòng làm việc nhanh như chớp.

Nghiêm Vi Dân, ngoại trừ là chủ nhiệm phòng giáo vụ, thì ông còn là chủ quản của phòng khởi nghiệp cho sinh viên.

Cho nên, mặc dù ông không mặn cảm với mấy thứ như hot trend lắm.

Nhưng giờ phút này, ông vẫn có thể phát hiện ra giá trị của trang web này.

Trên thế giới này, tiền nào là dễ kiếm nhất?

Đương nhiên chính là tiền lười.

Bởi vì lười chen giao thông công cộng, nên mới ngồi taxi.

Bởi vì lười viết thư, nên mới gọi điện thoại.

Bởi vì lười viết bảng, nên mới dùng máy chiếu.

Khoa học kỹ thuật của thế giới này phát triển, vẫn luôn là vì chống đỡ cho lực lượng lười biếng đó.

Cũng chính bởi vì lười tìm món ăn, cho nên trang web này mới trở thành hot trend trong trường học một cách nhanh chóng.

Mặc dù, hiện giờ chủ nhiệm Nghiêm vẫn chưa biết người học sinh này muốn giở trò gì.

Nhưng trực giác của ông cho biết, chắc chắn là trong này còn có gì đó.

Ông nghĩ đến đây thì lập tức rời khỏi phòng làm việc, đi học viện tài chính và kinh tế một chuyến.

Lúc này, Giang Chu đang ngồi trong phòng làm việc của mình xem nhảy múa.

Đạo gần đây, Tô Nam lại mua một bộ váy lolita mới.

Hơn nữa còn là Gothic!

Làn váy màu đỏ dưới nền đen, bên trên cổ còn khảm đá.

Loli hắc ám chính là tôn tại xinh đẹp nhất trên thế giới này!

Hơn nữa, Tô Nam còn học được một bài múa mới.

Yêu mê mê!

Giang Chu đang xem đến hưng phấn bùng bùng.

Tay cũng đã thò vào túi quần, chuẩn bị móc 500 đồng ra khen thưởng.

Kết quả là tiếng chuông điện thoại vang lên, kéo hẳn trở về hiện thực.

Nội dung của tin nhắn rất đơn giản.

Giáo viên của học viện gọi hẳn về tòa nhà của học viện, bởi vì có người muốn gặp hẳn.

Giang Chu cảm thấy rất khó hiểu, nhưng vẫn đi về tòa nhà học viện.

Vừa mới tiến vào phòng khách trên tầng hai của học viện, Giang Chu lập tức nhìn thấy chủ nhiệm Nghiêm đang ngồi uống trà.

“Em chính là Giang Chu?”

“Chào thầy, em chính là Giang Chu, xin hỏi thầy tìm em có chuyện gì không?”

Nghiêm Vi Dân vẫy vẫy tay với Giang Chu: “Thầy là chủ nhiệm phòng giáo vụ, em ngồi xuống trước đi, thầy có chuyện muốn tâm sự với em.”

Có chuyện muốn tâm sự?

Giang Chu nói thăm vài câu.

Chẳng lẽ Đinh Duyệt chạy đi cáo trạng rồi?

Nói mình đùa giỡn bạn học nữ, còn uy hiếp các nàng?

Con bà nó, không thể nào đâu?!

Nhưng ngay sau đó, Nghiêm Vi Dân đã lấy điện thoại di động của mình ra.

“Website này là em làm à?”

Giang Chu nhìn thoáng qua: “Vâng, em dùng tiền nhờ người làm.”

Nghiêm Vi Dân liếc mắt nhìn Giang Chu: “Tự mình bỏ tiền ra làm website miễn phí? Em định làm gì?”

“Đương nhiên là định kiếm tiền rồi!”

“Website miễn phí thì kiếm tiền kiểu gì? Có thể nói cho thấy biết một chút hay không?”

Giang Chu không giải thích mà liếc mắt nhìn Nghiêm Vi Dân.

Đây thật sự là chủ nhiệm phòng giáo vụ?

Không phải muốn lấy trộm kế hoạch kinh doanh của mình chứ?

“Sao thế, lo lắng thầy sẽ trộm sáng ý của em à?”

Giang Chu bị nhìn thấu thì không nhịn được mà ho khan một tiếng: “Thật ra thì em muốn làm trang web giao đồ ăn.”

Nghiêm Vi Dân nghe thấy từ mới mẻ thì tỏ ra hứng thú: “Cái gì gọi là trang web giao đồ ăn?”

“Chính là thế này, còn thế này, và thế này...”

Giang Chu nói kế hoạch kinh doanh của mình ra, đương nhiên là chỉ nói đơn giản qua qua.

Sau đó, lại nói thêm một vài chuyện còn không biết có thực hiện được hay không.

Nói chung là thêm mắm thêm muối, khiến cho người nghe phải kinh sợ.

Nghiêm Vi Dân rất hài lòng mà gật đầu: “Có cần trường học giúp đỡ gì cho em không?”

Giang Chu hơi sững sờ: “Ngài quản lý cả chuyện này ư?”

“Phòng giáo vụ, chuyên môn xử lý những sự vụ trong trường học, nói cách khác, chuyện gì thấy cũng có thể nhúng tay vào.”

“Quyền lợi lớn như thế sao?!!”

“Bởi vì chỉ cần là chuyện trong trường học, thì đều gọi là giáo vụ mà!”

Giang Chu lập tức kích động: “Vậy em muốn đổi ký túc xá, em muốn chuyển sang phòng 405 tòa số 18, cùng một giường với Phùng Tư Nhược!”

Mặt Nghiêm Vi Dân đen lại: “Nghĩ ăn rắm à, tòa 18 là ký túc xá nữ!”

“Thầy à, thật ra thì em là thân nam nhi nhưng nội tâm lại là nữ nhi, em không muốn ở cùng phòng với đám con trai thô lỗ đáng ghét kia.”

“...”

Giang Chu lại làm ra một cái Lan Hoa Chỉ: “Ngài không thấy em giống sao?”

Nghiêm Vi Dân cắn răng: “Nói chuyện tử tế cho tôi!”

“Em muốn đem trang web này kết nối với trang web của trường học!”

Chương 64: Dự án này không tệ, tập trung hỗ trợ!

Nghiêm Vi Dân đặt chén trà xuống, yên lặng một lúc.

Đưa website kết nối với website chính thức của trường học?

Tên nhóc này cũng dám nghĩ thật đấy!

Tên nhóc này không biết website chính thức có ý nghĩa thế nào với trường học?

Đây chính là bằng hiệu quyền uy và nghiêm túc nhất của cả trường học đấy!

Kết nối website của tên nhóc này, vừa đôi vừa khát mau đi với em?

Hiệu trưởng không xé xác ông ra mới là lạ đó.

Chỉ là, bản thân mình với mới chém gió hơi quá.

Còn nói là, chỉ cần chuyện trong trường thì đều do mình quản.

Nếu như bây giờ mình nói là không làm được, vậy có phải quá mất mặt hay không?

Giang Chu bỗng nhiên nhìn về phía Nghiêm Vi Dân: “Thầy à, ngài không làm được thì cứ nói thẳng, em sẽ coi như hôm nay chưa có chuyện gì xảy ra!”

Nghiêm Vi Dân nguýt Giang Chu một cái: “Tên nhóc nhà cậu nói mát cũng giỏi đấy nhỉ?”

“Thầy à, những gì em nói đều là lời từ tận đáy lòng!”

“Được rồi, tôi có thể cho phép website của em treo trong khu khởi nghiệp của sinh viên.”

Giang Chu mấp máy cái miệng đã khô khốc: “Khu khởi nghiệp của sinh viên? Khu đó cũng có lượng truy cập à?”

Nghiêm Vi Dân cắn răng: “Trừ cái đó ra, tôi sẽ giúp em treo một biểu ngữ trong hệ thống khóa học tự chọn!”

“Cám ơn chủ nhiệm!”

“Hài lòng rồi chứ?”

Giang Chu gật đầu, hết sức hài lòng với kết quả này.

Hệ thống khóa học tự chọn là mỗi một sinh viên đều cần sử dụng.

Chuyện này còn có hiệu quả tốt hơn mình dùng tiền đi phát tờ rơi nhiều.

Ban này, hần còn đang nghĩ cách để đám trạch nam trạch nữ kia nhìn thấy quảng cáo của mình.

Bây giờ thì tốt rồi, bỗng nhiên có bánh từ trên trời rơi xuống.

Giang Chu vừa nghĩ đến đây thì chợt bắt đầu cảnh giác.

Một người không quen không biết, tại sao lại giúp đỡ mình?

Phải biết rằng, chuẩn tác làm người của Giang Chu chính là, không có lợi thì không dậy sớm.

Hắn không tin, trên thế giới này thật sự có người không có lòng riêng.

“Chủ nhiệm, là do em quá đẹp trai sao? Cho nên thầy mới giúp em?”

“Dung mạo của em không xấu, nhưng còn cách hai chữ đẹp trai tám vạn dặm!”

Khóe miệng Giang Chu co quắp vài cái.

“Mấy năm nay, có rất nhiều sinh viên dùng bài khởi nghiệp để kiếm điểm số, nhưng không có ai chân chính làm việc cả.”

Nghiêm Vi Dân chính Giang Chu: “Tôi muốn xem em có thể đi được bao xa, dù sao treo quảng cáo cho em cũng không tốn tiền, lại còn có thể bán cho em một ân tình.”

Giang Chu nhất thời dựng ngón tay cái lên: “Không hổ là càng già càng...đẹp trai!”

“Tên nhóc thôi, đừng vui mừng quá sớm!”

“Hả?”

“Dự án này, em vẫn chưa đăng ký hồ sơ ở phòng khởi nghiệp, đúng không?”

Giang Chu gạt đầu rất dứt khoát: “Bởi vì hiện giờ vẫn còn là giai đoạn miễn phí, lại không liên quan đến kinh doanh, cho nên em vẫn chưa báo lên.”

Nghiêm Vi Dân nhấp một ngụm trà: “Chiều nay đi nộp hồ sơ đi, giáo viên chỉ đạo thì viết tên tôi.”

“Dù ngài không nói thì em cũng sẽ làm như vậy.”

“Được rồi, em có thể đi rồi!”

Giang Chu gạt đầu, thuận tay cầm một khối socola ở trên bàn, rồi mới quay người rời đi.

Nghiêm Vi Dân lại nhấp một ngụm trà, rồi bắt đầu nhíu mày suy tư.

Đại học Thượng Kinh và đại học Thanh Bắc vẫn luôn là hàng xóm.

Bình thường thì hai trường học sẽ bị mọi người mang ra so sánh.

Có người nói Thượng Kinh không bằng Thanh Bắc, cũng có người nói Thanh Bắc không bằng Thượng Kinh.

Vì vậy nên hai trường học vẫn âm thầm phân cao thấp, ai cũng muốn mình có thể áp đảo đối phương ở mọi phương diện.

Thời gian gần đây, bên phía đại học Thanh Bắc có một ngôi sao gây dựng sự nghiệp mới.

Người này làm dự án dùng chung xe đạp ở trong trường.

Tháng 5 năm nay, đã được nhà đầu tư biết được.

Dự án này đã nhận được 2 triệu tiền đầu tư.

Tiền không nhiều, nhưng mấu chốt chính là, đây chính là dự án gây dựng sự nghiệp của sinh viên.

Mấy năm gần đây, chính phủ vẫn luôn ra sức nâng đỡ việc khởi nghiệp trong trường học.

Trường học có một sinh viên làm ra thành tựu, thì có lực hấp dẫn hơn nhiều so với sinh viên đã tốt nghiệp làm ra thành tựu.

Cho nên, Nghiêm Vi Dân vẫn đang đau đầu.

Làm thế nào để dự án khởi nghiệp của sinh viên đại học Thượng Kinh, áp chế những trường học khác.

Bởi vì đại học Thượng Kinh không có sinh viên nào thật sự khởi nghiệp cả.

Tất cả đều khởi nghiệp là vì kiếm điểm số mà thôi, chuyện này đã thành thông lệ rồi.

Trước kia, cũng có một ít sinh viên nộp vài phương án khởi nghiệp.

Trang web kết bạn sinh viên gì gì đó, cuối cùng nó lại trở thành nơi tụ tập của đám háo sắc.

Còn có một dự án quán cà phê đọc sách, cuối cùng thì quần cộc cũng không còn.

Những hạng mục như vậy, căn bản là không lấy ra được.

Càng chưa nói đến mang đến đại hội đầu tư để kiếm đầu tư.

Cho đến hôm nay, Nghiêm Vi Dân nhìn thấy trang web của Giang Chu.

Tuy rằng ông không thể nào dự đoán được hạng mục này sẽ đi bao xa.

Nhưng ít nhất thì bây giờ trang web vẫn đang phát triển nhanh chóng ở trong trường.

Chương 65: Khiêu chiến: Một lần hẹn ba nữ!

Trên đường trở về từ học viện tài chính và kinh tế.

Giang Chu đã chìm trong suy nghĩ sâu xa vô tận.

Monngon. Com của mình đã trở thành dự án được phòng khởi nghiệp của trường học tập trung hỗ trợ?

Chẳng lẽ người trọng sinh trở về đều có khí vận gia thân sao? (Gặp may mắn)

Khởi nghiệp mà cũng thuận lợi như vậy?

Lại còn có người chuyên môn chạy đến lớn đường cho mình nữa.

Giang Chu nhin không được mà châm một điếu thuốc, bắt đầu cân nhắc.

Đương nhiên, nghiệp sự giao đồ ăn nhanh đều có sở sở là kinh doanh online.

Hắn định nửa năm nữa phát bắt đầu làm công năng này.

Nhưng mà, hiện giờ trang web của hắn sẽ được đề cử trên hệ thống khóa học tự chọn.

Vậy thì lượng truy cập đã không phải là vấn đề.

Hiện giờ, điều duy nhất cần phải cân nhắc chính là, làm thế nào để đẩy ra công năng đặt đồ online.

Nhưng nếu muốn bọn họ dùng thêm vài đồng để làm phí giao hàng thì chưa chắc đã dễ dàng.

Bởi vì những chuyện mới mẻ đều cần một quá trình thích ứng.

Cho nên, bản thân mình cần một cơ hội.

Một cơ hội để cho tất cả mọi người chủ động đặt đồ ăn online.

Chuyện này không thể dùng quảng cáo cứng, mà nhất định phải dùng quảng cáo mềm.

Như vậy thì trình độ tiếp thu của mọi người mới có thể đạt đến cao nhất.

Nhưng phải làm quảng cáo như thế nào mới có hiệu quả như vậy đây?

Trong khi Giang Chu đang đầu đầu suy nghĩ.

Bên rừng cây nhỏ phía đông bỗng nhiên truyền ra những âm thanh ríu ra ríu rít.

Có mấy cô gái trẻ tuổi mũm con đi đến đến.

“Tiểu Mỹ, quảng trường Thời Đại thật sự đã mời nhóm xxx đến biểu diễn, chúng ta đi cổ vũ đi.”

“Được được, mình sẽ gọi thêm mấy người bạn, lại mua thêm vài bộ quần áo.”

“Đây là nhãn hiệu đầu tiên bọn họ đại diện, chúng ta nhất định phải giúp họ tăng lượng tiêu thụ!”

Giang Chu nghe đến đây thì hơi sững sờ.

Hắn một nhóm nhạc xxx này.

Đây là một nhóm nhạc thần tượng vừa xuất đạo năm ngoái.

Năm tên con trai hát một bài: “Em là viên kẹo ngọt ngào trong tim anh!”

Sau đó liền hot khắp cả nước.

Chỉ là, sau này không biết vì sao mà lại thành sao xẹt.

Giang Chu nghĩ đến đây thì trong lòng bỗng nhiên thông suốt.
Hắn biết nên làm gì để chế tạo cơ hội rồi.

Có cơ hội này.

Thì nghiệp vụ đặt đồ ăn online nhất định có thể triển khai toàn diện.

Trên đường trở về, Giang Chu lại suy nghĩ cẩn thận một chút.

Một cái kế hoạch đã hình thành ở trong óc hắn.

Hắn cảm thấy, ý nghĩ của mình có thể thực hiện.

Hơn nữa, đây còn là biện pháp tiết kiệm tiền mà lại hữu dụng nhất bây giờ.

Vì vậy, Giang Chu liền lấy điện thoại di động ra, mở khung chat QQ của Hàn Nhu.

“Em gái, 5 giờ ngày mai có rảnh không? Anh mời em đi ăn cơm.”

Hàn Nhu gửi lại một icon xem thường: “Anh có chuyện gì thì nói luôn đi, tôi không tin anh nữa đâu!”

Giang Chu nhúc nhích: “Anh muốn mời em ăn cơm thật mà, em muốn ăn ở chỗ nào cũng được.”

“Vậy... vậy tôi muốn ăn bò bít tết!”

“Không có vấn đề, quá đơn giản!”

Giang Chu rất hài lòng, lại mở khung chat QQ của Hoàng Kỳ.

“Mỹ nữ, có rảnh không? Bảy giờ tối mai ra ngoài ăn cơm nhé?”

Hoàng Kỳ trả lời rất nhanh: “Khai giảng một tuần rồi, lúc này mới nhớ đến mình?”

Giang Chu gửi một icon than thở: “Có rất nhiều người cần mình giúp đỡ!”

“Được, đi ăn ở đâu?”

“Nhà hàng tây Cá Voi ở đường Thủy Nhai, mình sẽ lái xe đón bạn.”

“Nếu bạn dám cho mình leo cây, thì mình sẽ cắt... Của bạn!”

Giang Chu rung mình một cái, cảm thấy dưới đáy quần mát lạnh.

Có điều, hắn cố nén cảm giác này, lại mở QQ của Tô Nam.

“Chín giờ tối mai, ra ngoài ăn cơm với tôi, không đi thì sẽ trừ lương.!”

Tô Nam gửi icon tức giận: “Không đi, anh là tên ông chủ xấu xa, lại hẹn nhân viên nữ đi ăn cơm riêng, biến thái!”

Giang Chu rất cứng rắn: “Dám không đi, liền đánh cái mông của cô!”

“Khốn nạn, ý thế hiếp người!”

“Đây cũng là một bộ phận công việc, không đi thì trừ lương!”

Giang Chu gửi tin nhắn xong thì cũng về đến ký túc xá.

Hắn mở laptop ra, rồi suy nghĩ về kế hoạch của mình.

Còn một tuần nữa là đến tiệc đón sinh viên mới.

Chắc thời gian cũng sẽ đủ thôi.

Hoạt động lớn như vậy, mà không lợi dụng một chút thì sẽ có lỗi với bản thân mình.

Vì vậy, đầu ngón tay của hắn bắt đầu tung bay, nhanh chóng gõ bàn phím.

Chỉ lát sau, trên word đã có đầy chữ là chữ.

Chương trình đào tạo thần tượng trong vườn trường 1.0, của tiệc đón sinh viên mới.

Sáng ngày hôm sau, trời trong gió mát.

Giang Chu rời giường thì đã chạy qua trung tâm thương mại ở gần đó.

Hắn mua một bộ quần áo mới, còn một một lọ keo xịt tóc.

Tối hôm nay, hắn phải trang điểm tỉ mỉ một chút, dùng mỹ nam kế để thuyết phục ba cô gái kia.

Cùng lúc đó, Từ Hạo Đông nằm trên giường ngẩng đầu lên.

“Giang Chu, hôm nay là thứ bảy mà, sáng sớm mà ông đã mê cái gì thế? Lại còn sấy tóc, lại còn cạo râu, không cho ai ngủ à?”

Chương 66: Mọi thứ đã xong, chỉ thiếu gió đông!

Giang Chu liếc nhìn điện thoại di động: “Đã cmn 11 giờ rồi mà còn là sáng sớm à?”

Từ Hạo Đông nhìn bàn tay phải của mình: “Hết cách rồi, bạn gái tôi nói là, hôm qua cô ấy quá mệt mỏi, cho nên muốn nghỉ ngơi.”

“Móa, ông thật sự quá trâu bò rồi!”

Giang Chu còn muốn vỗ tay cho tên này, liêm sỉ của tên này thật sự khiến cho người ta thán phục.

Hắn tự nhận mình đã là một người không biết xấu hổ rồi, nhưng hoàn toàn thua xa tên Từ Hạo Đông này.

Nhưng đúng lúc này, Trương Nghiễm Phát cũng từ nhà vệ sinh đi ra.

Tên này nhìn trang phục lỏng lẻo của Giang Chu thì cũng hơi kinh ngạc.

“Lão Giang, ông đi đâu thế? Hẹn hò à?”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Hôm nay tôi muốn khiêu chiến, một tối hẹn ba cô gái đi ăn cơm, cho nên phải ăn diện một chút!”

“Lại còn ba người, ông có thể không chém gió được không?”

“Không tin thì thôi, dù sao mấy ông cũng không cảm nhận được niềm vui sướng khi làm cặn bã nam đâu!”

Trương Nghiễm Phát lập tức thấy hơi hâm mộ: “Thật sự hẹn một lúc ba cô?”

“Ừm, một người 5 giờ, một người 7 giờ, một người 9 giờ!”

“Lão Giang, làm anh em nên tôi phải khuyên ông một câu, làm như vậy sẽ gặp báo ứng!”

Giang Chu quay đầu liếc mắt nhìn câu ta: “Vậy tôi hỏi ông một câu, nếu như ông cũng có cơ hội này, thì ông có muốn gặp

báo ứng hay không?”

Trương Nghiễm Phát lập tức hơi sững sốt, cậu ta yên lặng một lúc rồi nói: “Chắc là tôi cũng muốn thôi!”

“Vậy ông còn nói vớ vẩn cái gì, mau rút đi chơi yêu qua mạng của ông đi!”

“Thật quá đáng, tôi yêu qua mạng được hai tuần rồi, ngay cả miệng cũng chưa hôn được!”

Trương Nghiễm Phát khóc, liền lao vào nhà vệ sinh, không muốn ra nữa.

Giang Chu cũng mặc kệ tên này, hấn trực tiếp mở cửa đi ra ngoài, rời khỏi ký túc xá.

Lúc này, Cao Văn Khải vẫn nằm trong chăn không dám lên tiếng, liền ngẩng đầu lên.

Là một liêm cầu xuất sắc nhất trong đám liêm cầu, cậu ta cảm thấy mình không có mặt mũi nào đối mặt với Giang Chu.

Bản thân mình liêm một người đã đủ mệt mỏi rồi.

Vừa phải múc nước, vừa phải đi hỗ trợ chiếm bàn, thỉnh thoảng lại phải giặt quần áo đồng phục bóng rổ thay cho bạn trai cô ấy nữa.

Mà tên khốn Giang Chu này, vậy mà có thể hẹn hò với ba cô gái trong một ngày.

“Tên khốn Giang Chu này tán tỉnh ba cô gái cùng một lúc kiểu gì nhỉ?”

Từ Hạo Đông cười nhạt: “Ba cô? Ông cho rằng thật sự là ba cô à?”

Hai mắt Cao Văn Khải sáng lên: “Chẳng lẽ ông đang nói là, tên này chỉ chém gió thôi?”

“Không phải, ý của tôi là, hôm nay có ba cô, ngày mai thì sao? Ngày kia thì sao? Cuối cùng cộng lại với nhau thì sẽ là bao nhiêu cô?”

“Cái đêch, phòng chúng ta chỉ có mỗi tên này là thực hiện được mục tiêu hôm khai giảng à?”

Lúc này, Trương Nghiễm Phát cũng đi qua: “Mục tiêu hôm khai giảng là cái mọe gì?”

Cao Văn Khải ngồi dậy: “Hôm đó, tôi nói mình muốn đi làm thêm kiếm học phí, Hạo Đông nói muốn học tập cho giỏi, còn ông nói là muốn gia nhập hội sinh viên.”

“Vậy Lão Giang nói gì?”

“Tên đó nói, muốn tán 11 em gái, để thành lập một đội bóng!”

Vừa dứt lời, ba tên đều quay mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ chần chừ trên mặt nhau.

Hầu như họ đã quên mất mấy lời chém gió này rồi.

Nhưng chỉ có một mình Giang Chu, vẫn đang liều mạng hoàn thành mục tiêu này.

Hơn nữa, mục tiêu của Giang Chu lại có độ khó cấp Địa Ngục.

Làm cận bã nam, nói ra thì đúng là rất khó nghe.

Nhưng nếu như nó là mục tiêu phải dùng hết sức để thực hiện khi mới vào đại học thì sao?

Có phải bỗng nhiên cảm thấy rất có động lực không?

Giang Chu, thật cmn là nhân tài mà!

Lúc này, mặt trời đã lên cao.

Thứ bảy, nên sân trường khá là an tĩnh.

Đại khái là bởi vì tất cả mọi người vẫn đang rúc trong ở chỗ đi.

Đừng thấy mặt trời đã chiếu đến tận môn, nhưng vẫn có một đám người có thể rúc trong chỗ cả ngày đấy.

Giang Chu nhân dịp vẫn rảnh rồi, liền đi đến học viện âm nhạc một chuyến.

Lần trước, hắn cũng tìm một vị đàn chị ở học viện này để giúp hắn thu âm nhạc đệm và demo bài “Nổi gió rồi!”

Lần này, hắn cũng muốn tìm vị đàn chị kia, để thu âm một bài hát khác.

Tên rất dễ thương, gọi là “Bài hát dành cho người ăn ngon!”

Đây chính là một ca khúc khá hot trên internet ở kiếp trước.

Tuy lời bài hát không có hàm nghĩa gì, nhưng điều quan trọng nhất là nó biết tẩy não.

Hắn chuẩn bị dùng bài hát này, để làm ca khúc quảng cáo cho trang web.

Lại cộng thêm ba mỹ nữ thanh xuân vô địch!

Còn có loại quảng cáo nào trâu bò hơn, đỉnh hơn loại quảng cáo này không?

Trời gian đảo mắt trôi qua, mặt trời treo cao cũng héo rũ.

Vì vậy, hoàng hôn đã xuất hiện, những áng mây đỏ đã bao phủ bầu trời.

Lúc này, đàn chị ở học viện âm nhạc đã mồ hôi đầm đìa.

Rốt cuộc cô cũng thu âm được bài hát này, lại gửi qua điện thoại di động cho Giang Chu.

Tâm trạng của Giang Chu hiện giờ rất vui sướng.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu mỗi gió Đông.

Chương 67: Thật ra anh có một giấc mơ!

Năm giờ chiều, cơn gió nhẹ ảm áp.

Hàn Nhu mặc một chiếc váy chữ A, tay xách một chiếc túi màu vỏ cau, đứng chờ ở ven đường với đôi chân trắng như tuyết.

Không biết tên anh trai khôn kiếp kia của mình bị làm sao, mà bỗng nhiên lại mời mình đi ăn cơm.

Nàng tràn đầy phấn khởi mà trang điểm và ăn diện, chưa đến bốn dưới đã chạy ra đây đứng chờ.

Nhưng mà chờ đến bây giờ vẫn không thấy bóng dáng của tên đó đâu.

Là hội trưởng của hội học sinh, hơn nữa còn là mỹ nữ của học viện Y, nên khi nàng mặc trang phục lồng lẫy, lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt.

“Chị Hàn yêu đương rồi sao? Không thể nào!”

“Không thể nào, chị Hàn còn coi thường đám công tử nhà giàu lái xe thể thao mà!”

“Đúng thế đúng thế, tôi chưa từng nghe thấy có ai có thể hèn được chị Hàn ra ngoài cả.”

“Vậy chị Hàn mặc như vậy để chờ ai?”

Dưới ánh mắt tò mò của tất cả mọi người, Giang Chu lái xe từ ký túc xá nam qua bên này, lại đón nàng ở ven đường.

“Sao bỗng nhiên lại mời tôi đi ăn cơm?”

“Anh trai mời em gái ăn cơm thì có gì kỳ lạ?”

Hàn Nhu nhìn Giang Chu với ánh mắt không tin tưởng:

“Không đúng, chắc chắn là có chuyện không tốt, có phải lại muốn lừa tôi hay không?”

“Đừng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, anh đây không phải người như vậy!”

Trong khi nói chuyện, Giang Chu đã đạp chân ga, rời khỏi trường học.

Nửa tiếng sau, bọn họ đi đến nhà hàng tây Cá Voi nổi tiếng nhất ở Thượng Kinh.

Trung bình một người đến đây sẽ tiêu phí khoảng 2000 đồng.

Đối với năm 09 này, thì không phải ai cũng có thể ăn cơm ở chỗ này.

Hàn Nhu nắm góc áo của Giang Chu, lại đi theo hắn đến một bàn ăn đã đặt trước.

Cho dù nàng đã ngồi xuống, nhưng nàng vẫn cảm thấy hơi sợ hãi.

Trước đây, anh trai không mời ăn cơm mà còn lừa nàng.

Hiện giờ, lại mời cơm ở nhà hàng đắt như vậy, là muốn lừa chết nàng sao?

“Ngây ngốc như thế làm gì, anh mời em ăn cơm, còn không hung hăng làm thịt một đóa đi!”

Giang Chu nói xong thì đưa thực đơn ở trong tay cho Hàn Nhu.

Hàn Nhu nhận thực đơn, lại liếc mắt nhìn hắn một cái: “Sau khi ăn xong, anh sẽ không bỏ chạy, rồi để tôi ở lại đây rửa bát lau bàn đây chứ?”

Giang Chu suýt nữa phun máu: “Ai dám để em lau bàn, người khác cam lòng anh còn không nổi đây!”

“Thật không?”

“Hôm nay chính là anh trai mời em gái ăn cơm thôi!”

Hàn Nhu tạm thời yên lòng, liền chọn một phần bò bít tết Wellington.

Giang Chu cũng chọn một phần bít tết, còn gọi thêm một chai rượu vang đỏ.

“Anh trai!”

“Ừm?”

Hàn Nhu cầm dao nĩa lên, nhìn chằm chằm vào Giang Chu: “Tôi biết anh không biết xem bói, hôm khai giảng cũng là lừa tôi!”

Giang Chu mỉm cười xấu hổ: “Đừng nhắc đến chuyện bé như hạt vừng đấy nữa!”

“Nhưng mà tôi rất tò mò, tại sao anh lại biết trên móng tôi có cái bót?”

“Đây là bí mật của anh, nhưng anh tuyệt đối không nhìn trộm em tắm nha!”

Mặt Hàn Nhu liền đỏ lên: “Vậy tôi còn một vấn đề.”

“Nói đi, anh mà biết thì sẽ nói, không giấu diếm gì cả.”

“Tại sao anh nhất định phải làm anh trai tôi?”

Giang Chu uống ngụm rượu vang, chợt nhớ đến một buổi tối nào đó ở kiếp trước.

Hôm đó, ánh trăng rất sáng, nên màn đêm cũng không còn tối tăm.

Sau khi buổi tụ tập của hội học sinh tan cuộc, mọi người đều đi về.

Còn bản thân hắn thì đỡ Hàn Nhu đã uống hơi nhiều về trường học.

Trên đường về, nàng bỗng nhiên ngồi xổm xuống ven đường mà khóc.

Nàng nói gia đình mình cực kỳ trọng nam khinh nữ.

Cha mẹ chỉ biết thương anh trai, chứ chưa bao giờ để ý đến nàng.

Người anh trai kia của nàng cũng là một tên khôn khiếp.

Suốt ngày đi lẩn lộn với đám người xã hội, còn thiếu nợ rất nhiều tiền.

Có nhiều khi, cha uống say thì sẽ đánh nàng.

Còn nói cô là kẻ vô dụng.

Rồi trút những sai lầm của anh trai lên người nàng.

Nàng còn nói, giấc mơ đẹp nhất của nàng là, nàng chính là một đứa con trai.

Kém hơn một chút, thì cũng hy vọng mình có một người anh trai tốt.

Anh trai tốt sẽ không làm cho cha tức giận.

Cha không tức giận thì sẽ không đánh nàng.

Nhưng nàng biết, đó chỉ là những ảo tưởng của mình, hoàn toàn không phải là hiện thực.

Cho nên, nàng liều mạng học tập, còn tranh thủ những ngày nghỉ để đi làm thêm kiếm học phí.

Cuối cùng, nàng cũng thi được vào đại học Thượng Kinh, rời khỏi gia đình kia.

“Anh trai, sao anh không nói chuyện?”

Giang Chu đặt ly rượu xuống: “Thật ra là vì anh đã nằm mơ một giấc mơ.”

Hàn Nhu hơi sững sờ: “Mơ cái gì?”

“Trong mơ có một người, nói anh vào đại học Thượng Kinh thì sẽ gặp một cô gái tên là Hàn Nhu!”

“Thôi, lại lừa tôi!”

“Thật, người đó còn nói em có một ông anh trai rất xấu xa, thường xuyên làm chuyện xấu, nhưng cha mẹ lại đem lửa giận ném lên người em, người đó còn nói, nguyện vọng lớn nhất của em chính là có một người anh trai tốt!”

Hàn Nhu bỗng nhiên bỏ dao nĩa trong tay xuống, mở to hai mắt mà nhìn Giang Chu.

Chương 68: Anh là ông trời thưởng cho em!

Giang Chu sờ đầu của nàng: “Sau này không cần lo lắng, có anh trai đây thương em rồi.”

“Anh...anh nói...cái gì cơ?”

“Anh là một người anh trai khác mà ông trời thưởng cho em!”

Xoạt!

Trên gò má Hàn Nhu bỗng nhiên xuất hiện một giọt nước mắt, rồi rơi xuống khăn trải bàn trên bàn.

Sau đó, nàng không kìm được nữa, những giọt nước mắt liên tục rơi xuống.

“Anh không cần nói dối để lừa tôi...”

“Không lừa em, đây không phải là đã mang em đi ăn cơm rồi sao? Anh đi một mình thì cũng không nỡ đến đây!”

Vành mắt Hàn Nhu đỏ lên, nhìn chằm chằm vào Giang Chu:

“Tôi không sợ không có người thương mình, nhưng tôi sợ có người thương tôi vì muốn lợi dụng tôi!”

Giang Chu yên lặng nhìn Hàn Nhu: “Là một người anh trai tốt, có phải lúc này nên lau nước mắt giúp em không?”

“Ừm!”

Giang Chu cầm khăn ăn lên, lau nước mắt giúp nàng.

Sau đó, lại thuận tay捏o khuôn mặt non mịn bóng loáng của nàng một cái.

“Vậy tôi tin anh!”

“Tin anh thì ăn nhanh đi, nguội sẽ không ngon đâu!”

Hàn Nhu ngoan ngoãn gặt đầu, sau đó lại cầm dao nữa lên, bắt đầu chiến đấu với miếng bít tết trước mặt.

Thật ra thì, ban đầu nàng cũng không có bất cứ chờ mong gì với Giang Chu cả.

Thời học sinh sinh viên, rất rất nhiều người đều nhận anh em, chị em...

Nhưng loại quan hệ này, tốt nghiệp xong là đã không còn gì cả.

Nhưng hôm nay, nàng lại nhận được một đáp án mà mình chưa bao giờ nghĩ đến.

Nguyện vọng của mình, dĩ nhiên lại trở thành sự thật.

Ông trời lại thật sự thưởng cho mình một người anh trai.

Nàng không thể tin được, rồi lại có một loại khát vọng mãnh liệt, hy vọng nguyện vọng này là sự thật.

Một tiếng sau.

Bữa cơm kết thúc, bóng đêm cũng buông xuống.

Giang Chu lái xe đưa Hàn Nhu về trường học.

Trước khi đi, Giang Chu còn lấy một phong socola từ trong túi quần ra, đưa cho nàng.

Đây chính là phong socola hắn lấy được từ phòng khách của học viện tài chính và kinh tế.

“Cho tôi cái này làm gì?”

Giang Chu bóc giấy kẹo, rồi nhét vào miệng nào: “Chịu đắng chịu khổ lâu rồi, giờ cũng phải được nếm vị ngọt chứ.”

Hàn Nhu biết Giang Chu đang nói mình, nhưng lại không muốn khóc.

“Anh trai, anh rõ ràng là cận bã nam, còn giả vờ văn nghệ sĩ cái gì!”

“Hừ, cút về tẩy trang đi ngủ đi!”

Hàn Nhu lộ ra nụ cười mềm mại, rồi quay người định rời đi.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên mở miệng.

“Em gái, nếu như anh trai cần em hỗ trợ em, em sẽ giúp anh chứ?”

Hàn Nhu quay đầu: “Tôi biết ngay mà, anh nhất định sẽ lừa tôi, nói đi, giúp gì!”

“Ngày mai sẽ nói cho em biết, ngoan, về ngủ đi!”

“Thôi, giả vờ thần bí cái gì.”

Hàn Nhu trở về, đã là 6 giờ 40.

Trời cũng đã tối đen.

Chỉ chốc lát sau, ánh trăng nhàn nhạt đã xuất hiện trên bầu trời.

Giang Chu sửa sang lại quần áo một chút, lại lấy lược ra sửa lại kiểu tóc lần nữa.

Sau đó, hắn lái xe về ký túc xá, rồi lại lái qua một khu ký túc xá khác.

Ven đường bên rừng cây nhỏ hơi tối kia, Hoàng Kỳ mặc chiếc váy lộ vai màu vàng nhạt, khuôn mặt thanh tú lạ thường khi được trang điểm một chút.

Giang Chu dừng xe ở bên cạnh nàng, chờ nàng lên xe thì lái ra khỏi trường học.

“Chờ ở ven đường lâu chưa?”

“Chưa, sợ bạn cho mình leo cây, cho nên mình vẫn đứng ở trên nhà quan sát.”

Lòng Giang Chu run lên: “Bạn...thấy gì rồi?”

Hoàng Kỳ tiến lại gần, hơi thở phả lên mặt hắn: “Thấy một chiếc xe giống như này, tiến một cô gái rời đi, rồi lại chạy qua đón mình!”

“Khụ khụ, ảo giác, chắc chắn là ảo giác!”

“Đừng sợ, mình biết bạn là cận thị nam, nhưng mà mình không ngại!”

Giang Chu lập tức giải thích: “Hiểu lầm, hiểu lầm rồi, cô gái vừa rồi, thật ra là em gái mình.”

Hoàng Kỳ yêu kiều hừ một tiếng: “Hôm trước ở phố ẩm thực, bạn cũng nói người kia là bạn học, kết quả người ta lại gọi ba ba nha!”

“Ah...”

“Mình nói rồi, mình biết bạn là cận bã nam, nhưng mình không ngại!”

Giang Chu lại thấy rất tò mò: “Biết mình là cận bã năm, bạn còn đi ra ngoài với mình?”

Hoàng Kỳ móc một thỏi son bóng ra: “Đàn ông có nhiều người thích mới có tính khiêu chiến, mới có cảm giác thành công.”

“Em gái nhỏ, tư tưởng này của em rất nguy hiểm đấy!”

“Mình thích những người đàn ông hoang dã, tiếc là trước khi học đại học vẫn không gặp được.”

Giang Chu cảm thấy mình có hơi bị động: “Nhưng mình rất hoang dã đấy!”

Hai mắt Hoàng Kỳ liền sáng lên: “Mình cảm thấy căn cước, tối nay không về nhé?”

“Khụ khụ...được, bạn thắng, mình phục rồi.”

“Gạt bạn thôi, mình mới không thèm mang theo.”

Giang Chu không còn dám nói gì nữa, liền lái xe đi đến mục đích.

Nhà hàng Cá Voi trang trí rất xa hoa và nhã nhặn.

Dù người chưa từng đến đây, chắc chắn cũng sẽ biết nơi này rất tốn tiền.

Nhưng Hoàng Kỳ lại không có cảm giác khó chịu nào.

Giang Chu liếc mắt một cái liền hiểu, đây chính là một vị đại tiểu thư.

Có lẽ, những nơi như thế này, nàng cũng đã đi chán rồi.

Chương 69: Làm cận bã nam cũng quá mệt mỏi!

“Ăn gì? Gọi tùy ý.”

Hoàng Kỳ mở thực đơn ra: “Cho một phần xxx, cảm ơn!”

Rất nhanh, đồ ăn đã được mang lên bàn.

Có điều, lên mang thức ăn lên này có một việc nhỏ xen vào giữa.

Chính là nhân viên phục vụ nhìn thoáng qua Giang Chu, lại liếc nhìn Hoàng Kỳ.

Khi cô rời đi, còn mang theo biểu cảm khiếp sợ, còn cố gắng xoa xoa mắt mình.

“Nghe nói gần đây bạn rất bận rộn à?”

“Ừm, bận rộn đi tán gái khắp nơi!”

Hoàng Kỳ liếc mắt nhìn Giang Chu một cái: “VẬY GIANG ĐẠI QUAN NHÂN, sao hôm nay lại rảnh rồi mời mình ăn cơm rồi?”

Giang Chu mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh: “Đương nhiên là vì giữ tình cảm với bạn học cùng lớp rồi.”

“VẬY sao không thấy bạn mời cả lớp ăn cơm nhỉ?”

“Mình chỉ mời mỹ nữ, cái này gọi là tú sắc khả xan.(*)”

(*) ý nói người có nhan sắc mê người, sắc đẹp thay cho cơm.

Hoàng Kỳ mỉm cười: “Lần sau cứ nói câu này, mình thích!”

Giang Chu hút sâu một hơi, lại cảm thấy có chút mới mẻ.

Mỗi khi hấn đối mặt với con gái, thì hấn luôn là người chiếm thượng phong.

Nhưng lần này, hấn lại bị động không góc đầu lên được.

Hoàng Kỳ này sẽ không phải là nữ Hải Vương đấy chứ?

“Đừng nhìn mình như vậy, mình chưa từng có bạn trai!”

“Thật á? Nhưng sao mình có cảm giác bạn rất thành thạo mấy chuyện này nhỉ!”

Hoàng Kỳ nghịch cái nĩa trong tay: “Tuy mình không có bạn trai, nhưng vẫn nuôi mười mấy con liếm cầu!”

Giang Chu lập tức tỏ vẻ nghiêm túc: “Bạn học Hoàng Kỳ, đây là chuyện rất thất đức.”

“Vậy bạn mau cảm hóa mình đi!”

“Cảm hóa thế nào?”

“Chỉnh phục mình, để cho mình chỉ thuộc về riêng bạn, để cho khăn trải giường của mình đầy hoa mai.”

“Câm miệng, nữ lưu manh!”

Hoàng Kỳ lại cười khanh khách: “Được rồi, nói chuyện đàng hoàng đi, tìm mình làm gì?”

Giang Chu cầm ly rượu lên: “Hôm trước gặp mặt không dám nhìn kỹ, hôm nay hẹn bạn ra ngoài để thưởng thức một chút.”

“Chỉ như vậy?”

“Ừm, những thứ đẹp đẽ, vẫn luôn khiến cho người ta vui thích!”

Không ngờ Giang Chu vừa nói lời này, thì mặt Hoàng Kỳ bỗng nhiên đỏ lên.

Mà khoảnh khắc đó, Giang Chu cũng đã bắt được vẻ hoảng loạn chột lóe lên trong mắt của nàng.

Khá lắm, hóa ra con bé này dễ xấu hổ như vậy.

Vừa rồi còn giả vờ làm nữ Hải Vương, kết quả vừa tán tỉnh vài câu thì đã lộ ra nguyên hình.

Giang Chu nghĩ đến đây thì lập tức có kế hoạch.

“Hỏi bạn một vấn đề, bạn có muốn làm ngôi sao, minh tinh không?”

Hoàng Kỳ hơi sững sờ: “Minh tinh gì?”

Giang Chu suy tư một chút: “Như kiểu Nữ Thần sân trường này, Ngọc Nữ chương môn này, em gái ngọt ngào...”

“Minh cũng không thi học viện điện ảnh mà!”

“Minh chỉ hỏi bạn có muốn hay không thôi!”

Hoàng Kỳ gật đầu: “Cảm giác được mọi người vây quanh, chắc hẳn cũng rất tốt.”

Giang Chu vỗ tay một cái: “Cần chính là những lời như vậy!”

“Bạn muốn làm gì?”

“Không có gì, ăn cơm trước, ngày mai rồi nói.”

“Thần thần bí bí...”

Rất nhanh, bữa cơm đã kết thúc.

Giang Chu liền đưa Hoàng Kỳ về trường học, lại dừng ở lối đi bộ.

Hắn đi đi về về hai chuyến, cũng thấy hơi mệt mỏi rồi.

Vì vậy, Giang Chu liền nhắm mắt lại, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát.

Nhưng đúng lúc này, Hoàng Kỳ lại tiến lại gần, rồi hôn bẹp một cái lên mặt hắn.

Giang Chu mở bừng mắt: “Thua lỗ rồi, mình muốn trả lại!”

Hoàng Kỳ hoảng sợ, lập tức né tránh: “Nghĩ hay quá nhỉ!”

“Vậy bạn đánh lên mình làm gì?”

“Cám ơn bạn thôi, một là vì đã mời mình uống trà sữa, cái khác là vì đã mời mình ăn một bữa cơm tây!”

“Không thể nào, bạn xinh đẹp như vậy, bình thường không có ai mời bạn sao?”

Hoàng Kỳ cầm ví rồi xuống xe, lại chớp chớp mắt nói:

“Không phải không có người hẹn, mà là mình không đi với những người khác.”

Làm cận bã nam thật sự quá mệt mỏi.

Giang Chu thở dài, lại lái xe trở về một lần nữa.

Sau đó, lại đón Tô Nam ở trước cửa phòng làm việc của mình.

Tô Nam đã thay chiếc váy lolita bằng một chiếc váy quây.

Còn khoác một cái túi có hình cún mèo, dưới ánh đèn đường, nhìn trông hết sức dễ thương.

“Ông chủ, anh nhìn màn hình điện thoại di động của tôi này.”

Giang Chu ghé mắt qua: “Một quả cầu đỏ, làm gì vậy?”

Tô Nam hừ một tiếng: “Chỉ cần 1 click là có thể báo cảnh sát, nếu như anh muốn làm loạn, thì tôi sẽ ấn nó.”

“Tô Nam, cô hiểu lầm rồi, tôi là một người rất chính trực đây.”

“Vậy sao?”

Giang Chu nói rất thành khẩn: “Tuy rằng tôi biểu hiện như một cận bã nam, nhưng thật ra thì tôi rất đơn thuần, tôi không hiểu tại sao cô lại cảm thấy tôi không phải là người tốt?”

Tô Nam lộ ra một nụ cười rất miễn cưỡng: “Anh đã thấy người đơn thuần nào, lại cho nhân viên của mình nhảy múa ở trong phòng làm việc chưa?”

“Bởi vì tôi là kẻ yêu thích nhảy múa thôi, điều này cũng không đại biểu cho việc tôi lưu tình khắp nơi mà.”

“Ồ, vậy anh có thể lau vết sùi mề trên mặt trước khi nói những lời này không?”

“...”

Chương 70: Tu La tràng giả thì cũng là Tu La tràng!

Lần thứ ba trở lại nhà hàng tây Cá Voi.

Hai người ngồi đối diện nhau, yên tĩnh chờ thức ăn mang lên.

Một lát sau, nhân viên phục vụ bưng khay đi đến.

Sau đó, người này lại dùng ánh mắt khó tin mà nhìn Giang Chu.

Ngay sau đó, lại quay sang nhìn Tô Nam.

Lại... Lại đổi người rồi?

Giang Chu thấy hơi kỳ lạ: “Nhìn gì vậy? Có chuyện gì sao?”

“Hai...hai vị, mời dùng bữa!”

Nhân viên phục vụ nhanh chóng đặt thức ăn lên bàn, rồi chạy trốn.

Giang Chu lại nhìn Tô Nam: “Ăn đi, bao ăn no.”

Tô Nam ngẩng đầu lên: “Mau nói âm mưu của anh đi.”

“Tôi thường cho nhân viên cần cù và siêng năng của mình, thì sao có thể gọi là âm mưu chứ?”

“Ông chủ, tôi nhớ là, anh nói với tôi không chỉ một lần là, không có lợi thì sẽ không dậy sớm.”

Giang Chu cầm ly rượu vang lên: “Đó là đối với người ngoài thôi, cô cũng không phải người ngoài mà!”

Tô Nam lập tức rút người lại: “Anh nằm mơ đi!”

“Tôi nói gì đâu? Sao cô lại phản ứng mạnh như vậy?”

“Tôi không phải vợ anh!”

Giang Chu đỏ mặt lên: “Nói sai nói sai, ý của tôi là, hai chúng ta có tình cảm khá tốt.”

Tô Nam lại càng sợ hãi hơn: “Ông chủ, tôi chỉ muốn đi làm thêm, chứ không muốn bán thân.”

“Được rồi được rồi, vậy tôi nói thật cho cô biết!”

“Anh chờ đã!”

Tô Nam lấy điện thoại di động ra, ngón tay đặt ở trên màn hình, chỉ cần hơi dím xuống là có thể báo cảnh sát: “Anh... anh nói đi.”

Giang Chu cảm thấy rất bất đắc dĩ: “Cô rất thích nhảy múa, đúng không?”

“Ừm...”

“Bây giờ có một cơ hội, để cho cô có thể lên sân khấu biểu diễn, cô có muốn không?”

Tô Nam hơi nhú mày: “Thật sự?”

Giang Chu gật đầu: “Tôi cảm thấy, cô cũng rất thích nhảy múa ở trước mặt mọi người!”

“Ừm, tôi vốn muốn học nhảy múa, tương lai sẽ trở thành nghệ sĩ múa tốt nhất.”

“Vậy tại sao cô lại thi vào học viện văn học?”

Tô Nam khẽ thở dài một hơi: “Cha mẹ tôi nói là, học múa tìm việc rất khó.”

Giang Chu nhướn mày lên: “Nói như vậy là cô đồng ý?”

“Anh sẽ không bán tôi cho mấy quán bar để nhảy thoát y đấy chứ?”

“Tôi là người tốt, tuyệt đối sẽ không có những ý tưởng bẩn thỉu này.”

“Vậy tôi phải suy nghĩ một chút đã.”

Giang Chu thở phào một hơi, sắc mặt cũng rất vui mừng.

Nói như vậy là không từ chối rồi.

Nhóm nhạc thần tượng nữ thế hệ đầu của đại học Thượng Kinh đã có hình thức ban đầu.

Nếu như bản thân mình không kinh doanh, thì nhất định sẽ trở thành ứng cử viên sáng giá cho chức ‘bố già’ trong làng giải trí.

Giang Chu đuổi người, ánh mắt đảo quanh đại sảnh.

Đúng lúc này, hần bỗng nhiên ngậy ngấn cả người.

Bên ngoài lớp thủy tinh kia, có bốn cô gái đang đứng song song với nhau.

Trong đó, có một người đang kinh ngạc nhìn Giang Chu.

Mà khi hần quay đầu qua, thì khóe mắt của cô gái này đã có một giọt nước mắt trượt xuống.

“Ngũ Vi, bạn không sao chứ?”

Sở Ngũ Vi gật đầu: “Trước đó, mình cũng biết cậu ấy có người mình thích rồi.”

“Bạn đừng đau lòng, đàn ông tốt vẫn còn rất nhiều mà.”

“Có lẽ vậy!”

Sở Ngũ Vi hít sâu một hơi, lại quay người định rời đi.

Hôm nay, nàng đi ra ngoài dạo phố với bạn.

Mua một ít quần áo, giày và một cái thắt lưng.

Nhưng nàng mua là thất lung của nam chứ không phải nữ.

Thật sự không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Nàng lại gặp được người mình muốn gặp nhất, nhưng lại ở nơi mà mình không muốn nhìn thấy nhất.

Hiện giờ, nàng chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nàng không muốn ở lại đây thêm giây phút nào nữa.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói bỗng nhiên vang lên.

“Sở Ngữ Vi, quay lại đây!”

Giang Chu đi đến trước cửa nhà hàng, châm điếu thuốc lên.

“Ngữ Vi, bọn mình đi thôi, đừng để ý đến người như thế.”

“Hôm khai giảng mình còn thấy người này rất tốt, không ngờ lại là một cận bã nam.”

“Đi thôi, không cần quay đầu lại, cứ đi thẳng là tốt nhất.”

Sở Ngữ Vi rất đồng ý với cách nói của bạn cùng phòng mình.

Nàng cũng rất muốn rời khỏi nơi này, không muốn nhìn thấy Giang Chu nữa.

Nhưng nàng lại không nhắc chân lên nổi.

Cuối cùng, nàng ủy khuất mà bấu môi, quay đầu đi về phía Giang Chu.

Giang Chu gọi nàng quay lại, nàng lại không có can đảm rời đi như vậy.

Bạn cùng phòng của nàng nhìn thấy cảnh này, thì cũng đi theo nàng về phía cửa nhà hàng.

“Đi đâu thế? Sao vừa nhìn thấy mình đã bỏ chạy?”

Sở Ngữ Vi cố gắng khôi phục tâm trạng: “Đi dạo phố, còn mua cho bạn một cái thất lung.”

Giang Chu khoanh tay: “Bạn nhìn thấy rồi?”

“Không... không sao, bạn cũng đã nói với mình, là bạn đã thích người khác rồi.”

“Nếu đã thấy rồi, thì đi vào gặp một lần thôi.”

Nước mắt của Sở Ngữ Vi bắt đầu đảo quanh: “Thôi, mình không muốn vào, giờ mình chỉ muốn về ký túc xá ngủ thôi.”

Giang Chu nhìn Sở Ngữ Vi: “Không được, bạn phải vào gặp một lần!”

“Bạn không nên ép mình...”

“Bạn cũng nhìn thấy rồi, trốn tránh cũng không phải biện pháp, mau vào đi thôi.”

Bạn cùng phòng níu Sở Ngữ Vi lại: “Ngữ Vi, bọn mình đưa bạn về, đừng để ý đến người này nữa!”

Giọng nói của Sở Ngữ Vi hơi run rẩy: “Không sao, kết giao bạn bè cũng tốt.”

“Ngữ Vi...”

“Mọi người chờ mình ở đây, mình... sẽ quay lại ngay.”

Sở Ngữ Vi nói xong thì đi theo Giang Chu vào nhà hàng.

Lúc này, Tô Nam đang cắt thịt bò, nhìn thấy người phía sau lưng Giang Chu thì hơi sững sờ.

“Ông chủ, anh chỉ đi ra ngoài hút thuốc mà cũng có thể tán được gái rồi cơ à? Lại còn xinh đẹp như vậy nữa?”

Trán Giang Chu liền nổi gân xanh: “Ăn mà cũng không ngăn nổi miệng cô nữa.”

Tô Nam hừ một tiếng, lại nhìn về phía Sở Ngữ Vi: “Xin chào, tôi là Tô Nam, đại học Thượng Kinh.”

“Tôi...tôi là Sở Ngữ V, đại học Thanh Bắc!”

Giang Chu ngẩng đầu nhìn Sở Ngữ Vi: “Khóc, tiếp tục khóc đi.”

Sở Ngữ Vi cắn môi, sắc mặt đã tái nhợt: “Mình không khóc.”

“Cô ấy là Tô Nam, là nhân viên của mình, tiền thuê mỗi tháng là 1000 đồng.”

“Nhân viên của bạn...?”

Sở Ngữ Vi nghe thấy câu này, đầu óc bỗng nhiên tỉnh táo hơn.

Thời gian gần đây, trường học của bọn họ có một trang web rất hot.

Trên đó có rất nhiều bài viết đề cử và chia sẻ liên quan đến các món ngon.

Mà đại đa số những bài viết đó, đều có ký tên là Tô Nam.

“Đúng thế, không phải mình đã nói rồi sao, mình muốn khởi nghiệp ở đại học.”

Sở Ngữ Vi kinh ngạc nhìn Giang Chu: “Xin lỗi, mình còn tưởng là...”

“Mình biết, thấy hai người chúng mình ăn cơm tây cho nên thèm đến phát khóc đúng không?”

“Mình...”

Giang Chu vỗ tay một cái: “Làm phiền cho xin 4 cái ghế, và bốn phần bò bít tết.”

Nhân viên phục vụ cảm thấy mình sắp điên rồi.

Một người một người lại một người.

Lần này, người trước còn chưa đi thì người sau đã đến rồi!

Có điều, khách hàng chính là thượng đế, cho nên nhân viên phục vụ vẫn ngoan ngoan làm theo.

Lúc này, vỗ vỗ cái mũi nhỏ của Sở Ngữ Vi: “Đi, mau mời bạn cùng phòng của bạn vào đây, mình mời mọi người ăn bít tết.”

Sở Ngữ Vi sửng sốt một lúc, bỗng nhiên vui vẻ chạy ra cửa.

Tô Nam mở miệng, nói nhỏ: “Ông chủ, bạn gái anh à?”

Giang Chu thở dài: “Là khoản nợ đã liêm khi còn trẻ.”

Chương 71: Bí quyết tán gái: Phải có tiền

Sau khi rời khỏi nhà hàng đồ tây.

Giang Chu đưa Sở Ngữ Vi và Tô Nam trở về khu trường đại học.

Bởi vì xe hán không thể chở được nhiều người như vậy, cho nên bạn cùng phòng của Sở Ngữ Vi chỉ có thể bắt xe khác về.

Lúc này, trời đã khá muộn.

Trên đường phố rộng rãi chỉ có vài chiếc ô tô đi lại.

Sở Ngữ Vi ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, nàng đang nhìn Giang Chu.

Còn Tô Nam thì ngồi ở phía sau, nàng lại nhìn Sở Ngữ Vi.

Bầu không khí trong xe có một loại an tĩnh quý dị.

“Nhìn mình làm gì?”

Giang Chu bỗng nhiên mở miệng, dọa cho Sở Ngữ Vi nhảy dựng lên.

Lúc này, nàng mới ý thức được, mình đã nhìn Giang Chu cả đoạn đường trở về.

Vì vậy, nàng cấp tốc thu hồi ánh mắt, bắt đầu giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

“Không có, chỉ là... Tùy tiện nhìn thôi.”

“Lần trước mình đã nói rồi, nhìn gương mặt đẹp trai này là phải mất phí, bạn dự định ăn cơm chùa à?”

Sở Ngữ Vi không phục: “Nhưng mà bạn nhìn mình, cũng không thấy bạn trả phí mà.”

Giang Chu liếc mắt nhìn nàng một cái: “Nhỏ như vậy mà cũng dám đòi tiền, không thấy ngại à, còn không to bằng cả Tô Nam nữa.”

“Bạn...! Hừ!”

Sở Ngữ Vi cắn răng, quay đầu đi, không nhìn Giang Chu nữa.

Mà Tô Nam bị liên lụy cũng hiện lên vẻ tức giận.

Bản thân mình to hay nhỏ thì có liên quan gì đến tên này chứ!

Nàng là làm thêm, là bán văn hóa!

Lúc này, gió đêm hiu hiu.

Gió thổi bay những chiếc lá khô ở bên đường, tạo nên những âm thanh xào xạc.

Chiếc Toyota Corolla dừng lại trước cổng trường đại học Thanh Bắc.

Trước cửa không một bóng người, chỉ có một chiếc đèn đường cô đơn đang chiếu sáng.

“Giang Chu, vậy mình về trước nhé?”

Sở Ngữ Vi mở cửa xe, bỗng nhiên nàng lại cảm thấy không ổn.

“Về đi, không có chuyện gì thì đừng chạy lung tung, bằng không thì sẽ có một ngày bạn nhìn thấy người đấy thật đấy.”

“Người đấy cái gì?”

Giang Chu lộ ra một nụ cười mỉa mai: “Chờ đến khi mình có bạn gái thật, thì mình sẽ dẫn cô ấy đi thăm bạn, để hai người làm chị em tốt.”

“Không được, không được, mình không cần chị em!”

“Mình thấy bạn cần thì bạn phải cần, mau cút lên đi ngủ đi.”

Sở Ngữ Vi cúi đầu, đi trở về ký túc xá với tâm trạng phức tạp.

Nàng biết ngay là đêm nay sẽ không hoàn mỹ như vậy mà.

Kiểu gì thì Giang Chu cũng sẽ bắt nạt nàng thì mới cam tâm.

Nhưng mà dẫn bạn gái đến tìm mình thì cũng quá đau lòng rồi.

Rõ ràng Giang Chu biết tâm tư của mình, nhưng lại vẫn giả ngu.

Giang Chu suy nghĩ một chút, lại nói: “Quay lại đây!”

“Lại gì nữa?”

“Bạn nói mua thất lưng cho mình, kết quả lại không đưa cho mình, rốt cuộc là muốn tặng ai?”

Lúc này, Sở Ngữ Vi mới nhớ ra chuyện thất lưng: “Không phải, bây giờ mình không muốn đưa cho bạn nữa.”

Giang Chu cau mày: “Mình không phải đã mời mọi người ăn cơm tây rồi sao?”

“Bạn muốn thất lung, thì tự đi mua đi, mình buộc chó cũng sẽ không đưa cho bạn!”

“Có con chó nào đẹp trai như vậy sao?”

“Mấy con chó đen hay đi dạo lung tung trên phố ẩm thực đều đẹp trai hơn bạn!”

Giang Chu quay đầu nhìn Tô Nam: “Này, cô nói đi, rốt cuộc tôi có đẹp trai hay không?”

Tô Nam ngược mắt lên nhìn: “Cặn bã nam!”

“Được, trừ nửa lương tháng này.”

“Cặn bã nam xấu xí!”

Cùng lúc đó, Sở Ngữ Vi đã tức giận dùng dùng mà đi vào trường học.

Nhưng mới đi được vài bước, thì nàng lại thấy hơi hối hận.

Tại sao mình lại không bỏ được cái tính tình kiêu ngạo này nhỉ.

Nếu vừa rồi mình đưa thất lung cho Giang Chu thì tốt rồi.

Chẳng lẽ mình thật sự muốn chờ Giang Chu có bạn gái rồi, thì lại hối hận sao?

Sở Ngữ Vi nghĩ đến đây thì bỗng nhiên dừng bước lại.

Chỉ là nàng vừa định quay đầu, thì ba chị em cùng phòng đã trở về.

“Ngữ Vi, bạn đang chờ bọn mình à?”

“A...Đúng thế!”

“Vậy bọn mình về phòng thôi!”

Sở Ngữ Vi nhìn thoáng qua phía sau một chút, hỏi: “Giang Chu đâu? Vẫn còn ở cổng trường à?”

“Không có, lúc bọn mình xuống xe, thì Giang Chu đã lái xe đi rồi!”

“VẬY Ờ, VẬY...CHÚNG TA MAU VỀ KÝ TÚC XÁ THÔI!”

Sở Ngữ Vi cứ mang theo cõilòng đầy tâm sự mà đi về ký túc xá như vậy.

Nhưng tâm trạng của nàng đã không đau buồn nữa.

Bởi vì nàng biết, Giang Chu muốn gọi mình đi vào nhà hàng là để giải thích cho mình.

Giang Chu trông có vẻ rất bá đạo, nhưng thật ra là muốn chứng tỏ cho mình biết, hiện giờ Giang Chu vẫn chưa cho bạn gái.

Ít nhất thì bây giờ vẫn chưa.

Bên kia, Giang Chu đưa Tô Nam về dưới ký túc xá.

Sau đó, một người lão đạo trở về ký túc xá.

Bình thường thì rượu vang có nồng độ cồn không cao.

Nhưng một đêm uống ba lần thì vẫn không chịu nổi.

Lại cộng thêm bị gió lạnh thổi khi đang lái xe.

Nên giờ Giang Chu đã sắp đến tình trạng gục rồi.

Giờ phút này, ba người Từ Hạo Đông, Cao Văn Khải và Trương Nghiễm Phát đều chờ đợi trong ký túc xá.

Giang Chu chính là truyền kỳ trong ký túc xá của bọn họ.

Một đêm hẹn ba cô gái ra ngoài ăn cơm.

Đại Thần còn chưa trở về chia sẻ chiến tích, thì sao bọn họ có thể ngủ được.

Vì vậy, Giang Chu vừa vào cửa, thì ba tên này đã nhảy xuống giường luôn.

“Lão Giang, có thành công không? Có phát sinh Tu La tràng hay không?”

Giang Chu ngồi lên ghế: “Cũng được, tuy là có vài chuyện bất ngờ, nhưng tóm lại thì không tệ lắm!”

Ba người nghe thấy câu này thì lập tức hiện lên vẻ hâm mộ: “Anh, mau mở lớp dạy học đi, chúng em xin quỳ nghe.”

“Thật sự muốn học?”

“Muốn!”

Giang Chu nhìn thấy ba con chiên thành kính của mình, gật đầu nói: “Thật ra thì tán gái rất là đơn giản, các ông chỉ cần có một thứ là được.”

“Là thứ gì? Tôi sẽ đi chuẩn bị ngay bây giờ.”

“Không sai, yêu online đến cả miệng cũng không hôn được, nên tôi cũng định trở về hiện thực.”

“Liếm cầu quá bi ai, anh Giang, mau giúp chúng em thoát khỏi biển khổ đi!”

Giang Chu cười hì hì, vươn một ngón tay lên, nói: “Lần này, tôi hẹn ta cô gái ra ngoài, lại tình cờ gặp được thêm một cô nữa, bữa cơm tối nay tổng cộng hết 10 ngàn đồng!”

“Ông vừa nói hết bao nhiêu tiền cơ?”

“10 ngàn đồng, đây là còn chưa tính tiền xăng xe đi ba chuyến đầu đấy!”

Ba anh em nghe thấy con số này thì lập tức đứng lên.

10 ngàn đồng? Đúng là trò đùa quốc tế.

10 ngàn đồng cũng đủ cho bọn họ đi phở đèn đỏ ở thành Tây 10 lần rồi!

Từ Hạo Đông đứng lên, nhìn bàn tay phải của mình: “Vẫn là bạn gái của tôi tốt, vừa cần kiệm, lại biết làm việc nhà.”

Trương Nghiễm Phát cũng hết sức tán thành: “Tôi vẫn thích yêu online hơn, ít nhất cũng không cần ăn đất!”

“10 ngàn đồng, số tiền này có thể để tôi mua bữa sáng cho Nữ Thần và bạn trai của cô ấy trong ba năm rồi.”

Tâm trạng của Cao Văn Khải cũng lập tức cân bằng.

Mặc dù mình chỉ liếm một cái, nhưng còn mệt hơn so với Giang Chu tán ba cái.

Thế nhưng mà, ít nhất ví tiền của mình cũng không rỗng tuếch.

Xem ra, trên thế giới này là không có chuyện gì vẹn cả đôi đường rồi.

Giang Chu nhìn ba tên này, nói: “Sao thế? Không muốn học nữa à?”

Ba người trăm miệng một lời: “Không học, quá đắt, không học nổi!”

“Một đám ngu ngốc, đáng đời chỉ có thể hâm mộ!”

Chương 72: Một bữa cơm kiếm được một trà xanh!

(Trà xanh= lục trà biểu- Một tiếng lóng của dân mạng TQ, ý chỉ một cô gái tỏ vẻ trong sáng, ngây thơ, nhưng thật ra rất thủ đoạn và toan tính, thích đùa giỡn tình cảm, và luôn có hứng thú với người đã có chủ.) Mười một giờ khuya.

Bên ngoài, trời tối đến mức đưa tay không nhìn thấy năm ngón.

Chỉ có tiếng gió đang gào thét ở khắp nơi, giống như đang dương oai vậy.

Giang Chu nằm trên giường, mở QQ của Phùng Tư Nhược ra.

Có điều, hắn lại hơi do dự, muốn gửi tin nhắn nhưng lại không biết nói gì.

Hôm nay, bản thân mình hẹn ba cô gái ra ngoài ăn cơm.

Còn chiếm được một cái môi thơm.

Không sạch sẽ, thật sự không sạch sẽ mà.

Mình bản thủ như vậy, thì không thể đi làm bản Tiểu Tiên Nữ của mình được.

Đợi ngày mai tắm rửa xong, lại đi đến phòng tập tìm nàng là được.

Vì vậy, hắn thoát khỏi khung chat đó, chuẩn bị đi ngủ.

Nhưng đúng lúc này, một tin nhắn thêm bạn bỗng nhiên xuất hiện.

Giang Chu ấn đồng ý theo bản năng, ngay sau đó hắn nhận được một tin nhắn.

“Có ở đó không? Là Giang Chu sao?”

“Ai thế?”

“Minh là bạn cùng phòng với Sở Ngữ Vi, mình gọi là Lý Nghệ Phi, hôm khai giảng chúng ta đã gặp mặt rồi, bạn nhớ không?”

Giang Chu hơi sững sờ: “Ồ, ra là bạn!”

“Minh tìm ID của bạn trong vòng bạn bè của Sở Ngữ Vi, cô ấy không biết đâu (icon xấu hổ)! ”

“Ồ, có chuyện gì sao?”

“Nhà hàng hôm nay rất đắt đúng không? Ăn hết bao nhiêu tiền vậy?”

“Cũng chỉ mấy ngàn đồng thôi, không đáng bao nhiêu!”

“Một bữa cơm mà hết tận mấy ngàn đồng cơ à? Anh Giang Chu, anh là công tử nhà giàu à?”

Ừa?

Đây là cái xưng hô gì?

Đầu óc Giang Chu bỗng nhiên hiện lên một đoạn ngắn.

Giegie, bạn gái của anh sẽ không ghen chứ?

Ai nha, bạn gái của anh thật là đáng sợ.

Không như em, chỉ biết thương Giegie.

Giang Chu bỗng nhiên lại cảm thấy hứng thú.

Đầu tiên thì nói là vụng trộm kết bạn với mình, sau đó lại gọi mình là anh.

Đây là một bữa cơm tìm được một kỹ nữ trà xanh?

Không chờ Giang Chu nghĩ cẩn thận, bên kia lại gửi tin nhắn đến.

“Anh Giang Chu, sau này em mời anh ăn cơm nhé?”

Ngón tay của Giang Chu lập tức tung bay: “Anh chính là cặn bã nam, em không sợ?”

“Anh Giang Chu, anh nói chuyện trực tiếp như vậy à? Icon xấu hổ!”

“Con người của anh thích vào thẳng vấn đề luôn.”

Lý Nghệ Phi lại gửi một icon xấu hổ: “Anh nói như vậy, người ta sẽ xấu hổ!”

Ai, thật nhàm chán.

Làm kỹ nữ mà cũng giả vờ thuần khiết trong sáng.

Giang Chu rút điện thoại di động qua một bên, định không trả lời nữa.

Có điều, Lý Nghệ Phi này dường như khá thông minh.

Cô ta thấy Giang Chu không trả lời, lập tức thay đổi chủ đề câu chuyện.

“Anh Giang Chu, có chuyện em không biết có nên nói với anh hay không.”

“Chuyện gì? Nói đi!”

“Sở Ngữ Vi vừa nói anh là cận bã nam, còn nói là không thích anh!”

Khóe miệng Giang Chu cong lên.

Quả nhiên, mình đoán không sai mà.

Cô nàng này, chính là trà xanh mà.

“Anh biết cô ấy không thích anh!”

“Hả?”

“Từ hồi học cấp ba thì cô ấy đã nói như vậy rồi, anh cũng quen rồi.”

Hiển nhiên là đối phương hơi bối rối, nên một lúc lâu sau mới trả lời: “Vậy mà anh vẫn quan tâm đến cô ấy?”

Giang Chu quyết định trêu chọc Lý Nghệ Phi một chút: “Cô ấy nói là đại học sẽ không yêu đương, để anh chờ cô ấy, nhưng anh đang do dự.”

“Ồ, nhưng hôm khai giảng, em còn thấy cô ấy đi dạo phố với người khác, còn nắm tay rất thân thiết nữa, anh không biết chuyện này đúng không?”

“Người đó là anh.”

“Mấy hôm trước cô ấy còn xin nghỉ, không biết là có tên con trai nào mang bữa sáng cho cô ấy nữa, anh biết không? Em đoán người kia là một vị đàn anh khóa trên trong hội sinh viên.”

“Là anh mua, sau đó không thấy ngon miệng cho nên ném cho cô ấy ăn.”

“...”

Lý Nghệ Phi yên lặng một lúc lâu, hình như đã không biết nói gì nữa.

Nhưng mà Giang Chu đã cảm thấy hứng thú rồi, thì sao có thể buông tha cho cô ta.

Vì vậy, hắn liền tìm kiếm một sợi dây chuyền kim cương ở trên mạng, rồi gửi ảnh qua.

“Em cảm thấy cái này thế nào? Có thích không?”

Đối phương lập tức trả lời: “Oa, đẹp quá nha! Trước kia em đã nhìn thấy rồi, vẫn muốn mua nó nữa.”

Giang Chu nhướn mày: “Nếu anh tặng nó cho em, em có thấy vui không?”

“Anh Giang Chu thật là tốt, em nhất định sẽ rất vui vẻ đến mức lấy thân báo đáp. Icon xấu hổ!”

“Vậy thì tốt rồi, anh đi trả tiền đây!”

“Vậy... vậy mai em đi qua tìm anh nhé? Icon xấu hổ!”

“Tìm anh? Tại sao em lại muốn qua tìm anh?”

Rõ ràng là Lý Nghệ Phi đã sững sốt vài giây: “Không phải anh muốn mua sao?”

Giang Chu giả ngu: “Đúng thế, anh hỏi mấy cô gái rồi, ai cũng nói là rất thích, cho nên anh mới mua tặng Sở Ngữ Vi, chắc chắn cô ấy sẽ rất vui vẻ.”

“Anh... anh muốn mua cho Sở Ngữ Vi?”

“Bằng không thì mua cho ai chứ?”

Đường như Lý Nghệ Phỉ đã rất vội vàng rồi: “Cô ấy đã không đồng ý làm bạn gái anh, vậy mà anh còn tốt với cô ấy như vậy sao?”

Giang Chu gửi một icon thở dài: “Bằng không thì biết đối xử tốt với ai bây giờ? Con gái bây giờ rất khó theo đuổi!”

“A, không phải, có người cũng rất dễ theo đuổi mà!”

“Ai vậy?”

“Anh có thể theo đuổi em này, có được hay không nha?”

Giang Chu lập tức ngồi dậy: “Hạo Đông, ông ngủ chưa?”

Từ Hạo Đông tăng hắng một cái: “Tôi và bạn gái đang bận, có gì nói luôn đi.”

“Vừa rồi có một em gái add QQ của tôi, cô ấy còn nói là thích ông.”

“Cái đêch, thật hay giả?”

Hai mắt Từ Hạo Đông đều sáng lên.

Dưới sự trợ giúp của bóng đêm, đôi mắt này giống như mắt của sói đói vậy.

Giang Chu gật đầu rất nghiêm túc: “Đúng thế, còn hỏi tôi xem ông đã có bạn gái chưa!”

“Vậy ông bảo cô ấy add QQ của tôi đi!”

“Được rồi, tôi nói luôn đây!”

Giang Chu cầm điện thoại di động lên: “Nghệ Phỉ, anh cũng biết là em rất tốt, hay là anh dùng một ID khác để kết bạn với em nhé?”

Lý Nghệ Phỉ lập tức trả lời: “Anh còn có một ID khác?”

“Ừm, anh chỉ dùng ID đó để kết bạn với những người thân thiết nhất thôi.”

“Được! icon xấu hỏ!”

“Đúng rồi, em đừng gọi anh là Giang Chu, hãy gọi anh là Hạo Đông!”

“Ủa? Vì sao vậy?”

“Đó là nhũ danh của anh!”

“Ồ, được rồi!”

Ngon lành!

Giang Chu lập tức ném QQ cho Từ Hạo Đông.

Từ Hạo Đông liếc mắt nhìn tường trên QQ của Lý Nghệ Phi, rồi lập tức quang ánh mắt cảm kích qua.

“Lão Giang, tôi không ngờ ông lại tốt với tôi như thế đây, chờ tôi tán thành công, thì sẽ mời ông ăn cơm.”

“Anh em chúng ta mà còn khách khí như vậy làm gì, ông tâm sự đi, tôi đi ngủ đây!”

“Được, ông ngủ trước đi!”

Từ Hạo Đông tràn đầy phấn khởi, lập tức kết bạn với Lý Nghệ Phi.

Đây cũng không tính là lừa gạt anh em nhỉ!

Dù sao nam tán nữ cũng không mất mát gì mà.

Dù sao, còn hơn là để tên này dùng tay phải cả ngày.

Giang Chu cảm thấy, mình đang làm một chuyện tốt.

Vì vậy, hắn liền nhắm mắt lại, rồi chìm vào giấc ngủ.

Chương 73: Mọi người đều nói bạn là cận bã nam!

Sáng sớm hôm sau, Giang Chu đánh răng rửa mặt xong thì định ra khỏi cửa.

Hôm nay hắn có rất nhiều việc phải làm.

Chuyện đầu tiên, là đi nhà ăn để tán tỉnh Phùng Tư Nhược.

Chuyện thứ hai, là triệu tập Hàn Nhu, Hoàng Kỳ và Tô Nam.

Rồi nói cho các nàng nghe chuyện nhóm nhạc nữ thần tượng ngọt ngào thanh xuân vô địch trong vườn trường.

Sau đó, buổi chiều hắn phải đi đến học viện Múa để luyện tập.

Buổi tối lại đi gặp lập trình viên kia để nói chuyện liên quan đến vấn đề đặt đồ ăn online.

Kể cả dân đi làm cũng sẽ không bận rộn như mình.

“Lão Giang, sao sáng sớm mà đã ra ngoài rồi?”

“Hôm nay hẹn mấy người? Bốn cô hay là năm cô?”

Lúc này, Từ Hạo Đông bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Hình như cậu ta đã không ngủ suốt đêm qua, vành mắt đã đen như gấu trúc.

“Hôm nay không hẹn hò, nhưng mà sao trông ông ghê thế, lẽ nào lại tâm sự cả đêm à?”

“Đúng thế, đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác gặp được tri kỷ! Càng trò chuyện lại càng hưng phấn, tay phải cũng không thấy thơm nữa!”

Giang Chu lại hứng thú: “Sao lại nói như vậy?”

Từ Hạo Đông ngồi dậy: “Tôi nói đến đề tài gì, thì cô ấy cũng nói đề tài đó, thật sự là quá tuyệt vời.”

“Vậy chứng tỏ đây là một cô gái tốt, ông phải đối xử tốt với người ta nha.”

“Dĩ nhiên rồi, nhưng mà cô ấy luôn nói đến chuyện dây chuyền gì đó, tôi lại không hiểu lắm.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “À, chắc là sắp đến sinh nhật cô ấy thôi!”

Từ Hạo Đông lập tức hiện lên vẻ mặt khó xử: “Phải mua quà à? Vậy phải xài bao nhiêu tiền?”

“Không đắt, tầm hơn 100 đồng là được rồi, có lòng là được!”

“Hơn 100 đồng à? Vậy thì đơn giản, tôi đi mua luôn đây.”

Giang Chu vỗ vỗ vai Từ Hạo Đông, lại vui vẻ mà rời khỏi ký túc xá.

Bởi vì hôm nay là cuối tuần, nên không có nhiều người dậy sớm đi nhà ăn.

Nhưng chuyện này không đại biểu cho việc, dám nằm ý trong ký túc xá không đói bụng.

Bọn họ chỉ là chọn lựa ngủ thay cho ăn mà thôi.

Cho nên, trang web giao đồ ăn của Giang Chu mới có tiền đồ tươi sáng.

Tiền, kiếm của đám lười là dễ kiếm nhất.

Cùng lúc đó, có một cô gái bỗng nhiên xuất hiện ở cửa nhà ăn.

Nàng mặc một chiếc váy chữ A dài màu xanh băng.

Bên trên là một chiếc áo len không tay không trắng.

Đôi chân thon dài thẳng tắp, mái tóc dài mượt mà xõa xuống bên eo.

Ngay cả khi đeo khẩu trang, thì khí chất xinh đẹp và trong sáng của nàng vẫn không giấu được.

Đặc biệt là đôi mắt kia, thì xinh đẹp không sao tả xiết.

Chỉ là, hình như cô gái này không quen ăn mặc như vậy thì phải.

Cho nên nàng vẫn luôn cúi đầu, hai gò má còn hiện lên một màu đỏ nhạt.

“Giang Chu...”

Giang Chu nghe thấy tiếng gọi thì quay đầu lại.

Cô gái đi đến chính là Phùng Tư Nhược đã thay đổi phong cách ăn mặc.

Bộ quần áo này, là do Giang Chu cố tình mua cho nàng.

Dưới sự uy hiếp và lợi dụ, thì nàng mới mặc vào.

“Không hổ là vợ mình, một chiếc váy bình thường mà cũng có thể xinh đẹp như vậy.”

Phùng Tư Nhược ngồi xuống đối diện Giang Chu, lại nhút nhát nhìn hẩn: “Đã nói rồi, chỉ mặc một lần...”

Giang Chu lập tức đáp lại: “Được, chỉ mặc một lần, nhưng không tính lần này.”

“Không được!”

“Từ chối vô hiệu!”

Phùng Tư Nhược nhỏ giọng hầm hừ: “Mình sẽ không tin bạn nữa.”

Giang Chu cầm miếng khoai tây chiên lên: “Nào, mở miệng ra.”

“Ô ô, không muốn...”

“Như này đi, bạn ăn miếng khoai tây chiên này, thì sau này mình sẽ không bắt bạn mặc váy nữa.”

Phùng Tư Nhược ngược mắt lên nhìn: “Thật...thật không?”

Giang Chu nhìn nàng với ánh mắt nghiêm túc: “Mình là người nói là giữ lời, tất cả người trong đại học Thượng Kinh đều biết việc này.”

“Mình không tin, trước kia bạn cũng nói là sẽ không bắt nạt mình.”

“Mình bắt nạt bạn bao giờ? Bạn học Phùng, bạn đừng vu oan cho người tốt.”

Phùng Tư Nhược khẽ cắn môi đỏ: “Bạn gặp mình lần nào, là bắt nạt mình lần đó...”

Giang Chu quơ quơ miếng khoai tây chiên trong tay: “Có phải bạn vẫn muốn mặc váy cho mình xem không? Cho nên mới lật mềm buộc chặt?”

“Không phải!”

“Vậy tại sao bạn lại từ chối?”

Phùng Tư Nhược hơi do dự một chút: “Mình biết rồi, ăn thì ăn.”

“Ngoan, mở miệng!”

“A...”

Giang Chu nhét miếng khoai tây chiên vào miệng nàng, lại chọc cho mặt nàng đỏ bừng lên.

“Bạn nói rồi, ăn xong thì không cần mặc nữa.”

Giang Chu gật đầu: “Ừm, sau này không mặc bộ này nữa, mình đã mua cho bạn bộ mới rồi, ngày mai sẽ chuyển đến.”

Phùng Tư Nhược mở to mắt, lắc đầu nguầy nguậy: “Không được không được không được!”

“Không muốn mặc cũng được, tám giờ tối nay phải đi dạo mới mình.”

“Ồ.”

Giang Chu hơi kinh ngạc: “Đồng ý rồi à?”

Phùng Tư Nhược do dự một chút, rồi vẫn gật đầu.

Nàng cảm thấy, đi dạo với Giang Chu còn dễ dàng hơn là mặc mấy chiếc váy bắt mắt như vậy.

Dù sao, nàng vẫn có thể tiếp nhận được khi chỉ có một người quan tâm.

Nàng cũng không hy vọng tất cả mọi người đều nhìn mình.

Lúc này, khi nàng đi đến nhà ăn, mặc dù nàng đã đeo khẩu trang, không ai nhìn thấy dung mạo của nàng, nhưng vẫn có mấy người chạy lên xin QQ.

Vất vả lắm nàng mới đến được nhà ăn, quá trình này phải gọi là kinh tâm động phách.

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhược: “Nghĩ gì mà nghiêm túc thế?”

Phùng Tư Nhược hơi ngẩng đầu lên: “Đinh Duyệt nói bạn là phần tử xấu xa, có rất nhiều bạn gái.”

“Vu oan, hoàn toàn là vu oan cho người tốt, mình bây giờ là quý tộc độc thân, những người kia chỉ là bạn khác giới thôi.”

“Cặn bã nam...”

Giang Chu tức giận nhìn nàng: “Đây cũng là Đinh Duyệt dạy bạn à? Người này xấu xa thật, sớm muộn gì thì mình cũng sẽ tung tin đồn về cô ta.”

Phùng Tư Nhược khẽ gật đầu một cái: “Mình nghe được các bạn học ở trong lớp đều nói bạn như vậy...”

“Không nên nghe người khác nói gì thì tin, phải học cách tự phân biệt, hiểu chưa?”

“Dù sao cũng không liên quan đến mình, mình cũng không thèm!”

Giang Chu nhìn nàng với ánh mắt tò mò, hắn cũng thấy hơi bất ngờ.

Cô gái này bỗng nhiên nhắc đến đề tài này làm gì nhỉ?

Là ghen, hay là thuận miệng nói ra?

Chẳng lẽ...hành trình theo đuổi cô vợ này lần thứ hai lại dễ như vậy sao?

Phùng Tư Nhược bỗng nhiên lại cảm thấy bầu không khí hơi là lạ, nàng liền ngẩng đầu lên.

Phát hiện ra Giang Chu đang nhìn mình bằng một loại ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Vì vậy, nàng liền hốt hoảng cầm đĩa lên, lại cẩn thận từng li từng tí mà cản trở tầm mắt của Giang Chu.

“Nhớ kỹ, tám giờ tối nay chờ mình ở rừng cây phía nam, bạn không đến thì ngày nào mình cũng mua quần áo mới cho bạn.”

“Ồ, biết rồi.”

Giang Chu đứng lên: “Đi thôi, mình đưa bạn về ký túc xá.”

Phùng Tư Nhược ngoan ngoãn đi theo sau Giang Chu rời khỏi nhà ăn.

Chương 74: Nhóm nhạc nữ thần tượng thanh xuân vô địch!

Sau khi tiễn Phùng Tư Nhược về ký túc xá, Giang Chu lại đi đến phòng làm việc của mình, hắn lấy điện thoại di động ra, châm một điếu thuốc, rồi mới mở QQ gọi cho Hàn Nhu.

“Em gái thân ái, mau đến quán trà sữa A Thủy cũ đi, anh có chuyện quan trọng cần em giúp.”

Ngay sau đó, là QQ của Hoàng Kỳ.

“Hoàng đại mỹ nữ, qua đây chơi không? Mình ở quán trà sữa A Thủy chờ bạn!”

Cuối cùng là QQ của Tô Nam.

“Tô Nam, mau đi làm đi, cô mà đến muộn, tôi sẽ trừ nửa lương!”

Chỉ một lát, ba cô gái đã đến đông đủ.

Cả ba đều ăn cơm của Giang Chu, giờ được triệu hoán, lại không thể không đến.

Nhất là Hàn Nhu, trải qua chuyện tối qua, nàng đã thật sự coi Giang Chu làm anh trai của mình rồi.

Có điều, ba cô nàng đều không ai biết ai.

Lúc này chạm mặt nhau thì đều có chút mờ mịt.

“Mọi người đến mua trà sữa à?”

“Không phải, tôi đến tìm Giang Chu!”

“Chị không phải bạn gái của tên đó chứ?”

“Không phải, tôi là em gái Giang Chu, hai người thì sao?”

“Ồ, em là bạn cùng lớp của Giang Chu.”

“Em là nhân viên!”

Trong lúc nói chuyện, ba người đã đi vào trong văn phòng.

Ngoại trừ người ngày nào cũng đến là Tô Nam, thì trong mắt hai người Hoàng Kỳ và Hàn Nhu tràn đầy tò mò.

Nơi này rõ ràng là một quán trà sữa, sao bỗng nhiên lại trở thành phòng làm việc rồi?

Giang Chu từ ghế sa lon đứng lên: “Đúng rồi, anh chưa nói với em sao?”

“Đương nhiên là chưa, anh chỉ biết sai bảo em thôi!”

“Nói vậy, anh là thương em mới đúng.”

Lúc này, Hoàng Kỳ và Tô Nam đều nhìn trộm Hàn Nhu.

Xung hô em gái này có chút ý vị sâu xa nha.

Là loại em gái thật sự sao?

Hay là loại em gái mưa không muốn làm người yêu nhưng lại muốn hưởng thụ cảm giác được yêu?

Phải biết, có rất nhiều sinh viên gọi nhau là anh anh em em.

Cùng lúc đó, Giang Chu vẫy tay, để ba cô gái ngồi xuống.

“Giới thiệu trước một chút, đây là là gái tôi, Hàn Nhu, là hội trưởng hội học sinh, còn đây là mỹ nữ Hoàng Kỳ ở lớp tôi, còn đây nhân viên tốt nhất của tôi, Tô Nam ở học viện văn học.”

Ba cô gái liếc mắt nhìn nhau, rồi chào hỏi nhau một câu.

Hai người trước đều không có ý kiến gì với màn giới thiệu của Giang Chu.

Chỉ là Tô Nam lại không hài lòng với màn giới thiệu đó lắm: “Công ty này chỉ có một nhân viên là tôi, anh không thấy ngại khi nói tôi là nhân viên tốt nhất à.”

“Sau này sẽ có rất nhiều, bạn học Tô Nam, đừng phàn nàn nữa.”

“Hừ, tôi cảm thấy anh không làm tôi mệt chết thì sẽ không tuyển thêm nhân viên!”

Lúc này, Hàn Nhu mở miệng xen vào: “Anh, anh tìm bọn em đến có chuyện gì không?”

“Tìm mọi người là muốn nhờ ba người giúp một chuyện nhỏ.”

“Giọng điệu này vừa nghe là đã biết là không nhỏ rồi, anh thẳng ra xem nào?”

“Thành lập một nhóm nhạc nữ thần tượng thanh xuân vô địch ở sân trường!”

“Tên lộn xộn gì mà dài vậy?”

Giang Chu vồ cái đầu nhỏ của Hàn Nhu, sau đó lại đi đến phía sau Tô Nam.

Hôm nay nàng mặc một chiếc váy lolita có hai màu trắng và hồng.

Trước cổ áo còn thêu một con mèo.

Còn có một chiếc nơ to treo dưới viền cổ áo, nhìn trông hết sức dễ thương.

“Thứ Tô Nam đang mặc, gọi là váy lolita, mọi người biết không?”

Hàn Nhu và Tô Nam gật đầu.

Các nàng đều biết váy lolita.

Nhưng chuyện này có quan hệ gì với bọn họ?

“Tôi đã mua cho mỗi người một chiếc, chiều nay sẽ đưa đến, không cần cảm ơn tôi đâu.”

Hàn Nhu lập tức mở to hai mắt: “Chẳng lẽ anh muốn em mặc cái này?”

“Không sai.”

“Anh là tên biến thái đáng sợ, em không mặc!”

Giang Chu liếc nhìn Hàn Nhu một cái: “Anh là anh trai, lời nói của anh mà em cũng không nghe?”

“Em là hội trưởng hội sinh viên, mặc đáng yêu như vậy thì quản lý học sinh kiểu gì?”

“Phản đối vô hiệu, nếu đã là em gái, thì dễ thương một chút cũng là thiên kinh địa nghĩa.”

Gò má Hàn Nhu đỏ lên: “Mặc...mặc cũng được, nhưng không thể mặc ra ngoài, mặc cho anh xem một chút cũng không sao.”

Giang Chu đồng ý rất sảng khoái: “Không cần mặc ra ngoài, chỉ cần em mặc một lần trong tiệc đón sinh viên mới thôi.”

“Tiệc đón sinh viên mới?”

“Ừm, ba người sẽ mặc bộ này để biểu diễn một tiết mục.”

Giang Chu lấy lời bài hát đã in từ trước ra, đặt ở trước mặt ba cô gái.

Ba cô gái xem một chút rồi tròn tròn mắt lên.

“Cuối cùng cũng đến giờ ăn tối, đến giờ nấu cơm.”

“Người thứ nhất vội vàng đến nhà hàng...”

“...”

Ba người đều nhìn nhau, trên mặt viết đầy ý từ chối.

Giang Chu bắt các nàng mặc váy lolita, bọn họ còn miễn cưỡng chấp nhận được.

Dù sao thì con gái nha, ngọt ngào đáng yêu cũng không hề quá đáng.

Nhưng Giang Chu lại bắt các nàng hát bài hát này trước mặt hàng ngàn hàng vạn sinh viên mới?

Đây không phải là nói cho mọi người biết, mình là tên ăn hàng sao?

Nào có cô gái nào dám làm như vậy chứ.

Hàn Nhu điên cuồng lắc đầu: “Anh, anh còn có thể chơi lớn hơn không?”

Giang Chu gật đầu nói: “Đương nhiên là có thể.”

“Hả?!”

“Mọi người không chỉ cần hát, mà còn phải nhảy múa mấy bài đáng yêu, làm nũng, dễ thương... Tô Nam, mau biểu diễn đi.”

Tô Nam hung dữ nhe răng, để lộ răng mèo: “Tôi không làm, khi tôi xin vào làm thì đã nói rồi, nếu phải nhảy cho người khác xem thì phải thêm tiền.”

“Cho cô!”

Giang Chu vô cùng sáng khoái mà móc 500 ở trong túi ra.

Tô Nam rất hài lòng, lập tức đứng lên nhảy một đoạn.

Loại nhảy múa này, tổng kết lại chỉ có vài chữ, giả vờ dễ thương, đáng yêu, làm nũng.

Động tác ở chân rất ít.

Mà động tác tay thì rất đơn giản, chính là bắn tim, hay là giả mèo gì gì đó.

Hoàng Kỳ cũng có thể tiếp nhận được chuyện này.

Dù sao xinh đẹp ngọt ngào đáng yêu cũng rất được hoan nghênh.

Thế nhưng Hàn Nhu thì lại lắc đầu như trống.

Nàng chính là một ngự tử cao ngạo và lạnh lùng.

Bình thường thì một ánh mắt có thể làm cho người ta lạnh chết.

Bằng không thì sao nàng có thể quản lý học sinh được?

Nhất đại học Thượng Kinh còn có rất nhiều đám công tử, tiểu thư nhà giàu nữa.

Nàng mà không duy trì thần thái cao lạnh như vậy, thì ai sẽ nghe lời nàng.

“Không được, anh trai, anh lại lừa em, em không làm được!”

Giang Chu xoa xoa đầu nàng: “Trang web của anh đã giới hạn rồi, giờ chỉ thiếu một cơ hội tuyên truyền làm cho người ta chú ý thôi.”

Hàn Nhu ngẩng đầu lên: “Nhưng mà các tiết mục trong tiệc đón sinh viên mới đã chốt xong rồi, anh không thể tăng thêm tiết mục được.”

“Anh đã tài trợ 50 ngàn đồng cho tiệc đón sinh viên mới, cô Vu đã đồng ý rồi.”

“Hả? Sao cô Vu cũng thấy tiền thì sáng mắt chứ!”

“Hiện giờ chỉ thiếu mỗi em thôi, em có đồng ý hay không?”

Hàn Nhu do dự một chút: “Nhưng như vậy thì thần thái của em sẽ sụp đổ, sau này không ai nghe em nữa, hy sinh như vậy cũng quá lớn rồi.”

Giang Chu mỉm cười: “Yên tâm, sau này anh sẽ bù lại cho em.”

“Bù? Bù lại thế nào?”

“Em có nguyện vọng gì? Anh đều sẽ thực hiện cho em.”

“Anh đừng tưởng rằng một bữa cơm tây như ngày hôm qua là có thể giải quyết em!”

Hoàng Kỳ và Tô Nam nghe thấy câu này thì lập tức cảnh giác.

Hai nàng bốn mắt nhìn nhau, lại nhìn về phía Giang Chu.

“Giang Chu, cái gì gọi là bữa cơm tây tối hôm qua? Tối hôm qua anh đã ăn bao nhiêu thịt bò bít tết?”

Mặt Giang Chu đỏ lên: “Chuyện đó... giờ này cũng không còn sớm nữa, chúng ta luyện tập trước đi.”

Chương 75: Cặn bã nam, ông không xứng với Phùng Tư Nhược!

“1234... 2234...!”

“Xoay, vỗ tay!”

“Ok! Động tác tiếp theo!”

“1234...2234...”

“Chân trái ở trước, chân phải ở sau, nhảy...!”

“1234... 2234...”

Một tiếng sau.

Giang Chu dạy từng câu từng chữ, rốt cuộc cũng dạy ba người hát được bài này.

Sau đó chính là thời gian dạy nhảy múa của Tô Nam.

Giang Chu cũng không có yêu cầu gì đặc biệt với điệu nhảy này.

Dù sao cứ làm ra vẻ dễ thương là ok.

Chỉ còn một tuần lễ nữa là đến tiệc đón sinh viên mới rồi, nên giờ mà học những động tác khó là không thực tế.

Tối đa cũng chỉ là nhảy nhảy, xoay xoay, bắn tim bắn tim gì gì đó thôi.

Một lúc lâu sau, ba cô gái đều mệt đến thở hồng hộc.

Các nàng dừng động tác lại, rồi cầm khăn lên, bắt đầu lau mồ hôi.

“Mệt chết em rồi, anh, tối nay anh phải mời bọn em ăn cơm đấy nhé?”

Giang Chu dựa vào trên ghế sa lon: “Anh bỏ tiền, ba người thích ăn gì thì ăn thôi.”

Hàn Nhu lau mồ hôi một chút: “VẬY còn anh? Anh đi đâu à?”

“Đã hẹn với một cô em là sẽ đi dạo trường học rồi, bằng không thì phí cả thanh xuân.”

“Anh kiếm ở đâu ra nhiều cô em như vậy?”

Tô Nam thở hắt hắt, lau lau mồ hôi một chút: “Anh ta đi về sinh một chuyến mà cũng có thể dẫn một đồng trở lại cơ mà, quả thực là biến thái.”

Giang Chu thấy hơi kinh ngạc: “Tô Nam, thì ra cô có lòng tin với dung mạo của tôi như vậy, tôi thật sự rất cảm động đấy.”

“Là có sự hiểu biết nhất định với sự không biết xấu hổ của anh, ok?”

“Tô Nam, tên này đã làm gì bạn, mà bạn lại nói cậu ta không biết xấu hổ?”

Hoàng Kỳ bỗng nhiên lộ vẻ tò mò, nàng cảm thấy chuyện này hình như không đơn giản.

Một cô gái nói một tên con trai không biết xấu hổ.

Vậy chắc chắn là tương đối vô liêm sỉ, hơn nữa, còn tương đối kích thích nữa.

Tô Nam thuận miệng nói: “Tôi hôm nay, anh ta dẫn mình đi ăn bò bít tết, kết quả là có một cô bên đại học Thanh Bắc...”

Tô Nam còn chưa nói hết lời, Giang Chu lập tức thi triển Lý Ngư Đả Đỉnh.

Hắn ngồi bật dậy từ ghế sa lon, lại dùng cái bánh bông lan trong tay để chặn miệng Tô Nam.

“Tô Nam, nhảy một ngày rồi, mệt mỏi không? Ăn bánh bông lan đi.”

“Phi phi phi, cái này anh cắn một miếng rồi?”

Giang Chu lập tức phủ định: “Đừng nói lung tung, tôi chưa cắn đâu.”

Tô Nam thở phì phò: “Vậy tại sao nó lại dính nước bọt?”

“Phương pháp ăn bánh bông lan không phải là liếm xong rồi mới ăn sao?”

“Giang Chu, anh là tên khốn nộn, tởm quá!”

Cùng lúc đó, Hàn Nhu và Hoàng Kỳ cũng bu lại.

Lúc này, các nàng cũng đã phát hiện ra chuyện này không bình thường.

Bởi vì, chỉ cần các nàng vừa nhắc đến bò bít tết, thì Giang Chu sẽ có phản ứng rất kịch liệt.

Lúc này, Hàn Nhu vừa nói là tối hôm qua ăn bò bít tết.

Sau đó, Tô Nam cũng nói là tối hôm qua ăn bò bít tết.

Giang Chu này, rốt cuộc đã cho bao nhiêu người ăn bò bít tết vào hôm qua?

Giang Chu thấy bầu không khí trở nên không đúng, lập tức chạy ra cửa.

“...Mọi người luyện tập đi, tôi ra ngoài hút thuốc!”

“Lát nữa ăn cơm không cần chờ tôi, chỉ cần gửi hóa đơn qua QQ cho tôi là được!”

Giang Chu nói xong thì lập tức chạy ra khỏi văn phòng.

Ba người phụ nữ là một cái chợ, câu này thật sự là đã khiếm tốn rồi.

Hắn là ba người phụ nữ là một lò sát sinh mới đúng.

Giảo biện là không giảo biện được, lẽ nào mình không biết chạy sao.

Dù sao trong đó cũng không có bạn gái hắn.

Có lẽ lát nữa trở về cũng không sao.

Vì vậy, hắn tìm một rừng cây nhỏ trong trường, rồi ngòm xòm hút thuốc.

Chiều cuối tuần, sân trường có rất nhiều người.

Đa số người là đi ra ngoài chơi, giờ này về nhà tắm rửa.

Giang Chu ngồi xổm ở ven đường, ánh mắt đi đảo qua các cô em như hoa sen mới nở ở trong trường.

Hơn nữa, các cô em này vừa tắm xong thì đều không mặc quần áo như mọi khi.

Dù sao thì bây giờ cũng là mùa hè oi bức, nên họ đều mặc quần đùi rất ngắn, lại đi dép.

Còn có người choàng khăn tắm đi ra luôn.

Giang Chu còn phát hiện, bên ven đường đối diện có một vài tên con trai đang ngồi xổm.

Chắc bọn họ cũng đã phát hiện bí mật này, cho nên cấm chốt ở đây.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên sững sốt.

Hắn nhìn thấy có một cô em lao về phía mình.

Hơn nữa, tốc độ rất, suýt nữa còn mất dép luôn.

Không thể nào?

Chỉ nhìn mà cũng không được?

Trường học này còn có vương pháp không?

Giang Chu thấy rất buồn bực.

Kết quả, cô em này đến gần thì hắn mới phát hiện, hóa ra là Đinh Duyệt.

“Giang Chu, ông là tên cận bã, sau này đừng có quấy rồi Phùng Tư Nhượng nữa!”

“Nếu như tôi thấy ông đi tìm cô ấy, thì tôi tuyệt đối sẽ không khách khí với ông đâu!”

“Ông muốn chơi bời thì tìm người khác đi, đừng tưởng rằng cô gái nào cũng thích ông.”

Giang Chu trực tiếp bị nói cho bối rối.

Tại sao mình lại là cận bã rồi?

Trước kia Đinh Duyệt cũng không cho mình đi tìm Phùng Tư Nhượng, nhưng mà thái độ cũng không đến mức kịch liệt như

này mà.

“Chờ đã, tôi đã làm gì sao?”

Đinh Duyệt hiện lên vẻ tức giận: “Ông đã nói thích Phùng Tư Nhược đúng không? Còn nói Phùng Tư Nhược là vợ ông?”

Giang Chu gật đầu: “Đúng thế, tôi thích Phùng Tư Nhược!”

“Vậy người ông thích cũng không ít nhỉ, ông thật sự là bác ái!”

“Bạn học Đinh, tuy con người của tôi hơi phóng đãng một chút, nhưng tuyệt đối không phải là cặn bã.”

“Ồ, vậy ý của ông là tôi đang vu oan cho ông?”

Giang Chu càng nghe thì càng thấy không đúng.

Rõ ràng Đinh Duyệt này đang tức giận với mình.

Lẽ nào hôm nay mình chọc giận người này rồi sao?

Hay là...

“Bạn học Đinh, bà đến kỳ hàng tháng à?”

Đinh Duyệt gầm lên: “Đừng đổi chủ đề, ông làm gì mà ông còn không biết sao?”

“Ý bà là tôi để Phùng Tư Nhược mặc váy à? Con gái mặc váy thì có gì quá đáng đâu?”

“Giả ngây giả dại đúng không? Được, tôi để cho ông chết rõ ràng!”

Đinh Duyệt nói xong thì lấy điện thoại di động ở trong giỏ xách của mình.

Cô trượt vài cái, hình như đang mở thứ gì ra.

Sau đó, liền đưa tay lên, giơ lên trước mặt Giang Chu.

Cái logo này, hình như là diễn đàn của khu trường đại học này.

Các sinh viên trong đại học quanh đây, đều thích vào trong này chém gió và hóng hót.

Có điều, hôm nay còn có vài bài đăng cực kỳ hot.

“Vạch trần bộ mặt thật của cặn bã nam thế kỷ: Cùng một ngày, cùng một địa điểm, hẹn ba cô gái.”

“Giả vờ công tử nhà giàu để lừa gạt nữ sinh viên, đây chính là sinh viên mới tên Giang nào đó của đại học Thượng Kinh!”

“Khinh nhờn tình yêu, làm nhục phụ nữ! Mời đại học Thượng Kinh cho một câu trả lời!”

“Một đêm hẹn ba cô gái? Giang nào đó ở đại học Thượng Kinh còn không bằng súc sinh!”

“Xin các nữ sinh viên hãy cảnh giác cao độ, nhìn rõ bộ mặt thật của người này! (Bên dưới là hình ảnh chất lượng cao!)”

“Không chỉ ba người, sau mười giờ còn xuất hiện 4 nữ sinh viên của đại học Thanh Bắc! (Bằng chứng lúc 8 giờ tối)”

Ừa?

Giang Chu bỗng nhiên thấy rất hứng thú.

Nhưng tiêu đề này thật sự là hấp dẫn người nha.

Tên cặn bã nam nào mà quá đáng như vậy?!

Chương 76: Xong, nổi danh toàn trường!

Trong diễn đàn của khu đại học.

Hầu như tất cả những đề cử hot đều có mấy chữ Giang nào đó.

Chỉ mấy chữ đơn giản đó, là có thể cảm nhận được sự phẫn nộ mãnh liệt của người mở topic rồi.

Tựa như Giang nào đó này là một ma đầu giết người không chớp mắt, không việc ác nào không làm.

Ngay cả Giang Chu nhìn thấy cũng mà cũng vô cùng tức giận.

Móa, người này thật sự quá ghê tởm.

Dĩ nhiên lại dùng vẻ ngoài anh tuấn tiêu sái và linh hồn bác ái để đi lừa gạt nữ sinh viên!

Nếu như người này không phải là mình, thì hẳn nhất định cũng nhảy vào mắng chửi một phen.

Có điều Giang Chu cũng tự hiểu lấy mình.

Rõ ràng những thứ này là đang miêu tả bản thân mình.

Dù sao thì trừ mình ra, cũng không ai có thể hoàn thành hành động vĩ đại như một đêm hẹn ba cô cả!

Vì nghiệm chứng suy đoán này, nên hẳn đã mở mấy topic ra xem.

Nội dung bên trong cực kỳ đặc sắc, quả thực là giống như đang đọc tiểu thuyết vậy.

Tổng kết lại là như này.

Chuyện mình một đêm hẹn ba cô đi ăn cơm đã bị người khác chụp lại, hơn nữa, còn chụp toàn bộ hành trình luôn.

Bắt đầu từ Hàn Nhu, mãi cho đến khi Sở Ngữ Vi xuất hiện.

Mỗi một cô gái đều được chụp vô cùng rõ ràng.

Hơn nữa, người chụp ảnh còn cực kỳ kinh tởm, người này còn cố tình chọn mấy tấm ảnh xấu nhất của Giang Chu.

Bởi vì đây là ảnh chụp chứ không phải video.

Cho nên người đăng topic đã cố tình ngụy tạo những lời đối thoại rất ác ý.

Ví dụ như: “Mỹ nữ, tối nay đừng về nhé? Chúng ta đi khách sạn!”

...

“Nói giá đi, chỉ cần em theo anh, thì mặc kệ là bao nhiêu tiền anh cũng trả được!”

...

“Có thai thôi mà cũng khóc, tôi cho cô tiền, cô đi phá thai đi, đừng làm phiền tôi nữa!”

...

Nói chung là bọn họ đã dùng hết tất cả trí tưởng tượng của mình, để chế tạo Giang Chu thành một kẻ có tiền lại vô cùng ghê tởm và cặn bã.

Nếu như topic này mà được chuyển thể thành tiểu thuyết, thì tuyệt đối sẽ hot khắp internet luôn.

Nhưng trong này cũng có một điểm không bình thường.

Đó chính là, Hoàng Kỳ, Tô Nam và Sở Ngữ Vi đều bị bịa đặt, nói xấu.

Nhưng duy chỉ có Hàn Nhu là không bị chủ topic nói xấu gì cả.

Khi Giang Chu nhận ra điểm này, thì hấn lập tức bừng tỉnh.

Đây chắc là người theo đuổi Hàn Nhu làm ra rồi.

Bởi vì ngày hôm đó, khi hấn đi đón cô em gái này ở ven đường, thì rừng cây phía Nam có rất nhiều người đứng xem.

Nếu như không có gì ngoài dự liệu, thì người này nhất định đã theo dõi từ trường học.

Giang Chu tiếp tục xem vài topic nữa, để cố gắng tìm thêm vài manh mối.

Kết quả là hấn phát hiện ra, mặc dù giờ vẫn là năm 09, nhưng đám dân mạng cũng vẫn thần thông quảng đại như thế.

Bọn họ thậm chí còn có cả bức ảnh mình đi dạo phố với cả Sở Ngữ Vi.

Có ảnh mình đi dạo hồ với Phùng Tư Nhược.

Ngoài ra còn có một số bức ảnh Tô Nam đang nhảy múa trong cửa hàng.

Nói chung là đủ loại ảnh để làm chứng cứ.

Cộng thêm những ảo tưởng ác ý của chủ topic.

Giang Chu đã trở thành cái mà mọi người gọi là tuyệt thế cận bã nam.

Đây chính là sức mạnh của internet.

Chỉ cần bóng tối ập đến, thì ngay cả trung tâm vụ bão cũng không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

“Sao rồi? Giờ ông còn gì để nói nữa không?”

“Tôi còn tưởng rằng ông chỉ có vẻ ngoài không đàng hoàng mà thôi, lại không ngờ rằng ông thật sự là một tên khốn nạn khiến cho người ta giận sôi gan.”

“Ông căn bản không xúc với Tư Nhược, sau này đừng tìm cô ấy nữa!”

Giọng nói của Đinh Duyệt lại vang lên, giọng điệu châm chọc giống như những con dao nhỏ.

Giang Chu tắt điện thoại di động, trả lại cho Đinh Duyệt, nói: “Cái pixel rách nát này, ít nhất cũng làm giảm 60% độ đẹp trai của tôi!”

Đinh Duyệt lại rất khó tin: “Dĩ nhiên ông lại để ý đến cái này? Tôi thật sự cạn lời rồi!”

“Nói thật, mấy tấm ảnh này là thật, nhưng câu chuyện này thì là nói nhảm.”

“Vậy sao? Dám làm không dám chịu, mà còn xứng làm đàn ông à?”

Giang Chu yên lặng một lát: “Rốt cuộc tôi cũng không thể coi quân để cho bà nghiệm chứng, đúng không?”

Đinh Duyệt chột lù lại một bước, đỏ bừng cả mặt, nói: “Ông... ông thật sự là hết thuốc chữa!”

“Chuyện này, bà đừng nói với Phùng Tư Nhược, để tôi tự nói.”

“Ông nằm mơ đi thôi!”

Đinh Duyệt nói xong liền quay người, trực tiếp rời đi, không thèm quay đầu nhìn lại.

Mà Giang Chu chỉ châm điều thuốc lên, ngồi yên lặng một lát.

Xong đời rồi sao?

Từ khi mình trọng sinh trở về.

Ngoại trừ bị động tiếp nhận một nộ hôn của Hoàng Kỳ, thì mình hoàn toàn chưa làm điều gì khác cả.

Thế mà cmn đã xong đời rồi?

Biết thế, trước khi trọng sinh mình phải đi học hỏi La Thiên Vương rồi!

Nhưng dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, nên giải quyết vẫn phải giải quyết.

Mà điều quan trọng nhất chính là tìm ra chủ topic.

Giang Chu nhìn thời gian, lúc này đã là hơn 5 giờ chiều.

Trời vẫn còn chưa tối, chỉ là mùa hè nên ban ngày tương đối dài.

Giang Chu đi tìm Từ Hạo Đông, mượn thẻ sinh viên của cậu ta để đăng ký ID diễn đàn.

Sau đó, hắn điên cuồng nhấn lại trong từng topic một.

“Ông đây chính là căn bã đây, liếm cầu, có giỏi đến căn tao đi!”

“Không ăn được nho thì nói nho chua, chắc vẫn chưa biết căn bã nam sung sướng thế nào đâu nhỉ?”

“Tao chính là Giang nào đó đây, tuy tao căn bã, nhưng tao vẫn rất quang minh chính trực!”

“Tên ngu xuẩn lập ID phụ để mở topic, lại còn chụp trộm rồi ngụy tạo câu chuyện kia, đừng để tao tìm thấy mày!”

“Sau này tao sẽ tán càng nhiều mỹ nữ hơn, mày giỏi thì ngày nào cũng đi chụp trộm tao đi!”

“Để tao xin lỗi? Nghĩ hay lắm, từ nhỏ đến giờ, ông mày vẫn là căn bã nam đấy!”

“Ai muốn học tập thì nhấn riêng cho tôi, tôi sẽ mở lớp học yêu đương cho sinh viên đại học!”

“Còn dám anh hùng bàn phím kia, cứ rúc trong ký túc xá tự sướng đến chết đi!”

Sau khi Giang Chu nói những lời này, thì diễn đàn lập tức nổ tung.

Mặc dù mọi người không biết Giang Chu này là thật hay giả.

Nhưng vẫn bị giọng điệu vênh vào và phách lối này làm cho tức giận.

Tên khốn nạt này đến chết mà vẫn không biết hối cải!

Hơn nữa, lại còn nhảy ra, muốn một người mắng bốn phía luôn?!!

Vì vậy, vô số bình luận trực tiếp tràn vào như lũ quét.

“Giang Chu, mau rút ra khỏi đại học Thượng Kinh, đừng làm mất mặt ngôi trường này!”

“Xúc phạm phụ nữ mà còn lý luận? Mau xin lỗi tất cả mọi người đi!”

“DCM, tôi không chịu nổi rồi, đêm nay ai đi đánh tên này với tôi không?”

“Có, đánh tên này một trận trước đã, rồi bắt tên này phải xin lỗi trước mặt toàn trường!”

“Tôi đã gọi điện thoại cho bên giáo vụ rồi, chủ nhiệm Nghiêm nói sẽ bắt tay vào điều tra.”

“Đuổi học, nếu trường học mà không đuổi loại người như này, thì chúng ta đi báo cảnh sát!”

Giang Chu nhìn những bình luận này, khóe miệng lại cong lên.

Vô cùng tốt, phải như vậy mới có hiệu quả.

Chuyện này phải càng lúc càng lớn mới được.

Dù sao, bịa đặt vu khống trên internet, thì cũng phải chịu trách nhiệm pháp luật.

Nếu như chuyện này mà không to, thì trường học nhất định sẽ đè nó xuống.

Vậy mình còn tìm tên khốn khiếp kia kiểu gì?

Hắn đang gây dựng sự nghiệp, mấy hôm nay cũng đã hơi thiếu tiền rồi.

Hắn còn đang nghĩ cách để kiếm thêm ít tiền đây.

Không ngờ lại có kẻ tự đưa đến cửa.

Chụp trộm, lại cố tình bịa đặt vu khống, vậy cũng đủ để mình kiếm chút tiền phí tổn thất tinh thần rồi nhỉ?

Kiếp trước, hắn đã thấy những chuyện như này rất nhiều lần.

Nào là chị gái mông to Trương Mỹ Ngọc ở Thanh Hoa bị đại lão nào đó kiểm tra giấc ngủ.

Nào là cô công chúa nhỏ kiêu ngạo đi trộm tai nghe ở siêu thị.

Tất cả đều phải làm to chuyện thì mới được xử lý sao?

Làm to chuyện trước, sau đó khóc lóc xin lỗi.

Chờ tìm được người kia, thì lập tức trả đòn.

Sau đó lại đăng một câu lên mạng xã hội: Phong cảnh trên sân thượng đẹp quá! (Ý nói dọa nhảy lầu)

Cuối cùng thì bắt chẹt một khoản bồi thường.

Hoàn mỹ!

Đã có người muốn chơi mình, vậy tại sao mình không để cho tên đó chảy máu?

Trong khi Giang Chu còn đang tính toán xem mình nên đòi bao nhiêu tiền bồi thường.

Thì tiếng chuông điện thoại vang lên đã kéo hắn trở về hiện thực.

“Giang Chu, mau cút đến phòng giáo vụ cho tôi!”

“Ngay lập tức!”

Người gọi điện thoại là Nghiêm Vi Dân.

Xem ra, ông đã biết chuyện trên diễn đàn.

Đây cũng là chuyện nằm trong dự liệu của Giang Chu.

Hiện giờ, toàn bộ diễn đàn đã công khai chống lại hắn.

Trường học sẽ không giả vờ như không nhìn thấy chuyện này nữa.

Mà hắn, cũng rất hy vọng trường học sẽ tham gia vào.

Như vậy, đòi tiền bồi thường sẽ dễ hơn nhiều.

Giang Chu vô cùng vui vẻ, nghênh ngang đi đến phòng giáo vụ.

Không ngờ vừa vào cửa, bên trong lại có ba người đang ngồi.

Một người có mái tóc hoa râm, nhưng rất có tinh thần.

Giang Chu đã nhìn thấy người này ở trên thư thông báo trúng tuyển.

Đây là hiệu trưởng của hân, Tần Bách Xuyên.

Một người khác thì hơi mập mạp, còn đeo một chiếc kính gọng vàng, nhìn qua trông hơi lạ.

“Giang Chu, chuyện trên diễn đàn là thật hay giả? Đây là chuyện tốt em làm sao?”

Giang Chu vẽ mặt đầy đứng đắn: “Báo cáo chủ nhiệm, ảnh cũng có rồi, sao có thể là giả được!”

Nghiêm Vi Dân sững sốt một chút.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Ông còn tưởng tên nhóc này sẽ phải ngại biện một chút chứ.

Dù sao Giang Chu cũng là người mà ông coi trọng trong khoản khởi nghiệp.

Hơn nữa, dự án trong tay Giang Chu cũng rất tốt.

Hiệu trưởng cũng đã biết về dự án này, cũng biểu thị là nên hỗ trợ.

Chỉ cần Giang Chu ngại biện một chút, lại đánh chết cũng không thừa nhận.

Vậy có lẽ ông còn có thể bảo vệ Giang Chu trước mặt hiệu trưởng và phó hiệu trưởng.

Nhưng tại Giang Chu lại còn không thềm ngại biện luôn rồi?

“Hiệu trưởng, tên nhóc này chính là ngôi sao mới nổi trong phòng khởi nghiệp của chúng ta, tôi cũng không ngờ tên nhóc này sẽ làm loại chuyện này, đây là do tôi thất trách.”

Chủ nhiệm Nghiêm vẽ mặt đầy tự trách, lại cúi đầu thờ dài.

Tần Bách Xuyên ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Bạn học Giang Chu, em có biết hành vi mình làm là gì không?”

Giang Chu ngẩng đầu ưỡn ngực, mặt đầy kiêu ngạo: “Hành vi đó gọi là, dám nghĩ dám làm, quyết chí tự cường, là tấm

gương sáng cho các sinh viên khác! Đáng giá được toàn trường khen ngợi!”

“ ... ”

Lời này vừa dứt, hiệu trưởng, phó hiệu trưởng và chủ nhiệm Nghiêm đều sững sốt.

Thời đại này, làm cận bã nam cũng trở thành tấm gương sáng rồi sao?

Đầu óc người này có vấn đề gì hay không vậy?

Chủ nhiệm Nghiêm nổi giận đùng đùng: “Giang Chu, sửa lại thái độ của em đi!”

Giang Chu thở dài, ngồi xuống bên cạnh chủ nhiệm Nghiêm: “Chủ nhiệm, từ ngày dự án khởi nghiệp của em chiếm được sự chú ý của ngài, em vẫn luôn vắt óc suy nghĩ, hy vọng dự án có thể nhanh chóng phát triển, để không thẹn với sự kỳ vọng của ngài, cho nên em mới một đêm hẹn ba cô gái đi ăn cơm.”

“Chuyện này thì liên quan gì đến chuyện em hẹn con gái đi ăn cơm?!”

“Bởi vì em đã phát triển công năng đặt đồ ăn online rồi, chuẩn bị login vào bữa tiệc tối đón sinh viên mới!”

“Chuyện này lại có quan hệ gì với tiệc tối đón sinh viên mới?”

Cùng lúc đó, hiệu trưởng và phó hiệu trưởng cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

Tiệc tối đón sinh viên mới, dự án khởi nghiệp, mời con gái ăn cơm.

Ba chuyện này, hoàn toàn chính xác là không liên quan gì mà!

Giang Chu ho khan một tiếng, bắt đầu dẫn dắt cả ba người vào nhịp điệu câu chuyện của mình.

Đời trước, hắn là giám đốc điều hành của bộ phận kinh doanh, nên hắn đã cực kỳ thành thạo mấy trò này.

Dùng những thứ không liên quan đến nhau, để đánh cho đối phương trở tay không kịp.

Trong khi đối phương không biết nên làm gì, thì mình sẽ dẫn đối phương và những lý do mình đã chuẩn bị từ trước.

“Chủ nhiệm Nghiêm, em vẫn luôn rất cảm kích ngài vì đã xem trọng em.”

“Vì muốn làm trường học và cả ngài được tôn vinh, nên em đã viết mấy chục kế hoạch phát triển trong một đêm.”

“Cuối cùng, sau khi trải qua một đêm suy nghĩ, em đã xác định được một kế hoạch tốt nhất trong đó.”

“Em đã tự móc tiền túi ra để tài trợ 50 ngàn cho tiệc tối đón sinh viên mới, hy vọng có thể tăng thêm một tiết mục.”

“Sau đó, em đã mời đàn chị Hàn Nhu, bạn học Hoàng Kỳ và Tô Nam đi biểu diễn tiết mục này.”

“Đây là một bài hát mà em đã viết, mục đích là để quảng bá dự án Món Ngon kia, mời ba thầy xem.”

Giang Chu nói xong thì lấy điện thoại di động ra, mở lời bài hát lên cho ba người xem.

Ba người cùng nhìn qua một chút.

Ừm, quả nhiên là bài hát quảng cáo.

Tuy không có chủ đề gì sâu xa và cao cả, nhưng nó lại rất dễ nhớ.

Chủ nhiệm Nghiêm chợt bừng tỉnh: “Cho nên, em mời ba người họ đi ăn cơm là để bàn chuyện biểu diễn?”

Giang Chu thở dài: “Em vừa đến trường học được mấy hôm, người quen cũng chỉ có ba cô ấy, cho nên mới mời ba người đi ăn cơm để thương lượng một chút, nhưng không ngờ lại bị người có lòng xấu lợi dụng, em oan quá mà!”

“Chuyện này, em nên nói sớm mới đúng!”

“Em không dám nói!”

Chủ nhiệm Nghiêm lo lắng hỏi: “Sao em lại không dám nói?”

Giang Chu lại thở dài: “Mọi người hiểu lầm em cũng không sao, nhưng chẳng may làm to chuyện, rồi làm xấu mặt trường học thì làm sao bây giờ?”

“Vậy người dùng tên em trong diễn đàn đang điên cuồng bình luận kia là ai?”

“Chủ nhiệm, em cũng không biết, em căn bản là không đăng ký ID trên diễn đàn đó.”

Ba người nghe thấy câu này thì đều quay sang nhìn nhau.

Chẳng lẽ... Chuyện trong diễn đàn thật sự còn có ẩn tình khác sao?

Trong tay Giang Chu có bài hát quảng cáo, hơn nữa, tiệc đón sinh viên mới cũng thực sự nhận được tài trợ.

Những thứ này đều là chứng cứ, đúng không?

So với những cái này, thì những tấm ảnh không biết nói chuyện kia chẳng đáng là gì cả.

Xem ra, tên nhóc này đã đắc tội với ai ở trong trường học rồi.

Tần Bách Xuyên hơi cảm khai: “Bạn học Giang Chu, không ngờ em lại là một người biết suy nghĩ cho trường học như vậy, em yên tâm, tôi sẽ không để em bị ủy khuất đâu.”

Giang Chu kích động mà nắm tay hiệu trưởng: “Em không ủy khuất, chỉ cần dự án của em có thể đem lại vinh quang cho trường học, thì những oan uất này có là gì chứ!”

“Trường học chúng ta thế mà lại có một sinh viên tốt như bạn học Giang Chu, đúng là hiếm có, hiếm có!”

“Ừm, Giang Chu là một học sinh tốt, tôi lập tức đi mở topic để làm sáng tỏ chuyện này!”

Phó hiệu trưởng đứng lên, định hành động ngay lập tức.

Giang Chu thấy thế thì vội vàng ngăn phó hiệu trưởng lại: “phó hiệu trưởng, em biết ngài thương học sinh, nhưng đây không phải biện pháp tốt nhất.”

“Có ý gì?”

“Nếu như chuyện này mà nhằm vào em thì cũng thôi, em chỉ sợ là, người này nhằm vào dự án của chúng ta.”

Khi Giang Chu nói câu này, hắn đã sử dụng một thủ thuật rất ảo diệu.

Hắn nói là dự án của chúng ta, mà không phải dự án của em.

Hai chữ chúng ta này, rất dễ dàng rút ngắn khoảng cách.

“Nhắm vào dự án này?”

Giang Chu bắt đầu mở miệng nói chuyện giật gân: “Em sợ là có người đã đoán được kế hoạch kinh doanh của em, cho nên muốn lợi dụng chuyện này để đả kích em.”

Chủ nhiệm Nghiêm lập tức xua tay: “Không thể nào, ai sẽ chú ý đến cái dự án nhỏ của em chứ?”

“Chủ nhiệm, ngài có chỗ không biết rồi, hôm em đi đến phố ẩm thực để tìm thương gia bàn chuyện hợp tác, thì đã có người chuyên môn đến tìm em để đầu tư.”

“Có người đầu tư tìm đến em rồi á?!”

Giang Chu bắt đầu chuyển sang chế độ nghiêm túc: “Người này muốn bỏ 2 triệu ra để đầu tư trang web của em, nhưng em đã từ chối.”

Ba người nghe thấy câu này thì ngây ngẩn cả người.

Cái dự án này còn có tiền đồ sáng lạn như vậy sao?

Còn chưa bắt đầu cất bước mà đã có người chú ý rồi?

Chủ nhiệm Nghiêm gật đầu: “Chuyện này cũng rất có khả năng, dù sao một người chưa bao giờ buôn bán kinh doanh như tôi, mà cũng có thể nhận ra trang web này có tiền đồ.”

Tần Bách Xuyên do dự một lát: “Vậy em muốn làm gì?”

“Em muốn tìm được người này, khi biết người này là ai, thì ít nhất cũng sẽ yên tâm hơn.”

Ba người đối diện: “Nếu là như vậy, thì em có thể thử xem!”

Chương 78: Bạn ở đâu?

Trên đường trở về từ phòng giáo vụ.

Bầu trời đã hoàn toàn đen kịt.

Giang Chu nhìn thời gian, đã là 7 giờ đúng.

Sáng sớm hôm nay hắn đã hẹn Phùng Tư Nhượng đi dạo hồ.

Nhưng vì chuyện trên diễn đàn hôm nay, nên không biết nàng có đến hay không.

Giang Chu hơi do dự một chút, vẫn không nhịn được mà đi dạo một vòng quanh hồ.

Quả nhiên, bên hồ đều là những đôi đang ôm nhau, chắc chắn.

Phùng Tư Nhược thì không thấy bóng dáng đâu.

Trên diễn đàn đã phơi bày một chuyện ghê tởm như vậy, lại thêm Đinh Duyệt thêm mắm thêm muối, nên Phùng Tư Nhược dám đến mới là lạ.

Nàng vốn đã rất sợ mình, hiện giờ chắc càng sợ hơn rồi.

Giang Chu thở dài một hơi, lại đi về phía ký túc xá.

Chỉ cần chờ thêm một chút thời gian nữa, đợi bắt được kẻ đăng bài là tốt rồi.

Đến khi đó có thể hóa giải hiểu lầm, tất cả đều dễ nói.

Phùng Tư Nhược yên lặng xuống giường.

Sau đó, nàng mở tủ quần áo, đưa tay về phía bộ đồng phục của trường.

Nhưng sau khi do dự một chút, thì nàng lại lấy chiếc váy corset màu xanh trắng kia.

Sau đó nàng cởi đôi dép bông hình con thỏ ra, đi một đôi tất mỏng vào, rồi lại xỏ vào đôi giày màu trắng.

Thay quần áo xong thì lại sửa sang đầu tóc.

Phùng Tư Nhược hít sâu một hơi, rồi đeo khẩu trang vào.

Trước khi ra khỏi phòng, nàng còn cầm một viên kẹo ở trên mặt bàn lên.

Đúng lúc này, Đinh Duyệt vừa mới ở thư viện trở về.

Nét mặt cô hơi kinh ngạc, phải nói là vô cùng kinh ngạc mới đúng.

“Tư Nhược, bạn muốn đi ra ngoài à?”

Phùng Tư Nhược gật đầu.

“Đi đâu?”

“Đi dạo một chút thôi...”

Đinh Duyệt thở dài: “Giang Chu là một tên chuyên lừa gạt phụ nữ, bạn đừng đau buồn vì tên đó, tên đó sẽ không thật lòng với ai đâu.”

Phùng Tư Nhược hơi gật đầu: “Ừm, mình biết rồi!”

“Hay là bạn chờ mình một lát? Rồi mình đi dạo với bạn!”

“Không... không cần...”

“Bạn muốn ra ngoài một mình? Không sợ à?”

Phùng Tư Nhược gật đầu, rồi chạy nhanh ra khỏi ký túc xá.

Ngay cả xã giao bình thường nàng còn không hiểu lắm, làm sao lại biết nói dối.

Cho nên, nàng chỉ có thể chạy trốn, bằng không Đinh Duyệt mà hỏi tiếp thì sẽ lộ tẩy mất.

Không sai, hiện giờ nàng đang chạy đi tìm Giang Chu.

Đúng là Đinh Duyệt đã cho nàng xem những bài viết ở trên diễn đàn.

Hơn nữa, nàng cũng biết những bài viết đó có ý gì.

Nhưng nàng vẫn muốn đi tìm Giang Chu.

Bởi vì trưa nay nàng đã đồng ý với Giang Chu rồi, nên những bài viết trên diễn đàn đều không liên quan gì.

Nàng không thích xã giao, cho nên ý nghĩ của nàng vẫn luôn đơn giản như vậy.

Nếu như đã hẹn mà chưa hủy, thì sao có thể không đi.

Chỉ là sắc trời quá tối.

Trên đường chỉ có tiếng gió gào thét và một vài người đi lang thang.

Phùng Tư Nhược quần chặt quần áo, mang theo lo lắng mà đi qua những ngọn đèn đường.

Cùng lúc đó, trong ký túc xá nam.

Giang Chu đẩy cửa phòng, phát hiện ba anh em cùng phòng của mình đang ôm nhau, trên mặt cả ba đều mang theo vẻ hoảng sợ.

Ba người vừa thấy Giang Chu trở về thì lập tức kích động lao đến.

“Lão Giang, ông không sao chứ? Còn có thể nổi dỗi tông đường không?”

“Trời ạ, ông vẫn hoàn chỉnh này, thật sự là khó tin!”

Giang Chu trán đầy gân xanh: “Sao tôi lại không hoàn chỉnh? Các ông bị ngáo à?”

Từ Hạo Đông hít một hơi thật sâu: “Ông không biết từ chiều đến giờ có bao nhiêu sinh viên đập cửa phòng chúng ta sao?”

“Tại sao lại đập cửa phòng chúng ta?”

“Còn không phải vì chuyện của ông bị bại lộ sao, tất cả mọi người đều nói là muốn đánh cho ông tàn phế, thế mà ông vẫn có thể hoàn hảo trở về?”

Giang Chu cũng không quá quan tâm: “Đánh phế tôi? Để bọn họ phóng gnuwaj lại đây, ông đây ngồi chờ từng tên một!”

Trương Nghiễm Phát chép miệng một cái: “Hay là mấy hôm nay ông ra ngoài ngủ đi, nơi này thật sự không an toàn đâu!”

“Không cần thiết, cái gì đến sẽ đến, thời gian sẽ chứng minh sự trong sạch của tôi!”

“Lại còn trong sạch? Cặn bã nam như ông mà cũng biết hai chữ trong sạch à?”

Giang Chu cầm một tờ giấy lên, lại viết xuống hai chữ.

Ba người cầm lên xem, thì thấy trên đó viết hay chữ “Đẹp trai!”

“Đây cmn là đẹp trai, chứ không phải là trong sạch!”

“Tôi đẹp trai như vậy, còn có thể không trong sạch à?”

Giang Chu lắc lắc cổ, rồi lấy dép lê, chuẩn bị đi rửa mặt.

Đúng lúc này, điện thoại di động của hắn bỗng nhiên sáng lên.

Sau đó lại có vài tiếng tinh tinh kinh điển, vừa nghe là biết có tin nhắn QQ.

Ảnh chân dung của Phùng Tư Nhược sáng lên: “Bạn đã đến chưa?”

Giang Chu sửng sốt một chút, nhanh chóng trả lời: “Đến đâu?”
“Hồ.”

“Bạn đi tìm mình á?”

“Rõ ràng là bạn đã bảo mình đến mà...”

Giang Chu nhìn thấy mấy chữ này, thì tâm thần lập tức run lên.

Trên internet đã rộ ràng như vậy rồi.

Ngoại trừ người trong cuộc ra, thì tất cả sinh viên đều coi hấn là một tên cặn bã.

Nhưng Phùng Tư Nhược thật sự đến hồ tìm mình vào đêm khuya?!

Giang Chu liếc mắt nhìn điện thoại di động, quả nhiên là 8 giờ đúng.

Đây chính là tính cách của Phùng Tư Nhược.

Đã hẹn mấy giờ thì chính là mấy giờ.

Nàng sợ mình đến sớm sẽ cho người khác cảm thấy bị thúc giục.

Sợ mình đến muộn thì sẽ bị người khác chán ghét.

Cho nên, lần nào nàng cũng tính toán làm sao để đến đúng giờ nhất.

Kiếp trước, Giang Chu đã hẹn hò với nàng rất nhiều lần.

Hầu như lần nào nàng cũng đến đúng giờ.

Nhưng đây không phải là do nàng đến đúng lúc, mà là nàng đến từ sớm rồi, lại chờ đến đúng giờ mới ló đầu ra.

“Bạn đứng im tại chỗ, mình lập tức chạy đến ngay.”

“Ừm, biết rồi!”

Giang Chu thay quần áo, rồi muốn ra khỏi cửa ngay lập tức.

Ba em anh cùng phòng thấy thế thì trực tiếp cản hẳn lại.

“Làm gì thế?”

Từ Hạo Đông nhìn Giang Chu: “Ông đi ra ngoài để chịu chết à? Có người đang đứng chặn ở ngoài ký túc xá kia!”

Giang Chu vỗ vỗ vai của Từ Hạo Đông: “Yên tâm, tôi sẽ không có chuyện gì đâu, nếu như tôi gặp chuyện không may, thì ông sẽ được thừa kế tài khoản QQ của tôi!”

“Ồ, vậy khi nào trở về nhớ mang cho tôi một bát bún vịt nhé, tôi nay ăn chưa no!”

“Mang cho tôi một phần luôn, không ăn ót!”

“Me too!”

“...”

Mặc dù Giang Chu rất cặn lời, nhưng vẫn mở cửa đi ra ngoài.

Quả nhiên, trong hành lang ký túc xá đã có một đám con trai đứng chặn.

Tất cả những người này đều nhìn Giang Chu với ánh mắt mang theo lửa giận ngập trời.

Thậm chí, còn có mấy người đang cầm cái chân bàn trong tay để làm vũ khí.

Giang Chu thấy thế thì mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh, bình tĩnh đi tới.

“Các anh em đang muốn chủ trì chính nghĩa à?”

“Nào, cho tôi xem trong đại học Thượng Kinh có bao nhiêu công tử nhà giàu nào?”

“Gia đình bình thường thì đứng xông lên, bởi vì tôi đoán rằng, các ông nên tôi một gậy, cha mẹ các ông sẽ không bồi thường nổi đâu.”

“Cha mẹ làm việc trong chính phủ cũng đừng lên, các ông đã trưởng thành rồi, đã đủ tuổi chịu trách nhiệm hình sự rồi, đừng ảnh hưởng công việc của bọn họ!”

“Trừ những người đó, thì những kẻ nhà có tiền, không cần lo lắng về tương lai cùng xông lên đi, tôi còn đang vội đây!”

Đám người đối diện nghe được mấy câu này thì quả nhiên là giật mình.

Bọn họ chợt phát hiện ra, trong đám người bên mình, thật sự không có ai dám ra tay!

Giang Chu thấy thế thì cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trang bức là phải trả giá, vừa rồi hắn cũng rất sợ hãi!

Chẳng may có tên ngu xuẩn nào tàn nào xông lên thật thì biết làm sao giờ?

Có lẽ mình cũng phải sút đầu mẽ trán rồi!

Có điều, Giang Chu vẫn giả vờ bình tĩnh đi vào giữa đám người.

“Có biết vì sao không có tên công tử nhà giàu nào xuất hiện không?”

“Bởi vì mỗi ngày người ta đều đòi vài cô gái, bây giờ cũng không biết đang sung sướng ở đâu đây!”

“Các ông thì sao? Vì một chuyện chưa biết thật hư, vì một cái gọi là Nữ Thần mà đã tụ tập lại?”

“Các ông anh, đã là niên đại nào rồi, mà tại sao các ông vẫn đi làm súng cho người ta vậy?!”

“Tôi là cận bã hay là người tốt, rốt cuộc có ảnh hưởng gì đến các ông không?”

“Các ông ra tay với tôi, ngoại trừ có thể kiếm được chút cảm giác tồn tại và cảm giác thỏa mãn, thì còn chiếm được cái gì không?”

“Các ông đi rêu rao mình là kẻ đã đánh tên cận bã là tôi, đám con gái có thể quăng vài ánh mắt sùng bái đến, nhưng sau đó thì sao?”

“Cha mẹ các ông sẽ phải bỏ tiền mồ hôi xương máu ra để bồi thường, đúng không?”

Đám người nghe thấy mấy câu này thì bỗng nhiên thấy rất kinh ngạc.

Vì sao bọn họ qua đây đánh người?

Là vì tức giận?

Hay là vì duy trì chính nghĩa?

Nhưng mà đổi lại một góc độ khác, thì chuyện này mắc mớ gì đến họ?

Chẳng lẽ họ bị những tâm tình tiêu cực ở trên internet ảnh hưởng?

Tại sao mình lại ngu xuẩn đến mức chạy đi duy trì chính nghĩa rồi?

Chương 79: Không nên nghe, mà phải tự nhìn!

Giang Chu thuận lợi rời khỏi ký túc xá, liền phóng nhanh trên sân trường.

Lúc này, dưới ánh trăng, hồ nước không tên trong trường như được dải một lớp bạc.

Nó giống như một tấm gương được gắn trong lòng đất vậy.

Phùng Tư Nhược đứng ở bên một tảng đá có hình chiếc thuyền, biểu cảm của nàng có chút dễ thương.

Giang Chu chống tay lên cây thờ hỏn hỏn vài cái, sau đó lại ném ra một câu: “Đây là vợ nhà ai mà nửa đêm rồi còn không ngủ, đang chờ tình nhân sao?”

Phùng Tư Nhược quay đầu lại, gò má đỏ lên, nói: “Không phải vợ...”

“Được rồi, bạn học Phùng, bạn chờ bao lâu rồi?”

“Vừa đến thôi!”

Giang Chu đi qua, lúc này hắn mới phát hiện nàng đang mặc chiếc váy mà mình mua cho.

Rõ ràng đã nói là chỉ mặc một lần.

Hừ, ngoài miệng nói không muốn, nhưng thân thể lại rất thành thật nha.

“Bạn biết chuyện trên diễn đàn rồi chứ?”

Phùng Tư Nhược gật đầu, vươn tay: “Ăn kẹo!”

Trong túi nàng còn rất nhiều kẹo hình con thỏ nhỏ.

Nhưng mà chính bản thân nàng lại không thích ăn kẹo, mà hình như Đinh Duyệt cũng không thích ăn.

Có điều, nàng vẫn mua một gói to.

Thật sự là kỳ lạ!

Giang Chu cầm viên kẹo: “Bạn đã xem rồi mà vẫn dám đến à? Không sợ mình lộ nguyên hình à?”

Phùng Tư Nhược thấy hơi sợ hãi: “Mình... mình không nghe, chỉ nhìn!”

“Ừa? Cái gì cơ?”

“Trưa nay, bạn nói...”

Lúc này, Giang Chu mới nhớ ra, trưa nay mình đã nói với nàng.

Không nên nghe người khác nói, mà phải học cách tự mình nhìn.

Cô gái này thật sự là quá ngoan ngoãn, mình nói cái gì cũng nhớ ở trong lòng.

“Vậy mình nói thật cho bạn biết, chuyện trên diễn đàn là bịa đặt, hiện giờ mình cmn vẫn chỉ là một tên con trai, không phải đàn ông.”

Phùng Tư Nhược kinh ngạc, mở to mắt nói: “Mình... mình không muốn biết!”

Giang Chu cũng hơi kinh ngạc: “Bạn lại có thể hiểu câu này có ý gì sao?!”

“Trong ký túc xá...thỉnh thoảng có thảo luận!”

“Con bà nó, bạn không nên chơi với đám người đó nữa, bọn họ chỉ biết làm vợ mình hư thôi!”

Phùng Tư Nhược cúi đầu: “Bạn đừng gọi lung tung.”

Giang Chu mỉm cười, ngồi xuống bên rìa chiếc thuyền đá:
“Minh không gọi lung tung, bạn thật sự là vợ mình, nhưng
hiện giờ bạn vẫn chưa biết mà thôi!”

“Không phải...”

“Được rồi, bây giờ không phải, sau này sẽ phải!”

Phùng Tư Nhược không muốn đề ý đến Giang Chu nữa.

Tên này luôn vô tình hoặc cố ý trêu đùa mình.

Nàng cũng hơi sợ hãi, nếu như mình nghe quen rồi, lần sau lại
không cẩn thận mà bằng lòng thì làm sao bây giờ?

Sau đó, Giang Chu cũng không nói chuyện.

Hai người cứ ngồi cạnh nhau mà nhìn ánh trăng trong nước.

Một lát sau, Phùng Tư Nhược lại đưa tay ra: “Ăn kẹo!”

Giang Chu nhìn nàng: “Muốn mình mắc bệnh tiểu đường à?”

Mặt Phùng Tư Nhược hiện lên một tia ủy khuất, lại chậm rãi
thu tay về.

Nàng mang theo rất nhiều, nên khá nặng.

Kết quả là mới đưa ra được một viên, lại phải mang về hết.

Lúc này, Giang Chu quay đầu sáng: “Không ăn kẹo nữa,
bạn...để mình hôn một cái.”

Vù!

Phùng Tư Nhược vội vàng cuống quýt đứng lên, định chạy về
phía ký túc xá của mình.

Nàng sợ hãi, nàng lại bị sợ hãi.

Lần trước thì muốn tán tỉnh mình, lần này lại còn đòi hôn.

Nàng muốn chạy trở về ký túc xá ngay!

Nhưng lần này, Giang Chu đã có chuẩn bị rồi, khi nàng vừa
đứng dậy, thì hắn đã ngăn cản đường của nàng.

Hai mắt Phùng Tư Nhược đã rung rung: “Đừng bắt nạt
mình...”

“Mình đùa thôi, sao bạn lại nhát gan như vậy chứ?”

“Sợ hãi...”

Giang Chu buông hai tay xuống: “Trời cũng muộn rồi, mình không dọa bạn nữa, để mình đưa bạn về ký túc xá.”

Phùng Tư Nhược ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Đinh Duyệt nói...bạn sẽ bị đuổi học.”

“...”

Giang Chu hơi ngần ra: “Mình hiểu rồi, cho nên bạn đến đây là để gặp mình lần cuối?”

“Tất cả mọi người đều nói bạn sẽ bị đuổi học...”

“Bọn họ đánh rắm, mình trong sạch, cho nên không thể nào bị đuổi học được, ngày mai sẽ cho bạn biết chân tướng, được không?”

“Ừm!”

Giang Chu gật đầu: “Vậy ngày mai để cho mình hôn một cái, được không?”

“Ừm... A, không được!”

Cô bé này thật sự là rất đơn giản và dễ thương, ngốc nghếch và dễ lừa.

Giang Chu mỉm cười, rồi tiến nàg đi về ký túc xá nữ.

Hắn vốn còn định chơi vài ngày với kẻ lập topic.

Như vậy mới có thể thể hiện mình đáng thương thế nào khi bị bịa đặt, vu oan.

Đến khi đó, có thể đòi nhiều tiền bồi thường hơn.

Nhưng bây giờ, hắn bỗng nhiên không muốn chơi nữa.

Bởi vì những người không biết chân tướng sẽ rất lo lắng cho hắn.

“Em gái, biết chuyện trên diễn đàn chưa?”

“Ừm, em và Tô Nam đã điều tra, nếu điều tra ra thì sẽ xé rách miệng của tên đó!”

“Con gái con đũa không nên bạo lực như vậy, cẩn thận không tìm được chồng!”

“Không tìm được chồng thì có thể nương tựa vào nhà anh, em chỉ cần cơm ăn thôi!”

“Nói nhảm ít thôi, dù sao chúng ta cũng phải giả vờ là người bị hại, không được chủ động ra tay, hiểu chưa?”

“Vậy phải làm sao bây giờ, tên đó nói chuyện rất khó nghe!”

“Như vậy đi, anh gửi cho em một văn bản, đợi sáng mai, em hãy dùng ID của mình để đăng lên diễn đàn!”

“Được rồi, em nghe anh vậy!”

Sau khi gửi xong tin nhắn, Giang Chu quyết định đi theo đường cũ để trở về ký túc xá.

Nhưng đúng lúc này, những tiếng tinh tinh lại vang lên không ngừng.

Trên màn hình của hắn, ảnh chân dung của Sở Ngữ Vi đang nhấp nháy liên tục.

“Chuyện trên diễn đàn sinh viên có phải thật không? Tại sao bạn có thể làm như vậy?”

“Cắt đứt liên lạc với các cô ấy đi, mình sẽ giả vờ như không biết, được không?”

“Làm căn bã nam thật sự vui sướng như thế sao? Tại sao bạn lại trở nên như vậy?”

“Hồi trước bạn rất đơn thuần, ngay cả nói chuyện với mình mà cũng đỏ mặt.”

“Rốt cuộc là chuyện gì đã làm bạn thay đổi? Là vì bị mình từ chối sao? Sao bạn lại ngây thơ như vậy chứ?”

Giang Chu đọc những tin nhắn này xong thì không khỏi lắc đầu.

Tin tưởng, sẽ khiến cho người ta cảm thấy âm áp.

Giống như Phùng Tư Nhược vậy, nửa đêm vẫn chạy đi gặp hắn.

Mặc dù bạn biết, làm vậy cũng không giúp được gì cả.

Nhưng mà bạn vẫn thấy vui vẻ.

Mà người sống, quan trọng nhất không phải là vui vẻ sao?

Rõ ràng Sở Ngữ Vi cũng là một trong những người trong cuộc của chuyện này.

Nhưng nàng lại không tin tưởng hắn, cũng không tin tưởng bản thân mình.

Trái lại thì, Phùng Tư Nhược không biết gì về chuyện này, nhưng nàng vẫn lựa chọn không nghe, mà chỉ tự nhìn.

Vợ, quả nhiên vợ cả vẫn là tốt nhất.

Giang Chu thở dài, ấn vào ID của Sở Ngữ Vi, rồi kéo nàng vào sổ đen vài ngày đã.

Chi hy vọng ngày mai nàng biết chân tướng rồi, thì sẽ không hối hận với những gì mình nói hôm nay.

Giang Chu nhét điện thoại di động vào túi, quay người đi về ký túc xá của mình.

“Lão Giang, ông về rồi à? Bún vịt của tôi đâu?”

“Chơi với mấy cô nàng vui quá cho nên quên mua rồi.”

“Đã cmn đến thời điểm này rồi, mà ông vẫn ra ngoài với gái?”

Giang Chu cười nhạt: “Ngày mai các ông sẽ biết, đến khi đó các ông cũng phải gọi tôi là đại ca.”

“Ngày nào cũng chém gió, đã sập bàn rồi mà còn cố gắng gượng làm gì!”

Chương 80: Trách oan Giang Chu! (1)

Rạng sáng ngày hôm sau, trên diễn đàn lại nổ tung.

Bởi vì Hàn Nhu, một trong những người trong cuộc đã mở topic.

Đầu tiên, nàng biểu thị căm hận và oán hận với tên cận bã nam Giang Chu kia, sau đó, lại biểu thị, hy vọng có thể biết người đã vạch trần chuyện này là ai.

Nàng muốn mời người này ăn cơm, để tỏ lòng biết ơn của mình.

Topic này vừa xuất hiện, độ hot đã nhanh chóng tăng lên top 1 bảng xếp hạng.

Mọi người đều đang kêu gào, mong vị ‘Anh hùng’ này đứng ra nhận lời mời của mỹ nữ.

Quả nhiên, không ngoài dự liệu.

Topic này vừa xuất hiện chưa được nửa tiếng.

Thì một topic khác đã bị quần chúng hóng hớt đưa lên bảng xếp hạng độ hot.

“Tự vạch trần! Hàn Nhu, anh chính là người anh hùng đã âm thầm bảo vệ em!”

Nội dung như sau:

“Hàn Nhu, anh là Phương Thiên Tài!”

“Có lẽ em không biết anh, nhưng anh vẫn luôn lặng lẽ chú ý đến em, chúng ta học cùng một năm, lại cùng một học viện, trước kia còn từng học cùng một tiết!”

“Nhưng đến năm thứ hai đại học thì em đã chuyển sang khoa nội, sau đó em đã không gặp được anh!”

“Nhưng thật ra anh vẫn luôn ở bên cạnh em, bảo vệ em, không cho bất cứ ai tổn thương em, trước kia, anh cảm thấy như vậy là đã thỏa mãn rồi!”

“Mãi cho đến khi anh nhìn thấy tên cận bã nam kia lái xe đưa em ra ngoài, hai tiếng sau lại đưa một cô gái khác ra ngoài, thì anh đã không nhịn được, anh không cho phép người nào đối xử với em như vậy!”

“Cho nên anh đã đứng ra, anh muốn làm anh hùng của em, muốn cho em nhìn rõ bộ mặt thật của người này!”

“Thật ra thì trong trường có rất nhiều cô gái thích anh, họ nói anh rất đẹp trai, muốn làm liếm cầu của anh. Thế nhưng anh không nhìn trúng một ai cả, bởi vì, chỉ có em mới xứng với anh.”

“Mười phút nữa, anh sẽ chờ em ở thao trường!”

“Tay nâng hoa tươi, dùng dáng vẻ đẹp trai nhất để đến bên em!”

Bên dưới topic là vô số bình luận, nó vẫn đang điên cuồng tăng lên.

Tình cảnh này, còn náo nhiệt hơn so với ngày kỷ niệm thành lập trường luôn.

“Oa oa, giống y hệt phim thần tượng, quá đẹp trai, quá ngầu rồi!”

“Tuy là tôi cũng thích chị Hàn, nhưng tôi cảm thấy mình không so được với chủ topic!”

“Đến với nhau đi, đến với nhau đi, đến với nhau đi!”

“Tôi cũng hy vọng có một người anh hùng yên lặng bảo vệ tôi!”

“Cái đêch! Mười phút? Phải nhanh chóng chạy ra thao trường để chiếm ghế mới được!”

“Đúng đúng đúng, tôi cũng muốn đi xem tỏ tình, nhất định là rất cảm động.”

“Tôi đã tưởng tượng ra cảnh đó rồi, ôi ôi, tôi cũng muốn yêu đương!”

“So với chủ topic, thì loại căn bã nam giống như Giang Chu xứng đáng bị nhét vào lồng heo rồi thả trôi sông.”

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc của Giang Chu.

Hàn Nhu đề vai trái của Giang Chu, Hoàng Kỳ thì đề vai phải.

Còn Tô Nam thì đang điều khiển con chuột máy tính, để cho mọi người cùng xem mấy topic này một lần.

Bọn họ còn cho rằng, muốn dẫn tên này ra thì sẽ có chút khó khăn.

Nhưng không ngờ lại đơn giản như vậy, vừa mới nói sẽ mời ăn cơm thì đã nhảy nhót ra rồi.

Chuyện này khiến cho Giang Chu cảm thấy không có chút cảm giác thành tựu nào cả.

“Anh trai, giờ phải làm sao? Đi đánh mặt à?”

Giang Chu vặn vẹo bả vai đã tê mỏi của mình: “Chưa vội, cho tên này hot hơn một chút, để tên này đắc ý thêm chút nữa đi!”

Hàn Nhu hơi mờ mịt: “Phải làm gì bây giờ?”

“Dùng tài khoản của anh, lập một topic xin lỗi và thanh minh.”

“Nhưng rõ ràng là anh không làm gì sai mà?”

“Anh cũng có bảo là sẽ xin lỗi vì mời các em ăn cơm đâu?”

Ba cô gái lập tức tò mò: “Vậy xin lỗi cái gì?”

Giang Chu không nói chuyện, ngón tay đã gõ lên bàn phím.

Một lát sau, một topic mới được admin đẩy lên nơi cao nhất của diễn đàn.

“Xin lỗi! Tôi là Giang Chu, thật sự xin lỗi mọi người!”

Nội dung như sau:

“Tôi thật sự xin lỗi mọi người về những chuyện xảy ra trên diễn đàn!”

“Tôi đã chiếm dụng tài nguyên công cộng của trường học, ảnh hưởng đến sinh hoạt của mọi người, xin lỗi!”

“Sau này tôi sẽ làm người khiêm tốn, không để cuộc sống cá nhân của mình truyền ra ngoài, làm cho mọi người tức giận! Đương nhiên, có lẽ sẽ không còn bất cứ tin tức nào về tôi truyền ra ngoài...”

“Bởi vì hiện giờ, tôi đã không còn dũng khí để đối mặt với cuộc sống này.”

“Mặc dù có thể đa số người vẫn chưa biết chân tướng, nhưng tôi cũng không muốn giải thích nữa, bởi vì tôi biết, dù tôi có nói chân tướng thì cũng không ai tin mình cả.”

“Nếu mọi người đã cảm thấy tôi là một kẻ căn bã, vậy thì vĩnh viễn cho rằng như vậy đi! Ngoài ra, phong cảnh trên mái nhà thật là đẹp. (icon mỉm cười!)”

Sau khi nhìn thấy nội dung topic, ba cô gái đều sợ ngây người.

Tuy rằng đây là một topic xin lỗi, nhưng toàn bộ đều là nói nhảm, tránh nặng tìm nhẹ.

Giữa những hàng chữ này, chỉ biểu đạt một thứ là: Oan!

Hơn nữa, còn phong cảnh trên mái nhà thật là đẹp?

Đây không phải là nói cho mọi người biết, các người tấn công ta trên internet, ta không muốn sống nữa sao?

“Anh, may mà em là em gái anh.”

Giang Chu quay đầu: “Sao vậy?”

“Anh thật là đáng sợ, em cảm thấy mình không thể nào chơi lại anh!”

Lời này vừa dứt, Tô Nam và Hoàng Ky đều gật đầu tán thành, chút lòng dạ của các nàng, hoàn toàn không thể chơi nổi Giang Chu.

Khóe miệng Giang Chu cong lên, lộ ra nụ cười vô hại.

Đương nhiên không thể chơi lại rồi, dù sao mình cũng là người xuyên việt mà.

Phong thư xin lỗi này, chính là của phòng làm việc của một ngôi sao ở kiếp trước đã đăng lên.

Đối với lỗi lầm của mình thì hàm hồ cho qua, chỉ nói là chiếm dụng tài nguyên công cộng, ảnh hưởng đến cuộc sống của mọi người, sau đó lại nói chân tướng không phải như vậy, mình đã bị trầm cảm, mình muốn tự sát...

Một chiêu này, dùng trăm lần thì đều có hiệu quả cả trăm!

Đừng thấy nội dung của nó rất dài, rất bi thương, nhưng trên thực tế thì nó chỉ có một câu nói.

Tuy là ta sai rồi, nhưng các người cũng không hiểu chân tướng, mau tắm rửa đi ngủ đi, mắng tiếp thì ta sẽ tự sát.

Có thể nói đây là thần khí bịt mồm, cực kỳ hữu hiệu.

“Giờ thì xong rồi?”

Giang Chu đứng lên: “Còn chưa bắt đầu đâu, đi, chúng ta đi theo trường xem một chút.”

Ba cô gái lập tức đứng dậy, đi theo Giang Chu ra ngoài.

Chương 81: Trách oan Giang Chu! (2)

Lúc này, trong thao trường đã chật kín.

Hơn nữa, dường như tâm trạng của tất cả mọi người đều rất kích động.

Trung tâm của đám người, có một tên con trai cao khoảng 1m6, trong tay còn ôm một bó hoa tươi, mặt mũi tràn đầy vẻ hướng tới hạnh phúc.

“Xem kìa, Giang Chu vừa mới đăng bài xin lỗi thanh minh kìa!”

“Chắc chắn là do trường học muốn đuổi học, cho nên tên này mới xin lỗi!”

“Đây mà gọi là xin lỗi à, rầm chó không kêu thì có.”

“Người này lại chơi trò thông minh vặt, không có câu nào là thật cả, thật ghê tởm!”

“Đừng đề ý, chờ xem là được!”

“Ừm, nhưng mà hình như người anh hùng này cũng không đẹp trai lắm nhỉ?”

“Đúng thế, còn hơi xấu mới đúng!”

“Có điều, nếu so với loại người có nội tâm xấu xa như Giang Chu, thì Phương Thiên Tài này đã là Nam Thần rồi!”

Cùng lúc đó, phía sau khán đài của thao trường.

Giang Chu lấy điện thoại di động ra, gọi một cuộc cho Nghiêm Vi Dân.

“Chủ nhiệm, em đã tìm được người rồi, thầy giúp em bác bỏ tin đồn đi!”

“Cứ thông báo ở trên diễn đàn và trang web của trường học là được!”

“Rồi lại đăng danh sách tiết mục bữa tiệc tối đón sinh viên mới lên đi!”

“Sau đó, cũng gửi cả bằng chứng em đã tài trợ cho tiệc tối đón sinh viên mới luôn!”

“Còn cả những tấm ảnh mà mấy người Hàn Nhu tập luyện vật vả nữ, đăng lên hết đi.”

“Cuối cùng thì công bố một tin, em không phải công tử nhà giàu, trang web kia là do em làm ra.”

“Nhất định phải viết rõ, em chỉ là một thiếu niên vĩ đại, một ngôi sao mới đang nỗ lực khởi nghiệp mà thôi!”

“Cái gì? Trên website trường không cho dùng từ vĩ đại á? Không thích hợp?”

“Ồ, vậy thì... dùng từ đẹp trai đi!”

Thời gian dần dần trôi qua.

Thời gian hẹn cũng đã đến.

Mọi người đang vắt chân chờ đợi cũng từ từ trở nên nghi ngờ và mờ mịt.

Một người tỏ tình cảm động như thế.

Một anh hùng cứu mỹ nhân xúc động lòng người như thế.

Tại sao nữ nhân vật chính lại mãi không xuất hiện chứ?

Chẳng lẽ chị Hàn Nhu bỗng nhiên thay đổi ý định, không muốn tiếp nhận lời tỏ tình?

Không ... không thể nào!

Một người dùng tất cả mọi thứ để bảo vệ và che chở bạn, lại cầm hoa tươi để hứa hẹn cả đời với bạn trước mặt tất cả mọi người.

Có cô gái nào có thể chịu được sự lăng mạn này chứ?

Ngoại trừ việc này không đẹp trai như những gì mình đã nói, còn những thứ còn lại cũng không có vấn đề gì.

Chẳng lẽ bởi vì thời gian quá ngắn, cho nên chị Hàn Nhu vẫn chưa đọc được?

Cùng lúc đó, Phương Thiên Tài cũng bắt đầu lo lắng.

Việc anh ta làm đã được toàn trường ủng hộ và hoan hô, thậm chí cả người bên ngoài trường cũng cổ vũ và ủng hộ anh ta.

Tại thời điểm này, anh ta cảm thấy, mình chính là Nam Thần hấp dẫn nhất đại học Thượng Kinh này.

Dù cho Hàn Nhu là hội trưởng hội học sinh, là Nữ Thần cao ngạo và lạnh lùng trong mắt người khác.

Nhưng đối mặt với quang hoàn Nam Thần của anh ta, thì cũng không thể nào chống đỡ được.

Hàn Nhu không đến sớm để chờ anh ta đã là rất quá đáng rồi.

Tại sao lại còn đến muộn như vậy chứ?

Nhưng đúng lúc này, đúng thời khắc yên lặng như tờ này, lại có một người bỗng nhiên kêu lên một câu.

“Nhìn kia, là Giang Chu và chị Hàn?!”

Lời này vừa nói ra, đám người đều dồn dập quay đầu lại, trong mắt ít nhiều cũng có vài phần kinh ngạc.

Chẳng lẽ nữ nhân vật chính đã đến từ lâu rồi sao?

Là bởi vì bọn họ vây quá chặt, cho nên mới không chen vào được?

Nhưng vì sao Giang Chu cũng ở đây?

Tên này không phải đang trốn trong ký túc xá, không dám lộ diện sao?

“Hình như chúng ta chạy đến đây để xem tỏ tình đúng không? Tại sao giờ tôi lại thấy hơi khó hiểu nhỉ!”

“Không biết, dường như hai cô gái ở trong ảnh cũng có mặt ở đây!”

“Bọn họ đến làm gì? Là muốn bắt Giang Chu tạ tội sao?”

“Đệch, hôm nay có trò hay để xem rồi!”

Trong tiếng nghị luận, Giang Chu và ba cô gái đi vào thao trường.

Lúc này, Phương Thiên Tài vẫn đang ôm bó hoa tươi, biểu cảm hết sức kích động.

Trong tầm mắt của anh ta, hoàn toàn không có Giang Chu đang đi đằng trước.

Dù sao, đối với anh ta mà nói, thì Giang Chu chỉ là một tên bại tướng không đáng nhắc đến mà thôi.

Trong mắt anh ta bây giờ, chỉ có một mình Hàn Nhu mà thôi.

Phương Thiên Tài sải bước đi qua, quỳ một chân trên đất, lại giơ bó hoa tươi lên.

“Hàn Nhu, hẹn hò với anh đi!”

“Sau này anh sẽ bảo vệ em, bất cứ ai cũng không thể tổn thương em.”

Hàn Nhu tiếp nhận bó hoa, lại yên lặng một lúc lâu.

Sau đó, nàng lại cười nhạt một tiếng, rồi bỗng nhiên buông tay, để bó hoa rơi xuống đất.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này thì đều ồ lên.

Ngay cả Phương Thiên Tài cũng vô cùng khiếp sợ, anh ta không thể tin được những gì trước mắt mình.

“Hàn Nhu, sao em không cẩn thận như vậy, bó hoa này anh phải mua với giá 300 đồng đấy!”

Hàn Nhu nhìn Phương Thiên Tài, nói: “Anh đã nói trên topic diễn đàn là, anh đã âm thầm theo dõi tôi mấy năm nay?”

Phương Thiên Tài lập tức lắc đầu: “Anh là đang bảo vệ em, anh sợ em bị người khác tổn thương!”

“Bảo vệ tôi mà còn cần máy ảnh chuyên nghiệp à? Anh là kẻ chuyên môn đi chụp trộm gì gì đó mới đúng!”

“Không phải, những tấm ảnh kia là do anh chụp từ điện thoại di động!”

“Nikon 7500, ống kính 5.8, ngay cả máy thông số của máy ảnh mà anh cũng không xóa, thế mà đã dám đăng lên rồi?”

Trong khi mấy người đang nói chuyện, bốn phía chung quanh cũng bắt đầu ồn ào.

Hình như kịch bản này không đúng rồi, không phải là sẽ tỏ tình thành công, rồi người cùng một nhà sao?

Tại sao bây giờ lại biến thành giằng co trên công đường rồi?

Ngoài ra, những tấm ảnh kia là do máy ảnh chuyên nghiệp chụp sao? Bọn họ còn tưởng rằng là chụp từ điện thoại di động chứ.

Nhưng mà, coi như là máy ảnh chuyên nghiệp thì sao? Không thể trùng hợp hay tình cờ gì đó sao?

Hơn nữa, dù cho là máy ảnh chuyên nghiệp, thì Giang Chu sẽ không phải là cận bã nam một đêm hẹn ba cô gái sao?

Dù sao đi nữa, thì Phương Thiên Tài cũng giúp Hàn Nhu nhìn rõ bộ mặt thật của Giang Chu mà.

Coi như không tiếp nhận lời tỏ tình, thì cũng không cần nhục nhã người ta như vậy chứ.

Lúc này, đã có không ít người trong đám người, đã bắt đầu chỉ trỏ về phía Hàn Nhu.

Chương 82: Tất cả mọi người đều xin lỗi! (1)

“Câm miệng!”

Hàn Nhu dùng đôi mắt sắc lạnh để nhìn đám người chung quanh: “Tôi đi ăn với ai là chuyện của tôi, các người là ai? Hiệu trưởng à?”

Hoàng Kỳ cũng gật đầu: “Tôi muốn đi ra ngoài với Giang Chu đấy, thì sao nào? Có liên quan gì đến các người không?”

Tô Nam cũng theo sát mà lên: “Tuy tên này hơi khốn nạn một chút, nhưng ăn cơm với cậu ta cũng rất thoải mái nha!”

Đám người nghe thấy thế thì càng ồn ào hơn.

Hình như bọn họ đã nhận ra một chuyện.

Đó chính là Hàn Nhu, Hoàng Kỳ và Tô Nam đều biết sự tồn tại của đối phương.

Hơn nữa, bọn họ còn không quan tâm chuyện Giang Chu hẹn hò với người khác.

Móa, ông anh này là thần tiên hạ phàm à?

Cảnh tượng này còn quá đáng hơn những tiểu thuyết hậu cung kia nhiều.

“Thì ra các người là cá mè một lứa, không thấy ghê tởm sao?”

“Con gái phải nên tự trọng mới đúng, chị Hàn Nhu, chị và hai người khác ở cùng một tên con trai, thì có tư cách gì làm hội trưởng!”

“Không sai, thế mà các người còn không biết xấu hổ, thậm chí lại còn giả vờ như mình là nạn nhân, quá buồn cười!”

“Đúng là sống lâu mới thấy, nếu như các người ở cổ đại, thì còn không sống nổi hai tập!”

“Các người thiếu đàn ông đến thế cơ à? Trong trường học còn rất nhiều nam sinh viên tốt cơ mà?”

“Tôi có thể tưởng tượng được mối quan hệ của bốn người bọn họ bản thủ đến mức nào rồi!”

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên nhặt một cục gạch lên.

Tất cả mọi người đều sợ hết hồn, vội vàng lùi lại phía sau.

Bọn họ còn tưởng rằng Giang Chu bị mắng nhiều quá nên then quá hóa giận, muốn đánh người.

Nhưng Giang Chu chỉ đặt cục gạch xuống phía trước, rồi ngồi lên.

“Nói tiếp đi, chờ các người nói xong thì tôi mới nói.”

“Bằng không thì các người sẽ không thoải mái, mà tôi cũng không thoải mái!”

Vẻ mặt của Giang Chu rất rộng lượng, hoàn toàn không để ý đến những gì bọn họ nói.

Đám người nhìn thấy cảnh này, thì lại bắt đầu ồn ào lên.

Thật ra thì bọn họ có mắng hay không cũng không quan trọng.

Điều quan trọng là, tại sao tên cận bã nam này lại không sợ hãi chút nào?

“Các người không nói nữa à? Được rồi, vậy để tôi nói!”

Giang Chu đứng dậy vỗ vỗ tay, ánh mắt đảo qua đám người trước mặt.

“Ai nói là nam nữ đi ăn cơm với nhau thì nhất định phải có gì đó?”

“Tu tưởng của các người bản thủ như vậy sao? Đây chính là những kiến thức các người học được ở đại học sao?”

“Người vừa nói là con gái phải biết tự trọng đâu, nếu như tôi đi dạo phố với mẹ của anh, thì có phải tôi và mẹ anh cũng có vấn đề không?”

“Là ai dạy các người nghi kỵ, là ai dạy cho các người cố ý bịa đặt vu khống, hãm hại người khác?”

“Các người có biết, tuyên truyền tin đồn, án cao nhất là ba năm không?”

Đám người nghe thấy lời này thì sắc mặt không khỏi tái nhợt.

Tuyên truyền tin đồn cũng bị đi tù á?

Không có ai nói với họ chuyện này mà!

“Nhưng bạn học Phương Thiên Tài đã ghi các cuộc đối thoại của mấy người rồi, bọn tôi cũng đọc rồi!”

Giang Chu lập tức cười lên: “Vậy tôi cũng viết một cuốn tiểu thuyết về chuyện đi ăn cơm với mẹ anh nhé? Sau đó anh gọi tôi là cha?”

“Cậu! Cậu còn nói bậy nữa thì tôi sẽ đánh cậu đánh!”

“Đây chính là lời tôi muốn nói, các người còn chưa biết những cuộc đối thoại đó có phải thật hay không, mà các người đã phàn tội tôi rồi? Diễn đàn là cha của các người à?”

Người nói chuyện kia ấp úng mãi mà vẫn không trả lời được, dù sao bọn họ cũng không có mặt ở hiện trường mà.

Nhưng trên topic viết như vậy, bọn họ đương nhiên sẽ cho rằng nó là thật.

Phương Thiên Tài vẫn không cam tâm: “Tôi có thể thề độc, những thứ tôi viết đều là do chính tai tôi nghe thấy.”

Đám người nghe thấy thế lập tức lên tinh thần: “Đúng thế, Phương Thiên Tài đã nghe được, các người có nguy biện cũng vô dụng!”

Giang Chu nhìn Phương Thiên Tài: “Anh dám lặp lại lần nữa không? Những gì anh viết đều là do chính tai anh nghe thấy?”

“Đúng thế, tôi nghe thấy hết, cậu chính là tên căn bã, cậu đừng hòng lừa dối mọi người!”

Phương Thiên Tài bỗng nhiên đứng bật dậy, nhìn thẳng vào Giang Chu.

Anh ta không tin, lẽ nào còn có ai có thể giải thích cho bốn người này sao?

Anh ta cũng không ghi âm, thậm chí cũng không nghe thấy mấy người này nói gì, nhưng chỉ cần căn chốt vấn đề này, thì mọi người sẽ tin tưởng anh ta!

Nhưng đúng lúc này, không biết điện thoại di động của ai kêu tinh một tiếng.

Ngay sau đó, vô số tiếng tinh tinh vang lên.

“Trên trang web của trường vừa đăng danh sách tiết mục của tiệc tối đón sinh viên mới!”

“Tiết mục mới!”

“Người biểu diễn: Hàn Nhu, Hoàng Kỳ, Tô Nam! Ý kiến chỉ đạo: Giang Chu!”

“Sinh viên năm nhất Giang Chu của học viện tài chính và ngân hàng đã tài trợ tiệc tối đón sinh viên mới 50 ngàn!”

“Công bố ảnh hậu trường của tiệc tối đón sinh viên mới! Nhóm nhạc thiếu nữ...”

“Sinh viên năm nhất Giang Chu, người khởi động trang web Monngon. Com đã nhận được giấy chứng nhận thành tích ngôi sao mới khởi nghiệp, là một học sinh tốt đẹp trai!”

Rất nhiều người nhìn thấy những tin tức này thì không khỏi ngỡ ngàng cả người.

Tên Giang Chu xuất hiện không chỉ một lần.

Hơn nữa, mấy cái tên Hàn Nhu, Hoàng Kỳ và Tô Nam cũng xuất hiện.

Nhưng mà tại sao không phải là tin tức Giang Chu bị đuổi học chứ?

Vì vậy, đầu óc mọi người bắt đầu xoay chuyển, từ từ bắt được những manh mối quan trọng.

Đầu tiên, Giang Chu là người sáng lập trang web kia!

Thứ hai, Hàn Nhu, Hoàng Kỳ và Tô Nam là người biểu diễn tiết mục, mà bài hát này tên là “Bài hát cho người ăn ngon!”

Thứ ba, ý kiến chỉ đạo của tiết mục này là Giang Chu.

Bọn họ bỗng nhiên hiểu được, mấy tin tức này đang muốn nói điều gì.

Giang Chu khởi nghiệp ở trong trường, thì đã quảng cáo rất nhiều, bình thường bọn họ cũng nhận được những tờ quảng cáo của Giang Chu.

Mà trang web của Giang Chu, cũng thật sự rất tốt.

Cũng có vài người là sinh viên năm bốn ở đây, theo đạo lý thì bọn họ phải rất quen thuộc hoàn cảnh chung quanh nơi này, nhưng mà, dù là bọn họ thì cũng chưa từng được nghe thấy một số món ngon mà trang web đề cử.

Mà bài hát kia, vừa nghe tên đã biết là bài hát quảng cáo cho trang web của Giang Chu rồi! Người biểu diễn lại là ba nữ nhân vật chính của vụ scandal này.

Nghĩ đến đây thì còn ai không hiểu sao?

Là Giang Chu mời Hàn Nhu, Hoàng Kỳ và Tô Nam biểu diễn bài hát này.

Nói một cách khác, bữa cơm kia căn bản không phải là căn bã nam tán gái, mà là người ta đang thảo luận chuyện biểu diễn.

Hoặc có thể nói là Giang Chu đang cảm ơn bà người vì đã nhiệt tình hỗ trợ mình.

Chuyện này thật cmn buồn cười!

Bọn họ mắng nửa ngày trên internet, còn Thanh Thiên hơn cả Bao Chứng!

Còn nói cái gì mà phải tự trọng...Còn Thánh Nữ hơn cả Thánh Nữ.

Kết quả thì sao.

Người ta mới nhập học được mấy hôm mà đã nhận được danh hiệu ngôi sáng mới khởi nghiệp rồi!

Chương 83: Tất cả mọi người đều xin lỗi! (2)

Ngôi sao mới khởi nghiệp là khái niệm gì?

Năm ngoái, đại học Thanh Bắc có một ngôi sao mới khởi nghiệp, người này cầm dự án của mình đến đại hội đầu tư, chỉ mới lên giới thiệu một lần mà đã cầm được 2 triệu tiền đầu tư rồi.

Còn bọn họ thì sao?

Cả ngày chỉ biết hóng hớt, ồn ào, chạy theo phong trào!

Hận không thể mang ghế đến để ngồi xem trò cười của người khác ngay lập tức.

Giống như là sợ thiên hạ này không loạn vậy.

Giống như là họ đi học đại học cũng uống phí vậy!

Giống như giờ phút này, bọn họ kéo nhau đến thao trường, rồi lại bị người ta mắng cho máu chó đầy đầu!

Bọn họ đã cảm nhận được, trên đầu của bọn họ có hai chữ Ngu Xuân đang chiếu sáng lấp lánh!

Bọn họ và Giang Chu, căn bản không phải người cùng một thế giới!

Kết quả cuối cùng, tất cả mọi người đều nhìn Phương Thiên Tài với ánh mắt phẫn nộ.

Tất cả đều là vì người này đã đăng bài bịa đặt ở trên diễn đàn.

Lại tạo ra rất nhiều những chứng cứ giả dối để lừa gạt mọi người.

Vậy nên bọn họ mới bị quần vào trận mưa gió này.

Nhưng mà cuối cùng, người ta đã chứng minh được, người ta không phải cận bã nam.

Bọn họ lại trở thành một đám ngu xuẩn, chỉ hận không thể đào cái lỗ để chui vào!

Ngoài ra, vì sao website trường lại nhấn mạnh hai chữ đẹp trai nhỉ?

Mọi người quay đầu nhìn Phương Thiên Tài đã bị dọa sợ.

Ừm, nếu so với với Phương Thiên Tài, thì công nhận là Giang Chu rất đẹp trai.

“Bây giờ mọi người đã biết chúng tôi có quan hệ gì rồi chứ?”

Giang Chu nhìn đám người, trong mắt tràn đầy cười nhạo.

Lúc này, không có ai dám nhìn vào mắt hắn.

“Đây...đây cmn là hiểu lầm, hiểu lầm thôi!”

“Đúng đúng, bọn tôi cũng là nạn nhân, bọn tôi cũng bị lừa gạt!”

“Thật xin lỗi, Giang Chu, chúng tôi thật sự không nên xuất hiện ở đây khi chưa tìm hiểu chân tướng, không nên mắng chửi người khác theo phong trào!”

“Đúng đúng, chúng tôi sẽ nhớ kỹ bài học lần này, sau này tuyệt đối sẽ không bị người khác xúi giục nữa!”

Có người đầu tiên xin lỗi.

Thì sẽ có vô số người xin lỗi theo.

Giang Chu nhìn đám người: “Tôi chỉ có một yêu cầu đối với mọi người thôi, đó là trở về phải giải thích cho tôi, để cho tất cả mọi người đều biết chân tướng chuyện này!”

Hàn Nhu lập tức bổ sung: “Nếu như các người từ chối, thì chúng tôi tuyệt đối sẽ không ngại báo cảnh sát đâu.”

Đám người lập tức gạt đầu, biểu thị yêu cầu nhỏ này không quá đáng chút nào.

Gõ chữ lập topic cũng không mất tiền.

Nếu như bọn họ không cúi đầu, thì chờ bọn họ chính là cảnh sát.

Mà Phương Thiên Tài nghe thấy câu này thì cũng thở phào nhẹ nhõm, thì ra chỉ cần nói xin lỗi rồi giải thích là được rồi.

Làm mình sợ muốn chết, còn tưởng bọn họ sẽ báo cảnh sát nữa.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu đi đến trước mặt Phương Thiên Tài.

“Anh mau gọi điện thoại về cho gia đình đi, nói rõ cho họ biết những chuyện anh đã làm đi!”

“Tôi muốn gia đình anh phải bồi thường cho tôi 500 ngàn tiền phí tổn thất tinh thần và chữa bệnh!”

“Tôi đã bảo lưu tất cả chứng cứ về chuyện anh làm rồi, trong vòng ba ngày, nếu không thấy cha mẹ của anh, thì tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Giải quyết riêng hay là ra tòa, anh hãy về thương lượng với gia đình mình đi.”

Phương Thiên Tài nghe thấy những lời này thì sợ đến mức mặt mày tái nhợt.

Anh ta chưa từng nghĩ rằng mình phải trả cái giá đắt như vậy! 500 ngàn đây!

Dù cha mẹ anh ta không ăn không uống, thì một năm cũng chỉ kiếm được 200 ngàn mà thôi!

Anh ta chỉ thích một cô gái, thì có lỗi gì?

Không phải mọi người đều nói, yêu là không từ thủ đoạn sao?

Cùng lúc đó, đám quần chúng hóng hớt cũng mặt đầy kinh ngạc.

Mở miệng đã đòi 500 ngàn, cái giá của việc chế tạo lời đồn cũng quá kinh khủng rồi đây!

Tên này mà bị bệnh trầm cảm à?

Đây mà gọi là đang trong trạng thái chuẩn bị nhảy lầu à?

Tên này bây giờ còn cmn Chiến Thần hơn cả Chiến Thần ý chứ!

Người này thật sự là đáng sợ.

Tất cả mọi người đều mắng người này, Phương Thiên Tài kia thì chụp ảnh rồi tung tin đồn giả dối.

Giờ thì bọn họ bị nhục nhã trước mặt toàn trường, còn Phương Thiên Tài thì còn bị mất một khoản tiền lớn!

Đại học Thượng Kinh thật sự đã xuất hiện một nhân vật không thể trêu vào.

Không thể ở lại nơi này nữa.

Bằng không thì bọn họ sẽ bị người này lừa gạt đến chết mất.

Vì vậy, chớp mắt mà đám người đã lao ra khỏi thao trường.

Cùng lúc đó, Giang Chu nhìn về phía ba cô gái ở sau lưng.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm, lần này bốn người ăn chung, xem có ai đến đưa tiền nữa không?”

Hàn Nhu nhin không được mà bật cười: “Em đoán là từ nay trở đi, sẽ có rất nhiều người nhìn thấy anh sẽ phải đi vòng qua.”

Hoàng Kỳ cũng thấy hơi sợ hãi: “Mình tuyệt đối sẽ không đối đầu với bạn, bằng không thì bạn sẽ chơi chết mình mất!”

“Tô Nam thì sao? Sao cô không nói lời nào?”

“Ông chủ, sau này tôi đi làm sẽ không nhận lương, chỉ cần anh đừng bắt nạt tôi là được!”

Hơn ba giờ chiều, trời bắt đầu có mưa nhỏ.

Tất cả mọi người đều lên diễn đàn lập topic xin lỗi về vụ việc nhà hàng tây.

Có vài người còn viết lách rất tốt.

Còn có người viết rất sục sôi, có người còn viết khiến cho người ta rơi lệ.

Có người còn trực tiếp viết là Giang Chu có nhân phẩm cao thượng bla bla...

Bởi vậy, tất cả đều đã biết được chân tướng của việc này, cái gọi là căn bã nam, lại chính là ngôi sao mới nổi đang nỗ lực khởi nghiệp.

Cái gọi là hẹn hò, chỉ là những người bạn tụ tập thôi.

“Tại sao lại như vậy?”

“Tất cả đều là do người khác tung tin vịt?”

Trong ký túc xá nữ của học viện tài chính và kinh tế.

Đinh Duyệt xem những topic kia xong, thì trên mặt viết đầy khó tin.

Cô vẫn còn nhớ rõ tình cảnh mình và Giang Chu gây gổ tranh cãi.

Cô dùng những lời lẽ chính nghĩa để gây sự với người ta.

Thậm chí còn cho Phùng Tư Nhược đọc những topic đó.

Mà Giang Chu thì chỉ nói, mình thật sự thích Phùng Tư Nhược.

Tại sao cô lại đi chia rẽ một cặp đôi có cơ hội trở thành người một nhà chứ?

“Tư Nhược!”

Đinh Duyệt nhảy xuống giường, lao lên sân thượng.

Phùng Tư Nhược hơi mờ mịt: “Có chuyện gì à?”

“Tất cả mọi người đang mở topic, nói là chuyện Giang Chu một đêm hẹn ba cô gái là chuyện hiểu lầm!”

“Vậy sao?”

“Bạn mau xem đi, có rất nhiều người đang giải thích và xin lỗi Giang Chu nữa!”

Chương 84: Tất cả mọi người đều xin lỗi! (3)

Ánh mắt Phùng Tư Nhược liền sáng lên, trực tiếp ghé cái đầu nhỏ qua để xem.

“Giải thích hiểu lắm! Cặn bã nam biến thành ngôi sao mới nổi trong lĩnh vực khởi nghiệp!”

“Không tin lời đồn, thử xin lỗi Giang Chu...!”

“Vạch trần tên cặn bã chân chính Phương Thiên Tài! Người bị hại chân chính lại là Giang Chu và ba cô gái!”

“Từ hôm nay trở đi sẽ nỗ lực, noi theo tấm gương Giang Chu!”

Đinh Duyệt dùng tay dụng vào nàng một cái: “Bạn giúp mình xin lỗi tên đó nhé?”

Phùng Tư Nhược không yên lòng mà gật đầu, lại đưa ngón tay lướt lướt lên màn hình.

Quả nhiên, những topic kia đã không thấy đâu.

Tất cả những topic còn lại đều đang khen Giang Chu, đều nói tốt cho Giang Chu.

“Tư Nhược?”

“Ừm?”

Đinh Duyệt nhìn chăm chăm vào mắt nàng: “Bạn nói thật cho mình biết, rốt cuộc đêm hôm qua bạn đi đâu?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược trở nên hoảng hốt: “Mình...mình đi dạo lung tung thôi!”

“Có phải bạn đi gặp Giang Chu rồi, đúng không?”

“Không... không có!”

“Phùng Tư Nhược, bạn giỏi lắm, giờ đã biết nói láo rồi!?”

Phùng Tư Nhược sợ hết hồn: “Làm sao bạn biết?”

Đinh Duyệt mở một bức ảnh trên điện thoại ra: “Nào, xem đây là cái gì!”

Tấm ảnh này, là do một người chụp ở thao trường trưa này.

Khi đó, rất nhiều người chú ý đến thứ trong tay của Giang Chu, lúc này bọn họ mới phóng to lên để xem, dĩ nhiên lại là một cái kẹo hình con thỏ trắng.

Topic này, còn đang thỏa luận về vấn đề này.

Bọn họ đang suy đoán hành động này của Giang Chu có ý nghĩa thế nào, chắc chắn đây không chỉ là một động tác không có ý nghĩa nào.

Bởi vì trong mắt những người trải qua sự kiện này, Giang Chu chính là một người bày mưu tính kế, từng bước từng bước, đào hố rồi chờ người rơi vào.

Cho nên, viên kẹo trong tay Giang Chu, cũng phải có thâm ý nào đó.

Nhưng mà bọn họ lại không thể giải thích nổi cái thâm ý này.

Thật ra thì chỉ có Phùng Tư Nhược mới hiểu được.

Đó chính là viên kẹo tối hôm qua mình đưa cho Giang Chu, nhưng Giang Chu vẫn chưa ăn.

“Đây là kẹo bạn mua đúng không? Mình không tin là có chuyện trùng hợp như vậy!”

“Ừm...!”

Đinh Duyệt hừ một tiếng: ‘Chẳng trách, rõ ràng bạn không thích ăn kẹo, lại vẫn mua một gói kẹo to như vậy, hóa ra là Giang Chu thích ăn à?’

Phùng Tư Nhược nghĩ ngợi một chút, đôi mắt cũng hiện lên vẻ mờ mịt: “không biết!”

“Bạn không biết mà còn mua một gói to như vậy?”

“Lần trước... ở siêu thị, cho Giang Chu ăn một viên!”

Lúc này, Đinh Duyệt mới nhớ đến chuyện gặp Giang Chu ở cửa siêu thị, khi đó cô còn tưởng Giang Chu và Phùng Tư Nhược chưa quen nhau, kết quả là hai người đã gặp mặt ở bên học viện múa rồi.

“Bạn rất sợ hãi tên đó cơ mà? Tên đó còn muốn tán tỉnh bạn, sao bạn còn chủ động cho tên đó kẹo nữa?”

Phùng Tư Nhược cắn môi: “Cậu ấy tặng mình một bài hát.”

Trên mặt Đinh Duyệt tràn ngập vẻ chẳng đáng: “Thôi đi, bài hát gì chứ, là chia sẻ trên QQ à...khoan đã, một bài hát?”

“Ừm!”

“Bài... bài hát nào?”

“Chính là bài hát đó!”

Đinh Duyệt nhất thời hít một hơi khí lạnh: “Bạn đừng bảo là, Giang Chu đã tặng bạn bài hát mà ngày nào bạn cũng nghe để đi ngủ nhé? Là cậu ta hát tặng cho bạn?”

Phùng Tư Nhược hoảng hốt lắc đầu: “Không phải... không phải hát tặng cho mình.”

“Tên đó còn biết ca hát? Hơn nữa, còn biết viết cả bài hát nữa?”

“Ừm!”

“Rốt cuộc tên đó là loại quái vật gì đây?”

Phùng Tư Nhược không để ý đến Đinh Duyệt nữa, liền cầm điện thoại di động của mình lên, mở QQ của Giang Chu ra, do dự một lúc lâu rồi mới biên tập được một đoạn văn mà nàng cảm thấy tốt nhất.

“Đinh Duyệt nói, bạn ấy sai rồi!”

Cùng lúc đó, ký túc xá nữ của đại học Thanh Bắc.

Sở Ngữ Vi ánh mắt sưng đỏ giống như một con thỏ nhỏ, vì Giang Chu đã cho nàng vào sổ đen.

Nàng gửi tin nhắn thế nào cũng không được.

Đúng, nàng công nhận là giọng điệu của mình không quá tốt, nhưng đó là vì nàng đang lo lắng cho Giang Chu mà.

Tuy rằng tên đó đã nói từ hôm đi báo danh là nhất định sẽ làm cận bã nam, nhưng mà nàng không ngờ Giang Chu lại cận bã như vậy.

Một buổi tối mà hẹn tận ba cô gái, tại sao có thể như vậy chứ.

Sở Ngữ Vi cũng không phải là ghen.

Dù sao nàng cũng không có tư cách gì để ghen.

Nàng chỉ là chứng kiến vào bộ dân mạng mắng Giang Chu, thì thấy rất lo lắng cho Giang Chu, sợ Giang Chu sẽ nghĩ quẩn.

Sở Ngữ Vi thậm chí còn hấn Giang Chu, mà lén lút add thêm mấy nhóm chat mắng Giang Chu.

“Ừa? Sao không thấy mấy nhóm chat đó đâu nữa rồi?”

“Kỳ lạ, sao bỗng nhiên lại giải tán hết rồi?”

Sở Ngữ Vi cảm thấy rất khó hiểu, nhưng trái tim nhỏ của nàng lại bắt đầu đập thành thịch.

Vì vậy, trong cơn hoảng hốt, nàng lại mở diễn đàn khu đại học ra một lần nữa.

Kết quả là những topic trong này đã rục rở hấn lên, cái gì mà ngôi sao mới nổi trong giới khởi nghiệp, cái gì mà vạch trần...

Còn có rất nhiều người đang dùng các loại từ ngữ để khen ngợi Giang Chu.

Nàng mở to mắt, nhanh chóng vào mấy topic này xem một chút.

Sau khi hiểu qua về tiến triển của câu chuyện, thì sắc mặt của nàng nhất thời tái nhợt.

Chương 85: Tất cả mọi người đều xin lỗi! (4)

Giang Chu... Chưa từng làm những chuyện đó!

Giang Chu cho mình vào sổ đen không phải vì thẹn quá hóa giận.

Mà là vì nàng lựa chọn nghi ngờ Giang Chu, trong thời điểm mà Giang Chu cần sự tin tưởng nhất.

Không phải...

Không phải là như vậy!

Hai tròng mắt của Sở Ngữ Vi lập tức tràn đầy nước mắt.

Nàng hốt hoảng cầm điện thoại di động của mình lên, để gọi cho Giang Chu.

Quả nhiên, âm thanh nhắc nhở đối phương tắt máy đã vang lên.

Nàng không biết là Giang Chu thật sự tắt máy, hay là vì số điện thoại của nàng đã bị kéo vào sổ đen! Nàng chỉ là cảm thấy khủng hoảng không gì sánh được khi không tìm thấy Giang Chu.

Vì vậy, nàng lại điện thoại di động lên, hốt hoảng gọi cho cha mình.

“Alo, con gái bảo bối, sao lại gọi điện cho cha vào giờ này!”

“Có phải là không đủ tiền sinh hoạt không? Hay là nhớ nhà?”

Sở Ngữ Vi nghe thấy giọng nói này thì lập tức không nhận được nữa.

Nàng bắt đầu nức nở, nhưng ba giây sau thì lệ đầm tràn bờ đề.

“Giang Chu... Giang Chu...”

Sở Hùng nghe thấy con gái khóc thì lòng căng lên: “Giang Chu làm sao? Tên nhóc thối đó bắt nạt con à?”

Sở Ngữ Vi liều mạng lắc đầu: “Không phải, là con đã bắt nạt Giang Chu, bây giờ Giang Chu không thèm để ý đến con nữa...”

“À? Là con bắt nạt cậu ấy à, vậy tại sao con lại khóc như vỡ đê thế này?”

“Con cũng không biết... ô ô...”

Sở Hùng do dự một lát: “Con gái, có phải con thích Giang Chu rồi không?”

Sở Ngữ Vi không nói lời nào, vẫn chỉ có tiếng khóc ô ô truyền đến.

Tiếng khóc này khiến cho cha già của nàng cũng bắt đầu không nhìn được, đây chính là lần đầu tiên con gái mình khóc vì một tên con trai.

Không quản là chuyện gì, nhưng Ngữ Vi cũng trưởng thành rồi.

Cuối cùng, Sở Ngữ Vi cũng hơi bình tĩnh lại: “Cha, có phải là con vẫn luôn không ngoan ngoãn...”

Sở Hùng suýt nữa rơi lệ: “Con gái à, cha cũng không thể nói trái với lương tâm là con rất ngoan...”

...

Sau 13 tiếng chuyện chụp ảnh ở nhà hàng tây được giải quyết.

Cha mẹ của Phương Thiên Tài là Phương Hoành Quốc và Tôn Ngọc Mai đã lái xe đến trường học, lúc này thì Phương Thiên Tài còn đang núp trong nhà vệ sinh của ký túc xá để khóc.

500 ngàn, mấy con số này để cho anh ta sợ choáng váng, anh ta không biết phải đối mặt với cha mẹ mình như thế nào.

Mãi cho đến khi Phương Hoành Quốc kéo anh ta ra khỏi ký túc xá, thì anh ta mới khôi phục lại tư duy như bình thường.

“Cha mẹ, con xin lỗi, con sai rồi!”

Mặt Phương Hoành Quốc đen xì xì: “Rốt cuộc con đã làm gì? Sao tên kia lại đòi tận 500 ngàn?!”

Phương Thiên Tài lại khóc đến nấc: “Con bị đặt vu khống ở trên internet, rồi bị tên đó bắt được, tên đó nói là không đưa tiền thì sẽ báo cảnh sát.”

“Tại sao lại có một học sinh như vậy, nơi này là đại học cơ mà?”

“Cái gì gọi là bịa đặt vu khống, không phải là trêu đùa giữa bạn bè sao!”

Tôn Ngọc Mai thấy con trai khóc không thở nổi thì nhất thời chửi ầm lên, trình độ văn hóa của bà ta không cao, chỉ học hết tiểu học liền nghỉ.

Dưới cái nhìn của bà ta, thì con trai mình vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu, làm sao có thể làm chuyện phạm pháp được, nhất định là do người kia không biết điều.

Con trai mình có lòng tốt, lại chỉ muốn vui đùa một chút, nhưng người này lại bắt lấy không thả.

“Đi, đi tìm giáo viên, mẹ không tin trường học còn không có vương pháp!”

Phương Thiên Tài tràn đầy sợ hãi, dường như không thể nào khắc chế nổi bóng ma trong lòng.

Hai vợ chồng nhìn thấy cảnh này thì đau lòng gần chết.

Đến cùng là tên khốn nạn nào đã dọa con trai họ sợ thành ra như vậy.

“Con trai, con không cần sợ, hôm nay cha mẹ sẽ làm chủ cho con, xem lại dám làm trò ở đây!”

“Không sai, nếu như tên nhãi kia không xin lỗi, thì cha con sẽ đập ngôi trường này luôn!”

Hai vợ chồng vừa nói chuyện vừa kéo Phương Thiên Tài đi về phía phòng giáo vụ.

Lúc này, Giang Chu mới ăn cơm với mấy người Hàn Nhu xong.

Hắn đi đường cũ trở về trường học, tiện đường đi qua phòng chuyển phát nhanh, nhận ba chiếc váy lolita.

Một chiếc màu hồng, một chiếc màu vàng nhạt, và một chiếc màu xanh nước biển.

Nhìn qua thì cả ba đều rất đáng yêu và dễ thương, quả thật là mê chết người.

Hơn nữa, trên ngực chiếc váy còn in tên trang web của hắn, trừ cái đó ra thì Giang Chu còn mua vài đạo cụ như lỗ tai mèo này, chuông lục lạc này... tất cả đều mua 3 màu khác nhau.

“Quả thực là hoàn mỹ, quá hoàn mỹ!”

Giang Chu thán phục một câu, vẻ mặt đầy mong chờ mà nhìn về phía ba cô gái.

Quần áo nha, dù đẹp đến đâu cũng không thể đẹp bằng khi mặc ở trên người được, hắn đang rất chờ mong, không biết hiệu quả khi ba cô gái đứng ở trên sân khấu sẽ ra sao.

“Hiện giờ đã có trang phục rồi, ba người có ý kiến gì không?”

Tô Nam nhìn Giang Chu với ánh mắt cảnh giác: “Anh đang suy nghĩ cái gì?”

Giang Chu tăng hăng một tiếng: “Mọi người mặc thử xem, vừa hay chúng ta có thể diễn tập một lần.”

“Ha ha, không nhìn được mà muốn xem? Nghĩ hay quá nhỉ!”

Chương 86: Thiên sứ tại nhân gian!

Tô Nam chọc thủng ý tưởng chân thật của Giang Chu, đồng thời, Hàn Nhu và Hoàng Kỳ cũng hết sức phối hợp mà gật đầu.

Giờ đã muốn xem?

Nghĩ sướng vãi!

Những chiếc váy này là dành cho buổi biểu diễn, chứ không phải là để người nào đó thưởng thức.

Giang Chu mở miệng nói như đúng rồi: “Tôi là lo trang phục có chỗ nào không thích hợp, giờ vẫn còn thời gian để mang đi sửa.”

Hoàng Kỳ thuận thế nói theo: “Trang phục biểu diễn thì có cái nào mà phù hợp 100% chứ? Những tiết mục khác còn phải chọn đồ ở trong kho đạo cụ kia kìa!”

“Nói thì nói như vậy, nhưng chúng ta thì khác, chúng ta là những người theo đuổi sự hoàn mỹ nha!”

“Giang Chu, chúng tôi chỉ quảng cáo trang web của anh,...chứ không phải lolita...”

“A...Có đạo lý, nhưng mà...tôi vẫn muốn xem!”

Hàn Nhu vẫn không nói chuyện, giờ lại vươn một ngón tay lên: “Bọn em đã nói rồi, chỉ mặc một lần thôi, bây giờ mặc thì tiếc tới đón sinh viên mới sẽ không mặc nữa!”

Hoàng Kỳ và Tô Nam cũng gật đầu: “Tôi nghe chị Hàn Nhu, chị ấy là hội trưởng hội học sinh!”

“Cô ấy vẫn là em gái tôi kia!”

“Cái đó không tính, chuyện công việc không tính họ hàng thân thích!”

Mua cũng đã mua rồi, thế mà lại không mặc.

Hắn đã định mua sớm một chút để được thưởng thức trước người khác một bước.

Thử tưởng tượng mà xem, ba lolita dễ thương cùng nhảy múa ở trong phòng làm việc, cuộc sống đến tận đây cũng còn gì nuối tiếc đâu.

Đáng tiếc là con bé Hàn Nhu này lại cầm đầu tạo phản, chờ hôm nào rảnh rồi thì phải dậy dỗ lại một trận mới được.

Giang Chu thở dài, trên mặt tràn đầy vẻ thất bại.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại di động trong túi hắn reo lên, người gọi đến là Nghiêm Vi Dân.

Nội dung cuộc điện thoại rất đơn giản, chính là để hắn lập tức đến phòng giáo vụ một chuyến, bởi vì phụ huynh của Phương Thiên Tài đã đến.

Bọn họ đang ở phòng giáo vụ, vô bàn nói trường học trợ trụ vì ngược.

Giang Chu cúp máy, rồi lập tức đứng dậy.

“Ba người tiếp tục luyện tập đi, tôi đi gặp phụ huynh tên Phương Thiên Tài kia.”

Ba cô gái quay đầu lại: “Anh thật sự muốn đi lừa gạt bọn họ 500 ngàn à?”

Giang Chu suy tư một lát: “Vậy phải xem thái độ bọn họ thế nào đã.”

“Thái độ tốt thì sao?”

“Vậy tôi chịu thiệt một chút, lấy 500 ngàn thôi!”

“Thái độ không tốt thì anh muốn lấy bao nhiêu?”

“Vậy thì chả thêm lấy nữa!”

Giang Chu nói xong thì quay người đi ra ngoài, lại đi đến tòa nhà của phòng giáo vụ, hắn còn chưa đến phòng khách thì đã nghe thấy những âm thanh gào thét ở.

“Rốt cuộc các người dạy học sinh như thế nào? Không thấy con trai tôi đã khóc thành ra như vậy sao?”

“Há mồm liền đòi 500 ngàn, nơi này của các người là trường học hay là ổ thổ phỉ?”

“Con trai tôi chỉ muốn trêu đùa với bạn bè thôi mà? Chẳng lẽ bây giờ nói đùa cũng phải trả giá đắt như vậy sao?”

“Ngày hôm nay, nếu học sinh đó mà không xin lỗi Thiên Tài nhà chúng tôi, thì ngày nào tôi cũng sẽ chạy đến đây náo loạn!”

Ngay sau đó, giọng nói của Nghiêm Vi Dân cũng truyền qua, giọng nói của ông dường như hơi uể oải, rõ ràng là đã cảm thấy rất phiền rồi.

“Hai vị, đây tuyệt đối không phải là vấn đề đùa giỡn giữa bạn học, đây chính là chuyện dính đến xâm phạm đời tư cá nhân và bịa đặt vu khống!”

“Thế nhưng, xác thực là chúng tôi cũng không biết cậu ấy sẽ đòi tiền bồi thường, cho nên mời hai người bình tĩnh một chút, được không?”

Giang Chu dừng chân ở cửa, suy nghĩ một chút.

Sau đó, hắn mới giơ tay lên, làm mái tóc được xịt keo bóng loáng của mình trở thành ổ gà, lại dùng sức kéo rách vài nơi

trên quần áo của mình.

Sau đó lại lấy một ít tro bụi ở trên bề cửa để bôi lên mặt.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, Giang Chu mới đẩy cửa, đi vào phòng khác của phòng giáo vụ.

Nghiêm Vi Dân đang ngồi trên sa lon, vừa nhìn thấy dáng vẻ này của Giang Chu thì lập tức sững sốt, đứa bé này chịu đủ kích lớn như vậy sao?

Là chui vào ổ chó hay là gì vậy?

Rõ ràng ngày hôm qua vẫn không phải như vậy mà.

“Cậu chính là Giang Chu?”

Lúc này, Tôn Ngọc Mai đầy mặt oán độc mà nhìn Giang Chu: “Cậu dựa vào cái gì mà dám dọa con tôi thành ra như vậy, dựa vào cái gì mà dám đòi tiền chúng tôi?”

Giang Chu ngồi xuống ghế sa lon: “Không dựa vào cái gì cả, 800 ngàn, mang đến chưa?”

“Cái gì? Rõ ràng đã nói là 500 ngàn rồi cơ mà?”

“Tôi vốn bị trầm cảm, còn chuẩn bị nhảy lầu, kết quả lại bị tiếng hét vừa rồi của bà làm cho trầm trọng hơn.”

Phương Hoành Quốc nghe thấy thế liền đứng lên: “Tên nhóc, cậu đang đùa với ai đấy?”

Giang Chu ngẩng đầu lên: “Vậy ý của hai người là không cần giải quyết riêng, tình nguyện để tôi đi kiện anh ta?”

“Cậu biết đường đi đến tòa án không? Còn đòi kiện cáo nữa!”

“Không biết, có điều, tôi cũng đang muốn biết đây!”

Nghiêm Vi Dân lặng lẽ kéo Giang Chu một cái: “Em nói là chỉ tìm người thôi mà, sao còn đòi tiền nữa?”

Giang Chu nhỏ giọng nói: “Danh dự của em bị tổn hại, sao có thể không lấy tiền được?”

“Vậy cũng không thể đòi nhiều như vậy chứ, em cướp tiền à?”

“Em cũng không nói là không thể mặc cả mà.”

Nghiêm Vi Dân nheo mắt nhìn Giang Chu, bỗng nhiên ông lại cảm thấy người học sinh này của mình hơi đáng sợ, tên này tuyệt đối không phải là một học sinh bình thường muốn yên ổn cho qua ngày, bởi vì loại học sinh này không bao giờ dám ác như vậy cả.

Chương 87: Thiên sứ tại nhân gian! (2)

Lúc này, Giang Chu ngẩng đầu lên: “Bởi vì phỉ báng và vu khống đã tạo thành tổn thất danh dự và ảnh hưởng đến cuộc sống của người bị hại, đồng thời còn xâm phạm đời sống cá nhân của người bị hại, những tội này đã đủ để phạt hình sự rồi, hơn nữa, trong tay tôi vẫn còn chứng cứ hoàn chỉnh!”

Phương Hoành Quốc hung dữ nhìn hắn: “Cậu đi kiện đi, tôi đập nồi bán sắt cũng kiện cáo với cậu đến cùng.”

“Được thôi, dù sao tội danh cũng không nặng lắm, cao lắm là ba năm thôi, Phương Thiên Tài mới 20 tuổi, ra tù vẫn sẽ là một thanh niên tốt, chỉ là đại học Thượng Kinh sẽ hủy học bạ của anh ta, hồ sơ cũng sẽ lưu án!”

Phương Thiên Tài hoảng sợ nhìn cha mẹ mình: “Con không muốn ngồi tù, con không muốn ngồi tù đâu!”

Giang Chu liếc anh ta một cái: “Sao giờ cmn mới nói, sao lúc anh làm chuyện đó thì anh không nghĩ thế?!”

Tôn Ngọc Mai đập bàn một cái: “Tên nhãi chết tiệt, đừng hù dọa con tôi, con trai tôi nhất gan!”

“Tôi cũng không dọa anh ta, bằng không thì tôi đã báo cảnh sát luôn, rồi ngồi chờ kết quả xử lý là được, nhưng nếu như vậy, con trai của bà sẽ không ở lại trường học này nữa đâu, các người phải nghĩ cho kĩ, đây là chuyện cả đời đấy!”

Phương Hoành Quốc nghe đến đây thì bỗng nhiên ngồi xuống.

Bọn họ đã phát hiện, tuy tên nhãi này cũng chỉ tầm tuổi con trai họ, nhưng cách nói chuyện và hành động thì lại giống như những kẻ già đời trong xã hội.

Một người trẻ tuổi bình thường, khi nhìn thấy phụ huynh hoặc người trưởng thành khác thì sẽ hơi e ngại, nhưng tên này thì không, tên này thậm chí còn đòi thêm 300 ngàn nữa.

“Chồng, ông nói chuyện đi, hay là chúng ta kiện cáo đi, tôi không thể để con trai mình bị ủy khuất như vậy được!”

“Bà câm miệng đi, kiện cáo kiện cáo, chẳng may thật sự bị định tội thì phải làm sao?”

Tôn Ngọc Mai không thể tin nổi: “Chỉ đùa một chút thôi mà cũng nghiêm trọng như vậy sao?”

Giang Chu thở dài: “Xem ra các người vẫn chưa quyết định được, vậy tôi liền giao chúng cứ cho cảnh sát, các người cứ bận rộn chuyện của mình đi, tôi lên mái nhà ngắm cảnh đây.”

“800 ngàn...quá nhiều, chúng tôi không có nhiều như vậy, bớt một chút đi.”

“Ông muốn bồi thường bao nhiêu?”

“200 ngàn, được không?”

Giang Chu cười nói: “Ông cho rằng đây là buôn bán làm ăn hay sao mà còn cò kè kỳ mặ cả?”

Phương Hoành Quốc lửa giận ngập trời: “Trạng thái bây giờ của cậu, rõ ràng là không có vấn đề gì cả, 800 ngàn cũng hơi quá rồi đấy!”

“Tôi có chứng trầm cảm mỉm cười, bên ngoài thì mỉm cười, nhưng nội tâm thì trầm cảm, hay là tôi lại mỉm cười một cái cho ông xem nhé?”

Tôn Ngọc Mai hét lên một tiếng: “Anh Vương hàng xóm của chúng tôi bị xe đụng chết, mà chỉ được bồi thường có 850 ngàn!”

Ai biết, Giang Chu nghe đến đây thì lập tức lộ ra ánh mắt cảm kích.

Hắn lấy điện thoại di động ra: “Tôi đã ghi âm toàn bộ quá trình rồi, câu nói vừa rồi của bà có thể bị nhận định là uy hiếp tôi khi ở tòa đấy!”

“Tôi uy hiếp cậu bao giờ, hả??!”

“Bà nói là bị xe đụng chết mới có thể bồi thường cho tôi 850 ngàn.”

Phương Hoành Quốc thực sự không nhịn nổi nữa: “Bà cảm miêng cho tôi, có được không, hả?”

“Tôi...!” Tôn Ngọc Mai cắn răng, cuối cùng vẫn ngậm miệng.

“Bạn học Giang Chu, chúng tôi không có nhiều tiền như vậy, thôi thì 500 ngàn đi, tôi sẽ đi xoay 500 ngàn, nếu như cậu không đồng ý nữa, vậy thì liên báo cảnh sát đi.”

Giang Chu suy nghĩ một chút rồi nói: “510 ngàn!”

“Tại sao lại còn thêm 10 ngàn?”

“Bởi vì mấy lời gào thét của vợ ông đã thật sự làm tôi sợ.”

Phương Hoành Quốc cắn răng, cuối cùng vẫn đồng ý cái giá này.

Nói thật, chỉ là vu khống bịa đặt, thì bồi thường giá tiền này là hơi quá đáng.

Anh Vương hàng xóm nhà bọn họ thật sự bị xe tông chết, cuối cùng cũng chỉ nhận được 850 ngàn tiền bồi thường, nhưng cũng hết cách, dù sao cũng không thể để con trai bị đi tù được.

Đây chính là chuyện cả đời đấy.

Loại chuyện này, rõ ràng là mang ra công an giải quyết thì sẽ mất ít tiền hơn, nhưng ông ta lại chỉ có thể lựa chọn hòa giải riêng.

Vì vậy, Giang Chu mỉm cười thỏa mãn, lại nhiệt tình bắt tay với mấy người trong phòng, nhất là Phương Thiên Tài, chẳng những bắt tay mà còn được hấn vỗ vỗ vai, người anh em, anh thật sự là ‘Thiên Tài’ đấy.

Hành vi này của anh hoàn toàn không thẹn với cái tên của anh đâu, anh chính là tiểu thiên sứ mang theo mùi thơm của tiền tài đấy.

... .. Mấy ngày tiếp theo.

Trong trường học cũng không xảy ra chuyện gì đặc biệt.

Cuộc sống của Giang Chu cũng khôi phục bình tĩnh.

Hoặc là ưu hóa hệ thống đặt đồ ăn online với lập trình viên.

Hoặc là đến phòng làm việc giám sát các nàng tập luyện, sau đó, xế chiều lại đi phòng luyện mua để đùa giỡn Phùng Tư Nhược, vì vậy, thời gian đảo mắt trôi qua.

Chẳng mấy chốc đã sắp đến ngày nghỉ lễ mừng 1 tháng 10, tiệc tối đón sinh viên mới cũng sắp đến.

Lúc này, ở hậu trường tiệc tối đón sinh viên mới, tất cả người tham gia biểu diễn đều bắt đầu bận rộn.

Ba cô gái mặc váy lolita đang đứng ở trước mặt Giang Chu.

Đây là lần đầu tiên các nàng mặc trang phục này, mặc trộm ở nhà thì không tính.

Nói chung là rất phù hợp, hơn nữa, màu sắc cũng rất phù hợp.

Chương 88: Thiên sứ tại nhân gian! (3)

Có điều, dựa theo kiến nghị của Tô Nam, thì cả ba nàng không cần phải đều có tạo hình dễ thương, có lẽ có một lolita hắc ám sẽ càng thêm lóa mắt.

Bởi vậy, sau khi thương lượng, thì họ đã đổi chiếc váy màu xanh nước biển của Hàn Nhu thành chiếc váy màu đen.

Như vậy có thể bảo trì thần thái ngự tử cao lạnh của nàng, lại còn không mất đi vẻ dễ thương và đáng yêu.

Quả nhiên, Hàn Nhu mặc váy lolita màu đen đã lập tức trở thành tiêu điểm của toàn trường, trông vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, lại có thêm một chút kiêu ngạo như công chúa.

Nhất là son môi màu đen ở trên miệng nàng, hoàn toàn là một Công Chúa Bóng Đêm.

Như vậy mà không thể để cho đám người dưới sân khấu hét chói tay, thì bữa tiệc tối này có thể trực tiếp tuyên bố chào tạm biệt được rồi.

“Lần đầu tiên mặc đồ đáng yêu như vậy, sao em lại thấy hơi khản trương nhỉ?”

“Đừng khản trương, đám người dưới sân khấu không quan tâm nội dung biểu diễn đâu, bọn họ chỉ quan tâm có đẹp hay không thôi!”

Hàn Nhu hơi ngẩng đầu lên: “Chẳng may biểu diễn rất tệ thì sao?”

Ánh mắt của Giang Chu lướt qua người các nàng: “Tin tưởng anh, ba người chỉ cần đứng ở đó thôi thì cũng đã thành công rồi.”

“Hy vọng là vậy!”

“Em xem đi, đồng bạn hợp tác với anh có khản trương chút nào đâu, cô ấy còn có chứng sợ đám đông kìa.”

Giang Chu vừa nói vừa chuyện vừa thoáng qua đằng sau mình.

Lúc này Phùng Tư Nhược đang đứng ở sau lưng hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lặng lẽ trốn ở sau lưng hắn như một bóng ma.

“Rất...khản trương...” Nàng nhỏ giọng nói, lại không nhìn được mà kéo vạt áo của Giang Chu.

Người đến khi khản trương chính là như vậy, họ luôn muốn nắm lấy thứ gì đó, dường như làm vậy thì có thể làm cho nàng có cảm giác an toàn hơn.

Tô Nam nhìn không được mà nhìn về phía sau Giang Chu: “Chúng sợ đám đông mà còn dám lên sân khấu? Chắc là lại bị ai đó lừa gạt rồi.”

“Trong mắt của các cô, tôi là loại người gặp ai sẽ lừa người đấy à?”

“Anh thử nói những cái tên chưa bị anh lừa gạt đi xem nào!”

Giang Chu nghe thấy câu này thì thấy hơi bất đắc dĩ.

Từ sau khi hắn gài bẫy Phương Thiên Tài, thì ba cô gái đều nhìn hắn với ánh mắt cảnh giác, giống như bất cứ lúc nào hắn cũng có thể đào hố chờ nàng nàng nhảy vào vậy.

Xét cho cùng, thì vẫn là do chuyện lần trước huyền não quá lớn.

Mà bản thân mình còn có trang bức, có thể kiếm tiền dưới hoàn cảnh xấu như vậy, hiển nhiên là điều này đã làm cho tâm linh yếu ớt của nàng bị phủ một tầng bóng ma.

Mà đổi thành người ngoài, sau khi biết nhà Phương Thiên Tài thì mình lừa gạt 510 ngàn, thì toàn bộ đám người trong ký túc xá của hắn đều trở nên trung thực hơn.

Mỗi lần gặp mặt hắn thì đều gọi là anh Giang anh Giang, hoặc là gọi đại ca đại ca, giống như kiểu hắn chỉ cần giơ chân nhắc tay thôi là cũng có thể bẫy chết người ta rồi ý.

Đây chính là hiểu lầm, hắn là một thiếu niên hiền lành tốt bụng cơ mà!

“Chị dâu, nếu như sau này chị muốn kết hôn với anh em, thì nhất định phải chứng nhận tài sản trước khi cưới nhé!”

Lúc này, Hàn Nhu nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Người này chính là một cái hố, ai rơi vào cũng không leo được ra đâu!”

Phùng Tư Nhược nghe thấy mình lại bị gọi là chị dâu thì cả người cũng bắt đầu xấu hổ.

Nhưng may mà nàng đang đeo khẩu trang, cho nên không ai nhìn thấy gò má của nàng đang đỏ bừng lên.

Có điều, Hoang Kỳ và Tô Nam nghe thấy cái xưng hô này thì cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Chị dâu?

Anh trai của Hàn Nhu chỉ có một người, chính là Giang Chu.

Mà chị dâu lại có nghĩa là vợ của anh trai, lẽ nào cô gái này là bạn gái của Giang Chu?

Nhưng mà tên cận bã nam này có thật sự thừa nhận bạn gái của mình là ai không? Rõ ràng bên đại học Thanh Bắc còn có một cô gọi tên này là ba ba kìa.

Lúc này, bỗng nhiên Hoàng Kỳ trợn tròn mắt: “Khoan đã, bạn là Phùng Tư Nhược?”

Nàng nhận ra cô gái trốn sau lưng Giang Chu là ai rồi.

Bởi vì lớp ba năm nhất học viện tài chính và kinh tế chỉ có sáu phòng ở ký túc xá nữ, hơn nữa lại còn rất gần nhau, cho nên Hoàng Kỳ cũng thường xuyên chạy qua phòng của các bạn học chơi.

Nàng cũng đã đi qua phòng của Phùng Tur Nhược.

Trước đây, nàng cảm thấy cô bé này có dáng người cao gầy, da dẻ trắng nõn nà, chỉ là hay cúi đầu hoặc là thường xuyên đeo khẩu trang, cho nên không thấy rõ dung mạo lắm, nàng cũng không để ý nhiều, chỉ cảm thấy có thể là do người ta hơi tự ti.

Nếu tự ti, vậy thì khẳng định dung mạo cũng thuộc về mức trung bình hoặc còn không được trung bình, nhưng mà Giang Chu dĩ nhiên lại có quan hệ với Phùng Tur Nhược?

Hơn nữa, Hàn Nhu còn gọi Phùng Tur Nhược là chị dâu, chứng tỏ là đã từng gặp mặt.

Hiện giờ Hoàng Kỳ cảm thấy rất tò mò, không biết dung mạo của Phùng Tur Nhược này thế nào đây.

Chương 89: Thiên sứ tại nhân gian! (4)

“Bạn học Phùng, có thể tháo khẩu trang xuống không, để thỏa mãn lòng tò mò của mình một chút?”

Hàn Nhu nghe thế cũng gật đầu: “Lần trước em cũng chưa nhìn rõ lắm.”

Ánh mắt Tô Nam cũng sáng lên, giống như cũng đang rất chờ mong.

Phùng Tur Nhược không giỏi xã giao nghe thấy mấy cô gái hỏi mình thì nhất thời luống cuống tay chân, bây giờ nàng đã khăn trương muốn chết.

Nàng vẫn đang ở đây là vì do dự có nên đi thay trang phục biểu diễn rồi trang điểm hay không, nhưng do dự một lúc lâu rồi mà vẫn không thể bước ra bước đầu tiên.

Lúc này, nàng lại bị mấy cô gái yêu cầu tháo khẩu trang thì lại càng căng thẳng hơn.

“Sợ hãi à?”

“Ừm...”

Giang Chu nhìn ba cô gái: “Dù sao thì lát nữa lên sân khấu cũng thấy thôi, vội vàng làm gì?”

Hoàng Kỳ nhất thời thất vọng: “Xem với mọi người thì không có ý nghĩa, mà lòng tò mò của mình rất nặng nha!”

“Trẻ ranh thì lấy đâu ra lắm lòng tò mò thế.”

“Bạn còn tò mò hiệu quả khi bọn mình mặc váy lolita còn gì!”

Lúc này, đến lượt Giang Chu cứng họng không trả lời được: “Đó là hấp dẫn giữa khác phái, bạn cũng là con gái, tò mò với con gái làm gì.”

Hoàng Kỳ lộ ra một nụ cười không có ý tốt: “Thật ra thì... thỉnh thoảng mình cũng bị con gái hấp dẫn.”

Lời này vừa dứt, Tô Nam và Hàn Nhu nhin không được mà lùi lại một bước.

Không ngờ Hoàng Kỳ lại đáng sợ như vậy.

Trong khi mấy người nói chuyện, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên lộ đầu ra: “Thật ra thì cũng có thể tháo...”

“Thật không?”

“Ừm, dù sao cũng phải lên sân khấu mà.”

Phùng Tư Nhược vừa nói xong thì ba cô gái đều lộ vẻ mong chờ.

Cô gái có thể để cho Vua của căn bã nam như Giang Chu thừa nhận là bạn gái trước mặt mọi người, rốt cuộc sẽ có dung mạo thế nào đây?

Hơn nữa, lại còn là một cô gái đáng yêu và có tính cách khiến cho người ta thương tiếc nữa.

Bởi vậy, trong ánh mắt chờ đợi của mọi người.

Phùng Tư Nhược liền nắm lấy viền dưới của khẩu trang, lặng lẽ kéo xuống dưới.

Bình thường thì mỹ nữ sẽ được chia làm rất nhiều loại hình khác nhau, có người xương đẹp, có người khí chất đẹp, có người dáng đẹp...

Xương đẹp chính là chỉ ngũ quan tinh tế, sống mũi cao hoặc là mắt to, gò má abc gì gì đó...

Nhưng cô gái như vậy thì dù già đi vẫn không che giấu được vẻ đẹp vốn có.

Khí chất đẹp thì là mỗi cái giờ tay nhắc chân, ngôn từ hành động đều khác biệt với người thường.

Thường thường sẽ có người nói, cô gái này rõ ràng không xinh đẹp lắm, nhưng tại sao càng nhìn lại càng thấy đẹp, đây chính là vấn đề về khí chất.

Tu dưỡng, thân phận...sẽ khiến cho người ta sản sinh ra các loại khí chất khác nhau, thậm chí có người chỉ cần một ánh mắt cũng đủ để tim người ta đập thành thịch rồi.

Mà sau khi Phùng Tư Nhược tháo khẩu trang xuống, vẻ đẹp của nàng thì không cần phải nói, nàng có ngũ quan tinh xảo, sống mũi cao, da thịt trắng bóc như trứng gà luộc, lông mi vừa dài vừa cong.

Nhất là khuôn mặt non mịn như búp có thể ra nước này thì càng mê người hơn, điều quan trọng nhất là, khí chất của nàng rất hoàn mỹ.

Nàng giống như là một công chúa đang ngủ say bỗng nhiên thức tỉnh sau ngàn năm vậy, vừa ngốc nghếch đáng yêu, lại vừa ưu nhã.

Nụ cười nhẹ nhàng và xinh đẹp của nàng còn cho người ta có một loại cảm giác như trong lòng mình bỗng nhiên có thứ gì đó bắt đầu lấp lánh.

Ngay cả hoa khôi lâu năm của thành nam là Sở Ngữ Vi thì cũng không thể so sánh được với nàng.

“Con bà nó!” Hoàng Kỳ tròn tròn mắt mà nhìn.

Nàng vẫn cảm thấy, dung mạo của đám con gái trong lớp mình quá kém, căn bản là không có người nào có thể sánh bằng nàng.

Nếu như nàng nói là thứ hai, thì có lẽ sẽ không có ai dám nói mình là số một, cho nên nàng vẫn luôn có một loại cảm giác ưu việt về dung mạo của mình.

Nhưng nàng không ngờ rằng, một cô gái có cảm giác tồn tại không mạnh như Phùng Tư Nhược lại xinh đẹp đến như vậy, rốt cuộc Giang Chu là loại quái vật gì?

Tên này có thể nhìn xuyên qua khẩu trang à?

Bằng không thì sao có thể nhận ra được một cô gái xinh đẹp như vậy chứ?

Cùng lúc đó, Hàn Nhu và Tô Nam cũng tràn đầy chấn động, hai người con đang ghét bỏ vì Hoàng Kỳ cảm thấy hứng thú với con gái, giờ thì hay rồi, kết quả là các nàng cũng bắt đầu hiểu cảm giác đó rồi, vẻ đẹp cực hạn này, là không phân biệt giới tính.

Giống như bạn nhìn thấy một cái hồ xanh như ngọc, chung quanh còn có những tán cây xanh bước và những giọt sương sớm trong suốt, khi đó, con trai nhìn thấy sẽ nói là rất đẹp, mà con gái nhìn thấy cũng sẽ nói là rất đẹp.

Nhưng cái hồ là con gái ư? Cũng không thể nào là con trai được.

Phùng Tư Nhược nhìn thấy biểu cảm của ba người thì rất khẩn trương: “Có gì... kỳ lạ sao?”

Tô Nam gật đầu: “Không chỉ kỳ lạ, mà phải nói là biến thái!”

“A...?”

“Là xinh đẹp đến mức biến thái.”

Phùng Tư Nhược đột nhiên đỏ mặt, vội vàng kéo khẩu trang lên.

Chương 90: Thiên sứ tại nhân gian! (5)

Lúc này, Hàn Nhu cầm lấy tay của nàng: “Chị dâu, chị đừng gả cho anh trai em nữa, anh ấy rất xấu xa, chị sẽ bị thua thiệt đấy!”

Hoàng Kỳ cũng gật đầu: “Quả thực là phung phí của trời!”

“Này này này!” Giang Chu kéo các nàng ra: “Có ai nói anh trai mình như vậy sao?”

Hàn Nhu trợn mắt liếc hắt một cái: “Rõ ràng là không xứng với người ta mà còn không cho nói à, chị dâu nhất định là do anh cướp về.”

“Anh trai của em, cả đời này chỉ thích ăn dưa xanh, rất giòn!”

Cùng lúc đó, một đoạn âm nhạc bỗng nhiên vang lên, màn che trước sân khấu cũng từ từ mở ra.

Tiệc tối đón sinh viên mới đã bắt đầu dưới những ánh đèn rực rỡ.

MC đi lên sân khấu, trò chuyện hàn huyên với khán giả một lát, đầu tiên thì bọn họ biểu đạt hoan nghênh các sinh viên mới.

Sau đó thì công bố tiết mục mở màn ngày hôm nay, múa tập thể “Nở rộ!”

Có điều, rõ ràng là khán giả ở bên dưới không có nhiều hứng thú lắm, điệu múa này quá bình thường.

Chỉ cầm mấy cánh hoa nhựa vung vẩy vung vẩy vài cái, đối với bọn họ mà nói, thì thà lên sân khấu kể chuyện cười còn hay hơn.

Tô Nam xem một lát, bỗng nhiên mở miệng: “Tôi muốn nhớ kỷ trạng thái hiện giờ của khán giả.”

Hoàng Kỳ không hiểu lắm: “Vì sao?”

“Bạn nhìn đi, có phải bây giờ bọn họ rất an tĩnh, đúng không?”

“Đúng thế, sắp ngủ gật luôn rồi kìa!”

“Mình đoán là, chờ lát nữa bạn học Phùng lên sân khấu, thì cái lễ đường này sẽ náo nhiệt lên đến tận nóc nhà luôn.”

Mọi người nghe thấy câu này thì đều đồng loạt quay đầu nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

Sau đó, các nàng lại cảm thấy, những lời này không quá chút nào, sau bữa tiệc tối này, chắc chắn Phùng Tư Nhược sẽ trở thành hoa khôi của trường, không biết sẽ có bao nhiêu người đi tình biệt luyện, có bao nhiêu người hóa thân thành liêm cầu.

Nhưng đúng lúc này, phía sau hậu trường xuất hiện một bóng người.

Đinh Duyệt đi đến trước mặt đám người: “Giang Chu, tôi đến rồi, ông tìm tôi có chuyện gì?”

Giang Chu nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Con bé này hơi sợ hãi, bà mau đưa cô ấy đi thay quần áo và trang điểm đi, trò chuyện với cô ấy nhiều một chút.”

“Được, vậy tôi dẫn Tư Nhược đi!”

Một lúc lâu sau, tiệc tối đón sinh viên mới cũng đã được hơn phân nửa.

Mấy người Giang Chu vẫn đang yên lặng thưởng thức, phía sau bỗng nhiên lại vang lên tiếng bước chân, Phùng Tư Nhược rời khỏi phòng trang điểm.

Nàng mặc một chiếc váy dạ hội màu tím, trên ngực còn được điểm xuyên bằng một cánh hoa màu bạc.

Chiếc váy này là do Giang Chu dựa vào trí nhớ của mình để đặt làm riêng cho nàng.

Ngoại trừ màu sắc ra, thì nó giống hệt như chiếc váy trong hôn lễ kiếp trước.

Bốn người quay đầu nhìn, thì hoàn toàn sững sờ ngay tại chỗ.

Cho dù hiện giờ Phùng Tư Nhược vẫn đang đeo khẩu trang.

Nhưng ba cô gái vẫn cảm thấy tự ti mặc cảm.

Đúng lúc này, trên sân khấu bỗng nhiên truyền đến giọng nói của MC.

“Tiếp mục tiếp theo, là của một nhà tài trợ của bữa tiệc hôm nay!”

“Dạo gần đây mọi người vẫn dùng Monngon. Com chứ? Những món ăn ở trên đó, đơn giản là phục vụ cho tất cả chúng ta.”

“Tiết mục tiếp theo, chính là bài hát quảng cáo đầu tiên của trang web này.”

“Ngoài ra, còn có một tin tốt nữa để nói cho mọi người.”

“Đó chính là, sau khi tiết mục này biểu diễn xong, thì hệ thống đặt đồ ăn online của trang web cũng chính thức login.”

“Sau này mọi người muốn ăn các món ngon ở quanh đây, thì chỉ cần ấn ấn vài cái là sẽ có người mang đến tận nơi.”

“Tiếp theo, mời mọi người thưởng thức tiết mục: “Bài hát dành cho người ăn ngon.”

“Người biểu diễn: Tô Nam, Hàn Nhu, Hoàng Kỳ!”

Ba cô gái nghe thấy câu này thì lập tức tỉnh táo lại, đã đến tiết mục của các nàng rồi!

Dưới sự hướng dẫn của Tô Nam, ba người vội vàng cuống quýt, lại hoảng hốt chạy vào thông đạo ở hậu trường.

Phùng Tư Nhược mặc lễ phục thật sự quá đẹp, các nàng bị mê cho thần hồn điên đảo, suýt nữa quên mất mình còn phải lên sân khấu biểu diễn.

Theo giọng nói của MC, màn che trên sân khấu cũng từ từ được kéo ra.

Ánh đèn cũng tối sầm.

Ba em gái lolita dễ thương đang bày ra tư thế mở màn, trong nháy mắt liền xuất hiện trước mặt khán giả.

Oanh một tiếng, tiếng vỗ tay như long trời lở đất.

Đám con trai đang chuẩn bị ngủ gật, thì lúc này đều phấn khích lên đến tận trần nhà rồi.

Bọn họ đều nhìn thấy những hình ảnh rất khó tin.

Còn đám người đã ngủ gật kia, thì bị người bên cạnh gọi dậy, lại không thể tin nổi mà nhìn lên sân khấu.

“Cái đêch, đây chính là nhóm nhạc thiếu nữ thần tượng trong sân trường à?”

“Đáng giá, chuyện này quá đáng giá!”

“Một ngực tỷ cao lạnh như đàn chị Hàn lại mặc váy lolita hắc ám, còn đóng loli ngạo kiều nữa.”

Hàn Nhu còn đang rất khẩn trương, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hò hét ở dưới sân khấu thì nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Nàng không ngờ mình chỉ thay một bộ quần áo, vậy mà có thể khiến cho người ta phát cuồng rồi.

Cùng lúc đó, âm nhạc cũng vang lên.

Tô Nam và Hoàng Kỳ ở hai bên đều tiến lên vài bước.

Các nàng chống nạnh ra vẻ đáng yêu, ánh mắt lóe sáng nhìn xuống dưới sân khấu, trong nháy mắt, ánh mắt đo như một thanh kiếm sắc bén trực tiếp đâm xuyên qua ngực của đám otaku.

Giọng nói của hai người vốn đã rất ngọt ngào, cho nên vừa mở miệng thì dường như cả không khí cũng có vị ngọt rồi.

Chương 91: Thiên sứ tại nhân gian! (6)

“Cuối cùng cũng đến giờ cơm...”

“Ông chủ, vẫn chưa no, cho thêm một suất!”

“...”

Ngay sau đó, Hàn Nhu ở trung tâm sân khấu cũng chậm rãi cất bước.

Tư thế của nàng trông rất ngự tử, đôi giày da nhỏ màu đen giẫm xuống sân khấu kêu kèn kẹt.

Ngay khi mọi người đang chờ mong nàng mở miệng, nàng bỗng nhiên giơ tay lên, lại cười một trận “Ha ha!”

Trong khoảnh khắc đó, cảm giác Nữ Vương ngạo kiều đã phủ lên toàn trường.

“Ta ngáp một cái, ngẩng đầu nhìn thời gian!”

“Oh my God! Sao còn 5 phút nữa mới đến!”

“...”

Lúc này, khán giả bên dưới đã hoàn toàn điên cuồng.

Bọn họ mở màn hình điện thoại di động của mình ra, bắt đầu điên cuồng múa may theo những luồng sáng nhạt.

“Em gái ngọt ngào!”

“Em gái ngọt ngào!”

“Em gái ngọt ngào!!”

Những âm thanh kích động và cuồng nhiệt này đã truyền vào hậu trường.

Tất cả những người vừa biểu diễn xong đều hết sức kinh ngạc.

Khi chúng ta biểu diễn, thì tiếng gáy của các người còn to hơn cả tiếng nhạc, bây giờ lại cổ vũ nhiệt tình như vậy.

Lúc này, Phùng Tư Nhược hơi há miệng: “Thật là lợi hại...”

“Lợi hại sao?”

“Ừm ừm!”

“Đi thôi, chúng ta cũng nên đi chuẩn bị thôi!”

“Ừm!”

Vị vậy, khi tiết mục sắp đến hồi kết thúc, Giang Chu liền dắt tay nhỏ của Phùng Tư Nhược đi đến khu chuẩn bị.

Ca khúc kết thúc, ba em gái đáng yêu liền cúi chào khán giả.

Trên người các nàng đã có mồ hôi nhễ nhại, nhưng ánh sáng trong mắt lại hết sức chói mắt.

“Xin các vị hãy ủng hộ trang web của chúng tôi!”

“Chỉ cần động ngón tay, cần món ngon nào cũng có.”

“Vừa đói vừa khát, mau chọn em!”

Ba em gái dễ thương nói xong thì xếp hàng đi vào hậu trường.

Thế nhưng khán giả ở bên dưới vẫn cứ hoan hô cổ vũ, thậm chí còn càng ngày càng nghiêm trọng hơn, mọi người còn hô to: “Lại thêm một bài!”

Ngay cả MC cũng bị những tiếng kêu này dọa sợ.

Rầm rộ như vậy, ai dám khinh thường otaku nữa?

“Khụ khụ, xin mọi người hãy ngồi xuống.”

“Tiết mục tiếp theo của chúng ta vẫn đến từ nhà tài trợ Giang Chu.!”

“Xin mọi người ủng hộ hạng mục khởi nghiệp của sinh viên, ủng hộ mỗi một phần nỗ lực cũng cố gắng.”

“Tiếp theo, xin mời mọi người thưởng thức: “Nổi gió rồi!”

“Viết lời: Giang Chu.”

“Soạn nhạc: Giang Chu.”

“Biểu diễn: Giang Chu, Phùng Tư Nhược!”

Ngay sau đó, màn che bỗng nhiên bị kéo ra.

Phùng Tư Nhược mặc chiếc váy dạ hội màu tím được ánh đèn màu bạc bao phủ, khiến cho ngũ quan của nàng có thêm vài phần mông lung.

Nhưng có vẻ như nàng đang hơi bối rối, hai bàn tay ngọc xiết chặt ở trước ngực, ánh mắt tinh khiết viết đầy vô tội, ngây thơ và kinh ngạc.

Đây không phải là diễn, mà là cảm xúc chân thật của nàng.

Bởi vì Giang Chu vừa đi lên sân khấu cùng nàng đã biến mất.

Lúc này, trong mắt Phùng Tư Nhược tràn đầy vội vàng tìm kiếm, Giang Chu đâu rồi?

Rõ ràng đã nói là cùng nhau đi lên sân khấu mà.

Tại sao lại để nàng đứng trên này một mình?

Cùng lúc đó, đám khán giả đang ồn ào không ngớt, cũng lập tức lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào người ngọc xinh đẹp đến kinh tâm động phách ở trên sân khấu.

Trong mắt tất cả đều tràn đầy kinh ngạc.

Nàng diễm đam đáng yêu, mê mang luống cuống, khiến cho người ta thương tiếc.

Giống như có một bàn tay nhỏ, đang bóp chặt vào trái tim của bọn họ vậy.

“Thiên ... thiên sứ?”

“Trời đất ơi, cô ấy đang tìm ai? Tìm tôi sắp nát rồi!”

“Mẹ nó, là tên khôn khiếp nào đã bỏ cô ấy lại!!”

“Ông anh, cho hỏi một chút, cô gái này thật sự là sinh viên trường chúng ta à?”

“Hỏi vấn đề ngu xuẩn thế, tôi còn không biết cô ấy thuộc về nhân gian kia!”

“Đừng bỏ cô ấy lại, tôi cmn muốn xông lên sân khấu rồi!”

Nhưng đúng lúc này, nhạc đêm của “Gió nổi lên” đã vang lên, tiếng dương cầm du dương tràn ngập sân khấu.

Trên sân khấu, bỗng nhiên có gió thổi qua, từ nam đến bắc.

Theo khúc nhạc dạo xuất hiện, Giang Chu mới chậm rãi đi lên sân khấu, trong khoảng khắc đó, Phùng Tư Nhược lập tức an tâm.

Nàng đã không còn bàng hoàng và bất lực, chỉ còn lại nụ cười ngọt ngào như gió xuân.

Lúc này, giọng hát của Giang Chu bỗng nhiên vang vọng.

“Tôi đã từng...”

“...”

Trong một khoảnh khắc, tất cả khán giả đã ngây ra như phỗng.

Bởi vì bọn họ không phân biệt được, đây rốt cuộc là tiệc tối đón sinh viên mới, hay là Thượng Đế đã tạm dừng thế giới, lại sắp xếp một tiết mục Thiên Sứ hạ xuống nhân gian, còn nữa, bài hát này là cái quỷ gì?

Vì sao chỉ vài câu ca từ không giải thích được, mà đã khiến cho bọn họ nổi da gà.

Tình huống như vậy không chỉ phát sinh dưới khán đài.

Ví dụ như ba người Hàn Nhu, Tô Nam và Hoàng Kỳ vừa mới xuống sân khấu cũng như vậy.

Các nàng vừa nghe Giang Chu mở miệng thì cũng lập tức ngây ngẩn cả người, trước đó, các nàng chưa từng nghe qua

bài hát này.

Các nàng còn tưởng rằng “Nổi gió rồi!” chỉ là một bài nhảm nhí nào đó, nhưng bây giờ là chuyện gì xảy ra?

Hàn Nhu bừng tỉnh: “MC nói, bài hát này là do anh trai viết á?”

Tô Nam và Hoàng Kỳ cũng hiện lên vẻ mặt như gặp quỷ: “Tên này không phải căn bã nam sao? Làm sao còn biết sáng tác ca khúc như vậy chứ?”

“Không biết nữa, chưa bao giờ nghe qua.”

“Ngày nào tôi cũng nhảy múa cho anh ta xem, nhưng anh ta chưa từng hát cho tôi nghe.”

Chương 92: Thiên sứ tại nhân gian! (7)

Cùng lúc đó, tiết mục cũng sắp đến hồi kết.

Ánh sáng màu bạc rơi vào trên sân khấu, giống như một mảnh tuyết ở trên đất, Phùng Tư Nhược thì đứng ở trung tâm của mảnh tuyết, lặng lẽ nhìn về phía trước.

Thời gian giống như dừng lại, đồng thời cả sân khấu cũng dừng lại theo, duy nhất có thể cử động, chỉ có mình Giang Chu.

Hắn vươn tay, chậm rãi dắt tay của nàng.

Lúc này, giai điệu lại bỗng nhiên vang lên, tiếng hát cũng vang lên theo.

“Con gió đêm thổi qua, tóc mai của em đã có vài sợi bạc!”

“Xoa dịu vết sẹo hằn lại trong hồi ức.”

“Đôi mắt em ngời sáng mà cũng mịt mờ, nở một nụ cười như hoa thắm tươi.”

“Hoàng hôn che đậy cho bước chân loạng choạng của em.”

“Đến gần bức tranh giấu nơi đầu giường!”

“Hình ảnh em trong tranh đang cúi đầu trò chuyện.”

Đoạn cuối này, toàn bộ người trong sân đều đã đứng lên.

Da gà trên người bọn họ vẫn chưa biết mất, nhưng vẫn không keo kiệt mà vỗ tay tán thưởng.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều nghĩ đến một cô gái đã rơi vào phạm trảo.

Tất cả mọi người đều thán phục một câu “Tôi đã từng mê muội trước thế giới rộng lớn này!”

Ngoại trừ thán phục ra, thì họ cũng không biết dùng từ ngữ nào để hình dung tiết mục này nữa.

Một bài hát chưa từng nghe qua, nhưng lại đâm trúng nội tâm của mọi người.

Một cô gái vẫn chưa từng gặp qua, nhưng lại làm cho tất cả mọi người đều yêu thích.

Đây quả thực là một tổ hợp của thần tiên mà!

“Tại sao lại có một bài hát đẹp như vậy chứ? Sau này tôi không được nghe nữa thì phải làm sao bây giờ?”

“Cô gái kia là ai? Phùng Tư Nhược? Vì sao tôi chưa từng nghe nói qua?”

“Mọi người chỉ lo liếm mặt thôi à? Không thấy bài hát kia mới là kinh điển à!”

“Giang Chu là người bị đồn là cận bã nam à? Tên này viết lách tốt như vậy sao?”

“Lại khởi nghiệp, lại sáng tác ca khúc, còn cmn biết bấy người, Thượng Đế đóng cánh cửa nào của tên này vậy?”

“Không phải, tên này không ở trong phòng của Thượng Đế, mà là ở trong vườn hoa phía sau, cô gái kia cũng vậy.”

Cùng lúc đó, hai người trên sân khấu đã chậm rãi đứng dậy.

Sau đó, Giang Chu giao Phùng Tư Nhược cho Hàn Nhu vừa chạy lên, còn hắn thì ở trên sân khấu, giờ micro lên một lần nữa.

“Tôi nay, hệ thống đặt đồ ăn online của trang web sẽ login, sẽ miễn phí toàn bộ phí giao hàng.”

“Ngoài ra, trên trang web còn có bản ghi âm của hai ca khúc vừa rồi.”

“Vừa đói vừa khát, mau chọn em, cảm ơn mọi người đã ủng hộ.”

Giang Chu nói xong thì quay người đi xuống sân khấu.

Biểu diễn một trận thôi mà cũng mệt gần chết, bởi vì toàn bộ quá trình, tinh thần của hắn đều rất căng thẳng.

Nhưng bây giờ thì tâm trạng đã trở nên rất vui mừng.

Bởi vì... Lần quảng cáo này, quả thực là không gì sánh kịp.

Mà hạng mục khởi nghiệp của hắn, cũng bắt đầu đi lên con đường kinh doanh rồi.

“Anh, anh!” Đúng lúc này, Hàn Nhu bỗng nhiên cuống quýt chạy đến.

Giang Chu hơi sững sờ: “Làm sao thế?”

“Chị dâu bỗng nhiên chạy đi rồi, hình như còn rất khó chịu.”

“Rất khó chịu?”

“Ừm, còn ôm ngực, với thờ dộc nữa!”

Giang Chu nghe đến đây thì tâm thần lập tức run lên.

Là phản ứng của chứng sợ đám đông!

Người bình thường thì sẽ khẩn trương khi lên sân khấu, khi xuống thì sẽ thoải mái và ung dung hơn, nhưng người có chứng sợ đám đông thì ngược lại, bởi vì bọn họ quá sợ hãi ánh mắt của những người khác, cho nên họ sẽ nghĩ đi nghĩ lại về tình cảnh khi mình ở trên sân khấu.

Điều này dẫn đến chuyện sự khẩn trương từ trên sân khấu của họ sẽ không ngừng tăng lên.

“Chạy hướng nào?”

“Chạy từ thông đạo chữa cháy ở hậu trường, em chạy theo mà không kịp!”

Giang Chu vội trang phục biểu diễn xuống, đưa cho Hàn Nhu:

“Em gọi, giờ em đi gọi mấy người đi tìm cô ấy giúp anh.”

“Ừm, em đi luôn đây.”

.....

“Buổi biểu diễn hôm nay, hai tiết mục cuối là đáng giá xem nhất!”

“Không sai, không có hai tiết mục này thì chính là lãng phí thời gian.”

“Cũng không biết Tiểu Thiên Sứ kia đã có bạn trai chưa!”

“Người anh em, ông thật sự có gan đấy, không thấy Giang Chu đứng bên cạnh cô ấy à?”

“Giang Chu thì sao?”

“Ông không nhớ Phương Thiên Tài?”

“Đệch!”

“Bỏ cuộc đi, bằng không thì tên đó có thể bẫy cho ông mất cả quần luôn đấy.”

Trong khi mọi người đang vừa nghị luận, vừa rời khỏi nơi này.

Thì hậu trường bỗng nhiên truyền đến một tin tức, Thiên Sứ ở trên sân khấu đã mất tích!

Vì vậy, trong lòng tất cả mọi người đều run lên.

Cái gì? Thiên Sứ mất tích?

Vậy thì cmn còn ngây người ở đây làm gì, chạy đi tìm thôi!

Sao có thể để vị Thiên Sứ điềm đạm đáng yêu kia cô đơn một mình được!

Vì vậy, hầu như tất cả mọi người đều dốc hết toàn bộ sức mạnh.

Đây chính là cái gọi là tuổi trẻ.

Luôn luôn tràn đầy tinh thần phấn chấn, nói cái gì thì làm cái đó, lại dễ xúc động giống như đám tâm thần.

Cùng lúc đó, Giang Chu cũng đang chạy nhanh trên con đường.

“Phùng Tư Nhược!”

“Phùng Tư Nhược, bạn ở đâu?!”

Gọi là tiệc tối thì tất nhiên phải tổ chức vào buổi tối, cho nên hiện giờ sân trường là một màu đen kịt, nếu như Phùng Tư Nhược ở đứng gần cột đèn, thì vẫn rất khó tìm.

Nhưng cũng may là trên váy dạ hội của nàng còn có một bông hoa màu bạc lấp lánh, cho nên, dù bóng đêm mờ mịt không thấy lối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy chút ánh sáng lấp lánh được ánh trăng phản chiếu.

Chương 93: Một đêm này!

Lúc này, Phùng Tư Nhược đang ngồi ở trên chiếc thuyền đá bên cạnh hồ không tên.

Nàng hơi ngược đầu lên, hô hấp gấp gáp.

“Phùng Tư Nhược!”

Giang Chu nhìn thấy bóng lưng của nàng thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, mặc dù cô bé này không giỏi giao tiếp, cũng không thích nói chuyện, nhưng nàng có một năng lực rất đặc thù, chính là chạy rất nhanh.

Lần trước Giang Chu vừa nói muốn cua nàng, kết quả là nàng bị dọa chạy.

Dưới sự không có chuẩn bị, một người cao to 1m8 như Giang Chu mà còn không đuổi theo kịp.

Nếu như không phải hiện giờ nàng đang khó thở, không thể nào chạy quá xa, thì Giang Chu muốn tìm nàng cũng không dễ như vậy.

“Hít sâu, thở ra...”

“Không nên khẩn trương, cố gắng nghĩ đến một số việc và người có thể khiến cho mình an tâm hơn.”

Giang Chu ngồi xuống bên cạnh nàng, vỗ nhẹ lưng của nàng.

Mà Phùng Tư Nhược vừa nhìn thấy Giang Chu thì cũng thở nhẹ một hơi.

Lúc này, tóc mai của nàng đã bị mồ hôi làm ướt sũng, nhìn trông rất đầm đìa đáng yêu.

“Sao rồi? Có khá hơn chút nào không?”

Phùng Tư Nhược hít sâu một hơi, lại bỗng nhiên cười khúc khích.

Đây là lần đầu tiên nàng có biểu cảm thoải mái như vậy ở trước mặt người khác.

Giang Chu hơi buồn bực: “Nguy hiểm như vậy mà còn cười à? Trên mặt mình dính gì sao?”

“Vui về!”

“Có gì mà vui về?”

“Lên sân khấu biểu diễn...”

Ánh mắt Giang Chu lập tức nhìn nàng đầy dịu dàng, khóe miệng hắn cũng theo đó mà cong lên.

Hắn vô cùng hiểu Phùng Tư Nhược.

Dù sao đời trước, hai người họ cũng đã chung sống hơn chục năm.

Tuy cô bé này không nói gì, nhưng thật ra nàng cực kỳ đề ý đến năng lực xã giao của mình, nàng vẫn luôn muốn thay đổi nó, muốn không sợ hãi nữa, muốn trở nên hoạt bát...

Cho nên, lần lên sân khấu biểu diễn này, chính là khiêu chiến lớn nhất trong đời nàng.

Một người bị chứng sợ đám đông và xã hội, chỉ cần nhìn thấy người xa lạ thì đã có cảm giác e ngại rồi, chứ đừng nói là đi lên sân khấu biểu diễn trước mặt mấy ngàn học sinh.

Đối với Phùng Tư Nhược mà nói, chuyện này rất nguy hiểm, nhưng cũng rất đáng giá.

“Bây giờ ổn rồi chứ?”

“Ừm, ổn rồi!”

Giang Chu nhìn chằm chằm vào mắt nàng: “Đây là một thắng lợi của người bị mắc chứng sợ đám đông, đúng hay không?”

Phùng Tư Nhược khoái trá gật đầu: “Đúng vậy, thắng lợi của mình.”

“Vậy sau này bạn có muốn tham gia mấy chương trình như vậy nữa hay không?”

“Hmmmm... muốn!”

“Vậy thì mình nói cho bạn biết một bí mật nhé?”

“Bí mật gì?”

Giang Chu tiến lại bên tai nàng, nhỏ giọng nói: “Mình lại biết một ca khúc mới, sau này chúng ta lại biểu diễn nhé?”

Hai mắt Phùng Tư Nhược mở to, cái miệng nhỏ nhắn cũng há hốc ra, kinh ngạc nói: “Mới (Tân)?”

“Ừm, con mới (tân) hơn cả thằng em của mình, chưa ai được nghe qua, bạn là người đầu tiên được biết đến.”

Dưới bóng đêm, ánh trăng như nước, mặt hồ trong như gương.

Chỉ có gió đêm thỉnh thoảng sẽ dạo qua một chuyến, làm cho mặt hồ hơi lăn tăn.

Những cây liễu bên hồ cũng xào xạc như đang hát.

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu với ánh mắt rục rờ.

“Là bài hát gì?”

Giang Chu hơi nhú mày: “Chú cá voi hóa thân của hòn đảo cô độc.”

“Hóa thân của hòn đảo cô độc...?”

“Đúng thế, viết về một chú cá voi cô độc, tên là Alice.”

Khóe miệng nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược liền hé ra, lặng lẽ đọc cái tên Alice này.

Sau đó, nàng dùng hai tay để nâng gò má trắng nõn, lặng lẽ nhìn Giang Chu.

Giang Chu biết cái biểu cảm này, cô bé này đang muốn nghe mình kể chuyện.

“Có phải bạn muốn biết, vì sao Alice lại cô độc đúng không?”

Phùng Tư Nhược gật đầu, trong ánh mắt đã tràn ngập tò mò.

“Bởi vì âm thanh của cá voi bình thường có tần suất là 1525 Hz, nhưng tần suất của Alice chỉ có 45 Hz.”

“Đối với đồng loại của Alice, thì nàng như một người câm, đã chú định là cô độc cả đời.”

“Không ai có thể nghe được giọng nói của nàng, cũng giống như không ai có thể hiểu được nội tâm của nàng.”

“Vì vậy, nàng liền vừa ca hát, vừa bơi từ hải vực ấm áp, đến hải vực lạnh lẽo ở phía Bắc Thái Bình Dương.”

“Nàng có một nguyện vọng, đó chính là tìm được đồng bạn có thể nghe thấy âm thanh của nàng.”

“Nhưng mà từ đầu đến cuối, Alice vẫn không nhận được đáp lại.”

Giang Chu quay đầu lại: “Có phải hay không là rất giống một người.”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Giống mình.”

“Không phải, không giống bạn, bởi vì có rất nhiều người có thể nghe được giọng nói của bạn, mình có thể, Đinh Duyệt cũng có thể, cho nên bạn không cô độc.”

“VẬY... bài hát đó...”

Cùng lúc đó, con đường nhỏ tối tăm bên hồ Vô Danh có những tiếng bước chân vang lên.

Có vô số học sinh đang khom người đi qua bên đó.

“Đừng chen nữa, hết chỗ rồi, qua bên kia một chút đi!”

“Móa, các ông xem lâu như vậy, cũng cho tôi xem một lát đi.”

“Nhỏ giọng thôi, không xem được thì nghe đi, Giang Chu chuẩn bị hát rồi.”

“Thật hay giả? Để tôi lấy điện thoại di động ra ghi âm!”

“Không biết bài hát này có hay bằng Nỗi Gió Lên không nữa!”

“Nỗi Gió Lên quá đỉnh rồi, nào có sáng tác dễ như vậy chứ?”

Tất cả những người đang chen lấn xô đẩy nhau này, đều là những người chạy từ lễ đường đến.

Bọn họ vốn chạy đi tìm Tiểu Thiên Sứ bỗng nhiên bị mất tích kia.

Kết quả là, người đầu tiên chạy đến đây liền phát hiện Giang Chu đang ngồi cạnh Phùng Tư Nhược rồi, người này lại nãy lòng tò mò, liền khom người, ngồi xổm xuống yên lặng quan sát.

Kết quả người thứ hai cũng chạy đến, liền kề vai sát cánh, cùng quan sát.

Lại đến người thứ ba, người thứ tư, người thứ năm, người thứ n...

Cuối cùng, lại biến thành một mảnh lớn như bây giờ.

Dưới bóng đêm mờ mịt, con đường bên cạnh hồ còn có một mảnh cây tùng, mà Đinh Duyệt chạy đi tìm Phùng Tư Nhược cũng đang ở trong này.

Bọn họ cứ lặng yên quan sát hai người kia, ngay cả hô hấp cũng không dám quá mạnh.

“Bạn muốn nghe?”

“Ừm!”

Vì vậy, trong ánh mắt mong đợi của Phùng Tư Nhược, Giang Chu liền đứng lên, nhẹ nhàng há miệng, giọng hát lập tức bay lên theo gió.

“Tôi là chú cá voi hóa thân của hòn đảo đơn độc!”

“Có vóc dáng đồ sộ như chẳng đáng sợ.”

“Đàn tôm cá dạo chơi bên cạnh.”

“Cũng có chim trời đậu lại trên lưng.”

“Tôi bơi qua vô vàn phong cảnh đẹp đẽ.”

“Những tiên cảnh tựa như vườn địa đàng.”

“Mà biển cả quá bằng phẳng tĩnh lặng, chứa biết bao câu chuyện không ai lắng nghe.”

“Tôi yêu bầu trời Địa Trung hải trong veo, cũng yêu đồng tuyết Siberia.”

“Yêu cả đôi cánh chim giữa trời, yêu cả rong rêu bám dưới bụng.”

“Tôi cố gắng yêu thật nhiều, mãi cho đến một ngày.”

Lời cuối cùng của Giang Chu càng ngày càng dài, cuối cùng thì từ từ biến mất.

Giống như một tần số không thể nào nghe được, cuối cùng cũng bị dung nạp vào đại dương.

Lúc này, Phùng Tư Nhược cũng nín thở.

Mà một mảnh ‘cây tùng’ kia cũng nín thở theo, mãi cho đến một ngày, rồi làm sao nữa?

Giang Chu nhặt một hòn đá lên, ném vào trong hồ, rồi mở miệng tiếp.

“Quần áo bạn lam lũ những tiếng ca lại dịu dàng.”

“Theo tôi phiêu lưu bốn phương không có mục đích.”

“Lung tôi tựa như đôi hoang.”

“Mà bạn chỉ mỉm cười xua tay.”

“Coi nó như cả vũ trụ, bạn vẫy tay chào mặt trời, cũng thăm hỏi chú hải âu, theo tôi đi phiêu lưu bốn phương, yêu lấy cả đất trời.”

“Nhưng mà đáng tiếc bạn chẳng thể nằm trong ngực tôi, thương thức bầu trời đêm bao la bất diệt.”

“Để muôn sao in vào mắt...”

Khoảnh khắc này, nội tâm của vô số người đã bị chọc thủng, bài hát này quả thực là quá tuyệt vời.

Nó đã đem sự cô độc, và linh hồn giả bộ như kiên cường thể hiện ra vô cùng rõ nét, nhất là câu cuối cùng kia.

Nhưng tiếc là, người kia không thể nằm ở trong ngực mình.

Bởi vậy, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên theo bản năng.

Phát hiện bầu trời đêm giăng đầy sao, lại giống như đang phối hợp với những câu ca kia, cùng giống với bầu trời đêm này, thì là những ngôi sao lấp lánh ở trong mắt Phùng Tư Nhược.

“Sao nào, có phải bị tài hoa của mình làm cho say mê, nên muốn lấy thân báo đáp?”

Khuôn mặt Phùng Tư Nhược đỏ lên: “Không có...”

Giang Chu đầy mặt tiếc nuối: “Vậy coi như xong, mình sẽ không hát đoạn đặc sắc nhất nữa.”

“Vì sao?”

“Vì không có ai chịu nổi đoạn cuối cùng của bài hát này, mình mà hát xong thì nhất định sẽ có người nhảy ra đòi gả cho mình!”

Nhưng đúng lúc này, một mảnh ‘cây tùng’ kia bỗng nhiên kêu lên một tiếng: “Cái dc... mau hát đi.”

Hả?

Giang Chu sợ hết hồn.

Thứ quỷ gì vừa nói chuyện?

Nhưng đảo mắt nhìn qua, hắn phát hiện, đó chỉ là một mảnh cây tùng bình thường.

Bên hồ này không có yêu quái gì đó chứ?

Đừng nói là có thứ chuẩn bị nhảy ra bắt hai người họ đi nhé, dù sao hắn cũng là đồng nam, mà Phùng Tư Nhược cũng vừa hay là đồng nữ!

Giang Chu quay đầu nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Bạn có nghe thấy âm thanh gì không?”

“Không có mà!” Phùng Tư Nhược lắc đầu với vẻ ngốc nghếch dễ thương.

Nàng làm sao cũng không nghĩ ra được một mảnh cây tùng kia là ‘sống’!

“Đi thôi, mình đưa bạn về trước.”

Phùng Tư Nhược không đi: “Hát xong nha!”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Được, thế nhưng, mình hát xong bạn phải hôn mình một cái.”

“Không được không được không được!”

“Không có lợi lộc gì mà còn bảo mình hát à!”

Đám ‘cây tùng’ kia bắt đầu lo lắng rồi.

Cmn, cmn.

Mau hát đi, hát xong, các chị đây cmn đều gả cho cậu! Các chị đây đều cmn chó cậu hôn!

Có điều, Giang Chu cũng chỉ trêu chọc Phùng Tư Nhược một chút thôi.

Hắn vẫn sẽ hát đoạn cuối cùng, bởi vì hắn cũng muốn hát cho nàng nghe đoạn này.

Đúng lúc này, Phùng Tư Nhược buông lỏng bàn tay nhỏ ra.

“Cho... Cho bạn kẹo!”

Trong lòng bàn tay của nàng vẫn đang siết chặt một viên kẹo hình con thỏ trắng.

“Được chứ?”

“Muốn dùng kẹo để mua chuộc mình?”

Phùng Tư Nhược gật đầu, mặt đầy mong chờ mà nhìn Giang Chu.

Biểu cảm này, đừng nói là Giang Chu, mà Đường Tăng cũng không chịu nổi.

“Được rồi được rồi, bạn thắng rồi.”

Giang Chu đứng lên, đi đến bên hồ.

Sau đó, đứng ở một khoảng cách không gần không xa mà nhìn Phùng Tư Nhược.

Trên mặt hắn đã không còn vẻ lưu manh vô lại, mà thay vào đó là vẻ thành khẩn và nghiêm túc.

“Ngón tay mềm mại của bạn vuốt lên người tôi.”

“Sóng gió vùi thành những vết thương xấu xí.”

“Bao lần xuân thu trôi qua trong mắt bạn, nhiều hơn những núi và sông tôi từng thấy từng yêu.”

“Tôi từng nghĩ bờ vai của mình rộng rãi đến thế, đủ để nâng đỡ tòa quỳnh lâu dưới đáy biển.

“Mà sau khi bạn đến, nó lại có vẻ quá gầy guộc.”

“Tôi muốn cho bạn một bến bờ để chạy trốn!”

“Để bạn sống như một Vương Hậu...”

Chương 95: Một đêm này! (3)

Giọng hát từ từ hạ xuống, đám người cũng chìm vào yên lặng.

Rốt cuộc phải có tài hoa ra sao, tình cảm sâu như thế nào, mới có thể viết được loại ca từ này chứ?

Lấy góc nhìn của một con cá voi xanh cô độc, để biểu thị cho người đã đi theo nàng, đã trải qua bốn mùa với nàng, đã không ngừng đi cùng nàng, biểu thị cho người mặc bộ quần áo cũ nát kia, vẫn thu muôn sao vào trong mắt.

Lúc này, bọn họ mới phát hiện ra, lời Giang Chu vừa mới nói là thật

Sau khi nghe xong đoạn cuối cùng của bài hát này, đám con gái trong mảnh cây tùng kia thật sự muốn nhảy ra cầu hôn hẳn.

Cứ việc mọi người đều biết, lời đồn về chuyện Giang Chu là cận bã nam đã bị bác bỏ, nhưng đám con gái này lại chột hy vọng, Giang Chu có thể biến thành cận bã nam.

Như vậy thì mọi người không cần phải tranh giành với Tiểu Thiên Sứ kia nữa rồi, lập tức có thể tỏ tình, có thể nhào vào ngực Giang Chu rồi.

Lúc này, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên đứng dậy.

Nàng nhìn Giang Chu với ánh mắt kinh ngạc.

Trái tim nhỏ của nàng cũng đang nhảy loạn như nai con.

Nàng cảm thấy, bài hát này là viết cho nàng.

Con cá voi cô độc kia, đã bơi xuyên qua đại dương vô tận, gặp gỡ rất nhiều người và phong cảnh, nhưng mãi mà vẫn không tìm được nơi để dựa vào.

Mãi cho đến khi nàng gặp được thiếu niên quần áo cũ nát kia, khoảnh khắc đó, giống như nàng bỗng nhiên tìm được nơi dựa vào, vì vậy, nàng muốn đem tất cả những gì mình cho đều cho người đó, nhưng hình như nàng lại không có gì để trao ra cả, bởi vì trong mắt người đó có xuân và thu, lại vượt qua tất cả những núi và sông mình từng thấy từng yêu.

“Quá hay!”

Cùng lúc đó, Giang Chu bỗng nhiên trở nên cảnh giác.

Ngay sau đó, hấn biến sắc, rồi vội vàng kéo Phùng Tư Nhược bỏ chạy.

Phùng Tư Nhược vẫn tràn đầy mơ hồ, chỉ có thể hỏi xem Giang Chu bị làm sao.

“Cmn, trong trường học tuyệt đối có thứ gì đó thành tinh rồi.”

“Ban nãy mình đã nghe được, mảnh cây tùng phía sau chúng ta bỗng nhiên nói là muốn gả cho mình!”

Mặt Giang Chu tràn đầy hoảng sợ, cả người đều không tốt.

Gả cho mình? Ha ha.

Một mảnh cây tùng mà nghĩ cái gì vậy?

Cùng lúc đó, Đinh Duyệt chậm rãi đứng lên, cô cũng không biết mình bị làm sao, bỗng nhiên lại cảm giác thấy...

Có lẽ Phùng Tư Nhược và Giang Chu mới là hoàn mỹ nhất?

...

Mười giờ rưỡi tối.

Quán mì xào trong phố ẩm thực của khu đại học.

Hơn 10 thương gia ngồi vây quanh một cái bàn, tất cả đều nhíu mày.

Có người hút thuốc, có người uống rượu chay, có người đang dỗ trẻ con vẫn nằm trong tá lốt đi ngủ.

Trong ánh mắt của tất cả mọi người đều có mê mang, nghi ngờ, khó hiểu và cả mờ mịt.

“Đại Cường, Tiểu Giang thật sự nói như vậy sao?”

“Đúng vậy, cậu ấy nói là, đêm nay chúng ta nhất định phải mở cửa đến nửa đêm.”

“Nhưng mà đã muộn thế này rồi, có bao nhiêu người sẽ đặt đồ ăn online chứ?”

“Tôi cho là không có người nào đâu, hay là giải tán đi.”

Chủ tiệm mì xào có tính tình nóng nảy nhất lại làm vài hóp rượu, trên mặt viết đầy phiền não.

Bọn họ vốn đóng cửa từ 10 giờ tối rồi.

Nhưng anh Tiểu Giang lại bảo bọn họ phải tiếp tục mở cửa cho đến 12 giờ, nhưng quan trọng nhất là, bây giờ không có một vị khách nào cả.

Tiếp tục như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?

Đại Cường cũng không nói gì, nhưng anh ta vẫn quyết định chờ, anh Tiểu Giang người ta chính là sinh viên đại học Thượng Kinh đấy.

Lẽ nào nào không to hơn đám người bọn họ sao?

So với về nhà chơi bài thua tiền, thì thà ở đây chờ một chút còn hơn.

“Lại đợi một lát đi, tôi tin tưởng Tiểu Giang.”

“Nếu như 11 giờ mà vẫn không có đơn đặt hàng, thì chúng ta ai về nhà nấy.”

Đại Cường đứng lên, chuẩn bị rót cho mình cốc nước.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại di động của chủ tiệm mì xào ở trên bàn bỗng nhiên reo lên.

Đại Cường thả ấm nước xuống, cầm điện thoại di động cho chủ tiệm mì xào.

“Alo? Ai thế, tôi đang uống rượu!”

Anh Mỳ Xào liền nghe máy, lại rống một câu vào ống nói.

Nhưng đúng lúc này, đối diện lại truyền đến một âm thanh điện tử.

“Thương gia hợp tác đáng mến, ngài có một đơn đặt hàng, xin xử lý kịp thời.”

“Shipper sẽ đến sau năm phút, bây giờ bắt đầu tính thời gian.”

Lời này vừa dứt, toàn bộ người trong phòng đều dừng động tác lại.

Bởi vì thời đại này, điện thoại thông minh vẫn chưa phổ cập, nhất là đám thương gia trên phố ẩm thực này, cuộc sống của họ khá khó khăn, cho nên vẫn dùng điện thoại di động đời cũ.

Cho nên Giang Chu đã đi thuê một tổng đài ảo, chỉ cần trang web có đơn đặt hàng, thì nó sẽ tự động biến thành giọng nói điện tử, sau đó thông báo cho thương gia và shipper.

Vì để cho phần mềm giọng nói điện tử, hậu trường trang web và tổng đài ảo phối hợp được với nhau, Giang Chu đã phải nặn 100 ngàn để mời năm lập trình viên hoàn thành.

Tuy rằng rằng không bằng app của kiếp trước, cũng không có hiệu suất nhanh như vậy, nhưng cũng may là nghiệp vụ và đơn đặt hàng vẫn chưa quá lớn, cho nên phương thức này đã đủ để ứng phó với hoàn cảnh hiện giờ của trang web rồi.

Chương 96: Kỵ sĩ shipper rong ruổi trong sân trường!

Reng reng reng!

Chưa đến một phút, trong cửa tiệm của anh Mỳ Xào, tiếng điện thoại vang lên không ngừng.

”Thương gia hợp tác đáng mến, ngài có một đơn đặt hàng, xin xử lý kịp thời.”

”Thương gia hợp tác đáng mến, ngài có một đơn đặt hàng, xin xử lý kịp thời.”

”Thương gia hợp tác đáng mến, ngài có một đơn đặt hàng, xin xử lý kịp thời.”

Ngay sau đó, trong tiệm mỳ xào lại tràn ngập giọng nói điện tử.

Đám thương gia vẫn đang trong trạng thái lo lắng, giờ đã vô cùng kinh ngạc, bởi vì hầu như nhà nào cũng nhận được đơn

đặt hàng.

Mỳ xào, hủ tiếu, bánh khoai, cơm chiên...

Mọi người chủ yên lặng đứng một giây, sau đó liền mở cửa chạy về quán của mình, cmn, cuối cùng cũng đến rồi.

Kiểm được tiền thì còn nghỉ ngơi cái rảnh!

“Đại Cường, đưa muối của cậu cho tôi mượn một chút.”

“Tôi bên này cũng có ba đơn đặt hàng, anh mượn người khác đi.”

“Móa, tôi cmn cho rằng sẽ không có ai, cho nên quên mua.”

Phổ ẩm thực vốn đang yên tĩnh, giờ phút này bỗng nhiên lại vô cùng náo nhiệt ồn ào.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người đều vui vẻ.

Nhất là anh Mỳ Xào, anh ta có cảm giác muốn khóc, bởi vì anh ta nằm trong số ít người không tin Giang Chu, cho nên anh ta đã cho Giang Chu số liên lạc giả.

“Đại Cường, anh...anh có phương thức liên lạc của anh Tiểu Giang không?”

“Ở trên tường, số thứ hai từ dưới lên, đầu 135 ấy, anh hỏi cái này làm gì?”

“Tôi cmn hồ đồ, hôm ký hiệp nghị đã ghi số giả!”

“Cái đêch, vậy thì đáng đời anh, mau rút đi, đừng lãng phí thời gian làm đồ ăn của tôi.”

Cùng lúc đó, trên con đường gần nhà máy thủy tinh.

Hơn 20 người đang ngồi trên xe máy, một bên hút thuốc một bên tán gẫu chuyện trời đất.

Bọn họ đều là công nhân ngắn hạn ở thị trường nhân lực.(Chợ người)

Bình thường sẽ đi phát tờ rơi, gánh hàng, kiếm tiền bằng sức lực.

Nhưng hôm nay, bọn họ nhận được một công việc tốt từ trong tay của quản lý, người thuê đã nói là, 10 giờ tối bọn họ phải

chạy đến đây, rồi sẽ có người gọi điện thoại cho họ, nói cho bọn họ biết hai cái địa chỉ, một địa chỉ là nơi lấy đồ ăn, một địa chỉ là nơi giao đồ ăn.

Bọn họ chỉ cần chạy qua một lần là được, năm phút đồng hồ có thể nhận được 5 đồng tiền, mặc dù không nhiều lắm, nhưng số lượng là vô hạn.

Nói cách khác, nếu bọn họ chạy liên tục trong một giờ, thì sẽ có hơn 50 đồng tiền.

Hai giờ, có thể được 100 đồng tiền rồi.

Phải biết là, bọn họ phát tờ rơi cả một buổi chiều cũng chỉ được 50 đồng thôi.

Hơn nữa, quản lý còn phát cho họ thẻ ra vào đại học Thượng Kinh.

Ngay cả tiểu học mà bọn họ còn chưa tốt nghiệp, thế mà hôm nay lại có thể ra vào trường đại học.

Cho nên bọn họ rất vui vẻ tiếp nhận công việc này, bắt đầu đến đây chờ.

Đúng lúc này, có điện thoại di động của một người reo lên.

Vài giây sau, lại có điện thoại di động reo lên, một người tiếp một người, liên tục không nghỉ.

“Shipper của Monngon thân mến, ngài có đơn đặt hàng, xin chú ý kiểm tra và nhận tin nhắn địa chỉ.”

“Shipper của Monngon thân mến, ngài có đơn đặt hàng, xin chú ý kiểm tra và nhận tin nhắn địa chỉ.”

“Shipper của Monngon thân mến, ngài có đơn đặt hàng, xin chú ý kiểm tra và nhận tin nhắn địa chỉ.”

Các công nhân liếc mắt nhìn nhau, rồi lập tức đội mũ bảo hiểm, lái xe ra khỏi nơi này.

Tiếng động cơ vang lên từ đông đến tây, trực tiếp oanh động cả đường phố.

Bọn họ phóng nhanh đến khu đại học, rồi đâm đầu vào trong phố ẩm thực.

“Số 5 ở đâu?”

“Bên này là số năm, đồ ăn làm xong rồi!”

“Số 8 đâu, tôi là shipper số tám!”

“Bên tôi là số 8, hộp đựng hủ tiếu ở trên bàn ý!”

“Đũa đâu? Không có đũa người ta ăn kiểu gì?”

“A, ngại quá, bạn quá nên quên mất, chờ tôi làm nốt món này rồi tôi lấy cho!”

“Thôi để tôi lấy cho anh, anh nhanh làm đơn tiếp theo đi!”

Âm thanh kêu kêu gọi gọi vang lên không ngừng.

Trái lại thì trước cửa đại học Thượng Kinh lại vô cùng yên tĩnh, mấy người bảo vệ còn đang ngáp ngấn ngáp dài, nhưng lại không dám quay về nằm ngủ, bởi vì đội trưởng của họ đã ra lệnh, nói rằng tối nay có thể sẽ có nhiều xe gắn máy ra vào.

Có thể ra vào thì cho vào, không có thể thì trực tiếp đuổi đi.

Mấy người bảo vệ đều không coi chuyện này ra gì.

Lái xe gắn máy? Có mấy người chứ?

Căng hết cỡ thì cũng chỉ hai ba cái mà thôi.

Nhưng mà không lâu sau, những tiếng động cơ liên vào lên, đây cũng không phải là âm thanh của một hai cái xe gắn máy có thể tạo ra, ít nhất cũng phải hơn 10 cái.

Bảo vệ lập tức tỉnh táo lại, cầm gậy cảnh sát thủ ở trước cửa, rất nhanh, một đồng shipper lái xe gắn máy đã đến trước cửa.

Sau khi bảo vệ kiểm tra thẻ ra vào của họ, thì từng chiếc từng chiếc xe được đi vào trường.

Mười phút sau, học viện tài chính và kinh tế, ký túc xá nam.

Từ Hạo Đông vừa chạy xuống lấy bốn phần đồ ăn, lại chạy lên phòng.

Cao Văn Khải và Trương Nghiễm Phát nhìn thấy thế thì lập tức lăn từ trên giường xuống.

“Không phải vừa mới đặt xong à? Tốc độ nhanh thế?”

Chương 97: Kỳ sĩ shipper rong ruổi trong sân trường! (2)

Lúc này Giang Chu cũng đã trở về phòng.

Hắn châm điều thuốc lên, rồi ngồi xuống ghế: “Phố ẩm thực ở ngay cửa trường học, cho nên tôi đã ra quy định là, phải mang đến trong vòng 20 phút.”

Từ Hạo Đông cắn miếng bánh: “Ông lại thuê người giao hàng, lại thuê người phát triển phần mềm, vậy còn có thể kiếm tiền sao?”

“Chỉ tính riêng tiền làm trang web thì tôi đã mất 500 ngàn rồi, chắc phải một thời gian mới hồi vốn.”

“Kinh doanh, đầu tiên là phải đầu tư, nhưng mà sau này có thể kiếm được không?”

“Chúng tôi ký hiệp nghị rồi, mỗi đơn đặt hàng tôi đều sẽ rút 15 – 30% tiền hoa hồng.”

Cao Văn Khải giật mình: “Cao thế cơ à? Người ta làm cơm còn kiếm được tiền sao?”

Giang Chu gắp tàn thuốc: “Ông cảm thấy, giá gốc của hộp cơm chiên ông đang ăn là bao nhiêu tiền?”

“Cơm thì cũng chỉ 1 đồng thôi, dầu mắm gì gì đó thì cũng không đến 1 đồng...con bà nó, chỉ hơn 2 đồng thôi á?”

“Vậy ông mua hộp cơm này bao nhiêu tiền?”

Cao Văn Khải lập tức nổi giận: “Tên ngu xuẩn kia bán cho tôi 15 đồng, con bà nó chứ.”

Giang Chu mỉm cười: “Vậy thì đúng rồi, tôi lấy 3 đồng, người ta vẫn kiếm được 10 đồng, nhưng tôi có thể tăng lượng khách của người ta lên gấp đôi.”

“Cái đêch, anh Giang không hổ là anh Giang.”

Giang Chu thở dài: “Làm một tháng, cũng không kiếm được nhiều tiền bằng bấy Phương Thiên Tài một lần, tôi còn đang định bỏ dự án này, rồi trực tiếp đi bấy người đây.”

Vừa dứt lời, ba anh em trong phòng lập tức rời xa Giang Chu.

Trên giang hồ có một lời đồn, kẻ nào bị Giang Chu để mắt đến, thì quần cộc cũng không có mà mặc.

“Anh Giang, thật ra thì làm giao đồ ăn cũng vô cùng tốt, khe nhỏ sông dài nha.”

“Đúng thế đúng thế, đi bấy người rất nguy hiểm, không cẩn thận là thành lừa gạt tổng tiền ngay.”

Giang Chu dập điếu thuốc, ung dung mỉm cười.

Mấy tên này thật sự nghĩ rằng mình sẽ làm giao đồ ăn đến chết sao? Không, hần không có thời gian rảnh rỗi như vậy.

Hần đang chờ một khoản đầu tư, dùng dự án này đổi thành tiền.

Trọng sinh trở về, hần có rất nhiều hạng mục có thể làm, nhưng hần không có nhiều tài chính khởi động mà thôi.

Giống như hần cầm 1 triệu qua đây, thì có thể trực tiếp làm mua đồ online sao? Có lẽ còn chưa kịp làm trang web thì 1 triệu đã bay sạch rồi.

Có thể làm bất động sản sao? 1 triệu thì mua được cái gì? Mua nhà vệ sinh công cộng à?

Cho nên, quan trọng nhất chính là dùng hạng mục để đổi lấy tài chính, có tài chính thì hần có thể bắt tay vào làm bất cứ lĩnh vực gì.

Mà hạng mục giao đồ ăn này, tương đương với một cái cầu của hần mà thôi.

Sau khi nghỉ lễ mừng 1 tháng 10 xong, hần sẽ phải đi mở rộng thị trường ở đại học Thanh Bắc, Hoa Nam, trường sư phạm...

Sau đó, hần liền mang hạng mục này đi tham gia hội đầu tư.

Giang Chu xác định mục tiêu của mình, liền tách đĩa ra, bắt đầu ăn.

“Đúng rồi, anh Giang, chiều nay là nghỉ rồi, ông có về nhà không?”

Giang Chu gạt đầu: “Về chứ, miễn cho cha mẹ tôi lại nói tôi vô lương tâm.”

Từ Hạo Đông gật đầu: “Tôi muốn đi gặp mặt Nghệ Phi, sau đó sẽ về nhà.”

“Nghệ Phi? Nghệ Phi nào?”

“Sao ông lại giả ngu thế hả, là ông cho tôi QQ của người ta mà.”

Phốc!

Giang Chu nghe xong thì trực tiếp phun mì xào ra ngoài, Từ Hạo Đông nói là Lý Nghệ Phi, cũng chính là kỹ nữ trà xanh ở chung phòng ký túc xá với Sở Ngữ Vi.

Bản thân mình đưa QQ của cô ta cho Từ Hạo Đông, lừa cô ta rằng đó là acc phụ của mình, không ngờ hai người này đã trò chuyện được gần tháng rồi.

“Lão Giang, ông làm sao vậy?”

“Khụ khụ...” Giang Chu khoát tay.

“Ông chắc chắn là muốn gặp mặt chứ?”

Từ Hạo Đông hơi ngượng ngùng: “Nghệ Phi vẫn muốn hẹn tôi ra ngoài chơi, tôi cảm thấy cũng đã đến lúc rồi.”

“Các ông mới trò chuyện được bao lâu mà bảo là đến lúc rồi?”

“Gần một tháng rồi, ngày nào người ta cũng hỏi tôi là khi nào gặp mặt, tôi cảm thấy, đàn ông con trai không nên quá rụt rè.”

Giang Chu uống một hớp nước: “Hạo Đông, chuyện này cần phải cẩn thận!”

Từ Hạo Đông ưỡn ngực: “Tôi cảm thấy gặp mặt cũng không có vấn đề, dù sao cũng là cô ấy thích tôi trước mà.”

“Ồ, vậy cho ông cái này.”

“Cái gì thế?”

Giang Chu ném một tấm thẻ lên bàn: “Quảng cáo của bệnh viện, đại hạ giá ngày quốc khánh, nằm viện được giảm nửa giá.”

Từ Hạo Đông hiện lên vẻ khó hiểu: “Thân thể tôi rất tốt, sao phải nằm viện?”

“Tin tưởng tôi, kiểu gì ông cũng sẽ cần nó!”

“Ông đừng làm tôi sợ, chẳng lẽ có người muốn đánh tôi?”

“Không phải, tình yêu sẽ đánh cho ông tỉnh, hung hăng đánh cho ông tỉnh!”

“Có ý gì...?”

Giang Chu sợ mình nói lỡ miệng, nên liền cầm hộp mỳ xào về giường.

Ngày mai sẽ là kỳ nghỉ mừng 1 tháng 10, tất cả mọi người đều về nhà.

Nhưng mà mình vẫn còn chưa tán tỉnh được Phùng Tư Nhược.

Trước khi đi học, thì hắn đã chém gió với mẹ mình, còn nói là sẽ dẫn một em gái xinh đẹp hơn cả Sở Ngữ Vi về nhà ra mắt, nhưng khẳng định Phùng Tư Nhược bây giờ sẽ không đồng ý.

Cô bé kia thậm chí còn chưa đồng ý làm bạn gái hắn, cũng chỉ biết nghe chùa bài hát của hắn, không cho chút lợi lộc nào.

Hàn Nhu, Tô Nam, Hoàng Kỳ...

Thôi bỏ đi, chọn một người mang về nhà ứng phó đi vậy, miễn cho mẹ cứ nghi ngờ mình là gay.

Chương 98: Mang em gái về nhà!

Nhưng đúng lúc này, điện thoại di động của Giang Chu bỗng nhiên vang lên.

Mở ra xem thì hóa ra là tên Quách Vĩ kia gửi QQ đến.

“Lão Giang, ngày mai mấy giờ ông qua đón tôi thế?”

“Móa, ông đây trở thành tài xế riêng của tên nhãi cậu rồi à?”

“VẬY Ể TÔI LÁI, KỸ THUẬT LÁI XE CỦA TÔI CŨNG RẤT TỐT ĐẤY.”

Giang Chu lấy điều thuốc ra: “Miễn đi, tôi sợ ông trực tiếp mang tôi lao xuống sông lắm, vậy đám bạn gái ở trường học của tôi phải làm sao?”

Quách Vĩ cười hai tiếng: “Ồ, đúng rồi, nhắc đến bạn gái, thì tôi có chuyện muốn hỏi ông, có phải ông và Sở Ngữ Vi cãi nhau không?”

“Cô ấy nói với ông thế à?”

“Cha Sở Ngữ Vi phải đi điều tra một vụ án, không có biện pháp lên đây đón cô ấy về, kết quả là cô ấy nói muốn đi xe khách về nhà, cho nên tôi mới cảm thấy hai người đang cãi nhau.”

Giang Chu nghe thế thì không nhin được mà nhú mày.

Trước kia, vì chuyện của diễn đàn nên hắn đã cho Sở Ngữ Vi vào sổ đen, thế nhưng chỉ hai ngày sau là hắn đã mở khóa rồi.

Nhưng từ hôm đó, con bé này cũng không tìm hắn, coi như tìm hắn, thì nói năng cũng rất thận trọng.

“Lão Giang, còn đó không?”

Giang Chu hít một hơi thuốc lá: “Cô ấy còn nói gì với ông nữa không?”

Quách Vĩ trả lời: “Cô ấy nói là đã hiểu lầm ông, muốn tìm ông nói chuyện mà không biết mở miệng như nào, mỗi lần nhớ đến ông là sẽ khóc.”

“Cô ấy nói với ông chuyện này từ bao giờ?”

“Trưa hôm nay, cô ấy hỏi tôi cách mua vé xe khách, thuận miệng trò chuyện đến chuyện của ông.”

“Được, tôi biết rồi, ngày mai gặp mặt rồi nói tiếp!”

Giang Chu đóng giao diện của Quách Vĩ, lại mở giao diện của Sở Ngữ Vi.

Trước kia, Sở Ngữ Vi rất thích đăng bài trên QQ.

Nhưng từ sau khi mình cho nàng vào sổ đen, thì nàng liền chưa từng đăng bài nào.

“Bảy giờ sáng mai chờ mình ở cổng trường, nhớ mua bữa sáng, mình sẽ qua đón bạn.”

Sở Ngữ Vi trả lời rất nhanh, giống như vẫn đang ôm điện thoại vậy: “Không cần, cha mình sẽ đến đón mình.”

Giang Chu cười một tiếng: “Nói nhảm ít thôi, ngày mai ba ba sẽ qua đón.”

“Không phải, mình nói là cha ruột của mình.”

“Ồ, chú Sở không làm cảnh sát nữa, mà chuyển qua lái xe khách rồi à?”

“Quách Vĩ nói cho bạn biết à...”

Giang Chu ném tàn thuốc xuống: “Người trên xe khách rất thích cởi giày, nhất là đám đàn ông thì chân còn thối xông lên tận trời, hơn nữa, xe khách quanh năm đều không rửa, bên trong đó còn có côn trùng nhỏ chuyên môn cắn móng người.”

Sở Ngữ Vi đọc xong thì lập tức gửi một icon bình tĩnh.

“Nếu bạn thật sự cảm thấy bất khoan, thì có thể đưa mình tiền xăng.”

“Giang Chu, cảm ơn bạn.”

Giang Chu hơi sững sờ.

Nói cảm ơn? Dĩ nhiên lại nói cảm ơn?

Trước kia, con bé này có từng nói cảm ơn với ai sao? Hôm nay bị sao thế nhỉ?

Mặt trời mọc từ phía tây à?

Giang Chu ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ theo bản năng, kết quả là nhìn thấy cái móng trắng của Từ Hạo Đông.

Phi, thật là xui xẻo!

“Giang Chu, bạn vẫn còn ở đó chứ?”

“Ừm, ngày mai nhớ mua bữa sáng, chúng ta cùng đi đón Quách Vĩ.”

“Vậy bạn muốn ăn gì?”

“Mua hai suất cơm chiên gà đi, phở ẩm thực có bán đấy!”

“Được rồi, vậy mai mình sẽ dậy sớm đi mua.”

Rạng sáng ngày hôm sau.

Khí trời quang đãng nhưng lại có một tầng mưa nhỏ.

Có điều, dự báo thời tiết hôm qua không báo có mưa, có lẽ là do ông trời lại thích trêu đùa, cho nên cứ thích đá xoáy đám dự

báo thời tiết.

Giang Chu thu hồi ánh mắt từ ngoài cửa sổ, sau khi đánh răng rửa mặt xong thì rời khỏi ký túc xá.

Đầu tiên, hắn đi đến ký túc xá nữ của học viện kinh tế và tài chính, giúp Phùng Tư Nhược mang hành lý xuống bên dưới.

Lúc này, dưới cửa ký túc xá đã có một chiếc xe Mercedes đang dừng.

Tài xế đeo găng tay trắng nhận hành lý trong tay Giang Chu, lại quay sang chào Phùng Tư Nhược một tiếng đại tiểu thư.

Sau đó mới mang hành lý cất vào cốp xe.

“Đi sớm như vậy, có kịp ăn bữa sáng không?”

Phùng Tư Nhược ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn: “Đi ăn sáng xong mới đi.”

Giang Chu khẽ thở dài một cái: “Vốn còn định dẫn bạn về nhà...thôi. Lần này bỏ qua cho bạn.”

“Hừ!”

“Bạn vừa hừ?”

“Không có... không có!”

Giang Chu hơi kinh ngạc, cười nói: “Phùng Tư Nhược, giờ bạn giỏi nha, còn biết hừ cơ đấy! Có phải không sợ mình rồi không?”

Mặt nhỏ của Phùng Tư Nhược đỏ lên: “Bạn ăn sáng chưa?”

“Mình sẽ về nhà cùng bạn, cô ấy phụ trách mua bữa sáng, vì tiết kiệm thời gian, nên chúng mình sẽ ăn ở trên đường.”

“Nhà... xa không?”

“Thành phố Lâm Giang, ở phía đông nam của Thượng Kinh, lái xe mất tầm 4 tiếng.”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một chút.

Bốn tiếng à, đủ hai giấc ngủ trưa rồi.

Nàng còn chưa bao giờ đi xa như vậy.

Hơn nữa, lại còn tự lái xe, sẽ chơi rất vui, nhỉ?

Giang Chu nhìn nàng: “Tuy thành phố Lâm Giang khá nhỏ, nhưng thật ra cũng không tệ, lần sau mình dẫn bạn đi chơi, chơi trò chơi làm cha mẹ.”

Phùng Tư Nhược nhẹ nhàng gật đầu, lông mi khẽ run lên, nhưng nàng lập tức cảm thấy không đúng.

Cái gì gọi là trò chơi làm cha mẹ?

Chương 99: Mang em gái về nhà! (2)

Chỉ là nàng chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, giọng nói của Giang Chu đã cắt đứt suy nghĩ của nàng: “Được rồi, thời gian cũng không sớm rồi, vậy mình đi trước nha?”

“Cái này, cho bạn.”

Phùng Tư Nhược giơ tay lên, đưa một viên kẹo hình con thỏ trắng qua.

Giang Chu cầm viên kẹo, lại nhét vào túi: “Mình thật sự muốn bắt cóc bạn mang về, nhưng mà bây giờ vẫn hơi sớm.”

“Không cho phép nói bậy...”

“Từ không cho phép này không sai, có chút mùi vị như làm nũng.”

Phùng Tư Nhược đỏ bừng, nàng định không để ý đến hẳn nữa.

Đúng lúc này, có một cô gái bỗng nhiên xuất hiện ở siêu thị bên cạnh học viện.

Nàng chỉ khoảng 15 16 tuổi, dáng vẻ khá giống với Phùng Tư Nhược, trên người mặc một chiếc quần yếm màu trắng có hình hoa cúc, bên trong chiếc quần yếm là một cái áo len mỏng màu vàng.

Giang Chu cũng biết cô gái này, có thể nói là khá quen thuộc, bởi đây chính là em gái của Phùng Tư Nhược, tên là Phùng Y Nhất, con bé ranh ma này còn nhỏ tuổi nhưng cực kỳ lắm chuyện.

“Chị, em vừa mua kem, chị có ăn không?”

Phùng Y Nhất đi đến trước mặt hai người, đưa que kem qua.

Giang Chu nhìn Phùng Y Nhất: “Sáng sớm đã ăn kem, cẩn thận phun đến tận trưa.”

“Anh là ai?”

“Anh là anh rể thân ái nhất của em.”

Phùng Y Nhất lập tức mở to mắt: “Chị, anh ấy nói thật hay giả?”

Mặt Phùng Tư Nhược đỏ lên: “Nói bậy thôi!”

“Ồ, vậy là anh muốn theo đuổi chị gái em đúng không? Hừ, nghĩ hay lắm!”

“Tiểu Nhị Tử, sau này nói chuyện với anh rể phải lễ phép, biết chưa? Bằng không thì sẽ bị đánh cái mông nhỏ.”

Phùng Y Nhất hơi mờ mịt: “Ai là Tiểu Nhị Tử?”

Giang Chu không để ý đến nàng, mà nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Trên đường nhớ cẩn thận một chút, về đến nhà thì nhắn tin cho mình.”

“Ừm!”

“Mình đi đây, bye bye.”

Phùng Tư Nhược nâng tay nhỏ lên vẫy vẫy, sau đó lại dấu vào trong tay áo.

Nhưng đúng lúc này, Phùng Y Nhất đã mở to hai mắt mà nhìn.

“Chị, chị nói cho anh ấy biết tên của em à?”

Phùng Tư Nhược lắc đầu: “Chưa từng nói.”

Phùng Y Nhất cảm thấy không thể tin nổi: “Vậy tại sao anh ấy biết tên của em?”

“Không có mà.”

“Thật mà, anh ấy gọi em là Tiểu Nhị Tử, một với một không phải là hai sao!”

Phùng Tư Nhược cũng bắt đầu nhíu đôi mày đẹp.

Nàng thật sự không nói cho Giang Chu tên của em gái mình mà, chắc là trùng hợp thôi nhỉ.

Bên kia, Giang Chu đã lái xe đến ký túc xá học viện Y.

Lúc này, đã là sáu rưỡi sáng.

Đã có không ít cô gái xách hành lý đi ra khỏi ký túc xá.

Giang Chu đi đến tòa nhà số năm, ở ký tên ở nơi của dì quản lý ký túc xá.

Sau đó, hắn leo lên tầng ba, mở cửa phòng 302.

Bởi vì giờ đã là ngày nghỉ, vì tiện cho phụ huynh đi lên mang hành lý cho con gái, nên lúc này con trai cũng có thể đi vào ký túc xá nữ.

Sau khi mở cửa phòng 302, Giang Chu liền nhìn thấy Hàn Nhu đang mặc một bộ quần áo ngủ bằng nhung, nàng đang vừa ăn mỳ gói, vừa viết viết gì đó ở trên giấy.

Bởi vì nàng viết khá tập trung, cho nên không nhận ra là có người đi vào phòng.

“Ngày nghỉ mà viết lịch đi làm thêm, cố gắng phết nhỉ?”

Hàn Nhu sợ hết hồn, trợn tròn mắt lên: “Anh, sao anh vào được?”

Giang Chu rút tờ kế hoạch kia từ trong tay nàng, nhìn cẩn thận một lượt.

“Ngày 1 tháng 10, làm công nhân vệ sinh trong vườn bách thú.”

“Ngày 2 tháng 10, làm người bán vé...”

“Ngày 3 tháng 10, làm nhân viên đạp xe thuê cho khu nghỉ dưỡng suối nước nóng.”

“Em định ném thử tất cả 360 ngành nghề đấy à?”

Hàn Nhu giả vờ ừ nhẹ một tiếng: “Dù sao một mình em ở ký túc xá cũng không có chuyện gì làm, vừa hay còn có thể kiếm ít tiền tiêu vặt.”

Giang Chu ngồi xuống đối diện nàng: “Lần trước anh đã đưa cho em 20 ngàn tiền lương rồi cơ mà, bao vài tên mặt trắng nhỏ cũng không hết nhanh như vậy chứ.”

“Em để dành.”

“Vậy em còn đi làm thêm làm gì?”

“Có ai ngại tiền nhiều đâu chứ, hơn nữa em thích đi làm thêm, làm thêm có thể khiến em vui sướng.”

“Vui sướng cái rắm, một đứa con gái tí tuổi đầu, bạn trai còn chưa có thì biết cái gì là vui sướng?”

Mặt Hàn Nhu đỏ lên: “Anh, em còn lớn hơn anh 2 tuổi đấy! Là cô gái lớn rồi.”

Giang Chu rút tờ kế hoạch kia vào thùng rác: “Em gái thân ái, mau chóng thu dọn đồ đạc đi, anh cho em 10 phút.”

“Ừa? Thu dọn đồ đạc làm gì?”

“Em đã lãng phí một phút rồi đấy.”

“Vậy anh cũng phải cho em biết thu dọn cái gì chứ?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Mang vài bộ quần áo với giày dép là ok.”

Hàn Nhu hừ một tiếng, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn bắt đầu thu dọn quần áo, nàng cũng không biết ông anh khôn khiếp này của mình muốn làm gì.

Có điều, đúng là nàng rất thích nghe anh ấy, dù sao từ bé đến giờ cũng không có ai để ý đến nàng.

Hiện giờ có người quản nàng, nàng thấy rất vui vẻ.

“Xong rồi, giờ thì sao?”

“Thay quần áo, đi theo anh, nhớ khóa cửa!”

Giang Chu nhắc hành lý của nàng lên, lại dẫn đầu đi xuống dưới.

Chương 100: Mang em gái về nhà! (3)

Hai phút sau, Hàn Nhu thay quần áo xong rồi đi xuống với vẻ mặt nghi ngờ, khó hiểu.

“Mau lên xe.”

“Đây là muốn đi đâu nha?”

Giang Chu nhìn Hàn Nhu một cái: “Có nhớ lần anh bảo em mặc váy lolita, em đã nói như thế nào không?”

Hàn Nhu suy nghĩ rất nghiêm túc: “Em nói anh là biến thái.”

“Móa, không phải câu này.”

“Vậy em cũng không nhớ câu khác.”

Giang Chu thở dài: “Lúc đó, em nói là sẽ không giữ được dáng vẻ lạnh lùng của mình trước sinh viên khác, anh đã nói là sẽ đền bù cho em, em lại nói là anh không đền bù được.”

“Cho nên anh chuẩn bị đền bù cho em cái gì?”

“Mang em về nhà.”

Trái tim Hàn Nhu chột nhảy dựng lên: “Anh nói cái gì...?”

“Em ở trường học, đi làm thêm căn bản không phải để kiếm tiền, mà em chỉ không muốn trở về cái nhà kia mà thôi, vậy thì chúng ta trở về nhà của chúng ta thôi.”

“Không có, em ở trường học vẫn rất tốt...thực sự vô cùng tốt.”

Giang Chu xoay chìa khóa, khởi động ô tô: “Anh biết em muốn cái gì nhất, không phải là nhà sao? Cũng trùng hợp, cha mẹ anh cũng đang muốn một cô con gái.”

“Anh đừng có nói đùa nữa có được không...”

“Ai nói đùa thì cả đời này không được xem mấy cô nàng nhảy múa.”

Tay Hàn Nhu run nhè nhẹ, viền mắt cũng lập tức đỏ lên.

Vừa rồi, nàng thật sự cho rằng Giang Chu đang đùa giỡn.

Dù sao cũng làm gì có gia đình nào sẽ hoan nghênh một người từ ngoài đến?

Giang Chu lại đoán được ước muốn nơi đáy lòng của nàng, khiến cho nàng rất cảm động, có một người anh trai như vậy, nàng còn cầu mong gì hơn chứ?

Nàng đã sớm không còn gia đình rồi.

Mỗi khi nghỉ đông và nghỉ hè, nàng đều sẽ vừa đi làm vừa sinh sống một mình.

Nàng chưa từng nghĩ rằng, đời này của mình còn có cơ hội được nghe hai chữ ‘về nhà’.

“Em không đi đâu, em đi sẽ quấy nhiễu gia đình anh, em ở trường học là được rồi.” Hàn Nhu nhin để không khóc, nhưng giọng nói nàng đã run rẩy rồi.

Giang Chu liếc mắt nhìn Hàn Nhu một cái: “Sau này không có gia đình anh gia đình em, mà chỉ có gia đình chúng ta.”

“Anh, em không muốn tăng thêm phiền phức cho anh...”

“Không có gì, anh đã nói cho bọn họ biết rồi, hai người họ cũng cực kỳ hoan nghênh em đến.”

Giang Chu vừa nói chuyện vừa mở điện thoại di động ra, đưa cho Hàn Nhu xem một tấm ảnh.

Trong ảnh là một tấm biểu ngữ khá dài.

Trên đó viết: Hoan nghênh con gái về nhà (Tốt nhất là Giang Chu không về).

Hàn Nhu cắn môi, nước mắt trong suốt liền chảy xuống khuôn mặt.

Đối với nàng mà nói, thì loại chuyện này có nằm mơ cũng không dám mơ như vậy.

“Em run rẩy cái gì? Buồn tiêu sao?”

“Giang Chu thôi, Giang Chu chết tiệt, anh không thể cầm miệng để em khóc một lát sao.”

Hàn Nhu lập tức bị phá phòng.

Nước mắt của nàng vốn đã như vỡ đê.

Không ngờ lại bị một câu nói của Giang Chu làm cho cười lên.

Cùng lúc đó, điện thoại di động của Giang Chu bỗng nhiên reo lên.

Hàn Nhu quay đầu nhìn hẩn: ‘Là Tô Nam gọi đến.’

“Đừng khóc, giúp anh nghe đi.”

“Ồ!” Hàn Nhu nghe máy, rồi mở loa ngoài.

Không ngờ một giây tiếp theo, lại có một tiếng gào rú truyền ra từ ống nghe.

“Giang Chu, anh nghe kỹ cho tôi, bây giờ bà đây muốn về nhà!!!!”

Giang Chu nhin không được mà giơ tay cho một like: “Về nhà mà cũng có khí thế như vậy, không hổ là nhân viên tốt nhất của tôi!”

Giọng nói của Tô Nam vẫn hơi tức giận: “Đừng có khen tôi, tôi chỉ gọi điện thoại báo cho anh biết mà thôi!”

“Cô là một nhân viên, mà lại dám dùng hai từ thông báo với ông chủ của mình sao?”

“Đúng thế, chính là thông báo, nếu nghỉ lễ xong mà anh vẫn chưa tuyển thêm nhân viên, thì tôi sẽ nghỉ việc!”

Giang Chu hơi khó hiểu: “Tôi đã tăng lương cho cô thêm 300 đồng rồi! Cô có lương tâm hay không?”

Tô Nam nghe thế liền cười nhạt: “Tăng lương thêm 300 đồng, anh liền sử dụng tôi như 8 người? Thế mà anh còn không biết ngại! Tôi muốn đuổi việc anh!”

“Được được được, tôi biết rồi, chờ nghỉ lễ xong thì sẽ tuyển thêm người, được chưa?”

“Hừ, vậy còn tạm được.”

Giang Chu hơi bất đắc dĩ: “Cô chuyên môn gọi điện thoại cho tôi, chỉ để nói chuyện này?”

“Còn có một việc, tối hôm qua tiệm cơm cánh gà và hủ tiếu Phiêu Hương ở phố ẩm thực đã không kinh doanh nữa rồi, họ nhờ tôi tắt đặt hàng online.”

“Ừm, vậy cô tắt giúp họ đi.”

“Nghỉ lễ vui vẻ!”

“Nghỉ lễ vui vẻ!”

Sau khi cúp điện thoại xong, Hàn Nhu bắt đầu hỏi một vạn câu hỏi, ví dụ như cha mẹ thích gì, lần đầu tiên gặp mặt nên mua

quà gì thì thích hợp, hoặc là mình nên tự giới thiệu như nào... bla bla...

Giang Chu chỉ trả lời một câu, tự xem mà làm.

Câu này khiến cho Hàn Nhu tức giận gần chết, suýt nữa nhào lên cắn chết hắn.

Nhưng nàng vẫn rất khản trương và lo lắng, cho nên liền leo lên mạng để hỏi: Lần đầu tiên đến nhà cha mẹ phải làm thế nào?

Dân mạng bình luận: Mang giấy xét nghiệm hoặc là que thử 2 vạch đến.

Điều này khiến cho Hàn Nhu triệt để từ bỏ.

Nàng định nghe theo Hàn Nhu, tự xem mà làm.

Chương 101: Mang em gái về nhà! (4)

Ba phút sau, Giang Chu lái xe đến đại học Thanh Bắc.

Lúc này, Sở Ngữ Vi đã đứng ở cửa, bên chân còn có một rương hành lý màu vỏ cau.

“Giang Chu!”

“Tính giờ chuẩn đây, lên xe đi!”

Sở Ngữ Vi vừa muốn kéo ghế bên cạnh tài xế, bỗng nhiên lại nhìn thấy Hàn Nhu.

Thần sắc của nàng hơi phức tạp, cuối cùng vẫn đóng lại, rồi mở cửa ghế sau leo lên.

“Đây là bạn gái của bạn à?”

Hàn Nhu lập tức lắc đầu: “Không phải, tôi là em gái của anh ấy.”

Giang Chu gật đầu: “Đúng thế!”

Sở Ngữ Vi như có điều suy nghĩ, lại gật đầu: “Ồ, vậy được rồi, cửa bạn đây.”

“Cái gì vậy?”

Sở Ngũ Vi mở hộp giữ ấm ra: “Com cánh gà bạn thích ăn đây, mình mua ở phố ẩm thực.”

Giang Chu nghe thấy câu này bỗng nhiên đập mạnh vào phanh, dừng xe lại.

Hắn quay đầu, nhìn chằm chằm vào mắt Sở Ngũ Vi.

Ban nãy, Tô Nam vừa gọi điện, nói rằng tiệm com cánh gà đã đóng cửa không kinh doanh từ tối qua.

Nếu không kinh doanh tiếp, vậy nàng mua com cánh gà này từ đâu?

Sở Ngũ Vi hơi khó hiểu: “Làm sao vậy? Bạn không muốn ăn?”

Giang Chu quay đầu lại: “Nói thật, mua com cánh gà từ đâu?”

“Phố...phố ẩm thực ...”

Sở Ngũ Vi thấy hơi sợ hãi.

Thứ này, mua ở đâu cũng giống nhau mà?

“Tiệm com cánh gà đã đóng cửa từ tối hôm qua rồi, bạn mua của quý à?”

“Mình...”

“Nói thật, bằng không thì ném bạn xuống xe.”

Sở Ngũ Vi hơi cúi đầu: “Được rồi, mình ngồi xe buýt đi đường Thủy Nhài mua.”

Giang Chu yên lặng một chút: “Ngồi xe buýt từ đại học Thanh Bắc đến đường Thủy Nhài, ít nhất cũng phải một tiếng.”

“Mình biết, nhưng mấy tiệm khác đều đóng cửa.”

“Vậy bạn không biết mua món khác à, vì sao nhất định phải mua com cánh gà cho bằng được?”

“Bạn nói bạn muốn ăn, dù sao mình cũng dậy sớm, cho nên liền đi mua thôi.”

Hàn Nhu nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, bỗng nhiên ý thức được cái gì.

Qua hệ của ông anh trai mình và cô gái bên đại học sát vách này, hình như có chút không tầm thường.

Mình ngồi ở vị trí cách tài xế này, có phải là đã làm bóng đèn rồi không?

Mà sao anh ấy quen biết nhiều mỹ nữ thế nhỉ, cô gái này có dung mạo gần bằng Phùng Tư Nhược rồi.

Hàn Nhu hơi do dự một chút: “Bạn học, tôi ngồi trước thấy hơi say xe, bạn có muốn đổi chỗ không?”

“Cũng được, vậy... Liền đổi chỗ đi.”

Sở Ngữ Vi cúi đầu, xuống xe, lại ngồi vào vị trí bên cạnh tài xế.

Giang Chu lái xe đến ngã tư đường, mới mở miệng: “Vọi điện thoại cho chú Sở đi.”

“Không cần, về nhà thì ông ấy sẽ biết thôi.”

“Chú Sở nghĩ bạn ngồi sẽ khách thì chắc chắn sẽ lo lắng cho bạn, bạn nói với chú ấy một câu, để chú ấy yên tâm.”

Sở Ngữ Vi cảm thấy có đạo lý, liền gọi điện thoại cho cha mình.

Rất nhanh, Sở Hùng đã nghe máy.

“Alo? Ngữ Vi, con lên xe rồi à? Xe khách đường dài có nhiều loại người, on nhớ phải chú ý an toàn đấy.”

“Cha, con không đi xe khách, Giang Chu vừa mới đón con, bây giờ bọn con đang đi về nhà.”

“Thật à? Vậy thì tốt quá, có Giang Chu đưa con về thì cha cũng an tâm.”

Giang Chu nghe thế liền mở miệng: “Chú, lần trước chú nói là mời cháu uống rượu, còn tính hay không đó?”

“Đương nhiên là tính rồi, cháu đến lúc nào cũng được, hai nhà chúng ta cùng ăn cơm.”

“Vậy có thể cháu sẽ đi tay không, đến khi đó chú đừng nói là sẽ không chiêu đãi nhé.”

“Xem cháu nói kìa, khi nào đến thì nhớ gọi cha mẹ cháu luôn, chúng ta cùng ăn bữa cơm.”

Giang Chu bổ sung thêm một câu: “Còn có em gái cháu nữa.”

Sở Hùng hơi sửng sốt: “Cháu có em gái từ bao giờ vậy? Anh Giang vẫn mạnh như vậy sao?!”

“Chuyện này nói ra rất dài dòng, chờ bọn cháu về nhà thì nói tiếp đi.”

“Được rồi được rồi, trên đường nhớ lái chậm một chút, chú cúp trước nhé, bên này còn có việc.”

Cúp điện thoại, Giang Chu liền đạp ga đi tiếp.

Lúc này, mưa nhỏ lại mau hơn một chút.

Người đi người lại ở ven đường đều trở nên vội vội vàng vàng.

Lúc này, Quách Vĩ cũng đã chờ ở cổng trường, đồng thời còn đi đi lại lại trong lo lắng.

Cậu ta vừa nhìn thấy xe của Giang Chu, thì lập tức nhào qua.

“Lão Giang, đã lâu không gặp, tôi cứ tưởng ông chết rồi chứ.”

Giang Chu lập tức ngăn Quách Vĩ lại: “Đừng qua đây, ở trong đại học, thẩm mỹ của tôi đã không ngừng đề cao, giờ không chịu đựng nổi bản mặt rách nát của ông đâu.”

Quách Vĩ nhất thời xị mặt xuống: “Thì ra chỉ có mình tôi là người nhớ tình bạn cũ.”

“Mau lên xe đi, Ngữ Vi, bạn xuống phía sau trò chuyện với Hàn Nhu đi.”

“Ừm, vậy mình xuống dưới ngồi.”

Quách Vĩ nhìn hai cô gái bên dưới: “Lão Giang, đây là bạn gái của ông à? Ông đã thực hiện được giấc mộng của bao tên con trai muốn mà không được đấy.”

Trán Giang Chu đầy vạch đen: “Đại ca, đây là em gái tôi, cô ấy là Hàn Nhu.”

“Ồ ồ, xin chào bạn học Hàn.”

“Xin chào em trai.”

“Hả? Không đúng không đúng, tôi còn lớn hơn Giang Chu một tháng kia.”

Hàn Nhu nở nụ cười: “Chị đây lớn hơn Giang Chu hai tuổi nhé.”

Quách Vĩ choáng váng, quay đầu sang nhìn về phía Giang Chu: “Ông anh, đại học các ông chơi thật loạn.”

“Sao ông lắm lời thế?”

“Do lâu lắm rồi tôi không gặp ông, cho nên căn bản không không chế được.”

Chương 102: Mang em gái về nhà! (5)

Giang Chu lái xe vào đường cao tốc: “Không phải ông cũng nhìn trúng một đàn chị trong trường sao? Hiện giờ sao rồi?”

Quách Vĩ lập tức tràn đầy phấn khởi, mở miệng nói: “Thời gian không phụ người có lòng, bây giờ, rốt cuộc cũng có tiền triển rồi.”

“Hả? Đi ăn cơm với nhau rồi?”

“Vậy thì chưa, thế nhưng bây giờ cô ấy đã đồng ý để mình đi lấy nước cho cô ấy rồi.”

Giang Chu thở dài một hơi: “Quách Vĩ, tôi nhờ ông một chuyện có được không?”

Quách Vĩ lập tức nở nụ cười tự tin: “Sao thế, muốn tôi truyền thụ cho ít kinh nghiệm à?”

“Không phải, là tôi hy vọng sau này ông đừng nói mình là anh em của tôi nữa, quá cmn mất mặt.”

Giang Chu vừa dứt lời, hai cô gái phía sau nhất thời nở nụ cười.

Quách Vĩ cũng không để ý: “Có qua lại liên sẽ có tiền triển, có tiền triển thì sẽ có khả năng, có khả năng liên sẽ có cơ hội.”

Giang Chu cười nói: “Sau khi Trịnh Vũ bỏ tù hồ ra, thì đã truyền thụ kinh nghiệm yêu đương cho ông rồi à?”

“A, nhắc đến Trịnh Vũ, thì có chuyện mà có thể ông chưa biết rồi.”

“Ồ, chuyện gì?”

“Tên đó mới xin tiền nhà để mua một cái xe, cũng là Toyota Corolla.”

Giang Chu khẽ nhíu mày: “Mua xe rồi à, có phải đã yêu đương rồi không?”

Quách Vĩ lắc đầu: “Không, nhưng hình như tên đó nói là muốn khởi nghiệp.”

“Khởi nghiệp? Làm cái gì?”

“Làm gì thì tôi không biết, nhưng tên đó nói, nhất định phải kiếm được một triệu.”

Nghe đến đây, ngoại trừ Hàn Nhu ra, thì toàn bộ người trên xe đều biết ý đồ của Trịnh Vũ.

Mua xe, kiếm một triệu, lại khởi nghiệp.

Ba từ này đều là nhãn hiệu rõ ràng nhất ở trên người Giang Chu.

Rõ ràng là Trịnh Vũ đang muốn bắt chước Giang Chu.

Mục đích là gì thì con phải nói sao?

Còn không phải vì hoa khôi của thành nam đang ngồi ở ghế sau kia sao?

Giang Chu hơi cảm thán: “Trịnh Vũ cũng si tình đấy nhỉ, hơn nữa còn chịu đầu tư nữa, khá tốt đấy.”

Sở Ngữ Vi lại hơi phiền não mà lẩm bẩm một câu: “Người như vậy, thật sự là rất nhảm chán.”

Nghe nói như vậy, Giang Chu và Quách Vĩ liếc mắt nhìn nhau.

Quả nhiên, liếm cầu vĩnh viễn không có mùa xuân.

Giang Chu lái xe trên đường cao tốc được hai tiếng.

Gió từ phía bắc bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ.

Mưa nhỏ vốn đang rất ôn hòa cũng rơi mau hơn.

Phóng tầm mắt nhìn qua, bầu trời trở nên âm u, dường như một trận sấm chớp sắp đập vào mắt.

Ngay sau đó, thùng xe bị tiếng mưa rơi nện thùng thùng, Giang Chu liền mở cần gạt nước, tập trung lái xe.

Nhưng rõ ràng xe phía trước bỗng nhiên giảm tốc độ.

Bọn họ cũng chỉ có thể giảm tốc độ theo, bảo trì một khoảng cách an toàn, nhưng đi được chưa đến 50 mét, xe phía trước đã dừng lại.

Quách Vĩ đưa đầu ra cửa khở, cố gắng nhìn lên phía trước.

“Lão Giang, phía trước có một đoàn xe dài, có lẽ phải chờ khá lâu đấy.”

Giang Chu uống một miếng nước: “Dự báo thời tiết ngu xuẩn, nói không mưa, kết quả kiểu gì cũng mưa.”

“Cũng chưa chắc là do thời tiết đâu, cũng có thể là phía trước có tai nạn.”

“Tốt nhất là đừng có sự cố gì rồi bị chặn đường, mong rằng trước khi trời tối vẫn có thể về nhà.”

Giang Chu vừa nói chuyện, vừa nhìn lướt qua phía sau.

Hàn Nhu và Sở Ngữ Vi ngồi ở phía sau đang dựa vào nhau mà ngủ rất ngon rất ngọt.

Chuyện này cũng không thể trách các nàng, dù sao ngày mưa cũng khiến cho người ta buồn ngủ.

Ngày hôm nay lại phải dậy sớm để về nhà, nên khá tránh khỏi buồn ngủ.

Nhưng đúng lúc này, dòng xe cộ bỗng nhiên lại di chuyển.

Giang Chu thở phào nhẹ nhàng, nhanh chóng khởi động xe đi theo.

“Giang Chu, quan hệ của ông và hoa khôi hiện giờ là như thế nào?”

Giang Chu liếc Quách Vĩ một cái: “Không như nào cả, chỉ là quan hệ bạn bè vô cùng thân thiết thôi.”

Quách Vĩ khẽ thở dài một cái: “Trước đây tôi còn không phục thay ông, vì cô ấy còn chường mắt ông.”

“Bây giờ thì sao?”

“Bây giờ lại cảm thấy hoa khôi quá đáng thương, vẫn chạy theo bóng lưng của ông.”

Giang Chu yên lặng một lát, lại liếc mắt nhìn Sở Ngữ Vi đang ngủ say qua kính chiếu hậu.

Con bé này dậy sớm, lại ngồi xe buýt hơn một tiếng, đi nửa thành phố chỉ để mau một phần cơm cánh gà mà mình muốn ăn.

Từ khi nào hoa khôi thành nam kiêu ngạo như một công chúa lại làm một chuyện khó tin như vậy chứ.

Có thể thay đổi tính cách và thói quen của một người, nói không phải tình yêu thì không ai tin.

Giang Chu cảm thấy, sau khi mình trọng sinh thì làm gì cũng thành thạo, nhưng hẳn lại không biết cách xử lý quan hệ với Sở Ngữ Vi ra sao cho tốt.

Nếu như là Sở Ngữ Vi ngạo kiều lúc trước, thì hẳn hoàn toàn có thể buông tay không để ý đến, nhưng hẳn thật sự không có biện pháp với Sở Ngữ Vi của ngày hôm nay.

Bởi vì có đôi khi, chính bản thân hẳn cũng cảm thấy nàng rất ngu, rất đáng thương.

Nhưng đúng lúc này, Quách Vĩ bỗng nhiên mở to mắt mà nhìn.

“Dừng xe dừng xe, tôi thấy Trịnh Vũ!”

Chỉ thấy phía trước có hai chiếc xe đang bốc khói cuộn cuộn bị kéo sang một bên đường

Trước xe là một nam một nữ trẻ tuổi đang bị một người đàn ông mặc âu phục quát to.

Chương 103: Bấy một chiếc xe mới!

“Các người bị điên à? Lái xe kiểu gì thế? Xe của ông đây vừa mua xong lại bị các người làm hỏng.”

“Xin lỗi chú, cháu sai rồi, cháu là học sinh, mong chú tha cho cháu!”

“Học sinh cái cmm ý chứ mà học sinh, mau gọi điện thoại cho cha mẹ mày đến đây.”

“Cầu xin chú thả cháu đi đi mà, cháu cũng vừa mới mua xe, cha mẹ cháu mà biết thì sẽ đánh cháu chết mất.”

Giang Chu liếc mắt nhìn qua, phát hiện tên đang khóc rùng rùng kia là Trịnh Vũ.

Chẳng trách lại tắc đường lâu như vậy.

Hóa ra là tên nhãi này trực tiếp lao xe lên mui xe của người khác.

Chiếc BMW ở phía dưới đã bị hỏng hoàn toàn, bánh xe cũng rớt mất một cái.

Tuy rằng bản thân hắn cũng thi xong thì lái lên đường cao tốc luôn, nhưng dù sao hắn cũng có kinh nghiệm kiếp trước, còn tên nhãi Trịnh Vũ này tài cao gan lớn, thật sự nghĩ mình là thiên tài rồi?

Giang Chu đánh xi nhan, giảm tốc độ rồi dừng xe ở khu vực đỗ xe khẩn cấp.

“Trịnh Vũ, trùng hợp nhỉ, đang chơi đụng xe ở trên đường cao tốc à?”

Quách Vĩ vừa nhảy xuống xe đã đá xoáy một câu.

Những lời này không chỉ kinh động Trịnh Vũ, mà còn đánh thức hai cô bé ở trên xe.

“Sao... sao các ông lại ở đây?”

“Bọn tôi về nhà, không biết là tên khốn nạn nào làm đường cao tốc bị tắc mất nửa tiếng.”

Trịnh Vũ lập tức đảo mắt một vòng, lại giả vờ như mình đang không chế toàn cục.

Bởi vì cậu ta đã nhìn thấy Sở Ngữ Vi bước xuống xe, bên cạnh còn có Giang Chu và một cô gái mà cậu ta không biết nữa.

Cùng lúc đó, Quách Vĩ lại tròn tròn mắt lên giống như phát hiện ra thứ gì rất khó tin vậy, ánh mắt cậu ta rơi vào cô gái bên cạnh Trịnh Vũ, cậu ta nhận ra cô gái này.

Tiền Dung Dung!

Đây là bạn cùng lớp trung học phổ thông của bọn họ.

Cũng là chị em tốt trên danh nghĩa của Sở Ngữ Vi ở cấp ba.

“Tiền Dung Dung, sao bà lại ở trên xe của Trịnh Vũ?”

Tiền Dung Dung kiêu ngạo mà liếc mắt nhìn Quách Vĩ: “Anh Trịnh Vũ muốn đưa tôi về nhà, anh ấy mua xe rồi, tôi là người đầu tiên được ngồi đấy.”

Quách Vĩ lập tức bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là hai người đang hẹn hò?”

Trịnh Vũ thấy Sở Ngữ Vi đi đến thì lập tức biến sắc: “Ông đừng nói lung tung, tôi chỉ tiện đường đi giúp bạn học mà thôi.”

“Tôi nhớ là Tiền Dung Dung học đại học ở Tề Bắc mà? Cách tận ba thành phố mà là tiện đường à?”

Tiền Dung Dung mỉm cười: “Anh Trịnh Vũ tất nhiên là vì tôi rồi.”

Lúc này, Giang Chu cũng đã đi đến: “Sao thế, tai nạn xe cộ à?”

“Các cậu là ai?” Chủ xe BMW nhìn thấy nhiều người xuất hiện như vậy, thì sắc mặt cũng hơi không vui.

“Xem trò vui thôi, thấy có khói bốc lên thì muốn qua xin tí lửa, làm điều thuốc?”

Nhìn thấy Giang Chu đưa một điều thuốc ngon qua, chủ xe BMW liếc mắt nhìn hẩn một cái, hơi do dự rồi cũng nhận lấy.

Sau đó hai người đi xa một đoạn, ngồi ở ven đường bắt đầu nói chuyện phiếm.

Cùng lúc đó, bên cạnh chiếc BMW đã báo hỏng, Tiền Dung Dung nhìn về phía Sở Ngữ Vi, mở miệng xỏ xiên: “Ngữ Vi, sao bạn lại đi cùng với Giang Chu rồi?”

“Ừm, Giang Chu đưa mình về nhà.”

“Giang Chu mua xe rồi? Bắt chước anh Trịnh Vũ à.”

Sở Ngữ Vi quay đầu nhìn một chút, nhẹ giọng cười: “Đúng vậy, xe cũng giống xe của hai người nữa, chỉ là kỹ thuật khác nhau một trời một vực.”

Tiền Dung Dung lập tức chau mày: “Nói gì đó? Giang Chu sao xứng so với anh Trịnh Vũ chứ.”

“Bạn nghiêm túc à???”

Quách Vĩ lập tức quay đầu nói: “Hoa khô, bạn quên à, Tiền Dung Dung thi xong liền đi du lịch nước ngoài, nên không biết một vài chuyện.”

Sở Ngữ Vi bừng tỉnh đại ngộ: “Chẳng trách lại mang Trịnh Vũ ra so với Giang Chu.”

Giờ phút này, sắc mặt Trịnh Vũ bỗng nhiên trở nên hết sức khó coi.

Ngay cả Nữ Thần của mình mà cũng cảm thấy mình không bằng một tên con trai khác, nỗi chua xót này đau thấu tim gan đến mức nào, thì cũng chỉ có cậu ta biết!

Nhưng mà Tiền Dung Dung lại không phát hiện biểu cảm kỳ quái của Trịnh Vũ, cô ta vẫn luôn rất thích ganh đua với Sở Ngữ Vi, cho nên cô ta sẽ không cam miệng vào lúc này.

“Ngữ Vi, mình nghe nói, lúc trước bạn đã tỏ tình với anh Trịnh Vũ của chúng ta, đúng không?”

Lời này vừa dứt, Quách Vĩ và Sở Ngữ Vi đều bối rối.

Lời này nghe sao mà thấy hoang đường thế nhỉ?

“Bạn nghe ai nói?”

Tiền Dung Dung cười kiêu ngạo nói: “Anh Trịnh Vũ đã nói với mình rồi, bạn đến trường học tìm anh ấy, kết quả là bị anh ấy đuổi về.”

Sở Ngữ Vi liếc mắt nhìn Trịnh Vũ: “Thật vậy luôn? Vậy mình bị mất trí nhớ sao?”

“Đừng giả bộ, không phải vì bạn biết anh Trịnh Vũ đang khởi nghiệp, cho nên mới muốn bám vào sao?”

“Đây là chính mồm Trịnh Vũ nói cho bạn biết?”

“Đúng vậy, mình không ngờ bạn lại xấu như vậy, rõ ràng đã biết mình thích anh Trịnh Vũ, thế mà còn lén lút tỏ tình.”

Tiền Dung Dung kiêu ngạo ngửa đầu, trên mặt viết đầy vẻ không ai bì nổi.

Chương 104: Bầy một chiếc xe mới! (2)

Điều này khiến cho Quách Vĩ ở bên cạnh cũng cảm thấy ghê tởm.

Không phải cậu ta ghê tởm với thái độ của Tiền Dung Dung, bởi vì cô gái này căn bản là không có não, điều quan trọng chính là những tin tức Tiền Dung Dung tiết lộ ra.

Trịnh Vũ nói hoa khôi theo đuổi cậu ta?

Còn nói cậu ta đã từ chối hoa khôi rồi?

Trời ạ, chém gió cũng phải chém hợp lý một chút chứ.

Lúc này, sắc mặt của Trịnh Vũ đã tái nhợt.

Đúng là cậu ta rất thích trang bức, thích làm ra vẻ trước mặt người khác.

Cho nên khi nói chuyện với Tiền Dung Dung, đã thuận miệng bịa đặt vài câu, nhưng cậu ta không ngờ là, hôm nay bọn họ lại đụng mặt nhau.

“Ngữ Vi, bạn hãy nghe mình nói, mình chỉ đùa...”

Sở Ngữ Vi lập tức trốn ra sau lưng Hàn Nhu đang xem trò vui ở phía sau: “Đừng, đừng đến gần tôi, quá ghê tởm.”

Ghê tởm!

Ghê tởm!

Hai chữ này quanh quẩn ở trong đầu Trịnh Vũ giống như mấy tiếng sấm.

“Mình chỉ đùa một chút thôi, ai ngờ cô ấy lại tưởng thật chứ!”

“Nói đùa, nói đùa như vậy rất vui sao?”

Trịnh Vũ giả vờ trấn định: “Đúng vậy, Ngữ Vi, đó là mình đang tự giễu, phản phúng, bạn hiểu chưa?”

Sở Ngữ Vi cảm thấy rất ghê tởm: “Ông có thể gọi đầy đủ tên của tôi không? Chúng ta chỉ là bạn học cũ, mà còn không thân!”

Không thân!

Không thân!

Lúc này, đầu óc Trịnh Vũ đã đứng máy.

Thật ra thì cậu ta tiếp cận Tiền Dung Dung cũng là vì Sở Ngữ Vi, bởi vì Giang Chu đã từng nói, không cho cậu ta lớn vồn ở bên này, cho nên cậu ta không dám đi tìm Sở Ngữ Vi, nên đành nghĩ biện pháp khác.

Bởi vậy, cậu ta định bắt chị em tốt của Sở Ngữ Vi, rồi lại thông qua chị em tốt của Sở Ngữ Vi để mời Sở Ngữ Vi đi qua bên trường cậu ta chơi, như vậy thì cậu ta cũng sẽ không làm trái với ý của Giang Chu.

Nhưng cậu ta lại không ngờ rằng, những gì mình khoắc lác lại bị Tiền Dung Dung nói ra.

Cùng lúc đó, Tiền Dung Dung ở bên cạnh cũng cảm thấy khó hiểu.

Sở Ngữ Vi nói anh Trịnh Vũ ghê tởm?

Dáng vẻ này của Sở Ngữ Vi không giống như bị từ chối nhỉ?

Sau đó, cô ta lại nhìn về phía Giang Chu ở cách đó không xa.

Tên này đang vừa nói vừa cười với chủ xe BMW.

Một tên sinh viên năm nhất đại học 18 tuổi, một người là ông chủ đã hơn 40 tuổi, hai người lại vừa trò chuyện vừa hút thuốc, giống như hoàn toàn không chênh lệch về tuổi tác vậy.

Tiền Dung Dung cảm thấy hơi khó hiểu.

Trong trí nhớ của cô ta, thì Giang Chu không giống như vậy.

Giang Chu rõ ràng là một tên con trai rất ngây thơ, hơn nữa, hành động và cử chỉ cũng rất xốc nổi.

Bằng không thì cũng sẽ không bị Sở Ngữ Vi từ chối, rồi khóc lóc thảm thương đến toàn trường đều biết.

Từ trước đến giờ, Tiền Dung Dung chưa bao giờ nhìn trúng loại người ngu si như vậy.

Quá nông cạn, quá không thành thực, không có nội hàm.

Nhưng mà vì sao, anh Trịnh Vũ còn bị mắng cho sắp khóc, mà Giang Chu lại có thể vừa nói vừa cười với người kia?

Đúng lúc này, Giang Chu và chủ xe BMW đã quay lại.

“Tôi đã thương lượng với anh Ngụy rồi, anh ấy quyết định không báo cảnh sát.”

“Bởi vì không có người nào bị thương vong, cho nên mọi người có thể xử lý riêng.”

“Liên quan đến chuyện bồi thường, anh Ngụy nói học sinh cũng không dễ dàng gì, cho nên có thể bồi thường ít một chút.”

Trịnh Vũ lập tức mở to mắt mà nhìn: “Giang Chu, ông nói thật sao? Vậy cảm ơn ông rồi!”

Giang Chu ừ một tiếng: “Thế nhưng ông vẫn phải gọi điện thoại cho người nhà đi, sau đó dùng tiền thuê xe kéo đi, đừng ảnh hưởng giao thông công cộng.”

“Được, tôi đi tìm xe kéo luôn đây.”

“Ừm, sau này lái xe nhớ cẩn thận một chút, đừng lấy tính mạng của mình ra làm trò đùa.”

Tiền Dung Dung nghe đến đây thì không tự chủ được mà mở to mắt.

Chủ xe BMW khó nói chuyện như vậy, lùi một bước cũng không cho, thế mà chỉ trò chuyện vài câu với Giang Chu mà đã đổi ý rồi.

Cô ta cảm thấy chuyện này thật không thể tin nổi.

Rõ ràng anh Trịnh Vũ mới là người trưởng thành nhất ở trong lớp mà!

Chuyện anh Trịnh Vũ không xử lý được, tại sao Giang Chu có thể xử lý?

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu đột nhiên cảm thấy bầu không khí có chút không đúng.

Quách Vĩ nhìn Trịnh Vũ với ánh mắt đầy ghê tởm.

Mà Hàn Nhu thì vẫn thoái mái như thường, còn Sở Ngữ Vi thì đầy phần nộ.

Mình chỉ đi hút điều thuốc, bên này lại có chuyện gì rồi?

“Mọi người sao vậy? Sao không ai nói gì?”

Quách Vĩ chỉ vào Trịnh Vũ: “Tên ngu xuẩn này lại nói hoa khôi theo đuổi cậu ta, còn nói là cậu ta đã từ chối hoa khôi rồi.”

Sở Ngữ Vi nghe đến đây thì viên mắt đỏ lên...

Người chính là như vậy.

Nếu ở một mình, có ủy khuất cũng chưa chắc đã khóc, nhưng nếu gặp được người mà mình ý lại, thì chỉ cần một ánh mắt dò hỏi cũng đã đủ để rơi lệ không ngừng rồi.

Giang Chu nhíu mày hỏi: “Ông nói như vậy thật à?”

Trịnh Vũ lập tức luống cuống: “Hiểu lầm, là hiểu lầm, tôi chỉ đùa một chút thôi, tôi cũng không cho là thật.”

“Đùa cái cmm, đùa như thế vui lắm à?”

“Tôi...tôi...tôi có thể xin lỗi Ngữ Vi, xin lỗi, tôi chỉ là hơi hư vinh một chút, tôi sợ người khác coi thường mình, cho nên mới nói quá một chút.”

Quách Vĩ đầy mặt khinh bỉ: “Nói quá một chút? Đừng có làm nhục hai từ nói quá chứ!”

Chương 105: Bấy một chiếc xe mới! (3)

“Thật mà, chỉ là nói quá một chút thôi mà!”

“Hoa khôi còn chẳng thèm nhìn mày một cái, mày lại dám nói mày từ chối hoa khôi, rõ ràng là mày đi tìm hoa khôi, lại bị Giang Chu đuổi đi, mày lại nói hoa khôi đi tìm mày, cái này gọi là nói quá à?”

Trịnh Vũ nuốt nước miếng, không biết nên nói gì cho phải.

Mà lúc này, Tiền Dung Dung cũng đã nghe được câu chuyện chân thật, trên mặt viết đầy vẻ khó tin.

Anh Trịnh Vũ lại nói hoàn toàn ngược lại?

Chẳng trách sau khi nghe xong thì Quách Vĩ lại có biểu cảm như ăn ruồi chết.

Tại sao Trịnh Vũ lại là một người như vậy chứ?

“Anh Ngụy!”

“Sao thế cậu em Giang?”

Giang Chu nhẹ giọng cười: “Em không biết người này, ngoài ra, bây giờ tên này vẫn đang trong thời kỳ thực tập, toàn bộ trách nhiệm đều thuộc về cậu ta.”

Chủ xe BMW lập tức phản chấn: “Nói thật, anh chỉ nể mặt cậu nên mới không so đó, nhưng nếu đã vậy, thì anh có thể ra tay ác một chút rồi?”

“Tùy ngài làm xằng làm bậy, vô pháp vô thiên, không cần nể tình!”

“Vậy sau này cậu em sẽ không trách anh Ngụy đây không nể tình chứ?”

Giang Chu lập tức lắc đầu: “Chờ anh xử lý chuyện này xong, tới Lâm Giang xem sẽ bày rượu mời anh.”

Chủ xe BMW lập tức cười nói: “Anh đã cảm thấy xe màu trắng không đẹp lắm, nhưng vẫn cố gắng chạy, vừa hay có thể đổi chiếc xe khác rồi!”

“Quyết định vậy nhé!”

“Không thành vấn đề, cậu em cứ đi trước đi, anh đây xử lý xong chuyện sẽ qua tìm cậu.”

Giang Chu nhìn chằm chằm vào Trịnh Vũ một lát, rồi quay người, dẫn mọi người về xe.

Lúc này, sắc mặt Trịnh Vũ đã tái nhợt.

Đổi xe mới?

Đây chính là BMW đấy!

Cha mẹ tuyệt đối sẽ đánh chết mình.

Không được, phải nghĩ biện pháp, nhất định phải nghĩ biện pháp.

Trong lúc hoảng hốt, Trịnh Vũ bỗng nhiên nghĩ thông suốt.

“Dung Dung, em có thể liên lạc với cha mẹ em một chút không, giúp anh bồi thường ít tiền?”

Tiền Dung Dung hết sức kinh ngạc: “Nhưng em chỉ ngồi xe thôi mà!”

Trịnh Vũ đã hơi lắp bắp: “Đúng thế, nhưng anh không thu phí xe của em đúng không? Dù sao em cũng phải đưa một ít chứ.”

“Anh có bệnh à? Tôi đã bảo cha mẹ mình sẽ đến đón, nhưng anh nhất định phải bắt tôi đi với anh, giờ còn muốn cha mẹ tôi bỏ tiền?”

“Anh...”

“Anh đừng nói nữa, sao tôi cảm thấy anh nực cười thế nhỉ.”

“Tôi nực cười? Tôi có lòng tốt cho nên mới đến trường học đón cô đó.”

Tiền Dung Dung chán chả buồn nói nữa.

Cô ta quay đầu nhìn thoáng qua đám người Giang Chu, phát hiện xe của họ vẫn chưa đi.

Vì vậy, cô ta lập tức bỏ Trịnh Vũ lại, chạy qua bên đó.

“...Ngữ Vi, xe của mọi người vẫn còn một chỗ, có thể cho mình đi nhờ xe không?”

Sở Ngữ Vi yên lặng một lát: “Chuyện này phải hỏi Giang Chu, dù sao đây cũng là xe của Giang Chu.”

Tiền Dung Dung sững sốt một chút: “Giang Chu thích bạn như vậy, chắc chắn sẽ nghe lời bạn mà, chỉ cần bạn đồng ý là được rồi còn gì?”

Sở Ngữ Vi cúi đầu: “Là mình thích Giang Chu, Giang Chu không thích mình...”

Tiền Dung Dung lập tức ngậm ngẫn cả người.

Cô ta nhìn Giang Chu với ánh mắt khó tin.

Đây là chuyện gì chứ?

Cô ta chỉ mới đi du lịch có một tháng, tại sao thế giới này lại thay đổi đến mức này rồi?

Rốt cuộc cái này mới là thật? Cái gì là giả đây?

Mình và bọn họ đang sống cùng một thế giới sao?

Tiền Dung Dung nhớ rõ, trước khi mình đi du lịch, thì rõ ràng Giang Chu đã bị Sở Ngữ Vi từ chối, nhưng khi đó cô ta cũng không quan tâm nhiều.

Bởi vì cô ta thật sự sợ bị Trịnh Vũ quần lấy.

“Bạn học Giang Chu, mình có thể đi nhờ xe không? Van cầu bạn mà.”

Giang Chu chậm điều thuốc lên, dừng nửa phút mới nói: “Hỏi Sở Ngữ Vi đi, tôi nghe cô ấy.”

Sở Ngữ Vi nghe câu này thì hơi ngẩn ra.

Giang Chu dĩ nhiên lại nghe lời mình?

Vì sao?

Vì sao Giang Chu lại nghe lời mình?

Chỉ là nàng còn chưa phản ứng kịp, thì tay nhỏ đã bị Tiền Dung Dung nắm lấy.

“Ngữ Vi, chúng ta là chị em tốt mà, bạn giúp mình một chút đi, nhé? Nơi này là đường cao tốc, bằng không thì mình cũng không biết về bằng cách nào.”

Sở Ngữ Vi thở dài: “Bọn mình sẽ đưa bạn ra cổng đường cao tốc, rồi bạn bắt taxi về nhà nhé.”

“VẬY...vẬY CŨNG ĐƯỢC, CẢM ƠN BẠN.”

Tiền Dung Dung lên xe, đi theo Giang Chu đi mất.

Giờ phút này, chỉ còn lại Trịnh Vũ đang trợn tròn mắt tại chỗ.

Cậu ta mua cái xe dễ dàng sao?

Vì chuyện này mà cha mẹ cậu ta đã cãi nhau đến mức suýt nữa thì ly hôn, hiện giờ mới mua được năm ngày, lái được ba lần, kết quả lại bị hỏng, còn phải bồi thường người ta một cái xe nữa.

Điều quan trọng nhất là Sở Ngũ Vi lại cảm thấy cậu ta ghê tởm.

Tiền Dung Dung cũng thấy một mặt ghê tởm của cậu ta.

“Nhóc con, nghĩ gì thế? Mau liên lạc với người nhà đi.”

Trịnh Vũ trầm mặc một giây, bỗng nhiên lại thay đổi thái độ: “Anh Ngũ, hai anh em chúng ta tâm sự một chút nhé?”

Chủ xe BMW sợ ngây người: “Mày cmn đang học cậu em Giang đây à? Muốn tao nể mặt mày à?”

“Anh Ngũ, anh không thể không nể tình...!”

“Chờ đã, sinh viên bây giờ đều cmn kỳ lạ như vậy sao?”

Chương 106: Thừa nhận đi, cuộc sống của con đều là cậu ấy!

Trở lại thành phố Lâm Giang đã là ba giờ chiều.

Bầu trời nơi này sáng sủa trong lành chứ không mưa như trên cao tốc.

Dọc theo đường đi, tin QQ trên điện thoại di động của mọi người đều vang lên không ngừng.

Dù sao, tất cả mọi người đều là sinh viên vừa mới lên đại học một tháng trở về, kiến thức tăng trưởng, người cũng trưởng thành hơn.

Lúc này, vất vả lắm mới áo gấm về quê, nên mọi người đều muốn tìm một cơ hội trang bức, cho nên, các loại hoạt động như họp lớp để ôn lại tình xưa cũng được sinh ra.

Nhưng Giang Chu lại không có hứng thú với mấy loại chuyện này lắm.

Bởi vì...loại tụ tập chuyên môn dùng để trang bức này rất lờm.

Có người sẽ nói, trong đại học tôi có ba người bạn gái, người nào người nấy xinh đẹp như hoa, tất cả đều yêu tôi đến chết đi sống lại.

Nhưng trên thực tế, e rằng một tháng cũng chỉ có ba cô gái nói chuyện với câu ta, mà nội dung cuộc trò chuyện cũng rất đơn giản.

Ví dụ như: Bạn học, làm phiên cho đi nhờ.

Chào bạn học, tổng cộng hết 13 đồng 8 xu.

Bạn học, cầm khay chắc vào, rơi đồ ăn đừng nói tay tôi run.

Một là người đi đường, một là sinh viên làm thêm, một là bác gái ở nhà ăn.

Cho nên, chủ đề duy nhất ở hộp lớp, chính là chia sẻ những câu chuyện mà mình ảo tưởng ra.

Đối với Giang Chu mà nói, loại tụ tập này hoàn toàn là lãng phí thời gian.

Hơn mười phút sau, bốn người đi đến khu ngoại ô của thành phố.

Quách Vĩ xách hành lý đứng ở ven đường, nhìn quê hương sau một tháng mà thấy thê lương hơn nhiều.

“Lâm Giang, Hoàng Đế đã trở về rồi đây!”

Vừa dứt lời, trong con hẻm có một con chó đen chảy nước miếng xông ra ngoài, con chó này lập tức đuổi cho Quách Vĩ bỏ chạy về phía phương xa.

Đối với chuyện này, Giang Chu chỉ muốn nói một câu, tuổi trẻ thật cmn có sức sống.

Cùng lúc đó, hai cô gái ngồi phía sau đã trò chuyện rất hưng phấn.

“Chị Hàn Nhu, em rảnh rồi có thể đi tìm chị chơi không?”

“Được, đây là lần đầu tiên chị đến thành phố Lâm Giang, còn đang định tìm em đưa chị đi dạo phố đây.”

Sở Ngữ Vi ôm cánh tay Hàn Nhu: “Vậy ngày mai thì sao? Mai chúng ta đi dạo phố luôn nhé?”

Hàn Nhu nhìn về phía Giang Chu: “Anh, anh có gì không?”

“Ngày mai anh phải đi có việc, không rảnh rồi.”

Sở Ngữ Vi hơi chần chờ một chút: “Hình như ngày mai em cũng phải về nhà ông bà một chuyến rồi, vậy ngày kia nhé?”

Giang Chu lại dừng dừng nói một câu: “Ngày kia mình phải đi cục công thương một chuyến, cũng không rảnh.”

“Trùng hợp quá, ngày kia mình phải tổng vệ sinh với mẹ, vậy ngày kia thì sao?”

Hàn Nhu nghe đến đây thì nhất thời nhìn về phía Sở Ngữ Vi.

Em đang muốn tìm chị chơi sao? Em muốn tìm Giang Chu chơi thì có!

Coi chị đây là công cụ biết đi phải không? Vậy đừng trách chị đây nghiêng về Phùng Tư Nhược!

Không lâu sau, ba người liền đến khu nhà Giang Đông.

Sở Ngữ Vi xuống xe, lấy rương hành lý từ sau cốp ra.

Sau đó đứng bên lề đường nhìn Giang Chu: “Lúc trước bạn nói là sẽ đến nhà mình ăn cơm, có phải thật hay không nha?”

Giang Chu đặt một tay ở trên cửa sổ xe: “Mình trở về thương lượng với cha mình đã, đến khi đó hai gia đình chúng ta ra ngoài ăn.”

“Được, vậy mình sẽ nói với ba ba như vậy.”

“Không cần nói, ba ba biết rồi, hơn nữa, còn là ba ba nói cho bạn biết mà, ngoan lắm.”

“Mình nói ba ba, cha ruột(thân ba ba)...”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Thân (hôn)? Không được, ba ba không cho thân đâu, cút đi.”

Gò má nhỏ của Sở Ngữ Vi đỏ lên, liền kéo hành lý đi vào cổng.

Kết quả là, bởi vì kéo quá nhanh nên khi đi vào còn bị vấp một cái.

Cùng lúc đó, quý bà Viên Hữu Cầm đã gọi điện thoại đến.

Bọn họ bị tắc đường mất hơn nửa tiếng, lại vì chuyện của Trịnh Vũ mà bần thần nửa tiếng.

Lúc này đã muộn hơn thời gian dự tính tận một giờ.

Cho nên hai vợ chồng già đang chờ con gái mới cũng thấy hơi lo lắng, rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại hỏi một chút.

Giang Chu cũng không nghe máy, mà trực tiếp cúp rồi vứt điện thoại về ghế sau.

Đã đến cửa nhà rồi, còn lãng phí tiền điện thoại làm gì.

Cùng lúc đó, Hàn Nhu ngồi bên cạnh cũng thò người ra, nằng tiến lại gần bên tai Giang Chu.

“Anh, em thấy hơi khẩn trương, làm sao bây giờ...”

Giang Chu gạt đầu rất nghiêm túc, nói: “Đừng nói em, ngay cả anh cũng bắt đầu khẩn trương này.”

Hàn Nhu nghe thấy thế liền hơi sơ hãi: “Hai người họ rất hung dữ à?”

“Hung dữ thì không phải.”

“Vậy anh khẩn trương cái gì?”

“Anh sợ vừa về nhà, lại phát hiện cha mẹ mình thật sự luyện acc phụ.”

Hàn Nhu nghe không hiểu, trong lòng thầm nhủ, cha mẹ này thật sự rất teen nha.

Con trai đi học ở bên ngoài, hai người họ lại ở nhà chơi game.

Năm phút sau, hai người dừng xe ở dưới lầu, sau đó liền kéo hành lý của mình đi lên nhà, đẩy cửa ra.

Chương 107: Thừa nhận đi, cuộc sống của con đều là cậu ấy!
(2)

Oanh một tiếng, trong phòng khách bỗng nhiên có rất nhiều mảnh giấy màu bắn tung tóe.

Là hai vợ chồng bắn pháo hoa chào mừng, trên mặt họ còn tràn đầy nụ cười nhiệt tình, bọn họ vừa nhìn thấy Hàn Nhu thì hai mắt đã sáng lên như sao.

“Đây chính là Hàn Nhu à, nào nào, qua cho mẹ xem nào.”

Quý bà Viên Hữu Cầm trực tiếp đẩy Giang Chu ra, lại kéo tay Hàn Nhu.

Giang Hoành Sơn cũng cười rất vui vẻ: “Cuối cùng trong nhà cũng có đứa bé, không uổng công hai vợ chồng chúng ta ngóng chờ nhiều năm như vậy.”

Mặt Giang Chu đã đen xì: “Cha, con vẫn sống đây này.”

“Sao chưa già mà tai đã lằng rồi nhỉ, lại còn nghe thấy không khí gọi mình là cha nữa?”

Viên Hữu Cầm nguýt Giang Chu một cái: “Nói nhảm ít thôi, mau ngồi xuống ăn cơm đi.”

Lúc này, hai người phóng nhãn nhìn qua, trên bàn tràn đầy đồ ăn, có thể dùng từ phong phú để hình dung.

Thế nhưng Giang Chu phát hiện, trước bàn chỉ có ba cái ghế, ba đôi bát đĩa.

Hắn lập tức có một dự cảm chẳng lành.

Chẳng lẽ cha mẹ quên chuẩn bị cho Hàn Nhu sao?

Tâm tư của con gái rất nhạy cảm, làm như vậy sẽ khiến cho Hàn Nhu cảm thấy nhà mình không chào đón nàng.

Nhưng mà một giây tiếp theo, Giang Chu liền biết là mình hiểu lầm.

“Nào, Nhu Nhu, qua đây ngồi trò chuyện với mẹ.”

Gò má Hàn Nhu đỏ lên, nàng muốn nói chuyện, nhưng sợ không nhịn được ảm rơi nước mắt, vài chục năm nay, nàng chưa từng được cảm nhận mái ấm gia đình, nhưng nàng lại không muốn khóc, nàng bây giờ chỉ muốn cười thật vui vẻ.

Nhưng giờ này phút này, Giang Chu lại muốn khóc thật.

Mình lái ô tô mấy tiếng đồng hồ trở về, thế mà còn không có cả một bộ bát đĩa, không có bát đĩa thì cũng phải cho một cái chậu cơm của chó chứ!

“Cha mẹ, đừng giả bộ không nhìn thấy con, không đến mức đó chứ.”

Giang Hoành Sơn ngẩng đầu lên: “Rất xin lỗi, nhà ta không chào đón người ngoài.”

Giang Chu cảm thấy có chuyện không đúng: “Là sao? Sao con lại thành người ngoài rồi?”

“Nhà chúng ta chỉ có ba người, cậu là đứa con hoang từ đâu đến?”

“Nếu như con là con hoang, vậy cha mẹ ruột của con có giàu không?”

“Cút xuống địa ngục đi! Cha hỏi con, con đi báo danh bằng cái gì?”

Giang Chu nghe thấy câu này thì lập tức bưng tỉnh.

Thì ra bọn họ đã biết chuyện mình mua xe rồi, không còn hỏi, nhất định là chú Sở tiết lộ bí mật rồi.

Mình còn chiêu cổ con gái chú ấy như vậy, thế mà vị cảnh sát lâu năm này lại đâm dao sau lưng mình.

Sở Hùng 45 tuổi, không phải là một đồng chí tốt nha.

“Con lái xe đi.”

“Lái xe gì? Xe của ai?”

Giang Chu cũng không diễn: “Con ngả bài, con không diễn nữa, còn là đại gia tiền triệu.”

Giang Hoành Sơn cười nhạo một tiếng: “Tổ cáo tội phạm giết người nhận được 500 ngàn tiền thưởng đúng không?”

“Ừm, đúng vậy.”

“Vậy vì sao con chỉ nói với cha và mẹ con là chỉ được phát giấy khen?”

Giang Chu hết sức bất đắc dĩ: “Cha, con lái xe năm tiếng đồng hồ rồi, cha cũng phải cho con nghỉ một lát trước đã chứ, ăn bát cơm xong rồi lại luận công ban thưởng, được không?”

Viên Hữu Cầm giơ tay lên, đưa bát đĩa của mình qua: “Ăn đi ăn đi, ăn xong thì Tam Đường Hội Thảm, con phải thành thật khai báo những chuyện xấu con đã làm bên ngoài đi!”

Chạng vạng, mặt trời đã ngả về tây.

Giang Chu không đợi cả nhà ăn xong đã trực tiếp trèo cửa sổ trốn ra ngoài.

Dù sao trong nhà còn có cô em gái Hàn Nhu, đủ để hai vợ chồng già vui vẻ ba ngày rồi, bằng không thì hẳn ở nhà chờ Tam Đường Hội Thảm à?

Nhưng tiếp tục như vậy cũng không phải cách hay, hẳn cũng không thể ở ngoài cả bảy ngày nghỉ được.

Tuy rằng cuối cùng vẫn phải đối mặt, nhưng vẫn có rất nhiều biện pháp đối mặt khác nhau.

Giang Chu biết, biện pháp giải quyết gia đình phân tranh tốt nhất chính là dựa vào người ngoài đến phá giải, ngay khi con bé thì hẳn đã rất hiểu chuyện này rồi.

Kiểm tra được 0 điểm, hẳn lập tức lừa em họ về nhà cùng.

Cha mẹ nhìn thấy em họ ở nhà thì cũng không trách mắng hẳn, vì sợ mợ biết lại chê cười, bởi vậy, chuyện kiểm tra bị 0 điểm liền trôi qua.

Nếu như em họ mà không ở nhà, thì hẳn sẽ tùy tiện tìm một người ở trên đường về rồi nói mình bị lạc đường, sau đó lại cung cấp địa chỉ nhà của mình, để cho người tốt bụng này dẫn mình về nhà.

Cha mẹ lại sẽ làm cơm chiêu đãi người ta, lại nói vài câu khách sao, cuối cùng cũng sẽ quên chuyện bài kiểm tra, nhưng chiêu này có chút nguy hiểm, không thể sử dụng nhiều được, chẳng may gặp phải kẻ xấu thì ngay cả bản thân mình cũng mất luôn.

Cho nên mới nói, Giang Chu có thể trưởng thành bình an cũng đã là kỳ tích rồi.

Thế nhưng ba năm trước, nhà cậu hẳn đã chuyển sang thành phố bên cạnh.

Mà hẳn đã lên đại học rồi, không thể tìm người rồi nói mình bị lạc đường được.

Bởi vậy, Giang Chu liền lấy điện thoại di động ra để gọi cho Sở Ngữ Vi.

Chương 108: Thừa nhận đi, cuộc sống của con đều là cậu ấy!
(2)

Lúc này, Sở Ngữ Vi vừa mới tắm rửa xong.

Nàng mặc một chiếc áo tắm màu trắng có in hình con gấu, mái tóc dài ướt nhẹ rủ xuống tận thắt lưng, xương quai xanh trắng nõn còn có những giọt nước trong veo.

“Bảo bối, cuộc sống đại học thế nào? Đã quen thuộc chưa?”

Trần Uyên Oánh đang cầm khăn mặt lau tóc cho con gái.

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Vô cùng tốt, điểm kinh nghiệm xã hội của con còn cao nhất lớp, vẫn là Giang Chu kiếm giúp con.”

“Ồ, Giang Chu là đứa bé nhà chiến hữu của cha con đó hả?”

“Vâng, cậu ấy rất lợi hại, trước khi vào đại học đã buôn bán kiếm được một triệu, bây giờ còn là ngôi sao mới khởi nghiệp của đại học Thượng Kinh nữa.”

“Ngôi sao mới khởi nghiệp của đại học Thượng Kinh?”

“Vâng, hiện giờ các trường học đều ra sức giúp đỡ sinh viên khởi nghiệp, Giang Chu chính là người được đại học Thượng Kinh nâng đỡ.”

Rõ ràng là Trần Uyên Oánh không có hứng thú với đề tài về Giang Chu này: “Học sinh là phải học tập cho giỏi mới đúng, chương trình học của con có khó không?”

Sở Ngữ Vi lắc đầu: “Năm nhất vẫn chưa học chuyên ngành, con cũng không nghỉ ngày nào, Giang Chu thì ngày nào cũng xin nghỉ, cũng không biết cậu ấy có rớt tín chỉ hay không nữa.”

Ủa?

Tại sao lại là Giang Chu?

Trần Uyên Oánh quyết định lại đổi đề tài: “Trước đây con chưa từng ở ký túc xá, vậy sống chung với bạn cùng phòng về nào?”

Sở Ngữ Vi xoa xoa vài giọt nước trên bả vai: “Các bạn đều rất tốt, rất chiều cổ con, nhưng chắc là vì Giang Chu đã mời các bạn con ăn bò bít tết.”

Hử?

Lại là Giang Chu?

Trò chuyện về bạn cùng phòng mà cũng có thể nhắc đến Giang Chu, lại đổi đề tài đi!

Trần Uyên Oánh suy nghĩ một chút: “Con ở ký túc xá ngủ lúc mấy giờ? Không thể ngủ qua muộn đâu nhé.”

Sở Ngữ Vi suy nghĩ một chút: “Bình thường thì 10 giờ ngủ, nếu hội học sinh có chuyện thì sẽ ngủ muộn một chút.”

“Như vậy à, cũng được, tham gia hội học sinh cũng tốt, có thể rèn luyện nhiều hơn.”

Trần Uyên Oánh rất hài lòng, rốt cuộc cũng không nhắc đến Giang Chu nữa rồi.

Chỉ là bà vừa lộ nụ cười, thì Sở Ngữ Vi bỗng nhiên hưng phấn mà quay đầu lại.

“Mẹ, mẹ biết không? Giang Chu dẫn một cô em gái về, người này còn là hội trưởng hội học sinh của đại học Thượng Kinh nữa đấy!”

“...”

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Trần Uyên Oánh thả khăn mặt xuống: “Mẹ phát hiện, con nói ba câu thì hai câu đều nhắc đến Giang Chu.”

Gò má Sở Ngữ Vi nhất thời đỏ lên: “Không có... không có mà, chỉ là trò chuyện nên mới nhắc đến một chút thôi.”

“Trò chuyện chuyện gì mà cũng có thể nhắc đến một chút, đúng là thần kỳ!”

“Mẹ, con nói đến người bạn khác thì mẹ cũng không biết nha, đúng không?”

Trần Uyên Oánh nhìn con gái mình: “Vậy thì nói chuyện tiếp xem, thức ăn ở trường học thế nào, có ăn quen không?”

Hai mắt Sở Ngữ Vi sáng lên: “Mẹ, Giang Chu làm một trang web, ngày nào cũng có đề cử các loại món ăn ngon, ngày nào con cũng vào xem...”

“Lại là Giang Chu!”

“Không... không có cách nào, mẹ luôn nói đến những chủ đề có sự xuất hiện của Giang Chu!”

Trần Uyên Oánh không tin lời này: “Được, vậy mẹ lại hỏi con một chút, cô bé trước đây hay đến nhà chúng ta chơi ấy, Tiền Dung Dung thì phải, các con có giữ liên lạc không?”

Sở Ngữ Vi lập tức kích động mà vung tay lên: “Đừng nhắc đến người này, người này còn bị Trịnh Vũ lớp con lừa, vẫn là Giang Chu đã giúp đỡ...”

“Con gái, giờ mẹ đã xác định rồi, không phải chủ đề của mẹ có sự xuất hiện của Giang Chu, mà là cuộc sống của con đều là Giang Chu.”

“Có...có sao?”

Biểu cảm của Trần Uyên Oánh lập tức trở nên nghiêm túc: “Con nhớ chuyện chúng ta từng nói không?”

Sở Ngữ Vi cúi đầu: “Con nhớ, lên đại học phải tập trung học tập, không được yêu đương.”

“Vậy con và Giang Chu sẽ không có gì chứ?”

“Không có...”

“Nói thật.”

“Không có thật mà, một tháng Giang Chu còn chẳng tìm con được ba lần, bình thường muốn gặp còn không gặp được.”

Trần Uyên Oánh nheo mắt lại: “Muốn gặp còn không gặp được? Muốn gặp nhiều như vậy?”

Sở Ngữ Vi che miệng mình, quyết định không nói thêm câu nào nữa.

Đúng lúc này, điện thoại di động ở trên bàn trà bỗng nhiên vang lên.

Tiếng chuông điện thoại lập tức thu hút sự chú ý của hai mẹ con.

Sở Ngữ Vi cầm điện thoại di động lên, liếc mắt nhìn số trên đó thì lập tức vui vẻ.

“Alo, Giang Chu? Sao bạn lại gọi điện cho mình?”

“Ồ, giờ mình không bận gì cả.”

“Được, mình biết địa chỉ rồi, giờ mình liền đi qua tìm bạn luôn đây.”

Sở Ngữ Vi cúp điện thoại: “Mẹ, con đi ra ngoài chơi một lát nhé.”

Trần Uyên Oánh kéo con gái mình lại: “Con sẽ không đi hẹn hò với Giang Chu đâu chứ?”

“Không có, con đi qua nhà Giang Chu chơi một lát thôi.”

“Con là một cô gái, người ta vừa gọi thì con đã chạy sang nhà người ta rồi à?”

“Mẹ, con chỉ đi lần này thôi, lần sau không đi nữa!”

Sở Ngữ Vi lộ ra nụ cười rục rỡ, vội vàng cuống quýt chạy vào phòng ngủ, sau đó lại thay quần áo, đi giày, rồi liền lao ra cửa.

Mười phút sau, Sở Hùng tan làm về nhà.

Vừa vào cửa, ông liền phát hiện vợ mình đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách với vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Bà sao thế? Con gái đâu rồi?”

Trần Uyên Oánh quay đầu lại: “Đi tìm Giang Chu rồi.”

Sở Hùng sững sốt: “Con bé này thật là, vất vả lắm mới về nhà, mà cũng không biết chờ cha về nữa.”

“Đúng thế, giờ tôi cũng muốn biết Giang Chu này có mị lực đến thế nào đây.”

“Hả? Có ý gì?”

Trần Uyên Oánh khoanh tay trước ngực: “Như này đi, ngày mai ông lấy danh nghĩa của mình để mời cả nhà Giang Chu qua đây ăn cơm, tôi muốn gặp thằng bé này một chút.”

Sở Hùng cũng không cảm thấy có gì không đúng: “Ừm, đúng là nên mời bọn họ ăn cơm, dù sao Giang Chu cũng đưa đón con gái mình đi học.”

“Sao tôi thấy ông còn rất vui vẻ thế?”

“Dĩ nhiên, thằng bé Giang Chu này rất khá đấy!”

Chương 109: Gọi Sở Ngữ Vi đi khách sạn!

Trên ghế dài trong công viên.

Giang Chu đang ngơ ngác nhìn bầu trời càng ngày càngมืด mờ, mãi chờ đến khi âm thanh nhắc nhở của QQ từ điện thoại di động vang lên.

Lúc này, ảnh chân dung của Phùng Tư Nhược đang nhảy lên không ngừng.

“Mình về nhà rồi.”

Giang Chu mở khung chat ra: “Về nhà xong thì gửi tin nhắn cho mình luôn à?”

Phùng Tư Nhược trả lời: “Thay quần áo xong mới gửi.”

“Lần sau vừa vào cửa là phải gửi luôn, biết chưa?”

“Biết rồi.”

Ngón tay Giang Chu tung bay: “Về nhà xong thì làm những gì rồi?”

Phùng Tư Nhược lập tức trả lời: “Đi gặp ông bà nội và ông bà ngoại.”

“Thân thể bọn họ thế nào?”

“Rất tốt.”

“Vậy bạn có vấn đề an bọn họ thay mình không?”

Phùng Tư Nhược liền gửi đến một icon quả bom.

Làm sao nàng dám giới thiệu Giang Chu với ông bà nội và ông bà ngoại của mình chứ.

Chỉ nghĩ đến cảnh tượng đó thôi cũng đã thấy kỳ quái rồi.

Đây chắc phải là chuyện rất lâu nữa mới có thể xảy ra, Giang Chu ngồi xuống ghế dài: “Bạn định làm gì trong kỳ nghỉ lễ này?”

“Ngủ, ăn cơm, xem tivi.”

“Không được, như vậy quá trạch, ngày nào cũng phải ra ngoài đi dạo mới được.”

“Đi một mình...sợ hãi.”

“Vậy gọi Phùng Y Nhất đi cùng, ngày nào con bé đó cũng ăn rất nhiều đồ ngọt, cũng nên vận động một chút.”

Phùng Tư Nhược lập tức gửi một icon hoảng sợ: “Sao bạn biết?”

Giang Chu không phản ứng kịp: “Biết cái gì?”

“Biết tên em gái mình, và chuyện con bé thích ăn đồ ngọt.”

Giang Chu nhìn đến đây thì khẽ ngẩng đầu lên, liếc nhìn ánh trăng trên bầu trời.

Có lẽ là do lái xe một ngày, tinh thần quá mệt nhọc, lại thêm ban nãy ở nhà ăn không no, càng không kịp nghỉ ngơi, cho nên trong lúc hoảng hốt, vẫn còn tưởng là mình đang sống ở kiếp trước.

“Trẻ con không nên hỏi những thứ không nên hỏi.”

“Ồ, vậy chờ qua sinh nhật thì mình sẽ hỏi lại.”

Hàn huyền một lát, Giang Chu lại bắt đầu lừa gạt nàng gọi mình là chồng, kết quả là mười phút sau vẫn không thể lừa được.

Cô bé Phùng Tư Nhược này, nhìn trông thì ngây ngô, nhưng trên thực tế lại rất thông minh, dù sao người bị chứng sợ đám đông cũng rất biết phỏng đoán tâm tư của người khác.

Cho nên, nàng có thể hiểu được mục đích phía sau những lời lừa gạt này.

Dù là Giang Chu dùng những từ đồng âm đồng nghĩa gì gì đó, thì nàng vẫn có thể dễ dàng nhìn thấu.

Bởi vậy, Giang Chu cũng không kiên trì nữa, hàn huyên vài câu liền bảo nàng đi tắm, liền kết thúc cuộc nói chuyện.

Lúc này, sắc trời cũng đã tối mịt.

Ánh trăng trên trời cũng càng lúc càng sáng rõ, còn kèm theo cả những vì sao mờ mịt.

Lúc này, bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên từ góc đường bên kia.

Sở Ngữ Vi mặc quần yếm, thắt bím tóc cũng xuất hiện theo.

Khi nàng lại gần khu vực nhô lên ở giữa đường, có trồng cây để chia con đường ra thành hai lối, thì Giang Chu bỗng nhiên đứng dậy, giả vờ hét to lên: “Đây là con cái nhà ai, mau qua đây làm đại gia vui vẻ nào.”

Sở Ngữ Vi sợ hết hồn, lúc này mới nhìn rõ mặt của Giang Chu: “Bạn làm mình sợ.”

“Haiz, nơi nào cũng nhỏ, gan cũng nhỏ.”

“Ai bảo bạn bỗng nhiên nhảy ra.”

“Bạn vừa đi vừa vênh mặt ngửa cổ lên như vậy, giẫm vào người mình thì làm sao?”

Mặt Sở Ngữ Vi bỗng nhiên đỏ lên: “Trời đã tối rồi, bạn ngồi ở đây làm gì?”

Giang Chu thở dài: “Chờ bạn chứ làm gì, không có bạn, mình không dám về nhà.”

“Bạn... Chuyên môn chạy ra đây đón mình sao?”

“Không phải, mình là chờ bạn đi đưa mình về nhà.”

“Không hiểu...”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Chiếc Toyota Corolla kia là mình giấu cha mẹ mua, bây giờ cha mẹ mình đã biết, nhất định là do cha bạn đã tiết lộ.”

Sở Ngữ Vi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Bạn lại lén lút chạy ra ngoài à?”

Giang Chu lại ngồi xuống ghế dài lần nữa: “Mình dự định ra ngoài tránh hai ngày, không về nhà nữa, bạn đến khách sạn với mình đi.”

“Không được không được không được... không được!”

“Vì sao không được?”

Mặt Sở Ngữ Vi đỏ như máu: “Đó là nơi các cặp yêu nhau, à không, vợ chồng mới đến.”

Giang Chu mặt đầy phiền muộn: “Vậy mình không thể làm gì khác hơn là mời người khác đi cùng rồi.”

“Không được, bạn cũng không thể đi với người khác.”

“Con người của mình cực kỳ sợ cô độc, nên nhất định phải có người đi cùng mới được.”

Giang Chu nói xong thì lấy điện thoại di động ra: “Gọi cho ai bây giờ nhỉ? Tiền Dung Dung à, để hỏi thử xem sao nào?”

Sở Ngữ Vi lập tức cướp điện thoại di động của hắn: “Không được... bạn về nhà với mình đi.”

“Về nhà bạn? Cha mẹ bạn không đánh chết mình mới là lạ! Chú Sở còn có súng đấy.”

“Bạn có thể ngủ ở thư phòng của cha mình, yên tâm, mình sẽ lên đưa bạn vào.”

Sau đó nửa đêm lại lặng lẽ đi ra, nhân dịp đêm trăng mờ gió lớn, đẩy cửa phòng Sở Ngữ Vi?

Hít!

Không hiểu sao lại có chút kích thích!

Có điều, tạm thời hấn vẫn chưa có lá gan đó, hấn sợ bị Sở Hùng bắt cho nổ đầu chó.

Chương 110: Gọi Sở Ngữ Vi đi khách sạn! (2)

Giang Chu từ chối: “Dù sao mình cũng đã quyết định ở khách sạn rồi, bạn nghĩ đi.”

Sở Ngữ Vi cúi đầu, gò má đỏ bừng lên: “Mình... không cảm thấy cần cước.”

“Không sao, mấy nhà nghỉ ở phố bên kia là do nhà Cát Ngọc Kiệt mở, nên có thể không cần thẻ căn cước.”

“Mình...”

Giờ phút này, nội tâm Sở Ngữ Vi đang thiên nhân giao chiến.

Đến cùng là đi hay là không đi?

Nếu đi, mà bị bắt thì xong đời, coi như không bị bắt, thuận lợi đi vào thì cũng xong đời.

Nhưng mà không đi, nàng cảm thấy chuyện của mình và Giang Chu cũng xong đời.

Nàng vẫn chỉ là một cô gái nhỏ, nào có trải qua chuyện như vậy bao giờ?

“Giang Chu, nhất định phải đi sao...?”

“Dù sao trước đây mình cũng thích bạn, cho nên bạn mới không cần xếp hàng mà đã có thể đi với mình, còn những người khác thì phải xếp hàng, chờ đến lượt mới có thể đi đấy, hiện giờ Tiền Dung Dung đang xếp hàng đầu.”

Sở Ngữ Vi cắn môi mông: “Sở Ngữ Vi bằng lòng đi với bạn rồi à?”

Giang Chu không trả lời câu hỏi này: “Tóm lại, nếu như bạn đồng ý thì có thể chen hàng.”

“Giang Chu, mình hơi sợ hãi.”

Sở Ngữ Vi đều muốn khóc lên rồi.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này thì không khỏi cảm thấy mình hơi quá đáng, hẳn chỉ muốn trêu ghẹo nàng một chút mà thôi, không ngờ Sở Ngữ Vi lại tưởng là thật.

“Được rồi, trêu bạn thôi, thật ra thì chỉ cần đi theo mình về nhà là được.”

“Không được, ở nhà bạn lại càng không được, bị phát hiện liền xong đời.”

Giang Chu liền bối rối: “Không phải lén lút trở về, mà là quang minh chính đại trở về.”

Lời này vừa dứt, Sở Ngữ Vi ngẩng đầu lên, trong mắt toàn là mờ mịt.

“Bạn nghĩ thử mà xem, nếu như mình dẫn bạn về, thì tương đương với trong nhà có khách, như vậy cha mẹ mình sẽ không nhắc đến chuyện mình giấu họ mua xe nữa, đúng không?”

Sở Ngữ Vi sững sốt một chút: “Hình như cũng đúng.”

Giang Chu đứng lên, vỗ vỗ vai nàng, nói: “Đi thôi, về thôi!”

Khu nhà Thánh Trạch, Giang gia.

Giang Chu lặng lẽ mở cửa, nhìn thoáng qua phòng khách.

Quý bà Viên Hữu Cầm đang kéo tay Hàn Nhu ngồi trên ghế salon xem tivi.

Hai người họ còn vừa xem vừa cười giống như là một đôi mẹ con ruột thịt vậy.

Bên kia, Giang Hoành Sơn đang cầm chổi lông gà đi qua đi lại trong phòng khách.

“Tên nhóc thối này, chưa giải thích gì mà đã lén ra ngoài rồi, chờ nó về xem tôi có dạy dỗ nó một trận không.”

Hàn Nhu thấy hơi bận tâm: “Anh trai vẫn luôn rất tốt, chỉ là anh ấy sợ hai người lo lắng nên mới chưa nói thôi.”

Giang Hoành Sơn dừng bước: “Nhu Nhu, con không cần cầu xin cho thằng nhóc thối này.”

“Nhưng anh trai cũng mua rồi, cũng không thể trả lại mà.”

“Điều quan trọng không phải là mua hay không mua, mà là nó mới cầm bằng được một tháng mà đã dám lái xe trên đường cao tốc rồi, lại còn chở thêm hai bạn học nữa, chẳng may có chuyện gì xảy ra thì làm sao bây giờ?”

Hàn Nhu suy nghĩ một chút: “Con thấy kỹ thuật lái xe của anh trai cũng rất tốt.”

“Vậy cũng không được, thằng nhóc chết tiệt này càng ngày càng không có vương pháp, không cho nó một bài học thì sau này cái gì nó cũng dám làm.”

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu giả vờ đẩy cửa: “Con về rồi đây.”

“Thằng nhóc thôi, con còn dám về à?”

“Không sai, chính là trở về, mà còn nghênh ngang về nữa kia.”

Giang Hoành Sơn giờ chỗi lông gà lên còn chưa hạ xuống, liền thấy Sở Ngữ Vi ở sau lưng của Giang Chu.

Lúc này, Giang Chu đang cúi đầu, hai gò má đỏ bừng.

Tuy rằng nàng đã từng đi theo cha đến đây một lần, nhưng lần này mới đúng nghĩa là một mình tới cửa.

“Cháu chào hai bác.”

Hai vợ chồng già nghe thấy tiếng này thì lập tức thay đổi sắc mặt.

Khá lắm, con trai mình lại dùng chiêu này rồi?

Cứ hễ bị mắng là sẽ kéo người về nhà.

Trước kia thì lừa gạt em họ đến, sau này còn chọn cả người qua đường, lần này thì trực tiếp mang con gái nhà Sở gia về rồi.

Vẫn là mùi vị quen thuộc, phối phương quen thuộc.

Có điều, đúng là có Sở Ngữ Vi ở đây thì bọn họ cũng không tiện nói gì.

Hiện giờ Giang Chu cũng lớn rồi, không thể đối xử như trẻ con nữa, nhất là trước mặt bạn học nữ của nó.

Nếu coi nó là trẻ con thì sẽ làm nó tự ái.

“Ngũ Vi đến rồi à, mau mau vào ngồi đi.”

“Cảm ơn bác.”

Sở Ngũ Vi ngồi xuống ghế sa lon, tại bên trái Hàn Nhu.

Giang Chu cảm thấy vấn đề đã được giải quyết, vì vậy liền đẩy hai người ra để ngồi vào giữa.

“Vậy mới đúng chứ, người một nhà phải vui vẻ hòa thuận như vậy mới được.”

“Cả ngày đánh đánh giết giết còn ra thể thống gì, nào nào, chúng ta cùng xem ti vi thôi.”

Giang Chu nói xong thì cầm điều khiển từ xa, tùy tiện mở một kênh.

Kết quả rất trùng hợp, trên ti vi đang chiếu “Tiên kiếm kỳ hiệp 3”.

Trùng hợp nhất là, tập này chiếu đoạn Long Quỳ và Tịch Dao đối chọi gay gắt ở trong tòa miếu hoang đổ nát.

...

Long Quỳ: “Ta cảnh cáo ngươi, đừng có ý đồ với hần, bằng không ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Tịch Dao: “Chỉ bằng ngươi?”

Long Quỳ: “Ta và hần là người thân mật nhất thiên hạ này, bất cứ kẻ nào cũng không sánh bằng, ngươi đừng hòng phá hoại tình cảm của bọn ta.”

Tịch Dao: “Buồn cười, ngươi chỉ là một con nha đầu quê mùa mới nhảy ra vào ngày hôm nay, liền yêu thương nhớ nhung rồi à? Ngươi cho rằng ngươi là ai?”

...

Chương 111: Gọi Sở Ngũ Vi đi khách sạn! (3)

Ba người xem đến đây liền ăn ý mà liếc nhau một cái.

Giang Chu nhanh chóng đổi kênh khác, dừng lại ở kênh tin tức thời gì.

Hai vợ chồng già chứng kiến cảnh trước mắt thì bỗng nhiên thấy hơi cảm động.

Thời đại này chỉ có thể sinh một đứa con.

Đứa con đầu lòng, Giang Chu lại là con trai, cho nên bọn họ liền mất đi cơ hội có một đứa con gái.

Lúc này, nhìn thấy ba đứa nhỏ, hai vợ chồng nhất thời cảm thấy rất ấm lòng, có cả nam lẫn nữ là tâm nguyện của biết bao nhiều cặp cha mẹ chứ.

Vì vậy, hai vợ chồng già hai mắt đầm lệ mông lung, cũng quên mất chuyện phải cho Giang Chu một bài học.

Hôm sau, giữa trưa.

Dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của Trần Uyên Oánh, Sở Hùng đành phải mời bốn người nhà Giang Chu đi đến Kim Đỉnh Hiên ăn cơm.

Giang Chu lái xe, đưa cha mẹ và Hàn Nhu đi đến nhà hàng.

Lúc này, ba người Sở gia đã chờ ở bên trong rồi, tiếp đó lại là một trận hàn huyên.

Hỏi tình hình công việc, tâm sự chuyện cũ...

Trong quá trình này, Trần Uyên Oánh vẫn nhìn chăm chăm vào Giang Chu để quan sát, bà cũng không tin Giang Chu này còn có thể đẹp như một đóa hoa, khiến cho con gái bà mở miệng ngậm miệng đều là Giang Chu.

Ngày hôm qua, con gái bà lại qua nhà tên nhóc này chơi đến nửa đêm, khuyên mãi mới trở về nhà, giờ bà được nhìn thấy, thì cũng không cảm thấy có gì đặc biệt.

“Giang Chu, cháu đã tìm được bạn gái ở trường học chưa?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Không có đâu dì, trọng tâm của cháu bây giờ là học tập và sự nghiệp.”

Trần Uyên Oánh cảm thấy khá hài lòng với câu trả lời này: “Đúng thế, dì cũng thấy nhiệm vụ hàng đầu của học sinh là học tập cho giỏi.”

“Không sai, yêu đương chỉ làm lãng phí tuổi thanh xuân, không có chút trợ giúp nào cho học tập cả.”

“Không ngờ cháu cũng có giác ngộ này, đúng là hiếm thấy nha.”

Giang Chu đầy mặt khiêm tốn: “Cháu cho rằng, người đang ở tuổi nào thì nên làm chuyện thích hợp với tuổi đó, ở tuổi của bọn cháu bây giờ, học tập là thích hợp nhất.”

Trần Uyên Oánh lại kinh ngạc lần nữa: “Giang Chu, cháu tổng kết rất tốt, người chính là như vậy, nên làm cái gì thì làm cái đó.”

“Nào nào, dì, cháu mời dì một chén, cuối cùng cháu cũng gặp được tri kỷ rồi!”

“Có nội hàm, lại biết lễ phép, đứa bé Giang Chu này, khẳng định sẽ có tiền đồ.”

Sở Ngữ Vi nghe cuộc đối thoại của hai người thì cũng rất vui vẻ.

Khi đến đây thì nàng còn hơi lo lắng, sợ mẹ mình sẽ kể với Giang Chu vài lời không nên nói, nhưng không ngờ hai người lại nói chuyện hợp nhau như vậy.

Còn có chuyện gì vui vẻ hơn chuyện cha mẹ mình khen ngợi người mình thích đây?

Cùng lúc đó, Hàn Nhu tiến đến bên tai Giang Chu: “Anh, anh nói mấy câu này mà không thấy ngượng sao?”

Giang Chu nhỏ giọng nói: “Đây là lời nói dối thiện ý, vừa nhìn đã biết mẹ Sở Ngữ Vi để dò xét anh rồi.”

“Hai người cũng không có gì, vì sao mẹ Sở Ngữ Vi lại bỗng nhiên muốn thử anh?”

“Anh cũng không biết, có thể là do anh quá đẹp trai rồi.”

Hàn Nhu bĩu môi một cái: “Nếu Sở Ngữ Vi là con gái em, thì em cũng sẽ lo lắng.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Vì sao?”

“Trong miệng anh không có câu nào là thật cả.”

“Vô nghĩa, sao anh lại chưa bao giờ nói thật?”

“Có sao? Anh lấy ví dụ cho em xem nào.”

Giang Chu nhìn Hàn Nhu: “Anh sẽ coi em là em gái ruột.”

Hàn Nhu hơi ngẩn người ra, bỗng nhiên cắn môi: “Đã nói nhiều lần rồi, em tin rồi mà.”

“Đến Lâm Giang hai ngày rồi, cảm giác thế nào?”

“Vui vẻ, là thời điểm vui vẻ nhất từ khi chào đời đến giờ, gần bằng với lần ở nhà hàng tây Cá Voi.”

Cùng lúc đó, Trần Uyển Oánh tò mò nhìn Hàn Nhu: “Chị dâu, Hàn Nhu thật sự là con gái của hai người à?”

Viên Hữu Cầm đặt đĩa xuống, liếc nhìn Hàn Nhu: “Nhu Nhu, mẹ nói được không?”

“Được ạ, vì con sẽ không thấy khó chịu nữa.”

Vì vậy, mười phút sau, trong phòng riêng đã có hai người phụ nữ đang gạt lệ, đau lòng nhìn Hàn Nhu.

Nhất là Trần Uyển Oánh, bởi vì nhà bà cũng chỉ có một cô con gái là Sở Ngữ Vi, cho nên bà cũng cảm động lây cho hoàn cảnh của Hàn Nhu.

Đồng thời, ấn tượng của Trần Uyển Oánh đối với Giang Chu cũng tăng mạnh.

Mặc dù đứa bé này không quá đẹp trai, nhưng lại rất ấm áp.

Biết thương người, còn trọng tình trọng nghĩa.

Thời đại này, thật sự là không dễ tìm người như vậy.

“Giang Chu, cháu còn nhỏ mà đã biết tình người ấm lạnh, rất khó được đấy, dì thật sự rất thích người như vậy.”

Giang Chu nhanh chóng đứng lên: “Dì, cháu chỉ làm một chút chuyện nhỏ thôi.”

Trần Uyển Oánh một bên cảm thán, một bên gạt lệ: “Nếu như Ngữ Vi nhà dì cũng có thể trưởng thành như cháu thì tốt rồi, dì chỉ sợ con bé chịu thiệt ở bên ngoài thôi.”

Hả?

Lời này có chút không đúng rồi.

Sẽ không lại hy vọng mình chiếu cố Sở Ngữ Vi đấy chứ?

Mình rất bận rộn mà!

Giang Chu nhanh chóng tăng hăng một cái, quyết định chặn đường: “Thật thì bạn học Sở cũng rất tự lập, không cần người khác phải chiếu cố.”

Trần Uyển Oánh vui mừng gật đầu: “Vậy là tốt rồi, có Giang Chu cháu chiếu cố Ngữ Vi thì dì cũng yên lòng rồi.”

Chờ đã!

Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Rõ ràng mình đã chặn đường rồi cơ mà!

Tại sao dì vẫn cứ không bỏ qua cho mình?

Hắn căn bản là không nói sẽ chiếu cố Sở Ngữ Vi mà!

Cùng lúc đó, Sở Ngữ Vi cũng ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Giang Chu, trong mắt có vài phần ai oán.

Chương 112: Thuận tay hỗ trợ phá án, đừng liếm!

Bữa tiệc được hơn phân nửa.

Bầu không khí càng ngày càng vui vẻ, đang nâng ly cạn chén, thì điện thoại di động của Sở Hùng lại reo lên, từ đầu đến giờ đã reo không dưới 10 lần.

Mỗi một lần, vẻ mặt của Sở Hùng lại càng nghiêm túc hơn một lần.

Xem ra, vụ án này có vẻ như rất khó khăn.

Cũng chính vì vụ án khó khăn này, nên Sở Hùng mới không có thời gian đi đón Sở Ngữ Vi.

Nhưng trong thời gian ăn cơm mà điện thoại vẫn reo suốt, điều này khiến cho Trần Uyển Oánh bất mãn.

“Sở Hùng, nhà chúng ta đang mời cả nhà Giang Chu ăn cơm, ông không thể tắt điện thoại di động đi à?”

Sở Hùng nhất thời hiện lên vẻ xấu hổ: “Xin lỗi mọi người, dạo này thật sự bận rộn quá, mấy vụ án chưa phá được, mà cấp trên lại thúc giục suốt.”

Giang Hoàng Sơn lập tức khoát tay: “Em dâu, Lão Sở là cảnh sát, bận rộn cũng không có gì đáng trách, mọi người đều hiểu mà.”

“Kết hôn hơn hai mươi năm rồi mà ông ấy vẫn như vậy, ngay cả thời gian đi đón con gái cũng không có, không biết sao ngày xưa em lại nhìn trúng ông ấy nữa?”

“Uyển Oánh, tôi cũng hết cách mà, nếu lần này cũng có một tên nhóc bằng lòng cung cấp manh mối như Giang Chu lần trước, thì tôi còn cần bận rộn như vậy sao?”

Trần Uyển Oánh nguýt chồng mình một cái: “Ông chỉ biết mượn cớ mà thôi!”

Sở Hùng tặng hăng một cái: “Được rồi được rồi, không nói nữa, dùng cơm dùng cơm.”

“Đúng thế, em dâu, chúng ta ăn cơm trước, nói chuyện khác đi.”

Giang Chu suy tư một chút, thản nhiên nhìn về phía Sở Hùng: “Chú Sở, là vụ án chặt xác ở con sông bên đường nam à?”

Sở Hùng hơi sững sờ: “Cháu cũng xem tin tức à?”

“Cháu về nhà mấy ngày, mà ngày nào ti vi cũng nhắc đến, muốn không biết cũng khó.”

“Haiz! Vụ án này không có nhiều manh mối, thi thể cũng không hoàn chỉnh, bây giờ căn bản là không tìm được bất cứ thứ gì liên quan đến thân phận của nạn nhân, tổ trình sát hình sự đang đau đầu gần chết luôn.”

Sở Hùng bắt đầu mở máy hát, ông vừa uống rượu vừa nói, biểu cảm có thể hình dung là nghiền răng nghiền lợi.

Vụ án này hết sức phức tạp, mà lại có rất ít manh mối, nhưng cấp trên lại mặc kệ tất cả chuyện này, chỉ ra lệnh, cho một họ 1 tháng để phá án.

Đến tận bây giờ, bọn họ còn chưa tìm được bất cứ manh mối hữu dụng nào, họ cũng đang vì thế mà vắt hết cả tế bào não ra để suy nghĩ.

Giang Chu yên lặng một chút: “Phát hiện thi thể không hoàn chỉnh của một phụ nữ ở bên bờ sông, đúng không?”

“Đúng thế, trên người chỉ quần một cái bao tải dứa, không có gì khác, điều này khiến cho chúng ta không thể xác định được thân phận của nạn nhân.”

“Không thể dựa vào hãng sản xuất của bao tải dứa để điều tra sao?”

Nhắc đến cái này Sở Hùng liền vỗ bàn: “Đó chỉ là một cái bao tải bình thường, nơi nào cũng có.”

Giang Chu nâng chén trà lên: “Manh mối khác thì sao? Ví dụ như hình xăm, sẹo...”

“Những thứ này thì không có, có điều, phát hiện lông vũ của một loài chim ở trong lỗ mũi của nạn nhân.”

“Có phải là trại chăn nuôi không?”

“Bọn chú cũng đoán thế, thế nhưng đi hỏi vài trại chăn nuôi rồi, vẫn không thu hoạch được gì.”

Giang Chu gật đầu, suy tư một lúc lâu rồi mới mở miệng: “Lông vũ nha, không nhất định phải ở trong trại chăn nuôi mới có.”

Sở Hùng vẫn lắc đầu: “Chúng ta cũng đi hỏi mấy nhà nuôi trồng nhỏ lẻ, cũng không có manh mối gì.”

“Chú Sở, cháu suy luận một chút, chú cứ coi như là nghe chuyện đùa đi, được chứ?”

“Được chứ, bây giờ bọn họ cũng đang cần dân chúng cung cấp manh mối mà.”

Cũng đủ rồi nhỉ, có thể dẫn ánh mắt của chú Sở đến hiện trường gây án rồi.

Giang Chu đã xem qua vụ án này ở kiếp trước, hắn chậm rãi mở miệng.

“Trước đây, cháu đi chơi với bạn thì đi qua thôn Hoàng Tê, cháu nhớ bên đó có một hăng chế biến áo lông.”

“Cha mẹ cháu còn từng đi qua đó mua quần áo, mua ở nơi đó rẻ hơn nhiều, hơn nữa còn là lông thật.”

“Nhà máy này nằm ở trên thượng du của sông bên đường nam, hơn nữa, bọn họ cũng dùng bao tải dứa.”

“Lông vũ gia công qua càng nhẹ hơn, càng dễ hít phải hơn, đúng không?”

Người nói như vô tâm, nhưng người nghe lại hữu ý.

Sở Hùng lập tức sững sờ ngay tại chỗ.

Điều thuốc trên ngón tay vẫn đang cháy hừng hực, dường như sắp đốt cả vào tay rồi.

Áo lông...

Bao tải dứa...

Thượng du sông...

Móa! Cái đêch!

Thành phố Lâm Giang còn có nơi thích hợp hơn để gây án sao?!

Nếu không phải Giang Chu nhắc đến, thì ông hoàn toàn không biết thôn Hoàng Tê có một nhà máy như vậy.

“Chú Sở?”

“Lão Sở?”

Sở Hùng một sâu một hơi, cầm quần áo lên rồi rời đi: “Mọi người ăn trước đi, tôi phải trở về cục một chuyến.”

Trần Uyển Oánh vô cùng tức giận: “Ông lại nói vớ vẩn cái gì thế!”

“Không có gì, Uyển Oánh, Lão Sở có việc thì để ông ấy đi thôi.”

“Chị dâu, thật xin lỗi, để mọi người chế giễu rồi, lần sau em sẽ mời riêng, không cho ông ấy theo nữa!”

Viên Hữu Cầm lập tức vỗ vỗ tay bà: “Lần sau mang Ngũ Vi đến nhà chị ăn cơm, chị sẽ tự mình xuống bếp.”

Chương 113: Thuận tay hỗ trợ phá án, đừng liếm! (2)

Giang Hoàng Sơn gật đầu: “Đúng vậy, chị dâu em làm cơm rất ngon đấy, đúng không Nhu Nhu?”

“Vâng!” Hàn Nhu rất nể tình: “Lần đầu tiên con ăn xong thì đã thích rồi.”

Cùng lúc đó, Giang Chu giơ chén trà lên nhấp một ngụm, hẩn bình tĩnh nhìn mấy người trò chuyện.

Tất nhiên hẩn biết hung thủ của vụ án chặt xác này là ai.

Dù sao hẩn cũng là người xuyên việt nha.

Chỉ là hẩn không thể trực tiếp nói hung thủ là ai cho Sở Hùng biết, làm như vậy thì không khỏi quá dọa người.

Cho nên, đầu tiên hẩn giả vờ tò mò, sau đó lại cung cấp vài manh mối hữu dụng.

Chờ manh mối đủ rồi, thì hẩn lại dẫn đạo về phía nhà máy gia công áo lông ở thôn Hoàng Tê.

Có cái manh mối này, Sở Hùng nhất định sẽ ý thức được.

Thành phố Lâm Giang này không có hiện trường gây án nào thích hợp hơn nơi đó cả.

“Giang Chu, Hàn Nhu, hai đứa đang nghĩ gì thế, mau ăn đi.”

“Dì, cháu đang ăn đây, từ đầu đến giờ cháu vẫn ăn không ngừng mà.”

“Đúng vậy nha, dì, cháu cũng ăn no lắm rồi.”

Lại qua một giờ.

Tiệt tòn, mọi người ai về nhà nấy.

Trên đường về, Giang Chu ngửa đầu nhìn bầu trời.

Người, có đôi khi không phải tất cả mọi chuyện đều là vì mình.

Bản thân mình trọng sinh trở về, gây dựng sự nghiệp và tán gái, cả hai đều là mục đích tư nhân.

Thế nhưng hỗ trợ phá án cũng coi như là làm chuyện tốt cho xã hội nha.

Bốn ngày sau, vụ án chặt xác ở con sông bên đường nam đã được phá.

Người chết là nhân viên trong nhà máy chế biến áo lông ở thôn Hoàng Tê, 36 tuổi, mà hung thủ thì là quản đốc của nhà máy này.

Vụ án phát sinh, vì nạn nhân đã cười nhạo tôn nghiêm đàn ông của hung thủ, sau đó bị hung thủ giận dữ dùng gạch vỡ tay giết chết, vì che giấu tội ác của mình, nên hung thủ đã dùng máy cắt trong xưởng để xử lý thi thể.

Sau đó lại chia thi thể làm năm phần, phân biệt vứt xuống sông, thả xuống giếng, chôn, vứt, cho chó ăn.

Tổ trọng án phát hiện máu của nạn nhân ở tay cầm máy cắt trong nhà máy áo lông, cũng phát hiện cái áo có dính máu của nạn nhân trong nhà của quản đốc Lưu xxx.

Dưới chứng cứ vô cùng xác thực, hung thủ Lưu xxx đã nhận tội, dựa theo những gì hung thủ nói, thì hung thủ và nạn nhân đã có quan hệ tình nhân trong thời gian dài, nhưng bởi vì năng lực đàn ông không tốt, cho nên thường xuyên bị cười nhạo...

Bởi vì manh mối đầy đủ, tội phạm cũng đã thú tội.

Quản đốc Lưu xx đã bị sở cảnh sát thành phố Lâm Giang đưa ra công tố, mà dựa theo tin tức được tiết lộ từ sở trưởng, nhờ một sinh viên về quê thăm nhà đã cung cấp mạch suy nghĩ rất quan trọng nên mới phá được vụ án này.

Mà người sinh viên đại học này lại chính là vị học sinh cấp ba đã từng trợ giúp cảnh sát bắt được tội phạm Vương Đại Hải, nhưng lần này vị sinh viên này vẫn không muốn công khai thân phận của mình.

Người này chỉ để lại một manh mối cho mọi người đoán, đó chính là bản thân cậu ta vô cùng đẹp trai.

Sau khi tin tức này được phát, nhất thời tạo thành oanh động không nhỏ.

Trong thời gian này, có vô số người đều thảo luận chuyện này ở các diễn đàn.

Bọn họ cho rằng, vị sinh viên đại học này, chắc là một thần đồng có hứng thú với phương diện trinh thám từ nhỏ.

Giống như là thám tử lừng danh Conan vậy, tư duy nhanh nhạy, logic rõ ràng, hơn nữa còn can đảm thận trọng.

Cũng chính vì vậy, mà cậu ta có thể trợ giúp cảnh sát phá án.

Tất cả mọi người đều muốn biết thân phận của người này, thậm chí còn có người chuyên môn lập topic để thảo luận về chuyện này.

Sở Hùng lại bày tiệc rượu để mời nhà Giang Chu ăn cơm lần nữa.

“Giang Chu, cháu học tài chính và kinh tế thì thật đang tiếc!”

“Nếu không có cháu thì vụ án này sẽ không được phá nhanh như vậy đâu, chắc chắn chú cũng sẽ bị phạt.”

Sở Hùng vừa cảm thán vừa vỗ bả vai Giang Chu.

Ông cũng không biết đầu óc tên nhóc này thế nào, chỉ suy nghĩ một lát mà đã nhận ra được vài điểm quan trọng nhất rồi.

Giang Chu hết sức khiêm tốn: “Chú Sở, cháu cũng chỉ đoán bừa thôi.”

“Điều này chứng tỏ tên nhóc cháu rất thông minh, có thiên phú, bằng không thì cũng không thể nghĩ ra được mà đoán.”

Giang Hoàng Sơn lập tức xua tay: “Ông đừng khen thẳng nhóc thối này nữa, khen nữa là đuôi nó vênh lên tận trời đấy.”

Sở Hùng không đồng ý: “Tôi thật sự rất thích tên nhóc này, hay là thế này đi, cháu tốt nghiệp xong thì đi theo chú đi.”

“Làm cảnh sát?”

Đúng lúc này, ai ngờ Sở Ngữ Vi bỗng nhiên mở miệng:

“Không được, tuyệt đối không thể làm cảnh sát!”

Sở Hùng hơi sững sờ: “Vì sao?”

“Cha ngày nào cũng phải tăng ca, ngay cả thời gian đưa con đi học cũng không có, bây giờ lại còn muốn rủ Giang Chu đi làm cảnh sát nữa.”

“Tăng ca thì làm sao? Tuổi trẻ là phải xông pha mà.”

Sở Ngữ Vi lắc đầu nguây nguây.

“Nếu như Giang Chu cũng giống như cha, sau này con... A không, là vợ của Giang Chu sẽ rất khổ sở nha.”

Trần Uyên Oánh cũng rất tán thành: “Nếu không phải vì con gái, tôi đã muốn ly hôn với ông rồi.”

Sở Hùng thở dài, uống một hớp rượu, ông cũng biết thì nợ gia đình nhiều lắm, cho nên cũng không có tư cách phản bác.

Nhưng trong lòng ông cảm thấy, chuyện mình làm là chính xác nhất, nhưng mà ai có thể hiểu được chứ?

Ai?

Giang Chu có thể hiểu.

“Ngữ Vi, sau này không thể nói chuyện với cha bạn như vậy nữa.”

“Cha bạn là vì ai chứ? Là vì thành phố của chúng ta, là vì mỗi một người dân chúng.”

“Không có những cảnh sát có trách nhiệm như chú Sở, thì chúng ta nào có hạnh phúc và bình an như bây giờ.”

Nghe thấy Giang Chu phát biểu, Sở Ngữ Vi ngoan ngoãn ở một tiếng, sau đó chậm rãi cúi đầu.

Đồng thời, Giang Chu cũng nhìn về phía Trần Uyên Oánh.

Hắn thở dài, mở miệng nói: “Dì à, chú Sở cũng không dễ dàng gì!”

Trần Uyên Oánh liếc mắt nhìn Sở Hùng: “Ông ấy còn tưởng rằng, trái đất thiếu ông ấy thì sẽ không quay nữa, cho nên mới cần liều mạng như vậy!”

“Nhưng mà... phải có những người chống đỡ gánh nặng cho chúng ta, thì chúng ta mới có ngày tháng hạnh phúc yên bình.”

Những lời này để cho Sở Hùng và Trần Uyên Oánh sống sờ sờ tại chỗ.

Không sai!

Bạn cảm thấy cuộc sống an nhàn, phơi nắng ấm áp cũng rất hạnh phúc, nhưng vì sao chúng ta lại có cuộc sống như vậy?

Đó là vì có vô số người đã trải qua các cuộc chiến ác liệt, giờ phút phút bảo vệ chúng ta!

Sở Hùng chưa từng nghĩ đến, vậy mà lại có người hiểu nghề nghiệp của mình như vậy, ông thật sự rất cảm động.

Một người trưởng thành 46 tuổi mà như sắp chảy nước mắt, ông rất muốn để Giang Chu tốt nghiệp xong thì đi theo mình.

Thế nhưng mà, giờ phút này ông cũng hiểu tâm tư của con gái mình, ông từng này tuổi rồi, liếc mắt qua là biết ngay ai thích ai, ai ghét ai.

Con gái của mình đã muốn gả cho Giang Chu làm vợ rồi, sợ Giang Chu sẽ suốt ngày chỉ biết công việc, không chăm lo cho gia đình như mình.

Nếu đã vậy... không đi theo mình, vậy thì làm con rể của mình được!

Dù sao đều là người nhà, lúc nào cũng có thảo luận tình tiết vụ án!

Sở Hùng nghĩ đến đây thì móc một phong bì từ trong túi ra.

“Đúng rồi, Giang Chu, đây là 200 ngàn, coi như là tiền cục thưởng cho cháu vì đã cung cấp manh mối.”

Giang Chu để đũa xuống: “Cháu không cần số tiền này đâu, chú Sở mang đi quyên góp cho cháu đi.”

Tất cả mọi người đều hơi sửng sốt: “Quyên góp?”

“500 ngàn trước kia là vì cháu muốn gây dựng sự nghiệp, nhưng trong tay lại không có tiền, cho nên mới lấy.”

“Hiện giờ hạng mục của cháu đã đi vào quỹ đạo, nên không cần số tiền này nữa.”

“Không lâu sau, cháu có thể kiếm được nhiều cái 200 ngàn, cho nên, vẫn nên quyên góp số tiền này cho những người cần nó đi.”

Mọi người nghe thấy câu này thì đều sửng sốt, đứa bé này... thật sự là khiến người ta bất ngờ.

Vừa ấm áp lại vừa tốt bụng, quả thật là ấm áp đến tận đáy lòng.

Trong thế hệ trẻ này, có ai có thể so sánh sao?

Hai vợ chồng Viên Hữu Cầm và Giang Hoàng Sơn cũng cảm động rơi nước mắt, bọn họ bồi dưỡng Giang Chu nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng không uổng phí, tên nhóc thối này cuối cùng cũng trưởng thành!

Bọn họ chưa bao giờ kỳ vọng Giang Chu trở thành người trên người, mà chỉ hy vọng Giang Chu có thể làm người tốt, có cuộc sống an bình.

Hiện giờ, xem ra họ có thể yên tâm rồi.

“Giang Chu, sao bạn lại tốt như vậy chứ!”

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu với ánh mắt đầy sao, hai mắt long lanh ngập nước.

Giang Chu nhỏ giọng: “Bình thường thôi, đừng liêm.”

“Nhưng mà mình muốn liêm...”

“Sau này lại nói, giờ nhiều người.”

Lúc này, Hàn Nhu cũng nhích lại gần: “Anh, anh nhất định là do ông trời phái xuống để làm mọi người cảm động.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Em nói như vậy cũng không sai, anh đúng là do ông trời phái xuống đấy.”

Sau một đêm, thành phố Lâm Giang lại có tin tức mới.

Tất cả diễn đàn trò chuyện to to nhỏ nhỏ trong thành phố Lâm Giang đều nổ tung.

Vị sinh viên trợ giúp phá án lại không nhận tiền thưởng.

Người này đem 200 ngàn tiền thưởng quyên tặng cho cơ cấu dưỡng lão của thành phố.

Chuyện này khiến cho đám dân mạng càng thêm điên cuồng.

Bọn họ nhất định phải tìm ra người này!

Hiện giờ bọn họ đã nắm được một ít manh mối, ví dụ như người này đã nói là mình rất đẹp trai, vậy người này chưa chắc đã đẹp trai, nhưng nhất định là tự luyện!

Trừ cái đó ra, có người suy đoán ra, vị này tốt nghiệp từ trung học phổ thông thành nam, bởi vì bọn họ điều tra được, con gái của Sở Hùng cũng tốt nghiệp từ trường này, hơn nữa, nàng cũng vừa tốt nghiệp năm nay.

Mặc dù chuyện này không có đạo lý và chứng cứ gì cả, thế nhưng trực giác của tất cả mọi người đều cho rằng, phương hướng này hoàn toàn không có vấn đề.

Người này tốt nghiệp từ trung học phổ thông thành nam, hơn nữa, rất có thể còn là bạn học cùng lớp của con gái Sở Hùng.

Chương 115: Trang bức nha, không cần chủ động!

Ban đêm, ánh trăng lạnh lẽo.

Giang Chu ngồi trước bàn máy tính, vừa viết chữ vừa lẩm bẩm, thần thái vô cùng nghiêm túc.

Khi suy tư còn nhịn không được mà vò đầu bứt tai.

“Bilibili??”

“Không được, Bilibili đã ghi danh tháng 6 năm 09 rồi, chắc hẳn không cướp được nhãn hiệu.”

“Ồ được rồi, còn có Vương Giả Vinh Diệu, Hòa Bình Tinh Anh, Nguyên Thần... vẫn chưa bị đăng ký!”

“...”

Giang Chu giơ tờ giấy của mình lên, soi dưới ngọn đèn.

Ủm, tuy tờ giấy này chỉ viết vài chữ, nhưng giá trị của nó đã vượt qua 10 triệu.

Ngày mai cầm tiền đi cục công thương đăng ký là được, sau này lại bán cho người khác là xong.

Tiền, thật cmn dễ kiếm.

Cùng lúc đó, Hàn Nhu đẩy cửa đi vào.

Nàng mặc một chiếc váy ngủ có dây đeo vai màu trắng, len lén đi đến gần Giang Chu.

Da thịt nàng trắng nõn như mỹ ngọc nõn nà, ngay sau đó, nàng liền vươn tay từ phía sau, bịt mắt của Giang Chu.

“Đoán xem ta là ai?”

Giang Chu đặt tờ giấy xuống: “Người mù này, là tiểu Tô Nam à?”

Hàn Nhu nhú mào: “Không phải, làm sao Tô Nam có thể ở đây được.”

“Vậy thì chính là Hoàng Kỳ rồi, nửa đêm cô đơn, nên len lút bắt xe đến đây tìm.”

“Anh, anh thật nhảm chán!”

Hàn Nhu buông tay ra, đi qua ngồi xuống bên giường Giang Chu.

Sau đó, nàng cầm lấy quyển tạp chí ở đầu giường, nhìn thoáng qua một chút, thì sắc mặt đã đỏ bừng.

Giang Chu quay đầu nhìn nàng: “Đã muộn như vậy rồi mà còn không ngủ, tìm anh có chuyện gì?”

“Tìm anh chơi thôi, Tik Tok, Wechat... mấy cái này là cái gì?”

“Anh cảm thấy mấy cái tên này rất có tương lai, mà trong tay đang có chút tiền rảnh rồi, cho nên đang định đi đến cục công thương đăng ký.”

“Sau đó thì sao?”

“Nếu như sau này có người muốn dùng cái tên này, thì sẽ phải mua quyền nhãn hiệu từ tay anh.”

Hàn Nhu nghe không hiểu, vì vậy chớp chớp mắt: “Em vừa tán gẫu với mẹ.”

Giang Chu uống hớp nước: “Mẹ lại nói xấu anh rồi hả?”

“Không phải, mẹ cho em tiền lì xì, bên trong có tám 8000 đồng, em không dám nhận.”

“Bao nhiêu tiền?!”

“Tám ngàn!”

Giang Chu nghiêng răng nghiêng lời: “Quý bà xinh đẹp Viên Hữu Cầm này quá thiên vị! Qua năm mới anh chỉ được có 50 đồng tiền mừng tuổi.”

Hàn Nhu cắn môi một cái: “Mẹ nói là giàu nuôi gái, nghèo nuôi trai, nhưng mà rõ ràng em không phải ruột thịt...”

...

Bầu không khí bỗng nhiên yên lặng.

“Em cảm thấy chuyện này quan trọng như vậy sao?”

“Không quan trọng sao?”

Giang Chu thở dài, quay người nói: “Tại sao phải nhắc nhở mình từng giây từng phút rằng, em không phải người nhà của anh?”

Hàn Nhu vẫn là tâm sự nặng nề: “Em vốn không phải người nhà thật, là giả mà.”

“Nếu như em còn nói như vậy, anh sẽ nổi giận thật đấy.”

“Đừng mà anh...”

“Em không chấp nhận tiền lì xì, chứng tỏ em không muốn làm em gái anh, cũng không muốn làm con gái gia đình này.”

Hàn Nhu lập tức trở nên hoảng hốt: “Em không có mà, em không có ý đó mà, chuyện này đối với em mà nói đã là rất tốt rồi.”

Giang Chu châm điều thuốc lên rít vài hơi: “Quan trọng là bọn họ sẽ nghĩ như vậy, chắc là bây giờ mẹ anh còn đang lau nước mắt kìa.”

“Nhưng mà em cảm thấy không nên cầm tiền lì xì này thật mà.”

“Em gái, sẽ có một ngày họ già đi, mà em cũng sẽ có ngày tốt nghiệp, đúng không?”

Hàn Nhu hơi sững sờ: “Có ý gì?”

Giang Chu vỗ cái đầu nhỏ của nàng: “Em đi làm, có thể hiếu kính tiền cho cha mẹ nha.”

“Có thể như vậy sao?”

“Nếu có một ngày họ ngã bệnh, em không chê bọn họ là tốt rồi.”

“Đương nhiên sẽ không!”

“Vậy em còn có gánh nặng gì nữa? Mau đi lấy tiền lì xì đi.”

Hai mắt Hàn Nhu sáng lên, lập tức chạy ra khỏi phòng ngủ của Giang Chu.

Cũng không lâu lắm, cửa phòng Giang Chu lại bị đẩy ra lần nữa.

Hàn Nhu cầm cái lì xì rất dày, vui vẻ nhảy nhót vào phòng.

“Anh, em lấy được rồi, tám ngàn đồng nha.”

Giang Chu nở nụ cười: “Nào, gặp mặt là có phần, mỗi người một nửa!”

Hàn Nhu bỗng nhiên lùi lại vài bước: “Anh nghĩ hay lắm, em mới không cho anh, có điều, ngày mai có thể mời anh ăn cơm.”

“Được, anh biết một nhà hàng, trung bình một người bốn ngàn.”

“Như anh thật sự rất quá đáng đây.”

Giang Chu lắc lắc cái cổ mồi: “Em gái, hãy nghe anh nói một câu.”

Hàn Nhu hơi ngược mặt lên: “Cái gì?”

“Anh biết em chịu khổ từ nhỏ, thế nhưng những gì em đã mất đi, sẽ có một ngày trở lại bằng một loại phương thức khác, khi nó trở về thì em không cần phải sợ, bởi vì nó đã chứng minh là em đáng giá nhận được rồi.”

Hai mắt Hàn Nhu bỗng nhiên ướt át: “Cảm ơn anh, anh trai!”

“Hay là đêm nay ngủ luôn ở đây? Anh trai bù đắp nốt tình thương cho em?”

“Ha ha ha, anh ăn rằm đi.”

Hàn Nhu đỏ mắt, đứng dậy đi về phòng ngủ của mình.

Rạng sáng ngày hôm sau.

Ánh nắng ôn hòa, không còn khô nóng như giữa mùa hè nữa.

Sáng sớm Giang Chu đã đi cục công thương, bận rộn nửa ngày, cũng đã đăng ký được Tik Tok, Wechat...

Chỉ cần là những nhãn hiệu có thể kiếm được rất nhiều tiền ở kiếp trước, thì hẳn đều thử đăng ký một lần.

Mỗi một nhãn hiệu 270 đồng, trên 10 cái thì mỗi một nhãn hiệu sẽ thu thêm 30 đồng là 300 đồng một cái.

Trừ phi mấy công ty này đổi tên, bằng không thì những thứ này sẽ trở thành tài phú.

Kiếp trước Giang Chu cũng rất thích chơi game, kết quả bị con chim cánh cụt(Tencent) kia bẫy không ít tiền, hẳn cũng chuẩn bị hãm hại lại một lượt.

Chương 116: Trang bức nha, không cần chủ động! (2)

Tình tình, đúng lúc này, Quách Vĩ gửi tin nhắn QQ đến.

“Buổi họp lớp đổi chỗ rồi, mau đến quán karaoke Vienna.”

“Biết rồi, tôi vừa rời khỏi cục công thương, chạy qua luôn đây.”

“Nhanh lên một chút, đám người này trang bức quá giả, ông mau đến đây chỉnh bọn họ đi.”

Giang Chu khẽ thở dài một cái, lái xi đi Vienna.

Hắn thật sự không có ý định đi đến buổi họp lớp này.

Dù sao nói chuyện với một đám trẻ con ngây thơ cũng không có ý nghĩa.

Nhưng ai biết, chiều hôm qua hắn đánh cược thua tên nhãi con Quách Vĩ này.

Ở con phố bên dưới mới mở một quán bar, nghe nói ở đó rất đông, hơn nữa còn đang khuyến mại, cho nên tối hôm qua hắn và Quách Vĩ đã lén lút đi thử nghiệm một phen.

Hai anh em uống nửa ngày, rất ăn ý mà bắt đầu thưởng thức mỹ nữ, Quách Vĩ nói nhân viên phục vụ buộc tóc đuôi ngựa kia, bên dưới rất mát mẻ, Giang Chu nói là không thể nào, nơi này rất lạnh mạnh.

Kết quả...ha ha.

Đúng là mát mẻ thật, đúng là mở rộng tầm mắt.

Vì vậy, tiền thua cược của hắn chính là, hôm nay phải đi họp lớp.

Sau khi Giang Chu đến quán karaoke Vienna, lại đi vào phòng, người bên trong mới đến được một phần ba.

Cả phòng đều tắt đèn, chỉ có đèn chớp xoay tròn trên đỉnh đầu đang không ngừng bắn phá, các thể loại chém gió vang bên tai không dứt.

“Trường học bọn tôi có một đàn chị, vừa khai giảng đã bắt đầu tán tỉnh tôi!”

“Vậy thì đã là gì, ngày nào đám con trai lớp tôi cũng mời tôi uống trà sữa, phiền chết đi được.”

“Trường tôi có ba cô gái đánh nhau vì tôi, tôi cản lại mà cũng không được.”

“Tôi mở một quán trà sữa ở trường học, kiếm được một khoản nhỏ.”

“Tôi làm gia sư cho một loli trung học phổ thông, cô bé rất sùng bái tôi đấy.”

Quách Vĩ ngồi bên cạnh nghe đến nhe răng nhếch miệng.

Quả cmn giả!

Đám người này cmn chưa xem tiểu thuyết mạng à?

Ngay cả chém gió mà cũng không biết chém nữa!

Không có ảnh làm chứng thì chém cái shxt!

Lúc này, Giang Chu đi vào phòng, ngồi xuống bên cạnh Quách Vĩ: “Chém kinh lắm à?”

“Giang Chu, cuối cùng ông cũng đến.”

“Ừm, vừa đỗ xe xong.”

“Bọn họ chém quá ngu, chả vui tý nào cả, lát nữa ông qua chém cho họ sợ đi!”

“Người vẫn chưa đến đủ, chờ đến đủ rồi tự nhiên sẽ có người trang bức cho tôi.”

Giang Chu nói xong liền lấy điện thoại di động ra, bắt đầu trên chọc Phùng Tư Nhược.

Mấy hôm trước, hấn hướng dẫn Phùng Tư Nhược học chơi Xe Bay trên QQ từ xa, kết quả là cô bé kia lập tức trở thành thiếu nữ nghiện internet.

Trước kia, nàng trả lời tin nhắn rất nhanh, giờ thì hay rồi, để hấn phải chờ dài cổ.

Năm 09, xe bay QQ hot đến rồi tỉnh rồi mù.

Có những lúc, nhân số online cùng lúc thậm chí còn vượt qua cả CF(Cross Fire).

Hai hôm nay, Giang Chu vừa mang Phùng Tư Nhược chơi xe bay, vừa nạp tiền quét điểm tình yêu với nàng.

Cuối cùng cũng thành công tăng lên 100 điểm, rồi kết hôn ở trong game.

Phùng Tư Nhược tức giận đến không được.

Nàng đưa mật khẩu cho Giang Chu, là để Giang Chu giúp nàng làm nhiệm vụ, kết quả nàng vừa online, thì phát hiện mình đã trở thành ‘nhân sĩ đã có chồng’ rồi.

Cho nên hai hôm nay, cô bé này không trả lời tin nhắn của hấn.

Cùng lúc đó, người trong phòng nhìn Giang Chu thì chợt im lặng, trong lòng bọn họ, Giang Chu vốn là một người chẳng có

gì đặc biệt, nhưng ai ngờ, từ sau khi tốt nghiệp, tất cả đều đã thay đổi.

Tên này vô thanh vô tức kiếm được một triệu, lại trang bức ở Shangrila một phát, ngay cả hoa khôi Sở Ngữ Vi cũng thay đổi thái độ đối với tên này.

Có điều, sau này Giang Chu cũng không có tin tức gì đáng nói nữa.

Điều này khiến cho rất nhiều người cảm thấy, chuyện kiếm được một triệu kia là giả, là bị lật tẩy, cho nên mới không thể không khiếm tốn làm người.

Bởi vậy, rất nhiều người trong phòng đều hứng thú với vấn đề này.

“Đây không phải là Giang Chu sao? Đến từ bao giờ thế?”

“Không phải ông buôn bán kiếm được một triệu sao, sao lại khiếm tốn như vậy rồi?”

“Tôi còn tưởng rằng ông có thể hẹn hò với hoa khôi chứ, hiện giờ vẫn còn là chó độc thân à?”

Giang Chu hơi nhắc mí mắt lên: “Đúng thế, độc thân, mọi người định giới thiệu cho tôi à?”

“Giang Chu là người có tiền triệu, sao cần người giới thiệu chứ.”

“Nói không chừng thì Sở Ngữ Vi còn thích ông đây, dù sao hôm đó ông cũng khóc đến rung động lòng người như vậy cơ mà.”

“Ha ha, ông không nhắc đến thì tôi cũng quên mất chuyện này, hôm đó Giang Chu khóc thật cmn là dọa người.”

Đám người đang trò chuyện, cửa phòng bỗng nhiên mở ra.

Sở Ngữ Vi cầm một cái túi xách nhỏ màu nâu nhạt đi vào, nàng mặc một chiếc áo trắng có mũ, mái tóc dài được buộc thành đuôi ngựa, hiện lên vẻ hoạt bát và tràn ngập tinh thần phấn chấn.

Sự xuất hiện của nàng, lập tức khiến cho đám con trai trong phòng kích động, thời gian trôi qua mấy tháng, cuối cùng cũng được gặp lại Nữ Thần trong mộng.

Có thể tưởng tượng được tâm trạng của bọn họ ra sao, nhưng làm cho mọi người bất ngờ chính là, Sở Ngữ Vi nhìn thoáng qua căn phòng, rồi rất tự nhiên mà ngồi xuống bên cạnh Giang Chu.

“Không có Hồng Tướng Quân, mua Hồng Tháp Sơn có được không? Đều là Hồng mà!” Sở Ngữ Vi lấy một bao thuốc lá ra, quơ quơ ở trước mặt Giang Chu.

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Loại này không ngon lắm.”

“Vậy mình lại đi xem một chút, chắc chỗ khác sẽ bán.”

“Chờ đã, mình cũng không nói là không thể hút.”

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu: “Không phải không ngon sao?”

Giang Chu chép miệng: “Nếu có một cô gái xinh đẹp châm cho mình, thì chắc là mùi vị sẽ tốt hơn một chút.”

“Ồ!”

Chương 117: Trang bức nha, không cần chủ động! (3)

Sở Ngữ Vi bóc bao thuốc ra, cầm một điếu rồi nhét vào miệng Giang Chu: “Bạn có thể hút ít một chút không? Hút nhiều không tốt đâu.”

Giang Chu nhìn Sở Ngữ Vi: “Thật ra thì mình cũng muốn bỏ, thế nhưng lại không có nghị lực đó.”

“Được rồi, vậy lát nữa tụ tập xong thì bọn mình đi ăn cơm nhé?”

“Đi, Quách Vĩ cũng đi, gọi em gái mình đi luôn.”

Đám người trong phòng nghe cuộc đối thoại này thì lập tức ngậm miệng.

Vừa mới cười nhạo châm chọc người ta không có bạn gái, kết quả là hoa khôi tự mình đi mua thuốc lá, còn châm cho người ta luôn.

Điều này đại biểu cho cái gì, còn không hiểu sao?

Sợ rằng hoa khôi Sở Ngữ Vi đã thích Giang Chu rồi.

Cái này cmn còn cần phải mở miệng chém gió nữa à?

Một bên, bây giờ Quách Vĩ cũng đã hiểu.

Hóa ra Giang Chu nói sẽ có người trang bức thay cho hắn là như vậy, hoa khôi thật sự ra sức, hai động tác thôi mà đã chinh cho đám người này á khẩu không nói được.

Có điều, Quách Vĩ hiển nhiên là vẫn chưa hiểu thấu triệt.

Bởi vì một lát sau, Tiền Dung Dung cũng đến, cô ta quét mắt một vòng, sau đó lại đi đến bên người Giang Chu dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

“Giang Chu, cảm ơn bạn về chuyện lần trước, nếu như không có bạn thì mình cũng không biết về nhà kiều gì.”

Giang Chu búng tàn thuốc: “Không cần khách khí, bạn cũng không mập, cũng không tốn bao nhiêu xăng.”

Mặt Tiền Dung Dung ửng đỏ: “Vậy mình mời bạn ăn cơm nhé? Xem như là cảm ơn.”

“Lần trước là Sở Ngữ Vi giúp bạn, bạn nên cảm ơn Sở Ngữ Vi đi.”

“VẬY...chúng ta cùng đi cũng được.”

“VẬY bạn hỏi Ngữ Vi và Quách Vĩ đi.”

Tiền Dung Dung ngẩng đầu lên theo bản năng, phát hiện Sở Ngữ Vi đang nhìn mình với ánh mắt lạnh như băng.

Cô ta cũng ngại không dám nhiều lời, không thể làm gì hơn là ngồi xuống, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn trộm Giang Chu.

Giờ phút này, trong phòng lại càng thêm yên lặng.

Mọi người đều biết chuyện Tiền Dung Dung chướng mắt Giang Chu, hơn nữa còn từng cười nhạo Giang Chu có EQ thấp, người Tiền Dung Dung thích chính là lớp trưởng Trịnh Vũ mới đúng.

Nhưng tình huống này là sao, tại sao Tiền Dung Dung cũng chạy đến chỗ Giang Chu rồi?

Đám người liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu nhỏ giọng thảo luận.

“Giang Chu bây giờ có mặt mũi thế cơ à?”

“Không rõ lắm, sao Tiên Dung Dung cũng chạy theo Giang Chu rồi nhỉ?”

“Xe ra, chỉ có lớp trưởng mới có thể vượt qua Giang Chu thôi!”

“Đúng rồi, nhắc đến lớp trưởng mới nhớ, sao cậu ta vẫn chưa đến nhỉ?”

“Chắc là tắc đường thôi!”

“Ừa? Lớp trưởng mua xe rồi à?”

“Ông không thấy tên tường QQ à? 100 ngàn đấy!”

“Trời ạ, ghê thế cơ à!”

Vừa dứt lời, cửa phòng lại bị mở ra, Trịnh Vũ đi vào phòng, sắc mặt cậu ta cực kỳ tái nhợt.

Bởi vì chuyện tai nạn trên đường cao tốc nên cậu ta bị cha mẹ đánh cho một trận, bây giờ mặc kệ là đi chỗ nào cũng không góc đầu lên được.

Có điều, mọi người trong phòng nhìn thấy Trịnh Vũ xuất hiện thì vẫn đứng lên nghênh đón.

“A, anh Vũ đến rồi!”

“Anh Vũ, lâu rồi không gặp, nghe nói đã mua xe rồi à?”

“Lần trước họp lớp ông cũng nói rồi, sau này phát đạt phải chiêu cố anh em đấy nhé.”

Nếu là Trịnh Vũ lúc trước mà nghe được mấy câu này, thì nhất định sẽ vui đến nở hoa.

Nhưng lần này, cậu ta cúi đầu đẩy đám người ra, đi đến trước mặt Giang Chu.

“Giang Chu...”

Giang Chu hơi sững sờ, ngồi dậy: “Sao vậy? Tìm tôi có chuyện gì?”

Trịnh Vũ cắn răng: “Ông có thể gọi điện cho ông chủ Ngụy giúp tôi không? Để tôi bồi thường ít một chút?”

“Chuyện xe vẫn chưa giải quyết xong cơ à?”

“Ông chủ Ngụy muốn tôi bồi thường 800 ngàn, nhưng nhà tôi thật sự không có nhiều tiền như vậy...”

Giang Chu thở dài: “Anh Ngụy đã báo cảnh sát, tôi muốn giúp cũng không có cách.”

“Tôi thật sự biết lỗi rồi, sau này tôi sẽ nghe ông hết, cầu xin ông giúp tôi một chút đi.”

“Lần sau, lần sau có cơ hội nhất định sẽ giúp ông.”

...

Trịnh Vũ yên lặng một lúc lâu, rồi đứng dậy rời khỏi Vienna.

Toàn bộ quá trình, cậu ta không nói nhiều thêm một câu nào.

Bởi vì hôm nay cậu ta đến đây là vì hy vọng Giang Chu sẽ cầu xin giúp mình, Giang Chu đã không bằng lòng, thì cậu ta cũng không cần ở lại nữa.

Trên thực tế, Giang Chu không có khả năng đồng ý.

Đầu tiên, quan hệ của hai người họ căn bản là không tốt.

Cầu xin ông chủ Ngụy thì sẽ thiếu người ta một ân tình, mà ân tình này Giang Chu phải tự mình trả.

Thứ hai, đã làm sai thì phải trả giá đắt, bất kể là Trịnh Vũ trang bức trên đường cao tốc hay là đặt điều vũ nhục Sở Ngữ Vi, tất cả đều phải để Trịnh Vũ gánh chịu.

Cùng lúc đó, những người còn lại ở trong phòng cũng từ từ thay đổi sắc mặt.

Sao ngay cả lớp trưởng duy ngã độc tôn trên trời dưới biển mà cũng như vậy rồi?

Còn cả Sở Ngữ Vi và Tiền Dung Dung nữa, sao hai người này vừa nhìn thấy Giang Chu thì giống như là biến thành người khác rồi?

Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

“Nào nào nào, ngăn ra đó làm gì, mau hát hò thôi!”

“A Vĩ, mau chọn bài ‘Vuốt ve người’ đi, tôi mang mọi người hồi ức về thanh xuân.”

Quách Vĩ tặng hăng một cái: “Đại ca, đó là ‘ngồi cùng bàn người’!”

Giang Chu khoát tay: “Như nhau như nhau, thời gian và địa điểm khác nhau thôi.”

Chương 118: Lần đầu tiên Phùng Tư Nhược trêu ghẹo Giang Chu!

Một tuần nghỉ lễ trôi qua rất nhanh.

Sáng hôm nay, bầu trời lại có mưa nhỏ, rất hợp với tình hình.

Viên Hữu Cầm kéo tay Hàn Nhu, không nhìn được mà rơi lệ.

Vất cả lắm mới có cô con gái, kết quả ở nhà được vài hôm lại đi rồi, còn có chuyện gì khiến người ta đau lòng hơn chứ?

Trần Uyển Oánh cũng kéo Sở Ngữ Vi khóc lóc một lúc, cũng căn dặn nằng, có phiền phức nhất định phải nghe lời Giang Chu.

Giang Hoành Sơn và Sở Hùng thì đứng ở bên cạnh, phụ trách che dù cho hai đôi mẹ con.

Trong sân chỉ có Giang Chu và Quách Vĩ là dầm mưa, hai người họ đứng ngu ngu ngơ ngơ như hai kẻ ngoài cuộc vậy.

Lỡ sinh thân nam nhi, lỡ sinh thân nam nhi mà!

Bây giờ trọng nữ khinh nam quá nghiêm trọng rồi!

Sau khi nói lời từ biệt xong, mấy người mới leo lên xe.

Đường trở về Thượng Kinh rất thuận lợi.

Không có tắc đường, cũng không có mưa to xối xả.

Sau đó, đám người chào tạm biệt nhau, ai về trường này.

Giang Chu liền chạy đến phòng làm việc của mình.

Sau đó lấy thẻ sét đánh không kịp bưng bay để mở máy tính lên, tuyên bố một thông báo tuyển dụng trên diễn đàn trường

học và mấy nơi khác.

Thông báo tuyển dụng làm thêm: Một số shipper, sau khi học xong có thể đi giao thức ăn.

Thông báo tuyển dụng làm thêm: Hai người viết bảo thảo, đổi mới bài viết trên trang web.

Thông báo tuyển dụng làm thêm: Một vài nhân viên thị trường, khai thác một số thị trường đại học.

Thông báo tuyển dụng làm thêm: Một nhân viên tài vụ, tính toán tiền lương và trích phần trăm.

Tô Nam nhìn thấy Giang Chu rất cẩn thận, chu đáo, tỉ mỉ, và nhanh chóng thì cảm thấy rất hài lòng, vì vậy cũng chậm rãi bỏ con dao rọc giấy ở trên cổ Giang Chu xuống.

“Con gái con nứa, có yêu cầu gì mà không thể nói bình thường, thực nữ một chút có được không?”

“Được, lần sau tôi sẽ dùng Lan Hoa Chỉ để cầm dao, vừa gọi anh anh vừa đâm, được chưa?”

Giang Chu nuốt nước miếng: “Dù sao cũng không thể như vậy.”

Tô Nam hừ một tiếng: “Trước kia là do tôi ngốc, đều một khóc mà vẫn không bỏ việc.”

“Nhân viên suốt ngày nói bỏ việc sẽ bị ông chủ ghi thù.”

“Cái công ty rách nát này, coi một người thành tám người để sử dụng, có bỏ cũng không có gì đáng tiếc.”

Giang Chu lập tức dỗ dành nàng: “Không phải là đã tìm trợ thủ cho cô rồi sao, ngoan, đừng nóng giận.”

Tô Nam hít sâu một hơi: “Thật muốn bỏ việc thử xem, nhìn xem là anh luyến tiếc tôi, hay là tôi không nỡ bỏ anh.”

“Còn phải hỏi sao, đương nhiên là tôi không nỡ bỏ cô rồi!”

“Vậy còn tạm được.”

Giang Chu thấy dỗ dành đã ổn ổn rồi, liền bắt đầu suy nghĩ cẩn thận kế hoạch tiếp theo.

Sau khi tuyển thêm nhân viên, khẳng định phải đổi một chỗ rộng rãi hơn.

Hắn có thể đi tìm Nghiêm Vi Dân thể thương lượng một chút, xin một phòng học rộng rãi.

Trừ cái đó ra, vì tiết kiệm thời gian chờ đợi người xuống lấy đồ, hắn định đặt làm mấy cái tủ, rồi đặt bên dưới từng tòa ký túc xá, đến khi đó shipper chỉ cần đặt thức ăn ở đó là được.

“Đúng rồi, Tô Nam, bàn làm việc và máy tính cũng không đủ dùng rồi đúng không?”

Tô Nam gật đầu: “Đúng thế, hiện giờ chỉ có ba cái máy tính và ba cái bàn, chỉ đủ cho ba người ngồi.”

“Ừm, nhân viên tài vụ cũng cần máy tính, hai người giúp đỡ cô cũng cần máy tính.”

Hai mắt Tô Nam sáng lên: “Vậy tôi không cần làm việc nữa à?”

Giang Chu cười nhạt: “Ăn rằm đi thôi.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Tôi chịu thiệt một chút, khi cô muốn làm việc thì có thể ngồi lên đùi tôi.”

Tô Nam lườm Giang Chu một cái: “Thà anh nói thẳng ra là ôm tôi cho rồi.”

Giang Chu cảm thấy đề nghị này không tệ: “Vậy thì cô làm việc, tôi ôm cô nhé?”

“Dù anh có ôm tôi thì tôi cũng cần chỗ làm việc, anh có phải là người hay không?”

“Cô không thể vì không muốn làm việc, nên muốn làm bà chủ được!”

“CẶN BẢ NAM, SHIT!”

“Thôi bỏ đi, không nói chuyện này, nhảy múa cho tôi xem đi.”

Tô Nam hừ một tiếng, lại đeo lỗ tai mèo lên.

Tuy rằng cô bé này càng ngày càng hung dữ, nhưng nhảy múa thì không cần phải bàn.

Giang Chu dựa vào ghế sa lon, bắt đầu thưởng thức.

Nhưng Tô Nam mới nhảy được một nửa thì bỗng nhiên dừng lại.

“Nội dung tiếp theo là phải trả phí.”

“Bao nhiêu?”

“600 đồng, chỉ nhận tiền mặt.”

Giang Chu tròn tròn mắt: “Lần trước chỉ là 500, cô tăng giá còn nhanh hơn cả thịt heo đấy.”

Tô Nam lấy lỗi tai mèo xuống: “Không xem thì thôi, ngày mai sẽ tăng giá lên 700.”

“Trên thế giới này chỉ có tôi lừa người khác, người khác đừng hòng lừa tôi!”

“Có điều, điệu nhảy này là loại cần phải kéo rèm cửa lên mới nhảy được nha.”

Giang Chu nghiêng răng nghiêng lợi: ‘Quan Tự Tại Bồ Tát, hành thâm Bát Nhã Ba La Mật Đa, chiếu rõ ngũ uẩn giao không, độ toàn bộ Khổ Ách, Xả Lợi Tử, sắc tức thị không, không tức thị sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc...’

Tô Nam cười đắc ý một tiếng, quay đầu trở lại chỗ ngồi của mình.

Trên thực tế, nàng căn bản không chuẩn bị nội dung phải kéo rèm cửa nào cả, nàng nói như vậy chỉ chỉ là muốn trả thù tên này mà thôi.

Trong một tháng này, một mình nàng phải làm hết tất cả công việc ở đây.

Ông chủ này quả thật còn Chu lột da hơn cả Chu lột da.

Nhìn xem anh ta còn dám cho lần sau không.

Chương 119: Lần đầu tiên Phùng Tư Nhược trêu ghẹo Giang Chu! (2)

Trong nháy mắt, đã đến giờ cơm chiều.

Giang Chu tỉnh dậy từ ghế sa lon, phát hiện Tô Nam đã rời đi.

Vì vậy, hắn khóa cửa, bước chậm rãi trên sân trường.

Trong trường học, đại đa số học sinh đều là chàng vạng mới trở về trường.

Cho nên giờ này trên đường hơi vắng lạnh.

Nhưng vẫn có thể nhìn thấy mấy đôi tình nhân đang đi dạo trong rừng cây, đồng thời, đại đa số đều là đi dạo một chút, miệng bắt đầu bận rộn.

Ai, cuộc sống đại học thật sự là tốt.

Giang Chu rút điều thuốc ra, sau đó liền bước nhanh hơn về phía nhà ăn.

Lúc này, trong một góc hẻo lánh của nhà ăn có một cô bé đang trùm mũ kín mít.

Nàng đang cúi đầu ăn mỳ, đồng thời còn kéo mũ xuống để che kín mít.

Giang Chu cất bước đi qua, đưa tay kéo mũ của cô bé xuống.

Lúc này, một gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn liền ngược lên.

Sau đó, nét mặt của nàng từ kinh ngạc chuyển sang mỉm cười rực rỡ, tiếp đó lại tiếp tục cúi đầu ăn mỳ.

“Bây giờ không gặp, ở nhà có nhớ mình không?”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một chút, không nói lời nào, chỉ gật đầu.

Giang Chu thuận thế ngồi xuống cạnh nàng: “Còn chơi xe bay QQ không?”

“Không có máy tính...”

“Vậy thì tốt rồi, mình cũng không muốn cưới một thiếu nữ nghiện internet về làm vợ.”

Phùng Tư Nhược liếc mắt nhìn hắn một cái, đưa tay móc một viên kẹo ra: “Cho bạn.”

Giang Chu nhìn cũng không nhìn, bóc vỏ rồi nhét vào miệng. Kết quả một cổ lạnh lẽo và vị đắng liền nở rộ trên đầu lưỡi của hắn.

“Phi, tại sao lại là đá?”

Phùng Tư Nhược bị phản ứng của Giang Chu chọc cho cười khanh khách.

Đây là biện pháp Phùng Y Nhất dạy cho nàng.

Không ngờ thật sự lừa được Giang Chu rồi.

Thiếu nữ nghiện internet thể hiện ra cực kỳ vui vẻ và đắc ý.

Giang Chu súc miệng: “Đây là trả thù cho vụ vụng trộm kết hôn trong game?”

“Ừm!”

“Vậy bạn phải cẩn thận một chút nha.”

Phùng Tư Nhược không hiểu Giang Chu có ý gì, trong mắt tràn đầy mờ mịt, ngay sau đó, Giang Chu lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tay, cướp lấy chiếc đĩa của nàng, rồi liềm vài cái.

“... ..”

Phùng Tư Nhược yên lặng ba giây, sau đó mặt của nàng đỏ lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chiếc đĩa này đã bị nàng dùng qua, trên đó còn có nước miếng của nàng!

“Minh...mình không ăn nữa!”

“Lãng phí lương thực là rất xấu, ăn tiếp đi.”

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu với ánh mắt ủy khuất: “Bạn nói không bắt nạt mình...”

Giang Chu nắm gương mặt nhỏ nhắn của nàng: “Lần này là do bạn gạt mình trước, cho nên vừa rồi là trừng phạt, sau này còn dám nữa không?”

“Không dám!”

“Mình cảm giác, để cho bạn sợ mình một chút thì đáng yêu hơn, xem ra sau này mình vẫn phải bắt nạt bạn rồi.”

Phùng Tư Nhược sợ đến mức rụt cổ lại: “Không thể bắt nạt mình!”

Giang Chu giả vờ bắt đắc dĩ: “Nhưng mà mình chỉ thích bắt nạt bạn, làm sao bây giờ?”

“Bạn là phần tử xấu...”

“Cũng không phải bạn không biết.”

Phùng Tư Nhược thở phì phò, chuẩn bị không đề ý đến Giang Chu nữa.

Đúng lúc này, Đinh Duyệt bỗng nhiên bê khay ăn xuất hiện, không nói hai lời liền ngồi xuống đối diện Phùng Tư Nhược, trong miệng còn lẩm bẩm.

“Bác gái kia thật là quá đáng, tay phải còn rung mạnh hơn cả điện thoại di động của mình, bị Parkinsons thì mau đi khám đi, còn đi làm làm gì!”

Phùng Tư Nhược cúi đầu nhìn một chút: “Khoai tây xào à?”

Đinh Duyệt bắt đắc dĩ: “Là thịt kho tàu, run rẩy vài cái thịt liền không còn, chỉ còn khoai tây không, mình nghi ngờ, bác ấy giữ lại thịt cho mình ăn.”

Giang Chu liếc mắt nhìn Đinh Duyệt một cái: “Đáng đời, còn đòi ăn thịt nữa, cẩn thận mập chết.”

“Giang Chu, sao ông lại ở chỗ này?”

“Chúng tôi đã kết hôn rồi, từ giờ trở đi, vợ tôi ở đâu thì tôi sẽ ở đó.”

Đinh Duyệt liếc nhìn Phùng Tư Nhược: “Có phải tên này lại bắt nạt bạn rồi không?”

Phùng Tư Nhược lập tức gật đầu, biểu cảm hết sức ngây thơ vô tội.

“Giang Chu, nào có ai theo đuổi con gái như vậy? Tư Nhược rất nhát gan, ông sẽ làm bạn ấy sợ!”

“Nhát gan? Bà nói cô ấy nhát gan?”

“Chẳng lẽ ông mù à? Chuyện này mà cũng không nhận ra à.”

Giang Chu lập tức nhặt viên đá mình vừa nhỏ ra: “Đây là viên đá Phùng Tư Nhược gói vào vỏ kẹo rồi đưa cho tôi ăn, tôi suýt nữa gãy răng đấy.”

Đình Duyệt lập tức tròn tròn mắt.

Trong ấn tượng của Đình Duyệt, đừng nói là Phùng Tư Nhược trêu chọc người khác, ngay cả nói đùa cũng không biết nói.

Tại sao mới quen biết Giang Chu một tháng thì đã thay đổi nhiều như vậy rồi?

“Tư Nhược, tên này nói thật hay giả thế?”

Phùng Tư Nhược đỏ mặt gật đầu: “Thật.”

Đình Duyệt choáng váng: “Chẳng lẽ đây chính là cái gọi liếc mắt đưa tình?”

Giang Chu lập tức giơ ngón tay cái lên: “Đình Duyệt, tôi biết bà lâu như vậy, nhưng giờ mới nói được câu tiếng người đấy.”

“Ông mới nói tiếng người, a phi, ông mới không nói tiếng người!”

“Được rồi, ăn của bà đi, đừng phá đám tôi trò chuyện với bà xã.”

“Còn cần ông giục? Tư Nhược, mình dùng đĩa của bọn nha.”

Đình Duyệt liếc mắt, cầm đĩa của Phùng Tư Nhược lên ăn khoai tây.

Nhưng đúng lúc này, hai người còn lại đều ngẩn ra.

“Sao thế? Hai người nhìn tôi như vậy làm gì?”

Phùng Tư Nhược cắn môi: “Đĩa...đĩa có nước miếng của Giang Chu...”

Đình Duyệt lại choáng váng: “Hai người đã đến trình độ dùng chung đĩa rồi á?!”

“Không có...”

“Vậy sao lại có nước miếng của cậu ta?”

Phùng Tur Nhược không biết trả lời thế nào, chỉ có thể ngo ngắc ngốc nghếch lo lắng.

Chương 120: Lần đầu tiên Phùng Tur Nhược trêu ghẹo Giang Chu! (3)

Giang Chu thì hiện lên vẻ ghét bỏ: “Tôi vất vả lắm mới liêm được, kết quả lại để cho bà ăn sạch.”

“Ông thật ghê tởm!!!!”

Đinh Duyệt vút chiếc đĩa lại, vội vàng chạy đến vùi nước súc miệng...

Một lát sau, Đinh Duyệt quay trở về, lần này còn cầm một đôi đĩa mới.

“Giang Chu, có phải nghĩ lẽ ông đã dẫn một cô gái về nhà không?”

Lòng Giang Chu run lên: “Bà đừng nói bậy, tôi dẫn hai nam một nữ, đều là người đi nhờ xe!”

Đinh Duyệt cười nhạt: “Lừa ông thôi, đừng sợ.”

“Sau này đừng đùa loại chuyện này nữa, chẳng may miệng tôi không cứng thì làm sao bây giờ?!”

“Vậy ông làm ít chuyện xấu thôi, đừng có lỗi với Tur Nhược!”

Phùng Tur Nhược mở to mắt, liều mạng lắc đầu.

Bọn họ còn chưa có quan hệ gì, nói có lỗi với mình gì đó thì cũng quá kỳ lạ.

Giang Chu cũng tỏ vẻ kinh ngạc: “Trước kia bà vẫn luôn cản trở tôi cơ mà?”

Đinh Duyệt cắn miếng khoai tây: “Sau lần bên hồ, tôi trở về thì đã thay đổi suy nghĩ rồi, ông thực sự thích Tur Nhược.”

“Bên hồ? Bao giờ?”

“Không phải ông đã hát cho Tur Nhược nghe sao? Chú cá voi hóa thân của hòn đảo cô độc.”

Giang Chu và Phùng Tur Nhược liếc nhìn nhau, cũng không khỏi sợ hết hồn.

Rõ ràng đêm hôm đó không có ai mà?

Nếu như có người, không có khả năng là hai người họ không nhìn thấy.

Đinh Duyệt nhìn hai người: “Hai người sẽ không cho rằng quanh đó không có ai đấy chứ?”

“Khẳng định là không có ai, tôi đã nhìn rất nhiều lần, không thể nào có người được.”

“Làm sao lại không có ai, hơn trăm người bọn tôi cùng ngồi ở đó, nhìn từ đầu đến cuối.”

“Ở nơi nào?”

“Ngay đối diện hòn giả sơn, cách lối đi còn không đến nửa mét.”

Trong đầu Giang Chu mô phỏng lại vị trí, ánh mắt trợn to: “Hóa ra mảnh cây tùng nói muốn gả cho tôi là bà?”

Đinh Duyệt ho khan một tiếng: “Không phải tôi, là một cô gái nào đó mà tôi không nhận ra.”

“Cmn, đến giờ tôi vẫn còn ám ảnh đây này, còn tưởng rằng trong trường học có thứ gì thành tinh!”

“Ông là đàn ông, lá gan lại nhỏ như vậy mà, Tư Nhược, bạn đừng gả cho tên này, tên này không bảo vệ bạn được đâu.”

Phùng Tư Nhược cúi đầu: “Không muốn gả cho tên này...”

Đinh Duyệt rất hài lòng với câu trả lời này: “Nghe mình là chuẩn không sai.”

“Dám không gả cho mình, ngày nào mình cũng bắt nạt bạn!”

Giang Chu nắm gương mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược: “Nghe thấy chưa?”

Phùng Tư Nhược bất đắc dĩ gật đầu, biểu tình tràn ngập ủy khuất.

“Được rồi, không trêu chọc hai người nữa, mình về thu dọn một chút.”

“Ông vừa về trường à?”

“Về lâu rồi, nhưng bận rộn vài chuyện công việc thôi.”

Giang Chu nói xong thì quay người rời khỏi nhà ăn.

Khi hắn trở về Thượng Kinh thì đã nhận tin hỏi rồi, Cao Văn Khải và Trương Nghiễm Phát phải tới nay mới về.

Từ Hạo Đông thì sáng nay đã về rồi, bây giờ đang ở trong ký túc xá.

Giang Chu đẩy cửa đi vào trong phòng ký túc xá.

Vừa đi vào, lưng hắn liền lạnh lẽo, ngay cả da đầu cũng tê dại rồi!

Từ Hạo Đông đang ngồi trên ghế sơn móng tay phải bằng màu đỏ tươi.

...

“Hạo Đông, ông... ông sao thế?”

Từ Hạo Đông nhìn bàn tay của mình, cười tự nhiên nói: “Lão Giang, ông cảm thấy bạn gái tôi có xinh không?”

Trong lòng Giang Chu lại sợ hãi: “Ông đừng làm tôi sợ, trong trường học thật cmn có yêu tinh à?!”

“Haiz, nói thật vậy, tôi thất tình rồi.”

“Ah... ý ông là Lý Nghệ Phi?”

“Ừm!”

Giang Chu nhất thời thở phào nhẹ nhõm: “Làm sao lại thất tình rồi?”

Từ Hạo Đông thở dài: “Trước kỳ nghỉ lễ, tôi đi qua đại học Thanh Bắc tìm cô ấy.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau khi gặp mặt, thì cô ấy cứ như là không biết tôi vậy, nhưng mà rõ ràng là cô ấy thích tôi trước, bằng không thì sao cô ấy lại tìm ông để xin QQ của tôi chứ?”

Giang Chu thấy hơi xấu hổ: “Vậy hai người nói gì rồi?”

Từ Hạo Đông thổi thổi móng tay: “Cô ấy nói là có thể đã add nhầm người, nói là không có ý với tôi, ha ha, tôi sẽ tin sao?”

“Có lẽ là thật thì sao?”

“Cô ấy luôn mồm gọi anh Hạo Đông anh Hạo Đông, thế nào lại nhầm người được, cô ấy chính là thay lòng đổi dạ!”

Trong lòng Giang Chu nhất thời thấy hơi hồ thẹn.

Khảng định Lý Nghiê Phỉ cũng không dám nói thật.

Bởi vì cô ta là kỹ nữ trà xanh, cũng biết chuyện này không thể lộ ra ánh sáng.

Nhưng mà Giang Chu không ngờ Từ Hạo Đông lại si tình như thế.

Nếu hẳn biết vậy, thì đã giao Lý Nghiê Phỉ cho Trương Nghiê Phất giải quyết rồi.

“Vậy bây giờ ông định làm gì?”

“Nhặt lại tình xưa thôi!”

Từ Hạo Đông tiếp tục sơn móng tay của mình.

Giang Chu thấy thế thì hít một hơi khí lạnh.

Đừng bảo tình thân tên này xảy ra vấn đề rồi nhé? Không phải chỉ là một người bạn gái sao?

Hay giới thiệu Đinh Duyệt cho Từ Hạo Đông?

Đúng lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị đá văng, Cao Văn Khải và Trương Nghiê Phất cũng quay về rồi.

Hai người xách túi lớn túi bé đi vào, mặt đầy hưng phấn.

Kết quả bọn họ còn chưa kịp đi vào, liền nhìn thấy Từ Hạo Đông đang sơn móng tay.

Vì vậy hai người run lên, lập tức lùi lại ba bước.

“Hạo Đông...Hạo Đông làm sao vậy?”

Giang Chu chầm điếu thuốc: “Thất tình.”

Trương Nghiê Phất tròn tròn mắt: “Thất tình lại sơn móng tay, đây là trò gì?”

“Hạo Đông nói muốn nhạt lại tình xưa.”

Cao Văn Khải nuốt nước miếng: “Hạo Đông, ông còn nhận ra tôi không? Tôi là Cao Văn Khải.”

Từ Hạo Đông ngẩng đầu lên: “Tôi cmn là thất tình, chứ không phải mất trí nhớ!”

Chương 121: Đỉnh cấp phú bà Phùng Tư Nhược, ra tay là 100 ngàn!

“Thất tình có gì ghê gớm đâu, đại học không thất tình còn gọi là đại học sao?”

Cao Văn Khải cảm thấy chẳng có gì to tát cả, liền ném hành lý rồi đi vào trong phòng.

Từ Hạo Đông tỏ vẻ trào phúng: “Đúng vậy, tốt xấu gì tôi cũng thất tình, ông ngay cả bắt đầu cũng chưa bắt đầu kìa.”

“Ai nói tôi chưa bắt đầu?”

“Tôi vừa nhìn thấy đàn chị ông thích và bạn trai đi đến phố nhà nghỉ.”

Cao Văn Khải yên lặng một chút: “Thì ra cô ấy vay tiền tôi là để làm cái này...”

Từ Hạo Đông cũng yên lặng: “Bỏ đi, tôi nghĩ rõ ràng rồi, nói thăm cũng là ông thăm.”

“Haiz, các ông nói xem, sao chuyện tình cảm của ký túc xá chúng ta lại không thuận lợi như vậy chứ?”

Trương Nghiễm Phát nhét hành lý vào gầm giường: “Ai nói không thuận lợi? Ông không thấy Giang đại gia của chúng ta à?”

Nói xong, ánh mắt của ba người đều đổ dồn lên người Giang Chu.

Tên này đơn giản chính là tình thánh đương đại, chưa từng khổ sở vì tình.

Nhưng mà rõ ràng mọi người đều có hai mắt và hai chân như nhau, tại sao con đường tình cảm lại không giống nhau?

“Giang Chu, ông liền chỉ cho anh em vài chiêu xem nào? Cứu vớt bọn tôi khỏi bể khổ được không?”

Giang Chu châm điều thuốc: “Liếm cầu là hết thuốc chữa rồi, ai cũng không cứu nổi, trừ phi tự mình tỉnh ngộ.”

Từ Hạo Đông vẻ mặt sầu khổ: “Tôi chỉ là không hiểu được, vì sao cô ấy lại không thích tôi?”

“Không phải, bây giờ ông phải nghĩ là, tại sao ông cần phải thích cô ấy? Người khác không thơm hơn sao?”

Cao Văn Khải lập tức nhắc tay: “Tôi thích chính là gương mặt lạnh lùng và cao ngạo của đàn chị!”

Giang Chu nhất thời cười ha hả: “Nói cao ngạo lạnh lùng, thì ai có thể vượt qua bác gái ở nhà ăn? Nói món ăn mặn không có thịt chính là không có thịt, tại sao không thấy ông thích?”

“... ”

Cho nên, không phải ông thích người ta, mà là ông đang chỉ phân cao thấp với bản thân mình thôi.”

“Mỗi một người chúng ta đến thế giới này, trong xương đều có một loại không chịu thua, chỉ là các ông dùng loại không chịu thua này sai chỗ mà thôi.”

Lời này vừa dứt, ba người liền im lặng.

Không hổ là tình thánh, thật sự là một câu nói trúng phóc, trực tiếp đâm vào nỗi đau của bọn họ.

Cao Văn Khải ngẩng đầu lên: “Vậy ông có đề nghị gì cho tôi không?”

“Làm gì cũng được, chớ làm liếm cầu, làm gì cũng đừng làm tiểu tam.”

Giang Chu bỏ lại một câu rồi chồm chần lên, bắt đầu ngủ say.

Hắn lái xe bốn tiếng đồng hồ, lại viết một đồng thông báo tuyển dụng, cố gắng đến bây giờ, tinh thần đã mệt mỏi lắm rồi.

Nhưng ngủ đến nửa đêm, điện thoại di động ở dưới gối bỗng nhiên bắt đầu chấn động điên cuồng.

Giang Chu nhìn thoáng qua số điện thoại, người gọi đến là Đại Cường bán gà rán ở phố ẩm thực.

Sáng sớm hôm sau, lá vàng rơi đầy đất.

Mùa hè đã qua đi, sắc thu đã đến.

Giang Chu dậy sớm hút điều thuốc, sau đó đi rửa mặt.

Tiếp đó liền cầm sách vở, đi theo đám Từ Hạo Đông đến phòng học.

Bởi vì năm nhất không có môn chuyên ngành, cả năm đều sẽ học loại khóa công khai này, cho nên khóa học ‘quan hệ tài nguyên công cộng’ này là ba lớp học chung.

Lớp một lớp hai lớp ba đều ngồi xen lẫn vào nhau.

Lúc này, có mấy tên con trai đang lắc lắc cổ, ngồi nhìn Phùng Tư Nhược ở phía sau.

Tuy nàng vẫn đeo khẩu trang, mũi cũng kéo xuống rất thấp, nhưng bởi vì biểu diễn trong tiệc tối đón sinh viên mới, nên dù nàng có khiêm tốn đến đâu cũng không giấu được.

Tất cả mọi người đều biết, lớp ba có một vị Thiên Sứ rơi xuống nhân gian.

Tướng mạo xinh đẹp, khí chất càng xuất chúng.

Lúc này, có mấy tên con trai đang đẩy nhau, giống như sắp sửa làm ra hành động gì, như là muốn xin QQ hoặc là mời đi ăn cơm chẳng hạn.

“Nhường một chút.”

Giang Chu đi đến, đuổi Đinh Duyệt đi, đặt mông ngồi cạnh Phùng Tư Nhược.

Đám con trai vừa rời nhìn đến đây, lập tức quay đầu đi.

Người có tên, cây có bóng.

Tuy Giang Chu không tham gia huấn luyện quân sự, cũng không quen thuộc với người chung quanh, nhưng bởi vì chuyện trên diễn đàn lần trước, nên uy danh mười bước bảy một người của hắn đã truyền khắp trường học.

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng rất thông minh, đương nhiên biết đám con trai kia vẫn nhìn vào mình, cho nên từ sáng đến giờ, nàng vẫn ngóng trông Giang Chu sẽ qua đây bắt nạt nàng, mặc dù bị Giang Chu bắt nàng cũng khiến nàng hơi tức, nhưng cũng rất vui vẻ.

Hơn nữa, chỉ cần có Giang Chu ở bên cạnh, thì người khác sẽ không dám nhìn nàng nữa, bởi vì người khác cũng sợ bị Giang Chu bắt nạt.

Lần trước có Phương Thiên Tài đã bị Giang Chu bắt chẹt 510 ngàn.

Cho nên, thật ra Phùng Tư Nhược rất sùng bái Giang Chu.

Nhưng lần này, sau khi Giang Chu ngồi xuống thì lại không chủ động nói gì cả, Phùng Tư Nhược do dự rất lâu, cuối cùng vẫn ngẩng đầu lên nhìn Giang Chu một chút.

Kết quả nàng phát hiện đối phương đang có gương mặt phiền não, không tự kiềm hãm được mà khản trương.

Chương 122: Đỉnh cấp phú bà Phùng Tư Nhược, ra tay là 100 ngàn! (2)

Tối hôm qua Giang Chu nhận được điện thoại, nói là có shipper đánh nhau với thương gia ở phố ẩm thực.

Nguyên nhân là vì khi có đơn đặt hàng, thì thương gia đang chơi bài đến thời khác mấu chốt.

Mặc kệ shipper thúc giục thế nào, thương gia vẫn kiên trì đánh xong mới đi làm đồ ăn, điều này dẫn đến chuyện shipper giao hàng muộn, bị trừ tiền tiền ship, chạy không công một chuyến.

Chuyện này xét cho cùng thì vẫn là trách nhiệm của thương gia, cho nên shipper không phục, hiện giờ đã đình công.

Nếu xử lý không tốt, thì chuyện này sẽ ảnh hưởng rất xấu đến quan hệ của thương gia và shipper.

Điều này cũng làm cho Giang Chu bắt đầu sinh ra cảnh giác, tình huống ngoài ý muốn tất nhiên sẽ có, mặc kệ là làm ăn gì thì cũng vậy.

Nhưng Giang Chu không ngờ bọn họ lại đến tình trạng đánh nhau.

Những người này đều không phải là trẻ ranh choai choai, nhưng lại vẫn mạnh động như vậy.

Giang Chu vốn muốn làm một ông chủ hòa nhã hiền lành, nhưng giờ xem ra, không có kỷ luật nghiêm túc thì không dẫn đội được rồi.

Lúc này, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên vươn cánh tay nhỏ nhắn, thả một viên kẹo ở trước mặt hắn.

Đôi mắt to của nàng nháy một cái, như là có thể nói chuyện được vậy.

Phùng Tư Nhược biết, Giang Chu nhất định là có chuyện phiền lòng, thế nhưng nàng không biết hỏi như nào, chỉ có thể dùng phương thức mà nàng cho là tốt nhất để dỗ dành Giang Chu vui vẻ.

Giang Chu nhìn hai lần, nhưng không cầm kẹo, mà cầm cái thước của Phùng Tư Nhược lên.

Thời đại này vẫn đang hot một loại thước kẻ có mê cung, bên trong còn có một viên bi sắt, người chơi cần xoay xoay cái thước, làm sao cho viên bi đi qua mê cung, tiến đến đích.

Thế nhưng Giang Chu chơi một lát, mãi vẫn không đến được đích, viên bi kia như là đang trêu đùa hắn vậy.

Giang Chu phiền muộn đến tột đỉnh, trực tiếp bẻ gãy cái thước luôn.

“Không chơi nữa, trả lại cho bạn.”

Phùng Tư Nhược cắn môi, trong mắt tất cả đều là ủy khuất, đây là nàng mới mua, cứ bị hỏng như vậy rồi.

“Khó chịu?”

“Ừm...”

“Đi, dẫn bạn trốn học.”

“A?”

Giang Chu kéo tay nàng, nhân lúc giáo viên không chú ý, trực tiếp chạy ra khỏi cửa sau.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược đỏ bừng, muốn tránh thoát nhưng lại không dám.

Nàng chính mắt nhìn thấy kết cục của cái thước mê cung kia, bàn tay nhỏ của mình cũng không chịu được.

Có điều, một lát sau nàng liền vui vẻ, bởi vì Giang Chu mang nàng đến phòng làm việc của hắn, dùng máy tính nơi đó để chơi xe bay QQ.

“Yeah!”

Phùng Tư Nhược thắng được một ván liền tươi cười, tay ngọc trắng nõn vung vẩy vài cái.

Nhưng cái trò chơi này chơi vài ván là sẽ cảm thấy chán, hơn nữa, sau khi quen bản đồ thì trong thời gian ngắn sẽ không muốn chơi nữa.

Vì vậy nàng đi đến phía sau Giang Chu, bắt đầu quan sát xem Giang Chu đang làm gì.

Lúc này, bàn phím của Giang Chu đang kêu lạch cạch.

Một văn bản tên là “chế độ thưởng phạt của người hợp tác với Món Ngon” đang dần dần thành hình.

Giờ phút này, tâm trạng của hắn vẫn hơi buồn phiền, nhưng loại mùi hương thanh nhã tựa hoa lan trên người Phùng Tư Nhược đã làm cho hắn tỉnh táo hơn một chút.

“Chơi chán rồi?”

“Ừm.”

Giang Chu kéo tay nàng, để nàng ngồi xuống: “Biết tính sổ sách không?”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Biết một chút.”

“Giúp mình kiểm tra những hóa đơn trong kỳ nghỉ, được không?”

“Được!”

Giang Chu hơi kinh ngạc: “Đề bạn làm việc mà bạn lại vui vẻ như vậy à?”

Gò má Phùng Tư Nhược hơi đỏ lên: “Bởi vì bạn không vui.”

“Cho nên bạn cảm thấy hỗ trợ mình làm việc sẽ giúp mình vui vẻ?”

“Đúng...đúng vậy.”

Giang Chu nhìn nàng, bỗng nhiên nhếch mép lên.

Cũng bởi vì nàng như vậy, cho nên hẳn mới có thể yêu nàng cả hai đời.

“Còn có một việc có thể để mình vui vẻ hơn, bạn có muốn làm hay không?”

Phùng Tư Nhược mở to mắt, biểu cảm hơi mê man.

Giang Chu tiến đến bên tai nàng: “Gả cho mình làm vợ.”

“Không muốn!”

“Vậy thì mau làm việc đi!”

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu đã cúi đầu xuống thì nhin không được mà nhíu cái mũi ngọc tinh xảo, người này thật là, sao hỉ nô thất thường như vậy.

Rất nhanh, thời gian đã đến một giờ chiều.

Tô Nam cơm nước xong xuôi liền ôm một đống sơ yếu lý lịch đến văn phòng.

Dù sao cũng có buổi biểu diễn tiệc tối đón sinh viên mới, cộng thêm bảng hiệu ba em gái dễ thương vô địch sân trường, cho nên học sinh trông trường cũng tràn đầy chờ mong với việc đi làm thêm ở đây.

Chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi, Tô Nam đã nhận được rất nhiều sơ yếu lý lịch.

“Ông chủ, đây là tư liệu của các thí sinh, tất cả đều ở đây.”

“A? Bạn học Phùng cũng ở đây à!”

Phùng Tư Nhược gật đầu, nhỏ giọng chào hỏi.

Giang Chu thì tiếp nhận đồng sơ yếu lý lịch rồi liếc qua vài cái.

Quả nhiên, đại bộ phận đều là sinh viên năm nhất, dù sao cũng chỉ có đám sinh viên mới này mới có nhiệt tình đi làm thêm.

Có điều, loại lấy tay làm bạn gái như Từ Hạo Đông thì loại trừ.

Loại liếm đàn chị còn vì yêu thích mà liếm luôn cả bạn trai của đàn chị cũng loại trừ.

Loại yêu qua mạng đến tận cùng, hận không thể mọc mắt trên màn hình như Trương Nghiễm Phát cũng loại trừ nốt.

Chương 123: Đỉnh cấp phú bà Phùng Tư Nhược, ra tay là 100 ngàn! (3)

“Sửa sang lại một chút, ưu tiên chọn mấy người năm thứ ba và thứ tư, năm nhất và năm hai thì phải cẩn thận.”

Tô Nam không hiểu lắm: “Tại sao phải làm như vậy?”

Giang Chu ném đồng lý lịch lên bàn: “Đến năm thứ ba và thứ tư còn muốn đi làm thêm, đó là thật sự muốn đi làm thêm.”

“Vậy năm nhất và năm hai thì sao?”

“Đại bộ phận đều là hứng thú lên, cảm giác mình có thể tự lập, có thể kiếm tiền, sau đó lại cảm thấy vừa khổ vừa mệt, quay đầu liền bỏ việc.”

“Hiểu rồi, vậy tôi sẽ phân loại theo năm học.”

Không lâu sau, dưới sự giúp đỡ của Phùng Tư Nhược, Tô Nam đã phân loại xong.

Đến tầm hai giờ chiều, các thí sinh đã lục tục đến tham gia phỏng vấn.

Giang Chu nhìn những gương mặt ngây ngô đang tràn đầy chờ mong kia, liền cảm thấy thanh xuân chính là chuyện tốt đẹp nhất trên thế giới này.

“Ngồi đi.”

“Được rồi!”

“Trước kia từng đi làm thêm chưa?”

“Từng giúp quán trọ nhỏ ở gần nhà ga kéo khách.”

“Vị kế tiếp!”

“Nói nguyên nhân muốn đi làm thêm xem nào.”

“Tôi muốn kiếm ít tiền, để dẫn bà xã đi dạo phố.”

“Tiếng phổ thông không tốt lắm, có thể làm nhân viên giao hàng, thế nào?”

“VẬY CŨNG ĐƯỢC.”

“Bọn tôi muốn tuyển biên tập về ẩm thực, anh đã viết những bài văn về thể loại này bao giờ chưa?”

“Chưa, thế nhưng tôi đã viết tiểu thuyết mạng, viết tận năm năm.”

“VẬY SAO? VẬY THÀNH TÍCH NHƯ THẾ NÀO?”

“Viết rất tốt mà không có ai xem, người bây giờ đều là như vậy, tất cả chỉ thích dung tục.”

“Vị kế tiếp.”

“Từng làm công việc tài vụ chưa? Có bằng kế toán sơ cấp không?”

“Ừ? Còn cần bằng cấp? Không phải biết tính toán cộng trừ nhân chia là được rồi sao?”

“Vị kế tiếp.”

Phòng vấn nửa ngày, một xấp lý lịch dày cũng từ từ bị tiêu diệt.

Tuy đại bộ phận đều không thật lòng muốn đi làm thêm, bọn họ hoặc là muốn đổi điện thoại di động mới, hoặc là muốn làm thử vài ngày, hoặc là đến vì Giang Chu, muốn làm bà chủ nơi này.

Nhưng đến cuối cùng, bọn họ vẫn tuyển được người mà mình cần, 32 tên nhân viên giao hàng, yêu cầu không cao, chỉ cần có xe đạp điện, không phải dân mù đường là ok.

Tổ biên tập có một vị đàn chị năm ba, một sinh viên năm nhất mới vào trường Chu Siêu, Tô Nam được thăng chức lên làm tổ trưởng, nàng sẽ không chế hoàn toàn phương diện nội dung.

Phương diện tài vụ thì có một vị đàn chị năm bốn từng đi thực tập ở công ty bên ngoài tên là Từ Ngọc Dung, kinh nghiệm tương đối không phú, cũng khá miễn cảm với các con số.

Tổ khai thác thị trường, bởi vì yêu cầu nghề nghiệp khá cáo, cho nên lựa chọn bốn vị sinh viên năm ba của học viện Thương Mại.

Mặc dù sinh viên năm bốn có kinh nghiệm hơn, thế nhưng bọn họ sắp phải thi tốt nghiệp, hoặc là thi nghiên cứu sinh rồi.

Khai thác thị trường không phải ngày một ngày hai có thể hoàn thành, g không hy vọng công việc còn chưa hoàn thành thì bọn họ sẽ phải rời khỏi rồi.

Đến khi đó lại phải mất công đi tuyển người, lại mất công làm quen thị trường một lần nữa.

“Ông chủ, những người này cũng không tệ chứ?”

Giang Chu đuổi người: “Không tuyển một thư ký ngực nở mông cong cho tôi, nên tôi vẫn hơi khó chịu.”

Tô Nam liếc nhìn Phùng Tư Nhược: “Bà chủ, vậy mà bạn cũng nhìn được à?”

“Mình không phải bà chủ...”

“Graoooo, graoooo, còn không đuổi theo à, ông chủ, anh thật quá gà.”

Giang Chu thở dài bất đắc dĩ: “Chó độc thân cần gì phải cười nhạo chó độc thân chứ? Cô tưởng rằng cô mạnh hơn tôi rất nhiều à?”

Tô Nam hừ một tiếng: “Người theo đuổi tôi nhiều như vô số, chỉ là tôi không bằng lòng mà thôi.”

“Đây là lời kinh điển của căn bã nữ, Phùng Tư Nhược không được học.”

“Ừm, không học.”

Tô Nam bữu môi: “Tôi đem thanh xuân của mình hiến cho công việc, giờ còn phải tiếp nhận trào phúng và chế giễu của hai người, từ chức luôn cho nhanh.”

Giang Chu lập tức đổi khuôn mặt tươi cười: “Cô có thể làm tiểu phú bà nha, đến khi đó, còn sợ thiếu đàn ông sao?”

“Một tháng tôi kiếm được 1800, làm đến đời nào mới có thể làm tiểu phú bà?”

“Cô mới làm một tháng mà đã được tăng 300 đồng tiền lương rồi.”

“300 đồng, bình thường ăn khuya cũng không đủ.”

Giang Chu châm điếu thuốc: “Giá trị con người cô sắp sửa tăng mạnh rồi.”

Tô Nam nghe xong lập tức tỉnh táo: “Thật sao?”

“Tôi đang tính cầm hạng mục đi tham gia hội đầu tư sáu tháng cuối năm, nếu may mắn thì có thể cầm được mấy triệu đầu tư.”

“Ông chủ tốt nhất trên toàn thế giới, anh chuẩn bị chia cho tôi bao nhiêu?”

“Tôi cảm thấy chia cho cô cái rắm.”

“Vậy anh nói ra làm gì, hại tôi mất công kích động.”

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên nhìn về phía Giang Chu.

“Đói bụng.”

Giang Chu đứng lên vắn vắn eo: “Mình đã bảo Hàn Nhu mua thức ăn rồi, lát nữa chúng ta ăn ở đây luôn.”

“Mua thức ăn? Chúng ta làm giao đồ ăn, tại sao còn phải tự đi mua đồ ăn?”

“Đám thương gia hợp tác với chúng ta bây giờ chỉ là một ít cửa hàng ăn nhanh, cô nghĩ có một ngày sẽ được ăn bữa tiệc lớn trong ký túc xá à?”

“Cho nên anh dự định mua chuộc càng nhiều thương gia hơn?”

Chương 124: Đỉnh cấp phú bà Phùng Tư Nhược, ra tay là 100 ngàn! (4)

Giang Chu gật đầu: “Sinh viên rất thích tụ tập ăn uống, nhưng gọi đồ ăn bình thường thì lại ăn không hết, tôi đã bảo Hàn Nhu đi nói chuyện với mấy khách sạn và nhà hàng ở gần đây rồi.”

Tô Nam suy nghĩ một chút, lập tức hiểu ý của Giang Chu.

“Anh muốn bọn họ giảm số lượng cơm nước, giảm bớt giá cả, rồi cung cấp phục vụ bán thức ăn mang về?”

“Đúng thế, chúng không thể chỉ làm thị trường cấp thấp, bữa ăn càng quý giá, thì chúng ta lại càng kiếm nhiều hơn.”

“Vậy tôi có thể được chia bao nhiêu tiền?”

“Cô cái đứa tham tiền này, trong đầu chỉ có tiền tiền tiền tiền tiền.!”

Tô Nam hừ mộ tiếng: “Không nói chuyện tiền thì nói cái gì? Nói ước mơ à?”

Giang Chu cảm thấy Tô Nam có chút quá thông minh.

Rõ ràng còn chưa bước chân vào xã hội, nhưng lại không ăn bánh vẽ của ông chủ.

Vẫn là Phùng Tư Nhược nhà mình tốt nhất.

Ngốc nghếch, lừa thế nào cũng sẽ tin.

Nhưng trong nhà Phùng Tư Nhược cũng không thiếu tiền, với tài lực nhà nàng, nàng muốn thứ gì cũng có thể mua được.

Đời trước, người nhà Phùng Tư Nhược căn bản là chương mắt Giang Chu.

Cho dù khi đó hần còn trẻ mà cũng đã là quản lý cao tầng của một xí nghiệp nước ngoài, nhưng trong mắt cha mẹ nàng, hần vẫn chỉ là con kiến hôi.

Cho nên khi hai người kết hôn cũng không nhận được bất cứ lời chúc phúc nào.

Đời này, hần không muốn chuyện như vậy phát sinh nữa.

“Tư Nhược.”

“Ừm?”

Giang Chu bỗng nhiên thấy hơi hứng thú: “Đạo này mình đã tiêu sạch tiền rồi, bạn có thể cho mình vay một ít không?”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu.

“Vậy bạn có thể cho mình vay bao nhiêu?”

Phùng Tư Nhược vươn một ngón tay.

Tô Nam đoán là 1000 ngàn.

“Không phải.”

“Vậy thì bao nhiêu?”

Phùng Tư Nhược lấy điện thoại di động ra nhìn một chút:

“Có... Có thể cho vay 100 ngàn.”

Tô Nam hít một hơi khí lạnh, hai mắt suýt nữa rơi xuống sàn nhà.

100 ngàn?

Một nữ sinh viên vừa đáng yêu vừa nhất gan, tùy tùy tiện tiện lại có thể lấy ra 100 ngàn?

“Bạn học Phùng, bạn là phú bà à?!!”

Phùng Tư Nhược cắn môi, không nói lời nào.

Giờ phút này, trong lòng Giang Chu rất thoải mái.

Nàng thuận tay có thể lấy ra 100 ngàn, vậy chứng tỏ 100 ngàn này là nàng tạm thời chưa tiêu đến, còn rất cuộc nàng có tất cả ba nhiều tiền, vậy thì không ai biết được.

Đỉnh cấp phú bà ở bên cạnh, khiến cho hấn cũng muốn nằm ngửa, trực tiếp làm mặt trắng nhỏ.

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên đứng dậy, chuẩn bị đi ra ngoài.

Giang Chu lấy lại tinh thần: “Bạn đi đâu thế?”

“Đi chuyển tiền cho bạn nha.”

“Mình nói đùa thôi, quay lại đây ngồi.”

Phùng Tư Nhược ồ một tiếng: “Vậy bạn còn thiếu tiền hay không?”

Giang Chu mỉm cười: “Tiền thì có ai mà không thiếu, dù người có nhiều tiền đến đâu cũng không thể thỏa mãn lòng tham của mình, thế nhưng...”

Tô Nam và Phùng Tư Nhược đều quay đầu, đều muốn muốn sau cái thế nhưng này là gì.

“Thế nhưng mình chỉ cho phép bạn tiêu tiền của mình, mình sẽ không tiêu tiền của bạn, bởi vì mình là người đàn ông của bạn.”

Phùng Tư Nhược hừ nhẹ một tiếng: “Mình mới không thèm tiêu tiền của bạn...”

Tô Nam giơ tay lên, hưng phấn kêu to: “Tôi tôi tôi, tôi tiêu! Cho tôi tiêu nha!”

“Tiêu tiền của tôi, đi bộ sẽ đau.”

“Là sao?”

“Chậm rãi lĩnh ngộ đi cung.”

.....

Vấn đề nhân viên đã được giải quyết.

Theo sát phía sau là vấn đề văn phòng làm việc.

Hiện giờ nhân viên càng lúc càng nhiều, quản lý cũng phải chặt chẽ hơn.

Cho nên, Giang Chu chuẩn bị mở rộng văn phòng làm việc, vừa hay, phía sau văn phòng này còn có một căn nhà nhỏ bằng gạch.

Trước kia Giang Chu đã cảm thấy căn nhà đó không tệ, nếu có thể chuyển qua đó thì quá tốt rồi.

Vì vậy, ăn cơm trưa xong, Giang Chu lão đạo đi đến văn phòng khởi nghiệp của trường.

Có khó khăn, tìm Nghiêm Vi Dân.

không có khó khăn, sáng tạo khó khăn, cũng đi tìm Nghiêm Vi Dân.

Ai bảo giáo viên chỉ đạo hạng mục này là Nghiêm Vi Dân cơ chứ.

Nhưng Giang Chu vừa gõ cửa đi vào, liền phát hiện chủ nhiệm Nghiêm đang tiếp đãi khách.

Đó là một người phụ nữ khoảng 40 tuổi, tóc được uốn thành những gợn sóng, trên người mặc một bộ váy màu đen, trên tay còn cầm một cái ví.

Nhưng bởi vì đưa lưng về phía cửa, nên không thấy rõ dung mạo.

Ủa? Phụ nữ?

Lão Nghiêm đây là cây khô gặp mùa xuân à?

Hay là lát nữa lại đến?

Giang Chu vừa định đi ra ngoài, giọng nói của Nghiêm Vi Dân liền vang lên.

“Giang Chu, sao em lại đến đây vào giờ này?”

“Ồ, chủ nhiệm, em có việc muốn thương lượng với ngài.”

Nghiêm Vi Dân liếc mắt nhìn vị nữ sĩ kia: “Ngài chờ một chút, tôi giải quyết vấn đề cho học sinh đã.”

Vị nữ sĩ kia gật đầu: “Chủ nhiệm Nghiêm cứ làm việc của mình trước, làm xong chúng ta lại bàn tiếp.”

“Giang Chu, em tìm thầy thương lượng chuyện gì? Nói thẳng ra đi.”

Giang Chu cũng không giấu diếm: “Dạo này em mới tuyển thêm một đám nhân viên mới, tận hơn 30 người, chuẩn bị khai thác thị trường ở các trường học khác.”

Hai mắt Nghiêm Vi Dân sáng lên: “Vậy thì rất tốt, có cần trường học giúp gì không?”

Chương 125: Nói xấu Giang Chu? Dừng tay, sẽ bị bầy chết!

Giang Chu nói: “Văn phòng bây giờ của bọn em quá nhỏ, không đủ dùng, nên muốn xin trường học một chỗ.”

“Em muốn xin chỗ nào? Thầy hỏi giúp em.”

“Chính là căn nhà nhỏ bằng gạch ở góc tây bắc của trường, khoảng cách với phòng làm việc của em cũng khá gần, thuận tiện hơn.”

Nghiêm Vi Dân nghe thế liền sững sốt.

Vị nữ sĩ mặc váy đen kia cũng quay đầu, kinh ngạc nhìn Giang Chu.

Giang Chu không hiểu phản ứng của bọn họ lắm: “Chỗ đó có vấn đề không cơ mà? Cũng có ai dùng đến đâu?”

“Nào nào nào, em qua đây ngồi trước đi.”

Nghiêm Vi Dân gọi Giang Chu vào: “Tôi giới thiệu một chút, vị này là Trịnh Hồng Hà nữ sĩ của ẩm thực Cảnh Huệ.”

Người phụ nữ kia gật đầu, tâm trạng dường như không được tốt lắm.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, Giang Chu cảm thấy khóe miệng của bà ta còn mang theo một tia nghiền ngẫm.

“Còn vị này, là học sinh của trường chúng tôi, tên là Giang Chu, hiện nay đang khởi nghiệp.”

Giang Chu mỉm cười không mặn không nhạt, thuận thế ngồi xuống ghế sa lon.

Ấn tượng đầu tiên của hắn với vị Trịnh Hồng Hà này là rất phản cảm.

Bởi vì ánh mắt của người phụ nữ này luôn mang theo một loại cảm giác lấp miệng em, giống như không đặt ai vào mắt vậy.

Nếu như người ta đã không khách khí, vậy hắn cũng không cần phải khách khí làm gì.

“Hôm nay thật trùng hợp, không ngờ hai người lại chạm mặt nhau.”

Nghiêm Vi Dân quay đầu: “Giang Chu, chỗ em muốn, cũng là chỗ Trịnh nữ sĩ muốn thuê.”

Giang Chu nghe đến đây thì lập tức bừng tỉnh.

Chẳng trách thái độ của vị Trịnh Hồng Hà này lại không tốt, thì ra là người này đến đây để cướp chỗ làm việc với mình, hơn nữa, hình như hai người họ đang bàn bạc rất tốt thì phải, sau đó mình bỗng nhiên xuất hiện, chặn ngang cuộc đàm phán này.

“Nếu là như vậy thì em đi trước đây, chủ nhiệm ngài từ từ nói chuyện đi.”

Nghiêm Vi Dân lập tức gọi Giang Chu lại: “Ai, em chờ đã, tôi còn chưa nói hết mà.”

Giang Chu nghe đến đây thì khóe miệng liền trộm cong lên.

Gọi mình quay lại, chứng tỏ là có hy vọng.

Dù sao mình cũng là học sinh của đại học Thượng Kinh, Nghiêm Vi Dân cũng không thể gọi mình quay lại rồi cho người khác thuê chỗ đó, đúng không?

Có điều hắn vẫn phải giả vờ một chút, không thể biểu hiện quá rõ ràng.

“Chủ nhiệm, thật ra thì em không cần chỗ đó cũng được, sẽ không mang phiền phức đến cho ngài.”

Nghiêm Vi Dân nhìn Giang Chu: “Em mang phiền phức đến cho tôi còn ít à? Chỉ nói lần em bấy Phương Thiên Tài thôi, tôi suýt nữa đã bị trường học xử phạt rồi.”

Giang Chu vẻ mặt áy náy như sắp khóc: “Chính là vì em vẫn luôn làm phiền ngài, cho nên mới ngại không dám để ngài khó xử, em cũng biết chủ nhiệm ngài làm việc bận rộn, trong lòng em cũng không đành lòng mà.”

“Em có tâm tư này, cũng nói tôi đã không uống công chiếu cổ em.”

Lúc này, Trịnh Hồng Hà bỗng nhiên mở miệng: “Sinh viên không phải nên học tập cho giỏi sao, làm buôn bán kinh doanh làm gì? Hơn nữa, chuyển sang nơi khác không được sao?”

Giang Chu nhìn người này: “Tôi càng nghĩ, lại càng thấy chỗ đó là thích hợp nhất.”

“Vậy thì xin lỗi rồi, tôi đã nhìn trúng chỗ đó rồi.”

“Không sao, không cần xin lỗi, tôi cũng không nói là sẽ nhường mà.”

Trịnh Hồng Hà nghe thấy thế liền cảm thấy nực cười.

Một sinh viên muốn gây dựng sự nghiệp, còn chạy đến xin địa điểm làm việc miễn phí, mà mình thì cầm mấy trăm ngàn đồng tiền thật bạc thật đến để thuê nơi làm việc, ai nặng ai nhẹ, liếc qua còn không rõ sao?

Cô ta cũng không tin, đầu năm nay lại có người không muốn kiếm tiền, còn thích làm từ thiện hơn. Cho nên, trong lòng cô ta, nhất định Nghiêm Vi Dân sẽ cho cô ta thuê chỗ đó.

Nhưng mà Nghiêm Vi Dân thì lại nghĩ khác, đại hội đầu tư sau tháng cuối năm sắp đến rồi, đại học Thượng Kinh chỉ có mỗi hạng mục này là có thể mang ra, hy vọng thăng chức trước khi về hưu của mình cũng nằm ở trong này.

Phải biết rằng, coi như thăng một cấp nhỏ, thì tiền lương hưu cũng khác biệt một trời một vực.

Hơn nữa, quan trọng nhất vẫn là tính cách của Giang Chu, đừng thấy tên nhóc này bây giờ đang ra vẻ hiền lành, mở mồm ngậm mồm là ngài vất vả, ngài khổ cực, làm phiền chủ nhiệm rồi...

Nhưng nếu như mình thật sự không cho tên nhóc này chỗ đó, thì chỉ sợ tên này sẽ náo loạn lật trời luôn.

Chuyện của Phương Thiên Tài chính là một ví dụ, nếu Giang Chu muốn làm loạn, trong trường học thật sự chưa chắc là sẽ có người quản được hắn.

“Hai người đều muốn chỗ này, nhưng nơi này cũng chỉ có một, tôi thật sự rất khó xử.”

Trịnh Hồng Hà lập tức cầm một xấp tiền đập lên bàn, hét sức khí thế: “Chủ nhiệm Nghiêm, tôi mang tiền thuê đến rồi.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Chủ nhiệm, học sinh cũng chuẩn bị thông báo phá sản rồi.”

“Phá sản? Không được, sắp đến đại hội đầu tư rồi, em phải đi tham gia!”

“Nhưng mà em không có đại điểm làm việc, không phá sản thì uống gió tây bắc à? Học sinh cũng rất khó xử nha.”

Chương 126: Nói xấu Giang Chu? Dừng tay, sẽ bị bẫy chết!
(2)

Chủ nhiệm Nghiêm nghĩ thầm, quả nhiên mình đoán không sai.

Nếu mình không gọi Giang Chu lại khi tên nhóc này quay người đi, đảm bảo Giang Chu sẽ về tuyên bố phá sản đóng cửa cho mà xem.

Khi nào cho tên nhóc này thứ nó muốn, thì tên nhóc này mới mở cửa lần nữa.

Chủ nhiệm Nghiêm đã ở đại học Thượng Kinh rất lâu rồi, nhưng đây là lần đầu tiên ông gặp một tên học sinh khó dây dưa như vậy.

“Haiz, nếu cả hai đã không nhượng bộ, vậy tôi đành phải tự quyết định vậy.”

Nghiêm Vi Dân vừa nói chuyện, tay vừa cầm xấp tiền trên bàn lên.

Trịnh Hồng Hà nhìn đến đây thì nhất thời mỉm cười, cô ta đã nói rồi, không có ai sẽ chê tiền cả, không có ai bỏ qua tiền mà đi làm từ thiện cả!

Nhưng chuyện tiếp theo lại ngoài dự liệu của cô ta.

Lúc này, Nghiêm Vi Dân đặt xấp tiền vào trước mặt Giang Chu.

“Giang Chu, em xem đi, đây chính là tiền thuê một tháng của căn nhà đó đấy.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Wow, ghê thật, ra tay cũng đen đấy.”

Nghiêm Vi Dân trợn mắt lên: “Nói gì thế?!”

“Ah... ý của em là, chút tiền này cũng không kém bao nhiêu.”

“Cho nên, bây giờ em hiểu trường học đã ủng hộ em như thế nào rồi chứ? Em ngàn vạn lần không thể để cho bọn tôi thất vọng.”

Hai mắt Giang Chu lập tức sáng lên: “Chủ nhiệm yên tâm, em sẽ tranh thủ cầm 5 triệu từ đại hội đầu tư về.”

Nghiêm Vi Dân gật đầu thỏa mãn: “VẬY MỚI CÓ DÁNG VẼ CỦA NGÔI SAO MỚI KHỞI NGHIỆP CỦA TRƯỜNG CHỨ!”

“Cho nên... Chỗ đó thuộc về em?”

“Tự em đi dọn dẹp đi, nếu thiếu cái gì lại chạy đi tìm thầy.”

Trịnh Hồng Hà nghe đến đây mới phản ứng được.

Vị chủ nhiệm Nghiêm này cầm tiền của mình không phải vì muốn cho mình thuê, mà là cho người học sinh này biết chỗ đó có giá trị như thế nào.

Để cho người học sinh này hiểu, trường học đã giúp đỡ nhiều như thế nào!

Tóm lại chính là, phòng tốt như vậy đã cho cậu sử dụng rồi, cậu ngàn vạn lần không thể cô phụ sự kỳ vọng của trường học.

“Chủ nhiệm, sao ông lại có thể như vậy? Đây là vàng ròng bạc trắng nha.”

Chủ nhiệm Nghiêm thở dài: “Rất xin lỗi Trịnh nữ sĩ, đồ trong trường học, nhất định phải ưu tiên cho học sinh trước.”

Trịnh Hồng Hà hết sức khó hiểu: “Các ông có tiền mà không kiếm, điên rồi sao?”

“Nơi này là trường học, không phải tất cả mọi thứ đều cần tiền!”

Trịnh Hồng Hà đứng lên, hung dữ mà trợn mắt với Giang Chu.

Sau đó, liền nhét tiền vào trong ví, giận ùng ùng rồi khỏi phòng làm việc.

Trước cửa có một chiếc BMW, một vị phó tổng đi cùng thấy cô ta lên xe liền mở miệng hỏi: “Trình tổng, ký hợp đồng xong rồi à?”

Trình Hồng Hà càng nghĩ càng giận: “Trường học chó má gì chứ, kẻ nào cmn cũng như kẻ ngu.”

Phó tổng hết sức mờ mịt: “Sao vậy? Không phải là rất thuận lợi sao?”

“Bọn họ đem chỗ đó giao cho một tên sinh viên, miễn phí, để cho tên đó khởi nghiệp rồi.”

“Không thể nào, chúng ta trả tiền cơ mà?”

“Anh cũng thấy rất khó tin đúng không? Đầu năm này lại có người chê tiền luôn cơ à?”

Phó tổng hơi suy nghĩ một chút: “Hay là tên sinh viên này là họ hàng thân thích của chủ nhiệm Nghiêm kia?”

Trình Hồng Hà khẽ nhíu mày: “Có loại khả năng này không?”

“Chị nghĩ mà xem, coi như cho chúng ta thuê chỗ đó, thì chắc chắn chủ nhiệm Nghiêm cũng không cầm được tiền, mà tiền là của trường học.”

“Đúng vậy, chắc chắn tiền sẽ phải giao cho trường học.”

“Nhưng nếu tên sinh viên này là họ hàng thân thích của chủ nhiệm Nghiêm, vậy người này ăn lên làm ra, thì sẽ không chia hoa hồng cho chủ nhiệm Nghiêm sao?”

Trình Hồng Hà nghe đến đây thì lập tức bừng tỉnh.

không sai!

Dù mình cầm vàng ròng bạc trắng đến, nhưng tiền này cũng không thể đến tay chủ nhiệm Nghiêm.

Tương phản, nếu như tên sinh viên này có gì đó mờ ám với chủ nhiệm Nghiêm, có lẽ là họ hàng, có lẽ là lợi dụng lẫn nhau, vậy thì chủ nhiệm Nghiêm sẽ bắt chấp tất cả mà cho tên đó sử dụng miễn phí, tên đó nhất định cho chủ nhiệm Nghiêm tiền trà nước.

“Không được, không thể bỏ qua chuyện này được!”

Phó tổng nhìn cô ta: “Cũng đã xong rồi, còn có thể làm gì chứ?”

Trịnh Hồng Hà nhất thời nở nụ cười: “Đôi phó một tên sinh viên còn không đơn giản sao?”

“Trịnh tổng, chị đừng làm vậy nhé?”

“Yên tâm, tôi chỉ muốn mở topic trên diễn đàn khu đại học thôi, vạch trần giao dịch xấu xa của bọn họ cho mọi người biết.”

Nửa tiếng sau, sắc trời tối dần.

Trịnh Hồng Hà tỉ mỉ biên tập một topic, rồi đăng lên diễn đàn khu đại học.

“Vạch trần! Sinh viên khởi nghiệp, hư hư thật thật hời lộ giáo viên.”

Nội dung như sau:

“Bản thân là một ông chủ của công ty ẩm thực.

Đang muốn mở một nhà hàng tốt trong đại học Thượng Kinh, mục đích là vì cải thiện cuộc sống của mọi người, để cho mọi người có thể yên tâm ăn uống, lại có thể tiết kiệm tiền!

Chỉ là tôi không ngờ rằng, đại học Thượng Kinh dĩ nhiên lại có những giao dịch xấu xa như vậy.

Khi tôi và trường học đã đạt được một thỏa thuận sơ bộ về chuyện thuê nhà, thì có một sinh viên tên là Giang nào đó, mượn lí do khởi nghiệp để xin địa điểm làm việc.

Giáo viên của trường học dĩ nhiên lại đồng ý không chút do dự, đem vị trí tôi đã thuê giao cho người này.”

Chương 127: Nói xấu Giang Chu? Dừng tay, sẽ bị bẫy chết!
(3)

“Loại hành vi trái với tinh thần hợp tác này khiến cho tôi hết sức phản cảm, cho nên tôi nghi ngờ ở trong này nhất định có giao dịch không muốn người biết.

Bọn họ nhất định đang mượn cớ cho sinh viên khởi nghiệp, để chiếm dụng tài nguyên của trường học, sau khi kiếm được tiền

thì sẽ tiền hành chia nhau.

Một phần là lợi nhuận, một bộ phận dùng để đút lót.

Tôi hy vọng các học sinh ở khu đại học có thể đánh bóng hai mắt của mình, giúp tôi đòi một câu trả lời từ đại học Thượng Kinh.

Xin các bạn học ủng hộ tôi hãy kéo topic này lên top, tôi tin tưởng, công đạo tự tại lòng người!”

Phía dưới là ảnh chụp căn nhà nhỏ bằng gạch kia!

Và cả ảnh chụp của Trịnh Hồng Hà!

...

Trịnh Hồng Hà thở phào một hơi, đứng dậy rót một ly rượu vàng, cô ta mặc kệ cái gọi là giao dịch xấu xa kia có thật sự tồn tại hay không, dù sao chờ chuyện này náo loạn lên, thì chắc chắn trường học sẽ không thể giao chỗ đó cho sinh viên họ Giang kia nữa.

Đến khi đó, căn nhà nhỏ bằng gạch đó vẫn sẽ rơi vào tay cô ta, không phải sao?

Nói không chừng, qua trận nháo kịch này, tiền thuê sẽ giảm đi nhiều!

Đối với sự thông minh và tài trí của mình, cô ta quả thực là bội phục sát đất.

Nhưng mà qua nửa tiếng, Trịnh Hồng Hà phát hiện, topic của mình đã bị cấm bình luận.

Đây là chuyện gì thế này?

Sinh viên bây giờ đều không có tinh thần trọng nghĩa như vậy sao?

Topic mình viết đặc sắc như vậy, thế mà lại bị cấm bình luận rồi?

Trịnh Hồng Hà cảm thấy rất khó tin, nhanh chóng mở topic ra, nhìn thoáng qua khu bình luận.

“Móa, lại là Giang nào đó kia? Mau xóa topic báo bình an đi!”

“Mười bước bầy một người mà còn không biết sao? Ngại mình quá nhiều tiền à?”

“Dũng sĩ, đây tuyệt đối là dũng sĩ chân chính!”

“Vẫn còn có người dám nói xấu Giang nào đó sao? Tôi đúng là sống lâu mới thấy.”

“Bác gái, mau chạy đi, bằng không sẽ lạnh đấy!”

“Bà chị có thể hỏi một học sinh họ Phương, tên đó chỉ mở mắt ra cũng bị lừa mất hơn 500 ngàn rồi.”

“Còn có cơ hội, vẫn còn cơ hội, mau xóa topic đi, đừng nhất thời hồ đồ mà làm việc ngu ngốc!”

“Bây giờ tôi nhìn thấy mấy chữ Giang nào đó thì trong lòng còn run lên, không ngờ vẫn còn người dám nói xấu?”

“Bác gái, tôi là amin, cầu bác gái xóa topic đi, tôi sợ bác làm loạn như vậy, thì ngay cả diễn đàn của chúng tôi cũng phải bồi thường tiền mất.”

“Cuộc sống có gì khó khăn, mà lại nghĩ không thông như vậy chứ?”

“Nếu như đề tên kia bắt được cơ hội, thì ngay cả luật sư cũng có thể bị mang đi ngồi nhà lao vài năm đấy.”

“Bà chị còn chưa biết tên kia đáng sợ như nào, chưa biết tên kia ám ảnh như nào đây!”

“Tôi là mod, xin lỗi, cấm bình luận, không đắc tội nổi.”

Trịnh Hồng Hà đọc những bình luận này xong thì choáng váng.

Cô ta không hiểu đám sinh viên này đang sợ cái gì.

Chẳng lẽ Giang Chu kia có bối cảnh lớn như vậy sao?

Đám sinh viên này không chỉ không dám giúp đỡ mình, mà ngay cả mắng cũng không dám mắng?

Cô ta cũng tốt nghiệp đại học rồi, nào có sinh viên nào vô pháp vô thiên như vậy chứ?

Nhưng đúng lúc này, điện thoại di động của cô ta bỗng nhiên rung điên cuồng, số gọi đến là chủ nhiệm Nghiêm Vi Dân của phòng giáo vụ đại học Thượng Kinh.

Trịnh Hồng Hà nhìn đến đây thì nhất thời cười lên.

Sinh viên sợ Giang Chu thì lại làm sao? Trường học lại không thể sợ Giang Chu!

Vị Nghiêm Vi Dân này nhất định là gọi điện cầu xin mình xóa topic.

Chính mình có thể trả thù rồi!

“Alo, chủ nhiệm Nghiêm, có chuyện gì không?”

“Trịnh nữ sĩ, có phải cô đã đăng topic đó lên không?!”

Trịnh Hồng Hà vỗ cùng đặc ý: “Đúng thì thế nào? Không đúng thì thế nào?”

Nghiêm Vi Dân lo lắng nói: “nếu như là cô đăng, thì mau xóa topic đi, bằng không để tên kia nhìn thấy, thì tôi cũng không khuyên bảo được đâu.”

“Chờ đã, cái gì gọi là không khuyên bảo được?”

“Cô hiểu luật pháp không? Cô biết vô lại không? Cô biết phong cảnh trên mái nhà xinh đẹp cỡ nào không? Tôi cũng không muốn đại học Thượng Kinh lại lên tin tức đâu.”

Lần này, Trịnh Hồng Hà thật sự bối rối rồi.

Dường như chủ nhiệm Nghiêm không phải bị topic của mình dọa sợ, mà là sợ bị học sinh nào đó nhìn thấy.

“Chủ nhiệm Nghiêm, ông nói rõ ràng ra xem nào?”

Nghiêm Vi Dân thở hắt ra: “Lần trước có một học sinh đăng bài trên diễn đàn nói tên kia là cặn bã năm, bị tên kia đặt tội vu không bịa đặt rồi đòi bồi thường 510 ngàn, cô hiểu chưa?”

Trịnh Hồng Hà nhất thời sửng sốt: “510 ngàn? Nhiều như vậy sao...?”

“Đó là vì trong nhà học sinh kia không có quá nhiều tiền!”

“Không phải... Trường học các ông không quản chuyện này sao? Sao lại để học sinh tùy tiện gây sự như vậy?”

“Quản? Đài truyền hình Thường Kinh còn biểu dương tên kia, nói tên kia là giữ gìn quyền lợi của mình một cách hợp pháp, đáng giá để mọi người học tập!”

“Không thể nào đâu, chủ nhiệm Nghiêm, ông đừng làm tôi sợ.”

“Như vậy đi, cô mau chóng xóa topic đi, tôi sẽ tìm cho cô một vị trí mới, xóa xong chúng ta có thể ký hợp đồng.”

Chương 128: Hoa khôi của các ông? Không thể nào, nàng là cái đuôi nhỏ của tôi!

Giang Chu đang đi bộ trên phố ẩm thực không khỏi bối rối khi đọc được những bình luận trên diễn đàn.

Rốt cuộc là ai cmn đã tung tin đồn nhảm, nói mình mười bước bẫy một người?

Mình rõ ràng là một người tốt, bảo vệ bạn học lại tích cực gây dựng sự nghiệp mà!

Chờ hấn phản ứng kịp thì topic bỗng nhiên không thấy tăm hơi.

Hấn làm mới một lần, trên đó đã biểu hiện bài viết đã bị xóa bỏ.

Móa, hấn còn chưa xem xong mà!

Thật ra thì xem người khác chửi mình cũng là một loại lạc thú, vì sao ngay cả chút niềm vui này cũng không cho mình?

Giang Chu bắt đầu gõ chữ, đăng một topic.

“Topic vừa rồi chưa xem hết, ai screenshot rồi hả? Mau gửi cho tôi xem với.”

Chốc lát, khu bình luận đã vô cùng náo nhiệt.

“Đại ca, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng đi!”

“Người ta chỉ nhất thời hồ đồ thôi, xin hãy tha thứ cho người ta đi!”

“Vị bác gái kia cũng không dễ dàng gì, tha cho bác ấy một lần đi.”

“Đại ca, xin đừng khơi mào gió tanh mưa máu trên giang hồ nữa!”

Cái đêch!

Đám này lại lộn xộn cái gì đây?

Bây giờ trong lòng đám sinh viên này, mình là ma quỷ sao?

Giang Chu thở dài, trong lòng thầm nói, phải cứu lấy hình tượng của mình thôi.

Sau đó, hấn cất điện thoại di động đi, tiếp tục đi bộ.

Khi đi ngang qua quán mì xào, một chuỗi tiếng quát mắng bỗng nhiên vang lên.

“Thích ăn thì ăn, không ăn thì rút!”

“Nói đồ của tao không tươi? Mắt chúng mày mù à!”

Anh mỳ xào ngâm điều thuốc, vẽ mặt vênh váo, mắng cho đám sinh viên phải sợ hãi.

Hầu như tất cả thương gia trên con đường này đều biết, trước không nói đến nhà nào bán đồ ngon nhất trên phố ẩm thực này, nhưng nói đến tính tình của ai tồi nhất thì phải nói đến anh mỳ xào này rồi!

Không chỉ học sinh không dám trêu chọc anh ta, mà ngay cả đám thương gia hàng xóm cũng không muốn giao tiếp với anh ta.

Theo đạo lý, thì việc làm ăn của anh ta phải vắng vẻ nhất mới đúng.

Nhưng bởi vì anh ta biết bắt chước, lại dùng nguyên liệu lớn, còn chơi vô lại, cho nên trái lại anh ta cũng kiếm không ít.

Mà người đánh nhau với shipper đêm hôm trước cũng chính là anh ta.

“Đồ của anh không tươi thì nói là không tươi, anh thử ngửi cái mùi gà này xem.”

“Không sai, tôi chỉ mới cắn một miếng mà đã suýt nôn ra rồi!”

“Loại gian thương vô lương tâm như anh, sớm muộn gì cũng sập tiệm!”

Nghe thấy câu này, anh mỳ xào trực tiếp giơ xẻng lên.

Hành động này làm cho năm sinh viên đang nói chuyện sợ đến mức lùi lại sau.

Đồng thời, đám thương gia hàng xóm cũng dồn dập chạy qua, chuẩn bị ngăn lại một chút.

Nếu như phố ẩm thực xuất hiện sự kiện đánh học sinh, như vậy tất cả thương gia trên phố đều sẽ bị ảnh hưởng.

Nếu chuyện này náo loạn quá lớn, nói không chừng còn có thể bị chính đồn và cái cách.

Anh mỳ xào hung dữ nhìn bọn họ: “Nói thêm một câu thử xem, lại nói thêm một câu xem nào? Phản rồi đúng không?”

“Bọn họ nói anh là gian thương, sớm muộn gì cũng sập tiệm.”

Đúng lúc này, một giọng nói bỗng nhiên vang lên từ phía sau anh ta.

Ah?

Còn có đứa dám nhảy vào hòng súng sao?

Anh mỳ xào lập tức quay đầu lại, kết quả liền sửng sốt một chút.

“Anh...anh Tiểu Giang?”

Giang Chu nhìn anh ta: “Đánh nhau với shipper còn chưa tính, giờ lại còn đánh cả học sinh?”

Anh mỳ xào thu cái xẻng lại, vội vàng mỉm cười: “Chuyện ngày hôm qua là hiểu lầm, là do tên đó không cho tôi đánh nốt ván.”

“Khi ký hợp đồng đã nói gì nào? Toàn bộ đơn đặt hàng phải được ưu tiên, anh quên rồi à?”

“Tôi đã đánh đến vòng cuối rồi, chuẩn bị thắng được hơn 100 rồi, nhưng một đơn hàng chỉ có thể cho tôi 10 đồng thôi.”

Giang Chu gật đầu: “Đây là lỗi của tôi, đã để cho anh kiếm được ít.”

Anh ta lập tức xua tay: “Không đúng không đúng, từ khi có đặt đồ ăn online, lượng tiêu thụ của tôi tăng gấp ba, đây đều là dựa vào anh Tiểu Giang cậu.!”

“Đúng, một tháng anh có 325 đơn, có 300 đơn dislike, 25 đơn trách cứ, anh còn cảm thấy rất vui?”

“Đó là do họ không biết thưởng thức, người thế hệ trước đều thích mùi vị này!”

“Được rồi, nhiều lời vô ích, anh xem cái thông báo này đi.”

Giang Chu ném thông báo mình vừa in xong lên bàn.

“Thông báo liên quan đến quy tắc chỉnh đốn và cải cách, tắt kênh của thương gia hợp tác.”

“Tắt kênh...”

Anh mỳ xào luống cuống.

Anh ta làm ở phố ẩm thực chưa lâu, mới chỉ được non nửa năm.

Nhưng bởi vì thái độ ác liệt, hơn nữa còn dùng nguyên liệu lỏm, cho nên cho đến bây giờ vẫn không có cái gọi là khách quen.

Nếu như trang web không cho anh ta bán đồ ăn online nữa, vậy thì anh ta thật sự không làm ăn được nữa.

“Anh Tiểu Giang, có thể thương lượng một chút hay không, tôi sẽ sửa lại mà!”

“Chờ anh sửa lại rồi nói đi!”

Giang Chu quay sang phát tay với năm sinh viên kia: “Mọi người đi đi, lần này không cần trả tiền.”

Năm học sinh liếc mắt nhìn nhau: “Vây...vây lần sau thì sao?”

“Lần sau còn đến? Trời ạ, tôi cạn lời luôn rồi.”

Năm sinh viên nhất thời lúng túng, sau đó chạy ra khỏi quán mỳ xào.

Nhưng họ không đi quá xa, mà đứng ngay ngoài đường.

Dù sao người ta cũng giúp đỡ mình, nói gì thì nói vẫn phải nói tiếng cảm ơn.

Chương 129: Hoa khôi của các ông? Không thể nào, nàng là cái đuôi nhỏ của tôi! (2)

Vì vậy, sau khi Giang Chu đưa thư thông báo cho tất cả thương gia trên phố xong.

Năm người học sinh liền đi lên, vừa cảm ơn vừa tự giới thiệu.

“Ông anh, bọn tôi là sinh viên mới của trường Thanh Bắc, tôi là Ngô Định, còn đây là bạn gái tôi, Trần Lan Phương, ba người này là bạn cùng phòng với tôi, chuyện vừa rồi thực sự cảm ơn anh.”

Giang Chu gật đầu: “Mọi người đều là học sinh, không cần khách khí như vậy.”

Trần Lan Phương kinh ngạc nhìn Giang Chu: “Anh cũng là học sinh?”

“Làm sao vậy? Không giống à? Tôi cảm thấy mình cũng không già như vậy mà!”

“Không phải không phải, là do thấy ông chủ kia sợ hãi anh như vậy, lại nghe nói anh là học sinh cho nên mới kinh ngạc thôi.”

Giang Chu mỉm cười như không có chuyện gì: “Sợ là đúng rồi, dựa theo gia tộc thì tên đó phải gọi tôi là ông hai đấy.”

“Thì ra là như vậy.”

“Giờ mọi người đi về trường học à?”

“Đúng thế!”

Giang Chu suy nghĩ một chút, cảm thấy mình cũng nên đi qua Thanh Bắc một chuyến.

Dù sao hiện giờ học sinh đại học Thượng Kinh cũng đã quen thuộc với chuyện đặt đồ ăn online rồi, thế nhưng đám người đại học Thanh Bắc lại vẫn thích đi ra ngoài ăn.

Nhất định phải nghĩ cách để cho bọn họ trở nên lười biếng, bằng không thì mình kiếm tiền kiểu gì?

“Đúng lúc tôi cũng muốn đi qua đại học Thanh Bắc, cùng đi thôi!”

“Tốt, vậy đi thôi!”

Trên đường đi, Giang Chu theo chân bọn họ trò chuyện những chuyện liên quan đến đám thương gia trên phố ẩm thực.

Chủ yếu là công tác thông kê xem tiệm nhà nào tương đối tốt, tiệm nhà nào có tiếng tăm thối hoặc như quán mỳ xào lúc nãy.

Đám sinh viên mới này cũng đã đến đây được hơn một tháng rồi, ăn cũng ăn rồi, gặp cũng gặp rồi, nên bọn họ cũng có hiểu biết nhất định với các thương gia ở trên phố ẩm thực.

Nói về diện tích thì đại học Thanh Bắc rộng hơn đại học Thượng Kinh một chút, nhưng bầu không khí học thuật ở đây lại không mạnh như đại học Thượng Kinh.

Mặc kệ là kiến trúc, lối đi hay là các sinh viên trong trường, thì đều thời thượng hơn đại học Thượng Kinh một chút.

Hai lần trước Giang Chu đều đến đây tìm Sở Ngữ Vi, nên hẳn cũng không đi dạo sân trường đại học Thanh Bắc.

Lần này đi dạo một vòng, liền phát hiện hai đại học khác biệt khá lớn, đại học Thượng Kinh thiên về truyền thống hơn, mà đại học Thanh Bắc thì làm rất khá trên phương diện sáng tạo.

Ví dụ như tòa nhà dạy học chẳng hạn, đại học Thượng Kinh thì vẫn chiếu theo phong cách tiêu chuẩn, nhưng đại học Thanh Bắc thì lại có rất nhiều căn phòng có hình thù kỳ quái, nhìn qua rất có mỹ cảm.

“Ngô Địch đúng không? Trường học các ông có câu lạc bộ làm thêm không?”

Ngô Địch suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Tôi hoàn toàn không biết mấy chuyện về câu lạc bộ này.”

Nhưng Trần Lan Phương chột mở miệng: “Bạn cùng phòng tôi cũng gia nhập câu lạc bộ làm thêm, mỗi ngày sẽ đi phát tờ rơi gì gì đó.”

“Vậy có thể cho tôi số liên lạc của người đó không?”

“Ông học đại học Thượng Kinh cơ? Sao lại muốn chạy qua đại học Thanh Bắc làm thêm?”

Giang Chu mỉm cười: “Tôi tìm bọn họ là vì chuyện khác.”

Trần Lan Phương gật đầu: “Vậy tôi gửi cho ông QQ của cô ấy.”

“Cảm ơn.”

Sau khi hai người trao đổi QQ xong, phía xa xa bỗng nhiên vang lên âm thanh cổ vũ.

Những âm thanh này nhất thời hấp dẫn sự chú ý của bọn họ.

Lúc này, một đám nữ sinh viên mặc T shirt trắng đang đánh tennis ở trong sân.

Chung quanh có rất đông con trai đang cổ vũ, ánh mắt người nào người nấy đều sáng rực lên như đèn pha.

“Trường học mọi người đang có hoạt động gì à?”

“Không phải, là mấy cô em bên học viện Y và học viện pháp luật đánh vài hiệp tennis thôi.”

Học viện Y?

Giang Chu nghe thấy ba chữ này thì hơi sững sờ.

Sở Ngữ Vi chính là sinh viên mới của học viện Y.

Không biết nàng có ở nhà hay không.

Hồi còn học trung học phổ thông, cô bé này rất thích tham gia các hoạt động thể dục như vậy, nàng không hề hướng nội như Phùng Tư Nhược, mà còn rất có tế bào hoạt động.

Lúc này, Ngô Định tiếp tục giải thích: “Học viện Y và học viện pháp luật là hai học viện có nhiều mỹ nữ nhất trong trường, cho nên rất nhiều người chạy đến xem tranh tài.”

Trần Lan Phương ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng: “Xem ra bình thường anh cũng chạy đến hai học viện này ngắm các cô em nhỉ?”

“Chuyện này... nào có chứ, anh chỉ nghe đám bạn cùng phòng nói thế thôi.”

“Miệng đàn ông, quỷ gạt người, đều giống nhau.”

Nhưng vào lúc này, trên sân lại truyền ra tiếng hoan hô lần nữa. Hơn nữa, lần hoan hô này còn nhiệt liệt hơn lần trước nhiều.

Giang Chu nhìn không được mà ngẩng đầu qua xem.

Hóa ra là vì vừa kết thúc một hiệp, học viện pháp luật dẫn trước một điểm, học viện Y cần thay người, mà người vừa vào sân là một cô gái ngũ quan tinh xảo, xinh đẹp động lòng người, hai chân thon dài trắng nõn, đi đường đều có khí chất khác với người khác.

“Sở Ngữ Vi...”

Ngô Dịch nghe thế liền quay đầu: “Ông cũng biết cô ấy à?”

Giang Chu chậm rãi gật đầu: “Cô ấy rất nổi tiếng à?”

“Đúng thế, cô gái xinh đẹp nhất học viện Y, tất cả mọi người đều nói, lần bình chọn hoa khôi tiếp theo, nhất định cô ấy sẽ lên ngôi.”

“Xem ra đám con trai bên trường các ông cũng không có ánh mắt gì cả.”

Ngô Dịch khẽ nhú mày: “Ông đại biểu cho đại học Thượng Kinh, khiêu chiến sắc đẹp của đại học Thanh Bắc chúng tôi à?”

Giang Chu mỉm cười: “Đây là các bà vợ của tôi tranh cao thấp, đâu liên quan gì đánh Thanh Bắc và Thượng Kinh chứ?”

“Là sao?”

“Sở Ngữ Vi là cô vợ bé của tôi, nhưng dạo gần đây cô ấy không hiểu chuyện, nên tôi đang suy nghĩ có nên sa thải cô ấy hay không.”

Chương 130: Hoa khôi của các ông? Không thể nào, nàng là cái đuôi nhỏ của tôi! (3)

Ngô Dịch và mấy tên bạn cùng phòng của cậu ta nghe thấy câu này thì đều lộ vẻ khinh bỉ.

Gặp qua chém gió, nhưng chưa từng thấy ai chém kinh như vậy.

Trong trường học, Sở Ngữ Vi nổi tiếng là cao ngạo và lạnh lùng, tuy mới khai giảng được hơn một tháng, nhưng tuyệt đối sẽ không cao hơn 5 tên con trai có thể nói chuyện với cô ấy quá ba câu.

Đây cũng chính là lý do mà Sở Ngữ Vi được gọi là mỹ nhân Băng Sơn.

Nhưng cao lạnh là cao lạnh, nó cũng không cản trở độ hot của nàng ở trong trường học, chỉ tính trong đại học Thanh Bắc, thì người theo đuổi nàng đã nhiều vô số kể rồi.

Nghe nói hôm báo danh còn có hơn hai chục tên con chạy chạy theo cái bóng nàng, chỉ là Sở Ngữ Vi đã nói, tuyệt đối sẽ không yêu đương ở đại học.

Cô gái vừa xinh đẹp lại vừa có cá tính như vậy, có ai mà không thích chứ?

Cho nên, làm sao nàng có thể đi làm vợ bé của người khác chứ?

Hơn nữa, đối với đám người Ngô Định mà nói, ông anh bên đại học Thượng Kinh này hình như cũng không có chỗ nào quá đặc biệt ưu tú cả.

À, trừ chuyện chủ quán mỳ xào phải gọi ông anh này chú hai ra thì còn có gì mang ra được nào?

Nhưng vào lúc này, trên sân lại bộc phát một trận hoan hô.

Sở Ngữ Vi thuận lợi thắng được một hiệp, làm cho đám con trai kích động hô to vạn tuế.

Nhưng mà dần dần, thể lực của nàng cũng bắt đầu tiêu hao nhanh chóng.

Kiên trì được một lúc, nàng liền không nhịn được, liền ra hiệu tạm dừng để thay người.

Thấy Sở Ngữ Vi đi xuống, đám con trai chung quanh đều tỏ vẻ thất vọng không thôi.

“Bạn học Giang Chu?”

Giang Chu nhìn Ngô Định: “Sao thế?”

Ngô Định chỉ chỉ Sở Ngữ Vi: “Không phải ông nói đó là vợ bé của ông sao? Ông mau gọi cô ấy qua đây.”

“Không gọi, gọi qua cũng chẳng có ích lợi gì, với lại, con bé này rất đáng ghét.”

“Thôi đi, tôi thấy ông khoác lác thì có.”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Vậy thì thế này đi, chúng ta đánh cược.”

Ngô Định nhất thời hứng thú: “Cược cái gì?”

“Nếu tôi có thể gọi cô ấy qua, thì ông và bạn cùng phòng của ông phải đi phát tờ rơi cho tôi một tháng.”

“Không thành vấn đề, đây không phải là thắng chắc rồi sao? Nhưng ông thua thì phải làm sao?”

Giang Chu cười nhạt: “Nếu tôi thua, tôi bao các ông ăn cơm một tháng.”

Ngô Định và mấy tên bạn cùng phòng liếc mắt nhìn nhau:

“Tiền cược quá lớn rồi đây, ông không đổi ý chứ?”

“Tiền đặt cược lớn chơi mới sướng, sao nào, chơi hay không?”

“Chơi, ai đổi ý là con chó con!”

Ngô Định và đám bạn cùng phòng cũng rất thông minh.

Sở Ngữ Vi người ta đã nói rồi, học đại học là không yêu đương.

Coi như nàng đổi ý, thì làm sao có thể đi làm vợ bé của người ta chứ?

Có tiền đặt cược như vậy, ngày nào bọn họ cũng muốn chơi.

Một lần một tháng, bốn năm đại học không cần lo không có tiền ăn cơm nữa.

Giang Chu gật đầu thỏa mãn, sau đó đi đến bên hàng rào sắt, gọi một tiếng Sở Ngữ Vi.

Giọng nói của hắn rất lớn, thậm chí còn bao phủ luôn cả tiếng nghị luận ở chung quanh.

Vì vậy, ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi vào trên người Giang Chu.

Ông anh này là ai mà lại can đảm vậy?

Tính tình của Sở Ngữ Vi cũng không hiền lành gì đâu nha.

Ai cũng biết, Sở Ngữ Vi ghét nhất là có người gọi tên nàng ở trước mặt người khác.

Nhưng hôm nay, hiển nhiên là Sở Ngữ Vi có chút không bình thường.

“Giang Chu, sao bạn lại đến đây?”

Giang Chu vẫy tay với nàng: “Qua đây.”

Lời này vút dứt, Sở Ngữ Vi lập tức vui vẻ nhảy nhót chạy qua bên đó.

Trong mắt của nàng tràn đầy ánh sáng, giống như những vì sao sáng chói trong trời đêm vậy.

Nhưng bởi vì có hàng rào sắt ngăn cách, nên hai người chỉ có thể nhìn nhau.

Nhưng cho dù là như vậy, tất cả mọi người vẫn nhận ra vẻ mừng rỡ ở trên mặt Sở Ngữ Vi.

“Bạn cố tình đến đây xem mình tranh tài à?”

Giang Chu gật đầu: “Đúng thế, thế nhưng bạn quá gà, thật sự để mình thất vọng rồi.”

Sở Ngữ Vi lập tức cúi đầu xuống: “Mình biết rồi, hiệp sau mình sẽ chơi cẩn thận hơn.”

“Không có, mình đùa thôi.”

“Thật á?”

Giang Chu gật đầu, hơi nghiêng người: “Giới thiệu cho bạn một chút, đây là nhân viên mình vừa tuyển được ở đại học Thanh Bắc.”

Lúc này, Ngô Địch và đám bạn cùng phòng của cậu ta đã ghen hòng nhìn trần trời.

Chuyện này không trách được Giang Chu, chỉ trách bọn họ quá ngu.

Bởi vì nào có người nào nguyện ý mời người khác ăn cơm một tháng chứ?

Mấy người này thật sự là quá cả tin.

Giang Chu nói mình là ông hai của anh mỳ xào, những người này không hề nghi ngờ một chút nào luôn.

Kết quả mình nói một câu thật, cả đám lại cho rằng giả.

Khuôn mặt nhỏ bé của Sở Ngữ Vi đỏ bừng lên: “Chào mọi người, mình là Sở Ngữ Vi.”

Lúc này, Ngô Địch và đám bạn cũng phòng mới phản ứng được, liền gật đầu như giã tỏi.

“Giang Chu, bạn có rảnh rồi không?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Cũng không bận rộn lắm, có chuyện gì à?”

Sở Ngữ Vi cắn môi: “Mình muốn dẫn bạn đến một nơi.”

“Xa không?”

“Không xa không xa, là hồ Tâm Duyệt ở trong trường học bọn mình.”

Hồ Trăng Non? (Tân Nguyệt Hồ)

Sau khi Giang Chu nghe thấy cái tên thì hơi sững sờ.

Đám sinh viên ở chung quanh nghe thấy lời của Sở Ngữ Vi thì lòng run lên.

Hồ Tâm Duyệt?

Chính là: Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi! Tâm duyệt quân này quân không biết!

Đám người khó có thể tin, lửa giận hừng hực.

Con rùa đen này rốt cuộc mạnh hơn bọn họ ở chỗ nào rồi, hả?

Chương 131: Giang Chu dạy học!

Gió tây thổi cỏ lau êm ái nhấp nhô không ngừng.

Giang Chu đi phía trước, Sở Ngữ Vi theo sau.

Hai người đi dạo một vòng hồ, rồi dừng chân nghỉ ở một cái đình bằng đá.

Bờ hồ cách đó không xa có một bia đá, trên đó viết.

Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi.

Tâm duyệt quân hề quân bất tri.

(Núi có cây, cây có cành.

Lòng thiếp mến chàng, chàng biết chăng?)

Sở Ngữ Vi ngẩng đầu lên: “Bạn nói cái gì?”

Giang Chu châm điều thuốc: “Ngữ Vi, thật ra chúng ta vẫn còn nhỏ.”

“Nhỏ...?”

Sở Ngữ Vi cúi đầu nhìn ngực mình một chút: “Mình cảm thấy...cũng được mà?”

Giang Chu suýt nữa sặc nước miếng: “Mình phát hiện ra, khi mình muốn làm người đứng đắn đàng hoàng, thì bạn lại kéo mình xuống rãnh.”

“Là bạn suốt ngày nói mình nhỏ, nên bây giờ đã thành phản xạ có điều kiện rồi.”

“Nghiêm túc một chút, bạn dạy hư mình là không kéo được trở lại đâu!”

“Vậy bạn dạy hư mình đi!”

Giang Chu ngăn chặn tư tưởng đang muốn ngo ngoe này: “Nói chuyện chính trước đi, bạn dẫn mình đến đây làm gì?”

Sở Ngữ Vi ngẩng đầu liếc Giang Chu một cái: “Trước kia, mình rất tùy hứng đúng không?”

“Bạn là hoa khôi, tất cả mọi người đều thích bạn, dưới hoàn cảnh đó, không muốn tùy hứng cũng khó khăn.”

“Đúng vậy, tất cả mọi người đều thích mình, vậy vì sao bạn không thích chứ?”

Giang Chu nuốt mây nhả khói: “Mình đã tỏ tình với bạn rồi, bạn còn muốn mình làm gì nữa?”

Nhắc đến vấn đề này, Sở Ngữ Vi lại cảm thấy khổ sở: “Bạn nói đó là giả, còn nói bạn từng tỏ tình với rất nhiều người.”

“Thế nhưng tất cả mọi người đều không đồng ý nha, người cuối cùng mới là bạn, người cuối cùng là quan trọng nhất nha.”

“Thật hay giả...?”

“Thật, được xếp cuối, có vui không?”

“Người cuối cùng là người quan trọng nhất đúng không? Đúng là rất vui vẻ.”

Giang Chu bắt đặc dĩ: “Nên nói bạn ngốc hay là nên khen bạn lạc quan bây giờ?”

Sở Ngữ Vi mê man nhìn Giang Chu: “Là sao?”

“Trường trung học phổ thông chỉ lớn như vậy, phía đông đánh rầm phía tây cũng có thể ngủ được, mình tỏ tình với người khác hay không mà bạn còn không biết?”

“Vậy vì sao bạn lại nói là đã tỏ tình với rất nhiều người rồi? Còn nói không thích mình?”

Giang Chu phun khói thuốc ra: “Giấc mộng về mối tình đầu đã vỡ nát, chỉ có thể liều mạng nhặt lại mặt mũi của mình đã rơi mất.”

Sở Ngữ Vi có chút áy náy mà nhìn Giang Chu: “Vậy bạn chỉ tỏ tình với một mình mình thôi, đúng không?”

“Không nên hiểu lầm, đó là do tuổi trẻ khinh cuồng, cuồng đến mù mắt thôi.”

“Xin lỗi, mình nhất định đã làm cho bạn rất khó chịu...”

“Không phải, sau lần đó thì mình đã trưởng thành, làm một người đàn ông tốt, gặp được cô gái càng đáng giá hơn.”

Sở Ngữ Vi buồn bực phát khóc: “Bạn không thể tỏ tình một lần nữa sao?”

Giang Chu bỗng nhiên tròn mắt lên: “Bảo mình tỏ tình với bạn lần nữa? Lương Tịnh Như cho bạn dừng khí sao? Bây giờ mình chính là Hải Vương.”

(Lương Tịnh Như, ca sĩ hát bài dừng khí)

“Hải Vương là cái gì...?”

“Chính là phóng tầm mắt nhìn qua, ánh mắt tiếp xúc với bất cứ cô gái nào, thì đó đều là của mình.”

Giang Chu kiêu ngạo nói, ánh mắt bỗng nhiên chạm đến bác gái ở nhà ăn đang đi đổ rác.

Không, cái này không tính, cái này có thể bỏ vào ao cá của Từ Hạo Đông thôi.

Sở Ngữ Vi cúi đầu: “Vậy khi nào ánh mắt của bạn mới chạm vào mình...?”

“Quang hoàn trên người bạn quá lớn, mình bị lóa cho mù mắt rồi.”

“Mình mặc kệ, mình muốn tỏ tình với bạn.”

Giang Chu lùi lại sau một bước, mặt đầy hoảng sợ: “Bạn dĩ nhiên mới trở thành người phụ nữ cầm tù Hải Vương?”

Sở Ngữ Vi nắm góc áo, lúng túng một lát: “Mình... mình không muốn sau này phải hối hận.”

“Vĩnh viễn không nên có ý đồ làm một Hải Vương hồi tâm chuyển ý vì mình!”

“Giang Chu thôi, hận chết bạn!”

Sở Ngữ Vi thở phì phò, đứng dậy định đi.

Vắt vả lăm nằng mới có dừng khí theo đuôi ngược lại Giang Chu.

Bỏ qua rụt rè của một cô gái, bỏ qua lời hứa với cha mẹ, nhưng kết quả lại bị Giang Chu từ chối.

“Đứng lại đó!”

Sở Ngữ Vi ngoan ngoãn đứng lại: “Làm gì nha?”

Giang Chu chậm rãi đứng dậy: “Bất cứ một vị Hải Vương nào, cũng sẽ không nhìn một cô gái xinh đẹp tự đi về nhà.”

“Bạn nhiều nhất cũng chỉ là một Hải Vương giả!”

“Cô bé này, sao lại mắng chửi người rồi?”

Sở Ngữ Vi hừ một tiếng: “Thắt lưng của bạn vẫn còn ở trên giường mình, bạn chờ mình đi lấy.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Nói như vậy rất dễ khiến cho người ta hiểu lầm rằng mình đã cái gì.”

“Được rồi, thắt lưng của bạn ở trong ký túc xá của mình, mình đi lấy cho bạn, được chưa?”

“Nếu như vậy mình liền không khách khí nữa, nhưng mình có thể đeo thắt lưng bạn tặng mình, đi tán em gái khác không?”

“Chỉ cần khi bạn đi tán gái không cời ra là được.”

Hai người vừa nói vừa đi.

Thẳng đến mặt trời chiều ngã về tây, ánh chiều tà còn sót lại kéo dài hai bóng người, đồng thời bóng đêm cũng bắt đầu mở màn.

Cách ký túc xá nữ không xa, Sở Ngữ Vi bỗng nhiên dừng lại.

“Ba ba, sau này mình sẽ không tùy hứng nữa.”

Tim Giang Chu run lên: “Sao đột nhiên bạn lại nhu thuận như vậy?”

Sở Ngữ Vi lấy hết dũng khí: “Mình không kiêu ngạo niwax, bạn đừng ghét bỏ mình.”

“Phiền chết đi được, xem bạn biểu hiện thế nào đã.”

“Mình nhất định sẽ biểu hiện thật tốt...”

Chương 132: Giang Chu dạy học! (2)

Một lát sau, hai người đã đến ký túc xá.

Lúc này, sắc trời đã hoàn toàn đen xì, đèn đường cũng đã được bật lên, các học sinh ôm ôm hôn hôn cũng bước đi cùng nhau.

Bọn họ né tránh đèn đường, đi đến những góc tối còn sót lại, tiếp tục ôm ôm...

Giang Chu châm điều thuốc, tựa ở bồn hoa bên dưới, lặng lẽ chờ thất lung của mình.

Nhưng đúng lúc này, hắn chợt nhìn thấy một bóng người hết sức quen thuộc đi đến.

Người này mặc một cái áo gió màu xám, dáng người hơi mập, đầu tóc bóng loáng, mong tay phải còn sơn màu đỏ.

Lúc này, cậu ta đang hết sức khí thế mà đứng ở bên dưới ký túc xá nữ.

“Lý Nghệ Phi, em nói em nhận nhầm người, anh không trách em!”

“Nhưng xem ở em có vài phần tư sắc, đồng thời anh cũng động lòng, cho nên anh có thể cho em một cơ hội!”

“Em mau nghĩ biện pháp thích anh đi, anh cho em thời gian ba ngày, anh hy vọng em không nên không biết điều như vậy nữa!”

Giang Chu nghe đến đây thì suýt nữa phun cmn máu.

Từ Hạo Đông???

Tên này không phải nhặt lại tình xưa với tay phải của mình rồi sao?

Tại sao lại vụng trộm chạy qua Thanh Bắc rồi?

Hơn nữa, cái tuyên ngôn ngậm mùi bại não kia là thế nào?

Đây chính là thu hoạch của ba tên này sau khi đã đốt đèn bàn bạc cả một đêm?

Hắn cho ba tên này một đề nghị là: Không muốn làm liêm cầu, không cần làm tiểu tam.

Nhưng anh Hạo Đông vĩ đại này chính là một thất bại của tiền hóa!

Tên này tiền hóa sai cmn đường rồi!

Bây giờ tên này đã không phải là liếm cầu, nhưng lại trở thành tên bại não mà người ta còn chán ghét hơn cả liếm cầu.

Tỏ tình như vậy thì có cô gái nào có thể nhin được chứ?

Cùng lúc đó, bên cạnh Từ Hạo Đông lại xuất hiện một tên con trai.

Người này mặc một bộ tây trang ngắn màu bạc, tay còn cầm một bó hoa diêm dúa màu xanh lam.

Người này chờ Từ Hạo Đông kêu xong, thì cũng bắt đầu ngửa cổ lên kêu.

“Sở Ngữ Vi, anh thích em!”

“Anh đã add QQ của em 28 ngày thôi, ngày nào cũng gửi tin nhắn chào buổi sáng và chúc em đi ngủ!”

“Vì sao em vẫn không để ý đến anh, không trả lời anh!”

“Trước kia anh chưa bao giờ thích một cô gái nào như vậy, làm ơn, em có thể cho anh một cơ hội không?”

“Anh không chấp nhận từ chối trên internet, em có thể xuống đây nói chuyện một lát không?”

Từ Hạo Đông nghe ông anh này kêu xong thì mặt đầy vẻ chẳng đáng.

“Tôi nói này ông anh, theo đuổi con gái không phải theo đuổi như vậy, hiểu không?”

Ông anh mặc tây trang nhin không được mà quay đầu liếc cậu ta một cái: “Mặc mớ gì đến cậu?”

“Tình Thánh trong ký túc xá bọn tôi đã dạy bọn tôi rằng, muốn theo đuổi con gái không thể dùng thái độ hèn mọn như thế được, nếu như ông anh tự coi thường mình, thì người khác cũng sẽ coi thường ông anh.”

“Đánh rắm, tôi chưa bao giờ nghe qua cái đạo lý này cả, theo đuổi con gái không dùng tình cảm chân thành của mình, thì sao có thể đả động trái tim của bọn họ chứ?”

Khóe miệng Từ Hạo Đông nổi lên một vết trào phúng: “Đúng vậy, ngày nào ông anh cũng dùng tình cảm chân thành đấy,

người ta có cảm động không?”

“Không có, vậy thì sao?”

“Tôi dạy ông anh vài chiêu nhé, ông anh đã nghe qua ‘Nếu như bạn nở rộ, bướm sẽ tự bay đến’ chưa...?”

Ông anh tây trang nghe xong thì không khỏi sửng sốt, hiện giờ dạy người yêu đương còn có thể nói có sách, mách có chứng rồi cơ à?

Từ Hạo Đông hơi đắc ý: “Thế nào, không hiểu đúng không?”

“Vậy cậu nói xem, đây là có ý gì?”

“Chính là ông anh bỗng nhiên trở nên trâu bò, ngầu lòi, đỉnh chóp. .. vậy con gái sẽ chủ động thích ông anh thôi.”

Ông anh tây trang không tin lắm: “Giống như cậu vừa kêu đây à? Nhưng mà cũng có hiệu quả mịa gì đâu?”

“Có lẽ là do cô ấy không nghe thấy, để tôi làm lại một lần.”

Từ Hạo Đông đi đến bên dưới cửa sổ, hít một hơi thật sâu, kêu lên: “Lý Nghệ Phi, anh cho em một cơ hội, em tự nghĩ biện pháp thích anh đi.”

Lúc này, đột nhiên có một chậu nước từ trên cửa sổ đổ xuống.

Từ Hạo Đông đứng ở bên dưới cửa sổ lập tức bị dội cho ướt sũng.

“Người anh em, cậu... Cậu không sao chứ?”

“Không sao, ông anh thấy chưa, đây không phải là hiệu quả sao?”

Ông anh tây trang nuốt nước miếng: “Hay là thôi đi, tôi cảm thấy mình không có hứng thú với loại hiệu quả này.”

Từ Hạo Đông lại hít sâu một hơi, trong mắt viết đầy phiền muộn.

Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, mà giờ nước chảy vô tình lại yêu hoa rơi.

Chung quy bản thân mình cũng không cách nào trở thành loại người đi qua trăm vạn bụi hoa, nhưng không một mảnh lá dính

thân như Giang Chu.

“Hạo Đông!”

Từ Hạo Đông sợ hết hồn: “Giang Chu? Sao ông lại ở chỗ này?”

Giang Chu đi lên cho Từ Hạo Đông một đá: “Đã nói là không làm liêm chó rồi, tại sao ông còn chạy đến chỗ này?”

“Tôi không làm liêm chó mà, tôi là đang tìm chị em cho tay phải của mình, cô ấy rất cô đơn.”

“Đây cmn không phải là như nhau sao?”

“Nhưng mà tôi không liêm mà, tôi còn nói hết sức ngang ngược luôn!”

Chương 133: Giang Chu dạy học! (3)

Giang Chu nâng trán, lòng nói tên này tuyệt đối là hết thuốc chữa rồi.

Hắn thật sự muốn mở đầu óc Từ Hạo Đông ra xem, rốt cuộc cậu ta nghĩ cái gì.

Ông anh tây trang ở bên cạnh quay đầu qua nhìn hai bọn họ: “Các cậu yêu đương mà cũng tổ chức thành đoàn thể à? Máy chiêu của các cậu cũng không có gì đặc biệt cả.”

Giang Chu lườm tên này một cái: “Mắc mớ gì đến anh?”

“Ha ha, tại cậu em này còn vừa mới dạy tôi, làm tôi còn tưởng rằng các cậu rất lợi hại nữa chứ.”

Từ Hạo Đông nhìn vẻ mặt chẳng đáng của ông anh tây trang thì lập tức gấp gáp.

Bị dội một chậu nước rửa chân thì thôi đi, giờ lại còn bị người ta trào phúng, chế giễu?

Từ Hạo Đông nắm lấy cánh tay Giang Chu, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đại ca, bất kể thế nào, ông cũng phải tìm lại mặt mũi cho tôi, tôi không thể tình trường thất ý mà còn bị mất mặt được!”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Ông anh này vừa tỏ tình với người tên là gì?”

Từ Hạo Đông suy nghĩ một chút: “Hình như tên là Sở Ngữ Vi, ông định làm gì?”

“Làm cô ấy!”

Giang Chu đi đến dưới cửa sổ phòng của Sở Ngữ Vi, hít sâu một hơi.

“Sở Ngữ Vi, ông đây nhìn trúng cô!”

“Tôi thấy cô cũng có vài phần tư sắc, cho nên tôi có thể cho cô một cơ hội.”

“Cô mau nghĩ biện pháp thích tôi đi, tôi chỉ cho cô đúng ba phút đồng hồ thôi đấy.”

“Tôi hy vọng cô không nên không biết điều, không nên đem đường đi của mình trở nên hẹp!”

Sau khi ông anh tây trang nghe xong lời này thì nhất thời cười nhạo vài tiếng, trong lòng tràn đầy khinh bỉ.

Cái quỷ gì đây, còn không phải dùng một chiêu đó sao?

Loại con gái nào sẽ đồng ý với mấy lời tỏ tình này chứ?

Lúc này, trong lòng Từ Hạo Đông cũng bồn chồn: “Đại ca, tôi vừa thử rồi, chiêu này không dùng được.”

Giang Chu phun khói ra: “Cứ chờ là được, cùng lắm lại bị dội thêm một chậu nước thôi.”

“Các người chờ cái chim gì nữa, vừa nhìn đã biết là không được rồi, mau đi đi, đừng chậm trễ thời gian tỏ tình của tôi.”

Giờ phút này, ông anh tây trang vẫn đang nói mát.

Tuy rằng anh ta và tên mập mập bên cạnh này đều không gọi được người mình yêu thích xuống, nhưng ít ra anh ta cũng không bị dội nước.

Cho nên, anh ta cảm nhận được một loại cảm giác ưu việt khi dành thắng lợi.

Nhưng đúng lúc này, đèn trên hành lang bỗng nhiên sáng lên, ngay sau đó là một chuỗi tiếng bước chân dồn dập.

Sở Ngữ Vi cầm theo một cái túi màu đen khá đẹp đi xuống dưới.

Sắc mặt của nàng ửng đỏ, hiển nhiên là nghe thấy những lời vừa rồi của Giang Chu.

Cùng lúc đó, ông anh tây trang kích động tiến lên nghênh đón.

“Ngữ Vi, rốt cuộc em cũng bằng lòng gặp anh rồi!”

Bó hoa yêu kiều màu xanh lam của anh ta bị chậu nước tung tóe vừa rồi làm cho dính nước, lúc này càng trở nên kiều diễm hơn.

Sở Ngữ Vi hơi sững sờ: “Anh...anh là ai?”

Ông anh tây trang cũng hơi sững sờ: “Là anh đây, nick QQ là Gấu Bắc Cực, chính là người ngày nào cũng gửi tin nhắn chào buổi sáng và chúc ngủ ngon với em đây.”

“Ồ, rất xin lỗi, tôi không biết anh.”

“Cái gì? Vậy tại sao em lại đi xuống?”

Sở Ngữ Vi cho ông anh này một nụ cười áy náy, rồi cất bước đi đến trước mặt Giang Chu.

Sau đó, nàng ngược khuôn mặt tinh xảo và xinh đẹp của mình lên để nhìn Giang Chu, lại khẽ cắn môi mỏng.

“Bạn nói ba phút, hai phút mình đã xuống rồi, lợi hại không?”

Giang Chu búng tàn thuốc một cái: “Cũng bình thường, lần sau phải khống chế thời gian trong vòng một phút, bằng không mình sẽ không chờ.”

Sở Ngữ Vi gạt đầu, giơ cái túi trong tay lên: “Cái này cho bạn, mình lên trước nhé?”

“Ừm, lên đi, ngủ sớm một chút.”

“Ừm!”

Sở Ngữ Vi đi ba bước quay đầu hai lần, ánh mắt tràn đầy lưu luyến biến mất ở trong hành lang.

Giờ phút này, Từ Hạo Đông đã choáng váng.

Cậu ta biết Giang Chu tán gái rất lợi hại, hầu như bách phát bách trúng, thế nhưng cậu ta không ngờ Giang Chu lại lợi hại đến trình độ này.

Chỉ mới biết cái tên, liền có thể làm cho người ta ngoan ngoãn chạy đến rồi, thậm chí còn cmn tặng cả quà nữa.

Chuyện này cmn biết tìm ai nói lý lẽ bây giờ?

Rõ ràng lúc nãy mình cũng nói mấy lời như vậy mà?

Nhưng vì sao mình chỉ nhận được một chậu nước rửa chân?

Hơn nữa, chậu nước rửa chân còn có vị chua chua, cũng không biết có phải là chân của Lý Nghệ Phi hay không nữa.

Cùng lúc đó, ông anh tây trang cầm bó hoa màu xanh lam yêu diễm cũng choáng váng.

Đó chính là Nữ Thần trong mộng của anh ta, cũng là lần đầu tiên anh ta dùng toàn lực để theo đuổi một cô gái.

Mà trừ anh ta ra thì trong trường còn có rất nhiều người thích cô gái này.

Thế nhưng theo anh ta biết, cho đến giờ Sở Ngữ Vi vẫn không đáp lại bất cứ kẻ nào cả.

Nhưng mà giờ phút này, anh ta lại thấy được một màn hoang đường đến mức khó tin.

Thì ra không phải Sở Ngữ Vi cao lạnh.

Thì ra không phải tấm lòng chân thành của mình không đủ.

Mà là bọn họ đã dùng phương thức sai lầm!

Là bọn họ dùng cách nói chuyện sai lầm!

Nếu như bạn nở rộ, bướm sẽ tự bay đến!

Thì ra đây mới là cách chính xác nhất để theo đuổi con gái!

cảm ơn KP của bác denvau, hôm nay sẽ thêm vài chương nha!!

Trưa ngày hôm sau là một ngày nắng.

Có tài khoản QQ Từ Lan Phương đưa cho, Giang Chu dễ dàng liên hệ với câu lạc bộ làm thêm của đại học Thanh Bắc.

Mặc dù trang web đặt đồ ăn online của hắn vẫn chỉ giới hạn trong đại học Thượng Kinh, thế nhưng những sinh viên ở các trường học khác cũng xem trang web này, cũng xem những bài viết chia sẻ ẩm thực.

Cho nên đám sinh viên quanh khu đại học này cũng có chút thiện cảm với cái tên Giang Chu này, dù sao những bài viết chia sẻ đó đều là miễn phí.

Hơn nữa, sinh viên bây giờ trừ ăn uống, hẹn hò và học tập và thì không còn chuyện gì khác để làm.

Trang web đã giải quyết vấn đề hôm nay ăn gì cho bọn họ.

Cho nên song phương cũng đã đạt thành ý tưởng hợp tác sơ bộ.

Câu lạc bộ làm thêm của đại học Thanh Bắc tạm thời đảm nhiệm đoàn đội tuyên truyền và quảng cáo của trang web ở đại học Thanh Bắc, đồng thời Ngô Định và ba tên bạn cùng phòng cậu ta cũng phải hỗ trợ phát tờ rơi một tháng.

Đây là cái giá bọn họ phải trả khi đánh cược thua.

Có điều Giang Chu cũng không phải một ông chủ keo kiệt, bọn họ làm một ngày thì sẽ có tiền công một ngày.

Đến ngày hôm nay, căn nhà nhỏ mà Giang Chu xin trường học cũng đã có thể sử dụng.

Trang web cũng tổ chức đại hội nhân viên lần đầu tiên ở chỗ này.

“Nhiệm vụ của chúng ta bây giờ chỉ có một, là nhanh chóng khai thác thị trường.”

“Bởi vì đại hội đầu tư đã lửa cháy lông mày rồi, tôi muốn gia tăng lợi thế của mình.”

Giang Chu cầm bản kế hoạch phát triển mà mình nghĩ ra, bắt đầu phân phối nhiệm vụ.

Đây là chuyện hần đã cân nhắc kỹ lưỡng trong nửa tháng rồi, lúc này chỉ cần chấp hành là được.

“Hiện giờ, chúng ta có liên hệ với câu lạc bộ làm thêm của đại học Thanh Bắc, mọi người không cần để ý đến phương diện này nữa.”

“Thế nhưng chúng ta nhất định phải bắt được ba trường học gần trường chúng ta, đó là đại học sư phạm, đại học công nghệ thông tin và học viện thời trang.

“Chuyện này liền giao cho Mục Tiêu Tiêu và Chúc Tĩnh Nguyệt của tổ khai thác thị trường làm.”

Hai vị đàn chị năm ba đều gật đầu.

Bọn họ chính là hai trong mười thành viên của tổ khai thác thị trường mới được tuyển vào.

Giang Chu đã để bọn họ học một tuần về các tư liệu, hiện giờ rốt cuộc cũng có thể mặc giáp ra trận.

Giang Chu nhìn số lượng tờ rơi còn thừa lại trong tay, 500 phần, số lượng này thả vào một trường học cũng sẽ không có bọt nước tóe lên.

“Em gái, em lại đi in 5000 tờ quảng cáo nữa, rồi giao cho hai đàn chị tổ thị trường đi.”

Hàn Nhu gật đầu: “Em biết rồi, nhưng suốt ngày dùng máy của hội học sinh, em sợ có người sẽ nói này nói nọ.”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Không sao, dù sao văn phòng của chúng ta bây giờ cũng khá rộng rãi, làm một phòng in ấn cũng không có vấn đề, chuyện này để Tô Nam đi làm.”

“Muốn bỏ tiền mua một cái máy in sao?”

“Không mua, đi trường học xin, trường học đã nói rồi, toàn lực ủng hộ chúng ta.”

Tô Nam nhìn Giang Chu: “Ông chủ, anh thật sự biết tiết kiệm đấy.”

Giang Chu gõ gõ bàn: “Sau này còn rất nhiều chuyện phải làm, không tiết kiệm thì uống gió tây bắc à?”

“Có một phú bà làm chỗ dựa rồi còn gì, nếu là tôi thì tôi đã chạy lên ôm đùi rồi.”

“Tôi cho cô biết, đừng có ý đồ với Phùng Tư Nhược nhà tôi.”

Hàn Nhu hơi mờ mịt: “Chị dâu nhà mình là phú bà sao?”

Tô Nam lập tức gật đầu thật mạnh: “Hôm trước Giang Chu nói là không có tiền, tìm cô ấy vay, kết quả chị đoán xem cô ấy đưa cho bao nhiêu?”

“100 ngàn!”

“Chị dâu lại nhiều tiền như vậy á?!”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Giờ đang là lúc họp, sao tự nhiên lại chuyển qua nói chuyện đời sống cá nhân của tôi rồi?”

Tô Nam và Hàn Nhu liếc nhau, cúi đầu cười trộm.

“Cười cái rắm, những người khác cũng nói ít thôi, bằng không thì người ta lại tưởng rằng tôi là tên mặt trắng nhỏ.”

Đúng lúc này, tổ trưởng tổ giao hàng Lữ Cường, bỗng nhiên giờ tay.

Giang Chu hơi sững sờ: “Sao thế, cậu cũng định làm mặt trắng nhỏ à?”

Lữ Cường lập tức lắc đầu: “Dạo gần đây chúng ta nhận được một ít đơn hàng không phải của học sinh, không biết nên xử lý ra sao.”

“Ý của cậu là, có người ở chỗ khác cũng đang dùng trang web của chúng ta?”

“Đúng thế, xa nhất là phía nam đường vành đai ba, bọn tôi sợ đắc tội với khách hàng, cho nên không thể làm gì khác hơn là đi giao.”

Giang Chu gật đầu, rồi chìm vào suy nghĩ.

Mặc dù nghiệp vụ của trang web bắt đầu từ trường đại học, thế nhưng cuối cùng nhất định phải đi hướng xã hội.

Có đơn hàng không phải học sinh cũng là một chuyện tốt, điều này chứng tỏ tất cả mọi người đang từng bước làm quen với chuyện đặt đồ ăn online.

Thế nhưng khoảng cách quá xa, không thể nghi ngờ gì là shipper sẽ mệt chết, dù sao từ nơi này chạy qua đường vành đai ba cũng phải bốn mươi phút là ít.

Chương 135: Khai thác thị trường, miệng của cô có vị gì? (2)

“Có nhiều đơn đặt hàng như vậy không?”

“Không nhiều lắm, một tuần cũng chỉ hai ba cái thôi.”

Giang Chu ngẩng đầu lên: “Vấn đề này chúng ta bàn sau đi, lần sau có đơn hàng như vậy thì nói cho tôi biết.”

Lữ Cường gật đầu, ghi nhớ lời ông chủ nói vào trong lòng.

Vì vậy, ngày hôm sau.

Một hoạt động liên quan đến khách trưng thị trường đã được triển khai.

Hàn Nhu và Tô Nam thì đi phòng giáo vụ để xin máy móc.

Nghiêm Vi Dân mặt đầy không tình nguyện mà đóng dấu phê duyệt cho hai người.

“Dùng cẩn thận, trường học còn có thể thu về.”

Tô Nam cầm đơn phê duyệt lên, cười khẽ: “Chủ nhiệm Nghiêm, nếu đồ đã vào tay ông chủ bọn em, thấy nghĩ còn cầm về được sao?”

Nghiêm Vi Dân nghiên răng nghiên lợi: “Làm hỏng thì phải bồi thường theo giá cả!”

“Thật sao?”

“Thôi bỏ đi, em đừng nói với Giang Chu mấy câu này, thầy cao tuổi rồi, không chịu nổi đâu.”

Hàn Nhu cười cảm ơn, rồi kéo Tô Nam rời đi.

Sau đó, các nàng lại gọi vài người, làm một phòng in ẩn trong căn nhà nhỏ.

Có phòng in ẩn này rồi, sau này quảng cáo của trang web sẽ bay lả tả không ngừng không trong khu đại học này.

“Minh là hội trưởng hội học sinh, đã không cầm lương lại còn phải làm việc vất vả.” Hàn Nhu nhìn phòng in ẩn đã ngon nghề, nhin không được mà bắt đầu oán giận.

Tô Nam hừ một tiếng: “Chị Hàn, ông chủ thương chị nhất đấy.”

“Thật sao?”

“Anh ta luôn phát lì xì cho chị, tết còn chưa tính, 24 tiết đều sẽ phát lì xì cho chị.”

Hàn Nhu vẻ mặt đương nhiên mà quay đầu lại: “Đó là anh trai chị, chuyện vốn phải làm mà.”

Tô Nam tỏ vẻ hâm mộ và ghen ghét: “Dù là bạn trai cũng không như thế đâu, chị thấy có tên bạn trai này phát lì xì vào 24 tiết của năm không?”

“Chị cũng chưa từng có bạn trai...”

“Được rồi, em cũng không có...”

Bên kia, tổ thị trường cũng bắt đầu hành động.

Mục Tiêu Tiêu và Chúc Tĩnh Nguyệt đều là lần đầu tiên đi làm nghiệp vụ đàm phán.

Giang Chu cảm thấy hơi lo lắng, cho nên đi theo hai người ra ngoài.

Trạm đầu tiên của ba người chính là đại học sư phạm gần đại học Thượng Kinh.

Giai đoạn đầu của hạng mục, đi chạy nghiệp vụ là một chuyện hết sức cực khổ, giống như bọn họ bây giờ, bởi vì chạy đến quá sớm, còn chưa đến giờ hẹn, cho nên bọn họ chỉ có thể đứng chờ ở dưới ánh nắng mặt trời.

Cứ việc mùa hè đã qua, chuẩn bị sang thu, nhưng nhiệt độ buổi trưa vẫn không phải đám sinh viên da trắng thịt non như

bọn họ có thể chịu được.

Điều này làm cho người quen ngồi trong phòng làm việc nói phét như Giang Chu khô không thể tả.

“Tiêu Tiêu, cô có mang kem chống nắng không?”

Mục Tiêu Tiêu tìm tòi trong túi xách nhỏ của mình một chút:
“Có mang, ông chủ, anh muốn dùng à?”

Giang Chu quạt cây quạt: “Nào, thoa ba lớp cho tôi.”

“Ồ, được rồi.”

Mục Tiêu Tiêu mở nắp, dùng tay nhỏ, dịu dàng thoa kem chống nắng lên tay Giang Chu.

Giang Chu không khỏi thở dài: “Giữa trưa không ở phòng làm việc xem Tô Nam nhảy múa, lại chạy đến chỗ chết tiệt này để chịu tội, ngu thật.”

“Cũng sắp đến giờ rồi, ông chủ kiên trì một lát là được.”

“Tiêu Tiêu, tôi phải phê bình cô một câu.”

Mục Tiêu Tiêu tỏ vẻ vô tội: “Vì sao nha?”

Giang Chu ngẩng đầu lên: “Vĩnh viễn không nên nói với con trai là, xin hãy kiên trì thêm một chút nữa.”

“Ô...ông chủ, anh thật là xấu xa!”

Giang Chu nhe răng cười, phiền não cũng giảm bớt không ít.

Các đàn chị năm thứ ba đều là người biết chuyện, nói đùa một câu là người ta hiểu ngay.

Cô bé Phùng Tư Nhược kia, lừa nàng gọi mình là chồng, mà lừa hơn một tháng vẫn không có kết quả.

Giang Chu nghĩ đến đây liền lấy điện thoại di động ra, mở khung chat ở trên tầng cao nhất.

“Phùng Tư Nhược, bạn đang làm gì?”

Phùng Tư Nhược lập tức trả lời: “Ngủ.”

Ngón tay Giang Chu lại tung bay: “Ông đây ra ngoài kiếm tiền, bà xã nhỏ lại ngủ nướng ở trong nhà?”

“Vậy mình chơi xe bay.”

“Máy tính phòng làm việc hỏng rồi.”

Phùng Tư Nhược: “Mình mua notebook.”

Giang Chu sững sốt một chút: “Giỏi lắm, chờ mình về sẽ dạy dỗ bạn.”

“Không muốn ...”

“Không muốn cũng không được, nhất định phải dạy dỗ.”

Phùng Tư Nhược lập tức trả lời bằng một icon quả boom.

Giang Chu thậm chí còn có thể tưởng tượng được khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ ở bên đối diện.

Nhưng một lát sau, Phùng Tư Nhược lại thấy hơi sợ, vì vậy đã bù đắp bằng một icon ủy khuất đến rơi lệ.

“Không cần dạy dỗ mình, có được hay không nha...”

“Không thể nào, cho nên, kính xin hãy chờ đợi đi!”

Giang Chu vừa nói những lời này, Phùng Tư Nhược lại bổ sung thêm một icon quả boom qua.

Đây là câu tình không được, dứt khoát vò mề không sợ sứt.

Giống như đám tội phạm sắp bị tử hình vậy, luôn luôn kêu to một câu, mười tám năm sau vẫn là một trang hảo hán!

Giang Chu nhìn thoáng qua thời gian, rồi cắt điện thoại đi động đi.

Lúc này, khoảng cách đến giờ hẹn vẫn còn nửa tiếng.

Mục Tiêu Tiêu đã thoa kem chống nắng cho hần xong, đang nói chuyện phiếm với Chúc Tỉnh Nguyệt.

“Bà dùng son loại nào thế? Trông rất tự nhiên.”

“Là Saint Laurent, đẹp không? Mình chuyên môn đi tiệm thẩm mỹ để thử màu đấy.”

“Bà cho tôi số hiệu đi, có thời gian tôi cũng đi mua một thôi.”

“Được được...”

Chương 136: Khai thác thị trường, miệng của cô có vị gì? (3)

Hai người đang nói chuyện rất high, bỗng nhiên phát hiện Giang Chu đang nhìn mình.

Hiện giờ đang thuộc về thời gian làm việc, nhân viên nhỏ là không thể làm càn quá mức, cho nên hai người lập tức tỏ vẻ đảng hoàng, ngậm miệng không nói.

Thế nhưng Giang Chu vẫn nhìn chăm chăm vào hai người, điều này khiến cho hai cô bé không khỏi thấy hơi kỳ lạ.

“Ông chủ, trên mặt bọn tôi có gì sao?”

Giang Chu lắc đầu: “Không phải, tôi chỉ tò mò về son môi của hai cô thôi.”

Chúc Tĩnh Nguyệt mở to mắt: “Ông chủ, anh cũng muốn biết số hiệu của loại son này sao?”

“Không phải, tôi chỉ là muốn nếm thử xem nó có vị gì thôi.”

“Ông chủ, anh quá hư hỏng rồi.”

Hai cô gái đỏ mặt, vội vàng cuống quýt né tránh qua một bên.

Giang Chu bắt đầu dĩ châm điều thuốc, cảm thấy mình cũng không làm việc đảng hoàng rồi.

Rốt cuộc hần đến đây là để bàn chuyện làm ăn, hay là để đùa giỡn nhân viên của mình?

Đại học sư phạm ghê tởm, đây là kéo dài truyền thống của trường học à?

Đến giờ vẫn không tan học, đã nói chỉ ba phút, kết quả kéo đến nửa tiếng.

Trong khi Giang Chu không ngừng phàn nàn, trong trường học bỗng nhiên xuất hiện một cô gái mặc quần jean.

“Xin chào bạn học, là Giang Chu phải không?”

Giang Chu rút điều thuốc đi: “Đúng, tôi là Giang Chu.”

“Ồ, phòng giáo vụ để tôi qua gọi mọi người, mau đi theo tôi.”

Giang Chu gật đầu, quay sang nháy mắt ra hiệu với hai cô gái.

Vì vậy, bốn người cất bước đi vào sân trường đại học sư phạm.

Chờ bàn bạc xong xuôi thì đã là năm giờ chiều.

Giáo viên ở đại học sư phạm vẫn tương đối khách khí.

Sau khi bọn họ biểu đạt ý đồ của mình, lại kể căn kẽ hạng mục của mình, thì vì giáo viên ở phòng giáo vụ kia cũng quyết định sẽ suy tính một chút, ngày mai sẽ cho bọn họ một câu trả lời chắc chắn.

Nhưng Giang Chu không muốn chờ, vì vậy liền gọi điện thoại cho Nghiêm Vi Dân luôn.

Tuy đại học sư phạm cũng là một đại học tương đối khá, thế nhưng ở trước mặt đại học Thượng Kinh và đại học Thanh Bắc, thì nó vẫn thấp hơn một cái đầu.

Bởi vậy, sau khi hai giáo viên trò chuyện tầm nửa tiếng, thì giáo viên họ Tiêu này liền cho phép Giang Chu mở rộng nghiệp vụ ở đại học sư phạm.

Rời khỏi phòng giáo vụ, Giang Chu liền dẫn hai cô gái đi dạo một vòng đại học sư phạm.

“Tuy đại học sư phạm rất nhiều em gái, nhưng chất lượng lại không cao lắm.”

“Không phải đưa ông chủ, mấy cô gái xinh đẹp sẽ không ra ngoài giờ này, sợ bị đen.”

Giang Chu cảm thấy rất có đạo lý: “Ngày mai đến học viện thời trang bàn chuyện làm ăn đúng không, chọn thời gian vào lúc chạng vạng đi.”

“Cầm thú...”

“Hả? Hai người vừa nói cái gì?”

Mục Tiêu Tiêu lập tức đổi giọng: “Bọn tôi nói là, ông chủ thật anh minh.”

“Anh minh thì thôi đi, đổi thành đẹp trai là được, sau này liền nói ông chủ đẹp trai.”

“Vâng, ông chủ đẹp trai.”

Giang Chu vung tay lên, mang theo hai cô gái trở về đại học Thượng Kinh.

Bôn ba bận rộn một ngày, ai cũng mệt mỏi, nên Giang Chu trực tiếp trở về ký túc xá, nằm trên giường nghỉ ngơi.

Ký túc xá của bọn họ có tổng cộng hai cái quạt, một cái treo ở góc phía đông, và một cái ở góc phía nam, Giang Chu bật cái quạt ở góc nam.

Cũng không lâu sau, cửa ký túc xá đã bị đẩy ra.

Cao Văn Khải cầm một túi quần áo chạy về ký túc xá, không nói lời nào liền lao ra ban công.

“Văn Khải, lại giặt quần áo cho bạn trai của đàn chị à?”

“AH...”

Giang Chu có chút bất đắc dĩ: “Thôi bỏ đi, ông cũng không cần giải thích, tôi biết tình yêu của ông rất khoan dung rồi.”

Cao Văn Khải rủ rủ: “Đại ca, tôi đã dùng lời của ông để nói với đàn chị rồi, kết quả là chẳng thay đổi được gì cả.”

“Ông nói như nào?”

“Tôi nói là tôi mệt mỏi rồi, không muốn như vậy nữa, chúng ta sớm tụ sớm tan đi.”

Giang Chu từ giường ngồi dậy: “Vậy không phải rất tốt sao? Điều này chứng tỏ ông có tiền bộ.”

Cao Văn Khải yên lặng một chút: “Nhưng mà cả buổi chiều cô ấy đều không trả lời tôi, rốt cuộc ban nãy mới trả lời tôi, gọi tôi qua lấy quần áo.”

“Cái đêch, ông không biết nói vài câu ác hơn à?!”

“Nói chứ, tôi bảo là sau này để cô ấy đi cầu độc mộc của cô ấy là được.”

“Vậy cô ta nói như thế nào?”

“Cô ấy vẫn không trả lời.”

Cao Văn Khải ủy khuất: “Tôi sợ cô ấy thật sự không để ý đến tôi nữa, liền nói với cô ấy, sau này cô ấy đi cầu độc mộc của mình, còn tôi đứng dưới cầu chống đỡ cho cô ấy.”

Giang Chu nằm xuống giường một lần nữa: “Chống đỡ à, chống đỡ tốt...”

Cao Văn Khải gật đầu: “Tôi cũng cảm thấy mình nên giống như trước kia, ít nhất thì cô ấy cũng trả lời.”

“Ông sẽ không nghĩ rằng, cô ta cố tình treo ông, để cho ông làm việc cho cô ta à?”

“Nhưng điều này cũng chứng tỏ cô ấy có cảm giác với tôi, bằng không thì vì sao cô ấy không treo người khác mà lại là tôi?”

“Ông trâu, ông giỏi rồi...”

Giang Chu khen ngợi một câu, rồi nói: “Từ Hạo Đông đâu?”

Cao Văn Khải ngẩng đầu lên: “Chạy qua đại học Thanh Bắc rồi.”

“Các ông đều trâu cmn bò.”

Chương 137: Phùng Tư Nhược phát kẹo, có nhớ mình không?

Giang Chu ngủ một mạch cho đến chiều.

Mở mắt ra, thì thời gian bữa trưa cũng đã qua, hắn chạy qua nhà ăn ăn tạm cái gì đó.

Sau đó đi siêu thị mua một bao thuốc lá, lại bước nhanh về căn nhà nhỏ.

Lúc này, Tô Nam và Hàn Nhu đang cẩn thận in quảng cáo.

Buổi chiều Hoàng Kỳ không có gì làm, nên bị hai người gọi đến hỗ trợ cả buổi.

Trên trán ba vị mỹ nữ đầy mồ hôi hột, ánh mắt hết sức chăm chú.

Hình ảnh này thật sự hết sức xinh đẹp, chỉ là tạp âm hơi nhiều.

Cái máy in cũ nát này không biết vì sao mà kêu rất kinh, có thể sánh ngang với âm thanh của xe máy nẹt bô, Giang Chu vừa giữ chặt vừa run rẩy sợ hãi.

Nếu như không có ai giữ, thì chắc cái máy in này có thể nhảy ra ngoài luôn.

“Anh, gần đủ năm nghìn phần quảng cáo rồi, em đi báo cho Tiêu Tiêu qua lấy.”

Giang Chu khoát tay: “Không cần vội như vậy, ba người nghỉ một lát đi.”

Tô Nam ngồi xuống uống hớp nước: “Vốn cho là có thể người thì có thể thả lỏng một chút, kết quả lại có thêm công việc in ấn.”

“Lãi nhai ít thôi, không thấy em gái tôi làm việc mà không đòi tiền.”

“Xin nhờ, đó là em gái anh!”

Lúc này Hoàng Kỳ cũng hừ một tiếng: “Mình cũng không có tiền lương, hơn nữa, mình còn không phải em gái hay gì cả.”

Giang Chu nhìn Hoàng Kỳ: “Bằng vào chuyện bạn hôn trộm mình, thế mà giờ còn đòi tiền lương à?”

“Ai... ai hôn trộm bạn chứ, bạn đừng nói lung tung!”

“Chính là hôm ăn bò bít tết, dám không chịu trách nhiệm rồi hả?”

Tô Nam nghe thế liền mở to hai mắt mà nhìn: “Thì ra dấu son môi đó là của Hoàng Kỳ?!”

“Chính là co oaasy!”

Khuôn mặt nhỏ của Hoàng Kỳ đột nhiên đỏ lên: “Đó là chuyện ngoài ý muốn, người luôn luôn sẽ có thời điểm xung động.”

Tô Nam và Hàn Nhu liếc mắt nhìn nhau một cái.

Nói thật, các nàng cảm thấy rất hứng thú với câu chuyện xung động này.

“Đừng nhìn mình như vậy nữa, đôi chủ đề đi, mau đôi chủ đề câu chuyện đi.”

Giang Chu mỉm cười: “Tô Nam, hiện giờ chúng ta còn thiếu cái gì không?”

“Thiếu nhiều lắm.” Tô Nam đếm trên đầu ngón tay: “Bàn làm việc không đủ, giấy in cũng thiếu, bánh xe ba bánh cũng

hông...”

“Dừng dừng dừng.”

Tô Nam dừng lại, nhìn vào Giang Chu.

Giang Chu nói: “Những thứ này đi tìm chủ nhiệm Nghiêm đi, ông ấy đã nói rồi, sẽ ủng hộ chúng ta.”

“Không có tác dụng, giờ chúng ta vừa qua thì chủ nhiệm sẽ giả vờ ốm, có lẽ thật sự bị cái miệng rộng của ông chủ anh dọa sợ rồi.”

Giữa lúc mấy người nói chuyện, bên dưới bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Chủ nhiệm Nghiêm dẫn theo hiệu trưởng và phó hiệu trưởng đi lên.

Hạng mục của Giang Chu cũng đã bắt đầu được một thời gian, hơn nữa, nghe nói cũng làm không tệ lắm.

Hôm nay hiệu trưởng có tâm trạng tốt, hơn nữa lại vừa vắng rảnh rồi, cho nên ông mới gọi phó hiệu trưởng và chủ nhiệm Nghiêm đi qua xem một chút.

Nghiêm Vi Dân vốn rất không tình nguyện, ở trong phòng làm việc mà còn bị tên nhóc này bầy cho ra máu, bây giờ lại còn tự mình lên cửa?

Nhưng hiệu trưởng sống chết muốn đến, ông cũng không có lí do gì để ngăn cản.

Dù sao thì chết đạo hữu không chết bản đạo.

“Khoan hãy nói, việc kinh doanh của Giang Chu bây giờ cũng rất tốt nhỉ, cũng ra dáng phết.”

“Đây là nhờ có trường học chúng ta ủng hộ mạnh mẽ, tên nhóc đó cũng nhờ tôi cảm tạ hiệu trưởng ngài.”

Hiệu trưởng Tần mỉm cười thỏa mãn: “Hạng mục này là hạng mục duy nhất chúng ta có thể mang ra, ông nhớ nói với cậu ấy là nhất định phải làm tốt, nhất là trước và sau đại hội đầu tư.”

Nghiêm Vi Dân gật đầu: “Ngài yên tâm đi, tôi đã thông báo cho Giang Chu chuyện này rồi.”

“Ai, Giang Chu đâu rồi?”

“Giang Chu! Giang Chu!”

Vừa dứt lời, bốn người đều đi ra phòng in ấn.

Giang Chu nhìn thấy ba vị đại lão này thì ánh mắt lập tức sáng lên.

Vừa mới nói công ty thiếu đồ, đây không phải là dê béo đến cửa rồi sao?

Hắn đã mài dao xoèn xoẹt rồi, sao có thể thả mấy người này đi được?

“Giang Chu, hạng mục của em dạo này thế nào rồi?”

Giang Chu thở dài: “Hiệu trưởng, ngài hỏi thì em đành phải nói vậy, chỉ thiếu nước tuyên bố phá sản đóng cửa thôi.”

Hiệu trưởng Tần sừng sốt một chút: “Sao lại thế? Lão Nghiêm nói là đang làm rất tốt cơ mà?”

“Xe ba bánh kéo tờ rơi quảng cáo cũng bị hỏng hai bánh, ngài lại nhìn cái máy in cũ nát này, em mà không ngăn cản thì nó có thể chạy ra đường cái luôn rồi, nếu trường học thật sự không muốn ủng hộ, thì em tự móc tiền túi cũng được, nếu thật sự không làm nổi nữa, thì em đóng cửa luôn cũng được.”

Nghiêm Vi Dân nghe xong lập tức tròn mắt.

Tên nhóc này vừa lên tiếng đã bán đứng mình rồi!

Thế mà bình thường mình còn chiều cổ cậu ta như vậy.

Đúng là tên nhóc không có lương tâm!

Có khi nào mà mình không ủng hộ cậu ta chứ, chỉ thiếu nước đem cái mạng già này cho cậu ta luôn thôi!

Quả nhiên, hiệu trưởng Tần có chút bất mãn: “Lão Nghiêm, chúng ta đã đáp ứng Giang Chu là sẽ ủng hộ hạng mục này rồi, sao lại thành ra như vậy?”

Giang Chu lập tức mở miệng: “Hiệu trưởng, chuyện ngày không thể trách chủ nhiệm Nghiêm được!”

“Vậy sao? Vậy tại sao lại thành thế này?”

“Chủ nhiệm Nghiêm đã giúp đỡ em rất nhiều trong giai đoạn đầu của hạng mục, em thật sự không muốn có chuyện gì cũng đi tìm chủ nhiệm Nghiêm, ngày nào thầy ấy cũng rất bận rộn, mệt mỏi, cũng không dễ dàng gì.”

Chương 138: Phùng Tư Nhược phát kẹo, có nhớ mình không?
(2)

Hả? phải vậy chứ.

Xem ra tên nhóc này cũng còn chút lương tâm.

Chủ nhiệm Nghiêm nghe thấy mấy lời này thì nhất thời thoải mái hơn nhiều.

Ông cũng cảm thấy Giang Chu không phải người như vậy mà, quả nhiên, vẫn biết nói chuyện hộ mình.

Lúc này hiệu trưởng Tần lại lên tiếng: “Như vậy đi, hiện giờ em có yêu cầu gì thì có thể nói, thầy sẽ giải quyết cho em.”

Giang Chu đang chờ câu này đây: “Hiệu trưởng, vậy em không khách khí nhé?”

“Nói đi, đừng luôn tiết kiệm tiền cho trường học, nên tiêu vẫn phải tiêu!”

Nghiêm Vi Dân ở phía sau nghe thấy câu này thì suýt nữa không nhin nổi.

Tiết kiệm tiền cho trường học?

Tên nhóc này còn biết tiết kiệm tiền cho trường học?

Nếu như không phải ông nhìn chằm chằm vào từng giây từng phút, thì tên nhóc này có thể chuyển cả đại học Thượng Kinh đi rồi.

“Hiệu trưởng, đầu tiên em muốn một cái máy in mới, sau đó là...”

Giang Chu cũng không phải loại người giả vờ rụt rè.

Từ giấy in cho đến mực in, từ bàn làm việc cho đến máy in.

Từ cái kéo, dao rọc giấy cho đến máy tính, màn hình.

Từ rẻ tiền cho đến đắt tiền, không gì là không có, danh sách đã viết kín mấy trang giấy luôn rồi.

Nửa tiếng sau, ba bị đại lão của trường học rời khỏi căn nhà nhỏ.

Lúc này, sắc mặt hiệu trưởng đã khá khó coi, ông cảm giác như mình vừa bị gài bẫy.

Khi tên nhóc kia nói một đồng thứ, thì không còn vẻ rụt rè và ngượng ngùng lúc trước nữa.

“Lão Nghiêm, bình thường Giang Chu thật sự không đi tìm ông xin giúp đỡ sao?”

Tên nhóc đó không đi thì còn là Giang Chu sao?

Tên nhóc đó hận không thể ngày nào cũng chạy qua phòng giáo vụ, thiếu cái gì thì lấy cái đó luôn ý chứ!

Nhưng khăng định Nghiêm Vi Dân không thể nói như vậy được, dù sao ông cũng là giáo viên chỉ đạo của hạng mục này, nếu như Giang Chu có thể làm tốt hạng mục này ở đại hội đầu tư, thì ông cũng có thể có chỗ tốt.

“Tên nhóc này...rất ít khi qua đó, cũng chỉ đi qua một lần để xin địa điểm làm việc thôi.”

Những lời này trái lại đều là lời nói thật.

Bởi vì Giang Chu không hề qua bên đó nhiều, đi nhiều là con bé Hàn Nhu kia.

Nghe nói Giang Chu coi con bé này như em gái ruột của mình.

Hai anh em nhà này nhất định là có chung một y tưởng đen tối.

Hiệu trưởng Tần yên lặng một lát: “Là vậy à, vậy ông cảm thấy tên nhóc này sẽ xấu hổ sao?”

“Ah... không biết nữa.”

“Sao tôi càng nghĩ lại càng thấy không thích hợp thế nhỉ?”

Nghiêm Vi Dân không cười nữa: “Chắc là ngài suy nghĩ nhiều thôi.”

Hiệu trưởng Tần gật đầu: “Sau này chúng ta ít qua bên này thì hơn, tôi có bệnh cao huyết áp, không chịu nổi.”

Cùng lúc đó, trong căn nhà nhỏ được xây bằng gạch kia.

Giang Chu nhìn đám công nhân đang khuôn đồ vào trong nhà, trong lòng nhất thời cười như hoa nở.

Hắn cảm thấy cuộc sống của mình thật sự quá thuận lợi.

Muốn vốn để khởi nghiệp, lập tức có tội phạm đưa lên 500 ngàn, muốn tăng tài chính, lập tức có quản lý của Wal Mart ngồi máy bay đến đưa tiền, tài chính sắp hết thì có cả nhà Phương Thiên Tài giúp đỡ, hiện giờ thiếu đồ dùng văn phòng, thì hiệu trưởng lại tự thân đến cửa để chờ bị làm thịt.

Trọng sinh trở về, quả nhiên đều cmn là Khí Vận Chi Tử!(con trai của khí vận, may mắn, vận may)

“Ông chủ.”

“Tiểu Nam, làm sao vậy?”

Hiện giờ tâm trạng của Giang Chu rất tốt, nên xưng hô cũng rất thân thiết.

Tô Nam nuốt nước miếng: “Vừa rồi tôi thấy chân hiệu trưởng còn run run, nếu không phải là phó hiệu trưởng đỡ, thì ông ấy còn không đi nổi ra ngoài đâu.”

“Làm ăn là phải như vậy, nhất định không được nói chuyện tình cảm.”

Hàn Nhu nhin không được ngẩng đầu lên: “Anh, anh sẽ không vì chuyện kinh doanh làm ăn mà bán cả em đi chứ?”

Giang Chu lập tức xua tay: “Hại ai cũng không thể hại bọn em, yên tâm!”

“Hiệu trưởng cũng là đồng chí hơn 50 tuổi rồi, thế mà anh cũng có thể nhẫn tâm ra tay...”

“Không đành lòng thì cũng có thể làm gì? Dù sao công ty cũng phải phát triển mà.”

Trái lại thì Hoàng Kỳ lại hiểu cho Giang Chu: “Dù sao bọn họ cũng cần hạng mục này để tham gia đại hội đầu tư mà.”

Giang Chu gật đầu: “Không ngờ vẫn là Hoàng Kỳ hiểu tôi nhất.”

Trong nháy mắt, màn đêm đã buông xuống.

Bởi vì hôm nay tâm trạng của Giang Chu rất tốt, cho nên đã phát cho ba cô gái mỗi người một cái lì xì.

Vừa cầm được tiền, Hàn Nhu liền gọi Tô Nam và Hoàng Kỳ đi dạo phố.

Giang Chu cũng khóa cửa, chuẩn bị đi nhà ăn ăn cơm.

Tĩnh tĩnh, đúng lúc này, điện thoại di động của hắn bỗng nhiên reo lên.

Lúc này, ảnh chân dung của Phùng Tư Nhược đang nhảy lên không ngừng.

“Khi nào bạn đến dạy dỗ mình?”

“Icon boom, boom, boom.”

Giang Chu nhìn tin nhắn của nàng, khóe miệng bỗng nhiên cong lên.

Sáng nay hắn đi qua đại học sư phạm bàn chuyện làm ăn, khi đó đã nói là tối về sẽ dạy dỗ nàng.

Kết quả mình bận rộn quá cho nên suýt nữa quên mất chuyện này.

Nhưng cô bé này lại chủ động đi tìm hắn, chuyện này nằm ngoài dự liệu của Giang Chu, nàng thích bị dạy dỗ như vậy sao?

Chắc chắn là không!

Phùng Tư Nhược rất nhát gan, rất sợ Giang Chu bắt nạt mình, vậy thì chỉ còn một loại khả năng, đó chính là nàng đã nhớ Giang Chu.

Chương 139: Phùng Tư Nhược phát kẹo, có nhớ mình không?
(3)

“Đến nhà ăn số hai, cùng mình ăn cơm.”

Phùng Tư Nhược lập tức trả lời: “Biết rồi.”

“Mười phút, đến muộn tự gánh hậu quả.”

Giang Chu tắt điện thoại di động, đi vào nhà ăn chọn một phần cơm.

Hiện giờ cũng là giờ cơm, nên chung quanh cũng tương đối náo nhiệt.

Có người vừa đến ăn cơm, có người ăn cơm xong thì thu dọn bộ đồ ăn rồi rời đi, cũng có người ngồi đánh bài dán giấy.

Cũng không lâu lắm, Phùng Tư Nhược liền đi đến nhà ăn.

Nàng mặc một cái áo màu đen có mũ, da dẻ trắng như tuyết, hình như còn trang điểm nhẹ, môi đỏ mọng hiện lên vẻ non mềm như nước, rất mê người.

Trước kia, Phùng Tư Nhược tuyệt đối sẽ không dám trang điểm khi đi ra ngoài, bởi vì nàng sợ bị người khác tán tỉnh, sợ bị người khác theo đuổi.

Nhưng bây giờ nàng không sợ, bởi vì Giang Chu đang theo đuổi nàng, còn đám con trai khác đều sợ Giang Chu bắt bớ họ.

“Ăn cơm chưa?”

Phùng Tư Nhược gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Giang Chu.

Sau đó, nàng lấy kẹo từ trong túi ra, đặt lên bàn.

Vẫn là loại kẹo hình con thỏ màu trắng kia, nhưng lần này là hai viên.

“Rốt cuộc bạn đã mua bao nhiêu, sao vẫn còn?”

Phùng Tư Nhược đưa ngón tay ra.

Giang Chu nhìn nàng: “Một gói có bao nhiêu viên?”

Phùng Tư Nhược lại đưa bàn tay trắng nõn lên: “100 viên, giờ còn 86 viên!”

“Ý của bạn là, mình còn phải ăn 43 lần nữa thôi?”

“Ừm!”

“Vậy không thể đổi loại khác sao?”

Phùng Tư Nhược nhú mũi ngọc tinh xảo: “Không được, ăn xong lại đổi.”

Giang Chu có chút bất đắc dĩ, cúi đầu ăn cơm, không để ý đến nàng.

Cô bé này ngày nào cũng cho hắn ăn kẹo, hắn ăn đến đau cả răng rồi.

Quan trọng nhất là chỉ có một loại khẩu vị, dù là ai cũng không chịu nổi.

Đáng sợ nhất là, trước kia thì chỉ cho một viên, hiện giờ một ngày đã biến thành hai viên rồi.

“Phùng Tư Nhược.”

Phùng Tư Nhược ngốc: “Ừm?”

Giang Chu đặt đĩa xuống: “Bạn thích con trai mập mập à? Muốn đích thân bồi dưỡng một người như thế?”

“Không phải.”

“Vậy mỗi ngày bạn cho mình ăn hai viên kẹo làm gì?”

Phùng Tư Nhược bỗng nhiên lấy điện thoại di động ra, ấn ấn vài cái rồi đưa cho Giang Chu xem.

Giang Chu nhận lấy, phát hiện đây là một tấm ảnh chụp nội dung báo chí gì đó.

Ăn đồ ngọt sẽ kích thích đại não tiết ra...

Hai loại vật chất này có thể khiến cho người ta vui vẻ...

Đúng lúc này, Đinh Duyệt bê một cái khay ăn đi qua.

Cũng không biết người này có phải là xem bói hay không, mỗi lần hắn gặp Phùng Tư Nhược, thì người này đều sẽ xuất hiện.

Lần trước còn cmn nguyệt trang thành một mảnh cây tùng xanh hóa.

Đơn giản là bóng đèn bên trong bóng đèn.

Đinh Duyệt ngồi xuống, lườm Giang Chu một cái: “Tư Nhược nói là mình ăn nói vụng về, không biết dỗ dành ông vui vẻ,

cho nên ngày nào cũng cho ông ăn kẹo, bởi vì trên sách nói, kẹo có thể khiến người ta vui vẻ.”

Giang Chu ngẩng đầu lên nhìn Đinh Duyệt một cái: “Vậy sao? Đạo gần đây tôi rất không vui à?”

“Mấy ngày gần đây, ông suốt ngày cau mày, ông tưởng rằng Phùng Tư Nhược không nhìn thấy à?”

Giang Chu suy nghĩ cẩn thận một chút.

Không sai, mấy ngày nay mình vẫn bận chuyện khai thác thị trường, đi cầu ông nội xin bà nội, khi trở về thì luôn uể oải và phiền chán.

Hình như chính là bắt đầu từ hôm đó, một viên kẹo liền biến thành hai viên.

Nàng biết mình sẽ không nói ra, nàng cũng không biết dỗ dành người khác, cho nên chỉ có thể cho mình kẹo.

Bởi vì trên sách nói nha.

Ăn kẹo có thể khiến cho người ta vui vẻ.

Nếu như còn chưa vui vẻ, vậy thì tăng liều thôi.

Trước đây cho một viên, hiện giờ liền biến thành hai viên.

Đừng trách nàng không biết nói chuyện, vì nàng đã cho kẹo rồi nha.

Giang Chu nghĩ đến đây, trái tim bỗng nhiên run lên.

Hắn chợt nhớ đến một chuyện ở kiếp trước.

Đó là nửa học kỳ sau của năm học thứ hai, quý bà Viên Hữu Cầm bị tai nạn giao thông, bất hạnh qua đời.

Khi đó Phùng Tư Nhược cuống quýt vội vàng chạy đến trường học, nhét rất nhiều kẹo vào trong túi hắn, còn vừa khóc vừa bóc vỏ kẹo rồi nhét vào miệng hắn.

Thời điểm đó hắn còn nói với nàng rằng.

Ngoan, không nên ồn ào, giờ mình không có tâm trạng, bạn muốn ăn kẹo thì tự ăn đi.

Giang Chu nghĩ đến đây bỗng nhiên im lặng.

Hắn cũng không ngờ được, thì ra ý của nàng là như vậy.

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhược, bỗng nhiên mở miệng:
“Mình không cần kẹo, bởi vì chỉ cần nhìn thấy bạn là mình đã vui vẻ rồi, cho nên ngày nào bạn cũng phải cho mình nhìn thấy bạn.”

Mặt Phùng Tư Nhược bỗng nhiên đỏ lên, vội vàng cúi đầu xuống.

“A, chưa chết rồi, hai người đủ rồi nha, quan tâm người FA như tôi một chút.”

Đinh Duyệt mặt đầy bất đắc dĩ, bê khay ăn đi luôn.

Sau đó, Đinh Duyệt ngồi xuống bàn bên cạnh, biểu thị mình không muốn nhìn thấy hai người này nữa.

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhược: “Sao hôm nay bạn lại muốn bị mình dạy dỗ? Nói mình nghe thử xem nào.”

“Không muốn!”

“Vì sao không muốn? Không phải bạn gọi mình đến dạy dỗ bạn sao?”

Phùng Tư Nhược cúi đầu: “Mình nói đùa...”

Giang Chu vẫn thản nhiên hỏi: “Bạn nhớ mình, đúng không?”

“Không có!”

“Cẩn thận nha, nói láo thì mũi sẽ dài ra đấy.”

Phùng Tư Nhược lập tức giơ tay lên sờ mũi một cái.

Hừ, lại gạt người.

Nói dối căn bản là sẽ không làm cho mũi dài ra!

Giang Chu mỉm cười, ánh mắt lơ đãng đã biến thành ôn nhu dịu dàng...

Chương 140: Bàn đạo có thể độ chân khí bằng miệng!

Ăn cơm xong, Giang Chu lau miệng.

Sau đó, lại bóc vỏ kẹo, nhét kẹo vào trong miệng.

Phùng Tư Nhược thì nằm úp trên mặt bàn, len lén nhìn Giang Chu.

Lúc này, trông mắt của nàng trong suốt thanh minh, tràn ngập tò mò.

Dáng vẻ ngốc nghếch đáng yêu này của nàng, dường như là đang muốn nhìn xem, ăn kẹo có thể khiến người ta vui vẻ không.

“Nhìn cái gì mà nghiêm túc và tập trung thế?”

“Emmmm... vui vẻ không?”

Giang Chu chép miệng một cái: “Bình thường, cảm thấy cuộc sống hơi đạm bạc.”

Phùng Tư Nhược nghe thấy câu này thì lập tức thất vọng mà cúi đầu xuống.

Kẹo cũng ăn rồi, mà còn không vui vẻ à.

Vậy cũng có thể là do hai viên kẹo vẫn chưa đủ?

Ngày mai cho bốn viên đi!

Đó chính là vui vẻ gấp đôi rồi!

“Có điều, tuy hiệu quả của kẹo rất bình thường, nhưng bởi vì là bạn cho, nên ăn rất vui vẻ.”

“Thật sao?”

“Phùng Tư Nhược, bạn chính là niềm vui vẻ của mình.”

Lời này vừa dứt, Đinh Duyệt ở bên cạnh lại hừ một tiếng.

Tên Giang Chu không biết xấu hổ này, khẳng định ăn chắc Đinh Duyệt rồi.

Cô bé này vừa nghe người ta nói một câu thì sắc mặt đã đỏ bừng rồi.

Cô bé này không thể nào chịu nổi mấy lời đường mật này đâu.

Lúc này mới có một tháng, mà Đinh Duyệt đã quan tâm tên Giang Chu này như vậy rồi.

Qua một tháng nữa, chẳng phải ngày nào cũng cận kề tên Giang Chu này sao?

Đinh Duyệt là chị em tốt mà cũng không có đãi ngộ này, không khỏi thấy hơi hâm mộ và ghen tị.

“Đúng rồi, ngày mai là cuối tuần, mình dẫn bạn đi dạo phố nhé?”

Đôi mắt Phùng Tư Nhược sáng lên như sao, sau đó lại lắt đầ.

Giang Chu nhìn nàng: “Bạn muốn làm trạch nữ cả đời à?”

“Có...có chút sợ hãi.”

“Bạn đừng nói cho mình biết, sau khi bạn đến Thượng Kinh mà vẫn chưa đi dạo phố nhé?”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Quả nhiều người, không thờ được.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Bàn đạo có độ chân khí qua miệng khi cô nướng cảm thấy khó thờ.”

“Hả?”

Phùng Tư Nhược nghe không hiểu, ngây ngốc nhìn Giang Chu.

Đinh Duyệt ở bàn bên cạnh lại liếc mắt: “Giang Chu nói là, nếu bạn không thờ nổi, hẳn có thể hô hấp nhân tạo cho bạn.”

“Không muốn!”

Mặt Phùng Tư Nhược lại đỏ rực lên, hung hăng nhú mũi ngọc.

Giang Chu nhin không được mà quay đầu nhìn về phía Đinh Duyệt: “Có phải bà nên tìm bạn trai rồi không? Làm sao ngày nào cũng đi theo bọn tôi vậy?”

“Tôi là cố vấn tình cảm của Tư Nhược!”

“Bà yêu đương rồi sao? Còn cố vấn tình cảm nữa?”

Đinh Duyệt mặt đầy khinh thường: “Tôi chưa ăn qua thịt heo, chẳng lẽ còn chưa nhìn thấy heo chạy sao?”

Giang Chu nghiêng người sang: “VẬY bà nói cho tôi nghe thử, heo chạy như thế nào?”

“Không phải là anh yêu em, em hiểu lầm anh, em yêu anh, anh lại đẩy em ra... giữa nam và nữ đều là như vậy thôi.”

“Miễn đi, tôi sẽ không yêu loại sản phẩm ba không như bà đâu.”

“Tôi nói là danh từ, anh và em cũng có thể là tất cả mọi người.”

Giang Chu nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Ngày nào Đinh Duyệt cũng đọc tiểu thuyết ngôn tình trong ký túc xá đúng không? Đọc đến mức hai mắt đầm lệ mông lung, vừa khóc vừa móc chân, móc chân xong còn ngủ một cái, đúng không?”

Phùng Tư Nhược mở to mắt, hiện ra vẻ hết sức kinh ngạc: “Làm sao bạn biết?”

“Phùng Tư Nhược, bạn bán đứng mình!”

Đinh Duyệt tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, suýt nữa bẻ gãy cả đũa.

Nhưng không thể phủ nhận là Giang Chu đã nói đúng.

Đinh Duyệt cơ bản đều là như vậy.

Ngày nào cũng cày phim và tiểu thuyết Quỳnh Dao, sau khi xem xong còn khóc.

Khóc khóc rồi lại móc chân.

“Đây chính là cuộc sống của trạch nữ đấy, bạn không muốn sau này sẽ trở nên giống như Đinh Duyệt chứ?”

Phùng Tư Nhược cẩn thận từng li từng tí liếc mắt nhìn Đinh Duyệt, sau đó lắc đầu: “Không muốn.”

Giang Chu gật đầu thỏa mãn: “VẬY cuối tuần đi chơi với mình, mình dẫn bạn đi chơi ở vài nơi có ít người.”

“Ừm!”

Giang Chu đưa tay xoa cái đầu nhỏ của nàng, động tác rất dịu dàng ôn nhu.

Phùng Tư Nhược ngoan ngoãn giống như một con thỏ nhỏ, không né không tránh.

“Đinh Duyệt.”

“Có chuyện gì?”

Giang Chu đắc ý quay đầu lại: “Bà có muốn yêu đương không?”

Đinh Duyệt hừ một tiếng: “Đều là thời kỳ trưởng thành, có ai mà không muốn?”

“Vậy bà trốn trong ký túc xá móc chân cả ngày, có thể tìm được đối tượng sao?”

“Vậy làm sao bây giờ? Tôi không móc chân cũng không tìm được...”

Giang Chu trầm tư một lát, cảm giác mình nên làm cái gì đó.

Ba tên cùng phòng với mình tuy khá ngu xuẩn ngu ngốc, nhưng xét cho cùng thì vẫn là một người đàn ông tốt.

Nhưng bọn họ luôn bị một ít phụ nữ ôm mục đích xấu làm tổn thương.

Tuy rằng Đinh Duyệt này muốn ngực không có ngực, muốn mộng không có mộng, nhưng lại có quan hệ tốt với Phùng Tư Nhược, cũng miễn cưỡng tính là một cô gái tốt.

Lại cộng thêm việc Phùng Tư Nhược bây giờ đã sáng sủa hơn nhiều, nhu cầu cấp bách đi chơi xa một chút.

Cho nên lên một kế hoạch cho lớp đi chơi ở ngoài thành, hoặc là du lịch gì đó cũng không tệ.

Nếu như thật sự có thể có vài đôi thành công, thì cũng coi như nước phù sa không chảy ruộng ngoài rồi.

“Bà trở về nói với lớp trưởng, lớp chúng ta sẽ tổ chức đi du lịch, thấy thế nào?”

Đinh Duyệt hơi mờ mịt: “Du lịch? Chuyện này có liên quan gì với chuyện tìm đối tượng?”

Chương 141: Đêm khuya, đưa Sở Ngũ Vi đi bệnh viện!

Giang Chu khoanh tay: “Lớp chúng ta thiếu con trai không?”

“Không thiếu.”

“Vậy có thiếu con gái không?”

“Cũng không thiếu.”

Giang Chu vỗ tay một cái: “Cho nên mọi người chỉ thiếu một cơ hội rút ngắn khoảng cách với nhau thôi.”

Đình Duyệt lập tức bừng tỉnh: “Đi ra ngoài chơi, đêm không trở về, tiện đường ngủ chung một chỗ?”

“Khụ khụ... bà trâu, bà nghĩ còn cmn muôn màu muôn vẻ hơn cả tôi rồi.”

“Không được sao?”

Giang Chu giải thích một chút: “Du lịch tập thể chỉ mang tính xã giao bình thường thôi, còn sau đó mọi người muốn triển khai như thế nào, đó là tùy.”

Đình Duyệt gật đầu thật mạnh: “Vậy tôi sẽ về nói với lớp trưởng.”

“Chú ý, đừng nói đây đề nghị của tôi, mà bảo đây là ý của bà nhé.”

“Vì sao?”

“Mọi người trong lớp đều biết tôi đang kinh doanh làm ăn, tôi sợ lớp trưởng tìm tôi xin tài trợ, tôi là quỹ nghèo, hiệu trưởng cũng biết chuyện này.”

Đình Duyệt khẽ nhíu mày: “Ông đang nhắc nhở tôi, đi du lịch là cần tiền, vậy tiền ở đâu ra?”

Phùng Tư Nhược nghe xong thì muốn giơ tay lên, nói rằng mình có thể tài trợ, mình cơ hơn 100 ngàn tiền riêng!

Nàng là tiểu phú bà nha, nhưng bình thường lại không đi dạo phố, cho nên tiền nhiều cũng không biết tiêu xài cái gì.

Nhưng nàng còn chưa kịp giơ tay, Giang Chu đã siết tay của nàng.

“Phùng Tư Nhục, bạn muốn tài trợ đúng không? Tiền rồi à, đây chính là tiền của nhà chúng ta đây.”

“Ồ...”

Phùng Tư Nhục bấu mỗi, thậm nói ai là nhà chúng ta chứ.

Giang Chu nhìn về phía Đinh Duyệt: “Chuyện tiền bạc, có thể lấy danh nghĩa quỹ lớp để góp, sau khi có tiền rồi thì sẽ quyết định có đi hay không.”

Đinh Duyệt gật đầu: “Vậy tôi đi nói với lớp trưởng.”

“Đừng biểu hiện quá rõ ràng mục đích tìm đối tượng của mình, người ta sẽ nghĩ bà là lưu manh đấy.”

“Ông mới là lưu manh! Tôi...tôi là người đảng hoàng.”

Giang Chu quay đầu nhìn về phía Phùng Tư Nhục: “Chung quanh đều là bạn học, ra ngoài chơi sẽ tốt hơn một chút, đúng không?”

Phùng Tư Nhục gật đầu: “Cũng được.”

“Vậy là tốt rồi, nói như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày mình có thể lừa gạt bạn đến chân trời góc biển, lừa gạt đến tận cùng vũ trụ.”

Đinh Duyệt nghe đến đây trong lòng bỗng nhiên thấy âm áp.

Thì ra tên khốn này nói đi du lịch vẫn là vì Phùng Tư Nhục, tên này muốn dẫn Phùng Tư Nhục đi ra ngoài nhìn xem thế giới này, nhưng lại sợ Phùng Tư Nhục không chịu được.

Mặc dù nhân phẩm của người này còn cần khảo sát, nhưng tình cảm đối với Phùng Tư Nhục thì lại là thật.

Mấy kẻ miệng lưỡi dẻo quẹo như tên này, trên lý thuyết phải tiến hóa thành siêu cấp vô địch cận bã nam mới đúng, nhưng lại có thể vì một cô gái gốc gác ghêch mà vất óc suy nghĩ.

“Được rồi, ăn xong rồi, tắt cả cút đi.”

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhục: “Trưa mai chờ mình ở dưới ký túc xá.”

Phùng Tư Nhục gật đầu, vươn tay lên chào tạm biệt.

“Phùng Tư Nhược.”

Lúc này, Đinh Duyệt nhìn Phùng Tư Nhược với ánh mắt rất nghiêm túc.

Phùng Tư Nhược hơi sợ: “Sao thế?”

“Bạn thật sự muốn hẹn hò với Giang Chu?”

“Không có... không có mà.”

Đinh Duyệt thở dài: “Bạn đừng gạt mình, mình biết bạn thích tên đó.”

Phùng Tư Nhược hơi cúi đầu, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Mình khuyên bạn, trước khi nhận lời làm bạn gái của tên đó, thì phải suy nghĩ cho kỹ, xem làm thế nào để ứng phó với gia tộc nhà bạn đi.”

“Mình...”

“Sau khi bọn họ biết chuyện của bạn với Giang Chu, chắc chắn sẽ không ngồi im đâu.”

Phùng Tư Nhược bỗng nhiên yên lặng, đôi mắt sáng ngời cũng âm thầm xuống.

Nàng biết Đinh Duyệt lo lắng là đúng.

Cũng bởi vì chuyện này, nên nàng vẫn không có bằng lòng làm bạn gái của Giang Chu.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói bỗng nhiên vang lên ở phía sau lưng hai người.

“Không cần lo về bọn họ, mình sẽ tự giải quyết.”

“Nếu như bọn họ không nể mặt mình, vậy mình sẽ đập từng người bọn họ, đập đến khi bọn họ khóc lóc xin tha mới thôi.”

Giang Chu đi đến trước mặt hai người, cầm bao thuốc lá rơi ở trên bàn.

Đinh Duyệt sợ hết hồn: “Sao ông lại quay lại rồi?”

“Quên cầm thuốc.”

Đinh Duyệt nhìn Giang Chu: “Giang Chu, những gì tôi vừa nói không phải là nói xấu ông, mà chắc chắn gia đình Phùng Tư Nhược sẽ không chấp nhận một người một nghèo hai trắng.”

Giang Chu mỉm cười: “Tôi biết, nhưng tôi không lo lắng chút nào hết.”

“Không, ông không biết, nhà bọn họ rất lớn, rớt cuộc lớn đến đâu, thì sợ nói ra ông cũng không tin.”

“Tôi biết, bọn họ rất lớn, nhưng tôi cũng sẽ không nhỏ.”

Đinh Duyệt và Phùng Tư Nhược nghe xong thì hơi sững sờ.

Giang Chu khoát tay, châm điếu thuốc rồi đi ra khỏi nhà ăn.

Tất nhiên hẳn biết gia tộc Phùng Tư Nhược lớn đến mức nào.

Dù sao, vì muốn ở cùng với cô bé này, nên đời trước của hắn đã đấu với Phùng gia nửa đời người.”

Khi rời khỏi nhà ăn vẫn chưa phải quá muộn.

Giang Chu liền trở về phòng làm việc, làm một bản kế hoạch kinh doanh.

Bản kế hoạch này không phải cho mình xem, mà là cho đám người đầu tư trong đại hội đầu tư xem.

Cho nên không thể viết quá cặn kẽ, nhưng nhất định phải đặc sắc và hoa lệ.

Chương 142: Đêm khuya, đưa Sở Ngũ Vi đi bệnh viện! (2)

Ví dụ như chuyện lượng tiêu thụ hàng tháng này, nhất định phải viết nhiều lên.

Một tháng tiêu thụ được 200 phải nói là 400, 300 nói là 600, tháng tiêu thụ được 500 phải nói là 1000.

Đây không phải là nói quá, mà là tính hợp lý.

Ví dụ như số lượng thương gia, nhất định phải tính toàn bộ quán ăn trong khu đại học này, đây không gọi là khoác lác, mà phải gọi là đồng bạn hợp tác tiềm ẩn.

Có điều, đại hội đầu tư lần này, hẳn tất nhiên sẽ không cảm được quá nhiều tiền đầu tư.

Trải qua hẳn tính toán, thì nhiều nhất cũng sẽ không vượt qua năm triệu.

Dù sao đây cũng là một hạng mục khởi nghiệp ở trong trường học thôi.

Mặc dù người đầu tư sẽ cảm thấy hứng thú, nhưng sẽ không quá coi trọng.

Nhưng tuy tiền không nhiều lắm, nhưng đại hội đầu tư này sẽ trở thành một nước cờ đầu.

Khi mình có thể hấp dẫn càng nhiều người đầu tư quan tâm, thì mình mới có thể có chỗ đứng chân ở Thượng Kinh này.

“Phùng Tứ Hải.”

Sau khi viết kế hoạch xong, Giang Chu liền cầm danh sách người đầu tư lên xem.

Đại hội đầu tư lần này, chắc sẽ là lần tiếp xúc đầu tiên với người của Phùng gia.

Mặc dù chỉ là một nhân vật không quan trọng, và một cái công ty con không được coi trọng, thế nhưng đây cũng coi như là bước ngoặt trọng đại của cuộc sống thứ hai của hắn.

Người đầu tư khác thì hẳn mặc kệ, nhưng nhất định phải ăn tươi cái công ty Hoa Tiêu này.

Đây là vì tương lai của hạng mục, cũng là vì Phùng Tư Nhược.

Giang Chu xoa xoa đôi mắt đã mỏi của mình, lại ngả người ra ghế.

Chuyện làm ăn buôn bán thật sự rất mệt mỏi, hay là trực tiếp buông bỏ Phùng Tư Nhược nhỉ?

Bảo nàng gọi một câu ông xã cũng không gọi, không ngoan chút nào.

Hoàng Kỳ rất tốt, Tô Nam cũng rất tốt mà!

Nhưng nếu những lời này bị Phùng Tư Nhược nghe được, thì hẳn cũng không biết cô bé kia sẽ ủy khuất như thế nào.

Giang Chu suy nghĩ một chút, nhìn không được mà ngáp một cái, liền đuổi người, chuẩn bị chợp mắt một lúc.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại di động ở trên bàn bỗng nhiên bắt đầu rung lên.

Ong ong ong.

Giang Chu mở ra xem, phát hiện là số của Sở Ngữ Vi.

Bình thường cô bé này sẽ nhắn tin cho hắn, chứ sẽ không gọi điện thoại, hôm nay có chuyện gì sao?

Giang Chu thả con chuột xuống, nhận điện thoại của Sở Ngữ Vi.

“Giang... Giang Chu... bạn đã ngủ chưa?”

“Bạn làm sao thế? Sao giọng nói lại yếu như vậy?”

“Mình không biết, mình đau bụng quá, đau chết mất...”

“Bây giờ bạn đang ở đâu? Đau bụng từ bao giờ?”

“Ở ký túc xá, xế chiều liền thấy không thoải mái liền nằm nghỉ, đến bây giờ có chút không chịu được rồi.”

“Buổi chiều thấy khó chịu mà giờ mới gọi điện thoại? Đợi ở ký túc xá, bây giờ mình đi qua đưa bạn đi bệnh viện.”

“Đừng đến, muộn rồi... mình chỉ là muốn nghe giọng nói của bạn thôi.”

Giang Chu trực tiếp cúp điện thoại, với áo khoác trên ghế rồi đi ra ngoài.

Hắn lái chiếc Toyota Corolla của mình đến dưới cổng ký túc xá nữ đại học Thanh Bắc.

Lúc này, sân trường đại học hết sức yên tĩnh, ngay cả bóng quỷ cũng không có.

Giang Chu dừng xe liền chạy vào trong ký túc xá, kết quả vừa vào cửa đã bị dì quản lý ký túc chặn lại.

“Cậu làm gì? Muộn rồi còn xông vào ký túc xá nữ làm gì?”

“Tôi là phụ huynh học sinh, con gái tôi bị bệnh, tôi phải đưa nó đi bệnh viện.”

Dì quản lý ký túc trọn mắt liếc nhìn Giang Chu: “Cậu tưởng tôi ngốc à?”

Giang Chu hạ giọng: “Chỉ là tôi trông hơi trẻ tuổi thôi, thật ra tuổi tôi có thể gọi cô là em gái rồi đây.”

“Tới địa ngục đi, đừng làm dì vui vẻ nữa, mau nói thật đi.”

“Được rồi, cháu tìm bạn học cấp ba, cô ấy bị ốm, cháu đến đưa cô ấy đi bệnh viện khám.”

“Tên là gì, phòng nào?”

“306, tên là Sở Ngũ Vi, học viện Y!”

Dì gái lật sổ xem một chút: “Dì cũng nhớ cô bé đó, trưa nay còn ngồi ở chỗ này rất lâu, nói là không có sức để đi lên phòng nữa.”

Giang Chu nhất thời nhướn mày.

Trưa nay đã không đi nổi rồi, thế mà chịu đựng đến bây giờ mới gọi điện thoại cho mình?

Con bé này điên rồi à?

“Được rồi, cậu lên đi thôi.”

“Cám ơn dì nhiều, lần sau cháu mang hoa quả đến cho dì!”

Giang Chu cất bước đi lên cầu thang, đi thẳng đến phòng 306 ký túc xá.

Đẩy cửa ra, Sở Ngũ Vi đau bụng đang nằm cuộn mình ở trên giường.

Hai người bạn cùng phòng của nàng đang rót nước nóng cho nàng, còn hỏi hân nàng.

Duy chỉ có Lý Nghệ Phi là nằm trên giường, giả vờ không nghe không thấy.

Cô ta còn đang đeo tai nghe, chưa có ngủ.

Chỉ là biểu tình hết sức thản nhiên, giống như chuyện trước mắt không hề liên quan đến mình.

“Bạn điên rồi à? Đau như vậy mà sao giờ mới gọi điện thoại cho mình?”

Sở Ngữ Vi nhìn thấy Giang Chu, nhất thời ủy khuất khóc lên: “Mình cho là qua một lúc thì sẽ hết đau.”

Giang Chu bị nàng làm cho tức giận: “Hết đau cái rắm, ốm đau mà còn không biết gọi điện nữa! Mau đi bệnh viện khám đi.”

“Muộn rồi, sợ quấy rồi bạn ngủ...”

“Thật sự là phục bạn rồi, mau lên.”

Giang Chu vươn tay, trực tiếp ôm nàng từ trên giường xuống.

Chương 143: Đêm khuya, đưa Sở Ngữ Vi đi bệnh viện! (3)

Đúng lúc này, Lý Nghê Phỉ bỗng nhiên nhảy xuống giường: “Hay là mình cũng đi cùng nhé, còn có thể chiếu cố Ngữ Vi.”

“Không cần, có tôi chiếu cố rồi, không cần lo lắng.”

Giang Chu liếc nhìn cô ta một cái, rồi trực tiếp ôm Sở Ngữ Vi đi xuống nhà, nhét vào trong xe.

Đêm hôm khuya khoắt, trên đường không có xe cộ.

Giang Chu lao như một cơn gió, vận tốc phải 120 km/h, thấy đèn đỏ cũng không thèm dừng lại.

“Thật xin lỗi, mình lại làm phiền bạn...”

“Đúng, phiền phức chết rồi, buổi trưa đã bị đau, mà buổi tối mới gọi điện thoại cho mình?”

Sở Ngữ Vi cắn môi: “Mình biết ngày nào bạn cũng rất bận rộn.”

Giang Chu đưa tay lau mồ hôi lạnh cho nàng: “Bạn muốn mình bỏ chút thời gian đưa bạn đi bệnh viện, hay là bỏ chút thời gian tham gia tang lễ của bạn?”

“Nào có nghiêm trọng như vậy...”

“Nghiêm trọng hay không nghiêm trọng, mình nói không được, bạn cũng nói không được, chỉ có bác sĩ là có quyền nói thế.”

Ba phút sau, hai người chạy đến bệnh viện Hữu Nghị gần khu đại học nhất.

Đi vào trong, chạy thẳng vào khoa cấp cứu.

Bác sĩ thấy nàng rất đau đớn, liền gọi người đưa nàng vào trong.

Giang Chu thì ở ngoài đại sảnh đăng ký và ứng tiền khám bệnh trước, một lát mà đã có hơn chục cái biên lai.

“Viêm ruột thừa cấp tính, truyền nước trước xem thể nào đã.”

“Truyền nước ở tầng hai, có chuyện gì thì gọi y tá.”

Giang Chu luôn miệng nói cảm ơn, ôm Sở Ngữ Vi đi vào thang máy.

Đến đến đi đi, đầu hấn đã đầy mồ hôi.

Nhưng lại không rảnh tay để lau, chỉ có thể mặc nó chảy xuống theo tóc mai.

Lúc này, Sở Ngữ Vi núp ở trong ngực Giang Chu, nhìn hấn mồ hôi như mưa mà thấy đau lòng.

Vì vậy liền vươn tay nhỏ, lau mồ hôi cho Giang Chu.

Sau đó, lẳng lặng mà nhìn gò má Giang Chu, khóe miệng không khắc chế nổi mà cong lên.

“Còn cười? Bác sĩ nói rồi, nếu nhịn tiếp sẽ có mủ, thủng ruột luôn đấy.”

“Mình không ngờ là sẽ nghiêm trọng như vậy.”

Giang Chu dờ khóc dờ cười: “Bạn là một sinh viên học Y, thế mà bị bệnh còn cmn cố gắng chịu đựng thì mình cũng thua luôn.”

Sở Ngữ Vi tựa ở trong ngực Giang Chu: “Mới đi học được một tháng, nào có biết cái gì chứ.”

“Trước kia bạn bị bệnh cũng chịu đựng như này à?”

“Không có, mình chỉ cần hừ một cái, cha mình lập tức mang mình đi bệnh viện khám rồi.”

“Vậy mình là ai?”

“Ba ba...”

Giang Chu ôm Sở Ngữ Vi đi ra khỏi thang máy: “Sau này có chuyện gì nhớ gọi điện cho mình biết, biết chưa, con gái?”

Sở Ngữ Vi cắn môi: “Mình sợ...”

“Sợ cái gì?”

“Sợ bạn cảm thấy mình rất phiền phức.”

“Phiền phức thì không đến nỗi, chỉ là quá nặng.”

Sở Ngữ Vi lập tức tròn tròn mắt: “Thật sao? Nhưng mình mới có 43 cân mà?”

Giang Chu thở dài: “Chỗ cân béo thì lại không béo, chẳng trách chỉ có 43 cân.”

“Bạn!”

“Câm miệng, mình tìm y tá truyền nước cho bạn.”

Sở Ngữ Vi ồ một tiếng: “Nhưng mình cảm thấy không còn quá đau nữa.”

Giang Chu không tin: “Bác sĩ nói rồi, bệnh này không thể cố gắng chịu đựng được, vẫn sẽ đau lại.”

“Nhưng mình bị bạn ôm một cái liền không thấy đau nữa...”

“Vậy là vẫn đau đúng không.”

Giang Chu trực tiếp để Sở Ngữ Vi nằm lên giường, rồi quay người đi tìm y tá.

Sở Ngữ Vi mặt đầy ủy khuất, ôm bụng rúc vào một góc.

Quả nhiên, bị Giang Chu ôm là sẽ không đau, nhưng Giang Chu vừa buông tay ra, thì cơn đau lập tức xông đến...

“Giang Chu, Giang Chu?”

“Bạn... Đã ngủ chưa?”

Khi truyền nước, thời gian cũng đã là đêm khuya.

Giang Chu mệt nhọc cả một ngày, thật sự không nhin được nữa.

Cho nên hắn liền ghé vào trên giường bệnh, chậm rãi chìm vào giấc ngủ say.

Mà Sở Ngữ Vi thì vì đau đớn, nên không thể chìm vào giấc ngủ được.

Cho nên nàng liền nằm nghiêng trên giường, gối lên tay mình, nhìn chăm chăm vào Giang Chu.

Nhìn một lúc, nàng nhin không được mà vươn tay nhỏ, mơn trớn gò má của Giang Chu.

Hồi còn học trung học phổ thông, Sở Ngữ Vi không biết cái gì gọi là thích.

Những tên con trai kia luôn theo đuổi nàng, luôn muốn tỏ tình với nàng.

Nhưng nàng chưa bao giờ có bất cứ loại cảm giác nào với bất cứ ai trong bọn họ cả.

Dù là khi Giang Chu tỏ tình với nàng, thì nàng cũng chỉ cảm thấy buồn chán.

Nàng là một cô gái kiêu ngạo lại có theo đuổi của riêng mình, đối với nàng mà nói, thì tình cảm căn bản không phải thứ nàng muốn bây giờ.

Nàng chỉ muốn thi vào đại học tốt nhất, hoàn thành giấc mộng của mình, báo đáp sự kỳ vọng của cha mẹ.

Nhưng sau mùa hè vừa rồi, nàng phát hiện trong đầu mình toàn là Giang Chu, muốn biết Giang Chu đang làm gì, đang suy nghĩ gì, thậm chí nàng còn cảm thấy Giang Chu như một câu đố chưa có lời giải.

Nhưng mà để cho nàng khổ sở chính là, trong đầu Giang Chu đã không còn là nàng nữa, hắn có sự nghiệp của mình, ngày nào cũng bận rộn đến mức không thấy bóng người.

Giang Chu còn nói là đã thích người khác, bảo nàng không nên quấy rối hắn.

Trừ cái đó ra, Giang Chu còn ghét bỏ mình...

Nói mình nhỏ, nói mình phiền phức...

Nhưng mà đến hôm nay, nàng lại chợt phát hiện ra, Giang Chu căn bản không giống như những gì cậu ấy thường nói.

Giang Chu chỉ là nói những lời lạnh lẽo, nhưng trong lúc vô ý, Giang Chu luôn để lộ ra nội tâm ấm áp và nóng bỏng của mình.

Chương 144: Từ chối người ta thế nào, người ta từ chối lại thế đó!

“Không phải vì cô đơn nên mới nhớ anh, mà chỉ bởi vì nhớ anh cho nên mới cô đơn ——!”

“Khi lệ rơi hết, tất cả phong cảnh đều trở nên yên lặng ——!”

Đúng lúc này, điện thoại di động của Sở Ngữ Vi bỗng nhiên reo lên.

Là Trần Uyển Oánh gọi đến.

“Alo, mẹ?”

“Tối mẹ gọi điện cho con, sao con lại không nghe máy?”

Sở Ngữ Vi do dự một chút: “Con bị viêm ruột thừa cấp tính, đau bụng dữ dội, cho nên mới không nghe máy.”

Giọng nói của Trần Uyển Oánh lập tức trở nên khẩn trương: “Nghiêm trọng thế cơ à? Vậy sao con không đi bệnh viện?!”

“Con vốn định cố gắng chịu đựng, nhưng càng ngày lại càng đau, đến cuối cùng thì không chịu được nữa.”

“Con bé này, có phải con điên rồi không? Viêm ruột thừa mà cũng cố chịu đựng?”

“Giang Chu đã mắng con rồi, mẹ không cần mắng con nữa...”

Trần Uyển Oánh hơi ngẩn ra: “Giang Chu đi thăm con?”

Sở Ngữ Vi cười ngọt ngào: “Giang Chu nửa đêm chạy qua đưa còn đi bệnh viện, chạy vào khám cấp cứu, bây giờ đang truyền nước.”

“Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi, may mà có Giang Chu ở bên cạnh con, bằng không thì con có đau đến hôn mê cũng sẽ không ai quan tâm đâu, xem ra quyết định ban đầu của cha con là đúng.”

“Ừm, tiếc là khi đó con quá kiêu ngạo, không muốn học cùng trường với Giang Chu, bằng không thì cũng không chạy qua

trường đối diện.”

Trần Uyên Oánh yên lặng một chút: “Vây bây giờ Giang Chu về rồi à? Con đang ở bệnh viện một mình à?”

Sở Ngữ Vi cúi đầu liếc nhìn Giang Chu đang ngủ: “Giang Chu vẫn đang trông chừng cho con, chỉ là quá mệt mỏi nên ngủ rồi.”

“Đứa bé Giang Chu này, quả nhiên là biết thương người.”

“Mẹ...”

“Sao thế?”

Sở Ngữ Vi cắn môi một cái: “Con có thể đổi ý chuyện đã đồng ý với mẹ không? Con...con muốn yêu đương.”

Trần Uyên Oánh rơi vào yên lặng một lần nữa: “Không được, nhưng... nếu như là Giang Chu, thì mẹ có thể nhắm một mắt mở một mắt.”

“Thật vậy chẳng?!”

“Ừm, thế nhưng mẹ còn có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

Trần Uyên Oánh dừng lại một chút: “Mẹ tuyệt đối không chấp chận em mang thai khi học đại học đâu đấy.”

Gò má Sở Ngữ Vi nhất thời đỏ lên: “Mẹ, mẹ nói cái gì nha!”

“Con biết mẹ có ý gì, dù sao con gái lớn rồi cũng không nghe lời, tự con chăm sóc mình cho tốt đi.”

Lời này vừa dứt, Trần Uyên Oánh liền cúp điện thoại.

Có điều, cúp máy thì cúp máy, nhưng giọng nói của quý bà Trần Uyên Oánh vẫn lớn vồn ở bên tai nàng.

Nuôi con gái gần hai mươi năm, bỗng nhiên lại bị một tên nhóc chết tiệt mê hoặc.

Dù là ai thì cũng sẽ thấy khó chịu với chuyện này.

Hiện giờ Sở Hùng vẫn chưa biết, nếu như ông biết thì không biết ông sẽ đau lòng đến mức nào nữa.

Cùng lúc đó, Sở Ngữ Vi liền cười một tiếng.

Sau đó, nàng liền dịch chuyển thân thể lại gần, đem chân đạp lên thân thể hai người.

Rất nhanh, bóng đêm từ từ biến mất.

Một ngày mới bắt đầu, ánh nắng đầy đất.

Sở Ngữ Vi tỉnh lại từ trong giấc ngủ, chợt phát hiện không thấy Giang Chu đâu nữa.

Trong lòng nàng hoảng hốt, lập tức muốn rời giường đi tìm.

Không ngờ chân còn chưa chạm xuống đất, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng cọt kẹt.

Giang Chu cầm bữa sáng đi vào, đầu tóc thì loạn như ổ chim, hần nhìn thấy Sở Ngữ Vi tỉnh dậy thì hai mắt sáng lên: “A, tỉnh rồi à?”

Sở Ngữ Vi nhất thời thở phào nhẹ nhõm: “Bạn đi ra ngoài mua bữa sáng à?”

Giang Chu gạt đầu, đặt đồ lên bàn, nói: “Ăn đi, ăn nhiều một chút, ăn mau chóng lớn.”

“Ừm, chúng ta cùng ăn đi.”

“Mua hai phần mà.”

Giang Chu gấp một miếng sủi cảo hấp, nhét vào trong miệng của Sở Ngữ Vi.

Sở Ngữ Vi thu đôi chân nhỏ ở mép giường lên, mặt đầy nhu thuận mà ôm chân nhỏ.

“Sở Ngữ Vi, mình muốn nói với bạn một chuyện, làm phiền bạn nghe kỹ một chút.”

“Chuyện...chuyện gì nha?”

Sở Ngữ Vi nghe thấy giọng nói nghiêm túc này thì không khỏi hơi khẩn trương.

Nàng sợ Giang Chu lại nói ra những lời nói như lúc trước.

Như cái gì mà chớ làm phiền, hoặc là bạn thật sự quá phiền phức...

Như vậy thì nàng sẽ khóc, sẽ khóc thật.

Nàng cũng không dám...kiêu ngạo nữa, nàng chỉ hy vọng Giang Chu đừng bỏ mình lại àm thôi.

Giang Chu ăn bánh, yên lặng một lúc rồi mới mở miệng.

“Con người của mình, miệng tiện, nhưng lại nhẹ dạ, cũng không thể không quản không hỏi bạn được...”

“Mình nói không muốn bạn làm phiền mình, cũng không phải là mình cảm thấy bạn phiền phức, hiểu chưa?”

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Hiểu rồi.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Giống như tình huống lần này vậy, nếu như lần sau bạn mà tái phạm, thì biết hậu quả rồi đấy.”

“Sẽ không, tuyệt đối sẽ không như vậy nữa!”

“Còn nữa, sau này mình có thể sẽ bận rộn hơn bây giờ.”

Sở Ngữ Vi cúi đầu: “Mình biết rồi, mình sẽ cố gắng không tìm bạn...”

Giang Chu lắc đầu: “Không phải, ý của mình là mình sẽ không có thời gian đi tìm bạn, cho nên bạn nhất định phải chủ động thỉnh an mình vào sáng trưa tối.”

“Thỉnh an?”

“Ừm, nói cho mình biết bạn không có chuyện gì là được.”

Sở Ngữ Vi cắn môi: “Mỗi ngày à?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Ngày hôm nay thì thôi đi, mình còn muốn đi tán gái nữa.”

“Ồ.”

“Ăn xong chưa?”

“Ăn no rồi.”

Chương 145: Từ chối người ta thế nào, người ta từ chối lại thế đó! (2)

Giang Chu cầm quần áo lên: “Đi thôi, mình đưa bạn về trường học trước.”

Sở Ngữ Vi ngoan ngoãn đi theo sau lưng Giang Chu: “Không được đeo thắt lưng mình tặng đi tán gái!”

“Biết rồi, phiền phức thật, sao lắm miệng thế.”

“Không có miệng thì là quái vật à!”

“Nói nhảm ít thôi, mau lên xe đi!”

Giang Chu vỗ cái đầu nhỏ của nàng một cái, mở cửa xe, nhét nàng vào trong.

Lúc này, sắc trời cũng khá sáng sủa, mặt đường bị ánh nắng mạ một lớp màu vàng.

Người trên lối đi bộ cũng không nhiều, nhưng học sinh cầm túi sách cũng không ít.

Giang Chu đi qua con đường quen thuộc, bỗng nhiên nhớ đến chuyện vượt đèn đỏ đem qua.

Phóng như bay với tốc độ 120 km/h, không thèm quan tâm đèn xanh đèn đỏ.

Hay lắm, phạt tiền và trừ điểm là nhất định không thiếu.

Chỉ mong nhân viên xử lý có lòng từ bi, đừng thù hoặc hủy bằng lái của hấn là được.

Nhưng nghĩ đến chuyện xe bay tối hôm qua, hấn bỗng nhiên phát hiện, thân thể trẻ trung này của mình, vẫn còn giữ lại một phần rung động đối với Sở Ngữ Vi.

Phản rung động này cũng không quá rõ ràng.

“Giang Chu.”

“Sao thế?”

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu: “Tối hôm qua mẹ mình có gọi điện thoại đến, mình nói chuyện bạn đưa mình đi bệnh viện cho mẹ rồi.”

Giang Chu ừ một tiếng: “Mẹ bạn lại khen mình rồi chứ?”

“Làm sao bạn biết?”

“Minh chăm sóc con gái bà ấy như vậy, khen mình hai câu không phải là chuyện đương nhiên sao?”

Sở Ngữ Vi hơi đỏ mặt lên: “Đúng vậy, hơn nữa, mẹ mình còn nói, có thể cho mình yêu đương ở đại học.”

Hả????

Đây là chiêu gì vậy?

Con bé này sẽ không muốn làm bạn gái của mình chứ?

Chính cung nương nương còn chưa giải quyết xong kia kìa!

Giang Chu lập tức thay vẻ mặt nghiêm túc: “Trò đùa này không vui chút nào cả, sao dì lại không sáng suốt như vậy.”

“Thật mà, mẹ nói là, nếu như mình thích bạn, thì mẹ có thể mở một mắt, nhắm một mắt.”

“Không, mình không phải loại người như vậy, mau bao dì ấy mở cả hai mắt ra đi, phải mở to.”

Sở Ngữ Vi hơi nghi ngờ và khó hiểu một chút: “Vì sao nha?”

Giang Chu nở nụ cười lộ đầy răng trắng: “Mình tuyệt đối không thể yêu đương ở đại học, mẹ mình nói vậy.”

“... ..”

Sở Ngữ Vi quay đầu đi, không muốn nói chuyện với Giang Chu nữa.

Thật sự là thiên lý tuần hoàn, báo ứng đến quá nhanh.

Đây đều là những lời nàng dùng để từ chối Giang Chu, hiện giờ lại bị Giang Chu mang ra để từ chối nàng.

Trở lại đại học Thanh Bắc, dừng lại dưới cổng ký túc xá nữ.

Sở Ngữ Vi cởi dây an toàn ra, lại không xuống xe.

Lúc này, tất cả học sinh đi qua đều đưa mắt nhìn về phía này, trong mắt bọn họ còn mang theo kinh ngạc và tò mò, còn có hâm mộ và ghen tị.

Tuy rằng cô bé Sở Ngữ Vi này còn chưa được chính thức bình chọn làm hoa khôi.

Nhưng danh tiếng cũng đã đạt đến cấp bậc đó rồi.

Cho nên khi nhìn thấy một tên con trai lái xe đưa Sở Ngữ Vi về vào sáng sớm, bất cứ ai cũng sẽ có suy nghĩ này nọ.

Giang Chu hạ cửa xe xuống: “Cút đi, trở về nhớ phải nghỉ ngơi cho tốt, đừng ăn đồ chua cay...”

“Giang Chu...”

“Lại dám gọi thẳng tên húy? Gọi ba ba!”

Sở Ngữ Vi liếc mắt nhìn hắn một cái: “Ba ba, mình có thể theo đuôi bạn không?”

“Luyện cơ ngực lên bốn lạng đi rồi tính sau.”

“Mình... mình cảm thấy, mình phải được hơn 1 cân rồi.”

Giang Chu sống chết cũng không tin: “Ảo giác, chắc chắn là ảo giác thôi.”

Sở Ngữ Vi cắn môi đỏ: “Mình mặc kệ, mình chỉ muốn theo đuôi bạn, giống như bạn theo đuôi mình vậy.”

“Rồi để nói sau, mình sẽ suy nghĩ xem có nên cho bạn cơ hội hay không.”

“Vậy khi nào bạn nghĩ xong?”

“Suy nghĩ xong tự nhiên sẽ gọi điện thoại cho bạn, đi về phòng đi.”

Sở Ngữ Vi hàm hừ một tiếng, rồi mới bắt đầu đi về phòng của mình.

Lúc này, trong tay nàng còn cầm một ít quả táo, chuối, quả quýt...

Những thứ này đều là Giang Chu mua cho nàng, tổng cộng hai phần.

Một phần chia cho dì quản lý ký túc, một phần là của nàng.

Giang Chu nói là, hôm qua nhờ dì quản lý ký túc biết lý lẽ, cho nên mới cho hắn đi vào ký túc xá nữ, bảo nàng nhất định phải cảm ơn dì quản lý.

Khi dì quản lý ký túc xá cầm hoa quả thì hết sức kinh ngạc.

Bà đã quản lý ký túc xá ở đây rất nhiều năm, có thể nói là gặp được vô số người, nhưng sau khi những người này vào được ký túc xá xong, quay đầu liền quen bà luôn.

Đây là lần đầu tiên có người thật sự tặng hoa quả cho bà.

“Sở Ngữ Vi đúng không? Chính là cô bé bị đau bụng hôm qua?”

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Vâng, đúng rồi dì, đây là Giang Chu mua cho ngài, còn bảo cháu phải cảm ơn ngài nữa.”

Dì quản lý mỉm cười: “Tên nhóc đó không tệ, ánh mắt cháu cũng tốt đấy.”

“Cháu... Chúng cháu vẫn chỉ là bạn học thôi.”

“Vậy cháu đừng mạnh miệng nữa, cho tên nhóc đó cơ hội đi.”

Sở Ngữ Vi hơi buồn bực: “Trước kia là có cơ hội, nhưng lại bị cháu không cẩn thận bỏ lỡ rồi.”

Dì quản lý lại mỉm cười: “Nhìn dáng vẻ vội vàng khẩn trương của tên nhóc đó, nói cháu không phải bạn gái của cậu ta thì dì cũng không tin đâu.”

“Thật sự rất vội vàng khẩn trương à?”

“Vội đến mức chạy một bước là ba bậc cầu thang luôn rồi.”

Sở Ngữ Vi nghe đến đây lập tức nở nụ cười.

Nhưng cười xong thì nàng lại thấy hơi ỷ khuất.

Dì quản lý ký túc hơi sững sờ: “Cô bé, lại đau bụng rồi à?”

“Không phải, chỉ là cậu ấy rất tốt, nhưng lại không muốn cháu làm bạn gái.”

Chương 146: Suốt đêm không về, chỉ có thể hiểu mà không thể diễn tả bằng lời!

Cùng lúc đó, ngoài cổng ký túc xá nữ đã tụ tập rất nhiều người.

Tất cả bọn họ đều nhìn chăm chăm vào Giang Chu và xe của hắn.

Sáng sớm hôm nay, hoa khôi mới của trường bị một tên con trai thần bí đưa về ký túc xá.

Loại chuyện này, bất kể là ai cũng sẽ chạy đến xem náo nhiệt.

“Tri nhân tri diện bất tri tâm mà, dĩ nhiên lại qua đêm ở bên ngoài.”

“Đúng thế, tại sao có thể như vậy chứ, vừa nhìn đã biết tên này không phải thứ tốt rồi.”

“Ai, tôi nói rồi mà, đám con gái này quá ngây thơ.”

“Fan thành anti luôn, không bao giờ tin tưởng có cô gái tốt trên đời nữa.”

Giang Chu vốn định không để ý đến đám người này, trực tiếp đạp chân gas rời đi.

Thế nhưng suy nghĩ một chút, hắn liền cởi dây an toàn, đi xuống xe, rồi chống nạnh mắng dưới ánh mắt của tất cả mọi người.

“Con bé chết tiệt này, cho thể diện mà không cần.”

“Ông đây mời cô ăn cơm thì cô từ chối, đi khám bệnh lại gọi ông đây đến?”

“Nói cho cô biết, ông đây chỉ giúp cô một lần này thôi, còn coi ông đây là xe taxi à?”

“Sau này bị bệnh cũng đừng gọi cho ông đây nữa, nghe thấy chưa?”

“Ông đây ghét nhất chính là loại người vừa xinh đẹp vừa thuần khiết như cô!”

“Đây là biên lai khám bệnh của cô ta, mọi người nhìn xem này.”

“Các anh em, các ông tuyệt đối đừng theo đuổi cô ta, cô ta là một cô gái xấu, thuần khiết đến nỗi tay còn không cho nắm.”

Lời này vừa dứt, tất cả mọi người vây xem đều bùng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra tối qua hoa khôi mới của trường bị bệnh, bắt đắ dĩ mới ngồi xe của người này đi khám.

Chẳng trách tên này đưa nàng về lại có sắc mặt khó coi như.

Mà cũng đúng, hoa khôi người ta là cô gái thánh khiết đến mức nào chứ, sao có thể đi ra ngoài cả đêm với một tên con trai được.

Đám người nghĩ đến đây, liền dòn dập đứng dậy.

“Người anh em, con gái thuần khiết không phải rất tốt sao? Vậy chứng tỏ người ta là một cô gái tốt.”

“Đúng vậy, cậu rút nhanh đi, đừng làm người ta ghê tởm, hoa khôi của bọn tôi để bọn tôi bảo vệ!”

“Ai dám nói xấu Sở Ngũ Vi, thì chính là người gây sự với tất cả bọn tôi.”

“Còn muốn nắm tay người ta? Sao không ăn cút đi! Cút đi!”

Hoàn mỹ, giải quyết xong!

Đều là một đám liêm cầu, ý thức bảo vệ còn rất mạnh mẽ.

Giang Chu giả vờ tỏ vẻ tức giận, đập mạnh gas lao ra khỏi đại học Thanh Bắc.

Lúc này, đã là bảy giờ sáng.

Ánh nắng xuyên qua những tán lá, vẩy loang lổ trên mặt đất.

Giang Chu trở lại ký túc xá, chuyện đầu tiên là nằm vật xuống giường.

Tối hôm qua hắn ghé lên giường bệnh để ngủ, cảm bản là ngủ không tốt...

Lúc này, còn vài tiếng nữa mới đến giờ cơm trưa, hắn định ngủ bù một lúc.

Cùng lúc đó, ba anh em cùng phòng liền ngồi bật dậy từ giường.

“Giang Chu, sao tối hôm qua ông không trở về? Tôi còn để cửa cho ông nữa.”

Giang Chu từ từ nhắm mắt lại, nhẹ giọng mở miệng: “Cô em kia khóc lóc nỉ non, không cho tôi mặc quần.”

Từ Hạo Đông mở bừng mắt lên: “Ông...tôi hôm qua ông đi qua đêm với cô nàng nào rồi à?”

“Bằng không thì sao? Tôi ngồi xôm uống gió tây bắc ở phố đi bộ à?”

“Vậy ông có thể nói cho tôi biết, đó là cảm giác như thế nào không?”

“Chà chà, tôi chỉ có thể nói, chỉ có thể hiểu mà không thể diễn tả bằng lời.”

Trương Nghiễm Phát có chút đố kị: “Ông lại khoác lác rồi, tôi không tin.”

Giang Chu vẫn nhắm hai mắt như cũ: “Các ông không tin cũng không sao cả, dù sao các ông cũng không hiểu được, nhất là Nghiễm Phát, cả ngày cắm mặt vào màn hình thì có tác dụng mẹ gì?”

“Giang Chu, tình yêu của tôi mà Mỹ Mỹ rất thuần khiết và trong sáng, không cho phép ông làm bẩn nó!”

Mỹ Mỹ chính là cô gái mà Trương Nghiễm Phát đang yêu qua mạng.

Nghe nói cũng là sinh viên ở quanh đây.

Chỉ là Trương Nghiễm Phát đã mời rất nhiều lần, nhưng thủy chung vẫn chưa được nhìn thấy cô ta.

Cho nên, chuyện này là một cái gai ở trong lòng Trương Nghiễm Phát.

“Đúng, ông thuần khiết, ông thanh cao, ông trong sáng, ông sống cả đời với điện thoại luôn đi!”

Cao Văn Khải nghe thế liền cười ha ha: “Nghiễm Phát, Giang Chu nói rất đúng, ông sống với điện thoại cả đời đi!”

Giang Chu nghe thế lại lên tiếng: “Văn Khải, ông cũng đừng cười người ta, ông tưởng rằng ông mạnh hơn Trương Nghiễm Phát à?”

“Tôi thì làm sao, ít ra thì tôi cũng được gặp người thật!”

“Đúng vậy, ông gặp người thật, nhưng bà chị đó có coi ông là người không?”

Cao Văn Khải nổi giận: “Ngày nào cô ấy cũng gọi tôi là em trai em trai, sao lại không coi tôi là người?”

“Thôi đi, cô ta chỉ coi ông là máy giặt quần áo của bạn trai cô ta mà thôi, còn là loại máy tự động đến nhận và trả quần áo, đợi đến khi bà chị này tốt nghiệp, nói không chừng còn có thể phát giấy khen cho ông đây, máy giặt quần áo tiện dụng nhất trong đám sinh viên đại học Thượng Kinh.”

Từ Hạo Đông nghe đến đây cũng không dám lên tiếng nữa.

Cậu ta cũng sợ bị Giang Chu chế nhạo, hơn nữa những gì Giang Chu nói đều là thật.

Nhưng cho dù Từ Hạo Đông không mở miệng, thì Giang Chu cũng không tha cho cậu ta.

“Còn cả Hạo Đông nữa, ngày nào cũng sơn cmn móng tay, ông có biết đám con gái trong lớp nói ông như thế nào không?”

Từ Hạo Đông nuốt nước miếng: “Sao... nói tôi như thế nào?”

“Không có gì đâu, ông coi như tôi chưa từng nói gì đi.”

Giang Chu chỉ nói một nửa, một nửa còn lại để cho Từ Hạo Đông đi phán đoán.

Nhưng mà lần này, Từ Hạo Đông đã triệt để mất ngủ.

Rốt cuộc đám con gái trong lớp đánh giá bản thân mình thế nào?!

Là tốt hay là xấu đây?

Chương 147: Phùng Tư Nhược lần đầu nói dối!

Giang Chu ngủ hai tiếng, cơn uể oải cuối cùng cũng trôi qua.

Hắn đi rửa mặt, rồi dạo bước đến phòng làm việc.

Người phụ trách tổ giao hàng Lữ Cường đã chờ Giang Chu ở đây.

Anh ta vừa nhìn thấy Giang Chu liền đi đến trước mặt.

“Ông chủ, tôi có chuyện phải báo với anh.”

Giang Chu ngồi xuống móc điều thuốc ra: “Có chuyện gì? Muốn hẹn hò, không đi làm thêm nữa? Tháng lương cuối cùng cũng có thể không cần luôn à.”

Lữ Cường lập tức dăng lửa lên: “Không phải chuyện này, mà là chuyện người bên ngoài đặt đồ ăn online.”

“Lại nữa? Chuyện gì?”

“Ừm, tháng trước cộng lại chỉ có hai đơn, tôi thấy nhàn rồi cũng nhàn rồi, cho nên liền đi giao hàng.”

Giang Chu gật đầu: “Không cần đặc tội với khách hàng, điều này anh làm rất tốt.”

Lữ Cường gật đầu một cái: “Nhưng vấn đề ở đây là, hôm nay cô ấy lại đặt hàng nữa.”

“Lại là có ý gì?”

“Tháng này chúng ta nhận được tổng cộng bốn đơn đặt hàng từ bên ngoài khu đại học, trong đó có ba đơn của một người tên là Doãn Thư Nhã.”

Giang Chu nhíu mày lại: “Ngày hôm nay có đặt không?”

Lữ Cường gật đầu: “Ngày hôm nay cũng đặt, địa chỉ lần sau lại xa hơn lần trước.”

“Còn đổi địa chỉ à? Quấy rối à? Hạng mục này của tôi là hạng mục mới, cũng không có người cùng ngành mà.”

“Tôi muốn hỏi xem là, nếu như sau này cô ấy lại đặt hàng, thì chúng ta có đi giao hàng hay không?”

Giang Chu suy nghĩ cẩn thận một chút.

Đổi địa chỉ giao hàng, còn một cái xa hơn một cái, chuyện này nhìn qua thì không có vấn đề, nhưng càng nghĩ lại càng thấy không đúng.

“Lữ Cường, đơn hàng hôm nay anh đã đi giao chưa?”

Lữ Cường gật đầu: “Đã sắp xếp người đi giao rồi, có lẽ cũng sắp về rồi.”

Giang Chu suy tư một chút: “VẬY anh từng đi giao chưa?”

“Đơn đầu tiên của cô ấy, chính tôi là người đi giao.”

“VẬY anh nói tình hình của cô ta cho tôi nghe một chút, khi anh đi giao hàng thì đã nhìn thấy những gì?”

Lữ Cường sắp xếp lại lời nói một chút: “Cô ấy ở trong một căn biệt thự màu xám tro, còn có hồ bơi, đáng người rất đẹp, còn chưa đến 30 tuổi, dung mạo rất xinh đẹp, hơn nữa còn rất có khí chất.”

Ừng ực!

Giang Chu lau nước miếng, suýt nữa thì để nó rơi xuống áo.

“Cho nên, đó là một phú bà?”

“Điều này thì tôi cũng không biết.”

Giang Chu gật đầu: “Nếu ngày mai cô ta lại đặt hàng, thì anh nhớ nói cho tôi biết, tôi sẽ đi giao.”

Lữ Cường nghe thấy nhất thời lộ ra ánh mắt khinh bỉ.

Người ông chủ này cũng quá không biết xấu hổ.

Vừa nghe thấy người ta là một phú bà rất xinh đẹp, thì lập tức muốn đi giao đồ ăn luôn rồi?

“Móa, vì sao anh lại dùng ánh mắt đó để nhìn ông chủ của mình?”

“Ông chủ, tôi đang nghĩ là, ngài thật sự là anh tuấn thần võ.”

Giang Chu vỗ vỗ bả vai của anh ta: “Tôi là muốn đi thăm dò, xem có phải cô ta muốn quấy rối gây sự hay không.”

Lữ Cường lập tức gật đầu: “Ông chủ, anh cứ yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nói lung tung với người khác đâu.”

“Ừm, vậy còn tạm được, đi thôi.”

“Được rồi ông chủ.”

Lữ Cường lập tức đẩy cửa, leo lên xe rời đi.

Mà Giang Chu thì cau mày, chìm vào suy tư lần nữa.

Hắn cũng không có hứng thú quá lớn với phú bà, bởi vì hắn không tin có ai dám tự xưng mình là phú bà ở trước mặt Phùng Tư Nhược.

Hắn lo là mục đích của người này, hạng mục của hắn hiện giờ vẫn chỉ là đứa trẻ ở trong tã lót.

Nhất là trước đại hội đầu tư thì phải lần tránh tất cả những nguy hiểm chung quanh.

Một lần hai lần đặt hàng thì có thể xem là người đặt hàng bình thường, nhưng ngày nào cũng đặt, mà lại còn đổi địa chỉ, vậy chuyện này lại không đúng rồi.

Người này tiếp cận trang web, nhất định là có mục đích.

Cho nên hắn muốn đến cửa thăm dò một chút, nhằm xem rốt cuộc người này có mục đích gì.

Trực giác nói cho hắn biết, trong này nhất định có chuyện mờ ám.

Giang Chu lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn đồng hồ.

Đến giờ hẹn Phùng Tư Nhược đi dạo phố rồi nhỉ?

Tĩnh tĩnh, đúng lúc này, điện thoại di động của Giang Chu cũng reo lên, ảnh chân dung của Phùng Tư Nhược đang nhảy lên không ngừng.

“Mình không đi nữa.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Tại sao lại không đi nữa rồi? Không phải đã hẹn đi dạo phố rồi sao?”

Phùng Tư Nhược gửi một icon ủy khuất: “Cô mình đến thăm mình.”

“Ừm, mình biết rồi.”

“Đừng tức giận, được không nha?”

Phùng Tư Nhược gửi xong lời này, lại gửi thêm vài icon ủy khuất.

Giang Chu nhìn điện thoại di động, khẽ thở dài một cái.

Bây giờ mình vẫn không thể nghênh ngang đi gặp người Phùng gia.

Bởi vì chỉ có làm như vậy, tương lai mình mới có thể đánh cho bọn họ trở tay không kịp.

Vì vậy, hấn nhanh chóng gõ chữ, trả lời Phùng Tư Nhược.

“Mình giận rồi, sau này không tiếp tục gọi bạn ra ngoài chơi nữa.”

“Không được!”

“Tùy bạn, mình không nói nữa, làm việc đây.”

Giang Chu ném điện thoại di động lên bàn, tiếp tục hoàn thành bản kế hoạch dùng để trình diễn việc kinh doanh của mình.

Cùng lúc đó, trước cửa ký túc xá nữ.

Ánh nắng giữa trưa khá là chói chang, rất ít sinh viên đi ra ngoài, ngay cả mấy cặp tình nhân cũng đã trốn vào mấy nơi râm mát.

Chương 148: Phùng Tư Nhược lần đầu nói dối! (2)

Lúc này, Phùng Tư Nhược mặt đầy hoảng hốt mà nhìn màn hình điện thoại di động, nàng đợi lâu rồi mà vẫn không thấy Giang Chu trả lời.

“Lần sau có được không?”

“Xin lỗi...”

“Mình không biết cô mình sẽ đến.”

“Icon ủy khuất ủy khuất ủy khuất.”

Nàng gửi một đồng tin nhắn, nhưng lại giống như đá chìm đáy biển.

Phùng Tư Nhược không biết, giờ Giang Chu đang rất bận rộn, căn bản không xem điện thoại di động.

Nhưng mà bây giờ nàng lại rất sợ hãi, nàng cắn chặt môi mỏng, ánh mắt cũng lóe lên ánh nước.

Nhưng đúng lúc này, một chiếc Bentley màu đen bóng loáng chậm rãi đi đến, cửa xe mở ra, một người phụ nữ tầm 40 tuổi

bước xuống xe.

Người này đội một cái mũ màu đen, đeo găng tay đen, giày cao gót cũng màu đen.

Cách ăn mặc hết sức khí thế như một quý bà.

Người này chính là cô của Phùng Tư Nhược, Phùng Y Vân.

“Tư Nhược? Đang chờ cô à?”

Phùng Tư Nhược nghe thấy giọng nói này, lập tức nhét điện thoại di động vào túi: “Cô...”

“Đi thôi, cô dẫn cháu đi uống trà.”

“Ồ!”

Phùng Y Vân thấy hơi kỳ lạ: “Sao trông cháu không vui vẻ gì hết vậy?”

Phùng Tư Nhược mím môi một cái: “Không có, hơi nóng.”

“Vậy sao? Vậy mau lên xe thôi.”

“Ồ.”

Phùng Tư Nhược leo lên xe với tâm trạng lo lắng không yên.

Chiếc Bentley nghênh ngang rời đi, hai cô cháu nhìn phong cảnh không ngừng lướt qua bên ngoài, lại yên lặng không nói gì.

Phùng Y Vân đến cùng cũng là một phụ nữ, giác quan thứ sáu vẫn rất mạnh, cô phát hiện, hôm nay cháu gái của mình hơi kỳ lạ.

Bàn tay con bé vẫn đặt trong túi, không chịu lấy ra.

Nhưng đây không phải là một động tác đơn giản, vì cô thấy cánh tay của Phùng Tư Nhược rất căng thẳng, giống như đang cầm chặt một thứ gì đó, mãi không chịu thả ra vậy.

Nhìn hình dáng kia...

Phùng Y Vân xác định, con bé đang nắm chặt điện thoại di động của mình.

Vì sao lại nắm chặt điện thoại di động của mình?

Chỉ có một khả năng, con bé này đang chờ điện thoại di động rung lên.

“Tur Nhược, cháu đang chờ tin tức của người nào sao?”

Phùng Tur Nhược sợ hết hồn, vội vàng rút tay ra: “Không có.”

Phùng Y Vân mỉm cười: “Con bé ngốc, từ trước đến giờ cháu cũng không thành thạo chuyện nói dối, lẽ nào cháu không biết sao?”

“Cháu...”

“Mau nói cho cô biết, tin tức gì mà lại quan trọng như vậy?”

Phùng Tur Nhược suy nghĩ một chút: “Cháu vừa mới cãi nhau với bạn cùng phòng.”

Phùng Y Vân hơi sững sờ: “Cháu cũng không phải loại người thích gây sự với người khác mà.”

“Cô ấy nói cháu câm điếc.”

“Cái gì? Ai mà lại quá đáng như vậy, mau nói cho cô, cô sẽ bảo trường học đuổi người này ra khỏi trường!”

“Không cần, cô ấy đã xin lỗi rồi...”

Hai mắt Phùng Y Vân lóe lên một tia sáng lạnh lẽo: “Thật không?”

“Ừm, con mua kẹo cho cháu, vừa rồi là cháu đang đợi cô ấy.”

“Thì ra là như vậy, thôi bỏ đi, nếu đã xin lỗi thì quên đi vậy.”

Phùng Y Vân biết, cho đến giờ cháu gái của mình cũng không biết nói dối.

Cho nên cô cũng không nghĩ nhiều, cũng không nghi ngờ gì.

Mà trái tim nhỏ của Phùng Tur Nhược thì không khỏi đập thành thịch.

Đây chính là lần đầu tiên nàng nói dối.

Chỉ vì muốn giấu diếm người trong lòng mình.

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc.

Bàn phím màu đen bị gõ rất mạnh, một bản kế hoạch kinh doanh hoàn chỉnh cũng từ từ hiện ra.

Cùng lúc đó, Hàn Nhu đi đến, thuận tay ném một tờ áp phích lên bàn.

“Đây là cái gì?”

“Cái này à? Là quảng cáo nhận được ở trên đường.”

Giang Chu cầm lên xem một chút.

Thì ra là phía bắc vùng ngoại thành có một công viên mới, trên này viết ngày 18 tháng 10 sẽ chính thức khai trương.

Phía dưới cùng còn có một số điện thoại cố vấn đuôi 888.

Trước hoàng hôn một tiếng.

Trong trường học bỗng nhiên bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Otaku tỉnh ngủ, dự định đi ra ngoài ngắm các cô em, khoác lác trang bức.

Đám con gái cũng không sợ ánh mặt trời nữa, đi ra ngoài mua trà sữa uống.

Cùng lúc đó, Mục Tiêu Tiêu và Chúc Tỉnh Nguyệt chạy nghiệp vụ ở bên ngoài cũng trở về phòng làm việc.

Trên mặt hai cô gái viết đầy vui mừng, vừa vào cửa liền trực tiếp đi đến chỗ Giang Chu.

“Ông chủ, bọn tôi đã bắt được nghiệp vụ bên học viện thời trang rồi, lợi hại không?”

Giang Chu cũng hơi kinh ngạc: “Thật à? Dễ dàng như vậy cơ à?”

“Chủ nhiệm bên đó rất dễ nói chuyện, hơn nữa còn thường xuyên dùng trang web của chúng ta, cho nên rất hoan nghênh chúng ta mở rộng nghiệp vụ qua bên đó.”

“Tốt, làm rất tốt, tôi sẽ tính cho hai người một cái công lớn.”

Hai mắt Mục Tiêu Tiêu sáng lên: “Thật sao? Vậy có được thưởng gì không?”

“Phần thưởng chính là một cái danh hiệu rất có vinh dự.”

Chúc Tĩnh Nguyệt mặt không biểu tình, mở miệng nói: “Ông chủ, anh nghiêm túc đấy à?”

“Ồ, muốn thưởng đúng không? Đây, cầm ăn đi, đừng khách khí, nhân lúc còn lạnh thì ăn nhanh đi.”

Giang Chu nhặt mấy cái bánh bao chay ở trên bàn đưa cho hai cô gái.

Đây là bữa trưa Hàn Nhu mua cho hắn, hắn ăn chưa hết.

Nhân lúc còn lạnh thì ăn đi, chính là bánh bao đã lạnh ngắt rồi.

Chúc Tĩnh Nguyệt lập tức uể oải: “Ông chủ, anh cũng quá keo kiệt.”

“Vậy hay là hai người đi qua tổ giao hàng đi, xem có... ông anh nào đẹp trai không, nếu có thì mang về chơi hai ngày, sau đó trả lại cho tôi, muốn giày vò thế nào cũng được, thoải mái.”

“Không cần, bọn tôi không có hứng thú với bọn họ.”

Chương 149: Đêm hôm khuya khoắt, mang cô nàng đi đua xe!

Giang Chu ho khan một tiếng: “Hay là...hai người mang tôi về chơi hai ngày vậy, có được không? Tôi cảm thấy thân thể mình cũng rất tốt đấy.”

Mục Tiêu Tiêu lập tức lùi lại một tiếng: “Không ngờ anh lại là một ông chủ như vậy đấy.”

“Tôi là đang kính dâng cho nhân viên, hiểu không?”

“Thôi bỏ đi, phần thưởng này thà không có còn hơn, chỉ là hình tượng cao lớn đẹp trai của ông chủ trong lòng tôi, bỗng nhiên sụp đổ rồi.”

Giang Chu cũng không đùa hai người nữa, lấy hai cái lì xì ở trong ngăn kéo ra.

Hai cái lì xì đều khá dày, trong có vẻ không ít.

Mục Tiêu Tiêu và Chúc Tĩnh Nguyệt lập tức sáng mắt lên.

“Cảm ơn ông chủ, ông chủ đẹp trai quá.”

Giang Chu bĩu môi một cái: “Đồ thấy tiền sáng mắt, mau đi tìm người đi phát quảng cáo ở đại học sư phạm và học viện

thời trang đi.”

Mục Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn Chúc Tĩnh Nguyệt một cái: “Ông chủ, vì báo đáp lòng khăng khải của anh, hay là anh mang chúng tôi về hai ngày đi?”

“Miễn đi, mang về cũng không có chỗ để, giường nhỏ còn vướng bận, mau đi làm việc đi.”

“Ồ, làm việc thì làm việc.”

Hai cô bé ríu ra ríu rít, vui sướng chạy ra khỏi phòng làm việc.

Cùng lúc đó, Hàn Nhu đi qua, nguyền Giang Chu một cái: “Chờ em nói cho chị dâu biết, thì anh liền xong đời.”

Giang Chu chột vồ bàn một cái: “Anh không hề làm cái gì cả, em đừng hãm hại anh.”

“Hừ, đúng là không làm, nhưng là nghĩ không ít nhỉ?”

“Dĩ nhiên lại nghiêng về phía Phùng Tư Nhược, uống công anh thương em.”

Hàn Nhu hừ một tiếng, cầm ví tiền nhỏ đi ra ngoài.

“Tan việc, không cần nhìn ông anh trai khốn khiếp nữa, thật sự quá tốt.”

“Ông anh khốn khiếp là mình?”

Giang Chu nói xong, bỗng nhiên ý thức được chuyện của Phùng Tư Nhược.

Nàng đã đi với cô của nàng cả ngày rồi, không biết đã về chưa.

Cô bé kia cho mình leo cây xong mà cũng không biết xin lỗi.

Ừa? Có tin nhắn?

Giang Chu cầm điện thoại di động lên, chột nhìn thấy mấy tin nhắn cuối cùng của Phùng Tư Nhược.

“Lần sau có được không?”

“Xin lỗi...”

“Mình không biết cô mình sẽ đến.”

“Icon ủy khuất ủy khuất ủy khuất.”

Cùng lúc đó, trong một quán trà sang trọng.

Giả sơn dựa bên hồ nước, cá chép nắp bên dưới hồ.

Trong sân nhỏ xinh đẹp còn có tiếng nhạc cổ điển du dương và ưu nhã.

Phùng Y Vân và Phùng Tư Nhược ngồi đối diện nhau, vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm.

Có điều, thật ra là một mình Phùng Y Vân đang nói chuyện, tâm sự các loại chuyện trong nhà, hoặc là oán giận vài câu về phương diện làm ăn.

Từ trước đến giờ, Phùng Tư Nhược rất thích hợp đảm đương một nhân vật biết lắng nghe, mặc kệ là ở cùng ai thì nàng sẽ không bao giờ chen lời, mà hết sức chăm chú lắng nghe.

Nhưng mà lần này, hàng mày của Phùng Tư Nhược lại nhíu lại.

“Tư Nhược, cháu có chuyện gì à? Từ khi đến đây thì cháu đã lo lắng không yên rồi.”

“Cô, cháu muốn đi về.”

Phùng Y Vân suýt nữa thì sặc trà: “Ba tháng rồi cháu không gặp cô, lâu như vậy mà cháu không nhớ cô à?”

Phùng Tư Nhược yên lặng một chút: “Cô, đưa cháu về trường đi, được không?”

“Cháu...”

“Cháu thật sự muốn về trường...”

Phùng Y Vân đặt chén trà xuống, khẽ thở dài một cái: “Cô biết rồi, cô sẽ đưa cháu về.”

Thế giới này không có ai ngăn cản được Phùng Tư Nhược làm nũng.

Bởi vì cái biểu cảm điềm đạm đáng yêu, và giọng nói mềm mại kia quả thực quá có sức sát thương.

Cứ việc Phùng Y Vân không biết vì sao Phùng Tư Nhược lại nhất định phải quay về, nhưng vì để cho cháu gái vui vẻ, cô cũng đành phải gọi tài xế đến.

Khi Phùng Tư Nhược về đến đại học Thượng Kinh, mặt trời đã khuất núi, đổi thành ánh trăng treo trên bầu trời.

Phùng Tư Nhược lập tức chạy đến phòng làm việc, nhưng sau khi đến nơi thì phát hiện nơi đó đã đóng cửa.

Sau đó, nàng liền chạy đến căn nhà nhỏ kia, nơi này thì vẫn chưa đóng cửa, phòng in ấn vẫn đang làm việc.

Nhưng toàn bộ căn nhà nhỏ này, cũng chỉ có một mình Tô Nam đang in quảng cáo.

“Bạn học Phùng, bạn làm sao vậy?”

Phùng Tư Nhược ngây ngốc nhìn Tô Nam: “Bạn học Tô, Giang Chu đâu?”

Tô Nam hơi sững sờ: “Minh không thấy, chắc là đang ở bên phòng làm việc.”

“Không có.”

“Vậy chắc là trở về ký túc xá rồi.”

Phùng Tư Nhược gật đầu, lại chạy ra khỏi căn phòng nhỏ.

Trưa hôm nay, tin nhắn cuối cùng của Giang Chu khiến cho nàng có một loại cảm giác lo lắng, nói để cho nàng tùy tiện, nói mình muốn làm việc.

Nàng cảm thấy, nhất định là Giang Chu đã giận nàng.

Phùng Tư Nhược dừng lại, thở hổn hển một chút.

Chiếc mũi ngọc tinh xảo dưới đôi mắt đẹp đã có một ít mồ hôi, cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ ửng lên.

“Minh về rồi.”

“Bạn đang ở đâu?”

“Icon ủy khuất ủy khuất ủy khuất.”

Ngón tay Phùng Tư Nhược tung bay, gửi liền ba tin nhắn cho Giang Chu.

Đúng lúc này, điện thoại di động của nàng cũng vang lên hai tiếng ting ting.

“Đến cổng trường chờ mình.”

“Mình mang bạn ra ngoài chơi.”

Phùng Tư Nhược dừng bước chân lại, lẳng lặng nhìn màn hình điện thoại di động.

Sau khi xác định đó không phải ảo giác của mình, nàng liền vội vàng chạy ra cổng trường học.

Chương 150: Đêm hôm khuya khoắt, mang cô nàng đi đua xe!
(2)

Lúc này, sắc trời đã đen ngòm.

Đám sinh viên đều đi ra ngoài ăn cơm hoặc đi dạo phố, rất đông, cũng rất chen chúc, thậm chí còn hơi ồn ào náo nhiệt.

Phùng Tư Nhược đứng ở cổng trường, một loại cảm giác khẩn trương từ từ xông lên đầu nàng.

Nhất là đám sinh viên cười cười nói nói đi qua đi lại, âm thanh huyên náo không ngừng vờn quanh bên tai nàng.

Phùng Tư Nhược hoảng hốt ngồi xổm xuống đất, rồi gắt gao co ro lại.

Nàng giống như một con thỏ nhỏ, đang bị một đàn sói đói vây quanh vậy.

Bả vai nàng run nhẹ, biểu hiện nội tâm sợ hãi của nàng.

Mãi cho đến khi một âm thanh giống như tiếng trời xuất hiện ở bên tai nàng.

“Đi ra ngoài chơi cả ngày, còn dám cho mình leo cây, giờ còn biết trở về?”

Phùng Tư Nhược ngẩng đầu lên: “Thật...xin lỗi.”

Giang Chu ngắt tay một cái: “Đi, lên xe.”

“Đi chỗ nào?”

“Đi lung tung, nhưng nhất định phải đi dạo.”

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu: “Bạn giận à?”

Giang Chu lắc đầu: “Chỉ là mình cảm thấy buổi hẹn hò đầu tiên bị cắt đứt thôi, đây không phải là một điềm tốt, cho nên phải nhân lúc ngày hôm nay vẫn chưa trôi qua, để bù đắp lại.”

“Mình không mang kẹo...”

“Ngày hôm nay bạn chính là kẹo, tức giận thì sẽ ăn bạn.”

Phùng Tư Nhược nghe đến đó thì lại luống cuống, nhưng rất nhanh, nàng lại như trút được gánh nặng.

Nàng biết Giang Chu không ăn thịt người, đó chỉ là nói đùa thôi.

Biết nói đùa, chứng tỏ là Giang Chu đã không giận mình.

Vì vậy, nàng ngồi vào ghế bên cạnh tài xế, trong mắt viết đầy tò mò.

“Đây là lần đầu tiên bạn ngồi xe của mình à?”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Có thể phun khí nén không?”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Không có vấn đề, vậy mình cho bạn trải nghiệm xe bay QQ phiên bản đời thực nhé.”

“...”

Hai mắt Phùng Tư Nhược tròn vo.

không lâu sau, một tiếng động cơ cuồng dã vang lên trên đường cái.

Giang Chu đạp mạnh chân ga, đẩy số liên tục.

Bằng lái của hắn, đêm qua đã bị Sở Ngữ Vi làm mất hơn phân nửa, giờ dùng phần còn lại trên người Phùng Tư Nhược cũng coi như là công bằng.

Lúc này, khóe miệng Giang Chu cong lên một vệt cười xấu xa.

“Sao nào, vui vẻ không? Bạn học Phùng?”

“Vui vẻ!”

Ừm! Hả?

Vui vẻ?

Vui vẻ thật hay vui vẻ giả?

Giang Chu thừa dịp giảm tốc độ để bẻ cua, liền quay đầu sang, không ngờ Phùng Tư Nhược thật sự đang cười khanh khách.

Sao hẳn cảm giác cô bé này có chút vui buồn thất thường nhỉ.

Nhìn thấy người còn sợ, giờ phóng xe như bay thì lại không sợ chút nào?

Toyota lao nhanh trên đường cái như một tia chớp.

Đèn xanh đèn đỏ ở phía trước không ngừng lóe lên.

Tốc độ này khiến cho hai người giống như đang bay trên bầu trời vậy.

Mãi đến tầm 30 phút sau, chiếc xe mới từ từ chậm lại.

Phùng Tư Nhược “yeah” lên một tiếng, đôi mắt to hí hửng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đây là một nơi không quá phồn hoa, ngay cả đèn đường cũng bị thiếu mất vài cái.

Chung quanh yên tĩnh mà bao la, nhưng thỉnh thoảng lại có vài tiếng trầm muện vang lên, vẫn có thể nhìn thấy mấy chiếc máy đào đang tăng ca ở phía xa xa.

Giang Chu dừng xe xong, chậm rãi bước xuống xe.

“Bạn học Phùng, chuẩn bị xong chưa?”

Phùng Tư Nhược tò mò nhìn Giang Chu: “Đây là nơi nào?”

“Đây là một khu vui chơi.”

Nghe thấy ba chữ khu vui chơi, trái tim nhỏ của Phùng Tư Nhược không khỏi nhảy lên vài cái.

Một người bệnh có chứng sợ đám đông, không dám nói câu nào với những người xa lạ, nói chuyện với người quen còn đỏ mặt.

Ngay cả nơi đọc sách như trường học mà còn sợ hãi, thì cho dù nàng có gia tài bạc triệu, cũng không thể nào đi đến khu vui chơi được.

Phùng Tư Nhược hoảng hốt sợ hãi, nhỏ giọng nói một câu:

“Không có ai đâu nhỉ?”

Giang Chu gật đầu: “Ừm, nơi này phải 18 tháng 10 mới khai trương, trong khu vui chơi bây giờ, ngay cả quầy cũng không có.”

“Ngày 18?”

Phùng Tư Nhược sợ hết hồn.

Hóa ra hôm nay vẫn còn chưa đến thời gian khai trương nữa kìa.

Thảo nào nàng nhìn ngó mãi mà vẫn không thấy ai.

Chỉ là, Giang Chu mang mình đến đây để xem thôi à?

Nhưng vậy cũng tốt.

Chỉ cần xem thôi cũng rất tốt rồi.

Phùng Tư Nhược nhìn sân vui chơi đen như mực ở trước mắt, trong mắt viết đầy mơ ước.

“Ngân người làm gì, đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Đi đến khu vui chơi, đương nhiên là để chơi rồi.”

Giang Chu cất bước đi đến trước cửa, lấy một thanh sắt ra, rồi giả vờ loay hoay một lúc.

Ngay sau đó, khóa liền mở, cửa cũng mở luôn.

Phùng Tư Nhược sợ hãi: “Bạn ... bạn là tên trộm...”

Mặt Giang Chu lập tức đen xì: “Mình còn tưởng bạn sẽ khen mình vài câu, sao lại còn nói xấu mình?”

“Mở khóa!”

“Đúng vậy, mình tự mở ra mà còn không biết sao?”

Phùng Tư Nhược đứng ở ngoài cổng, ngó vào bên trong thăm dò.

Khu vui chơi này không có một bóng người, nhưng tất cả cơ sở giải trí đều rất đầy đủ.

Chỉ là ánh sáng không rõ, nên đứng ở ngoài cũng không nhìn thấy thứ gì.

“Có thể đi vào sao?”

Giang Chu gật đầu: “Đi vào thôi, bị bắt thì mình gánh tội thay cho bạn, yên tâm đi.”

Phùng Tư Nhược nghe xong, liền kéo góc áo của Giang Chu: “Không cần nữa...”

“Vì sao? Đến cũng đến rồi.”

“Không muốn bị bắt.”

Giang Chu xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, đưa tay kéo nàng đi vào.

Chương 151: Đêm hôm khuya khoắt, mang cô nàng đi đua xe!
(3)

Vẻ mặt Phùng Tư Nhược đầy ai oán, nhưng lại không nhìn được tò mò.

Nàng do dự một lúc, sau đó liền mở đôi mắt to sáng bừng ra.

Vừa đi vừa nhìn ngó chung quanh, giống như muốn dùng thời gian ngắn nhất để ghi nhớ toàn bộ khu vui chơi vào trong lòng vậy.

Sau đó sẽ lôi kéo Giang Chu chạy trốn.

Nhưng mà nàng không thành công, bởi vì khu vui chơi này có quá nhiều cái chơi.

Tàu điện, đu quay, những trò chơi kích thích...

Phùng Tư Nhược đọc từng cái bảng tên, lại cảm thấy rất thần kỳ.

Chỉ là trời quá tối, nên nàng không nhìn thấy rõ mấy trò chơi này cụ thể chơi ra sao.

Cùng lúc đó, Giang Chu bỗng nhiên mở miệng.

“Phùng Tư Nhược, bạn chưa từng đến khu vui chơi đúng không? Nơi này bốn bề vắng lặng, có sợ không?”

Phùng Tư Nhược lắc đầu: “Rất đẹp.”

“Không chỉ rất đẹp, mà còn chơi rất vui.”

Giang Chu nói xong, bỗng nhiên vỗ tay vài cái.

Ngay sau đó, bọn họ chỉ nghe thấy một đoạn âm nhạc hết sức vui sướng vang lên, sau đó, Phùng Tư Nhược nhìn thấy những ngọn đèn trên chiếc đu quay khổng lồ kia bỗng nhiên sáng lên, ánh sáng nhiều màu sắc này lập tức xua tan bóng đêm.

Đồng thời cũng chiếu sáng khuôn mặt cô đơn và xinh đẹp của thiếu nữ.

“Wow...”

Phùng Tư Nhược ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lại quay một vòng 360 độ, những ánh sáng rực rỡ và mê hoặc kia, khiến cho nàng suýt nữa không mở mắt nổi.

Đến đây nào, cô vợ thân ái kiếp trước của mình.

Mời dùng những lời không dám nói kia để ca ngợi mình đi, khen mình lợi hại, sùng bái mình đi.

Giang Chu nhắm mắt lại, vô cùng chờ mong Phùng Tư Nhược mở miệng.

Nhưng lúc này, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên chỉ về phía trước, nói: “Có người!”

Hả?

Giang Chu quay đầu nhìn thoáng quá.

Bác bảo vệ hơn 50 tuổi của khu vui chơi, bởi vì thể lực không đủ, nên vừa mới đi ra mở đèn đã bị đau hông, suýt nữa thì va phải mấy cái xe.

Cái đêch.

Hắn phải bằng lòng quảng cáo cho khu vui chơi ở trên trang web của mình, để đổi lấy chuyện được quản lý cho phép sử dụng khu vui chơi một tiếng, hắn yêu cầu, nhất định phải có một nhân viên đến để duy trì thiết bị.

Kết quả quản lý lại phái một lão đồng chí đến để phối hợp với hắn chơi lãng mạn?

“Bạn nhìn nhầm rồi.”

Phùng Tur Nhược không tin, còn muốn đi qua đó: “Có người thật mà, là một ông lão nữa.”

Giang Chu nắm eo của nàng, một tay bịt mắt của nàng: “Là ảo giác, nhất định là ảo giác!”

Lúc này, Phùng Tur Nhược đã cứng đờ, không dám động đậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đột nhiên đỏ lên.

Bị người ôm...

Phùng Tur Nhược hốt hoảng không biết nên làm cái gì, nàng còn có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt ở trên người Giang Chu, nghiêng tai còn có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch.

“Giang... Giang Chu... mình...”

Giang Chu nhẹ nhàng thả lỏng tay ra: “Sao mặt đỏ như vậy? Bị ốm rồi à, vậy đi về nhé, không chơi nữa.”

Phùng Tur Nhược kéo Giang Chu lại: “Chơi, muốn chơi.”

“Bây giờ chỉ còn lại 45 phút, chọn một trò bạn một chơi nhất đi.”

“Cái kia!”

Phùng Tur Nhược quay người, chỉ vào chiếc đu quay khổng lồ tràn ngập ánh sáng đang quay chậm chậm kia.

Nếu như máy đào là ước mơ của đàn ông, vậy đu quay khổng lồ trước mặt chính là ước mơ của mỗi một người phụ nữ.

Bởi vì khi nó lên đến nơi cao nhất, gần với bầu trời nhất, cách mặt đất xa nhất.

Nghe nói nam nữ ngồi cùng khoang sẽ được các vị thần minh nghe thấy tiếng lòng.

“Được, vậy chơi cái đó.”

“Yeah!”

Phùng Tur Nhược kéo Giang Chu, chạy nhanh đến cổng.

Sau đó, hai người liền mở cửa một khoang rồi ngồi vào trong.

Theo đu quay khổng lồ quay tròn, bọn họ từ từ đi lên giữa bầu trời đêm, nhìn xuống bên dưới, Thượng Kinh dường như không còn vẻ phồn hoa, ồn ào náo động như mọi khi, đáng vẻ bây giờ của nó giống như một tòa thành cổ xưa và chất phác hơn.

Lúc này, đôi mắt đẹp của Phùng Tư Nhược còn sáng hơn cả sao trên trời, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ rất lâu, sau đó lại quay đầu, dùng đôi mắt sáng rực của mình mà nhìn Giang Chu.

Giang Chu sửng sốt một chút, trong thoáng chốc, hắn tưởng mình trở lại kiếp trước.

Mãi cho đến ba phút sau, hắn mới ý thức được là mình đang ở đâu.

Nhưng đúng lúc này, Phùng Tư Nhược giơ tay lên, chỉ vào đôi mắt của mình.

“Sao thế? Phát hiện cái gì à?”

Phùng Tư Nhược liếc mạng lác đầu, vẫn chỉ vào đôi mắt của mình.

Giang Chu bỗng nhiên thu nụ cười cà lơ phất phơ của mình, hắn đã hiểu nàng muốn nói gì.

Nàng đang nói:

Xem kìa, thường thức bầu trời đêm bao la bất hủ, thu tất cả vào trong đáy mắt.

Giang Chu mỉm cười: “Trong mắt bạn thật sự có xuân và thu, vượt qua tất cả những núi những sông mà mình từng thấy từng yêu.”

Phùng Tư Nhược biết Giang Chu đã hiểu, hai cánh tay trắng nõn nâng cao hướng lên trời.

Không ngờ mình đột nhiên thông suốt lại có hiệu quả như vậy?

Lãng mạn là một thứ rất đơn giản như vậy sao?

Bản thân mình ngay cả một phân tiền cũng không mất.

Giang Chu nhin không được mà bắt đầu cân nhắc.

Lát nữa đi xuống có nên nói chuyện với quản lý không nhỉ?

Bảo bọn họ ngày mai lại mở thêm một tiếng nữa?

Sau đó lại dẫn Sở Ngữ Vi đến đây, để cho nàng cảm động đến khóc!

Chương 152: Đêm hôm khuya khoắt, mang cô nàng đi đưa xe!
(4)

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu đột nhiên cảm giác bắp đùi mình mát lạnh.

Hai người cúi đầu, phát hiện quần của Giang Chu đã tuột xuống mắt cá chân.

Phùng Tư Nhược lập tức che mắt lại, mặt đầy bối rối.

Thật đáng sợ thật đáng sợ thật đáng sợ thật đáng sợ thật đáng sợ!!

“Cái này...cái kia... Đây thật ra là một hiểu lầm!”

“Bởi vì có người nói mình không thể đeo thắt lưng cô ấy tặng để đi tán gái.”

“Tin mình, đây là ngoài ý muốn, tuyệt đối là ngoài ý muốn!”

Giang Chu lập tức kéo quần lên, dùng nụ cười để che giấu nỗi xấu hổ.

Nhưng chuyện mang Sở Ngữ Vi đến khu vui chơi đã không cần bàn nữa, nàng không ở đây mà còn biết quấy rối mình.

Đến thật thì còn thế nào?!!

Lúc lâu sau, đu quay khổng lồ từ từ quay trở về.

Đây cũng coi là trò chơi đã kết thúc.

Giang Chu nhìn thời gian, cảm thấy còn có thể chơi thêm một trò nữa.

Nhưng Sở Ngữ Vi lại ngồi ở trong khoang không chịu ra.

“Bạn còn muốn chơi thêm lần nữa?”

“Ừm ừm.”

Giang Chu thở dài bất đắc dĩ, lại ngồi xuống.

Bốn mươi phút sau, lão đồng chí hơn 50 tuổi chấp tay sau lưng đi đến.

“Khụ khụ, người trẻ tuổi, đã đến giờ rồi!”

Giang Chu rời khỏi khoang, nhìn không được mà cảm thấy lạnh lạnh gáy: “Ông, ông nói là đã đến giờ rồi?”

Ông lão cau mày: “Thời gian đến rồi, và đã đến giờ rồi có gì khác nhau?”

“Đúng là như nhau, nhưng ngài nói như vậy, làm cháu cảm giác như quỵ sai đang muốn đến bắt mình đi!”

Một giờ thời gian đảo mắt trôi qua.

Giang Chu phải vất vả lắm mới kéo được Phùng Tư Nhược rời đi.

Ngồi đu quay khổng lồ tận hai lần, không chơi trò nào khác?

Đây cmn là có ý gì?

Loại con trai dũng mãnh như Giang Chu mình, vẫn thích mấy trò kích thích như ngựa gỗ quay hơn.

Cuối cùng, Phùng Tư Nhược chưa chơi chán vẫn phải ngoan ngoãn lên xe.

“Vui vẻ không?”

“Vui vẻ!”

Giang Chu quay đầu nhìn nàng một cái: “VẬY sau này bạn còn dám cho mình leo cây không?”

Phùng Tư Nhược hơi ủy khuất: “Không phải cố ý.”

“Tô Nam gọi điện thoại cho mình, nói là bạn vừa về đã đi tìm mình?”

“Ừm...”

“Đi đâu?”

Phùng Tư Nhược ngẩng đầu nhìn Giang Chu: “Phòng làm việc, căn nhà nhỏ...”

Giang Chu gõ vô lăng một cái: “Tại sao lại muốn đi tìm mình?”

“Sợ bạn giận.”

“Minh có tức giận hay không, đối với bạn có quan trọng không?”

Phùng Tư Nhược yên lặng một chút, rồi gật đầu thật mạnh: “Quan trọng.”

Quan trọng đến mức nàng còn bỏ cả cô của mình lại quán trà.

Nàng toàn tâm toàn ý muốn trở lại trường học, chính là vì không muốn Giang Chu giận.

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhược, khóe miệng bỗng nhiên cong lên.

Thật ra thì hắn cũng không muốn thứ gì khác, hắn chỉ muốn những lời này thôi.

“Được rồi, trời không còn sớm nữa, tìm một nhà hàng ăn cơm đi.”

“Vậy bạn còn giận không?”

“Cho đến bây giờ, mình chưa bao giờ giận bạn cả.”

“Thật á?”

“Bằng không thì sao nửa đêm rồi mà mình vẫn dẫn bạn đi chơi?”

“Ồ.”

Giang Chu khởi động xe, lái xe ra khỏi chỗ này.

Ban đêm, trung tâm thành phố rất náo nhiệt, xe cộ qua lại nối liền không dứt.

Bởi vì Phùng Tư Nhược không quen với náo nhiệt, nên hai người tìm một nhà hàng Pháp giá yên tĩnh để ăn cơm.

Suốt dọc đường, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược đều đỏ ửng.

Nàng cũng không biết đây có phải là hẹn hò hay không, bởi vì nàng cảm thấy mình có chút giống với một đứa trẻ con, còn

Giang Chu thì giống như là một phụ huynh đang dẫn nàng đi chơi vậy.

Thế nhưng Đinh Duyệt đã từng nói rồi, đi chơi xong mà đi ăn cơm thì chính là hẹn hò.

Có đôi khi, còn có thể đi ăn cơm xong rồi mới đi chơi.

Có điều, khi Đinh Duyệt nói ăn xong rồi lại đi chơi thì biểu cảm rất cổ quái, còn nói cái gì mà loại trò chơi này không hề đơn giản.

Thật sự không rõ Đinh Duyệt có ý gì.

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhược: “Ăn đi, nhìn mình làm gì? Muốn đem gương mặt đẹp trai này khắc vào trong mắt à?”

Phùng Tư Nhược há miệng cho Giang Chu xem: “Đang ăn.”

“Ăn cái gì cũng như gà mổ thóc, dễ nuôi thế à?”

Phùng Tư Nhược cúi đầu, mũi ngọc hơi nhú, nhưng đôi mắt lại tràn đầy vui mừng.

Một lát sau, bữa cơm này liền kết thúc.

Giang Chu đứng dậy thì thanh toán, tổng cộng hết hơn ba ngàn đồng.

Nhưng khi hần trả tiền thì chợt nhìn thấy một gương mặt khá quen thuộc.

Đó là một cô gái mặc áo lộ vai, trang điểm khá đậm, mặt mày hàm xuân, tóc dài được uốn thành từng gợn sóng.

Đối diện cô ta còn có một tên con trai khá cao to, cánh tay toàn là cơ bắp, nhìn trông có vẻ như là người thường xuyên vận động.

Giang Chu không nhận ra tên con trai kia, dựa theo ký ức thì chắc là chưa từng gặp mặt, thế nhưng cô gái kia lại là như sấm bên tai.

Người này là Ngụy Lan Lan, sinh viên năm ba học viện văn học, cũng chính là đàn chị mà Cao Văn Khải đang theo đuổi.

Không cần phải nói, đối diện chắc chắn là bạn trai của cô ta rồi, tuy hần chưa từng gặp mặt bạn trai của cô ta, nhưng quần

áo của người này vẫn còn đang treo ở ngoài ban công ký túc xá của hắn kia.

“Mặt hàng này mà cũng có thể làm nữ Hải Vương?”

“Trang điểm thì như quý, Đinh Duyệt còn mạnh hơn cô ta.”

Giang Chu nhìn một lát, lẩm bẩm vài câu, sau khi lấy hóa đơn xong thì liền rời đi.

Lúc này, Phùng Tư Nhược đang chờ hắn ở cửa, trong tay nàng còn cầm hai cái kẹo đường hồ lô sáng lấp lánh, cái bên tay phải đã bị cắn một miếng nhỏ.

Phùng Tư Nhược nhìn thấy Giang Chu đi qua, liền đưa cái bên tay trái cho hắn.

“Bạn đang ám chỉ mình cái gì?”

Mặt nhỏ của Phùng Tư Nhược đỏ lên: “Là ngọt.”

“Cho mình nếm thử.”

Giang Chu há miệng, làm ra vẻ muốn há miệng ăn.

Phùng Tư Nhược không thể làm gì khác hơn là đem cái bên tay trái lên miệng hắn.

Nhưng Giang Chu lại tránh ra: “Mình muốn ăn cái bên kia.”

“Mình cắn rồi.”

“Chính là muốn ăn cái đó.”

“Hừ!”

Phùng Tư Nhược không để ý đến Giang Chu, cầm kẹo đường hồ lô ngồi vào xe.

Giang Chu không ăn, vậy liền mang về cho Đinh Duyệt ăn.

Dù sao cái gì Đinh Duyệt cũng ăn được, đôi khi lại còn gặm cả chân.

Hai mươi phút sau, Giang Chu lái xe về đại học Thượng Kinh, Phùng Tư Nhược xuống xe, chạy đến cửa ký túc xá liền dừng lại.

Sau đó, nàng quay đầu, lẳng lặng nhìn Giang Chu, bàn tay nhỏ nhẹ nhàng đong đưa.

Giang Chu biết, nàng đang bảo mình đi trước, nàng chờ mình đi rồi mới đi lên phòng.

Cô bé này tuy rất hướng nội, hơn nữa còn rất trì độn trên phương diện tình cảm, nhưng nàng vẫn đang học tập, vẫn đang tiến bộ.

Giang Chu cũng không nhiều lời, liền lái xe trở về ký túc xá nam.

Lúc này, đã là 10 giờ tối.

Từ Hạo Đông, Trương Nghiễm Phát và Cao Văn Khải đều ở trong phòng.

Hai người trước đang ngồi chung một chỗ, bổ sung bài tập ngày mai phải trình bày trước cả lớp.

Mà Cao Văn Khải thì chăm điều thuốc, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ông về rồi à?”

Giang Chu gạt đầu: “Về rồi, đang ở phòng mà ông giả vờ trưởng thành cái gì?”

Cao Văn Khải chỉ chỉ ra ngoài ban công: “Vừa mới giặt quần áo cho cô ấy, tâm trạng không được tốt lắm.”

“Ồ!”

Giờ Giang Chu cũng lười nói Cao Văn Khải.

Trước kia đã nói nhiều rồi, nói đừng theo đuổi bà chị này nữa, nói là ông bị lừa gạt rồi, nhưng mà nói bao nhiêu lần cũng có ích gì đây, tên này cũng có nghe đâu.

Nhưng lúc này, Trương Nghiễm Phát bỗng nhiên vút gói khoai tây chiên ở trên bàn vào trong thùng rác.

Cao Văn Khải sửng sốt: “Khoai tây chiên ngon lành như vậy, ông vút đi làm gì?”

“Bóc hai ngày rồi mà vẫn không ăn hết, ỉu rồi.”

“Con bà nó, ông không ăn thì để tôi ăn, tôi cmn còn chưa ăn cơm đây này.”

“Ông nói thật hay giả?”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của ba tên bạn cùng phòng, Cao Văn Khải nhặt gói khoai tây chiên trong thùng rác lên ăn.

Từ Hạo Đông sợ hết hồn: “Trừ Giang Chu ra, thì ông là kẻ lăm tiền nhất phòng mình, thế mà ông lại nhặt khoai tây chiên Trương Nghiễm Phát đã vứt đi lên ăn?”

“Lãng phí lương thực mới là đáng xấu hổ, các ông hiểu không?”

Trương Nghiễm Phát không nhìn nổi: “Ông chưa ăn cơm thì tôi có thể gọi đồ ăn ngoài cho ông, cần gì phải vậy chứ?”

Hai mắt Cao Văn Khải lập tức sáng lên: “Thật chứ? Con bà nó, Nghiễm Phát, ông đúng thật là anh ruột của tôi.”

“Lần trước đi nhà ăn ông cũng trả tiền, để xem nào, gọi cho ông món gì bây giờ.”

Đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên cầm điện thoại di động của Trương Nghiễm Phát lên.

Ba người đều hơi kinh ngạc, không biết Giang Chu định làm gì.

“Từ từ rồi gọi đồ, chúng ta tâm sự đã.”

Giang Chu xách cái ghế qua ngồi: “Văn Khải, bây giờ mới là mừng 10, phí sinh hoạt tháng này của ông đâu rồi?”

Cao Văn Khải nghe thấy vấn đề này thì cười mĩa một tiếng, không nói gì nữa mà tiếp tục ăn khoai tây chiên.

“Rốt cuộc có phải anh em hay không? Tôi hỏi ông, phí sinh hoạt tháng này của ông đâu rồi??”

Cao Văn Khải bị tiếng kêu này của Giang Chu dọa sợ: “Tôi... tôi cho đàn chị vay rồi, cô ấy nói là muốn mua tài liệu học tập, phí sinh hoạt không đủ dùng.”

“Cho vay bao nhiêu?”

“Trên người tôi còn thừa 1800 đồng, đưa hết luôn rồi.”

Giang Chu cười nhạo một tiếng: “Cô ta cầm tất cả phí sinh hoạt của ông, lại để ông nhặt đồ ăn trong thùng rác ăn?”

Từ Hạo Đông và Trương Nghiễm Phát nghe đến đây cũng nhíu mày: “Ông bị ngu à? Bà chị đó là tên lừa gạt!”

“Không phải!” Cao Văn Khải rút cổ lại: “Là tôi nói là mình còn tiền, không cần cô ấy trả sớm.”

Giang Chu gạt đầu, trả điện thoại di động lại cho Trương Nghiễm Phát: “Vậy thì không trách người ta, bản thân ông đã nguyện ý, thì chết đói cũng phải chịu.”

“Tôi là đàn ông, không chết đói được.”

Giang Chu châm điều thuốc lên, quay lại giường nằm, không thèm để ý đến tên này nữa.

Cao Văn Khải do dự một chút: “Nghiễm Phát, ông đặt đồ ăn cho tôi chưa?”

Trương Nghiễm Phát cũng thở dài: “Chờ khi nào ông đòi được tiền, thì tôi mời toàn bộ phòng chúng ta đi ra ngoài ăn.”

“Các ông rút cuộc có phải anh em hay không?”

“Cũng bởi vì là anh em, cho nên chúng tôi mới không muốn ông bị cô ta lừa gạt.”

Cao Văn Khải tức giận đến vứt cả gói khoai tây chiên đi, trực tiếp leo lên giường nằm, che kín đầu.

Nhưng ba phút sau, cậu ta bỗng nhiên cầm điện thoại di động ngồi dậy.

“Nỗ lực sẽ có hồi báo, nỗ lực sẽ có hồi báo!”

“Đàn chị nói tối chưa ăn cơm, muốn rủ tôi đi ăn cơm.”

Cao Văn Khải nhảy xuống giường, mặc áo khoác rồi lao ra ngoài.

Từ Hạo Đông và Trương Nghiễm Phát mặt đầy kinh ngạc: “Liếm cầu... Thật sự có mùa xuân?”

Giang Chu lập tức nhíu mày: “Mấy ông mặc quần áo vào đi, chúng ta đi theo xem sao.”

“Haiz, tên đó đi hẹn hò, chúng ta đi theo làm gì?”

“Hẹn hò? Hẹn hò cái rắm!”

Từ Hạo Đông mặt đầy mờ mịt: “Rốt cuộc là thế nào?”

Giang Chu đập điều thuốc vào gạt tàn: “Tôi vừa đi ăn cơm với Phùng Tư Nhược, nhìn thấy bà chị kia đang ăn cơm trong nhà hàng Pháp với bạn trai.”

“Ủa? Văn Khải nói là cô ta chưa ăn cơm cơ mà?”

“Đúng thế, vậy ông nghĩ xem, tại sao cô ta lại nói dối? Còn bỗng nhiên hẹn Văn Khải đi ăn cơm?”

Trương Nghiễm Phát mở to mắt mà nhìn: “Là gọi Văn Khải qua trả tiền? Cái đêch, ghê tởm như vậy sao?”

Giang Chu mặc quần áo tử tế: “Không thể để tên đó làm công tử bạc liêu nữa, đi thôi.”

“Được được được, bọn tôi thay quần áo luôn đây.”

Chương 154: Chọc thủng tia ảo tưởng cuối cùng của liếm cầu!

Buổi tối, tiếng gió thổi lạnh thấu xương.

Tiếng động cơ gầm thét không ngừng, Giang Chu mang Từ Hạo Đông và Trương Nghiễm Phát lao nhanh trên đường.

Bởi vì Cao Văn Khải lựa chọn đón xe bus ở cổng trường học, cho nên không thể nào nhanh bằng đám người Giang Chu.

Hai mươi phút sau, chiếc Toyota Corolla dừng lại trước cửa siêu thị bên cạnh nhà hàng Pháp.

Giang Chu dẫn hai tên bạn cùng phòng đi vào nhà hàng Pháp.

Lúc này, mấy người đứng ở quầy hàng gần đại sảnh, quan sát bên trong thông qua tủ bánh ngọt.

“Thấy chưa, có phải là bà chị kia không?”

Từ Hạo Đông gật đầu: “Chính là cô ta, tôi từng thấy mấy lần rồi.”

Trương Nghiễm Phát cũng thở dài: “Quả nhiên, cô ta và bạn trai đang ở cùng nhau, Cao Văn Khải chạy đến để làm cây ATM rút tiền.”

“Các ông cho rằng, nếu Cao Văn Khải nhìn thấy cảnh tượng này, thì có nguyện ý trả tiền không?”

“Tên đó còn không có cả tiền ăn cơm thì trả tiền cái rắm gì, bán quần đi để trả tiền à?”

Giang Chu liếc mắt nhìn hai người: “Tôi nói là nếu, nếu bây giờ tên đó còn tiền thì sao?”

Trương Nghiễm Phát suy tư một lát: “Tượng đất cũng có ba phần giận dữ, nếu Cao Văn Khải thật sự nhìn thấy cảnh này, thì cũng sẽ tức giận thôi.”

“Ừm, cho nên nếu như tôi đoán không nhầm, thì bạn trai cô ta chuẩn bị trốn đi rồi.”

“Thật hay giả?”

Giang Chu ngậm cái tăm lên miệng: “Hai người không tin thì cứ xem đi, cùng lắm là 5 phút nữa thôi.”

Vừa dứt lời, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến động tĩnh.

Điện thoại di động của Ngụy Lan Lan ở trên bàn bỗng nhiên chấn động.

Cô ta nhìn thoáng qua, rồi lập tức phát tay ra hiệu với bạn trai ở đối diện.

“Đi, vào trong tránh một chút, chờ tên đó tính tiền xong thì em sẽ nói là có việc gấp, rồi chúng ta lại đi dạo phố rồi trở về.”

“Cũng gần 11 giờ rồi, còn về làm gì? Đêm nay liền không về nữa.”

“Hừ, ngày nào cũng chỉ biết tìm lí do để không cho em về ký túc xá.”

“Hi hi, không phải em cũng muốn ở bên ngoài với anh sao?”

“Đừng nói nữa, mau vào nhà vệ sinh trốn một lát đi.”

Ngụy Lan Lan nói xong, bạn trai cô ta liền đứng dậy.

Anh ta ôm áo khoác của mình đi vào nhà vệ sinh.

Ba người đứng ở sau quầy bánh ngọt nhìn thấy một màn này thì sắc mặt càng âm trầm hơn, nguyên do là vì hành vi của bà chị khóa trên này hoàn toàn nằm trong suy đoán của bọn họ.

Chuyện này không khỏi làm cho Cao Văn Khải đi xe bus đến càng trở nên đáng thương hơn.

“Giang Chu, ông nói không sai, cô ta chính là dùng chiêu đó.”

Từ Hạo Đông chép miệng một cái: “Bây giờ làm gì? Làm sao để cho Cao Văn Khải tỉnh ngộ?”

Giang Chu yên lặng một lát, không khỏi thở dài.

Muốn để cho một liêm cầu tỉnh ngộ là một chuyện rất khó khăn, mà quan trọng nhất chính là phải để cho bà chị này lộ nguyên hình.

Nếu như không làm triệt để, thì trong lòng Cao Văn Khải vẫn sẽ có một tia ảo tưởng.

Liêm cầu chính là một sinh vật thú vị như vậy đây.

Năng lực mạnh mẽ nhất của bọn họ không phải là vô tư kính dâm, mà là một loại năng lực tự chữa lành bản thân.

Dù cho Nữ Thần của họ có tổn thương họ ra sao, nhưng chỉ cần có một tia hi vọng, thì loại sinh vật này sẽ tìm mọi lý do để an ủi mình.

Ví dụ như: Cô ấy sẽ không đối xử với mình như vậy, cô ấy làm vậy nhất định là vì có nỗi khổ riêng. Nếu như mình không hiểu cô ấy, thì mình có tư cách gì đi thích cô ấy?

Bởi vậy, liêm cầu sẽ điên cuồng ảo tưởng sức mạnh, cuối cùng sẽ tìm được một lý do hoặc khả năng hết sức thần kỳ nào đó, sau đó bắt đầu cảm thấy, Nữ Thần là muốn tốt cho mình nên mới làm như vậy.

Vì vậy mà bọn họ lại đầy máu phục sinh, lại liêm nhiệt tình như ban đầu.

Cho nên, theo Giang Chu, chuyện quan trọng nhất đêm này chính là lột bộ mặt thật của bà chị kia ra.

“Hai người các ông đi vào nhà vệ sinh cạnh chường tên kia đi, đừng để tên đó rời khỏi đây.”

“Chuyện tiếp theo phải xem Cao Văn Khải biểu hiện ra sao đã, tôi sẽ gửi tin cho các ông.”

Trương Nghiễm Phát và Từ Hạo Đông lập tức gật đầu, một trước một sau chui vào nhà vệ sinh.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này liền thu hồi ánh mắt, bắt đầu suy nghĩ.

Phải biết bọn họ nói gì, thì mới có đối sách được.

Vì vậy, hắn nhô cây tăm ra, lặng yên không một tiếng động mà ngồi vào vị trí phía sau bà chị kia, trong nhà hàng Pháp này, mỗi bàn sẽ có một tấm màn che để tạo không gian riêng.

Trạng thái bây giờ của Giang Chu chính là nằm ở sau lưng Ngụy Lan Lan.

Chỉ là giữa hai người có một tấm màn che, không ai nhìn thấy ai.

Một lát sau, chuông gió trước cửa nhà hàng Pháp bỗng nhiên vang lên.

Cao Văn Khải thở hồng hộc đi vào trong, lúc này, trên mặt cậu ta đã cười tươi như hoa.

Rất kích động, vô cùng kích động, hết sức kích động.

Bởi vì đối với cậu ta mà nói, thì giờ phút này hoàn toàn chính xác chính là mùa xuân.

“Đàn chị, em đến rồi, chị đợi lâu chưa?”

Ngụy Lan Lan mỉm cười: “Làm sao vội vã như vậy, đầu đầy mồ hôi rồi kia, mau lau đi.”

Cao Văn Khải tỏ vẻ ngượng ngùng, tiếp nhận khăn giấy: “Em nhận được tin nhắn của chị là lập tức chạy đến luôn!”

“Ồ, vậy em muốn ăn chút gì không?”

“Gì cũng được, quan trọng ăn cùng ai chứ không phải là ăn cái gì.”

Chương 155: Chọc thủng tia ảo tưởng cuối cùng của liếm cầu! (2)

Giang Chu núp ở phía sau, cảm thấy rằng của mình cũng chưa loét rồi.

Coi như giờ là năm 09, thì mấy lời tâm tình này cũng không khỏi quá cmn cũ rích rồi.

Nếu như chuyện này được giải quyết ổn thỏa, thì hẳn sẽ viết một quyển bách khoa toàn thư về lời tâm tình cho ba tên bạn cùng phòng xem, để cho bọn họ học thuộc lòng, sau này còn có cái để mà dùng.

“Đàn chị, chị gọi đồ ăn rồi à?”

Ngụy Lan Lan chợt dạ ho khan một tiếng: “Ồ, chị thấy hơi đói, cho nên gọi vài món ăn trước.”

Mặt Cao Văn Khải đầy xấu hổ: “Thật xin lỗi, giờ cũng hơi muộn rồi, nên không dễ gọi xe.”

“Không sao không sao, em có thể đến là chị vui rồi.”

“Thật vậy chẳng?”

Ngụy Lan Lan gật đầu: “Em mau gọi đồ ăn đi, ăn nhiều một chút.”

Cao Văn Khải gật đầu, liền mở menu ra gọi một suất.

Tên này thuộc về loại có điều kiện gia đình tốt nhất ở trong phòng, nếu không phải Giang Chu đang khởi nghiệp, thì tài sản không thể sánh nổi tên này.

Cao Văn Khải tuyệt đối là kẻ có tiền ở trong phòng của bọn họ.

Cho nên cậu ta cũng không xa lạ gì với hoàn cảnh nhà hàng Pháp này cả.

Chẳng mấy chốc, đồ ăn đã được mang lên.

Cao Văn Khải mặt đầy tươi cười hơn hớn: “Em nói rồi mà, chị nhất định sẽ cho em cơ hội.”

“Cơ hội? Cơ hội gì?”

“Hẹn hò với à chứ còn gì? Chị không biết, bạn cùng phòng em đã khuyên em đừng theo đuổi chị nữa, nhưng em không nghe.”

Sắc mặt Ngụy Lan Lan lập tức thay đổi: “Bạn cùng phòng của em cũng không phải thứ tốt lành gì, sau này đừng chơi với họ nữa.”

Cao Văn Khải yên lặng một chút: “Bọn họ đều rất tốt, sau này gặp mặt họ thì chị sẽ biết.”

“Thích một người là chuyện của em, em không cần nghe người khác nói gì cả, biết chưa?”

“Em biết, sau này em sẽ có chính kiến của mình, chị không cần lo lắng đâu.”

Ngụy Lan Lan gật đầu, lấy một hộp phấn từ trong túi xách ra.

Cao Văn Khải ngồi ăn, còn cô ta thì bắt đầu trang điểm lại, nếu như là người tỉ mỉ thì chắc chắn cảm thấy có vấn đề, nào có ai ngồi trang điểm trước mặt đối tượng hẹn hò chứ?

Phim trên ti vi cũng không diễn như vậy!

Nữ chính người ta muốn trang điểm cũng phải đi vào phòng vệ sinh.

Trang điểm ở ngay trước mặt là có ý gì?

Điều này chứng tỏ đối tượng ở trước mặt không hề quan trọng, là loại có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Nhưng Cao Văn Khải lại không phát hiện ra những chi tiết này.

“Đàn chị, chị mua tài liệu học tập chưa?”

Ngụy Lan Lan sửng sốt: “Tài liệu học tập gì?”

Cao Văn Khải nuốt nước miếng: “Không phải chị nói là thiếu tiền mua tài liệu học tập sao? Còn mượn phí sinh hoạt của em?”

“Ồ... à à, chị nhớ rồi, mua rồi, cảm ơn em nhé Văn Khải.”

“Không sao, dù sao phí sinh hoạt của em cũng xài không hết.”

Giang Chu nghe thấy câu này thì suýt nữa lật bàn.

Còn nói tiền của mình xài không hết? Có cơm để ăn chưa?

Giá trị con người của mình cmn tận mấy triệu, mà còn phải gài bẫy hiệu trưởng, ngay cả con dao rọc giấy cũng không nỡ mua!

Người ta biết tiền của ông xài không hết, không lừa ông thì lừa ai?

Quả nhiên, Ngụy Lan Lan nghe thấy Cao Văn Khải có tiền thì nhất thời mặt mày rạng rỡ.

“Văn Khải, nhà hàng Pháp này rất đắt đấy.”

Cao Văn Khải nhìn một vòng chung quanh: “VẬY sao?”

“Đúng vậy, khi em tính tiền nhớ phải hỏi xem có được giảm giá không đấy.”

“Em... sao em lại tính tiền?”

Ngụy Lan Lan nói như chuyện đương nhiên: “Lần đầu hẹn hò, chẳng lẽ em muốn chị trả tiền sao?”

“Chuyện đó... Tất nhiên là không, chẳng qua là, bây giờ em không còn tiền.”

“Không phải em vừa nói tiền của em xài không hết sao?”

Trán Cao Văn Khải túa mồ hôi lạnh: “Đúng là như thế, chỉ là...em ... em cho bạn cùng phòng vay rồi!”

Ngụy Lan Lan lập tức cau mày: “Bọn họ ngăn cản em thích chị, lại còn vay tiền của em?”

“Tất cả mọi người đều sống chung với nhau, khó tránh khỏi chuyện này mà.”

“Văn Khải, sau này em đừng cho người khác vay tiền nữa.”

“Em biết rồi.”

Ngụy Lan Lan cất hộp phấn vào trogn túi: “Chị vẫn chưa làm bài tập về nhà, nên phải về trước đây, em ăn từ từ nhé.”

Cao Văn Khải hơi sững sờ: “Chị về luôn á? Không đi dạo một lát rồi về à?”

“Không được, sau này chúng ta còn nhiều thời gian mà.”

“Ồ, vậy...em tiền chị.”

“Không cần không cần, nhìn em ăn ngon lành như vậy, nhất định là chưa ăn cơm tối, mau ăn đi.”

Vì vậy, trong ánh mắt ngơ ngác và ngây ngốc của Cao Văn Khải, Ngụy Lan Lan liền lắc mông rời đi, từ từ biến mất ở ngoài cửa sổ.

Nhưng Giang Chu cũng không ngăn cản.

Bạn trai của Ngụy Lan Lan vẫn bị Từ Hạo Đông và Trương Nghiễm Phát giữ lại ở trong nhà vệ sinh, vậy chắc chắn Ngụy Lan Lan sẽ không đi xa.

Chắc chắn cô ta sẽ ra ngoài rồi nhắn tin cho bạn trai mình, chờ bạn trai đi ra rồi mới rời đi.

Giang Chu liền lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn: “Đừng để cho tên kia chạy, nhất định phải giữ tên đó ở trong đây.”

Từ Hạo Đông lập tức trả lời: “Ok rồi, tên này quá gà, cũng không biết chơi bóng rổ cái mịa gì.”

“Cái đêch, ngày nào ông cũng bắn máy bay, cơ thể thiếu hụt nghiêm trọng mà vẫn mạnh như vậy à?!”

“Chủ yếu là Nghiễm Phát, tên này đá người rất kinh.”

Chương 156: Chọc thủng tia ảo tưởng cuối cùng của liếm cầu!
(3)

Giang Chu nhất thời yên lòng, ngồi trên ghế chờ một lát, bây giờ hẳn không thể ra ngoài luôn được, bởi vì hẳn muốn Cao Văn Khải cảm nhận nỗi sợ hãi khi không có tiền thanh toán...

Hắn muốn Cao Văn Khải khắc cái cảm giác này vào đáy lòng, bằng không thì sau này tên nhãi này tuyệt đối còn giả vờ giả vệt.

Quả nhiên, Cao Văn Khải đã luống cuống, trên người cậu ta bây giờ đã không còn xu nào, lúc này cậu ta đã móc hết tiền để

đi xe đến đây, thậm chí cậu ta còn không cân nhắc đến chuyện về trường kiểu gì.

Rõ ràng là đàn chị gọi cậu ta đến ăn cơm, kết quả cậu ta lại phải trả tiền.

Mà mình thì là kẻ nghèo hèn, một xu dính túi còn không có.

Trốn? Bắt được sẽ bị đánh chết!

Vì vậy, Cao Văn Khải run rẩy móc điện thoại di động ra, bắt đầu gõ chữ.

“Giang Chu, tôi ăn cơm không có tiền trả, ông có thể chạy qua thanh toán giúp tôi không?”

Giang Chu biết Cao Văn Khải sẽ nhờ mình giúp đỡ, cho nên hắn đã bật chế độ im lặng.

“Bà chị kia mời ông ăn cơm, cô ta không trả tiền à?”

“Đây là lần hẹn họ đầu tiên, sao có thể để con gái trả tiền được?”

Giang Chu cười nhạt: “Vậy bà chị kia đâu?”

Cao Văn Khải tiếp tục gõ chữ: “Ngay bên cạnh tôi này, chúng tôi đang định ăn xong sẽ đi xem phim, tối nay có thể sẽ không về, ha ha!”

“...”

Đau lòng sao?

Tự thấy đau lòng rồi chứ?

Giang Chu biết, Cao Văn Khải cũng cảm thấy không đúng rồi.

Nhưng cậu ta vẫn nói như vậy, chỉ là hy vọng các anh em của mình sẽ không trách bà chị kia.

Nhưng ai sẽ quý trọng phần tình cảm này của cậu ta chứ?

Giang Chu thật sự không nhịn được nữa, liền đứng dậy, ngồi xuống đối diện Cao Văn Khải.

Cao Văn Khải nhìn thấy một màn này thì bỗng nhiên run lên.

Cậu ta nhìn Giang Chu với ánh mắt khó tin, tiếp đó lại cúi đầu yên lặng.

“Trước khi về ký túc xá thì tôi đã ăn cơm ở đây, còn nhìn thấy bà chị kia và bạn trai cô ta.”

“Cho nên khi ông nói bà chị kia mời ông ăn cơm, tôi và hai người Hạo Đông đã đoán được kết cục này rồi.”

Cao Văn Khải không khỏi chuyện, chỉ cầm nĩa ăn miếng bít tết của mình.

Giang Chu cúi người xuống: “Cô ta gọi ông đến, không phải mời ông ăn cơm, mà là để ông thanh toán.”

“Không thể nào, tôi chỉ nhìn thấy một mình chị ý ở đây.”

“Không sao, ông cứ ăn đi, dù sao cũng gọi đồ ăn rồi, ăn xong tôi sẽ cho ông xem chứng cứ.”

Tay Cao Văn Khải dừng lại giữa không trung: “Không phải, tôi không tin.”

Giang Chu giễu cợt: “Ông không tin thì có tác dụng gì? Ai cmn quan tâm ông có tin hay không?”

“Giang Chu, ông đừng nói nữa, tôi không tin đàn chị sẽ đối xử với tôi như vậy!”

“Vậy ông có can đảm đi ra ngoài với tôi không? Bà chị kia còn đang chờ bạn trai của mình kia!”

Cao Văn Khải tròn tròn mắt: “Bạn trai chị ấy ở đâu?”

Giang Chu chỉ chỉ: “Bị Nghiễm Phát hạ đo ván rồi, chuẩn bị giết người lấy máu.”

“Cái đêch, các ông đừng làm chuyện ngu xuẩn, tôi cmn là đáng đời.”

“Các anh em vì ông mà dám giết người, ông còn không có can đảm đi theo tôi ra ngoài?”

Thật ra thì Cao Văn Khải đã tâm loạnaj như ma rồi, bằng không thì cậu ta cũng sẽ không tin mấy lời nói dối sứt sẹo kia.

Nếu như lúc này đám người Giang Chu vẫn chưa đến, thì Cao Văn Khải tình nguyện tiếp tục sống trong ảo tưởng của bản

thân cậu ta.

“Có đi hay không? Ông cmn thả rắm đi.”

“Đi... Đi thôi!”

Giang Chu vẫy tay, gọi nhân viên đến thanh toán.

Sau đó, hai người một trước một sau đi ra khỏi nhà hàng Pháp.

Cùng lúc đó, Ngụy Lan Lan đang đứng ở trước cửa siêu thị bên cạnh.

Nhà hàng Pháp này thật sự rất đắt, cho nên cô ta cảm thấy Cao Văn Khải sẽ không đi ra quá nhanh, vì vậy cô cũng không trốn, mà đứng ở ngay bên đèn đường.

Nhưng để cho cô ta thấy kỳ lạ, là bạn trai cô ta không trả lời tin nhắn.

“Tôn Chí, anh đi ra chưa?”

“Bên ngoài tối qua, em đứng một mình thấy hơi sợ!”

“Mau, em đã ra ngoài rồi, chúng ta Thất Thiên Xích!” (Phố nhà nghỉ khách sạn)

Ngụy Lan Lan nhẩn rất nhiều, nhưng lại như đá chìm đáy biển, hoàn toàn không có ai trả lời.

Đúng lúc này, ánh mắt của cô ta động lại, bởi vì cô ta nhìn thấy Cao Văn Khải, còn có một người không quen biết.

Hai người đang đứng ở trước cửa nhà hàng Pháp, nhìn chăm chăm vào cô ta.

“Văn... Văn Khải, em ăn xong rồi?”

Ngụy Lan Lan hơi bối rối, chân tay cũng hơi luống cuống.

Cô ta hoàn toàn không ngờ Cao Văn Khải lại đi ra nhanh như vậy.

Đương nhiên, cô ta cũng không ngờ bạn trai mình lại không xuất hiện.

Lúc này, Cao Văn Khải khẽ ngẩng đầu lên: “Đàn chị, chị không về trường làm bài tập sao?”

“Đúng thế, chị đang chờ xe mà.”

Giang Chu tiến lên vài bước, lộ ra vẻ nghi ngờ và khó hiểu:
“Đó không phải xe taxi sao? Có cần tôi gọi lại cho chị không?”

Ngụy Lan Lan đáp ứng: “Không cần, chị còn đang chờ một người chị em, bọn chị sẽ về cùng nhau.”

“Ồ, đi cùng chị em à? Vậy sao không thấy ăn cơm với nhau?”

“Cô ấy... cô ấy đi mua quần áo ở trung tâm thương mại bên cạnh rồi.”

Giang Chu đuổi eo: “Trung tâm thương mại bên kia đóng cửa lúc 10 giờ.”

Ngụy Lan Lan vẫn điên cuồng che dấu: “Đúng thế, thế nhưng mà... thế nhưng mà bên cạnh trung tâm thương mại còn có một cửa hàng nhỏ.”

“Bà chị, tôi tự giới thiệu một chút, tôi họ Giang tên Chu, tên chữ là cận bã nam, bá sư Long Hồ Sơn, có thể tính Thiên Địa Cầu Thần, Vũ Trụ Hồng Hoang.”

Giang Chu bấm ngón tay: “Để tôi tính xem chị em của chị là người thế nào nhé?”

Chương 157: Trừng trị cận bã nữ, mười bước bầy học máu!

Cao Văn Khải và Ngụy Lan Lan nghe thấy câu này thì đều sửng sờ.

Cao Văn Khải biết Giang Chu, bọn họ là anh em ngủ cùng phòng.

Ngày nào cũng ngủ chung, đi học chung, có thể nói là căn bản không có bí mật gì, nhưng cũng không nghe nói Giang Chu là truyền nhân của Long Hồ Sơn mà?

Mà Ngụy Lan Lan thì căn bản không biết Giang Chu, cho nên cô ta cảm thấy, người này căn bản là một tên tâm thần.

“Văn Khải, người này là ai vậy? Em quen không? Sao nói toàn lời kỳ quái vậy?”

Cao Văn Khải gật đầu: “Đây là bạn cùng phòng em, tên là Giang Chu, tình cờ... gặp ở trong kia.”

Giang Chu?

Hình như cái tên này hơi quen, giống như đã nghe thấy ở đâu rồi thì phải?

Nhưng Ngụy Lan Lan cũng không nghĩ nhiều, chỉ là mặt đầy khinh thường.

Có rất nhiều người trong đại học Thượng Kinh sẽ cảm thấy cái tên Giang Chu này rất quen thuộc.

Bởi vì đoạn thời gian trước có vụ scandal cận bã nằm trong nhà hàng Cá Voi, lại có chuyện Phương Thiên Tài bị bắt 510 ngàn.

Cho nên có rất nhiều người biết Giang Chu, thậm chí là xem qua ảnh của Giang Chu.

Mà những người không chơi diễn đàn, thì có lẽ cũng đã nghe từ miệng của bạn học hoặc là bạn cùng phòng rồi.

“Ra là vậy, vậy hai người mau quay lại ăn thêm một chút đi, chị chờ một mình là được, không cần lo cho chị.”

Ngụy Lan Lan vẫn còn chưa nhận ra mục đích của hai người.

Cô ta chỉ cảm thấy, tất cả những chuyện này đều là trùng hợp thôi.

Cao Văn Khải trùng hợp gặp được bạn cùng phòng, hai người họ lại trùng hợp nên mới đi ra ngoài này, vì vậy mà trùng hợp gặp được mình.

Có điều, người này có thể ăn cơm trong nhà hàng Pháp, nhất định cũng là kẻ có tiền.

Cho nên Ngụy Lan Lan cũng có chút ý tưởng với Giang Chu.

Cô ta và bạn trai chi tiêu quá lớn, nên một con liêm cầu cũng không đủ dùng, đúng là đến thời điểm nhận thêm một con liêm cầu nữa, dù sao cũng là cây ATM miễn phí.

“Đàn chị, đừng vội, tôi đã nói là tính cho chị rồi mà?”

Giang Chu bỗng nhiên mở miệng, lại lấy điện thoại di động ra để đọc tin nhắn của Từ Hạo Đông gửi đến.

Hai người họ đã lột sạch tên chơi bóng rổ kia rồi, chỉ để lại mỗi cái quần cộc, còn chụp vài bức ảnh, hai con hàng này còn quay về phía màn hình mà ra dấu chữ V.

“Một vận hai mệnh ba phong thủy, bốn tích âm đức năm đọc sách, sáu gã bảy bộ dáng tám kính thần...”

“Ừm, ra rồi.”

Giang Chu giả bộ niệm thần chú, rồi nói: “Chị em của chị mặc một cái áo khoác màu xanh lam, quần sooc màu đen, còn đi giày bóng rổ.”

Ngụy Lan Lan nghe đến đây thì sắc mặt động lại.

Không sai, bạn trai cô ta đã mặc như vậy, nhưng sao tên này lại biết được?

“A, còn có quần lót màu đỏ nè, lẽ nào năm nay là năm bốn mệnh sao?”

“Nhưng mà không đúng, sao bạn đạo lại tính ra người này là đàn ông nhỉ?”

Ngụy Lan Lan hơi hoảng hốt: “Cậu đừng nói đùa, nào có đàn ông nào ở đây.”

Cao Văn Khải không nhịn được, tiến lên phía trước: “Đàn chị, chị vừa ra ngoài ăn cơm với bạn trai, đúng không?”

“Không có, em nói lung tung gì đó, thật là...”

“Nhưng bọn họ đã nhìn thấy rồi.”

Ngụy Lan Lan bị chọc thủng lời nói dối, lập tức mờ mịt, mê mang.

Bị nhìn thấy rồi?

Là bạn cùng phòng của Cao Văn Khải nhìn thấy sao?

Cô ta hít sâu một hơi, chuẩn bị ngụy biện.

Loại phụ nữ có kinh nghiệm như cô ta, sao có thể thừa nhận đơn giản như vậy được.

“Chị đi hẹn hò với em cơ mà? Nào có bạn trai nào ở đây, nếu có thì sao em lại không nhìn thấy chứ?”

“Nhưng mà... tên đó đã trốn vào nhà vệ sinh rồi, không phải sao?”

Sắc mặt Ngụy Lan Lan lại thay đổi một lần nữa.

Thì ra bọn họ đã biết hết rồi.

Bây giờ cô ta mới hiểu được, vì sao chờ mãi mà bạn trai mình vẫn chưa đi ra, nhất định là do bọn họ đã giở trò.

“Bạn trai tôi đâu rồi? Anh ấy đâu rồi? Các người đã làm gì anh ấy?!”

Giang Chu nhìn cô ta, mỉm cười: “Bị chúng tôi trói lại rồi, vẫn đang gào khóc kia, nói thật, tên đó cũng quá yếu đuối.”

“Các người đừng động vào anh ấy, có gì thì cứ tìm tôi đây này, đánh con trai thì có gì hay.”

“Chúng tôi cũng không định làm gì, chỉ cần chị trả tiền cho Văn Khải, thì tôi sẽ trả bạn trai chị lại cho chị.”

Ngụy Lan Lan trực tiếp ném túi xách vào người Giang Chu: “Cậu muốn chơi bắt cóc đúng không? Có tin tôi báo cảnh sát không hả, các người tuyệt đối sẽ bị đuổi học!”

Cao Văn Khải nghe thấy mấy chữ báo cảnh sát thì lập tức luống cuống: “Thôi bỏ đi, Giang Chu, thả người đi.”

“Thả cũng được, bảo cô ta trả tiền đi.”

Ngụy Lan Lan nghe thế liền cười nhạt: “Tiền là do cậu ta muốn đưa cho tôi, dựa vào cái gì mà tôi phải trả?!!”

Cao Văn Khải cắn răng: “Đàn chị, em là cho chị vay, không phải cho chị.”

“Cho tôi vay? Sao tôi không biết nhỉ? Có giấy vay nợ không?”

“Tại sao chị có thể như vậy? Em đã đưa chị tất cả phí sinh hoạt của mình mà!”

“Vậy thì sao? Chẳng lẽ tôi lại không biết cậu nghĩ gì? Không phải muốn hẹn hò yêu đương với tôi sao? Vậy mà không bỏ nổi chút tiền này à?!”

Chương 158: Trừng trị căn bã nữ, mười bước bảy học máu! (2)

Giang Chu nhất thời nhướn mày: “Chị có bạn trai, còn mượn danh nghĩa yêu đương để đòi tiền Văn Khải?”

Ngụy Lan Lan càng khinh thường hơn: “Tôi đã nói mình có bạn trai rồi, nói từ đầu rồi, nhưng chính bản thân cậu ta muốn như vậy.”

“Chị không cảm thấy bản thân mình quá bỉ ổi sao?”

“Người khác muốn xài tiền cho tôi, tôi cũng hết cách? Hơn nữa, cậu là cái thá gì? Biết điều thì thả người ra mau.”

Cao Văn Khải nhìn về phía Giang Chu: “Thả đi, tiền thì từ từ rồi đòi cũng được, nếu thật sự báo cảnh sát thì không hay lắm đâu.”

Giang Chu yên lặng một lát rồi gật đầu.

Pháp luật trên thế giới này không thể chế tài căn bã nữ, nhưng pháp luật lại cấm chỉ bắt cóc và giam giữ.

Cãi nhau với người phụ nữ này ở đây là một cử chỉ không sáng suốt.

Nhưng Giang Chu cũng không buông tha Ngụy Lan Lan này dễ dàng như vậy.

“Bà chị, có thể bà chị cũng nghe qua tên của tôi rồi, nhưng vẫn không biết tôi là ai nhỉ, vậy bà chị biết Phương Thiên Tài chứ?”

Giang Chu mỉm cười nhìn Ngụy Lan Lan.

Ngụy Lan Lan nghe thấy câu này thì hơi sửng sốt một chút.

Cùng lúc đó, trong đầu cô ta hiện lên ba chữ Phương Thiên Tài, cô ta cũng đã nghe nói qua về người này.

Hình như vì theo đuổi hội trưởng hội học sinh, nên đã bịa đặt vu khống ở trên internet, kết quả bị người trong cuộc bắt được, tổng cộng phải bồi thường 510 ngàn.

Cô ta học văn học, trước kia giáo viên còn nói chuyện này ở trên lớp, mà hình như người trong cuộc kia, tên là... Giang Chu?!

Hai mắt Ngự Lan Lan trợn to lên: “Cậu...cậu...”

Giang Chu mặt không đổi sắc, gật đầu nói: “Tôi chính là Giang Chu đã gài bẫy Phương Thiên Tài 510 ngàn đây.”

“Cậu muốn làm gì?”

“Thủ đoạn giống nhau, tôi vẫn có thể dùng thêm lần nữa, chỉ có muốn thử không?”

Ngự Lan Lan nghe thấy câu này thì hơi luống cuống.

Pháp luật không trừng trị được cặn bã nữ, bởi vì trong vấn đề tình cảm là không phân biệt được đúng sai.

Thế nhưng tin tức trên internet thì lại có thể, bởi vì trong lòng tất cả mọi người đều có một cán cân.

Cô ta cũng biết hành vi của mình là rất ghê tởm, rõ ràng đã có bạn trai, nhưng vẫn vì tiền mà lừa dối với một vị đàn em khóa dưới.

Lừa gạt hết tất cả phí sinh hoạt của người ta, còn gọi người ta đến thanh toán hóa đơn của mình và bạn trai.

Nếu như song phương chỉ là vạch mặt, thì cũng chẳng có chuyện gì cả, cô ta chỉ cần nói mình không có tiền trả, thì bọn họ cũng chẳng làm gì được cô ta cả?

Nhưng nếu chuyện của cô ta bị vạch trần, vậy thì cô ta sẽ nổi tiếng ở trường học, nổi tiếng ở trên internet.

Như vậy... Cô ta sẽ không ngóc đầu lên được với bạn trong trường.

Ngự Lan Lan ngẩng đầu lên: “Cậu muốn nói xấu tôi? Nhưng cậu căn bản không có chứng cứ! Trái lại, nếu như cậu bịa đặt vu khống, thì tôi cũng có thể kiện cậu.”

“Ai bảo tôi không có chứng cứ? Có muốn đánh cược một phen không? Ngày mai gặp lại nhé?”

“Cậu... Cậu không thể có chứng cứ được!”

Giang Chu mặt đầy thoải mái, nhún vai nói: “Được rồi, vậy bọn tôi đi trước, ngày mai gặp mặt trên internet đi.”

Ngụy Lan Lan nuốt nước miếng: “Tôi vay tiền căn bản chưa từng viết giấy vay nợ, cậu đừng hòng dọa tôi!”

“Thật không? Ông không hề bắt cô ta viết giấy vay nợ?”

Cao Văn Khải gật đầu: “Tôi...tôi cho rằng, nếu cô ấy là bạn gái tôi, vậy cũng không cần trả nữa.”

Giang Chu bắt đắc dĩ: “Ông trâu, quá cmn trâu luôn.”

“Thật xin lỗi, Giang Chu...”

“Nói xin lỗi với tôi thì có tác dụng mẹ gì, mà đó cũng không phải tiền của tôi.”

Ngụy Lan Lan nghe thấy hai người nói chuyện thì hai mắt lập tức sáng lên.

“Sao nào, có bản lĩnh thì mau đi vạch trần tôi đi!”

“Được, vậy tôi sẽ đi vạch trần chị.”

Ngụy Lan Lan cười tự tin: “Không có giấy vay nợ, cậu làm thế nào để chứng minh tôi vay tiền của cậu ta?”

Giang Chu nghe xong cũng cười nói: “Ai quan tâm đến giấy vay nợ? Bọn tôi có thể không cần tiền, nhưng bà chị tuyệt đối sẽ nổi tiếng.”

“Không có giấy vay nợ, cậu dựa vào cái gì để vạch trần tôi?!”

“Tôi cho rằng, cho dù không có chuyện vay tiền, chỉ dựa vào chuyện bà chị lấy danh nghĩa hẹn hò, để lừa gạt đàn em khóa dưới đi thanh toán hóa đơn cho chị và bạn trai, cũng đã đủ để chị hot cho đến tốt nghiệp rồi chứ?”

Giang Chu chép miệng một cái: “Đến khi đó, người trong trường học sẽ nói chị như thế nào đây? Oa, tôi cũng không tưởng tượng được nữa.”

Sắc mặt Ngụy Lan Lan thay đổi lần nữa: “Tôi sẽ không thừa nhận chuyện này!”

“Chị không thừa nhận cũng vô dụng, dù sao tôi cũng có chứng cứ.”

“Cậu...”

Giang Chu gạt đầu, chỉ vào điện thoại di động: “Tôi đã chụp ảnh toàn bộ quá trình rồi, ngoài ra, hai người bạn cùng phòng của tôi cũng đã quay phim bạn trai chị rồi.”

Trong nháy mắt, Ngụy Lan Lan đã mất sạch khí thế vừa rồi.

Chuyện vay tiền bị vạch trần thì cô ta còn có thể ngụy biện, dù sao bây giờ có ai mà chưa từng vay tiền chứ, đây cũng không phải chuyện gì to tát cả.

Nhưng lừa gạt người ta đi hẹn hò, thực tế là để người ta đến thanh toán cho mình, chuyện này thật sự quá buồn nôn, nếu như người này thật sự đã quay phim chục ảnh, vậy mình tuyệt đối sẽ hot!

Chương 159: Trừng trị căn bã nữ, mười bước bảy học máu! (3)

Giang Chu nói: “Sao rồi, suy nghĩ kỹ chưa?”

Ngụy Lan Lan cắn răng: “Cậu xóa video đi, tôi trả tiền!”

Giang Chu vươn tay: “Tiền đâu?”

“Bây giờ tôi không có tiền, nhưng tôi nhất định sẽ trả!”

“Được rồi, tính toán rõ ràng là bao nhiêu tiền, rồi viết giấy vay nợ đi.”

Ngụy Lan Lan mở to mắt mà nhìn: “Tôi vay tiền Cao Văn Khải, tại sao phải viết giấy nợ cho cậu?”

Giang Chu nghe thấy câu này thì nhất thời mỉm cười.

Hắn lật mặt màn hình điện thoại di động lại, phía trên biểu hiện phần mềm ghi âm đang chạy.

“Hiện giờ, chứng cứ chị vay tiền cũng có rồi, chị còn muốn nói gì không?”

Ngụy Lan Lan nhìn thấy cảnh này thì triệt để yên tĩnh.

Cô ta hiểu, cô ta tuyệt đối chơi không lại người này.

Dù có khóc lóc om sòm hay làm gì thì chắc chắn cô ta vẫn là kẻ chịu thiệt.

“Văn Khải, cô ta vay cậu bao nhiêu tiền?”

“3500...”

Giang Chu gật đầu, nhìn Ngự Lan Lan: “Có tiền mặt không?”

Ngự Lan Lan lắc đầu: “Tiền tôi vay đều bị bạn trai xài hết rồi.”

“Viết giấy nợ đi, viết tên tôi, bởi vì tiền Cao Văn Khải cho chị vay, là cậu ta vay của tôi.”

Cao Văn Khải mở to hai mắt, thế nhưng nghĩ một chút cũng không nói gì.

Vì vậy, Ngụy Lan Lan đi vào nhà hàng, mượn giấy và bút.

“Tôi nợ Giang Chu của học viện tài chính và kinh tế, 3500 đồng...”

“Chờ đã.”

“Sao nữa?”

Giang Chu nhìn Ngụy Lan Lan: “Chị giả ngu hay là ngu thật vậy? Chị không tính bữa cơm vừa rồi à? Chị có biết mình đã xài bao nhiêu tiền không?”

Ngụy Lan Lan sững sốt một chút: “Bữa cơm vừa rồi hết bao nhiêu? 1000?”

“Đánh rắm, chị đã xài tận 3000.”

“Không thể nào, bọn tôi đã xem rồi, tuyệt đối không cao hơn 800, coi như thêm Cao Văn Khải, thì cũng không vượt quá 1200.”

Khóe miệng Giang Chu cong lên, đem hóa đơn ra: “Nhìn đi, 3000 đồng, tôi cũng không gạt người.”

Ngụy Lan Lan hít sâu một hơi, run rẩy viết giấy nợ: “Tôi nợ Giang Chu của học viện tài chính và kinh tế 6500 đồng, sẽ trả trong vòng một tuần, được...được chưa?”

“Ừm, không tệ, cảm ơn đã phối hợp.”

Giang Chu nhét giấy vay nợ vào túi: “Chờ chị trả hết tiền, thì tôi sẽ xóa bỏ ghi âm và video, giờ thì rút đi.”

“Bạn trai tôi đâu? Mau trả bạn trai lại cho tôi.”

Vừa dứt lời, một tên con trai cưỡi trần liền chạy ra khỏi nhà hàng, tốc anh ta loạn như ổ chim, sắc mặt tái nhợt.

“Lan Lan...”

“Tôn Chí, bọn họ không làm gì anh chứ?”

Ông anh đang sợ hãi kia chỉ lắc đầu một cái.

Ngụy Lan Lan nhanh chóng tiến lên đỡ bạn trai của mình.

Lúc này, cô ta liếc nhìn Giang Chu với ánh mắt sợ hãi, sau đó cản một chiếc xe rồi trốn khỏi chỗ này.

Người này thật đáng sợ, cô ta không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa.

Nhìn chiếc xe kia nghênh ngang rời đi, bầu không khí lại chìm vào yên lặng.

Cao Văn Khải cảm thấy chuyện vừa rồi giống như một tràng hài kịch vậy.

Chỉ vài phút ngắn ngủi, mà mối tình đầu của cậu ta đã bay mất rồi.

Lúc này Từ Hạo Đông và Trương Nghiễm Phát cũng đi ra, đứng ở trước cửa nhìn hai người họ.

“Các anh em, cảm ơn các ông đã hỗ trợ.”

“Đều là anh em, khách khí làm gì.”

Cao Văn Khải gật đầu, viên mắt nhất thời đỏ lên.

Giang Chu thấy thế không khỏi phàn nàn một câu: “Đừng cmn roi nước đá, đi thôi, đi ăn đồ nướng, bà chị Ngụy kia mời khách rồi.”

“A? Vì sao cô ta lại mời khách?”

Giang Chu giở hóa đơn trong tay ra: “Ban nãy họ chỉ tốn có 1100 thôi, tôi gài họ thêm 1900.”

Cao Văn Khải mở to mắt mà nhìn: “Làm sao hóa đơn lại biến thành 1100 rồi? Tôi thấy rõ ràng là 3000 cơ mà?”

“Hóa đơn 3000 là của tôi và Phùng Tư Nhược, bà chị kia luống cuống cho nên không nhìn kỹ.”

“Trời ạ...”

Từ Hạo Đông đi qua, vỗ vỗ bả vai cậu ta: “Mười bước bảy một người, ông tưởng câu này là nói đùa à?”

“Được rồi, lên xe đi, tìm chỗ uống rượu ăn thịt nướng thôi.”

Giang Chu móc chìa khóa ra, dẫn ba người đến một quán nhậu đêm.

Cửa tiệm này kinh doanh cũng không tệ, tuy sắp 12 giờ đêm mà bên trong vẫn khá đông người.

Bốn người gọi ba két bia và một đồng thịt xiên nướng, vừa ăn vừa cảm khái.

“Văn Khải, lần này học được bài học rồi chứ?”

Cao Văn Khải gật đầu: “Ngay khi Giang Chu mắng chị ta, tôi liền phát hiện chị ta tuyệt đối không phải Nữ Thần.”

Giang Chu nhấp một hớp bia: “Ông căn bản không thích chị ta, thứ ông thích, chỉ là ảo tưởng đã được ông tô son trát phấn qua rồi thôi.”

Từ Hạo Đông gật đầu: “Vẫn là lấy tay làm bạn thì hơn.”

Giang Chu bĩu môi đầy khinh thường: “Lớp chúng ta đang định tổ chức một buổi du lịch, khi đó các ông sẽ có cơ hội.”

“Thật hay giả?”

“Đương nhiên là thật, lên đại học có ai mà không muốn chơi?”

Ba người nghe thấy câu này thì đều hết sức kích động.

Cao Văn Khải vừa mới thất tình.

Lý Nghệ Phỉ lại lạnh nhạt với Từ Hạo Đông.

Trương Nghiễm Phát thì mãi vẫn không gọi được bạn gái online của mình ra gặp mặt.

Ba người bọn họ đều muốn yêu đương đến điên rồi.

“Khi nào chúng ta mới đi du lịch?”

Giang Chu ăn miếng thịt: “Cái này thì tôi không biết, có thời gian thì đi hỏi lớp trưởng đi.”

Từ Hạo Đông sờ cằm một cái: “Tôi cảm thấy đáng dấp của lớp trưởng không tệ, đúng không?”

“Đúng thế, lớp trưởng trông rất văn nghệ sĩ nha!”

“Còn cả cô nàng nào ý nhỉ, à đúng lớp phó văn nghệ, cặp chân kia cmn quá hoàn mỹ!”

Ba anh em lại tràn đầy phấn khởi, bắt đầu yy không ngừng.

Giang Chu bất đắc dĩ: “Tôi phát hiện tâm trạng của các ông rất tốt, vào trạng thái rất nhanh đây.”

Từ Hạo Đông cười khà khà: “Nghĩ trước nghĩ trước, lo trước khỏi họa sau mà.”

“Đừng chỉ biết nghĩ, phải nhanh chóng tăng EQ lên đi.”

“Làm sao để tăng EQ?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Đọc nhiều điếm văn vào.”

Điếm văn?

Điếm văn là cái gì?

Ba anh em liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều không hiểu ra sao.

(Điếm văn= tiểu thuyết bình thản êm đềm, không có cao trào, không có drama...)

Chương 160: Cả lớp cùng tắm suối nước nóng? Tôi báo danh!

Qua ba lượt rượu.

Cao Văn Khải uống nhiều đến mức không đi nổi nữa.

Từ Hạo Đông và Trương Nghiễm Phát đành phải vác cậu ta đi về phía trước.

Bốn người đi xuyên qua những con phố nhỏ chật hẹp, đi đến chỗ đỗ xe.

Bọn họ nhét Cao Văn Khải vào xe, rồi chen vào một góc ngồi cho tỉnh rượu.

“Các ông biết không, giờ tôi đang tự chà đạp chính mình!”

“Cuộc sống đại học của tôi, dĩ nhiên lại trở thành máy giặt tự động!”

Cao Văn Khải bị cơn ảnh hưởng, bắt đầu gào khóc thảm thiết.

Khóc khóc, cậu ta bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn vào cổ của Từ Hạo Đông.

“Ừa? Hạo Đông, sao trên cổ của ông lại là cái mông?”

“Xấu quá, chẳng trách ông không có đối tượng.”

Từ Hạo Đông cho tên này một cái tát, lại ấn vào cửa sổ xe:

“Đối tượng cái em gái ông, nên để bà chị kia bầy chết ông mới đúng!”

Trương Nghiễm Phát vỗ Từ Hạo Đông một cái: “Chấp với tên say rượu làm gì?”

“Được rồi được rồi, Giang Chu, chúng ta về ký túc xá à?”

“Ừm, trở về đi ngủ thôi, làm giấc cho tỉnh táo.”

Giang Chu dập thuốc, lái xe trở về đại học Thượng Kinh.

Sau khi xuống xe Cao Văn Khải đã phun một lần, sau đó nằm vật ra ngủ, những người còn lại cũng thấy hơi khó chịu và buồn ngủ, liền rửa mặt rồi chìm vào giấc mộng.

Sáng sớm hôm sau, bốn người lần lượt rời giường.

Tất cả mọi người đều tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, giống như hôm qua chỉ là một giấc mộng dài.

Ngay cả Cao Văn Khải cũng ngậm miệng không nói về chuyện mình bị gài bẫy, chỉ lắc lắc đầu, lẩm bẩm vài câu say rượu là đau đầu.

“Gần tám giờ rồi, hôm nay chúng ta có tiết gì?”

Trương Nghiễm Phát liếc nhìn thời khóa biểu: “Ồ, là tiết của mù phù thủy Diệt Tuyệt.”

“Cái đêch, đi nhanh lên, bà ấy toàn điểm danh thôi.”

Bốn người đều run lên, vội vội vàng vàng chạy về phía tòa nhà dạy học.

Vừa chui vào lớp, Giang Chu liền quan sát bốn phía.

Rất nhanh, hắn đã tìm thấy mục tiêu của mình.

Phùng Tư Nhược mặc một chiếc áo trắng có tay áo màu xám tro.

Quần jean màu đen quần quanh đôi chân thon dài cân xứng.

Ngoài dự liệu chính là, hôm nay nàng lại buộc mái tóc dài của mình thành đuôi ngựa, để lộ ra cái cổ thiên nga trắng như ngọc và ngũ quan xinh đẹp của mình.

Bình thường cô bé này toàn cố tình che giấu dung mạo của mình, không biết vì sao hôm nay lại to gan như vậy.

Giang Chu đi qua, ngồi vào bên cạnh Phùng Tư Nhược.

Một làn gió thơm làm cho lòng người yên tĩnh nhất thời quanh quần.

“Mới đổi bột giặt à?”

“Ừm, Mùi quýt vàng.”

Phùng Tư Nhược túm ống tay áo, đưa đến trước mặt Giang Chu.

Sau đó, nàng mở đôi mắt sáng ngời, nhìn Giang Chu đầy mong đợi.

Giang Chu hít hà một hơi: “Đường như mình ngửi được không phải mùi đó.”

“Không phải sao?”

“Ừm, chắc là mùi thơm cơ thể, nhỉ?”

Mặt Phùng Tư Nhược nhất thời đỏ lên: “Mới không phải.”

Giang Chu nhìn nàng một cái: “Ngày hôm qua khi còn ở khu vui chơi, mình ôm bạn thì đã ngửi thấy rồi.”

“Xuyt!”

“Sao thế?”

Phùng Tư Nhược lặng lẽ dí sát vào bên tai Giang Chu: “Đinh Duyệt không biết.”

Giang Chu quay đầu qua, lúc này mới phát hiện Đinh Duyệt cũng bu lại đây.

“Tại sao bà lại làm kỳ đà cản mũi rồi?”

Đinh Duyệt có vẻ hơi hưng phấn mà mở miệng: “Giang Chu, tôi nói chuyện du lịch với lớp trưởng rồi.”

“Ừm, lớp trưởng nói gì?”

“Hoàn toàn đồng ý, còn nói là sẽ họp lớp để bàn.”

Giang Chu suy nghĩ một chút rồi mở miệng: “Vậy chuyện quỹ lớp thì sao? Đã nói cho lớp trưởng chưa?”

Đinh Duyệt thần thần bí bí: “Thì ra nhà lớp trưởng mở một khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, cô ấy nói là hoan nghênh mọi người qua chơi.”

“Con bà nó, đám con gái trong lớp chúng ta đều là phú bà à?”

“Có khả năng, dù sao con gái học tài chính và kinh tế, trong nhà nhất định có chút tiền.”

Giang Chu vô thức nhìn thoáng qua Phùng Tư Nhược.

Phùng Tư Nhược cũng đang ngậy ngốc nhìn hấn.

“Bà nói xem, lớp chúng ta có ai nhiều tiền như vợ tôi không?”

Đinh Duyệt liếc mắt: “Làm sao có thể, ông cho rằng công chúa như Tư Nhược nhiều lắm hả?”

Giang Chu gật đầu hài lòng: “Rốt cuộc bà cũng thừa nhận cô ấy là vợ tôi rồi.”

“Móa, hóa ra ông gài bẫy tôi?”

“Dù sao ai thừa nhận Phùng Tư Nhược là vợ tôi, thì đó chính là anh em tốt của tôi.”

Đinh Duyệt mặt đầy ghét bỏ: “Ông cũng chỉ biết nói mồm thôi, có lẽ ngay cả tay người ta còn chưa được nắm kia.”

Giang Chu nghe thế liền nóng lên: “Đánh rắm, hôm qua ở công viên, tôi còn ôm...”

Nói được một nửa, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên lại gần, mặt mũi đầy quần bách, ánh mắt đáng yêu của nàng còn mang theo vẻ hung dữ.

“Hôm qua làm sao? Hôm qua ông đã làm gì Tư Nhược rồi, nói mau.”

“Ngày hôm qua... Chúng tôi đi ăn ở nhà hàng Pháp.”

Đinh Duyệt nhất thời lộ vẻ trào phúng: “Ăn cơm thì có gì đáng nói? Ngày nào tôi chả ăn cơm với Tư Nhượng.”

Phùng Tư Nhượng gật đầu, lại vụng trộm tiến đến bên tai Giang Chu: “Không cho phép nói.”

“Được được được, không nói, ngoan.”

“Ừm!”

Chương 161: Cả lớp cùng tắm suối nước nóng? Tôi báo danh!
(2)

Đinh Duyệt không nhịn được: “Rốt cuộc là có chuyện gì, ngay cả mình cũng không nói?”

Giang Chu giơ hai tay lên đầu hàng: “Tôi đã đồng ý với vợ mình là không nói rồi.”

“Phùng Tư Nhượng, chúng ta có phải là chị em tốt hay không?”

Phùng Tư Nhượng đỏ mặt gật đầu.

Ánh mắt Đinh Duyệt trở nên sắc bén: “Vậy bạn nói cho mình biết, hôm qua hai người đã làm gì rồi?”

“Ô ô...”

“Mình tò mò chết mất, có phải bạn muốn đêm nay mình mất ngủ không?”

Phùng Tư Nhượng cúi đầu: “Giang Chu ôm mình...”

Đinh Duyệt tròn mắt lên: “Giang Chu, ông cũng quá gấp gáp rồi đấy!”

“Không phải không phải, đó chỉ là ngoài ý muốn, tôi không cố ý mà.”

“Tôi không tin là có chuyện ngoài ý muốn, tất cả chuyện ngoài ý muốn đều là được thiết kế tỉ mỉ.”

Giang Chu ho khan một tiếng, giải thích chuyện ngày hôm qua một chút.

Hắn tìm được một khu vui chơi chưa mở cửa, nên mang Phùng Tư Nhượng đến đó chơi một chút, vốn định búng tay mở đèn

lãng mạn một phen, kết quả lão đồng chí hơn 50 tuổi không cần thận nên bị phát hiện.

Vì thế mà làm hỏng bầu không khí.

Giang Chu chỉ ôm nàng vì muốn che mắt của nàng.

“Giờ hiểu chưa?”

Đình Duyệt nhìn hai người bọn họ: “Tôi không chịu nổi nữa rồi, hai người nhanh chóng kết hôn đi.”

Giang Chu gật đầu: “Tôi không có ý kiến, nhưng tại sao bà lại ủng hộ chúng tôi rồi?”

“Thuê cả một khu vui chơi để cho cô ấy chơi, ngồi đu quay không lờ cả đêm, ông còn có thể lãng mạn hơn sao?”

Phùng Tư Nhược cũng gật gù.

Quá lãng mạn.

Quá lãng mạn rồi!

Đó là lần đầu tiên nàng đến khu vui chơi.

Cũng là lần đầu tiên bị người khác ôm.

Cũng là lần đầu tiên toàn bộ ngọn đèn đều được mở ra vì nàng.

Đình Duyệt hận chết hai người này: “Tại sao hai người còn muốn miêu tả tràng cảnh đó cho một chó FA như tôi nghe?!”

“Rõ ràng là bà hỏi tôi tại sao lại ôm Tư Nhược mà?”

“Ông...được rồi, là tôi đáng đời.”

Giang Chu nhanh chóng thay đổi chủ đề câu chuyện: “Nói tiếp, lớp trưởng nói gì?”

Đình Duyệt suy nghĩ một chút: “Lớp trưởng nói là, hiện giờ vừa qua ngày nghỉ lễ, nên khu nghỉ dưỡng đang trong mùa ế hàng, cho nên có thể miễn phí tiền thuê, thế nhưng ăn uống phải tự bỏ tiền.”

“Vậy cũng được, đi du lịch thì nơi ngủ nghỉ là tốn tiền nhất, như vậy có thể tiết kiệm được một khoản kha khá rồi.”

“Thế nhưng lớp trưởng còn có một điều kiện, lớp trưởng nhờ tôi hỏi ông một chút.”

Hỏi mình một chút?

Đây là chuyện của cả lớp, hỏi mình làm gì?

Giang Chu hơi sững sờ, cảm thấy những lời này hơi khó hiểu.

Nhưng cũng không lâu lắm, Giang Chu đã bừng tỉnh.

Buôn bán làm ăn, tất cả đều là không có lợi thì không dậy sớm.

Dưới gầm trời này, nào có cái bánh miến phí rơi từ trên trời xuống chứ.

Giang Chu liếc nhìn Đinh Duyệt: “Cha của lớp trưởng muốn tôi quảng cáo cho khu nghỉ dưỡng của bọn họ chứ gì?”

Đinh Duyệt tròn tròn mắt: “Sao ông lại đoán được?”

“Tôi hôm qua, vì dẫn Phùng Tư Nhược đi chơi khu vui chơi, nên tôi cũng đã đáp ứng điều kiện như vậy.”

“Móa, đã nói là không đề cập đến chuyện khu vui chơi nữa mà.”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Tôi có thể đồng ý, bà có thể đi nói với lớp trưởng.”

Đinh Duyệt nghe xong hai mắt liền sáng lên, lập tức vui vẻ đứng dậy.

Nhưng Đinh Duyệt quên, hiện giờ đang là giờ học.

Sau đó, Đinh Duyệt bị mù phù thủy Diệt Tuyệt đứng trên bục giảng bắt được.

Hết cách, Đinh Duyệt đành phải đứng ở hành lang để học hết tiết này.

Một lúc sau, chuông tan học rốt cuộc cũng vang lên.

Giáo viên cầm giáo án đi ra cửa.

Đinh Duyệt chạy nhanh đến chỗ của lớp trưởng, bàn tán một trận.

Lớp trưởng nghe xong, thì hình như rất vui mừng.

Cô nhin không được mà quay đầu nhìn về phía Giang Chu, gò mà cũng ửng đỏ.

Tất cả những thứ này đều rơi vào mắt Giang Chu, làm cho hấn không khỏi thấy hơi nghi ngờ.

Lớp trưởng đỏ mặt làm gì?

Giang Chu cúi đầu nhìn một chút, tuy là hấn đi rất vội, nhưng vẫn mặc quần mà.

Thật sự là kỳ quái...

Nửa tiếng sau, lớp ba học viện tài chính và kinh tế đã cử hành buổi họp lớp.

Lớp trưởng Khúc Tiểu Nhã đi lên bục, nói một chút về kế hoạch đi du lịch của lớp.

Mục đích đương nhiên là trấn nhỏ nghỉ dưỡng suối nước nóng ở phía tây Thượng Kinh.

Khoảng cách không quá xa, ngồi xe đi qua chỉ mất tầm 2 tiếng.

Dù sao cũng là hoạt động tập thể hơn 50 người, nếu như đi quá xa, có thể sẽ xuất hiện vài chuyện ngoài ý muốn không dự đoán được.

Cho nên mọi người cũng rất hài lòng với nơi này.

Lúc này, Khúc Tiểu Nhã ho khan một tiếng, mở miệng nói: “Mọi người muốn đi thì có thể báo danh.”

“Ai không muốn đi cũng không ép buộc, tự nguyện là tốt rồi.”

“Có điều, đây là lần đi chơi đầu tiên của lớp chúng ta, vẫn hi vọng mọi người có thể đến đông đủ.”

Lời này vừa dứt, người trong lớp nhất thời nghị luận ầm ĩ.

Đi chơi đương nhiên là chuyện tốt, hơn nữa, nghe qua có vẻ như chơi rất vui.

Sinh viên trừ ăn uống và học tập ra, thì chuyện quan trọng nhất chính là chơi, chơi một mình thì khá cô đơn, không bằng

mọi người chơi cùng nhau mới vui.

Chương 162: Cả lớp cùng tắm suối nước nóng? Tôi báo danh!
(3)

“Phí bao nhiêu thế? Tiền sinh hoạt tháng này của mình cũng không còn nhiều lắm.”

Khúc Tiểu Nhã mỉm cười: “Cha của mình nói là, hoan nghênh mọi người đến chơi, miễn phí nơi ngủ nghỉ.”

Từ Hạo Đông há to miệng: “Còn có chuyện cmn tốt như vậy sao?”

“Từ Hạo Đông, ông có thể nói chuyện văn mình một chút không?”

“Ah ... Còn có chuyện con bà nó tốt như vậy sao?”

Khúc Tiểu Nhã lườm cậu ta một cái, không thèm nói nữa.

Cùng lúc đó, lại có một cô gái giơ tay lên.

“Lớp trưởng, ăn thì sao? Ăn có miễn phí không?”

Đinh Duyệt hừ một tiếng: “Đòi hỏi lắm thế? Ở chùa rồi mà còn muốn ăn chùa nữa à?”

“Chỉ miễn phí phòng thôi à, vậy cũng được, chắc là cũng không tốn quá nhiều tiền đâu.”

“Đúng thế, dù sao không có tiền cũng có thể cạo bữa cơm của bạn cùng phòng nha, hơn nữa, chúng ta sẽ làm cơm tập thể chứ?”

Khúc Tiểu Nhã gật đầu: “Buổi tối, chúng ta có thể nấu cơm với nhau, còn có thể ngâm suối nước nóng với nhau.”

Nghe thấy mấy chữ suối nước nóng, đám con trai trong lớp lập tức hăng hái.

Nam nữ cùng nhau tắm suối nước nóng, con bà nó chứ!

Chuyện này còn không vui hơn cmn nằm trong ký túc xá chơi game sao?

Quan trọng nhất là, trong lớp có rất nhiều cô nàng có dáng người đẹp, lần đi chơi này, khẳng định thị giác sẽ được hưởng

thụ rồi.

Nhưng vừa dứt lời, Khúc Tiểu Nhã đã tạt một chậu nước lạnh vào bọn họ.

“Mọi người không cần đoán mò, suối nước nóng nhà mình cũng phân chia nam nữ, không phải là tắm chung.”

Từ Hạo Đông mặt đầy thất vọng: “Dĩ nhiên lại không được tắm chung, thật sự là lãng phí tài nguyên mà.”

Giang Chu lườm tên này một cái: “Ông đang muốn bảo vệ hệ sinh thái của trái đất sao? Đừng nghĩ rằng không ai biết ông nghĩ gì?”

“Giang Chu, ông đừng bảo là, ông không chờ mong khi nghe thấy mấy chữ suối nước nóng này nhé.”

“Tôi chờ mong cái gì, tôi cũng không phải đám chó FA như các ông.”

Hắn vừa nói chuyện vừa quay sang nhìn Phùng Tư Nhược.

Không ngờ Phùng Tư Nhược vẫn đang nhìn chăm chăm vào hắn, nhìn đến mức xuất thần rồi.

Lúc này, ánh mắt của hai người lại chạm vào nhau, Phùng ngốc nghếch đáng yêu nhất thời sợ hết hồn, nhanh chóng dời mắt qua chỗ khác.

“Bởi vì đã không còn kỳ nghỉ, nên buổi du lịch này chỉ có thể chọn ngày mà tất cả mọi người đều rảnh rồi.”

“Tôi tính toán qua rồi, chúng ta sẽ đi vào cuối tuần sau, giờ ai muốn tham gia thì lên báo danh nào.”

Khúc Tiểu Nhã ngồi trên bục giảng, lấy một quyển sổ ra.

Vì vậy, mọi người dồn dập chen lên bục giảng, viết tên của mình vào sổ.

Trong đó, đám con trai là kích động nhất.

Mặc dù không thể tắm suối nước nóng với nhau, nhưng có thể qua đêm với đám con gái vẫn là một chuyện rất tốt.

Đến khi đó, làm bữa lửa trại, nướng đồ ngoài trời, trình diễn tài nghệ gì đó, có lẽ còn thật sự có thể kiếm được một cô bạn

gái.

Đúng lúc này, Hoàng Kỳ bỗng nhiên đi đến bên cạnh Giang Chu, nàng vươn cánh tay nhỏ mảnh khảnh ra, nhéo nhéo bả vai của hắn.

“Anh trai cận bã nam, đi du lịch có muốn ngủ chung không?”

Giang Chu liếc nhìn nàng một cái: “Nếu bạn không sợ chịu thiệt, vậy mình có thể nha, chỉ là nhất định sẽ không chịu trách nhiệm.”

Hoàng Kỳ nhìn thoáng qua Phùng Tư Nhược: “Nếu mình đồng ý, bạn học Phùng sẽ đánh chết mình mất!”

“Cô ấy cũng không dám đánh người!”

“Chẳng trách cận bã nam lại chọn Phùng Tư Nhược... Thì ra là vì cô ấy không quản được bạn.”

Giang Chu suy nghĩ một chút, cảm thấy đây cũng là sự thật.

Coi như mình thật sự ở cùng với Hoàng Kỳ, thì với tính cách của Phùng Tư Nhược, có lẽ nàng có ý kiến cũng sẽ không nói ra.

Nhưng sau khi trở về, nhất định là sẽ khó chịu.

“Như thế nào? Động lòng rồi?”

Giang Chu tăng hăng một cái: “Không nên dùng loại thủ đoạn này để thử thách một người đàn ông tốt.”

Hoàng Kỳ xì một tiếng: “Khi mình vừa nói ngủ chung, thì ánh mắt của bạn đã sáng rực lên rồi!”

“Đàn ông bình thường đều như vậy, chuyện này cũng không chứng minh được cái gì cả.”

“Vậy bạn từ chối mình à? Thật sự là đau lòng nha.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Nếu như Phùng Tư Nhược không cho phép mình ở phòng cô ấy, thì mình sẽ qua tìm bạn.”

Hoàng Kỳ nhất thời tròn tròn mắt: “Cái gì? Vậy mình là người thay thế bổ sung à? Nghĩ hay quá nhỉ!”

“Bạn vừa mới gọi mình là cận bã nam cơ mà? Như vậy mới phù hợp với hành vi của cận bã nam chứ!”

“Những gì bạn vừa nói, mình sẽ nói y nguyên như vậy cho chị Hàn và Tô Nam nghe.”

Giang Chu nheo mắt lại: “Mình sẽ không thừa nhận.”

“Không sao, mình ghi âm rồi.”

Hoàng Kỳ mặt đầy đắc ý mà quơ quơ cái điện thoại di động.

Móa, đây rõ ràng là chiêu trò mình mới dùng tối hôm qua mà.

Hắn còn dương dương đắc ý khi nhìn thấy Ngụy Lan Lan á khẩu không trả lời được, làm sao bây giờ mình dính chiêu này rồi?

“Hoàng Kỳ, Kỳ Kỳ, mình chỉ đùa thôi mà!”

“Ai ai ai, đừng đi mà, điện thoại di động của bạn dán đẹp thế, cho mình mượn xem một lát nào.”

Cùng lúc đó, Đinh Duyệt đi đến trước mặt Phùng Tư Nhược:

“Tư Nhược, cậu ta như vậy mà bạn cũng không để ý à?”

Phùng Tư Nhược bĩu môi, vươn ba ngón tay: “Ba ngày!”

“Không để ý đến Giang Chu nữa!”

Đinh Duyệt tròn tròn mắt: “Bạn ghen thật à?”

Phùng Tư Nhược nhú chiếc mũi ngỗ tinh xảo, dùng sức gật đầu.

Chương 163: Phú bà thần bí, muốn mua trang web của tôi?

Quyền sở hữu báo danh đã được viết kín.

Khúc Tiểu Nhã cảm thấy rất vui vẻ khi nhìn thấy những cái tên ở trên quyền sở hữu.

Bởi vì tất cả mọi người đều báo danh, không ai là không đi cả.

Dưới cái nhìn của cô, thì đây là mọi người tán thành với công tác lớp trưởng của cô.

“Giang Chu, cảm ơn sự trợ giúp của bạn.”

“Mình? Mình có giúp gì đâu, muốn cảm ơn cũng phải cảm ơn Đình Duyệt chứ?”

Khúc Tiểu Nhã lắc đầu: “Mình nói là, cảm ơn bạn đã trợ giúp việc kinh doanh của nhà mình.”

Giang Chu bưng tỉnh đại ngộ: “Ồ, chuyện quảng cáo à, dù sao cũng là vì mọi người cùng nhau đi chơi, không cần khách khí.”

“Trưa nay mình mời bạn ăn cơm nhé? Vừa hay có thể tâm sự chuyện du lịch luôn, được chứ?”

“Ăn cơm thì thôi đi, mình ăn với Tư Nhược rồi, đúng không Tư Nhược?”

Giang Chu nói xong thì quay đầu nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

Nhưng ai biết, nàng lại vượt qua mình, bước nhanh ra khỏi lớp học, giống như không nghe thấy gì vậy.

“Cô bé này lại làm sao rồi?”

Giang Chu mặt đầy khó hiểu mà nhìn Đình Duyệt.

Mà Đình Duyệt thì giơ ba ngón tay lên, rồi hừ một tiếng.

“Ba...? Ba cái gì?”

Giang Chu hơi nhú mày: “3P à? Nhưng mà tôi không có hứng thú với bà.”

Khuôn mặt Đình Duyệt đỏ ửng lên: “Trong đầu ông toàn những thứ gì vậy?”

“Dĩ nhiên bà lại hiểu ý của tôi??”

“Đi chết đi, cặn bã nam, tự mình lĩnh ngộ đi!”

Đình Duyệt cho Giang Chu một cái ngón tay giữa, rồi đẩy khinh bỉ mà rời khỏi phòng học.

Rốt cuộc là ba gì đây?

Giang Chu châm điếu thuốc, suy nghĩ một lát, lại nghĩ mãi mà vẫn không hiểu.

Còn số này có ý nghĩa gì sao?

Hắn nhớ sinh nhật của Phùng Tur Nhược, nhưng phải là ngày tết mới đúng.

Nhưng Giang Chu cũng không để ý nhiều, dù sao con gái cũng luôn có vài ngày như vậy.

Hơn nữa, đây là lần đầu tiên Phùng Tur Nhược giận dữ, Giang Chu vẫn cảm thấy rất đáng yêu.

Dù sao nguyện vọng của hắn cũng là hi vọng nàng có thể mạnh mẽ hơn một chút.

Tuy cô bé này vẫn rất nhát gan, nhưng cũng dám giận dữ với mình, chứng tỏ đã tiến bộ không ít.

Cùng lúc đó, Khúc Tiểu Nhã lại nhìn về phía Giang Chu lần nữa.

“Cô ấy không đi, vậy...bạn có muốn đi ăn cơm với mình không?”

Giang Chu ngẩng đầu, phát hiện gò má của Khúc Tiểu Nhã đã đỏ ửng: “Có phải bạn bị ốm rồi không? Sao mà mặt lại đỏ như vậy?”

Khúc Tiểu Nhã hơi khẩn trương: “A...ko có, là do trời sinh đã vậy thôi.”

“Trời sinh? Thần kỳ như vậy à? Vậy bạn có thể đổi màu khác không?”

“Đây là khuôn mặt, không phải đèn xanh đèn đỏ...”

“Ồ, xin lỗi, đường đột rồi.”

Khúc Tiểu Nhã nhấp môi một cái: “Rất cuộc bạn có muốn ăn chung không?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Hay là thôi đi, trưa nay mình muốn giảm cân, tạm biệt lớp trưởng.”

“Ồ, được rồi!”

Khúc Tiểu Nhã hơi thất vọng, lẳng lặng nhìn Giang Chu rời đi.

Tất cả đều nói Giang Chu là cận bã nam, EQ cực cao, nhưng sao một cô gái mời ăn cơm mà còn không hiểu ý đây?

Cùng lúc đó, Giang Chu đã rời khỏi tòa nhà dạy học, đi đến phòng làm việc.

Lúc này, Tô Nam đang thông kê tình trạng đơn đặt hàng với bà chị bên tổ tài vụ.

Thần sắc của hai người không tệ, xem ra lượng tiêu thụ cũng khả quan.

Vì vậy, Giang Chu tiện tay rót chén trà, rồi đi qua đó.

“Ngọc Dung, đơn đặt hàng bên phố ẩm thực thế nào?”

“Cũng tạm được, lượng tiêu thụ khá ổn định.”

“Vậy là tốt rồi, không giảm mạnh là được rồi, mọi người vất vả rồi.”

“Cám ơn ông chủ, bọn tôi sẽ tiếp tục cố gắng.”

Giang Chu gật đầu, ngồi về ghế sa lon, vẫy tay với Tô Nam.

Dường như Tô Nam cũng không có chuyện gì làm.

Nhưng mà một ông chủ, sao có thể để cho nhân viên của mình nhàn rồi được?

Tô Nam ngoan ngoãn đi qua, mờ mịt nhìn Giang Chu: “Làm sao vậy?”

“Cô có nhớ đã bao lâu rồi không nhảy cho tôi xem không?”

“Hình như là một tuần, nhưng cái này cũng không thể trách tôi, dạo này quá bận mà.”

Giang Chu chỉ chỉ phía trước: “Bây giờ rảnh rồi chứ?”

Tô Nam hừ một tiếng: “Trong phòng làm việc bây giờ, không chỉ có hai chúng ta.”

“Vậy trừ lương.”

“Mấy ngày nay tôi mệt gần chết, anh không thể đối xử với tôi như vậy!”

Giang Chu nhấp một ngụm trà: “Vậy cô tìm thời gian, bù lại những gì mình đã thiếu đi, như vậy sẽ không bị trừ lương.”

Tô Nam mặt đầy phần uất: “Không được, nhảy như vậy sẽ gãy chân mất.”

“Tôi mặc kệ, đây chính là công việc của cô, một nhân viên còn không làm được việc của mình sao?”

“Khốn khiếp, cũng không biết tại sao trước kia tôi lại bằng lòng với điều kiện này của anh...”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Hay là chúng ta tìm một phòng học trống nhé, nhảy từ giờ cho đến khi bầu trời tối đen luôn?”

Tô Nam không đồng ý: “Trong phòng học có camera, bị quay được thì sẽ xong đời.”

“Không đồng ý thì thôi, rút đi làm việc đi.”

“Ông chủ thôi tha, sớm muộn gì tôi cũng đi ăn máng khác!”

“Đi ăn máng khác? Đi nhà ăn giao hàng à? Đừng nói là nhân viên của tôi nhé, quá mất mặt!”

“Sau này tôi tốt nghiệp, có công việc tốt, nhất định sẽ chuyên môn trở về chế giễu anh!”

Chương 164: Phú bà thần bí, muốn mua trang web của tôi? (2)

Đúng lúc này, trước cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng xe điện.

Giang Chu khẽ ngẩng đầu, nhìn thoáng qua bên ngoài.

Không ngoài dự liệu, người phụ trách tổ giao hàng, Lữ Cường đã đến.

Nơi làm việc của bọn họ vốn là bên căn nhà nhỏ kia, nhưng dạo này có rất nhiều đơn đặt hàng, lại có nhiều vấn đề, nên hai ngày này, Lữ Cường vẫn chạy qua chạy lại cả hai bên.

“Đến rồi đến rồi, ông chủ, đến rồi.”

Giang Chu đặt chén trà xuống: “Cái gì đến rồi?”

Lữ Cường lấy một hộp đồ ăn ra: “Lại là đơn đặt hàng ở ngoài trường, vẫn là Doãn Thư Nhã kia.”

Doãn Thư Nhã?

Giang Chu hơi sững sờ.

Tên này quá xa lạ.

“Ai là Doãn Thư Nhã?”

“Là người đã đặt hàng của chúng ta nhiều lần, tôi đã báo với ngài rồi còn gì.”

“Ồ, là phú bà sống trong biệt thự đó hả?”

Lữ Cường gật đầu: “Đúng vậy, anh đã nói là, nếu cô ấy đặt hàng, thì anh sẽ đi giao hàng còn gì?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Đúng là có chuyện này, vậy để tôi đi xem một chút, anh gửi địa chỉ cho tôi.”

“Khi tôi chạy qua đây thì đã gửi địa chỉ cho anh rồi.”

“Được, anh đi làm việc đi, tôi đi giao hàng.”

Giang Chu rất trực tiếp, dù sao hắn cũng nhận rồi, chỉ bằng đi gặp mặt người này xem sao.

Phú bà hay không cũng không quan trọng, quan trọng là mục đích của người này.

Ngày nào cũng đặt hàng, còn đổi các địa chỉ khác nhau, người này nhất định có mưu đồ gì đó.

Đại hội đầu tư sắp diễn ra rồi, nếu như có quy hiểm, thì phải nghĩ biện pháp giải quyết cho sớm.

Vù vù, Giang Chu cầm chìa khóa xe lên, xách túi đồ ăn đi ra ngoài.

Hai mươi phút sau, căn biệt thự số một khu Hồng Diệp.

Giang Chu tìm được nhà của vị phú bà kia dựa theo địa chỉ.

Đây là một căn biệt thự khá rộng lớn, phía trước có bể bơi, phía sau còn có vườn hoa, trong nhà còn có người đang đi tới đi lui.

Có thể tưởng tượng được, người ở trong này khẳng định không phú thì quý.

Giang Chu liếc nhìn túi đồ ăn bên cạnh, hắn cũng không cầm lên, liền xuống xe rồi nhấn chuông cửa.

Rất nhanh, một ông bác trai mặc áo sơ mi trắng liền đi ra mở cửa.

“Chào ngài, xin hỏi có chuyện gì sao?”

Giang Chu mỉm cười: “Tôi đến giao đồ ăn.”

Bác trai kia gật đầu: “Vậy mời ngài theo tôi.”

“Ý của tôi là, tôi chỉ đến giao đồ ăn thôi!”

“Đúng thế, mời ngài vào trong nhà.”

Hả?

Mời một người giao đồ ăn vào nhà?

Điều này không đúng lắm nha.

Trong nhà có người giúp việc, cầm đồ ăn vào không được sao?

Nhưng dù trong lòng Giang Chu có rất nhiều nghi ngờ, hắn vẫn đi vào theo.

Dù sao, hắn cũng đến đây vì muốn nhìn thấy người kia.

Vì vậy, hai người liền chậm rãi đi xuyên qua tiền viện.

Đến trước một cánh cửa, bác trai đẩy cửa ra: “Ngài vào đi thôi, tôi sẽ chờ ở đây.”

Giang Chu dừng bước: “Tôi chỉ là một người giao hàng, vì sao nhất định phải vào nhà?”

“Đại tiểu thư nói, nếu như là người lái xe đến, thì phải mời vào nhà.”

“Đại tiểu thư nhà ông cũng thú vị đấy nhỉ.”

“Ngài đi vào sẽ biết, xin mời.”

Giang Chu mỉm cười, thâm trầm nắm trong lòng.

Người đặt hàng này, nhất định là không đơn giản.

Giao thức ăn ngoài, đều là đi xe đạp điện, không có ai lái xe hơi cả.

Đây đúng là một cách để phân biệt thân phận.

Chẳng lẽ, người này đã đoán được rằng mình nhất định sẽ đến sao?

“Xin chào, có người không?”

“Vào đi, cửa không khóa.”

Giang Chu đẩy một cánh cửa gỗ có kiểu dáng châu âu ra, phát hiện mình đã đi vào một phòng khách rộng lớn, còn có một cô gái mặc đồ Yoga đang tập Yoga trên tấm thảm Yoga.

Da thịt của nàng trắng nõn, đường nét gương mặt cũng mang theo một mùi vị của phương tây, mái tóc hơi vàng buộc cao, chỉ có vài sợi tóc là rủ xuống.

Mắt Giang Chu sáng lên, biết đây nhất định là một mỹ nữ con lai, nhưng tuổi tác lớn hơn mình một ít, nhìn qua khoảng tầm gần 30, nhưng da dẻ lại bảo dưỡng rất tốt.

“Xin chào, đồ ăn của ngài.”

Cô gái hơi mở mắt ra: “Trong tay cậu không có gì cả, đồ ăn của tôi đâu?”

Giang Chu yên lặng một chút: “E rằng tôi chính là đồ ăn mà cô muốn rồi?”

“Xem ra cậu cũng biết tôi muốn làm gì rồi nhỉ?”

“Không biết.”

“Vậy tại sao cậu lại nói mình là đồ ăn mà tôi muốn?”

Giang Chu lắc đầu: “Tôi cũng là đi vào thì mới nghĩ ra, có thể cô muốn gặp tôi.”

Cô gái đứng lên, cầm khăn mặt lau mồ hôi: “Không sai, tôi đặt đồ ăn, chính là vì muốn gặp cậu.”

“Cô liền chắc chắn tôi sẽ đến?”

“Không chắc, tôi cũng không phải thần tiên.”

Giang Chu khẽ cau mày: “Vậy cô dùng cái biện pháp như sương mù này để làm gì?”

Cô gái mỉm cười, ngồi xuống đối diện Giang Chu.

“Nếu là người làm ăn, vậy phải rất mẫn cảm với những tin tức ở chung quanh.”

“Mỗi lần tôi đặt hàng đều sẽ dùng một địa chỉ khác, hơn nữa càng ngày càng xa, điều này rất kỳ quái, đúng không?”

“Nếu như cậu còn không phát hiện ra điểm này, vậy thì tôi nghĩ chúng ta cũng không cần gặp mặt đâu.”

Chương 165: Phú bà thần bí, muốn mua trang web của tôi? (3)

Giang Chu uống một hớp trà, suy nghĩ tỉ mỉ những gì nàng nói.

Thì ra ngoài này chỉ muốn dụ mình qua đây, chứ không phải muốn quấy rối hay gây sự.

Vậy có nghĩa là, mình đã rơi vào bẫy của người ta?

Móa, mình chính là người xuyên việt nha!

Không phục, hấn tuyệt đối không phục!

Giang Chu đặt chén trà xuống: “Tôi nên gọi cô thế nào?”

Cô gái ngẩng đầu: “Tôi họ Doãn, Doãn Thư Nhã, cậu chưa từng thấy qua tên tôi trên đơn đặt hàng sao?”

“Thấy rồi, nhưng hỏi một chút thì có vẻ lễ phép hơn.”

“Quả nhiên là sinh viên của đại học Thượng Kinh, tố chất không tệ, tôi thích người lễ phép.”

Giang Chu đột nhiên cảm thấy không thú vị.

Nàng nói một tràng, rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì?

Tuy rằng mình cũng hơi đẹp trai, nhưng cũng không phải là tiểu sinh đang hot.

Nàng cần thiết phải dùng biện pháp kỳ quái như thế để gặp mặt mình sao?

“Doãn tiểu thư, cô gọi tôi đến đây để làm gì?”

Doãn Thư Nhã trầm ngâm một lát: “Ban đầu, tôi đã cảm thấy rất hứng thú với hạng mục gây dựng sự nghiệp của cậu, cũng cảm thấy cậu rất có ý tưởng.”

“Ban đầu? Vậy bây giờ thì sao?”

“Hiện giờ, tôi cảm thấy cũng không có gì, cũng chỉ như vậy.”

Giang Chu nghe thế liền đứng dậy: “Vậy tôi liền đi trước, tạm biệt.”

Doãn Thư Nhã sững sốt: “Ah, chờ một chút.”

“Doãn tiểu thư, cô muốn gặp tôi chỉ vì muốn đánh giá một câu rất bình thường sao?”

“Tôi còn chưa nói hết, ai cho cậu đi?”

Giang Chu mặt không đổi sắc mà nhìn Doãn tiểu thư: “Cô đã lãng phí thời gian xem Tiểu Tô Nam nhảy múa của tôi đấy.”

Doãn Thư Nhã trầm mặc một chút: “Nhảy múa cái gì?”

“Đó là một điệu múa...hết sức tuyệt vời.”

Giang Chu quan sát cẩn thận một chút, rồi nói: “Có phải cô ngây người trong nhà quá lâu, cho nên muốn tìm người trò chuyện không?”

Doãn Thư Nhã mở to hai mắt: “Cậu...sao cậu lại biết?”

“Thôn chúng tôi có một lão già điên, tự giam mình trong một ngôi miếu đổ nát, khi nói chuyện với người khác, ông ấy cũng nói y như cô vậy.”

“Cậu...cậu dám nói tôi là người điên?”

“Tôi không nói như vậy, chẳng qua là, tôi cảm thấy vòng vo như vậy rất mệt, rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Doãn Thư Nhã có chút phẫn uất: “Được, vậy tôi nói, tôi muốn mua lại hạng mục của cậu.”

Giang Chu cười nhạt: “Tôi không bán.”

“Vì sao không bán?”

“Trang web này là do tôi chế tạo, tại sao tôi phải bán nó đi?”

Doãn Thư Nhã cười một tiếng: “Bởi vì tôi có thể cho cậu một cái giá rất hời.”

Giang Chu lắc đầu: “Vừa nhìn đã biết Doãn tiểu thư không phải người thiếu tiền, cô muốn mua hạng mục này để chơi sao?”

“Chơi không vui à?”

“Vui chứ, hơn nữa tôi còn biết, cô cứ nhìn thấy những thứ gì mới mẻ là lại muốn chơi, đúng không?”

Doãn Thư Nhã gật đầu: “Đúng thế, tôi cảm thấy hạng mục của cậu rất mới lạ, cho nên mới có hứng thú.”

Giang Chu cười nhẹ: “Tôi vất vả tạo dựng một hạng mục, làm sao có thể bán nó cho một người chỉ cảm thấy nó chơi vui?”

“Tôi có thể cho cậu năm triệu.”

“Mười triệu tôi cũng không bán, giá trị của hạng mục này phải 60 tỷ.”

Doãn Thư Nhã tròn tròn mắt: “Giá trị 60 tỷ? Cậu điên rồi à?”

Giang Chu nhún vai: “Chính là 60 tỷ, cô có mua không?”

“Không mua, quá đắt.”

“Không mua rồi thì còn nói nhiều như thế làm gì.”

Giang Chu đứng dậy rời đi, không thèm quay đầu lại.

Người này giống như kẻ tâm thần vậy, đang yên đang lành lại dụ mình đến đây, rồi nói một đồng lời không giải thích nổi.

Nếu như nàng muốn đầu tư cho mình, vậy khẳng định mình sẽ tươi cười chào đón, nhưng nàng chỉ muốn mua hạng mục này về chơi?

Đây chính là một vị đại tiểu thư nhiều tiền, cảm thấy buồn chán nên muốn dùng tiền mua chút niềm vui.

Giang Chu rất ghét loại người coi thường công sức vất vả của người khác.

Kẻ có tiền đều là như vậy sao?

Nói cũng chẳng buồn nói, lại còn đưa ra yêu cầu như chuyện đương nhiên.

Dù nàng là nhà giàu nhất cả nước thì thế nào?

Nàng cũng không chia tiền cho mình.

Nếu như nàng chia tiền cho mình, vậy mình mới là nhà giàu nhất, vậy người trâu bò như vậy phải là bản thân mình mới đúng.

Loại đại tiểu thư không lễ phép này, so với với Phùng Tur Nhượng nhà hân, thì quả thật là một trời một vực.

Nói muốn mua hạng mục của mình, vậy mà 60 tỷ còn không cầm ra nổi.

Thôi bỏ đi, vẫn là chờ Lão Mã ra tay đi.

“Tiên sinh, tiên sinh, ngài chờ một chút.”

Lúc này, ông bác trai kia bỗng nhiên chạy ra.

Trong tay ông ta còn cầm một tấm danh thiếp, mặt trái còn thêu một đoá hoa lan.

“Đây là cái gì?”

Bác trai kia mỉm cười: “Đại tiểu thư nói, cậu nhất định sẽ tìm đại tiểu thư, nên đây là phương thức liên lạc của đại tiểu thư.”

Giang Chu tiếp nhận tờ danh thiếp: “Bác trai, bác trở về nói với cô ấy là, con người của cháu không thích bị động.”

“Tiên sinh, tôi cũng không dám nói mấy lời như vậy với đại tiểu thư đâu.”

“Được rồi, tạm biệt...”

Chương 166: Phùng Tur Nhượng: Không để ý đến bạn!

Hơn bốn giờ chiều.

Mặt trời bỗng nhiên đi trốn, sấm chớp và mây đen kéo đến chân trời, nhiệt độ chợt hạ xuống, bầu trời dần dần trở nên âm u.

Giang Chu vừa mới lái xe qua cầu, hạt mưa to như hạt đậu liên rơi xuống.

“Đạo này thời tiết càng ngày càng chán, giống như đang muốn chống lại dự báo thời tiết vậy.”

“Dự báo thời tiết năm 09. Thật sự không thể so sánh với kiếp trước...”

Giang Chu nhìn không được liền đóng cửa sổ, duy trì nhiệt độ trong xe.

Cái gọi là một hồi mưa thu một hồi lạnh, cơn mưa to đột nhiên này cũng chính thức tuyên bố, mùa hè đã kết thúc.

Làn váy của nữ thần mùa thu đã phủ xuống nhân gian.

Giang Chu lái xe đến khu đại học.

Lúc này, có không ít sinh viên đi ra ngoài đang đội mưa chạy về trường.

Nhất là các cặp tình nhân kia, lúc này cũng đã không đoái hoài gì đến dắt tay nhau nữa.

Người nào người nấy đều che đầu của mình, chạy như bay vào cổng trường học.

Giang Chu cảm thán một câu, thanh xuân vạn tuế, rồi lái xe vào trong đại học Thượng Kinh.

Về đến phòng làm việc, nước mưa đã tích tụ ở trên mặt đường.

Tô Nam và Từ Ngọc Dung ngồi trước cửa sổ, ngơ ngác nhìn về phía chân trời.

Mà trong phòng làm việc còn có hai người đang tránh mưa, một là Đinh Duyệt, một là Phùng Tư Nhược.

Giang Chu đẩy cửa đi vào, vẩy nước ở trên đầu.

“Ông chủ, anh đi đâu vậy?”

Giang Chu nhận khăn mặt Tô Nam đưa cho: “Giúp Lữ Cường đi giao hàng, ở tận phía Bắc thành phố.”

“Lại là đơn đặt hàng ngoài trường à?”

“Ừm, không ngờ lại là một tên tâm thần, mở miệng liền muốn mua hạng mục của tôi.”

Hai mắt Tô Nam chột sáng lên: “Thật hay giả? Bao nhiêu tiền vậy?”

“Tiền tiền tiền, con nhóc nhà cô lúc nào cũng chỉ biết đến tiền, 100 triệu cũng sẽ không chia cho cô.”

Giang Chu phàn nàn một câu, cởi áo khoác ra: “Chị Từ, còn có khăn mặt sạch không?”

“Có có.”

Từ Ngọc Dung lại lấy một cái khăn mặt nữa ra, đưa cho Giang Chu.

Giang Chu tiếp nhận khăn mặt, đi đến trước mặt Phùng Tư Nhược, để khăn lên đầu Phùng Tư Nhược rồi lau một trận.

Mà Phùng Tư Nhược thì ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngây ngốc nhìn Giang Chu, nàng cũng không né tránh.

“Trời mưa, mọi người không ra ngoài được, đơn đặt hàng khẳng định sẽ tăng vọt, thông báo cho đám Lữ Cường chuẩn bị sẵn sàng đi.”

“Ngoài ra, thông báo cho các cửa tiệm trên phố ẩm thực, muốn đóng cửa ngày mưa thì nhất định phải nộp hồ sơ trước giờ, trên hợp đồng cũng có điều lệ này rồi.”

Tô Nam gật đầu, cầm điện thoại lên, bấm số của tổ giao hàng.

Mà Từ Ngọc Dung cũng cầm một cái điện thoại khác lên, gọi cho hai người phụ trách trên phố ẩm thực.

“Lau vào mắt rồi...”

Nhưng lúc này, Phùng Tư Nhược uly khuất mà mở miệng.

Lúc này, Giang Chu mới chú ý đến, hấn vừa lau tóc cho nàng, vừa phân phó nhiệm vụ cho Tô Nam và Từ Ngọc Dung, nên đã không chú ý đến, kết quả khăn mặt quệt qua ánh mắt long lanh như nước của nàng.

Giang Chu ném khăn mặt cho Đinh Duyệt: “Bạn muốn đi đâu mà lại thành ra thế này rồi?”

“Mua cái va li.”

“Mua va li làm gì?”

Phùng Tư Nhược nhìn về phía Đinh Duyệt.

Đinh Duyệt vừa lau tóc vừa mở miệng: “Không phải muốn đi du lịch sao? Phùng Tư Nhược không có va li thừa, cho nên muốn đi trung tâm thương mại một chuyến.”

“Vậy sao bạn không nói với mình, mình vẫn bạn đi mua là được mà.”

Phùng Tư Nhược nhú chiếc mũi ngọc tinh xảo, vươn ba ngón tay cho Giang Chu xem.

Ba? Lại là ba?

Giang Chu buồn bực: “Rốt cuộc là có ý gì?”

Đinh Duyệt trả lời thay cho Phùng Tư Nhược: “Ý của Tư Nhược là, sẽ không để ý đến ông trong ba ngày, vậy mà cũng không hiểu à?”

“Vậy sao?”

Phùng Tư Nhược gật đầu, lắc lắc ba đầu ngón tay trắng nhợt của mình.

Ba ngày không để ý đến Giang Chu, hôm nay là ngày đầu tiên.

Giang Chu cười khẽ một tiếng: “Vậy vì sao bạn lại không để ý đến mình? Mình làm gì sai à?”

Phùng Tư Nhược hừ hừ, chỉ lắc đầu chứ không nói tiếng nào.

Hiện giờ, người phát ngôn của nàng chính là Đinh Duyệt.

Mà bản nàng, đã bắt đầu không để ý đến Giang Chu, trong ba ngày.

Đinh Duyệt tăng hắng một cái: “Chính ông làm gì mà còn không biết sao?”

Giang Chu liếc nhìn Đinh Duyệt một cái: “Tôi bận rộn cả ngày, còn không được xem nhảy múa, làm sao biết được cái gì?”

“Nhảy múa cái gì? Xem ở đâu?”

Tô Nam ở bên cạnh đỏ mặt, trừng mắt nhìn Giang Chu một cái.

Tên khốn này, ngày nào cũng mở miệng ngậm miệng là nhảy với mua, lại không xem nội dung thu phí, khiến cho nàng không kiếm được xu nào.

“Bà hỏi cái này làm gì? Bà chỉ cần nói cho tôi biết lí do vì sao Phùng Tư Nhược lại không để ý đến tôi.”

Đinh Duyệt liếc mắt: “Còn không phải ông và Hoàng Kỳ liếc mắt đưa tình, lại còn ở ngay trước mặt Tư Nhược nữa.”

“Ghen? Thật hay giả?”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Ừm.”

Giang Chu giả vờ kinh ngạc: “Nhưng mà bạn còn chưa bằng lòng làm vợ mình nha?”

“Hmmm... .”

“Không bằng lòng làm bà xã mình là không thể ghen, bạn không biết sao?”

“Không ... không biết nha.”

“Bây giờ biết rồi đấy, hai là bạn liền đồng ý luôn đi nhé?”

Chương 167: Phùng Tư Nhược: Không để ý đến bạn! (2)

Phùng Tư Nhược hơi ngẩn ra, lại cảm thấy hình như cũng có chút đạo lý.

Còn chưa đồng ý với Giang Chu, tại sao lại phải ghen?

Chẳng lẽ... Chỉ khi nào mình bằng lòng với Giang Chu, thì mới có thể không để ý đến Giang Chu ba ngày à?

Cái đầu nhỏ của Phùng Tư Nhược nghĩ mãi vẫn không thông, liền quay sang nhìn Đinh Duyệt để xin giúp đỡ.

Từ bé đến giờ, nàng vẫn luôn mù tịt về loại chuyện tình cảm như thế này.

Vì vậy, Đinh Duyệt liền trở thành cố vấn tình cảm của nàng.

“Này, ông không thể ngụy biện như thế được, khi ông đang theo đuổi Tư Nhược lại dám liếc mắt đưa tình với người khác, dựa vào cái gì Tư Nhược không được ghen tị?”

Giang Chu trừng mắt nhìn Đinh Duyệt: “Bà không khoe khoang cái miệng rộng của mình không được à? Tôi đã sắp lừa được đến tay rồi.”

Đinh Duyệt ưỡn ngực lên: “Tôi đây là nói chuyện thay cho Tư Nhượng nhà tôi thôi.”

“Đánh rắm, Phùng Tư Nhượng là nhà tôi, không quan hệ gì với bà cả.”

“Còn chưa đồng ý, sao lại thành Phùng Tư Nhượng nhà ông rồi?”

“Tô Nam, Từ Ngọc Dung, ném con nô tỳ to gan này ra ngoài cho tôi.”

Đinh Duyệt liếc mắt nhìn trời mưa rầm rã ở bên ngoài, liền rụt cổ ngậm miệng lại.

Thời tiết bên ngoài chẳng quan tâm ai với ai, nếu thật sự bị đuổi ra ngoài, nhất định sẽ bị cảm.

Quả nhiên, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu mà.

Lúc này, Giang Chu nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhượng: “Thật sự muốn ngó lơ mình ba ngày? Bạn sẽ không hối hận chứ?”

Phùng Tư Nhượng yên lặng một lát: “Không... không hối hận.”

“Được, vậy bắt đầu tính từ bây giờ, ai mà chủ động nói chuyện, thì người đó chính là con chó con.”

“Hmmm... .”

Hiển nhiên, Phùng Tư Nhượng bắt đầu do dự.

Nàng sợ mình sẽ biến thành con chó con.

Mưa đến gấp, đi cũng nhanh.

Phùng Tư Nhượng vẫn còn đang chơi xe bay QQ, liền bị Đinh Duyệt kéo về ký túc xá.

Cô bé này vốn quên mất chuyện ngó lơ Giang Chu ba ngày, còn định vẫy vẫy tay nhỏ nói bye bye với Giang Chu, kết quả bị Đinh Duyệt chặn lại.

“Tu Nhược, bạn phải học được cách giận dữ, bằng không sau này tên kia sẽ được nước lớn tới.”

“Mình cũng không phải bà xã của Giang Chu...”

“Chờ bạn thật sự đồng ý rồi, vậy thì địa vị sẽ không thay đổi được đâu.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tu Nhược tràn đầy kinh ngạc.

Yêu đương mà còn có địa vị à?

Đinh Duyệt hết sức nghiêm túc, nói: “Mình có xem qua một cuốn tiểu thuyết, có một vị Vương Phi vì quá yếu đuối, nên đã bị Vương Gia treo trên tường thành ba ngày ba đêm.”

“Trời ạ...”

“Bạn vốn đã ngốc rồi, nếu như không biết giận dữ nữa, sau này nhất định sẽ bị tên kia bắt nạt.”

Giang Chu nghe cuộc đối thoại của hai người, thì cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Cuốn tiểu thuyết kia là do thiên cmn tài nào viết vậy?

Còn treo trên tường thành ba ngày ba đêm nữa?

Đó mà là Vương Phi à?

Đó phải là thịt cmn khô mới đúng!

Nhưng đúng lúc này, Lữ Cường lái con xe đạp điện của mình đi đến, anh ta mặc cái áo mưa ướt sũng, vội vội vàng vàng đi vào trong phòng làm việc.

“Đến rồi đến rồi, ông chủ, đơn đặt hàng ngoài trường lại đến rồi.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Làm sao vẫn còn đơn đặt hàng ngoài trường nữa?”

Lữ Cường móc một tờ giấy ở trong túi ra: “15 đơn, tất cả đều là Doãn Thư Nhã, tất cả địa chỉ đều khác nhau.”

“Người phụ nữ kia muốn đổi đầu với mình đúng không?!!”

“Anh xem, đơn đặt hàng này chúng ta có đưa hàng hay không?”

Giang Chu phát tay một cái: “Không giao, sau này, chỉ cần là Doãn Thư Nhã đặt hàng thì đều cho vào sổ đen cho tôi.”

Lữ Cường gật đầu một cái: “Nhưng lần nào cô ấy cũng dùng số điện thoại di động khác nhau, chúng ta không thể cho vào sổ đen được.”

“Tất cả đều khác nhau? Vậy người phụ nữ có bao nhiêu số điện thoại chứ?”

“Dù sao chỉ riêng tôi cũng đã nhận được 15 đơn hàng rồi.”

Giang Chu nghe thế nhin không được mà thở dài.

Thiên hạ này, quả nhiên chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó dây dưa.

Về sau đắc tội với ai cũng không thể đắc tội với phụ nữ, nhất là phụ nữ có tiền.

Bản thân mình chỉ muốn sáng khoái nhất thời, kết quả lại đắc tội với một nhân vật phiền phức.

Nếu biết trước như vậy, thái độ của mình sẽ tốt hơn một chút rồi, dù sao cũng là buôn bán làm ăn.

Bây giờ thì hay rồi, bị người ta gây khó dễ rồi.

“Được rồi, tôi biết rồi, anh cứ về trước đi.”

Lữ Cường gật đầu: “Vậy tạm thời không xử lý đơn đặt hàng của cô ấy nhé.”

Giang Chu gật đầu, đưa mắt nhìn Lữ Cường đi ra ngoài.

Sau đó, hắn lấy tờ danh thiếp ở trong túi ra xem một chút.

Trên đó chỉ có một cái tên cùng một số điện thoại.

Hắn biết, đám đại lão đều thích trang bức như vậy.

Cái này gọi là giản lược mà không tầm thường.

Giang Chu cân nhắc một lát, cuối cùng vẫn bấm số điện thoại đó.

Sau vài tiếng tút tút, đôi phương liền nghe máy.

“Alo, ai thế?”

“Tôi, Giang Chu, rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Chương 168: Phùng Tư Nhược: Không để ý đến bạn! (3)

Giọng nói của Doãn Thư Nhã tràn ngập lười biếng: “Giang Chu là ai? Tôi không biết.”

Giang Chu không so đo: “Bà chị, rốt cuộc chị muốn làm gì?”

“Cậu gọi ai là bà chị? Tôi mới có 29 tuổi thôi!”

“Nhưng mà tôi mới 18, thật ra thì tôi gọi chị là dì cũng không quá đáng đâu.”

“Cậu mới là dì, nếu cậu còn nhắc đến tuổi tác, ngày nào tôi cũng sẽ đặt 100 đơn hàng.”

Giang Chu đi đến cửa, châm điều thuốc lên, nói: “Chị muốn đổi đầu với tôi đấy à? Có phải là tôi không bán cho chị, thì ngày nào chị cũng quấy rối tôi, đúng không?”

Doãn Thư Nhã cười một tiếng: “Tôi không quấy rối mà, người giúp việc nhà tôi muốn gọi đồ ăn thôi, không được à? Ai bảo chỉ có mình cậu làm cái này.”

“Tôi đã tiêu chú ở trên trang web rồi, giai đoạn này chỉ nhằm vào sinh viên trong khu đại học thôi.”

“Tôi không nhìn thấy, ai sẽ đọc hết tất cả đồng chữ ở trên đó chứ, hơn nữa, tôi cũng thanh toán tiền mà.”

“Được rồi, chị nói nhanh lên, rốt cuộc chị muốn cái gì?”

“Mua trang web của cậu.”

“Chị đã nói hạng mục này chỉ bình thường thôi cơ mà? Cần gì phải cố chấp như vậy chứ?”

Giọng nói của Doãn Thư Nhã vẫn lười biếng như cũ: “Ban đầu, ý nghĩ muốn mua của tôi cũng không mãnh liệt như vậy, nhưng bây giờ, càng ngày lại càng mạnh hơn rồi.”

“Chị có bệnh à? Nhiều tiền quá không biết xài thế nào rồi à?”

“Ha ha! Tôi thích chèn ép loại người nói năng lỗ mǎng như cậu đây.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Như vậy đi, chị đầu tư cho tôi 100 triệu, tôi cho chị 1% cổ phần.”

“Không thể nào! 100 triệu? Tôi bán hết cho tôi, tôi còn chē đất đây.”

“Vậy không bàn nữa, nếu chị còn đặt hàng nữa, thì tôi sẽ đến đập vỡ cửa sổ thủy tinh nhà chị đây.”

Doãn Thu Nhã cười nhạt: “Tôi có nhiều nhà lắm, cậu muốn đập thì cứ đập thôi!”

Giang Chu phun khói thuốc ra: “Chị thật sự rảnh đến buồn chán quá rồi à? Phụ nữ hơn 30 tuổi rồi, sao cứ như trẻ con vậy?”

“Tôi cảnh cáo cậu, tôi chỉ mới 29 thôi.”

“Phụ nữ đều thích nói tuổi tác thấp hơn tuổi tác thật.”

“Cậu.”

“Tôi nói lần cuối cùng, tôi không bán.”

“Vậy tôi cũng nói lần cuối cùng, tôi nhất định phải mua.”

“60 tỷ!”

“Tôi đa là 10 triệu.”

“Được rồi, tạm biệt.”

Giang Chu cúp điện thoại, buồn bực không thôi mà đập điều thuốc.

Nói thật, hẳn thật sự không có biện pháp nào với Doãn Thu Nhã.

Người phụ nữ này vừa có tiền lại vừa có tính tình.

Giống như là Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi hợp thể lại vậy.

Từng người một thì hẳn còn có thể chơi lại, nhưng hai người cùng một chỗ thì quả thực là rất khó đối phó.

Hơn nữa, bây giờ hẳn đang lo lắng một chuyện.

Nếu như Doãn Thư Nhã thật sự cảm thấy hứng thú với hạng mục của mình như vậy, mình mà không bán, thì Doãn Thư Nhã có thể sẽ làm hàng nhái.

Với tài sản của Doãn Thư Nhã, thì làm một trang web vượt qua trang web của mình là một chuyện hết sức dễ dàng.

Mình nhất định phải nghĩ biện pháp đối phó.

Khi Giang Chu đang suy nghĩ biện pháp, Mục Tiêu Tiêu liền đi từ ngoài vào.

“Ông chủ, đại học công nghệ thông tin đã gọi điện thoại trả lời rồi.”

Giang Chu ngẩng đầu lên: “Họ nói thế nào?”

“Vị chủ nhiệm Trần kia nói, hi vọng anh có thể nói rõ ràng và căn kẽ, tốt nhất là có một bản kế hoạch.”

“Trời ạ, đây không phải là kéo dài thời gian sao, chắc tôi lại phải đi một chuyến rồi.”

Mục Tiêu Tiêu ngồi xuống bên cạnh Giang Chu: “Vị chủ nhiệm này ăn nói rất kiêu cách nhà quan, còn nói nếu anh không đi qua đó, vậy trường học bọn họ có thể sẽ không cho chúng ta mở rộng qua đó.”

Giang Chu chép miệng một cái, thầm nói: Đúng là rừng lớn thì chim gì cũng có.

Giáo viên bên đại học sư phạm và học viện thời trang đều rất dễ nói chuyện.

Người ta không chỉ cho phép mở rộng, mà còn cho vài sự trợ giúp nhất định.

Nhưng đại học công nghệ thông tin này thì lại bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng.

“Bắt buộc là tôi? Chị qua đây không được à?”

Mục Tiêu Tiêu lắc đầu: “Người ta nói, tôi là một nhân viên nhỏ không biết cái gì, bảo người phụ trách qua bàn.”

Giang Chu liếc nhìn Mục Tiêu Tiêu một cái: “Họ nói thế mà chị cũng không tức giận à?”

“Không tức giận, ông chủ đi, không phải tôi sẽ đỡ mệt sao.”

Giang Chu suy nghĩ cẩn thận một chút.

Đi một chuyến cũng không sao.

Dfu sao cũng là làm ăn, giai đoạn đầu không tỏ vẻ đáng thương là không thể nào.

Hiện giờ, quan trọng nhất chính là thị trường.

Chỉ cần có thị trường, vậy sẽ có lợi thế hơn ở đại hội đầu tư.

Quan trọng nhất là, bây giờ còn có Doãn Thư Nhã đang nhìn chăm chăm vào.

Không thể trì hoãn nữa, trì hoãn nữa sẽ có chuyện.

“Tiêu Tiêu, chị trở về chuẩn bị một chút, rồi đi với tôi.”

Mục Tiêu Tiêu tròn tròn mắt: “A??? Tôi không muốn đi, tôi muốn đi dạo phố!”

Giang Chu cười hì hì: “Không đi? Vậy trừ lương.”

“Rõ ràng người ta đã điếm danh anh đến mà!”

“Chị không hiểu, làm ông chủ phải như vậy, nhìn thấy nhân viên ung dung nhàn nhã là không thoải mái.”

Mục Tiêu Tiêu lấy tay che trước người: “Ông chủ, hai chúng ta đi công tác có thích hợp không? Tôi sợ.”

Giang Chu lườm Mục Tiêu Tiêu một cái: “Vậy gọi cả Tiểu Tô Nam nữa, ba người cùng đi.”

“Ồ, vậy còn được.”

Chương 169: Một phong thư tình, hai người năm đó!

Sau khi quyết định đi công tác.

Chuyện đầu tiên cần giải quyết đương nhiên là xin nghỉ.

Giang Chu thừa dịp buổi chiều không có việc gì, liền đi đến phòng giáo vụ một chuyến.

Xin nghỉ từ chỗ giáo viên quá phiền phức, có đôi khi còn chưa chắc đã cho nghỉ, cho nên hắn quyết định xin nghỉ ở phòng giáo vụ.

Dù sao Nghiêm Vi Dân cũng đã nói, ủng hộ hết mình!

Nhưng Nghiêm Vi Dân vốn đang ngồi uống trà nghe nhạc, vừa nhìn thấy Giang Chu đi vào thì lập tức khản trương.

“Giang... Giang Chu? Sao tên nhóc nhà em lại đến đây? Chỗ này của thầy không còn gì nữa đâu!”

Giang Chu mặt đầy bất đắc dĩ, đặt hai bình rượu trong tay mình lên bàn.

“Em là đến để tặng quà cho chủ nhiệm Nghiêm thân ái của mình!”

Nghiêm Vi Dân nhìn thấy hai chai rượu thì nuốt nước miếng.

Nói thật, ông không dám nhận quà của tên nhóc này.

Tên nhóc này không tặng quà còn có thể bầy hiệu trưởng thành bệnh cao huyết áp, hiện giờ tặng quà, chẳng phải sẽ chọc thủng trời sao?

“Rượu thì thôi đi, có chuyện gì nói mau đi.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Học viện thời trang, đại học sư phạm, còn cả đại học Thanh Bắc, tất cả đều đã bắt đầu mở rộng và khuếch trương.”

Hai mắt Nghiêm Vi Dân sáng lên: “Đây là chuyện tốt, đến khi đó, chúng ta càng có nhiều lòng tin hơn khi tham gia đại hội đầu tư rồi.”

“Đúng vậy, chủ nhiệm, không phải em đang đến báo tin vui cho ngài sao?”

“Chỉ là báo tin vui? Không đến xin thứ gì khác?”

“Vậy thì cũng không phải, em muốn...”

Nghiêm Vi Dân run lên: “Chờ đã, chỗ này của thầy thật sự không còn gì nữa rồi!”

Giang Chu hơi bất đắc dĩ: “Chủ nhiệm hiểu lầm rồi, em đến xin nghỉ thôi, chuẩn bị đi qua đại học công nghệ thông tin một chuyến.”

“Đại học công nghệ thông tin? Em muốn mở rộng nghiệp vụ qua bên đó?”

“Đúng thế, chủ nhiệm phòng giáo vụ của bọn họ muốn em đi qua đó để bàn bạc, họ không đồng ý nhân viên.”

“Quả nhiên, người phụ nữ kia biết em là học sinh của thầy, chần chẫn sẽ làm khó dễ em.”

Nghiêm Vi Dân lộ ra nụ cười nhạt mà ông tự nhận là đẹp trai.

Biểu cảm như đang hồi ức lại thời kỳ đỉnh cao của mình, trong mắt còn có ba phần nhu tình, ba phần lãnh khốc và bốn phần lạnh nhạt.

Nhìn thế nào cũng thấy giống Long Vương miệng méo.

Người phụ nữ kia?

Giang Chu nhin không được mà sửng sốt.

Chủ nhiệm của phòng giáo vụ bên đại học công nghệ thông tin là một phụ nữ?

Hơn nữa, nghe giọng điệu của Nghiêm Vi Dân, thì trong này còn có một đoạn chuyện xưa không biết xấu hổ không biết thẹn?

“Không ngờ chủ nhiệm Trần lại là nữ? Vì sao cô ấy nhất định phải làm khó dễ em?”

Nghiêm Vi Dân thở dài: “Tên nhóc em có thuốc không? Cho thầy một điếu.”

Giang Chu lập tức móc bao thuốc đưa qua.

“Châm cho thầy.”

“Không có lửa, em không biết thầy cũng hút thuốc.”

Nghiêm Vi Dân không thể làm gì khác hơn là giả bộ ngậm điếu thuốc trong miệng: “Năm đó, khi thầy lên đại học, thì có hai vị hồng nhan tri kỷ.”

Giang Chu gật đầu: “Em cũng có mấy vị.”

“Đừng xen mồm, để thầy nói hết.”

“Được rồi, chủ nhiệm, mời ngài tiếp tục.”

“Hai người bọn họ đều rất thích thầy, thế nhưng thầy chỉ có thể chọn một người, một người khác tự nhiên là ghi hận thầy

rồi.”

Giang Chu như có điều suy nghĩ: “Người khác kia chính là chủ nhiệm Trần?”

Nghiêm Vi Dân gật đầu: “Cho nên chắc chắn bà ấy sẽ làm khó dễ em, coi như trả thù đi, nhưng em ngàn vạn lần đừng chống đối bà ấy.”

“Em hiểu, đàn ông đều nhẹ dạ với tình nhân cũ của mình.”

“Đánh rắm, hai người bọn thầy là thuần khiết, trong sạch, chỉ là thầy cảm thấy có lỗi với bà ấy thôi.”

Mặt Giang Chu đầy vẻ không tin.

Nếu như ngài chưa từng làm chuyện mặc quần lên rồi không nhận nợ, thì tại sao phải cảm thấy có lỗi với người ta?

Đừng nói cái gì mà yêu càng sâu thì hận càng sâu, nếu thật sự đơn giản như vậy, thì người ta sẽ nhớ vài chục năm sao?

Nhưng hiển nhiên là Nghiêm Vi Dân không muốn tiết lộ bí ẩn năm đó, vì vậy nhanh chóng cho hắn một tờ giấy xin nghỉ.

“Được rồi, thầy phê chuẩn cho em nghỉ học, em giúp thầy mang cho bà ấy một câu.”

“Cảm ơn chủ nhiệm, ngài để em giúp ngài chuyển câu gì?”

Nghiêm Vi Dân lấy một tờ giấy ra, viết lả tả nửa phút, sau đó lại hết sức thành kính mà gấp lại, nhét vào một phong thư.

“Tuyệt đối không được nhìn trộm, biết chưa?”

Giang Chu dùng hai tay để nhận phong thư: “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!”

“Nếu như em dám nhìn trộm, vậy hai chúng ta sẽ không xong đâu đây.”

“Ai cmn nhìn trộm thì là cháu trai!”

Nghiêm Vi Dân gật đầu thỏa mãn: “Đi thôi, khép cửa lại, thầy muốn hồi ức chuyện cũ một lúc.”

“Được rồi, tạm biệt chủ nhiệm.”

Giang Chu khép cửa lại, đi ra khỏi tòa nhà giáo vụ.

Hắn nhìn phong thư trong tay, lại cảm thấy sứ mệnh nặng nề của mình.

Điều này chứng tỏ là chủ nhiệm rất tin tưởng hắn.

Đồng thời cũng đại biểu cho một người già đang hồi tưởng lại chuyện cũ của mình.

Một phong thư tình, chuyện của hai người nha.

Đây chính là cái gọi, ngàn dặm tặng lông ngỗng, nhẹ mà tình nặng sao?

Bởi vậy, Giang Chu liền mở phong thư ra đọc một phen.

Chương 170: Một phong thư tình, hai người năm đó! (2)

“A Phương, mấy năm nay tôi sống không tệ lắm, Tuệ Tâm đối với tôi rất tốt.”

“Bà thì sao?”

“Trước đây luôn cảm thấy còn có thể gặp lại, không ngờ đảo mắt đã đến tuổi già, không biết bây giờ bà còn nhớ tôi không?”

“Năm đó, tuổi trẻ không hiểu chuyện, nghĩ đến cũng nên tiêu tan rồi.”

“Người đã già, có một số việc cũng không cần phải phân cao thấp nữa.”

“Hy vọng chúng ta còn có thể trở thành bạn, còn có thể cùng uống trà trò chuyện.”

“Ký tên: Tiểu Dân, người nhớ bà.”

... ..

“Chỉ như vậy?”

“Chỉ viết như vậy??!”

“Móa, đồ chơi gì thế này?”

“EQ này mà cũng có thể có hai hồng nhan tri kỷ?”

Giang Chu đọc thư xong thì mặt đầy ghét bỏ.

Tuệ Tâm, chắc là sư nương rồi nhỉ?

Con bà nó, viết một phong thư tình mà viết có sáu câu, trong đó còn nhắc đến tình địch của chủ nhiệm Trần nữa.

Đây không phải là thư tình, mà là giết người tru tâm nha.

Nghiêm Vi Dân này cũng thật không biết xấu hổ, còn khuyên người ta tiêu tan?

Nếu vị chủ nhiệm Trần kia thật sự muốn tiêu tan, vậy còn làm khó dễ mình sao?

Mình mà đưa phong thư này qua, chẳng phải là tìm mắng sao?

Sau khi chủ nhiệm Trần xem xong, sẽ không ném thư vào mặt mình chứ?

Không được, tuyệt đối không thể đưa lá thư này được.

Giang Chu suy nghĩ một chút, bước nhanh về phía phòng làm việc.

Sau đó, hắn cất phong thư của Nghiêm Vi Dân vào ngăn kéo bàn làm việc, lại lấy giấy và bút ra, quyết định viết một phong thư khác.

Phương thân ái, em là giấc mộng mà anh lo được lo mất.

Là giấc mộng khiến hồn anh ngất ngây.

Chia tay đã lâu, không biết em có khỏe mạnh không?

Thời gian gần đây anh luôn có một loại xúc động, chính là liều lĩnh đi tìm em.

Loại xúc động này để cho tuổi xuân của anh dâng trào!

Nhưng anh lại không có can đảm để đi tìm người mà anh đã từng tổn thương.

Vì vậy, ngày nào anh cũng suy nghĩ một vấn đề.

Ngày hôm qua, anh thấy một cơn gió đêm từ phía nam thổi qua, nó có phải là hơi thở ấm áp của em không?

Nếu như đúng, vậy anh cũng thổi gió đêm qua cho em, vậy có thể tính là chúng ta đang trong vòng tay của nhau không?

Chờ hồi âm.

Ký tên: Dân yêu em.

...

Giang Chu đặt phong thư ở trước mặt, lại cảm thán tài năng của mình một chút.

Lúc này, mới xem như là một phong thư tình có tình ý tha thiết nha!

Có phong thư này, chắc chắn chủ nhiệm Trần sẽ yêu ai yêu cả đường đi, nhỉ?

Đến khi đó, mình còn lo không bắt được đại học công nghệ thông tin sao?

Anh thổi gió đêm qua cho em, vậy có tính là chúng ta đang ôm nhau hay không?

Câu này quá hay mà!

Ngay cả một người xuyên việt như hấn cũng thấy tê dại da đầu.

Đây là một câu trong một bài hát rất hot ở kiếp trước, một câu này đã làm cho bao nhiêu nam nữ trẻ tuổi tan nát cõi lòng, chứ đừng nói đến vị chủ nhiệm Trần của đại học công nghệ thông tin này.

“Ông chủ, anh đang viết thư tình cho ai vậy?”

Đúng lúc này, Tô Nam tò mò mà bỗng nhiên bu vào, ánh mắt nàng nhanh chóng đảo qua lá thư, cái miệng nhỏ nhắn liền há hốc ra.

“Con nít đừng có hóng hớt như vậy.”

Giang Chu né tránh nàng, nhét phong thư vào trong túi.

Tô Nam mặt đầy khinh bỉ: “Thôi đi, anh lại đi trêu hoa ghẹo nguyệt rồi, còn anh thổi gió đêm qua cho em nữa.”

“Cô đọc được rồi?”

Tô Nam gật đầu: “Không thể không nói, tài văn chương của ông chủ anh cũng rất khá đấy.”

Giang Chu gật đầu hài lòng: “Cô nói xem, người nhận được bức thư này có thấy cảm động hay không?”

“Nếu như là tôi, thì tôi sẽ cảm động.”

“Vậy là tốt rồi, tôi cũng không tin bà già hơn 50 tuổi kia sẽ không cảm động.”

Tô Nam kinh ngạc: “Hơn 50 tuổi? Ông chủ, anh... anh đói bụng ăn quàng à?”

Trần Giang Chu đầy gân xanh: “Cút xuống địa ngục đi, đây là tôi viết thay cho người khác.”

“Giải thích chính là che giấu.”

“Mau làm việc đi, ngày mai đi công tác với tôi.”

“Hả? Tại sao phải đi công tác? Anh không biết báo trước cho tôi à?”

Giang Chu trợn mắt với nàng một cái, rồi quay người đi ra ngoài.

Ông chủ nói đi công tác thì phải đi công tác.

Một cái nhân viên nhỏ mà cũng dám nghi vấn?

Buổi tối, trở về ký túc xá, Giang Chu còn chưa vào phòng, liền nghe thấy một trận huyên náo.

Ba tên đàn độn trong phòng đang ăn mặc chỉnh tề, còn quay về phía ống kính mà tạo dáng.

Sau đó, lại là những âm thanh tăng bốc lẫn nhau.

“Các ông đang làm cái gì vậy? Thi hoa hậu à?”

Từ Hạo Đông giơ cái áo gió lên: “Mới mua, thấy thế nào? Có phải rất tiêu sái phóng khoáng không?”

Giang Chu kéo cái ghế, ngồi xuống nói: “Mua rộng thế? Trông giống như đám nạn dân ăn không đủ no vậy.”

“Ông không hiểu, thời tiết mấy hôm nay rất âm u, tôi mua rộng là tính cả rồi.”

“Có chỗ tốt gì?”

“Không phải chúng ta sắp đi du lịch sao? Chẳng may trời mưa, vậy tôi có thể cùng cô nàng nào đó chui chung một cái áo gió rồi, còn kéo gần khoảng cách.”

Giang Chu vui vẻ: “Ông trực tiếp mua cái ô không được à?”

Từ Hạo Đông bĩu môi một cái: “Đây gọi là lãng mạn, lãng mạn, ông hiểu không? Cầm ô quá bình thường rồi.”

Chương 171: Một phong thư tình, hai người năm đó! (3)

Đúng, lãng mạn.

Các cô nàng nhà người ta không biết mang ô theo à?

Còn cần phải chui chung một cái áo gió với ông?

Ai mà chịu nổi cái mùi vị ở dưới nách của ông chứ?

Giang Chu nhìn sang Trương Nghiễm Phát: “Tên đó mua áo gió để làm ô, còn ông mua ủng đi mưa làm gì?”

Trương Nghiễm Phát đắc ý: “Tôi đã điều tra tuyến đường rồi, từ quốc lộ đến cái trấn nhỏ nghỉ dưỡng đó có một đoạn đường bùn.”

“Ừm, sau đó thì sao?”

“Chẳng may trời mưa xuống, chỉ có mình tôi có ủng đi mưa, các cô nàng không đi được, đành phải nhờ tôi cõng qua! Cái này gọi là, khoảng cách tiếp xúc bằng không...”

“Hạo Đông là rút ngắn khoảng cách, chà chà, ông đúng là cao hơn một bậc nhĩ.”

“Đó là đương nhiên, kiểu gì tôi chả mạnh hơn tên chỉ biết bắn máy bay này chứ.”

Giang Chu thấy rất vui vẻ: “Nhưng chẳng may không mưa thì sao?”

“Bọn tôi đã xem dự báo thời tiết rồi, chắc chắn sẽ mưa, mà còn là mưa to.”

“Dự báo thời tiết mười lần thì sai chín lần, vậy mà các ông cũng tin?”

“Chúng tôi còn có kế hoạch B.”

Giang Chu bấu môi một cái.

“Kế hoạch B? Có phải là muốn thấp hương bái Long Vương không?”

Từ Hạo Đông hiện ra vẻ như gặp được tri kỉ, cậu ta còn mở điện thoại di động của mình ra.

Lúc này, hình nền của cậu ta đã đổi thành hình của Long Vương gia.

Giang Chu giơ ngón tay cái lên, thầm nói, hai anh em này thật sự không đi đường thường mà.

“Vậy Văn Khải thì sao? Ông mua cái gì?”

Cao Văn Khải uể oải: “Đàn chị chưa trả tôi tiền, tôi... không có tiền mua.”

Lúc này Giang Chu mới nhớ ra, liền móc ví lấy tiền: “Dù sao giấy nợ cũng mang tên tôi, tôi đưa ông tiền trước nhé.”

“Điều này... không thích hợp lắm?”

“Đừng giả vờ, mắt ông sáng rực lên rồi kìa.”

Giang Chu móc một sấp tiền mặt, đưa cho Cao Văn Khải.

Cao Văn Khải nhận tiền, lập tức muốn chạy ra ngoài cửa.

“Đã muộn như vậy rồi mà ông còn đi đâu?”

“Tôi đi mua áo gió và ủng đi mưa, tôi có cả hai thứ, xem có ai thắng được tôi!”

Vừa dứt lời, Từ Hạo Đông và Trương Nghiễm Phát bỗng nhiên quay đầu nhìn qua.

“Khốn nạn, lại dám trộm sáng kiến của bọn tôi? Mau trở lại đây!”

Cao Văn Khải mặc kệ hai tên này, trực tiếp tông cửa xông ra ngoài.

Lúc này, Từ Hạo Đông và Trương Nghiễm Phát nhìn về phía Giang Chu: “Giang Chu, ông không chuẩn bị vài thứ à? Đến lúc đó đừng hãm mộ bọn tôi nhé!”

Giang Chu châm điều thuốc lên: “Nếu trời mưa thật, trên đường thật sự có nước đọng...”

“Không phải nếu, mà là chắc chắn, cho nên ông định làm gì?”

“Tôi có xe!”

“...”

Hai tên kia liền xì hơi, vẻ mặt chán nản leo lên giường.

Người ta có xe nha!

Nếu trời thật sự mưa to, cả đám con gái sẽ chui vào trong xe của người ta, cần gì phải bung dù, cần gì phải lo nước đọng với vũng bùn chứ.

Hai người nghĩ đến đây, lập tức cảm thấy thần khí tán gái của mình không còn thơm nữa.

Lúc này, Giang Chu lấy điện thoại di động ra, gọi cho Quách Vĩ.

Chờ tầm hơn chục giây, tên nhãi kia mới nghe điện thoại.

“Alo, Giang Chu? Sao ông lại rảnh rồi gọi điện thoại cho tôi vậy?”

Giang Chu nuốt mây nhả khói: “Ngày mai tôi sẽ qua đại học công nghệ thông tin, tiện đường gặp ông luôn.”

Quách Vĩ rất hưng phấn: “Hay lắm, vậy tôi làm chủ, chúng ta đi ăn đồ nướng.”

Giang Chu bĩu môi khinh thường: “Ăn cơm đồ nướng mà còn cần ông làm chủ?”

“Vậy ông muốn ăn gì? Hải sản ở Đại Tửu Lâu?”

“Ừm, cái này còn được, vậy ăn hải sản ở Đại Tửu Lâu đi.”

Quách Vĩ lập tức thấy nhức nhối: “Vậy Sở Ngũ Vi có đến hay không?”

Giang Chu chép miệng một cái: “Tôi đi qua đó bàn chuyện làm ăn, cô ấy đi làm cái cộng đồng gì?”

“Vậy được thôi, chúng ta đi ăn đồ nướng.”

“Hả???”

“Hoa khôi không đến, tôi mời ông ăn hải sản ở Đại Tửu Lâu không có chút giá trị nào.”

Giang Chu mắng một câu khốn khiếp, rồi trực tiếp cúp máy luôn.

Anh em thân thiết cái chó gì, còn không bằng gương mặt như tiên nữ của một con bé.

Đến bây giờ hấn vẫn không hiểu nổi, tại sao con bé Sở Ngữ Vi kia lại có mị lực lớn như vậy?

Thời đại xem mặt có khác, quả nhiên cái gì cũng không cần đạo lý!

Lúc này, QQ của Giang Chu lại vang lên tinh tinh.

Trên cột gợi ý, là ảnh chân dung của Sở Ngữ Vi.

“Giang Chu, bạn muốn đi qua đại học công nghệ thông tin à?”

“Bao giờ đi thế, mình cũng muốn qua đó đi dạo một chút.”

Cái đêch.

Tên Quách Vĩ lăm mồm này!

Hấn vừa cúp điện thoại còn chưa được một phút đồng hồ.

Sở Ngữ Vi đã biết mình chuẩn bị đi qua bên đại học công nghệ thông tin rồi!

Mình còn muốn dẫn Tiểu Tô Nam qua đó để xem nhảy múa cả đêm đây!

Có cô bé này ở đó, thì còn xem cái rắm gì.

Ngón tay Giang Chu bắt đầu gõ chữ: “Không, bạn không muốn đi!”

Sở Ngữ Vi gửi một icon khổ sở: “Lương Phi cũng học ở bên đó, lần trước còn hẹn nhau cùng đi ăn cơm...”

“Lương Phi là ai? Tại sao mình không có ấn tượng gì?”

“Chính là lớp phó văn nghệ của chúng ta, nhảy múa cực giỏi.”

Nhảy múa cực giỏi?

Vậy thì có thể so tài với Tiểu Nam nhi một chút rồi.

Đến khi đó, trong khách sạn sẽ có song múa.

Dường như có vẻ rất tốt.

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Lần này mình sẽ đi hai ngày, bạn xác định muốn đi theo?”

Sở Ngữ Vi hơi kinh ngạc: “Hả? Vậy chẳng phải là cần ở khách sạn...”

“Đúng thế, không ở khách sạn thì ngủ ngoài đường à?”

“Hai chúng ta thôi à? Nếu người trong nhà biết thì không hay lắm đâu?”

“Chuyện gì bạn cũng kể hết với người nhà à?”

“Không phải, chủ yếu là tối nào mẹ mình cũng gọi điện thoại cho mình.”

“Không đi thì thôi, càng nhàn nhã.”

“Không không không, mình đi, mình đi còn không được sao!”

Chương 172: Tôi mua không phải khuyên tai, mà là mua tâm trạng của nàng!

Sáng sớm hôm sau.

Giang Chu đi đến phòng làm việc trước.

Hắn phân phối nhiệm vụ cho mấy người phụ trách các tổ, lại thông báo mấy biện pháp xử lý vài tình trạng khẩn cấp.

Sau đó, Giang Chu liền lái xe đi đón Tô Nam và Mục Tiêu Tiêu.

Tô Nam đã chờ ở dưới ký túc xá, nàng còn cầm theo một cái túi màu đen.

Giang Chu muốn nhìn xem bên trong có gì, kết quả bị nàng đỏ mặt đánh cho một trận.

“Khốn khiếp, rình coi bí mật của người khác.”

“Không cho xem thì không xem, cùng lắm thì là quần lót gì đó thôi, có mang váy lolita theo không?”

“Không mang, anh còn muốn tôi nhảy múa cho anh xem ở khách sạn? Nằm mơ đi thôi!”

Giang Chu thở dài thất vọng, lại lái xe đến ký túc xá học viện thương mại.

Hành lý của Mục Tiêu Tiêu đã ở dưới, nhưng lại không thấy người đâu.

Đợi một lát, Mục Tiêu Tiêu mới chạy từ trên xuống, còn ôm một quả sầu riêng trong lòng.

“Tôi mang hoa quả theo để chúng ta ăn ở trên đường.”

Giang Chu liếc nhìn cái xe của mình: “Nếu như cô dám ăn cái này ở trên xe tôi, thì tôi sẽ ném cô vào cốp sau đấy.”

“Sao lại thế, cái này ăn rất ngon mà.”

“Vốn muốn tặng chúc cho cô lên tổ trưởng, bây giờ nghĩ lại vẫn nên thôi đi.”

Mục Tiêu Tiêu mở to hai mắt mà nhìn: “Vì sao?”

“Bởi vì tôi không thích con gái ăn shxt.”

Giang Chu phản nản một câu, liền lái xe đến cổng trường đại học Thanh Bắc.

Lúc này, Sở Ngữ Vi đang mòn mỏi chờ mong đứng ở ven đường.

Hôm nay nàng mặc một chiếc váy trắng, trên đầu còn có cái mũ rộng vành, dáng yêu kiều điệu cùng khuôn mặt xinh đẹp đã hấp dẫn một đám người qua đường.

“Mang thẻ căn cước chưa?”

“Có mang, ở khách sạn nên chắc chắn phải mang rồi.”

Giang Chu quay đầu liếc mắt nhìn Mục Tiêu Tiêu và Tô Nam: “Hai người có mang không?”

Hai người trăm miệng một lời: “Anh nhắc đến 800 lần rồi, tất nhiên là mang rồi.”

“Vậy là tốt rồi, dù sao tôi cũng không mang, tối nay các cô thương lượng đi, xem ai sẽ ngủ với tôi.”

“Đi tìm chết đi, cặn bã nam, nghĩ hay lắm.”

Hai cô bé ngồi sau đều đỏ mặt lên, còn cầm gối ôm để ném vào Giang Chu.

Nhưng hai mắt của Sở Ngữ Vi lại sáng lên như đang nghĩ cái gì đó.

Trên đường đi, mấy người liền tự giới thiệu.

Tô Nam và Sở Ngữ Vi đã từng gặp mặt, ngay tại nhà hàng tây Cá Voi.

Mục Tiêu Tiêu thì giới thiệu mình là nhân viên tổ thị trường.

Lần này đi công tác để mạ vàng, trở về sẽ được thăng chức làm tổ trưởng.

Sở Ngữ Vi hỏi vì sao?

Mục Tiêu Tiêu liền giải thích, phim trên tivi đều diễn như vậy.

Mà Giang Chu thì liếc mắt, thầm nói mấy người này quá lắm lời.

Khi đến đại học công nghệ thông tin thì đã là xế chiều.

Dù sao bọn họ cũng đi từ phía nam thành phố đến phía bắc thành phố, trên đường còn tắc đường rất lâu, nhất là khu vực nội thành thì còn bị tắc tạt ba tiếng, bọn họ còn bị một bà lão chống gậy vượt qua.

Kết quả, đến cửa đại học công nghệ thông tin thì mặt trời đã sắp xuống núi.

Quách Vĩ đã nhận được điện thoại, liền chờ bọn họ ở cổng chính của trường.

Sau đó, dưới sự hướng dẫn của cậu ta, mọi người đi đến một con phố ẩm thực.

Con đường này rất hẹp, thế nhưng lại có rất nhiều hàng quán.

Có lẽ bởi vì do trời vừa mưa, nên con đường chật chội đã có những bãi nước đọng, nhưng trên đường vẫn treo đầy những ngọn đèn sáng lung linh.

Vô số sinh viên chen tới chen lui ở, khi nhìn thấy hàng quán vừa ý thì sẽ thoát ly biển người.

Đậu hũ thối, gà chiên, mỳ lạnh, bánh trứng gà... rất nhiều loại mùi vị trộn lại với nhau, tạo thành một mùi vị khó nói lên lời.

Hoàn cảnh tồi tệ, lại nhiều người.

Tại hoàn cảnh này mà vẫn có thể nuốt trôi, điều này chứng tỏ những sinh viên này rất dễ thỏa mãn.

Giang Chu mua một phần bánh và một phần mỳ lạnh để nếm thử.

Mùi vị bình thường, nhưng thắng ở chỗ hiệu suất cực cao.

Nhưng hàng quán như này, rất thích hợp với nghiệp vụ giao đồ ăn ngoài.

Hoàn cảnh không tốt, nhưng những người gọi đồ ăn cũng không biết chuyện này.

Cái này gọi là, khuất mắt trông coi.

Lần này, hấn đến đại học công nghệ thông tin không chỉ để mở rộng nghiệp vụ, mà quan trọng hơn là ký thêm một số thương gia, mở rộng phạm vi kinh doanh của mình.

Dù sao giao đồ ăn từ đại học Thượng Kinh qua bên này cũng là chuyện không thực tế.

Hấn lại xe còn phải lái cả ngày, đổi thành xe đạp điện thì đưa đến nơi cơm cũng đã thiu rồi.

“Tô Nam, cô có ý kiến gì với con đường này không?”

Tô Nam cầm mỳ lạnh ăn: “Hàng quán nhiều, chủng loại đa dạng, ký kết con phố này, nhất định có thể bao trùm phạm vi rất xa.”

Giang Chu gật đầu: “Con đường này ở phía nam, bên chúng ta ở phía bắc, hai bên tạo thành một đường thẳng chính là nửa cái Thượng Kinh rồi, những người trên tuyến đường này đều có thể trở thành khách hàng của chúng ta.”

“Cả một tuyến đường? Ông chủ, anh muốn giao hàng cả ở ngoài trường à?”

“Đúng thế, giai đoạn tiếp theo, chúng ta sẽ phái tổ thị trường đi ký hợp đồng với số lượng lớn các hàng quán, kết nối cả một tuyến đường này, để làm nghiệp vụ giao hàng ở ngoài trường.”

Mục Tiêu Tiêu nhất thời há hốc mồm: “Từ phía bắc thành phố đến phía nam thành phố? Nhưng tổ thị trường chỉ có tôi và Tĩnh Nguyệt mà.”

Giang Chu quay đầu liếc nhìn Mục Tiêu Tiêu một cái: “Mời thêm người không được sao, đại học là không bao giờ thiếu người hai chân.”

“Vậy tôi sẽ làm người phụ trách tổ thị trường à? Ông chủ, anh là tốt nhất.”

“Mời tối nay đến phòng tôi để chúng ta trao đổi sâu hơn về vấn đề này, tôi phải thử năng lực nghiệp vụ của cô ra sao đã.”

Giang Chu vừa dứt lời, Tô Nam và Sở Ngữ Vi liền lườm hắn một cái.

Các nàng cảm thấy, Giang Chu dùng từ rất là đa dạng.

Rõ ràng chỉ là một câu nói bình thường, nhưng vào miệng Giang Chu lại mang theo nghĩa khác.

Còn trao đổi sâu hơn?

Trời mới biết sâu đến mức nào?

Cùng lúc đó, Quách Vĩ ở phía sau chỉ biết nhìn với ánh mắt ước ao.

Dẫn ba cô gái đi dạo phố mà còn có thể hài hòa như vậy.

Hài hòa thì cũng thôi đi, còn có thể nói những lời nói như vậy ở trước mặt hai người khác.

Nếu người như này mà đặt ở cổ đại, thì nhất định sẽ bị nhét vào lồng heo rồi thả trôi sông!

Nhưng khu cậu ta nhìn thấy ánh sáng lạnh lẽo ở trong mắt Sở Ngữ Vi, thì cậu ta lập tức không ước ao nữa.

Người, có bao nhiêu vợ cũng không quan trọng, quan trọng là...phải sống sót đã.

Quách Vĩ nuốt nước miếng, lại tiếp tục đi theo sau mấy người.

“Giang Chu, Giang Chu, bạn xem, cái này đẹp không này.”

Đi dạo được một lúc, Sở Ngữ Vi liền dừng bước trước một quầy bán đồ trang sức, nàng nhìn một đôi khuyên tai hình ngôi sao, trong mắt tràn đầy vui vẻ và mừng rỡ.

“Cô ơi, cái này bán thế nào?”

“50 đồng, cô bé rất có mắt nhìn nha.”

Sở Ngữ Vi nhìn thoáng qua Giang Chu: “Bạn nói xem, mình đeo cái này có đẹp hay không?”

Giang Chu vừa muốn đi qua, thì đã bị Quách Vĩ kéo tay lại.

“Sao thế?”

Quách Vĩ nhỏ giọng nói: “Giả đây, đừng mua, bạn cùng phòng với tôi từng mua rồi, căn bản không phải là bạc.”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Không phải bạc, vậy là sắt à?”

“Chắc là không phải, bọn tôi từng lấy nam châm thử rồi, không hút được, nhưng tuyệt đối không phải là bạc.”

“Được, tôi biết rồi.”

Giang Chu đi qua, cầm đôi khuyên tai lên ước lượng một chút.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt xinh đẹp của Sở Ngữ Vi tràn đầy dịu dàng, kết hợp với đôi khuyên tai này, đúng là không tệ.

“Ừm, ánh mắt không tệ, rất thích hợp đây.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Ngữ Vi đỏ lên: “Mình đã nói là rất đẹp mà.”

Giang Chu nhìn nàng một cái: “Vậy mua cho bạn tôi này nhé?”

“Bạn... bạn mua cho mình á?”

“Đây chỉ là quà của bạn học thôi, không có ý nghĩa gì cả, không cần suy nghĩ quá nhiều.”

“Hừ, vậy mình cũng rất vui vẻ.”

Giang Chu vỗ đầu nàng một cái, rút 50 đồng đưa qua.

Sở Ngữ Vi sững sốt một lát, ánh mắt nhìn Giang Chu đã nhu tình như nước.

Đây là lần đầu tiên nàng nhận được quà của Giang Chu.

Dù là lần tỏ tình trước khi tốt nghiệp, thì Giang Chu cũng không chuẩn bị quà.

“Còn thích gì nữa không?”

“A, không... không cần nữa.”

“Vậy đi thôi, đừng cản đường người ta, con đường này cũng quá bé rồi.”

Mặt Sở Ngữ Vi đầy mừng rỡ, cầm đôi khuyên tai nhún nhảy về phía trước.

Quách Vĩ không khỏi nghi ngờ và khó hiểu: “Đã nói không phải bạc rồi mà, sao ông vẫn mua?”

Giang Chu chỉ chỉ vào Sở Ngữ Vi đang rất vui vẻ kia: “Ông cảm thấy 50 đồng tiền có thể mua được sự vui vẻ của một cô gái sao?”

“Điều này...”

“Chỉ cần không phải là sắt, vậy cô ấy sẽ không phát hiện được, cô ấy có thể sẽ vui vẻ một đoạn thời gian dài.”

Quách Vĩ suy tư một lúc: “Nhưng mà tôi cảm thấy mình vẫn bị lừa?”

Giang Chu nhìn Quách Vĩ: “Tôi cảm thấy rất đáng giá khi nó có thể làm cho một cô gái vui vẻ.”

“Vậy sao?”

“Ông tự suy nghĩ đi.”

Giang Chu vỗ vỗ bờ vai của Quách Vĩ, rồi bước nhanh đuổi theo Sở Ngữ Vi.

Làm cho một cô gái vui vẻ, chính là rất giá trị...

Quách Vĩ chìm vào suy nghĩ.

Chẳng lẽ đây chính là khác biệt giữa mình và Giang Chu sao?

Rất nhanh, mọi người đã đi hết con phố ẩm thực này.

Đi dạo xong thì mọi người lại đói bụng.

Tắc đường một ngày, chỉ ăn có mấy cái bánh bao, mà đồ ăn nơi này lại không ngon lắm.

Bụng đói kêu vang là không thể tránh khỏi.

“Quách Vĩ, chúng ta đi ăn đồ nướng hay là ăn hải sản?”

Quách Vĩ sờ ví tiền của mình: “Vậy thì đi ăn hải sản ở Đại Tửu Lâu thôi, dù sao lâu lắm rồi ông mới đến thăm tôi.”

Giang Chu gật đầu thỏa mãn: “Vẫn là A Vĩ nhà mình hiểu chuyện.”

“Đó là đương nhiên, nhưng tôi có thể gọi đàn chị của tôi đến không?”

“Đệch, hóa ra là vì muốn tán gái à!”

Mặt Quách Vĩ tràn đầy ý cười, cậu ta đi xa một chút để gọi điện thoại cho đàn chị.

Mấy người Giang Chu thì đi vào một phòng riêng, gọi vài món ăn rồi bắt đầu chờ đợi.

Chỉ là việc kinh doanh của nơi này quá tốt, hơn nữa bọn họ cũng đến khá muộn, cho nên ngồi chờ mãi mà vẫn không thấy nhân viên mang đồ ăn lên.

Chương 174: Tôi mua không phải khuyên tai, mà là mua tâm trạng của nàng! (3)

Tô Nam móc gói bánh quy ở trong túi ra, chuẩn bị lót dạ một chút.

Kết quả không cẩn thận, để lộ đôi lỗ tai mèo ở trong túi ra.

Mục Tiêu Tiêu nhìn thấy thế, ánh mắt lập tức trở nên quái dị.

“Tô Nam.”

“Ừm? Sao vậy?”

Mục Tiêu Tiêu nhỏ giọng nói: “Tôi nay em muốn giao lưu sâu hơn với ông chủ à?”

Tô Nam lập tức phát hiện lỗi tai mèo của mình bị lộ rồi:
“Không... không nên nói bậy, đây là kẹp tóc của em.”

“Thôi đi, dù sao chị cũng hơn em hai tuổi, có gì mà không hiểu chứ?”

“Chị biết cái gì, em và tên khốn kia không có gì cả.”

Mục Tiêu Tiêu mặt đầy không tin: “Chẳng trách ông chủ lại thích em như vậy, rốt cuộc chị cũng biết nguyên nhân rồi.”

Tô Nam mở to hai mắt: “Anh ta thích em lúc nào rồi hả? Anh ta chỉ biết nghiền ép em mà thôi!”

“Xem đi, nói thật rồi này!”

“Ý em là nghiền ép trong công việc, chị đừng có đoán mò nữa, được không?”

Giang Chu nghe tiếng liền bu lại: “Đoán mò gì thế? Tôi cũng muốn biết.”

Mục Tiêu Tiêu chỉ chỉ vào cái túi của Tô Nam: “Trong này có váy và cả lỗi tai mèo.”

“Thật hay giả?”

“Thật, tôi vừa nhìn thấy xong.”

Giang Chu nhìn Tô Nam đang đỏ ửng cả mặt: “Không phải cô nói sẽ không nhảy múa cho tôi xem sao?”

Tô Nam tăng hằng một cái: “Tôi cầm nhầm quần áo, không cẩn thận thôi.”

“Nhóc con, ngoài miệng nói không muốn, thân thể lại rất thành thực.”

“Chỉ là không cẩn thận mà thôi, hồi nữa cũng là như vậy.”

Mục Tiêu Tiêu khẽ nhíu mày: “Nhảy múa? Những thứ này là dùng để nhảy múa à?”

Giang Chu nhìn Mục Tiêu Tiêu: “Đúng thế, bằng không thì sao?”

“Ồ, vậy tôi hiểu lầm rồi, ngại quá, hì hì.”

Tô Nam hiện lên vẻ giận dữ, như muốn xé Mục Tiêu Tiêu ra vậy.

Mà vẻ mặt Giang Chu thì như kiểu anh hùng có chung ý kiến vậy, dường như còn đang nghĩ đến chuyện gì cực kỳ tuyệt vời.

Cùng lúc đó, Sở Ngữ Vi cùng mặt đầy tò mò và bu lại.

Bởi vì nàng phát hiện ba người này đều đang cười.

“Thứ gì thú vị thế?”

“Không có gì, chuyện của người lớn, trẻ con không nên hỏi nhiều.”

Giang Chu đẩy cái đầu nhỏ của Sở Ngữ Vi ra, lại che túi của Tô Nam.

Cái đồ chơi này quả thực là rất dễ gây hiểu lầm không cần thiết.

Mục Tiêu Tiêu vừa rồi chính là một ví dụ.

Không ai sẽ tin rằng, bộ quần áo đó chỉ dùng để nhảy múa.

Chẳng may có người nhìn thấy, nhất định sẽ cho rằng hắn có sở thích kỳ lạ.

Nếu như để Sở Ngữ Vi nhìn thấy, nàng không ăn giám mới là lạ.

Đây chính là tính cách của nàng, không bao giờ sửa được.

Giang Chu vẫn tin tưởng vững chắc là, cô bé này vẫn đang giả vờ ngoan ngoãn, ngày nào nàng cảm thấy nàng thật sự bạn gái của mình, thì linh hồn ngạo kiều của nàng sẽ lập tức khôi phục.

Cho nên Giang Chu cũng không ngạc, hắn vẫn luôn xử lý lạnh với nàng.

“Sao Quách Vĩ vẫn chưa đến, đói chết mất.”

Qua nửa ngày, cái bụng của Sở Ngữ Vi cũng đã kêu lên.

Mấy người Giang Chu cũng không hơn gì, bụng cũng đói đến lép xẹp.

Lúc này, mấy món ăn mà mọi người gọi đã được mang lên, chỉ thiếu Quách Vĩ và đàn chị của cậu ta thôi.

Nhưng chờ mãi chờ mãi, vẫn không thấy bóng người đâu.

Nếu như chỉ có một mình Quách Vĩ, thì Giang Chu còn lâu mới chờ đợi như vậy.

Nhưng còn có người yêu của Quách Vĩ, cho nên Giang Chu vẫn phải đợi.

Lại chờ thêm vài chục phút, rốt cuộc Quách Vĩ cũng chạy đến.

Cậu ta tìm Mục Tiêu Tiêu để mượn gương và lược, chỉnh sửa lại đầu tóc một chút, sau đó lại xin Giang Chu một điều thuốc, kẹp vào sau tai.

“Ông muốn giả dạng tổng tài bá đạo à?”

Quách Vĩ hơi khần trương: “Làm sao, không giống à?”

Giang Chu lắc đầu: “Chỉ giống mấy ông chủ than đá vừa vào thành, đúng là có chút tiền nhưng lại rất quê mùa, nhưng mà ông còn thiếu một chút.”

“Thiếu chỗ nào?”

“Ông là một tên nghèo nha.”

Quách Vĩ lập tức xì hơi: “Vậy phải làm sao bây giờ? Chị ấy sắp đến rồi!”

Giang Chu lấy điều thuốc sau tai cậu ta xuống: “Thích một người cũng không phải như vậy, đóng kịch rất mệt mỏi, cứ tự nhiên đi.”

“Thật sao?”

Ba cô gái nghe thế liền đồn dập gật đầu.

Nếu như là một người rất giỏi trang bức thì còn đỡ, nhưng nếu như là Quách Vĩ thì vẫn nên thôi đi.

Thà thể hiện mặt chân thực của mình thì còn được người ta yêu thích hơn.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

Quách Vĩ đứng bật dậy, mặt cũng đã đỏ lên.

Giang Chu thấy thế liền kinh ngạc.

Bình thường tên nhãi này khoác lác cũng không ngây thơ như vậy mà?

Nhưng vào lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra.

Mọi người dồn dập quay đầu nhìn qua đó.

Đây là một cô gái có dung mạo rất thanh tú, mặc một chiếc áo sơ mi trắng bằng lụa, chiều cao khá bình thường, nhưng cũng không kém Quách Vĩ là mấy.

“Chị đến rồi? Mau, mau ngồi đi.”

Quách Vĩ đứng lên, hết sức ân cần mà kéo một cái ghế ra, còn tiện tay dùng ống tay áo để lau mặt ghế.

Lúc này, cậu ta cho người khác cảm giác như là một tên tiểu nhị mệt nhọc, chứ không phải một người mời khách ăn cơm.

Chương 175: Cân nặng 75 kg, cô bé hơi béo đáng yêu!

Sau khi cô gái đi vào thì nhìn quanh một chút.

Biểu cảm nhất thời có chút hơi kinh ngạc khi nhìn thấy mọi người, cô không ngờ trong phòng lại có những người khác nữa.

Vì vậy, cô lập tức trở nên khẩn trương, còn nhìn thoáng qua về phía ngoài cửa.

“Giới thiệu cho mọi người một chút, đây là đàn chị tôi quen ở trong câu lạc bộ văn học của trường, tên là Dương Hân.”

Mặt Quách Vĩ đã đỏ bừng, có chút không dám nhìn vào mắt người ta.

Tên này còn tham gia câu lạc bộ văn học?

Giang Chu liếc mắt nhìn cậu ta một cái.

Nếu không phải hấn quá hiểu Quách Vĩ, thì có lẽ hấn cũng tin!

Chẳng qua là, cái trang bức này cũng rất có văn hóa đấy nhĩ

Lần sau có thể học một ít.

Lúc này, hình như Dương Hân hơi khản trương: “Sao có nhiều người thế?”

Quách Vĩ nhúc nhai: “Hai vị này là bạn học cấp ba của em, hôm nay tiện đường qua thăm em.”

“Ồ, vậy em ngồi với bạn đi, chị không biết, bằng không sẽ không đến làm phiền mọi người.”

“Đừng mà, em gọi chị đến là để giới thiệu mọi người với nhau mà.”

Vừa dứt lời, Dương Hân bỗng nhiên bị một người đẩy vào trong phòng.

Ngay sau đó, một quả cầu mặc áo len màu hồng ở phía sau Dương Hân cũng đi vào theo.

Quả cầu chỉ là từ để hình dung thôi, thật ra người ta là một cô gái.

Thân cao 1m5, cân nặng 150 cân.(75 kg)

Chỉ là động tác rất linh hoạt, chỉ dùng chưa đến hai giây là đã chui vào phòng.

Khóe mắt Giang Chu còn bị người này làm cho run lên, hẳn còn tưởng rằng có đạn pháo tập kích nơi này.

“Sao lại không tham gia? Hải sản ở Đại Tửu Lâu nha, bình thường nào có được ăn chứ.”

Cô gái mập mạp nói xong liền kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Sở Ngữ Vi.

Dương Hân thì thấy hơi ngượng ngùng: “Đây là bạn của tôi, Quý Văn Yên, rất xin lỗi mọi người.”

Quý Văn Yên gật đầu: “Tôi và Dương Hân chơi với nhau từ nhỏ đến giờ, mọi người nhờ Dương Hân ăn cơm, chính là mời tôi ăn cơm.”

“Văn Yên... Chính là như vậy, mọi người đừng để ý.”

“Đúng thế, tính cách của tôi chính là tùy tiện như vậy, nhưng bình thường thì mọi người vẫn nói tôi rất đáng yêu.”

Rất đáng yêu...

Mọi người đều nhìn lẫn nhau.

Nếu nói đáng đáp đáng yêu thì cũng được, dù sao ít nhiều thì tròn tròn cũng dính vào cái chữ đáng yêu này.

Như Doraemon cũng rất đáng yêu nè.

Lúc này, Quý Văn Yến quét mắt nhìn mặt bàn, khuôn mặt béo lại hơi co lại.

“Sao đến nơi này mà không gọi hải sản? Tất cả đều là đồ chạy trên mặt đất thì ăn cái gì? Gọi thêm một chút đi!”

Dương Hân liếc nhìn Quý Văn Yến một cái: “Văn Yến, như vậy được rồi, ăn hải sản gì chứ!”

“Có người mời khách thì sợ cái gì? Đừng khách khí, đưa menu cho tôi.”

Lúc này, Giang Chu tiến lại gần Quách Vĩ: “Theo đuổi người nào? Yến béo này à?”

Mặt Quách Vĩ đỏ lên: “Đương nhiên là Dương Hân rồi, chẳng qua là, lần nào tôi hẹn cô ấy ra ngoài, thì Quý Văn Yến này cũng đi theo.”

“Cái bóng đèn này công suất cũng lớn đấy nhỉ.”

“Tôi đã nói với Dương Hân mấy lần rằng đừng dẫn cô ta theo nữa, nhưng Dương Hân nói là Quý Văn Yến không đồng ý.”

Giang Chu khẽ nhíu mày: “Như vậy mà cũng được? Bọn ông yêu đương hay là chơi bóng rổ vậy?”

Quách Vĩ cũng khóc không ra nước mắt: “Lần nào cô ta xuất hiện, cũng ăn nhiều hơn cả hai bọn tôi cộng lại, lần này tôi lại phải đổ máu rồi.”

“Quả cầu này rõ ràng là đi ăn uống miễn phí mà.”

“Cô gái này chứ?”

“Tôi không thể dùng từ này để hình dung cô ta được.”

“Nhưng mà tôi cũng hết cách, da mặt người này qua đây.”

Giang Chu bỗng nhiên nghĩ đến cái gì: “Dương Hân đồng ý để ông theo đuổi chưa?”

“Lần trước tôi đã tỏ tình ở dưới ký túc xá, hình như cô ấy rất do dự.”

“Chưa bằng lòng đúng không? Ông không cảm thấy là do Quý Văn Yến ở bên cạnh thổi gió quạt lửa à?”

Quách Vĩ trợn tròn mắt: “Không thể nào, tôi mời cô ta ăn nhiều như vậy, cô ta còn không nói tốt cho tôi à?”

Giang Chu yên lặng một chút: “Tôi cảm thấy như vậy, nếu như tôi là quả cầu này, có thể tôi sẽ sợ hai người yêu đương xong thì tôi sẽ không được ăn cơm chùa nữa.”

Cùng lúc đó, Quý Văn Yến lại cầm menu gọi một đồng hải sản.

“Văn Yến, đừng gọi, ăn những món trên bàn là được rồi.”

“Dương Hân, sao bà lại như vậy, đã đến đây tất nhiên là phải ăn hải sản rồi.”

Sở Ngữ Vi yên lặng một lát: “Hay là đừng gọi, tôi bị dị ứng với hải sản.”

Tô Nam gật đầu: “Tôi cũng bị dị ứng hải sản, ăn vậy là được rồi.”

“Đúng đấy Văn Yến, người ta bị dị ứng hải sản, gọi lên cũng không có người ăn.”

Dương Hân nhìn thoáng qua Quý Văn Yến.

“Không ai ăn thì tôi ăn, không sợ thừa đâu.”

Quý Văn Yến chớp mắt vài cái, đưa thực đơn đã chọn xong cho nhân viên phục vụ.

Tất cả mọi người trong phòng nhìn thấy cảnh này đều không nói gì.

Lúc này, Quách Vĩ tiến lại gần bên tai Giang Chu: “Đại ca, nếu tôi không đủ tiền, ông cho tôi mượn một ít nhé.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Tôi cho ông cũng được thôi, nhưng ông không cảm thấy hai người kia thật sự rất quá đáng sao?”

“Chuyện này không liên quan đến Dương Hân, là do Quý Văn Yến kia thôi.”

“Vậy ông cũng phải nói rõ ra chứ, rốt cuộc là ông theo đuổi con gái, hay là chần heo?”

Chương 176: Cân nặng 75 kg, cô bé hơi béo đáng yêu! (2)

Quách Vĩ thở dài: “Tôi cũng không thể để Dương Hân trả tiền mà.”

“Nói như vậy, những lần ăn cơm trước, ông đều không cho Dương Hân xem hóa đơn?”

“Cho xem làm gì, quá ra vẻ.”

Giang Chu gật đầu: “Cơm nước xong xuôi thì ông đừng nói gì, cứ để tôi.”

Quách Vĩ nuốt nước miếng: “Ông sẽ không làm hỏng chuyện của tôi đấy chứ?”

“Không đâu, tôi chỉ cho quả bóng rổ kia một bài học thôi.”

Trong khi hai người nói chuyện, biểu cảm của Dương Hân đã trở nên hơi khó chịu, bởi vì cô phát hiện, tất cả mọi người trong phòng đều đang nhìn Quý Văn Yến.

Mà Quý Văn Yến thì vẫn cứ nhét thức ăn đầy miệng giống như không phát hiện ra điều này vậy.

Dương Hân cũng biết, mình dẫn Quý Văn Yến theo là không hay lắm, hơn nữa, cô cũng nói với Quý Văn Yến rất nhiều lần rồi, rằng Quách Vĩ không thích như vậy.

nhưng Quý Văn Yến cũng có lý do ngụy biện của mình.

Quý Văn Yến nói, Dương Hân không dẫn cô ta đi ăn cơm cùng, vậy chính là không coi cô ta làm bạn, còn nói hai người từ xa lên Thượng Kinh học cũng không dễ dàng gì.

Cô ta không phải tham ăn, cũng không tham chiếm muốn lợi nhỏ, mà là sợ Dương Hân yêu đương thì sẽ không có thời gian chơi với cô ta.

Dương Hân nghe những lời nói này, thì cũng không có biện pháp gì tốt hơn.

Thế nhưng ngày hôm nay, Quý Văn Yên vẫn cứ làm theo ý mình ở trước mặt bạn bè của Quách Vĩ, khiến cho Dương Hân rất bất đắc dĩ.

Cùng lúc đó, Giang Chu đá Sở Ngữ Vi một cái, Sở Ngữ Vi liếc mắt nhìn hân, lập tức hiểu ra.

“Chị Dương, em là Sở Ngữ Vi, là bạn học cấp ba của Quách Vĩ, rất hân hạnh được gặp chị.”

Dương Hân khẽ thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: “Chị là Dương Hân, học ngành văn học.”

Hai mắt Tô Nam sáng lên: “Em cũng học văn học, em là Tô Nam, học đại học Thượng Kinh.”

“Mọi người đều là sinh viên đại học Thượng Kinh à?”

Tô Nam gật đầu: “Chỉ có bạn học Sở là học ở Thanh Bắc.”

Dương Hân hiện lên vẻ ước ao: “Thượng Kinh và Thanh Bắc đều rất khó vào, không ngờ mọi người đều lợi hại như vậy.”

Giang Chu khoát tay: “Nếu không phải Quách Vĩ bỏ lỡ buổi kiểm tra nghe Tiếng Anh vì bận đỡ bà cụ qua đường, thì cậu ấy cũng không kém đâu.”

“Thật vậy sao? Quách Vĩ, em cũng quá giỏi rồi.”

“Đúng... đúng vậy, con người của em rất có lòng thương người.”

Sau khi nói xong, chính Quách Vĩ cũng không tin.

Đúng là đại ca Giang, thi kém mà cũng có thể chém gió thành như vậy?

“Thượng Kinh và Thanh Bắc à, có phải bên đó có rất nhiều trai đẹp không?”

Quý Văn Yên bỗng nhiên chen vào nói: “Tôi cũng muốn tìm bạn trai, nhưng lại không nhìn trúng đám con trai ở đại học công nghệ thông tin này, mọi người có bạn bè gì không?”

Sở Ngữ Vi mỉm cười: “Đám con trai trường trường tôi không thích chơi bóng rổ.”

“Tôi nói là bạn trai, ai bảo chơi bóng rổ?”

“Ồ, tìm bạn trai à, tôi cho rằng, đám con trai bên Thanh Bắc, chưa chắc đã xứng với chị đâu.”

Quý Văn Yên làm ra vẻ mặt đáng yêu: “Nói vậy cũng đúng, dù sao tôi cũng đáng yêu và hoạt bát như vậy cơ mà.”

Đây cmn phải uống bao nhiêu rồi chứ?

Giang Chu nhin không được mà đỡ cằm của mình.

Nói thật, cao thấp béo gầy cũng không sao cả.

Quan trọng là tính cách của cô nàng này cũng thật sự quá kỳ lạ rồi.

“Đúng rồi, cậu đẹp trai kia tên gì vậy? Còn còn chưa tự giới thiệu đâu.”

Giang Chu bị điểm danh, cả người liền run lên: “Tôi? Tôi là hạng người vô danh, không đáng nhắc đến.”

Quý Văn Yên cười duyên một tiếng: “Tôi cảm thấy cậu rất cao đấy, có bạn gái chưa?”

“Tạm thời còn chưa có bạn gái.”

“Đại học Thượng Kinh nhiều con gái như vậy, thế mà cậu vẫn không tìm được sao?”

Giang Chu liếc nhìn Sở Ngữ Vi: “Tôi có yêu cầu tương đối cao, không chấp nhận tạm bợ.”

Quý Văn Yên ồ một tiếng: “Vậy cậu cũng giống tôi đấy, hay là chúng ta add QQ nhé?”

“Chuyện này...cũng không đến mức đó mà.”

“Đừng xấu hổ, một cô gái yếu đuối như tôi mà còn chủ động rồi này.”

Cô gái yếu đuối...

Giang Chu nhin không được mà xoa xoa vòng eo của mình.

Bắp đùi của Quý Văn Yên này, còn to hơn cả eo của hắn.

Dương Hân ho khan một tiếng: “Giang Chu người ta không muốn thì bà cũng đừng làm khó người ta.”

Quý Văn Yên không tin: “Cậu ấy chỉ xấu hổ thôi, tôi đã thấy rất nhiều người như vậy rồi.”

Sở Ngữ Vi nghe đến đây thì không nhịn được mà hỏi một câu: “Có rất nhiều con trai như vậy à?”

“Đúng thế, tôi vừa tán tỉnh vài câu, thì bọn họ đã khoát tay nói xấu hổ rồi.”

“Ồ, thì ra là như vậy.”

Quý Văn Yên nâng cằm: “Có đôi khi, quá đáng yêu cũng không tốt lắm, mọi người thấy đúng không?”

Mấy người lập tức gật đầu, hy vọng chủ đề này kết thúc càng nhanh càng tốt.

Một lát sau, những món hải sản đã được mang lên bàn.

Tôm cua ghẹ bẻ bẻ ba ba gì đó đều có...

“Mọi người đều dị ứng với hải sản đúng không? Vậy tôi không khách khí nữa.”

Quý Văn Yên trực tiếp cầm con bẻ bẻ lên, cắt vỏ, bắt đầu ăn uống thả cửa.

“Cũng không tệ, Dương Hân, bà nếm thử xem.”

Dương Hân khoát tay: “Tôi ăn món khác là được rồi.”

Chương 177: Cân nặng 75 kg, cô bé hơi béo đáng yêu! (3)

Quý Văn Yên lại đưa một con tôm cho Giang Chu: “Anh đẹp trai, cậu nếm thử đi, tự tôi bóc vỏ đấy.”

“Không cần không cần, chị mau ăn đi, tôi sợ chị bị đói.”

“Làm sao ai cũng khách khí với mình như vậy chứ?”

Quý Văn Yên lẩm bẩm một câu, lại tiếp tục nhét đầy miệng.

Giang Chu mỉm cười, nhìn Quý Văn Yên: “Chị Quý Văn Yên này, tôi có một vấn đề muốn hỏi chị.”

Quý Văn Yên tỏ vẻ thẹn thùng: “Sao rồi, cảm thấy hứng thú với tôi rồi à?”

“Không phải, tôi chỉ muốn biết, sao chị lại ăn đến mập như vậy?”

Lời này vừa dứt, phòng ăn lập tức yên tĩnh lại.

Ngay cả Quý Văn Yên cũng dừng động tác, biểu cảm cũng đọng lại.

“Tôi...tôi chỉ là một mỹ nữ hơi béo thôi, sao cậu lại nói như vậy chứ?”

“Xin lỗi xin lỗi, là tôi dùng từ không chính xác, nhưng mà con gái hơi béo một chút cũng rất đáng yêu.”

“Ừm, vậy còn tạm được.”

“Nào nào, mỹ nữ hơi béo, cọt (cơm) nhiều một chút, à không đúng, ăn nhiều một chút.”

Giang Chu đứng lên, bóc tôm bóc cua giúp Quý Văn Yên.

Quý Văn Yên cũng không khách khí, đến con nào hết con đấy.

Có anh đẹp trai bóc tôm lột cua cho mình ăn, chuyện này thoải mái hơn tự mình làm nhiều.

Những người khác nhìn thấy cảnh này thì đều ngu người.

Nhất là Sở Ngữ Vi, dường như nàng bỗng nhiên hiểu ra, vì sao Giang Chu lại từ chối mình.

Thì ra là do cân nặng của mình không đủ sao?

Mặt Tô Nam cũng hiện lên vẻ khó tin.

Sao ông chủ nhà mình có thể ra tay với cả loại này được chứ?

Một lát sau, bữa cơm cũng kết thúc.

Mặt Quách Vĩ trắng bệch nhìn một bàn đầy vỏ tôm cua ghẹ...

“Giang Chu, ông nhất định phải giúp tôi đấy.”

Giang Chu tiến lại gần bên tai cậu ta: “Ông dẫn mọi người đi xuống đi, khi xuống đó thì ông chỉ trả tiền những món mà chúng ta đã gọi thôi.”

Quách Vĩ tròn tròn mắt: “Làm sao thế được? Nhà hàng sẽ không đồng ý đâu.”

“Không sao, tôi sẽ hi sinh sắc đẹp để giữ quả bóng rổ này lại, ông cứ nói với bọn họ là, ai gọi những món hải sản đó, thì người đấy trả tiền.”

“Anh em tốt, ông hi sinh cũng quá lớn rồi!”

Giang Chu vỗ vỗ vai cậu ta: “Nhưng mà biện pháp này chỉ trị ngọn chứ không trị gốc, hiểu không?”

Quách Vĩ sừng sốt một chút: “Vậy tôi phải làm sao bây giờ?”

“Tôi chỉ giúp ông đẩy quả bóng rổ này đi, khi ông ra ngoài thì tìm một chỗ rồi nói rõ ràng với Dương Hân đi.”

“Chẳng may...chẳng may Dương Hân trách tôi thì sao?”

“Tôi thấy bà chị này cũng không phải người không nói đạo lý đâu, cô ấy sẽ hiểu thôi.”

“Được rồi.”

Quách Vĩ hít sâu một hơi, nhìn về phía đám người: “Chúng ta ăn xong rồi, đi xuống thôi?”

Dương Hân gật đầu: “Được, đi xuống thôi.”

Mấy người đứng dậy, lần lượt chuẩn bị rời khỏi phòng.

Đúng lúc này, Giang Chu nhìn về phía Quý Văn Yển.

“Yển béo, à nhà, Văn Yển, chúng ta trò chuyện thêm một lát đi, để họ đi trước nhé?”

Quý Văn Yển cắn môi, ánh mắt lập lờ: “Trò chuyện riêng à? Vậy không hay lắm đâu!”

“Ồ, vậy thì tôi, tôi còn đang định nói với chị vài chuyện.”

“Đừng đừng đừng, tôi nói đùa thôi, vậy...Dương Hân, mọi người cứ đi trước đi.”

Dương Hân hơi sững sờ, còn muốn nói cái gì nữa, kết quả là chưa kịp há mồm, thì đã bị Quách Vĩ kéo ra khỏi phòng.

Lúc này, Tô Nam, Sở Ngữ Vi và Mục Tiêu Tiêu đều nhìn chăm chăm vào Giang Chu, trong mắt còn có bi phẫn, khinh bỉ...

Người này... không sợ quá nhiều mỡ sẽ ngấy à?!

Không biết xấu hổ, cặn bã nam!

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại Giang Chu và Quý Văn Yên.

Hai người ngồi đối diện nhau, nhìn vào mắt nhau.

“Anh đẹp trai, có phải cậu muốn theo đuổi tôi không? Tôi cũng không dễ theo đuổi đâu nha.”

Theo đuổi?

Tôi đuổi theo, chị di chuyển nổi không?

Giang Chu ho khan một tiếng: “Tôi và chị chơi một trò chơi nhé, thế nào?”

Quý Văn Yên nhìn không được mà hờn dỗi: “Đám con trai các cậu đều tán tỉnh con gái như vậy à? Động một tí là chơi game?”

“Tôi cũng chưa từng yêu đương, cho nên chỉ biết mấy chiêu này.”

“Chơi cũng được, nhưng cậu đừng nói là thắng thì sẽ hôn tôi nhé, tôi không phải người dễ dãi đâu.”

Giang Chu hít một hơi thật cmn sâu: “Được ... Tuyệt đối không...”

Quý Văn Yên hừ một tiếng: “Vậy cậu nói đi, cậu muốn chơi cái gì?”

“Biến hình!”

“Biến hình?”

Giang Chu gật đầu: “Tôi sẽ đi ra ngoài, một phút sau sẽ trở về với dáng vẻ khác.”

Mặt Quý Văn Yên đầy khó hiểu: “Dáng vẻ khác là sai?”

“Chị không cần hỏi, dù sao nếu chị thắng, thì tôi sẽ theo đuổi chị.”

“Thật không? Cậu đừng nuốt lời nhé.”

Giang Chu gật đầu, kéo cửa đi ra khỏi phòng.

Hắn đi đến trước quầy thu ngân.

“Phòng số 25 sắp đi rồi, mau đi thanh toán.”

“Ồ, được rồi!”

Giang Chu châm điều thuốc, tựa vào cửa rít vài hơi.

Nhưng lúc này, trên tầng trên truyền xuống một tiếng rít gào.

“Tính tiền? Bọn họ mời tôi ăn cơm, tại sao tôi phải trả tiền?”

“Chị tránh ra, tôi muốn tìm người kia, cậu ta đã lừa tôi.”

“Từ xưa đến nay, bản tiểu thư ăn cơm chỉ dựa vào mặt, chưa bao giờ phải trả tiền.”

Chương 178: Tất cả đều cmn tại ông!

Trong một hẻm nhỏ hơi tối.

Quách Vĩ và Dương Hân đứng đối diện nhau.

Gió lạnh thổi qua, làm cho bầu không khí giữa hai người cũng bắt đầu đọng lại.

“Tại sao lại như vậy? Sao lại bắt cô ấy trả tiền?”

Quách Vĩ thở dài: “Chị à, em chỉ mời chị, chứ không mời Quý Văn Yên.”

Dương Hân thấy hơi tức giận: “VẬY em cũng không thể gãi bầy Văn Yên như vậy, cô ấy chỉ hơi tham ăn thôi mà.”

“Nhưng mà lần nào em mời chị đi hẹn hò, thì cô ấy cũng có mặt, ăn còn nhiều hơn cả hai chúng ta, món nào đắt tiền thì gọi món đó.”

“Chị hiểu rồi, cũng vì như vậy, mà hôm nay em mới làm vậy với Văn Yên?”

Quách Vĩ thở dài: “Em chỉ muốn nói là, lần sau chúng ta có thể hẹn hò riêng không?”

Dương Hân nhìn Quách Vĩ: “Lần sau chị sẽ nói với cô ấy, em không cần thiết phải làm như vậy mà.”

“Chị nói còn ít sao? Quý Văn Yên có nghe không?”

“Chị...”

“Nếu như chị là cô ấy, chị sẽ đi theo hết lần này đến lần khác sao?”

Dương Hân yên lặng.

Nếu như cô là Quý Văn Yên, thì cô tuyệt đối sẽ không đi theo người khác để ăn cơm chùa.

Đối với cô mà nói, thì đây là một chuyện rất mất mặt, còn đối những người khác, thì đó cũng là một loại quấy nhiễu.

“Thật ra thì em mời Quý Văn Yên ăn cơm cũng không có gì, chỉ cần cô ta có trợ giúp cho tình cảm của chúng ta là được.”

Quách Vĩ thở dài: “Nhưng mà em hỏi chị, có phải Quý Văn Yên vẫn luôn nói với chị là đừng hẹn hò với em không?”

“Đúng... đúng là cô ấy đã nói như vậy.”

“Giang Chu quả nhiên đã đoán đúng, Giang Chu nói là, nếu cậu ấy là Quý Văn Yên, thì cậu ấy cũng không muốn chúng ta xác định quan hệ yêu đương.”

“Vì sao?”

“Bởi vì chúng ta yêu đương rồi, cô ta nào có cơ gì để đi ăn cơm chùa chứ?”

Sau khi nghe xong, Dương Hân yên lặng một lúc lâu, bỗng nhiên quay người rời đi.

Cô biết, chuyện này là do Quý Văn Yên quá đáng.

Nhưng cô vẫn vô cùng tức giận, Quý Văn Yên không hiểu chuyện, thích chiếm món lợi nhỏ, nhưng dù sao đó cũng là bạn từ nhỏ của cô mà.

Quách Vĩ để Quý Văn Yên ở lại tính tiền thì cũng rất quá đáng.

Cô còn cảm thấy, mình đã nhìn nhầm Quách Vĩ.

Có chuyện gì thì cũng có thể nói chuyện mà, cần gì phải dùng loại thủ đoạn này chứ?

“Dương Hân, chị đi đâu?”

“Chị đi trả tiền cho Quý Văn Yên, quan hệ của chúng ta để nói sau đi.”

Cùng lúc đó, Giang Chu đứng ở ngoài hẻm cũng quay đầu lại.

Dương Hân liếc mắt nhìn Giang Chu một cái, rồi đi qua như kiểu không quen biết.

“Chị có biết bữa cơm này bao nhiêu tiền không?” Giang Chu lẳng lặng nhìn Dương Hân, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Dương Hân quay người, cắn răng nói: “Mặc kệ là bao nhiêu tiền thì tôi cũng tự trả, không liên quan gì đến các cậu.”

“Tự trả? Vậy sao trước kia chị không nói những lời này?”

Quách Vĩ chạy đến: “Trước kia chị ấy cũng nói rồi, nhưng tôi không nói cho chị ấy là bao nhiêu tiền.”

Giang Chu nhìn cậu ta: “Ông không nói, thì sao chị ấy biết con heo kia đã ăn bao nhiêu tiền?”

“Đủ rồi!” Viên mắt Dương Hân đỏ bừng: “Một bữa cơm có thể xài bao nhiêu tiền chứ? Các cậu còn định nhục nhã cô ấy như nào nữa?”

Cùng lúc đó, chung quanh bỗng nhiên có một đám người vây vào xem.

Dù sao nơi này cũng là phố ẩm thực, chung quanh có rất nhiều học sinh sinh viên.

Mà đám người này lại rất thích xem mấy trò náo nhiệt giữa nam và nữ này.

“Có chuyện gì thế nhỉ? Sao mà to tiếng thế?”

“Nghe nói là hẹn hò, cô gái kia dẫn bạn mình theo.”

“À? Chỉ vì chuyện này mà cũng cãi nhau? Ông anh này cũng quá keo kiệt rồi.”

“Đúng thế, dẫn theo một người bạn thì có thể ăn bao nhiêu chứ? Có cần thiết phải cãi nhau không?”

“Người như vậy mà còn đòi tìm bạn gái, nực cười.”

Quách Vĩ nghe thấy những lời nghị luận chung quanh thì lập tức cúi đầu xuống.

Mà Dương Hân thì cảm thấy mình không sai.

Trước kia, cô vẫn có ấn tượng rất tốt với Quách Vĩ, nhưng bây giờ xem ra, cô đúng là đã nhìn nhầm người rồi.

“Tất cả câm miệng, liên quan gì đến các người? Ăn no đừng mơ à?” Giang Chu mắng đám người vây xem một câu, lại nhìn về phía Dương Hân: “Đi thôi, chị đã muốn trả tiền thì đi trả thôi.”

Quách Vĩ ngẩng đầu lên: “Giang Chu, hay là tôi...”

“Ông cmn có tiền trả không? Nếu cô ấy đã muốn thì để cô ấy trả.”

Dương Hân liếc mắt nhìn Quách Vĩ, rồi bước vào nhà hàng.

Lúc này, Quý Văn Yến đang ngồi dưới đất mà khóc lóc ôm xòm.

Dưới cái nhìn của cô ta, thì cô ta chỉ cợ một bữa cơm của bạn bè mà thôi, dựa vào cái gì mà bắt cô ta trả tiền.

Dù có làm to chuyện, thì cô ta cũng là người được mời mà.

Người khác muốn theo đuổi bạn từ nhỏ của cô ta, vậy không cho cô ta ăn no thì làm sao có thể cướp đi?

Cùng lúc đó, Dương Hân đi vào, kéo Quý Văn Yến dậy.

“Dương Hân, bà về rồi?”

“Văn Yến, được rồi, đừng khóc, hết bao nhiêu tiền để tôi trả cho bà.”

Dương Hân móc ví tiền của mình ra, chuẩn bị trả tiền.

Chương 179: Tất cả đều cmn tại ông! (2)

Quý Văn Yến thì cảm thấy mình vẫn rất ủy khuất, nhất thời lại gào khóc to hơn.

“Dương Hân, bà ngàn vạn lần đừng yêu đương với tên Quách Vĩ kia.”

“Tôi đã nói rồi, chỉ có tình cảm chị em chúng ta là thật thôi, còn lại đều là giả hết.”

“Tên đó còn dám gài bẫy cả tôi, sau này tuyệt đối sẽ không tốt với bà đâu.”

Dương Hân gật đầu, nói mình biết rồi.

Sau đó, cô quay sang nhìn nhân viên phục vụ, để họ mang biên lai đến.

Lúc này, đám người vây xem ở bên ngoài vẫn chưa rời đi.

Bọn họ đều ở đây để hóng hớt, muốn xem chuyện này sẽ phát triển ra sao.

Một cô gái có thể ăn bao nhiêu?

Cùng lắm cũng chỉ hết 500 đồng thôi.

Vậy mà ông anh kia cũng cần phải trốn sao?

Nhưng mà đây là con gái chứ không phải quả bóng rổ thật à?

Trong tiếng nghị luận của mọi người, nhân viên liền đưa hóa đơn ra.

“Xin chào, tổng cộng 3800 đồng, tiền mặt hay là quẹt thẻ?”

“Bao...bao nhiêu...ơ?”

“3800 đồng!”

Dương Hân sửng sốt, tay cầm ví tiền lập tức cứng đờ.

3800 đồng???

Cô còn tưởng rằng mình nghe nhầm.

Vì vậy đã thận trọng mà hỏi lại một caia.

Kết quả vẫn không có gì bất ngờ, vẫn là 3800 đồng.

Nhưng phí sinh hoạt một tháng của cô chỉ có 800 đồng, trong ví cô bây giờ còn không đủ số lẻ ý chứ!

“Chỉ một bàn đồ ăn mà đắt như vậy sao?”

Nhân viên phục vụ liên tục nói xin lỗi: “Những món kia đã được thanh toán rồi, chỉ hết 500, còn 3800 là tiền hải sản riêng.”

Dương Hân quay đầu, nhìn về phía menu ở trên tường đối diện.

Cua hơn 1 cân trở lên, 600 đồng một con.

Cô nhớ Quý Văn Yến đã gọi tận hai con.

Đáng sợ nhất là tôm hùm, dĩ nhiên tận 1200 đồng.

Còn mấy thứ linh tinh khác nữa, cộng lại 3800 không sai chút nào.

Cho đến bây giờ, Dương Hân cũng chưa bao giờ ăn loại hải sản này.

Dù sao hoàn cảnh gia đình cô cũng khá bình thường, không có năng lực tiêu phí như vậy.

Cho nên, cô còn tưởng những món này chỉ có giá như ngao sò ốc hến gì đó thôi.

Nhưng Quý Văn Yến dĩ nhiên lại ăn hết 3800 đồng.

Mà cô chỉ có 500 đồng trong ví.

Nói cách khác, cô còn không trả nổi số lẻ.

Giờ phút này, cô đã hiểu tại sao bạn của Quách Vĩ lại muốn làm như vậy.

Người ta mời khách ăn cơm chỉ tốn có 500 đồng, một người khách được mời gọi thêm một hai món cũng không có gì quá đáng, nhưng lại gọi thêm tận hơn ba ngàn đồng, vậy thì còn có thể giải thích thế nào?

Nói Quý Văn Yến chỉ là tham ăn?

Nói Quý Văn Yến chỉ là không hiểu chuyện?

Nói Quý Văn Yến chỉ đi theo mình, không nên phải trả tiền?

Dương Hân đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật nực cười.

Mình dựa vào cái gì để tức giận Quách Vĩ chứ?

Nếu đổi lại là cô gặp phải chuyện như vậy, thì cô cũng sẽ tức điên người!

Nhưng Quách Vĩ và bạn bè lại không nói một câu nào quá với cô cả.

Trái lại thì bản thân cô, còn cảm thấy mình không sai dưới sự ồn ào của người khác.

Đây có phải là rất nực cười không?

Giờ phút này, cô muốn tìm cái lỗ để chui vào rồi!

Cùng lúc đó, đám sinh viên đang hóng hớt ở bên ngoài cũng sợ ngây người.

Bọn họ nhìn quả bóng rổ kia, trong lòng lập tức thấy sợ hãi.

“3800? Con bà nó, ăn cơm chùa mà cũng có thể lên đến cảnh giới này sao?”

“Phí sinh hoạt một tháng của tôi chỉ có 1000 thôi, cô bé này là heo à?”

“Có lẽ cái bụng kia cũng là ăn cơm chùa mới có đấy.”

“Quá kỳ lạ rồi, nếu như là tôi, tôi cũng sẽ không thanh toán đâu.”

“Đây là yêu đương hay là chăn heo?”

“Tôi còn tưởng chỉ có vài trăm đồng, xem ra cũng không thể trách ông anh kia được.”

“Đương nhiên không thể, tôi ghét nhất là loại người ăn chùa như này.”

Quý Văn Yên nghe thấy những lời này của mọi người thì lập tức lộ vẻ ngang ngược, nhưng cô ta cũng không nói gì, mà chỉ dùng ánh mắt đe dọa mọi người.

Cô ta là một mỹ nữ hơi béo chứ không phải heo! 3800 thì làm sao vậy?

3800 cũng không có mà còn đòi yêu đương à?

“Dương Hân, bọn họ mắng tôi kia, bà mau thanh toán đi, rồi chúng ta đi thôi.”

Dương Hân yên lặng một lát rồi mới mở miệng: “Văn Yên, vì sao bà lại gọi mấy thứ đắt như vậy?”

Quý Văn Yên sững sốt: “Có người mời mà, đương nhiên phải ăn những món đó rồi, dù sao mình cũng có mất tiền đâu.”

“Nhưng người ta cũng không mời bà mà?”

“Chúng ta là bạn thân từ nhỏ, bà sẽ không trách tôi chứ?”

“Tôi...”

Quý Văn Yên hơi tức giận: “Mau trả tiền đi, đám người này đáng ghét quá.”

Giang Chu nhìn đến đây thì nhin không được mà thở dài.

Hắn cảm thấy Dương Hân là một người tốt.

Nếu như có thể ở cùng một chỗ với Quách Vĩ, thì hẳn nhất định sẽ chúc phúc cho hai người.

Chỉ là Quý Văn Yên này thật cmn đáng ghét.

Người này giống như một con ký sinh trùng bám lên người bạn thân từ nhỏ vậy, nó đang không ngừng hấp thu dinh dưỡng, lại còn cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Chương 180: Tất cả đều cmn tại ông! (3)

Giang Chu bắt đặc dĩ, châm điều thuốc lên rồi móc thẻ ngân hàng của mình ra, nhét vào trong tay Quách Vĩ.

“Giang Chu, ông làm gì vậy?”

“Tôi biết, ông không muốn để cô ấy khó xử.”

Giang Chu tiến lại gần bên tai Quách Vĩ, thì thầm vài câu.

Quách Vĩ nghe xong liền sững sốt một lúc lâu.

Sau đó, cậu ta cắn răng, bước vào trong nhà hàng.

“Dương Hân, đây là thẻ ngân hàng chị để quên ở chỗ em, em mang đến trả chị đây.”

Quách Vĩ đi qua, nhét tấm thẻ của Giang Chu vào trong tay Dương Hân.

Dương Hân giật nảy mình mà nhìn Quách Vĩ, hai viên mắt liền đỏ lên.

“Không được, không thể...”

“Nơi này rất nhiều người, chị cứ thanh toán đi rồi chúng ta đi trước.”

Quách Vĩ nắm tay cô, sau đó giúp cô quẹt thẻ.

Nhân viên phục vụ nói câu hoan nghênh lần sau quang lâm, liền quay người về sau quầy.

Dương Hân khóc, cô không biết vì sao mình lại khóc, nhưng bây giờ cô thật sự rất cần khóc một lúc.

“Quách Vĩ, trước kia cô ấy cũng như vậy sao...?”

Quách Vĩ chép miệng một cái: “Ừm, nhưng không ác như ngày hôm nay thôi.”

Dương Hân cắn chặt môi: “Vậy hôm trước chúng ta đi ăn thì sao?”

“Hai chúng ta ăn 200, riêng cô ta ăn hết 300.”

Chín giờ tối, khu đại học đèn đuốc sáng trưng.

Dương Hân trả thẻ xong thì bị Quý Văn Yên lôi đi.

Cô cũng không nói gì cả, cũng không nói xin lỗi, bởi vì cô cảm thấy mình không có cách nào đối mặt với Quách Vĩ.

Bây giờ cô chỉ muốn trở về, để nói chuyện với Quý Văn Yên.

Lúc này, Giang Chu và Quách Vĩ lại tìm một quán nướng đêm.

Sau vài chai bia thì cả hai bắt đầu mắt lớn trừng mắt nhỏ.

“Giang Chu, ông cmn cười cái rắm gì?”

Giang Chu cười không ngừng được: “Tôi chỉ bỗng nhiên cảm thấy là, ông rất giống với một tên bạn cùng phòng của tôi.”

Quách Vĩ đã sắp tức chết rồi: “Bạn cùng phòng nào?”

“Tên đó lên đại học thì trở thành máy giặt quần áo tự động, còn ông thì cmn biến thành tên chăn heo.”

“Tôi cho ông biết, không được nói chuyện này cho ai biết.”

Giang Chu miễn cưỡng lắm mới nín cười: “Tôi hỏi ông, ông và Dương Hân chuẩn bị làm gì?”

Quách Vĩ thở dài: “Tôi làm sao biết được, khi cô ấy đi cũng chẳng nói câu nào.”

“Thế nhưng chắc chắn cô ấy đã hiểu những chuyện ghê tởm của Quý Văn Yên.”

“Đại khái là vậy...”

“Nói cho cùng thì bà chị Dương Hân này cũng rất tốt, tôi thấy cô ấy cũng thích ông đấy.”

Hai mắt Quách Vĩ lập tức sáng lên, nhưng lại ảm đạm xuống: “Vậy thì sao chứ, bây giờ chẳng phải đã cãi nhau to rồi sao?”

Giang Chu rít một hơi thuốc lá: “Ông không cảm thấy đây là chuyện tốt à?”

“Sao lại thành chuyện tốt rồi?”

“Nếu như cô ấy nghĩ thông, thì ông sẽ có thêm một người bạn gái, lại ít đi một con heo ăn chùa.”

Quách Vĩ thấy rất phiền não: “Đừng nói chuyện này nữa, 3800 kia, chờ tháng sau tôi xin tiền gia đình rồi sẽ trả cho ông.”

Giang Chu bĩu môi: “Thôi đi, hạng mục của tôi chuẩn bị mở rộng ở bên đại học công nghệ thông tin, ông đi làm công cho tôi trả nợ đi.”

“Vậy cũng được, giờ nói về chuyện của ông đi.”

“Chuyện của tôi?”

“Giờ ông và Sở Ngữ Vi ra sao rồi?”

“Bọn tôi chẳng có gì cả, nhưng con bé này nói là muốn theo đuổi tôi, tôi từ chối rồi.”

Quách Vĩ mở to mắt mà nhìn, trên mặt viết đầy không tin: “Đây thật sự là phong thủy luân chuyển mà.”

Giang Chu uống hớp bia: “Nhưng tôi còn có một bảo bối, bây giờ lại không để ý đến thôi.”

“AI thế? Sao tôi không biết?”

“Là một tiểu phú bà trong lớp bọn tôi, ông làm sao mà biết được.”

Quách Vĩ suy nghĩ lại một chút: “Ông thật sự thích người ta à?”

“Đó là đương nhiên, tôi yêu cô ấy hai kiếp rồi.”

“Vậy tại sao cô ấy bỗng nhiên không để ý đến ông rồi?”

Giang Chu thở dài: “Chính là vì thấy tôi liếc mắt đưa tình với cô gái khác thôi.”

“Đáng đời!”

“Đúng, đáng đời, dù sao cận bã nam cũng có nỗi khổ của cận bã nam mà.”

Sau khi nghe xong, Quách Vĩ không khỏi thấy thoải mái hơn: “Sau này nhớ phải nói cho tôi biết những tin tức như vậy, để tôi vui vẻ một chút.”

Giang Chu ném một viên lạc qua, kết quả bị Quách Vĩ nuốt gọn.

Lúc này, Giang Chu mở điện thoại di động ra xem một chút.

Phùng Tư Nhược vẫn không liên hệ với hắn.

Nhưng trái lại thì Tô Nam và Sở Ngữ Vi đều gửi tin nhắn qua.

Sở Ngữ Vi: Bạn thật là quá đáng! Nếu như bạn thích người mập mạp, thì mình cũng có thể liều mạng ăn mà!

Tô Nam: Tôi đốt váy lolita rồi, bởi vì anh quá kinh tởm!

Giang Chu đọc đến đây, nhất thời nổi giận.

Đáng chết, tất cả đều là vì tên Quách Vĩ này, khiến cho mình không được xem nhảy múa nữa rồi!

“Đi, đi về thôi!”

Quách Vĩ sửng sốt: “Đi đâu?”

Giang Chu cầm chai bia lên: “Trở về khách sạn uống tiếp, dù sao đêm này cũng không còn hạng mục giải trí kia rồi.”

“Tôi nay ông còn có hạng mục vui chơi gì à?”

“Tôi vốn định xem nhảy múa ca hát, sau đó vụng trộm chui vào chăn của Sở Ngữ Vi, bây giờ thì hoàn toàn xong đời rồi.”

Quách Vĩ phải mộng đi theo: “Giang Chu, ông muốn đi theo tinh thần cận bã nam này đến cùng à?”

Giang Chu bĩu môi khinh thường: “Tôi vẫn cảm thấy, tôi cmn là một người đàn ông tốt.”

“Nếu như ông là đàn ông tốt, thì tôi chính là Ultraman!”

Hai người vừa trò chuyện vừa đi về khách sạn, sau đó lại mua thêm một két bia mang lên phòng, uống đến mơ mơ màng màng rồi ngủ.

Nhưng mà người ngủ không phải Giang Chu, mà là Quách Vĩ.

Con hàng này ngáy quá to, giống như công nông đang chạy bên tai vậy.

Giang Chu không thể nào chịu nổi, liền ôm gối đi ra khỏi phòng.

Giờ này vẫn còn sớm, nên đi gõ cửa gian phòng nào đây?

Chương 181: Ôn ào quá!

Giang Chu đứng ở trước cửa phòng 303, bắt đầu gõ cửa.

“Thí chủ, mời mở cửa sau cho bản tăng.”

“Hai vị thí chủ? Hai người đã ngủ chưa?”

Không lâu sau, Mục Tiêu Tiêu khoác áo choàng tắm đi ra mở cửa.

Nhưng mở thì mở, bên trong vẫn cài xích sắt.

“Ông chủ, anh muốn làm gì?”

Giang Chu sờ mũi một cái: “Tôi đến thị sát điều kiện ăn ở của nhân viên.”

Tô Nam lộ khuôn mặt nhỏ nhắn: “Khi đặt phòng đã chọn những phòng giống nhau rồi, giờ còn xem cái gì?”

“Đây...đây là khảo sát thực địa, càng có thể hiểu rõ hơn, đây là tôi quan tâm cho nhân viên.”

Tô Nam đóng cửa lại, bỏ xích sắt ra, lại mở cửa ra lần nữa.

Khóe miệng Giang Chu cong lên, chui vào trong phòng.

Lúc này, hai cô bé đang mặc áo choàng tằm màu trắng tinh mà khách sạn chuẩn bị.

Hai đôi chân nhỏ trắng như tuyết đứng trên mặt đất.

Trên bàn trà còn có vỏ của nửa quả sầu riêng, cùng với một loại mùi khó nói lên lời.

“Đã chuẩn bị tư liệu cho chủ nhiệm Trần xem chưa?”

“Chuẩn bị xong rồi, một phần cho chủ nhiệm Trần, một phần thì giữ lại.”

Giang Chu ngồi xuống ghế sa lon: “Tốt, nhưng tôi còn có chuyện muốn nói với hai người.”

Tô Nam liếc nhìn Giang Chu một cái: “Không được, nếu anh muốn ngủ ở chỗ này, thì tôi sẽ nói cho chị Hàn và bạn học Phùng biết.”

“Cô nghĩ gì thế? Tôi là loại ông chủ vô lương đó sao?”

Giang Chu xoa mồ hôi lạnh trên trán: “Tôi muốn nói chuyện liên quan đến chuyện gặp chủ nhiệm Trần ngày mai.”

Mục Tiêu Tiêu ngồi lên giường: “Vị chủ nhiệm Trần này cũng quá kiêu ngạo, tôi cũng thấy hơi sợ.”

“Ừm, tôi cũng đang muốn nói đến nguyên nhân của chuyện này đây.”

“Đó không phải do vấn đề tính cách sao? Còn có nguyên nhân gì?”

Giang Chu móc phong thư ở trong túi ra: “Vị chủ nhiệm Trần kia, và chủ nhiệm Nghiêm của chúng ta là bạn cũ, bà ấy cũng không kiêu ngạo, mà là có oán hận với chủ nhiệm Nghiêm.”

Hai cô bé nghe thấy câu này thì đôi mắt lập tức sáng lên.

Có trò vui rồi!

Trước khi đi ngủ, hóng hớt những chuyện này là sướng nhất.

“Vì sao lại oán hận?”

“Bởi vì chủ nhiệm Nghiêm của chúng ta đã từng bỏ bà ấy để cưới một người khác, cho nên bà ấy nhất định sẽ nhằm vào

chúng ta.”

Tô Nam khẽ nhú mày: “Vậy chúng ta đi không một chuyến rồi à?”

Giang Chu giơ phong thư lên: “Rốt cuộc có uổng công hay không, thì phải xem hiệu quả của phong thư này.”

“Đây không phải phong thư anh viết hôm trước sao?”

“Đúng thế, tôi đã viết một phong thư tình thay cho Lão Nghiêm, ngày mai sẽ đưa cho chủ nhiệm Trần xem.”

Tô Nam và Mục Tiêu Tiêu đều kinh ngạc: “Anh cũng quá xấu xa rồi đấy.”

Giang Chu trợn trắng mắt: “Lá thư này không phải là viết lung tung, là viết những lời trong lòng của chủ nhiệm Nghiêm mà thôi.”

“Sao anh biết trong lòng chủ nhiệm Nghiêm nghĩ gì?”

“Hai người không nhìn thấy dáng vẻ ngày đó của chủ nhiệm Nghiêm thôi, rõ ràng là tình cũ chưa hết mà.”

Mục Tiêu Tiêu và Tô Nam liếc mắt nhìn nhau.

Nếu quả thật là tình cũ chưa hết, vậy chưa chắc sẽ hỏng việc.

Có lẽ phong thư này thật sự có thể để chủ nhiệm Trần nhớ chút tình xưa.

Tô Nam nghĩ đến đây, lại nhớ đến nội dung trong lá thư.

Anh thổi gió đêm qua cho em, vậy có tính là chúng ta đang trong vòng tay của nhau không?

Câu từ này quá đẹp.

Tuy chủ nhiệm Trần đã 50 tuổi, nhưng cũng không chịu nổi những lời này chứ?

“Được rồi, chuyện chính đã nói xong, giờ làm chuyện bất chính thôi.”

Tô Nam lập tức hiện lên vẻ cảnh giác: “Anh lại đang suy nghĩ thứ xấu xa gì?”

Giang Chu đứng lên: “Tôi muốn xem nhảy múa, loại cần phải trả phí ấy.”

Nửa phút sau, Giang Chu bị đuổi ra ngoài cửa.

Tô Nam còn tiện tay ném cái lỗ tai mèo bị bể thành hai phần kia vào người hắn.

“Cô bé này quá đáng thật, mình cũng không phải không trả tiền mà.”

“Tất cả đều do quả bóng rổ mập mạp kia, biết thế thì để Quách Vĩ tự sinh tự diệt rồi.”

Giang Chu hết sức phiền muộn, liền châm điếu thuốc lên hút vài hơi.

Phòng mình thì không thể về rồi, tên nhãi Quách Vĩ kia ngáy còn kinh hơn cả công nông, nếu tên này về cùng Dương Hân thì tốt rồi, vậy sẽ không còn những chuyện rắc rối phía sau nữa.

Lựa chọn duy nhất của hắn bây giờ, chính là đi qua phòng của Sở Ngữ Vi.

Nhưng nếu như mình chủ động gõ cửa, thì sẽ có vẻ như mình đang liếm.

Cho nên chủ động là tuyệt đối không thể chủ động.

Hắn nhất định phải làm cho Sở Ngữ Vi mời hắn vào phòng.

Vì vậy, Giang Chu chạy xuống đại sảnh tầng một, trò chuyện với nhân viên phục vụ ở sau quầy một lát, nhờ cô gái này ba phút nữa thì gọi điện thoại lên phòng của Sở Ngữ Vi.

Chỉ cần nói một câu, nhân viên công tác muốn kiểm tra thiết bị phòng cháy chữa cháy một chút.

Sau khi nhờ vả xong, Giang Chu liền chạy lên tầng, bắt đầu giả vờ ngủ ở trên ghế dài trong hành lang.

Một lát sau, quả nhiên Sở Ngữ Vi đi chân trần ra ngoài, nàng mặc đồ ngủ chính mình mang theo.

Nơi cổ áo là một mảnh trắng nõn như tuyết.

“Nào có kiểm tra phòng cháy chữa cháy gì chứ?”

Sở Ngữ Vi ngó đầu ra nhìn hai vòng, bỗng nhiên lại phát hiện ra Giang Chu ở ngoài này.

Chương 182: Ôn ào quá! (2)

Lúc này, Giang Chu vẫn đang khoanh tay, giả vờ ngủ ở trên ghế dài.

“Giang Chu?”

“Sao Giang Chu lại ngủ ở đây nhỉ...”

Sở Ngữ Vi chạy vào phòng lấy dép, rồi vội vã chạy ra.

Đầu tiên, nàng dùng tay đẩy đẩy Giang Chu vài cái.

Thế nhưng đẩy đi đẩy lại, Giang Chu vẫn cứ không tỉnh dậy.

Vì vậy, nàng liền hơi cắn môi, đi lên hôn vào mặt Giang Chu một cái.

Sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng liền đỏ lên, toàn thân cũng bắt đầu khản trương.

Giang Chu sẽ không tỉnh chứ?

Gọi đều không tỉnh dậy, hôn một cái cũng sẽ không tỉnh đâu nhỉ?

Cùng lúc đó, Giang Chu đang cười nhạt trong lòng.

Con bé chết tiệt này, thấy ông đây ngủ say liền xông lên chiếm tiện nghi.

Sao trước kia lại không phát hiện ra nhỉ?

Chẳng trách lần từ bệnh viện về, miệng của mình luôn khô khốc như vậy!

Lần đó là hấn ngủ thật.

Cũng không biết cô bé này đã làm những chuyện quá đáng đến mức nào!

“Giang Chu, bạn dậy đi! Đừng ngủ ở nơi này!”

Giang Chu từ từ mở mắt ra: “Ừm...Ngữ Vi, tại sao bạn lại ở đây?”

Khuôn mặt Sở Ngữ Vi đỏ lên, nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh:
“Lời này phải để mình hỏi mới đúng, tại sao bạn không ngủ ở trong phòng?”

“Ồ, trong phòng quá ồn, mình không ngủ được!”

“Quá ồn?” Sở Ngữ Vi không hiểu lắm.

Vì vậy, Giang Chu đưa tay chỉ chỉ về phía phòng của mình.

Sở Ngữ Vi nghiêng tai lắng nghe, một tiếng ngáy rung trời nhất thời xuyên qua cửa phòng.

“Ai ở bên trong? Đó không phải là phòng của bạn sao?”

“Là Quách Vĩ, tên này cãi nhau với Dương Hân, nên gọi mình đi uống rượu, uống xong thì thành ra như vậy đây.”

Sở Ngữ Vi hừ một tiếng: “Vậy Dương Hân và Quý Văn Yên kia đâu?”

Giang Chu sắc mặt một cái: “Bạn thật sự cho rằng mình có hứng thú với quả bóng rổ kia à? Mình chỉ giữ chân cô ta lại, để cho cô ta tính tiền mà thôi.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, bạn không tin thì mai có thể hỏi A Vĩ.”

Sở Ngữ Vi cười ngoác miệng ra: “Mình biết ngay bạn sẽ không thích loại hình đó mà...”

Giang Chu thở dài: “Nhưng giờ mình không có chỗ ngủ, Quách Vĩ giày vò mình đến sắp điên rồi.”

“Vậy làm sao bây giờ? Hay là thuê thêm một phòng?”

“Không có thể căn cước, thuê kiểu gì?”

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu, do dự vài giây rồi mở miệng:

“Vậy... hay là bạn ngủ tạm ở phòng mình một đêm?”

Giang Chu giả vờ chống cự: “Chuyện này không hay lắm đâu? Dù sao chúng ta cũng chỉ là bạn học...”

“Mình cũng không thể để bạn ngủ ở ngoài này được, sẽ bị cảm lạnh...”

“Vậy được rồi, nhưng bạn không được làm chuyện xằng bậy nhé? Mình vẫn còn trong trắng đấy.”

Sở Ngữ Vi nhớ lại nụ hôn trộm vừa rồi thì gò má lập tức đỏ lên: “Cái này...cái kia... mình biết rồi, mình sẽ ngủ ngoan, được chưa?”

Giang Chu yên lặng một lát: “Nếu đã vậy, mình sẽ tin bạn một lần.”

“Nhưng mà bạn cũng không thể làm chuyện xằng bậy, có được hay không?”

“Chuyện này mình không thể cam đoan được, để xem thế nào đã.”

Giang Chu ném lại câu nói này, rồi nghênh ngang đi vào phòng của Sở Ngữ Vi.

Cùng lúc đó, Sở Ngữ Vi len lét nhìn bốn phía, khi xác định hành lang không có ai, thì nàng mới len lút đi vào phòng.

Trong phòng rất tối, trời tối mà còn không bật đèn.

Mặc dù thỉnh thoảng vẫn có tiếng xe cộ qua lại ở bên ngoài, nhưng trong phòng cũng coi như là yên tĩnh.

Hai người nằm trên một cái giường, một người nằm một bên, lặng im một lúc lâu.

Một lát sau, Sở Ngữ Vi nghiêng người sang, nhìn Giang Chu trong bóng đêm.

Sau đó lại mượn ánh sáng hắt vào từ cửa sổ, mà đảo mắt qua gò má của Giang Chu.

“Giang Chu...”

Giang Chu quay đầu: “Có chuyện gì?”

“Bạn đang nghĩ gì thế?”

“Bạn đang nghĩ gì, mình cũng nghĩ cái đó.”

Sở Ngữ Vi sợ hết hồn, vội vàng kéo chăn lên: “Bạn...cái tên bại hoại này!”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Nếu bạn không nghĩ nhiều, thì sao biết mình nghĩ gì?”

“Minh... mình không suy nghĩ nhiều...”

Sở Ngữ Vi ló đầu ra khỏi chăn, chỉ để lộ đôi mắt sáng rực.

Đây là lần đầu tiên nàng nằm cùng một giường với một người con trai.

Không biết vì sao, mà trái tim nhỏ của nàng vẫn luôn nhảy loạn lên, đôi chân ở trong chăn cũng muốn động đậy một chút, nhưng lại không dám động.

Bởi vì nàng sợ sẽ đụng phải Giang Chu, nhưng lại thấy có chút mong đợi, không biết mình đụng phải thì Giang Chu sẽ có phản ứng ra sao.

Cùng lúc đó, Giang Chu bỗng nhiên lấy điện thoại di động của mình ra, vừa rồi hẳn đã cảm giác được, cái đồ chơi này vẫn đang rung rung, khiến cho hẳn hơi khó chịu.

Vừa mở ra xem, quả nhiên là có tin nhắn.

“Vì sao không giao đồ ăn cho tôi?”

“Tôi lại đặt hàng, cậu có giỏi thì đi qua đập cửa sổ nhà tôi đi!”

“Tôi nhất định sẽ mua hạng mục này của cậu, nếu cậu không bán, thì tôi sẽ tiêu diệt cậu.”

“Được rồi, tôi quyết định tăng giá lên 15 triệu, cậu hài lòng chưa?”

Giang Chu không cần nhìn cũng biết đây là tin nhắn của Doãn Thư Nhã.

Hắn liền vươn tay gõ ba chữ.

Bệnh thần kinh!

Sau đó liền gửi qua.

Chương 183: Ôn ào quá! (3)

“Tin nhắn của ai thế?”

“Của một phú bà, muốn dùng 500 ngàn để bao nuôi mình, nhưng bị mình từ chối.”

“Năm trăm ngàn? Nhiều thế, bạn có thể từ chối sao?”

Giang Chu bỗng nhiên quay người về phía nàng: “Mình đẹp trai như vậy, ít nhất cũng phải một triệu một tháng mới được.”

Sở Ngữ Vi sợ hết nào: “Hừ...tự luyện!”

“Bạn đỏ mặt làm gì?”

“Quá gần, sợ hãi...”

...

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu gần trong gang tấc thì bắt đầu khẩn trương, nàng lặng lẽ rút vào trong chăn, chỉ để lại đôi mắt sáng như sao kia.

“Sở Ngữ Vi, mình cảm thấy, hình như bạn đang chờ mong thứ gì đó thì phải?”

“Nói vậy, mình... mình... mình không chờ mong cái gì cả...”

“Con người của mình không có ưu điểm gì, ngoài chuyện có thể nhìn thấu lòng người.”

“Không có, mình không có, bạn...bạn đừng tiến lại quá gần.”

Giang Chu nghe thấy âm thanh run rẩy của Sở Ngữ Vi, thì lại nhin không được mà tiến lại gần hơn một chút.

Nhưng bởi vì hai người đã nằm rất gần, nên chân của hắn đã trực tiếp chạm vào bàn chân nhỏ lạnh như băng của Sở Ngữ Vi.

Tình cảnh này, khiến cho Sở Ngữ Vi ngơ ngẩn cả người.

Nàng còn chưa từng dặt tay ai, làm sao có thể trải qua loại chuyện này chứ.

Nhưng không ngờ là, một giây tiếp theo, Giang Chu bỗng nhiên quay người, trở lại góc giường bên kia.

“Cũng không sớm nữa rồi, ngủ đi.”

“Hả???????”

Giang Chu đưa lưng về phía nàng, thăm cười lạnh một tiếng.

Muốn làm bạn gái mình mà mình còn không bằng lòng.

Cho rằng mình là người dễ dàng từ bỏ nguyên tắc làm người sao?

Mình sẽ không vì xúc động nhất thời mà bị trói lại trên một cái cây!

Sáng sớm hôm sau, Quách Vĩ mặt đầy mờ mịt mở cửa phòng ra.

Cậu ta nhớ kỹ, rõ ràng hôm qua mình và Giang Chu cùng trở về.

Mình ngủ một giấc cũng không tệ, nhưng sao tỉnh dậy thì Giang Chu lại mất tích rồi?

Cậu ta mở cửa phòng, đi ra ngoài dạo một vòng, định tìm người hỏi một chút.

Đúng lúc này, cửa phòng của Sở Ngữ Vi mở ra.

Giang Chu trực tiếp bị ném ra ngoài, đi chân trần đứng ở hành lang.

“Bạn là tên chết tiệt, rõ ràng cũng ngáy rất to, quá ồn ào.”

Sở Ngữ Vi hừ một tiếng, thở phì phò rồi sập cửa lại.

Giang Chu chép miệng một cái: “Bạo lực như vậy, sau này có ai dám rước bạn về chứ?”

Quách Vĩ nhìn thấy cảnh này thì hết sức choáng váng.

Mình vừa mới nhìn thấy cái gì?

Mình vừa mới nghe thấy cái gì?

Thế mà Giang Chu lại đi ra từ phòng của Sở Ngữ Vi?

Sở Ngữ Vi lại còn oán giận Giang Chu ngáy to??

“Giang Chu... ông...ông lại ngủ chung với hoa khôi?”

Giang Chu ngẩng đầu lên: “Làm sao? Chưa từng thấy à?”

Quách Vĩ mãi vẫn không thể bình tĩnh lại: “Tôi chỉ không dám tin vào hai mắt của mình thôi.”

“Đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ tá túc nhờ một đêm thôi.”

“Ban đầu, Ninh Thái Thần cũng nói như thế khi đi vào ngôi miếu đồ nát, nhưng tên đó lại làm nhiều hơn những gì đã nói nhiều.”

Nhắc tới chuyện này, Giang Chu liền nổi giận: “Còn không phải do ông lấp công nông vào trong họng à, tôi không tìm Sở Ngữ Vi thì ngủ kiêu gì?”

Quách Vĩ mắng to một câu đánh rắm: “Tôi ngủ không ngáy chút nào, ông đừng kiểm soát.”

“Ai nói cho ông biết là mình không ngáy?”

“Đương nhiên là tôi tự có cảm giác như vậy rồi.”

Giang Chu chán chả buồn nói, liền đi vào nhà bắt đầu thay quần áo.

Hôm nay là thời gian gặp mặt chủ nhiệm Trần, hẳn phải ăn mặc chỉnh chu một chút.

Cố gắng bắt được thị trường bên đại học công nghệ thông tin này, để nối liền một đường giữa hai điểm.

Như vậy, nghiệp vụ giao đồ ăn của hắn có thể đẩy ra ngoài trường rồi.

Cho nên, đại học công nghệ thông tin này rất quan trọng đối với hắn.

Lúc này, Tô Nam và Mục Tiêu Tiêu cũng đã rời giường.

Hai cô gái đánh răng rửa mặt, tắm rửa xong liền đi đến phòng Giang Chu.

“Ông chủ, đi chưa?”

“Ừm, chuẩn bị một chút rồi đi thôi.”

Tô Nam nhìn một vòng, phát hiện Sở Ngũ Vi không ở đây:

“Bạn học Sở không đi cùng à? Tôi qua gọi cô ấy nhé?”

Giang Chu khoát tay: “Đừng gọi, để cô ấy ngủ bù đi, đêm qua cô ấy ngủ không ngon.”

Tô Nam và Mục Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ khiếp sợ trong mắt nhau.

Tối hôm qua, nhất định đã xảy ra chuyện thì mà hai người không thể nghe được.

Tên khốn khiếp Giang Chu này.

Chui vào phòng hai người thì đã đành, lại còn đi bắt nạt Sở Ngũ Vi nữa.

Quả nhiên là kẻ gian không về tay không mà, ghê tởm đến tột cùng!

Mà lúc này, Quách Vĩ lại làm ra vẻ như ‘biết ngay mà’, khiến cho hai cô gái lại bắt đầu ảo tưởng.

Một lát sau, khoảng tầm 7 giờ sáng.

Mấy người rời khỏi khách sạn, đi đến trường học.

Ánh nắng sáng sớm trải đầy trên mặt đất, gió thu lạnh thổi qua làm những tán cây đung đưa xào xạc.

Chỉ là, không có mấy sinh viên muốn dậy sớm thưởng thức những phong cảnh đẹp đẽ này.

Mấy người cũng đạp trên gió thu tiến vào tòa nhà văn phòng, tìm được phòng giáo vụ.

mà Quách Vĩ thì đã chia tay bọn họ từ cổng trường để đi đến lớp học.

Giang Chu chỉnh sửa lại cổ áo, ống tay áo... sau đó liền gõ cửa đi vào.

Bọn họ đã đến sớm hơn nửa tiếng.

Chủ nhiệm Trần vẫn chưa đến, trong phòng chỉ có một cô gái đang chỉnh sửa hồ sơ.

“Xin chào bạn học, tôi đã hẹn gặp chủ nhiệm Trần ở đây, không biết cô ấy đã đến chưa?”

Cô gái nghe thấy thế liền quay đầu: “Giang... Giang Chu?”

Giang Chu, Tô Nam và Mục Tiêu Tiêu đều sững sờ.

“Dương Hân? Tại sao chị lại ở chỗ này?”

Dương Hân cũng hơi kinh ngạc: “Chị đến trực ban, giúp chủ nhiệm Trần dọn dẹp phòng làm việc, mọi người thì sao?”

Giang Chu gật đầu: “Bọn tôi có một hạng mục muốn hợp tác với trường học.”

“Mọi người không phải sinh viên sao?”

“Đúng thế, sinh viên cũng có thể gây dựng sự nghiệp mà.”

Chương 184: Anh thổi gió đêm qua cho em!

Sau khi trò chuyện với Dương Hân vài câu chuyện không mặn không nhạt xong.

Mấy người liền ngồi trên ghế sa lon chờ một lúc.

Không lâu sau, chủ nhiệm Trần cầm theo túi xách đi vào phòng làm việc.

“Cậu chính là Giang Chu?”

“Chào chủ nhiệm Trần, em là Giang Chu, từ đại học Thượng Kinh.”

Giang Chu đứng lên, giới thiệu bản thân mình và mấy cô gái đi theo.

Chủ nhiệm Trần gật đầu, ngồi xuống bàn làm việc, bắt đầu thu xếp đồ đạc.

Tuy đã 50 tuổi, nhưng trông bà lại không già một chút nào.

Những phụ nữ ở tuổi này đều thích uốn tóc xoăn gù gù đó, nhưng bà vẫn để một mái tóc ngắn nhẹ nhàng thanh thoát.

Chỉ là nơi khóe mắt có vài nếp nhăn, nhưng từ đường nét khuôn mặt, thì vẫn có thể nhận ra, năm đó bà cũng là một mỹ nhân.

Chậc chậc.

Ưu điểm duy nhất của Nghiêm Vi Dân, chính là có ánh mắt tốt.

“Bản kế hoạch của các cậu đâu? Đưa cho tôi xem nào.”

Giang Chu nhìn về phía Tô Nam: “Đưa bản kế hoạch cho chủ nhiệm Trần xem một chút đi.”

“Ồ, được rồi!”

Tô Nam lấy bản kế hoạch đã chuẩn bị từ tối qua ra, đưa cho chủ nhiệm Trần.

Chủ nhiệm Trần mở ra xem một chút: “Tiểu Giang, chủ nhiệm Nghiêm của các cậu vẫn khỏe chứ?”

“Chủ nhiệm Nghiêm rất mạnh khỏe, chỉ là người lớn tuổi, nên thường xuyên nhớ lại chuyện cũ.”

“Nhớ chuyện cũ? Sao lại nói như vậy?”

Giang Chu giả vờ suy nghĩ: “Thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa sổ rồi suy nghĩ xuất thần, nhất là những khi có gió lớn.”

Chủ nhiệm Trần cười nhạo một tiếng: “Không ngờ nhiều năm như vậy rồi, mà ông ta vẫn bị tâm thần như xưa.”

“Đúng vậy, có một hôm trời mưa gió lớn, không biết vì sao chủ nhiệm Nghiêm lại chạy ra ngoài, ngăn cản cũng không ngăn cản được.”

“Vì sao?”

“Em cũng không biết nữa, chỉ thấy chủ nhiệm Nghiêm rất hưng phấn, còn nói làn gió này từ phương nam thổi qua, thật sự là vui buồn thất thường.”

Tô Nam và Mục Tiêu Tiêu nghe đến đây thì không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái.

Tối hôm qua hai người cũng đã xem qua nội dung của bức thư tình kia, cũng biết cái gì gọi là gió từ phương nam, nó chính là làn gió từ đại học công nghệ thông tin thổi qua đại học Thượng Kinh, ứng với một câu kia, em thổi gió đêm qua cho anh.

Ông chủ thật là không biết xấu hổ, lại bắt đầu làm nên.

Làm như vậy, chờ lát nữa lại lấy lá thư tình kia ra để kích thích vị chủ nhiệm Trần này.

Tên này quả thực là biết nắm bắt tâm tư của người khác mà!

Rõ ràng là một căn bã nam, nhưng toàn thân lại treo đầy nhãn hiệu tình sâu.

Thật ra thì chuyện này cũng không có gì kỳ lạ, bởi vì chỉ có đám có EQ cao như vậy mới có thể làm căn bã nam.

Dù sao đám người này luôn luôn tìm được nơi mềm mại nhất trong lòng của người khác một cách dễ dàng.

“Chủ nhiệm, ngài thấy hạng mục này của bọn em thế nào?”

Chủ nhiệm Trần yên lặng một lát: “Vô cùng tốt, mục tiêu rõ ràng, định vị chuẩn xác, là một hạng mục rất tốt.”

Giang Chu nhất thời thở phào một hơi: “Em hy vọng có thể mở rộng qua bên đại học công nghệ thông tin này, để tham gia đại hội đầu tư vào tháng sau.”

“Mở rộng qua bên này có thể để hạng mục của cậu phát triển hơn?”

“Đúng thế, nếu có thể rộng qua bên này, vậy em có thể nói toàn bộ sinh viên trong Thượng Kinh đều sử dụng website của em, nếu như không có đại học công nghệ thông tin, vậy em chỉ có thể nói, chỉ có sinh viên phía bắc thành phố sử dụng website này, chênh lệch này là rất lớn.”

Chủ nhiệm Trần mỉm cười: “Người trẻ tuổi, sao cậu lại vội vàng kiếm tiền như vậy?”

Giang Chu đuổi người: “Tiền là thứ tốt.”

“Yêu đương cũng rất tốt, vì sao không bỏ thời gian khỏi nghiệp này, để hẹn hò nhiều hơn chứ?”

“Mặc dù em đang gây dựng sự nghiệp, nhưng em vẫn đang yêu đương, không hề bỏ lỡ.”

Chủ nhiệm Trần thu hồi nụ cười: “Yêu đương với mấy người?”

Bà lão này bị làm sao vậy?

Tại sao lại kéo chủ đề vào ngõ cụt rồi?

Tình cũ đã hơn 30 năm rồi, mà vẫn còn canh cánh trong lòng sao?

Có vết xe đổ của Nghiêm Vi Dân, Giang Chu không dám nói là có rất nhiều.

“Ah, một người!”

Chủ nhiệm Trần lại cười nhạt lần nữa: “Tôi không tin Nghiêm Vi Dân có thể dạy dỗ ra thứ tốt lành gì.”

Giang Chu sờ mũi một cái: “Vậy em có thể trả lời lại vấn đề vừa rồi một lần nữa không?”

“Vấn đề nào? Vì sao vội vàng kiếm tiền?”

“Đúng thế, em có thể kiếm một cái lý do khác.”

Chủ nhiệm Trần nhấp một ngụm trà: “Nói đi, để xem cậu có thể nói ra hoa ra cành gì.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Em thích một cô gái, nhà cô ấy rất giàu có, nếu như em không nỗ lực kiếm tiền, thì sợ rằng sau này sẽ không có tư cách cưới cô ấy làm vợ.”

“Nghe cậu nói như vậy, thì hình như cậu thích một công chúa đang bị ác long giam cầm à?”

“Không khác nhau là mấy, em chỉ là một dũng sĩ một nghèo hai trắng, nên chỉ có thể tự mình rèn một thanh vũ khí lợi hại

để đi giết rồng thôi.”

Giang Chu nói rất ung dung, nhưng ánh mắt lại rất sắc bén.

Tất cả những thứ này đều rơi vào mắt chủ nhiệm Trần, để cho bà yên lặng một lúc lâu.

Chương 185: Anh thổi gió đêm qua cho em! (2)

Mục Tiêu Tiêu bỗng nhiên chọc Tô Nam một cái: “Ông chủ nói thật hay giả vậy?”

Tô Nam yên lặng một chút: “Tuy người này nói mười câu thì có chín câu là giả, nhưng câu vừa rồi thì chắc là thật.”

“...”

“Vì sao?”

“Em đã từng gặp công chúa điện hạ rồi.”

Tô Nam nhớ lại chuyện vừa xảy ra vài hôm trước.

Giang Chu nói mình không có tiền, cuộc sống này quá khó khăn bla bla...

Ngay sau đó, bạn học Phùng liên vung tay lên, lập tức lấy ra 100 ngàn.

Điều này chứng minh, gia đình Phùng Tư Nhược tuyệt đối không tầm thường.

Công chúa ở đây chính là Phùng Tư Nhược rồi.

Còn vũ khí lợi hại thì chính là hạng mục này sao?

Vậy ác long kia là ai?

Chủ nhiệm Trần khép bản kế hoạch lại: “Tôi không muốn nghe câu chuyện cổ tích của cậu, chúng ta vẫn nên nói chuyện hạng mục đi.”

Giang Chu gật đầu: “Chủ nhiệm có gì muốn hỏi thì cứ nói thẳng.”

“Cậu định phát triển hạng mục này như thế nào?”

“Nhận tiền đầu tư, rồi mở rộng ra toàn quốc, đem giao đồ ăn ngoài thành chuyện thường ngày.”

Chủ nhiệm Trần mỉm cười: “Dĩ tâm không nhỏ nhĩ, nhưng cậu sẽ thực hiện nó như thế nào?”

“Đầu tiên là thực hiện ở các thành phố lớn, rồi bắt đầu mở rộng qua các thành phố nhỏ, ban đầu thì ra tay từ các khu đại học ở thành phố lớn, sau đó sẽ mở rộng ra khu dân cư và ký túc xá.”

“Lòng tham của tên nhóc nhà cậu không nhỏ nhĩ, không sợ ăn no quá sẽ vỡ bụng à?”

Giang Chu nhất thời vỗ ngực một cái: “Dù thành hay bại thì cũng là một lần cố gắng, có tham đến đâu thì cũng chỉ là làm lại từ đầu mà thôi.”

Lời này vừa dứt, chủ nhiệm Trần liền đặt bản kế hoạch qua một bên.

Thật ra thì sinh viên muốn khởi nghiệp cũng là một chuyện rất tốt, bà cũng không phải người không hiểu chuyện.

Nếu như là một người sinh viên khác, thì chắc chắn bà sẽ ủng hộ mạnh mẽ, nhưng tên nhóc này lại không phải là học sinh của trường bà, hơn nữa, chuyện đáng hận nhất là, giáo viên chỉ đạo của tên nhóc này lại là Nghiêm Vi Dân!

Tên nhóc này nói đi nói lại thì cũng chỉ như vậy, với lại, còn có chút mùi vị không biết xấu hổ của Nghiêm Vi Dân năm đó, nên bà càng nhìn càng thấy tức giận, càng không muốn đồng ý.

Nhưng mà Giang Chu là ai?

Hắn là người đã sống hơn 30 năm, skill nhìn mặt đoán chữ lại luyện đến xuất thần nhập hóa, cho nên hắn biết đây là thời điểm quyết định, chỉ cần vượt qua được là sẽ toàn thắng.

Vì vậy, Giang Chu bỗng nhiên đứng dậy, móc lá thư ở trong túi ra.

“Chủ nhiệm, em chợt nhớ ra là, chủ nhiệm Nghiêm đã nhờ em mang một phong thư qua cho ngài.”

“Nghiêm Vi Dân đưa thư cho tôi á?”

Giang Chu gật đầu: “Chủ nhiệm Nghiêm nhờ em giao thư đến tận tay ngài.”

Chủ nhiệm Trần sững sốt một lát, rồi mới từ từ đưa tay lên nhận bức thư.

Giờ phút này, hai người Tô Nam và Mục Tiêu Tiêu đều nín thở.

Bọn họ cũng hiểu, thời điểm quan trọng nhất đã đến rồi.

Chuyến này có thành công hay không, vậy thì phải xem gió đêm mà chủ nhiệm Nghiêm thổi qua rồi!

Chủ nhiệm Trần mở phong thư ra, bắt đầu đọc thầm.

Phương thân ái, em là giấc mộng mà anh lo được lo mất.

Là giấc mộng khiến hồn anh ngất ngây.

Chia tay đã lâu, không biết em có khỏe mạnh không?

Thời gian gần đây anh luôn có một loại xúc động, chính là liều lĩnh đi tìm em.

Loại xúc động này để cho tuổi xuân của anh dâng trào!

Nhưng anh lại không có can đảm để đi tìm người mà anh đã từng tổn thương.

Vì vậy, ngày nào anh cũng suy nghĩ một vấn đề.

Ngày hôm qua, anh thấy một cơn gió đêm từ phía nam thổi qua, nó có phải là hơi thở ấm áp của em không?

Nếu như đúng, vậy anh cũng thổi gió đêm qua cho em, vậy có thể tính là chúng ta đang trong vòng tay của nhau không?

Chờ hồi âm.

Ký tên: Dân yêu em.

...

Chủ nhiệm Trần đọc dòng cuối cùng xong, biểu cảm bỗng nhiên trở nên cực kỳ phức tạp.

“Giang...gg?”

Giang Chu gật đầu: “Chủ nhiệm, em ở đây!”

Chủ nhiệm Trần yên lặng một lát: “Cậu đã xem qua phong thư này chưa?”

“Không có, tuyệt đối không có! Thư của chủ nhiệm giao cho ngài, em nào có lá gan chó đó chứ.”

“Ừm, chẳng qua là...cậu... Cậu vừa nói, ông ấy rất thích chạy đến mấy nơi có gió à?”

Giang Chu gật đầu thật mạnh: “Vâng, vừa có gió là chủ nhiệm Nghiêm liền chạy ra ngoài, em còn tưởng rằng ông ấy muốn chơi đùa.”

Hai mắt chủ nhiệm Trần bỗng nhiên hơi ướt át: “Vậy khi ông ấy chạy ra ngoài thì có nói cái gì không?”

“Hình như là không nói gì cả, nhưng lại chạy nhanh lắm, không ai đuổi kịp cả.”

“Ừm, tôi biết rồi.”

Giang Chu trầm ngâm một lát: “Chủ nhiệm Trần, vậy... ngài có ý kiến gì với hạng mục này không?”

Chủ nhiệm Trần lấy một tờ giấy ở trong ngăn kéo ra, ký tên lên: “Cầm lấy đi, sau này có vấn đề gì thì thể phách người đến đây tìm tôi.”

“Cảm ơn chủ nhiệm.”

“Ừm, các cậu ra ngoài đi, Tiểu Dương cũng ra ngoài nghỉ ngơi một chút đi, tôi muốn yên tĩnh một lát.”

Dương Hân đứng lên, sau đó đi theo mấy người Giang Chu ra ngoài.

Giờ phút này, trong phòng làm việc chỉ còn có một mình chủ nhiệm Trần.

Bà ngồi trên ghế, nhắm mắt lại, yên lặng một lát, mũi bỗng nhiên thấy cay cay.

Anh thổi gió đêm qua cho em, chúng ta có đang trong vòng tay của nhau không...

Chương 186: Anh thổi gió đêm qua cho em! (3)

Bên ngoài tòa nhà, Tô Nam thở phì phò mà nhìn Giang Chu.

“Ông chủ, anh cũng quá xấu xa rồi, lá thư này rõ ràng là giả mà.”

“Giả thì làm sao? Cô cho rằng, trong lòng chủ nhiệm Nghiêm của chúng ta không nghĩ như vậy sao?”

Tô Nam cảm thấy chuyện ông chủ nhà mình làm là rất quá đáng.

Khi chủ nhiệm Trần nhìn thấy lá thư này thì đã buồn bã không vui, nhưng lại không biết lá thư này là do Giang Chu viết.

“Anh viết một lá thư giả, sau này hai người họ ở chung kiểu gì?”

Giang Chu khoát tay: “Hơn 30 năm không gặp mặt rồi, còn ở chung cái cọng lông gì?”

Tô Nam hừ một tiếng: “Chẳng...chẳng may bọn họ tình cũ vẫn chưa dứt thì sao? Chủ nhiệm Nghiêm vẫn còn vợ ở nhà kia kìa.”

“Bọn họ cũng là người hơn 50 tuổi rồi, đều có gia đình riêng của mình rồi, cô cho rằng họ còn bất chấp hậu quả mà đến với nhau như đám thanh niên sao?”

“Nhưng mà...nhưng mà lá thư này cuối cùng vẫn là giả.”

Giang Chu châm điếu thuốc lên: “Thật ra thì cô có biết chủ nhiệm Trần oán hận điều gì không?”

“Điều gì?”

“Là rõ ràng năm đó chủ nhiệm Nghiêm thích bà ấy, nhưng chờ ba mươi năm mà chủ nhiệm Nghiêm vẫn không dám mở miệng, là oán giận chủ nhiệm Nghiêm nhu nhược, nhát gan.”

Tô Nam suy tư một lát: “Tôi vẫn không hiểu lắm...”

Giang Chu bỗng nhiên nhìn thẳng vào mắt của nàng: “Em có thể ở cùng người khác, nhưng vì sao em yêu anh thích anh, nhưng lại không dám thừa nhận? Anh chờ em nhiều năm như vậy, cũng không phải vì cái gì cả, mà chỉ muốn nghe em nói một câu yêu anh thôi, dù là trên giấy cũng được.”

Tô Nam bỗng nhiên đỏ bừng cả mặt: “Anh...anh...anh nói cái gì vậy?”

“Chưa hiểu à? Đó là suy nghĩ trong lòng của chủ nhiệm Trần đây.”

Tô Nam, Mục Tiêu Tiêu và Dương Hân đều bắt đầu riêng mình yên lặng.

Mấy cô gái bỗng nhiên cảm thấy, Giang Chu nói rất có đạo lý.

Người hơn 50 tuổi rồi, đã có gia đình và con cái rồi.

Thứ bọn họ muốn, không phải là tình yêu cuồng nhiệt như thanh niên.

Nhưng vì sao chủ nhiệm Trần lại oán hận nhiều năm như vậy?

Là vì tôi không trách ông khi đã chọn người khác.

Tôi chỉ trách ông vì đã từng yêu thích tôi, nhưng từ xưa đến nay lại không dám thừa nhận.

Dương Hân nghĩ đến đây, trái tim bỗng nhiên bị nhói một cái.

Còn có chuyện gì khiến cho người ta khổ sở hơn chuyện yêu thích mà không dám thừa nhận chứ?

Đúng lúc này, một tiếng đàn phong cầm(*) truyền ra từ trong cửa sổ.

(*) phong cầm, hay đàn xếp, đàn accordion, ắc-cooc-đê-ông.

Bốn người ngẩng đầu lên, phát hiện bọn họ đã đi đến dưới cửa sổ của phòng giáo vụ.

Lúc này, bỗng nhiên có tiếng hát nhẹ nhàng truyền ra từ bên trong cửa sổ.

“...”

Bốn người yên lặng một lát, lại liếc mắt nhìn nhau.

Tuy tâm trạng của bọn họ lúc này rất nặng nề, nhưng không biết vì sao lại cảm thấy vui thay cho chủ nhiệm Trần.

Giang Chu khẽ thở dài một cái: “Vĩnh viễn không nên bỏ lỡ, bởi vì có thể sẽ bỏ lỡ cả đời.”

Có thể sẽ bỏ lỡ cả đời...

Có thể sẽ bỏ lỡ cả đời...

Dương Hân bỗng nhiên mở bừng mắt, liều mạng chạy về phía tòa nhà dạy học.

Tô Nam và Mục Tiêu Tiêu nhìn thấy cảnh này thì cảm thấy hơi kỳ lạ.

“Này, chị Dương Hân, chị đi đâu thế?”

“Chị... Chị đi tìm Quách Vĩ để nói rõ ràng, chị thấy cậu ấy.”

Tô Nam hơi sững sờ, nàng lại nhìn về phía Giang Chu:

“Đây...đây cũng là chuyện anh thiết kế từ trước à?”

Giang Chu đập điều thuốc: “Tôi là thần tiên à? Tôi làm sao biết Dương Hân sẽ làm việc ở phòng giáo vụ chứ?”

“VẬY chuyện vừa rồi là sao?”

“Chuyện bình thường thôi, điểm mạnh của tôi chính là làm con gái khóc mà!”

Tô Nam và Mục Tiêu Tiêu liếc mắt nhìn nhau, rồi lại hít một hơi khí lạnh.

Bảo sao tên cặn bã nam này lại chưa chết.

Thật là đáng sợ thật là đáng sợ thật là đáng sợ!

Cô gái nào mà rơi vào tay Giang Chu, thì nhất định cặn bã cũng không còn.

“Đi thôi, giải quyết xong rồi, giờ về gọi Sở Ngữ Vi rời giường thôi.”

Giang Chu phất tay một cái, dẫn hai cô bé ra khỏi trường học.

Cùng lúc đó, trong phòng 402 của khách sạn.

Sở Ngữ Vi vừa đánh răng vừa nghe điện thoại của Trần Uyên Oánh.

“Ngữ Vi, mẹ gọi cho con tận ba cuộc, sao con lại không nghe máy?”

“Mẹ, con ngủ đến trưa mới dậy, nên không thấy điện thoại của mẹ.”

Trần Uyên Oánh hơi nhú mày: “Sao con lên đại học được một thời gian mà đã học được ngủ nướng rồi?”

“Không phải ngủ nướng, chỉ là tối qua ngủ không ngon thôi.”

“Tối qua con làm gì mà ngủ không ngon?”

“Còn không phải do Giang Chu kia, đã nói là ồn...”

Sở Ngữ Vi chưa nói hết thì đã lập tức bịt cái miệng nhỏ nhắn của mình lại.

Xong đời, không cần thận nói ra rồi!

Quả nhiên, những lời này làm cho Trần Uyên Oánh cảnh giác.

“Con nói cái gì cơ??!”

“Ah, không có gì! Con nói bạn cùng phòng của con, ngáy rất to, nên con...con... ngủ không ngon.”

Trần Uyên Oánh khẽ nhú mày: “Sao mẹ nghe thấy con nhắc tên Giang Chu cơ mà?”

Sở Ngữ Vi hoảng sợ: “Con chưa nói đến Giang Chu mà, nhất định là mẹ nghe nhầm!”

“Con bé chết tiệt này, có phải con đi ra ngoài với Giang Chu rồi không hả?”

“Làm sao có thể chứ? Mẹ, con không phải loại con gái đó!”

Sở Ngữ Vi vừa nói xong, cửa phòng liền mở ra.

Giang Chu đi vào, nhặt ví tiền bị rơi tối qua lên.

“Sở Ngữ Vi, rời giường, nắng chiếu đến môn rồi.”

Sở Ngữ Vi trợn tròn mắt, cả người đều ngây dại.

Mà Trần Uyên Oánh ở đầu dây điện thoại bên kia cũng từ từ hóa đá.

Chương 187: Mình trở về rồi, cho mình ôm?

Sau khi ăn cơm trưa xong, đoàn người thu dọn hành lý rồi lên xe.

Dương Hân và Quách Vĩ nắm tay nhau đứng ở cổng trường, tiễn bọn họ rời đi.

“Giang Chu, lái chậm một chút, lần sau tôi dẫn Dương Hân qua chơi với ông.”

Giang Chu kéo cửa sổ xe xuống: “Sau này tốt với người ta một chút, đừng hay tí là cãi nhau.”

Hai người nhìn nhau cười, nụ cười mang theo vẻ ngọt ngào.

“Giang Chu, 3800 kia, tôi sẽ góp đủ rồi trả cho cậu.”

Giang Chu nhìn Dương Hân: “Không cần, hai người có thời gian rảnh rồi thì giúp tôi nhìn chăm chăm vào bộ môn mở rộng là được.”

Quách Vĩ gật đầu, kéo tay Dương Hân: “Giang Chu không thiếu chút tiền này đâu, chúng ta giúp cậu ta một tay là được.”

“Khốn nạn, có vợ liền bán anh em, có biết xấu hổ không?”

“Lần sau ông bán tôi, tôi tuyệt đối không phản đối.”

Giang Chu chỉ vào Quách Vĩ: “Dương Hân, chị phải cẩn thận một chút, tên khốn này ngáy rất to, còn kinh hơn cả công nông luôn đấy.”

Mặt Dương Hân lập tức đỏ lên: “Quách Vĩ ngáy to...thì có liên quan gì đến tôi chứ.”

Hai tên con trai nghe thấy câu này thì đều nở nụ cười.

Bọn họ là bạn bè ngu ngốc ngu ngốc mãi mãi thời cấp ba, cả hai đều rất hiểu nhau.

Câu vừa rồi của Giang Chu chính là đang trợ giúp Quách Vĩ.

Sau này Quách Vĩ muốn dẫn Dương Hân ra ngoài thuê phòng cũng không khó mở miệng nữa, dù sao cậu ta cũng có thể nói, Dương Hân, tôi nay đi thưởng thức tiếng ngáy của anh đi, âm thanh còn hơn cả khoan điện luôn, rất vui!

“Ồ được rồi, giải quyết chuyện của Yến béo chưa?”

Dương Hân thở dài: “Tôi đã nói rõ ràng với cô ấy rồi, sau này tôi là tôi, cô ấy là cô ấy.”

Quách Vĩ hơi lo lắng: “Hai người còn là bạn cùng phòng nữa, cô ta có đồng ý không?”

“Cô ấy không đồng ý cũng phải đồng ý.”

Giang Chu gật đầu: “Vậy tôi an tâm rồi, hẹn gặp lại ở đại học Thượng Kinh nhé.”

“Ừm, tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Mấy người vẫy tay, chào tạm biệt nhau.

Giang Chu đạp chân ga, lái xe đi ra đường vành đai hai.

Lúc này, trên đường phố đã có không ít lá rụng.

Via hè hai bên đường cũng có rất nhiều lá khô rụng.

Giang Chu lái xe được một lúc, thì Lữ Cường liền gọi điện thoại đến.

Sở Ngữ Vi liền giúp hắn cầm điện thoại để Giang Chu yên tâm lái xe.

“Alo, ông chủ, lại có số lạ đặt hàng rồi!”

“Là sao? Số lạ gì? Nói rõ ra xem nào!”

Lữ Cường hít sâu một hơi: “Từ sáng đến giờ đã có hơn 80 đơn đặt hàng ở ngoài trường, vẫn còn chưa dừng lại.”

Giang Chu nhất thời cau mày: “Lại là Doãn Thư Nhã?”

“Không sai, đều là Doãn Thư Nhã, chúng ta chỉ có thể sàng lọc từng cái một, rồi mới có thể bỏ qua.”

“Người phụ nữ kia điên rồi à? Thật sự là ăn no không có chuyện làm à?”

“Ông chủ, làm sao bây giờ?”

“Tất cả đơn hàng của Doãn Thư Nhã đều bỏ qua đi, tôi đang về rồi, chờ tôi về rồi tính.”

“Được rồi.”

Cúp điện thoại, Giang Chu mặt đầy phiền muộn.

Đắc tội với ai cũng không thể đắc tội với phụ nữ, nhất là phụ nữ có tiền.

Nhưng mà luôn trốn tránh cũng không phải biện pháp hay.

Hắn quyết định cho Doãn Thư Nhã này một bài học, bằng không thì cô ta lại tưởng hắn là mèo bệnh!

Giang Chu đang nghĩ ngợi, điện thoại di động lại reo lên.

Nhưng lần này không phải là Lữ Cường, mà là Hàn Nhu.

“Alo, anh, anh đang ở đâu?”

“Đường vành đai ba rồi, sao thế Nhu Nhu?”

“Anh đi hai ngày rồi, khi nào sẽ về?”

“Chắc khoảng tầm 3 giờ? Nhớ anh rồi à?”

“Đúng thế, hơn nữa không chỉ mình em, mà còn có người cũng đang nhớ anh này, anh nhanh về đi.”

“Còn có ai nhớ anh?”

“Anh về thì biết, trên đường nhớ chú ý an toàn.”

“Biết rồi, buổi tối liền dẫn em đi ăn cơm.”

Trong phòng làm việc.

Hàn Nhu cúp điện thoại, rồi nhìn về phía Phùng Tư Nhượng ở bên cạnh.

Bởi vì câu nói có người cũng đang nhớ anh kia, nên cô bé này đang rất thẹn thùng, nàng không ngờ Hàn Nhu sẽ nói như vậy.

Nàng cũng sợ Giang Chu đoán được người đó là mình.

“Anh ý nói là ba giờ sẽ về, yên tâm rồi chứ?”

Phùng Tư Nhượng ngoan ngoãn gật đầu, lại móc một viên kẹo ra đưa cho Hàn Nhu.

Hàn Nhu bóc vỏ kẹo, suy nghĩ một chút rồi nói: “Phùng Tư Nhượng, em thật sự không để ý đến anh của chị ba ngày à?”

“Ừm...”

“Ai, cũng chỉ có mình em dám làm vậy.”

Phùng Tư Nhược nghe thấy câu này thì hơi mơ hồ.

Cái gì gọi là chỉ có mình mình?

Hàn Nhu dừng lại một lát rồi nói: “Con người của anh trai chị, tuy lúc nào cũng cười hì hì, nhưng thật ra rất xấu tính, nếu như chỉ mà không để ý đến anh ấy, thì anh ấy sẽ xông lên đánh mông chị rồi, chỉ có em là anh ấy không thể làm gì.”

Hiểu rồi.

Ý của chị Hàn Nhu là.

Giang Chu đối xử với mình khác với những người khác.

Phùng Tư Nhược lắc lắc cái đầu nhỏ, giả vờ như nghe không hiểu.

Nhưng thật ra thì trong lòng lại rất ngọt ngào.

Nhưng đúng lúc này, chuông gió ở cửa bỗng nhiên vang lên, trước cửa xuất hiện một bóng người.

Phùng Tư Nhược vừa nhìn thấy người này, lập tức ngồi xổm xuống phía sau Hàn Nhu.

“Chị Hàn, Tư Nhược có ở đây không?”

Hàn Nhu ho khan một tiếng: “Không có, không nhìn thấy.”

Đinh Duyệt hơi buồn bực, lẩm bẩm vài câu rồi liền đi ra ngoài.

“Đang tìm cô ấy đi ăn cơm, lại không biết chạy đi đâu rồi.”

Chương 188: Mình trở về rồi, cho mình ôm? (2)

Phùng Tư Nhược nhìn thấy Đinh Duyệt đi ra ngoài thì mới đứng lên, vỗ vỗ bộ ngực của mình.

May mà Đinh Duyệt không nhìn thấy nàng, bằng không lại nói nàng chỉ biết mạnh miệng, còn phải kể câu chuyện Vương Phi bị treo ở tường thành vài lần nữa.

Nàng cũng biết, ngày nào mình cũng đi tìm Giang Chu là rất không hay, nhưng nàng đã quen với sự hiện hữu của Giang Chu, mỗi khi không có Giang Chu bên cạnh thì nàng lại cảm thấy rất bối rối.

Phùng Tư Nhược không biết nhớ nhưng là cái mùi vị gì, nhưng nàng biết, mình đã quen với chuyện bị Giang Chu bắt nạt rồi.

Cùng lúc đó, trên đường trở về.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Ngữ Vi hơi cau có, trong lòng bất đầu lo lắng không yên.

Nàng vừa mới gọi điện thoại cho mẹ mình để giải thích một chút, kết quả lại bị mắng một trận, nên tâm trạng có chút không vui.

“Giang Chu! Làm sao bây giờ, mình nói với mẹ mình rồi, nhưng mẹ mình không tin.”

“Vì sao không tin?”

“Mẹ nói là, mình chuyên môn đi theo bạn ra ngoài ngủ.”

Giang Chu chép miệng một cái, trong lòng cảm thấy rất oan uổng.

Hắn và Sở Ngữ Vi cũng không làm gì cả.

Bây giờ lại bị hiểu lầm, khi về nhà cũng không biết phải trả lời thế nào đây, phụ huynh của cả hai đều khá thân thiết.

Với tính cách của Trần Uyển Oánh, thì chắc chắn sẽ không yên lặng, vậy thì quý bà Viên Hữu Cầm sẽ biết chuyện này sớm thôi.

Nhưng đó còn là phiên bản được thêm dầu thêm muối nữa.

“Như vậy đi, bạn liền nói là...”

Sở Ngữ Vi nghiêng đầu: “Nói cái gì?”

Giang Chu suy tư một chút: “Liền nói là, nếu bọn họ còn không tin, thì chờ sang năm ôm cháu ngoại đi.”

“Đi chết đi, mình mới không dám nói như vậy, bằng không thì họ sẽ chạy lên đây đánh chết mình trong đêm.”

“Vậy mình cũng không có cách nào tốt cả.”

Sở Ngữ Vi ủ rũ: “Oan uổng thật, biết thế tôi qua thật sự làm chút gì đó rồi...”

Giang Chu nghe thế liền tròn tròn mắt: “Bạn vừa mới nói cái gì cơ?”

“A, mình... mình không nói gì cả, mình nói là, nếu tôi qua không nhìn thấy bạn thì tốt rồi.”

“Vậy sao? Nhưng sao mình lại nghe thấy những câu khác nhỉ?”

Sở Ngữ Vi đỏ mặt cúi đầu, âm thầm thề rằng mình sẽ không nói nhiều nữa, cái miệng nhỏ của mình luôn nhanh hơn não ba phần, bằng không thì cũng không nói lộ hết ra như vậy rồi.

Hơn ba giờ chiều.

Toyota Corolla đi vào khu đại học, Giang Chu đưa Sở Ngữ Vi về trường trước.

Sau đó mới về đại học Thượng Kinh, thả Tô Nam và Mục Tiêu Tiêu xuống xe.

Nhưng hắn thì không xuống xe, liền quay đầu xe rời khỏi trường.

Đàn ông, đã nói là phải làm, bằng không thì một số người lại coi mình là mèo bệnh.

Đừng thấy Doãn Thư Nhã đã 29 tuổi, linh hồn của Giang Chu chính là 36 tuổi đấy.

Trong mắt hắn, người phụ nữ kia cũng chỉ là một cô bé điều ngoa bốc đồng chết tiệt mà thôi.

Mình là một người xuyên việt, còn có thể bị nàng làm khó dễ sao?

Giang Chu đi đến khu biệt thự Hồng Diệp.

Hắn dừng xe, nhặt một cục gạch rồi đi vòng qua phía sau biệt thự.

Hắn quát sát một chút, phát hiện không có người nào quanh đây cả.

Vì thế, Giang Chu liền bẻ một cành cây, cắm trên cửa sổ thủy tinh, sau đó lại lấy một sợi dây ở trong túi ra, buộc vào cục gạch, treo ở trên cành cây.

Xong khi làm xong, Giang Chu liền châm một điều thuốc, rút hai hơi rồi đặt điều thuốc ở dưới sợi dây.

Như vậy, một cái bẫy đơn giản đã hoàn thành.

Chờ điều thuốc đốt cháy sợi dây, cục gạch sẽ rơi xuống rồi nện vỡ cửa sổ thủy sinh nhà nàng.

Đây chính là điều Doãn Thư Nhã đòi hỏi, nàng nói mình có rất nhiều nhà, thích đập cửa sổ thì cứ đập.

Ha ha!

Hắn sống hai đời, mà vẫn chưa nghe thấy yêu cầu nào kỳ lạ như vậy.

Lúc này, Giang Chu đã lên xe, lái xe đến lối đi bộ ở gần khu biệt thự, sau đó lại lấy điện thoại di động ra để gọi cho Doãn Thư Nhã.

Sau vài tiếng tút tút, đối phương đã nghe máy.

“Alo? Muốn bán cho tôi rồi à?”

“Bán cái em gái cô, nghĩ hay quá nhỉ!”

Doãn Thư Nhã cười nhạo một tiếng: “Hôm nay anh nhận được không ít đơn đặt hàng ở bên ngoài chứ?”

Giang Chu cũng không tức giận: “Cô cứ đặt đi, dù sao tôi cũng không trả lại tiền, cũng không giao đồ ăn.”

“Không sao cả, dù sao tôi cũng chỉ thỉnh thoảng mới đặt một đơn thôi, chuyện này giống như mấy viên đậu đỏ lẫn ở trong đám đậu đen vậy, cậu phải chọn lọc cẩn thận đấy, đối với các cậu mà nói, thì đây cũng là một lượng công việc không nhỏ nhỉ?”

“Tôi về sẽ tìm một lập trình viên viết một phần mềm, tất cả người tên Doãn Thư Nhã sẽ bị khóa mồm.”

Doãn Thư Nhã cười nhạt lần nữa: “Vậy tôi bảo người của tôi đổi tên là được, đều đổi về tên thật của họ là được rồi.”

Giang Chu giả vờ phẫn nộ: “Cô làm như vậy sẽ gặp báo ứng.”

“Báo ứng? Cậu là một sinh viên, sao lại mê tín như vậy?”

Vừa dứt lời, liền có một tiếng động lớn vang lên, theo đó là những âm thanh náo loạn.

Chương 189: Mình trở về rồi, cho mình ôm? (3)

Nếu như không có gì bất ngờ, thì cửa sổ nhà Doãn Thư Nhã đã bị đập nát rồi.

“Giang Chu, cậu thật sự đến đập cửa sổ nhà tôi?!”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Cô đừng ngập máu phun người, tôi nhảm chán như vậy sao?!”

Doãn Thư Nhã vô cùng tức giận: “Không phải cậu thì là ai? Chỉ có mình cậu nói muốn đập cửa sổ nhà tôi!”

“Bây giờ tôi đang ở phố đi bộ, sao có thể đập cửa sổ nhà cô được? Tôi thuận di đi đập à?”

Giang Chu nói xong còn vươn điện thoại ra ngoài xe.

Quả nhiên, những tiếng động cơ và tiếng còi xe liền vang lên, hơn nữa, còn có vài tiếng hét to của mấy bác gái bán hoa quả nữa.

Trong khu biệt thự sẽ không có những âm thanh như vậy.

Dù sao trong đó đều là những người giàu có, nếu như có những tạp âm lớn như vậy, thì những người đó vẫn không náo loạn tung trời sao?

Vì vậy, Doãn Thư Nhã liền rơi vào yên lặng.

“Thật sự không phải cậu?”

“Dĩ nhiên là không phải, tôi đã nói rồi, cô sẽ bị báo ứng.”

Giang Chu nói xong câu này, Doãn Thư Nhã cũng không để ý đến hẳn nữa.

Cùng lúc đó, đầu dây bên kia truyền đến những âm thanh hỗn loạn.

“Bác Từ, bác Từ!”

“Bảo mấy người đi xem camera đi, cháu muốn xem là ai làm.”

“Chờ cháu bắt được tên này, cháu nhất định...nhất định sẽ mắng cho tên này khóc lóc xin tha.”

Giang Chu cúp điện thoại, trong lòng thấy hết sức đắc ý.

Kiểm tra camera thì sao?

Dù tra ra thì mình cũng có lời!

Ai bảo người này suốt ngày quấy rối mình.

không diệt uy phong của nàng, thì nàng lại tưởng thế giới này quay quanh nàng!

Tâm trạng của Giang Chu lập tức tốt hơn nhiều.

Sau đó, hần lái xe trở về đại học Thượng Kinh.

Vốn là ba giờ chiều hần đã trở về rồi, nhưng chạy qua chạy lại một chuyến, lại tăng thêm cuộc điện thoại kia, nên giờ đã là hoàng hôn rồi.

Lúc này, trước cổng trường học.

Phùng Tư Nhược đang lặng lẽ đứng ở trong một góc rừng cây.

Trong tay nàng còn cầm một viên kẹo, ánh mắt thì nhìn ra phía ngoài trường.

Đã hơn hai tiếng rồi, nàng cũng không sợ mệt.

Rõ ràng phía trước con đường có một cái ghế dài, ngồi chờ sẽ đỡ mệt hơn nhiều, nhưng mà nàng lại không dám.

Bởi vì cửa trường học có quá nhiều người, sẽ khiến cho nàng cảm thấy khấn trương.

Giống như lần trước vậy, nếu như Giang Chu không xuất hiện thì nàng nhất định sẽ không thờ nổi.

Tình hình hôm nay còn tệ hơn hôm đó nhiều, nàng cũng không biết Giang Chu sẽ xuất hiện vào lúc nào, chẳng may mà chờ quá lâu, nàng không chịu được mà té xỉu thì làm sao bây giờ.

Nhưng đúng lúc này, có tiếng còi xe vang lên, Giang Chu lái xe đi vào trong sân trường.

Phùng Tư Nhược nhìn thấy cảnh này, hai mắt lập tức sáng lên.

Nàng giơ bàn tay nhỏ lên, muốn gọi Giang Chu, thế nhưng nàng nghĩ lại một chút, thì nàng bỗng nhiên dùng tay bịt cái

miệng nhỏ nhắn của mình lại, khoảng cách ba ngày thời gian còn có vài tiếng nữa...

“Anh, sao anh lại về rồi?”

Khi đến phòng làm việc, Hàn Nhu nhìn Giang Chu với ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Không phải Giang Chu nên dẫn Phùng Tư Nhược đi ra ngoài chơi sao?

Tại sao lại bỗng nhiên trở về một mình rồi?

Phùng Tư Nhược đâu rồi?

Chẳng lẽ bị bắt cóc rồi?

Giang Chu cảm thấy câu hỏi của Hàn Nhu rất kỳ lạ.

“Đây là phòng làm việc của anh, anh không về đây thì về đâu?”

Hàn Nhu choáng váng: “Vậy Phùng Tư Nhược đâu rồi?”

Giang Chu sửng sốt: “Anh vừa mới về trường, thì làm sao mà biết cô ấy ở đâu?”

“Không đúng, anh nói trong điện thoại là ba giờ chiều sẽ về cơ mà?”

“Ồ, anh vào trung tâm thành phố làm vài việc, nên về muộn hơn hai tiếng.”

Hàn Nhu trực tiếp đẩy Giang Chu ra ngoài: “Phùng Tư Nhược chờ anh ở cổng trường từ hai rưỡi rồi, anh không nhìn thấy à?”

Giang Chu nhất thời cau mày: “Cô ấy chờ anh ở cổng trường? Tại sao cô ấy không chờ anh ở đây?”

“Em cũng bảo thế, nhưng cô ấy không đồng ý, nhất định phải chờ ở cổng trường.”

“Haiz, thật sự ngốc nghếch mà.”

Giang Chu mặc áo khoác vào, trực tiếp chạy về phía cổng trường.

Lúc này, hoàng hôn đỏ rực như đang đốt cháy cả chân trời.

Gió thu mát mẻ cũng bắt đầu thổi qua, những chiếc lá khô rơi đầy đất cũng bị thổi bay loạn khắp nơi.

Trên con đường nhỏ ở cạnh rừng cây bên cổng trường học, Phùng Tư Nhược mặc áo ni có mũ đang bước chậm rì rì để trở về ký túc xá.

Nàng cúi đầu xuống, hai má đã căng phồng, hai tay đút vào trong túi áo.

Túi áo ở trước bụng của nàng thông nhau, nàng liền đem viên kẹo từ tay trái qua tay phải, lại từ tay phải đưa qua tay trái.

Đang đưa qua đưa lại, nàng bỗng nhiên va vào ngực một người khác.

Phùng Tư Nhược sợ hãi đến mức không dám ngẩng đầu lên, ấp úng nói xin lỗi.

“Thật...thật xin lỗi...”

Người trước mặt bỗng nhiên vươn tay xoa cái đầu nhỏ nhắn của nàng, sau đó lại cúi đầu xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Mình về rồi đây, cho mình ôm một cái nào!”

Chương 190: Hù dọa Phùng Tư Nhược, làm nàng sợ khóc!

Ôm ôm?

Không thể ôm nha?

Trong lúc đang kinh hoàng, Phùng Tư Nhược đột nhiên ngẩng đầu lên.

Nàng phát hiện, hóa ra người đứng trước mặt mình là Giang Chu.

Vì vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đang sợ hãi của nàng, lập tức biến thành vui mừng.

“Mau, mau cho mình ôm nào!”

Giang Chu giang hai tay, để cho nàng ngoan ngoãn chui vào lòng hắn.”

Nhưng Phùng Tur Nhượng lại trốn về phía sau, rồi lập tức giơ ba ngón tay ngọc lên.

Giang Chu thấy thế, liền thu nụ cười trên mặt.

“Không thể nào, mình đã ra ngoài hai ngày, thế mà còn chưa hết ba ngày sao?”

Phùng Tur Nhượng gật đầu, kín đáo đưa viên kẹo trong tay cho Giang Chu.

Đại khái là vì chờ đợi quá lâu, đôi tay nhỏ bé của nàng vẫn luôn nắm chặt viên kẹo này, cho nên viên kẹo này đã bị nhiệt độ làm cho hơi tan chảy.

Giang Chu bóc kẹo rồi nhét vào miệng, thưởng thức hương vị: “Hơi chảy nên hơi dính răng, không ngon lắm.”

Phùng Tur Nhượng cúi đầu, dáng vẻ có chút ủy khuất.

Lần sau nàng sẽ không nắm kẹo trong tay nữa, ngoan ngoãn để ở trong túi là được rồi.

Nhưng nàng còn chưa kịp khổ sở, thì giọng nói của Giang Chu lại vang lên lần nữa: “Cho nên lần sau đừng đứng chờ lâu như vậy, nên làm cái gì thì cứ làm cái đó.”

“Bởi vì mặc kệ là xa đến đâu, thì mình cũng sẽ đi tìm bạn.”

“Tựa như lần này, mặc dù bạn chờ mình ở cổng trường, nhưng chẳng phải vẫn bỏ lỡ sao?”

“Cho nên, lần sau không tìm thấy mình liền chờ tại chỗ, chờ mình đi tìm bạn, biết chưa?”

Phùng Tur Nhượng nghe xong thì lập tức không thấy khổ sở nữa.

Nàng rất dễ dụ.

Nàng chính là cô gái chỉ cần một câu nói cũng đã vui vẻ nửa ngày rồi.

Giang Chu nhìn Phùng Tur Nhượng: “Giờ vui vẻ rồi chứ?”

“Ừm!”

“Được rồi, chắc là bạn vẫn chưa ăn cơm, đi thôi, đi ăn cơm với mình.”

Giang Chu kéo góc áo của mình ra, để cho nàng bám vào.

Sau đó, hai người một trước một sau đi về phía bãi đỗ xe.

Nếu là cửu biệt thăng tân hôn, vậy bữa cơm này chắc chắn không thể chấp vá được.

Giang Chu liền lái xe đưa Phùng Tư Nhược vào trung tâm thành phố.

Lần trước lướt web, phát hiện có người đề cử một quán đồ nướng có chút đề địa ngục.

Dựa trên những tấm ảnh đó, thì quán này cũng rất thú vị.

Giang Chu liền mang Phùng Tư Nhược đến nhà hàng này.

Khoan hãy nói, thật sự là rất có phong cách.

Trên tường vẽ đầy những bóng ma bóng quỷ đen xì, đồ uống được chứa trong túi truyền dịch của bệnh viện, trên giá truyền dịch còn có máu me be bết nữa, ống hút cũng là một loại của ống truyền dịch.

Sau khi đi vào, Phùng Tư Nhược sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, nàng siết chặt góc áo của Giang Chu, đi một bước liền theo một bước.

“Sao thế? Sợ hãi à?”

“Ừm...”

Giang Chu tìm một vị trí an tĩnh, rồi bảo nàng ngồi xuống.

Sau khi gọi vài món ăn, ánh mắt của hắn đảo qua gương mặt tinh xảo của nàng.

Phùng Tư Nhược mặt cười ửng đỏ, né tránh ánh mắt của Giang Chu.

“Mấy ngày này mình không ở trường, bạn đã làm những gì?”

“Hmmm...”

Phùng Tư Nhược dựng thẳng ba ngón tay lên, ra hiệu cho Giang Chu biết là vẫn chưa đến thời gian.

Giang Chu nhất thời vỗ trán.

Cô bé này vẫn luôn rất cố chấp, nói ba ngày không để ý đến mình, vậy sẽ không nói chuyện với mình trong thời gian này.

Cho nên, dù hấn hỏi nàng bất cứ vấn đề nào, nàng cũng chỉ giơ ba ngón tay lên.

“Nói cho mình biết, còn bao lâu nữa mới hết ba ngày?”

Phùng Tư Nhược nhút nhát giơ tám ngón tay lên.

Giang Chu nhìn thấy thế liền nhíu mày, biểu cảm có vẻ như hết sức tức giận.

“Còn tận tám tiếng? Lâu thế cơ à!”

“Thôi bỏ đi, bạn về ký túc xá đi, mình không hầu hạ nữa!”

“Lá gan thì nhỏ mà tính tình còn lớn như vậy, không nên đối xử quá tốt với bạn mới đúng.”

Phùng Tư Nhược lập tức cúi đầu xuống, ánh mắt hiện lên vẻ khổ sở.

Yên lặng một lúc lâu, Giang Chu vẫn không mở miệng.

Vì vậy, nàng liền cầm cái túi nhỏ của mình, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Chờ đã, hay là mình cho bạn một sáng kiến nhé?”

Phùng Tư Nhược nghe xong liền quay đầu lại, trong mắt viết đầy ngây thơ.

“Chúng ta tạm dừng một lúc, chuyển tám tiếng này qua buổi đêm, như vậy thì ngày mai bạn ngủ dậy là có thể để ý đến mình rồi.”

“Hơn nữa, chúng ta tạm dừng bây giờ, thì chúng ta có thể nói chuyện với nhau rồi, bạn thấy thế nào?”

Giang Chu kéo cánh tay nhỏ của nàng, nhìn nàng với ánh mắt nghiêm túc.

Nếu như Đinh Duyệt ở chỗ này, nhất định sẽ chửi ầm lên.

Cái này mà gọi là ghen sao?

Cái này mà gọi là ngạo kiều sao?

Cái này rõ ràng là bịt tai trộm chuông mà.

Giận dữ mà còn có thể tạm dừng à, nói đùa gì thế!

Nhưng mà Phùng Tư Nhược nghe thấy ‘sáng ý’ của Giang Chu thì hai mắt lập tức sáng lên, sau đó gật đầu mà không hề do dự chút nào.

“Vậy bây giờ bạn có thể nói chuyện rồi, nói cho mình biết, mấy hôm nay bạn làm gì?”

“Ngủ, ăn cơm, đi học!”

Khóe miệng Giang Chu cong lên một cái: “Đúng là trạch nữ mà, vậy tiểu trạch nữ có làm gì khác nữa không?”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một chút: “Còn có chờ bạn về.”

Ánh mắt Giang Chu bỗng nhiên trở nên dịu dàng.

Sau đó, hần vươn tay qua bàn để xoa cái đầu nhỏ của nàng.

Hai ngày này, cô bé này chỉ làm bốn việc, ăn cơm, đi học, ngủ và chờ hần.

Ăn cơm và ngủ là vì sống.

Đi học là vì còn đang là học sinh.

Có thể nói, thật ra nàng chỉ làm mỗi một việc, đó chính là chờ Giang Chu chờ trở về.

Chương 191: Hù dọa Phùng Tư Nhược, làm nàng sợ khóc! (2)

“Cú điện thoại buổi trưa hôm nay, có phải bạn nhờ Hàn Nhu gọi cho mình không?”

Phùng Tư Nhược lắc đầu: “Mình hỏi chị Hàn, chị Hàn hỏi bạn.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Kia là cô em gái không có lương tâm, hiển nhiên là sẽ không quan tâm đến mình, nên cú điện thoại đó sẽ tính lên đầu bạn, không cho phép phủ nhận.”

“Ồ!”

“Bạn thực sự rất nhớ mình, đúng không?”

Tuy mặt Phùng Tư Nhược đỏ lên, nhưng vẫn liếc mắt lắt đầu.

Từ khi bọn họ quan biết đến nay, vấn đề này đã xuất hiện rất nhiều lần, nhưng lần nào nàng cũng đều mang thái độ phủ nhận.

Bởi vì nhớ nhung cũng sẽ đại biểu cho chuyện thích, bước tiếp theo của thích chính là bạn trai bạn gái.

Nhưng những lời nói của Đinh Duyệt vẫn luôn quanh quẩn trong tim nàng, chính là nếu như nàng thật sự làm bạn gái của Giang Chu, thì người nhà cũng nàng nhất định sẽ không đồng ý.

“Thật sự không nhớ?”

“Không nhớ!”

Giang Chu thở dài: “Thôi bỏ đi, mình không theo đuổi bạn nữa!”

Phùng Tư Nhược bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt hiện lên vẻ hết sức hoảng loạn: “Vì... vì sao?”

“Đã lên đại học rồi, mình cũng muốn yêu đương ngọt ngào, nhưng là theo đuổi bạn thì bạn lại không đáp ứng, bạn lại còn không để ý đến mình trong ba ngày, nên mình cũng rất buồn bực, cho nên sẽ tìm cô gái khác.”

“Mình sẽ đồng ý...”

Giang Chu giả vờ như không nghe thấy gì: “Bạn nói gì cơ?”

Phùng Tư Nhược cúi đầu: “Chờ một thời gian có được không?”

“Chờ gì?”

“Mình muốn hỏi người nhà một chút...”

Giang Chu hiểu rồi.

Giống như những gì Đinh Duyệt nói hôm đó, không có lửa thì sao có khói.

Phùng gia là một thứ không thể bỏ qua trong chuyện tình cảm của mình và Phùng Tư Nhược.

Mặc dù cô bé này khá ngốc nghếch trong chuyện tình cảm, nhưng IQ lại khá cao, nàng biết rằng nàng không thể đồng ý được.

Giang Chu cầm cái kẹp lên, gấp vài miếng thịt bỏ lên bếp nướng.

“Mình chỉ muốn yêu đương chứ có phải là muốn kết hôn đâu, hay là chúng ta cứ yêu đương đi, chờ khi nào kết hôn thì mình lại tìm người khác? Cùng lắm thì cho bạn làm phù dâu.”

Hai mắt Phùng Tư Nhược lập tức ngập nước: “Không được!”

Giang Chu thở dài: “Thôi bỏ đi, ăn đi, không trò chuyện vấn đề này nữa.”

“Biết rồi...”

“Mình không trách bạn, mình tự trách mình thôi.”

Phùng Tư Nhược tròn tròn mắt, trong mắt tràn ngập nghi ngờ.

Sau khi ăn xong, thời gian vẫn còn sớm, hai người liền đi dạo ở đường đi bộ bên đối diện.

Lúc này, đường dành riêng cho người đi bộ đang rất náo nhiệt.

Có thể nói là người đông nghìn nghịt, chen chúc lẫn nhau.

Cứ việc Phùng Tư Nhược không thích ứng với bầu không khí này lắm, nhưng Giang Chu vẫn chuẩn bị rèn luyện cho nàng một chút.

Khi đi dạo trên đường, tay nhỏ của Phùng Tư Nhược vẫn luôn nắm chặt lại.

Bởi vì đối với nàng mà nói, tất cả những thứ trước mắt đều rất xa lạ và âm ỉ, nàng vừa đến hoàn cảnh này thì sẽ cảm thấy không thở nổi, nhưng may mà có Giang Chu ở bên cạnh, nên nàng cũng yên tâm hơn một chút.

Có điều, Giang Chu lại rất xấu xa, thỉnh thoảng hấn lại bước nhanh hơn, lòng bàn tay của Phùng Tư Nhược lại có mồ hôi, nên không thể tóm chặt góc áo của hắn được, cuối cùng nàng cũng không có biện pháp nào, đành phải nhét bàn tay nhỏ của mình vào lòng bàn tay của Giang Chu.

Đây là lần đầu tiên Phùng Tư Nhược làm động tác này, trái tim nhỏ của nàng đang đập nhanh hơn cả khi nãy, nhưng không hiểu vì sao mà nàng lại thấy an tâm hơn.

Khóe miệng Giang Chu cong lên, như kiểu gian kế đã thành công vậy.

Đây chính là năng lực của cận bã nam, muốn làm cái gì cũng không cần dùng tài hùng biện.

Muốn nàng dắt tay mình thì nàng phải chủ động dắt tay mình.

Không giống như đám liếm cầu kia, muốn dắt tay còn phải giả vờ ngượng ngùng hỏi một câu.

“Muốn đi chỗ nào không? Mình dắt bạn qua!”

Phùng Tư Nhược ngẩng đầu nhìn bốn phía một chút, sau đó hai mắt nàng liền sáng lên, chỉ chỉ vào cửa hàng bách hóa nhỏ ở phía trước.

Giang Chu âm thầm kỳ lạ mà nhìn nàng, một tiểu phú bà cầm mấy trăm ngàn trong tay mà lại thích đi dạo mấy địa phương rẻ tiền thế này à?

Nhưng hắn cũng không có ý kiến gì, liền nắm tay của nàng đi vào trong.

Cửa hàng bách hóa, chính là cái gì cũng bán.

Có đồ gia dụng, dụng cụ nhà bếp vân vân và mây mây.

Hai người đi lang thang một lúc, liền phát hiện không ít thứ hay ho.

Nhưng khi đi đến khu trang sức, Giang Chu bỗng nhiên dừng bước lại, Phùng Tư Nhược nhìn thấy Giang Chu dừng lại thì hơi mờ mịt.

“A, còn bán cả những thứ này cơ à?”

“Cửa hàng bách hóa này cũng đa dạng phết nhỉ.”

Giang Chu cầm một cái kẹp tóc lỗ tai mèo ở trên kệ, quay người đeo lên đầu của Phùng Tư Nhược.

Nàng hơi nghiêng người, nhìn vào cái gương ở phía trước.

“Cái gì đây?”

“Kẹp tóc, a, còn có cái này nữa này, đeo thử xem nào.”

Giang Chu gỡ một cái chuông lục lạc ở một bên, rồi quơ quơ trước mặt nàng.

Phùng Tư Nhược ngơ ngác nhìn Giang Chu, nàng thấy hơi ngây ngốc, vì sao còn có chuông lục lạc dành cho người? Cửa hàng này thật là kỳ lạ.

Chương 192: Hù dọa Phùng Tư Nhược, làm nàng sợ khóc! (3)

Nhưng Giang Chu cũng không giải thích nhiều, hấn cởi sợi dây của chiếc chuông ra, vòng tay qua người nàng, rồi buộc chuông lục lạc lên, động tác này rất giống như đang ôm nhau.

Ngoại trừ hôm ở khu vui chơi ra, thì đây là lần đầu tiên Phùng Tư Nhược lẳng lẳng ở trong ngực hấn.

Chiều cao của hai người chênh lệch khá khá, khiến cho đỉnh đầu của nàng đã cọ cọ vào cằm của Giang Chu.

Vì vậy, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên cảm thấy rất xấu hổ.

Lúc này, Giang Chu thả lỏng tay ra, rồi kéo nàng đến trước gương.

Trong nháy mắt, tiểu phú bà liền hóa thân thành thiếu nữ mèo yêu.

Ánh mắt u mê, kết hợp với lỗ tai mèo đáng yêu, chuông lục lạc, quả thật là dễ thương đến không chịu nổi.

Điều này làm Giang Chu không khỏi cảm thán, đời trước vất vả lắm hấn mới cưới được cô bé này về nhà, nhưng sao lại không nghĩ ra chuyện trang điểm cho nàng một chút nhỉ?

Loại mỹ nhân như vậy, phải cho nàng hóa trang thành đủ mọi loại hình mới đúng chứ.

“Đẹp không?”

Phùng Tư Nhược gật đầu, đôi mắt sáng như sao.

Giang Chu hài lòng xoa xoa lỗ tai của nàng, hấn lại cảm thấy hơi tiếc nuối, lỗ tai có rồi, chuông lục lạc cũng có rồi, tiếc là vẫn thiếu cái đuôi.

Hai người trở về đại học Thượng Kinh đã là chín giờ hơn.

Giang Chu đưa Phùng Tư Nhược về ký túc xá, trên đường lại tình cờ gặp phải Đinh Duyệt.

Cô gái thích xen vào chuyện của người khác này nhìn thấy hai người đang tay trong tay thì lập tức khiếp sợ đến tột đỉnh.

Chuyện gì thế này?

Không phải chỉ không gặp Phùng Tư Nhược một buổi chiều thôi sao?

Tại sao Giang Chu lại bắt cóc Phùng Tư Nhược thành công rồi?

Hơn nữa, cái lỗ tai mèo ở trên đầu kia là thế nào?

“Này, sao hai người lại đi cùng nhau rồi?”

Giang Chu dừng chân: “Ăn cơm, đi dạo phố, dù sao cũng là đi chơi thôi.”

Đinh Duyệt nhìn Phùng Tư Nhược: “Bạn đã nói không đề ý đến tên này ba ngày cơ mà? Sao lại bỏ cuộc nhanh như vậy rồi?”

“Không có...”

“Vậy tại sao hai người lại đi cùng nhau? Mình tìm bạn từ sáng đến giờ mà vẫn không thấy.”

Phùng Tư Nhược cắn môi: “Tạm dừng.”

Đinh Duyệt choáng váng: “Cãi nhau mà cũng có thể tạm dừng? Ai đề nghị?”

Giang Chu vỗ ngực một cái: “Đương nhiên là tại hạ.”

“Ông lại lừa gạt Tư Nhược nhà tôi, còn nắm tay nữa.”

Lúc này Phùng Tư Nhược mới lấy lại tinh thần, vội vàng rút tay lại.

Nàng bị Giang Chu nắm tay dắt đi cả một đoạn đường nên cũng thấy quen thuộc, nếu không phải Đinh Duyệt nhắc nhở thì nàng cũng không nhớ ra.

“Đinh Duyệt, có phải bà không có bạn trai nên mới rảnh rồi như vậy không? Tại sao chỗ nào cũng thấy bà xuất hiện vậy?”

Giang Chu hơi buồn bực, còn trợn mắt lên với Đinh Duyệt.

“Hiện giờ tôi chính là cố vấn tình cảm của Tư Nhược.”

“Cố vấn cái rắm, bà còn chẳng có kinh nghiệm thì cố vấn cái gì, hay là tôi giới thiệu Từ Hạo Đông cho bà nhé?”

Đinh Duyệt tỏ vẻ ghét bỏ: “Tên kia mở miệng ngậm miệng đều là nói bậy, quá ghê tởm.”

Giang Chu đẩy Phùng Tư Nhược qua: “Tôi đi trước đây, nhớ chăm sóc vợ tôi cho tốt đấy.”

“Ai là vợ của ông, không biết xấu hổ...”

Đinh Duyệt còn chưa nói hết lời, bỗng nhiên quay đầu lại.

Cô nhìn Phùng Tư Nhược: “Tư Nhược, bạn sẽ không bị tên đó bắt lại chứ?”

Phùng Tư Nhược lắc đầu: “Không có mà!”

“Ồ, vậy là tốt rồi, quá dễ dàng sẽ không được trân trọng, mình sẽ kể cho bạn câu chuyện Vương Phi bị treo trên tường thành...”

“Ồ!”

Phùng Tư Nhược nghe thấy cái tên này, lại không nhin được mà vụng trộm lắc đầu.

Dưới bóng đêm, Giang Chu sải bước rời khỏi khu ký túc xá nữ, hấn ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng người cao lớn không gì sánh được.

Khi Giang Chu trở về ký túc xá, bầu trời đã đầy sao.

Giang Chu liền lấy hành lý từ trong cốp sau ra, khiêng lên phòng.

Ba tên bạn cùng phòng vừa nhìn thấy Giang Chu trở về thì lập tức ngồi dậy.

“Giang Chu, ông lại qua đêm ở bên ngoài?!”

Giang Chu hút thuốc: “Đúng thế, lần này tôi đã mở thành tựu mới, qua đêm cùng ba em gái.”

Trương Nghiễm Phát không tin: “Ông lại chém! Ngày nào cũng chém gió, không sợ bị gió thổi bay đầu lưỡi à!”

“Ông nói chém gì chém thôi, dù sao ông cũng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy! Hừ, ngay cả bạn trên mạng mà cũng không gặp được!”

Giang Chu đá lại một câu, rồi tiện tay mở hành lý ra.

Ba tên kia liền nhìn thoáng qua, lập tức tin luôn.

Vì sao?

Bởi vì trên cùng đồng quần áo, còn có một cái lỗ tai mèo bị bẻ gãy làm đôi.

Đây chính là cái lỗ tai mèo của Tô Nam đã ném vào người hắn khi ở trong khách sạn.

Giang Chu cảm thấy nên giữ lại để làm kỷ niệm, sau này còn có thể trêu chọc Tô Nam nói một đằng làm một nẻo.

Cho nên hắn liền mang về phòng rồi nhét vào đồng quần áo.

Nhưng cái đồ chơi này rơi vào mắt ba tên cùng phòng, thì lại dẫn đến những tiếng sói tru mèo gào.

Giỏi lắm, Giang Chu chơi quá kinh rồi!

Còn bắt con gái nhà người ta đeo kẹp tóc lỗ tai mèo?

Đeo thì thôi đi, nhưng cái đồ chơi ở trên đầu này cũng bị giày vò đến mức gãy làm đôi?

Ba người lập tức lộ ra ánh mắt sùng bái.

Cuộc sống đại học của Giang Chu thật sự là quá muôn màu muôn vẻ.

So sánh với nhau, thì ba người bọn họ liền giống như ba con gà!

“Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng!”

“Icon quả boom, quả boom quả boom!”

Sáng sớm hôm sau, Giang Chu bị những tiếng nhắc nhở của QQ đánh thức, hắn mở mắt ra thì thấy mới có bảy giờ mười phút.

Lúc này, ảnh chân dung của Phùng Tư Nhược đang nhảy lên không ngừng.

“Chào buổi sáng nhiều như vậy để làm gì?” Giang Chu trả lời một câu.

Phùng Tư Nhược lập tức đáp lại: “Nợ.”

Ah.

Hiểu rồi!

Bởi vì ba ngày trước không để ý đến mình.

Cho nên đã không nói chào buổi sáng ba ngày, hôm nay xem như là bổ sung lại.

Đây là chiêu trò mới khi làm nũng với chuẩn bạn trai à?

Phùng Tư Nhược cũng có tư duy sáng tạo phết nhỉ.

Giang Chu nghĩ đến đây, liền gửi cho nàng một icon quả boom, sau đó liếc mắt nhìn bảng trên QQ, trên này cũng không có thứ gì đáng xem cả, đơn giản chỉ là mấy câu thu buồn xuân đau mà thôi.

“Ngửa mặt 45 độ nhìn bầu trời, nước mắt sẽ không rơi xuống.”

“Ai làm gãy cánh của chị em tôi, tôi sẽ hủy diệt cả thiên đường của kẻ đó.”

“Nếu như ánh nắng của anh có thể làm cho em vui vẻ, như vậy anh sẽ vĩnh viễn từ bỏ bóng tối.”

“...”

Thời đại này vẫn luôn như vậy, ai cũng cảm thấy mình có tài làm thơ làm văn, có thể so sánh với Đường Bá Hổ, Tô Đông Pha...

Nhưng khi phiên dịch mấy câu này ra, thì chỉ có một câu: Ta đang làm liêm cầu.

Giang Chu lướt một lúc thì chán chả buồn xem nữa.

Nhưng đúng lúc này, Sở Ngữ Vi cũng thỉnh an.

Nhưng tin nhắn của nàng càng khiến người ta phần chần hơn so với Phùng Tư Nhược.

Người ta nhắn là: “Ba ba, chào buổi sáng.”

Giang Chu cũng trả lời một câu chào buổi sáng, sau đó liền đóng QQ.

Nhưng làm cho hấn bất ngờ chính là, những chần động vừa rồi không chỉ có tin nhắn trên QQ, hấn còn phát hiện ra mình còn có không ít tin nhắn SMS.

Nokia 5230 cũng có màn hình cảm ứng, nhưng cảm ứng của nó cực kỳ cùi bắp so với những điện thoại thông minh sau này.

Hơn nữa, thỉnh thoảng còn sẽ gặp vấn đề, nơi cần ấn thì lại không ấn được, nơi không cần thì cứ nhảy vào.

Cuối cùng, Giang Chu không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp, hấn ngoan ngoãn tháo bút cảm ứng xuống để mở tin nhắn ra xem.

“Khốn nạn, tôi đã xem camera rồi, chính cậu đã đập cửa sổ nhà tôi!”

“Hôm nay tôi sẽ để người của tôi đổi tên, rồi đặt hàng tất cả các cửa tiệm trên trang web của cậu.”

“Biết điều thì mau bán trang web cho tôi, bằng không thì chuyện này không xong đâu.”

“20 triệu, đây là cái giá cuối cùng, cậu đừng đòi hỏi quá đáng.”

Bà già này thật đúng là tên điên.

Cứ nhìn chăm chăm vào trang web của mình làm gì?

Hấn vất vả lắm mới làm được một chút, hấn dễ dàng sao?

Đưa tay lên muốn cướp thành quả lao động của hấn, để cho nàng nằm mơ đi thôi!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, khừu giác của mấy kẻ có tiền này thật sự quá mẫn cảm.

Giang Chu là người xuyên việt, cho nên mới biết được tiềm lực của ngành giao đồ ăn ngoài này, nhưng cô nàng này thì không phải người xuyên việt, mà cũng có thể để mắt đến hạng mục này.

Đây chính là tính mẫn cảm đối với cơ hội kinh doanh làm ơn.

Đáng đời kẻ có tiền lại càng ngày càng nhiều tiền.

“60 tỷ, không trả nổi thì không cần bàn nữa!” Giang Chu trả lời một câu, liền rời giường.

Hôm nay là thứ sáu, ánh mặt trời buổi sáng rất đẹp, có lẽ hôm nay chính là ngày đẹp nhất trong tuần này rồi.

Giang Chu mặc quần đùi, đưa tay vỗ đầu giường của ba còn hàng lười kia.

“Rời giường, mau rời giường đi học thôi!”

Trương Nghiễm Phát ngẩng đầu lên: “Đừng làm ồn, hôm nay ai cũng đừng hòng làm tôi rời giường.”

Từ Hạo Đông ừ một tiếng: “Thiên Vương lão tử đến cũng không được, lên đại học mà không trốn học thì còn gọi là đại học sao?”

“Cao Văn Khải, mau rời cmn giường.”

Cao Văn Khải trực tiếp dùng tiếng ngáy để trả lời Giang Chu.

Giỏi lắm, không trị được đám người này đúng không?

Giang Chu cũng không sốt ruột.

Hấn chậm rãi ngồi xuống ghế, vừa đi giày vừa mở miệng.

“Ngày mai sẽ đi du lịch, lớp trưởng nói hôm nay sẽ họp để chia phòng.”

“Đi sớm, rất có thể sẽ được ở phòng gần với các cô nàng nha.”

“Buổi tối khóa cửa chơi bài, uống vài lon bia, chuyện nên thành công cũng sẽ thành công thôi.”

“Nếu các ông không đi, thì tôi đi một mình nhé?”

Vừa dứt lời, ba con hàng lười liền đập tung chăn ngồi dậy.

Các cô nàng? Chia phòng?

Chơi bài? Uống bia? Thành công?

Sai khi nghe được vài từ quan trọng nhất, mắt cả ba tên này đều sáng rực lên như đèn pha.

“Đại ca, ông nói thật hay giả vậy?”

“Tôi lừa các ông có tiền cầm không?”

Giang Chu vừa nói xong thì chợt phát hiện mình đi giày nhưng vẫn chưa mặc quần, vì vậy liền mắng một câu mẹ nó, rồi lại cởi giày ra, mặc quần vào rồi mới đi giày lần nữa.

Lúc này, ba con hàng kia mới hào hứng rời giường, bắt đầu mặc quần áo, thế nhưng vừa mặc quần xong, Trương Nghiễm Phát liền phát hiện không đúng lắm.

Sao thời tiết hôm nay lại cmn sáng sủa như vậy?

“Hạo Đông, hôm qua ông bảo là, ba ngày này sẽ mưa liên tục cơ mà?”

Từ Hạo Đông sững sốt một chút: “Con bà nó, sao lại có nắng rồi? Vậy tôi mua áo gió làm gì?”

Chương 194: Có muốn ở cùng với Phùng Tư Nhược không?
(2)

Trương Nghiễm Phát cũng rất phẫn nộ, kêu to một tiếng: Long Vương gia không muốn mình yêu đương rồi.

Hai người bọn họ mua áo gió và ủng đi mưa, dự định chơi lãng mạn trong ngày du lịch mưa gió, kết quả đã nói là ba ngày mưa to, nhưng ngày đầu tiên dĩ nhiên là trời nắng.

“Tôi đã bảo kế hoạch của các ông nên vứt vào sọt rác rồi mà.”

Từ Hạo Đông không vui nói: “Ông dựa vào cái gì mà nói kế hoạch của bọn tôi là thứ vứt đi?”

Giang Chu bấu môi: “Long Vương gia còn chia cắt cả Tiểu Long Nữ và anh Trư đẹp trai, lẽ nào còn làm mai cho các ông à?”

“Ông đánh rắm, đó là bởi vì Tiểu Long Nữ muốn làm Hải Nhân, ông chưa xem Trư Bát Giới cảnh xuân xán lạn à?”

“Dù sao cũng không thành công đâu, đây là ám hiệu cho kết quả của các ông đấy.”

Mấy người vừa đá xoáy nhau vừa đi đến khu nhà dạy học, dù sao hôm nay cũng là thứ sáu, cũng không có nhiều tiết học lắm.

Giang Chu đi đến lớp học, ngồi xuống bên cạnh Phùng Tư Nhược, rồi vươn tay ra.

Phùng Tư Nhược ngoan ngoãn móc viên kẹo trong túi ra, rồi thả vào trong tay hắn.

Giang Chu bóc kẹo cho vào miệng, bỗng nhiên cảm thấy hơi kỳ quái.

Mình chỉ ăn kẹo mà thôi, sao lại giống như phải uống thuốc đúng giờ thế nhỉ?

Phùng Tư Nhược phát hiện Giang Chu tỏ vẻ nghiêm túc thì sợ hết hồn, vội vàng giấu cái thước kẻ mê cung mà mình vừa mua đi.

Lần trước đã bị Giang Chu bẻ gãy, khiến nàng đau lòng mấy hôm liền.

“Ngày mai sẽ đi du lịch, biết chưa?”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Biết rồi.”

“Vậy sáng mai bạn chờ mình ở dưới ký túc xá, mình sẽ lái xe đưa bạn đi.”

“Muốn đi xe buýt.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Bạn muốn ngồi xe buýt với tất cả mọi người?”

Phùng Tư Nhược ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Giang Chu: “Có được không?”

“Được thì đúng là được, nhưng đi xe buýt rất ồn ào, hơn nữa xe còn kín mít, có rất nhiều mùi vị khó nói.”

“Muốn thử...”

Giang Chu cảm thấy, cô bé này mượn cơ hội này để rèn luyện bản thân, dù sao nàng cũng chưa từng đi xe buýt, cũng chưa từng tham gia những hoạt động tập thể này.

Có lẽ hoàn cảnh ồn ào sẽ làm cho nàng khẩn trương, nhưng chung quanh đều là bạn học trong lớp, thì nàng sẽ không quá khẩn trương.

“Vậy cũng được, bạn ngồi xe buýt, mình tự lái xe đi.”

Phùng Tư Nhược cẩn thận từng li từng tí mà kéo áo Giang Chu, còn lắc lắc vài cái.

Giang Chu không khỏi sửng sốt: “Sao nữa?”

“Sợ hãi...”

“Ồ, hiểu rồi, cho nên bạn muốn mình đi xe buýt với bạn?”

Phùng Tư Nhược ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, rồi gật gù vài cái.

“Không phải còn có Đinh Duyệt ngồi cùng rồi sao?”

“Không được...”

“Nhất định phải là mình mới được sao? Vậy mình có lợi lộc gì không?”

Phùng Tư Nhược nghe xong thì suy nghĩ một chút, lại lấy thêm một viên kẹo ra rồi đưa cho Giang Chu.

Giang Chu xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng: “Được rồi, mình sẽ đi xe buýt với bạn, nếu như bạn cảm thấy khó chịu, thì chúng ta sẽ xuống xe, rồi gọi xe taxi đi theo.”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Mình sẽ mang đồ ăn ngon cho bạn.”

“Món gì mà ngon?”

“Không nói cho bạn biết.”

“Vậy mình sẽ không mang đồ vật, bạn phụ trách mang đồ ăn vật nhé!”

Phùng Tư Nhược gật đầu một cái thật mạnh, sáng khoái đáp ứng điều kiện này.

Nàng là một tiểu phú bà có vài trăm ngàn trên người.

Không phải chỉ là đồ ăn vật sao, mua ở siêu thị trong trường học là được rồi.

“Đúng rồi, đồ ăn vật bạn mua chỉ có thể để mình ăn, không cho phép đưa cho Đinh Duyệt ăn, càng không cho phép cho người khác ăn.”

Phùng Tư Nhược nghe xong liền hỏi: “Vậy mình có thể ăn không ...?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Phải xem biểu hiện của bạn thế nào đã, nếu như bạn ngoan thì mình sẽ cho phép bạn ăn một chút.”

“Vậy mình không cho bọn họ ăn.”

Phùng Tư Nhược nói xong thì nhìn thoáng qua Đinh Duyệt ở bên cạnh, may quá, hình như Đinh Duyệt vẫn không nghe được, bằng không thì chắc chắn sẽ nói mình không có lương tâm, rồi lại kể câu chuyện Vương Phi bị treo ở tường thành cho nàng nghe.

Cũng không biết vị Vương Phi này trêu chọc ai, đã bị treo trên tường thành ba ngày ba đêm rồi, mà giờ còn bị mang ra để làm ví dụ nữa.

Đúng lúc này, Đinh Duyệt bỗng nhiên quay đầu lại.

Phùng Tư Nhược liền sợ hết hồn, nhin không được mà nhích lại gần Giang Chu hơn một chút.

“Giang Chu, ông cũng có một chiếc xe, đúng không?”

Giang Chu liếc nhìn Đinh Duyệt một cái: “Thì sao? Lại có chuyện tốt gì à?”

Đinh Duyệt nhân lúc giáo viên không nhìn, liền vụng trộm bu lại: “Ngày mai đi du lịch còn gì, nhưng đi xe buýt vừa chậm

lại vừa chán, tôi và Tư Nhượng ngồi xe của ông nhé?”

“Miễn đi, xe của tôi không phải ai muốn ngồi là được ngồi đâu.”

“Quan hệ của chúng ta cũng có bình thường đâu, tôi chính là chị em tốt của vợ ông đấy nhé.”

Phùng Tư Nhượng nghe thấy câu này thì khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng lên.

Nàng cuống cuống, vội vã đẩy Đinh Duyệt một cái.

Ánh mắt và hơi thở phì phò kia, giống như đang oán giận Đinh Duyệt đã bán đứng nàng.

Mà Giang Chu thì lại tỏ vẻ ‘bà cũng hiểu chuyện đấy’, ấn tượng với Đinh Duyệt cũng được cải thiện nhiều.

Chương 195: Có muốn ở cùng với Phùng Tư Nhượng không?
(3)

“Ông nghĩ thử một chút xem, vợ ông ngồi bên cạnh, còn chị em tốt của vợ ông lại ngồi phía sau, tốt biết bao.”

Giang Chu nghe xong lòng tràn đầy vui mừng: “Ừm, không tệ, nghe rất thơm, bà lại nói thêm vài câu đi.”

Đinh Duyệt cảm thấy có hy vọng, lập tức hưng phấn hơn: “Hôm qua tôi đã hỏi lớp trưởng rồi, cô ấy nói, buổi tối sẽ để tôi và Tư Nhượng ngủ chung phòng.”

“Cho nên?”

“Tôi có thể...khụ khụ, ông hiểu mà, nửa đêm đổi phòng?”

Đinh Duyệt nhưn mày, cực kỳ giống với mấy tên bắt khách ở trên phố đèn đỏ.

Thật ra thì chuyện này cũng không tính là bán đứng chị em tốt, bởi vì chỉ cần là có mặt thì đều nhận ra, Phùng Tư Nhượng đã không thể rời xa Giang Chu nữa rồi.

Phùng Tư Nhượng chạy ra công trường chờ Giang Chu mấy tiếng đồng hồ đã chứng minh điều này, nhất là khi Giang Chu trở về từ chuyến công tác, thì cô bé này chỉ hận không thể dính lấy Giang Chu thôi.

Cho nên, chuyện nên xảy ra chắc chắn sẽ xảy ra, chỉ là sớm hay muộn thôi.

Mà nếu đã chắc chắn sẽ xảy ra, vậy mình kiếm chút lợi lộc cũng có làm sao đâu?

Nhưng Phùng Tư Nhược nghe thấy lời này của Đinh Duyệt thì lập tức khẩn trương đến mức giậm chân.

Nàng không dám ở chung phòng với Giang Chu, nàng sợ mình sẽ bị Giang Chu bắt nạt đến khóc mất!

“Được, tôi đồng ý!”

Đinh Duyệt lập tức vui vẻ: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy?”

Giang Chu gật đầu: “Có điều, tôi đã đồng ý đi xe buýt với Tư Nhược rồi, bà tìm người làm tài xế cho mình đi.”

“Hả?”

“Sao thế? Tôi cho bà mượn xe mà còn chưa được à?”

“Thôi đi, tôi cũng không phải Phùng Tư Nhược, sẽ không tìm được người nào sủng ái mình như vậy đâu.”

Giang Chu yên lặng một chút: “Vậy buổi tối còn đổi phòng không?”

Đinh Duyệt liếc nhìn Giang Chu một cái, lại quay sang nhìn Phùng Tư Nhược: “Tư Nhược, bạn thấy chưa, đây chính là đàn ông, tôi chỉ thử một chút thôi mà đã lộ tẩy rồi này.”

“Tôi ...”

Giang Chu không nhìn được mà bắt đầu miệng phun hương thơm.

Khi có chuyện nhờ mình thì bán đứng chị em tốt.

Hiện giờ lại đào hố cho mình nhảy vào, đây là người sao?

Phùng Tư Nhược thở phì phò nhìn thoáng qua Đinh Duyệt, nàng chỉ bị chứng sợ đám đông, chứ nàng không có ngốc.

Rõ ràng Đinh Duyệt đã bán đứng mình, khi thấy không có lợi lộc gì, liền quay sang đổ dành nàng, thuận chân đạp Giang

Chu một cái.

“Tư Nhược, sao bạn lại có thể nhìn mình với ánh mắt cảnh giác đó, chúng ta là chị em tốt cơ mà!”

Phùng Tư Nhược nhú mũi ngọc tinh xảo, lắc lắc cái đầu nhỏ, không để ý đến Đinh Duyệt nữa.

Đinh Duyệt vô cùng tức giận: “Hai người đều không phải người tốt, chờ tôi tìm được bạn trai thì cũng sẽ không để ý đến hai người nữa!”

Giang Chu chỉ chỉ về phía trước: “Từ Hạo Đông kia, có muốn hay không? Nửa giá thôi!”

“Miễn đi, tôi sẽ tự tìm, tìm một người vừa đẹp trai vừa cao ráo lại còn có tiền.”

“Ngại quá, người như vậy thuộc về Phùng Tư Nhược rồi.”

Đinh Duyệt cười ha hả: “Chỉ bằng ông? Chỉ bằng ông? Cao phú soái, ông chỉ chiếm một cái cao mà thôi.”

(Cao phú soái, chỉ mấy anh chàng vừa đẹp trai vừa cao ráo lại nhiều tiền.)

Khóe miệng Giang Chu cong lên, liền đá một cái về phía trước: “Phú soái, có người muốn yêu đương với ông kia.”

“Thật hay giả? Thật hay giả?!” Từ Hạo Đông mắt đầy vui sướng: “Ai vậy? Lớp nào? Có to hay không?”

Giang Chu liếc mắt ra hiệu: “Chính là vị Đình gia đại tiểu thư này!”

“Cô ấy? Thôi bỏ đi, mục tiêu của tôi là bạch phú mỹ.”

(bạch phú mỹ, ý chỉ những cô gái có làn da trắng, giàu có lại xinh đẹp.)

Đinh Duyệt trợn mắt lên: “Ông xem thường tôi? Tôi còn chướng mắt ông đây này.”

Hai người ai cũng chướng mắt người kia, liền lườm nhau một cái rồi quay đầu đi.

Phùng Tư Nhược ở bên cạnh liền che cái miệng nhỏ nhắn của mình, nàng muốn cười nhưng lại không dám cười.

Vì vậy, nửa tiết đã trôi qua như vậy, nửa sau thì Giang Chu đã bắt đầu buồn ngủ.

Môn học này quá kỳ diệu, nếu như nghe hiểu thì chính là mở được cánh cửa của thế giới mới, nghe không hiểu thì chính là một khúc nhạc ru con ngủ có hiệu quả cực mạnh.

Giang Chu thuộc về cái sau.

Dù sao cũng là giờ học công khai, lại không phải chuyên ngành, cho nên dù cho rớt tín chỉ cũng có thể thi lại để bổ sung.

Phùng Tư Nhược vừa nghe giảng, vừa vươn bàn tay nhỏ để lên mặt bàn.

Bởi vì Giang Chu đang ngủ, thỉnh thoảng trán lại đập xuống bàn, nên nàng dùng tay nhỏ của mình để đỡ cho Giang Chu, vì sợ Giang Chu sẽ bị đau.

Cho nên Phùng Tư Nhược ghi bài, vừa đưa tay đỡ cho Giang Chu, hết sức bận rộn, thế nhưng nàng lại rất vui vẻ.

Từ khi nàng bị chứng sợ đám đông này, không ai cần nàng chăm sóc cả, trái lại tất cả mọi người đều phải vất vả chăm sóc cho nàng, điều này khiến cho gánh nặng trong lòng nàng rất lớn.

Đây chính là lần đầu tiên nàng chăm sóc người khác.

Nhưng đúng lúc này, một tờ giấy được gấp lại bỗng nhiên nện vào đầu của Giang Chu, khiến cho Giang Chu trực tiếp tỉnh dậy.

“Cái gì vậy?”

Phùng Tư Nhược nhặt tờ giấy từ dưới đất lên, thả vào trong tay Giang Chu.

Bồ câu đưa thư?

Con bà nó, ném giấy đưa thư thì ném giấy đưa thư thôi, còn cmn kèm theo cái nắp bút ở trên trong lòng cái gì?

Giang Chu mắng vài câu xong, liền mở ra xem.

“Hết giờ học có thể lên sân thượng không? Mình có chuyện muốn nói với bạn.”

Hả?????

Giang Chu lập tức tỉnh táo lại.

Với kinh nghiệm hai kiếp làm người của hắn, thì đây cmn chắc chắn là muốn tỏ tình với mình rồi.

Giang Chu ngẩng đầu lên, quét mắt nhìn chung quanh.

Rốt cuộc, ai đã ném thứ này qua?

Chương 196: Tìm Doãn Thư Nhã!

Đám bạn học ở phía trên đều rất yên tĩnh, không có ai quay đầu lại, cũng không có gì mờ ám cả.

Đám người ở phía sau thì cơ bản đều ngủ gục, mí mắt cũng không mở ra được rồi.

Giang Chu cũng không tìm được người, liền thuận tay nhét tờ giấy vào trong túi.

Sau đó, hắn kéo cánh tay của Phùng Tư Nhược qua để làm đệm, lại tiếp tục ngủ như không có chuyện gì xảy ra.

Rất nhanh, chuông tan học liền vang lên.

Từ Hạo Đông đi qua vỗ Giang Chu một cái.

“Đi, đi mở van xả nước với tôi đi?”

Giang Chu ngẩng đầu nhìn cậu ta một cái: “Một tiết học cmn có hơn 40 phút, vậy mà ông học một tiết lại đi tiểu một lần?”

Từ Hạo Đông sững sốt: “Hả? Không phải ông cũng như vậy sao?”

“Ông đây có thể nhịn đến trưa, ai giống như ông chứ?”

“Vậy các ông thì sao? Không phải các ông cũng thế sao?”

Đám con trai ở bên cạnh đều lắc đầu, biểu thị mình vẫn có thể nhịn.

Ít nhất thì hai tiết một lần cũng là nhanh rồi, một tiết một lần thì đúng thật là...

“Hạo Động, ông sẽ không làm hỏng thận rồi đấy chứ?”

“Tôi cũng không thấy có gì dị thường cả, ngoại trừ việc đi tiểu thì hơi đỏ thôi.”

Giang Chu nghe thế liền tròn mắt lên: “Cái danh thiếp lần trước tôi cho ông đâu? Mau đi kiểm tra đi.”

Từ Hạo Động yên lặng: “Không ... không đến mức đó chứ?”

“Thuyền cẩn thận đi được vạn năm!”

“Tôi... Tôi cũng bị ông dọa sợ rồi, không được, tôi phải xin nghỉ để đi khám thôi.”

Giang Chu lắc đầu bất đắc dĩ, sau đó nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

Hiện giờ cô bé này cũng hơi buồn ngủ rồi, nàng cũng đang gục xuống bàn mà mơ mơ màng màng rồi.

Nhưng tay trái của nàng vẫn còn đưa qua cho Giang Chu gói đầu, còn bị Giang Chu gói cho đỏ cả lên rồi.

Giang Chu đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của Phùng Tư Nhược, rồi đứng dậy rời khỏi lớp học.

Rốt cuộc là ai đã ném giấy cho hắn?

Giang Chu vừa suy nghĩ vừa đi lên sân thượng.

Hắn cảm thấy mình nhất định phải phê bình người này một trận.

Lên đại học mà còn không biết học tập cho giỏi, cả ngày chỉ biết yêu với đương!

Chẳng lẽ người này không biết, trong sách tự có hoàng kim ốc, trong sách tự có Nhan Như Ngọc sao?

Lúc này, trên sân thượng chỉ có gió lạnh thổi qua, làm cho mấy tấm lưới sắt bị rung động.

Nhưng mặc dù gió rất lớn, nhưng sắc trời lại trong xanh.

Bầu trời xanh thẳm, những đám mây lượn lờ trên không trung, ánh nắng ấm áp trải đầy đất.

Cứ việc Giang Chu đã nói muốn lên sân thượng rất nhiều lần, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hắn leo lên chỗ này.

Bởi vì lần trước chỉ là hù dọa Phương Thiên Tài mà thôi, chứ không có việc gì lại leo lên sân thượng làm gì.

Nhưng phong cảnh ở trên này đúng là rất không tệ.

Giang Chu duỗi người một cái, hít thở không khí trong lành ở trên này, nhất thời lại có một loại cảm giác thoải mái.

Vài phút đồng hồ sau, vẫn không có ai xuất hiện.

Giang Chu ngáp một cái, quyết định trở về ngủ tiếp.

Tỏ tình với không tỏ tình cái gì.

Có lẽ tờ giấy kia là do tên khốn nào đó lừa gạt hắn mà thôi.

Dù sao sinh viên cũng rất nhàm chán, giả vờ con gái để gửi thư cho con trai cũng là chuyện bình thường.

Trước kia hắn cũng chơi trò này mãi, Quách Vĩ còn bị hắn lừa cho không biết đông tây nam bắc luôn.

Tên nhãi kia nhận được hơn 100 bức thư trong một học kỳ, nhưng ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy, cho đến tận bây giờ, cậu ta vẫn luôn cho rằng, nhất định có người thăm mền cậu ta, nhưng lại không dám nói ra.

Có điều, tờ giấy này là của ai đây?

Cao Văn Khải?

Cũng có thể là Trương Nghiễm Phát.

Nhưng nhất định không phải là Từ Hạo Đông.

Nghỉ giữa tiết chỉ có vài phút đồng hồ, Từ Hạo Đông đi xả van nước còn không đủ, lấy đâu ra thời gian trêu đùa hắn.

Tên nhãi này cũng tự phá hoại thân thể của mình rồi, có lẽ sẽ không có thời gian mà trêu đùa hắn đâu.

Giang Chu đứng dậy, vừa ngáp vừa đi xuống dưới.

Đúng lúc này, cửa sắt sân thượng bỗng nhiên bị đẩy ra, một bóng người tinh lệ yếu điệu và xinh đẹp xuất hiện.

Nàng mặc một chiếc váy màu vàng, quần jean bó sát người, quần quanh những đường cong xinh đẹp kia.

“Giang Chu.”

Giang Chu nhìn qua, hơi kinh ngạc nói: “Hoàng Kỳ? Là bạn hẹn mình lên đây?”

Ánh mắt của Hoàng Kỳ hơi mờ mịt: “Không phải, mình chỉ lên hít thở không khí thôi.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy, chuyện này có gì mà phải nói láo chứ?”

“Qua đây, cho bạn xem cái này.”

Giang Chu lấy tờ giấy trong túi ra, cho Hoàng Kỳ xem một chút.

“Hừ, bại hoại!”

“Đồ chơi này có gì mà bại hoại, mà có bại hoại thì cũng liên quan gì đến mình?”

Hoàng Kỳ quỳ một chân trên ghế, ôm bờ vai của Giang Chu: “Mình biết ngay bạn là căn bã nam mà, lại còn viết thư cho mình nữa.”

Giang Chu sững sốt một chút: “Đây không phải do mình viết, mà là người khác đưa cho mình.”

“Thật hay giả?”

“Tiết trước vừa ném qua, mình còn tưởng rằng là bạn viết.”

Hoàng Kỳ liếc mắt nhìn kỹ: “Còn vẽ một hình trái tim cơ à, chắc là có cô gái nào trong lớp thầm mến bạn rồi.”

Giang Chu hơi nghi ngờ: “Thật sự không phải bạn đang trêu đùa mình?”

“Nếu như mình muốn tỏ tình với bạn, liền trực tiếp lao vào trong ngực bạn rồi, đâu cần phải dùng cái thủ đoạn của học sinh tiểu học này chứ!”

“Lại còn có người khác thầm mến mình? Đệch, mị lực của căn bã nam như mình lớn như vậy sao?”

“Nếu như mị lực của bạn không đủ, vậy sao bản tiểu thư đây phải hôn trộm bạn?”

“Vậy hay là bạn hôn lại đi, lần này hôn miệng luôn.”

Hoàng Kỳ hừ một tiếng, đỏ mặt nói: “Nghĩ hay quá nhỉ.”

Chương 197: Tìm Doãn Thư Nhã! (2)

Giang Chu lại nhìn nội dung trên tờ giấy: “Gọi mình lên lại không xuất hiện, rốt cuộc là có ý gì?”

“Đừng nói cái này nữa, bạn đã nghĩ chuyện mình đã nói với bạn chưa?”

“Chuyện gì? Ngủ chung một chỗ khi đi du lịch á?”

Hoàng Kỳ chớp mắt vài cái: “Xem ra bạn nhớ rất kỹ nhỉ!”

Giang Chu nhéo gương mặt của nàng: “Có thời gian rảnh rồi này thì đi tìm một tên bạn trai đi!”

“Tìm rồi, chính là nhìn trúng bạn, đang muốn cướp với Phùng Tư Nhượng đây!”

“Bạn đừng bắt nạt cô ấy, cô ấy chỉ biết khóc, không tranh được với bạn đâu.”

Hoàng Kỳ cào loạn mái tóc của Giang Chu: “Bạn học Phùng mà khóc, nhất định sẽ rất xinh đẹp.”

Giang Chu vỗ vỗ đầu của nàng: “Nếu bạn bắt nạt cô ấy, mình sẽ bắt nạt bạn.”

“Đến đây, đến đây, ai không đến thì không phải đàn ông.”

“Đệch, chờ tôi mai, mình sẽ cho bạn nhìn chứng cứ của đàn ông.”

Hai người bắt đầu đồng một câu, tây một câu.

Cũng không lâu lắm, chuông vào học liền vang lên.

Chỉ là hai người họ không nhìn thấy, trước khi chuông reo lên, thì ở sau cửa sắt vẫn còn một bóng người.

Người này đứng sau cửa nhìn một lúc lâu, cuối cùng hơi lộ ra vẻ thất vọng mà rời khỏi đây.

Giờ học buổi sáng kết thúc rất nhanh.

Đối với Giang Chu mà nói, thì chỉ là thời gian hai giấc ngủ mà thôi.

Buổi trưa hẳn liền đưa Phùng Tư Nhược ra ngoài ăn bữa cơm, sau đó liền đi đến phòng làm việc.

Sáng sớm hôm nay, Lữ Cường đã bắt đầu ngồi ở trong phòng làm việc, cậu ta vừa chọn lọc đơn hàng, vừa vò đầu bứt tai, tóc cũng sắp bị bứt hết rồi.

Mấy hôm nay, đơn đặt hàng ở ngoài trường càng ngày càng nhiều.

Hơn nữa, tất cả đều là những dây số xa lạ, mà còn không trùng lặp, tất cả cũng không dùng tên Doãn Thư Nhã nữa.

Lữ Cường chỉ có thể chọn lọc những đơn đặt hàng đó ra, sau đó lần lượt gọi điện thoại đến để xin lỗi.

Thông báo cho bọn họ biết, hiện giờ nghiệp vụ của trang web chỉ nhằm vào khu đại học thôi.

Đối phương cũng không nói gì, nghe Lữ Cường nói xong thì liền cúp máy.

“Ông chủ, anh mau nghĩ cách đi, bằng không thì phải tăng lương cho bọn tôi.”

Giang Chu tròn tròn mắt: “Anh to gan đấy nhỉ?”

Lữ Cường đáp ứng nửa ngày: “Đơn đặt hàng ngoài trường thật sự quá đáng ghét, mà bây giờ lại không đủ người.”

“Được rồi, tôi sẽ bào Hàn Nhu đi tuyển thêm một nhóm người nữa vào tổ giao hàng.”

“Nhưng chuyện đơn đặt hàng ở ngoài trường cũng không thể không giải quyết mà?”

“Tôi đã có biện pháp để đối phó với vấn đề này rồi, anh không cần xen vào.”

Lữ Cường do dự một chút, rồi làm ra động tác cắt cổ: “Ông chủ, hay là anh liền bắt cô gái kia lại đi.”

Giang Chu suýt nữa thì sặc khói: “Ông đây là người làm ăn đang hoàng, anh mau rút sáng một bên đề.”

“Ồ, vậy tôi đi giao hàng đây.”

“Đi thôi, à đúng rồi, lần sau tổ giao hàng các anh có vấn đề gì, thì cũng đừng gửi tin nhắn ở trong nhóm.”

Lữ Cường mới leo lên xe, nghi ngờ hỏi: “Vì sao vậy?”

Giang Chu ném tàn thuốc đi: “Tôi nghe tiếng tinh tinh, là muốn nhìn thấy tin nhắn của người yêu mình, chứ không phải là @ tập thể ở trong nhóm chat.”

“Biết...biết rồi!”

Giang Chu nhìn Lữ Cường rời đi, đứng dậy đi vào phòng làm việc.

Đầu tiên, hắn tìm tòi cái tên Doãn Thư Nhã này ở trên mạng, tin tức tương quan không nhiều lắm, nhưng cũng có vài cái.

Nhưng dường như những tin tức này chỉ là trùng tên trùng họ mà thôi.

Giang Chu suy nghĩ một chút, liền mở website của cục công thương ra xem, hắn cảm thấy người phụ nữ kia rất giống một tên tâm thần, thích thứ gì liền mua thứ đó, nói cách khác, nàng nhất định đã mua không ít hạng mục.

Cho nên, trên website của cục công thương nhất định sẽ có dấu vết để lần theo.

Giang Chu đã nghĩ kỹ rồi, cả ngày đầu đá với Doãn Thư Nhã này cũng không phải thượng sách.

Dù sao cũng sẽ ảnh hưởng đến nghiệp vụ của hắn.

Đập cửa sổ cũng được, gọi điện thoại mắng chửi nhau cũng được, tất cả đều là trị ngọn không trị gốc, biện pháp tốt nhất bây giờ chính là tìm chuyện cho nàng làm.

Không phải nàng ở trong nhà nhiều quá, rảnh rỗi đến buồn chán sao? Vậy thì liền để cho nàng bận rộn là được rồi.

Giang Chu nhập tên của nàng vào, lại sàng chọn đổi thành Thượng Kinh, vừa mới tìm kiếm xong, kết quả là cái tên này

có không ít công ty, có công ty điện ảnh, công ty quảng cáo, công ty game...

Nhìn thời gian đăng ký, thì dường như nàng thật sự thấy cái gì thú vị liền mua cái đó.

Nhưng dựa theo những báo cáo ở trên này, thì tất cả các công ty của nàng đều nằm rong rạc thái thua lỗ.

Bởi vậy có thể hiểu được, nàng muốn mua hạng mục của hân cũng chỉ vì thấy hứng thú nhất thời mà thôi.

Con bà nó, phú bà này thật sự là giàu vô nhân tính mà!

Giang Chu dựa vào trên ghế, bắt đầu suy nghĩ một lát.

Làm sao để chuyển sự chú ý của Doãn Thư Nhã qua chỗ khác, không nhìn chăm chăm vào hạng mục của mình nữa đây?

Ngay sau đó, trong đầu hân bỗng nhiên lóe lên một ý nghĩ.

Có rồi, hân biết làm sao để cho nàng bận rộn rồi!

Giang Chu mở máy tính lên, bắt đầu điên cuồng gõ chữ.

Chương 198: Tìm Doãn Thư Nhã! (3)

Một tiếng sau, một phần văn chương hơn ba nghìn chữ liền xuất hiện, Giang Chu liền in ra, rồi đóng lại thành sách.

Giang Chu liền cầm văn kiện theo, rồi leo lên xe.

Khi đi đến khu biệt thự Hồng Diệp thì đã qua ba giờ chiều.

Lúc này, mặt trời đã ngả về phía tây, nhiệt độ cũng giảm xuống vài phần.

Giang Chu quần quần áo, nhấn chuông cửa biệt thự.

Cũng không lâu lắm, bác trai mặc áo trắng kia liền xuất hiện.

“Giang tiên sinh, đã lâu không gặp!”

Giang Chu mỉm cười gật đầu: “Bác trai, đã lâu không gặp!”

Bác trai mở cửa: “Ngài là đến gặp đại tiểu thư nhà tôi à?”

“Đúng thế, cháu có chuyện tìm cô ấy, cô ấy có ở nhà không?”

“Có, mời ngài vào trong.”

Giang Chu cất bước đi xuyên qua đình viện, đẩy cánh cửa có phong cách châu âu ra, đi vào phòng khách.

Lúc này, Doãn Thư Nhã đang ngồi chơi game trên ghế sa lon.

Nàng mặc một cái áo lót có dây đeo màu trắng, bên dưới là quần sooc màu xám bó sát người để luyện Yoga.

Ti vi trong phòng khách đang mở max tiếng, hình ảnh hỗn loạn xen lẫn nhưng âm thanh bừa bộn, còn có tiếng hò hét ầm ĩ.

Giang Chu cũng không nói chuyện, hẩn rót cho mình chén nước rồi ngồi xem một lát.

Không thể không nói, Doãn Thư Nhã chơi game thật sự là quá cùi bắp, dùng cả một băng đạn mà còn không giết nổi một người, hơn nữa hết đạn mà còn không biết thay luôn.

Mỗi khi bắn hết đạn thì lại gào thét chói tai, chẳng khác gì mấy tên ngu cmn si cả.

Nhưng cũng có vài chỗ tốt, đó chính là khi nàng kích động thì động tác rất lớn, một mảnh trắng nõn nơi cổ áo kia, khiến cho Giang Chu không cảm thấy nhàm chán nữa.

Cuối cùng, một ván game này cũng kết thúc.

“Yeah, suýt nữa thì thắng rồi!”

Doãn Thư Nhã nâng hai tay lên hoan hô một tiếng, sau đó, nàng đang định gọi người mang bình trà vào, vừa quay đầu lại thì đã phát hiện Giang Chu đang ngồi ở phía sau.

“Cậu...cậu ...sao cậu còn dám đến đây?!!”

Giang Chu đặt chén trà xuống: “Vì sao tôi không dám đến? Nơi này là động yêu tinh à?”

Doãn Thư Nhã mặt đầy tức giận: “Cậu đập cửa sổ nhà tôi.”

“Đó là do cô bảo tôi đập, cô còn nói cô còn rất nhiều nhà, cô muốn tôi đập thì tôi đập thôi.”

“Tôi...”

Doãn Thư Nhã nhất thời á khẩu không trả lời được.

Nàng cũng nhớ rằng mình đã nói mấy câu này.

Nhưng nàng không ngờ tên Giang Chu này lại thật sự khốn khiếp như vậy.

“Vậy cậu đến tìm tôi làm gì? Muốn bán cho tôi rồi à?”

Giang Chu lắc đầu: “Tôi nói rồi, trừ phi là 60 tỷ, bằng không thì tôi sẽ không bán.”

Doãn Thư Nhã bò qua mặt thảm giống như một con mèo nhỏ: “Hai mươi triệu, hơn một xu cũng không có.”

“Tôi không bán!”

Giang Chu vừa nói xong, lại nhìn thoáng qua bên dưới: “Quy mô cũng không tệ nhỉ!”

“Quy mô gì?”

Doãn Thư Nhã sững sốt một chút, bỗng nhiên che cổ áo của mình, sắc mặt cũng đã đỏ lên: “Khốn khiếp, cậu cũng to gan đây!”

Giang Chu không dài dòng, trực tiếp ném văn kiện lên bàn: “Mặc dù tôi không bán hạng mục, nhưng chúng ta vẫn có thể hợp tác.”

“Hợp tác? Ah, cậu muốn tôi đầu tư cho cậu à? Không có cửa đâu.”

“Không phải, tôi dự định nhập cổ phần công ty của cô.”

“Chúng ta cùng nhau làm một hạng mục.”

Doãn Thư Nhã khẽ nhíu mày: “Tôi có công ty gì?”

Giang Chu bị sặc một cái: “Ngay cả công ty của cô mà cô cũng không biết?”

“DÙ sao tôi cũng có rất nhiều công ty, ai biết cậu nói công ty nào?”

“Chính là công ty truyền thông Tỉnh Hà Quang Anh.”

Doãn Thư Nhã suy nghĩ một chút: “Tôi nhớ rồi, là công ty làm phim kia à?”

Giang Chu gật đầu: “Chúng ta hợp tác với nhau, quay một bộ phim, cô đi làm nhà sản xuất.”

“Cậu? Cậu có bao nhiêu tiền mà đòi nhập cổ phần? Bản tiêu thư nhìn thấy cậu chẳng có xu nào đâu!”

“Tôi không đầu tư nhập cổ, mà dùng kịch bản để thay thế đầu tư.”

Doãn Thư Nhã tò mò nhìn vào văn kiện trên bàn: “Đây chính là kịch bản mà cậu viết?”

Giang Chu mở văn kiện ra rồi đưa cho Doãn Thư Nhã: “Chỉ viết đại khái thôi, nếu như cô đồng ý thì tôi sẽ về viết kịch bản hoàn chỉnh.”

“Tôi không phải Dược Thần! Tên này thật kỳ cục!”

Doãn Thư Nhã mở văn kiện ra xem một chút.

Đọc được một lúc, ánh mắt của nàng cũng từ từ trở nên nghiêm túc hơn.

Xem ra, nàng cũng bị câu chuyện này hấp dẫn.

“Cô có công ty, tôi có kịch bản, hơn nữa cô lại có thời gian, còn rảnh rỗi đến nhàm chán, đúng không?”

Doãn Thư Nhã xem xong thì sửng sốt một chút: “Kịch bản này là do cậu viết?”

Giang Chu nhún vai: “Cái này không quan trọng, tôi chỉ hỏi cô có đồng ý hay không thôi.”

“Vậy cậu muốn chiếm bao nhiêu cổ phần?”

“50%.”

Doãn Thư Nhã tròn tròn mắt: “50%, cậu điên rồi à? Tôi mua công ty đó 50 triệu đấy.”

Giang Chu bĩu môi: “Coi như cô mua 100 triệu thì sao? Không phải vẫn thua lỗ đều đều sao?”

“Nhưng dù sao cũng là...”

“Tôi hợp tác với cô, hai chúng ta cùng làm công ty này, cô cảm thấy thế nào?”

Doãn Thư Nhã yên lặng một chút: “Quay phim chơi rất vui à?”

Giang Chu nghe thấy vấn đề này, liền sắp xếp lại lời nói một chút.

“Cô có thể nghĩ mà xem, khi tất cả mọi người chen nhau trong rạp chiếu phim, mặt đầm lệ mà xem bộ phim do cô làm ra, đó là sẽ tình cảnh như thế nào chứ?”

“Khi cô trở thành một bà chủ kiếm được nhiều nhất trong giới điện ảnh, được mọi người xưng hô là đệ nhất trong ngành điện ảnh, đó sẽ là tình cảnh như thế nào?”

Doãn Thư Nhã nghe thấy lời nói của Giang Chu thì không tự chủ được mà há hốc miệng.

Đúng là nhà nàg rất nhiều tiền, đối với nàg thì tiền tài cũng chỉ là mấy con số mà thôi, nhưng những thứ Giang Chu vừa miêu tả, thì nàg lại chưa từng được trải nghiệm.

Chương 199: Khóc đi, khóc liền tăng lương cho cô!

Khu biệt thự Hồng Diệp.

Giang Chu ngồi chậm rãi uống trà trong phòng khách kiểu dáng châu âu một lúc lâu.

Một ngụm lại một ngụm, mắt thấy trà đã sắp uống hết, mà Doãn Thư Nhã vẫn yên lặng không nói gì.

Không nói đồng ý, nhưng cũng không lắc đầu từ chối.

Vì vậy, Giang Chu liền đứng lên, cầm văn kiện định đi ra ngoài.

Hợp tác chính là như vậy, mỗi người đều chiếm tỷ lệ 50 50, hơn nữa, hã cũng không nhất định phải hợp tác với Doãn Thư Nhã.

Hã cho ý nghĩ này, chỉ vì để cho nàg không nhìn chăm chăm vào trang web của mình mà thôi, nếu biện pháp này không được, vậy đổi biện pháp khác là được rồi.

Giang Chu cũng không tin bản thân mình lại không thể bắt được người phụ nữ ngây thơ này.

“A? Chờ đã, cậu đi đâu?”

Giang Chu dừng bước, quay đầu lại: “Tôi thấy cô do dự rất lâu, không phải là không muốn hợp tác à?”

Doãn Thư Nhã ngồi lên ghế sa lon: “Tôi đang suy nghĩ nên viết cảm nghĩ khi trúng giải thưởng thế nào.”

“...”

Giang Chu cạn lời luôn.

“Được rồi, tôi thừa nhận, viễn cảnh vừa rồi của cậu đã thuyết phục được tôi.”

“Cho nên, cô đồng ý?”

Doãn Thư Nhã gật đầu: “Dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, liền chơi với cậu một chút đi.”

Giang Chu thoải mái mà thở một hơi: “VẬY cô phải nhớ kỹ, bây giờ chúng ta là châu chấu trên một thuyền rồi!”

“Là châu chấu trên một giường chứ? Ah, ý tôi là trên một thuyền.”

“Mặc kệ thế nào, cô cũng không được quấy rối tôi nữa, cũng không được đặt đồ ăn ngoài nữa.”

Doãn Thư Nhã nghe thế liền tức giận: “Ai quấy rối cậu chứ, tôi là thật sự coi trọng hạng mục của cậu, hạng mục bình thường thì bản tiểu thư còn không thèm mua nữa kìa.”

Giang Chu mặc kệ Doãn Thư Nhã: “Sau này là người một nhà rồi, của cô chính là của tôi, của tôi vẫn là của tôi, biết chưa?”

“Biết rồi...”

“Ừm, thế này mới giống như người số một trong ngành điện ảnh chứ.”

Doãn Thư Nhã lập tức cười khanh khách: “VẬY chờ tôi lên lĩnh thưởng, cậu phải viết cảm nghĩ cho tôi nhé.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Lĩnh thưởng là đạo diễn, không liên quan đến cô.”

“Có tôi ở đây, còn quan tâm đạo diễn làm gì, à đúng rồi, khi nào cậu đưa kịch bản cho tôi?”

“Tôi phải cầu tứ một chút đã, không có chuyện gì khác thì đừng làm phiền tôi, đi đây.”

Giang Chu ném lại một câu, rồi cất bước đi ra ngoài.

Cục diện bây giờ đã thay đổi, quyền chủ động đã hoàn toàn nằm trong tay của mình, lúc nào đưa kịch bản thì phải xem tâm trạng của hắn đã.

“Cậu phải nhanh lên một chút đấy, tôi sẽ chờ.”

Doãn Thư Nhã mang dép đi theo ra ngoài, ánh mắt tràn đầy chờ mong.

Giang Chu cũng không quay đầu, mà chỉ phất phất tay.

“BIẾT rồi, nhớ kỹ là không có việc gì thì đừng làm phiền tôi.”

Vừa dứt lời, đám người làm trong biệt thự đều nhìn về phía Giang Chu.

Bọn họ đã làm việc ở đây rất nhiều năm, hiểu rõ tính cách của đại tiểu thư nhà mình ra sao.

29 tuổi mà còn chưa lập gia đình, hơn nữa lại nhiều tiền như vậy, nên chắc chắn tính cách sẽ rất không tốt.

Cho nên, tất cả những vị khách đến đây, có ai mà không tươi cười chứ?

Bọn họ chưa từng nghe thấy có ai dám nói đại tiểu thư phiền phức cả.

Người này cũng thật sự quá to gan, nhưng quan trọng là đại tiểu thư lại không tức giận chút nào, trái lại còn cười tươi, thậm chí còn cười rất xán lạn.

Họ đều cảm thấy những gì xảy ra ở trước mặt thật sự quá khó tin, có lẽ ngày mai mặt trời sẽ mọc từ phía tây mất.

Giang Chu rời khỏi khu biệt thự, liền quay đầu xe, lái về phía quảng trường Thời Đại.

Mấy hôm nay hắn rất bận rộn, không suy nghĩ được cái gì cả, ngày mai đã phải đi du lịch rồi, mà hắn vẫn chưa chuẩn bị cái

gì cả, nhân tiện bây giờ có thời gian, liền đi trung tâm thương mại xem một chút.

Coi như bản thân mình không cần, thì cũng có thể mua vài món qua cho mấy cô bé của mình.

Phùng Tư Nhược cũng là một phú bà, nên sẽ không hứng thú với mấy mặt hàng xa xỉ, Giang Chu liền chọn hai bộ quần áo tình nhân.

Một bộ là áo nỉ có mũ mà nàng rất thích mặc, một trắng một đen, trên tay áo còn có chữ.

Hai cái áo ghép lại thành một đoạn văn bằng tiếng anh: Tình yêu là không thể ngang nhau, nguyện người yêu nhiều hơn là ta.

Một bộ khác mà áo bóng chày màu đen có tay áo màu trắng.

Ngày mai đi du lịch sẽ để cho nàng mặc, nếu như nàng dám từ chối thì sẽ hù dọa nàng, nói mình không theo đuổi nàng nữa, khẳng định nàng sẽ làm ra vẻ mặt đáng thương, sau đó sẽ mặc vào rồi đến gặp hắn.

Hì hì, nghĩ thôi đã thấy rất thơm rồi.

Em gái Hàn Nhu thì là một cô gái rất thích ăn diện, Giang Chu liền đi vào tiệm Chanel xem một chút, chọn được một cái túi lệch vai màu tối rất đẹp, nhưng giá cả cũng rất đẹp luôn.

“Xin chào tiên sinh, của ngày hết 25 ngàn.”

Giang Chu quẹt thẻ, trong lòng rất nhức nhối.

Nuôi một cô em gái mà còn đắt hơn cả bạn gái, nhưng mà em gái mà bạn gái đều là để cưng chiều và sủng ái, dù sao cũng là người một nhà, cưng chiều ai cũng là cưng chiều.

Chương 200: Khóc đi, khóc liền tăng lương cho cô! (2)

Tô Nam thì không có yêu thích gì khác ngoài tiền, nhưng mình là ông chủ của nàng, không thể trực tiếp đưa tiền cho nàng được, bằng không thì những nhân viên khác sẽ có ý kiến.

Có lẽ còn tung tin đồn gì gì đó.

Nhưng Tô Nam vẫn luôn đi theo mình từ khi gây dựng sự nghiệp đến giờ, tuy vẫn luôn oán giận ông chủ xấu xa, công việc mệt nhọc, nhưng vẫn chưa bao giờ lười biếng.

Huống chi, càng ngày nàng nhảy múa càng đẹp.

Giang Chu hết sức nguyện ý tặng quà cho nàng.

Cho nên Giang Chu trực tiếp đổi một tấm thẻ mua đồ trị giá 10 ngàn ở trung tâm thương mại, đến khi đó nàng muốn mua gì thì mua, coi như không muốn mua thì cũng có thể đổi lại thành tiền.

Quà tặng của người có tiền, chính là giản dị tự nhiên như vậy đấy.

Ngoài ra, chính là Sở Ngũ Vi, cô bé này rất thích mấy đồ nhỏ bé xinh xắn.

Giống như lần trước nàng còn thích một đôi khuyên tai không biết làm từ chất liệu gì, mấy thứ nhỏ bé xinh xắn và lấp lánh này thì phải đồ máu rồi.

Giang Chu đi vào tiệm châu báu, mua một cái dây chuyền có mặt cổ bốn lá bằng kim cương, 20 ngàn, mà còn chưa được một kara.

Nhưng tốt xấu gì cũng là một món đồ chơi nhỏ bằng kim cương, nhưng chờ đến khi mua xong thì hấn lại hối hận.

Mẹ nó, cái đồ chơi này có một chút xú, coi như mua hàng giả cũng không ai nhận ra.

Hấn không tin cô bé này có gan đi giám định.

Tiếp đó chính là Hoàng Kỳ.

Hoàng Kỳ là một mỹ nhân rất thời thượng, nàng sẽ không thích mấy món quà bình thường, Giang Chu liền chọn một chai nước hoa.

Không thích liền có thể đổ hết nước ở bên trong đi, rồi dùng cái chai để trồng hoa cũng được.

Hấn cũng không hiểu mấy thứ này lắm, cho nên liền chọn chai đắt tiền nhất.

Mua sắm hơn hai tiếng, Giang Chu cảm thấy chân mình đã tê cứng rồi, nhưng cuối cùng cũng mua đủ quà rồi.

Tính toán một chút, chỉ có Phùng Tư Nhược là không tốn bao nhiêu tiền, nặng bên này nhẹ bên kia không phải là tính cách của Giang Chu.

Vì vậy, hắn quay đầu trở lại, mua một cặp đồng hồ tình nhân.

Khá lắm, đồng hồ nữ 36 ngàn, đồng hồ nam 42 ngàn.

Nếu như Phùng Tư Nhược mà không hôn một cái, vậy thì cũng quá lỗ rồi!

Giang Chu cầm đồng hồ của mình đi qua một cái ghế dài trong trung tâm thương mại, dự định ngồi nghỉ một lát.

Mua quà cho nhiều người như vậy, cũng không chứng tỏ là hắn lãng nhãng, hắn chỉ hy vọng mình có thể nhìn thấy những cô gái trong cuộc sống của mình vui vẻ mà thôi.

Nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn của các nàng khi nhận được quà, Giang Chu luôn cảm thấy đẹp không sao tả xiết.

Nhưng cái giá này cũng quá lớn, thu nhập một tháng của trang web đã mất rồi.

Lần sau phải khắc chế một chút, nhất định phải khắc chế.

“Tiên sinh, mời ghé qua tiệm Pizza Mỹ Mỹ, Pizza gì cũng có.”

“Chị gái, mời ghé qua tiệm Pizza Mỹ Mỹ, ăn rất ngon lại có nhiều ưu đãi.”

“Bạn nhỏ, cho em một tờ rơi, để cho cha mẹ xem, bọn chị mới mở tiệm Pizza nha!”

Giang Chu đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên bị một bóng người trước cửa trung tâm thương mại hấp dẫn.

Đó là một cô gái mặc áo trắng, trong tay cầm cầm một đồng tờ rơi, gặp ai cũng phát một tờ, thỉnh thoảng gặp người không muốn, cô còn cố gắng nhét vào tay người ta.

Giang Chu nhìn một lát, cảm thấy người này khá quen, mãi cho đến khi cô gái quay đầu lại, Giang Chu mới nhận ra.

Đây không phải Nữ Thần cũ của Cao Văn Khải, Ngụy Lan Lan sao?

Đồng thời, Ngụy Lan Lan cũng nhìn thấy Giang Chu.

Hai người nhìn nhau không nói gì, giống như là không biết nhau vậy.

Giang Chu nhìn thoáng qua, liền ném chai nước suối trong tay qua.

Ngụy Lan Lan yên lặng một lát, nhặt chai nước lên rồi nói một tiếng cảm ơn.

“Người bạn trai chơi bóng rổ của chị đâu rồi?”

“Chia tay rồi, chia tay từ mấy hôm trước rồi.”

Giang Chu vui vẻ: “Có chuyện vui như vậy mà sao không nói sớm?”

Ngụy Lan Lan yên lặng một lát: “Anh ta không muốn trả tiền với tôi.”

“Chỉ có hơn sáu ngàn mà thôi, thế mà cũng chạy được, pó tay rồi.”

“Đối với cậu, có lẽ sáu ngàn không đáng là gì, nhưng đối với bọn tôi, thì đó là phí sinh hoạt nửa năm rồi.”

Giang Chu liếc nhìn Ngụy Lan Lan một cái: “Vậy sao khi chị tiêu xài thì không nghĩ như vậy? Bây giờ mới biết kiếm tiền không dễ à?”

Ngụy Lan Lan mím môi một cái: “Tôi đã đã gắng làm thêm, chắc chắn sẽ trả tiền cho cậu.”

“Chỉ còn hai ngày nữa là đến một tuần rồi đấy.”

“Tôi biết, bởi ngày nào tôi cũng đi làm thêm mà, nhưng là thật sự rất mệt mỏi ... “

Giang Chu đuổi người: “Tự nghĩ biện pháp đi, tôi không giúp được chị đâu.”

Ngụy Lan Lan do dự một lúc lâu: “Tôi...tôi có thể trả mượn vài ngày không, chỉ vài ngày thôi?”

“Đương nhiên là không thể.”

“Xin cậu mà, có được không?”

Giang Chu quay đầu: “Thêm một ngày lại một ngày, đến khi nào chị mới trả?”

Ngụy Lan Lan như sắp sụp đổ: “Không có tiết học là tôi đi làm thêm, có thời gian là đi làm thêm ngay, nhưng tôi thật sự không kiếm đủ.”

“Chị kiếm được bao nhiêu tiền rồi?”

“5...5500.”

Chương 201: Khóc đi, khóc liền tăng lương cho cô! (3)

Giang Chu lập tức kinh ngạc: “Chị kiếm được 5500 trong năm ngày á? Thật hay giả?”

Ngụy Lan Lan cười thảm một tiếng: “Tôi giúp mấy đàn chị năm bốn viết luận văn, viết một bài được 1000 đồng, thức năm đêm mới kiếm được năm ngàn.”

“Vậy 500 còn lại thì sao?”

“Phát tờ rơi, mặc quần áo linh vật, nhưng vẫn thiếu 1000 mới đủ 6500.”

“Tiền chị kiếm được đâu?”

“Ồ...ở trong túi của tôi.”

Giang Chu vươn tay: “Trả 5500 trước đây.”

Ngụy Lan Lan nhìn Giang Chu với vẻ khó tin: “Đó là tất cả số tiền tôi có, tôi còn phải ăn cơm nữa mà.”

“Tôi mặc kệ chị có cơm ăn hay không, bây giờ tôi muốn chị trả tiền thôi.”

“Để lại cho tôi một ít...500 đồng thôi, được không?”

“Một xu cũng không được, trả tiền.”

Ngụy Lan Lan lập tức khóc lên.

Đối với cô mà nói, thì một tuần này như là địa ngục vậy.

Buổi tối giúp các đàn chị khóa trên viết luận văn, không được duyệt thì lại phải viết lại, ban ngày thì không có tiết học là đi làm thêm, bị người mắng, bị người khinh bỉ...

Vất cả lắm mới gom đủ 5500, kết quả đảo mắt qua liền mất.

Thậm chí cô còn không biết mình sẽ ăn bằng gì.

Ngụy Lan Lan khóc ô ô.

Vừa khóc vừa mở túi của mình ra.

Sau đó run rẩy lấy một xấp tiền từ trong đó ra.

“Đây...thật sự ... Là tất cả tiền của tôi rồi, cậu lấy hết...là tôi...tôi sẽ không có tiền ăn cơm.”

Giang Chu cũng không khách khí chút nào, cầm tiền lên đếm, đúng 5500 đồng, không hơn không kém.

Thức năm đêm viết năm bài luận văn, chuyện này thật sự không phải chuyện người bình thường có thể làm được, Giang Chu cũng cảm thấy bội phục Ngụy Lan Lan.

Vì vậy, hắn lấy 4500 đồng, nhét vào túi mình, rồi trả lại 1000 đồng.

“Trả cho chị.”

Ngụy Lan Lan đang nức nở ngẩng đầu lên: “Cái...cái gì?”

Giang Chu nhét tiền vào tay Ngụy Lan Lan: “1000 này là của chị, cầm đi.”

“Nhưng... nhưng tôi nợ cậu 6500 cơ mà?”

“Tôi nói thật cho chị biết, tờ hóa đơn kia là giả, bọn chị chỉ xài hết 1000 thôi, nên cộng lại cũng chỉ nợ tôi 4500 thôi, tôi lấy lại 4500 của mình, 1000 này là của chị, chúng ta thanh toán xong.”

Ngụy Lan Lan kinh ngạc.

Cô không ngờ mình trả hết nợ mà còn có thể thừa lại 1000 đồng, 1000 này đủ để cô sống một tháng rồi!

“Chị Ngụy này, chị nhìn bên kia kia, đó là cửa hàng bánh bao Khánh Long, còn có cửa hàng Sa Huyện.”

“Chị cầm 1000 này vào ăn, coi như ăn no đến chết cũng sẽ không có bất cứ ai soi mói gì cả!”

“Tiêu tiền của mình sướng sao? Tiêu tiền của mình không yên tâm thoải mái sao?”

“Sau chuyện lần này, tôi hy vọng chị có thể nhận được một bài học, trước khi đi ngủ hãy suy nghĩ đi lại đi.”

Giang Chu nói xong, liền cầm đồ đạc của mình đi về phía bãi đỗ xe.

Lúc này, trước cửa trung tâm thương mại chỉ còn Ngụy Lan Lan đang nắm chặt 100 đồng tiền, cô nhìn tiệm Sa Huyện và cửa hàng bánh bao ở bên đối diện, trong lúc nhất thời lệ rơi đầy mặt.

Bên kia, Giang Chu lái xe rời đi, lại thầm mắng mình vài câu.

Ngu xuẩn, lại tổn thất cmn 100 đồng, chính vì cmn nhẹ dạ!

Chính vì không thể nhìn thấy người ta khóc, sau này làm ăn lớn kiêu gì đây!

Làm sao mà kiếm đồng tiền bản được đây?

Làm sao có thể trở thành nhà tư bản vô tình đây?

Mình vẫn quá thiếu rèn luyện, chính là cmn quá thiếu rèn luyện mà!

Không luyện thứ này, sau này buôn bán sẽ chịu thua thiệt!

Vì vậy, Giang Chu liền lái xe như bay về trường học.

Sau khi về đến trường, hần lập tức xông vào văn phòng.

Sau đó lôi kéo Tô Nam ra ngoài, đẩy nàng đi về căn nhà cục gạch kia, đi vào kho ở phía sau, quay người khóa trái cửa nhà kho luôn.

Cái nhà kho này là một tầm hầm ngầm của căn nhà cục gạch, bên trong đều là những tờ rơi đã in xong.

Cho dù đã bật đèn, nhưng trong này vẫn khá tối tăm, hơn nữa, còn có một loại mùi mực in rất đậm.

Tiểu Tô Nam đã sợ muốn khóc rồi, cả người đều run lẩy bẩy.

Ông chủ làm sao thế này?

Bị người ta hạ thuốc ở bên ngoài rồi à?

Vì sao anh ta lại dẫn mình đến đây? Lại còn khóa trái cửa nữa??!

Thật đáng sợ thật đáng sợ thật đáng sợ!

“Tiểu Nam nhi...”

“Giang Chu thôi, anh muốn làm gì, anh đừng làm tôi sợ!”

Giang Chu thở hắt ra: “Khóc đi!”

Tô Nam bối rối: “Cái... cái gì cơ?”

“Tôi bảo cô khóc, khóc cầu xin tôi tăng lương cho cô!”

“Anh muốn tăng lương cho tôi à? Vậy nói chuyện bình thường không được sao?”

Giang Chu mở đồng hồ bấm giờ: “Tất nhiên là tôi không muốn tăng lương cho cô, tôi chỉ muốn xem mình có thể chịu đựng được bao lâu thôi!”

Tô Nam cảm thấy rất khó hiểu: “Không, tôi không khóc, khóc anh cũng không tăng lương cho tôi.”

“Cô không hiểu, bây giờ tôi đang muốn thuê cô để luyện tập!”

“Luyện tập cái gì?”

“Luyện tập để trở thành một nhà tư bản vô tình!”

“Chuyện này thì liên quan gì với khóc chứ?”

“Tôi cmn chỉ có một nhược điểm này, cho nên muốn khắc phục nó!!”

Chương 202: Quà tặng dẫn đến tranh đấu chốn hậu cung!

Một tiếng sau!

Giang Chu mở cửa nhà kho đi ra ngoài.

Hắn sửa sang lại quần áo của mình, nhất thời cảm thấy hết sức thoải mái.

Hắn tiến hóa rồi!

Hắn tin tưởng, bản thân mình đã trở thành một nhà tư bản vô tình nhất!

Ban này, hắn hù dọa Tô Nam, làm cho nàng sợ đến khóc tận năm lần.

Lần đầu tiên, hắn chỉ mạnh miệng được năm phút đồng hồ rồi thất bại.

Lần thứ hai, hắn mạnh miệng mười phút.

Sau đó là mười lăm phút, hai mươi phút!

Cuối cùng, hắn hoàn toàn cười nhạt, không dao động một chút nào!

Tăng lương?

Ha ha, tăng lương là không thể nào!

Đời này cũng không thể tăng lương!

Cùng lúc đó, Tô Nam cũng đẩy cửa nhà kho đi ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã lem luốc, mái tóc cũng bù xì.

Hai con mắt xinh đẹp đã đỏ bừng vì khóc quá nhiều.

Giang Chu thối, Giang Chu khốn kiếp!

Có loại ông chủ nào độc ác như vậy không?

Thế mà lại bắt nàng khóc tận một giờ.

Cuối cùng, còn không tính tất cả những lời đồng ý tăng lương kia nữa.

Còn nói đây chỉ là luyện tập, không liên quan gì đến công việc thực tế.

Nàng khóc đến cạn nước mắt, kết quả không kiếm được một xu nào.

“Được rồi, đừng khóc nữa, quay lại làm việc đi!”

Tô Nam ngu người: “Còn làm việc? Ông chủ, anh còn là người sao?”

Giang Chu sửa lại tóc giúp nàng: “Thôi bỏ đi, hôm nay cô cũng vất cả rồi, cho cô nghỉ một ngày đây.”

“Như vậy còn tạm được, hừ!”

Tô Nam lau nước mắt, quay người định rời đi.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên mở miệng gọi nàng quay lại.

“Tiểu Nam nhi.”

Tô Nam nhìn Giang Chu: “Có chuyện gì?”

“Tôi biết, từ khi tôi gây dựng sự nghiệp thì cô vẫn luôn ở bên cạnh tôi, bỏ ra rất nhiều, chịu khổ không ít.”

“Cuối tuần người khác đi dạo phố, đi xem phim, đi mua quần áo với chị em, mà cô thì chỉ có thể ngồi bên cạnh bàn phím.”

“Tuy cô luôn oán giận, nhưng đến giờ cũng không rời đi.”

“Tôi cũng là lần đầu tiên làm ông chủ, cô cũng là lần đầu tiên làm nhân viên.”

“Nói một cách khác, người ông chủ như tôi cũng là do nhân viên như cô bồi dưỡng ra.”

“Cho nên tình cảm của tôi dành cho cô, hoàn toàn khác với các nhân viên khác.”

“Tôi vẫn chưa cảm ơn cô bao giờ.”

“Hôm nay, tôi muốn nói cảm ơn cô, cảm ơn cô đã chịu giúp tôi.”

Khuôn mặt Tô Nam đã đỏ lên: “Anh...anh nói cái này làm gì, quá buồn nôn...”

Giang Chu lấy mười tám thẻ mua đồ trong túi ra, mỗi tấm đều có giá trị 1000 đồng.

“Tiểu Nam nhi, cô là cô bé tham tiền, cho nên đây là món quà tôi chọn cho cô.”

“Đây là cái gì?”

“Thẻ mua đồ ở trung tâm thương mại, tổng cộng 10 ngàn.”

Mắt Tô Nam lập tức đỏ lên: “Tuy là tôi vẫn luôn nói là muốn tăng lương, nhưng thật ra là vì muốn trêu chọc ai thôi.”

Giang Chu xoa đầu nàng: “Tôi biết, về nghỉ ngơi đi, muốn đi chơi thì đi chơi đi.”

“Ừm, cảm ơn ông chủ đẹp trai.”

Giang Chu nhìn Tô Nam rời đi, lại khẽ thở dài một hơi.

Làm sao mũi mình lại hơi cay cay nhỉ?

Không được, xem ra mình tu luyện vẫn chưa thành công rồi, vẫn chưa đạt đến cảnh giới lãnh khốc vô tình.

Còn chưa thể trở thành một nhà tư bản vô tình chân chính.

Hai ngày nữa phải gọi Tô Nam qua để luyện thêm một chút mới được.

Lúc này, bầu trời cũng tối dần.

Gió lạnh thổi qua, làm cho cây cối trong trường lắc lư.

Giang Chu bước chậm đến ký túc xá nữ, sau đó gọi điện thoại cho Hàn Nhu đi xuống.

“Anh, có chuyện gì thế?” Hàn Nhu mặc đồ ngủ có con gấu màu trắng, nhìn trông rất ngốc nghếch đáng yêu.

Giang Chu đưa túi qua cho nàng: “Có quà tặng em thôi.”

“Quà cho em? Nhưng mà... hôm nay cũng không phải sinh nhật em, cũng không phải ngày lễ gì mà?”

“Hôm nay là ngày Hàn Lộ trong 24 tiết khí, miễn cưỡng coi như một ngày lễ.”

Hàn Nhu đều muốn khóc rồi: “Sao anh luôn kiếm cớ để tặng quà cho em vậy.”

Giang Chu vỗ trán nàng một cái: “Anh tặng quà cho em gái mà còn cần lý do à?”

“Vậy em mở ra xem nhé!”

“Không được, về phòng rồi hãy xem, bằng không thì em lại khóc mất.”

Viễn mắt Hàn Nhu đỏ lên: “Anh thương em như vậy, em khóc cũng có sao đâu?”

Giang Chu thở dài: “Tô Nam đã khóc ướt hết áo anh rồi, em đừng khóc nữa.”

“Tô Nam? Trời ạ, hai người làm gì rồi?”

“Đừng hóng hớt, cút lên phòng đi.”

“Ồ, biết rồi.”

Hàn Nhu hừ một tiếng, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ.

Cho đến bây giờ, nàng vẫn không có người thân, mãi cho đến khi gặp được Giang Chu.

Người anh trai nhỏ hơn nàng hai tuổi này rất thành thực, trưởng thành, hơn nữa còn thực sự rất thương nàng.

Giống như Tô Nam đã nói, Giang Chu luôn tìm mọi lý do để đưa lì xì và tặng quà cho nàng, nàng muốn đi làm thêm mà Giang Chu cũng không cho.

Dù là anh ruột cũng có thể làm được đến mức này sao?

Nàng mới không thèm quan tâm quà tặng gì đó, bởi vì đối với nàng mà nói, tặng quà không phải giá trị, mà là tấm lòng.

Hàn Nhu vui vẻ trở về phòng, mở hộp quà ra xem.

“Oa, Hàn Nhu, bạn mua túi mới của Chanel à?”

“Đây chính là túi của Chanel?”

“Dĩ nhiên, mình đã từng xem qua rồi, cái túi này phải 20 ngàn đấy.”

Hàn Nhu tròn mắt lên: “Bao...bao nhiêu tiền cơ?”

Bạn cùng phòng nhìn Hàn Nhu: “20 ngàn, bạn không biết sao?”

“Đây là...quà anh trai tặng mình.”

Chương 203: Quà tặng dẫn đến tranh đấu chốn hậu cung! (2)

Hai mươi phút sau, sắc trời lại tối hơn vài phần.

Giang Chu đi đến đại học Thanh Bắc, đứng ở dưới ký túc xá nữ.

Hắn gọi điện thoại cho Sở Ngữ Vi, gọi nàng đi xuống.

Sở Ngữ Vi cảm thấy rất vui vẻ khi Giang Chu đến đây tìm mình, bởi vì hình như Giang Chu chưa từng chủ động đi qua tìm nàng.

Ngoại trừ lần đi bệnh viện kia thì không tính.

Cho nên nàng rất vui vẻ, một phút đồng hồ đã chạy xuống rồi.

“Giang Chu, sao bạn lại đến đây?”

“Qua đây xem thời gian gần đây bạn có nghịch ngợm hay không.”

Sở Ngữ Vi nhú cái mũi ngọc tinh xảo: “Không có, mình ngoan lắm.”

Giang Chu đưa hộp quà cho nàng: “Ng ngoan là tốt rồi, ngủ sớm một chút.”

“Đây là cái gì nha?”

“Trẻ con đừng hỏi nhiều, mình đi đây.”

Sở Ngữ Vi cảm thấy rất khó hiểu, vì vậy liền mở hộp ra xem.

Lúc này, trong hộp có một sợi dây chuyền màu bạc, ở giữa còn nạm một viên kim cương lấp lánh.

Nàng nhìn thấy sợi dây chuyền này thì lập tức ngây dại.

Đây là... đây là... quà mà Giang Chu tặng cho nàng?

“Giang Chu...”

Sở Ngữ Vi ngơ ngác ngẩng đầu lên, lại phát hiện đối phương đã đi xa.

Vì vậy nàng liền cất bước đuổi theo, muốn xà vào trong lòng của Giang Chu.

“Dừng, dừng lại!”

“Ồ!”

Giang Chu mặt thản nhiên như cũ: “Giả mà thôi, chỉ có 30 đồng, kích động cái cọng lông gì.”

Sở Ngữ Vi nhìn viên kim cương cỡ bốn lá ở trong hộp: “Giả thì làm sao? Giả mình cũng thích!”

“Nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của bạn kia, mau cắt đi!”

“Vậy mình cắt nhé? Lần sau lại đến tìm mình nhé?”

“Xem tâm trạng đã, chắc khoảng 2 3 năm nữa sẽ đến.”

Sở Ngữ Vi hừ một tiếng, rồi lại che miệng, nhỏ giọng cười trộm.

Sau đó, nàng liền ôm cái hộp vào trong ngực như ôm một bảo bối quý giá nào đó.

Giả thì sao vậy?

Nàng chính là người thích đồ giả đấy!

Nếu như là thật, nói không chừng nàng còn không dám đeo ra ngoài nữa, kim cương giả nhưng vẫn rất xinh đẹp nha.

Cùng lúc đó, gió muộn thổi khá mạnh.

Giang Chu lên xe, lái ra khỏi cổng trường đại học Thanh Bắc.

Sau khi trở lại trường học của mình, hắn đứng dưới ký túc xá nữ của học viện tài chính và kinh tế để suy nghĩ một lúc.

Trong tay mình bây giờ còn có hai món quà.

Một là của Hoàng Kỳ, một là của Phùng Tư Nhược.

Nhưng hai cô gái này lại ở ngay sát vách nhau.

Tuy hắn và Hoàng Kỳ cũng không có gì, chỉ là tặng một món quà nhỏ tỏ vẻ hữu hảo mà thôi.

Nhưng nếu để cô bé Phùng Tư Nhược kia nhìn thấy, thì hình như cũng không hay lắm.

Đừng thấy cô bé này hiền lành thật thà, nhưng nàng cũng biết ghen tị đấy.

Lần trước hắn chỉ đấu võ mồm với Hoàng Kỳ, kết quả Phùng Tư Nhược liền giả câm giả điếc với hắn ba ngày liền, hơn nữa

bên cạnh nàng còn có một cái quạt gió thổi lửa là Đinh Duyệt.

Đinh Duyệt này cũng không phải đèn cạn dầu đâu.

Giang Chu suy nghĩ cẩn thận một chút.

Không thể tặng quà cho Hoàng Kỳ bây giờ được, chờ đi du lịch rồi tìm một cơ hội thích hợp lại đưa cho nàng vậy, như vậy cũng có thể tránh được mấy lời đồn không cần thiết.

Vì vậy, Giang Chu liền bấm dây số của Phùng Tư Nhược.

“Ngủ chưa?”

“Chưa.”

“Xuống dưới đi, mình đang ở dưới ký túc xá của bạn.”

Không lâu sau, trên cửa sổ hành lang liền xuất hiện một khuôn mặt nhỏ nhắn.

Phùng Tư Nhược ở trên nhìn thấy Giang Chu liền vẫy vẫy tay.

Sau đó, liền nghe thấy tiếng bước chân chạy vội xuống dưới, chưa được một phút sau, nàng đã chạy xuống đến nơi rồi.

“Cho bạn nè.”

Phùng Tư Nhược móc viên kẹo trong túi ra, đưa qua cho Giang Chu.

Giang Chu cũng đưa cái túi trong tay của mình qua cho nàng:

“Tặng bạn, ngày mai mặc vào đi chơi.”

“Ừ? Đây là cái gì?”

“Là quà tặng cho bạn!”

Phùng Tư Nhược tò mò ngó đầu vào xem.

Kết quả còn chưa nhìn thấy gì, cái trán đã bị gõ một cái.

Sau đó, nàng nhú mũi lại, nhìn Giang Chu với vẻ đáng thương.

Giang Chu lập tức mỉm cười: “Trò về phòng rồi xem, thế nhưng đừng nói với người khác.”

“Ồ!”

“Bây giờ bạn có muốn đoán xem bên trong là gì không? Đoán đúng sẽ có thưởng.”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một chút: “Là đuôi à?”

Giang Chu nghe thế lập tức sắc nước bọt.

Đuôi gì?

Đương nhiên là đuôi mèo giả rồi.

Lần trước, khi hai người đi dạo phố ở đường dành riêng cho người đi bộ, thì hắn đã mua lỗ tai mèo và chuông lục lạc cho nàng.

Thế nhưng Giang Chu vẫn cảm thấy tiếc nuối vì không mua được đuôi.

Nếu có, hắn thật sự muốn Phùng Tư Nhược cosplay thành một con mèo nhỏ xinh đẹp.

Sau đó lại mua một cái váy học sinh nữa, quả thực là đáng yêu không chịu nổi mà.

Cho nên, trên đường về hắn vẫn luôn cảm thán, vì sao lại không bán điều chứ, không ngờ câu nói này lại bị Phùng Tư Nhược nhớ kỹ ở trong lòng.

“Không phải đuôi, đoán lại.”

Phùng Tư Nhược lắc đầu: “Không đoán được.”

Giang Chu đưa túi cho nàng, cầm lấy kẹo: “Không đoán được thì trở về phòng xem đi.”

“Ngày mai...”

“Ừm?”

Phùng Tư Nhược đỏ mặt: “Ngày mai ăn sáng chung nhé?”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Được, mình sẽ chờ bạn ở nhà ăn số hai, đến muộn sẽ ăn đòn đấy.”

“Vậy ngày mai gặp.”

Phùng Tư Nhược cầm theo túi, lại vẫy tay chào tạm biệt Giang Chu.

Giang Chu cũng khoát khoát tay, rồi quay người bước vào trong bóng đêm.

Chương 204: Quà tặng dẫn đến tranh đấu chốn hậu cung! (3)

Lúc này, phía dưới ký túc xá nữ còn có một cô gái đang đứng, trên người cô gái này mặc một bộ đồ ngủ màu trắng đen, cô đang nhíu chặt mày mà nhìn cảnh tượng vừa rồi.

“Bạn học Phùng!”

Phùng Tư Nhược nghe thấy người gọi mình thì quay đầu nhìn qua.

Người gọi nàng chính là lớp trưởng lớp ba của học viện tài chính và kinh tế, Khúc Tiểu Nhã.

Khúc Tiểu Nhã vừa đi xuống mức nước, tình cờ nhìn thấy một màn vừa rồi.

Khúc Tiểu Nhã đi qua, quan sát Phùng Tư Nhược một chút: “Đó là ai vậy? Là Giang Chu sao? Giang Chu lại đến tìm bạn à?”

Phùng Tư Nhược gật đầu, nàng thấy hơi khẩn trương rồi.

Nàng và Khúc Tiểu Nhã cũng không thân, bình thường cũng không nói được vài câu.

Nói cách khác, thật ra nàng cũng không thân với ai cả, bởi vì nàng không quá hiểu chuyện chủ động kết bạn với người khác.

“Có người ở trong lớp đồn rằng, hai người đang hẹn hò với nhau, là thật sao?”

“Không có...”

Phùng Tư Nhược lắc đầu, cũng không biết nàng đang muốn biểu đạt cái gì.

“Mấy cái túi này là gì? Là quà Giang Chu tặng bạn à?”

“Mình...mình không nói được.”

Phùng Tư Nhược vội vàng cuống quýt giấu túi ra sau lưng, lúc này Giang Chu có nói là không thể nói cho người khác biết.

Khúc Tiểu Nhã hừ một tiếng: “Mình xem một chút cũng không được sao, nhỏ mọn vậy!”

“Không thể xem được...”

Phùng Tư Nhược cúi đầu, nàng rất muốn chạy thật nhanh về phòng của mình, nhưng lá gan nàng lại rất nhỏ, nên không dám bỏ chạy.

“Cho mình xem đi, mình sẽ trả lại mà.”

“Không được mà...”

“Chỉ liếc một cái thôi, mình muốn xem Giang Chu tặng bạn cái gì.”

“Giang Chu nói là không thể cho người khác xem.”

Khúc Tiểu Nhã yên lặng một lát, liền vươn tay ra định cướp cái túi.

Nhưng đúng lúc này, có người bỗng nhiên đi xuống.

Nàng đứng ở chỗ không xa, lẳng lặng mà nhìn Khúc Tiểu Nhã.

Trong mắt của nàng còn có chút lạnh lẽo khiến cho người ta sợ hãi.

Nếu như Phùng Tư Nhược nhìn thấy ánh mắt này, nhất định sẽ khản trương mà không thở nổi.

Lúc này, Khúc Tiểu Nhã đã rút tay về, mỉm cười nói: “Hoàng Kỳ, sao bạn lại xuống đây?”

Hoàng Kỳ khoanh tay trước ngực: “Con người của tôi, rất thích đứng bên cửa sổ để quan sát những người ở bên dưới.”

Khúc Tiểu Nhã ồ một tiếng: “Mình và Phùng Tư Nhược đang nói chuyện phiếm thôi, bạn đi về trước đi.”

“Trò chuyện cái rắm, người ta đã không muốn cho bà xem, bà còn đòi xem?”

“Bạn...”

Khúc Tiểu Nhã không ngờ Hoàng Kỳ lại trực tiếp như vậy, vì thế liền tròn tròn mắt mà sững sờ một chút.

Hoàng Kỳ nắm bàn tay nhỏ của Phùng Tư Nhược: “Khúc Tiểu Nhã, bà kiêu ngạo cái gì, tôi đã ngựa mất bà lâu lắm rồi đấy.”

Khúc Tiểu Nhã tỏ vẻ tức giận: “Tôi chỉ muốn xem một chút thì làm sao? Có bí mật gì mà phải giấu kỹ như vậy chứ?”

“Bà còn ngại biện à? Người ta không muốn cho bà xem, bà muốn quà thì đi tìm Giang Chu đi.”

“Ha ha! Tôi muốn? Vì sao tôi phải muốn quà?”

Hoàng Kỳ che chở cho Phùng Tư Nhược: “Bà thích Giang Chu, đưa thư cho người ta, kết quả lại không dám xuất hiện, bà tưởng tôi không biết sao?”

Khúc Tiểu Nhã không thừa nhận: “Tôi không biết bà đang nói cái gì, nhưng mà Giang Chu cũng không tặng quà bà đứng không? Vậy bà kiêu ngạo cái gì?”

“Ngày mai tôi sẽ đi mắng Giang Chu, hỏi tại sao lại không tặng quà cho tôi, bà có dám không?”

“Bà...bà đừng kiêu ngạo, có gì mà không dám chứ!”

Hoàng Kỳ xì một tiếng, nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Bạn học Phùng, chúng ta đi về phòng thôi.”

“Ừm.”

Phùng Tư Nhược gật đầu, nắm tay Hoàng Kỳ đi vào hành lang, nàng và Hoàng Kỳ cũng khá quen.

Bởi vì hai người đã gặp trong bữa tiệc tối đón sinh viên mới, mà Giang Chu cũng có quan hệ rất khá với Hoàng Kỳ.

Mà bản thân nàng còn vì thế mà ghen tị nữa kìa.

“Sau này đừng có ở riêng với cô ta, cô ta rất hẹp hòi.”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Cám ơn bạn...”

Hoàng Kỳ tặng hắng một cái: “Có điều, bạn học Phùng này, bạn có thể rời khỏi Giang Chu không?”

“Hả?”

“Với dung mạo của bạn, ở cùng Giang Chu là quá thiệt thòi, bạn hẹn hò với mình đi.”

Phùng Tư Nhược sợ hết hồn, nàng còn tưởng rằng Hoàng Kỳ muốn cướp Giang Chu nữa, không ngờ Hoàng Kỳ lại muốn cướp bản thân nàng kia.

Lần trước, trong bữa tiệc tối đón sinh viên mới, Hoàng Kỳ cũng đã nói như vậy rồi, nhưng khi đó nàng vẫn không hiểu, tại sao con gái lại muốn hẹn hò với con gái chứ?

“Được rồi, trêu bạn thôi, mau trở về phòng xem quà của bạn đi.”

Phùng Tư Nhược gật đầu, lại suy nghĩ một chút.

Khi Hoàng Kỳ còn chưa rời đi, nàng liền đưa cái túi nhỏ nhất cho Hoàng Kỳ.

Hoàng Kỳ ngăn ra: “Làm gì vậy?”

Phùng Tư Nhược hơi khần trương: “Bạn... bạn không có quà, mình chia cho bạn một cái.”

Nếu như Giang Chu ở chỗ này, nhất định sẽ cười khóc.

Con bé ngốc nghếch này, hộp nhỏ không có nghĩa là nó rẻ! Đó là đồng hồ đôi trị giá 80 ngàn đó! Thật đúng là ngốc hết chỗ nói mà!

Lúc này, Hoàng Kỳ ôm lấy Phùng Tư Nhược.

“Ai, chẳng trách Giang Chu lại thích bạn như vậy mà!”

“Có điều, phần của mình, ngày mai mình sẽ tự đòi.”

Chương 205: Đây là đồng phục lớp, không phải áo đôi!

Lúc này, Giang Chu đang trên đường trở về ký túc xá.

Hắn cũng không biết những chuyện vừa xảy ra ở dưới ký túc xá nữ, dù sao hắn còn chẳng biết ai ném giấy cho mình nữa kia.

Mở cửa phòng, ba con hàng đều đang ở trong phòng.

Từ Hạo Đông đã từ bệnh viện về, đang cầm một đồng thuốc mà nhét vào trong miệng.

“Bác sĩ nói, may mà là tôi nên mới có thể chịu được, nếu là người khác thì đã hỏng luôn rồi.”

“Chờ tôi uống một liều thuốc, lại cương cứng thẳng thẩn ngay.”

Trương Nghiễm Phát gặm mỳ ăn liền: “Cứ chém gió đi, dù sao chém gió cũng không phải nộp thuế.”

Cao Văn Khải gật đầu: “Ông cũng tiểu ra máu cmnr, vậy mà còn kiên cường thẳng thẩn?”

“Tiểu ra máu thì làm sao vậy? Con gái cũng có vài ngày như vậy mà? Tại sao không tính?”

Sắc mặt Từ Hạo Đông vẫn thản nhiên, ngẩng đầu nuốt một viên thuốc vào.

Cậu ta cảm thấy, tất cả đều không có vấn đề.

Chỉ cần chưa chết, vậy phải tiếp tục truyền thừa tay nghề bắn phóa hoa này, đây gọi là tinh thần của người thợ.

Giang Chu đi vào, đôi dép: “Hôm nay ngủ sớm một chút, ngày mai chúng ta sẽ đi sớm.”

Từ Hạo Đông và Trương Nghiễm Phát nghe thế liền liếc mắt nhìn nhau.

Hai người lập tức đứng lên, quỳ bịch xuống bên dưới cửa sổ hướng ban công, sau đó, hai tay bắt quyết, miệng thì lẩm bẩm Lâm Bình Đấu Giả Giai Trận Liệt Tiền Hành.

“Hai tên này lại làm cái trò mèo gì vậy?”

Cao Văn Khải nhúc nhúc: “Dự báo thời tiết hôm nay có mưa, kết quả lại không mưa, nên hai tên này vừa về phòng đã bắt đầu cầu mưa, cầu Long Vương gia ngày mai nhất định đừng lười biếng, may mà tôi không mua áo gió với ủng đi mưa.”

Giang Chu vui vẻ: “Nếu bọn họ dùng sức nỗ lực này vào nơi khác thì tốt rồi.”

Từ Hạo Đông nghe thế liền quay đầu lại: “Dùng ở nơi khác rồi, không phải là vào bệnh viện sao?”

“Cút xuống đi ngục đi, ông đây nói là học tập!”

Giang Chu cầm chậu rửa mặt, đẩy bọn họ ra, rồi đi ra ban công rửa mặt.

Vừa đánh răng xong, điện thoại di động hất thả trên đầu giường bỗng vang lên, Giang Chu liền thả chậu rửa mặt xuống, đi qua xem một cái.

Ah, là quý bà Viên Hữu Cầm.

Giang Chu lập tức có một loại dự cảm xấu.

Sẽ không phải chuyện qua đêm với Sở Ngữ Vi chứ?

Quả nhiên, Giang Chu vừa nghe máy, bên kia đã truyền đến tiếng rít gào.

“Giang Chu, giờ con to gan nhỉ, mấy hôm trước dám dẫn Sở Ngữ Vi đi ra ngoài qua đêm rồi hả?”

“Không ... không có mà, bọn con chỉ đắp chung chăn trò chuyện vui vẻ cả đêm thôi.”

“Nếu con dám bắt nạt Ngữ Vi, mẹ sẽ không tha cho con đâu.”

“Mẹ, con thề, bọn con không có gì cả.”

“Người ta là một cô ta, đi ra ngoài cả đêm với con, không có chuyện gì cũng không được.”

Trong lòng Giang Chu lộp bộp một tiếng: “VẬY... vậy làm sao mới được?”

Giọng nói của Viên Hữu Cầm bỗng nhiên trở nên vui vẻ: “Hay là chờ nghỉ đông, liền xác định cho hai đứa nhé?”

“Xác định cái gì? Đính hôn á? Đừng, con không muốn!”

“VẬY con dẫn con gái nhà người ta ra ngoài làm gì? Mẹ người ta tìm đến cửa rồi đây này!”

“Oan uổng, oan uổng quá, bọn con chỉ là hết cách nên mới ngủ chung một phòng thôi.”

“VẬY con và Ngữ Vi... Thực sự không có gì à?”

Giang Chu lắc đầu thật mạnh: “Không có, bọn con chỉ là bạn bè cực tốt thôi.”

Viên Hữu Cầm chặc lưỡi một cái: “VẬY sau này con đừng hoang một chút, đừng gây rối ở bên ngoài nữa!”

“Con biết rồi, à đúng rồi, mẹ có gọi điện thoại cho Nhu Nhu chưa?”

“Vừa gọi rồi, con bé nói con mua cho nó một cái túi xách à?”

Giang Chu gật đầu: “Con vào trung tâm thành phố làm vài chuyện, tiện tay liền mua một cái.”

Viên Hữu Cầm ừ một tiếng: “Tên nhóc nhà con cũng là một ông anh trai tốt đấy nhỉ.”

“Đó là dĩ nhiên, con nổi tiếng là thương em gái rồi mà.”

“Nhưng mà mẹ nghe Nhu Nhu nói, con đang yêu đương ở trường học à?”

“Ah...đúng là có thích một người.”

Quý bà Viên Hữu Cầm lập tức kích động: “Tên là gì? Nhà ở đâu? Gia đình thế nào?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Tạm thời giữ bí mật, sau này sẽ cho mẹ biết.”

“Hừ, lại còn chơi bí mật với mẹ nữa à?”

“Con vẫn đang theo đuổi thôi mà, dục tốc bất đạt.”

“Vậy con phải giữ khoảng cách với Ngũ Vi, đừng làm tổn thương người ta.”

Giang Chu liên tục nói được, rồi vội vàng cúp điện thoại.

Lúc này, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, rồi tựa lưng vào bên cửa.

Đừng thấy mẹ nói rất nhẹ nhàng ở trong điện thoại, nhưng khi về nhà sẽ không thiếu một trận Tam Đường Hội Thảm đâu.

Hơn nữa, chắc chắn dì Trần sẽ không tin loại chuyện đắp chung chăn trò chuyện vui vẻ cả đêm đâu.

Đến khi đó, đừng để chú Sở bắn một viên đạn nổ đầu chó của mình là được rồi.

Thôi bỏ đi, nguy cơ đã tạm thời giải trừ, ngủ trước rồi tính sau.

Giang Chu xoay người leo lên giường, đắp chăn lên.

Lúc này, trong phòng đã không còn tiếng động, chỉ có những âm thanh thành kính ở bên ngoài ban công.

“Nếu ngày mai trời mưa, tôi nguyện để Nghiễm Phát mất ba năm tuổi thọ.”

“Em gái ông, sao không lấy tuổi thọ của ông?”

“Anh em, tôi đã tiểu ra máu rồi, chưa chắc đã còn ba năm tuổi thọ đâu!”

“Được được được, coi như ông nói có đạo lý, vậy lấy của tôi đi.”

“Anh em tốt!”

Chương 206: Đây là đồng phục lớp, không phải áo đôi! (2)

Sáng sớm hôm sau, mặt trời vẫn treo cao.

Giang Chu rời khỏi giường, thay áo đôi tình nhân hôm qua vừa mua xong.

Sau đó liền vỗ đầu giường của từng tên, để gọi ba con hàng lười kia dậy.

Lúc này, ba người đầu ngẩng đầu lên.

Hai người Từ Hạo Đông và Trương Nghiễm Phát nhất thời ngẩn người ra.

Cầu xin cả một đêm, vậy mà vẫn không mưa???

Ba năm tuổi thọ của Trương Nghiễm Phát không đáng tiền như vậy sao?!!

Vậy bọn họ làm sao chơi lãng mạn ở thị trấn suối nước nóng đây?

Không phải là đã uống công mua trang bị rồi sao?

Làm sao có thể bung dù với các cô em?

Làm sao có thể cõng các cô em lội qua vũng bùn đây?

“Tôi đi ăn sáng, các ông có đi không?”

Từ Hạo Đông liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Không phải tám giờ mới tập trung sao? Tôi lại cầu mưa thêm một tiếng nữa!”

Trương Nghiễm Phát cũng bị cảm động: “Tôi giúp ông, tôi không tin chúng ta không cầu được mưa.”

“Hai anh em chúng ta sẽ làm cảm động trời xanh!”

“Tốt lắm, hôm nay sẽ trừ tuổi thọ của ông!”

Giang Chu nhìn Cao Văn Khải: “Ông có đi nhà ăn không?”

“Tôi cũng không đi đâu!”

“Ông cũng cầu mưa giúp hai tên này à?”

Cao Văn Khải phân khởi: “Tôi chờ cười nhạo hai tên này!”

Từ Hạo Đông và Trương Nghiễm Phát nghe thế liền rất phần nộ, sau đó liền quay về phía mặt trời mọc mà đập đầu bình bịch.

Giang Chu cũng mặc kệ mấy tên dở hơi này, hấn rời khỏi ký túc xá đi đến nhà ăn.

Giờ này, cũng không có nhiều người đến nhà ăn ăn sáng.

Hầu như người trong nhà ăn đều là người trong lớp bộ.

Phùng Tư Nhược đang ngồi trong một góc, nàng mở to đôi mắt sáng lấp lánh để nhìn đồng hồ trên tay.

Tối hôm qua, đèn trong phòng hơi tối nên nàng không thấy rõ.

Oa...

Dưới mặt đồng hồ còn không có kim đây này.

“Cái đồng hồ này đẹp như vậy sao?”

“Ừm!”

Đinh Duyệt nhin không được mà hừ một tiếng: “Tặng bạn một món quà, bạn liền nhìn từ đêm qua đến bây giờ, có cần thiết không?”

Phùng Tư Nhược hơi nhúu mũi, thu tay về: “Chỉ nhìn thôi mà.”

“Haizz, chưa chết rồi, mình cũng muốn yêu đương ngọt ngào mà!”

Đang nói chuyện, Giang Chu liền đi qua rồi ngồi xuống ghế.

Hắn vỗ cái đầu nhỏ của Phùng Tư Nhược một cái, sau đó đưa tay đòi kẹo.

“Cho bạn!”

Phùng Tư Nhược vươn tay, vừa định đưa kẹo qua thì chợt giật mình.

Bởi vì, ngoại trừ màu sắc ra thì quần áo của Giang Chu giống như hết quần áo của nàng.

Trang phục tình nhân?

Não Phùng Tư Nhược nhất thời hiện lên mấy chữ này.

Sau đó, gò má của nàng đột nhiên đỏ lên.

Nàng còn tưởng rằng Giang Chu tặng nàng quần áo bình thường thôi, cho nên nàng mặc vào cũng không thấy gì cả.

Nhưng nàng nào biết đây là áo đôi chứ!

Nếu biết trước, thì nàng khẳng định không dám mặc ra ngoài rồi!

“Nhìn mình làm gì?”

“Áo...áo đôi!”

Giang Chu nhìn xuống quần áo của mình: “Không phải, đây gọi là đồng phục lớp!”

Phùng Tư Nhược ngốc: “Thật sao?”

“Ừm, giống như đồng phục của học sinh vậy, hiểu chưa?”

“Oh!”

Đinh Duyệt nghe hai người nói chuyện, nhất thời trợn trắng mắt lên.

Giang Chu biết Phùng Tư Nhược ngốc, cho nên mới mở miệng lừa Phùng Tư Nhược.

Lại còn đồng phục lớp?

Sao nàng chưa nghe thấy ai nói qua chuyện này?

“Chữ trên áo của hai người không giống nhau à? Hình như là một câu gì đó à.”

Đình Duyệt nhìn một lúc: “Nếu như yêu không ngang hàng, để ta yêu nhiều một chút?”

Giang Chu bắt đắc dĩ: “Đây là Tình yêu là không ngang nhau, nguyên người yêu nhiều hơn là ta.”

“Con bà nó!”

Nghe thấy câu phiên dịch này, Đình Duyệt và Phùng Tư Nhược đều tròn tròn mắt lên.

Thì ra phiên dịch còn có thể hay như vậy?

Nhưng mà đây không phải điều quan trọng nhất, điều quan trọng nhất chính là hàm nghĩa của câu nói này mới đúng!

“Đây ... Đây còn gọi là đồng phục lớp à?”

Giang Chu gật đầu: “Tình cảm bạn bè là tình yêu vĩ đại nhất.”

Phùng Tư Nhược không tin: “Là áo đôi tình nhân...”

“Không phải, là đồng phục lớp.”

“Bạn gạt mình!”

Giang Chu đưa tay vò tóc của nàng: “Nghe lời, đây chính là đồng phục lớp của riêng hai chúng ta.”

Phùng Tư Nhược hừ hừ một tiếng, ánh mắt nhìn qua bốn phía.

May mà tất cả mọi người đang ăn sáng, không ai chú ý đến quần áo của hai người, bằng không thì nàng sẽ xấu hổ đến té xỉu mất.

Lúc này, Giang Chu nhíu mày nhìn bốn phía.

Con bé Hoàng Kỳ này lại dạy muộn rồi, ngay cả bữa sáng cũng không ăn.

Rõ ràng là một thiếu nữ thanh xuân hoạt bát, tại sao lại lười như vậy chứ?

Bình thường đi học muộn thì cũng thôi đi, nhưng dù sao lần này cũng là đi chơi mà, vậy mà cũng có thể ngủ dậy muộn được?

Chai nước hoa mà hần mua vẫn còn ở trong ba lô kia, nếu cứ đi tới đi lui mà bị vỡ hay mẻ thì xong rồi.

Nhưng chờ mãi chờ mãi.

Chỉ thấy đám người Từ Hạo Đông đi vào, ba con hàng này gọi bốn lồng bánh bao, rồi ngồi xuống bàn bên cạnh.

“Cầu mưa xong rồi?”

Từ Hạo Đông nhìn Giang Chu: “Hừ, không chơi chiêu trò nữa, phải dùng dung mạo để tìm đối tượng mới đúng.”

Đinh Duyệt nghe thế liền cười nhạt: “Ông mà cũng có dung mạo nhan sắc gì đó à?”

“Làm sao? Bà không phục à?”

“Nếu như ông có thể tìm được đối tượng bằng gương mặt đó, vậy khẳng định là người kia bị mù.”

Chương 207: Đây là đồng phục lớp, không phải áo đôi! (3)

Từ Hạo Đông nổi giận đùng đùng mà nhìn Đinh Duyệt: “Có muốn cá cược không? Xem ai tìm được đối tượng trước!”

Đinh Duyệt không chịu thua chút nào: “Chơi thì chơi, nếu như tôi chậm hơn ông, đời này sẽ không ai thèm lấy tôi.”

“Được, quyết định như vậy đi!”

“Nếu ai không dám, sau này nhìn thấy đối phương phải đi đường vòng.”

Giang Chu nhìn hai người này, bỗng nhiên lại bật cười.

Hắn cảm thấy hai người này rất hợp nhau nha.

Đại đa số tình yêu giữa nam và nữ trên thế giới này, đều bắt đầu từ đầu võ mồm, không phải sao?

“Hay là hai người yêu nhau luôn đi, như vậy thì không ai thua ai cả.”

Đinh Duyệt và Từ Hạo Đông trầm miệng một lời: “Câm miệng!”

“Wow, còn rất ăn ý nè?”

Phùng Tư Nhược ở bên cạnh cũng gật đầu tán thành.

Ăn sáng xong thì chính là tám giờ.

Mọi người đều đi ra cổng trường tập hợp, chờ xe buýt đến.

Thời đại này, có không nhiều phương tiện để đi ra ngoài.

Cũng không có ứng dụng gọi xe Didi, cũng không có đường sắt cao tốc.

Cho nên, đi du lịch tập thể chỉ có thể thuê xe buýt.

Cha của Khúc Tiểu Nhã vốn là một người kinh doanh trong trấn suối nước nóng, nên nói tên ông ta sẽ được nhận ưu đãi giảm giá.

Dù sao loại xe buýt tư nhân này, cũng phải dựa vào những nơi du lịch đó để sinh tồn.

Một lát sau, xe buýt đã đến cổng trường học.

Nhìn bên ngoài thì vẫn tương đối sạch sẽ và chỉnh tề, chắc là một chiếc xe mới.

Đám sinh viên lớp ba tràn đầy phấn khởi mà lên xe.

Đi ra ngoài chơi, nên ai thích ngồi đâu thì tùy, ai muốn ngồi cùng ai thì ngồi thôi.

Giang Chu tất nhiên là ngồi chung với Phùng Tư Nhược.

Lần trước cô bé này đã làm nũng, nói muốn mình đi xe buýt với nàng để trải nghiệm một phen, Đình Duyệt ngồi chung cũng không được, mà bắt mình phải đi cùng.

Thế nhưng sau khi lên xe, Phùng Tư Nhược lại vẫn hơi xấu hổ.

Nàng cúi đầu, đem thân thể của mình giấu vào trong góc gần cửa sổ.

Ngồi chung cũng không có gì cả, nhưng ngồi chung lại còn mặc áo đôi của tình nhân thì lại khác.

Nàng cũng không phải là không muốn mặc áo đôi với Giang Chu, chỉ là có bạn học ở chung quanh, khó tránh khỏi sẽ bị người trêu đùa.

Càng như vậy thì nàng lại càng khẩn trương hơn.

“Ừa? Tại sao không có ai ngồi bên cạnh chúng ta vậy?”

Giang Chu cảm thấy rất mờ mịt mà nhìn hai chỗ bên cạnh.

Vì vậy, hắn đá Từ Hạo Đông và Trương Nghiễm Phát ở phía trên một cái.

“Xuống dưới này ngồi đi.”

Từ Hạo Đông lắc đầu một cái: “Không được, chỗ đó là của lớp trưởng đặt trước rồi.”

Giang Chu sững sốt: “Đặt trước là có ý gì?”

Lớp trưởng nói là có chứng sợ hãi giam cầm hay chật hẹp gì đó, nên muốn ngồi ở chỗ đó, nơi đó mở được cửa sổ.”

“Kỳ quái thế à?”

“Ai biết cô ấy nghĩ gì, dù sao ngồi chỗ nào chả được, cô ấy thích ngồi đâu thì ngồi đi.”

“Vậy Khúc Tiểu Nhã đang làm gì?”

“Đang ở dưới xe kiểm kê nhân số.”

Đang nói chuyện, Hoàng Kỳ ngủ dậy muộn bỗng nhiên chạy lên xe.

Nàng nhìn chung quanh, phát hiện chỗ bên cạnh Giang Chu vẫn không có ai, liền chạy qua đó ngồi.

“Bọn họ nói đây là chỗ của Khúc Tiểu Nhã đã đặt trước.”

Hoàng Kỳ móc phấn trang điểm ra để trang điểm lại.

“Mình biết, cô ta chính là người đã ném giấy cho bạn đấy.”

Giang Chu lập tức tròn mắt: “Con bà nó, thật hay giả?”

“Không xác định, nhưng phải có 60%.”

“Cho nên Khúc Tiểu Nhã mới bảo mọi người để lại chỗ này cho cô ấy?”

Hoàng Kỳ bỗng nhiên đưa tay ra, chấm chút phấn lên mũi của hắn: “Ha ha, rất hợp với màu da của bạn nè.”

Giang Chu lau mặt: “Đừng nghịch nữa, đang bận kia.”

“Chắc là vậy, nhưng mình mới không thèm nghe cô ta, mình thích ngồi ở đây đây.”

“Hai người có quan hệ không tốt à?”

Hoàng Kỳ suy nghĩ một chút: “Trước kia cũng không có quan hệ gì, nhưng đêm qua mình vừa mắng cô ta một trận xong, khẳng định là không tốt rồi.”

Phùng Tư Nhược bỗng nhiên kéo tay áo Giang Chu: “Tối hôm quá, lớp trưởng...muốn xem quà của bạn.”

“Quà mình tặng cho bạn à?”

“Ừm, là Hoàng Kỳ đã giúp mình.”

Giang Chu hơi nhú mày: “Ý của bạn là, bạn không muốn cho Khúc Tiểu Nhã xem, Khúc Tiểu Nhã lại nhất định muốn xem?”

Phùng Tư Nhược cắn môi: “Có thể là do tò mò thôi.”

“Sau này, nếu như có ai bắt nạt bạn, bạn nhất định phải nói cho mình đầu tiên, biết chưa?”

“Biết rồi...”

Đang nói chuyện, Khúc Tiểu Nhã bỗng nhiên lên xe.

Sinh viên lớp ba đã đến đông đủ, không thiếu một ai.

Sau khi kiểm kê nhân số xong, nhiệm vụ của lớp trưởng cũng kết thúc, nhưng khi Khúc Tiểu Nhã đi đến thì chợt nhủ mày lại.

“Hoàng Kỳ, đây là chỗ của tôi.”

“Không phải muốn ngồi đâu cũng được à? Tôi cũng không thấy chỗ này có viết tên ai.”

“Bà...”

Hoàng Kỳ chỉ chỉ vào bên trong: “Dù sao đây cũng còn một chỗ, bà muốn ngồi thì ngồi đi.”

Khúc Tiểu Nhã cắn răng: “Không được, tôi muốn ngồi bên ngoài.”

“Bà muốn ngồi gần Giang Chu một chút à?”

“Không có... không có chuyện đó.”

“Vậy thì ngồi trong đi, tôi thích ngồi ngoài.”

Lúc này, Từ Hạo Đông quay đầu lại: “Lớp trưởng, không phải bà nói có chứng sợ giam cầm, nhất định phải ngồi gần cửa sổ sao?”

Khúc Tiểu Nhã hung hăng lườm cậu ta một cái, rồi mới ngồi vào vị trí gần cửa sổ.

Từ Hạo Đông nhất thời không hiểu gì cả.

Rõ ràng Khúc Tiểu Nhã đã nói vậy mà.

Mình trêu ghẹo ai chứ?

Chương 208: Nước hoa tình cờ gặp gỡ!

Trên đường đi đến thị trấn suối nước nóng, xe buýt cũng từ từ tăng tốc độ.

Lúc này, đám bạn học trong xe đều đang trò chuyện tán gẫu rất hưng phấn.

Bọn họ cũng ôm rất nhiều ảo tưởng đối với lần kết bạn đi du lịch này.

Cái gì mà đồ nướng ngoài trời, lửa trại này... quả thật là cực kỳ tuyệt vời.

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều chú ý đến chuyến du lịch này.

Giống như Khúc Tiểu Nhã, ánh mắt của cô vẫn luôn nhìn qua bên cạnh, đồng thời còn chú ý đến quần áo của Giang Chu và Phùng Tư Nhược.

Đó một cặp áo đôi của tình nhân.

Một trắng một đen, hai cái ở bên cạnh nhau, chữ trên tay áo còn có thể ghép lại thành một câu nói.

Tình yêu là không ngang nhau...

Mấy chữ kia bị che mất, nên cô cũng không nhìn thấy.

Nhưng Khúc Tiểu Nhã có thể xác định, đây tuyệt đối là áo đôi của tình nhân.

Nhưng ngày hôm qua, khi cô hỏi Phùng Tư Nhược, thì rõ ràng Phùng Tư Nhược đã nói là không hẹn hò với Giang Chu.

Chẳng lẽ cô gái nhìn trông có vẻ hiền lành này, lại xấu bụng như đám kỹ nữ trà xanh kia sao?

“Bà đang nhìn gì thế?”

“Không nhìn gì cả.”

Hoàng Kỳ mỉm cười: “Không phải bà vẫn muốn đòi quà của Giang Chu sao?”

Khúc Tiểu Nhã thu hồi ánh mắt từ trên người Phùng Tư Nhược: “Bà cũng không có quà mà?”

“Tôi sẽ mắng cậu ta ngay bây giờ, bà dám không?”

“Chuyện này đâu liên quan gì đến tôi? Tôi cũng không nói là muốn mà.”

Hoàng Kỳ quay đầu qua bên kia: “Giang Chu, tối hôm qua bạn tặng quà cho Phùng Tư Nhược đúng không?”

Giang Chu xoa xoa đầu Phùng Tư Nhược: “Đồng phục lớp thôi, bọn tôi đang mặc đây này, không nhìn thấy à?”

“Đúng thế... Đồng phục lớp.”

Phùng Tư Nhược gật đầu khẳng định cách nói này.

Đây tuyệt đối không phải áo đôi tình nhân gì cả, mà chỉ là đồng phục lớp của hai người bọn họ thôi, mọi người ngàn vạn lần không nên hiểu lầm nha!

“Nhưng mà mình nghe nói, Tô Nam và chị Hàn Nhu cũng có quà đúng không?”

“Đúng thế, tôi qua đưa rồi, chuyện này mà bạn cũng biết à?”

“Vậy quà quả mình đâu? Tại sao mình không có? Bạn không công bằng chút nào.”

Giang Chu mỉm cười: “Ai bảo bạn không có?”

Hoàng Kỳ nghe thế liền ngắt ra: “Bạn... bạn cũng mua quà cho mình?”

“Dĩ nhiên, làm sao có thể quên bạn được chứ!”

Khúc Tiểu Nhã nghe thấy câu này, nhin không được mà quay đầu nhìn qua.

Nếu như Giang Chu chỉ mua quà cho một mình Phùng Tư Nhược, thì cô sẽ chỉ đổ kị một chút thôi.

Bởi vì Phùng Tư Nhược rất xinh đẹp, nếu như cô là một tên con trai, thì cô cũng nhất định sẽ thích Phùng Tư Nhược.

Hơn nữa, tất cả mọi người đều biết, ngày nào Giang Chu cũng gọi Phùng Tư Nhược là vợ, bà xã...

Nhưng tại sao đến cả Hoàng Kỳ cũng có quà?

Hoàng Kỳ và Giang Chu cũng không có quan hệ đặc biệt gì mà?

Ánh mắt Khúc Tiểu Nhã âm trầm xuống, nội tâm đã cực kỳ không thăng bằng.

“Vậy quà của mình đâu, mau mang ra đây.”

“Quà của bạn ở trong ba lô, để mình lấy cho bạn.”

Lúc này, ba cô gái đều quăng ánh mắt qua.

Phùng Tư Nhược ngồi cạnh Giang Chu, cô bé tò mò này vì muốn nhìn thấy quà ở trong ba lô của hắn, nên đã ngó cái đầu nhỏ nhắn qua, cả người đều nằm trên đùi Giang Chu, sau đó mở to hai mắt mà tò mò nhìn động tác của hắn.

Đây đại khái là hành động thân mật duy nhất của Giang Chu và Phùng Tư Nhược, ngoại trừ chuyện nắm tay thì không tính.

Xem ra, cô bé này đã từ từ đặt mình vào thế giới của nàng rồi.

Hoàng Kỳ liếc mắt một cái: “Giang Chu, sao lại ngăn người ra rồi?”

Lúc này Giang Chu mới lấy lại tinh thần: “Ồ ồ, ngại quá, vừa rồi là khoảnh khắc vui vẻ.”

“Ô...”

Phùng Tư Nhược nghe thấy câu này, mặt nhỏ bỗng nhiên đỏ lên.

Nàng cũng phát hiện chuyện mình đang nằm nhoài trên đùi Giang Chu.

Vì vậy, nàng liền cuống quýt ngồi dậy, rút lui vào trong góc, đồng thời còn dùng tay che kín gò má đã đủ ửng, chỉ để lộ đôi mắt sáng ngời.

Lúc này, Giang Chu vươn tay.

“Đây chính là quà của bạn.”

Đây là một túi ny lon đựng mấy cái bánh bao.

Khi còn ở nhà ăn, hắn không nhìn thấy Hoàng Kỳ, cũng biết cô bé này ngủ dậy muộn, khẳng định là chưa ăn sáng.

Vì phát huy phẩm cách cao thượng của mình, hắn liền mua một túi bánh bao cho nàng.

“Chỉ cái này? Tôi còn tưởng là cái gì ghê gớm lắm cơ.” Khúc Tiểu Nhã mặt đầy khinh thường.

Không biết mấy cái bánh bao này có phải do người khác ăn thừa để lại không nữa.

Nếu như Giang Chu tặng Hoàng Kỳ cái này, thì cô tuyệt đối không ước ao, ghen tị.

Bởi vì... vừa nhìn đã biết là làm lấy lệ rồi.

Căn bản là không chuẩn bị quà gì cả, thuận tay lấy ra mà thôi.

Hoàng Kỳ quay đầu trừng mắt với Khúc Tiểu Nhã, lại quay đầu nhìn Giang Chu: “Bánh bao cũng được, dù sao mình cũng chưa ăn sáng.”

“Cũng biết bạn không dậy nổi, vì sợ trên đường sẽ đói, cho nên mới chuyên môn chuẩn bị cho bạn.”

“Ừm, coi như bạn hiểu chuyện.”

Khúc Tiểu Nhã quay người lại, mỉm cười nói: “Chúc mừng bà nhận được món quà năm đồng tiền.”

Hoàng Kỳ không thèm để ý chút nào: “Bà không thấy là, dù sao có cũng hơn là không à?”

“Đúng vậy nha, dù sao có cũng hơn không, nhưng tôi cũng không thèm mấy thứ qua loa lấy lệ này đâu.”

“Tôi không cho rằng đây là qua loa, Giang Chu biết tôi ngủ dậy muộn, không ăn sáng, cho nên cố tình mua cho tôi.”

“Ha ha, lời này mà bà cũng tin, không ngờ bà cũng trong sáng đáng yêu thật đấy.”

Chương 209: Nước hoa tình cờ gặp gỡ! (2)

Mùi thuốc súng giữa hai người càng ngày càng nồng nặc.

Lúc này, bỗng nhiên có một bàn tay duỗi qua, rồi lập tức thu lại.

Ngay sau đó, trong lòng Hoàng Kỳ lại có thêm một chai nước hoa, thân chai còn có màu vàng nhạt lưu chuyển, xinh đẹp như Hồ Phách.

“Tình cờ gặp gỡ của Chanel, mua cùng với quà của Phùng Tư Nhược.”

“Nhưng mình cảm thấy tặng quà cho hai cô bé cùng một lúc là không tốt lắm.”

“Cho nên tối hôm qua không đưa, mà định sáng nay đưa cho bạn.”

“Không ngờ lại có người nhiều chuyện, nên phải đưa cho bạn trước vậy.”

Lời này vừa dứt, Hoàng Kỳ và Khúc Tiểu Nhã đều ngẩn ra.

Một chai nước hoa Chanel?!

Đây mới là quà của mình sao?

Sắc mặt của Khúc Tiểu Nhã cũng thay đổi.

Bởi vì cô biết, loại quà tặng này tuyệt đối không phải qua loa lấy lệ.

Chai nước hoa có tên tình cờ gặp gỡ này phải hơn 1000 đồng.

Hơn nữa, chỉ có tiệm nước hoa chính hãng Chanel ở trung tâm thành phố mới bán.

Dù tới qua Phùng Tư Nhược có kể chuyện xảy ra ở dưới ký túc xá cho Giang Chu biết, vậy Giang Chu cũng không thể nào chạy đi mua chai nước hoa này được, bởi vì thời gian đó, trung tâm thương mại đã đóng cửa.

Nói cách khác, món quà này là được chuẩn bị từ trước.

Giang Chu nhớ Phùng Tư Nhược, đồng thời cũng nhớ Hoàng Kỳ.

“Mình...mình cũng có quà thật à?”

Viên mắt Hoàng Kỳ đỏ lên, còn muốn đứng dậy rồi nhào qua bên kia.

Nhưng ánh mắt nhím chăm chăm của Phùng Tư Nhược, làm cho nàng tỉnh táo lại một chút.

Nhưng nàng vẫn không ức chế được tình cảm trong lòng mình.

Hàn Nhu là em gái của Giang Chu.

Tô Nam là nhân viên đầu tiên của Giang Chu.

Phùng Tư Nhược là cô gái mà Giang Chu thích.

Hoàng Kỳ cho rằng, Giang Chu tặng quà cho mấy người đó là chuyện rất bình thường.

Tuy nàng cũng thấy rất ước ao, nhưng cũng không sản sinh lòng ghen tị.

Nhưng nàng không ngờ, bản thân mình cũng thật sự có quà.

Hơn nữa lại còn là một chai nước hoa.

Một món quà mang theo một ít dịu dàng, đồng thời lại có chút ưu nhã.

Hoàng Kỳ cảm thấy, mình chưa bao giờ nhận được món quà nào hoàn mỹ như vậy.

Đây nhất định là Giang Chu đã chọn lựa tỉ mỉ cho nàng.

Hoàng Kỳ liếc mắt nhìn Khúc Tiểu Nhã ở bên cạnh.

“Giờ nhìn thấy chưa, bánh bao có còn qua loa lấy lệ nữa không, hả?”

Mà lúc này, Khúc Tiểu Nhã cũng đã không nói lên lời.

Thì ra trong lòng Giang Chu, Hoàng Kỳ cũng là một người đặc biệt.

Tối hôm qua, bản thân mình còn cười nhạo Hoàng Kỳ không có quà, kết quả, tên hề chính là mình.

Rất nhanh, xe buýt đã ra đến đường quốc lộ, bắt đầu tăng tốc rất nhanh.

Phong cảnh hai bên đường cũng từ từ trở nên phong phú hơn.

Phùng Tư Nhược túm tay áo của Giang Chu, để cho hắn nhìn qua ngoài cửa sổ.

“Có hồ kia!”

“Ừm, là hồ!”

“Còn có con vịt.”

“Đó...đó có thể là uyên ương, đúng không?”

Phùng Tư Nhược kinh ngạc: “Đó chính là uyên ương?”

Giang Chu gật đầu: “Vịt hoang to hơn uyên ương một chút, hơn nữa còn rất xấu.”

“Còn có người đang bơi lội kia.”

“Ồ, chắc là người đó ngã xuống nước thôi, bạn không thấy có người đang tìm kiếm à?”

Phùng Tư Nhược nhú mũi ngọc, ánh mắt tràn đầy vui sướng.

Nàng biết Giang Chu đang chọc nàng vui vẻ, hơn nữa, nàng cũng thật sự rất vui vẻ.

Cũng không phải nàng chưa từng nhìn thấy hồ.

Nhưng giờ phút này, nàng có cảm giác tất cả những thứ ở trước mặt đều không giống, bởi vì nàng chưa từng chia sẻ thế giới trong mắt mình với người nào cả.

Trương Nghiễm Phát ngồi ở phía trước, nhìn Từ Hạo Đông với ánh mắt kinh ngạc.

“Hạo Đông, sao ông cứ run rẩy vậy?”

Từ Hạo Đông cắn răng: “Con đường này còn dài không? Tôi muốn đi tiêu!”

“Người anh em, tin tôi đi, ông tuyệt đối hỏng hàng rồi.”

“Câm miệng.”

Trương Nghiễm Phát chép miệng một cái: “Vậy tôi không nói nữa, tôi huýt sao thôi.”

Xuyt xuyt!

“Xong, phải thay quần rồi ...”

Mặt Từ Hạo Đông tái nhợt, nhưng lại có thêm vài phần ung dung thoải mái.

...

Hơn một tiếng sau.

Xe buýt đi từ quốc lộ vào trong một con đường nhỏ, hai bên là những rừng cây nhỏ, những tán cây dày đặc chồng chất lên nhau, như dệt thành một cái trần nhà mau xanh.

Khi đến cuối con đường, cây cỏ bên hai bên đường cũng trở nên càng dày đặc hơn.

Đám người dồn dập mở cửa sổ ra để xem, phía trước là một cái trấn cổ kính, một con sông quanh co tách trấn nhỏ với khu rừng cây.

Đi qua mười mấy bước bùn lầy, là đến một cái cầu bằng đá trắng.

Đám sinh viên dồn dập xuống xe, cầm hành lý đi lên cầu.

Phóng tầm mắt nhìn qua, toàn bộ trấn nhỏ giống như đang được nước bao quanh, bên dưới ngón núi phía xa xa còn có một tầng sương trắng mỏng manh.

Chung quanh còn có rất nhiều hoa cỏ và cây cối.

Những kiến trúc cổ kính cũng hiện lên một vẻ tiên khí, đây là vì hơi nước từ suối nước nóng bốc lên.

Cộng thêm phong cảnh chung quanh trấn nhỏ, khiến cho nơi nhìn giống như thôn Tân Thủy của Lý Tiêu Dao trong Tiên Kiếm 1 vậy.

“Wow, lớp trước, cái trấn nhỏ này của nhà bà cũng quá tuyệt với rồi.”

“Đẹp quá đẹp qua, tôi muốn chụp ảnh full dung lượng của điện thoại luôn.”

“Sau này tôi tìm được bạn gái, nhất định phải quay lại đây một lần.”

Chương 210: Nước hoa tình cờ gặp gỡ! (3)

Đoàn người tràn đầy phấn khởi, đi qua cầu liền đi vào trấn nhỏ.

Mà Khúc Tiểu Nhã thì mắt đầy kiêu ngạo, lặng lẽ đi ở bên cạnh Giang Chu.

“Giang Chu, trấn nhỏ nhà mình cũng không tệ lắm, đúng không?”

“Ừm, nhìn qua còn rất có mùi vị.”

Khúc Tiểu Nhã che miệng cười: “Cha mình còn nói, muốn cảm ơn bạn vì đã quảng cáo giúp nhà mình, nhưng mà hôm nay ông ấy không đến được.”

Giang Chu lắc đầu: “Giúp đỡ lẫn nhau thôi, không cần khách khí như vậy.”

“Vậy bạn thích ở phòng kiểu gì?”

“Còn người mình không có yêu cầu gì, ở đâu cũng được.”

Khúc Tiểu Nhã cắn môi một cái: “Vậy mình chọn cho bạn một phòng nhé? Được không?”

Giang Chu gật đầu: “Vậy thì làm phiền bạn rồi.”

“Ừm, chờ mình chọn xong sẽ đến tìm bạn.”

Hoàng Kỳ nhìn Khúc Tiểu Nhã hào hứng chạy đi, nhìn không được mà vỗ vai Giang Chu một cái.

“Thấy chưa, người ta muốn làm hàng xóm luôn rồi kìa.”

“Cũng có khả năng này.”

“Có phải bạn đang rất mong chờ không?”

“Thật ra thì đáng đáp của Khúc Tiểu Nhã cũng không tệ lắm.”

Phùng Tư Nhược nghe thấy câu này, lập tức thở phà.

Bàn tay nhỏ của nàng vốn đang bị Giang Chu nắm, giờ nàng giận rồi, liền trực tiếp rút tay ra.

Giang Chu liếc mắt nhìn nàng một cái, lại cường chế kéo tay nàng lại.

Nếu cô bé hay ghen này lại không nói chuyện với mình ba ngày, vậy thì mình cũng không chịu nổi.

Tốt nhất là nên thành thật một chút, không nên nói lung tung nữa.

“Khụ khụ, có điều, dù cô ấy có ở sát vách, thì có lẽ cũng không tìm được mình đâu.”

Hoàng Kỳ nhìn Giang Chu: “Vì sao?”

Giang Chu nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược: “Bởi vì tối nay mình phải dỗ bạn học Phùng này ngủ.”

“Không... không được.”

“Không được cũng phải được.”

Phùng Tư Nhược cúi đầu, cả người đều ủ rũ.

Nàng cũng không dám nói không được, vì sợ Giang Chu lại tức giận rồi nói không theo đuổi mình nữa.

Hơn nữa, bây giờ Đinh Duyệt đã chạy mất dạng rồi.

Dù sao Đinh Duyệt cũng có vụ cá cược với Từ Hạo Đông, chính là ai tìm được đối tượng trước thì sẽ thắng.

Vì thế, Đinh Duyệt vừa xuống xe đã chạy theo đám con trai rồi.

Dù sao Đinh Duyệt cũng cảm thấy, có Giang Chu ở đây thì chắc chắn Phùng Tư Nhược sẽ không có chuyện gì, mặc kệ có chuyện gì xảy ra thì Giang Chu cũng sẽ che chở cho Phùng Tư Nhược.

Cho nên Đinh Duyệt cũng rất yên tâm, đem toàn bộ tinh khí thần của mình đặt ở chuyện tìm đối tượng.

Rất nhanh, Khúc Tiểu Nhã dựa theo danh sách để phân chia phòng cho hơn 50 người trong lớp, hai người một phòng, nam nữ tách ra hai bên.

Phùng Tư Nhược và Đinh Duyệt được sắp xếp ở chung phòng. Giang Chu và Cao Văn Khải ở một phòng.

Hoàng Kỳ và một cô bé họ Trịnh, cô bé này không thích tắm cho lắm, trên người luôn có mùi vị là lạ.

Bạn cùng phòng của cô bé này đã từng tố cáo lên trường học, nhưng cũng chẳng có tác dụng mịa gì.

Trường học sẽ không vì một học sinh mà sắp xếp một phòng riêng.

Hoàng Kỳ cho rằng, Khúc Tiểu Nhã đang trả thù mình.

Khúc Tiểu Nhã ghen tị với chuyện mình nhận được quà của Giang Chu.

Người này chẳng những trà xanh, mà còn rất xấu bụng!

Mười phút sau, mọi người cầm được chìa khóa phòng, liền trở về phòng sắp xếp hành lý.

Khách sạn trong trấn nhỏ này không tệ lắm, bên trong phòng toàn đồ bằng gỗ, màu da cam lại khiến cho căn phòng trở nên rất ấm áp.

Giang Chu đi đến cửa phòng của mình, liền phát hiện căn phòng bên cạnh là của Khúc Tiểu Nhã.

Điều này...giống như tâm tư của Tư Mã Chiêu vậy, đến cả người qua đường cũng biết.

Vừa vào phòng, Cao Văn Khải nhìn thấy máy chiếu thì hết sức hưng phấn: “Giang Chu, tối nay chúng ta xem phim cả đêm

nhé?”

Giang Chu lấy lại tinh thần: “Móa, bên ngoài có rất nhiều em gái đang chờ tôi, tôi phải bận rộn đến đêm.”

“Ông thật sự không phải là người mà.”

Đang nói chuyện, cửa phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng thùng thùng.

Giang Chu thuận tay mở cửa ra, liền thấy Hoàng Kỳ đứng ở trước cửa, nàng không chỉ đến, mà còn xách cả hành lý của mình qua bên này.

“Bạn làm gì vậy?”

“Tôi nay mình sẽ ngủ ở bên này.”

Hoàng Kỳ không nói hai lời, trực tiếp đẩy hành lý vào phòng, rồi nhào lên giường của Giang Chu, nàng lăn lộn vài vòng rồi mới cởi giày, chỉ còn đôi tất cáo hình con gấu, sau đó lại chui vào chăn.

“Bạn nói thật hay giả?”

Hoàng Kỳ đứng lên: “Đương nhiên là thật, mình mới không ở cùng phòng với Trịnh Lập.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Khúc Tiểu Nhã sắp xếp cho bạn ở với Trịnh Lập?”

“Đúng thế, bạn tặng nước hoa cho mình, nên cô ta đỏ mắt!”

“Vậy bạn ở đây, thì mình ở đâu?”

Hoàng Kỳ nhìn một vòng: “Bạn ngủ giường của Cao Văn Khải không phải được rồi sao?”

Cao Văn Khải hơi sững sờ: “Vậy mình ở đâu?”

“Qua ngủ với Trịnh Lập đi, cô ấy vẫn chưa có bạn trai đâu.”

“Oa, hai người thật sự là quá ác độc mà!”

Giang Chu vỗ cái mõng nhỏ của nàng một cái: “Mình không đồng ý phương án này.”

Hoàng Kỳ nhất thời ủy khuất: “Vậy làm sao bây giờ, mình thật sự không muốn ở chung phòng với Trịnh Lập.”

“Vậy bạn cứ ở đây trước đi, tối nay mình sẽ nghĩ biện pháp cho bạn.”

“Cũng được, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Tốt nhất là ở chung với bạn, hoặc là Phùng Tư Nhược!”

Giang Chu tròn tròn mắt: “Bạn không chỉ thêm cơ thể mình, mà còn thêm cả bà xã của mình á?”

Hoàng Kỳ nở nụ cười rực rỡ, hai chân vung vẩy trên không trung.

Chương 211: Tôi cũng không có đối tượng, bọn mình là bạn!

Buổi chiều, sắc trời bỗng nhiên trở nên âm u.

Nhưng may mà trời không mưa, chỉ là có gió to thổi qua.

Trong phòng Giang Chu truyền ra những tiếng gõ bàn phím bùm bụp, nghe những âm thanh này, chắc chắn là tuyển thủ ngày gõ vụn chữ.

Hoàng Kỳ thấy hơi ngạc nhiên, nhìn không được mà bu lại.

“Bạn đang viết gì thế?”

Những ký tự rậm rạp chằng chịt trên màn ảnh máy tính nhất thời hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Giang Chu hơi dừng lại một chút: “Viết kịch bản.”

“Kịch bản? Kịch bản quay phim á?”

“Ừm, xem như là một nghề phụ của mình đi.”

Giang Chu hơi quay laptop qua cho nàng xem một chút.

Hoàng Kỳ đọc qua vài câu, ánh mắt hơi mờ mịt: “Tôi không phải Dư Thừa. Cái tên thật là kỳ cục.”

“Đặt tên như vậy sẽ hấp dẫn ánh mắt của người xem.”

“Rạp phim sẽ chiếu loại phim này sao?”

“Đúng thế, điện ảnh toàn quốc, chỉ là đề tài này xét duyệt hơi khó thôi.”

Hoàng Kỳ thấy hơi kinh ngạc, nàng còn tưởng Giang Chu đang đùa giỡn, dù sao mấy chuyện đóng phim quay phim này cũng cách đám sinh viên bọn họ rất xa.

Bọn họ cũng không phải sinh viên của trường điện ảnh hay sân khấu.

Hơn nữa, muốn quay một bộ phim phải có rất nhiều đầu tư, thứ tự viết ra thật sự có thể quay thành phim sao?

“Ai quay? Tự bạn quay à?”

“Mình nhập cổ phần của một công ty điện ảnh, mình chỉ quan tâm kịch bản thôi, việc còn lại giao cho người chuyên nghiệp đi làm.”

Hoàng Kỳ nghiêm túc đọc một lúc, từ từ cũng bị các tình tiết hấp dẫn.

“Hắn có tội gì?”

“Hắn chỉ mới 16 tuổi!”

“Hắn chỉ muốn sống, hắn có tội gì?”

Chữ chữ như châu ngọc, như đang gõ vào trái tim của nàng.

(Mình cũng chưa xem phim này, nên cũng không hiểu lắm.)

Hoàng Kỳ càng xem càng cảm thấy lòng đau như cắt, viền mắt đã hơi ươn ướt.

“Cận bã nam, bạn không thể không cho Tóc Vàng chết à?”

Giang Chu vỗ gáy nàng một cái: “Không chết làm sao có thể để cho nhịp điệu của bộ phim đi về phía vĩ đại?”

Hoàng Kỳ quơ quơ chân nhỏ: “Vậy kết cục để cho Tóc Vàng sống lại, đại đoàn viên nha.”

“Kết cục đã được định trước là không viên mãn rồi, nhưng mình sẽ để nhân vật chính nhìn thấy người này ở trong ảo giác.”

“Vậy không phải càng khiến người ta tan nát cõi lòng sao?”

“Kịch bản cần.”

Hoàng Kỳ hừ một tiếng, quay đầu đi.

Nàng vừa nhìn thoáng qua, liền phát hiện trước cửa có thêm một cái đầu nhỏ.

Lúc này, Phùng Tư Nhược cẩn thận từng ly từng tí mà ngó vào trong phòng.

Nhưng nàng còn chưa nhìn thấy thứ gì, thì đã bị người trực tiếp tóm được.

Nàng không cố ý nhìn trộm, chỉ là Đinh Duyệt đã đi đến suối nước nóng để rình trai đẹp rồi, trong phòng còn một mình nàng, trong hoàn cảnh lạ lẫm này thì nàng khó tránh khỏi thấy sợ hãi.

Cho nên nàng liền tự mình chạy qua, dự định để cho Giang Chu bắt nạt mình một chút, kết quả vừa mới đến cửa, thì phát hiện Hoàng Kỳ cũng đang ở đây.

Phùng Tư – vua dấm chua – Nhược đã online, không ngờ còn chưa kịp khóc thì đã bị tóm gọn.

“Bạn học Phùng, mau vào đây!”

“Mình mua cả một ba lô đồ ăn vặt, mau vào ăn thôi.”

Hoàng Kỳ ngồi xuống bên giường, vẫy tay với Phùng Tư Nhược.

Phùng Tư Nhược liền ngoan ngoãn đi vào, nàng còn len lút nhìn Giang Chu một cái.

Ban đầu, Giang Chu giả vờ như không nhìn thấy nàng, đợi nàng đi đến gần rồi, hắn mới bỗng nhiên vươn tay ra, nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Nhớ mình rồi à?”

“Ô...”

Hoàng Kỳ đánh vào tay của Giang Chu: “Đừng bắt nạt người ta.”

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhược, suy nghĩ một chút: “Hoàng Kỳ bị Khúc Tiểu Nhã sắp xếp cho ở cùng phòng với Trịnh Lập, chắc là vì Hoàng Kỳ đã giúp bạn máng người ta đấy, cho nên Hoàng Kỳ chỉ có thể ở tạm chỗ này của mình.”

“Trình Lập...” Phùng Tư Nhược kinh ngạc một chút: “VẬY... vậy Hoàng Kỳ ngủ kiêu gì?”

“Bạn học Phùng, mình có thể ngủ chung với bạn mà!”

Phùng Tư Nhược nghe thấy câu nói này của Hoàng Kỳ thì lập tức khoanh tay trước ngực, rồi lùi lại vài bước.

Từ sau khi được cố vấn tình cảm Đinh Duyệt chưa từng nhìn thấy heo chạy phổ cập khoa học, nàng cảm thấy con gái ở cùng con gái cũng rất nguy hiểm.

Giang Chu cũng không để ý đến hai người bọn họ, hấn tiếp tục gõ chữ của mình.

Lúc này, Phùng Tư Nhược cũng cởi giày, nàng đi một đôi tất màu trắng, bên trên còn thuê một con thỏ màu hồng nhạt.

Bàn chân nhỏ nhắn giẫm lên mép giường mềm mại, rồi bò lên giường.

Sau đó, nàng ghé vào đầu giường mà xem Giang Chu gõ chữ giống như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn.

“Có thể... có thể đừng để người này chết không?”

Giang Chu yên lặng một lát: “Được, vậy mình sẽ không để anh ta chết.”

Hoàng Kỳ tròn tròn mắt: “Này, phân biệt đối xử thế cơ à? Vì sao mình nói lại không được?”

“Phùng Tư Nhược nhìn thấy người là sợ hãi, chưa chắc đã ra rạp phim để xem, nên mình gạt cô ấy, cô ấy cũng sẽ không biết.”

“Là vậy sao, thế còn tạm được.”

Nhưng Phùng Tư Nhược nghe thấy câu trả lời này lại thở phì phò, quay người sang chỗ khác, bắt đầu ăn đồ ăn vặt.

Một lát sau, hai cô gái liền ăn hết đồng đồ ăn vặt ở trên giường.

Phùng Tư Nhược đi tất chạy tới chạy lui trên sàn nhà, cầm đồ ăn vặt rồi lại bóc ra ăn.

Mới vừa trèo lên giường, suy nghĩ một chút, lại nhin không được mà nhảy xuống giường đi lấy điều khiển từ xa, mở ti vi lên xem.

Nói tóm lại, Giang Chu đang làm việc, Phùng Tư Nhược và Hoàng Kỳ liên chơi không biết mệt.

Một lát sau, Giang Chu đuổi người một cái.

Sau đó, mở hòm thư rồi gửi kịch bản hoàn chỉnh cho Doãn Thư Nhã.

“Xong rồi à, hay là ra ngoài đi dạo một lát đi?”

“Đi đâu?”

“Thôn trấn này rộng như vậy, đi đâu chả được, ở trong phòng mãi cũng chán mà.”

Hoàng Kỳ nhìn Giang Chu và Phùng Tư Nhược: “Mình không đi đâu, đi thì lại làm bóng đèn rồi.”

Giang Chu hơi kinh ngạc: “Sao bỗng nhiên lại biết điều như vậy?”

“Ai bảo bạn tặng mình nước hoa, mình cũng không thể quấy nhiễu chuyện tốt của bạn mà.”

“Xem ra sau này phải mua thêm quà cho bạn rồi.”

“Thật hay giả?”

“Mình nói thế mà cũng tin?”

Hoàng Kỳ đứng lên, ném gối vào người Giang Chu.

Giang Chu né tránh, rồi kéo tay nhỏ của Phùng Tư Nhược ra ngoài.

Trần suối nước nóng này hoàn toàn là một khu du lịch được xây dựng từ bàn tay của con người, nhưng mà tính nghệ thuật vẫn rất cao, bố cục cũng rất khá.

Đình đài lầu các, mái cong kiêu giác, lại cổ kính.

Tại trung tâm của cái trấn này, chính là khu tắm suối nước nóng.

Nhưng rốt cuộc là nước nóng do người đun, hay là nước suối thật, vậy thì không có ai biết rồi.

Đi dạo một chút, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên kéo kéo tay Giang Chu.

Giang Chu quay đầu lại: “Sao thế?”

“Đình Duyệt ở kia kia.”

“Ồ, mình thấy rồi, Từ Hạo Đông ở cũng kia.”

Lúc này, ở lối vào ao suối nước nóng, Đình Duyệt và Từ Hạo Đông phân biệt ngồi hai bên.

Từ Hạo Đông canh chừng ao suối nước nóng của nữ, còn Đình Duyệt thì ngồi canh chừng ao suối nước nóng của nam.

Hai người hoàn toàn không giao lưu gì cả, ánh mắt thì không ngừng quét qua quét lại những người qua đường.

Dáng vẻ này, giống như hai con sư tử đá đang trấn thủ suối nước nóng vậy.

Còn có khách du lịch đi qua hỏi, nói vé vào cửa nói là không thu phí suối nước nóng mà.

Đình Duyệt liền nói, bà đây có đòi tiền sao?

Vị khách kia lại hùng hùng hổ hổ, nói bác gái soát vé của khu du lịch nói chuyện như muốn cắn người.

Từ Hạo Đông ngồi một bên liền cười nghiêng nghiêng ngả ngả, khiến cho Đình Duyệt tức giận đến mức suýt nữa cắn người thật.

Có điều Đình Duyệt cũng phát hiện ra một chuyện rất thú vị, đó chính là thỉnh thoảng Từ Hạo Đông sẽ biến mất một cách thần bí.

Cơ bản là cứ cách 30 đến 40 phút thì sẽ biến mất một lần, khi quay về thì mặt mày ung dung thoải mái.

Lúc này, Giang Chu kéo tay nhỏ của Phùng Tư Nhược đi qua.

Hai người kia nhìn thấy bọn họ liền đứng dậy, nhưng không ai thèm để ý đối phương.

“Hia người đang làm gì?”

“Tìm đối tượng.”

Phùng Tư Nhược hơi kinh ngạc: “Tìm tội tượng ở chỗ này á?”

Đinh Duyệt gật đầu thật mạnh: “Bình thường, người có dáng người đẹp mới dám đi ngâm suối nước nóng ở trước mặt người khác, đám bụng phệ kia căn bản là không dám đến đây.”

“Có đạo lý...”

Có đạo lý cái chim!

Giang Chu nhin không được mà chửi bậy.

Người đến loại suối nước nóng ở trấn nhỏ này, nhiều nhất chính là các ông lão và bà lão, hơn nữa, bây giờ còn là mùa ế khách, không phải là kỳ nghỉ dài hạn.

Cho nên có thể rảnh rỗi đến đây ngâm suối nước nóng, đều là những người cao tuổi cả.

Còn dáng người đẹp?

Không gặp người khuôn mặt đầu nếp nhăn đã là không tệ rồi.

“À đúng rồi, lớp trưởng nói tối nay sẽ làm lửa trại, đồ nướng ngoài trời, hai người biết chưa?”

Giang Chu gật đầu: “Thấy tin nhắn trong nhóm chat rồi.”

Đinh Duyệt mặt đầy bi thương: “Tôi không tìm được đối tượng thì sẽ không đi, chớ độc thân làm sao tham gia tiệc tối được.”

“Tôi cũng không có tội tượng.”

Phùng Tư Nhược gật đầu tán thành: “Mình cũng vậy.”

Đinh Duyệt nhất thời cười nhạt: “Hai người cảm thấy tôi rất ngu?”

“Tôi và Tư Nhược chỉ là bạn tốt, có đúng không?”

Phùng Tư Nhược ngoan ngoãn gật đầu khi nghe thấy lời nói này của Giang Chu.

Nàng vẫn chưa bằng lòng làm bạn gái của Giang Chu nha, không phải bạn gái thì là bạn tốt rồi.

Phùng Tư Nhược ngây thơ luôn bị Giang Chu lừa gạt như vậy.

Nhưng Đinh Duyệt lại nhìn không được mà trợn trắng mắt.

Nhìn hai người nắm chặt tay nhau, lại nhìn áo đôi tình nhân trên người kia, vậy mà còn không phải người yêu?

Gạt quỳ đi thôi!

Cô bé Phùng Tư Nhược này cũng quá dễ dụ rồi, không nghĩ lại mà xem, không phải người yêu thì dựa vào cái gì mà dắt tay nhau?

Nhưng mà Giang Chu vẫn có thể ngụy biện, nói là có bài hát.

“Nắm tay nhau, cùng đi, cả đời đều là bạn tốt.”

Sau đó, hắn còn vô liêm sỉ mà hỏi Phùng Tư Nhược là, có muốn làm bạn tốt của hắn không.

Vậy còn có thể trả lời thế nào.

Phùng ngọc nghếch đương nhiên chỉ có thể gật đầu.

Chương 213: Tôi cũng không có đối tượng, bọn mình là bạn!
(3)

Vì vậy, chỉ cần nàng nhìn thấy Giang Chu, thì bàn tay nhỏ sẽ không rời khỏi lòng bàn tay của Giang Chu.

Chuyện mặc áo đôi của tình nhân cũng là như vậy.

Rõ ràng là áo đôi, nhưng lại nói là đồng phục lớp chỉ hai người có!

Nếu như mình không biết xấu hổ bằng một nửa của Giang Chu, vậy thì không đến mức đến giờ vẫn không tìm được đối tượng yêu đương rồi.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Giang Chu ở trong túi bỗng nhiên rung lên, mở ra xem, là tin nhắn QQ của Doãn Thư Nhã.

Hôm bàn chuyện hợp tác thì hai người đã kết bạn QQ, bởi vì tuy Giang Chu để cho nàng đi quay phim, nhưng hắn cũng sợ

nàng quay chụp lung tung làm hỏng bộ phim nay, cho nên liền kết bạn QQ để dễ liên lạc.

Hắn cũng có thể nắm giữ tiến độ quay chụp.

“Cậu có thể đừng bắt Tóc Vàng chết không? Van cậu mà!”

“Móa, sao dám con gái các cô, ai cũng hỏi vấn đề này vậy?”

Doãn Thư Nhã gửi một icon khóc lóc: “Quá đáng thương, tôi xem cũng khóc rồi, hắn chỉ mới 16 tuổi, hắn chỉ muốn sống, hắn có tội gì!”

Ngón tay Giang Chu liền gõ chữ: “Mau đi tìm diễn viên đi, rồi lập tức quay chụp đi.”

“Tôi muốn cậu đổi kịch bản, tôi muốn Tóc Vàng sống.”

“Nếu như cô dám sửa kịch bản, vậy sau này chúng ta sẽ không bao giờ hợp tác nữa!”

Doãn Thư Nhã gửi một icon đập đầu qua: “Biết rồi, ngoài ra, tôi đã chuyển cổ phần công ty qua tên cậu rồi.”

“Ừm, coi như cô có chút lương tâm.”

“Bây giờ cậu đang làm gì?”

“Liên quan gì đến cô, nhớ kỹ, không có chuyện gì thì đừng làm phiền tôi.”

Giang Chu tắt điện thoại di động, tán dóc với Đinh Duyệt và Từ Hạo Đông một lúc, sau đó liền kéo Phùng Tư Nhược đi dạo về phía sau núi.

Lúc này, phía chân trời bỗng nhiên có những tiếng sấm chớp ùng ùng.

Xem ra, dự báo thời tiết cũng không phải hoàn toàn không chính xác, ít nhất thì hôm nay cũng có khả năng có mưa.

Chẳng may mà mưa thật, thì có lẽ Trương Nghiễm Phát và Từ Hạo Đông sẽ khóc chết vì đã mang trang bị Hoàng Kim của mình theo.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu cảm thấy tay mình hơi ngứa ngứa, hắn cúi đầu xuống, liền phát hiện Phùng Tư Nhược đang dùng cổ đại để làm vòng tay cho hắn.

“A, khéo tay đấy nhỉ?”

Phùng Tư Nhược không sợ mà nở nụ cười xấu hổ: “Y Nhất dạy.”

Rất nhanh, bóng đêm liền bao phủ trần nhỏ.

Nước mưa vẫn không rơi xuống như dự báo thời tiết.

Cho nên tiệc tối lửa trại vẫn cứ cử hành theo kế hoạch đã định trước.

Lúc này, tất cả sinh viên lớp ba đều tụ tập ở sườn núi phía sau trần nhỏ, bọn họ vừa bắt đầu đốt than củi, vừa chống vĩ nướng lên.

Giờ phút này, bóng đêm dày đặc, không gian tĩnh lặng như tờ.

Chỉ có tiếng lửa cháy hừng hực, lửa trại đã bắt đầu.

Có mấy con trai xung phong nhận việc xiên thịt, cũng có người cầm công cụ dự định trở tài nấu ăn.

Đám con gái chung quanh thì hai mắt sáng rực, dòn dập vỗ tay khen hay.

Giang Chu đi dạo một vòng, không tìm được chuyện thích hợp để làm, vì vậy liền mò mấy lon bia, ngồi uống với ba tên bạn cùng phòng.

Sau khi hết tuần này, thứ tư tuần sau sẽ là đại hội đầu tư.

Trang web của hắn đã có thị trường bên trường công nghệ thông tin, không nghi ngờ gì là hạng mục chói mắt nhất.

Sau đó, sẽ có đầu tư, có tiền tài, trang web của hắn sẽ trực tiếp quét ngang toàn quốc.

Giang Chu định dùng thời gian ngắn nhất để quảng cáo của mình bao phủ toàn bộ Thượng Kinh.

Hiện giờ, điện thoại thông minh cũng sắp bắt đầu phổ cập rồi.

Hắn muốn lợi dụng thời gian này, để hoàn thiện các cơ chế đặt đồ ăn trên trang web.

Thế nhưng hắn không chỉ muốn làm một hạng mục này, hắn định đi đăng ký một công ty khoa học kỹ thuật, rồi nhập hạng

mục này vào công ty.

Sau đó, hạng mục này sẽ trở thành hạng mục kinh doanh chủ yếu của công ty, có thể chuyên môn lập một bộ môn riêng cho nó.

Sau đó, hắn sẽ gom góp tiền tài, để đi phát triển các hạng mục khác.

Năm sau đã định trước là một năm không bình thường rồi.

Hắn muốn dùng thời gian ngắn nhất để bay lên cao nhất có thể.

Nhưng trong kế hoạch kinh doanh của hắn bây giờ, Doãn Thu Nhã xem như là một niềm vui bất ngờ.

Người phụ nữ này có tiền có tài nguyên, còn sở hữu hơn trăm nhà công ty khác nhau.

Có lẽ nàng sẽ giúp được một tay khi hắn thật sự đưa tay vào các lĩnh vực còn lại.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên một mùi thơm thanh nhã đập thẳng vào mặt.

Phùng Tư Nhược cầm một cái cánh gà đã nướng chín đi đến bên cạnh Giang Chu.

Gò má của nàng bị ánh lửa chiếu thành đỏ rực.

“Cho bạn cái này.”

Giang Chu tiếp nhận cái cánh gà, vươn tay lau tro đen dính ở trên chóp mũi của nàng: “Sao lại tự mình làm bẩn mình thế này?”

Phùng Tư Nhược cũng lau lau chóp mũi của mình: “Lần đầu tiên nướng đồ ăn.”

“Chơi vui không?”

“Ừm, chơi rất vui.”

Giang Chu cầm lon bia của mình lên: “Nào, uống một ngụm, tối ngủ sẽ ngon hơn.”

“Ồ!”

Phùng Tur Nhược ngốc nghếch mở miệng ra, kết quả là bị Đình Duyệt ngăn cản.

“Cẩn thận một chút, uống say rồi thì tối nay sẽ mặc cho người khác muốn làm gì thì làm đấy.”

Phùng Tur Nhược sợ hãi giật mình, nhìn về phía Giang Chu:
“Bạn bắt nạt mình.”

Giang Chu vui vẻ: “Cô bé này thật là, chẳng may mình không ở bên cạnh bạn thì làm sao bây giờ?”

Phùng Tur Nhược nghe thấy câu này thì khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên hoảng hốt.

“Bạn... bạn muốn đi đâu à?”

“Ví dụ thôi, hiểu không? Chính là không phải thật.”

“Ồ!”

Phùng Tur Nhược yên lòng, để cánh gà lại, rồi chạy về nướng tiếp.

Lúc này, ba con hàng cùng phòng đều quăng ánh mắt ghen ghét và hâm mộ qua.

“Cầm thú!”

“Mặt người dạ thú!”

“Không bằng cầm thú!”

Chương 214: Thế giới của tôi chỉ có Giang Chu!

Cùng lúc đó, bên kia đồng lửa còn có một người.

Khúc Tiểu Nhã nhìn thấy cảnh vừa rồi thì tâm trạng bỗng nhiên trở nên nặng nề.

Giang Chu thật sự rất yêu thích Phùng Tur Nhược.

Đến cùng thì mình phải làm gì mới có thể có cơ hội đây?

Có lẽ chỉ có thể để cho Phùng Tur Nhược chủ động rời khỏi Giang Chu.

Đây cũng là biện pháp dễ dàng nhất.

“Lớp trưởng, ăn cánh gà đi này.”

Khúc Tiểu Nhã lấy lại tinh thần: “Ồ, cảm ơn.”

“Bạn đang nghĩ gì mà thất thần thế?”

“Không có gì, bạn có thể giúp mình nói cho Phùng Tư Nhược một câu không? Nói nửa tiếng sau đến gặp mình ở bờ sông nhỏ.”

“Để làm gì?”

“Mình có vài chuyện muốn nói với Phùng Tư Nhược thôi.”

Lửa trại tỏa những ánh sáng chói mắt.

Khúc Tiểu Nhã nhìn chăm chăm vào Giang Chu qua ánh lửa ngăn cách.

Cô nhìn một chút lại chuyển mắt qua, nhìn về phía Phùng Tư Nhược đang ở trước bếp nướng.

Cô nhìn gò má xinh đẹp kia lại thấy ước ao, nhưng càng nhiều hơn chính là đổ kị.

Thật ra thì khi mới khai giảng, không có ai quá để ý đến một cô gái luôn đeo khẩu trang như Phùng Tư Nhược.

Bởi vì nàng luôn cúi đầu lại không nói lời nào, nên bất cứ ai cũng có thể coi nàng trở thành một người qua đường.

Nhưng chính một cô gái bình thường như vậy, bỗng nhiên lại nổi tiếng toàn trường, tất cả chỉ sau một buổi tiệc tối đón sinh viên mới.

Tất cả mọi người đều khen ngợi nàng là Thiên Sứ bị đọa xuống nhân gian.

Bởi vì không chỉ vì vẻ đẹp của nàng khiến cho người ta thất thần, mà càng là vì sự trong sáng, thuần khiết và dịu dàng, hiền lành, thậm chí là hơi nhát gan của nàng.

Một cô gái có những thuộc tính dễ thương như vậy, lại cộng thêm dung mạo như nữ thần, nên đám con trai đều điên cuồng vì nàng cũng là một chuyện bình thường.

Nhưng như vậy Khúc Tiểu Nhã cũng sẽ không đổ kị Phùng Tư Nhược, bởi vì hai người không có bất cứ qua lại nào, Khúc Tiểu Nhã làm lớp trưởng của mình, kiểm điểm số của mình.

Còn Phùng Tư Nhược làm nữ thần của nàng, được đám con trai trong trường học truy phủng.

Một người đi cầu độc mộc của mình, một người còn lại đi đường cũng riêng mình.

Hai người vốn là nước sông không phạm nước giếng, nhưng tất cả đều thay đổi chỉ vì một tên con trai.

Tên con trai này đương nhiên chính là Giang Chu đang làm mưa làm gió trong sân trường.

Ngày khai giảng, Giang Chu tặng tất cả con gái trong lớp một ly trà sữa, còn nói hy vọng khi tất cả mọi người nhớ lại ly trà sữa đầu tiên của đại học, chính là Giang Chu tặng.

Lời nói hài hước, cử chỉ hành động lại trưởng thành hơn những người khác nhiều.

Đó chính là khi Khúc Tiểu Nhã bắt đầu có ấn tượng tốt với Giang Chu.

Sau đó, lại là chuyện căn bã nam ở nhà hàng tây Cá Voi, khi đó Khúc Tiểu Nhã cảm thấy người này đùa giỡn tình cảm của người khác, rất xấu xa.

Nhưng cuối cùng lại phát hiện ra đó chỉ là hiểu lầm, mà Giang Chu cũng trở thành ngôi sao mới nổi trong việc khởi nghiệp của toàn trường.

Từ đó về sau, Khúc Tiểu Nhã càng ngày càng thấy hứng thú với Giang Chu.

Sau đó, cô liền nghe thấy Giang Chu hát bài ‘nổi gió rồi’ kia.

Còn cả bài hát ‘chú cá voi hóa thân của hòn đảo cô độc’ mà bạn cùng phòng tìm thấy nữa.

Khi đó, cô lập tức bị mê hoặc bởi người đàn ông tài tình song tuyệt.

Thảm mến là một chuyện rất đẹp đẽ.

Ít nhất thì ban đầu Khúc Tiểu Nhã cũng nghĩ như vậy.

Mãi cho đến khi Giang Chu bắt đầu xuất hiện cùng với Phùng Tư Nhược, thì cái ý nghĩ này đã tan vỡ.

Ban đầu, hai người này chỉ kề vai đi với nhau thôi, cuối cùng thì lại thành tay trong tay.

Lúc này, Khúc Tiểu Nhã liền cảm thấy, thâm mèn không hề đẹp để chút nào.

Vì vậy, cô liền cố gắng một lần, ném thư hẹn Giang Chu lên sân thượng, nhưng mà khi đó cô lại giáo viên gọi đi hỏi thăm về chuyện đi di lịch tập thể.

Đến khi cô quay lại, thì Hoàng Kỳ đã lên sân thượng trước một bước.

Sau đó, chính là khi nhìn thấy Giang Chu tặng quà cho Phùng Tư Nhược.

Ngày hôm nay, lại thấy Giang Chu tặng quà cho Hoàng Kỳ.

Khúc Tiểu Nhã cảm thấy, mình không thể tiếp tục thâm mèn nữa.

Cô nghĩ đến đây, bỗng nhiên cầm lon bia đi qua.

“Giang Chu, bọn mình uống một chút nhé?”

Giang Chu vừa gặm cánh gà vừa ngẩng đầu lên: “Cũng được, mình đại biểu cho phòng của mình, cảm ơn cha của bạn.”

Khúc Tiểu Nhã mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh Giang Chu: “Chuyện kinh doanh của bạn thế nào rồi?”

“Cũng được, tất cả đều vận chuyển bình thường.”

“Bài hát ‘chú cá voi hóa thân của hòn đảo cô độc’ kia thật sự là do bạn viết sao?”

Giang Chu lắc đầu: “Vậy thì không phải, sao chép mà thôi.”

Khúc Tiểu Nhã yên lặng một chút: “Mình có thể hỏi bạn một vấn đề hơi tế nhị một chút không?”

“Vấn đề gì?”

“Bạn thích cô gái như thế nào?”

Chỉ cái này?

Chỉ là vấn đề này?

Giang Chu quay đầu, định mở miệng gọi Phùng Tư Nhược đi qua.

Miêu tả vô dụng, cho nhìn thấy người sống sờ sờ luôn.

Chương 215: Thế giới của tôi chỉ có Giang Chu! (2)

Giang Chu chưa kịp há mồm, Khúc Tiểu Nhã liền biết Giang Chu định làm gì.

Vì vậy cô liền mở miệng ngắt lời: “Mình biết bạn thích Phùng Tư Nhược, nhưng ngoại trừ cô gái như Phùng Tư Nhược ra, thì còn nữa không?”

Chỉ cái này?

Chỉ là vấn đề này?

Giang Chu quay đầu, định mở miệng gọi Hoàng Kỳ qua.

Miêu tả vô dụng, cho nhìn thấy người sống sờ sờ luôn.

“Cũng ngoại trừ Hoàng Kỳ!”

Giang Chu uống một hớp bia, trầm tư một lát: “Còn có mấy người ở trong trường học, ngày mai trở về sẽ giới thiệu cho bạn biết.”

Khúc Tiểu Nhã lại yên lặng một lần nữa: “Thật ra mình muốn hỏi, bạn thấy mình thế nào?”

Giang Chu vừa uống được hớp bia liền phun ra.

Tuy hẳn đã biết chuyện này rồi, nhưng Khúc Tiểu Nhã bỗng nhiên nói ra, thật cmn rất đáng sợ.

Hơn nữa, Giang Chu còn chẳng muốn mở miệng trêu ghẹo Khúc Tiểu Nhã.

Ai bảo tối hôm qua Khúc Tiểu Nhã bắt nạt bình dấm chua nhà hẳn chứ?

“Lớp trưởng, đừng đùa kiểu này chứ!”

Khúc Tiểu Nhã hơi tức giận: “Mình đang hỏi thật.”

Giang Chu đưa tay kéo Cao Văn Khải qua: “Bạn xem Văn Khải nhà mình thế nào? Làm người rất khiêm tốn nho nhã, lại còn có sở trường giặt quần áo nữa.”

“Cao... bạn học Cao đúng là không tệ, nhưng không phải kiểu người mình thích.”

Cao Văn Khải thất vọng uống một hớp bia: “Lại bị phát thê người tốt, đúng là một người cmn tốt mà.”

Giang Chu vỗ vỗ vai cậu ta: “Người anh em, đừng nhụt chí, sẽ có người phát hiện ra ưu điểm của ông.”

“Thật sao? Vậy tôi có ưu điểm gì?”

“Ông giặt quần áo rất sạch!”

“Ha ha, tôi cmn cảm ơn ông nha.”

Đúng lúc này, đồng hồ điện tử trên cổ tay Khúc Tiểu Nhã bỗng nhiên vang lên hai tiếng tinh tinh.

Cô nhìn thời gian, phát hiện đã 24 phút trôi qua rồi, cô hẹn Phùng Tư Nhược nửa tiếng, giờ không đi qua là sẽ muộn mất.

Vì vậy, Khúc Tiểu Nhã liền nói một câu tạm biệt với Giang Chu, sau đó ném lon bia vào thùng rác, lại đi xuống sườn núi.

Con người của Giang Chu rất cố chấp, thậm chí còn có chút không coi ai ra gì, cho nên sẽ không có ai có thể thay đổi suy nghĩ của hắn.

Khúc Tiểu Nhã cảm thấy, mạnh mẽ tỏ tình không phải là một cách hay.

Nhưng suy nghĩ từ góc độ khác, Phùng Tư Nhược lại là một người nhát gan, còn sợ người lạ, thậm chí không dám nói chuyện với người khác.

Hơn nữa, Khúc Tiểu Nhã cũng vừa điều tra rồi, Phùng Tư Nhược vẫn chưa đồng ý làm bạn gái của Giang Chu.

Hơn nữa, còn có người nói là Giang Chu đang ép Phùng Tư Nhược hẹn hò với mình.

Bởi vì khi Phùng Tư Nhược mới đến trường học, vẫn chưa quen biết ai, Giang Chu đã nháy ra rồi gọi người ta là vợ rồi, Phùng Tư Nhược còn vì chuyện này mà hoảng sợ một thời gian.

Cho nên, Khúc Tiểu Nhã cho rằng, Phùng Tư Nhược không thích Giang Chu, ít nhất thì không thích Giang Chu nhiều bằng cô.

Phùng Tư Nhược chỉ là quen bị Giang Chu bắt nạt thôi, lại bởi vì tính cách mềm yếu mà không dám từ chối người khác.

Nếu thật sự là như vậy, thì cô chỉ cần tốn một ít miệng lưỡi, là nhất định có thể thuyết phục Phùng Tư Nhược, để Phùng Tư Nhược có gan rời khỏi Giang Chu, không cần phải do dự nữa.

“Ừm, cứ làm như vậy đi.”

“Nhất định có thể làm được.”

Cùng lúc đó, chung quanh đám lửa trại, cả trai lẫn gái đều ngồi chung một chỗ, vui vẻ trò chuyện chè chén, còn có rất nhiều các món nướng nóng hổi hấp vừa ra lò.

Toàn bộ bầu không khí đều rất náo nhiệt và ấm áp.

Lúc này, Phùng Tư Nhược nhìn điện thoại di động của mình, đã 28 phút trôi qua.

Khúc Tiểu Nhã nói là nửa tiếng sau gặp nhau ở bờ sông, còn nói có chuyện muốn nói với nàng.

Phùng Tư Nhược liền cầm bắp ngô đã nướng xong lên, suy nghĩ một chút.

Nàng do dự một lát rồi mới cắn môi, đi về phía Giang Chu.

“Cho bạn này.”

Giang Chu xoa xoa đầu nàng: “Qua đây ngồi với mình, mình kể chuyện cho bạn nghe.”

Phùng Tư Nhược nhú mũi ngọc: “Mình đi ra ngoài một chút.”

“Đi đâu?”

Phùng Tư Nhược áp lại gần lỗ tai của hắn, nhỏ giọng nói: “Đi vệ sinh.”

Giang Chu nghe xong liền định đứng dậy: “Vậy mình đi với bạn.”

“Không cần, mình tự đi.”

“Tôi như thế mà bạn không sợ à?”

“Muốn thử...”

Giang Chu cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng vẫn gật đầu: “Đi thôi, lạc đường nhớ gọi điện thoại cho mình.”

Phùng Tư Nhược nhẹ nhàng gật đầu: “Ừm.”

“Đừng đi lâu.”

“Biết rồi.”

Phùng Tư Nhược hít sâu một hơi, đi xuống sườn núi.

Thật ra nàng cũng biết Khúc Tiểu Nhã thích Giang Chu, nàng cũng có thể nhận ra từ thái độ của Khúc Tiểu Nhã tối hôm qua.

Hơn nữa, nàng cũng ý thức được Khúc Tiểu Nhã muốn nói chuyện gì với mình.

Nói thật, nàng không muốn đi, nàng cảm thấy sợ hãi, bởi vì ngay cả chuyện yêu đương mà nàng cũng không hiểu, nào có thể ứng phó được mấy chuyện phức tạp như tình tay ba này chứ.

Thế nhưng Khúc Tiểu Nhã đã đoán đúng, nàng thật sự không biết từ chối người khác.

Phùng Tư Nhược có chút ủy khuất, nếu như mình cũng giống như Hoàng Kỳ thì tốt rồi, khi đó mình không muốn liền nói không muốn, muốn mắng người thì mắng người, tiếc là chỉ cần khẩn trương thì mình sẽ không thở nổi.

Chương 216: Thế giới của tôi chỉ có Giang Chu! (3)

Haizzz....

Phùng Tư Nhược, mày đúng là một con bé ngốc hết thuốc chữa mà!

Cùng lúc đó, Giang Chu gặm hai cái ngô nướng.

Sau đó liền ném lon bia vào thùng rác, rồi lạng lẹ đi theo.

Phùng Tư Nhược cái gì cũng tốt, nhưng chỉ có một điều là nàng không biết nó dối.

Mỗi khi nàng nói dối thì sẽ sờ lên chóp mũi mình.

Đây chính là di chứng từ hôm hấn dọa nàng ở nhà ăn.

Khi đó Giang Chu nói cho nàng biết, nói dối thì mũi sẽ dài ra.

Nàng liền nhớ kỹ mấy lời đó, vì vậy, mỗi khi nói dối thì nàng đều vô thức mà sờ lên mũi mình.

Có lẽ là nàng đang lo lắng cho cái mũi của mình sẽ thật sự dài ra.

Hơn nữa, ban nãy Khúc Tiểu Nhã cũng đi hướng này, mà sáu bảy phút rồi vẫn chưa trở lại.

Nếu như không có gì bất ngờ, thì chắc là Khúc Tiểu Nhã đã hẹn Phùng Tư Nhược ra đây.

Đám con gái này, khi dễ thương thì thật sự rất dễ thương, nhưng khi phiền phức thì cũng thật sự rất phiền phức.

Lúc này, con sông nhỏ chảy róc rách trong đêm tối, chỉ có thể dùng ánh trăng làm đèn đường, nên chugn quanh đây cũng không phải là tối om như mực, đưa tay không nhìn thấy năm ngón.

Lúc này, Khúc Tiểu Nhã liền đứng lên, mỉm cười nhìn Phùng Tư Nhược đi đến.

“Bạn học Phùng, bạn đến rồi?”

“Ừm...”

Khúc Tiểu Nhã tiến lại gần, dáng vẻ như rất thân thiết: “Nhắc đến mới nhớ, từ khi khai giảng đến giờ, chúng ta vẫn chưa trò chuyện nhỉ?”

Phùng Tư Nhược gật đầu, nhưng bàn tay nhỏ của nàng đã nắm chặt lại.

Nàng biết, Khúc Tiểu Nhã đang làm cái gọi Tiên Lễ Hậu Binh.

Ban đầu thì làm bộ lễ phép, sau đó sẽ làm khó mình.

Cho nên nàng lại càng khấn trương hơn.

“Mình hẹn bạn ra đây, là vì có một chuyện muốn tâm sự với bạn.”

Phùng Tư Nhược nhìn Khúc Tiểu Nhã: “Giang Chu...”

Khúc Tiểu Nhã hơi ngần ra: “Bạn biết mình muốn nói gì?”

“Ừm!”

“Được rồi, vậy mình không vòng vo nữa, mình rất thích Giang Chu.”

Khúc Tiểu Nhã nói thẳng tưng luôn.

Mà Phùng Tư Nhược thì lại hơi gật đầu.

“Từ khi khai giảng, mình đã cảm thấy hứng thú với Giang Chu rồi, ban đầu chỉ cảm thấy Giang Chu rất thú vị, nhưng sau đó Giang Chu càng ngày càng nổi tiếng, khi đó mình bắt đầu thầm mến Giang Chu.”

“Chuyện này mình giấu rất kỹ, cho nên không có ai biết cả, trước kia mình cũng chưa từng yêu đương, cho nên cũng không biết tỏ tình thế nào.”

“Có đôi khi mình còn cảm thấy, cứ tiếp tục thầm mến như vậy cũng rất tốt, nhưng cho đến một ngày, bạn luôn xuất hiện cùng với Giang Chu, lại còn tay trong tay nữa.”

“Khi đó, mình bắt đầu cảm thấy không thoải mái, bởi vì Giang Chu chính là người mà mình thích.”

“Mình hẹn bạn ra đây, là hy vọng bạn có thể rời khỏi Giang Chu, không để ý đến Giang Chu nữa.”

“Mình biết bạn bị Giang Chu ép buộc, mà bạn lại không biết từ chối người khác, đúng không?”

“Mọi người đều nói với mình như vậy, còn nói là, trước kia bạn rất sợ đi cùng với Giang Chu.”

“Sau khi mình hẹn hò với Giang Chu, mình cam đoan Giang Chu sẽ không làm phiền bạn nữa, được chứ?”

Phùng Tư Nhược nghe một đoạn văn dài và tự cho mình là đúng này của Khúc Tiểu Nhã thì lại cúi đầu xuống, nàng bỗng nhiên im lặng một lát.

Dưới ánh trăng, nàng lại càng hiện ra vẻ nhu nhược mà bất lực, nói là Thiên Sứ trụ lạc ở nhân gian cũng không quá đáng chút nào.

Mà đổi thành một bên, Giang Chu đang đứng trong bóng tối quan sát, hắn không lao ra ngoài, mà chỉ yên lặng nhìn hai cô gái.

Bởi vì bản thân hắn cũng muốn biết, cô bé này sẽ trả lời vấn đề này ra sao.

Khúc Tiểu Nhã cũng không sốt ruột, chỉ lẳng lặng nhìn Phùng Tư Nhược.

Bởi vì cô biết tính cách của Phùng Tư Nhược, cô bé này gặp chuyện gì cũng sẽ do dự, giống như là bị mắc chứng khó khăn trong việc lựa chọn vậy, nhưng đáp án cuối cùng, chắc chắn là sẽ tốt...

Bởi vì tất cả mọi người đều nói, chuyện gì Phùng Tư Nhược cũng sẽ đồng ý, mặc kệ là yêu cầu gì thì Phùng Tư Nhược cũng chỉ nói đồng ý.

Phùng Tư Nhược bỗng nhiên ngẩng đầu lên, mở miệng nói: “Không được.”

Hai chữ này rất dứt khoát, không hề có chút chần chờ do dự nào.

Nàng cảm thấy, lúc này mình cũng là một cô bé lợi hại rồi.

Ít nhất thì cũng lợi hại bằng 1% của Hoàng Kỳ rồi.

Mà Khúc Tiểu Nhã thì hơi ngẩn ra, sau đó cô mới ý thức được là mình bị từ chối.

Vì vậy, Khúc Tiểu Nhã nhìn Phùng Tư Nhược với vẻ kinh ngạc.

“Bạn... bạn vừa nói cái gì cơ?”

“Mình nói là không được, mình... mình thích Giang Chu.”

Phùng Tư Nhược nói xong câu này thì hít sâu một hơi.

Chỉ mấy chữ đơn giản này thôi, nhưng giống như đã hút hết sức lực toàn thân của nàng vậy.

Đây là lần đầu tiên nàng từ chối người khác, nhưng lần này, nàng không thể không từ chối được.

“Không thể nào, không phải bạn sẽ đồng ý mọi yêu cầu của người khác sao? Mọi người đều nói như vậy mà!”

“Ừm, chỉ có yêu cầu này là không đồng ý được...”

Khúc Tiểu Nhã hơi nóng nảy: “Không phải Giang Chu ép buộc bạn sao? Sao bạn vẫn từ chối mình?”

Chương 217: Thế giới của tôi chỉ có Giang Chu! (4)

Mặt Phùng Tư Nhược đỏ lên: “Giang Chu nói mình là bà xã...”

“Bạn không thể vì Giang Chu nói lung tung mà khuất phục chứ? Mình sẽ giúp bạn rời khỏi Giang Chu.”

“Quan...”

“Quan...”

“Quan...”

Khúc Tiểu Nhã cau mày, không biết Phùng Tư Nhược muốn nói gì.

Quan?

Tắt đèn à?

Hay là đóng cái gì?

(Quan= đóng đèn, tắt đèn, đóng cửa...)

“Liên quan gì đến bạn...”

Phùng Tư Nhược nhú mũi ngọc tinh xảo, nói ra một câu hết sức kinh người.

Đây chính là nàng học được của Giang Chu.

Giang Chu luôn nói với Đinh Duyệt mấy chữ này, sau khi nói xong thì Đinh Duyệt liền á khẩu không trả lời được.

Hả?????????

Khúc Tiểu Nhã choáng váng.

Đây tuyệt đối không phải những lời có thể xuất hiện từ trong miệng của Phùng Tư Nhược được.

Phùng Tư Nhược là một cô gái nhất gan, sao có thể nói ra mấy từ này được.

Nhưng mà vẫn còn thứ khiến cho Khúc Tiểu Nhã kinh ngạc hơn.

Bởi vì Phùng Tư Nhược lại mở miệng.

“Tôi thích Giang Chu... Thích nhiều hơn tất cả mọi người...”

Khúc Tiểu Nhã không phục với câu này lắm: “Bạn dựa vào cái gì mà nói như vậy?”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một chút, tổ chức lại ngôn ngữ.

“Các người có rất nhiều bạn bè, tôi không có.”

“Các người có thể đi chơi khắp nơi, tôi không đi chơi.”

“Các người mua quần áo, tôi không dám đi mua.”

“Các người đi xem phim, tôi cũng không dám đi.”

“Các người đi ca hát, tôi không dám mở miệng.”

“Các người thích ngôi sao, minh tinh điện ảnh, tôi không thích ai cả.”

Khúc Tiểu Nhã nghe không hiểu lắm: “Rốt cuộc bạn muốn nói cái gì?”

Phùng Tư Nhược lại hít một hơi thật sâu: “Các người thích rất nhiều thứ, mà tôi chỉ thích Giang Chu.”

“Cho nên...”

“Cho nên...tôi thích Giang Chu nhiều hơn tất cả các người.”

Khúc Tiểu Nhã giật mình: “Bạn...”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Thế giới của tôi chỉ có mình Giang Chu, tôi thích Giang Chu nhất.”

“...”

Không khí dừng lại một phần ba giây.

Đầu óc Khúc Tiểu Nhã bay lộn một hồi, rốt cuộc cũng hiểu ý của Phùng Tư Nhược.

Người bình thường sẽ thích rất nhiều thứ.

Như đi dạo phố, mua sắm, đi hát karaoke, xem phim...

Còn có thể đi chơi, tụ tập với bạn bè, nói chuyện ăn uống.

Nói chung là mọi người sẽ thích rất nhiều thứ, chứ không phải chỉ có riêng chuyện yêu đương.

Nhưng mà Phùng Tư Nhược thì lại khác với người thường.

Nàng không thích tất cả những thứ đó, thậm chí nàng còn không nếm thử, nàng chỉ thích một mình Giang Chu.

Thế giới của nàng rất đơn giản, nó chỉ có một mình Giang Chu mà thôi.

Cho nên, người khác làm sao có thể thích Giang Chu nhiều bằng nàng chứ?

Đó là duy nhất và cũng là tất cả của nàng.

Khúc Tiểu Nhã nghĩ đến đây, liền nói không ra lời.

Giờ phút này, cô cảm thấy mình đã thua hoàn toàn.

Cô hèn người ra đây để nói một đồng lời tự cho là đúng, kết quả lại bị thương tích đầy mình, căn bản là không có cơ hội nói lần thứ hai.

“Mình... mình hiểu rồi...”

“Lớp trưởng, tạm biệt.”

Phùng Tư Nhược quay đầu, hít sâu một hơi.

Nàng đã mở khóa thành tựu mới, cô bé đánh đá.

Nàng vui vẻ mà cau mũi ngọc, cất bước đi lên sườn núi.

Lúc này, Giang Chu cũng nhanh chóng trở về.

Sau đó, giả vờ như không có chuyện gì mà ngồi xuống bên đồng lửa.

Ba con hàng cùng phòng nhìn thấy Giang Chu trở về thì thấy hơi kỳ lạ.

“Giang Chu, ông cmn rơi nước đá à?”

Giang Chu cắn răng: “Lửa quá to, khói thổi cay mắt thôi!”

Từ Hạo Đông đắc ý: “Xem ra tất cả mọi người đều có chút bệnh vặt nhĩ.”

“Em gái ông, tiêu ra máu là bệnh nặng!”

Bữa tiệc bên lửa trại vẫn còn tiếp tục, nhưng thức ăn mua được đã ăn gần hết rồi.

Bia thì chỉ còn vỏ lon, còn có một nửa lon, nhưng không biết chủ nhân của nó là ai.

Vì vậy, mọi người trở nên rảnh rỗi, bắt đầu ngồi quây thành một vòng tròn.

Lúc này, Phùng Tư Nhược cũng quay trở về rồi.

Nàng ngồi xuống bên cạnh Giang Chu, gặm cái ngô nướng mà Giang Chu đưa cho.

“Đi vệ sinh xong rồi hả?”

“Ừm!”

“Vậy bạn làm vợ mình có được không?”

Phùng Tư Nhược ngậy ngốc mà trợn tròn mắt lên.

Nàng không hiểu, vì sao đi vệ sinh xong lại phải trở thành vợ của Giang Chu.

Đây rõ ràng là hai chuyện không liên quan đến nhau mà?

Vì vậy, Phùng Tư Nhược lắc đầu rất dứt khoát.

“Làm vợ mình rất kém cỏi à?”

“Ô...”

“Haiz, hay là mình thử theo đuổi người khác nhĩ?”

“Không được!”

Giang Chu mỉm cười, không tiếp tục truy vấn nữa.

Đây chính là nguyên nhân mà hấn lặng lẽ trở về.

Bởi vì không phải Phùng Tư Nhược không thích hấn nên mới từ chối, mà nàng cố kị người nhà của mình, không dám hẹn hò với hấn.

Nếu như mình chọc thủng chuyện này, chắc hẳn nàng sẽ không dám đối mặt với mình, dù sao nàng cũng không thể nào thản nhiên trở thành bạn gái mình, lại vẫn hi vọng có thể ở chung với mình.

Thà rằng mình vui vẻ với cuộc sống bị nàng từ chối, còn hơn là để nàng gánh chịu áp lực và rơi vào thế khó xử.

“Bạn cười cái gì?”

Giang Chu xoa đầu của nàng: “Mình rất vui vẻ.”

Phùng Tư Nhược ngheo đầu ra một bên, nàng không hiểu lắm.

“Sau này, xem ai dám nói bạn là... Cẩm điếc nữa.”

“Không phải cẩm điếc.”

“Ừm ừm, đúng thế, không phải cẩm điếc, bạn chính là một cô bé đánh đá nha.”

Chương 218: Như vợ chồng son mới rời giường!

Rầm rầm!

Khi lửa trại đang cháy hừng hực, tiếng sấm chớp lại vang lên.

Theo sau đó là một tia chớp màu tím bỗng nhiên xuất hiện trên bầu trời.

Ngay sau đó, một cơn mưa tầm tã bỗng nhiên rơi xuống.

Mọi người đang ở sương núi, nên căn bản không có chỗ trú.

Chỉ có thể nhanh chóng chạy về pihas trần nhỏ ở dưới chân núi.

Hơn năm mươi người, chỉ có một người là bất động như núi, đó chính là Từ Hạo Đông.

Bởi vì cậu ta nhìn thấy cơn mưa to này thì đã ngu người.

“Con bà nó, Long Vương gia trêu đùa mình à??!”

“Tôi cmn không mang áo gió, ông lại nửa đường thì làm mưa??!”

“Ba năm tuổi thọ kia không tính nữa, ông muốn lấy thì lấy của Trương Nghiễm Phát đi.”

Cùng lúc đó, những người còn lại đã chạy đến mái hiên của khách sạn trong trấn rồi.

Con mưa bỗng nhiên xuất hiện này rơi rất mau, khiến cho rất nhiều người bị ướt sũng.

Vì vậy mọi người đều dồn dập trở về phòng, chuẩn bị thay quần áo ướt.

Lúc này, Cao Văn Khải đang bị nhốt ở ngoài cửa, biểu cảm của cậu ta hết sức cô đơn.

Bởi vì Hoàng Kỳ đã trưng dụng căn phòng của bọn họ rồi.

Nàng đang thay quần áo ở, đương nhiên sẽ không cho phép cậu ta đi vào, nhưng dựa vào cái gì mà Giang Chu có thể ở, hả?

“Không cho phép nhìn, nhìn liền móc mắt bạn ra.”

“Có thể nhìn rồi hãy móc không?”

“Cặn bã nam, phi!”

Hoàng Kỳ nói cười tự nhiên, nhanh chóng cởi áo và quần soóc của mình ra, nàng chạy về rất nhanh, cho nên quần áo bên trong không bị ướt, chỉ cần thay quần áo ngoài là được rồi.

Giang Chu đưa lưng về phía nàng, ngồi im không nhúc nhích, giống như là một thanh niên cao thượng vậy.

Đó là bởi vì hắn chỉ cần nhìn chằm chằm vào cái gương ở trước mặt mình, là có thể nhìn thấy toàn bộ quá trình kia rồi.

“Ừm, không tệ!”

Hoàng Kỳ thay quần áo xong, khóa rương hành lý lại: “Bạn nói cái gì không tệ cơ?”

Giang Chu chỉ về phía trước: “Mình nói dáng người của cô gái trong gương này không tệ.”

“A... A ... A ..., tại sao lại có một cái gương ở đây???”

“Sao mình biết được? Nó đặt ngay ngắn ở trước mặt mình từ trước rồi mà.”

Mặt Hoàng Kỳ đột nhiên đỏ lên: “Khốn nạn, nhìn rồi liền phải chịu trách nhiệm.”

Giang Chu lập tức đưa tay ra quờ quạng lung tung: “Sao lại tội thế này? Chẳng lẽ Thượng Đế quên không kéo rèm che mắt của mình ra à?”

“Giả vờ mù này!” Hoàng Kỳ vo đôi tất vừa thay ra thành một cục, rồi trực tiếp ném qua.

Giang Chu bắt đôi tất, rồi trực tiếp nhét vào túi.

“Bạn... Lấy tất cả mình làm gì?”

“Sưu tầm.”

Mặt Hoàng Kỳ càng đỏ hơn: “Không ngờ bạn lại còn có sở thích ghê tởm như vậy đây?”

“Mình có rất nhiều sở thích!”

“Khốn khiếp, cặn bã nam!”

Giang Chu vỗ đầu của nàng một cái: “Mình đi gọi Cao Văn Khải vào thay quần áo, sau đó dẫn bạn đi chơi.”

Hoàng Kỳ nghe thấy đi chơi liền vui vẻ: “Đi chơi ở đâu?”

“Đi dạo loanh quanh, ngắm mưa, đám con gái không phải đều bảo là ngắm mưa rất lãng mạn sao?”

“Được, nhưng phải gọi thêm bạn học Phùng, còn cả Đinh Duyệt nữa.”

“Ồ!”

Giang Chu bước ra mở cửa phòng, tìm kiếm Cao Văn Khải.

Hoàng Kỳ tranh thủ thời gian này, vo quần sooc và áo T shirt vừa thay qua thành một đống, rồi trực tiếp nhét vào trong chăn của Giang Chu.

Chờ buổi tối Giang Chu đi ngủ, sẽ phát hiện mình tè dầm.

Ha ha ha!

Nàng đang cười, bỗng nhiên Giang Chu đẩy cửa vào phòng.

“Bạn cười cái gì vậy?”

Hoàng Kỳ hơi chột dạ: “Không có... không có gì, Cao Văn Khải đâu?”

Giang Chu thở dài: “Cao Văn Khải nói mình như một người ngoài cuộc, cho nên đi qua phòng Trương Nghiễm Phát để ngủ trên mặt đất rồi.”

“Nhưng mà hành lý của cậu ấy vẫn ở đây mà!”

“Mình đi đưa hành lý cho cậu ấy, bạn đi tìm Phùng Tư Nhược chơi một lúc đi.”

“Tốt quá rồi, vậy buổi tối chúng ta có thể ngủ chung với nhau rồi.”

“Sướng chết nhé!”

Giang Chu kéo hành lý của Cao Văn Khải đi qua phòng của Từ Hạo Đông và Trương Nghiễm Phát.

Vừa đi vào, ba con hàng này đã dùng ánh mắt lạnh như băng để nhìn hắn.

Cao Văn Khải đã kể chuyện mình bị đuổi ra khỏi phòng cho hai tên kia nghe rồi.

Cho nên trong mắt của ba người còn có ba phần đố kỵ, ba phần phần nộ, và bốn phần không cam lòng.

“Cầm thú!”

“Mặt người dạ thú!”

“Không bằng cầm thú!”

Giang Chu ném hành lý qua một bên: “Tôi làm cái gì rồi? Tại sao ngày nào cũng bị mắng?”

Cao Văn Khải liếc mắt nhìn Giang Chu đầy khinh bỉ: “Rõ ràng có Phùng Tư Nhược rồi, vẫn còn chiếm tiện nghi của Hoàng Kỳ.”

“Ông thanh cao rồi!”

“Cả ngày chỉ biết không ăn được nho thì nói nho chua, có biết mất mặt không.”

Ba anh em liếc mắt nhìn nhau, nhất thời đều cảm thấy rất thất bại.

Con mưa to lúc nửa đêm trong trấn nhỏ.

Một tuần trước bọn họ đã mong chờ rồi, kết quả là ngày mai sẽ trở về, nhưng cả ba người họ vẫn là chó FA!

Giang Chu ngồi xuống bên giường: “Không phải đã chuẩn bị trang bị Hoàng Kim rồi sao? Còn không phải không có tác dụng gì à?”

Từ Hạo Đông mặt đầy đau khổ: “Long Vương gia không góp sức, bọn tôi có thể làm gì?”

“Cô độc suốt quãng đời còn lại đi, tôi đi đây.”

“Ông đi đâu vậy?”

“Dẫn mấy cô bé nhà tôi đi chơi khắp nơi thôi.”

Ba anh em lại cùng chung mối thù.

“Cầm thú!”

“Mặt người dạ thú!”

“Không bằng cầm thú!”

Chương 219: Như vợ chồng son mới rời giường! (2)

Giang Chu cười đắc ý, quay người đi ra khỏi phòng.

Toàn bộ không gian bên trong khách sạn suối nước nóng này rất rộng lớn, từ nam đến bắc xếp thành một hàng, khắp hành lang đều là gian phòng.

Mấy người Từ Hạo Đông ở căn phòng đầu tiên phía nam, Phùng Tư Nhược lại ở phòng thứ ba ở phía bắc.

Giang Chu chậm rãi lắc lư đi qua bên kia, bỗng nhiên gặp mặt Khúc Tiểu Nhã vừa thay quần áo xong.

Hai người tình cờ gặp mặt ở hành lang, bầu không khí bỗng nhiên lại đọng lại.

Sau đó, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, yên lặng một lúc lâu.

“Giang Chu!”

“Lớp trưởng, có chuyện gì sao?”

Khúc Tiểu Nhã cắn môi: “Thật ra... Tờ giấy hôm đó là của mình ném cho bạn.”

Giang Chu hơi ngẩn ra: “Thì ra là như vậy, hôm đó bạn tìm mình có chuyện gì sao?”

“Mình...”

“Nếu như là muốn cảm ơn mình về chuyện quảng cáo cho trấn nhỏ này thì không cần đâu, mình không quen được người khác cảm ơn nhiều lần như vậy!”

“Ừm... ừm, được rồi.”

Giang Chu gật đầu mỉm cười, đi lướt qua người Khúc Tiểu Nhã.

Khúc Tiểu Nhã kinh ngạc nhìn bóng lưng đi xa của Giang Chu, biểu cảm lại trở nên hết sức cô đơn.

Đúng là một người đàn ông lạnh lùng, lãnh khốc.

Còn không cho mình có cơ hội mở mồm nói một câu thích nữa.

Xem ra, những ảo tưởng của mình về tình yêu vẫn là vô cùng ngây thơ rồi.

Thích một người căn bản không phải một chuyện đơn giản như vậy, nhất là thích một người giống như Giang Chu.

Khúc Tiểu Nhã khẽ thở dài một hơi, mở cửa đi vào phòng.

Ba phút sau, cửa phòng Phùng Tư Nhược bị gõ rầm rầm rầm.

Hoàng Kỳ ở bên trong nhẹ giọng hỏi một câu ai thế, giọng điệu của nàng rất lười biếng.

“Tôi, thủ phạm phóng hỏa đây!”

Rất nhanh, cửa phòng được mở ra.

Trong phòng hơi tối tăm, chỉ có ánh sáng nhảy nhót từ màn hình tivi.

Giang Chu đi vào, phát hiện hai cô gái đang vui mình trên giường mà xem phim.

Hình như Phùng Tư Nhược hơi sợ hãi, nàng kéo chăn nhỏ kín mít, lại co ro thành một đống.

“Hai người đang xem gì thế?”

“Final Destination...”

Hai mắt Giang Chu sáng lên.

Đây chính là một bộ phim rất hay, mấy nhân vật chính bị Tử Thần để mắt đến, rồi dùng các loại phương thức hết sức kỳ lạ để thu hoạch mạng sống của bọn họ.

Bộ phim này cũng khá máu me và thảm liệt, không cần phải hỏi, đây nhất định là phim mà Hoàng Kỳ đã chọn.

Nhìn dáng vẻ sợ hãi ngốc nghếch của Phùng Tư Nhược thì đủ hiểu, nếu như nàng chọn, thì nàng thà xem Teletubbies còn hơn là xem cái này.

“Sợ không?”

Phùng Tư Nhược gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn không chịu rời khỏi màn hình tivi.

Đây là kiểu nhát gan không dám xem phim kinh dị, nhưng lại tò mò không rời nổi mắt đi chỗ khác.

Rõ ràng là sợ muốn chết, nhưng lại vẫn muốn xem.

“Bạn... bạn muốn xem không?”

“Cũng được, ôn lại một chút.”

Hoàng Kỳ liếc mắt nhìn Giang Chu: “Cởi giày ra rồi leo lên đi!”

“Còn có chuyện tốt này à?”

“Không nên suy nghĩ bậy bạ, chỉ là xem phim điện ảnh mà thôi.”

Giang Chu nhún vai, cởi giày leo lên giường.

Sau đó liền chen vào giữa vào cô bé, ngồi xem bộ phim mà đời trước đã em rồi, bởi vì đã xem rồi, cho nên hẳn cũng nhớ đại khái các tình tiết trong phim.

Bởi vậy, không lâu sau Giang Chu đã bắt đầu buồn ngủ.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng từ bên ngoài rơi vào trong phòng qua cửa sổ.

Giang Chu giật giật cánh tay, liền phát hiện hay tay trái phải đều bị gối cho tê dại giống như không thuộc về mình rồi.

“A...xem phim mà còn có thể ngủ được.”

Lúc này, hai cô bé đang rúc ở hai bên trái phải, cả hai đều ngủ rất say, có lẽ các nàng cũng xem phim cho đến khi buồn ngủ.

Sau đó liền ngủ gà ngủ gật cho đến bây giờ luôn.

Hơn nữa, tư thế ngủ của cả hai rất thiên kỳ bách quái, một người thì ôm chặt tay của hấn, một người thì ôm cổ hấn.

Giang Chu nhẹ nhàng rút tay ra, rồi đẩy Phùng Tư Nhược và Hoàng Kỳ ra.

Sau đó liền rời giường, đi vào phòng vệ sinh để rửa mặt.

Có lẽ là di chứng của việc sống lại, cho nên bây giờ hấn thường xuyên dậy rất sớm, không còn thói quen nằm ỳ và ngủ nướng nữa.

Dù là ở trong ký túc xá thì hấn cũng là người gọi ba con hàng kia rời giường.

Lúc này, Giang Chu mở gói đồ bàn chải khăn mặt của khách sạn đã chuẩn bị ra, bắt đầu đánh răng rửa mặt.

Không lâu sau, Phùng Tư Nhược cũng bò từ trên giường dậy.

Đầu tiên, nàng vươn cánh tay nhỏ để xoa xoa mắt, sau đó liền lấy dép chạy vào phòng vệ sinh.

“Dậy rồi à?”

“Ừm!”

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu một lát, sau đó cũng cầm bàn chải lên, bắt đầu đánh răng.

Trong gương, hai người đều đang đánh răng đánh răng, nhìn miệng đối phương đầy bọt, bỗng nhiên lại cười lên.

Nhưng đang cười cười, mặt Phùng Tư Nhược bỗng nhiên đỏ lên.

Tối hôm qua, hai người đã ngủ chung...

Mà giờ phút này, hai người họ lại giống như một đôi vợ chồng son mới rời giường.

Phùng Tư Nhược cảm thấy hơi ngượng ngùng, né tránh ánh mắt đang nhìn mình ở trong gương kia.

Sau đó, chỉ còn tiếng bàn chải đánh răng di chuyển.

Chương 220: Như vợ chồng son mới rời giường! (3)

“Trưa nay phải về rồi, lát nữa đi dạo một lát nhé?”

“Hoàng Kỳ thì sao?”

Giang Chu đi ra ngoài, nhìn thoáng qua giường: “Cô ấy có bệnh ngủ nướng, nằm ỳ thời kỳ cuối rồi.”

Phùng Tư Nhược nhú mũi ngọc một cái: “Mình là người bệnh sợ đám đông rất nghiêm trọng.”

“Hả, cái này mà cũng muốn ganh đua à?”

“Ừm!”

Giang Chu đi vào súc miệng, nhéo cái mũi nhỏ của nàng một cái rồi mới đi ra ngoài.

Người đẹp bên cạnh, nên giấc ngủ này có thể nói là rất tốt.

Nhưng giờ tỉnh táo lại, bỗng nhiên Giang Chu lại nghi ngờ một điều.

Ngày hôm qua, Đinh Duyệt đã đi đâu?

Đinh Duyệt không ở trong phòng, vậy cô ấy ngủ ở đâu?

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược cũng nhận ra vấn đề này.

Nàng chạy ra khỏi phòng vệ sinh, nhìn thoáng qua rương hành lý của Đinh Duyệt, chưa mở ra.

Hình như Đinh Duyệt còn chưa về thay quần áo ướt luôn.

Thật sự là đi cả đêm không về à?

“Lẽ nào Đinh Duyệt tìm được bạn trai rồi?”

Phùng Tư Nhược tròn tròn mắt: “Thật hay giả?”

Giang Chu vỗ đầu của nàng một cái: “Mau vào súc miệng đi, rồi mình dẫn bạn đi hỏi thăm một chút.”

“Ừm!”

Hai người đánh răng rửa mặt, thay quần áo xong liền đi ra ngoài.

Lúc này, các bạn học trong lớp cũng lục tục rời giường, có người đang ăn sáng trong nhà ăn, có người đang xem cầu vòng sau cơn mưa.

Hai người họ nghe ngóng một vòng, nhưng không có ai từng nhìn thấy Đinh Duyệt.

“Móa, lẽ nào là lạc đường rồi?”

Đúng lúc này, Trương Nghiễm Phát cũng rời khỏi phòng:

“Giang Chu, hôm qua ông có thấy Hạo Đông không?”

Giang Chu ngần ra: “Từ Hạo Đông ở cùng phòng với ông cơ mà?”

“Tôi biết chứ, nhưng cậu ấy đi cả đêm hôm qua chưa trở về.”

“Tên đó cũng đi cả đêm chưa về???”

“Hả? Còn có ai à?”

Lúc này, Phùng Tư Nhược và Giang Chu liếc mắt nhìn nhau một cái.

Sau đó, trong đầu họ liền xuất hiện những hình ảnh đủ để nhắc lên sóng gió ngập trời.

Không thể nào không thể nào đâu?

Chẳng lẽ một câu lại thành sấm rồi?

Nhưng ngay sau đó, bọn họ liền phát hiện, có tiếng động ở căn phòng bên cạnh

Căn phòng này là nơi để cho khách khứa chơi bài, uống trà hoặc là ngắm cảnh.

Tối hôm qua, Giang Chu chạy về sau cơn mưa, còn định dẫn mấy cô bé qua đây chơi bài rồi ngắm mưa nữa.

Chỉ là Phùng Tur Nhược muốn xem phim, cho nên bọn họ mới không ra ngoài.

Giang Chu nhìn thoáng qua Phùng Tur Nhược, Phùng Tur Nhược cũng nhìn thoáng qua Giang Chu.

“Là ở bên trong này sao?”

Giang Chu mang theo nỗi lòng tràn đầy nghi vấn, vươn tay kéo cánh cửa giống như cửa tử âm tường này ra.

Quả nhiên Đinh Duyệt và Từ Hạo Đông đang ở trong này, hai người đang ngồi khoanh chân, mặt đối mặt nhau.

Cả hai đều tròn to mắt lên mà nhìn nhau, vành mắt thì đen xì như gấu trúc.

“Hai người... Đang làm gì?”

Ngoài cửa, Giang Chu, Phùng Tur Nhược và Trương Nghiễm Phát đều hết sức khiếp sợ, bởi vì trạng thái của hai người này bây giờ giống như là sắp chết đến nơi rồi vậy.

Buồn ngủ đến nghiêng trái nghiêng phải, nhưng lại không chịu ngã xuống.

Lúc này, Đinh Duyệt nghe thấy câu hỏi, liền di chuyển cái cổ đã cứng ngắc của mình.

“Bọn tôi đã thương lượng, dựa theo tình hình ngày hôm qua, thì cả hai chúng tôi sẽ không tìm được đối tượng trong thời gian ngắn.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Cho nên?”

Từ Hạo Đông cũng quay cái cổ cứng ngắc qua: “Tuy là không tìm được đối tượng, thế nhưng vẫn phải phân thắng bại.”

“Ah...cho nên phương thức phân thắng bại của hai người thương lượng được, chính là không ngủ?”

“Đúng thế, xem ai có thể chịu được lâu hơn, người nào thức được lâu hơn thì sẽ là người chiến thắng!”

“Con bà nó, hai người điên rồi à?”

“Cả đời Đinh Duyệt tôi đều không thua ai cả!”

“Từ Hạo Đông tôi, cũng chưa từng bại một lần nào.”

Giang Chu nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Mau đưa Đinh Duyệt trở về ngủ bù đi!”

Trương Nghiễm Phát cũng tiến lên khuyên nhủ: “Hạo Đông, đi thôi, đi về ngủ một lát đi.”

“Không được, giờ tôi không thể rời khỏi đây được, rời khỏi là tôi sẽ thua cuộc.”

“Không phải hai người thức đêm cùng nhau sao? Hiện giờ cả hai đều trở về ngủ, coi như là hòa không được sao?”

Đinh Duyệt nghe thế liền nở nụ cười: “Cả đêm tên này đã đi vệ sinh chín lần, mà tôi chỉ đi hai lần, dù sao tên này cũng đang nợ 10 phút, cho nên cả hai cùng rời khỏi đây thì vẫn là tên này thua.”

Giang Chu đều ngu người rồi.

Còn tính toán chính xác như vậy sao?

Vậy thì với thân thể của Từ Hạo Đông, làm sao mà thắng nổi chứ!

Dù sao Từ Hạo Đông còn không nhịn nổi một tiết học hơn 40 kìa.

“Mau đánh ngất hai người này rồi khiêng về ngủ đi.”

“Đi đi đi, mau lên!”

Thật ra thì hai người bọn họ bây giờ cũng đã là nỗ lực hết đà.

Đối với sinh viên đương đại mà nói, thì thức đêm cũng chẳng là vấn đề gì ghê gớm cả, nhưng với điều kiện là phải có điện thoại động để chơi.

Chứ giống như hai người này, mắt lớn trùng mắt nhỏ cả đêm như vậy, thì có tiêm ba mũi thuốc trợ tim cũng không chịu được.

Cho nên, dưới sự khuyên bảo của mọi người, Đinh Duyệt và Từ Hạo Đông đều bỏ qua cuộc so tài này, nhưng bỏ qua không có nghĩa là kết thúc.

Bọn họ quyết định tạm dừng, chờ lần sau lại tái chiến.

Mười phút sau, hai người đều trở về phòng của mình rồi ngủ say như chết.

Mà Giang Chu thì kéo tay nhỏ của Phùng Tư Nhược đi ra ngoài chơi một vòng.

“Thật ra thì loại oan gia này, rất dễ trở thành một đôi đũa.”

“Thật vậy sao?”

Giang Chu rất tự tin mà gật đầu: “Dựa theo kinh nghiệm của mình, không đến nửa tháng nữa, là bọn họ sẽ nảy sinh ý tưởng với nhau thôi.”

Hai mắt Phùng Tư Nhược lóe sáng: “Đinh Duyệt muốn yêu đương rồi!”

Chương 221: Dự báo thời tiết? Làm sao giống như thư tình vậy?

Trong căn phòng ngủ thứ ba ở phía bắc của khách sạn.

Đinh Duyệt vừa ngủ dậy, liền mở miệng chất vấn, giọng nói mang theo vẻ khinh thường nồng nặc: “Cái gì? Yêu đương? Mình và cậu ta?”

“Đây là Giang Chu nói...”

“Coi như mình nhận ra rồi, bạn đã bị tên kia bắt được rồi, tên kia nói cái gì bạn cũng tin cái đó.”

Phùng Tư Nhược ủy khuất mà nhìn Đinh Duyệt rồi giương: “Bạn đi đâu vậy?”

Đinh Duyệt gãi đầu một cái: “Không phải về trường học sao? Mình còn chưa ăn cơm trưa, nên đi ăn bù, bạn ăn chưa?”

“Ăn rồi, ăn với Giang Chu rồi.”

“Giang Chu Giang Chu Giang Chu, ba câu đều không thể rời khỏi cái tên ghê tởm đó.”

Đinh Duyệt phiền não như một thùng xăng sắp nổ tung, có loại tâm trạng này là vì cô đã thức trắng một đêm.

Nhưng cô vẫn nhớ đêm qua mình vẫn chưa phân thắng bại, lần sau mà bắt được Từ Hạo Đông thì nhất định không thể bỏ qua, đến khi đó nhất định phải phân cao thấp, quyết chiến sinh tử!

Đinh Duyệt vừa lau bầu vừa rửa mặt.

Sau đó kéo Phùng Tư Nhược đi xuống nhà ăn ở dưới tầng một.

Uống một ít trà, tán gẫu vài câu, thời gian một buổi sáng đã trôi qua.

Khi mọi người ăn cơm trưa, lại cùng nhau chụp một tấm ảnh làm kỷ niệm.

Sau đó, lớp ba tài chính và kinh tế bắt đầu lên xe buýt trở về trường.

Tổng thể mà nói thì buổi du lịch này cũng coi như không tệ.

Khi trở về lại có mấy cặp tình nhân mới ghê.

Nhưng sau khi trải qua cuộc du lịch vui sướng, thứ còn lại chỉ là trống rỗng và uể oải, nên trên đường trở về, trong xe buýt chỉ còn lại những tiếng ngáy to.

Ngoài trừ những âm thanh này ra thì chỉ còn lại yên tĩnh.

So sánh với lúc đi thì có thể nói là một trời một vực.

Lúc này, Phùng Tư Nhược cũng đang mơ mơ màng màng rồi, nàng không cẩn thận còn dựa vào bên vai của Giang Chu.

Trong giấc mộng, nàng còn cảm thấy rất thoải mái, vì vậy liền đổi một tư thế thoải mái hơn để ngủ thật say.

Sau đó liền thuận lợi trở lại đại học Thượng Kinh.

Trời đã vào thu, nhiệt độ hạ xuống không ít.

Giang Chu tranh thủ thời gian khi trời vẫn chưa quá lạnh, liền đi qua đại học Thanh Bắc đi dạo.

Phong cảnh mùa thu ở trong sân trường cũng không tệ, có thể nói là rất đẹp.

Sở Ngữ Vi ngoan ngoãn đi theo sau lưng Giang Chu, hai người đang đi dạo bên ven hồ.

“Giang Chu, sợi dây chuyền kia là giả thật à?”

Giang Chu ngáp một cái: “Giả, ông lão kia đòi 100, mình chém xuống còn 30 đồng.”

Sở Ngữ Vi nhẹ nhàng gật đầu: “Thật ra thì bán 100 cũng rất thích hợp, bởi nó xinh đẹp như thế này cơ mà.”

“Bây giờ bạn còn chưa đáng 100, chờ khi nào bạn dậy thì thêm một chút nữa thì được, cho nên chỉ có thể chém xuống 30 thôi.”

“Giang Chu thôi, mình căn bản không có nhỏ như bạn nói.”

Sở Ngữ Vi tức giận đến giậm chân, nhưng vẫn theo sát phía sau Giang Chu, giống như là sợ mình sẽ bị vứt bỏ vậy.

Rất nhanh, hai người liền đi đến phòng học của câu lạc bộ làm thêm trong trường.

Hội trưởng câu lạc bộ này họ Vương, tên chỉ có một chữ San.

Người này đã vừa học vừa làm thêm hơn ba năm rồi, nghiệp vụ tuyên truyền cho Giang Chu là nghiệp vụ lớn nhất mà cô từng nhận được.

Lần này, Giang Chu qua đây là để mang tiền đến thanh toán cho bọn họ.

Dù sao nghiệp vụ mở rộng bên phía đại học Thanh Bắc cũng đã kết thúc, mặc dù Giang Chu rất khó nản, nhưng cũng không thích nợ tiền của người ta.

“Cảm ơn bạn học Giang đã chiêu cổ câu lạc bộ của chúng tôi.” Vương San cầm tiền trong tay, lộ ra nụ cười hài lòng.

Giang Chu cũng gật đầu: “Sau này bọn tôi có thể sẽ cần tuyên truyền ở ngoài trường, nếu như câu lạc bộ của các chị có ý định đó, thì chúng ta còn có thể tiếp tục hợp tác.”

“Vậy thì tốt qua, dù sao mấy công việc làm thêm kia cũng không quá ổn định, tất cả mọi người cũng không muốn làm mấy chuyện đó.”

“Vậy chờ một hai tháng nữa nhé, khi đó chúng ta lại thương lượng.”

Vương San gật đầu, bỗng nhiên lại bị Sở Ngữ Vi hấp dẫn: “Vi này là bạn học Sở đúng không? Là hoa khôi mới của trường chúng ta?”

Gò má Sở Ngữ Vi ửng đỏ: “Không ... không phải, là người khác nói lung tung thôi.”

“Em và bạn học Giang Chu đây ... Lẽ nào là bạn trai bạn gái và?”

Sở Ngữ Vi nghe thấy câu này, vô ý thức mà nhìn về phía Giang Chu, nàng cũng không biết phải giới thiệu bản thân mình như nào, nhưng nàng biết, bản thân mình cũng không phải là bạn gái của Giang Chu.

“Câu hỏi này rất khó trả lời à?”

Giang Chu mỉm cười: “Coi như là vậy đi, là một trong rất nhiều bạn gái.”

Vương San cho rằng Giang Chu đang nói đùa.

Trong trường học có rất nhiều người thích Sở Ngữ Vi, có một người bạn gái như vậy đã là có phúc rồi, làm sao lại có người còn chưa thấy đủ chứ.

“Ah, bạn học Sở, em đang đeo trang sức cỏ bốn lá may mắn mới nhất của năm nay à?”

Sở Ngữ Vi nhìn thoáng qua dây chuyền của mình: “Đây là giả, a, cũng không đúng, phải là hàng nhái cao cấp.”

Vương San lắc đầu cười nói: “Bạn học Sở, em cũng khiêm tốn quá rồi.”

“Là sao?”

“Đừng quên, chị là hội trưởng của câu lạc bộ làm thêm, trước kia cũng đã từng làm thêm ở mấy cửa hàng chuyên bán đồ trang sức này.”

Sở Ngữ Vi nghe thế thì sửng sốt một chút: “Cho...cho nên?”

Vương San tiến lại gần để xem kỹ một chút: “Đây là kim cương thật, tuy rằng công nghệ cắt và mài không phải tốt nhất, nhưng tuyệt đối là kim cương thật.”

“Kim...kim cương thật á?”

“Đúng thế, chị không nhìn nhầm đâu.”

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên nhìn về phía Giang Chu vừa đứng, nhưng không ngờ là không thấy người đâu.

Lúc này, người nàng muốn tìm đã chậm rãi đi ra khỏi phòng học.

Chương 222: Dự báo thời tiết? Làm sao giống như thư tình vậy? (2)

“Giang Chu!”

Giang Chu dừng bước: “Lại có chuyện gì?”

Viên mắt Sở Ngữ Vi đỏ lên: “Chị Vương nói đây là hàng thật, tại sao lại gạt mình?”

“Hàng thật thì hàng thật thôi, thật hay giả cũng cũng để đeo thôi mà, không ghét bỏ là được.”

Còn có cách nói chuyện này sao?

Sở Ngữ Vi suýt nữa bị mấy câu này của Giang Chu làm cho ngu người.

“Mình nói lại, tại sao bạn lại xài nhiều tiền cho mình như vậy?”

“Không vì sao cả, bạn đáng cái giá này thôi, lắm lời qua, thật đáng ghét.”

Sở Ngữ Vi cắn môi, nội tâm lại như có dòng nước ấm chảy qua.

Người con trai mà nàng thích chính là như vậy, luôn luôn giả vờ lạnh nhạt, không nói đạo lý, nhưng mỗi khi ở chung với người đó, bạn sẽ phát hiện ra, bạn căn bản không biết người đó tốt với bạn đến mức nào.

Sáng sớm hôm sau, bầu trời trong xanh, nhiệt độ lại thấp hơn hôm qua một chút.

Vì chuẩn bị cho đại hội đầu tư, Giang Chu liền lừa gạt Hàn Nhu, Tô Nam, Hoàng Kỳ và Phùng Tư Nhược đến phòng làm việc.

Một là để cho các nàng hỗ trợ chỉnh lý tài liệu.

Ngoài ra còn thu thập một ít tin tức của những người tham dự.

“Ông chủ, chúng ta viết có 2000 thương gia hợp tác với mình thật à?”

Giang Chu gật đầu: “Người của tổ thị trường đều đi ra ngoài rồi còn gì? Thương gia hợp tác cũng sắp đến 2000 rồi.”

Tô Nam vẫn gõ bàn phím: “Chẳng may người đầu tư muốn xem số liệu chân thực thì sao?”

“Có thể cảm được bao nhiêu tiền đầu tư còn chưa biết, cho nên không cần đo lường chuyện này, bọn họ không ném hơn một triệu thì tôi còn cần thiết cãi cọ với bọn họ à?”

“Dù chỉ đầu tư 100 đồng thì cũng là tiền nha.”

Giang Chu đuổi người: “Hạng mục của một sinh viên trong đại hội đầu tư, tổng kim ngạch đầu tư sẽ không thể quá 10 triệu, cho nên thứ tôi quan tâm không phải là tiền.”

Tô Nam không hiểu: “Vậy vì sao anh lại coi trọng đại hội đầu tư này như vậy?”

“Là vì ấn tượng, mục đích chủ yếu của tôi là để cho giới kinh doanh trong Thượng Kinh có ấn tượng sâu sắc với mình, chờ đến khi tôi thật sự cần đầu tư, thì sẽ không cần phải cảm hạng mục đi gõ cửa từng nhà nữa.”

Tô Nam suy nghĩ một chút, đột nhiên bừng tỉnh: “Tôi hiểu rồi, chuyện giống như là trước khi anh gài bẫy ai đó, thì sẽ phải làm nền trước?”

“Cái ví dụ này cũng miễn cưỡng thỏa đáng, nói cho cùng thì hạng mục của chúng ta chỉ là một hạng mục trong trường học, trang web phát triển đến bây giờ cũng không chiếm được quá nhiều sự quan tâm, cho nên tôi chỉ muốn nói cho tất cả mọi người biết là, trong tay tôi đang có thứ này thôi.”

Trong khi nói chuyện, Hoàng Kỳ và Hàn Nhu liền đi vào.

Hai người ôm một chồng tài liệu rất to, mệt đến mức thở hồng hộc.

“Anh, bản kế hoạch cho người đầu tư xem đã in xong rồi.”

Giang Chu ngẩng đầu: “Vất vả rồi, hai người ngồi nghỉ ngơi một lát đi.”

Hoàng Kỳ vươn tay: “Tôi muốn phần thưởng!”

“Được, thưởng cho bạn một chén nước, em gái, đi rót cho cô ấy chén nước đi.”

Hàn Nhu vừa lau mồ hôi vừa đi rót hai chén nước.

Nàng uống một chén, chén còn lại thì đưa cho Hoàng Kỳ.

Lúc này, toàn thân hai người bọn họ đều là mùi mực in, trộn lẫn với mùi thơm cơ thể ở trên người họ, tạo thành một mùi rất dễ ngửi.

“Tư Nhược, bạn cũng uống nước đi này!”

Giang Chu rót chén nước, đưa qua phía sau.

Phùng Tư Nhược uống một hớp nhỏ, lại chỉ vào màn hình: “Số này không rõ ràng.”

“Đó là kim ngạch trả hàng, viết mơ hồ một chút sẽ có lợi cho chúng ta hơn.”

“Được rồi!”

Giang Chu mỉm cười xoa xoa đầu nàng.

Cô bé này đang ngồi cạnh Từ Ngọc Dung, hai người đang làm báo cáo tài vụ.

Nàng có xuất thân từ thiên kim tiểu thư của hào môn quý tộc, cho nên cũng khá miễn cảm với mấy con số tài chính này, ngay cả Từ Ngọc Dung đã có kinh nghiệm thực tập mà có nhiều chỗ còn không bằng nàng.

Đối với đại hội đầu tư này mà nói, thì bản báo cáo tài vụ này là một thứ quan trọng nhất.

Bởi vì người đầu tư có thể sẽ nhìn trúng sáng ý và cấu của của bạn, nhưng xét cho cùng, thì họ cũng hy vọng hạng mục của bạn có thể kiếm tiền cho họ, nếu như không kiếm được tiền, thì dù hạng mục của bạn có mới mẻ, có thú vị đến đâu, thì cũng chỉ là cái rắc mà thôi.

Cho nên, làm tốt thứ này, ít nhất cũng thắng được một nửa rồi.

“Có mệt không?”

Phùng Tư Nhược lau mồ hôi ở chóp mũi: “Không mệt, sắp xong rồi.”

Giang Chu sờ sờ đầu của nàng: “Hay là đi nghỉ ngơi một lát với chị Từ đi?”

“Không cần, để chị ấy đi thôi.”

“Cũng được, dù sao những thứ này đều là lễ hỏi của bạn, bạn nên cố gắng một chút.”

Phùng Tư Nhược nghe thấy mấy chữ lễ hỏi thì tròn tròn mắt.

Từ này thật xa lạ, cũng thật là xa xôi!

Trong lúc nói chuyện, Nghiêm Vi Dân cũng đi bộ đến phòng làm việc, khi nhìn thấy người trong phòng đang cố gắng làm việc, mặt của chủ nhiệm Nghiêm tràn đầy vui mừng.

Nói thật, hạng mục này phát triển đến bây giờ cũng làm cho ông rất kinh ngạc.

Bởi vì Giang Chu chỉ là một sinh viên năm nhất, chỉ dùng thời gian hai tháng ngắn ngủi để tạo nên hạng mục này.

Hơn nữa, bây giờ đã mở rộng ra khắp tất cả trường đại học trong Thượng Kinh rồi, đây là một chuyện khiến cho người ta rất khó tin.

“Giang Chu, em đã chuẩn bị hồ sơ và tài liệu đầy đủ rồi chứ?”

Giang Chu đứng lên: “Cũng khá khá rồi, chủ nhiệm, ngài ngồi đi, em đi rót nước cho ngài.”

Chương 223: Dự báo thời tiết? Làm sao giống như thư tình vậy? (3)

Nghiêm Vi Dân ngồi xuống ghế sa lon: “Thấy các em nỗ lực như vậy, thầy cũng như trở lại thời kỳ thanh xuân của mình vậy.”

“Chủ nhiệm, rõ ràng ngài vẫn hào hoa phong nhã mà!”

“Thật sao? Ha ha ha, thầy cũng cho rằng như vậy.”

Giang Chu mỉm cười xấu hổ, thầm nói chủ nhiệm còn không biết xấu hổ hơn cả mình.

Đúng lúc này, Nghiêm Vi Dân bỗng nhiên lấy một cái kính lão ở trong túi ra, ông đeo kính lão lên rồi mở điện thoại di động ra, đưa cho Giang Chu.

“Giang Chu, dạo này có người suốt ngày nhắn tin cho thầy, mà thầy không hiểu những lời này lắm, em xem giúp thầy với.”

“Tin nhắn? Là số lạ à?”

“Đúng thế, trong danh bạ không có, thầy sợ là lừa đảo cho nên không dám trả lời.”

Giang Chu tiếp nhận điện thoại di động của Nghiêm Vi Dân, nhìn thoáng qua.

Mới chỉ nhìn lướt qua, mà quả tim của hắn đã nhảy lên cổ họng rồi.

“Ngày hôm nay trời lại nổi gió, ông có khỏe không?”

“Vì sao dạo này gió nam lại lớn hơn gió bắc nhiều như vậy? Tôi đều không thể ôm được ông.”

“Còn nhớ bài Đâu Đò không? Không biết vì sao mà dạo này tôi rất thích nghe bài này.”

“Hôm nay có gió bắc, mong anh dừng lại trong gió lâu hơn, để hơi thở của anh bay đến bên em”(lời bài hát)

Sau khi đọc xong mấy tin nhắn này, Giang Chu lập tức có thể xác định.

Đây là... Đây là...đây là...

Đây là tin nhắn của chủ nhiệm Trần ở đại học công nghệ thông tin!

Trên trán của hắn nhất thời có mồ hôi lạnh chảy xuống.

Vị chủ nhiệm Trần này thế nào vậy?

Rõ ràng đã là người hơn 50 tuổi rồi, lại vẫn giống như một thiếu nữ vậy!

Nhận được lá thư tình rồi thì thôi đi, cần gì phải liên hệ một lần nữa chứ!

Đây không phải là đẩy mình vào hổ lửa sao??!

“Giang Chu, sao sắc mặt em tệ thế?”

Giang Chu liếc nhìn Nghiêm Vi Dân: “Chủ nhiệm, có thể đây là một hình thức dự báo thời tiết mới.”

Nghiêm Vi Dân hơi kinh ngạc: “Vậy sao?”

“Đúng thế, ngài không thấy sao? Tin nhắn này đang nhắc nhở ngài là sẽ có gió lớn, ra ngoài nên mặc nhiều quần áo.”

“Ồ, ra là vậy, thầy còn tưởng là lừa đảo nữa, không ngờ lại là dự báo thời tiết à.”

Giang Chu mặt không đỏ, không thở mạnh: “Bây giờ đều theo đuôi trẻ trung hóa, nên chính phủ cũng phải theo phong trào.”

Nghiêm Vi Dân gật đầu: “Cái hình thức này cũng không tệ, để thầy gửi cho sư nương của em xem.”

“Ah... A A A A A!”

“Em làm sao thế? Bị ai giẫm trúng đuôi à?”

Giang Chu tăng hắng một tiếng: “Chắc chắn sư nương cũng nhận được, thầy còn gửi thêm lần nữa làm gì?”

Nghiêm Vi Dân cảm thấy Giang Chu nói cũng có lý: “Được rồi, vậy các em tiếp tục làm việc đi, thầy đi dạo tiếp đây.”

“Chủ nhiệm đi thông thả, gió lớn nhớ phải mặc thêm quần áo.”

“Ừm, biết rồi.”

Giang Chu nhìn thấy Nghiêm Vi Dân biến mất ở ngoài cửa, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may mà chưa lộ, tạm thời cứ vậy đi!

Chắc là sẽ không phá hoại hạnh phúc gia đình nhà người ta đâu nhỉ?

Ha hả...

Nụ cười của Giang Chu ít nhiều gì cũng có chút chột dạ.

Rất nhanh, thời gian đã đến tối thứ ba.

Tất cả tài liệu cho đại hội đầu tư đã được chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần bước chân vào cửa nữa thôi.

Đến khi đó, kết quả ra sao phải nhìn ánh mắt của đám người đầu tư kia rồi.

Giang Chu tràn đầy mệt mỏi mà dựa vào trên ghế, dùng hết sức lực toàn thân để đuổi người một cái.

Công ty dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng chính là như vậy, bất cứ chuyện gì cũng phải đích thân đi làm.

Hơn nữa, cho đến bây giờ, Giang Chu vẫn không quen làm một ông chủ vô tình, hẳn thấy nhân viên phải tăng ca làm việc thêm giờ, thì hẳn còn có thể cảm thấy đau lòng, thậm chí còn chạy trước chạy sau mà giúp đỡ.

Có người mệt mỏi thì hẳn liền đi làm thay, để cho nhân viên nghỉ ngơi.

Xem ra, buổi rèn luyện khóc lần trước cũng chẳng có chút tác dụng mịa nào.

Mình trời sinh đã không phải là hạt giống làm chuyện lớn rồi.

Đang nghĩ ngợi, Hàn Nhu liền cầm một cái túi đến.

“Anh, em mang cơm thịt bò cho anh nè, anh có muốn ăn luôn không?”

Giang Chu vẫy tay: “Rót cho anh chén nước, cảm ơn.”

Hàn Nhu bỏ túi xuống, rót nước rồi quay lại: “Sao anh lại mệt mỏi thế này?”

“Không chỉ mệt, mà áp lực tâm lý cũng rất lớn.”

“Yên tâm đi, đại hội đầu tư ngày mai sẽ ổn thỏa thôi.”

Giang Chu nói một câu hy vọng như vậy: “Dạo này mẹ có gọi điện thoại cho em không?”

Hàn Nhu gật đầu: “Ngày nào cũng gọi, còn trò chuyện rất lâu nữa.”

“Trước khi đại hội đầu tư kết thúc thì đừng nói cho mẹ biết, bằng không mẹ lại nói anh không chịu làm việc đảng hoàng.”

“May mà lần trước em chưa nói, nhưng mà em đã bán đứng bạn học Phùng của anh rồi.”

Giang Chu nhin không được mà cười lên: “Điều này thì anh biết, khi quý bà Viên Hữu Cầm gọi điện cho anh còn cố ý hỏi một câu, còn bảo anh dẫn cô ấy về nhà.”

Hàn Nhu mở hộp cơm thịt bò ra, ăn một miếng: “Hay là chờ đại hội đầu tư kết thúc, chúng ta dẫn Phùng Tư Nhược về nhà nhé?”

“Cô ấy nhát gan như vậy, làm sao dám đồng ý?”

“Cô ấy đi một mình với anh thì mới sợ hãi.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Vậy em định làm thế nào?”

Hàn Nhu suy nghĩ một chút: “Em lấy danh nghĩa chị em tốt để mời cô ấy đi!”

“Hả? Đây cũng là một biện pháp hay đấy.”

“Vậy anh tập trung vào đại hội đầu tư đi, hai hôm nữa em sẽ nói với cô ấy.”

“Rồi rồi!”

Chương 224: Xảy ra chuyện, Giang Chu bỏ lỡ đại hội đầu tư!

Sáng sớm hôm sau, khí trời cũng không tệ lắm.

Lúc này, chỉ còn ba tiếng nữa là đại hội đầu tư sẽ bắt đầu.

Giang Chu đem tất cả tài liệu cho vào cốp xe, sau đó ngồi uống trà trong phòng làm việc.

Tìm đầu tư nha, không phải ai đến sớm thì sẽ có thể nhận được nhiều hơn, cho nên Giang Chu cũng không sốt ruột.

Hắn định nghỉ ngơi một lát, bằng không thì đến đó cũng phải ngồi chờ.

Lúc này, Tô Nam, Hàn Nhu và Phùng Tư Nhược đều lục tục đi đến, vẻ mặt của mấy cô gái còn sốt ruột hơn Giang Chu rất nhiều.

“Ông chủ, anh có lòng tin không?”

Giang Chu nhìn Tô Nam: “Đây cũng là lần đầu tiên tôi làm chuyện này, thì lấy đâu ra lòng tin?”

Hàn Nhu xiết chặt đôi tay trắng như phấn: “Không sao đâu anh, chỉ cần anh lấy bản lĩnh lừa gạt người của mình ra là sẽ ổn thôi.”

“Đám người đầu tư đó đều là lão hồ ly, không phải loại người ngu xuẩn như Phương Thiên Tài có thể so sánh.”

“Vậy làm sao bây giờ nha?”

“Dù sao chuyện cũng đến trước mặt rồi, cứ nhắm mắt xông bừa là được, không kiếm được đầu tư thì chúng ta đóng cửa, không kinh doanh nữa.”

Vừa dứt lời, chuông gió ở cửa phòng bỗng nhiên vang lên.

Mấy người còn tưởng rằng Nghiêm Vi Dân đến, thế nhưng quay sang nhìn mới phát hiện là không phải.

Người đến là hai người đàn ông mặc đồng phục màu xanh sẫm, bọn họ đi vào phòng thì đảo mắt một vòng, sau đó liền đem ánh mắt đặt vào trên người Giang Chu.

“Xin chào, xin hỏi cậu là người phụ trách của nơi này sao?”

Giang Chu hơi kinh ngạc: “Các anh là...?”

“Chúng tôi là nhân viên thực thi pháp luật của cục giám sát an toàn thực phẩm, tôi là Đỗ Vĩ Lượng, hiện giờ có một cuộc điều tra cần cậu hỗ trợ.”

Mấy cô gái trong phòng nghe thấy câu này đều sửng sốt.

Dù sao các nàng đều là người chưa từng va chạm xã hội.

Trước kia cũng chưa bao giờ tiếp xúc với máy cơ cấu của chính phủ như vậy cả.

Nhân viên thực thi pháp luật?

Đối với các nàng mà nói, thì câu nói này giống như là nghe được mấy câu nói trong phim truyền hình vậy.

Mà lúc này, Giang Chu nhú mày lại, hấn bỗng nhiên có một dự cảm xấu.

Từ khi sáng lập trang web đến nay, tất cả mọi thứ hấn làm đều hết sức thuận lợi, không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện rồi.

“Xin hỏi... Các anh muốn điều tra chuyện gì?”

Đỗ Vĩ Lượng lấy một lá thư ra: “Chúng tôi nhận được đơn tố cáo, nói cậu có liên quan đến một sự kiện ngộ độc thực phẩm, nên chúng tôi cần dẫn cậu về hỗ trợ điều tra.”

Giang Chu cau mày đứng lên: “Tôi chỉ làm giao đồ ăn, ngộ độc thức ăn thì phải tìm nhà hàng hoặc tiệm cơm mới đúng chứ?”

“Chúng tôi đã phái người qua bên đó rồi, bên đó không có bất cứ vấn đề gì.”

“Người ngộ độc thì sao? Tình hình thế nào rồi?”

“Đang hôn mê, không thể tiếp nhận điều tra.”

“Chẳng lẽ các anh cho rằng, nguyên nhân trúng độc là do giao đồ ăn?”

Đỗ Vĩ Lượng mỉm cười: “Chúng tôi không có nói như vậy, nhưng vẫn hi vọng cậu có thể phối hợp điều tra.”

Giang Chu tiếp nhận lá thư lên xem một chút.

Hấn phát hiện một cái tên quen thuộc trong danh sách điều tra.

Tương Tử Hào, nhân viên của tổ giao hàng, người này không biết nói tiếng phổ thông, nguyện vọng lớn nhất là dẫn bạn gái đi ăn bò bít tết ở đường Thủy Nhai.

“Tương Tử Hào này đúng là nhân viên của tôi, anh ta nói thế nào?”

“Vấn đề này phải chờ chúng tôi hỏi xong thì mới biết được.”

Ánh mắt Giang Chu lấp lóe: “Các anh không đi tìm Tương Tử Hào? Trực tiếp đi tìm tôi?”

“Tương Tử Hào đang ở trên xe, bây giờ chỉ thiếu mỗi cậu thôi.”

“Thế nhưng chiều nay tôi phải giải quyết một chuyện hết sức quan trọng, chúng ta có thể đổi thời gian khác không?”

Đỗ Vĩ Lượng vẫn mỉm cười: “Chỉ là hỗ trợ điều tra thôi, hỏi vài câu là được, sẽ không tốn quá nhiều thời gian của cậu.”

“Vậy bây giờ tôi có thể gọi điện thoại được không?”

“Chúng tôi không hạn chế cậu, nhưng vì tránh việc lãng phí thời gian, tôi kiến nghị cậu là đến nơi rồi gọi cũng được.”

Mí mắt phải Giang Chu bắt đầu giật điên cuồng.

Ngộ độc thức ăn sao?

Không thể nào trùng hợp như vậy chứ?

Đây tuyệt đối là có người đang chơi mình.

Cục an toàn thực phẩm sớm không đến, muộn không đến, hết lần này đến lần khác lại đến vào lúc này.

Đại hội đầu tư chuẩn bị bắt đầu rồi, là người nào đang muốn chơi chết mình đây?

“Anh, làm sao bây giờ?”

“Không có gì đâu, mọi người cứ mang tài liệu đến đại hội đầu tư đi, đừng lo lắng cho anh.”

Hàn Nhu nhìn hai nhân viên chấp pháp: “Các anh không có chứng cứ mà đã bắt người rồi à?”

Đỗ Vĩ Lượng lắc đầu: “Hiện giờ chúng tôi chỉ mời cậu ấy về hỗ trợ điều tra, chứ không phải bắt người.”

“Vậy các anh không thể hỏi vài câu ở đây luôn à?”

“Rất xin lỗi, qui định là phải dẫn người về, đó cũng là chức trách của chúng tôi.”

Giang Chu vỗ vỗ đầu Hàn Nhu: “Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không được, mọi người đi trước đi.”

Tô Nam cũng rất lo lắng: “Nếu anh bỏ lỡ đại hội đầu tư thì làm sao bây giờ? Chúng ta đã chuẩn bị rất lâu rồi!”

“Bỏ lỡ chính là mệnh, có gì mà phải nói đâu.”

Giang Chu nói xong thì quay sang nhìn Phùng Tư Nhược, nàng cũng đang nhìn Giang Chu với ánh mắt lo lắng và khấn trương, hai tay còn xiết chặt với nhau.

“Có sợ không?”

“Ừm...”

“Đừng sợ, chờ mình về sẽ mua kẹo cho bạn ăn.”

Giang Chu trấn an nàng một câu, lại mỉm cười với mấy cô gái.

Chương 225: Xảy ra chuyện, Giang Chu bỏ lỡ đại hội đầu tư!
(2)

Ba cô gái thấy Giang Chu vẫn cười được, thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Không biết vì sao, các nàng vẫn luôn có một cảm giác tin tưởng vào Giang Chu, thậm chí có thể nói loại cảm giác tin tưởng này có chút mù quáng, khiến cho các nàng cảm thấy, không có chuyện gì trên đời này là Giang Chu không thể giải quyết được.

Bây giờ lại thấy vẻ mặt này của Giang Chu, chắc là cũng có tính toán rồi.

Mà vụ việc lần trước chẳng phải cũng rất huyền ảo sao?
Nhưng Giang Chu vẫn có thể xoay chuyển càn khôn đó thôi.

Cho nên, Giang Chu đã nói là không có việc gì, thì chắc chắn là không có việc gì.

Cùng lúc đó, Đỗ Vĩ Lượng cũng tỏ vẻ bất ngờ.

Một sinh viên gặp phải chuyện như vậy mà không hề hoảng loạn chút nào.

Ngộ độc thức ăn, nhỏ thì chỉ cần bồi thường chút tiền, nhưng nếu như to chuyện, nói không chừng còn phải chịu trách nhiệm hình sự.

Rõ ràng người này có chuyện quan trọng cần xử lý ngay, nhưng mà lại không hề hoảng loạn chút nào, thậm chí còn biểu hiện ra rất bình tĩnh và ung dung.

Tổ chất tâm lý của sinh viên tuyệt đối không tốt như vậy.

Điều này cũng khiến cho Đỗ Vĩ Lượng cảm thấy rất kỳ lạ.

Có điều, Giang Chu nghĩ rất đơn giản, hẳn làm ngành giao đồ ăn này, đắc tội với ai cũng không thể đắc tội với cục an toàn thực phẩm được, huống hồ, chống cự phối hợp điều tra cũng sẽ bị xử phạt.

Nói chung, đi một bước tính một bước đi, bình đến tướng đỡ, nước đến thì uống sạch.

Vì vậy, Giang Chu dặn dò vài câu, rồi liền đi theo Đỗ Vĩ Lượng đi ra ngoài, leo lên xe của bọn họ, đoàn người đi về phía trung tâm thành phố.

Nhưng mọi người không chú ý thấy một điều, khi chiếc xe này lái ra khỏi đại học Thượng Kinh, đi vào đường cái, thì một chiếc Benley màu đen cũng khởi động rồi chậm rãi rời đi.

Giờ phút này, trong văn phòng làm việc.

Ba cô gái liếc nhìn nhau, bắt đầu hấp tấp hành động.

Hàn Nhu phản ứng nhanh nhất, lập tức chạy ra ngoài cổng trường bắt xe, mà Tô Nam và Phùng Tư Nhược thì bắt đầu khuôn tài liệu từ trên xe của Giang Chu xuống.

“Phùng Tư Nhược, bạn ở lại đây trông nhà nhé?”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Mình sẽ ở đây chờ Giang Chu về.”

Tô Nam cười miễn cưỡng: “Yên tâm đi, Giang Chu vẫn luôn rất may mắn.”

“Ừm, mình biết.”

“Vậy liền nhờ bạn trông nhà vậy.”

Tô Nam nói xong liền ôm tài liệu chạy ra cổng trường học.

Cùng lúc đó, trong phòng tra hỏi của cục an toàn thực phẩm.

Giang Chu ngồi trên vị trí của người bị tra hỏi, đối diện lại không có ai, trong phòng cũng không còn ai khác.

Chung quanh đều rất yên tĩnh, chỉ có tiếng đồng hồ trên tường kêu tích tắc tích tắc.

Tình hình như này, đúng là có ý vị sâu xa nha.

Rõ ràng là mời mình về phối hợp điều tra, kết quả là không có ai thêm vào hỏi hăn gì luôn.

Toàn bộ quá trình, chỉ có Đỗ Vĩ Lượng đi vào một lần, nhưng anh ta không nói câu nào, đặt chén nước xuống rồi rời đi luôn.

Nếu như thế này rồi mà còn không nhận ra vấn đề thì mới là lạ.

Cái gọi là hỗ trợ điều tra này, rõ ràng là có mục đích khác.

Giang Chu đứng lên, chụp vài tấm ảnh ở khắp nơi trong phòng, sau đó, hăn đi đến trước cửa, hỏi một nhân viên công tác đang đứng bên ngoài.

Vị nhân viên công tác này cho một câu trả lời như này: “Xin chào tiên sinh, trong cục bây giờ đang không đủ nhân viên.”

“Nhưng chúng tôi đang hỏi thăm dựa theo quy trình, đầu tiên phải hỏi nhân viên giao hàng trước đã.”

“Xin ngài chờ một lát, chắc là sẽ đến lượt ngài ngay thôi.”

Giang Chu gật đầu, tiếp tục lẩn lư ở trong phòng.

Nhưng mà chớp mắt, thời gian đã đến mười một giờ hơn.

Coi như Trương Tử Hào trộm đại pháo thì cũng phải hỏi xong rồi, nhưng đến giờ vẫn không có ai xuất hiện cả.

Đây là muốn hăn bỏ lỡ đại hội đầu tư à?

Giang Chu nghĩ đến đây, liền đi đến cửa một lần nữa.

“Ngài quá, chiều nay tôi có việc gấp, có thể đổi thời gian hỗ trợ điều tra không?”

“Chúng tôi chỉ nghe cấp trên an bài, ngài vẫn là chờ thêm một lát đi.”

Giang Chu nhú mày, bắt đầu ngồi xuống suy nghĩ cẩn thận.

Từ khi vào đại học Thượng Kinh, đúng là hăn đã đắc tội với vài người.

Người đầu tiên khẳng định là Phương Thiên Tài, tất nhiên, cũng có thể là cha mẹ của anh ta.

Nhưng dựa theo tình hình gia đình của Phương Thiên Tài, chắc là sẽ không có năng lực chơi mình một vố như này.

Còn một người thì là Trịnh Hồng Hà, người cũng muốn thuê căn nhà cục gạch kia.

Mình đã chiếm vị trí của người ta, người ta ghi hận cũng là chuyện bình thường, hơn nữa người này còn là một bà chủ của một công ty ẩm thực ăn uống, nên chắc là cũng quen biết với người trong cục an toàn thực phẩm.

Nhưng không cho mình tham gia đại hội đầu tư, thì Trịnh Hồng Hà sẽ có lợi ích gì?

Không muốn mình tiếp tục phát triển sao?

Cô ta chỉ làm ăn uống trong sân trường, có cần thiết phải làm như vậy không?

Mà giáo viên chỉ đạo của hạng mục này là Nghiêm Vi Dân, nói thế nào thì Nghiêm Vi Dân cũng là chủ nhiệm phòng giáo vụ.

Nếu Trịnh Hồng Hà muốn làm ăn ở trong các trường đại học trong Thượng Kinh, thì cô ta sẽ không thể nào quấy rối mình được.

Bởi vì... Cô ta sẽ không kiếm được chút lợi ích nào từ chuyện này, mà lại có rất nhiều bất lợi.

Chương 226: Xảy ra chuyện, Giang Chu bỏ lỡ đại hội đầu tư!
(3)

“Rốt cuộc mình đã đập trúng đuôi của người nào, đã động phải bánh ga tô của ai?”

“Không sớm không muộn, hết lần này đến lần khác lại là ngày hôm nay.”

“Giết người tru tâm, thật sự là giết người tru tâm mà.”

Giang Chu dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, mắt nhìn chăm chăm vào cái đồng hồ treo ở trên tường.

Sau đó, hắn lấy điện thoại di động ra, chụp cái đồng hồ kia vài tấm.

Rất nhanh, thời gian đã đến mười hai rưỡi trưa.

Lúc này, còn chưa đến nửa tiếng là đại hội đầu tư sẽ bắt đầu, nhưng vẫn không có bất cứ ai xuất hiện cả.

Giang Chu cho rằng, mặc dù bọn họ dùng danh nghĩa hỗ trợ điều tra để gọi mình đến đây, nhưng trên thực tế là muốn giam cầm mình vài tiếng đồng hồ.

Hơn nữa, thời gian càng gần đến một giờ, thì hẳn càng xác định cái ý nghĩ này.

Đúng là có người không muốn hẳn xuất hiện ở đại hội đầu tư.

Thậm chí, cái gọi là hôn mê kia cũng có thể là giả, dù sao người ta chỉ cần đặt hàng rồi giả vờ ngủ một giấc, phối hợp với người khác một trận là được rồi.

Có điều, bọn họ cảm thấy giam cầm mình, là có thể hủy hoại hạng mục của mình sao?

“Người anh em, tôi đã chờ hai tiếng rồi, rốt cuộc có người đến hay không?”

“Tôi chỉ nghe cấp trên phân phó, không biết...”

Giang Chu ngắt lời anh ta: “Tôi biết, anh không có quyền cho tôi rời khỏi đây, nhưng mà tôi cũng không nói là muốn rời đi mà.”

Nhân viên công tác hơi sững sốt: “Vậy cậu muốn nói cái gì?”

“Tôi đến phối hợp điều tra, các anh chỉ cho tôi một chén nước?”

“Cậu khát à? Vậy tôi sẽ đi rót cho cậu một chén nước nữa nhé?”

Giang Chu chỉ vào đồng hồ ở đối diện: “Đại ca, đã hơn 12 giờ rồi, cho một hộp cơm ăn cũng không quá đáng chứ? Lẽ nào muốn tôi đói chết à?”

“Vậy... vậy cậu chờ một chút, tôi phải đi hỏi đã.”

Nhân viên công tác yên lặng một chút rồi quay người đi ra ngoài.

Giang Chu thấy thế, nhất thời thờ dài một hơi.

Ông đây biết ngay mà, các người đang kéo dài thời gian của tôi.

Các người muốn kéo thế nào thì kéo, dù sao tôi cũng không rời khỏi đây được, nhưng tôi ở chỗ này mất tiếng, qua giờ cơm rồi mà còn không cho một hộp cơm để ăn, rốt cuộc có biết làm người hay không?

Cùng lúc đó, trên một con đường nào đó ở phía đông thành phố.

Một chiếc Bentley màu đen sáng bóng đang đỗ dưới một tán cây tươi tốt.

Lúc này, cô gái ngồi ở ghế sau đưa tay lên, để điện thoại di động đến bên tai.

“Anh nói là, Giang Chu kia không hề sốt ruột, còn bảo các cậu đi mua cơm hộp á?”

Đối diện ừ một tiếng: “Cậu ta còn nói, từ lúc đến chỉ cho mỗi một chén nước, trách bọn tôi không biết làm người.”

Cô gái có hơi bất ngờ: “Tên nhóc này cũng thú vị đấy.”

“Vậy ngài muốn chúng tôi làm gì bây giờ? Giữ người quá lâu cũng không phù hợp quy định.”

“Nếu cậu ta đã không muốn rời khỏi đó, vậy anh mua cơm hộp cho cậu ta đi, rồi để cậu ta chờ ở đó là được.”

Đối diện do dự một chút: “Có phải cậu ta đã đoán được chuyện chúng ta muốn kéo dài thời gian rồi không?”

Cô gái kia cười mỉa một cái: “Đ đoán được thì sao? Một sinh viên thì có thể làm gì? Giả vờ bình tĩnh mà thôi.”

“Vậy... vậy được rồi, tôi sẽ phái người đi mua cơm cho cậu ta.”

“Làm phiền anh rồi.”

Cúp điện thoại, trong xe là một mảnh tĩnh lặng.

Lúc này, một chùm sáng xuyên qua khe hở của lá cây, chiếu lên gương mặt của cô, người phụ nữ này có gương mặt rất tinh

xảo, lại giống Phùng Tư Nhược đến bảy phần, bởi vì người này chính là Phùng Y Vân, cô cô của Phùng Tư Nhược.

Trong quán trà lần trước, cô vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện Phùng Tư Nhược nôn nóng bất an, nhưng vì cháu gái không biết nói dối, cho nên cô cũng không hỏi nhiều.

Nhưng không hỏi không có nghĩa là sẽ không điều tra.

Ai ngờ điều tra một chút, lại phát hiện một chuyện khiến cho cô nổi trận nlooi đình.

Trong trường học, lại có một người dám ép buộc Tư Nhược hẹn hò yêu đương?

Lại dám quán quít lấy con bé, còn gọi con bé là vợ?

Sau khi biết chuyện này, Phùng Y Vân trực tiếp đập vỡ điện thoại.

Phùng Tư Nhược chính là tiểu công chúa được cả nhà họ sủng ái nhất.

Từ đến lớn, có ai dám ép buộc con bé chứ?

Tên nhóc kia đúng là không biết chữ ‘chết’ viết như thế nào mà.

Phùng Y Vân vốn định trực tiếp liên lạc với hiệu trưởng đại học Thượng Kinh, để ông ta tùy tiện tìm một lý do rồi đuổi học người này.

Nhưng mà sau đó, cô lại phát hiện ra một chuyện rất thú vị, thế mà Giang Chu này lại đang gây dựng sự nghiệp ở trong trường học, hơn nữa còn làm được ra dáng, hình như còn đầu tư không ít tiền.

Phùng Y Vân lập tức cảm thấy, không thể đuổi học người này dễ dàng như vậy được.

Phải cho người này tận mắt nhìn thấy những thứ mình nỗ lực đều tan thành mây khói, sau đó sẽ cảnh cáo một phen rồi mới đuổi đi.

Đây cũng là giết gà dọa khỉ cho người trong trường học biết.

Nếu như Giang Chu biết ý tưởng của Phùng Y Vân, thì nhất định sẽ chỉ vào mũi Phùng Y Vân mà mắng.

Hóa ra các người bảo vệ nàng như này? Chẳng trách vợ tôi lại bị trầm cảm từ bé!

Người nào muốn tiếp cận nàng đều bị đuổi đi, còn nhân tiện hù dọa những người khác, để tất cả mọi người đừng tiếp cận Phùng Tư Như.

Nàng lớn lên trong môi trường đó, không bị chứng sợ đám đông mới là lạ!

Chương 227: Kế hoạch B, cho mời vũ khí bí mật!

Có điều, Giang Chu không có cơ hội mắng chửi người.

Ít nhất thì tại giai đoạn này là không có cơ hội.

Bởi vì hắn đang ngồi ăn cơm hộp trong phòng tra hỏi, hơn nữa còn vừa ăn vừa quay video.

“Đây là cơm hộp mà nhân viên cục an toàn thực phẩm mua cho tôi, mùi vị rất ngon nha.”

“Chính là ông anh cao ráo và đẹp trai này mua cho.”

Giang Chu chữa ống kính điện thoại di động vào vị nhân viên kia.

Đàn ông đều rất tự luyện, vừa nghe thấy chữ đẹp trai thì nhin không được mà quay đầu lại, giống như phụ nữ nghe thấy người kêu mỹ nữ thì cho rằng đó là gọi mình vậy.

Cho nên anh ta cũng nhin không được mà quay đầu lại, liền xuất hiện trong ống kính.

Đỗ Vĩ Lượng nhìn thấy cảnh này từ trong camera giám sát thì biểu cảm trở nên hơi nghiêm túc.

Vì sao người này vẫn không sốt ruột chút nào?

Dù chắc chắn mình sẽ không thả cậu ta rời đi, nhưng ít nhất thì cậu ta cũng phải ồn ào, gây sự, khóc lóc om sòm, mắng người, hoặc là muốn tố cáo gì gì đó mới đúng chứ.

Như vậy mới giống một người trẻ tuổi, một sinh viên bốc đồng, dễ tức giận chứ.

Ngồi ăn uống ngon lành là có ý gì?

Hiện giờ đã quá giờ rồi, người này tuyệt đối sẽ thất bại, dưới tình huống như vậy, mà cậu ta còn có thể ăn cơm?

Chẳng lẽ, ban đầu cậu ta đã không có ý định tham gia đại hội kia sao?

Đỗ Vĩ Lượng bỗng nhiên có một cảm giác rất khó hiểu.

Bản thân mình mạnh mẽ giam cậu ta ở đây căn bản là không có chút ý nghĩa nào cả.

Lúc này, Giang Chu lấy điện thoại di động ra.

Hắn mở QQ, ngón tay nhanh chóng soạn một tin nhắn rồi gửi đi.

Khu biệt thự Hồng Diệp.

“Dì Trần, mở phòng quần áo rồi chọn cho cháu một bộ lễ phục!”

“Sau đó gọi chuyên gia trang điểm qua đây, cháu muốn trang điểm thành Nữ Vương.”

“Bác Từ, bác lái chiếc Porsche trong tầng hầm ra, rồi đỗ ở trước cửa!”

“Ồ đúng rồi, gọi điện thoại cho người phụ trách đại hội đầu tư, nói cháu sẽ qua đó.”

“Dù sao Thượng Kinh cũng là địa bàn của cháu, cháu chưa đến thì không được bắt đầu.”

“Cái gì? Chỗ ngồi à?”

“Cái này còn cần hỏi à, đương nhiên là hàng trước trước trước rồi.”

Doãn Thư Nhã đã thay đổi hình tượng lười biếng của ngày thường, thay vào đó là vẻ vô cùng kiêu ngạo.

Sau đó, nàng thay một chiếc váy lễ phục màu đỏ, nàng vừa mắng người, thợ trang điểm ở bên cạnh lại tiếp tục trang điểm cho nàng.

Sau một lúc lâu, một Nữ Vương xinh đẹp cao ngạo và lạnh lùng đã xuất hiện.

“Đại tiểu thư, khi nào ngài trở về?”

“Chưa biết, có thể cháu sẽ ăn bên ngoài, đừng làm cơm tối.”

Doãn Thư Nhã nói xong, đạp mạnh vào chân ga, rời khỏi công biệt thự.

Tư thế lái một tay của nàng cực kỳ giống một Nữ Vương đang ngự giá thân chinh.

Hả? Hình như đi nhầm đường rồi à?

Doãn Thư Nhã lái một lúc mà vẫn không ra khỏi khu biệt thự liền ho khan một tiếng.

Sau đó, nhìn bốn bề vắng lặng, liền lén lút quay đầu xe, đi ra ngoài.

Khi đến trung tâm Quốc Mậu, nàng liền mở điện thoại di động ra.

Lúc này, ảnh chân dung của Giang Chu đang nhảy lên.

“Đến nơi chưa?”

Doãn Thư Nhã: “Tôi đến rồi, giờ làm gì tiếp?”

Giang Chu: “Đi vào, tùy tiện đầu tư cho hạng mục của tôi 10 20 triệu là được.”

Doãn Thư Nhã: “Tôi không đồng ý đầu tư cho cậu mà! Nghĩ hay quá nhỉ!”

Giang Chu: “Cô đừng quên, bây giờ chúng ta là châu chấu trên một giường.”

Doãn Thư Nhã: “Ha ha, xem ra cậu đang lừa tôi đến đầu tư cho cậu nhỉ!”

Giang Chu: “Thật ra ‘Tôi không phải Dược Thần’ còn có phần hai, vậy tôi tìm người khác.”

Doãn Thư Nhã: “Khoan đã, tôi đầu tư cho cậu, cậu đừng đưa kịch bản cho người khác, tôi còn muốn làm người số một trong giới điện ảnh nữa mà!”

Giang Chu: “Được, nhanh vào đi, chậm thì đồ ăn sẽ nguội mất.”

“Biết rồi, khôn khiếp.”

Một rưỡi chiều, trong phòng tra hỏi.

Giang Chu đang cắn hạt dưa, thần thái cũng ung dung trở lại.

Ban đầu, hắn cũng đã nói, mục đích của hắn căn bản không phải kiếm đầu tư, mà là để cho giới kinh doanh trong Thượng Kinh biết đến hạng mục này, biết đến một người khởi nghiệp đẹp trai mang theo một hạng mục vĩ đại xuất hiện trước mặt bọn họ.

Hiện giờ, bản thân hắn không đi được, bọn họ cũng không có phúc được nhìn thấy người khởi nghiệp đẹp trai vĩ đại này.

Nhưng chưa chắc là không có cơ hội để đám người đầu tư kia chú ý đến hạng mục của hắn.

Nếu như là xem hạng mục, thì hắn cũng không cần đích thân đến đó.

Chỉ cần làm một vài chiêu trò nho nhỏ là được rồi.

Cứ việc đến bây giờ Giang Chu vẫn không biết Doãn Thư Nhã là thần thánh phương nào, nhưng hắn có thể cảm giác được, thân phận của Doãn Thư Nhã tuyệt đối không tầm thường.

Bởi vì bác Từ đã nói.

“Có rất nhiều người đến gặp tiểu thư nhà tôi, nhưng chỉ có mình ngài là có thể đi vào phòng khách của tiểu thư.”

Kiều ngạo chứ?

Trang bức chứ?

Cao cao tại thượng chứ?

Có phải nghe xong liền muốn đánh nàng không?

Cho nên, còn có chiêu trò nào tốt hơn chuyện Doãn Thư Nhã đi vào hội trường, rồi tiện tay đầu tư cho hạng mục của mình 10 triệu chứ?

Lùi một vạn bước, coi như giới kinh doanh trong Thượng Kinh không biết Doãn Thư Nhã, nhưng người phụ nữ này lại có một gương mặt khó có thể quên.

Một mỹ nữ đi vào hội trường, quét mắt liền đầu tư 10 triệu cho một hạng mục, cái này đã đủ chưa?

Cho nên hần căn bản không lo lắng khi mình không thể đến đó, bởi vì đây chính là kế hoạch B.

Một thương nhân chân chính, làm sao có thể đặt tất cả trứng gà vào một giỏ được?

Chương 228: Kế hoạch B, cho mời vũ khí bí mật! (2)

Nhưng Giang Chu không sử dụng kế hoạch này từ đầu là vì có bản khoản.

Bởi vì đây không phải là một cách hay, Giang Chu cũng không hiểu Doãn Thư Nhã lắm, cũng không muốn có quá nhiều quan hệ với nàng.

Dù sao nhận 10 triệu này, cũng tương đương với chuyện nàng sẽ tham dự vào hạng mục của hần.

Vừa nghĩ như vậy thì hần đã thấy khó chịu rồi, nhưng bây giờ cũng hết cách rồi.

Chờ hần ra ngoài rồi tính đi.

Giang Chu lại giơ tay lên quay đồng hồ trên tường.

À đúng rồi, Ta không phải Dục Thần nào có phần hai chứ?

Haizzz, chờ nàng quay xong phần một rồi tính đi.

Dù sao đến khi đó đưa cho nàng một cái Chiến Lang, Lý Anh gì gì đó là được.

Chỉ cần thích hợp là được rồi.

“Ông anh, ăn hạt dưa nhiều khát quá, cho tôi lon bia nhé?”

“À, cũng mua cho tôi ít cỏ vịt đi, món đó nhắm ngon đấy.”

Giang Chu thu điện thoại di động lại, hô một câu ra ngoài cửa.

Lúc này, sắc mặt của Đỗ Vĩ Lượng ở ngoài cửa đã cực kỳ khó coi.

Đây là chuyện gì?

Tại sao lại trở thành như vậy?

Mình dẫn một vị tổ tông về sao?

“Anh Lượng, làm sao bây giờ?”

“Còn không đi mua đi?!”

Nhân viên công tác a mộ tiếng, rồi vội vàng chạy ra ngoài cửa.

Cùng lúc đó, trong hội trường tòa nhà Quốc Mậu.

Tô Nam và Hàn Nhu đang ngồi ở vị trí của mình, cả hai cô gái đều rất khẩn trương.

Phải biết rằng, khi chuẩn bị tham gia đại hội đầu tư, thì đa số tư liệu đều là Giang Chu làm ra, cũng chỉ có Giang Chu mới hiểu biết, mới có thể nói sinh động như thật.

Hiện giờ, Giang Chu bỗng nhiên xảy ra chuyện, không thể tham dự.

Chỉ dựa vào hai người bọn họ thì không thể nói được cái gì cả.

“Chị Hàn, rốt cuộc phải làm gì bây giờ? Bao giờ Giang Chu mới đến?”

Hàn Nhu đặt điện thoại di động xuống: “Chị muốn báo cho em một tin xấu.”

Nội tâm Tô Nam lộp bộp một tiếng: “Phải...phải ngồi tù à?”

“AH, vậy thì không phải, anh trai nói là sẽ không qua được.”

“Nhưng đại hội đầu tư sắp bắt đầu rồi, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Hàn Nhu vỗ vỗ vai Tô Nam: “Anh trai nói là, em tương đối quen thuộc với toàn bộ hạng mục này, cho nên cứ đi lên nói vài câu là được.”

Tô Nam cắn môi: “Tùy tiện nói một chút thì cũng được, nhưng như vậy là không kiếm được đầu tư mà!”

“Chị cũng không biết anh ấy nghĩ gì nữa, nhưng anh ấy nói là em không cần quan tâm chuyện đầu tư!”

“Vậy em cần quan tâm cái gì?”

“Anh ấy nói là em chỉ cần trình bày rõ ràng hạng mục của chúng ta là được rồi.”

Tô Nam nghe thấy câu này thì lập tức cảm thấy trách nhiệm đè trên vai mình quá lớn.

Đến cùng thì cái gì mới gọi là trình bày rõ ràng chứ?

Thế mà Giang Chu lại cho nàng một mệnh lệnh lập lòe nước đôi như vậy.

Vậy rốt cuộc nàng phải nói rõ tất cả chi tiết, hay là chỉ nói đến những bộ phận khoắc lác về triển vọng trong tương lai kia?

“Chị Hàn, hay là chị đi lên nói đi.”

Hàn Nhu suy nghĩ một chút: “Nhưng đến tận bây giờ, chị cũng có biết gì đâu, chị chỉ qua giúp một tay thôi mà.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nam biến thành khổ sở: “Em sợ...sợ chẳng may không kiếm được đầu tư thì phải làm sao bây giờ?”

“Nhưng anh ấy đã nói như vậy rồi, em cứ to gan làm theo đi.”

“Em sợ Giang Chu sẽ thất vọng, dù sao hạng mục này cũng là tâm huyết của cậu ấy.”

Hàn Nhu nghe đến đây, tâm trạng không khỏi rơi xuống đáy cốc.

Ai cũng biết Giang Chu đã bỏ ra bao nhiêu vì hạng mục này.

Trước kia chỉ là làm nền, bây giờ mới đến giai đoạn mở rộng.

Mà kiếm được bao nhiêu đầu tư thì tạm thời chưa nói, nhưng tóc đã rụng một đồng.

Nếu như đại hội này mà không kiếm được chút đầu tư nào, vậy chắc chắn nhà trường sẽ thu hồi tất cả trợ giúp.

Quan trọng nhất là, giai đoạn này mà không có tài chính rót vào, thì sẽ không thể nào mở rộng ra toàn thành phố được.

Một hạng mục đưa thức ăn ngoài chỉ có thể ở trong trường học, thì có thể kiên trì được bao lâu chứ?

“Đừng khẩn trương.”

“Ừm, em thử một chút vậy!”

Tô Nam hít sâu một hơi, bắt đầu cầm tư liệu lên xem.

Dù sao trong này cũng có một bộ phận là do Giang Chu viết, bản thân nàng cũng chưa xem qua những phần đó.

Còn cả bảng báo cáo tài vụ do Phùng Tư Nhược và Từ Ngọc Dung làm nữa, nàng cũng không quen với mấy thứ này.

Hiện giờ chỉ có thể nhớ được chút nào hay chút đấy thôi.

Cùng lúc đó, cánh cửa hội trường bị kéo ra.

Trên thảm đỏ xuất hiện một người phụ nữ hơn 30 tuổi, trên đầu còn đội mũ dạ màu đen, giơ tay nhắc chân đều có khí chất hơn người.

Tất cả nhà đầu tư nhìn thấy một màn này thì đều đứng lên.

“Là Phùng Y Vân của Phùng gia, cô ấy ở Thượng Kinh à?”

“Chẳng lẽ Phùng gia đã muốn đuổi tay đến nơi này rồi sao?”

“Không biết nữa, có lẽ là chỉ hứng thú với hạng mục nào đó thôi!”

Phùng Y Vân cởi mũ xuống, mặt không thay đổi mà ngồi xuống ghế hàng đầu tiên bên trái.

Lúc này, tài xế kiêm thư ký liền đi đến cái bàn ở trước sân khấu, lấy một bản giới thiệu rồi đi qua, dùng hai tay đưa cho Phùng Y Vân.

“Hạng mục giao đồ ăn ngoài trên toàn quốc.”

Phùng Y Vân liếc mắt nhìn qua, lại cười mỉa một tiếng rồi ném trên mặt đất.

Dưới cái nhìn của cô, thì hạng mục này hoàn toàn là một trò đùa.

Mà tên nhóc có ý nghĩ kỳ lạ kia lại không có ở hiện trường, chắc là đang rất lo lắng nhỉ.

Chương 229: Kế hoạch B, cho mời vũ khí bí mật! (3)

Cùng lúc đó, cửa hội trường lại được mở ra lần nữa.

Các thương nhân ở chung quanh lại đứng lên lần nữa.

Chỉ là tốc độ đứng lên lại nhanh hơn lần trước nhiều lắm, hơn nữa, biểu cảm cũng nhiệt tình hơn lần trước nhiều.

“Là đại tiểu thư Doãn gia, sao cô ấy lại xuất hiện ở đây?”

“Không biết nữa, không phải cô ấy vẫn luôn không ra khỏi cửa sao?”

“Chẳng lẽ cô ấy cũng hứng thú với hạng mục nào sao?”

“Mau nhìn chăm chăm vào Doãn tiểu thư, xem cô ấy cảm thấy hứng thú với hạng mục gì!”

Trong tiếng nghị luận và ánh mắt của mọi người, Doãn Thu Nhã xuyên qua thảm đỏ, ngồi xuống hàng ghế đầu tiên bên phải.

Cũng không lâu sau, một người đàn ông mập mạp mặc tây trang chạy đến.

“Đại tiểu thư, chào ngài, tôi là người phụ trách ở đây!”

Doãn Thu Nhã liếc mắt nhìn người này: “Anh gọi tôi là đại tiểu thư, chẳng lẽ công ty của anh cũng thuộc về nhà tôi à?”

“Cũng có thể nói như vậy, tôi tự giới thiệu một chút, tôi họ An, tên chỉ có một chữ Hùng.”

“Đại hội đầu tư này chơi như thế nào vậy?”

An Hùng móc mười tám thẻ màu đen ra: “Thẻ này có thể đại biểu kim ngạch đầu tư, một tám thẻ tương ứng với một triệu, khi người khởi nghiệp giới thiệu hạng mục của mình xong, nếu ngài cảm thấy hứng thú thì có thể quăng vào cái hòm ở trước mặt họ.”

Doãn Thu Nhã cầm mấy tám thẻ lên xem: “Đơn giản thế à? Muốn ném cho ai cũng được?”

“Đương nhiên rồi!”

“Vậy bảo bọn họ bắt đầu giới thiệu đi, thời gian của tôi có hạn.”

“Vâng đại tiểu thư, vậy chúng tôi lập tức bắt đầu luôn.”

An Hùng vui mừng đi lên đài, đầu tiên thì anh ta nói một tràng sục sôi chí khí, sau đó lại cảm ơn các vị khách mới đã trình diện.

Ngay sau đó, chính là những người khởi nghiệp đi lên giới thiệu hạng mục của mình.

“Chị Hàn, chúng ta xếp thứ mấy?”

“Thứ năm đếm ngược, vẫn còn thời gian, em cứ đọc tiếp đi.”

Tô Nam gật đầu, tiếp tục học thuộc tài liệu.

Ai ngờ đúng lúc này, có một cô gái bỗng nhiên ngồi xuống bên cạnh nàng, người này trông cũng rất trẻ, cũng chỉ 18 19 tuổi thôi, da dẻ hơi đen, nhưng ngũ quan cũng tạm được, nhưng làm người ta thấy khó hiểu chính là, ánh mắt của người này còn mang theo một tia không tốt.

“Tư giới thiệu một chút, tôi là Dương Nhạc Đa, đến từ đại học Thanh Bắc.”

“...”

Tô Nam không để ý đến người này, vẫn tiếp tục học thuộc lòng.

Mà Hàn Nhu thì quay sang, mở miệng nói: “Chúng ta quen biết sao?”

Dương Nhạc Đa cười: “Không quen, nhưng tôi có nghe qua hạng mục này.”

“Cô cũng là người khởi nghiệp sao?”

“Đúng thế, tôi là ngôi sao khởi nghiệp của đại học Thanh Bắc, hạng mục là xe đạp cùng hưởng.”

Hàn Nhu sững sốt một lúc lâu: “Là thứ gì?”

Dương Nhạc Đa nhất thời cau mày: “Là hạng mục dùng chung xe đạp, chẳng lẽ cô chưa nghe nói qua?”

“Rất xin lỗi, tôi thật sự không biết, bởi vì tôi không phải người khởi nghiệp.”

“Cô không phải Giang Chu? À đúng rồi, Giang Chu là nam đúng không?”

“Giang Chu là anh trai tôi, tôi đến thay anh ấy.”

Dương Nhạc Đa lập tức cười nhạt: “Cảm thấy hạng mục của mình quá rác rưởi, cho nên không dám đến à?”

Ánh mắt Hàn Nhu lập tức trở nên lạnh thấu xương: “Vị bạn học này, sao cô lại nói như vậy?”

“Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Giao thức ăn ngoài? Đúng là trò đùa.”

“Giao đồ ăn thì làm sao vậy? Có gì đáng cười?”

“Hiện giờ có rất nhiều phố ẩm thực và các nhà hàng nhỏ, chỉ cần bước chân ra khỏi cửa là có thể ăn được rồi, ai sẽ muốn mất tiền cho người giao hàng chứ, còn muốn mở rộng toàn thành phố nữa cơ đấy, quá nực cười.”

Hàn Nhu không khỏi cười lạnh: “Vậy dùng chung xe đạp của cô không phải là rác rưởi sao?”

Dương Nhạc Đa liếc nhìn Hàn Nhu một cái: “Cô có biết Thượng Kinh có bao nhiêu người đi bộ đến trạm xe không? Lại có bao nhiêu người đi bộ để đổi giao thông công cộng không?”

“Không biết, nhưng nó có liên quan gì đến hạng mục của cô?”

“Tôi sẽ đặt rất nhiều xe đạp ở trên đường phố, chỉ cần đóng phí hội viên là có thể nhận được mật mã mở khóa, tất cả mọi người đều có thể đi xe đạp của tôi, phí hội viên tôi thu 100 một người, cô có biết bây giờ tôi có bao nhiêu tiền không?”

“Bao nhiêu?”

Dương Nhạc Đa vênh vác không ai bì nổi: “Tôi có hơn 600 người sử dụng, chỉ tính phí hội viên thôi cũng đã có 60 ngàn rồi.”

Hàn Nhu gật đầu, lấy túi của mình ra: “Anh trai tôi thu 30% lợi nhuận của một đơn hàng, nên cũng không kiếm được nhiều, đây là túi xách anh ấy mua cho tôi, chỉ có 20 ngàn thôi.”

“Tôi không so sánh ai là kẻ tiêu tiền như nước, tôi đang nói là hạng mục.”

“Sao cô biết xe đạp cùng hưởng của cô là hạng mục tốt?”

Dương Nhạc Đa kêu ngạo vênh mặt lên: “Năm ngoái tôi đã nhận được một triệu tiền đầu tư.”

Hàn Nhu hơi khinh thường: “Chỉ có một triệu thôi à?”

“Một triệu mà cô còn chê ít à, hạng mục của các cô, một đồng cũng không nhận được đâu.”

“Cô chạy qua đây chỉ để nói mấy câu này thôi à? Có ý nghĩa gì không?”

“Bởi vì luôn có người so sánh tôi với Giang Chu, còn nói tôi không phát triển nhanh bằng tên đó, dựa vào cái gì chứ? Tên đó chỉ là một tên có ý nghĩ kỳ lạ mà thôi!”

Hàn Nhu cười nhạo một tiếng: “Vậy thì chúc cô may mắn, đừng uống công đi một chuyến là được.”

Khóe miệng Dương Nhạc Đa cong lên: “Tôi sẽ để cho hạng mục của các cô không ngóc đầu lên được.”

“Nói quá sớm, cẩn thận bị đánh mặt nhà.”

Dương Nhạc Đa hừ lạnh một tiếng, quay người trở về chỗ ngồi của mình.

Lúc này, Tô Nam lặng lẽ bu lại: “Em thấy hơi sợ hãi.”

“Sợ cái gì?”

“Cô ta nói chúng ta sẽ không kiếm được đồng nào.”

“Yên tâm, anh trai chị đã nói có thể thì nhất định là có thể.”

Chương 230: Giang Chu và Phùng Y Vân

Một tiếng sau.

Hai phần ba hạng mục đã được diễn thuyết xong, nhưng rõ ràng là các nhà đầu tư đều không cảm thấy quá hứng thú.

Bởi vì... Tuy những người khởi nghiệp này đều xuất thân từ các đại học nổi tiếng hàng đầu, nhưng mà thân phận sinh viên

lại không nhiều, càng nhiều hơn là nghiên cứu sinh hoặc là thạc sĩ.

Hạng mục của những người này đều là những hạng mục tập thể, đồng thời, quá nửa hạng mục ở đây đều đã trải qua một đến hai lần xin đầu tư.

Đầu tư những hạng mục như vậy thường rất ổn định, nhưng chắc chắn sẽ không kiếm được bao nhiêu tiền.

Nhưng mà rất khó để gặp được một hạng mục mới đã hoàn thiện.

Có 90% kế hoạch làm ăn vừa nghe thì thấy rất kỳ lạ, nhất là những hạng mục còn ở giai đoạn ban đầu, căn bản là không có đầy đủ số liệu chân thực để chống đỡ.

Mãi cho đến một tiếng sau, Dương Nhạc Đa của đại học Thanh Bắc lên sân khấu.

Các nhà đầu tư nghe hạng mục xe đạp cùng hướng này thì cũng thấy hơi hứng thú.

Dùng chung, đây là một loại ngành nghề mới nổi, nó có thể chia sẻ và tích hợp tài nguyên bị phân mảnh.

Chỉ cần có đủ người sử dụng, thì có thể thu được phí hội viên.

Nói một cách khác, chỉ cần đòn bẩy đủ lớn, bọn họ có thể được sử dụng một nguồn tài chính khổng lồ.

Một cái xe đạp đáng bao nhiêu tiền chứ?

Chỉ cần làm hạng mục này.

Bọn họ có thể dùng 500 cái xe đạp, lại dám thu phí hội viên của vài chục nghìn người.

Khi đó, một thành hai, một thành ba, một thành bốn.

Bọn họ có thể sử dụng nguồn tài chính đó để đi đầu tư mạo hiểm lần thứ hai.

Các người đầu tư rất thích cách làm ăn như vậy.

“Chúc mừng người khởi nghiệp Dương Nhạc Đa, khoa học kỹ thuật Bạch Vân có ý đầu tư một triệu.”

“Chúng mừng người khởi nghiệp Dương Nhạc Đa...”

Sau khi giới thiệu hạng mục xong, có hai ông chủ ở hiện trường hơi hứng thú, liền ném thẻ trong tay mình vào hòm.

Đây chỉ là phân đoạn thể hiện mình có ý định đầu tư thôi, phải gặp mặt nói chuyện mới biết mình có được đầu tư hay không, lại được đầu tư bao nhiêu.

Nhưng mà hai triệu cũng đã là hạng mục sáng nhất trong đại hội đầu tư hôm nay rồi.

Vì vậy, hiện trường nhất thời có những tiếng vỗ tay như sấm.

Dương Nhạc Đa cũng vênh mặt lên với vẻ kiêu ngạo, khi đi bộ xuống sân khấu cũng như bay.

Tô Nam và Hàn Nhu nhìn thấy cảnh này thì lại càng khản trương hơn.

Các nàng không muốn để cho Giang Chu thất vọng, càng không muốn Giang Chu mất mặt.

Dương Nhạc Đa kia vừa chạy qua đây tuyên chiến, nếu như Tô Nam không lấy được đầu tư, vậy Giang Chu có khả năng không góc đầu lên được trong khu đại học.

Dù sao hần cũng là ngôi sao khởi nghiệp, mà Dương Nhạc Đa cũng vậy.

Người sau thì đã tham gia hai đợt, vòng sau lại kiếm được nhiều hơn vòng trước.

Hạng mục của Giang Chu ở trong khu đại học là rất ghê gớm, nhưng nếu như không kiếm được đầu tư thì sẽ trở thành trò cười.

“Vị kế tiếp, mời người khởi nghiệp Giang Chu đến từ đại học Thượng Kinh.”

Tô Nam nghe thấy thế liền hít sâu một hơi, rồi cất bước đi lên sân khấu.

Nàng dựa vào lý giải của mình, và bản kế hoạch kia để trình bày chi tiết hạng mục này, hình như người đầu tư ở bên dưới

cũng hơi hứng thú, nhưng cũng chỉ giới hạn ở cảm thấy hứng thú mà thôi.

Đến giai đoạn nhà đầu tư đặt câu hỏi, thì cả hội trường đều lạnh ngắt như tờ, tất cả đều nhìn nhau.

Một hạng mục mới xuất hiện, rất dễ gặp phải tình trạng này, bởi vì nó mới, liên đại biểu cho mạo hiểm cao.

Huống chi hạng mục này mới xuất hiện được hai ba tháng, nên nguy hiểm trong đó lại càng lớn hơn.

Các người đầu tư cẩn thận cũng không phải là không có đạo lý.

Hết giai đoạn đầu mà vẫn không có nhà đầu tư nào có ý định đầu tư.

Khỏe miệng Phùng Y Vân không khỏi cong lên.

Đây là kết quả mà cô đã dự đoán từ trước, bởi vì cô đã điều tra rồi, Giang Chu mới là nhân vật linh hồn của hạng mục này.

Trang web kia có thể phát triển nhanh như vậy, hoàn toàn là dựa vào năng lực của Giang Chu.

Nói cách khác, nếu hạng mục này nằm trong tay người khác, thì đừng nói hai tháng, mà hai năm cũng không phát triển đến trình độ này.

Nếu tính riêng phương diện này, thì cô cũng rất thưởng thức Giang Chu.

Nếu như không phải tên này quá to gan, dám bắt nạt cả Tư Nhượng nhà cô, thì cô có thể sẽ không nhịn được mà đầu tư một khoản.

Hiện giờ Giang Chu không ở hiện trường, tương đương với chuyện hạng mục này đã mất đi linh hồn, một hạng mục không có linh hồn, làm sao có thể thuyết phục được những người đầu tư này?

“Rất đáng tiếc, vòng đầu tiên đã thất bại.”

“Mời các vị nghỉ ngơi năm phút, năm phút sau chúng ta sẽ cho người khởi nghiệp này tiến hành vòng xin đầu tư cuối cùng.”

Giọng nói của người chủ trì vừa vang lên.

Tâm tình của Tô Nam và Hàn Nhu không khỏi rơi xuống đáy cốc.

Quả nhiên, các nàng không thể làm được như Giang Chu.

Tuy những nhà đầu tư kia đều hứng thú với hạng mục này, nhưng lại không có ai hành động cả, hiển nhiên là bọn họ vẫn còn lo lắng.

Nếu như Giang Chu ở đây, hẳn nhất định có thể dùng hai ba câu nói để tiêu tan lo lắng của bọn họ.

Đáng tiếc, các nàng lại không làm được.

Trong thời gian nghỉ ngơi, tâm trạng Tô Nam cực kỳ uể oải.

Nàng không biết phải làm gì để năm phút sau kiếm được đầu tư.

Lúc này, Dương Nhạc Đa kiếm được hai triệu lại chạy đến trước mặt họ.

“Bây giờ các cô biết ai là rác rưởi rồi chứ?”

“Năm phút đồng hồ, có thể kiếm được 10 đồng không?”

Dương Nhạc Đa cười ngạo mạn, rồi cất bước trở về chỗ ngồi.

Tô Nam cúi đầu không nói lời nào, nàng chỉ cắn chặt môi.

Hàn Nhu nhìn thấy trạng thái của Tô Nam không đúng, trong lòng cũng rất khản trương.

Nàng suy nghĩ một chút, liền quyết định gửi tin nhắn cho Giang Chu.

“Anh, vòng đầu tư đầu tiên, chúng ta thất bại rồi!”

“Em nói cái gì?”

“Vòng thứ nhất thất bại rồi, hiện giờ chỉ còn một cơ hội cuối cùng để bổ sung thôi.”

Trong phòng tra hỏi, Giang Chu tròn tròn mắt.

Doãn Thư Nhã đang làm gì?

Cô nàng này cũng không đáng tin cậy chút nào!

Bỏ giữa chừng?

Không, không thể nào!

Cô nàng này không phải người đã đáp ứng rồi lại đổi ý.

Lẽ nào là đi vệ sinh à?

Tiếc là trước khi đại hội kết thúc thì người khởi nghiệp không được tiếp xúc với người đầu tư, bằng không thì hẳn đã bảo Hàn Nhu đi tìm Doãn Thư Nhã rồi.

“Doãn Thư Nhã, sao lại thất bại rồi?”

Không ai trả lời.

Cô nàng này không phải online 24/7 sao?

Thời khắc mấu chốt này lại tuột xích rồi à?

Giang Chu suy tư một lúc, liền mở QQ của Hàn Nhu ra.

“Bảo Tô Nam nhắc đến tên anh trong bản thuyết trình, nhắc nhiều vào, nhắc to vào.”

“Làm như vậy thì có ích gì?”

“Anh sợ có người đầu tư hứng thú với chúng ta đang ngủ quên.”

“Ồ...vậy để em nói với Tô Nam.”

Hàn Nhu cũng không hiểu gì cả, nàng chỉ truyền lại tin tức cho Tô Nam.

Tô Nam gật đầu, đi lên sân khấu một lần nữa.

“Hạng mục này là tâm huyết của ông chủ Giang Chu chúng tôi, nhưng bởi vì có một ít chuyện gấp, nên Giang Chu không thể xuất hiện.”

“Tôi chỉ có thể thay thế Giang Chu, trình bày vài điều cơ bản...”

“Ông chủ Giang Chu của chúng tôi nói...”

“Ông chủ Giang Chu của chúng tôi cho rằng...”

“Ông chủ Giang Chu của chúng tôi đoán là...”

Hàng ghế thứ nhất bên trái.

Doãn Thu Nhã vì quá nhàm chán nên đã ngủ gật, còn suýt nữa ngã xuống đất.

Cái đại hội đầu tư này thật là nhàm chán, nàng nghe người đầu tiên thì đã thấy buồn ngủ rồi.

Kết quả ngồi một chút là ngủ gật luôn.

Mãi cho đến vừa rồi, trong tai của nàng toàn là “Giang Chu Giang Chu Giang Chu”.

Vì vậy, nàng mới bừng tỉnh, nhớ ra trên người mình còn có nhiệm vụ.

“Doãn Thu Nhã, tại sao lại thất bại rồi?”

“Này này!”

Doãn Thu Nhã nhìn điện thoại di động thì hơi há miệng ra.

Không thể nào không thể nào?

Chẳng lẽ mình bỏ qua rồi!

Nàng lập tức ngẩng đầu lên, phát hiện cô gái đang trình bày ở trên sân khấu kia, cứ một câu là lại nhắc đến Giang Chu.

Đám người đầu tư ở bên dưới cũng không hiểu chuyện gì, thậm chí nói: Cô gái này đang niệm thần chú sao?

Cùng lúc đó, Hàn Nhu và Tô Nam càng ngày càng tuyệt vọng.

Các nàng cảm thấy, nếu không có gì bất ngờ, thì bọn họ sẽ trắng tay rồi.

Tất cả nỗ lực và cố gắng trong hai tháng, giờ phút này lại tan thành bọt nước.

“Phù...”

“May mà không bỏ lỡ vòng cuối cùng này.”

“Quá nhàm chán, làm nhanh rồi về ngủ thôi!”

Doãn Thu Nhã cầm thẻ của mình, vừa ngáp vừa đi lên.

Sau đó, liền ném tất cả 10 tấm thẻ vào trong hòm, lại mang theo vẻ mặt buồn ngủ mà đi ra khỏi hội trường.

Lần sau tuyệt đối không đến mấy chỗ này nữa.

Thà ở nhà chơi game còn sướng hơn.

Tên Giang Chu này hoàn toàn coi mình là một công cụ biết đi mà.

10 triệu, cũng không phải một con số nhỏ.

Nếu như hạng mục điện ảnh mà không hồi vốn, thì nàng sẽ vật đầu của Giang Chu xuống để chơi bóng.

Lại bắt hấn bồi thường trang web kia cho mình luôn!

Lúc này, giọng nói của Tô Nam đã im bật.

Mà toàn bộ đại hội cũng lặng ngắt như tờ.

Bên trong hòm thủy tinh là 10 tấm thẻ?

Ý định đầu tư 10 triệu?

Ánh mắt của Dương Nhạc Đa tràn đầy không thể tin nổi.

Mà Phùng Y Vân thì nhíu chặt mày, quay người rời khỏi hội trường.

Bốn rưỡi chiều.

Mặt trời dần dần ngả về tây, gió thu cũng mạnh mẽ hơn vài phần.

Đỗ Vĩ Lượng đi vào phòng tra hỏi, hơi khom người: “Giang Chu, rất xin lỗi, chúng tôi đã điều tra rõ ràng rồi.”

“Nác! Vậy sao? Ợ!”

“Đúng thế, liên quan đến sự kiện ngộ độc thực phẩm này, sau khi chúng tôi điều tra, thì đã xác định không có liên quan trực tiếp gì đến giao đồ ăn cả.”

“Điều tra rõ ràng là tốt rồi! Ợ!”

“Rất xin lỗi vì đã làm lỡ thời gian của cậu!”

“Không có ... gì, ợ!”

Lúc này, trên cái bàn trong phòng tra hỏi đã có một đồng xương cỏ vịt và vỏ đậu phộng, bên cạnh còn có ba lon kia được xếp thành hình tam giác.

Giang Chu đuổi người, mơ mơ màng màng đứng dậy.

“VẬY... Ợ... vậy bây giờ tôi có thể đi chưa? Ợ!”

Đỗ Vĩ Lượng gật đầu, lại nói vài câu xin lỗi.

Giang Chu vừa ợ vừa rộng lượng khoát tay tỏ vẻ không có gì.

Sau đó, hắn cầm điện thoại di động lên, đi ra khỏi phòng tra hỏi, lại lung la lung lay mà đi ra cửa...

Đỗ Vĩ Lượng nhìn thấy cảnh này, khóe mắt hơi co quắp lại.

“Rốt cuộc tên kia đã ăn bao nhiêu thứ?”

“Ba hộp cổ vịt, một gói đậu phộng và một gói hạt dưa! À đúng rồi, còn ba lon bia và một hộp cơm.”

“Sao cậu mua nhiều như thế làm gì?”

“Không phải ngày đã phân phó như vậy sao?”

Chương 232: Giang Chu và Phùng Y Vân (3)

Cùng lúc đó, Giang Chu đi ra khỏi công cụ an toàn thực phẩm.

Hắn châm điều thuốc lên, nghiêng người dựa vào một chiếc xe màu đen ở ven đường.

Thật ra thì hắn cũng biết, đại hội đầu tư kết thúc là mình có thể rời đi, nhưng hắn vẫn chưa biết ai là người đã chơi mình.

Có điều, nếu mục đích của người này là không muốn mình kiếm được đầu tư, vậy có lẽ người này sẽ xuất hiện ở đại hội đầu tư, đúng không?

“Alo, em gái, đại hội đầu tư kết thúc rồi chứ?”

“Ừm, lúc rời đi, em nhớ chụp ảnh bản ký tên ở trước cửa rồi gửi cho anh, để anh xem có cái tên nào quen mắt không!”

“Chủ yếu là nhìn xem có họ Trịnh hoặc họ Phương không, à đúng rồi, họ Phùng cũng được!”

“Ợ!”

“Ồ, anh không sao, chỉ là không cẩn thận nên ăn nhiều quá thôi.”

“Buổi tối các em ra ngoài ăn tiệc đi, anh trả tiền.”

Giang Chu vừa nói chuyện, vừa cúi đầu nhìn kính chiếu hậu của chiếc xe đen mà hắn đang dựa vào.

Sau đó, hắn chỉnh sửa lại kiểu tóc của mình, cảm thấy vẫn đẹp trai như cũ.

Đúng lúc này, hắn chợt nhìn thấy logo ở trên xe.

Khá lắm, chữ B có cánh luôn này.

Đây là một chiếc Bentley dài.

Thượng Kinh đúng là lắm kẻ có tiền, chắc là đến cục an toàn thực phẩm làm việc rồi.

Giang Chu lấy tay che nắng, dòm vào trong cửa kính một chút, nhưng lại chẳng nhìn thấy gì ở bên trong cả.

Cùng lúc đó, Phùng Y Vân đang ngồi ở trong xe, hai người chỉ cách nhau có không đến 20 cm, cô đang nhìn chăm chăm vào Giang Chu qua lớp kính cửa sổ.

Biểu cảm của người trẻ tuổi bên ngoài cửa sổ rất buồn cười, nhưng Phùng Y Vân lại không cười nổi.

Bởi vì những chuyện cô làm ngày hôm nay, lại chẳng có một chút tác dụng nào cả.

Giang Chu vẫn kiếm được đầu tư, cậu ta còn nghênh ngang đi ra khỏi cục oan toàn thực phẩm, thậm chí còn ăn một bữa cơm chùa no say.

Mà bản thân mình, ngoại trừ nợ ân tình của cục an toàn thực phẩm ra, thì còn lãng phí cả một ngày trời, kết quả lại không có gì thay đổi cả.

Người này vẫn lấy được những thứ mà cậu ta mong muốn.

Bản thân mình muốn chơi đùa cậu ta, trái lại còn giống như là bị cậu ta chơi xỏ một trận.

Nhưng điều làm cho cô không cười nổi không chỉ là thứ này, mà là nội dung cuộc điện thoại vừa rồi.

Người này để nhân viên của mình chụp ảnh bản ký tên ở trước cổng rồi gửi cho mình.

Phùng Y Vân biết, cậu ta đang tìm người chơi xỏ cậu ta.

Họ Trịnh và họ Phương, có lẽ là người có thù với cậu ta.

Nhưng mà...cậu ta dựa vào cái gì mà nghi ngờ họ Phùng?

Từ trước đến giờ mình làm chuyện gì cũng rất cẩn thận, hơn nữa mình còn không hề lộ diện, mà chẳng qua chỉ gọi vài cuộc điện thoại mà thôi.

Tại sao cậu ta lại cường điệu họ Phùng?

Trực giác của người này không khỏi quá kinh khủng rồi.

Giống như bây giờ, mặc dù cô đang nhìn mặt của cậu ta, nhưng cô lại không thể nào tin tưởng được, rằng cậu ta chỉ có 18 tuổi.

Cùng lúc đó, Giang Chu vẫn đang dòm vào.

Hắn cũng không biết, nơi cách mình 20 cm kia, lại là một người phụ nữ có vẻ mặt ngưng trọng.

Lúc này, hắn cúp điện thoại của Hàn Nhu, giở danh bạ ra để gọi cho Phùng Tư Nhược.

Chắc cô bé nhà mình vẫn còn đang sợ hãi, phải gọi điện thoại báo bình an cho nàng an tâm một chút.

“Alo, Tư Nhược?”

“Mình chuẩn bị về rồi, không cần sợ.”

“Không có gì, bọn họ chỉ mời mình ăn một bữa cơm mà thôi.”

“Buổi tối muốn mình đi ăn cơm với bạn à? Chắc là không được rồi, nhưng ngày mai mình có thể ở cùng bạn cả ngày luôn.”

“Ừm, tối nay mình còn phải đi gặp mặt người đầu tư, bạn đi ăn với Đinh Duyệt đi.”

“Đúng thế, mình kiếm được đầu tư rồi, vui vẻ không?”

Nghe thấy tiếng ‘yeah’ ở bên kia, Giang Chu lập tức nở nụ cười.

Hắn nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, nhưng không ngờ gương mặt này cũng bị Phùng Y Vân ở bên trong nhìn không sót chút nào.

Giang Chu cúp điện thoại của Phùng Tư Nhược xong, bỗng nhiên vươn ngón tay ra lau vết bẩn trên cửa sổ xe, sau đó liền quay người, lảo đảo bước đi, biến mất ở góc đường.

Lúc này, Phùng Y Vân yên lặng một lúc lâu.

Sau đó, cô mới nhớ ra câu “Ngày mai ở cùng bạn cả ngày” của Giang Chu, vì vậy liền lấy điện thoại di động ra để gọi cho Phùng Tư Nhược.

“Alo, Tư Nhược, cháu đang làm gì thế?”

“Ồ, đang ngủ ạ!”

“Là như vậy, ngày mai cô cô sẽ rời khỏi Thượng Kinh, cháu có nhớ cô không?”

“Nếu cháu nhớ cô thì ngày mai xin nghỉ, rời ra ngoài chơi với cô đi.”

“Ồ, ngày mai có chuyện vô cùng vô cùng vô cùng quan trọng à? Vậy...thì thôi vậy!”

“Ừm, lần sau cô cô sẽ đến thăm cháu, tạm biệt.”

Phùng Y Vân cúp điện thoại, biểu cảm bỗng nhiên trở nên hơi cổ quái.

Ngày mai có chuyện vô cùng vô cùng vô cùng quan trọng?

Quan trọng đến mức còn không thèm gặp cô của mình luôn?

Thì ra không phải là bị ép buộc ở chung với nhau.

Con bé này đang yêu sao?

Thật sự là không thể tin nổi mà.

Chương 233: Không muốn tiết kiệm thêm một phần của hồi môn!

Tám giờ tối, trong một quán nhỏ ở chợ ăn đêm.

Bên dưới chảo sắt là ngọn lửa nóng bỏng, vỏ đậu và vỏ chai bia vung vãi khắp cái lán ướt nhẹp này.

Lúc này, Doãn Thư Nhã đi vào sau Giang Chu, nàng còn mang theo vẻ ghét bỏ, như là rất không hài lòng với an bài của Giang Chu vậy.

“Giang Chu, tốt xấu gì tôi cũng đầu tư cho cậu 10 triệu đúng không?”

“10 triệu đó, thế mà cậu lại dẫn tôi đi ăn ở quán ven đường?”

Dù sao nàng cũng là người giải quyết khó khăn cho Giang Chu trong cơn nguy cấp, về tình về lý Giang Chu đều phải mời nàng ăn một bữa cơm.

Có điều, hiển nhiên là Giang Chu không quan tâm đến cơn giận của Doãn Thu Nhã.

“Doãn đại tiểu thư, thỉnh thoảng thể nghiệm cuộc sống của bình dân bách tính cũng rất rồi mà?”

“Cũng không phải tôi chưa từng đến mấy nơi như thế này.”

Giang Chu đưa ghê qua, kinh ngạc hỏi một câu: “Cô đã từng đến nơi như này ăn cơm?”

Doãn Thu Nhã gật đầu: “Khi còn đi học thì tôi muốn hòa nhập với bạn bè và tập thể, nên đã đi theo bọn họ đến đây không ít lần.”

“Vậy sao đó thì sao?”

“Phát hiện ra không thể hòa nhập được, liền không tiếp tục trải nghiệm nữa.”

Giang Chu tỏ vẻ tò mò: “Vì sao lại không hòa nhập được?”

Doãn Thu Nhã thở dài: “Cô cô ấy chỉ nói chuyện muốn cái gì, muốn mua cái gì... nhưng mà tôi lại không có cái loại cảm giác đó.”

“Móa, phú bà ghê tởm! Thế mà lại bị cô trang bức!”

“Tôi nói thật, từ nhỏ đến giờ, tôi muốn thứ gì thì chỉ cần mở miệng là được rồi.”

Kẻ có tiền mà bắt đầu trang bức thì thật là khó đỡ.

Giang Chu thở dài, hắn cũng thấy hơi hâm mộ.

Nhớ hồi hắn còn nhỏ, muốn mua một quả bóng cũng phải tiết kiệm, để dành tiền, chứ nào được trải nghiệm loại cảm giác giấc mơ thành hiện thực này.

Nhưng có nhiều tiền cũng không phải cái gì cũng tốt.

Giống như Phùng Tư Nhược, hoặc là Doãn Thư Nhã bây giờ.

Một người bị bảo vệ quá đà, trở thành một cô gái có chứng sợ hãi đám đông và xã hội, một người thì trở thành một tiểu thư cả ngày chỉ ru rú trong nhà.

“Đúng rồi, kịch bản cậu đáp ứng đưa cho tôi đâu?”

Giang Chu gọi đồ ăn xong, quay sang nói: “Cô cứ quay xong phần một đi rồi nói tiếp.”

Doãn Thư Nhã bĩu môi: “Tôi đã tuyển diễn viên xong rồi, chiều này đã vào tổ rồi.”

“Nhanh thế à? Không cần đặt lịch hẹn với các ngôi sao à? Cô cũng đừng tìm mấy diễn viên vớ vẩn nào đó để qua loa nhé?”

“Chuyện này không cần cậu quan tâm, những diễn viên đó đều là diễn viên có tiếng tăm cả, dù sao tôi cũng có chút mặt mũi ở Thượng Kinh này.”

Đối với lời này, Giang Chu hoàn toàn tin tưởng không nghi ngờ chút nào.

Ai dám không nể mặt một phụ nữ 29 tuổi rồi còn không xuất giá, còn thích thứ gì liền mua thứ đó?

Coi như là một tuyệt thế thiên tài trọng sinh trở về như hấn cũng phải nhúc nhích đầu, không có biện pháp nào với người phụ nữ này sao?

Giang Chu cũng không phải muốn xen vào chuyện của người khác, chẳng qua là bây giờ hấn cũng có một nửa cổ phần trong công ty Tinh Hà này.

Hơn nữa, mấy năm tiếp theo sẽ là thời kỳ bạo phát của sản nghiệp điện ảnh, tuy Giang Chu chỉ ngoài ý muốn nên mới đặt chân vào cái ngành này, nhưng hấn đã xem qua vô số phim điện ảnh, chẳng phải kiếm tiền sẽ dễ như trở bàn tay sao?

Nói không chừng, sau này hấn không lẫn lộn nổi trong ngành internet, thì đây sẽ là một đường lui, có điều loại đường lui không tốn tiền này thật sự là quá thơm.

Hình như dưới cờ Doãn Thư Nhã còn có không ít công ty, hôm nào có cơ hội phải lừa gạt một phen.

“Cậu nghĩ gì thế?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Đang suy nghĩ kế hoạch kinh doanh trong tương lai.”

Doãn Thư Nhã nhìn Giang Chu: “À đúng rồi, cậu định nhận 10 triệu đầu tư như thế nào?”

“Chờ tôi thành lập một công ty, rồi sẽ lấy danh nghĩa công ty để nhận.”

“Cậu còn muốn đăng ký công ty?”

Giang Chu gật đầu, xem như thừa nhận.

Trang web của hắn chỉ là một hạng mục khởi nghiệp trong trường học.

Nhưng nếu không có một công ty chính, thì tiếp nhận đầu tư sẽ rất rắc rối.

Hơn nữa, Giang Chu không hy vọng tương lai mình sẽ dùng thân phận học sinh để đối mặt với những người đầu tư kia, như vậy sẽ có vẻ kém hơn người một bậc.

Muôn làm ăn lớn, vậy tất cả phải chính quy chính đáng.

“Được rồi, đừng nói mấy chuyện này nữa, ăn trước đi.”

Giang Chu gấp một miếng vỏ sò vào trong đĩa của Doãn Thư Nhã.

“Con gái nên ăn nhiều cái này, sẽ tốt cho răng.”

Doãn Thư Nhã lạnh lùng nhìn Giang Chu một cái: “Trong lòng cậu, tôi là một người rất ngu sao?”

“Sao có thể chứ, chỉ là không thông minh cho lắm thôi.”

“Đây không phải là như nhau sao??”

Giang Chu cười mỉa hai cái: “Cô có tiền mà, có tiền rồi thì cần IQ làm gì?”

Doãn Thư Nhã nghe xong liền cảm thấy hơi buồn bực: “Bây giờ, tôi chẳng những tổn thất một nửa công ty, mà còn tổn thất

10 triệu nữa.”

“Chỉ cần tiền của cô nhiều đến mức không bao giờ bị lừa hết, vậy thì cô sẽ luôn luôn là người chiến thắng rồi.”

“Tôi mặc kệ, tôi muốn chiếm cổ quyền có giá trị 10 triệu trong công ty của cậu.”

Đầu tháng bạo chương nha.

Chương 234: Không muốn tiết kiệm thêm một phần của hồi môn! (2)

Giang Chu ho khan một tiếng: “Mới nói mình ngu, giờ lại đòi cổ quyền của tôi? Nghĩ hay quá nhỉ!”

Doãn Thư Nhã khiếp sợ với sự không biết xấu hổ của Giang Chu: “Tôi là phía đầu tư, cậu không cho tôi cổ quyền sao?”

“Không được, tôi chỉ có thể chia phần trăm cho cô, cùng lắm thì sau này tôi sẽ trả lại cô tiền vốn.”

“Tôi không đồng ý, cậu làm thế này là lừa gạt, tôi không đầu tư nữa.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Hay là...coi như tôi mượn cô 10 triệu này nhé?”

Doãn Thư Nhã tròn tròn mắt: “Tôi và cậu không thân cũng chẳng quen, ai dám cho cậu vay 10 triệu chứ?!”

“Hay là chúng ta đi khách sạn, rồi làm thân quen với nhau trước nhé?”

“Khốn khiếp, tiền cậu cũng muốn, người cậu cũng muốn?!!”

Khóe miệng Giang Chu cong lên, giờ tay uống cạn ly bia.

Doãn Thư Nhã thì cắn chiếc đũa nhìn Giang Chu, thần sắc lộ ra vẻ tò mò.

“Khi tôi đi học, chưa từng gặp được loại người như cậu.”

“Loại người như tôi? Có ý gì?”

“Chính là đem mình một thành chó, liều mạng kiếm tiền, có phải nhà cậu rất thiếu tiền không?”

Giang Chu bỗng nhiên giơ tay lên: “Dừng lại, ngàn vạn lần không nên sản sinh lòng tò mò với tôi.”

Doãn Thư Nhã khẽ nhú mày: “Vì sao? Tôi đầu tư 10 triệu, hỏi vài câu cũng không được sao?”

“Tò mò chính là bước đầu tiên của việc rơi vào tay giặc, tôi tình nguyện cô coi tôi là một anh chàng đẹp trai bình thường thôi.”

“Tôi thấy anh chính là một tên đàn độn thì có.”

Giang Chu cũng không phản bác, bắt đầu chuyên tâm ăn uống.

Hắn cũng không dám có quan hệ gì với Doãn Thư Nhã.

Dù sao chỉ tiết kiệm của hồi môn cho Phùng Tư Nhược cũng đã khiến hắn mệt đến học máu rồi.

Giang Chu cũng không muốn trêu chọc một phú bà cùng đẳng cấp khác.

Cho nên phải chặt đứt tất cả những căn nguyên của vấn đề này.

Hai người vừa trò chuyện vừa ăn uống đến khi hết sạch.

Mắt thấy bóng đêm đã dày đặc, Giang Chu liền lái xe đưa Doãn Thư Nhã trở về khu biệt thự Hồng Diệp.

Đến cửa biệt thự, Doãn Thư Nhã xuống xe, lấy vài tờ giấy từ trong ví ra.

“Đây là bảng ký tên của đại hội hôm nay, cậu trở về tham khảo một chút.”

Giang Chu có chút vô cùng kinh ngạc: “Tại sao cô lại có thứ này?”

Doãn Thư Nhã cười nhạt: “Nhắc đến cũng rất trùng hợp, phe tổ chức chính là công ty của cha tôi.”

“Vậy sao cô lại muốn đưa tôi thứ này?”

“Chúng ta là châu chấu trên một giường, a... Trên một thuyền, nên vẫn cần biết ai đàn đối phó cậu.”

“Cảm ơn!”

“Không có gì!”

Doãn Thư Nhã đi vào biệt thự, liền thở phào một hơi.

Lần đầu tiên gặp được một người nói chuyện hợp với mình, cho nên tâm trạng của nàng cũng không tệ.

Trước kia, những chàng trai từng kết thân với nàng thường cảm thấy nàng có thân phận rất cao quý, cho nên toàn nói mấy chuyện cao cấp như đấu kiếm, chơi golf, cưới ngựa...

Thật ra thì nàng chẳng có hứng thú nào với mấy chuyện này cả.

Có can đảm nói chuyện 18+ không?

Bà đây đã 29 tuổi rồi, vẫn không thể nghe chuyện 18+ sao?

Hay là tưởng bà đây là một thiếu nữ thuần khiết mới 16 tuổi?

Cho nên, nói chuyện với loại nửa người nửa ngợm như Giang Chu lại để cho nàng rất thoải mái.

Cùng lúc đó, Giang Chu đã trở về đại học Thượng Kinh.

Hắn ngồi trong phòng làm việc, in từng cái ký tên một ra.

Sau đó lại bắt đầu quan sát tỉ mỉ từng cái một.

Thời đại này, pixel của điện thoại di động thật sự là không thể diễn tả được.

Hơn nữa, những chữ ký này còn giống như rồng bay phượng múa, muốn nhận dạng là rất khó.

“Có một người họ Trịnh, nhưng là người làm linh kiện điện tử.”

“Không có họ Phương, trái lại thì có họ Viên, là người nhà với quý bà Viên Hữu Cầm, nên không thể chơi xỏ mình được.”

Giang Chu quan sát nửa ngày, ánh mắt dừng lại ở chữ ký thứ hai từ dưới lên.

Nơi này chỉ ký một chữ, Phùng.

Phùng Tứ Hải?

Không phải, tên của Phùng Tứ Hải đã xuất hiện ở trên rồi.

Vậy họ Phùng này là ai đây?

Giang Chu thả đồng giấy ký tin xuống, nhin không được mà bắt đầu suy nghĩ.

Nếu như thật sự là người của Phùng gia đã để mắt đến hấn, vậy thì nhất định là vì Phùng Tư Nhược rồi.

Dù sao một gia tộc lớn như vậy, cũng sẽ không vô duyên vô cớ quan tâm đến một hạng mục khởi nghiệp của một sinh viên.

Cho nên, lý do duy nhất chính là, có người phát hiện ra mình đang theo đuổi Phùng Tư Nhược.

Hơn nữa, hoạt động kinh doanh cốt lõi của Phùng gia nằm ở thành phố Bắc Hải.

Bên phía Thượng Kinh chỉ có một cái công ty con của Phùng Tứ Hải mà thôi.

Nếu ngoại trừ khả năng này lại, thì lời giải thích duy nhất chính là trùng hợp.

Giang Chu yên lặng nửa tiếng, viết xuống giấy hai chữ: Cô cô.

Lần trước, khi Giang Chu đưa Phùng Tư Nhược đi khu vui chơi, sáng hôm đó cô của Phùng Tư Nhược đã từng đến một lần.

Người này là người của Phùng gia, là đại tiểu thư đời trước của Phùng gia, hơn nữa, còn từng đến Thượng Kinh, hiểu được tình hình gần đây của Phùng Tư Nhược.

Người này có khả năng là người phía sau màn nhất.

“Là ai cũng được, nhưng mình thật sự không hy vọng là cô của Phùng Tư Nhược.”

Giang Chu dựa vào ghế, tâm trạng có chút uể oải.

Kiếp trước, Phùng Tư Nhược vì muốn gả cho mình, nên đã vứt bỏ mối quan hệ với Phùng gia.

Cho nên không có một người Phùng gia này xuất hiện trong hôn lễ cả.

Nhưng đến giai đoạn cuối cùng của biểu lễ, hấn nhận được một khoản tiền lì xì, mà người đưa phong lì xì đó chính là cô của Phùng Tư Nhược.

Chỉ là cô của Phùng Tư Nhược chỉ cho tài xế đến chứ bản thân lại không xuất hiện.

Nhưng có thể nói, cô của Phùng Tư Nhược là người duy nhất đã chúc phúc cho hai người bọn họ.

Nếu như lịch sử bị thay đổi, cô cô của Phùng Tư Nhược lại trở thành người phản đối đầu tiên, vậy hẳn nhất định sẽ cảm thấy khó chịu.

Giang Chu thở dài, quay người rời khỏi phòng làm việc.

Chương 235: Bồi dưỡng cô em vợ làm gián điệp!

Giang Chu về đến ký túc xá, ba con hàng kia lập tức xông đến.

“Giang Chu, nghe nói ông chơi gái không trả tiền nên bị bắt à!”

“Không phải tạm giam 15 ngày sao? Sao lại được thả nhanh thế?”

Cái này gọi là, chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu cả làng đều biết.

Hơn nữa, lời đồn càng đi xa lại càng kinh dị.

Mình rõ ràng bị cục an toàn thực phẩm gọi đi hỗ trợ điều tra thôi, sao lại trở thành chơi gái không trả tiền rồi?

“Mau cắt đi, đừng ở chỗ này lải nhải!”

Giang Chu thay dép: “Ông đây bị người gọi đi uống rượu, còn gặm một đồng cỏ vịt.”

Từ Hạo Đông cười nhạt: “Đừng che giấu, mọi người đều là đàn ông mà.”

“Ông đã tiểu ra máu rồi, còn bao nhiêu ngày làm đàn ông?!”

“Cút!!”

Giang Chu mặc kệ mấy bên này, cởi quần áo rồi nhảy lên giường nằm.

Lúc này, hắn lặng im một lát, sau đó liền nhập một dãy số QQ.

Ảnh chân dung của QQ này là một thiếu nữ khá trẻ trâu.

Ngoài ra còn có một hàng chữ, viết “Đừng chọc bà đây, các người không thể trâu vào đâu”.

Móa, đúng thật là trẻ trâu mà.

Giang Chu gửi một yêu cầu kết bạn, rồi yên lặng chờ đợi.

Chủ nhân QQ này không phải ai khác, mà chính là Phùng Y Nhất, em gái của Phùng Tư Nhược.

Tất nhiên Giang Chu sẽ không nhớ dãy số QQ của nàng.

Mà hắn tìm kiếm từ trên tường QQ của Phùng Tư Nhược.

Nếu người Phùng gia đã để mắt đến hắn, hắn cảm thấy mình cũng không thể ngồi chờ chết, cho nên hắn quyết định.

Bồi dưỡng cô em vợ trở thành gián điệp, hòng kiếm được một ít tình báo nội bộ.

Rất nhanh, đối phương đã đồng ý lời mời kết bạn.

“Ai thế?”

“Anh, anh rể của em đây!”

Phùng Y Nhất gửi một icon tức giận: “Là bạn học của chị tôi đúng không? Muốn theo đuổi chị ấy đúng không? Rồi tìm trên tường QQ của chị ấy dãy số QQ của em gái chị ấy đúng không? Anh cảm thấy như vậy rất thú vị sao?”

Giang Chu hơi sững sờ: “Sao em đoán chuẩn như vậy, chẳng lẽ trước kia cũng có người làm như thế rồi à?”

“Không có nhiều, nhưng cũng không ít.”

“Là sao?”

“Không có bao nhiêu người được nhìn thấy mặt chị gái tôi, nhưng người từng nhìn thấy thì nhất định sẽ kết bạn QQ với tôi, nhờ tôi hỗ trợ.”

“Vậy em rất có kinh nghiệm nhỉ? Có thể hỗ trợ anh một chút không?”

Phùng Y Nhất trả lời thẳng thắn: “Chị tôi đã có bạn trai rồi, không cần nói nữa, xóa đây.”

Giang Chu nhất thời ngồi bật dậy: “Cái gì? Là ai, tên đó là ai??”

“Là một người học cùng lớp với chị ấy, cho nên anh hãy bỏ cuộc đi.”

“Ồ, anh biết rồi, là Giang Chu đúng không?”

Phùng Y Nhất nhất thời gửi một icon sợ hãi: “Làm sao anh biết? Bọn anh quen nhau?”

Giang Chu bỗng nhiên thấy hơi thú vị: “Giang Chu đã bị anh đánh bại, còn nói là muốn nhường chị em cho anh.”

“Anh đánh rắm, tất cả người trong trường đều sợ Giang Chu, anh là cái thá gì?”

“Giang Chu anh minh thần vũ, phong lưu phóng khoáng, anh tuần tiêu sái như vậy sao? Là ai nói cho em biết?”

“Đương nhiên là chị gái tôi.”

“Không thể nào, mọi người đều biết là Giang Chu ép buộc chị gái em mà.”

Phùng Y Nhất gửi icon cười nhạt: “Chị gái tôi ngủ mơ còn nhắc tên Giang Chu, anh cảm thấy đó gọi là ép buộc à?”

Giang Chu tròn tròn mắt: “Anh không tin, em nhất định đang chém gió, bằng không thì em phải biết chị em đã nói những gì.”

“Chị gái của tôi luôn nói mơ trong mơ là: Giang Chu, chúng ta cùng bỏ trốn có được không?”

... Giang Chu cười rồi.

Bỏ trốn cũng xuất hiện luôn rồi này.

Không cần hỏi, nhất định là Đinh Duyệt thích xem tiểu thuyết ngôn tình dạy cho nàng biết cái từ này rồi.

Thời cổ đại, tiểu thư quý tộc yêu thư sinh nghèo đều cmn làm trò này mà.

Xem ra, Phùng Tư Nhược cũng rất thích mình.

Giờ phút nào nàng cũng lo lắng gia tộc sẽ phản đối.

Tình tình, đối phương đã hủy kết bạn.

Đúng lúc này, Giang Chu nghe thấy lời nhắc nhở này thì sợ hết hồn.

Con bà nó, thế mà đã bị xóa rồi?

Giang Chu bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là kết bạn lại một lần.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì? Tôi đã nói chị gái tôi có bạn trai rồi mà.”

“Tiểu Nhị, anh là anh rể của em thật.”

Phùng Y Nhất gửi một icon kinh ngạc: ‘Chỉ có Giang Chu mới biết một thêm một là hai, anh là Giang Chu thật sao??’

Ngón tay Giang Chu nhảy múa trên màn hình: “Đúng thế, anh chính là anh rể anh mình thân vớ của em đây.”

“Vậy sao bây giờ anh mới kết bạn với em??”

“Con người anh rất dễ ngượng ngùng, không dám kết bạn.”

“Chị gái em nói, lần đầu tiên gặp mặt thì anh đã gọi chị ấy là vợ rồi.”

“...”

Phùng Y Nhất gửi một icon cười to: “Không biết xấu hổ.”

Trần Giang Chu đầy gân xanh: “Nói nhảm ít thôi, em đang làm gì thế?”

“Học bài, sang năm sẽ thi vào trường của các anh.”

“Vậy thì tốt, đến khi đó anh rể sẽ bảo kê cho em, em muốn bỏ trong trường cũng được.”

“Bỏ là Vương Bát (con rùa)! Anh phải nói là em có thể đi ngang trong trường.”

“Tùy em, em muốn đi nghiêng cũng không thành vấn đề.”

“Anh rể, vậy anh đột nhiên kết bạn với em làm gì?”

“Anh hỏi em, dạo gần đây cô em có trở về thành phố Bắc Hải không?”

Chương 236: Bồi dưỡng cô em vợ làm gián điệp! (2)

Phùng Y Nhất gửi một icon nghi ngờ: “Không có, cô cô vẫn luôn ở Thượng Kinh mà?”

Giang Chu suy tư một lúc: “Vậy nếu như có người muốn chia rẽ anh và chị em, em có giúp bọn anh không?”

“Anh nói cô cô à? Cô ấy muốn chia rẽ hai người???”

“Không phải, anh chỉ ví dụ thôi.”

“Em không dám, cô cô rất lợi hại, đến cha cũng phải nghe lời cô.”

“Thôi bỏ đi, uống công thương em, cút đi!”

Phùng Y Nhất gửi mấy icon quả boom: “Hôm nay anh mới kết bạn với em, vậy thương em lúc nào hả???”

Giang Chu nhất thời nhớ ra là mình đã trọng sinh: “Sau này sẽ thương, bây giờ anh hỏi em, em có muốn chị em đau lòng hay không?”

“Đương nhiên là không!”

“Chị em sẽ rất đau lòng khi rời khỏi anh, nên ...em hiểu chưa?”

“Vây...vây anh phải nói trước, anh muốn em hỗ trợ cái gì?”

“Dạo gần đây, nhà em có ai đến Thượng Kinh không, nói hết cho anh biết.”

“Chỉ có một mình cô cô thôi, ban đầu cô cô nói là ngày mai sẽ về, nhưng hôm nay lại gọi điện thoại về nói là sẽ ở thêm vài hôm.”

“Vì sao?”

“Em không biết, đây là cha nói cho em biết.”

Giang Chu nhìn mấy dòng chữ này thì nhất thời chìm vào lo lắng.

Chẳng lẽ cô cô của Phùng Tư Nhược đã chơi xỏ mình thật sao?

Cô ấy muốn ở thêm vài ngày, là vì lần này không thành công, nên muốn thêm vài lần nữa?

Wow, cô cô này thật là quá đáng nha!

Nếu như kiếp trước vị này không đưa lì xì khi mình kết hôn, thì mình có thể yên tâm thoải mái mà chơi lại rồi.

“Anh rể, sao anh không nói gì nữa?”

“Không có gì, anh đang suy nghĩ một vấn đề rất quan trọng thôi.”

Phùng Y Nhất suy nghĩ một chút: “Có phải cô cô đi gặp anh rồi không?”

Ngón tay Giang Chu lại tung bay: “Chuyện này anh cũng chưa xác định, nhưng em có ảnh của cô em không?”

“Không có, làm sao vậy?”

“Nếu biết thì anh còn có thể tránh một chút, bằng không thì hoàn toàn rơi vào bị động rồi.”

“Em không hiểu nổi, nhưng mà anh rể, em phải làm bài tập rồi.”

“Vậy em đi đi, lần sau anh bảo Tư Nhược mang quà về cho em.”

“Ok!”

Sau khi đành chỉ nói chuyện, Giang Chu liền tắt điện thoại đi động, chui vào trong chăn.

Hắn không muốn trở thành kẻ địch của người duy nhất chúc phúc cho mình trong nhà họ Phùng.

Nhưng nếu vị thật sự ra tay lần nữa, vậy hắn phải suy tính biện pháp ứng phó mới được.

Dù sao hắn cũng đã sống lại một lần, tình cũ cũng không thể sử dụng nhiều lần được.

Dù hắn có là tượng đất, thì cũng có vài phần tức giận.

Ngoài ra, cô em vợ gián điệp của mình cũng rất không tệ.

Kiếp trước, con bé bị người nhà ngăn cản, nên không thể đến tham gia hôn lễ của mình, sau đó đã khóc ba ngày ba đêm.

Kiếp này, con bé vẫn đứng về phía mình, thật sự là khó có được.

Chờ đến ngày lễ tết, phải bảo Phùng Tư Nhược mang thêm vài món quà cho con bé này mới được.

Tuy rằng công chúa Phùng gia không thiếu thứ gì cả, nhưng tốt xấu gì cũng là tấm lòng của người anh rể là mình nha.

Giang Chu gật gù, nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Lúc này, trăng sáng sao thưa.

Trong giấc ngủ, thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt, một đêm liền trôi qua.

Sáng sớm hôm sau lại là một ngày mùa thu trong xanh.

Đầu tiên, Giang Chu đi đến cục công thương để đăng ký một công ty.

Tên không quan trọng, vì vậy liền lấy tên là công ty đầu tư Chu Tinh.

Công ty này được thành lập chủ yếu là để thu nạp vốn đầu tư từ khắp nơi.

Tương lai sẽ cho trang web nhập vào trong công ty, lại thành lập công ty con để xâm chiếm các ngành nghề khác.

Có công ty này, sau này Giang Chu sẽ không cần dùng thân phận học sinh để ra ngoài bàn chuyện làm ăn nữa, bây giờ hẳn đã là Giang tổng, Giảng tổng của công ty đầu tư Chu Tinh!

Wow, tuy còn là một công ty ma, nhưng lại sáng khoái một cách đáng ngạc nhiên.

Sau khi giải quyết xong chuyện ở đó, Giang Chu trở về trường học.

Ngay sau đó, hắn bị Nghiêm Vi Dân dẫn đến phòng làm việc của hiệu trưởng.

Hiệu trưởng và phó hiệu trưởng đều đã ở đây.

“Ngày hôm qua, có tin em đã nhận được 10 triệu đầu tư trong đại hội đầu tư, có đúng không?!”

“Chuyện quan trọng như vậy, sao em lại không nói cho bọn tôi biết trước?”

Ba người họ như ba tôn đại phật, dùng ánh mắt sáng lấp lánh để nhìn Giang Chu, những mắt mắt đó tràn đầy yêu thương và nhiệt liệt chứ không còn vẻ nghiêm túc như mọi khi.

“Ba vị lãnh đạo, em không chủ động nói là bởi vì em không dám mở miệng.”

“Cái gì? Vì sao lại không dám mở miệng?”

“Bởi vì chỉ nhận được 10 triệu đầu tư nên em cảm thấy rất thất bại, thật sự là cô phụ sự kỳ vọng của các vị lãnh đạo mà.”

Khóe miệng hiệu trưởng giật giật vài cái: “Chúng ta dự đoán, cao nhất cũng chỉ có 5 triệu thôi.”

Giang Chu thở dài: “Nhưng mà mục tiêu của em là 20 triệu, ai ngờ lại có chuyện ngoài ý muốn!”

Khụ khụ, Nghiêm Vi Dân thấy đỏ mặt thay Giang Chu: “Đừng trang bức nữa, 10 triệu đã hoàn toàn vượt ra khỏi dự đoán của bọn tôi rồi, còn có ngoài ý muốn gì?”

“Ngày hôm qua em không đến đại hội đầu tư được, nếu như cộng thêm vẻ đẹp trai của em, thì có lẽ sẽ được 30 triệu rồi.”

Chương 237: Bồi dưỡng cô em vợ làm gián điệp! (3)

Ba vị lãnh đạo nghe thấy câu này đều đứng lên.

Lệ nóng tràn bờ mi mà!

Không đi còn kiếm được 10 triệu?? Vậy nếu đi thì sẽ thế nào??

Trong lĩnh vực khởi nghiệp này, sinh viên của đại học Thượng Kinh vẫn luôn giống như một đám gà mờ.

Không ngờ năm nay, bọn họ cũng có thể vượt mặt các trường học khác.

Giang Chu, Giang Chu.

Không ngờ tên nhóc này lại là một kỳ tài kinh doanh.

Điều quan trọng nhất là, Giang Chu vẫn chỉ mới là sinh viên năm nhất thôi!

Bốn năm tương lai, ai biết tên nhóc này sẽ trưởng thành đến mức nào!

“Giang Chu, mau về làm việc đi, cố gắng phát triển, tương lai em sẽ được ghi danh trong bảng học sinh kiệt xuất của trường học.”

“Cảm ơn lãnh đạo cổ vũ, em sẽ không ngừng cố gắng! Ngày hôm nay em lấy đại học Thượng Kinh làm vinh, ngày mai đại học Thượng Kinh sẽ kiêu ngạo vì em.”

Hiệu trưởng nghe thấy câu này liên tê đại cả da đầu.

Đây là danh ngôn thiên cổ gì, thế mà lại làm cho ông run lên.

Ngày hôm nay em lấy đại học Thượng Kinh làm vinh, ngày mai đại học Thượng Kinh sẽ kiêu ngạo vì em!

Quá tuyệt vời, nhất định phải ghi vào sổ tay của sinh viên mới.

Tên nhóc Giang Chu này, thật sự là cho ông nhiều niềm vui bất ngờ mà!

Nghĩ như vậy, chuyện bị gài bẫy lần trước cũng không còn nhức nhối nữa.

“Đi thôi đi thôi, cần cái gì thì cứ nói với nhà trường.”

“Cảm ơn hiệu trưởng, cảm ơn phó hiệu trưởng, cảm ơn chủ nhiệm!”

Giang Chu luôn miệng nói cảm ơn, sau đó liền rời khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng.

Haiz, thỉnh thoảng trang bức cũng thật sự là sáng khoái.

Nhưng trang bức thì trang bức, nhiệm vụ tiếp theo lại có thể càng khó khăn hơn.

Mở rộng toàn thành phố, chuyện này không thể dùng mấy mảnh khố nhỏ như phát tờ rơi được.

Đầu tiên phải chuẩn bị đầy đủ, sau đó liền mua quảng cáo trên ti vi, dù sao cũng có 10 triệu đầu tư, không dùng thì phí.

Vì vậy, Giang Chu lập tức thông báo tuyển dụng trong phạm vi khu đại học, hấn dùng lương cao để mở rộng nhân viên trên địa bàn.

Mỗi người sẽ có một mã số là sáu chữ số, khi một ID mới được giới thiệu qua mã số đó đặt hàng, thì chủ nhân của mã số đó sẽ nhận được trích phần trăm 20 đồng, làm nhiều được nhiều, không có giới hạn.

Kết quả là, một chương trình khuyến mại và mở rộng oanh liệt bắt đầu được triển khai vào đầu mùa đông.

Mùa này là mùa rất có lợi với trang web.

Bởi vì khí trời càng ngày càng lạnh, ai cũng không muốn ra khỏi nhà, ai mà không muốn nằm trong chăn rồi gọi thức ăn ngoài về ăn chứ?

Vì vậy, chớp mắt một cái, thời gian đã đến cuối tháng 12.

Trong khoảng thời gian này, đơn đặt hàng của trang web đã tăng vọt.

Một là vì quảng cáo có hiệu quả, ngoài ra thì...cũng không thể loại trừ có rất nhiều người đều có hai chiếc điện thoại di động.

Loại chuyện này là không có cách hạn chế, thua thiệt thì cũng phải chịu.

Giang Chu cho rằng, chỉ cần để cho trang web đi ra khỏi khu đại học, thì chút tiền này cũng chẳng đáng là gì cả.

“Ông chủ, đã có số lượng mã khuyến mại rồi.”

“Vậy sao? Người có số lượng mã nhiều nhất là bao nhiêu?”

Tô Nam hơi khiếp sợ: “Hơn một ngàn cái? Bình quân một ngày 33 người!”

Giang Chu cảm thấy như nghe nhầm: “Một ngày? Một ngày 33 người á?”

“Đúng thế, ngày nào cũng có ID mới đăng ký nhập mã này rồi đặt đơn hàng.”

“Đạch, chương trình thông kê của chúng ta không có Bug chứ? Ai có thể mở rộng nhiều như thế được?”

Tô Nam suy nghĩ một chút: “Chắc là không có đâu! Bọn tôi đã kiểm tra lại vài chục lần rồi.”

Giang Chu cúi người: “Cô xem những người sử dụng mã số đó đều đăng ký vào giờ nào.”

“Căn bản đều là từ 6 giờ chiều đến 11 giờ đêm.”

Sáu giờ đến mười một giờ??

Nói cách khác, trên thực tế thì người này chỉ dùng có 5 tiếng, một giờ có thể kéo được 6 đơn đặt hàng!

Giang Chu xem đến đây, trái tim không nhịn được mà đập thình thịch.

Có thể kéo được nhiều khách như vậy, lẽ nào người này thiên tài tiêu thụ?

Loại người này thì cần gì phải làm thêm chứ, trực tiếp kéo vào công ty là được rồi.

“Tiểu Nam nhi.”

“Ừm?”

“Cô liên lạc với người này một chút, nói là tôi muốn gặp mặt trực tiếp.”

Tô Nam gật đầu, lập tức gọi điện thoại qua.

Kết quả nàng vừa cầm điện thoại lên, thì từ từ hóa đá.

Số điện thoại... không có?

“Sao thế?”

“Ông chủ, đây... Đây là một số điện thoại giả.”

Giang Chu nghe thấy câu này liền tròn tròn mắt.

Mã số được kết nối với số điện thoại đi động, tiền lương của những người này cũng dựa vào số điện thoại để phát.

Mà người này hoàn thành hơn một nghìn đơn hàng trong một tháng, tính ra cũng phải 20 ngàn đồng.

Thế mà người này lại điền số điện thoại sai á?

Khá lắm, dưới gầm trời này vẫn còn có người làm chuyện tốt mà không lưu tên như này sao?

Mặc dù 20 ngàn cũng không nhiều, nhưng đây là năm 09 đó.

Rốt cuộc người này muốn làm gì?

Chẳng là đây là một player cấp cao, muốn dùng chiêu Khương Thái Công câu cá?

“Kiểm tra tài liệu của người này xem, có tin tức thì nói cho tôi biết.”

Tô Nam gật đầu: “Được, tôi sẽ hỏi những người đăng ký từ mã số của người này xem có biết gì không.”

Giang Chu gật đầu, quay người đi ra khỏi phòng làm việc.

Sắp đến lễ giáng sinh rồi.

Kiểm được nhiều tiền như vậy, cũng nên mua cho mấy cô gái nhỏ của mình vài món quà.

Giang Chu tính toán một chút, sau đó liền lái xe ra khỏi đại học Thượng Kinh.

Chương 238: Tay không có thể vịn rơi đầu chó!

Theo màn đêm xuất hiện, tuyết cũng bắt đầu rơi xuống.

Khiến cho những con phố và tòa nhà, từ từ biến thành một mảnh trắng tinh.

Giang Chu đứng dưới ngọn đèn nê ông sáng rực ở quảng trường Thời Đại, hấn ngửa đầu nhìn tuyết bay thì thấy hơi xúc động.

Kiếp trước của hấn, trái đất đã nóng lên, dù là người phương bắc cũng khó có thể nhìn thấy trận tuyết lớn như vậy chứ đừng nói đến người miền nam, hướng hồ, đây còn là một trận tuyết sớm trong mùa, thật sự là quá hiếm.

Lúc này, bên trên những cây thông Noel to lớn đã được treo đầy những chiếc chuông lục lạc và những ánh đèn muôn màu.

Vô số nam nữ đang đi tới đi lui ở trên đường.

Giang Chu cảm thán một câu, rồi lập tức đi vào trong trung tâm thương mại.

Quà giáng sinh cũng không cần chọn quá cẩn thận, bởi vì theo quan điểm của Giang Chu, những ngày lễ tết phương tây này không bằng những ngày lễ tết cổ truyền.

Cho nên cũng không cần phân chia, cứ mua như nhau là được rồi.

Mỗi người một thỏi son Armani, thêm cho chocolate Dove mềm mại, cộng thêm một món trang sức mới ra thị trường của Chu Đại Phúc là được rồi.

(Chu Đại Phúc là tên tập đoàn nhé)

Tổng cộng 5 phần quà, tất cả đều được gói vào một hộp quà hình chiếc tất.

Sau khi thanh toán xong, Giang Chu rời khỏi trung tâm thương mại.

Hắn đang định đi đến chỗ đậu xe, bỗng nhiên lại bị một âm thanh hấp dẫn.

“Chào ngài, hoạt động kinh doanh đặt hàng trực tuyến của Monngon. Com đã online, không cần bước chân ra khỏi nhà cũng có thể thưởng thức các món ngon của Thượng Kinh.”

“Xin chào tiên sinh, có thể giúp tôi đăng ký trang web này không? Chỉ mấy hai ba phút thôi!”

“Chị gái, chị đã dùng trang web này để đặt đồ ăn online chưa? Rất tiện lợi!”

“Tiên sinh, ngài muốn trải nghiệm đặt đồ ăn online sao?”

Đó là một cô bé mặc một bộ đồ búp bê công kênh.

Nàng không đội mũ trùm đầu, mà để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng vì lạnh.

Tuy rằng nàng còn hít hít nước mũi, nhưng gương mặt xinh đẹp kia vẫn để cho người qua đường phải dừng bước.

Chỉ nửa phút, mà nàng gọi tận năm người, trong đó có 4 người dừng lại.

Dưới sự giới thiệu nhiệt tình của nàng, những người này cũng bắt đầu nhìn tờ quảng cáo ở trong tay nàng.

Mỗi khi có người hoàn thành đăng ký, nàng lại hết sức vui sướng.

Chỉ cần nhìn gương mặt của nàng, liền có thể cảm nhận được một loại vui sướng đập thẳng vào mặt.

Giang Chu nhìn về phía cô bé kia qua những bông tuyết đang rơi xuống.

Hắn chợt cảm thấy cuộc sống này thật cmn quá thần kỳ.

Lần trước đến đây hắn cũng gặp người quen, kết quả lần này đến cũng lại gặp một người quen.

Giang Chu suy nghĩ một chút, liền móc 100 đồng trong ví ra, rồi kéo một người qua đường lại.

“Chào ngài, có thể giúp tôi một việc không?”

Người đàn ông mặc áo len màu đen dừng lại: “Có chuyện gì không?”

“Giang Chu nhét tiền vào tay anh ta: “Tôi muốn nhờ anh một chuyện, anh đi qua chỗ cô bé mặc đồ búp bê đang phát tờ rơi kia, cô ấy sẽ nói cho anh biết một dãy mã số, anh có thể nhớ kỹ mấy số đó cho tôi không.”

“Chỉ thế thôi à?”

“Đúng thế, chỉ cần nhớ kỹ mã số đó rồi nói cho tôi biết là được, đây coi như là phí vất vả.”

Người đàn ông mặc áo len tỏ vẻ vui mừng.

Chuyện đơn giản như vậy mà kiếm được tận 100 đồng cơ à?

Vì vậy, anh ta nhận tiền, rồi bước nhanh đến chỗ cô gái kia.

Một lát sau, anh ta trở lại chỗ Giang Chu, Giang Chu nhìn dãy số trên điện thoại di động của anh ta thì yên lặng một lúc lâu.

“Còn có chuyện gì khác không?”

“Không có, cảm ơn anh.”

“Không có gì, lần sau mà có chuyện tốt này thì cứ tìm tôi nhé.”

Người đàn ông mặc áo len hung phấn và vẫy tay chào, chui vào trong đoàn người.

Lúc này, bông tuyết vẫn đang rơi rất nhiều, bộ quần áo búp bê của cô gái kia đã bị phủ một lớp tuyết trắng.

Chỉ là bộ quần áo vừa dày vừa nặng này đã hạn chế động tác của nàng, khiến cho nàng không thể nào phủi vãi cái được, nhưng nàng vẫn không ngừng tuyên truyền và phát tờ rơi, quảng cáo.

Tiếp tục lại mời chào thêm một nhóm người, lại một nhóm người...

25xx88.

Đây chính là mã số của người đã mở rộng nhiều nhất, chủ nhân của mã số này đã hoàn thành hơn 1000 đơn trong một tháng.

Dựa theo quy tắc, thì mỗi một đơn sẽ có 20 đồng.

Người này sẽ nhận được hơn 20 ngàn tiền làm thêm, nhưng người này lại đăng ký bằng một số điện thoại giả, hơn nữa, trên tài liệu còn viết là giới tính nam, nghề nghiệp là làm nông.

“Oa, đúng là biết nói dối mà!”

Giang Chu hít sâu một hơi, mở miệng gào to một tiếng ở quảng trường: “Sở Ngũ Vi, mau rút qua đây!”

Cô bé mặc đồ búp bê nghe thấy tiếng gào này hơi thì sững sốt một chút.

Nàng chậm rãi quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp đến không thể diễn tả.

“Giang... Giang... Giang Chu, tại sao bạn lại ở chỗ này??!”

“Những lời này phải là mình hỏi mới đúng, bạn đang làm gì ở đây?”

Chương 239: Tay không có thể vịn rơi đầu chó! (2)

Sở Ngũ Vi hơi khấn trương: “Mình... mình chờ bạn học.”

Giang Chu hơi nhú mày: “Ồ? Mặc như này để chờ bạn học?”

“Minh... bọn mình...”

“Hôm nay là lễ giáng sinh chứ không phải Halloween, nên không cần hóa trang.”

“A? Hôm nay không phải Halloween à, mình nhớ nhầm ngày rồi, hồ đồ quá.”

Giang Chu nghiêm túc nhìn Sở Ngữ Vi: “Nói thật đi, bạn đã phát tờ rơi ở đây bao lâu rồi?”

Sở Ngữ Vi lập tức chịu thua: “Vừa mới đến thôi, còn chưa được 10 phút! Thật đấy!”

“Ồ, vậy không phải là ngày sao cũng đến đây à?”

Sở Ngữ Vi lắc đầu như trống: “Đây là lần đầu tiên mình đến, không ngờ lại có nhiều người như vậy.”

Giang Chu cười nhạo một tiếng: “Trương Đại Hải, giới tính nam, 36 tuổi, làm nghề nông, không sai chứ?”

“...”

“Nói!”

Sở Ngữ Vi cắn môi: “Được rồi, là mình điên lung tung thôi!”

Giang Chu phui tuyết ở trên đầu nàng: “Nói thật đi, đến đây bao nhiêu ngày rồi?”

“Không... không sao...”

“Bạn không nói mình cũng có thể tra được, cả tháng nay, cứ 6 giờ tối hàng ngày là sẽ đến, 11 giờ đêm sẽ trở về, đúng không!”

Sở Ngữ Vi cúi đầu, không dám nói chuyện.

Nàng cũng quá đen đui rồi.

Thượng Kinh rộng lớn như vậy, thế mà nàng còn bị tóm tại trận.

Biết thế thì đã không đến rồi!

“Hôm qua mình gửi tin nhắn QQ cho bạn, khi đó là 8 giờ tối, bạn nói là bạn đang ôn tập?”

Sở Ngữ Vi níu tay áo của Giang Chu mà lung lay: “Xin lỗi, sau này mình không dám nói láo nữa...”

Giang Chu bỗng nhiên níu cổ áo búp bê của nàng, kéo nàng vào trước cửa trung tâm thương mại: “Nói cho mình biết, tại sao lại làm vậy?”

“Mình...mình cũng muốn giúp bạn một tay.”

“Cái gì gọi là cũng muốn giúp một tay?”

Viên mắt Sở Ngữ Vi đỏ lên: “Mình xem ti vi rồi, trong đại hội đầu tư... Tô Nam và Hàn Nhu đều có thể giúp bạn một tay, mình chỉ học y học, nên không biết làm mấy chuyện đó.”

“Cho nên bạn cảm thấy, bạn chỉ có thể gào thét ở trên đường để giúp mình?”

“Đúng vậy nha... không phải bạn muốn tuyển thêm người làm thêm để mở rộng sao.”

“Mình có nói muốn bạn đến đây để phát tờ rơi không?”

Sở Ngữ Vi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Nhưng mà ở đây thật sự rất nhiều người nha, một tối mình có thể kéo được hơn 60 người liền.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Nhưng số liệu hậu cần chỉ có hơn 30 đơn hàng thôi.”

“Ồ, chắc là bọn họ chỉ đăng ký, nhưng chưa từng sử dụng.”

“Có lạnh không?”

Sở Ngữ Vi hít nước mũi: “Cũng... Cũng bình thường.”

Giang Chu bóp mặt nàng: “Mặt đỏ như trái táo rồi mà còn bình thường?”

“Thật mà, bộ quần áo này rất ấm áp, mình còn đang toát mồ hôi đây này.”

“Mặt thì sao? Chẳng may lạnh quá làm hỏng gương mặt thì phải làm sao? Bạn không biết toàn thân bạn chỉ có gương mặt là có chút giá trị à!”

Sở Ngữ Vi có chút ủy khuất: “Mấy hôm nay mới lạnh, mấy hôm trước vẫn rất tốt.”

Giang Chu bắt đắc dĩ mà nhìn nàng: “Bạn còn nhớ rõ bạn là ai không? Bạn là hoa khôi của thành nam, bạn là giấc mộng của hàng ngàn thiếu niên toàn trường đấy.”

“Minh không phải...”

“Vậy bạn cho rằng mình là ai?”

Ánh mắt Sở Ngữ Vi ảm đạm đi vài phần: “Minh... mình không phải là ai cả, mình chỉ muốn giúp bạn một tay thôi.”

Giang Chu níu lỗ tai của nàng: “Không phải bạn luôn gào khóc đòi làm bạn gái mình sao?”

“Nhưng mà bạn không quan tâm đến mình...”

“Vậy mình xin lỗi, bạn đã từng thấy bà chủ nào đi phát tờ rơi ở trên đường chưa?”

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên ngẩng đầu lên: “Vậy... vậy mình là bà chủ xếp thứ mấy?”

Giang Chu suýt nữa sặc: “Lộn xộn cái gì, mau đi thay quần áo đi.”

“Thuê mất 50 đồng một ngày đấy.”

“Bạn không lấy tiền lương, mà còn cmn tự bỏ tiền túi ra?”

Sở Ngữ Vi tỏ vẻ cầu xin: “Mình thấy người ta đều ăn mặc như vậy để phát tờ rơi, cho nên tưởng rằng nó có hiệu quả rất tốt.”

Giang Chu nhìn nàng một cái: “Vậy hiệu quả có tốt không?”

“Hoàn toàn vô dụng, hiệu quả còn không bằng mình lộ mặt ý chứ!”

“Mặt của bạn chính là bằng hiệu, bằng không thì tại sao mọi người đều coi bạn là Nữ Thần?”

“Vậy... vậy mình nói một chuyện, nhưng bạn không được tức giận nhé?”

Sắc mặt Giang Chu trầm xuống: “Bạn lại làm trò mèo gì rồi?”

Sở Ngữ Vi đều muốn khóc: “Mình đã thuê bộ quần áo này hai tháng...”

“Bạn ...bạn tốn ba ngàn đồng??!”

“Còn 200 tiền thế chấp nữa...”

Giang Chu nâng trán: “Thôi bỏ đi, không cần tiền nữa, đi thay quần áo đi.”

Sở Ngữ Vi vẫn hơi tiếc: “Còn 200 tiền thế chấp nữa, rất đắt.”

“Dùng hết phí sinh hoạt rồi chứ?”

“Ừm...”

“Vậy tại sao bạn không lĩnh 20 ngàn tiền lương kia?”

Sở Ngữ Vi yên lặng nhìn Giang Chu: “Mình giúp bạn một tay, tại sao phải cầm tiền?”

Giang Chu đá cho nàng một cái vào mông: “Mau vào nhà vệ sinh thay quần áo đi, mình dẫn bạn đi ăn cơm.”

“Ồ, đừng đá mình nữa, ban nãy mình còn bị té một cái...”

“Chạy nhanh lên, mình chỉ cho bạn năm phút đồng hồ!”

Sở Ngữ Vi nghe xong cũng không dám dài dòng, liền dùng cái chân ngắn của búp bê để chạy vào trong trung tâm thương mại.

Chương 240: Tay không có thể vịn rơi đầu chó! (3)

Không lâu sau, nàng liền thay quần áo xong rồi đi ra.

“Ăn cơm tối chưa?”

“Chưa ăn.”

Giang Chu nhìn một vòng chung quanh: “Vậy thì đừng chọn nữa, qua bên kia ăn bò bít tết đi.”

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Mình nghe bạn.”

“Không quên thứ gì chứ?”

“Không có không có.”

Giang Chu dắt tay nàng đi qua nhà hàng ở bên kia đường.

Nhà hàng này khá đông người, toàn bộ phòng đều rất náo nhiệt.

Nó giống như một tiệm đồ nướng hơn là một nhà hàng bò bít tết.

Hai người tùy tiện ngồi xuống một chỗ.

Lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Ngữ Vi đã là một mảnh đỏ ửng.

“Bạn làm sao thế? Sao mặt lại đỏ như vậy?”

“Chúng ta vừa mới dắt tay nhau nha.”

Giang Chu bắt đầu: “Ngày nào bạn cũng suy nghĩ lung tung cái gì thế? Buổi tối không phải học à?”

Sở Ngữ Vi lắc đầu: “Tham gia hội học sinh thì không cần đi học tối, cũng không cần đi học thêm...”

“Cho nên bạn mới vênh vác đi thuê tận hai tháng à?”

“Hai tháng sau là nghỉ đông rồi, nên mình không thể ở lại đây mà.”

Giang Chu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ không phục của nàng: “Nếu như chú Sở mà biết chuyện này, chú ấy sẽ bắn nổ đầu chó của mình mất.”

Sở Ngữ Vi lắc đầu: “Cha mình không thể tùy tiện mang súng về nhà đâu.”

“Thật không?”

“Thật mà, mình còn chưa từng nhìn thấy nữa là.”

“Móa, sao bạn không nói sớm, làm mình sợ muốn chết, lần sau sẽ đi qua nhà bạn qua đêm.”

Sở Ngữ Vi nhin không được mở tròn tròn mắt: “Nhưng dù là tay không, thì cha mình cũng có thể vắn đầu chó của bạn xuống.”

Giang Chu suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy có thể: “Mình vừa nói đùa thôi, mau chọn đồ ăn đi.”

“Ăn cái này đi, món bít tết này được nhà hàng đề cử, còn thêm một phần khoai tây nữa.”

“Được, vậy chọn hai phần giống nhau đi.”

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu ghi món ăn xong: “Đúng rồi, tại sao bạn lại ở chỗ này?”

Giang Chu lấy một gói quà hình chiếc tất ở trong túi mua sắm ra: “Tặng bạn, quà giáng sinh đấy.”

“Bạn mua quà cho mình à?”

“Ừm, dù sao mình cũng không thích mấy ngày này, nên không chọn lựa cẩn thận đâu.”

Sở Ngữ Vi đầy vui mừng: “A, mình cảm thấy lại đi phát tởm rồi một tháng nữa đúng đáng mà.”

Giang Chu vui vẻ: “Nếu nhân viên của mình đều giống như bạn, vậy trang web của mình sẽ nở hoa toàn quốc rồi.”

“Có thể mở quà ra xem không?”

“Xem đi, không thích cũng không đổi được đâu.”

Sở Ngữ Vi mở ra xem, ánh mắt hiện lên hình ngôi sao: “Thích, quá thích luôn.”

Giang Chu mở túi mua sắm ra: “Nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của bạn kia, còn có bốn phần quà không khác gì của bạn nè.”

“Bốn phần? Tô Nam, Hàn Nhu, và ai nữa?”

“Bạn không phải bạn gái mình, lại muốn quản hậu cung của mình rồi?”

“Hừ, không hỏi thì không hỏi.”

“Mau ăn đi, ăn xong mình đưa bạn về.”

Sở Ngữ Vi gạt đầu, cầm dao nĩa lên bắt đầu cắt thịt bò bít tết.

Giang Chu lặng lẽ nhìn nàng một lúc lâu, chỉ cảm thấy cô gái trước mặt này như bị thay đổi linh hồn.

Hai người ăn xong đã là mười một rưỡi đêm.

Mặt đất cũng đã tích một lớp tuyết rất dày.

Giang Chu đưa Sở Ngữ Vi về đại học Thanh Bắc, lại đưa nàng về ký túc xá nữa.

Tuy hấn hơi giận Sở Ngữ Vi vì đã làm như vậy, nhưng nhìn hiệu suất mở rộng của nàng thì hấn lại không khỏi rơi vào trầm tư.

Nếu như người mở rộng nào cũng lợi hại như vậy, thì thị trường toàn thành phố còn không phải là một việc nhỏ?

Biết thế thì đã để cho nàng giúp đỡ hai ngày nữa rồi.

Giang Chu nghĩ đến đây thì bỗng nhiên cảm thấy cổ mát lạnh.

Hấn nhớ đến câu nói lúc nãy của Sở Ngữ Vi.

Dù dùng tay không thì cha mình cũng có thể vặn đầu chó của bạn xuống!

Giang Chu nhin không được mà rụt cổ lại.

Chú Sở, cháu chỉ đùa thôi!

Giang Chu cười hai tiếng, liền đạp chân ga rời đi.

Trở về phòng làm việc, bên trong chỉ còn một mình Tô Nam.

Nàng gọi một suất cơm rang, vừa liếc mắt nhìn tài liệu vừa ăn một miếng cơm, lại liếc mắt nhìn tài liệu lại ăn một miếng cơm...

“Nhìn cô ăn rơi đầy bàn phím rồi kia, đó là tài sản của công ty đấy!”

Tô Nam ngẩng đầu, nhìn thấy Giang Chu đi đến: “Anh là tên ông chủ chó má, thế mà lại đi ra ngoài chơi một mình, tôi tăng ca làm việc mà anh còn có ý kiến?”

Giang Chu liếc nhìn máy tính: “Hiệu quả mở rộng chậm lại rồi đúng không?”

“Ừm, đúng là không nhanh bằng hai ngày trước.”

“Chuyện này rất bình thường, nhiệt tình của người làm thêm cũng sẽ hết sạch rồi.”

“Có điều, chắc là vẫn có thể kiên trì một thời gian.”

“Ừm, cô ngồi ba phút nữa rồi về nghỉ đi, tôi đi tán gái đây.”

Tô Nam nhìn bóng lưng rời đi của Giang Chu với ánh mắt đầy phần hận.

Răng mèo trong miệng cũng đã rục rịch.

Ông chủ thôi, hôm nay là lễ giáng sinh mà, nói một câu giáng sinh vui vẻ rồi đi thì sẽ chết à!

Nàng thở phì phò, định đứng dậy tắt máy tính rồi đi, lại phát hiện có một chiếc tất treo trên ghế.

Tô Nam hơi sững sờ, liền cầm lên, mở ra xem.

Son môi, chocolate, còn có một món trang sức.

Là quà giáng sinh của ông chủ tặng mình?

Ừm, coi như có chút lương tâm!

Tô Nam quyết định không tắt máy nữa, làm thêm nửa tiếng nữa rồi tính.

Chương 241: Món quà 100 ngàn có keo kiệt quá không?

Trong ký túc xá nữ học viện tài chính và kinh tế.

“Tư Nhược, đây chính là quà giáng sinh mà bạn muốn tặng cho Giang Chu???”

Đinh Duyệt rửa mặt xong liền tiến đến bên bàn Phùng Tư Nhược, sau đó ngơ ngác mà nhìn chăm chăm vào năm tấm thẻ ngân hàng.

Từng thấy người tặng socola, từng thấy người tặng quần áo, tặng đồng hồ.

Nhưng đây là lần đầu tiên Đinh Duyệt thấy có người trực tiếp tặng thẻ ngân hàng.

“Có thể...có thể không?” Phùng Tư Nhược khẩn trương nhìn Đinh Duyệt.

Nàng thật sự không biết chọn quà, đây chính là biện pháp tốt nhất mà nàng nghĩ ra.

Đinh Duyệt không biết nói gì hơn, vì vậy liền nhặt thẻ ngân hàng lên xem một chút.

Năm tấm thẻ ngân hàng này, mỗi một tấm đều có nhãn dán rất tỉ mỉ.

“Ăn cơm.”

“Quần áo.”

“Du lịch.”

“Giải trí.”

“Hẹn hò.”

Nói cách khác, mỗi một tấm thẻ này đều có công dụng khác nhau.

Năm từ ngữ này cộng lại, hoàn toàn là cuộc sống hàng ngày của sinh viên.

Đinh Duyệt xem xong thì thầm kêu khá lẩm.

Đây là linh hồn phú bà của Phùng Tư Nhược thức tỉnh rồi?

Thật sự định nuôi tên Giang Chu kia thành khổng tước trong lồng?

Món quà này đúng là thú vị!

“Tư Nhược, mỗi tấm thẻ này có bao nhiêu tiền?”

Phùng Tư Nhược yên lặng một lát, dựng hai ngón tay lên.

“2000?”

“Hai...hai mươi ngàn.”

Đinh Duyệt nhin không được mà tròn tròn mắt: “Bạn bỏ tất cả tiền tiêu vặt của mình vào trong này rồi?”

“Đúng thế.”

“Đó là 100 ngàn đó, bạn xác định là đều cho Giang Chu hết?”

“Hmmm... không được sao?”

Đinh Duyệt bị sắc nước bọt, ho khan một trận: “Nhưng bạn có biết, 100 ngàn tương đương với bao nhiêu tháng lương của người bình thường không? Là thu nhập của cả gia đình trong một năm đó.”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Nhiều thật đấy, cho nên Giang Chu sẽ thích nhỉ?”

“Minh thật sự không biết tặng cái gì...”

“Được thì cũng được, nhưng ai dạy trò này cho bạn vậy? Đây rõ ràng là thủ đoạn của mấy phú bà hơn 30 tuổi mới dùng mà!”

“Hm... Cha mình đều tặng mẹ mình như vậy.”

Đinh Duyệt nghiêng răng nghiêng lợi: “Kẻ có tiền thật quá ghê tởm, chua chết mình rồi.”

Phùng Tư Nhược ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Làm vậy không được sao?”

“Được chứ, vì sao lại không được, mình đã muốn kết hôn với bạn luôn rồi đây này, nhưng bạn xác định muốn bao nuôi Giang Chu?”

“Không đúng không đúng, đây là quà tặng.”

Đinh Duyệt yên lặng một lát: “Bạn đưa hết tiền cho Giang Chu, vậy đến tết nguyên đán bạn lấy tiền đâu mà mua quà?”

Phùng Tư Nhược ngơ ngác nhìn mấy tấm thẻ ngân hàng trong tay mình: “Mình...mình có thể xin cha mình nha.”

“...”

“Sao thế?”

Đinh Duyệt sờ cằm một chút: “Mình hiểu rồi, bạn muốn móc sạch nhà mình để đưa hết cho Giang Chu đúng không? Ý kiến hay, như vậy thì hai người có thể kết hôn rồi, cũng không ai có thể ngăn cản hai người nữa!”

Mặt Phùng Tư Nhược đỏ lên: “Đừng nói lung tung.”

“Tư Nhược, vì sao bạn lại nhìn trúng tên cậu tặc Giang Chu chứ? Hay là bạn thích mình đi, mình chỉ cần một tấm thôi.”

“Không được...”

“Giang Chu chính là cặn bã năm, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, có gì tốt đâu? Bạn thích mình, chúng ta còn có thể ngủ chung!”

Phùng Tur Nhược suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cảm quyền sách mà nàng vừa đọc ở trên bàn lên.

Nàng chỉ chỉ cho Đinh Duyệt xem một chút, trên đó là giấy trắng mực đen, viết thành một đoạn văn: Tôi cũng chỉ có một đời, không thể hùng hồn tặng cho người tôi không thích.

“...”

“Ha ha!”

Khóe miệng Đinh Duyệt co quắp vài cái: “Bạn đừng kiêu ngạo, mình nhất định cũng sẽ kiếm được tình yêu ngọt ngào thôi.”

Phùng Tur Nhược gật đầu: “Cố gắng lên.”

“Nhưng mình không tìm được đối tượng...”

“Từ... Từ Hạo Đông nha.”

Đinh Duyệt trợn tròn mắt lên: “Dù đàn ông trên thế giới này chết sạch, mình cũng tuyệt đối không thêm tên ngu xuẩn đó.”

Phùng Tur Nhược ồ một tiếng, lại tiếp tục nhìn mấy tấm thẻ ngân hàng của mình.

Bây giờ nàng thấy hơi bất an và lo lắng, không biết Giang Chu nhận được món quà này thì sẽ có phản ứng gì đây.

Bởi vì tặng thẻ ngân hàng cũng không khác gì đưa thẳng tiền mặt cả, làm như vậy sẽ khiến cho người ta cảm thấy nàng không có tấm lòng.

Người ta đều đan khăn quàng cổ, đan găng tay gì gì đó.

Tất cả đều là đồ thủ công, mà còn phải đan hơn một tháng trời mới xong.

Nhưng Phùng Tur Nhược lại không biết, cũng không dám đi hỏi người khác.

Nàng chỉ có mỗi một phương thức này mà thôi.

Nhưng so sánh với những món quà rất tình cảm kia, thì nàng thấy món quà 100 ngàn tiền mặt này của mình thật sự là quá nghèo nàn.

Không có ai thích nhận loại quà tiền mặt này đâu nhỉ?

Hơn nữa, còn chỉ có 100 ngàn đồng.

Chắc hẳn mọi người đều thích khăn quàng cổ tự đan gì gì đó hơn...

Phùng Tư Nhược lo lắng ngẩng đầu lên: “Đinh Duyệt, món quà của mình có nghèo nàn, keo kiệt quá không...”

Đinh Duyệt suýt nữa thì ho ra máu: “Phùng Tư Nhược, giá trị quan của bạn bị hỏng rồi, hoàn toàn hỏng rồi...”

Cùng lúc đó, dưới ký túc xá nữ học viện Y.

Trai trai gái gái đều tụ tập ở dưới này, để trao đổi quà tặng, đáp người tuyết này, chơi vui không biết trời đất luôn.

Chương 242: Món quà 100 ngàn có keo kiệt quá không? (2)

Giang Chu gọi điện thoại cho Hàn Nhu, sau đó đưa quà Giáng sinh cho nàng.

“Cảm ơn anh trai.”

“Của anh đâu?”

Hàn Nhu nhắc cái túi giấy lên, lấy một chiếc khăn quàng cổ màu tím mà nàng đã đan xong ra, sau đó liền kiễng chân, quàng vào cổ cho Giang Chu.

“Vào đông rồi, anh nhớ chú ý giữ ấm, phải biết chăm sóc mình.”

Giang Chu cúi đầu nhìn một chút, nói với cái khăn: “Cô ấy chỉ là em gái của tôi, em gái tôi nói màu tím rất quyến rũ.”

Hàn Nhu nhìn Giang Chu với ánh mắt kỳ lạ: “Màu tím đúng là rất quyến rũ nha.”

“Ừm, chỉ là nếu như em dùng thêm chút sức nữa, thì cổ anh sẽ bị kéo đứt đấy.”

“Thật sao?!”

Giang – Tính mạng ngàn cân treo sợi tóc – Chu gật đầu.

Hàn Nhu vội vàng buông tay ra: “Em chưa bao giờ giúp con trai...”

Giang Chu xoa đầu của nàng: “Mặc kệ thế nào, thì anh vẫn phải cảm ơn cô em gái nhà anh rồi.”

“Cái này còn tạm được, à đúng rồi, anh thấy thế nào về chuyện em đã nói lần trước?”

“Chuyện gì?”

“Chính là chuyện mời Phùng Tư Nhược về nhà chúng ta, để cho mẹ xem một chút.”

Giang Chu trầm tư một chút: “Chuyện này cứ để từ từ đã, chờ qua một thời gian ngắn nữa rồi tính.”

Hàn Nhu hơi mờ mịt: “Em đã làm nền xong hết rồi, Phùng Tư Nhược cũng không nói là không đồng ý.”

“Anh biết, nhưng anh sợ người Phùng gia đang nhìn chăm chăm vào anh, chúng ta giống trống khua chiêng như vậy thì không thích hợp lắm.”

“Người Phùng gia? Ý anh là người nhà Phùng Tư Nhược?”

Giang Chu gật đầu: “Nhưng người này vẫn không xuất hiện, anh vẫn đang thấy rất kỳ lạ đây.”

Hàn Nhu khẽ nhíu mày: “Em cho rằng, chuyện đại hội đầu tư chưa chắc đã là người Phùng gia làm đầu, nào có chuyện trùng hợp như vậy chứ?”

“Anh cũng hy vọng là mình đã suy nghĩ nhiều.”

“Vậy anh còn không đi nhanh lên.”

“Đi đâu?”

“Đi tìm Phùng Tư Nhược của anh chứ đi đâu.”

“Có đạo lý!”

Giang Chu vỗ cái đầu nhỏ của nàng một cái.

Sau đó, dưới ánh mắt soi mói của em gái, hắn quay người đi về phía ký túc xá nữ của học viện tài chính và kinh tế.

Chỉ là chưa đến ký túc xá, hắn đã bị một người chặn lại.

Trên mặt người này đầy vẻ ngạo kiều, còn vươn tay ra.

Trên con đường tối như mực này, hành động này hoàn toàn không khác gì đám cướp đường cả.

“Quà của mình đâu?”

“Không có.”

Hoàng Kỳ tròn tròn mắt: “Không có quà của mình sao??”

Giang Chu mỉm cười, cầm chiếc tất trong túi đưa cho nàng:

“Món đồ chơi nhỏ không đáng tiền, cầm về chơi đi.”

“Vậy còn tạm được, bằng không Khúc Tiểu Nhã sẽ cười nhạo mình!”

“Bạn nhận quà rồi, vậy của mình đâu?”

Khóe miệng Hoàng Kỳ cong lên, cầm đồ đưa qua.

Nhưng nàng lại nhét thẳng quà của mình vào trong túi của Giang Chu, sau đó rút tay ra.

“Đồ chơi gì mà thần bí như vậy?”

“Đáp ứng mình, trở về ký túc xá mới được xem, không cho phép xem bây giờ.”

Giang Chu lập tức nhét tay vào túi: “Mình định xem luôn bây giờ, nếu không đáng tiền thì mình sẽ trở mặt luôn.”

Hoàng Kỳ đè tay Giang Chu lại, ánh mắt lấp lánh: “Đây chính thứ đáng tiền nhất mà mình có thể lấy ra, trở về phòng rồi xem, được không?”

“...”

Giang Chu nhìn vẻ mặt thành thật của nàng, liền gật đầu:

“Được rồi, trở về phòng rồi xem.”

“Ừm, mình đã gọi Phùng Tư Nhược xuống cho bạn rồi.”

Hoàng Kỳ nói xong thì chỉ chỉ về phía ký túc xá.

Phùng Tư Nhược mặt đầy bất an mần hìn vào Hoàng Kỳ, hai cái tay nhỏ còn nắm chặt lại.

“Mình không làm kỳ đà cản mũi nữa, bye bye.”

Hoàng Kỳ nói xong liền mang theo quà tặng của mình mà biến mất trong bóng tối.

Giang Chu sửa sang lại quần áo và kiểu tóc một chút, sau đó trực tiếp cất bước đi về phía Phùng Tư Nhược.

“Tặng bạn, quà Giáng sinh.”

Phùng Tư Nhược không đưa tay ra nhận, mà hơi khần trương nói: “Giang Chu...”

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhược: “Bạn không chuẩn bị quà cho mình à?”

“Có...có chuẩn bị.”

“Cho mình xem nào?”

Phùng Tư Nhược đưa hai tay ra phía sau: “Chị Hàn tặng cho bạn cái gì vậy?”

Giang Chu cúi đầu: “Em gái nói màu tím rất quyến rũ.”

Màu tím?

Ánh mắt Phùng Tư Nhược đảo một vòng, sau đó liền dừng lại ở trên chiếc khăn quàng cổ kia.

Quả nhiên!

Quả nhiên vẫn là đồ tự làm là tốt nhất.

So sánh với cái khăn này, thì mấy tấm thẻ 100 ngàn của thật sự quá bình thường.

Nàng không dám tặng nữa.

“Vậy...vậy Hoàng Kỳ thì sao?”

“Hoàng Kỳ không cho mình xem, bảo mình về phòng mới được xem.”

Phùng Tư Nhược phồng má lên, bỗng nhiên lại thấy ủy khuất.

Nàng cảm thấy món quà thần bí như vậy, chắc chắn cũng sẽ tốt hơn món quà 100 ngàn của nàng.

Phùng Tư Nhược nghĩ đến đây thì lại càng sợ hơn.

“Vậy...vậy Tô Nam thì sao?”

“Cô bé chết tiệt đó chẳng tặng mình cái gì cả!”

“Thật sao?”

Giang Chu rất kỳ quái: “Rốt cuộc bạn đã chuẩn bị món quà gì?”

Phùng Tư Nhược cắn môi một cái: “Hoi... hơi keo kiệt...”

“Keo kiệt? Một đôi tất?”

“Không phải...”

“Lấy ra cho mình xem nào.”

Giang Chu vươn tay ra, sắc mặt hần bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.

Phùng Tư Nhược lắc lắc, lại run rẩy mà vươn tay ra.

Năm tấm thẻ ngân hàng liền rơi vào trong tay của Giang Chu.

Thẻ ngân hàng?

Giang Chu cầm lên xem kỹ một chút.

Khá lắm, bao hàm ăn, mặc, ở, đi lại cùng giải trí luôn này.

Chương 243: Món quà 100 ngàn có keo kiệt quá không? (3)

“Mình biết cái này không có thành ý!”

Phùng Tư Nhược giơ tay nhỏ lên, thẻ son thẻ sắt mà nói:

“Mình... Lần sau mình sẽ học đan khăn quàng cổ!”

Giang Chu giơ tấm thẻ lên: “Trong năm tấm thẻ ngân hàng này có bao nhiêu tiền?”

“100 ngàn...”

“Bao nhiêu cơ???”

Giang Chu còn tưởng là mình nghe nhầm.

100 ngàn không phải là toàn bộ tiền tiêu vặt của Phùng Tư Nhược sao?

Phùng Tư Nhược ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Mỗi tấm thẻ đều có 20 ngàn.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Thật ra con người mình không quá quan tâm thành ý gì cả, trái lại còn rất thích mấy món quà giản dị và không màu mè như này.”

“Thật không?”

“Phú bà, xin mời dùng tiền làm nhục nhã mình đi!”

Phùng Tư Nhược nghe xong liền đỏ mặt lên.

Nhưng mà xem ra, có vẻ như Giang Chu rất thích món quà này.

Cho nên nàng cũng thở phào nhẹ nhõm, lại thấy có chút vui vẻ.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu suy nghĩ một chút, giơ tay lên, sau đó trả lại nàng ba tấm thẻ ăn cơm, du lịch và hẹn hò.

“Bạn bảo quản ba tấm thẻ này giúp mình đi.”

Phùng Tư Nhược còn tưởng Giang Chu không thích: “Vì sao?”

Giang Chu xoa xoa đầu của nàng: “Sau này, ngày nào chúng ta cũng ăn cơm với nhau, có thời gian thì đi du lịch với nhau, không có thời gian thì liền đi hẹn hò.”

“Ừm... Được rồi!”

“Mình giữ hai tấm thẻ quần áo và giải trí, sau này sẽ mua váy cho bạn, dẫn bạn đi khu vui chơi.”

Hai mắt Phùng Tư Nhược lập tức sáng lấp lánh: “Khu vui chơi không người!”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Nơi đó đã khai trương rồi, chắc là không làm được lần nữa đâu.”

“Ồ...”

“Vậy mình về ký túc xá nhé?”

Phùng Tư Nhược gật đầu, vẫy tay chào tạm biệt.

Hôm nay nàng lại mở khóa một thành tựu mới, tặng quà giáng sinh cho người con trai mình thích.

Hi hi hi!

Giang Chu trở lại ký túc xá đã là mười giờ tối.

Thế mà ba con hàng kia lại chưa trở về.

Không thể nào là hẹn hò với con gái được, cho nên chắc là đi ra quán net rồi.

Giang Chu ngồi xuống, móc thứ ở trong túi ra.

Đây là món quà rất thần bí của Hoàng Kỳ.

Nói thật, Giang Chu cũng rất tò mò.

Thứ đáng giá nhất của Hoàng Kỳ là gì?

Kết quả móc ra xem, thế mà lại cũng là một tấm thẻ?

Chẳng lẽ Hoàng Kỳ và Phùng Tư Nhược đều nghĩ giống nhau?
Đưa tiền?

Giả dối tự nhiên như vậy sao??

Vì vậy, Giang Chu nhìn thoáng qua tấm thẻ, hấn lập tức sững sờ.

Thẻ hội viên Kim Cương của khách sạn Seven Days!

Đây là thứ giá trị nhất của Hoàng Kỳ?

Trái tim Giang Chu bắt đầu đập thành thịch.

.....

Ngày lạnh nhất đầu mùa đông không phải là ngày tuyết rơi,
mà là ngày nắng sau khi tuyết tan.

Một tháng này, Phùng Y Vân đã đi khắp các trường học to nhỏ ở Thượng Kinh, trong tay còn cầm một quyển sổ nhỏ, cũng không biết là đang ghi chép thứ gì.

“Tình thế phát triển rất tốt.”

“Mục tiêu rõ ràng, nhịp điệu vững vàng.”

“Không ngờ tên nhóc này cũng thật sự giỏi đấy nhỉ.”

Phùng Y Vân nhìn tờ quảng cáo mà mình vừa nhận được, thở ra một hơi khí lạnh.

Sau khi điều tra xong, cô cũng đã có một kết luận.

Hiện giờ, điều duy nhất Giang Chu thiếu chính là thời gian.

Chỉ cần cho Giang Chu đủ thời gian, hạng mục tuyệt đối sẽ trở thành một hạng mục siêu lợi nhuận, cực kỳ hút tiền.

Một sinh viên đại học lại có thể có ý tưởng kinh doanh như vậy, tuyệt đối không phải là vấn đề may mắn rồi.

Người này thật sự rất có tài, hơn nữa còn rất nhạy cảm với xu hướng kinh doanh.

Chỉ là... nếu chỉ có một hạng mục này, thì vẫn rất khó để có thể kết hôn với Tư Nhược nhà họ.

Hơn nữa, chuyện quan trọng bây giờ chính là điều tra nhân phẩm, cách làm người và tính cách của Giang Chu.

Cuộc điều tra trước, rõ ràng là hoàn toàn sai lầm.

Cái gì mà ép buộc Tư Nhược nhà mình yêu đương.

Cái gì mà gài bẫy bạn học, lừa gạt tiền khắp nơi...

Phùng Y Vân cũng tin, nên quyết định cho Giang Chu một bài học.

Nhưng bây giờ, cô lại nghi ngờ kết quả điều tra lần trước.

Phùng Y Vân suy nghĩ một chút, liền nhét quyển sổ vào túi, rồi ngồi vào ô tô.

“Đi, đi đại học công nghệ thông tin xem một chút.”

“Vâng bà chủ.”

Tài xế lái chiếc Bentley lái xe về phía đại học công nghệ thông tin.

Ngôi trường này là trường cuối cùng tiếp nhận mở rộng, cho nên kế hoạch quảng cáo ở bên này vẫn chưa kết thúc.

Lúc này, gió bắc rít mạnh thổi tung tấm bạt.

Bên dưới tấm bạt chỉ có Dương Hân và Quách Vĩ đang ngồi rùng mình.

Mỗi khi có người đi vào cổng trường, bọn họ sẽ đi qua nhét cho đối phương một tờ rơi.

Bọn họ đã làm công việc này gần hai tháng rồi.

Nói thật, số tiền kia chỉ cần nửa tháng là có thể trả đủ rồi.

Nhưng hai người họ vẫn không rời khỏi đây, vẫn cẩn thận giúp đỡ Giang Chu quảng cáo.

Cùng lúc đó, một chiếc Bentley màu đen chậm rãi đi vào trong trường học.

Quách Vĩ thấy thế liền nhanh chóng cầm tờ rơi đi qua.

“Chào ngài, mời xem xem qua...”

“Có thể đặt đồ ăn online, không cần bước chân ra khỏi nhà cũng có thể thưởng thức tất cả món ngon trong Thượng Kinh.”

Chương 244: Thử đánh ác long để giải cứu công chúa!

Phùng Y Vân mở cửa sổ xuống: “Trời lạnh như vậy mà cũng kiên trì tuyên truyền, Giang Chu trả lương cho cậu bao nhiêu?”

Quách Vĩ sững sốt một chút: “Ngài biết Giang Chu?”

“Không biết, chỉ nghe nói qua.”

“Ồ, chúng tôi không cầm tiền lương, tôi là bạn từ nhỏ của Giang Chu, còn kia là bạn gái tôi.”

“Bạn gái cậu đi phát tờ rơi với cậu, lại còn không nhận lương, lãng phí thời gian hẹn hò và học tập, thế mà cô ấy không có ý kiến gì à?”

Quách Vĩ nhúc nhích: “Nói thật, ngày nào tôi cũng không dậy nổi, may mà có cô ấy gọi tôi rời giường đấy.”

Phùng Y Vân tỏ vẻ kinh ngạc: “Cô ấy gọi cậu rời giường, sau đó lại cùng cậu đi phát tờ rơi tuyên truyền giúp bạn từ nhỏ của cậu á?”

“Đúng thế, nếu không có cô ấy, thì chắc tôi cũng không muốn rời giường đâu.”

Phùng Y Vân gật đầu, tiếp nhận tờ rơi xong thì kéo cửa sổ lên.

Có thể để người ta giúp đỡ miễn phí trong trời đông giá rét này, hơn nữa bạn gái người ta còn đi theo mà không oán giận

câu nào.

Chúng tỏ mị lực nhân cách của Giang Chu không hề tầm thường chút nào.

Xem ra, kết quả điều tra lần trước có vấn đề thật rồi.

Mình ngăn cản Giang Chu đi đại hội đầu tư cũng hơi cầu thả rồi, nhưng điều này cũng không thể trách cô.

Phùng Y Vân đã yêu thương Phùng Tư Nhược từ nhỏ, bởi vì cô không có con, cho nên luôn coi Phùng Tư Nhược là con gái của mình.

Cho nên khi nghe thấy Tư Nhược bị bắt nạt, cô không thể bình tĩnh suy nghĩ được.

Phùng Y Vân thở dài, sau khi xuống xe thì đi vào trong trường.

Hôm nay, khắp trường học đều là quảng cáo và tuyên truyền cho trang web của Giang Chu.

Thường xuyên còn có người giao hàng chạy trong sân trường.

Phùng Y Vân móc quyển sổ trong túi ra, lại viết viết vài dòng.

Trong đó bao gồm tốc độ giao hàng và những vấn đề trước mắt của hạng mục này.

Đúng lúc này, có một giọng nói vang lên từ phía sau Phùng Y Vân.

“Y Vân?”

“Sao cô lại ở chỗ này?”

Trong giọng nói này còn mang theo kinh ngạc, mà một chút vui vẻ bất ngờ.

Tựa như gặp được một người quen ở một nơi xa lạ vậy.

Phùng Y Vân quay đầu lại với vẻ nghi ngờ.

Lúc này, chủ nhiệm Trần của phòng giáo vụ đang đứng ở ven đường nhìn Phùng Y Vân, trong tay còn cầm một phích nước nóng.

“Cô Trần, sao cô lại ở chỗ này?”

“Hiện giờ tôi đang làm việc ở đây, cô thì sao?”

Phùng Y Vân cười một tiếng: “Tôi nhìn trúng một hạng mục, nên đến khảo sát một chút.”

Chủ nhiệm Trần ồ một tiếng: “Cô nói là hạng mục của Giang Chu đúng không?”

“Ngài cũng biết Giang Chu à?”

“Hiện giờ tôi là chủ nhiệm phòng giáo vụ ở đây, trước kia là tôi phê duyệt cho cậu ấy mở rộng mà.”

Phùng Y Vân suy tư một lát: “Vậy cô Trần, cô có thể nói cho tôi biết về người này không?”

Chủ nhiệm Trần gật đầu: “Được, vậy chúng ta đến phòng làm việc của tôi đi, ngoài này lạnh quá.”

“Được, vậy chúng ta đi thôi.”

Vì vậy, hai người một trước một sau đi vào văn phòng.

Sau khi vào trong, hai người cởi áo khoác, ngồi xuống ghế salon.

20 năm trước, chủ nhiệm Trần từng làm việc một thời gian trong xí nghiệp của Phùng gia, khi đó Phùng Y Vân vẫn là đại tiểu thư của Phùng gia, gia tộc muốn rèn luyện năng lực của Phùng Y Vân, cho nên đã để cô làm trợ thủ cho chủ nhiệm Trần, cho nên quan hệ của hai người họ cũng rất khá.

Chỉ là sau này xảy ra một việc, nên chủ nhiệm Trần đã từ chức, cho nên mới có thể trở thành chủ nhiệm phòng giáo vụ ở đây.

Từ đó đến giờ, hai người chưa từng gặp mặt nhau, bây giờ, một người ở Thượng Kinh, một người ở Bắc Hải, thế mà lại tình cờ gặp mặt nhau ở nơi này.

“Cô Trần, không đúng, giờ phải gọi là chủ nhiệm Trần mới đúng.”

“Gọi thế nào cũng được, Y Vân, cô muốn hỏi cái gì?”

Phùng Y Vân suy nghĩ một chút: “Con người của Giang Chu thế nào?”

Chủ nhiệm Trần hơi nghi ngờ một chút: “Cô không hỏi tình hình của hạng mục đó trước sao? Tại sao lại cảm thấy hứng thú với Giang Chu rồi?”

“Phải hiểu một người, mới có thể yên tâm hợp tác được.”

“Tên nhóc đó rất láu cá, nhưng bất ngờ là lại rất thành thực, nhìn qua thì cà lơ phất phơ, nhưng lại làm việc rất cẩn thận.”

Phùng Y Vân gật đầu, cô cũng biết mấy chuyện này rồi.

Dù sao biểu hiện của Giang Chu ở trong cục an toàn thực phẩm cũng là bình tĩnh và quả quyết, Phùng Y Vân đã ấn tượng sâu sắc với điều này.

Dáng vẻ bình tĩnh thản nhiên, bày mưu tính kế, quyết thắng ngoài ngàn dặm kia, khiến cho Phùng Y Vân sinh ra vài tia thương thức với người này.

Nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm vẫn là nhân phẩm của Giang Chu.

Nói thật, cô đã khảo sát hạng mục này một tháng rồi, nhưng trên thực tế cô lại không dùng ánh mắt của người đầu tư, mà là dùng thân phận của một người mẹ vợ đang quan sát con rể của mình.

“Chủ nhiệm Trần, ngoài hạng mục ra thì các cô còn trò chuyện chuyện gì khác không?”

Chủ nhiệm Trần suy nghĩ một chút: “Tôi có hỏi cậu ấy là, vì sao không hưởng thụ cuộc sống yêu được ở đại học, mà phải vội vàng kiếm tiền như vậy!”

Phùng Y Vân lập tức thấy hứng thú: “Vậy cậu ấy trả lời thế nào?”

“Giang Chu cho tôi hay lý do, một lý do là: Tiền là thứ tốt, ai mà không muốn chứ!”

Tham tài như vậy sao?

Chương 245: Thử đánh ác long để giải cứu công chúa! (2)

Phùng Y Vân không nhịn được mà nhíu mày, đây cũng không phải là một phẩm chất tốt.

Cô hy vọng người yêu của Tư Nhược phải luôn lấy Tư Nhược làm trung tâm mới được.

Nếu như đã tham tài, vậy cô sẽ nghi ngờ mục đích của Giang Chu.

“Vậy một lý do khác là gì?”

“Một lý do khác là cậu ấy nói xạo.”

“Nói xạo? Lý do đó là gì?”

Chủ nhiệm Trần mỉm cười: “Cậu ấy nói, bởi vì cậu ấy thích một cô gái, cho nên mới vội vàng kiếm tiền.”

Nội tâm Phùng Y Vân khẽ động: “Là cô gái thế nào?”

“Cậu ấy nói là, gia đình cô gái này rất giàu có, giàu có đến mức không thể tưởng tượng nổi, cậu ấy sợ bây giờ mình không nỗ lực, thì sau này sẽ không bắt cóc được cô gái đó.”

“...”

Biểu của của Phùng Y Vân đã động lại: “Còn... còn gì nữa không?”

Chủ nhiệm Trần suy nghĩ một chút: “Ồ, tôi nhớ là tôi còn hỏi cậu ấy một câu: Có phải cậu yêu một công chúa bị ác long giam giữ không?”

“Vậy cậu ấy trả lời thế nào?”

“Cậu ấy nói là: Mình là một dũng sĩ một nghèo hai trắng, chỉ có thể tự tay rèn một thanh vũ khí sắc bén, vậy mới có thể Đồ Long!”

Phùng Y Vân yên lặng một lúc lâu, ánh mắt từ từ trở nên thâm thúy.

Chủ nhiệm Trần còn chưa nhận ra thay đổi của Phùng Y Vân, tự mở miệng: “Có điều, những thứ này đều là nói xạo thôi, nào có cô gái nào giàu có đến mức đó chứ, cho nên tôi mới nói tên nhóc này rất láo cá.”

“Đúng là có đấy.”

Chủ nhiệm Trần hơi sững sờ, sau đó lại nhìn Phùng Y Vân với ánh mắt khó tin giống như nghĩ đến thứ gì đó.

Quả nhiên, nét mặt Phùng Y Vân bây giờ đang rất ngưng trọng.

Loại ngưng trọng này khiến cho chủ nhiệm Trần có một ít suy đoán.

“Cậu ấy thích người của Phùng gia?!”

Phùng Y Vân gật đầu: “Chính xác thì, cậu ấy thích cháu gái tôi.”

Chủ nhiệm Trần hít một hơi khí lạnh: “Chẳng trách cậu ấy nói đáng sợ như vậy, làm tôi còn tưởng là nói xạo.”

“Nhưng câu trả lời này, đúng là khiến tôi yên tâm hơn một chút.”

“Cô muốn giúp cậu ấy?”

Phùng Y Vân không trả lời, mà đứng dậy: “Cảm ơn chủ nhiệm Trần đã cho tôi biết những chuyện này.”

Chủ nhiệm Trần nhìn Phùng Y Vân: “Cô biết mà, con gái Phùng gia muốn kết hôn... rất khó khăn.”

“Tôi cũng không kết hôn mà, làm sao có thể không biết là rất khó chứ?”

“Giang Chu không thể làm được đâu, từ xưa đến nay, không môn đăng hộ đối, đều sẽ không có kết cục tốt.”

Phùng Y Vân gật đầu, bỗng nhiên nhìn về phía bàn của chủ nhiệm Trần, trên đó còn có một băng cát-xét, trên bìa màu bạc còn có mấy chữ, Đậu Đỏ.

“Cô Tần, cô vẫn thích nghe bài hát này à?”

“Ồ... mấy hôm trước tìm thấy trong đồng đồ cũ, nên lại mang ra nghe một chút.”

“Có thể cho tôi mượn nghe một chút không?”

Chủ nhiệm Trần yên lặng một lát, rồi gật đầu.

Sau đó Phùng Y Vân liền đi ra ngoài, trong tay còn cầm một cái máy nghe băng cát-xét kiểu cũ.

Cô phát tay một cái, ra hiệu cho tài xế chờ ở phía xa xa.

Sau đó, cô đi vào con đường bên khu rừng nhỏ yên tĩnh, ngồi xuống ghé dài rồi nghe bài hát này.

Ngay sau đó, một đoạn tiếng đàn ác-cooc-đê-ông hơi thương cảm đã vang lên...

“Em có một viên đậu đỏ mang theo tương tự... nguyện thổi gió đêm vào trong lòng anh.

Em có một viên đậu đỏ xinh xắn tinh tế ... nguyện ánh trăng gửi cho người.”

(Mình cũng không biết bài này là bài gì luôn, dịch từ bản gốc thì là ‘một viên đậu đỏ’ nhưng tìm google thì không ra mà chỉ có bài Đậu Đỏ hoặc Tương Tư nhưng đều không phải, mình nghĩ nó là một bài từ mấy chục năm trước rồi, nếu bạn nào biết thì bảo mình, để mình sửa lại. Tạm để là Đậu Đỏ nhé) Phùng Y Vân thở ra một hơi khí trắng, lại kéo kín áo khoác ngoài, cô cũng từng là công chúa của Phùng gia.

Đương nhiên, cô cũng từng là một cô bé có rất nhiều kỳ vọng với tình yêu.

Khi đó, có rất nhiều người theo đuổi cô, nói là thích cô, nhưng sau khi họ biết cô là người của Phùng gia, thì những người đó lại giả vờ như không quen biết cô.

Cho nên, cô vẫn luôn ở một mình đến cái tuổi này.

Con gái Phùng gia không thiếu thứ gì, nhưng thứ duy nhất còn thiếu chính là tình yêu.

Mặc dù gia tộc sẽ không bắt các cô đi thông gia để trao đổi lợi ích, nhưng sẽ không rộng rãi đến mức cho các cô cưới bất kỳ ai mà mình thích.

Bởi vì ngoài tiền ra, người giàu có coi trọng nhất chính là danh tiếng.

Thật ra loại hiện tượng này rất phổ biến ở trong nước.

Đàn ông nông thôn rất khó cưới được một phụ nữ thành phố.

Con gái Thượng Kinh rất khó gả cho một người con trai ở vùng khác.

Môn đăng hộ đối, chính là quy tắc ngầm trong hôn nhân.
Tất cả mọi người đều như vậy, huống chi là Phùng gia chứ?
Tên nhóc Giang Chu này đúng thật là dám nghĩ.
Thế mà lại muốn âm thầm phát triển, rồi bắt cóc tiểu Tư
Nhược nhà bọn họ.

Đúng là một ý nghĩ kỳ lạ.

Nhưng là một người bề trên, sao cô có thể không cảm động
cho được?

Chương 246: Giữ chặt mình, đừng bỏ mình lại!

Phùng Y Vân tắt nhạc đi, đi về chiếc Bentley đen của mình.

“Đi thôi, đưa tôi qua chỗ Phùng Tứ Hải đi.”

“Bà chủ, ngài nói công ty đầu tư Hoa Tiêu à?”

“Đúng thế.”

Tài xế gật đầu, đạp chân ga, lái xe ra ngoài trường.

Hai tiếng sau, Phùng Y Vân đến phòng làm việc của Phùng Tứ Hải.

Phùng Tứ Hải là một người họ hàng xa của Phùng gia, cũng coi như là người trong gia tộc, lại được gia tộc chiếu cố, cho nên giá trị con người đã tăng rất nhiều.

Nhưng Phùng Tứ Hải vẫn thấy rất khân trọng khi nhìn thấy người dòng chính của gia tộc.

“Đại tiểu thư, ngài có gì phân phó?”

Phùng Y Vân đưa tờ rơi tuyên truyền cho anh ta: “Biết hạng mục này không?”

Phùng Tứ Hải nhìn qua một chút: “Biết chứ, nó từng xuất hiện trong đại hội đầu tư mà?”

“Tôi rất xem trọng hạng mục này, anh có thể hỗ trợ họ một chút.”

“Nhưng mà... hình như đại tiểu thư Doãn gia cũng coi trọng hạng mục này mà.”

Phùng Y Vân liếc nhìn Phùng Tứ Hải một cái: “Vậy thì thế nào? Tôi chỉ bảo anh giúp đỡ họ, chứ không bảo anh cướp đoạt hạng mục về mà!”

Phùng Tứ Hải gật đầu: “Ồ, tôi hiểu rồi.”

“Còn nữa, nếu hạng mục này có cần cái gì, thì anh có thể chủ động một chút, dù sao cũng là người nhà mình cả, không cần để Doãn gia nhúng tay vào quá nhiều.”

“Người... người trong nhà?”

Phùng Tứ Hải hơi sững sốt một lát, bỗng nhiên lại bình tĩnh.

A!

Thì ra hạng mục này là của Phùng gia!

Chẳng trách nó lại phát triển nhanh như vậy.

Chỉ ba tháng ngắn ngủi, mà đã bao trùm toàn thành phố rồi.

Ban đầu, anh ta còn tưởng rằng hạng mục này là của Doãn gia, không ngờ phía sau lưng hạng mục này lại là Phùng gia nhà mình.

“Đại tiểu thư, tôi biết rồi, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ hạng mục này.”

“Ừm, vậy cứ thế nhé.”

Phùng Y Vân gật đầu, mặt không đổi sắc mà đi ra khỏi phòng làm việc.

Chuyện đã được điều tra rõ ràng, cô cũng rất hài lòng với Giang Chu.

Không, không thể nói là hài lòng, mà là hài lòng đến mức bất ngờ luôn.

Giang Chu đã biết Phùng gia, thế mà lại vẫn còn có khí phách và quyết đoán như vậy.

Mặc kệ là thủ đoạn hay can đảm, quyết đoán, tên nhóc này đều hơn xa người thường.

Nếu như Tư Nhược thật sự thích tên nhóc này, Phùng Y Vân cảm thấy mình cũng có thể đồng ý.

Nhưng cô có thể đồng ý, không có nghĩa là đám người bảo thủ trong Phùng gia sẽ đồng ý.

Môn đăng hộ đối, chính là cánh cửa đầu tiên.

Từ xưa đến giờ, cánh cửa này đã phá hoại bao nhiêu tình yêu nam nữ rồi chứ.

Cô cũng không hy vọng tiểu Tur Nhược sẽ giống như mình, phải chờ đợi đến cái tuổi này rồi mà vẫn không có người nào đập mây bảy sắc đến đón.

“Bà chủ, giờ chúng ta đi đâu?”

“Đi đại học Thượng Kinh một chuyến, tôi muốn gặp Tur Nhược, sau đó anh đặt vé máy bay tối nay cho tôi, tôi muốn trở về Bắc Hải.”

Tài xế gật đầu, liền lái xe đến đại học Thượng Kinh.

Lúc này, Phùng Tur Nhược đang đọc sách trong ký túc xá.

Cuốn tiểu thuyết này có tên: ‘Tên nhóc xấu tính và hoa khôi ngây ngốc đáng yêu’.

Đây là cuốn tiểu thuyết mà Đinh Duyệt đề cử cho nàng.

Còn nói là sau khi xem xong thì sẽ biết tình yêu là gì.

Mấy hôm nay nàng đều thức đêm để đọc nó, chẳng qua là, tại sao nàng càng đọc lại càng không hiểu.

Vì sao con gái nói không chính là có?

Vì sao ah là tức giận nhỉ?

Vì sao đi tắm lại là không có hứng thú trò chuyện tiếp?

Đây là tình yêu, hay là giải mật mã?

Đúng lúc này, điện thoại di động của nàng vang lên.

Là Phùng Y Vân gọi đến.

“Alo, cô cô.”

“Vâng, cháu xuống luôn đây.”

.....

Mười hai giờ trưa.

Trong khu đại học, tuyết bắt đầu rơi nhanh hơn.

Bông tuyết đầy trời rơi xuống đám tuyết vẫn còn chưa tan, tạo thành một mảnh trắng xóa trên các con đường.

Trước cửa đại học Thanh Bắc.

Giang Chu đứng sóng vai với Sở Ngữ Vi.

Hai người đều đang vừa cầm trà sữa nóng vừa giậm chân tại chỗ để chống đỡ những cơn gió lạnh thổi qua.

“Trà sữa của bạn nguội chưa?”

Sở Ngữ Vi quơ quơ: “Vẫn còn hơi ấm.”

Giang Chu cướp luôn cốc trà sữa của nàng: “Mình nguội rồi, chúng ta đổi đi.”

“Bạn!” Sở Ngữ Vi ủy khuất mà tiếp nhận cốc trà sữa của Giang Chu, hút một ngụm.

Ah, bên trong nào còn trà sữa chứ, căn bản là một cái cốc trống rỗng mà.

Chẳng trách Giang Chu lại cướp cốc trà sữa ấm áp của mình.

Hừ, người này đúng là không có chút EQ nào cả.

Có ai bắt bạn con gái như vậy không?

“Ah~~, la la la, la la la, gió lạnh thổi chết cóng, ngày mai sẽ xây tổ.” Giang Chu vẫn đang lảm bảm.

Giống như một con chim ngu lười biếng đến mức không muốn xây tổ, nên bị gió lạnh thổi cho chết cóng.

Sở Ngữ Vi thấy đáng vẻ không làm việc đàn ông của Giang Chu thì hận nghiêng răng, còn muốn há miệng xông lên cắn chết Giang Chu luôn.

Nhưng nàng yên lặng một lúc, thì vẫn cởi khăn quàng cổ của mình ra, rồi đưa cho Giang Chu.

“Đưa mình cái này làm gì?”

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu với đôi mắt trong suốt: “Bạn thấy rất lạnh đúng không? Mình không đeo nữa, nhường cho bạn.”

Giang Chu choàng khăn lên cổ cho nàng: “Mình là người con trai, hỏa lực mạnh, bạn choàng đi.”

“Hỏa lực mạnh mà bạn còn cướp trà sữa nóng của mình?”

“Mình đùa giỡn thôi mà, dù sao đứng nhiều cũng buồn chán.”

“Vậy bạn mau gọi điện thoại giục đi, bảo Quách Vĩ nhanh lên.”

“Quách Vĩ cũng có lái xe đến đâu, giục thì có ích gì?”

Chương 247: Giữ chặt mình, đừng bỏ mình lại! (2)

Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên có một chiếc xe buýt dừng lại chiếc trạm xe ở bên cạnh cổng trường.

Các học sinh đi vào trung tâm thành phố trở về đều dồn dập xuống xe.

Lúc này, trong đám người xuất hiện hai bóng người quen thuộc, một là Quách Vĩ, một là Dương Hân.

Hai người nhìn quanh một chút, rồi tươi cười đi về phía Giang Chu và Sở Ngữ Vi.

“Khi đi hai người khi về một đôi, đúng là khiến người ta hâm mộ mà!”

Sở Ngữ Vi nghe thấy thế liền không nhịn được mà liếc nhìn Giang Chu một cái: “Chúng ta rõ ràng cũng là khi đi hai người khi về một đôi mà!”

Giang Chu bĩu môi: “Chờ bạn dậy thì xong rồi nói, hiện giờ cũng lắm cũng là ba ba dẫn con gái đi dạo phố thôi.”

“Khốn kiếp!”

Hai người ngơ ngác một câu ta một câu, bắt đầu đấu võ mồm.

Quách Vĩ và Dương Hân liền đi đến gần, hình như hai người họ không đi tay không đến, bọn họ còn mang theo một cái túi vải buồm màu xanh.

“Ai nha, Quách Vĩ, ông quá khách khó rồi, đến thì đến, còn mang quà làm gì.”

“Không không không, đây không phải là quà gì cả.”

“Tôi biết, là một chút lòng thành, đúng không?”

Giang Chu cười hì hì, liếc liếc mắt nhìn vào trong túi.

Cái đêch, đây không phải là tờ rơi tuyên truyền vẫn chưa phát hết sao.

Biết ngay tên nhãi Quách Vĩ này không có EQ mà.

Chỉ trách mình kỳ vọng quá nhiều vào tên nhãi này thôi.

Lúc này, Dương Hân chọc Quách Vĩ một cái, trên mặt viết đầy oán trách.

“Em đã bảo anh mua ít quà rồi mà!”

Quách Vĩ khoát tay: “Không cần, quan hệ của anh và Giang Chu rất thân thiết, không cần mua gì cả.”

Giang Chu vội vàng từ chối: “Miễn đi, ai mặc chung quần với ông, tôi chỉ mặc chung quần với Ngũ Vi thôi.”

“Phi, nghĩ hay quá nhỉ.”

“Nếu bạn không đồng ý, vậy mình cũng không miễn cưỡng.”

Sở Ngũ Vi nguyền Giang Chu một cái: “Vậy nếu mình mặc váy thì sao?”

“Váy lại càng tốt hơn, đi vệ sinh cũng tiện hơn, dù sao mình cũng không để ý.”

Mấy người đấu võ mồm một trận, sau đó đi về phía một nhà hàng ở bên ngoài trường học, bạn bè gặp mặt nhau, cơ bản thì chuyện đầu tiên đều là ăn cơm.

Hơn nữa, bây giờ là mùa đông, gió bắc thổi diên cuồng, đứng nói chuyện đường thế này dễ làm cho đầu lưỡi đóng băng.

Vì vậy, mấy người đi vào một phòng riêng trong tiệm, ngồi thành một vòng quanh cái bàn.

“Trong khoảng thời gian này, hai người vất vả rồi, nhất là chị Dương Hân còn phải gọi Quách Vĩ rời giường.”

“Hiện giờ, tuyên truyền cũng đã đến giai đoạn cuối rồi, hai người cũng có thời gian yêu đương hẹn hò rồi.”

Giang Chu chọn đồ ăn xong liền nhướn mày nhìn về phía Quách Vĩ.

Quách Vĩ rất tán thành mà gật gù: “Vì cái hạng mục rách nát của ông, mà hai tháng nay bọn tôi còn không có thời gian đi hẹn hò đấy.”

“Ai bảo thế, rõ ràng tôi hôm qua chúng ta vừa hẹn hò xong mà.”

“Hẹn hò cái gì, ăn cơm trong nhà ăn của trường mà cũng tính là hẹn hò à?”

Dương Hân gật đầu: “Tính chứ, đúng học bạn học Sở?”

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Đến bây giờ em vẫn chưa được ăn cơm với Giang Chu trong nhà ăn đây, con trai đúng là không biết quý trọng những gì mình có.”

“Vậy bình thường hai người đều làm gì?”

“Em làm chuyện của em, Giang Chu làm chuyện của cậu ấy.”

Giang Chu nghe tiếng liền ngẩng đầu lên: “Hạng mục đang phát triển đến giai đoạn quan trọng, tôi nào có thời gian đi chơi khắp nơi chứ.”

Quách Vĩ nhìn Giang Chu: “Vậy ông cũng kiếm được không ít tiền rồi đúng không? Cần gì phải liều mạng như vậy nữa.”

“Chút tiền đó thì tính là gì, chín trâu mất một sợi lông mà thôi.”

“Vậy ông định kiếm bao nhiêu tiền?”

“Không nhiều lắm, mục tiêu nhỏ đầu tiên của tôi là 60 tỷ thôi.”

Mặt Quách Vĩ tràn đầy vẻ không thể tin nổi giống như nhìn cây quỳ.

60 tỷ là khái niệm gì?

Tại thành phố Lâm Giang của bọn họ, tài sản 100 triệu đã có thể xưng là đại gia rồi.

Là bạn học thời cấp ba, Quách Vĩ cảm thấy mình vẫn luôn không ôm chí lớn gì.

Cho nên cậu ta cũng không hiểu nổi, tại sao Giang Chu lại đặt mục tiêu cao như vậy làm gì?

Lúc này, Dương Hân nhìn Quách Vĩ một chút: “Anh cũng học tập Giang Chu một chút đi, phải có lòng cầu tiến.”

Quách Vĩ gật đầu ngay, rồi nhìn về phía Giang Chu: “Vậy ông kiếm nhiều tiền như vậy để làm gì?”

“Cưới thêm vài cô vợ chứ làm gì.”

“...”

Sau khi nghe xong, Dương Hân liền cúi đầu xuống: “Thôi bỏ đi, em cảm thấy anh đừng học thì tốt hơn đây.”

Quách Vĩ rất tán thành, cậu ta lại kinh hãi mà nhìn Sở Ngữ Vi.

Cậu ta cho rằng, Sở Ngữ Vi nghe thấy câu này thì nhất định sẽ nổi giận, nhưng không ngờ là, Sở Ngữ Vi lại không có phản ứng gì.

Thậm chí nàng còn cười rất tươi, còn đưa tay dứt bánh nướng cho Giang Chu.

Anh em tốt, thủ đoạn tốt!

Cậu ta nào dám nói sẽ cưới thêm vài cô vợ ở trước mặt bạn gái mình chứ?

Nếu như tổng kết lại những kinh nghiệm này, vậy cũng xem như là di sản văn hóa phi vật chất của thế giới chứ nhỉ?

Chương 248: Giữ chặt mình, đừng bỏ mình lại! (3)

Sau khi cơm nước no nê, sắc trời vẫn còn sớm.

Vì vậy mấy người liền đi dạo trong sân trường đại học Thanh Bắc.

Bởi vì có Dương Hân ở đây, nên Giang Chu cũng ngại không dám nói mấy lời lung tung.

Dù sao lúc này, suýt nữa hắn đã nói ra chuyện Quách Vĩ vì theo đuổi một cô gái, nên đã nhịn ăn trưa năm ngày để tiết kiệm tiền mua quà tặng.

Đoàn người cứ đi dạo như vậy, mặt trời cũng đã xuống núi.

Đến buổi tối, Dương Hân và Sở Ngữ Vi hẹn nhau đi sơn móng tay, Giang Chu liền dẫn Quách Vĩ về đại học Thượng Kinh.

Hai người vừa đi vào ký túc xá, liền bị ba con hàng cùng phòng nhiệt liệt hoan nghênh.

“Anh Vĩ, nghe nói ông anh đã theo đuổi một đàn chị khóa trên thành công, có thể truyền thụ kinh nghiệm cho bọn em một chút không?”

“Tôi có thể giao tiền, quỳ nghe giảng cũng được!”

“Đúng thế, bọn tôi không muốn FA cả đời nữa.”

Trong ba con hàng này, thì Cao Văn Khải là kích động nhất.

Cậu ta đã từng làm máy giặt quần áo tự động cho đàn chị khóa trên một tháng trời, nhưng tay còn không được sờ, rắm cũng không gửi được.

Nhưng vị trước mặt này, lại thật sự có thể làm được.

Đây quả thực là thần tượng của cậu ta mà.

Vì vậy, Quách Vĩ liền khệnh khạng ngồi xuống, bắt đầu chia sẻ kinh nghiệm của mình.

Đơn giản chính là cẩn thận tỉ mỉ, khát thì rót nước, đói bụng mua cơm, còn có chính là, khi đi ăn thì nhất định phải để con gái nhà người ta ăn trước, hơn nữa, miếng cuối cùng cũng nhất định phải để lại cho con gái nhà người ta.

Khi đi đường thì con trai phải đi bên ngoài, miễn cho con gái nhà người ta bị xe va vào hoặc là gió thổi mạnh.

Bình thường thì nói bóng nói gió để dò hỏi xem người ta thích thứ gì, sau đó chờ đến ngày lễ ngày tết thì mua tặng người ta.

Ba con hàng kia nghe xong thì bưng tỉnh, giống như Thỏ Hồ Quán Đỉnh!

Đây mới là cmn tuyệt chiêu nha!

Những thứ Giang Chu nói trước kia đều cmn là chó má!

Còn cái gì mà nếu người nỏ rỏ, bướm sẽ tự bay đến.

Đến bây giờ, Từ Hạo Đông vẫn còn nhớ được vị chua của chậu nước rửa chân kia.

Mà Giang Chu thì chỉ ngồi yên lặng chứ không nói gì cả, trong đầu hẳn chỉ cười nhạt.

Hắn rất muốn cười, nhưng lại không muốn làm Quách Vĩ mất mặt.

Đây cmn gọi là tuyệt chiêu yêu đương sao?

Nói đùa cái gì, đây nhất định là “Bách khoa toàn thư: Làm thế nào để trở thành liếm cầu trung thành nhất” mới đúng.

Thật ra thì Quách Vĩ cũng chẳng khác Cao Văn Khải là bao, tên nhãi này có tỷ lệ rất lớn làm lớp xe dự phòng cho người ta.

Nhưng tên nhãi này lại thật sự theo đuổi được một bà chị tốt.

Chẳng qua là, đây không phải là vì Quách Vĩ có mị lực nhân cách quá mạnh mẽ, mà đó hoàn toàn là do Dương Hân người ta là một cô gái tốt.

Người ta không ham tiền, không theo đuổi hưởng thụ, mà chỉ thích con người của Quách Vĩ.

Nếu như Quách Vĩ gặp phải loại con gái cận bã nữ nuôi liếm cầu như Ngụy Lan Lan giống như Cao Văn Khải, vậy thì chắc chắn Quách Vĩ vẫn chỉ là lớp xe dự phòng mà thôi!

Giang Chu nhanh chóng phát tay, cắt đứt đề tài của mấy con hàng này.

“Được rồi, đừng chém gió nữa, yêu đương cũng phải có người này người nọ.”

“Chuyện bây giờ các ông cần làm, không phải là học cách theo đuổi con gái, mà là học cách phân biệt bitch!”

“Những gì Quách Vĩ vừa nói cũng không sai, nhưng điều quan trọng nhất là các ông phải gặp được một cô gái tốt trước đã.”

“Bởi vì chỉ có một cô gái tốt mới biết quý trọng những gì các ông đã bỏ ra, cận bã nữ sẽ chỉ cảm thấy các ông quá ngu xuẩn dễ lừa thôi.”

Ba con hàng cùng phòng vội vàng gật đầu.

Ngày hôm nay, bọn họ đã học tập được quá nhiều tri thức rồi.

Vì vậy, kẻ nào kẻ nấy đều trở về vị trí của mình, bắt đầu yên lặng tiêu hóa tri thức.

Hai tiếng sau, sắc trời cũng đã tối dần.

Thời gian đã là hơn sáu giờ chiều, sắp sửa đến chuyến xe buýt cuối cùng của khu đại học rồi.

Giang Chu đưa Quách Vĩ ra khỏi ký túc xá nam, lại tiến ra trạm xe buýt.

Lúc này, Dương Hân cũng đã sơn móng tay xong.

Mọi người chờ nhau ở cổng trường đại học Thượng Kinh.

Sau đó, hai người liền chào tạm biệt Giang Chu, rồi leo lên xe buýt rời khỏi khu đại học.

Buổi tối Sở Ngữ Vi phải đi họp ở hội học sinh, cho nên chỉ đi dạo với Giang Chu một vòng liền vội vã trở về.

Lúc này, Giang Chu đứng ở trước cửa trường học, nhìn bóng đêm dâng lên, hắt từ từ rơi vào trầm tư.

Kiếp trước, tên nhãi Quách Vĩ này không kiếm được bạn gái trong mấy năm học đại học, thế mà kiếp này lại có bạn gái rồi.

Có lẽ đây là phản ứng dây chuyền từ việc mình mình trọng sinh.

Dù sao, nếu như chuyện ở quán cơm lần trước không xảy ra, thì sớm muộn gì Yến béo kia cũng hút khô tên nhãi Quách Vĩ này.

Đến khi đó, dù tên nhãi này có thích Dương Hân đến đâu cũng sẽ phải buông tay.

Nhưng đối với Giang Chu mà nói, thì đây cũng là một dấu hiệu tốt.

Bởi vì người trọng sinh sợ nhất điều gì?

Là dù có nỗ lực và cố gắng đến đâu, vẫn không thể thay đổi lịch sử.

Chương 249: Giữ chặt mình, đừng bỏ mình lại! (4)

Giang Chu thở một ngụm khí lạnh ra, chuẩn bị trở lại trường.

Nhưng đúng lúc này, hắn nhìn thấy một bóng người quen thuộc, nàng đang đứng bên đường, mái tóc dài bay lượn trong gió.

Ngũ quan tinh xảo còn mang theo vẻ mừng rỡ, lông mi khẽ hơi lên, hai trong mắt trong suốt như nước.

“Phùng Tư Nhược!”

Phùng Tư Nhược vừa tạm biệt cô của mình, nghe thấy tiếng gọi thì lập tức quay đầu lại.

Nàng nhìn thấy Giang Chu, liền lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“Hôm nay bạn đi đâu? Tại sao không báo cho mình?”

Phùng Tư Nhược không nói chuyện, mà là cất bước lao qua.

Cô bé này trực tiếp nhào vào trong ngực của Giang Chu.

Sau đó lại dùng cái đầu nhỏ nhấn để cọ cọ lên ngực Giang Chu.

Một hơi thở ấm áp lập tức xuyên qua lớp quần áo rất dày của Giang Chu.

Sau đó, nhẹ nhàng đánh vào trong lòng của hắn.

Hơi thở như lan, lại nóng bỏng như lửa.

Giang Chu ngẩn người ra.

Bàn tay giờ lên giữa không trung vẫn cứng đờ tại chỗ.

Đây là chuyện gì thế này?

Thế mà Phùng Tư Nhược lại chủ động ôm mình?

Chẳng lẽ hôm nay mình lại đẹp trai hơn ngày thường à?

Không thể nào, trời lạnh như vậy, mình còn sắp bị lạnh đến choáng váng rồi, đừng nói là đẹp trai, không xấu đã là may mắn lắm rồi.

“Làm sao vậy? Có ai bắt nạt bạn à?”

“Không có...”

Phùng Tư Nhược lắc đầu, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Giang Chu.

Tuy bình thường hai con người của nàng cũng rất xinh đẹp, nhưng lúc này, Giang Chu lại nhìn thấy đôi mắt của nàng sáng rực như sao trời.

Hắn rất ít khi nhìn thấy vẻ mặt này của Phùng Tư Nhược.

Lần thấy gần nhất, hình như là lần nói chuyện ở ven hồ, sau khi Khúc Tiểu Nhã nói thích mình thì Phùng Tư Nhược đã có vẻ mặt này.

Cho nên Giang Chu thật sự rất tò mò, rốt cuộc cô bé này làm sao đây?

“Bạn nhặt được tiền à? Sao mà lại vui vẻ như vậy?”

“Có thể yêu đương rồi...”

Giang Chu nghe không rõ lắm: “Hả? Bạn vừa nói gì cơ?”

Phùng Tư Nhược phồng má lên: “Không ... không có gì!”

“Sao mình phát hiện ra hôm nay bạn cứ là lạ thế nhỉ.”

“Vui vẻ.”

Giang Chu xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng: “Được rồi, mình không hỏi nữa, mình đưa bạn về nhé?”

Phùng Tư Nhược nhét bàn tay nhỏ của mình vào lòng bàn tay của Giang Chu: “Giữ chặt mình...”

“Ừm, giữ chặt rồi, lần nào cũng giữ thật chặt.”

“Đừng bỏ mình lại...”

Giang Chu cũng không quá để ý: “Chỉ có vài bước chân thôi, làm sao mà rơi được chứ?”

Phùng Tư Nhược cũng không giải thích, nàng vô cùng vui vẻ mà đi cùng Giang Chu trở về trường.

Cùng lúc đó, trên chiếc Bentley màu đen ở cách đó không xa.

Phùng Y Vân nở một nụ cười, nhìn bóng lưng hai người rời đi.

Chắc là những gì cô nói ngày hôm nay , đã cho tiểu Tư Nhược rất nhiều can đảm.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở can đảm mà thôi.

Con đường sau này còn rất dài, sẽ phải đối mặt với rất nhiều khó khăn và trắc trở.

Cô cũng hy vọng, vận mệnh có thể tốt hơn một chút với hai đứa bé này.

Không cầu thuận buồm xuôi gió.

Chỉ cầu có kinh không hiểm là được rồi.

“Đúng rồi, bạn ăn cơm tối chưa?”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Ăn với cô cô rồi.”

Giang Chu nghe thấy hai tiếng cô cô thì lập tức sững sốt.

Hắn vẫn đang đoán là, chính cô cô của Phùng Tư Nhược gây chuyện trong ngày đại hội đầu tư, bây giờ lại nghe thấy Phùng Tư Nhược nhắc đến cô cô, nên khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

“Cô của bạn nói gì rồi?”

“Không nói cho bạn biết.”

Phùng Tư Nhược vừa nói xong, bỗng nhiên thò tay vào trong túi.

Giang Chu còn tưởng nàng muốn móc kẹo ra cho hắn ăn, không ngờ nàng lại móc một cái hộp nhỏ.

Trong hộp là một cái đồng hồ đeo tay, Patek Philippe.

Mặt đồng hồ màu xanh lam, rất phù hợp với kim đồng hồ màu bạc óng.

Giang Chu liếc nhìn nhãn, chỉ thấy một số 7 ở đằng trước, phía sau là năm số 0.

700.000 một cái đồng hồ???

Điên rồi sao???

700 ngàn có thể gọi được bao nhiêu thức ăn ngoài!

“Bạn lấy tiền ở đâu để mua thứ này?”

Phùng Tư Nhượng cắn môi: “Cô cô tặng.”

Giang Chu sửng sốt một chút: “Tặng bạn á? Tại sao lại tặng một chiếc đồng hồ nam cho bạn?”

“Là tặng cho bạn.”

“Hả?????”

Gò má Phùng Tư Nhượng đỏ lên, nói lại một lần: “Là cô cô tặng cho bạn.”

Nghe rõ rồi.

Nhưng mà Giang Chu bây giờ rất choáng váng.

Đây là cô của Phùng Tư Nhượng tặng cho mình??

Người này có ý gì?

Là đang cảnh cáo mình, thời gian sống của mình không còn nhiều à?

Hay là chỉ cho mình thời gian một ngày để rời khỏi Phùng Tư Nhượng?

Sau khi trở về ký túc xá.

Gió lạnh bên ngoài vẫn đang náo loạn như yêu tinh.

Giang Chu nhìn chiếc Patek Philippe trong tay, tâm trạng của hắn đang vô cùng trầm trọng.

Quả nhiên cô cô của Phùng gia biết sự tồn tại của mình.

Vậy chuyện đại hội đầu tư kia đã có thể xác định rồi.

Bằng không thì mấy chuyện này cũng quá trùng hợp rồi.

Có thể trùng hợp đến mức này sao?

Giang Chu không tin mấy chuyện này không có liên quan gì với nhau.

Nhưng rốt cuộc cô cô của Phùng Tư Nhượng có ý gì?

Tại sao lại bảo Phùng Tư Nhượng mang về cho hắn một chiếc đồng hồ 700 ngàn?

Rời khỏi cháu gái tôi, cái đồng hồ này sẽ là của cậu?

Không thể nào, bây giờ hấn còn chương mất 700 ngàn đây.

Giang Chu cầm đồng hồ lên xem, trong lòng hấn luôn cảm thấy bất an.

Cô của Phùng Tư Nhược đã ra tay một lần, nếu không phải mình thông minh, thì có lẽ đã thật sự ngã nhào rồi.

Lần này lại ra tay, còn tặng một chiếc đồng hồ.

Tuy Giang Chu là một người rất thông minh, nhưng hấn cũng không hiểu đây là chiêu trò gì nữa.

Chẳng lẽ khi mình điều chỉnh thời gian, thì mặt đồng hồ này sẽ có Bạo Vũ Lê Hoa Châm bắn ra?

Chắc chắn không thể nào đâu, cô của Phùng Tư Nhược sẽ không nghịch ngợm như vậy đâu.

Đúng không... nhỉ?

Giang Chu đột nhiên cảm thấy đầu óc của mình không đủ xài.

Đúng lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra.

Trương Nghiễm Phát cầm túi bánh bao rán đi vào phòng.

Cậu ta nhìn thoáng qua cái đồng hồ trên bàn Giang Chu, lập tức tròn tròn mắt lên.

“Patek Philippe???”

“Ừm, ông biết à?”

Trương Nghiễm Phát lau tay một chút, đi qua định cầm lên xem, kết quả bị Giang Chu tát cho một cái vào tay.

“Nhìn tí cũng không được? Dù sao cũng không phải hàng thật.”

Giang Chu cười nhạt: “Ông thấy tôi giống người xài hàng giả à?”

Trương Nghiễm Phát yên lặng một lát: “Hạng mục đưa thức ăn ngoài đó của ông kiếm nhiều tiền như vậy sao?”

“Không phải, đây là của một trưởng bối tặng.”

“Đánh rắm, tại sao không có trưởng bối nào tặng tôi một cái? Nói cách khác, dù đó không phải trưởng bối, nhưng tặng tôi một cái thì tôi cũng sẽ cho người đó làm trưởng bối của tôi luôn.”

Giang Chu mặc kệ tên này, tiếp tục xem xét cái đồng hồ này. Đến bây giờ hắn vẫn không hiểu, cạm bẫy của chiếc đồng hồ này ở chỗ nào?

Bạo Vũ Lê Hoa Châm là không thể nào.

Nhưng nếu cô của Phùng Tư Nhược muốn tiếp xúc với mình, vậy thì phải có tin tức gì mới đúng chứ.

“Haiz, nhớ năm đó, khi tôi giả vờ công tử nhà giàu để tán gái, thì đã ra sức tìm hiểu về loại đồng hồ này.”

“Vậy sao? Vậy ông nói xem, cái đồng hồ này có mấy cái kim?”

Trương Nghiễm Phát bị hỏi cho sững sốt một chút: “Đúng là tôi không chú ý đến chuyện này...”

Giang Chu cười nhạo một tiếng: “Với chỉ số thông minh của ông mà cũng thi đỗ đại học Thượng Kinh à, đồng hồ nào mà không có ba kim chứ?”

“Con bà nó, tôi đang nói chuyện chính, ông đừng làm nhảm vớ vẩn nữa.”

“Vậy ông hiểu cái gì? Nói chút tin tức hữu dụng xem.”

Trương Nghiễm Phát yên lặng một lúc lâu: “Thời gian đã quá lâu rồi, tôi gần như đã quên hết, chỉ nhớ kỹ một đoạn quảng cáo kinh điển của loại đồng hồ này thôi.”

Giang Chu bỏ chiếc đồng hồ vào hộp: “Quảng cáo như nào? Nói nghe xem nào.”

“Không ai có thể sở hữu Patek Philippe, chẳng qua là bảo quản cho đời tiếp theo mà thôi.”

“Cái đêch, phách lối như thế cơ à?”

“Đúng thế, lần đầu tiên nghe thấy, tôi cũng cảm thấy rất phách lối.”

Giang Chu cảm thấy, mặt hàng xa xỉ bây giờ đều là thu thuế chỉ số IQ.

Cứ việc công nghệ chế tác là cao cấp và tinh vi nhất, nhưng nó có đáng giá 700 ngàn không?

Hơn nữa...

Khoan đã...

Cái gì ý nhỉ...

Giang Chu bỗng nhiên nhú mày, mang theo vẻ mặt khó tin mà cầm chiếc đồng hồ kia lên.

Những câu quảng cáo vừa rồi là gì ý nhỏ?

“A Phát, ông nói lại lần nữa xem nào!”

Trương Nghiễm Phát nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lần đầu tiên nghe thấy, tôi cũng cảm thấy rất phách lối.”

Giang Chu nâng trán: “Tôi bảo ông lặp lại cái từ quảng cáo kia ý!”

“À, Không ai có thể sở hữu Patek Philippe, chẳng qua là bảo quản cho đời tiếp theo mà thôi!”

Giang Chu lập tức tròn mắt lên.

Không ai có thể sở hữu Patek Philippe.

Chẳng qua là bảo quản cho đời tiếp theo mà thôi?

Mấy chữ này bắt đầu bay lượn trong mắt của Giang Chu.

Sau đó, Giang Chu bỗng nhiên có một ý nghĩ hết sức điên cuồng.

Tại sao có thể có đời tiếp theo?

Ah, cái này liền dính đến một danh từ rất trâu bò.

Nhưng mặc kệ thế nào thì vẫn phải kết hôn, đúng không?

Mặc dù cũng có người chưa kết hôn liền trực tiếp có đời sau, nhưng Giang Chu hẳn không phải người như vậy.

Vậy cô của Phùng Tư Nhược tặng cái đồng hồ này là có ý gì?

Muốn mình và Phùng Tư Nhược có đời sau à?

Chẳng lẽ muốn truyền tin tức cho mình?

Bằng không thì sao vô duyên vô cớ lại tặng cho mình một cái đồng hồ?

“...”

Khóe miệng Giang Chu nhin không được mà co quắp một cái.

Kẻ có tiền bây giờ đều làm việc cmn khó hiểu như vậy sao?

Ban đầu thì chơi mình một vỏ, sau đó lại biểu thị ủng hộ?

Chuyện này thì chưa chắc.

Chuyện này rõ ràng là không nên như vậy mới đúng.

Nhưng đại hội đầu tư cũng đã trôi qua hơn hai tháng rồi, xem ra trong khoảng thời gian này đã phát sinh chuyện gì đó mà mình không biết.

Khiến cho thái độ của cô cô Phùng gia đã thay đổi, hoặc là... Đây chính là một quả lựu đạn khói.

Giang Chu trầm tư một lúc lâu.

Đúng rồi, không phải mình còn một tiêu gián điệp sao?

Giang Chu liền cầm điện thoại di động lên, nhanh chóng mở QQ của Phùng Y Nhất ra.

“Tiểu nhị tử, đã ngủ chưa?”

“Chưa, thanh niên phải thức đêm chứ ai lại đi ngủ.”

Ngón tay Giang Chu tung bay: “Hỏi em một chuyện, dạo này có tin tức gì của cô em không?”

“Tối nay cô cô về rồi, nhưng không biết vì sao, em cảm thấy cô cô có vẻ rất vui sướng.”

“Em xác định là rất vui vẻ?”

“Ừm, cô cô còn mang cho em rất nhiều quà.”

Giang Chu khẽ nhíu mày: “Là vậy à, em thăm dò cô của em giúp anh một chút.”

Phùng Y Nhất gửi một icon run lẩy bẩy: “Không được, em sợ lắm.”

“Em nói là em đoán chị của em đã yêu đương, hỏi cô em xem có phải thật không, không cần hỏi gì khác nữa.”

“Ừa? Anh đã nói là cô ấy muốn chia rẽ hai người cơ mà, như vậy không phải là muốn nhảy vào hòng sủng sao?”

“Cô ấy đã biết sự tồn tại của anh rồi, cho nên hỏi một chút cũng không sao cả.”

Phùng Y Nhất gửi một icon đáng thương: “Vậy em có lợi ích gì không?”

Chương 251: Phái cô em vợ đi thăm dò, bị Phùng Y Vân nhìn thấu! (2)

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Anh nạp 10 năm hội viên QQ cho em, cộng thêm vài thứ khác nữa.”

“...”

“Không được sao?”

“Anh rể, em cũng rất nhiều tiền nha.”

Con bà nó, phú bà ghê tởm!

Giang Chu thật sự rất tức giận với loại người này.

Nhưng mà cũng hết cách, tiểu gián điệp của mình vẫn rất hữu dụng.

Huống hồ, hiện giờ mình chỉ có mỗi cách này để tìm hiểu tin tức của Phùng gia.

“Như vậy đi, anh sẽ đồng ý một yêu cầu của em, bất kể là yêu cầu gì cũng được.”

“Được, quyết định như vậy đi, bây giờ em đi hỏi đây.”

Giang Chu xoay người nằm lên giường, đặt điện thoại di động qua bên cạnh.

Không lâu sau, điện thoại di động liền vang lên.

“Anh rể, anh rể, em hỏi được rồi.”

“Ừm? Cô em nói gì?”

“Em hỏi là, có phải chị gái đã yêu đương rồi không, nhưng mà cô trả lời lại rất khó hiểu.”

“Nói anh nghe xem nào.”

“Cô ấy nói là, nếu muốn làm ăn, đeo một chiếc đồng hồ nổi tiếng thì sẽ không đến mức bị người ta xem nhẹ.”

“...”

“Anh rề, anh có hiểu gì không?”

“Không có gì, đi làm bài tập đi!”

“Ồ!”

Giang Chu để điện thoại di động xuống, yên lặng một lúc lâu.

Xem ra cô cô Phùng gia rất hiểu mình nha, thế mà lại đoán được mình phái Phùng Y Nhất đi qua tìm hiểu.

Nhưng mà cô ấy nói như vậy, chứng tỏ chiếc đồng hồ này là mang theo ý tốt.

Như vậy, xem ra tạm thời không cần quá quan tâm đến Phùng gia rồi.

Một Phùng gia lớn như vậy, muốn đối phó với mình thì dễ như trở bàn tay mà thôi, hoàn toàn không cần đánh một gậy rồi cho một quả táo.

Ủm, ngủ thôi.

Giang Chu suy nghĩ rõ ràng xong, đảo mắt liền lăn ra ngủ.

Sáng sớm hôm sau, không khí đã lạnh hơn vài phần.

Giang Chu còn chưa kịp rời giường, thì đã bị tiếng chuông dồn dập đánh thức.

Trong khi mơ mơ màng màng, hấn liền cầm điện thoại di động lên để nghe máy.

Bên kia là giọng nói vội vàng của Lữ Cường.

“Ông chủ, không xong rồi, học viện thời trang và đại học sư phạm tạo phản rồi!”

“Cái gì cơ? Anh có thể nói chậm một chút không?”

Lữ Cường hít sâu một hơi: “Sáng hôm nay bọn tôi đi qua đó giao hàng, liền có một đồng người chặn ở cửa, không cho nhân viên giao hàng đi vào trường.”

Sau khi nghe xong, Giang Chu lập tức tỉnh ngủ luôn: “Là sao? Rõ ràng là tôi đã bàn bạc với nhà trường rồi mà.”

“Bọn tôi cũng không biết, hiện giờ có rất nhiều đơn trả hàng và đặt hàng đang xếp chồng chất ở đây.”

“Đừng hoảng hốt, cứ gọi nhân viên giao hàng về trước đi, tôi sẽ bảo Tô Nam gửi thông báo.”

“Vậy những món đồ ăn đã làm xong phải làm sao giờ?”

“Chuyện này anh không cần xen vào, cứ quản lý nhân viên giao hàng cho tôi, đừng vì không vào được trường mà cãi vã với trường học.”

“Được, tôi biết rồi!”

Giang Chu lập tức mặc quần áo tử tế, gọi điện cho Tô Nam: “Tiểu Nam nhi, xảy ra chuyện rồi, cô đi đến phòng làm việc luôn đi.”

Tô Nam cũng đang ngủ mơ mơ màng màng: “Sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

“Học viện thời trang và đại học sư phạm không cho nhân viên đi vào giao hàng, cô thông báo cho các quán ăn trước đi, bảo họ tạm thời không nhận đơn của hai địa chỉ này nữa.”

“Trời đất ơi, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?”

“Không biết nữa, cô mau đi gửi thông báo trên trang web đi, tôi đi tìm hiểu tình hình đã.”

“Ồ ồ, vậy tôi lập tức rời giường!”

Giang Chu cúp điện thoại, liền đi xuống nhà, lái xe đến đại học sư phạm ở gần hơn.

Quả nhiên, trước cửa trường đang có một đám người đứng chặn.

Lữ Cường cũng đứng ở cửa, mặt đầy tức giận mà đối thoại với đám người kia.

Chỉ là bọn họ đã đóng chặt cổng sắt, ngay cả những sinh viên muốn ra khỏi trường cũng bị bọn họ ngăn ở trong trường.

“Ông chủ, rốt cuộc anh cũng đến rồi.”

“Tình hình thế nào rồi? Đã hỏi rõ chưa, bọn họ là giáo viên trong trường à?”

Lữ Cường lắc đầu: “Không phải, bọn họ đều là đầu bếp và các bác gái làm việc trong nhà ăn của trường học.”

Giang Chu hơi sửng sốt một chút: “Hóa ra là bọn họ gây sự à, vậy cũng không kỳ quái!”

“Nhưng mà chúng ta không có biện pháp để giao hàng nữa sao?”

“Tôi đi liên hệ lãnh đạo của trường học trước, tạm thời hủy toàn bộ đơn đặt hàng của hai trường học này đi.”

Giang Chu nói xong liền lái xe trở về phòng làm việc của mình.

Hắn không cảm thấy kỳ lạ chút nào khi người của nhà ăn trong trường học gây sự.

Bởi vì nhà ăn trong trường đại học bây giờ đều là cho người bên ngoài thuê.

Bọn họ trả tiền thuê cho nhà trường, còn tiền kiếm được thì nhét vào trong túi mình.

Nhưng từ khi trang web của hắn mở rộng ra, đám sinh viên đã quen với việc đặt đồ ăn online, chuyện này nhất định sẽ ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của nhà ăn trong trường học.

Hơn nữa, bây giờ còn là mùa đông lạnh lẽo, đám sinh viên còn chẳng muốn chui ra khỏi chăn nữa, làm sao có thể chạy đi nhà ăn ăn cơm chứ.

Cũng bởi vậy, nên số lượng đơn hàng của trang web đã tăng rất nhiều.

Không thể nghi ngờ là, chuyện kinh doanh của mình đã làm cho nhà ăn trong trường học không kiếm được nhiều tiền như trước.

Nhưng mà ngăn cửa không cho vào thì đúng thật là quá ghê tởm.

Chương 252: Phái cô em vợ đi thăm dò, bị Phùng Y Vân nhìn thấu! (3)

Thị trường ăn uống của Thượng Kinh chỉ lớn như vậy, có thể hấp dẫn được bao nhiêu khách hàng thì đó là bản lĩnh của người ta, không thể thấy người ta làm ăn khá, liền chặn cửa không cho khách đi vào à?

Trước kia, Giang Chu cũng rất khó khăn mà, phải làm từng tí từng tí, tuyên truyền bao nhiêu lâu mới có thành tích như bây giờ.

Có bao giờ hắn sử dụng mấy chiêu trò này không?

Hắn có tìm người đi đập nhà ăn không?

Hắn có nói cho sinh viên là, không đặt đồ ăn online của tôi, thì các người sẽ chết đói không?

Hai nhà ăn trong trường học này làm như vậy, tuyệt đối sẽ đem chuyện cạnh tranh lành mạnh trở nên ác liệt hơn.

Sau khi Giang Chu trở lại văn phòng.

Tô Nam đã hủy bỏ đơn đặt hàng của hai trường học này.

Đồng thời tuyên bố một thông báo ở trên trang web, tạm thời không cung cấp nghiệp vụ giao đồ ăn cho hai trường đại học sư phạm và học viện thời trang.

Ngay sau đó, Giang Chu liền gọi điện thoại cho chủ nhiệm Tiêu của đại học sư phạm.

“Alo, chủ nhiệm Tiêu, ngài có biết chuyện nhà ăn trong trường học ngăn cửa không cho nhân viên giao hàng đi vào không?”

“Bảo vệ đã nói với tôi rồi, tôi đang trao đổi với người phụ trách nhà ăn đây.”

Giang Chu nhíu mày lại: “Ngài có thể nói cho tôi biết yêu cầu của bọn họ không? Bọn họ cũng không có khả năng chặn cổng từ ngày này qua ngày khác chứ, bằng không thì sinh viên ăn uống kiểu gì?”

Chủ nhiệm Tiêu thở dài: “Yêu cầu của bọn họ là không cho cậu giao đồ ăn trong trường nữa, bằng không thì sẽ kiện trường chúng tôi vi phạm hợp đồng.”

“Vậy những đơn đã đặt hàng rồi thì sao?”

“Hay là... tạm thời chờ một chút đi, chwof bọn tôi thương lượng ra một kết quả đã.”

“...”

Giang Chu yên lặng một lúc lâu: “Chỉ vì chúng ta không ký hợp đồng, cho nên liền hy sinh tôi?”

Chủ nhiệm Tiêu yên lặng một lát: “Dù sao trường chúng tôi cũng ủng hộ cậu miễn phí, nhưng người ta là dùng tiền để thuê nhà ăn.”

“Được, tôi hiểu rồi!”

Giang Chu cúp điện thoại, lại gọi cho chủ nhiệm phòng giáo vụ của học viện thời trang.

Kết quả là nhận được câu trả lời y hệt như vậy.

Trường học và nhà ăn có hợp đồng ước thúc.

Còn trường học và Giang Chu lại không có hợp đồng, cũng không thu phí.

Cho nên, bọn họ chỉ có thể hy sinh Giang Chu, tạm thời dừng giao đồ ăn.

Như vậy mới có thể trấn an người phụ trách nhà ăn.

Dù sao thì trước khi có giao đồ ăn, các sinh viên cũng không chết đói.

Đây là biện pháp giải quyết tốt nhất mà bọn họ có thể nghĩ ra được.

“Ông chủ, vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Hoảng hốt cái gì, trời đã sập đâu, đi pha cho tôi chén trà.”

Tô Nam bữu môi một cái, đi rót trà cho Giang Chu: “Sao anh gặp phải chuyện gì cũng không hề hoảng sợ nhỉ?”

Giang Chu nhìn nàng: “Tôi hoảng sợ luống cuống thì có thể làm gì, hoảng sợ luống cuống thì hai nhà ăn kia sẽ cho phép tôi tồn tại à?”

“Mặc dù bây giờ chúng ta đang mở rộng ra toàn thành phố, nhưng đơn đặt hàng trong khu đại học mới là nhiều nhất.”

“Ừm, chuyện này thì tốt biết, chúng ta không thể để mất nghiệp vụ ở hai nơi này được.”

“Vậy anh có biện pháp giải quyết chưa?”

Giang Chu kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình: “Tôi hỏi cô, trường học và nhà ăn có quan hệ thế nào?”

Tô Nam suy nghĩ một chút: “Quan hệ hợp tác, trường học thu tiền thuê, nhà ăn kiếm tiền.”

“Vậy tôi lại hỏi cô, nếu nhà ăn trong trường học không thể kinh doanh nữa, thì trường học sẽ làm gì?”

“Hai chuyện này không liên quan, nhà ăn trong trường học là một miếng thịt béo, rất nhiều người đều nhìn chằm chằm vào đso, nhà thầu này gục xuống, thì sẽ có nhà thầu khác tranh vào thôi.”

Giang Chu gật đầu: “Vậy thì liền nghĩ biện pháp để cho nhà ăn đóng cửa thôi.”

Tô Nam như nghe được một chuyện không thể tin nổi: “Ông chủ, chúng ta chỉ là sinh viên, làm sao có thể làm được chứ?”

“Chúng ta không làm được, nhưng có người làm được.”

“Ai vậy?”

“Cô suy nghĩ kỹ lại xem?”

Tô Nam nhíu mày: “Anh nói là chủ nhiệm Nghiêm à?”

Giang Chu lắc đầu: “Lời nói của Lão Nghiêm chỉ có trọng lượng trong trường học chúng ta thôi, không có quá nhiều sức ảnh hưởng ở trường học khác đâu.”

“Vậy tôi chịu rồi, chắc chắn tôi không biết người nào như vậy cả.”

Giang Chu không nói thêm gì nữa.

Hắn cầm chén trà lên nhấp một ngụm, bắt đầu suy nghĩ cẩn thận.

Việc làm ăn vốn chính là Họa Phúc Tương Y.

Bạn kiếm được nhiều liền sẽ có người kiếm ít hơn, vậy thì sẽ có người khác hận bạn.

Nhưng quan trọng là, làm sao để đem chuyện xấu biến thành chuyện tốt.

“Tiểu Nam nhi, bây giờ tôi rất buồn bực, hay là cô nhảy múa một bài đi.”

Tô Nam liếc nhìn Giang Chu một cái: “Không được, hôm nay tôi không tiện.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Có gì mà không tiện? Đúng lúc phòng làm việc không có người khác.”

“Ông chủ, con gái luôn có vài ngày như vậy.”

“Nhưng mà không được xem cô nhảy múa, tâm trạng của tôi rất khó bình phục.”

Tô Nam nhất thời cười nhạt: “Nếu như tôi thật sự nhảy múa cho anh xem, vậy tâm trạng của anh sẽ càng khó bình phục hơn nhỉ?!”

Giang Chu từ chối cho ý kiến, cả người dựa vào trên ghế salon: “Cho nên, gần đây tôi bị sao quả tạ chiếu à? Muốn làm cái gì cũng không xong?”

“Sao anh không nghĩ đó là báo ứng của căn bã nam?”

“Không phải, thật ra thì căn bã nam chính là thiên mệnh của tôi rồi.”

Tô Nam hừ lạnh một tiếng, cởi giày ra, cuộn mình ở bên cạnh Giang Chu rồi bắt đầu ngủ bù.

Giang Chu gọi nàng dậy từ lúc chưa đến sáu giờ, bây giờ nàng buồn ngủ đến mức không mở mắt nổi, thà rằng ngủ bù một lát còn hơn là ngồi nghe tên này nói nhảm.

Chương 253: Khá lắm, bắt tay lại làm thịt dê béo?

“Bỏ chân ra, có mùi rồi!”

“Nói vậy, chân của tiên nữ không bao giờ thối.”

Giang Chu tỏ vẻ ghét bỏ mà dịch ra một chút, nhường cho nàng nhiều không gian hơn.

Sau đó, hắn mở điều hòa ra, rồi yên lặng nhìn số liệu đơn đặt hàng trên màn hình máy tính.

Thật ra con người của hắn rất hiền lành, và thật sự không muốn làm kẻ xấu chút nào.

Mọi người ở chung hoàn thuận, cùng nhau kiếm tiền là tốt rồi, nhưng hết lần này đến lần khác, lại có người không cho hắn cơ hội này.

“Tiểu Nam nhi?”

“Ừm?”

“Tôi đi ra ngoài một chuyến, cô trông nhà.”

Tô Nam ôm gối ôm: “Vậy anh đi nhanh về nhanh đi, bằng không thì tôi ngủ gật mất, khi đó sẽ bị ăn trộm sạch sẽ đấy.”

Giang Chu vỗ cái đầu nhỏ của nàng một cái: “Chỉ cần cô không bị người ta trộm đi là được, mấy thứ kia đều có thể mua lại mà.”

“Hừ, nói thật dễ nghe.”

“Được rồi, đừng léo nhéo nữa, ngủ năm phút rồi dậy làm việc đi.”

“Năm phút đồng hồ? Chu lột da nghe thấy cũng sẽ rơi lệ đấy! Còn nữa, nhớ là mang bữa sáng về cho tôi đấy!”

Giang Chu cười hai tiếng, cất bước đi ra khỏi phòng làm việc.

Kết quả, hắn vừa quay đầu, đã thấy Tô Nam mơ mơ màng màng ngủ rồi.

Giang Chu có chút bất đắc dĩ, liền quay trở lại.

Sau đó cầm một cái chăn ở bên trong ra, đắp lên người cho nàng.

Ánh nắng sáng sớm cũng không tệ lắm, ngoại trừ hơi lạnh ra thì không còn tật xấu gì.

Giang Chu lái xe ra khỏi đại học Thượng Kinh.

Giờ cao điểm, phương hướng đi vào trung tâm thành phố Thượng Kinh rất đông người, nhất là khi hấn đi đến ngã tư chỗ phố ăn sáng thì còn chật như nêm cối.

Giang Chu liền đầu xe, đi vòng ra đường vành đai hai.

Ba mươi phút sau, chiếc Toyota Corolla chậm rãi dừng lại, Giang Chu xuống xe, đứng ở một con đường cái phía tây.

Bên đối diện chính là cổng chính cục an toàn thực phẩm.

Cùng lúc đó, Đỗ Vĩ Lượng đi làm sớm cũng dừng xe lại, cầm một túi bánh bao xuống xe, chuẩn bị hút điều thuốc rồi mới đi vào trong.

Kết quả vừa quay đầu lại, anh ta liền phát hiện bóng người quen thuộc đứng ở ven đường.

“Hả? Giang Chu? Sao cậu lại đến đây?”

“Lần trước ăn cổ vịt ở đây rất ngon, đi tìm vài vòng mà vẫn không mua được, cho nên hôm nay đến đây, để xem có thể cò thêm một chút cổ vịt không.”

Đỗ Vĩ Lượng hơi nhíu mày nhìn người sinh viên mà lại không giống sinh viên này.

Nhưng anh ta biết, tên này tuyệt đối không đến đây vì cổ vịt.

Mà tên này còn nhắc chuyện lần trước nữa.

Chuyện lần trước là chuyện gì?

Không phải là lấy danh nghĩa hỗ trợ điều tra để giam giữ tên này lại sao?

Đỗ Vĩ Lượng cất điều thuốc đi, yên lặng một lát.

“Vậy đừng đứng ngoài này nữa, có gì vào trong rồi nói.”

“Cảm ơn anh Lượng, quấy rầy rồi.”

Giang Chu cất bước đi vào theo, sau đó lại nhìn một vòng quanh đại sảnh.

Khoan hĩ nói, nơi này khiến cho hấn cảm thấy rất hoài niệm.

Dù sao thì từ khi hấn khởi nghiệp đến giờ, hấn vẫn chưa được nghỉ ngơi tử tế ngày nào.

Trái lại thì khi bị đưa vào trong này, hấn lại chiếm được những giây phút an bình, hơn nữa lại còn có ăn có uống, quả thực là thiên đường tại nhân gian mà.

“Rốt cuộc là có chuyện gì mà cậu lại đến đây?”

Giang Chu ngồi xuống đối diện Đỗ Vĩ Lượng: “Tôi muốn tố cáo nhà ăn của học viện thời trang và đại học sư phạm.”

Đỗ Vĩ Lượng liếc nhìn Giang Chu một cái: “Lý do là gì? Có chứng cứ không?”

“Tôi cũng không rõ ràng, dù sao các anh đi điều tra một chút, nhất định là có thể tra được vấn đề.”

“Giang Chu, chuyện lần trước là sai lầm của chúng tôi, nhưng cậu cũng không thể trêu đùa chúng tôi như vậy được!”

Giang Chu lấy điện thoại di động của mình ra: “Nhìn quen không? Đây là mấy tấm ảnh tôi chụp hôm đã đến đây đây.”

Đỗ Vĩ Lượng hơi nhíu mày: “Phòng tra hỏi? Còn cả Tiểu Chu gác cửa nữa, cậu chụp mấy cái này làm gì?”

“Anh kéo tôi về hỗ trợ điều tra, lại giam giữ trái phép ba tiếng đồng hồ, anh thấy có quá đáng không?”

“Cậu... “

“Thật ra thì lần đó tôi đã rất tức giận, nhưng mà nghĩ lại, tôi lại cảm thấy nên dĩ hòa vi quý, nhưng anh không nên cho rằng tôi chỉ là một sinh viên, nên muốn bắt nạt rồi thì cứ bắt nạt tôi chứ?”

Đỗ Vĩ Lượng nhướn mày: “Cậu đang uy hiếp tôi làm việc cho cậu à?”

Giang Chu vẻ mặt mờ mịt: “Không có mà, tôi đang chia sẻ album ảnh trong điện thoại di động của mình thôi mà.”

“Ha ha, cậu cho tôi xem cái này cũng vô dụng thôi.”

“Thật ra thì tôi đang chuẩn bị tham gia cuộc thi chụp ảnh của khu đại học, mấy bức này này có tên là: phòng tra hỏi của cục

an toàn thực phẩm.”

Đỗ Vĩ Lượng nhất thời cau mày, ánh mắt cũng có chút không tốt.

Hỗ trợ điều tra chứ không phải bắt giữ, thế mà lại giam giữ người ta ba giờ đồng hồ, đúng là không thể nói nổi.

Hơn nữa, trong ba tiếng này lại không có ai xuất hiện trong phòng tra hỏi cả, thậm chí vì ổn định Giang Chu, mà anh ta còn phái người đi mua cỗ vịt và bia.

Nếu như chuyện này vỡ lở ra, người sáng suốt chắc chắn sẽ biết mình đang kéo dài thời gian, có thể nói là lấy quyền mưu tư, lấy việc công làm việc riêng.

Chuyện này nói lớn cũng không lớn, nhưng nếu truyền lên internet thì sẽ rất bất lợi với mình.

Nói là chuyện nhỏ, thì đây là làm việc không cẩn thận, không tập trung.

Nói là chuyện lớn, thì đây là giam giữ người trái phép.

Chương 254: Khá lắm, bắt tay lại làm thịt dê béo? (2)

Đỗ Vĩ Lượng nói: “Học viện thời trang và đại học sư phạm đúng không?”

“Ừm, hai nhà ăn ở nơi đó đã vi phạm quy định an toàn thực phẩm, làm một sinh viên có lương tâm, nên tôi nhất định phải chạy đến đây tố cáo.”

Đỗ Vĩ Lượng hít sâu một hơi: “Xóa hết ảnh đi.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Tôi cảm thấy bọn họ phải đóng cửa ngừng kinh doanh để chỉnh đốn... ít nhất là hai tháng.”

“Không thể nào, dù là đóng cửa ngừng kinh doanh để chỉnh đốn thì cũng không thể quá 7 ngày được.”

“Nhưng mà anh Lượng của tôi không phải rất biết kéo dài thời gian sao? Chính bản thân thôi đã được trải nghiệm nha.”

Đỗ Vĩ Lượng bị chọc trúng chỗ đau: “Giang Chu, cậu không nên được voi vò tiên.”

“Vậy thì thôi, tạm biệt anh Lượng.”

Giang Chu nói xong liền cầm điện thoại di động lên định rời đi.

Đỗ Vĩ Lượng cắn răng một cái: “Được, tôi đồng ý giúp cậu.”

Giang Chu thở phào nhẹ nhõm: “Cảm ơn anh Lượng, suýt nữa thì tôi đã chạy lên sân thượng của các anh để kêu oan rồi.”

“Vô sỉ.”

“Anh lấy danh nghĩa hỗ trợ điều tra để giam cầm tôi mới gọi là vô sỉ, ngoài ra, tôi rất tò mò, không biết Phùng gia đã cho anh bao nhiêu tiền?”

Đỗ Vĩ Lượng nghe thấy câu này thì nhất thời trợn tròn mắt lên.

Anh ta đã bối rối.

Giang Chu biết chuyện mình kéo dài thời gian cũng là rất bình thường, nhưng tại sao Giang Chu lại biết sau lưng mình là Phùng gia?

Phải biết là, cho đến bây giờ thì bọn họ cũng chỉ liên lạc qua điện thoại mà thôi, hơn nữa, anh ta chỉ là một tên tiểu tốt mà thôi.

Dù sao anh ta cũng không có tư cách bán ân tình cho Phùng gia.

Đúng lúc này, Giang Chu liếc mắt nhìn túi bánh bao ở trên bàn.

“Bánh bao này nhìn không tệ, anh ăn chưa?”

Đỗ Vĩ Lượng hơi mờ mịt: “Chưa...tôi chưa ăn qua.”

Giang Chu yên lặng một chút: “Đã mở ra chưa?”

“Mua xong vẫn chưa mở ra.”

“Ồ, vậy túi bánh bao này thuộc về tôi.”

Giang Chu không nói nhảm, trực tiếp cầm túi bánh bao đi ra ngoài.

Sau khi rời khỏi cục an toàn thực phẩm, hắn trở về phòng làm việc.

Sau đó gọi Tô Nam đang ngủ trên sa lon dậy, hai người bắt đầu kê vai ăn bánh bao.

“A? Bánh bao này mua ở đâu mà ngon thế?”

“Hình như là đường Tam Tiên, nhưng đúng là đồ ăn của cục an toàn thực phẩm ngon thật!”

Tô Nam tròn tròn mắt lên: “Anh lại bị bắt à? Lần này lại là vì sao?”

Giang Chu nhét cái vỏ bánh bao còn thừa vào trong miệng nằng: “Ăn đều không ngăn nổi miệng cô.”

“Phi phi phi, có nước miếng của anh!”

“Cũng không phải chưa ăn qua, lo cái gì?”

Gò má Tô Nam đỏ bừng lên: “Tôi không ăn, đói chết cũng không ăn.”

Giang Chu có chút bất đắc dĩ: “Cô rõ ràng là nhân viên của tôi, tại sao ăn cơm mà cũng cần tôi dỗ?”

“Anh từng dỗ tôi sao?”

“Tôi dỗ cô còn nhiều hơn cả dỗ Hàn Nhu đấy.”

Vừa dứt lời, Giang Chu bỗng nhiên cảm thấy một trận chấn động.

Hắn lấy điện thoại di động ra xem, phát hiện là chủ nhiệm Tiêu của đại học sư phạm gọi đến.

“Alo, Giang Chu, tôi vừa mới nói chuyện với người phụ trách nhà ăn xong.”

“Vậy sao? Vậy bọn họ lại có ý định gì?”

Chủ nhiệm Tiêu yên lặng một lát: “Hay là cậu đến phòng làm việc của tôi một chuyến đi, chuyện này nói qua điện thoại không rõ.”

Giang Chu ăn hai cái bánh bao: “Được, vậy tôi qua luôn đây.”

“Ừm, tôi và người phụ trách nhà ăn sẽ chờ cậu ở đây.”

Giang Chu cúp điện thoại, lau tay rồi đi ra ngoài.

Khi hắn đi đến đại học sư phạm, những người chặn cổng đã tản đi hết.

Chỉ là cổng chính của trường vẫn đang đóng chặt, chỉ để lại cổng nhỏ cho người đi đường đi qua.

Xem ra, đại học sư phạm và nhà ăn đã đạt được hiệp nghị gì đó rồi.

Vậy còn gọi mình đến đây làm gì?

Giang Chu đứng nhú mào trước cổng, nhưng vẫn đi vào.

Hắn đi đến phòng làm việc của chủ nhiệm Tiêu, bên trong từ chủ nhiệm Tiêu ra thì còn có một người đàn ông mập mạp đeo kiếng gọng vàng.

“Giang Chu, nào nào, ngồi xuống đi.”

Giang Chu đi đến bên ghế sa lon: “Không biết chủ nhiệm Tiêu tìm tôi đến có chuyện gì?”

Chủ nhiệm Tiêu vẽ mặt tươi cười: “Giới thiệu cho cậu một chút, vị này họ Lưu, là giám đốc của ẩm thực Phú Nguyên, ông ấy chính là nhà thầu của nhà ăn trường đại học sư phạm và học viện thời trang.”

“Bạn học Giang thật sự là anh hùng xuất thiếu niên mà.”

“Giám đốc Lưu khách khí rồi, không ngờ hai nhà ăn chặn cổng trường đều là của ngài?”

Chủ nhiệm Tiêu vội vàng vỗ vỗ bả vai Giang Chu: “Thật ra thì giám đốc Lưu cũng không phải người xấu, cậu đừng để ý.”

Giang Chu gật đầu: “Cho nên tôi mới là người xấu?”

“Cũng không thể nói như vậy, thật ra hôm nay gọi cậu đến đây là vì muốn tìm một biện pháp sống chung trong hòa bình.”

“Nghe ý của chủ nhiệm ngài, thì ngài và vị giám đốc Lưu này đã nghĩ ra biện pháp tốt rồi à?”

Giám đốc Lưu mỉm cười: “Thật ra thì biện pháp này rất đơn giản, tôi chỉ muốn đôi bên cùng có lợi mà thôi.”

Giang Chu nhìn ông ta với ánh mắt hứng thú: “Vậy làm phiền giám đốc Lưu, giải thích một chút cái gọi là đôi bên cùng có lợi đi?”

“Chỉ cần cậu chia một nửa lợi nhuận từ việc giao đồ ăn trong hai trường học này cho tôi, vậy tôi sẽ để cậu tiếp tục giao hàng trong học viện thời trang và đại học sư phạm.”

Chương 255: Dê béo muốn gặm lại một nửa!

Giang Chu nghe thấy mấy câu này của giám đốc Lưu thì lập tức hiểu ý bọn họ.

Đây là coi mình thành dê béo à?

Vừa luyện tiệc tiền lời của nhà ăn, lại vừa đỏ mắt với lợi nhuận của mình.

Chặn cổng gây sự rồi, thế mà lại còn mở miệng đòi một nửa lợi nhuận.

Thời đại này, tiền kiếm dễ như vậy sao?

Chuyện này cmn có khác gì đưa tay cướp đoạt không?

Giang Chu cho rằng mình đã rất vô sỉ, nhưng chung quy vẫn có người để cho mình cam bái hạ phong, chấp nhận chịu thua một bậc.

“Bạn học Giang Chu, cậu cảm thấy đề nghị của tôi thế nào?”

“Tôi cảm thấy rất tốt, có tiền cùng nhau kiếm, có sao không làm?”

Hai mắt giám đốc Lưu lập tức sáng lên: “Nói như vậy, là cậu đồng ý rồi?”

Giang Chu chép miệng một cái: “Nhưng mà bây giờ tôi còn có một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Nếu như nhà ăn của ông phải ngừng kinh doanh để chính đốn, không làm nổi nữa, vậy tôi vẫn phải chia tiền cho ông à?”

Giám đốc Lưu liền cười: “Tôi đã nhận thầu nhà ăn rất nhiều năm rồi, nhưng chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy.”

Giang Chu khoát khoát tay: “Tôi nói là ví dụ, là chẳng may, chúng ta đều là người làm ăn, cẩn thận một chút thì tốt hơn.”

“Được, nếu như tôi thật sự không làm nổi như những gì cậu vừa nói, vậy tất nhiên tôi sẽ không ngăn cản cậu vào trường giao đồ ăn, cũng sẽ không lấy tiền hoa hồng của cậu.”

Giang Chu mỉm cười, yên lặng không nói gì.

Không làm mà hưởng thực sự quá sung sướng.

Há mồm là đã có thể mò tiền rồi.

Nhất là khi nhìn thấy nụ cười xán lạn của vị giám đốc Lưu này, khiến cho hắn cũng rất muốn đưa tay ra cướp đoạt một nửa lợi nhuận của người khác.

Vậy thì cần gì phải đi làm ăn nữa?

Làm ăn có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ.

Chiếc tiếc là vị giám đốc Lưu bụng phệ này đã tính sai rồi.

“Bạn học Giang Chu, sao cậu không nói chuyện? Có phải còn lo lắng gì không?”

“Mất một nửa lợi nhuận, tôi cũng thấy rất đau lòng.”

Giám đốc Lưu cười như không cười: “Nhưng nếu như tôi không đồng ý, thì cậu không kiếm được xu nào ở trong hai trường đại học này đâu.”

Giang Chu thở dài: “Đúng vậy, tôi bị nắm đằng chuôi rồi, đánh không lại cũng chỉ có thể gia nhập vào thôi.”

“Hả? Cậu tổng kết rất tốt đấy, dù sao thức thời mới là trang tuần kiệt.”

“Nhưng mà trong lòng tôi vẫn luôn cảm thấy không được tự nhiên.”

“Không tự nhiên cái gì?”

“Tại sao một người anh tuấn đẹp trai như tôi, lại phải hợp tác với một người có khuôn mặt như ông, thật sự là không được tự nhiên mà.”

Lời này vừa dứt, phòng giáo vụ lập tức yên tĩnh.

Lúc này, giám đốc Lưu sững sốt một chút, ánh mắt bỗng nhiên trở nên phần nộ.

Mọi người đều nói sinh viên rất kiêu ngạo, rốt cuộc hôm nay cũng được nhìn thấy rồi!

“Ý của cậu là, cậu không muốn hợp tác? Vậy cậu nói làm nhảm lung tung làm gì?”

“A không phải, vừa rồi tôi đã đồng ý hợp tác rồi mà?”

Giám đốc Lưu nhíu chặt mày: “Không phải cậu nói hợp tác với người như tôi sẽ không được tự nhiên sao?”

Giang Chu gật đầu: “Cho nên tôi chọn loại phương thức hợp tác thứ hai.”

“Ở đâu ra cmn loại thứ hai? Tôi bảo cậu chia cho tôi một nửa, cậu nhất định phải chia cho tôi một nửa, bằng không thì nhân viên của cậu đừng hòng đi vào cổng chính trường học.”

“Vậy tôi liền nói thẳng, loại thứ hai của tôi chính là, chờ ông đóng cửa.”

Giám đốc Lưu lại cười nhìn chủ nhiệm Tiêu: “Chủ nhiệm Tiêu, cậu ta đang đùa tôi à?”

Chủ nhiệm Tiêu vội vàng giảng hòa: “Giang Chu rất thích nói đùa, giám đốc Lưu không cần quá để ý.”

“Nói cho cậu biết, tôi đã nhận thầu vài chục năm rồi, nhưng chưa từng bị đóng cửa.”

“Thường đi ở bờ sông, nào có ai không ướt giày?”

Vừa dứt lời, điện thoại của giám đốc Lưu bỗng nhiên vang lên.

Ông ta nghe được hai câu, thì lập tức dùng ánh mắt khó tin mà nhìn về phía Giang Chu.

Sau đó, ông ta kéo cửa xông ra ngoài mà không kịp nói một câu nào nữa.

“Giám... giám đốc Lưu bị làm sao vậy?”

“Có thể là nhà ăn bị đóng cửa ngừng kinh doanh vĩnh viễn thôi.”

Chủ nhiệm Tiêu nghe xong liền cười rồi, còn cười xán lạn giống như hoa nở.

Ông ta cũng không tin!

Làm sao có thể nói dừng kinh doanh liền dừng kinh doanh được?

Ông ta là chủ nhiệm phòng giáo vụ mà có nhận được thông báo gì đâu?

Nhưng mà Giang Chu lại không cười.

Hắn chỉ bình tĩnh mà nhìn chủ nhiệm Tiêu.

Sau đó, nhìn cho đến khi chủ nhiệm Tiêu rợn tóc gáy luôn.

Nụ cười trên mặt chủ nhiệm Tiêu động lại, sau đó ông cũng đứng bật dậy, rồi cũng lao ra khỏi phòng giáo vụ.

Giang Chu là người thích náo nhiệt, đã ở chỗ này rồi thì không có lý do gì không đi tham gia náo nhiệt.

Cho nên hẳn liền vui vẻ cất bước đi về phía nhà ăn của đại học sư phạm.

Lúc này, một loạt xe chấp pháp của cục an toàn thực phẩm đã đậu ở trước cửa nhà ăn.

Có mấy người đang mặc đồng phục dán giấy niêm phong lên cửa nhà ăn.

Lúc này, nhân viên làm việc trong nhà ăn cũng đã đứng ở bên ngoài hết rồi.

Có người đều tạp dề, có người cầm muôi cơm, tất cả đều tròn mắt há hốc mồm.

Chương 256: Dê béo muốn gặm lại một nửa! (2)

“Đây là chuyện gì? Ai cho các anh niêm phong nhà ăn?”

“Xin chào, anh là người phụ trách nhà ăn đúng không? Trong quá trình kiểm tra nhà ăn của các anh, chúng tôi đã phát hiện các anh đã vi phạm điều lệ an toàn thực phẩm, cho nên liền cưỡng chế dừng kinh doanh để chỉnh đốn.”

Đỗ Vĩ Lượng nói xong còn lấy một phong văn kiện ra.

Giám đốc Lưu đảo mắt qua tờ văn kiện một chút: “Không thể nào, tôi đã nhận thầu nhà ăn vài chục năm rồi, chưa bao giờ có chuyện này cả.”

“Đó chỉ có thể nói là do anh may mắn thôi, trước kia không kiểm tra đến các anh thôi, nhưng chuyện này cũng không đại biểu các anh không có vấn đề.”

“Sau bếp xuất hiện gián và chuột, bàn làm việc đã bị mốc 30%, không phân loại rác, đây là cái lý do gì???”

Đỗ Vĩ Lượng đưa một cuốn sổ tay điều lệ an toàn thực phẩm cho ông ta: “Mang về đọc cho kỹ đi, không hiểu chỗ nào thì có thể gọi điện thoại hỏi tôi.”

Giám đốc Lưu nuốt giận xuống bụng, miễn cưỡng nở một nụ cười: “Vị đồng chí này, thật ra thì tôi rất thân với cục trưởng Lữ của các anh.”

“Thân với ai cũng vô dụng, quy định chính là quy định.”

“Vậy khi nào tôi mới có thể kinh doanh tiếp? Sinh viên còn phải ăn cơm mà!”

“Chờ các anh cải cách và chỉnh đốn xong thì gọi điện cho tôi, tôi sẽ phái người đến kiểm tra, nếu phù hợp với điều lệ thì có thể mở cửa kinh doanh.”

“Vậy bây giờ tôi bảo người chỉnh đốn và cải cách, ngày mai có thể mở cửa kinh doanh luôn không?”

“Chỉ cần anh chỉnh đốn và cải cách hợp lệ thì sẽ có thể mở cửa, thế nhưng mà...”

Giám đốc Lưu nuốt nước miếng.

Làm sao còn cmn thế nhưng mà nữa?

Cho một câu khẳng định, lại mang theo một cái thế nhưng mà.

Cách nói chuyện này là cmn dọa người nhất.

“Đồng chí, thế nhưng mà cái gì, anh có thể nói hết không?”

Đỗ Văn Lượng chỉ mấy chiếc xe chấp pháp ở phía sau: “Chúng tôi đã lấy mẫu những nguyên liệu nấu ăn trong bếp của anh để mang về kiểm tra do lường, nếu như có vấn đề, thì không chỉ là đóng cửa dừng kinh doanh chỉnh đốn thôi đâu.”

Ánh mắt giám đốc Lưu run lên: “Nếu có vấn đề thì sẽ thế nào...?”

“Anh, bao quát cả những nhân viên của anh, và cả trường học, tất cả đều phải chịu xử phạt ở mức độ khác nhau.”

“Tôi không quan tâm người khác, tôi có thể bị xử phạt thế nào?”

Đỗ Văn Lượng vỗ vỗ bờ vai ông ta: “Đừng sợ, cùng lắm chỉ là nộp chút tiền phạt, sau đó tịch thu giấy kinh doanh không cho làm ngành này nữa thôi, không phải chuyện gì to tát đâu.”

Giám đốc Lưu tròn tròn mắt: “Thế mà còn không phải chuyện gì to tát á?!”

“Được rồi, tôi chỉ nói với anh thế thôi, giờ chúng tôi còn phải đi kiểm tra bên học viện thời trang nữa, tạm biệt.”

“Kiểm tra ... kiểm tra ở ... ở đâu cơ?”

“Học viện thời trang, nhà ăn trong trường này cũng nằm trong danh sách kiểm tra thí điểm, hơn nữa, nó còn bị sinh viên tố cáo nữa.”

Đỗ Vĩ Lượng mỉm cười, quay người đi lên xe.

mà giám đốc Lưu thì tròn tròn mắt mà nhìn, trên mặt viết đầy kinh hãi và hoảng hốt.

làm nhà ăn căng tin, không thể nào là không có vi phạm gì cả, làm gì có ai thật sự làm việc dựa theo quy tắc và điều lệ chứ?

Chỉ cần không quá đáng quá thì căn bản là sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Nhưng bây giờ thì hay rồi, nhà ăn của ông ta lại bị niêm phong rồi.

Hơ nữa, đám nhân viên chấp hành luật pháp này đến nhanh như chớp, ông ta còn chưa nghe thấy tiếng gió thì đã bị niêm không rồi.

Không thể nào, trong này tuyệt đối là có vấn đề.

Ngay sau đó, giám đốc Lưu liền ngậy ngấn cả người.

Ông ta nhớ đến vẻ mặt tươi cười của Giang Chu, tên đó còn nói: Tôi chờ ông đóng cửa, rồi lại đi giao đồ ăn.

Cùng lúc đó, Giang Chu đi đến cửa chính nhà ăn.

“Không ngờ miệng tôi lại quạ đen đến thế, xin lỗi giám đốc Lưu nha.”

“Đây là cậu làm? Cậu cmn chơi tôi?”

Giang Chu lộ ra ánh mắt khó tin: “Hôm nay tôi đến để hợp tác với ông, sao ông lại oan uổng người tốt rồi?”

Giám đốc Lưu nuốt nước miếng một cái: “Cậu quá vô sỉ, cậu làm như vậy thì sinh viên ăn cơm kiểu gì?”

“Chủ nhiệm Tiêu, giám đốc Lưu nói đúng đấy, sinh viên ăn cơm kiểu gì đây?”

Chủ nhiệm Tiêu yên lặng một lát: “Giang Chu, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, hay là bỏ qua đi.”

Giám đốc Lưu gật đầu: “Đúng đúng đúng, chúng tôi không gây sự nữa, sau này cậu muốn giao đồ ăn thì cứ giao, được không?”

“Không được, tôi muốn một nửa thu nhập của nhà ăn.”

“Cậu điên rồi à? Cậu muốn một nửa thu nhập của tôi? Tại sao cậu không đi cướp đi?”

Giang Chu vui vẻ: “Thế mà ông cũng có thể nói là một câu chính nghĩa như vậy đấy.”

Lúc này, sắc mặt chủ nhiệm Tiêu đã thay đổi: “Giang Chu, cậu náo loạn đủ chưa? Sinh viên không thể không ăn cơm.”

“Đó là chuyện của các ông mà, tôi chỉ là sinh viên của đại học Thượng Kinh, ông xem nhà ăn trong trường chúng tôi kia, thành thật đến mức nào chứ?”

“Giám đốc Lưu đã nhượng bộ rồi, cậu còn muốn gì nữa?”

“Tôi không muốn gì cả, tôi chỉ đến tham giá náo nhiệt thôi, tại sao các ông cứ hỏi tôi nhỉ?”

Chương 257: Cách chính xác để đưa con gái nhà người ta về nhà ăn tết!

Giám đốc Lưu biết mình nhầm rồi.

Ban đầu, ông ta cho rằng đối phương chỉ là một sinh viên đại học, tùy tiện dọa nạt hai câu là sẽ sợ hãi, đến khi đó sẽ ngoan ngoãn giao tiền ra.

Nghịệp vụ giao đồ ăn này đang lên như điều gặp gió.

Một miếng thịt béo như vậy, không cho ông ta gặm vài miếng sao được?

Nhưng ông ta đã nhầm.

Bởi vì từ khi chuyện này bắt đầu, người ta đã nghĩ cách đối phó với ông ta rồi.

Có sinh viên nào như vậy sao?

Đây cmn còn gọi là sinh viên à?!

Lần sau tên này có thể viết lên mặt mấy chữ độc ác và âm hiểm không?!

Ít ra tên này cũng phải cho người ta biết để còn cân nhắc lại bản thân chứ?

Rõ ràng có một gương mặt như sinh viên đại học, sao lại đào hố bẫy người thành thạo như vậy chứ?!

“Giang Chu, cậu nói gì, rốt cuộc cậu muốn cái gì?”

“Hai ngày hôm nay tôi đã tốn thất rất nhiều đơn đặt hàng.”

Giám đốc Lưu khẽ cắn môi: “Tôi bồi thường, tôi sẽ bồi thường cho cậu, được chưa?”

Giang Chu gật đầu: “Còn có một việc nữa là, tôi chuẩn bị phát vé ưu đãi trị giá 5 đồng tiền cho sinh viên của hai trường học này.”

“... “

“Không đồng ý thì thôi, tôi qua học viện thời trang xem náo nhiệt đây.”

Giám đốc Lưu hít sâu một hơi: “Được, coi như cậu lợi hại.”

“Cứ quyết định như vậy đi, tôi còn có việc, bye bye.”

Giang Chu phát tay một cái, lái xe ra khỏi trường đại học sư phạm.

Hắn không thể thật sự khiến cho giám đốc Lưu đóng cửa.

Bởi vì Đỗ Vĩ Lượng không có cái quyền lợi đó.

Anh ta chỉ dẫn đội đi kiểm tra một chút thì còn được, làm sao có thể không cho người ta kinh doanh nữa chứ?

Cho nên, lần đóng cửa dừng kinh doanh để chỉnh đốn này cũng chỉ một tuần nửa tháng mà thôi.

Nếu như giám đốc Lưu gắng gượng chống đỡ thì cũng có thể chịu nổi.

Cho nên, mấy câu lúc này chỉ là hù dọa giám đốc Lưu mà thôi.

Nhưng quả thật là nhà ăn của ông ta có vấn đề, chứ không phải là do hấn giở trò, vậy đây chính là vấn đề của bản thân ông ta rồi.

.....

Gần kỳ thi cuối kỳ.

Các giáo viên bộ môn bắt đầu bốc thăm vị trí thi của sinh viên.

Học sinh trong lớp hầu như đều đến đông đủ, dù sao cũng không có ai muốn ăn tết mà còn nợ môn.

Lúc này, Phùng Tư Nhược dùng ngón tay nhỏ nhắn để cầm bút, cánh phải thì viết viết, cánh tay trái thì bị Giang Chu gói lên.

Nàng viết tận hai bản, mỗi một nét chữ đều cong cong vẹo vẹo.

Cái này không phải bởi vì nàng không thể viết đẹp, mà là Giang Chu ở bên cạnh đang chìn chăm chăm vào lông mi của nàng rồi đếm từng sợi một.

Chuyện này khiến cho nàng rất khẩn trương, không thể tập trung được.

“Đừng... Đừng nhìn nữa được không nha ...?”

Giang Chu ho nhẹ một cái: “Tết này về nhà mình ăn tết nhé?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược đỏ lên: “Không được...”

“Vì sao?”

“Nhà mình không cho.”

“Thiếu nữ ru rú trong nhà, ăn tết ở đâu mà chả giống nhau? Hay là bạn thử hỏi một chút xem.”

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu: “Hỏi ai nha?”

Giang Chu chỉ đồng hồ của mình: “Hỏi cô của bạn, có lẽ cô ấy sẽ đồng ý đấy.”

“Minh không dám...”

“Người, luôn phải lấy hết can đảm để thực hiện bước đầu tiên.”

“Không có can đảm...”

“Vậy quên đi, mình dẫn cô bé khác về ăn tết vậy.”

Phùng Tư Nhược hừ hừ vài câu, thần tình có chút bất mãn.

Nhưng nàng vẫn không nói gì, mà tiếp tục tập trung vào hai quyển vở của mình.

Đúc lúc này, Đinh Duyệt ở bên cạnh họn họ bỗng nhiên bu lại gần, cô nhìn Giang Chu, hình như định nói cái gì đó.

“Sao thế? Sao bà nhìn tôi như vậy làm gì?”

“Muốn mời con gái nhà người ta về nhà ăn tết, ông cần phải tự mình đi qua nhà đón, đây chính là quy củ trước khi kết hôn đó.”

Giang Chu hơi tròn tròn mắt lên: “Quý củ này là do tên khốn FA nào nghiên cứu ra vậy??”

Đinh Duyệt hừ lạnh một tiếng: “Từ xưa đến nay đều là như vậy, con gái ở nhà chờ gả đi, quan trọng nhất chính là rụt rè.”

“Cho nên tôi phải đi Phùng gia, đón Tư Nhược trở về nhà mình mới được?”

“Ừm, nhưng lại không thể vụng trộm len lút, mà phải nhận được sự đồng ý của người nhà Tư Nhược.”

“Con bà nó, bà nói xạo đúng không?”

Đinh Duyệt lập tức tỏ vẻ nghiêm túc: “Một cô gái chưa kết hôn mà lại len lút đi đến nhà đàn ông, ông cảm thấy chuyện này có hay ho không? Làm như vậy sẽ bị người chung quanh xem thường.”

Giang Chu khẽ nhíu mày: “Ai dám xem thường một tiểu phú bà như Phùng Tư Nhược?”

“Điều này cũng đúng, nhưng những đãi ngộ mà các cô gái khác có, Tư Nhược nhà tôi cũng phải có.”

“Vậy giấc mộng năm ôm Phùng Tư Nhược xem Xuân Văn của tôi, tạm thời không thực hiện được sao?”

(Xuân Văn, chương trình ti vi giống như gặp nhau cuối năm của mình vậy.)

Phùng Tư Nhược ở bên cạnh thì đang nghe trộm.

Trước mắt nàng bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh Giang Chu ôm mình nằm trên sofa xem ti vi.

Sau đó, gương mặt tươi cười của nàng lại nhịn không được mà đỏ lên.

Còn lấy cùi chỏ dựa nhẹ vào người Giang Chu, để tỏ vẻ bất mãn.

Dù cô đã âm thầm biểu đạt sẽ ủng hộ nàng và Giang Chu, nhưng Phùng Tư Nhược vẫn chưa chính thức đồng ý lời tỏ tình của Giang Chu.

Dù sao đối với một người mắc chứng sợ đám đông như nàng mà nói, thì sẽ cần rất nhiều thời gian để chuẩn bị tâm lý.

Chương 258: Cách chính xác để đưa con gái nhà người ta về nhà ăn tết! (2)

Đinh Duyệt: “Ông nghĩ chuyện này quá sớm rồi, Tư Nhược nhà tôi vẫn còn là người độc thân đáng yêu nha.”

“Vậy sao? Tôi còn tưởng là bọn tôi là một đôi rồi chứ.”

Phùng Tư Nhược lập tức lắc đầu, từ chối thừa nhận đoạn tình cảm mơ hồ này.

Quan trọng nhất là, Giang Chu chưa chính thức tỏ tình với nàng.

Giang Chu hút sâu một hơi: “Vậy Phùng Tư Nhược phải chờ mấy năm rồi.”

Đinh Duyệt bĩu môi một cái: “Biết ngay là ông không có can đảm mà.”

“Chủ yếu là bây giờ tôi chưa thể đối mặt với người của Phùng gia được.”

“Cũng được, nếu bọn họ biết ông bắt cóc công chúa nhà họ, thì họ sẽ lột da ông.”

“Nhưng Xuân Văn hai năm nữa sẽ rất nhàm chán, bây giờ tốt xấu gì cũng còn tốt hơn một chút.”

Đang nói chuyện, Hoàng Kỳ ở bên cạnh cũng bu lại: “Vậy mình có thể tạm thời thay thế Phùng Tư Nhược, chịu khó để bạn ôm xem Xuân Văn vậy.”

Hai mắt Giang Chu sáng lên: “Ý tưởng này hay đấy.”

“Đúng không đúng không? Lại tăng thêm chị Hàn Nhu nữa, ba chúng ta có thể nằm trong phòng khách đón giao thừa rồi.”

“Thuận tiện đi phòng ngủ của mình, chúng ta có thể giao lưu sâu hơn về một số chuyện khác.”

Phùng Tư Nhược ngẩng đầu lên: “Không... không được.”

Hoàng Kỳ chớp chớp mắt: “Tư Nhược, bạn đừng keo kiệt như vậy mà.”

“Không được là không được...”

“Bọn mình là bạn tốt nha.”

Đinh Duyệt liếc mắt nhìn Hoàng Kỳ: “Tên cận bã nam này có gì tốt?”

Hoàng Kỳ chớp chớp mắt: “Bạn không hiểu, chỉ có cận bã nam mới hiểu tâm lý của phụ nữ.”

“Bạn... bạn đã là phụ nữ?”

“Là con gái, Đinh Duyệt, trong đầu của bạn toàn là cái gì vậy?”

Đinh Duyệt hơi ngượng ngùng: “Trong... Trong đầu mình toàn là học tập thôi.”

Hoàng Kỳ bất đắc dĩ: “Sau này xem tiểu thuyết ngôn tình ít thôi, được không?”

“Mình không tìm được đối tượng, còn không được xem tiểu thuyết?”

“Xem tiểu thuyết cộng móc chân, bạn vĩnh viễn không tìm được đối tượng.”

Giang Chu cắt đứt cái chủ đề này của các nàng: “Được rồi, đừng nói nhảm nữa, giáo viên đang nhìn kia.”

Lời này vừa dứt, hai cô bé liền ngẩng đầu lên.

Quả nhiên giáo viên trên bục giảng đang nhìn qua bên này.

Tuy đã là sinh viên năm nhất, thế nhưng nỗi sợ giáo viên từ hồi trung học phổ thông vẫn còn, cho nên hai cô gái đến tham gia náo nhiệt đã rút trở về chỗ cũ.

Một tiết học bình yên vô sự, thời gian cũng vội vã trôi qua.

Chuông tan học vang lên, sinh viên lục tục rời khỏi phòng học.

Giang Chu thì dẫn Phùng Tư Nhược đi nhà ăn.

Hai người ăn cơm trưa, lại đi dạo sân trường một chút, sau đó liền trở về ký túc xá của mình.

Có điều, khi đi ngang qua học viện thông tin thì lại xảy ra một chuyện nhỏ.

Lúc này, một chiếc xe chấp pháp dừng lại ở dưới ký túc xá.

Các sinh viên đứng xem đông nghìn nghịt, khiến cho con đường nhỏ chật như nêm cối...

Sau đó, một thanh niên mặt đầy mụn thanh xuân bị mấy nhân viên công tác mang ra ngoài.

“Oan uổng quá, tôi thật sự không làm gì mà!”

“Oan uổng quá, tôi muốn kháng án!”

Giang Chu liếc mắt nhìn qua đám người.

Hả? Đây không phải là ông anh viết trang web của mình sao?

Ông anh này bị làm sao vậy? Làm hacker rồi bị bắt à?

Lúc này, ông anh lập trình viên khóc không ra nước mắt.

“Tôi bị oan thật mà, đó chính là cách sư phụ dạy cho tôi.”

“Là người đó, đã cho tôi biết cái gì mới là lập trình.”

“Là người đó, đã cho tôi hiểu được ý nghĩa chân chính của lưu lượng.”

“Là người đó, đã cho tôi hiểu được mật mã của lưu lượng!”

Giang Chu uống hóp sữa đậu nành, vỗ vỗ người bên cạnh:

“Người anh em này bị làm sao vậy? Phạm lỗi gì rồi?”

Người bên cạnh ồ một tiếng: “Ồ, nghe nói là thành lập một trang web chia sẻ điện ảnh không có bản quyền.”

“Thật sao? Tên là gì?”

“Thiên đường Điện ảnh.”

Giang Chu tròn tròn mắt lên.

Thì ra ông anh này là người đã sáng lập ra trang web phim lậu lớn nhất cả nước kia? Nhưng mà thời đại này cũng không đủ kích hạm lậu mạnh như vậy chứ nhỉ?

Làm sao mấy chú cảnh sát còn đến tận trường học bắt người rồi?

Đang nói chuyện, lập trình viên bỗng nhiên nhìn thấy Giang Chu trong đám người.

“Sur phụ, tôi bị oan mà.”

Giang Chu sững sốt một chút: “Sao tôi lại thành sur phụ của anh rồi?”

Lập trình viên lệ rơi đầy mặt: “Là anh đã dạy tôi cách dùng hình ảnh mỹ nữ để kéo lưu lượng mà.”

“Con bà nó, anh sẽ không dùng kỹ thuật thần bí này ở trên website của anh chứ?”

“Đúng thế, tôi để rất nhiều ảnh mỹ nữ ở trên trang web của mình, còn to hơn còn nhiều hơn trang web của anh nữa.”

Giang Chu hơi cảm thán: “Anh thật sự là trò giỏi hơn thầy đây.”

Lập trình viên khóc: “Giỏi cái rắm, bây giờ bọn họ nói tôi vi phạm pháp luật, nói tôi tuyên truyền tin tức không lành mạnh.”

“Rốt cuộc thì anh đã dùng hình ảnh mỹ nữ như nào để dẫn lưu lượng sang website của mình?”

“Tôi đã thăng cấp, sử dụng trạng thái động chứ không trạng thái tĩnh nữa, làm vậy thì có làm sao? Làm vậy thì sao chứ?”

“Vậy mà còn hỏi à?”

“Là... Là sao?”

Đang nói chuyện, mấy chú cảnh sát kia đã kéo tay anh ta đi.

Vì vậy, lập trình viên vừa gào khóc vừa bị nhéo vào trong xe.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này thì không khỏi yên lặng một lúc lâu.

Người trọng sinh sở hữu rất nhiều khoa học kỹ thuật quan trọng từ tương lai, ví dụ như loại quảng cáo popup mỹ nữ này, tuy hiệu quả của nó rất rõ ràng, nhưng lại không thích hợp với niên đại này.

Sau này nhất định phải cẩn thận một chút, không nên làm xáo trộn lịch sử.

Đáng tiếc, thiên đường điện ảnh vốn có thể kiên trì đến mấy chục năm sau, thế mà chỉ vì làm một đồng hình ảnh mỹ nữ mà bị sập tiệm rồi.

Thật đáng buồn, đáng tiếc.

Chương 259: Giai đoạn mới, vẽ một cái bánh nướng trước rồi tính!

Sau trận tuyết lớn thứ ba của Thượng Kinh.

Hoạt động mở rộng của trang web cũng sắp hết hồi kết thúc.

Chuyện này cũng nhờ sự trợ giúp của thời tiết lạnh giá này, bởi vì càng là trời đông giá rét, thì càng có nhiều người không muốn ra ngoài ăn cơm.

Nhất là thành phần tri thức, bọn họ mệt nhọc cả một ngày, về nhà lại phải nổi lửa nấu cơm nữa sao?

Vì vậy, trang web đã thu nạp quần thể này một cách nhanh chóng.

Mà đối tượng chủ yếu của giao đồ ăn, cũng chính là sinh viên và dân đi làm.

Nói cách khác, người sử dụng trang web ở Thượng Kinh đã gần đến bão hòa.

Bước tiếp theo chính là mở rộng toàn quốc.

Tuyên truyền và mở rộng thì vẫn phải là, nhưng cự ly xa lại không dễ không chế.

Giang Chu quyết định bắt tay làm từ trên internet trước.

Trong kế hoạch này, hẳn có hai phân đoạn độc lập.

Offline: Phương thức chủ yếu là lấy nhân viên vận doanh đến cửa mở rộng, đồng thời phối hợp với tờ rơi, áp phích ... Để tuyên truyền.

Online: “Dựa vào popup, công cụ tìm kiếm, quảng cáo trên các trang web lớn, đồng thời, còn phải cắm quảng cáo vào trong phim truyền hình và điện ảnh.

Dù sao Thượng Kinh cũng là thành phố cốt lõi của hạng mục của Giang Chu, hẳn có thể khống chế mỗi một chi tiết ở trong tòa thành phố này, cho nên hẳn mới có thể phát triển nhanh chóng như vậy.

Nhưng đến những nơi khác thì khó nói, trời cao hoàng đế xa, biển rộng mặc chim bay.

Đến khi đó, có rất nhiều khả năng là sẽ sản sinh ra những vấn đề mới.

Cho nên Giang Chu quyết định khởi động kế hoạch online trước.

Dễ dàng rất chính là đặt banner quảng cáo ở trên các trang web lớn.

Đầu tiên, để những người sử dụng ở vùng khác quen thuộc với nhãn hiệu này, chờ mong nhãn hiệu này, sau đó liền bắt đầu cắm quảng cáo ở trong điện ảnh và phim truyền hình.

Chờ kế hoạch online triển khai được một nửa, thì lại đi thành lập một công chi nhánh ở thành phố mục tiêu, sau đó tiến

hành mở rộng.

Ngày 31 tháng 12 năm 09, ngày cuối cùng trong năm.

Giang Chu dọn dẹp căn phòng lớn nhất trong căn nhà cục gachj.

Sau đó chuyển năm cái bàn tròn lên, mời tất cả nhân viên cùng ăn lẩu.

Lúc này, hơi nước nóng không ngừng bốc lên cao, mùi thơm bay bốn phía.

Giang Chu giơ ly rượu lên, mặt nhìn mấy tổ trưởng có công lao vĩ đại kia.

“Nửa năm qua, mọi người đã vất vả vì sự phát triển của trang web rồi.”

“Tôi biết rằng đến bây giờ, có rất nhiều người trong số mọi người vẫn cho rằng đây chỉ là một công việc làm thêm.”

“Thậm chí, có thể còn cho rằng, nhiều nhất là tôi sẽ làm đến khi tốt nghiệp, đúng không?”

Lời này vừa dứt, đám người đều quay sang nhìn nhau.

Ngoại trừ Tô Nam ra thì tất cả mọi người đều gật đầu.

“Dù sao bây giờ mọi người vẫn là sinh viên, cho nên có suy nghĩ như vậy cũng rất bình thường.”

“Nhưng ngày hôm nay, tôi muốn tuyên bố một tin tức tốt cho mọi người biết.”

“Trang web của chúng ta đã được đăng ký ở cục công thương, bây giờ nó đã không chỉ là một hạng mục trong trường học nữa rồi.”

“Ngoài ra, tôi còn thành lập một công ty, hậu kỳ sẽ nhập trang web vào công ty luôn.”

“Nói cách khác, tuy bây giờ mọi người chỉ là sinh viên làm thêm, nhưng mọi người cũng đã trở thành một người nhân viên trong xã hội.”

Mục Tiêu Tiêu nghe thế liền giơ tay lên: “Ông chủ, ý của anh là, bây giờ chúng ta đã là một công ty chính thức rồi á?”

Giang Chu gật đầu: “Không sai, hơn nữa mọi người còn có tư cách viết tên công ty lên sơ yếu lý lịch của mình!”

Lời này vừa dứt, mọi người nhất thời đều hiện vẻ mừng rỡ.

Sinh viên có tri thức có đầu óc, dễ sử dụng hơn rất nhiều công nhân viên kỳ cựu.

Vậy vì sao sau khi tốt nghiệp bọn họ lại không thể xin được việc làm lương cao?

Đương nhiên là bởi vì bọn họ thiếu kinh nghiệm làm việc rồi.

Mà bây giờ trang web của bọn họ đã bao trùm cả Thượng Kinh, có rất ít người trong thành phố này không biết đến hạng mục này.

Mà những người đang ngồi ở đây, bọn họ cũng được xem là những nhân viên kỳ cựu, tham dự vào sự phát triển của hạng mục này.

Đến khi tốt nghiệp, dù họ có rời khỏi nơi này, đến công ty khác tìm việc làm, cũng có thể viết một trang nổi bật này vào trong sơ yếu lý lịch của mình.

Loại sức ảnh hưởng này, không phải là công việc làm thêm part time có thể so sánh.

HR: Bạn đã từng làm thêm ở đại học chưa? Có kinh nghiệm làm việc chưa?

Người phỏng vấn: Tôi từng tham dự vào hạng mục MonNgon.Com, lại còn làm ở tầng quản lý.

HR: Là nền tảng giao đồ ăn mà toàn thành phố đang sử dụng sao?

Người phỏng vấn: Đúng vậy, năm đó tôi và ông chủ còn rất thân thiết nữa, tuy tôi là con gái, nhưng ông chủ sẽ không để ý mà mặc chung váy với tôi.

HR: Lương một triệu một năm, hoan nghênh vào chức.

Wow wow, vừa nghĩ đến đây thôi mà đã thấy sung sướng rồi.

Trong đầu của mọi người không ngừng hiện lên những hình ảnh chỉ có trong tiểu thuyết mạng.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu giơ tay lên, ra hiệu cho mọi người im lặng.

Sắc mặt hắn trở nên nghiêm túc, dường như muốn nói điều gì đó rất quan trọng.

“Mọi người cho rằng, hạng mục của chúng ta có thể bao trùm toàn bộ Thượng Kinh là đã rất ưu tú rồi, đúng không?”

“Tôi có một người bạn từng hỏi tôi rằng, làm đến trình độ này có phải đủ rồi hay không?”

“Tôi chỉ nói là, không đủ, hoàn toàn không đủ.”

“Mục tiêu của tôi, chính là mở rộng hạng mục này ra toàn quốc.”

“Tương lai, bất kể là Bắc Hải, Thượng Kinh, hay bất cứ một thành phố nào, tất cả đều sẽ biết đến cái tên MonNgon này.”

“Cho nên, khi trở về ăn tết âm lịch, mời mọi người hãy điều chỉnh tâm lý của mình cho tôi, đừng nghĩ rằng mình chỉ là một sinh viên nữa.”

“Tổ thị trường sẽ thăng cấp làm bộ doanh tiêu, Mục Tiêu Tiêu có thể sẽ phải thường xuyên đi công tác ở những thành phố khác.”

“Còn có Lữ Cường, anh phụ trách tổ giao hàng, sau này sẽ thăng cấp thành bộ phận quản lý.”

“Ngoài ra, tổ nội dung mà Tô Nam phụ trách cũng sẽ thăng cấp thành bộ phận kế hoạch.”

“Tổ tài vụ của đàn chị Từ Ngọc Dung, cũng sẽ thăng cấp thành bộ tài vụ.”

“Còn những tổ trưởng quản lý những tổ khác, cũng sẽ được vào biên chế chính thức, mọi người có thể tra tìm tên mình ở cục công thương.”

Tất cả mọi người nghe thấy mấy câu này thì không khỏi tròn mắt lên.

Một công việc làm thêm nho nhỏ ở trong trường học, thế mà lại có thể trở thành một công ty thật, hơn nữa chỉ dùng thời

gian nửa năm ngắn ngủi, ông chủ liền đổi từ tổ thành bộ phận rồi.

Đối với những sinh viên sống trong sân trường vẫn luôn ước mơ về xã hội mà nói, thì chuyện này là một chuyện vô cùng kích thích và cổ vũ!

Giang Chu rất hài lòng với phản ứng của mọi người, vì vậy lại tiếp tục mở miệng.

“Tôi biết bây giờ mọi người vẫn là sinh viên, vẫn chưa quen thuộc với thân phận mới của mình.”

“Thậm chí có người còn cần chuẩn bị luận văn để tốt nghiệp, hoặc là thi nghiên cứu sinh.”

“Nếu như bây giờ không có thời gian rảnh, năm sau có thể xin từ chức.”

“Bởi vì năm sau, chính là giai đoạn công ty sẽ phát triển nhanh nhất, tôi không hy vọng có người sẽ như xe bị tuột xích.”

“Mọi người có thể trở về suy nghĩ, năm sau cho tôi một câu trả lời chắc chắn là được.”

Giang Chu nói xong câu cuối cùng, liền lấy một cái túi nhỏ ra, sau đó móc từ trong ra một đồng hộp nhỏ màu đen tuyền.

Hắn đi quanh bàn rồi, rồi đặt từng chiếc hộp xuống trước mặt của mỗi một vị tổ trưởng.

Lúc này, đám người đều cầm cái hộp lên xem một chút, thì ra là danh thiếp hơn nữa không phải là danh thiếp trống.

“Tô Nam! Phó tổng kiêm quản lý bộ phận kế hoạch...!”

“Mục Tiêu Tiêu, quản lý bộ phận thị trường...”

“Tư Ngọc Dung, quản lý bộ tài vụ...”

“Lữ Cường, quản lý bộ phận quản lý giao hàng...”

“Thái Đông Kiện, quản lý bộ phận đảm bảo hậu cần...”

“Tôn Thu, quản lý bộ phận chăm sóc khách hàng...”

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt nóng bỏng để nhìn vào tám danh thiếp ở trong tay mình.

Danh thiệp chính thức, chức vị quản lý cũng rất chính thức!

Nếu như những gì Giang Chu nói ở giai đoạn đầu chỉ là ước mơ, là viễn cảnh xa xôi, thì giờ phút này, bọn họ mới có một loại cảm giác chân thực!

Mình cmn chỉ học đại học, thế mà lại trở thành quản lý của một công ty rồi?!

Con bà nó, cái này biết tìm ai nói lý lẽ bây giờ?

Mình rõ ràng chỉ muốn làm thêm thôi mà!

Loại trải nghiệm này, đều có thể viết một bộ tiểu thuyết mạng rồi.

“Tôi chỉ muốn làm thêm, không biết tại sao lại thành giám đốc rồi?”

“Chưa tốt nghiệp đại học, tôi thành quản lý cao tầng!”

Giang Chu hết sức hài lòng với phản ứng của mọi người.

Đây chính là thủ đoạn mà các ông chủ hay làm nhất, đó chính là vẽ bánh!

Giang Chu đã làm gì?

Hắn căn bản là không làm gì cả!

Chỉ mời một bữa lẩu, nói vài câu nâng cốc chúc mừng, in một đồng danh thiệp mà thôi!

Ngay cả ký túc xá nhân viên cũng còn chưa thuê!

Bàn làm việc còn chưa mua nổi một cái!

Kết quả cả đám nhân viên đã cảm động đến lệ rơi đầy mặt rồi?

Haiz, sinh viên nghèo thật sự là quá ngây thơ.

Nhưng mà ông chủ tốt như hắn cũng không nhiều.

Dù sao, tất cả những gì hắn nói ra được, thì đều có thể thực hiện được.

Nếu như hắn thật sự chỉ vẽ bánh chứ không làm, thì đám người này mới thật sự xui xẻo.

Ông chủ 36 tuổi tăng hắng một cái, đồng thời dùng mắt ra hiệu một cái.

Tô Nam lập tức đứng lên, đi theo hắn đi ra khỏi căn nhà cục gạch.

Lúc này, trăng sáng treo cao, gió lạnh thổi từng cơn.

Hai người đi trên con đường nhỏ từ căn nhà cục gạch đến phòng làm việc.

“Có phải là có cảm giác như đang nằm mơ không?”

“Ừm, những hình ảnh trong đầu tôi bây giờ cực kỳ không chân thực.”

“Không có gì, từ từ sẽ quen thôi.”

Tô Nam gật đầu, cầm chặt danh thiếp trong tay mình, thần sắc lại hơi phức tạp.

Giang Chu cũng không cắt đứt tâm tình của nàng, mà cũng yên lặng theo nàng.

Qua nửa ngày, có một con mèo màu quất bỗng nhiên lao ra khỏi rừng trúc, nó dùng thân thể mập mạp của mình để bám vào chân của Tô Nam.

“Đây chính là con mèo mập mạp mà cô và Hàn Nhu nuôi à?”

“Đúng thế, đáng yêu không?”

Tô Nam ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve nó vài cái.

Giang Chu cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn động tác của nàng.

Một lát sau, Tô Nam ngẩng đầu lên nhìn về phía Giang Chu.

“Ông chủ, có phải anh muốn nói với tôi chuyện gì không?”

“Tôi gọi Hàn Nhu, Hoàng Kỳ và Phùng Tư Nhược chờ ở phòng làm việc rồi, chúng ta qua đó ăn.”

Tô Nam gật đầu: “Còn gì nữa không?”

Giang Chu yên lặng một lát: “Hạng mục này không thể rời bỏ cô.”

“Ồ...”

“Tôi nói thẳng vậy, nếu như bọn họ không muốn làm thì có thể đi, nhưng cô thì không được, hiện giờ không được, tốt nghiệp xong cũng không được.”

Tô Nam đứng lên: “Vậy là tôi bị bắt cóc rồi à? Tự do cũng bị mất luôn rồi?”

Giang Chu vỗ cái đầu nhỏ của nàng: “Cô đã đi theo tôi từ những bước đầu tiên, hiện giờ không trốn được nữa rồi.”

“Phi, tốt nghiệp xong rồi sẽ tìm một công ty lớn.”

“Tôi tăng lương cho cô còn không được sao?!”

Tô Nam hừ hừ một tiếng: “Ông chủ, thật ra thì bây giờ tôi cũng xem như là một tiểu phú bà rồi, không cần làm thêm thì cũng có thể sống rất thoải mái trong đại học.”

Giang Chu nâng trán: “Tất cả đều tại tôi, trả quá nhiều tiền để xem khiêu vũ nhảy múa mà.”

“Tôi lại không thiếu tiền, nên anh có lý do gì để giữ tôi lại không?”

“Hạng mục này thật sự không thể rời bỏ cô.”

“Ồ, vậy mai tôi sẽ viết đơn từ chức!”

“Con bé chết tiệt này, rốt cuộc cô muốn lý do gì??”

Chương 260: Từ chức, loli xinh đẹp muốn từ chức!

Thời cổ có Tiêu Hà đuổi theo Hàn Tín dưới ánh trăng.

Thời nay có Giang Chu đuổi theo Tô Nam dưới ánh trăng.

Hai người một trước một sau, trực tiếp chạy đến đường cái trong sân trường.

Sau đó, một người đứng ở đường bên này, một người đứng ở đường bên kia.

Hai người ngưng mắt nhìn lẫn nhau.

Một người là rất bất đắc dĩ, một người là đang thở phì phò.

“Anh đừng qua đây, qua đây là tôi sẽ từ chức.”

“Từ cái em gái cô, to gan thật, dám uy hiếp cả ông chủ thân ái của cô à?”

Tô Nam ở dưới đèn đường nhìn về phía Giang Chu: “Ông chủ bất lương, cả ngày chỉ biết giả vờ tình cảm để nghiền ép nhân viên, cho tôi còn không thêm nữa là!”

Giang Chu thở hắt ra, lại có chút bất đắc dĩ: “Được, cô muốn từ chức thì từ chức, nhưng cũng phải ăn xong bữa cơm tất niên này rồi mới từ chức chứ?”

“Hừ, ăn thì ăn!”

“Tôi còn tưởng rằng cô sẽ nói không ăn nữa cơ.”

“Dựa vào cái gì mà không ăn? Trước khi từ chức thì tôi phải nghiền ép anh một trận đã!”

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc.

Bàn làm việc và máy tính đã bị dọn qua một bên, chính giữa phòng cũng có một cái bàn tròn giống như bên căn nhà cục gạch.

Lúc này, Hàn Nhu, Hoàng Kỳ và Phùng Tư Nhược đang ngồi cùng nhau.

Đối diện còn có Sở Ngữ Vi, nàng cũng nhận được điện thoại của Giang Chu, liền đã chạy từ đại học Thanh Bắc qua bên này.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng đến phòng làm việc của Giang Chu.

Cho nên tỏ ra rất tò mò với những thứ ở trong này.

Đương nhiên, nàng không chỉ tò mò về phòng làm việc này, mà còn tò mò với từng cô gái ngồi trong phòng này nữa.

Trong số này, nàng chỉ biết mỗi Hàn Nhu.

Lần trước mọi người đã cùng nhau đi về nhà.

Nàng cũng từng gặp Hoàng Kỳ một lần, đó là ngày khai giảng, nàng và Giang Chu đi dạo phố ẩm thực thì vô tình gặp được cô gái này.

Còn Phùng Tư Nhược thì nàng hoàn toàn chưa từng gặp mặt.

Nhưng nàng rất kinh ngạc, tại sao trên thế giới này lại có thể có một cô gái xinh đẹp như vậy chứ?

Nhất là cặp mắt trong suốt lấp lánh như những viên pha lê kia.

Mà giờ phút này, Hoàng Kỳ và Phùng Tư Nhược đều đang vụng trộm đánh giá Sở Ngữ Vi.

Tướng mạo và phong thái của cô gái đều có thể liều mạng với Phùng Tư Nhược.

Chỉ là thiếu một loại cảm giác điềm đậm đáng yêu, ngây thơ u mê của Phùng Tư Nhược mà thôi.

Có điều, dù là như vậy thì Hoàng Kỳ cũng cảm thấy áp lực không nhỏ.

Bởi vì, luận dung mạo thì Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi đã xem như là đỉnh phong rồi.

Hơn nữa, Hoàng Kỳ còn biết Sở Ngữ Vi có quan hệ không cạn với Giang Chu.

Bởi vì hôm trên phố ẩm thực đó, nàng đã nghe thấy rõ ràng là Sở Ngữ Vi gọi Giang Chu là ba ba.

“Bạn học, bạn có quan hệ gì với Giang Chu vậy?”

Sở Ngữ Vi cắn môi đỏ: “Minh là bạn học cấp ba của Giang Chu.”

Hoàng Kỳ kinh ngạc: “Chỉ là bạn học thôi á?”

“Ừm...”

Ba cô gái trong phòng nghe thấy câu này đều thở phào nhẹ nhõm.

Đầu tiên là Hoàng Kỳ, nàng vốn đã không tranh được với Phùng Tư Nhược rồi, bây giờ lại thêm một cái Sở Ngữ Vi nữa thì càng xong đời.

Thứ hai là Phùng Tư Nhược, nàng là thảm nhất, đến tranh cũng không biết tranh.

Thứ ba chính là Hàn Nhu, nàng không vì gì khác, mà chỉ là không muốn anh trai mình sẽ chết vào ngày cuối cùng của

năm 09 thôi, hơn nữa còn là bị mấy cô gái liên thủ cào đến chết.

Lúc này, Sở Ngữ Vi cũng hỏi lại một vấn đề mà nàng muốn biết nhất: “Vậy còn bạn? Bạn có quan hệ gì với Giang Chu?”

Hoàng Kỳ trầm ngâm một lát: “Cũng không khác gì, mình và Giang Chu là bạn học cùng lớp thôi.”

“Cũng chỉ là bạn học thôi á?”

“Ừm, bạn học rất thân thiết.”

Sở Ngữ Vi nghe đến đây cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Rất tốt, mọi người đều là bạn học thôi.

Bạn học là tốt nhất!

Nàng cũng không nghi ngờ chút nào.

Bởi vì sẽ không có ai nói dối trong trường hợp này cả.

Nếu như thật sự có người nào trong số các nàng là bạn gái chính thức của Giang Chu, vậy cô gái đó nhất định sẽ tuyên dương chủ quyền của mình ở trước mặt những cô gái khác, chứ chắc chắn sẽ không có ai khiêm tốn mà nói dối mình là bạn học cả.

Lúc này, Sở Ngữ Vi lại đem ánh mắt nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

Cô gái này mang lại cho nàng áp lực rất lớn.

Bởi vì nàng vẫn luôn rất tự tin với dung mạo của mình, nhưng đối mặt với cô gái này thì nàng vẫn vô thức mà muốn nhượng bộ lui binh.

“Vậy...”

Lúc này, Phùng Tư Nhược đã thấy hơi khẩn trương: “Mình cũng vẫn là bạn học.”

“Như vậy à, tất cả đều là bạn học à!”

Mọi người đều cười tủm tỉm, sau đó bầu không khí liền tràn đầy sự hòa thuận.

Nhưng Sở Ngữ Vi lại không nghe rõ một chữ kia.

Vẫn là bạn học, có nghĩa là sau này thì chưa chắc.

Hàn Nhu ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì mồ hôi lạnh đã rơi xuống, nàng rất muốn chạy ra ngoài hít thở không khí, thuận tiện tìm ông anh cận bã nam của mình để đá cho vài cái.

Nhưng đúng lúc này, chuông gió trước cửa đã vang lên.

Tô Nam thở phì phò đi vào trong, cầm cốc nước trên bàn rồi uống cạn sạch.

“Sao thế? Có ai chọc giận em à?”

“Không ai chọc em cả, em muốn từ chức.”

Hàn Nhu nghe thấy thế thì liền lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hoàng Kỳ, Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi cũng nhìn qua bên đó.

“Vì sao lại từ chức?”

“Ngày nào cũng chỉ biết vẽ bánh, không nói câu nào thật lòng cả!”

Hàn Nhu suy nghĩ một chút: “Anh trai đã tặng em thẻ mùa đồ trị giá 10 ngàn đồng rồi cơ mà?”

Tô Nam nhìn Hàn Nhu: “Em cũng không phải loại người chỉ biết tiền tiền tiền!”

“Vậy em muốn cái gì? Để chị bảo anh ấy cho em?”

“Em...”

Tô Nam lấy danh thiếp của mình ra nhìn một chút.

Công nhận, tên Giang Chu chó má này vẽ ra một tương lai rất tươi sáng.

Phó tổng cơ mà!

Với tốc độ phát triển của hạng mục này, chỉ cần nàng không rời đi, thì chẳng mấy chốc sẽ trở thành một phú bà chân chính.

Vậy tại sao bỗng nhiên nàng lại muốn từ chức nhỉ?

Đó là bởi nàng suy nghĩ đến tương lai của mình dựa theo kế hoạch kinh doanh của Giang Chu, tất cả mọi thứ đều rất tốt,

nhưng cuộc sống của nàng sẽ thiếu mất một thứ.

Nàng cũng không thể đem toàn bộ thanh xuân của mình gửi vào cái hạng mục này được chứ?

Nàng cũng là một cô gái mà.

Có cô gái nào mà không muốn yêu đương ngọt ngào chứ?

Nàng là một loli xinh đẹp như vậy, lại phải trở thành một nữ cường nhân cô độc chỉ vì tên Giang Chu chó má kia sao?

Hơn nữa, Giang Chu chỉ cho nàng một lý do, đó là hạng mục không thể rời bỏ nàng.

Phi, cận bã nam chết tiệt.

Rõ ràng tên đó muốn mình ở lại, để được xem nhảy múa và khiêu vũ cả đời mà! Nghĩ hay lắm!

Đình linh linh!

Chuông gió lại vang lên, Giang Chu đẩy cửa đi vào.

Hắn đảo mắt một vòng, rồi ngồi xuống vị trí trống ở trên bàn.

Lúc này, ánh mắt của tất cả cô gái trong phòng đều rơi vào trên người Giang Chu.

“Anh, Tô Nam làm sao thế? Vì sao lại muốn từ chức rồi?”

“Kinh nguyệt thôi, tâm trạng buồn bực là rất bình thường, không có gì đâu.”

“Ồ, anh cũng biết rõ đấy nhỉ...”

Giang Chu ho khan một cái, vươn tay: “Nếu muốn từ chức thì trả danh thiếp cho tôi.”

Tô Nam hừ một tiếng: “Không, đồ đã đưa cho tôi chính là của tôi rồi.”

“Vậy rốt cuộc cô có muốn làm hay không?”

“Làm, tôi muốn tham ô hết tiền của anh, rút sạch tiền của công ty luôn.”

“Cô thấy mình thành thật như vậy ở trước mặt ông chủ có thích hợp không?”

“Tôi chính là muốn tham ô tiền của công ty đó, anh làm càng nhiều tôi sẽ trộm càng nhiều!”

“Tốt lắm, không hổ danh là nhân viên tốt nhất của tôi, có can đảm đấy.!”

Tô Nam ngạo kiêu mà cầm đũa lên: “Sau này nhớ phải gọi tôi là Tô tổng.”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Tô tổng cái đầu cô, mau ăn của cô đi.”

“Tô tổng nói chuyện mà anh cũng dám chen miệng vào à?”

“Ai chen miệng vào, không phải cô vẫn nói được đấy à?”

Lúc này, đám người trong phòng vẫn không hiểu ra sao.

Không ai biết hai người này rốt cuộc bị làm sao.

Vì sao lại kỳ quái như vậy.

Có điều, nếu nói đến ăn cơm, vậy thì vẫn ăn cơm đi.

Rất nhanh, thời gian đã qua 12 giờ.

Năm cũ đã kết thúc, một năm mới đã bắt đầu.

Tuy trong trường học không thể chơi pháo hoa, nhưng tiếng pháo ở chung quanh lại dồn dập không ngừng.

Mấy người ăn cơm xong, ai liền trở về chỗ người đấy.

Lúc này, Tô Nam đang ngồi trên giường, nàng móc hộp danh thiếp ra xem một lần nữa.

Phó tổng!

Là phó tổng thật!

Nàng rút từng tấm danh thiếp ra để thưởng thức một phen.

Nhưng khi rút đến tấm cuối cùng, nàng bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Bởi vì mặt trên của tấm danh thiếp này không có gì cả.

Không, nó không phải danh thiếp, mà là một tấm thẻ.

Trên đó còn có một chữ được viết bằng bút máy.

“Need you too!”

Tô Nam nhìn một lát, liền nhét danh thiếp vào trong hộp.

Nàng cầm tấm thẻ này, nhếch miệng lên.

“Được rồi, coi như tên khốn này cũng có chút lương tâm, bằng không thì mình sẽ từ chức thật!”

Sau đó, nàng liền yeah một tiếng rồi nằm dài lên giường của mình.

Con gái luôn luôn cảm tình hơn con trai rất nhiều.

Có đôi khi, các nàng nghĩ rất đơn giản.

Chẳng qua là chỉ cần một lý do để tự thuyết phục bản thân mình thôi.

Nhưng đúng lúc này, cửa phòng ký túc xá bỗng nhiên bị người đẩy ra.

Mục Tiêu Tiêu vội vội vàng vàng chạy vào trong phòng, trong tay còn cầm hộp danh thiếp của mình.

“Tô Nam Tô Nam, làm sao bây giờ, chị phân vân quá!”

Tô Nam ngồi dậy: “Làm sao vậy, chị muốn từ chức à?”

Mục Tiêu Tiêu thở dài: “Sang năm là chị học năm bốn rồi, phải chuẩn bị thi nghiên cứu sinh rồi.”

“Vậy chị có thể nói với Giang Chu mà, tên đó sẽ hiểu cho chị thôi, lúc nãy ăn cơm cũng nói rồi mà, tất cả đều là tự nguyện.”

“Chị biết là tự nguyện, nhưng trong lòng chị vẫn hơi băn khoăn và do dự.”

Tô Nam hơi mờ mịt: “Thi nghiên cứu sinh rất quan trọng mà, tại sao lại cảm thấy băn khoăn?”

Mục Tiêu Tiêu lấy một tấm thẻ nhỏ ra: “Bởi vì chị phát hiện ra, trong hộp danh thiếp còn có thứ này.”

“Em xem này, Giang Chu đã chân thành như vậy, chị cũng ngại không dám đi.”

Tô Nam cầm tấm thẻ mà Mục Tiêu Tiêu đưa cho, lại yên lặng một lúc lâu.

Đây cyngx là một tấm thẻ có một hàng chữ tiếng anh, dòng chữ tiếng anh này giống như đã từng quen biết.

Nàng dám cá là, năm giây trước mình vừa nhìn thấy xong.

“Giang Chu chó má, tôi muốn từ chức!!!!”

“Hả? Em cũng muốn từ chức à!”

“Tên khốn này đều đưa thứ này cho tất cả mọi người, tên Hải Vương đáng chết này.”

Mục Tiêu Tiêu ngơ ngác: “Cuối năm rồi, ông chủ đứng lên nói vài câu tình cảm không phải là một chuyện rất bình thường sao? Chỉ vì lý do này mà em muốn từ chức á?”

Tô Nam nhìn Mục Tiêu Tiêu: “Tin tưởng em, từ chức chính là lựa chọn chính xác nhất.”

“Ồ...vậy được rồi.”

“Ngày mai sẽ đi từ chức!”

“Đầu năm đã đi từ chức rồi à?”

“Em đã không chờ được nữa rồi, giờ em chỉ muốn từ chức thôi!!”

Chương 261: Đục khoét nền tảng, Giang Chu là kẻ tầm thường?

Ngày hôm sau, sau khi kết thúc giờ học.

Giang Chu liền dẫn Phùng Tư Nhược đi đến phòng làm việc.

Hắn lật báo cáo cuối năm do nhân viên gửi lên ra xem.

Phùng Tư Nhược thì ngồi ở trước mặt hắn chơi xe bay QQ trên máy tính trong phòng làm việc.

Điều hòa trong phòng thổi gió vù vù.

Những cái loa mà ông chủ tiệm trà sữa để lại đang phát ra những giai điệu nhẹ nhàng.

Loại cảm giác này rất ấm áp và na nà, rất có một loại cảm giác như vợ chồng son đang ở nhà với nhau.

Chỉ là không lâu sau, chuông gió ở cửa bỗng nhiên vang lên.

Tô Nam khoác chiếc túi nhỏ đi vào phòng, ném một xấp bản thảo dày cộm lên bàn.

“Tôi đến từ chức, còn đây là báo cáo của tôi.”

“Không phê duyệt, mang về đi.”

Tô Nam tức giận đến nghiến răng: “Tốt xấu gì anh cũng phải xem qua chứ, tôi đã dốc hết tâm huyết của mình để viết đây.”

Giang Chu thả báo cáo cuối năm trong tay xuống, nhặt đơn từ chức kia lên xem.

Nội dung bên trong rất đơn giản.

Một nửa độ dài là đang lên án những chuyện xấu xa của ông chủ Giang Chu, ví dụ như là nghiến ép nhân viên, ngày nào cũng đòi xem khiêu vũ.

Lại còn nhốt nàng trong kho rồi bắt khóc một tiếng, đã đồng ý tăng lương rồi lại nói là không tính.

Còn nữa, ngày nào cũng vẽ bánh, lại thích giả vờ, chơi bài tình cảm để giữ nhân viên ở lại.

Đáng hận nhất là Giang Chu còn thường xuyên nói tục, nhắc nhở nhiều lần mà vẫn không chịu thôi đổi.

Tô Nam là một nữ nhân viên xinh đẹp đáng yêu, đã bị quấy nhiễu rất nhiều.

Cho nên nàng muốn từ chức.

Hơn nữa, nàng còn mãnh liệt yêu cầu Giang Chu phải nhảy múa khiêu vũ cho mình xem một lần, để bù đắp lại những vất vả và khổ sở mà nàng đã phải chịu trong nửa năm qua.

Giang Chu thả tờ đơn từ chức xuống, cầm bút viết một chữ ‘cút’ thật là to lên đó.

“... “

“Đi đi, không phê duyệt.”

Tô Nam quay đầu nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Bà chủ, hay là bạn phê duyệt cho mình đi nhé?”

Sắc mặt Phùng Tư Nhược đỏ lên, nhìn thoáng qua Giang Chu: “Không ... không phê duyệt.”

“Hai người quá đáng thật!”

Giang Chu nhắc chân lên đá cho nàng một cái: “Đừng làm nhảm nữa, sắp nghỉ tết rồi, có rất nhiều quán trên phố ẩm thực sẽ đóng cửa về quê, mau đi xử lý đi.”

Tô Nam yên lặng một giây: “Vây bỏ qua chuyện từ chức đi, tiền lương vẫn phải trả đều đây!”

“Biết rồi, mau đi làm việc đi, đừng suốt ngày chỉ biết tiền tiền tiền nữa.”

Tô Nam thở dài, ngồi xuống bàn làm việc, bắt đầu mở máy tính lên làm việc.

Đừng thấy mặt nàng bây giờ tràn đầy oán khí, nhưng khi bắt đầu làm việc thì vẫn nhanh nhẹn và lưu loát như cũ.

Oán giận nha, ai cũng sẽ có oán giận.

Nhưng không ai tin là Tô Nam sẽ thật sự rời đi.

Ngay cả chính bản thân Tô Nam cũng không cho rằng như vậy.

Chỉ là nàng thấy không vui, cho nên mới chửi ông chủ bất lương để giải sầu.

Mặt trời lão đà lão đảo, đảo mắt liền đến giờ cơm tối.

Giang Chu nhận một cuộc điện thoại liền đi ra ngoài.

Phùng Tư Nhược thì không biết đã chạy về ký túc xá từ bao giờ.

Lúc này, trong phòng làm việc lại an tĩnh dị thường.

Tô Nam đuổi người, nàng làm việc cả một buổi chiều, liền quyết định đi ra ngoài đi dạo.

Nhưng khi nàng vừa mới khóa cửa, liền nhìn thấy một người không nên xuất hiện ở đây.

Đó là một cô gái da khá đen, đến từ đại học Thanh Bắc.

Tô Nam từng có duyên gặp mặt cô ta một lần, ngay tại đại hội đầu tư ở hai tháng trước.

Khi đó, người này vô cùng ngạo mạn, chẳng những hạ thấp hạng mục của các nàng, mà còn nói các nàng không kéo được đầu tư.

Kết quả cuối cùng, 10 triệu đầu tư đã đánh mạnh vào mặt cô ta.

Người này chính là ngôi sao khởi nghiệp mới nổi của đại học Thanh Bắc, chính là Dương Nhạc Đa làm xe đạp cùng hưởng.

Tô Nam cũng không ngờ Dương Nhạc Đa lại xuất hiện ở chỗ này.

“Tô Nam, tôi nghe nói cô muốn từ chức à, có thể tâm sự vài câu không?”

“AI nói với cô là tôi muốn từ chức?”

Dương Nhạc Đa mỉm cười: “Tôi có người quen trong ký túc xá các cô, cô ấy đã nói cho tôi biết chuyện này.”

Tô Nam cảm thấy rất khó hiểu: “Nhưng mà tôi từ chức thì có liên quan gì với cô?”

“Tôi cảm thấy cô là một nhân tài, cho nên muốn đào cô qua giúp tôi, có được không?”

“Cô đừng nói đùa, tôi chỉ là một người phụ trách viết bản thảo, hạng mục của cô không cần tôi.”

“Tôi nói thật, hơn nữa, tôi còn có thể cho cô tiền lương gấp đôi nơi này, chỉ cần cô chịu qua giúp tôi là được.”

Tô Nam lại càng mờ mịt hơn.

Dương Nhạc Đa tưởng là có hy vọng, nên lại càng nhiệt tình và kích động hơn.

“Hôm đó, cô chỉ dùng vài câu nói, liền trực tiếp kiếm được 10 triệu đầu tư, không phải sao?”

“Ah...”

Tô Nam nghe thấy lời này thì liền sững sờ.

Kiểm được 10 triệu đầu tư?

Đúng thế, không sai!

Đúng là nàng leo lên đài nói vài câu, liền kiếm được 10 triệu đầu tư.

Nhưng mà nói thật, đến bây giờ nàng vẫn không hiểu được chuyện ngày hôm đó là thế nào.

Bản thân mình dài dòng văn tự giới thiệu nửa ngày trời, lại không có một người đầu tư nào chú ý, kết quả kêu tên ông chủ vài lần, lại nhận được 10 triệu luôn.

Khi đó, toàn bộ hội trường đều rất kinh ngạc.

Trên mặt mỗi người đều viết đầy khó có thể tin.

Nhưng Tô Nam vẫn hiểu rõ năng lực của bản thân mình.

Nàng không cho rằng số tiền đó là do nàng kéo về được.

Trái lại, nàng cho rằng đó là kế hoạch của Giang Chu rồi.

Bằng không thì vì sao Giang Chu đã cường điệu, nhất định phải kêu tên của cậu ta chứ?

Thật sự không ngờ là, ngôi sao khởi nghiệp mới nổi của đại học Thanh Bắc này lại tưởng là thật.

Lại còn chuyên môn chạy đến đào mình qua?

“Cô giúp tôi kéo đầu tư, tiền lương tôi cho cô tuyệt đối sẽ cao hơn Giang Chu!”

“Rất xin lỗi, tôi sẽ không rời khỏi hạng mục này đâu, cảm ơn cô đã có lời mời.”

Dương Nhạc Đa lại kéo Tô Nam lại: “Hạng mục của Giang Chu đã phát triển đến mức tận cùng rồi, cô thật sự cho rằng tên đó có thể khai thác thị trường toàn quốc sao?”

Tô Nam liếc nhìn Dương Nhạc Đa một cái: “Bằng không thì cô cho rằng thế nào?”

“Đó chính là bánh vẽ mà thôi, thị trường toàn quốc rất khó phát triển, đừng nói là tên đó, dù có là một thương nhân trưởng thành cũng không dám nói những lời như vậy.”

“Tôi không quan tâm, tôi thích đi theo Giang Chu thôi.”

Dương Nhạc Đa vội vàng lấy bản kế hoạch của mình ra:

“Hạng mục của tôi bây giờ có thể là 1 ăn 6, cô kéo 10 triệu đầu tư cho tôi, tôi đổi thành xe đạp, trong thời gian ngắn là có thể kiếm được hơn 60 triệu tiền thế chấp.”

Tô Nam hơi sững sờ: “Sau đó thì sao?”

“Chúng ta cầm số tiền đó đi đầu tư, cái gì kiếm được tiền thì đầu tư cái đó!”

“Tiền thế chấp không phải tiền của cô mà? Cô làm vậy không phải là lừa gạt người khác sao?”

“Không thể nói như vậy được, tôi kiếm được tiền thì sẽ trả lại thôi.”

“Vậy nếu như lỗ vốn thì sao? Khi đó cô lấy tiền đâu ra để bù vào? Lấy tiền đâu ra để bảo dưỡng xe đạp của cô?”

“Sẽ không có loại tình huống đó đâu, chỉ cần cô kéo được đầu tư, vậy chúng ta làm gì cũng sẽ kiếm được tiền.”

Tô Nam cười khở một tiếng: “Bạn học Dương này, tôi nói thật, tuy cô thấy tôi kéo được 10 triệu đầu tư, nhưng số tiền này tuyệt đối không phải dựa vào tôi đâu, tôi cho rằng đó là kế hoạch của Giang Chu.”

Dương Nhạc Đa nhất thời cười lên: “Không thể nào, tên đó làm gì có tư cách sắp xếp một vị phú bà đỉnh cấp của Thượng Kinh chứ?”

“Phú bà đỉnh cấp? Cô biết cô ấy là ai à?”

“Tôi đã điều tra rồi, cô ấy là Doãn Thư Nhã, là một thiên kim tiểu thư cực kỳ nổi danh ở thành phố Thượng Kinh này, bối cảnh rất thần bí, cô cảm thấy người như vậy sẽ nghe lời Giang Chu sao?”

“Chuyện này thì tôi không rõ lắm, rất xin lỗi, tôi muốn đi ăn cơm.”

Dương Nhạc Đa không chịu buông tha: “Tin tưởng tôi, 10 triệu đó chính là cô kiếm được, cô có năng lực đó, mà tôi lại cần năng lực đó của cô.”

Tô Nam thở dài: “VẬY xin cô cũng tin tưởng tôi, 10 triệu đó tuyệt đối là có quan hệ với Giang Chu.”

“Hôm đó, tên đó căn bản không xuất hiện, tôi đã hỏi qua, tên đó đã bị bắt vào cục an toàn thực phẩm.”

“Xin lỗi, làm phiền cô dùng từ chính xác hơn được không, đó được gọi là hỗ trợ điều tra!”

“Mặc kệ là bị bắt hay là hỗ trợ điều tra, dù sao tên đó cũng không xuất hiện, nên không thể sắp xếp hay lên kế hoạch trước được?”

Tô Nam không khỏi nhú mày: “VÌ sao cô lại có thành kiến lớn như vậy với ông chủ của tôi?”

Dương Nhạc Đa cười mỉa một tiếng: “Bởi vì tên đó chỉ là một tên tầm thường mà thôi, nền tảng giao đồ ăn ngoài cũng chỉ là một ý nghĩ kỳ lạ mà thôi.”

“Cô mà nói Giang Chu như vậy, tôi sẽ đánh cô đấy.”

“Cô...”

“Tôi thấy cô mới là kẻ tầm thường thì có!”

Tô Nam liếc nhìn Dương Nhạc Đa một cái, rồi quay người rời đi.

Tức chết rồi, sao cả ngày đều gặp toàn thứ kỳ lạ thế này?!

Dù Giang Chu hơi khốn khiếp một chút, nhưng đó cũng là ông chủ của nàng nha.

Một người không biết từ đâu chạy đến, dựa vào cái gì mà dám nói xấu Giang Chu?

Lúc này, Dương Nhạc Đa cũng nghiêng răng nghiêng lợi, ném mạnh bản kế hoạch xuống đất.

1 đổi 6, 10 triệu có thể đổi được 60 triệu đấy.

Tại sao không có ai coi trọng một hạng mục tốt như vậy chứ?

Có phải tất cả bọn họ đều bị điên rồi không?

Còn cả Tô Nam này nữa, cô ấy bị thôi miên rồi à?

Rõ ràng cô ấy mới là người kéo được 10 triệu đầu tư, nhưng cô ấy lại cho rằng đó là kế hoạch, là sắp xếp của ông chủ mình.

Được rồi, Dương Nhạc Đa thừa nhận.

Đúng là Giang Chu mạnh hơn mình ở trên phương diện quản lý nhân viên, thế mà lại có thể để một nhân tài có năng lực mạnh như vậy sùng bái đến mù quáng.

Nhưng chuyện này vẫn không thay đổi được một sự thật, đó chính là tên đó chỉ là một kẻ tầm thường mà thôi.

Muốn làm một nền tảng giao đồ ăn ngoài bao trùm toàn quốc?

Nói đùa cái gì.

Chẳng lẽ tên đó lại có thể sáng tạo ra thêm một nghề nghiệp mới hay sao?

Thời đại này, người tìm việc làm đều rất quan tâm thể diện của mình.

Làm thêm giao đồ ăn thì còn được, nhưng căn bản sẽ không có ai coi giao đồ ăn thành một nghề nghiệp chính cả.

Đến khi đó, không có ai đi giao hàng, đơn đặt hàng quá hạn liên tục, vậy tên đó mở rộng toàn quốc kiểu gì?

Ha ha, không thua lỗ chết mới là lạ!

Dương Nhạc Đa phát tiết bất mãn trong lòng xong, lại hận không thể đập vỡ cửa kính của phòng làm việc trước mặt.

Có điều ba phút sau, cô ta vẫn nhặt bản kế hoạch lên, phủi phủi bụi đất ở trên đó.

Dương Nhạc Đa cũng muốn mở rộng hạng mục của mình đến mỗi một thành phố.

Điều quan trọng nhất bây giờ chính là kéo đầu tư.

Mặc dù không có sự trợ giúp của Tô Nam thì quá trình này sẽ gian nan hơn, nhưng mặc kệ thế nào, cô ta vẫn muốn kéo thêm một khoản tiền nữa.

Dương Nhạc Đa mở danh sách người đầu tư mà mình muốn đến thăm ra xem.

Vị kế tiếp, Phùng Tứ Hải của công ty đầu tư Hoa Tiêu.

Haiz, người này là một người đầu tư lâu năm, muốn thuyết phục ông ta là một chuyện vô cùng khó khăn.

Nếu như Tô Nam bằng lòng giúp mình thì tốt rồi.

Cô ấy tài giỏi như vậy, tại sao phải đi theo tên Giang Chu kia chứ?

Dương Nhạc Đa thở dài, quay người đi ra khỏi đại học Thượng Kinh.

Lúc này, chính là giờ tan tầm, các con đường chính đều rất đông xe cộ qua lại, tiếng còi xe rất ồn ào.

Dương Nhạc Đa ngồi xe taxi, vất cả lắm mới đến được mục đích.

Chỉ là chưa đi vào tòa nhà, thì Dương Nhạc Đa đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Người kia có một mái tóc dài, dáng người gợi cảm mê người, đang đứng tựa vào chiếc Ferrari, mắt nhìn ngó chung quanh.

Chương 262: Anh dám sai khiến kim chủ ba ba?

“Doãn tiểu thư, chào ngài, tôi là Dương Nhạc Đa!”

“Tôi là người sáng lập hạng mục xe đạp cùng hưởng!”

“Lần trước, tôi đã từng có duyên gặp ngài ở đại hội đầu tư, không biết ngài có nhớ tôi không?”

Dương Nhạc Đa tiến lên phía trước, mở miệng chào hỏi với vẻ khẩn trương.

Đây chính là phú bà đã đầu tư 10 triệu cho g g đấy.

Không ngờ mình lại tình cờ gặp được vị này ở đây.

Nếu như mình có thể được vị này đầu tư cho, vậy hạng mục xe đạp cùng hưởng của mình tuyệt đối có thể phổ cập toàn quốc.

“Đại hội đầu tư? Ngại quá, tôi không nhớ lắm.” Doãn Thư Nhã lắc đầu rất dứt khoát.

Một đại hội nhàm chán như vậy, toàn bộ quá trình nàng chỉ ngủ mà thôi, được chứ?

Nếu không phải cô bé ở trên sân khấu đã đánh thức nàng đúng lúc, để nàng kịp thời ném thẻ đầu tư, thì có lẽ Giang Chu đã đập vỡ toàn bộ cửa kính nhà nàng rồi.

Cho nên nàng căn bản chưa từng nhìn thấy Dương Nhạc Đa, càng chưa từng nghe nói đến hạng mục đó.

“Tôi có thể xin chút thời gian của ngài để giới thiệu hạng mục của mình không?”

“Rất xin lỗi, tôi đang có việc bận, để lần khác đi.”

Dương Nhạc Đa hơi xấu hổ, nhưng vẫn không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Phải biết là, chỉ cần có thể duy trì mối quan hệ tốt với một người đầu tư có cấp bậc như Doãn Thư Nhã, thì tương lai sẽ được đầu nhập tài chính không ngừng không nghỉ.

Nếu như hôm nay không cố gắng, tương lai biết đi đâu tìm kim chủ ba ba đây?

(kim chủ ba ba, ý chỉ một người nó năng lực về tài chính, thường là người đứng sau lưng chi tiền cho những người khác để đạt được mục đích nào đó, có thể là tiền tài, có thể là thân thể vân vân và mây mây.) “Doãn tiểu thư, không phải ngài đã đầu tư cho trang web MonNgon kia 10 triệu sao? Tôi cũng chỉ cần 10 triệu thôi.”

“Cô cũng biết trang web đó à?”

Dương Nhạc Đa lập tức gật đầu: “Tôi và người sáng lập ra nó đều là ngôi sao khởi nghiệp mới của khu đại học, nhưng tôi thật sự không coi trọng cái hạng mục đó.”

Doãn Thư Nhã hơi nhú mày: “Hạng mục này có tốt hay không thì có liên quan gì đến cô à?”

“Tôi biết là năng lực của Tô Nam rất mạnh, nên mới thuyết phục được ngài, nhưng thực tế thì ông chủ của trang web đó lại là một kẻ rất tầm thường, không có tài trí gì đáng nói cả.”

Doãn Thư Nhã khó hiểu: “Tô Nam là ai?”

“Chính là người đã thuyết phục được ngài khi ở đại hội, chính là người đã khiến cho ngài đồng ý bỏ 10 triệu.”

Doãn Thư Nhã khẽ nhú mày, sau đó lại giãn ra.

Ah, nhớ rồi.

Đó chính là nhân viên của Giang Chu.

Đúng là cô ấy đã đả động mình, nhưng mà là dùng tên Giang Chu để đánh thức mình từ trong giấc mộng.

Đó cũng coi như là đả động nhỉ, không sai!

Dương Nhạc Đa tiếp tục mở miệng: “Tôi có thể giúp nagaif kiếm được rất nhiều tiền.”

Doãn Thư Nhã khoát khoát tay: “Tôi đã có rất nhiều tiền rồi, nên không có hứng thú với việc kiếm tiền nữa.”

“Vậy... vậy tại sao ngài lại đầu tư cho hạng mục kia?”

“Còn không phải do tên khốn Giang Chu uy hiếp tôi sao, còn đi đập cửa sổ thủy tinh nhà tôi nữa.”

Dương Nhạc Đa lại càng khó hiểu hơn: “Ngài... Ngài nói cái gì cơ?”

Doãn Thư Nhã nhắc đến chuyện này lại thấy tức giận: “Tên kia làm một cái bẫy nhỏ để đập vỡ cửa sổ nhà tôi, thế mà còn không dám thừa nhận.”

“Tên đó... Tên đó đập cửa sổ thủy tinh nhà ngài á?”

“Ừm!”

Vừa dứt lời, không ngờ Giang Chu lại bỗng nhiên đi ra từ cổng chính của trung tâm thương mại.

Hắn vừa mới mua một một tây trang màu đen, trong tay còn cầm một cái cà vạt caro màu xám và trắng.

“Phú bà, qua đây thắt cà vạt cho tôi.”

“Cậu không thể nói thêm một chữ mời à? Tôi là người hầu của cậu sao?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Vậy thì mời qua đây thắt cà vạt giúp tôi với.”

Doãn Thư Nhã bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi qua, dùng ngón tay tinh tế trắng nõn của mình để thắt cà vạt cho

Giang Chu.

Sau khi thất xong, nàng bỗng nhiên dùng sức, siết mạnh vào cổ của Giang Chu.

“Nhẹ thôi nhẹ thôi, yết hầu của tôi sắp bị cô làm hỏng rồi.”

“Vậy thì càng tốt, khi đó chúng ta có thể làm chị em tốt.”

Giang Chu không khỏi liếc mắt nhìn Doãn Thư Nhã một cái:
“Có phải cô cho rằng, con trai và con gái chỉ khác nhau ở mỗi cái yếu hầu thôi à?”

Doãn Thư Nhã thả cà vạt của Giang Chu ra: “Không phải vậy sao? Vậy thì còn khác chỗ nào?”

“Không, không khác gì cả, cô nói đúng lắm, lần sau tôi sẽ che yếu hầu đi, rồi chúng ta cùng tắm nhé.”

“Cút xuống địa ngục đi, cậu thật sự coi tôi là thiếu nữ 29 tuổi ngu ngốc à?”

Có thiếu nữ cmn 29 tuổi ngu ngốc à?

Không phải, chuyện này không phải trọng tâm, trọng tâm là 29 tuổi rồi mà còn là thiếu nữ sao?

29 tuổi không lập gia đình, vậy cũng đã là di, là bác gái rồi.

Bà già này thật biết dát vàng lên mặt mình.

Đúng lúc này, Giang Chu chú ý đến Dương Nhạc Đa ở bên cạnh.

“Đây là bạn của cô à?”

“Không phải, tình cờ gặp được trên đường thôi.”

“Không phải tôi đã nói với cô rồi sao, không được nói chuyện với người xa lạ, đúng là thiếu nữ 29 tuổi ngu ngốc mà!”

“Móa, rốt cuộc cậu có muốn đi thuê văn phòng không? Lại nói nhảm nữa là bản tiểu thư sẽ đi về đây.”

“Thuê thuê thuê, đi lên xem một chút đi.”

Cùng lúc đó, Dương Nhạc Đa đứng ở bên cạnh đã từ từ hóa đá.

Cô ta biết người mặc âu phục này là Giang Chu, nhưng không phải vì chuyện này mà cô ta yên lặng.

Đi kéo đầu tư không phải là sẽ thấp hơn người ta một đầu sao? Tại sao Giang Chu lại dám nói chuyện như vậy với nhà đầu tư? Tên này không sợ người ta then quá hóa giận, trực tiếp rút vốn về sao?

Đây chính là 10 triệu đấy!

Nếu như là mình, thì mình còn hận không thể coi Doãn Thư Nhã thành bồ tát để cúng bái nữa là.

Tại sao Giang Chu lại dám kêu to gọi nhỏ với Doãn Thư Nhã cơ chứ?

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Rõ ràng Doãn Thư Nhã mới là kim chủ ba ba mà?

Chuyện này rất không hợp lẽ thường, tuyệt đối là không hợp với lẽ thường mà!

Dương Nhạc Đa tạm thời bỏ nghi ngờ qua một bên, từ từ lấy lại tinh thần.

Bây giờ cô ta không có quá nhiều thời gian để suy nghĩ, bởi vì cô ta muốn đi lên gặp Phùng Tứ Hải.

Keng, thang máy đã đi đến tầng tám.

Dương Nhạc Đa nắm chặt bản kế hoạch trong tay, đi ra khỏi thang máy.

Lúc này, Giang Chu và Doãn Thư Nhã cũng xuất hiện ở tầng tám.

Hai người họ đang đi tham quan một căn phòng trống ở sát vách công ty đầu tư Hoa tiêu.

Dương Nhạc Đa cũng làm bộ như không nhìn thấy hai người họ, mà vội vàng đi vào công ty đầu tư Hoa Tiêu.

Lúc này, Phùng Tứ Hải đang ngồi suy nghĩ sâu xa trong khu cà phê của công ty.

Lần này, chủ yếu là anh ta đang suy nghĩ ba vấn đề.

Vấn đề đầu tiên là, đến cùng thì khi nào Giang Chu mới đến tìm mình?

Hạng mục kia đã mở rộng ra toàn thành phố rồi, chuyện lớn như vậy sao anh ta có thể không biết.

Bao quát cả mấy ngày tuyên truyền trước đó cũng vậy, thậm chí còn có người đến văn phòng của bọn họ để đẩy mạnh tiêu thụ nữa mà.

Theo đạo lý mà nói, nếu Phùng đại tiểu thư đã thông báo cho anh ta.

Vậy chắc chắn cô ấy cũng sẽ phải nói cho Giang Chu biết.

Nhưng tại sao Giang Chu có một hành động lớn như vậy mà lại không thông báo cho mình một câu?

Vấn đề thứ hai là, mình phải giúp Giang Chu thế nào?

Anh ta không tham gia vào giai đoạn đầu của hạng mục kia.

Anh ta cũng không tham gia vào giai đoạn mở rộng ra toàn thành phố của hạng mục đó.

Theo đạo lý mà nói, tên nhóc Giang Chu kia cũng sẽ không thuận buồm xuôi gió như vậy mới đúng chứ nhỉ?

Anh ta còn đang chờ tên nhóc kia chạy đến cửa xin giúp đỡ, nhưng mà tại sao lại không có chút động tĩnh nào?

Hơn nữa, dựa theo những gì anh ta điều tra, vị Doãn đại tiểu thư kia lại tham dự vào rất nhiều chuyện.

Rõ ràng là chuyện trong nhà, tại sao Giang Chu luôn tìm trợ giúp của người ngoài chứ?

Vấn đề thứ ba là, bản thân anh ta có nên chủ động tìm Giang Chu không?

Ban đầu, Phùng Tứ Hải cảm thấy, nói gì thì nói mình cũng là một ông chủ lớn, mặc dù Giang Chu là người phát ngôn của Phùng Y Vân, nhưng dù sao tên nhóc đó vẫn chỉ là một người trẻ tuổi mà thôi, hơn nữa, anh ta còn là người trợ giúp cho đối phương, nên nói thế nào thì cũng không nên để anh ta chủ động mới phải chứ?

Nhưng mấu chốt của vấn đề nằm ở chỗ này.

Anh ta không chủ động, Giang Chu cũng không chủ động.

Vậy Phùng Y Vân muốn mình trợ giúp Giang Chu thế nào đây?

Chẳng may mình bỏ qua quá nhiều cơ hội, để cho Doãn gia tham dự vào quá sâu, khi đó gia tộc có cho rằng mình mắc sai lầm không? Có trừng phạt mình hay không?

“Xin chào Phùng tiên sinh, tôi là Dương Nhạc Đa.”

“Đây là hạng mục gây dựng sự nghiệp của tôi, nó tên là xe đạp cùng hưởng.”

Đúng lúc này, một giọng nói mang theo vài phần khẩn trương vang lên.

Phùng Tứ Hải bỗng nhiên ngẩng đầu lên, quan sát Dương Nhạc Đa vài lần.

“Ồ, Cô là Tiểu Dương ngày hôm qua đã gọi điện thoại đến, đúng không?”

“Đúng đúng đúng, hôm nay tôi đến đây là muốn nói chuyện đầu tư, ngài có rảnh rồi không?”

“Ừm, cô nói qua một chút đi.”

Thật ra thì Phùng Tứ Hải cũng không quá hứng thú với cái hạng mục này.

Chỉ là anh ta cảm thấy hứng thú với phương thức góp vốn 1 đổi 6 này mà thôi.

Cho nên anh ta mới đồng ý cho Dương Nhạc Đa một cơ hội.

Nhưng khi Phùng Tứ Hải nhìn quanh bốn phía, lại thấy được gương mặt ở bên ngoài kia, vì vậy liền không còn hứng thú gì với cái phương thức góp vốn 1 đổi 6 này nữa.

“Phùng tiên sinh, hạng mục của tôi là dùng chung xe đạp.”

“Chính là dùng tài chính trong tay để đưa những chiếc xe đạp lên các tuyến đường chính trên thành phố, sau đó thu tiền thuê chấp và phí hội viên.”

“Hội giờ, tôi đã có ba ngàn chiếc xe đạp trong thành phố Thượng Kinh này, 2000 chiếc xe ở thành phố Tân Hải, đã có ba triệu tiền thế chấp.”

“Tương lai tôi sẽ thành lập một công ty đầu tư, tập trung tài chính lại...”

Dương Nhạc Đa bắt đầu mở máy hát, nhưng cô ta chợt phát hiện Phùng Tứ Hải đang thất thần, ánh mắt của người này vẫn luôn liếc ra phía người cửa, thân thể cũng không nhin được mà hơi nghiêng ra ngoài.

“Phùng tiên sinh?”

“A... A? Cô nói rất tốt, tiếp tục đi.”

Dương Nhạc Đa đề nghị bắt mẫn trong lòng xuống: “Tôi muốn kéo một khoản đầu tư 5 triệu từ phía ngài, để tiến quân vào Bắc Hải.”

Phùng Tứ Hải gật đầu: “Tân Hải đúng không?”

“Là... Bắc Hải.”

“Ồ được, cô nói tiếp đi.”

Dương Nhạc Đa yên lặng một lát: “Vừa rồi tôi đã trình bày xong hết rồi.”

Phùng Tứ Hải hơi sững sờ: “Ồ, vậy cô muốn tôi đầu tư cho cô bao nhiêu tiền?”

“Năm triệu, trong một năm tôi có thể trả cả vốn lẫn lãi lại cho ngài.”

“Năm triệu à, đây cũng không phải một con số nhỏ đâu.”

Dương Nhạc Đa cắn môi, trên mặt tràn đầy vẻ khản trương.

Cô ta cũng biết đây không phải là một con số nhỏ, cũng biết Phùng Tứ Hải sẽ phải cân nhắc cẩn thận.

Nhưng đúng vào lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền vào giọng nói của Giang Chu và Doãn Thư Nhã.

“Phòng này không tốt lắm, không có ánh mặt trời.”

“Thượng Kinh tắc đất tắc vàng, vị trí đẹp đã bị người ta chiếm hết từ lâu rồi.”

“Vậy quên đi, chúng ta đi qua bên tòa nhà Kim Hà xem một chút đi.”

Doãn Thư Nhã khẽ cắn môi, thầm nói tên khốn này cũng quá khó hầu hạ rồi.

Vị trí nơi này rất tốt, nằm ở khu vực rất đẹp, giá thuê cũng rẻ nữa.

Những tòa nhà quanh đây đều không có chỗ nào được như nơi này đâu.

Nhưng tên này lại nhất định đòi phải có ánh mắt trời mới được!

“Cậu mở công ty, hay là muốn làm vườn ở trong phòng vậy?”

Giang Chu mỉm cười: “Đa số nhân viên của tôi đều là con gái, cô biết mà, con gái đều như hoa.”

Doãn Thư Nhã cười nhạo một tiếng: “Cậu mở công ty chỉ là vì muốn lừa tình đám con gái đó thôi, đúng không?”

“Ừm, lời này rất chính xác, nhưng tôi cũng là vì để dành đồ cưới nữa.”

“Ai mà đi theo cậu thì mới là xui xẻo.”

Hai người đang nói chuyện, Phùng Tứ Hải đã không nhận được mà đi ra.

Anh ta nhận ra đối phương.

Đây không phải bao bồi Giang Chu mà anh ta vẫn luôn nhớ thương sao?

Đi đâu đây?

Hình như là đi thuê văn phòng à.

Đây là chuyện tốt mà!

Mình lại ở sát vách, hợp tác với nhau là quá tiện rồi còn gì?

Lúc này, Dương Nhạc Đa cũng tỏ vẻ nghi ngờ mà nhìn Phùng Tứ Hải đi ra ngoài.

“Phùng tiên sinh, ngài đi đâu vậy?”

“A, cô cứ ngồi chờ một chút, tôi nhìn thấy một người bạn.”

Chương 263: Phòng làm việc và nữ nhân viên tiếp tân!

Nhìn thấy người bạn?

Dương Nhạc Đa nhìn thoáng qua bên ngoài, liền phát hiện người đang đứng trước cửa là Giang Chu và Doãn Thư Nhã.

Người bạn trong miệng Phùng Tứ Hải chắc hẳn là Doãn Thư Nhã nhỉ?

Dù sao Giang Chu cũng chỉ là một sinh viên khởi nghiệp như mình mà thôi, dù tên đó muốn làm bạn với Phùng Tứ Hải thì cũng không có tư cách.

Hơn nữa, không có nhiều người có thể khiến cho Phùng Tứ Hải chủ động đi ra đón.

Dương Nhạc Đa nghĩ đến đây nội tâm bỗng nhiên run lên một cái.

Chẳng lẽ Giang Chu cũng đến kéo đầu tư??

Cho nên tên này mới có thể xuất hiện cùng với Doãn Thư Nhã?

Dù sao chuyện người đầu tư giới thiệu cho một người đầu tư khác cũng là rất bình thường.

Giang Chu này, đúng là có chút thủ đoạn nha!

Chẳng may bọn họ đàm phán thành công, vậy mình phải làm thế nào?

Dương Nhạc Đa quyết định đi ra ngoài theo, cô ta không thể để chuyện đó xảy ra được.

“Xin chào, tôi vừa nghe nói, hai người muốn thuê phòng làm việc à?”

Giang Chu quay đầu lại, còn tưởng là người môi giới của tòa nhà này: “Đúng thế, nơi này của các anh còn văn phòng nào đón được ánh nắng không?”

Phùng Tứ Hải suy nghĩ một chút: “Văn phòng bên này có thể đón ánh nắng, cậu thấy thế nào?”

“Văn phòng đó có người rồi cơ mà?”

“Không sao, đã nói là ủng hộ hết mình rồi mà? Nên cậu thích thì cứ lấy thôi!”

ủng hộ hết mình?

Sao nghe có vẻ quen tai thế này.

Người này bị Lão Nghiêm đoạt xá rồi à?

Giang Chu khẽ nhíu mày, cảm thấy rất khó hiểu.

Người môi giới bây giờ đều kiêu ngạo như vậy sao?

Văn phòng có người rồi mà cũng có thể mang ra cho thuê?

“Văn phòng đó có người rồi, làm vậy không thích hợp lắm nhỉ?”

“Không sao, đều là người nhà mà, không cần khách khí như vậy tôi, tôi chuyển công ty sang bên này là được mà.”

Giang Chu nghe xong thì không khỏi sửng sốt một chút.

Hắn nhìn thoáng qua Doãn Thư Nhã, phát hiện đối phương cũng không hiểu chuyện gì.

Người trong nhà?

Người trong nhà nào vậy?

Chẳng lẽ cha mình nói thật sao? MÌNH cmn thật sự là con hoang?

Phùng Tứ Hải ho khan một tiếng: “Làm sao vậy, nếu cậu nhìn trúng văn phòng đó, thì tôi sẽ nhường lại cho cậu thật mà.”

“Sao anh khách khí vậy, bên đó không có ma quỷ quấy phá chứ?”

“Hoàn toàn không có, đó tuyệt đối là phong thủy bảo địa, hơn nữa tôi còn có thể lập tức chuyển ra ngoài luôn.”

Giang Chu nghe đến đây thì mới phản ứng lại.

Hóa ra người này không phải là môi giới, mà là ông chủ của công ty đó.

Ý của anh ta là, anh ta có thể chuyển qua bên này luôn, sau đó để lại căn phòng đó cho mình dùng.

Con bà nó, người thời đại này đều hiền lành tốt bụng như vậy sao?

Thế giới này cũng quá âm áp rồi.

Âm áp đến mức khiến cho hần cảm thấy khó tin.

Dù sao hần cũng vừa trải qua sự kiện nhà ăn ngăn cổng trường mà.

Quả nhiên, khắp thiên hạ này chỉ có đồng nghiệp mới là oan gia à?

“Vậy chiều nay anh chuyển qua luôn được không?”

“Được, bây giờ tôi sẽ trở về tìm người chuyển đồ luôn, về sau mọi người là hàng xóm rồi.”

Giang Chu lập tức ngăn anh ta lại: “Anh chờ một chút, tôi muốn hỏi một câu, chúng ta đã từng quen biết sao?”

“Câu không biết tôi?”

Phùng Tứ Hải nghe thấy vấn đề này của Giang Chu thì cũng ngây ngẩn cả người.

Giang Chu không phải người một nhà sao?

Phùng đại tiểu thư còn đặc biệt dặn dò mình phải giúp Giang Chu, tại sao bản thân Giang Chu lại giống như hoàn toàn không biết chuyện gì vậy?

Phùng Tứ Hải suy nghĩ một lúc lâu, bỗng nhiên ý thức được cái gì đó.

Đúng rồi, chắc là do mình quá vội, nên có thể đối phương căn bản vẫn không nhận ra mình là ai.

Vì vậy, anh ta móc trong túi áo ra một tấm danh thiếp, đưa qua cho Giang Chu.

“Ngại quá, là tôi quên chưa tự giới thiệu.”

“Tôi là người sáng lập công ty đầu tư Hoa Tiêu, tôi là Phùng Tứ Hải.”

Trong lòng Giang Chu bỗng nhiên run lên một cái.

Phùng Tứ Hải của công ty đầu tư Hoa Tiêu!

Đây chẳng phải là mục tiêu số một của mình trong đại hội đầu tư sao?

Chỉ là bỗng nhiên xảy ra chuyện ngộ độc thực phẩm, nên mình mới bỏ lỡ, không tham dự được.

Cho nên mới không có cơ hội tiếp xúc với người này.

Đây chắc là Phùng Y Vân chuẩn bị có mình đúng không?

Chẳng trách người này lại nói sẽ hết sức ủng hộ mình.

Xem ra, Phùng Y Vân đúng là muốn giúp đỡ mình và Phùng Tư Nhược rồi.

Giang Chu khẽ giật đầu, xem như đã hiểu rõ đầu đuôi.

“Thì ra là Phùng tiên sinh, ngài nói như vậy là tôi hiểu rồi.”

“Cậu hiểu thì tốt rồi, tôi còn tưởng rằng mình nhận nhầm người nữa chứ.”

Giang Chu cất bước đi qua bên đối diện, phóng mắt nhìn quanh một vòng: “Nơi này đúng là không tệ, anh xác định có thể đổi cho tôi?”

Phùng Tứ Hải gật đầu rất sảng khoái: “Hoàn toàn không thành vấn đề, hơn nữa, chúng ta làm hàng xóm, cũng sẽ có lợi cho chuyện hợp tác sau này.”

“Vậy tôi không khách khí nữa nhé?”

“Phùng đại tiểu thư đã nói rồi, người trong nhà mình cả, không cần khách khí.”

Phùng Tứ Hải vừa nói chuyện vừa liếc nhìn Doãn Thư Nhã.

Những lời này của anh ta, chính là để cho Doãn Thư Nhã nghe.

Giang Chu là người nhà bọn tôi, Doãn gia các cô đừng nhúng tay vào nữa.

Đây cũng chính là lời dặn dò của Phùng đại tiểu thư trước khi trở về.

Chương 264: Phòng làm việc và nữ nhân viên tiếp tân! (2)

Doãn Thư Nhã thì lại chẳng quan tâm lắm đến chuyện này.

Có điều, hình tượng thần bí của Giang Chu trong lòng nàng lại cao hơn không ít.

Vừa biết làm ăn, còn biết viết kịch bản, làm thứ gì cũng thành thạo, hơn nữa đi đến đâu cũng có quý nhân giúp đỡ.

Tại sao người này lại may mắn đến vậy nhỉ?

Lúc này, dưới sự hướng dẫn của Phùng Tứ Hải, hai người Giang Chu đi dạo một vòng trong văn phòng này.

Kết cấu khá rộng rãi và thông suốt, cách cục cũng không tệ.

Hắn thật sự rất hài lòng với văn phòng này.

Nếu đây là sự chuẩn bị của Phùng Y Vân, vậy mình cũng không cần khách khí nữa.

Dù sao hắn cũng chưa bao giờ khách khí với Nghiêm Vi Dân.

Mọi người đều là người trong nhà, đâu cần khách khí làm gì!

“Ông chủ Phùng, tôi thấy cái máy in màu này của anh không tệ nhỉ.”

“Vậy liền để lại cho cậu.”

“Bàn làm việc mà máy tính cũng rất tốt nhỉ? Tôi vẫn chưa kịp mua.”

“Cầm lấy dùng đi, không cần khách khí.”

“Phòng làm việc đúng là phải trồng ít cây xanh mới có không khí mới mẻ nhỉ.”

“Được, vậy tôi sẽ để lại.”

“Ah, cá trong bể này của anh là Kim Long Ngư à?”

“Ồ ồ, vị nữ nhân viên tiếp tân này của anh quá tuyệt vời, bao tuổi vậy?”

Năm phút sau, đi dạo một vòng xong.

Phùng Tứ Hải liền tháo biển hiệu xuống, sau đó dẫn nhân viên của mình đi chuyển văn phòng.

Giang Chu biểu hiện rất giống như là người một nhà, thật sự không coi mình là người ngoài chút nào.

Ngay cả máy uống nước và ly giấy cũng không cho anh ta cầm đi.

Không hổ danh là người phát ngôn mà gia tộc coi trọng.

Trình độ không biết xấu hổ này, quả nhiên là giỏi hơn mình nhiều.

Cũng chỉ có một nhân tài như vậy, mới có tư cách chương quản hạng mục của Phùng gia.

Trái lại thì Phùng Tứ Hải cũng không hề tức giận chút nào.

Tồn thất chút bàn làm việc và máy tính thì có là gì?

Chỉ cần có thể kéo gần quan hệ với người dòng chính trong gia tộc thì đều đáng giá, sau này tuyệt đối có thể kiếm về nhiều hơn.

Mấy hôm nay anh ta còn đang buồn bực, không biết làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ của đại tiểu thư.

Hiện giờ anh ta cho Giang Chu cả công ty luôn, tinh thần như vậy Nhật Nguyệt cũng có thể chứng giám rồi nhỉ?

Hơn nữa, mình còn phải nhờ Giang Chu giúp đỡ, nói tốt cho mình vài câu, đến khi đó, Phùng đại tiểu thư vui vẻ, tùy tiện ném một hạng mục nhỏ cho mình, vậy chắc chắn mình sẽ kiếm đầy bồn đầy bát.

Bàn công tác tính là cái gì? Máy tính tính là cái gì chứ?

Ngoại trừ Kim Long Ngư và nữ nhân viên tiếp tân kia, anh ta không thấy đau lòng một chút nào.

Giang Chu cũng rất vui vẻ.

Khá lắm, đi dạo một vòng liền nhặt được một cái phòng làm việc...

Hơn nữa, còn được trang bị đầy đủ, có thể bắt tay vào làm việc luôn.

Phùng Y Vân không hổ danh là người được mình quý mến ở kiếp trước.

“Vậy giám đốc Phùng, tôi không tiền nữa, đi thông thả nhé.”

“Đến ngày khai trương nhớ qua tặng hoa nhé.”

“Tôi phải tham quan phòng làm việc của mình đã, cho nên phải đóng cửa một lát.”

Giang Chu kéo Doãn Thư Nhã vào trong, sau đó đóng cửa văn phòng lại.

Phùng Tứ Hải và nhân viên của anh ta thì chỉ biết đứng nhìn nhau ở ngoài hành lang.

Bọn họ nhìn văn phòng trống rỗng bên đối diện, lại có một loại cảm giác như cách cả một đời, nhất là những nhân viên vừa này vẫn đang làm việc, thì bọn họ còn không hiểu chuyện gì xảy ra, mặt mũi tràn đầy hoảng hốt.

“Cũ không đi mới không đến, Tiểu Lưu, cậu đi mua sắm các thứ đi, chúng ta dọn vào phòng làm việc mới.”

“Ngoài ra, sau này bên đối diện mà thiếu cái gì, thì phải chủ động đưa qua cho người ta, đừng chờ người ta hỏi thì mới đưa.”

Cùng lúc đó, là một người ngoài cuộc, Dương Nhạc Đa cũng đã choáng váng.

Cô ta không hiểu nổi, cũng không biết có phải bản thân mình đang nằm mơ hay không.

Rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Mỗi lần mình đi gặp nhà đầu tư thì đều phải ăn nói khép nép, thỉnh thoảng thậm chí còn sẽ phải chịu nhục và bị chửi rủa.

Nhưng tại sao Giang Chu này lại hoàn toàn khác biệt?

Tên này sai khiến kim chủ ba ba của mình như một nha hoàn vậy.

Nhất là trong đại hội đầu tư kia, tên này còn chưa xuất hiện mà đã kiếm được 10 triệu rồi.

Chuyện này thì thôi đi, nhưng tên này chạy đến công ty của người ta, lại kiếm được luôn phòng làm việc của người ta, chuyện này quá bất hợp lý rồi chứ?

Vì sao toàn thế giới này đều đang trợ giúp tên đó?!

“Phùng... Phùng... Phùng tổng, ngài còn muốn đầu tư hạng mục của tôi hay không?”

“A, Tiểu Dương à, ngài quá, có người họ hàng trong nhà đến, nên quên mất chuyện này rồi.”

Dương Nhạc Đa sửng sốt một lúc: “Ngài và Giang Chu là họ hàng?”

Phùng Tứ Hải ho khan một tiếng: “Không không không, đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp cậu ấy, tôi nói là người khác.”

“Ồ, vậy chuyện đầu tư của tôi...?”

“Cô xem, bây giờ tôi còn không có cả phòng làm việc, hay là để lần sau rồi nói đi nhé?”

“Tốt, tôi biết rồi...”

Dương Nhạc Đa lảo đảo đi thang máy xuống dưới giống như một người mất hồn.

Hôm nay, tất cả những chuyện vừa xảy ra đều giống như một giấc mơ vậy.

Dương Nhạc Đa muốn quỳ liếm kim chủ ba ba của Giang Chu.

Kết quả Giang Chu lại coi kim chủ ba ba như ô sin.

Thế giới này điên hết rồi à?

Tô Nam, Doãn Thư Nhã, Phùng Tứ Hải ... Tất cả đều điên hết rồi sao?

Hạng mục của tôi thấp nhất cũng là 1 đôi 6 đấy!

Cầm tiền của người khác đi làm đầu tư cho mình, việc không vốn vụn lời như vậy mà không ai làm?

Có phải tất cả đều bị Giang Chu thôi miên tẩy não rồi không?

Nhưng đúng lúc, cô ta bỗng nhiên nhớ lại câu nói kia của Tô Nam: Tất cả đều là kế hoạch và sắp xếp của Giang Chu.

Coi như Giang Chu không ở đó, thì cũng là do Giang Chu sắp xếp hết rồi.

Đừng hỏi tại sao, hỏi chính là do Giang Chu đã sắp xếp từ trước rồi.

Dương Nhạc Đa bỗng nhiên nảy sinh nghi ngờ với bản thân mình.

Tên đó thật sự chỉ là một kẻ tầm thường như mình vẫn nghĩ sao?

Với mối quan hệ và vận may của người này, có lẽ hạng mục đó thật sự có thể bao trùm toàn quốc.

Trước kia chỉ là một công việc làm thêm đi giao đồ ăn ngoài, nhưng e rằng tương lai nó sẽ là một ngành nghề hết sức to lớn.

Tên Giang Chu này đang làm ăn kinh doanh sao?

Không phải, tên này đang dẫn dắt một nghề nghiệp mới thức tỉnh.

Nhân viên giao hàng của bọn họ mặc đồng phục màu gì nhỉ?

À, màu vàng óng.

Đúng thế, chính là màu vàng óng.

Hình như Dương Nhạc Đa đã nhìn thấy một viễn cảnh.

Khắp phố lớn ngõ nhỏ trong toàn quốc, đều sẽ có những người khoác hoàng bào rong ruổi.

...

Tiền chủ cũ của văn phòng này đi.

Giang Chu liền ngồi xuống ghế chủ tịch, khước miệng hân hoan lên.

Loại cảm giác này rất vui sướng, bởi vì giống như là nhật được tất cả mọi thứ vậy.

Chỉ trong nửa tiếng ngắn ngủi, mọi thứ đã đầy đủ rồi.

Còn thuận tay kiếm được một nữ nhân viên tiếp tân da trắng xinh đẹp nữa.

Mà Doãn Thư Nhã thì dựa vào trên khung cửa sổ ở bên cạnh, nòng khoanh tay trước ngực, yên lặng mà nhìn Giang Chu.

“Sao thế, bị vẻ đẹp trai của tôi làm cho rung động rồi à?”

Doãn Thư Nhã nhin không được mà lườm một cái: “Chẳng qua là cảm thấy tình cảnh này có chút quen thuộc thôi.”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Ngô Vương đăng cơ đúng không?”

“Là Tôn Hầu Tử đánh vào Lăng Tiêu Bảo Điện, nói Ngọc Đế phải thay nhau làm, năm nay đến lượt ta.”

“Mời cút ra ngoài, thuận tiện cài cửa lại.”

Doãn Thư Nhã hừ một tiếng: “Nói cho cậu biết một chuyện, Tôi không phải Dục Thần sắp cử hành nghi thức khởi động máy rồi.”

Giang Chu hơi nghiêm túc một chút: “Dự định khi nào bắt đầu quay chụp?”

“Trung tuần tháng nay, đến khi đó tôi cũng sẽ đi.”

“Quay chụp ở Thành Phố Điện Ảnh trong Thượng Kinh à?”

Doãn Thư Nhã lắc đầu: “Đa số đều quay ở bên phía Bắc Hải, cố gắng làm đến trình độ chân thực nhất.”

Giang Chu nhin không được mà rơi vào hồi ức: “Bắc Hải à, đúng là một thành phố vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.”

“Cậu là một biên kịch, có muốn qua xem không? Chẳng may quay chụp không hợp với suy nghĩ của cậu thì sao?”

“Nghỉ đông đi, đến khi đó tôi sẽ chạy qua chỉ đạo quay chụp, đồng thời tham khảo kịch bản vào các nữ diễn viên đến đêm khuya.”

Doãn Thư Nhã nhin không được mà nhìn Giang Chu: “Tôi nhớ là trong phim có một bên bại hoại đi bán thuốc giả, cậu có muốn diễn bản thân mình một lần không? Chắc chắn sẽ rất thích hợp.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Một Sunshine boy như tôi, chỉ sợ không thể lột tả được nhân vật đó.”

“Sunshine boy? Chỉ bằng cậu? Cậu ra ngoài mà không soi gương à?”

“Cô cũng đã 29 tuổi rồi, mà còn nói mình là thiếu nữ ngọc ngà kìa, tôi nói mình là sunshine boy thì cũng có sao đâu?”

Mắt Doãn Thư Nhã lộ vài tia nguy hiểm, nhìn không được mà đi muốn đi lên cắn chết tên này.

Tên này thật sự là mọc ra được một cái miệng tốt.

Người khác không muốn nghe cái gì, tên này liền phải nói cái đó.

Có điều, Giang Chu thì lại nụ cười của mình, tựa như là tâm sự nặng nề.

Tôi không phải Dục Thần sẽ được quay chụp ở Bắc Hải.

Đồng thời, Bắc Hải cũng là thành phố mục tiêu tiếp theo của hạng mục.

Nhưng điều quan trọng nhất chính là, đó cũng là nhà của Phùng Tư Nhược.

Hầu như 80% sản nghiệp của Phùng gia đều nằm ở Bắc Hải.

Gia tộc này ở đó có thể nói là nhất hô bá ứng.

Muốn mở rộng nghiệp vụ qua bên đó, có lẽ sẽ không tránh được rất nhiều chuyện.

Nhưng nghĩ đông lại có thể gặp mặt Phùng Tư Nhược, nghĩ thế thì lại thấy vui vẻ rồi.

“Đi, tôi muốn trở về trường học rồi.”

“Tôi đi tìm văn phòng với cậu cả ngày, cậu không mời tôi bữa cơm mà đã đi về rồi?”

Giang Chu quay đầu nhìn Doãn Thư Nhã: “Nhà cô có đầu bếp năm sao, còn suốt ngày đi cợ cơm của tôi, cô có muốn mặt hay không?”

Doãn Thư Nhã nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi đầu tư cho cậu 10 triệu, cậu mời tôi ăn quán ven đường? Cậu có muốn mặt không?”

“Lần sau đi, lần sau mới cô ăn Mãn Hán Toàn Tịch, hôm nay tôi không rảnh.”

“Lần sau là bao giờ???”

“Đi Bắc Hải rồi tính, đến khi đó, ngày nào tôi cũng dẫn cô ra ngoài chơi.”

Chương 266: Lấy gì thi? Lấy dung mạo thi à?

Giang Chu nói xong liền quay người chui lên xe taxi.

Nói đùa cái gì, ngày mai sẽ thi cuối kỳ rồi, đêm nay không quay về học tập thì thi kiểu gì?

Dùng dung mạo đẹp trai này để thi à?

Hắn cũng không muốn cầm một đồng điểm 0 trở về quê ăn tết.

Mặt trời vừa lặn, gió lạnh chợt nổi lên.

Giang Chu thuận lợi chạy về đại học Thượng Kinh.

Có điều, một người học tập thì rất vô nghĩa.

Cho nên hắn liền hẹn Phùng Tư Nhược và Đinh Duyệt đến thư viện học chung.

Cơ bản thì các thư viện của trường đại học đều sẽ có phòng tự học.

Nhưng trừ khi là sắp thi, nếu không thì nơi này có rất ít người tự học.

Đại bộ phận người đến đây đều là các cặp tình nhân muốn hẹn hò mà lại không muốn tiêu tiền, cho nên liền chui vào đây, tay ôm sách, nhìn được hai lượt thì bắt đầu chut chut chut.

Cuối cùng miệng cũng sung lên, nhưng lại chả học được chữ mịa nào.

“Ngày nào ông cũng chạy đông chạy tây, giờ học cũng không xuất hiện, giờ có thể thi sao?”

“Trừ phi là giáo viên ra đề có liên quan đến tán gái, như vậy thì tôi còn có chút lòng tin.”

Đinh Duyệt nhất thời cười nhạt: “Đáng đời, bình thường không thấp hương, nước đến chân mới nhảy thì có lợi ích gì?”

Giang Chu xoa xoa đầu của Phùng Tư Nhược: “Không sao, Phùng Tư Nhược sẽ giúp tôi, đúng không?”

“Mình... mình sẽ thử.”

Phùng Tư Nhược cầm sách lên, nhẹ nhàng mở miệng: “Vấn đề đầu tiên, vì sao thu nhập từ thuế lại có tính vốn có?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Cái này thì mình biết, mình chọn A.”

“Đây không phải là câu hỏi trắc nghiệm...”

“Ồ, vậy bỏ qua câu này, đến câu tiếp theo đi.”

Đinh Duyệt lại cười một tiếng: “Ngay cả vấn đề đơn giản nhất mà ông cũng không trả lời được à? Ông quá phế rồi.”

Phùng Tư Nhược liếc mắt nhìn Đinh Duyệt một cái, cẩn thận từng li từng tý mà nói: “Đinh Duyệt, bạn đừng nói thế.”

“Tư Nhược, bây giờ bạn lại bao che cho tên này rồi à?”

“Ồ... không có, chỉ là dạo này Giang Chu rất bận rộn nhiều việc nên rất mệt mỏi thôi.”

Giang Chu gật đầu nói: “Coi như là thi thì cũng có thể tạm thời bỏ qua vài câu mà? Tôi có thói quen làm câu khó trước, được không?”

Đinh Duyệt cười ha ha: “Tư Nhược, hỏi vài câu khó cho tên này chịu chết đi.”

“Ồ, vậy... Trong số nhưng câu dưới đây, câu nào thuộc về tài sản lưu động.”

“A, Các khoản phải trả. B, Tài khoản trả trước. C, ...D ...”

Giang Chu thở dài: “Mình lựa chọn sự trợ giúp bỏ đi một phương án sai.”

Phùng Tur Nhược nhìn Giang Chu: “VẬY BỎ C CÓ ĐƯỢC KHÔNG?”

“ĐƯỢC, BẠN CHỜ MÌNH SUY NGHĨ CẨN THẬN MỘT CHÚT, CÒN BA ĐÁP ÁN ...”

“TỪ TỪ SUY NGHĨ CŨNG ĐƯỢC.”

“HM... TÔI CHỌN SỰ TRỢ GIÚP CỦA NGƯỜI THÂN, ĐỐI TƯỢNG TRỢ GIÚP LÀ PHÙNG TUR NHƯỢC.”

Phùng Tur Nhược trợn tròn mắt lên: “VẬY...VẬY MÌNH CHỌN PHƯƠNG ÁN B CHO BẠN.”

Giang Chu vỗ tay một cái: “THẾ NÀO, TRẢ LỜI ĐÚNG RỒI CHỨ?”

“Ừm ừm.”

“GIỎI QUÁ, MÌNH ĐÃ NÓI LÀ MÌNH KHÔNG THI TRƯỢT MÀ.”

Phùng Tur Nhược vỗ tay, vỗ tay vì Giang Chu.

ĐÌNH DUYỆT NHÌN ĐẾN ĐÂY THÌ TOÀN THÂN ĐỀU KHÔNG ĐƯỢC TƯ NHIÊN.

Cuộc thi nào mà còn có thể bỏ đi một phương án sai?

Cuộc thi nào mà còn có thể xin giúp đỡ từ bên ngoài?

MÌNH CMN BỊ HAI NGƯỜI NÀY LỪA RỒI, HAI NGƯỜI NÀY CĂN BẢN LÀ KHÔNG ĐẾN ĐÂY ĐỂ ÔN BÀI, MÀ LÀ ĐANG VUNG THỨC ĂN CHO CHÓ MÀ ĐÚNG!

“VẤN ĐỀ ĐƠN GIẢN NHƯ VẬY MÀ CŨNG KHÔNG BIẾT, NGÀY MAI ÔNG THI TRƯỢT LÀ CÁI CHẮC.”

“TÔI VỪA MỚI TRẢ LỜI ĐÚNG ĐẤY THÔI, BÀ KHÔNG PHỤC THI PHÓNG NGỰC LẠI ĐÂY.”

ĐÌNH DUYỆT NHẬT QUYỀN SÁCH LÊN, RỒI NHANH CHÓNG LẬT RA XEM.

TRỰC TIẾP CHUYỂN ĐẾN MẤY CÂU HỎI KHÓ KHĂN CẤP ĐỊA NGỤC.

KHÔNG NGỜ GIANG CHU LẠI KHÔNG HOẢNG HÓT KHÔNG VỘI VÀNG CHÚT NÀO, TRẢ LỜI LẠI ĐÚNG HẾT, KHÔNG SAI MỘT CÂU NÀO.

“ÔNG... SAO ÔNG CÓ THỂ TRẢ LỜI ĐƯỢC? KHÔNG THỂ NÀO, ÔNG CÒN CHƯA ĐI HỌC ĐƯỢC 5 TIẾT MÀ!”

“Khi nghỉ hè tôi thấy chán quá, nên đã mau mấy quyển sách xem, cơ bản đều đã thuộc hết rồi.”

Đinh Duyệt tròn mắt lên: “Vậy tại sao ông không trả lời được mấy câu hỏi của Phùng Tư Nhược?”

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhược: “Sắp nghỉ đông rồi, tôi phải dành thời gian để nói thêm vài câu với cô ấy chứ.”

“Móa, tôi ăn no rồi, tôi cút đây!”

Đinh Duyệt nhặt sách lên, liền chạy mất dép.

Không có đối tượng chính là thê thảm như vậy đấy, ngay cả thư viện cũng không có chỗ dành cho dân FA.

Lúc này, Phùng Tư Nhược ngheo cổ nhìn Giang Chu, ánh mắt nàng hơi lóe lên.

Giang Chu cũng nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng, chỉ chốc lát liền nhìn cho mặt nàng đỏ lên.

“Phùng Tư Nhược, thành phố Bắc Hải chơi vui không?”

“Không biết.”

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhược: “Thành phố bạn sinh sống từ bé đến giở, thế mà bạn còn không biết?”

Phùng Tư Nhược cúi đầu: “Rất ồn ào, mình hơi sợ hãi.”

“Bạn cần phải ra ngoài nhiều một chút, ở nhà một mình sẽ rất nhàm chán.”

“Y Nhất sẽ chơi với mình, Đinh Duyệt cũng đến tìm mình.”

Trong mắt Giang Chu nhiều hơn một chút thương tiếc: “Mình cũng sẽ đi Bắc Hải tìm bạn, rồi dẫn bạn ra ngoài chơi một chút.”

Phùng Tư Nhược bỗng nhiên ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói: “Khi nào vậy?”

“Chưa biết, để xem mình có thời gian không đã, cũng có thể bận quá thì sẽ không đi được.”

“Ồ...”

Chương 267: Lấy gì thi? Lấy dung mạo thi à? (2)

Giang Chu gật đầu nói: “Coi như là thi thì cũng có thể tạm thời bỏ qua vài câu mà? Tôi có thói quen làm câu khó trước, được không?”

Đình Duyệt cười ha ha: “Tư Nhược, hỏi vài câu khó cho tên này chịu chết đi.”

“Ồ, vậy... Trong số nhưng câu dưới đây, câu nào thuộc về tài sản lưu động.”

“A, Các khoản phải trả. B, Tài khoản trả trước. C, ...D ...”

Giang Chu thở dài: “Minh lựa chọn sự trợ giúp bỏ đi một phương án sai.”

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu: “Vậy bỏ C có được không?”

“Được, bạn chờ mình suy nghĩ cẩn thận một chút, còn ba đáp án ...”

“Từ từ suy nghĩ cũng được.”

“Hm... Tôi chọn sự trợ giúp của người thân, đối tượng trợ giúp là Phùng Tư Nhược.”

Phùng Tư Nhược tròn tròn mắt lên: “Vậy... vậy mình chọn phương án B cho bạn.”

Giang Chu vỗ tay một cái: “Thế nào, trả lời đúng rồi chứ?”

“Ừm ừm.”

“Giỏi quá, mình đã nói là mình không thi trượt mà.”

Phùng Tư Nhược vỗ tay, vỗ tay vì Giang Chu.

Đình Duyệt nhìn đến đây thì toàn thân đều không được tự nhiên.

Cuộc thi nào mà còn có thể bỏ đi một phương án sai?

Cuộc thi nào mà còn có thể xin giúp đỡ từ bên ngoài?

Mình cmn bị hai người này lừa rồi, hai người này căn bản là không đến đây để ôn bài, mà là đang vung thức ăn cho chó mà đúng!

“Vấn đề đơn giản như vậy mà cũng không biết, ngày mai ông thi trượt là cái chắc.”

“Tôi vừa mới trả lời đúng đấy thôi, bà không phục thì phóng ngực lại đây.”

Đinh Duyệt nhặt quyển sách lên, rồi nhanh chóng lật ra xem.

Trực tiếp chuyển đến mấy câu hỏi khó khăn cấp Địa Ngục.

Không ngờ Giang Chu lại không hoảng hốt không vội vàng chút nào, trả lời lại đúng hết, không sai một câu nào.

“Ông... sao ông có thể trả lời được? Không thể nào, ông còn chưa đi học được 5 tiết mà!”

“Khi nghỉ hè tôi thấy chán quá, nên đã mau mấy quyển sách xem, cơ bản đều đã thuộc hết rồi.”

Đinh Duyệt tròn tròn mắt lên: “Vậy tại sao ông không trả lời được mấy câu hỏi của Phùng Tư Nhược?”

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhược: “Sắp nghỉ đông rồi, tôi phải dành thời gian để nói thêm vài câu với cô ấy chứ.”

“Móa, tôi ăn no rồi, tôi cút đây!”

Đinh Duyệt nhặt sách lên, liền chạy mất dép.

Không có đối tượng chính là thế thảm như vậy đấy, ngay cả thư viện cũng không có chỗ dành cho dân FA.

Lúc này, Phùng Tư Nhược ngheo cổ nhìn Giang Chu, ánh mắt nàng hơi lóe lên.

Giang Chu cũng nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng, chỉ chốc lát liền nhìn cho mặt nàng đỏ lên.

“Phùng Tư Nhược, thành phố Bắc Hải chơi vui không?”

“Không biết.”

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhược: “Thành phố bạn sinh sống từ bé đến giờ, thế mà bạn còn không biết?”

Phùng Tư Nhược cúi đầu: “Rất ồn ào, mình hơi sợ hãi.”

“Bạn cần phải ra ngoài nhiều một chút, ở nhà một mình sẽ rất nhàm chán.”

“Y Nhất sẽ chơi với mình, Đình Duyệt cũng đến tìm mình.”

Trong mắt Giang Chu nhiều hơn một chút thương tiếc: “Mình cũng sẽ đi Bắc Hải tìm bạn, rồi dẫn bạn ra ngoài chơi một chút.”

Phùng Tư Nhược bỗng nhiên ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói: “Khi nào vậy?”

“Chưa biết, để xem mình có thời gian không đã, cũng có thể bạn quá thì sẽ không đi được.”

“Ồ...”

Giang Chu bỗng nhiên nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược: “Tại sao mình cảm thấy bạn rất thất vọng nhỉ?”

Phùng Tư Nhược hít hà một hơi: “Không có, mình... mình không thất vọng.”

“Vậy nếu mình đến Bắc Hải, mình sẽ dẫn bạn đi khu vui chơi nhé?”

“Quá đông người.”

“Nhưng mà mình thích khu vui chơi có nhiều người, hò hét ầm ĩ mới vui.”

Phùng Tư Nhược cắn môi: “Mình sẽ cố gắng...”

Giang Chu thả lỏng tay ra: “Như vậy đi, bạn đồng ý với mình một chuyện, mình sẽ đi Bắc Hải tìm bạn.”

“Chuyện gì?”

“Mỗi ngày phải chụp một tấm ảnh phong cảnh đẹp rồi gửi cho mình, nhưng không thể là trong nhà, tốt nhất là có núi có hồ, để rèn luyện năng lực đi ra ngoài của bạn.”

Phùng Tư Nhược yên lặng một chút: “Thật ra thì trong nhà mình cũng có núi có hồ...”

“...”

Cái đêch, phú bà ghê tởm!

Thế mà nhà nàng lại có núi có hồ.

Chẳng trách Phùng Tư Nhược vẫn có thể ru rú trong nhà.

Nghe thử xem, đây có giống tiếng người không?

Cái nhà này phải rộng đến mức nào chứ?

Phùng Tư Nhược ủy khuất nhìn Giang Chu: “Hay là đổi một điều kiện khác đi?”

Giang Chu thở dài: “Như vậy đi, mỗi ngày bạn gửi cho mình một tấm ảnh đường phố khác nhau.”

“Nhà của mình...”

“Không tính nhà của bạn, nhưng có thể ở gần nhà cũng được.”

“Ồ!”

Giang Chu gật đầu: “Tốt, ôn bài tiếp đi.”

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu, khóe miệng không tự chủ được mà cong lên.

Rất nhanh, mặt trời đã lảo đảo ngã xuống phía tây.

Màn đêm từng bước bao phủ bầu trời.

Giang Chu đưa Phùng Tư Nhược trở về ký túc xá, sau đó liền quay người trở về ký túc xá của mình.

Lúc này, ba con hàng trong phòng đang điên cuồng gặm sách.

Ba tên này vừa nhìn thấy Giang Chu đi vào thì lập tức mở mode trào phúng.

“Giang Chu, ông có biết ngày mai sẽ phải thi rồi không? Thế mà ông còn ra ngoài trêu gái?”

“Giờ thì luống cuống rồi gì? Ai bảo ông suốt ngày đi tán gái.”

“Ha ha, đến khi đó thì đừng chép bài của tôi nhé, tôi sẽ không cho ông chép đâu.”

“Có hối hận không? Lên đại học phải học tập mới là chính xác nhất.”

Chương 268: Lại đập cửa sổ thủy tinh?

Giang Chu ngồi nhìn ba con hàng này, cười như không cười nói: “Nếu như tôi đi tán gái khắp nơi mà vẫn không rút tin chỉ,

vậy các ông có cảm thấy tuyệt vọng với cuộc sống này không nhỉ?”

Ba tên hơi sững sờ một chút: “Không... không thể nào, ông nhất định sẽ trượt! Nhất định là như vậy!”

Giang Chu đột nhiên tỏ vẻ nghiêm túc: “Mấy anh em, tôi có bao giờ chém gió mà không làm được không?”

“Con bà nó, Giang Chu, ông làm người đi! Ít ra cũng phải chừa chút mặt mũi cho bọn tôi chứ??!”

“Giết người tru tâm, giết người tru tâm mà!”

“Nếu ông không rút tín chỉ, tôi cmn liền không muốn sống nữa!”

Cùng lúc đó, trong khu biệt thự Hồng Diệp.

Trong biệt thự của Doãn Thư Nhã đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyên náo.

Rất nhiều thanh niên tài tuấn của mỗi một ngành nghề trong Thượng Kinh đều tụ tập ở trong sân.

Tất cả đều là tay phải nhét vào túi, tay trái cầm Champagne.

Mỗi người đều mặc âu phục phẳng phiu, khí khái hào hùng.

Lúc này, Doãn Thư Nhã lái chiếc Ferrari của mình về đến trước cổng, nàng vừa xuống xe thì lập tức có một đồng người xông lại.

“Doãn tiểu thư, sinh nhật vui vẻ!”

“Doãn tiểu thư, sinh nhật vui vẻ!”

Doãn Thư Nhã mỉm cười hết sức tự nhiên với từng người một.

Sau đó, nàng nói thân thể mình hơi khó chịu, cần lên trên nghỉ ngơi.

Sau khi nàng đi vào phòng, liền ném ví qua một bên, rồi liền nằm vật xuống giường.

Nàng cứ nằm tròn tròn mắt mà nhìn lên hoa văn trên trần nhà như vậy một lúc, lại cảm thấy những thứ trước mắt mình như

những nhưng viên kim cương nhiều màu ở trong kính vạn hoa vậy, nó kéo dài, mở rộng và xoay tròn liên tục.

Doãn Thư Nhã thở hắt một hơi, lông mi hơi run lên vài cái.

Đại tiểu thư ru rú trong nhà rất ít khi ra ngoài, cho nên không đi quen giày cao gót lắm, khiến cho mắt cá chân của nàng bị đau.

Doãn Thư Nhã yên lặng một lát, liền mở đèn ngủ lên, khiến cho những tia sáng ấm áp bao trùm một góc của căn phòng tối tăm.

Nhưng lúc này, bóng đêm bên ngoài cửa sổ lại trở nên tối tăm hơn vài phần.

Hôm nay là sinh nhật của nàng.

Lại là một sinh nhật không có ngạc nhiên bất ngờ gì như mọi năm.

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên vài tiếng gõ cửa.

Cốc cốc cốc.

Doãn Thư Nhã lập tức ngồi dậy, sửa sang lại quần áo.

“Vào đi!”

Nàng vừa nói xong, cửa phòng liền bị người mở ra.

Lúc này, Bác Từ đẩy một chiếc xe đẩy nhỏ màu vàng đi vào, phía trên là một cái bánh ga tô hình tháp có tám tầng, mỗi một tầng đều có hình dáng xa hoa và xinh đẹp.

Chỉ cần liếc mắt nhìn qua, liền biết chiếc bánh ga tô này cực kỳ đắt đỏ.

“Đại tiểu thư, sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn bác Từ.”

“Những người bên ngoài có ồn ào quá không? Hay là tôi đuổi đi cho ngài nhé?”

“Không cần, tôi biết năm nào họ cũng đến là để cho cha tôi xem mà thôi, nhưng mặc kệ thế nào, bọn họ tốt xấu gì cũng

nói một câu sinh nhật vui vẻ rồi.”

Bác Từ gật đầu, không nói gì nữa mà đưa tay vào túi.

Lúc này, bánh ga tô vẫn chưa được châm nến, ông định lấy bật lửa ra, nhưng mò một lát mà vẫn không thấy.

“Rất xin lỗi đại tiểu thư, hình như tôi quên cầm bật lửa rồi.”

Doãn Thư Nhã mỉm cười: “Như vậy cũng được rồi.”

Bác Từ lại xin lỗi: “Sinh nhật của ngài, cũng không thể không thôi nên ước nguyện chứ?”

“Năm nào mà chả như vậy, cháu cũng quen rồi, ước nguyện chính là thứ không thực hiện được cho nên mới gọi là ước mà.”

“Rất xin lỗi đại tiểu thư.”

“Không sao, năm nào cháu cũng ăn rồi, giờ cũng chán lắm rồi.”

“Vậy... vậy tôi liền ra ngoài.”

“Ừm.”

Bác Từ hơi cúi người chào, rồi quay người đi ra khỏi phòng.

Lúc này, Doãn Thư Nhã lập tức trút bỏ vẻ đoan trang của một đại tiểu thư, liền cuộn mình trên đầu giường như một thiếu nữ 29 tuổi ngốc nghếch.

Năm nào cũng vậy, sinh nhật của nàng đều sẽ có một cái bánh ga tô như vậy, một đồng lời chúc mừng như vậy, một đồng người đứng ở trong nhà như vậy.

Tất cả những thứ đó đều chưa từng thay đổi.

Điều này làm cho nàng cảm thấy cuộc sống này rất nhàm chán.

Nàng cảm giác như mình giống như một công chúa bên trong kịch con rối vậy.

Sống trong một căn biệt thự sang trọng, ăn món ăn ngon nhất, một năm lại một năm, mặc kệ thế giới bên ngoài có thay đổi ra sao, nàng vẫn cứ sống một năm lại một năm như vậy.

Nói trắng ra thì đây chính là một loại cảm giác trống rỗng.

Nàng luôn cảm thấy thế giới bên ngoài là một thế giới khác với thế giới trong phòng.

Nàng luôn cảm thấy bản thân mình có một khoảng cách không thể đột phá với thế giới ồn ào và huyên náo ở bên ngoài.

Giống như tiệc sinh nhật ngày hôm nay vậy, nó khác với mọi năm ở chỗ nào chứ?

Nàng giống như là đang bị giam giữ trong một vòng lặp thời gian vô hạn vậy, ngày ngày đều giống năm, năm qua năm đều giống nhau.

Tại sao khi nàng trở về thì lại muốn Giang Chu mời nàng ăn cơm?

Bởi vì nàng hy vọng năm nay mình sẽ có một sinh nhật hoàn toàn khác biệt, dù là quán ven đường cũng tốt, ít nhất thì cũng không phải vài chục năm như một ngày.

Kết quả tên kia còn không thèm mời nàng ăn cơm.

Chương 269: Lại đập cửa sổ thủy tinh? (2)

Đúng lúc này, bác Từ lại đến rồi.

“Đại tiểu thư, đã đến giờ đi xuống nhận quà, rồi để những người này trở về rồi.”

“Tốt, cháu biết rồi.”

Doãn Thư Nhã đứng lên, kéo cửa phòng đi ra ngoài.

Lúc này, đại sảnh biệt thự đã đầy ắp bóng người.

Những người này đều là ông chủ, quản lý cao tầng của từng cái ngành nghề.

Đại đa số người đều chỉ khoảng 30 tuổi, thậm chí còn có người nhỏ hơn.

“Doãn tiểu thư, đây là dây chuyền đặt riêng từ một nhà thiết kế ở Italy.”

“Doãn tiểu thư, đây là bình sứ Thanh Hoa tôi mua từ phòng đấu giá.”

“Doãn tiểu thư, chai rượu Romani Conti này...”

Doãn Thư Nhã nở nụ cười yếu ớt, tiếp nhận quà tặng của bọn họ.

Dây chuyền kim cương quá nặng quá dày, đeo lên tuyệt đối sẽ gãy cổ.

Bình sứ Thanh Hoa để muối dưa.

Một chia nước nho có màu sắc kỳ quái.

Còn cả cái đồng hồ không cần thiết trong khi nàng chỉ ở nhà.

...

Rất tốt, rất tốt.

Năm nay lại thành công né tránh được những món nàng yêu thích.

Làm quá tốt rồi.

Lúc này, đám người trong đại sảnh cũng dần dần yên tĩnh lại.

Tất cả những người có mặt ở đây đều là người có thành tựu trong lĩnh vực của mình, cho nên bọn họ rất hiểu chuyện quan sát sắc mặt.

Bọn họ cũng biết năm nay lại thất bại khi nhìn thấy nụ cười thản nhiên của Doãn tiểu thư.

Tất cả những món quà ở đây, hoàn toàn không làm cho nàng thích thú chút nào.

Nhận quà, nói cảm ơn.

Nhận quà, lại nói cảm ơn.

Nàng chỉ là làm những việc buồn tẻ giống như thường lệ vậy.

Trong nụ cười ẩn giấu vẻ miễn cưỡng kia, còn mang theo một tia mất mát.

Nhưng mà một đại tiểu thư có gia tài bạc triệu như nàng lại thiếu cái gì?

Nàng không thiếu cái gì cả, vậy nàng sẽ hài lòng với món quà như thế nào?

Đúng lúc này, một tiếng choang lạnh lạnh vang lên.

Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt mà nhìn về phía phát ra âm thanh.

Đó chính là cửa sổ thủy tinh trong biệt thự của Doãn tiểu thư.

Trên mặt đất còn có một cục gạch, còn có nửa cái tàn thuốc chưa tắt, chung quanh thì đây là mảnh vụn thủy tinh.

Bên dưới cục gạch còn có thứ gì đó.

Giờ phút này, tất cả người trong phòng đều bàng hoàng.

Là ai mà lại to gan lớn mật như vậy?

Lại dám nện cửa sổ thủy tinh nhà Doãn tiểu thư trong ngày sinh nhật chứ?!

“Doãn tiểu thư đừng sợ, tôi sẽ ra xem một chút.”

“Đúng đúng, cùng đi thôi, xem là ai mà to gan như vậy.”

“Mẹ nó, bắt được thì phải hủy răng cửa của tên này.”

Một đám các anh đẹp trai tài giỏi đã xắn tay áo lên, lòng đầy căm phẫn.

Thậm chí có người đã kéo cửa chuẩn bị xông ra ngoài.

Đây chính là một cơ hội tốt để biểu hiện mà!

Bắt được tên nện cửa sổ kia, để trang bức trước mặt Doãn tiểu thư một phen.

Nói không chừng còn có thể trở thành con rể của Doãn gia!

Nhưng mà chưa chờ người này đi ra ngoa, một giọng nói liên vang lên.

“Chờ đã, không cần đi đâu.”

Doãn Thu Nhã gọi người lại, sau đó liền đi đến trước cục gạch kia.

Bên dưới cục gạch chính là một cái bánh ga tô nhỏ bằng cái chén đã bị biến dạng, chính là loại bánh có thể mua được trong bất cứ siêu thị nào.

Có lẽ trong siêu thị nhỏ chỉ bán hai đồng một cái, siêu thị lớn thì bán ba đồng một cái.

Ngoài ra, phía trên đó còn có một tờ giấy đi kèm.

“Chúc thiếu nữ 30 tuổi ngọc ngà sinh nhật vui ẻ.”

Doãn Thư Nhã nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cái bánh ga tô bị đè bẹp này, nhưng sau khi tức giận xong, nàng lại không nhìn được mà véo một miếng rồi cho vào miệng nếm thử.

“Hmmm... mùi vị cũng không tệ lắm.”

Doãn Thư Nhã hừ hừ, bỏ lại đám người ở dưới mà đi lên trên nhà.

Cuối cùng thì bữa tiệc sinh nhật này cũng đã không giống xưa rồi.

Cùng lúc đó, tất cả người trong đại sảnh đều yên lặng, bọn họ đều liếc mắt nhìn nhau, trong mắt viết đầy kinh ngạc.

Trời ạ, Doãn đại tiểu thư lại cười vui vẻ như vậy sao?

Năm nào bọn họ cũng đến đây, nhưng chưa bao giờ thấy Doãn tiểu thư nở một nụ cười như vậy.

Bọn họ còn tưởng rằng, từ bé đến giờ, Doãn tiểu thư vẫn luôn cao ngạo và lạnh lùng như vậy.

Không ngờ dáng vẻ cao ngạo và lạnh lùng đó chỉ là dành cho họ mà thôi?

Hóa ra Doãn tiểu thư lại thích mấy cái trò này?!

Quà tặng là phải nện vỡ cửa sổ thủy tinh để đưa vào.

Đây là cmn vị thiên tài nào phát minh ra vậy?!

Có mở lớp học hay không?

Tất cả người đang ở đây đều có thể nộp học phí, thậm chí là quỳ học!

Cùng lúc đó, bên ngoài khu biệt thự.

Giang Chu lái xe như bay trở về đại học Thượng Kinh.

Người làm ăn, đối nhân xử thế là một chuyện rất quan trọng, kiếp trước hẳn làm quản lý của bộ phận kinh doanh đã học được một kỹ năng, đó chính là nhớ kỹ tất cả sinh nhật của mỗi một vị khách hàng lớn.

Huống hồ là Doãn Thư Nhã đã đầu tư 10 triệu cho hẳn.

Từ lúc đi thuê phòng làm việc, cho đến khi Doãn Thư Nhã bảo hẳn mời nàng đi ăn cơm, hẳn vẫn chưa từng quên hôm nay là sinh nhật của nàng.

Chương 270: Anh rể, có muốn về nhà với bọn em không?

Nhưng mà Giang Chu vẫn có một loại cảm giác thấp thỏm.

Đây chính là một người phụ nữ 29 tuổi rồi mà vẫn chưa từng yêu đương, mà bản thân mình lại là một thiếu niên đẹp trai môi hồng răng trắng, chẳng may mình dẫn nàng đi ra ngoài tổ chức sinh nhật.

Vậy dù sao cũng phải ăn cơm tây chứ?

Ăn cơm tây xong cũng phải có quà tặng chứ?

Còn phải dài dòng vài câu chúc phúc ở trước mặt nàng nữa.

Hàng năm có ngày này, hàng tháng có sáng này...

Thật ra thì mấy thứ này đều không quan trọng, cũng không tốn bao nhiêu tiền.

Nhưng chẳng may thiếu nữ 29 tuổi ngốc nghếch này thích hẳn thì làm sao bây giờ?

Cho nên Giang Chu mới không nhắc đến chuyện sinh nhật.

Thậm chí còn từ chối khi nàng muốn rủ đi ăn cơm.

Nhưng mà đây chính là kim chủ ba ba chủ mình, nếu thật sự quên sinh nhật của nàng thì không thể nào nói nổi, cho nên Giang Chu mới suy nghĩ ra một biện pháp tốt.

Mua một cái bánh ga tô rẻ nhất, lại dùng phương thức không cần gặp mặt để đưa cho Doãn Thư Nhã.

Nếu làm như vậy mà nàng còn thích mình, vậy thì chỉ có thể trách mình là Khí Vận Chi Tử mà thôi.

Nhưng Giang Chu không biết là, cái sinh nhật bị đập cửa sổ thủy tinh này đã định trước là một cái sinh nhật được Doãn Thư Nhã vĩnh viễn ghi nhớ.

Giang Chu vừa trở lại trường học, điện thoại di động của hắn liền vang lên.

Tinh Tinh!

“Khôn khiếp, cậu lại đập cửa sổ thủy tinh nhà tôi?”

“Đánh rắm, tôi đang ngủ ở trong ký túc xá.”

“Nhưng vẫn phải cảm ơn cậu, hôm nay là ngày sinh nhật vui vẻ nhất của tôi.”

Giang Chu nhìn màn hình điện thoại di động mà yên lặng một lát.

Sinh nhật gì?

Ai đi sinh nhật nàng rồi hả?

Mình chỉ là lái xe đi đập cửa sổ thủy tinh thôi mà!

Ngàn vạn lần đừng thích mình, ngàn vạn lần đừng thích mình.

Cô là một phú bà thần bí, sao có thể gục ngã trước một cái bánh ga tô trong ly giấy được?!

Buổi chiều, ánh nắng ảm áp.

Gió bắc không quá to, cũng không quá lạnh.

Tiếng chuông vang lên, kỳ thi cuối kỳ cũng kết thúc.

Giang Chu đứng đuổi người trước cửa tòa nhà dạy học, hắn cảm thấy toàn thân đều thoải mái.

không phải bởi vì bài thi chuyên ngành quá dễ dàng, mà là những tuyển thủ học vào bằng ghi nhớ như hắn, muốn không trượt thì là quá dễ dàng.

“Giang Chu, ông sẽ trượt nhỉ?”

“Ông đừng ra vẻ ung dung bình tĩnh, ông nhất định sẽ trượt, đúng không?”

“Đừng gắng gượng, khóc đi, cho bọn tôi vui vẻ một chút nào.”

Ba con hàng cùng phòng đều nhìn Giang Chu với ánh mắt đầy kỳ vọng.

Giang Chu nhin không được mà gật đầu: “Ừm, đúng là đề thi hôm nay rất khó.”

Ba tên kia nghe thấy câu này thì liền cười lên.

Khó là tốt rồi!

Thượng Đế mở một cánh cửa này, thì chắc chắn sẽ phải đóng một cái cửa sổ khác.

Trên thế giới này không tồn tại người vừa tán gái giỏi lại vừa học giỏi được.

Nói không chừng Giang Chu còn không hiểu được đề bài luôn ý chứ!

Nhưng khi ba người bọn họ vừa nhếch mép lên, giọng nói của Giang Chu lại vang lên lần nữa.

“Chắc là không có hy vọng max điểm rồi, chỉ là miễn cưỡng không rớt tín chỉ thôi.”

“Các ông thì sao? Chắc chắn là thi tốt hơn tôi nhỉ.”

Ba con hàng liếc mắt nhìn nhau, lập tức miệng phun hương thơm.

Thượng Đế đã hàn kín cửa của bọn họ, thậm chí còn trát thêm một lớp xi măng.

Còn Thượng Đế không chỉ mở cửa cho Giang Chu, lại còn đập cả phòng ra cho tên khốn này luôn!

Giang Chu cũng không tức giận, mà chỉ nghe bọn họ dùng tiếng mắng để ca ngợi mình.

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược cũng đi từ trong tòa nhà dạy học ra ngoài.

Trên người nàng mặc một chiếc váy trắng, đang chậm rãi tiến lại bên cạnh Giang Chu, sau đó liền ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, dùng đôi mắt trong veo kia để nhìn Giang Chu.

“Bạn...chiều nay bạn sẽ về nhà à?”

“Ừm, đã bàn bạc với mấy người Hàn Nhu xong rồi, bạn thì sao?”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Người nhà đã phái xe đến đón rồi.”

Giang Chu xoa xoa đầu nhỏ của Phùng Tư Nhược: “Trở về nhà rồi thì đừng có nhớ mình đến khóc nhé.”

Phùng Tư Nhược chột dạ mở miệng: “Mới... mới không có!”

“Nhớ chuyện đã đồng ý với mình trong thư viện không?”

“Mỗi ngày phải chụp ảnh gửi cho bạn.”

Giang Chu hài lòng nheo nheo má của nàng: “Thiếu một ngày, trở về trường liền hôn một cái.”

“Không được.”

Phùng Tư Nhược lùi lại một bước, gò má nàng đã đỏ bừng.

Bọn họ vẫn còn chưa đến giai đoạn đó mà.

Hiện giờ chỉ nắm tay, cũng bị ôm một chút.

Nhưng nàng nhất định phải bảo vệ phòng tuyến tiếp theo.

“Nếu không muốn bị hôn, vậy phải cố gắng hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày đi, cố gắng đi ra ngoài nhiều một chút.”

“Ừm, bạn cũng thế.”

“Mình? Mình đang tính vừa về nhà sẽ đi ăn chơi trác táng, mẹ chồng của bạn không cản được đâu!”

Lời này vừa dứt, Phùng Tư Nhược mờ mịt một lúc.

Mẹ chồng!

Ngay sau đó, cô bé này bỗng nhiên tròn tròn mắt, rốt cuộc nàng cũng ý thức được mẹ chồng của mình là ai rồi.

Vì vậy, nàng hơi nhúu chiếc mũi ngọc tinh xảo, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã viết đầy bất mãn.

Chương 271: Anh rể, có muốn về nhà với bọn em không? (2)

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên có một cơn gió thổi qua sân trường.

Lúc này, có một cô gái đi đến gần, nàng mặc một chiếc váy ca rô đen trắng, mái tóc được buộc thành đuôi ngựa.

Ngũ quan của nàng rất tinh xảo, da thịt trắng nõn, thần thái cũng rất đẹp, đúng là một mỹ nữ thanh thuần hiếm có.

Hơn nữa, nếu quan sát tỉ mỉ, sẽ thấy ngũ quan của nàng rất giống với Phùng Tư Nhược.

Cô bé này vừa nhìn thấy Giang Chu thì lập tức vung vẩy tay nhỏ.

“Anh rể anh rể, chào anh rể nha!”

Nàng nhảy nhót, hân hoan, hưng phấn mà tiến lại gần.

“Em đến đón chị về, anh có muốn về nhà cùng bọn em không?”

Sau đó, nàng liền dừng ở trước mặt Giang Chu, nở một nụ cười xán lạn mà nhìn hắn.

Đám người nghe thấy câu này đều dồn dập nhìn về phía Giang Chu.

Anh rể?

Cái xưng hô này cũng có chút mới mẻ nhỉ.

Đã có anh rể, vậy nhất định phải có chị gái mới được.

Vậy chị gái là ai đây?

Cùng lúc đó, mặt Phùng Tư Nhược đã đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn đã há hốc ra.

Nàng cũng rất giật mình, không biết vì sao em gái mình lại có quan hệ tốt như vậy với Giang Chu?

Bọn họ chỉ mới gặp nhau một lần thôi mà nhỉ?

Hơn nữa, dù là... dù hai người mình có hẹn hò, thì gọi anh rể cũng không thích hợp nha!

“Chị, sao mặt chị đỏ như trái táo vậy??!”

“Nói... nói bậy...”

Phùng Y Nhất nhìn về phía Giang Chu: “Anh rể, sao anh lại không để ý đến em?”

Giang Chu nhìn Phùng Y Nhất: “Chị em không thừa nhận là vợ anh, nên đừng gọi lung tung.”

“Chị nằm mơ còn muốn dẫn anh bỏ trốn kia, anh không nên khiếm tốn nha.”

“Dẫn anh bỏ trốn? Bỏ trốn đến nơi nào?”

Phùng Tư Nhược cúi đầu, cắn môi đỏ không nói lời nào.

Đó là nằm mơ, nằm mơ là không có logic gì đáng nói!

Sau này không thể ngủ chung giường với con bé Y Nhất này nữa! Con bé này luôn lan truyền tất cả bí mật của mình ra ngoài.

Cùng lúc đó, Giang Chu vỗ cái đầu nhỏ của Phùng Y Nhất một cái: “Tiểu nhị tử, về nhà phải giám sát chị em cho anh đây.”

Phùng Y Nhất liếc nhìn Phùng Tư Nhược: “Anh yên tâm, sẽ không có tên con trai nào tiếp cận chị ý đâu.”

“Anh không nói vấn đề này, mà là bảo chị em phải ra ngoài nhiều một chút, không nên chỉ ru rú trong nhà.”

“Chị ý không dám đi, chị ý chỉ ngồi trong phòng thôi.”

“Ngồi trong phòng làm gì?”

Phùng Y Nhất lấy điện thoại di động ra, mở một tấm ảnh ra cho Giang Chu xem.

Trong tấm ảnh, Phùng Tư Nhược đang ngồi vẽ tranh.

Bên trong có núi có nước, còn có một người nhỏ mặc váy.

“Vẽ cũng không tệ lắm nhỉ.”

“Đúng thế, hơn nữa, bức tranh này còn vừa được sửa lại nữa!”

Phùng Y Nhất lại mở một tấm ảnh khác cho Giang Chu xem.

Vẫn là bức tranh đó, chỉ là một người nhỏ đã biến thành hai.

Đứng bên cạnh cô gái mặc váy trắng là một người con trai mặc áo đen.

Giang Chu phóng to lên để xem cho kỹ hơn.

Hai cái người nhỏ này còn đang dắt tay nhau, hình như còn chỉ lên bầu trời nữa.

Giang Chu hơi nhú mày một cái.

Phùng Tư Nhược ở bên cạnh nhìn thấy cái nhú mày này thì lại thấy hơi khấn trương.

“Chị ý nói đây là anh.”

Giang Chu hiểu rồi: “VẬY anh đang làm gì?”

Phùng Y Nhất cắn môi mông: “Làm cái gì nha? Hình như em quên mất rồi.”

“Phùng Tư Nhược, mình đang làm gì trong bức tranh?”

Phùng Tư Nhược hơi ngượng ngùng: “Đang chỉ ngôi sao...”

Phùng Y Nhất lập tức nhớ ra: “Đúng rồi, còn nói là mau thưởng thức bầu trời đêm bao la bất hủ!”

Giang Chu nhin không được mà véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược: “Bạn thích bài hát đó như thế cơ à?”

“Vẽ lung tung.”

“Thật không?”

Phùng Y Nhất lập tức nhắc tay: “Không phải vẽ lung tung, chị ý vẽ rất lâu nha!”

Phùng Tư Nhược thở phì phò, liền đi lên cho Phùng Y Nhất một quyền.

“Em nói thật mà, chị đánh em cũng không thể thay đổi sự thật được!”

Giang Chu vội vàng giảng hòa: “Được rồi, xe đến rồi, đừng nói nhảm nữa, mau đi thôi.”

Phùng Tư Nhược ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “VẬY mình đi nhé?”

“Ừm, trên đường nhớ bảo tài xế lái chậm một chút.”

“Biết rồi...”

Phùng Y Nhất cũng vẫy tay chào: “Bye bye anh rể!”

Giang Chu gật đầu: “Bye bye, à đúng rồi, ăn ít đồ ngọt thôi, vận động nhiều vào!”

“Em có béo đâu!”

Lúc này, Phùng Tư Nhược đã kéo Phùng Y Nhất đi xuống bậc thang.

Nhưng căn bản là nàng đi được hai bước lại quay đầu liếc nhìn một cái, không hề giống với trước kia, hồi đó mỗi lần nhìn thấy Giang Chu là nàng đều sẽ chạy trốn.

Hai chị em lôi lôi kéo kéo.

“Chị, nhìn nữa cũng không mang về được đâu, đừng nhìn nữa.”

Phùng Y Nhất kéo Phùng Tư Nhược: “Không đi là đến tối vẫn chưa về được nhà đâu.”

Phùng Tư Nhược phồng má lên: “Không cho em nói chuyện.”

“Được được, em không nói lời nào nữa.”

“VẬY... vậy em chờ chị một chút.”

“Hả?”

Phùng Tư Nhược mặc kệ Phùng Y Nhất, quay người chạy về.

Sau đó nắm tay áo của Giang Chu rồi kéo qua một bên.

“Làm sao vậy? Muốn nói gì với mình à?”

Phùng Tư Nhược yên lặng một lát, ngẩng đầu lên: “Bạn sẽ đi Bắc Hải tìm mình à?”

Chương 272: Hàn Nhu dị thường, Sở Ngữ Vi khóc!

Giang Chu nhin không được mà vui vẻ: “Đã nói rồi mà, nếu có thời gian thì sẽ đi.”

“Ồ!”

“Được rồi, mau cút đi.”

Phùng Tư Nhược lại suy nghĩ một chút: “Không đi cũng phải nói cho mình biết.”

Giang Chu vò tóc của nàng: “Bạn mà dài dòng nữa, thì bây giờ mình sẽ quyết định không đi luôn.”

“Vậy mình đi đây, đi luôn đây!”

Phùng Tư Nhược hoảng hoảng hốt hốt, chạy nhanh đến trước mặt Phùng Y Nhất.

Hai chị em vẫy tay chào Giang Chu, rồi biến mất ở ngã rẽ.

Giang Chu nhìn các nàng rời đi, nhìn không được mà thở dài.

Biết thế thì đã không nói chuyện đi Bắc Hải cho Phùng Tư Nhược biết rồi.

Mặc dù cô bé này vẫn rất mạnh miệng, nhưng rõ ràng là nàng đang rất mong chờ.

Xem ra, dù mình bận rộn đến đây thì cũng phải đi một chuyến rồi.

Giang Chu lấy lại tinh thần, gọi ba con hàng đi trở về ký túc xá.

Kỳ thi buổi trưa coi như là tiết cuối cùng rồi, nên sau khi thi xong là chính thức được nghỉ đông rồi.

Giang Chu thu dọn hành lý xong, trực tiếp vác lên xe, sau đó lái xe đi đến dưới ký túc xá của Hàn Nhu.

Học kỳ này, hần cũng đã làm quen với mấy dì và bác gái quản lý ký túc xá rồi, nên lần này đi lên đón Hàn Nhu cũng không bị cản lại.

Có điều, hần cho là trong ký túc xá chỉ còn lại một mình em gái mình, kết quả vừa đẩy cửa phòng ra, ba vị đàn chị năm ba đều mở miệng ngọt ngào kêu lên một tiếng anh trai.

Điều này làm cho Giang Chu rất phấn chấn.

Sang năm trở về trường liền thuê một đoàn em gái cũng không tệ nhỉ.

Kết quả, gò má Hàn Nhu đỏ lên, lập tức quay sang trừng mắt với mấy cô bạn cùng phòng của mình.

Ba vị đàn chị lập tức biểu thị, bọn họ sẽ không cướp anh trai của nàng.

Khi đó Hàn Nhu mới bằng lòng mà tha cho bọn họ.

“Anh, chúng ta về sớm như vậy à?”

“Ừm, cố gắng về nhà trước khi trời tối, em thu dọn xong chưa?”

“Đã xong hết rồi.”

Hàn Nhu nắm hành lý trong tay, nhìn không được mà liếc nhìn Giang Chu một cái.

Đây là lần đầu tiên, nàng không phải ăn tết âm lịch một mình.

Giang Chu cảm thấy nàng phải rất vui vẻ mới đúng.

Nhưng không biết vì sao, hôm nay Hàn Nhu lại như có tâm sự nặng nề.

Hình như nàng muốn nói gì đó, nhưng do dự một lúc lâu lại không nói ra miệng.

“Nhu Nhu, em làm sao thế?”

“A? Không có... không có gì, mau đi thôi!”

Giang Chu cũng không nghĩ nhiều, liền mang nàng ra khỏi trường.

Hai người lại đi qua đại học Thanh Bắc đón Sở Ngữ Vi, sau đó liền lái xe đi đón Quách Vĩ.

Tên nhãi Quách Vĩ này, ban đầu khoác lác rất miệng rằng không cần ngồi xe của Giang Chu, bởi vì cậu ta sẽ dẫn Dương Hân về nhà ăn tết, hai người bọn họ sẽ làm một chuyến xe lửa lãng mạn.

Kết quả Dương Hân người ta căn bản không thèm đi về với cậu ta.

Còn nói là trước khi đính hôn thì sẽ không đi qua nhà nam ăn tết.

Vì vậy, Quách Vĩ lại lau nước mắt nước mũi mà cầu xin Giang Chu cho ngồi ké.

Có thể nói, trình độ không biết xấu hổ của tên nhãi này đã gần bằng giám đốc Lưu trong nhà ăn của trường đại học sư phạm

rồi đấy.

Lần này, tình hình giao thông tốt hơn mấy lần trước rất nhiều, dù sao sinh viên cũng được nghỉ sớm nhất.

Mấy người đi lên đường cao tốc, liền trực tiếp lái xe về phía thành phố Lâm Giang.

Một tiếng sau, chiếc xe dừng lại trong khu nghỉ trên đường cao tốc.

Giang Chu dừng xe để mọi người xuống hít thở không khí, đi vệ sinh.

Thời tiết hôm nay khá tốt, gió không lớn, cũng không có mưa tuyết như trong dự báo thời tiết.

Xem ra, dạo này nghe dự báo thời tiết là phải nghe ngược mới đúng.

(Tác có thù với dự báo thời tiết thì phải :D)

Lúc này, Hàn Nhu đã yên lặng xuống xe.

Sau đó cầm điện thoại đi động, vội vã đi vào trong nhà vệ sinh.

Toàn bộ quá trình này, mặc kệ là nàng mở cửa xuống xe hay là đi vào nhà vệ sinh, đều tỏ vẻ cẩn thận từng li từng tí, giống như không muốn làm kinh động đến bất cứ ai vậy.

Thậm chí ngay cả đầu cũng cúi thấp xuống, giống như là sợ người khác nhìn thấy mình vậy.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này thì không khỏi nhú mày.

Hắn luôn cảm thấy, hôm nay Hàn Nhu rất dị thường, tuy là cũng vừa nói vừa cười như mọi hôm, nhưng nàng vẫn luôn nhú mày.

Giang Chu cũng không đoán ra được lý do gì.

Chỉ là âm thầm để ý đến.

Nhưng vào lúc này, Sở Ngữ Vi cũng nhảy nhót xuống xe, nàng bóc một quả quýt, nhẹ nhàng nhét vào trong miệng Giang Chu.

“Này, cho bạn ăn.”

“Thế nào? Có ngon không?”

“Tạm được, chỉ là hơi lạnh, buốt hết cả răng.”

Sở Ngữ Vi suy nghĩ một chút, lại che quả quýt ở trong tay một lúc lâu, sau đó mới bóc ra rồi nhét vào miệng Giang Chu.

“Bây giờ thì sao?”

Giang Chu quay đầu nhìn Sở Ngữ Vi: “Còn phải hai tiếng nữa mới về đến nhà, bạn có muốn đi vệ sinh không?”

Sở Ngữ Vi lắc đầu: “Không đi, bạn muốn đi à?”

“Vậy kinh nguyệt thì sao?”

“Vẫn chưa đến ngày...”

“Không thể nào, để mình kiểm tra xem nào.”

Giang Chu ngồi xổm xuống, giả bộ như muốn tóm quần của nàng.

Kết quả là Sở Ngữ Vi vẫn không nhúc nhích, mà chỉ kinh ngạc nhìn Giang Chu.

“Ồ, con bé này, còn không biết tránh ra à? Mình đang muốn chiếm tiện nghi của bạn đấy!”

“Không phải bạn nói là muốn kiểm tra một chút sao...”

Chương 273: Hàn Nhu dị thường, Sở Ngữ Vi khóc! (2)

Giang Chu bắt đắc dĩ mà thu tay lại: “Mình nói thật với bạn vậy, mình muốn bạn vào nhà vệ sinh xem một chút.”

Sở Ngữ Vi tỏ vẻ nghi ngờ: “Mình đã nói không sao rồi mà, mình không muốn đi vệ sinh mà.”

“Không muốn đi cũng phải đi!”

“Bạn...có phải bạn có sở thích đặc thù nào đó không?”

Giang Chu cũng không hiểu nổi: “Lộn xộn cái gì?”

Sở Ngữ Vi cắn môi: “Có phải bạn muốn vào chung với mình không?”

Giang Chu đưa tay gõ lên trán Sở Ngữ Vi một cái: “Mình phát hiện ra, sau khi bạn lên đại học thì đã mở cánh cửa của một thế

giới mới à?”

“Hừ, vậy tại sao bạn lại bắt mình đi vệ sinh?”

“Không phải bắt bạn đi vệ sinh, mà là mình cảm thấy, hình như Hàn Nhu có tâm sự, bạn đi vào nghe một chút, không có chuyện gì thì quay lại thôi.”

“Hàn Nhu...?”

Sở Ngữ Vi suy nghĩ một chút, bỗng nhiên tròn tròn mắt:

“Chẳng trách khi mình nói chuyện với chị Hàn Nhu thì chị ấy vẫn luôn bất an, không tập trung.”

Giang Chu gật đầu, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Ngữ Vi: “Cô bé kia đã mất hồn mất vía cả ngày hôm nay rồi, hỏi nàng nàng cũng không nói, chỉ có thể dựa vào bạn thôi.”

“Được, vậy mình vào nghe thử xem.”

“Ừm, đi thôi, nhớ kỹ đừng để Hàn Nhu phát hiện!”

“Được!”

Sở Ngữ Vi đem số quýt còn lại nhét vào tay Giang Chu, rồi vội vàng chạy vào phòng vệ sinh.

Giang Chu tranh thủ thời gian này đem đệm ghé sau ra giũ.

Lúc này đã là hơn một giờ chiều, mặt trời treo cao, ánh nắng rực rỡ.

Bãi đỗ xe trong khu nghỉ được nắng chiếu ấm áp.

Có không ít người đang ngồi phơi nắng ở trên ghế dài bên ngoài.

Giang Chu cất đệm xong liền dựa vào xe để chờ.

Năm phút sau, một trận tiếng bước chân gấp gáp vang lên.

Sở Ngữ Vi chạy ra khỏi nhà vệ sinh, hốc mắt của nàng đỏ rực, muốn đưa tay lao vào ôm Giang Chu, kết quả còn chưa nhào qua thì đã bị Giang Chu trực tiếp ấn lên đầu.

“Có phải là đi vệ sinh xong không rửa tay, cho nên muốn lau vào người mình không?!”

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên khóc sụt sùi: “Chuyện lớn như vậy mà sao bạn không nói cho mình biết chứ?!”

Khóe miệng Giang Chu hơi co quắp lại: “Nói cho bạn biết cái gì?”

“Đến bây giờ mà bạn còn định gạt mình à, có phải bạn cảm thấy mình rất ngốc không?”

“Được... Được rồi, mình thừa nhận, mình đã làm hỏng cái thất lung bạn tặng mình rồi.”

Sở Ngữ Vi sùng sốt, sau đó khoát tay: “Mình không nói đến chuyện này!”

Giang Chu càng khó hiểu hơn: “Vậy rốt cuộc bạn đã nghe được cái gì? Vì sao lại có phản ứng này?”

“Vừa rồi Hàn Nhu đã khóc trong đó, mình đã nghe thấy hết rồi, bạn đừng hòng gạt mình nữa.”

“Khóc? Hàn Nhu khóc thì liên quan gì đến mình?”

Trong khi Giang Chu muốn tiếp tục truy vấn, thì Hàn Nhu bỗng nhiên đi từ nhà vệ sinh ra.

Thần sắc của nàng rất bình thường, chỉ là viền mắt đã hơi đỏ.

Cũng bởi vì thế, nên nàng chỉ dám cúi đầu, không dám nhìn Giang Chu.

“Nhu Nhu, em làm sao thế?”

“Không có... không có gì! Anh, em buồn ngủ thôi, nên ngáp chảy nước mắt thôi.”

Giang Chu nhìn Hàn Nhu với ánh mắt nghi ngờ: “Thật sao?”

“Thật mà, buồn ngủ không chịu được nữa rồi.”

Hàn Nhu cố gắng mượn cớ để che giấu tâm trạng của mình.

Nhưng nàng không biết, Giang Chu đã phát hiện ra vẻ dè dặt của nàng từ lâu rồi.

Nhưng mà, rõ ràng là Hàn Nhu không muốn nói cho hắn biết.

Hơn nữa, bây giờ Hàn Nhu đang ở đây, nên hắn không thể hỏi Sở Ngữ Vi được.

Giang Chu suy nghĩ một chút, quyết định trở về Lâm Giang trước rồi tính.

Từ bé đến giờ, Hàn Nhu đã chịu rất nhiều khổ cực.

Nàng rất hiểu chuyện, cũng rất biết điều.

Cho nên Giang Chu rất yên tâm với nàng.

Nếu quả thật như là có chuyện lớn gì, thì chắc chắn nàng sẽ không lừa gạt mình.

E rằng nàng có lý do của mình nên mới không nói thôi.

“Ừa? Quách Vĩ đâu?”

Sở Ngữ Vi chỉ qua một bên: “Kia kia.”

Lúc này, Quách Vĩ đang ngồi xổm trên mặt đất.

Cậu ta vừa cầm điện thoại vừa uốn tới ẹo lui, rất giống với một con trùng mập mập.

Giang Chu lặng lẽ đi qua, đứng ở sau lưng Quách Vĩ một lúc.

“Hân Hân, em về đến nhà chưa?”

“Đúng thế, anh và mấy người Giang Chu đang nghỉ ngơi trong khu nghỉ trên đường cao tốc, em buồn ngủ hay không?”

“Ừm, bây giờ anh đã bắt đầu nhớ em rồi.”

Giang Chu đi lên cho Quách Vĩ một đá, rồi không nói câu nào mà quay đầu đi lên xe.

Quách Vĩ lập tức gật đầu: “Hân Hân, không nói nữa, anh phải lên đường rồi.”

“Ừm ừm, yêu em, bye bye.”

Rằng Giang Chu đã chua loét rồi: “Con bà nó, mới xa nhau được một tiếng thôi, có cần thiết phải như vậy không?”

Quách Vĩ kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên: “Ông không hiểu, đó là tình yêu cuồng nhiệt.”

“Cút xuống đi ngục đi, mau lên xe, đừng chậm trễ thời gian về nhà.”

“Tôi còn chưa đi vệ sinh mà.”

“Đúng là con lừa, ỉa đái quá nhiều.”

Giang Chu chờ Quách Vĩ đi vệ sinh xong.

Sau đó liền đạp ga, lái vào đường cao tốc lần nữa.

Khi đến gần thành phố Lâm Giang, sắc trời càng lúc càng tối.

Quách Vĩ xuống xe trước, kéo hành lý trở về nhà mình.

Chương 274: Giao con gái cho cháu, chúng ta yên tâm!

Sau đó Giang Chu lại lựa chọn một tuyến đường khác, hắn đưa Hàn Nhu trở về nhà mình trước, sau đó mới đưa Sở Ngữ Vi trở về khu chung cư Giang Đông.

Khi lái đến đường Cẩm Hoa gần công viên, sắc trời đã tối hẳn.

Giang Chu tìm một chỗ đậu xe, rồi quay sang nhìn Sở Ngữ Vi.

“Bạn đã nghe được gì trong nhà vệ sinh?”

Vừa nhắc đến chuyện này, Sở Ngữ Vi lại cắn môi, muốn khóc lên.

Dáng vẻ khóc lê hoa đái vũ này, làm sao có chàng trai nào chịu được chứ.

“Hàn Nhu... Chị Hàn Nhu nói là, bạn không sống được lâu nữa, hu hu hu.”

Giang Chu đầy đầu là dấu chấm hỏi: “Bạn đừng mượn danh nghĩa của Hàn Nhu để nguyên rủa mình chứ!”

Sở Ngữ Vi thật sự khóc lên: “Hàn Nhu nói như vậy thật mà, chị ấy nói là anh trai mình sắp chết, còn nói bệnh ung thư gì gì đó nữa.”

“Anh trai...sắp chết?”

“Bạn còn giả vờ nữa, hu hu hu!”

Giang Chu nắm lỗ tai Sở Ngữ Vi: “Bạn nhìn mình giống như người sắp chết sao?”

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu một cái: “Không giống, nhưng vì sao chị Hàn Nhu lại nói như vậy?”

“Được rồi, bạn đừng hỏi nữa, có lẽ mình đã biết chuyện gì xảy ra rồi.”

Giang Chu nói xong thì bắt đầu nhú mày.

Dường như hắn đã nghĩ thông suốt một chuyện, chuyện này có thể giải thích vì sao Hàn Nhu lại dị thường như vậy.

Nhưng lúc này vẫn chưa thể kết luận được.

Giang Chu quyết định trở về nói chuyện với em gái một phen.

Cùng lúc đó, Sở Ngữ Vi đang ngồi phía sau đã chen lên ghế lái phụ, mặt nàng vẫn tràn đầy vẻ lo lắng, nàng sợ Giang Chu chỉ qua loa, lừa gạt nàng.

“Người chị Hàn Nhu nói đến thật sự không phải bàn à? Bạn ngàn vạn lần đừng gạt mình!”

“Không phải mình, nếu như mình sắp chết, mình sẽ nói cho bạn biết đầu tiên.”

Hai mắt Sở Ngữ Vi sáng rực lên, hiện ra rất vui vẻ: “Thật vậy chẳng? Thật sự sẽ nói cho mình biết đầu tiên sao?”

Giang Chu cạ lời: “Mình sắp chết, mà bạn lại hưng phấn như vậy sao?”

“Đương nhiên, bởi vì mình là người đầu tiên được biết.”

“Mạch suy nghĩ của đám con gái thật sự là cong queo uốn lượn mà.”

Giang Chu đạp chân ga, tiếp tục lái về khu chung cư Giang Đông.

Lúc này, sắc đêm đã nuốt hết ánh nắng chiều.

Ánh trăng cũng đã lộ mình ra, sau đó các vì sao cũng chậm rãi xuất hiện.

Mười phút sau, Toyota Corolla chậm rãi đi vào khu chung cư.

Nhà của Sở Ngữ Vi nằm trong tòa nhà thứ ba kia.

“Bạn có muốn lên nhà mình chơi không?”

“Không đi.”

“Vì sao?”

Giang Chu nhìn vào mắt Sở Ngữ Vi: “Bạn quên chuyện ở khách sạn rồi à? Chưa giải thích rõ ràng chuyện đó, mình sợ đi lên sẽ bị vạ rơi đầu chó.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Sở Ngữ Vi há to.

Xong đời, nàng hoàn toàn quên mất chuyện này.

Với tính cách của mẹ nàng, chắc chắn nàng sẽ bị tra hỏi đến nơi đến chốn.

Đừng nói là Giang Chu không dám lên, ngay cả nàng cũng không dám về nhà nữa là.

“Giang Chu, quay đầu đi, chúng ta đi nhà bạn, bạn nói là mình không trở về ăn tết.”

“Không được, mình từ chối.”

Sở Ngữ Vi làm bộ đáng thương: “Mình sẽ bị mẹ tra hỏi!”

Giang Chu mặt đầy tiếc hận: “VẬY CŨNG CHỈ CÓ THỂ HI SINH BẠN THÔI.”

“Mình tránh ở nhà bạn vài ngày không được à?”

“Bạn nghĩ thử mà xem, bạn từ trường trở về nhà, chuyện đầu tiên là chạy qua nhà mình chứ không trở về nhà, khi đó, mình cảm thấy mẹ bạn cũng có thể tay không vạ rơi đầu chó của mình rồi.”

“Đúng nha, làm như vậy thì trong sạch cũng sẽ trở thành không trong sạch rồi.”

“Cho nên bạn vẫn xuống xe đi, mình liền bye bye.”

Sở Ngữ Vi đánh Giang Chu một cái: “Bạn quá đáng thật, tại sao lại bắt mình phải gánh chịu hết tất cả?”

Giang Chu ừ một tiếng: “Tôn chỉ của mình là, chết đạo hữu không chết bần đạo.”

“Nếu như mình bị mắng, mình sẽ bỏ chạy qua nhà bạn.”

“Bạn muốn mẹ bạn chạy qua ra mình để vạ rơi đầu chó của mình à?!”

Hai người đang thảo luận vấn đề đầu chó.

Bỗng nhiên có hai bóng người xuất hiện dưới đèn đường ở trước mặt.

Một người khá cao to, một người hơi gầy nhưng rất có khí chất.

Giang Chu tròn tròn mắt, suýt nữa thì không nhận được mà đạp ga bỏ chạy.

Con bà nó, thế mà cha mẹ Sở Ngữ Vi lại chờ ở dưới này.

Mà cũng khó trách, dù sao trời cũng đã tối om rồi.

Bọn họ lo lắng cho sự an toàn của con gái, cho nên xuống dưới này chờ cũng là bình thường.

Nhưng đối với Giang Chu mà nói, thì hẳn đang lái xe về phía hòng súng.

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên hơi đắc ý: “Xong, trừ phi bạn nhảy ra khỏi xe, bằng không thì chắc chắn phải elen nhà mình rồi.”

Giang Chu chỉnh sửa lại quần áo một chút: “Vậy bạn đừng nói gì, cứ để mình nói là được.”

“Ồ.”

Trong khi nói chuyện, chiếc xe cũng chậm rãi dừng lại.

Hai vợ chồng bước nhanh qua, cho Sở Ngữ Vi một cái ôm chặt.

“Con gái, con gầy rồi, có phải ở trường không ăn uống đầy đủ không?”

“Không có mà, con còn tăng cân nữa, đang định giảm béo đây.”

Trần Uyên Oánh mặt đầy đau lòng mà ôm cái gái của mình.

Mà Sở Hùng thì mỉm cười vui mừng nhìn hai mẹ con bọn họ.

Chương 275: Giao con gái cho cháu, chúng ta yên tâm! (2)

Cơ hội tốt!

Tranh thủ thời gian ngày trốn đi thôi nhỉ?

Bằng không thì đầu chổ của mình phải để lại chổ này rồi.

Giang Chu tháo dây an toàn, lặng yên không một tiếng động mà chuyển hành lý của Sở Ngữ Vi xuống.

Động tác của hắn có biên độ rất nhỏ, cố gắng hết sức để không khiến người khác chú ý.

Sau đó nhẹ nhàng đóng cốp sau lại, chuẩn bị chui vào trong xe.

Nhưng không ngờ là, khi Giang Chu đang định chui vào trong xe, thì bàn tay to lớn của Sở Hùng đã đặt lên vai của hắn.

“Giang Chu, cháu đưa Ngữ Vi về chắc cũng mệt lắm nhỉ, vào nhà ngồi nghỉ một lát đi.”

“Ha ha, không cần đâu chú, cháu còn phải về nhà nữa.”

Sở Hùng bóp bỏ vai của Giang Chu: “Không sao, chú đã gọi điện thoại cho cha cháu.”

Giang Chu bị bóp cho nhe răng nhếch miệng.

“Chú Sở, chú đừng dùng ‘phân gân tảo cốt thủ’ nữa.”

“Nói nhảm ít thôi, mau đi lên nhà đi.”

“Đi lên thì đi lên.”

Lúc này, bốn người đã trở về Sở gia.

Sở Hùng và Trần Uyển Oánh ngồi trên sô pha ở góc đông, mặt hướng về tây.

Giang Chu và Sở Ngữ Vi ngồi trên sô pha ở góc tây, mặt hướng về đông.

Biểu cảm của Sở Hùng rất nghiêm túc, còn Trần Uyển Oánh thì lại rất lạnh nhạt.

“Nói đi, rốt cuộc ngày hôm đó đã có chuyện gì?”

Sở Ngữ Vi vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên lại nhớ lời Giang Chu đã nói cho mình, nói ít, để Giang Chu nói là được.

Vì vậy, nàng nhìn thoáng qua Giang Chu, rồi lắc đầu im lặng.

Hai vợ chồng nhìn thấy một màn này thì vô cùng tức giận.

Đây chính là con gái bảo bối mà mình đã nuôi lớn đấy.

Khá lắm, hiện giờ chỉ nghe Giang Chu mà không nghe bọn họ rồi?

“Giang Chu, vậy cháu nói đi, rốt cuộc hôm đó đã có chuyện gì?”

Giang Chu yên lặng một lát: “Vẫn là để Ngữ Vi nói đi.”

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Là do Quách Vĩ ngáy quá to, Giang Chu không thể ngủ được, cho nên con mới để cậu ấy vào phòng mình nghỉ ngơi.”

“Chỉ đơn giản như vậy thôi à?”

“Thật mà mẹ, con sẽ không gạt mẹ mà.”

Hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ không tin trên mặt nhau.

Bọn họ cũng đã từng ở cái tuổi này, nên có gì không hiểu chứ?

Hơn nữa, tình cảnh vừa rồi lại khiến cho bọn họ rất đau lòng.

Con gái mình bây giờ không ngoan rồi, Giang Chu không cho nói thì không nói, Giang Chu vừa bảo nói thì mở miệng ngay.

Thật sự là con gái lớn không dùng được mà!

Trần Uyển Oánh lạnh lùng nhìn về phía Giang Chu: “Dì không tin lời Ngữ Vi nói, cháu có lời giải thích nào không?”

“Chuyện này...”

Giang Chu suy nghĩ một chút, cảm thấy mình thể trả lời giống như Sở Ngữ Vi được.

Vì sao?

Bởi vì con gái ruột nói mà bọn họ còn không tin, huống hồ là hấn?

Thế nhưng mà, hấn cũng không thể phủ định toàn bộ những gì Sở Ngữ Vi vừa nói được, bằng không thì hai người họ sẽ cho rằng Sở Ngữ Vi dối trá.

Như vậy sẽ chỉ làm cho hai vợ chồng bọn họ càng thêm nghi ngờ hơn, nói không chừng bọn họ còn cho rằng Sở Ngữ Vi đã

giúp mình để lừa dối hai người bọn họ.

Vì vậy, Giang Chu sắp xếp lời nói một chút, rồi chậm rãi mở miệng.

“Thật ra thì, Ngữ Vi chỉ biết một nguyên nhân nhỏ trong đó thôi.”

“Còn có một nguyên nhân để bọn cháu ở cùng phòng mà cháu lại không nói cho cô ấy.”

Hai vợ chồng nghe đến đây thì nhất thời ngồi thẳng lên.

Quả nhiên không sai, trong chuyện này vẫn còn vấn đề khác!

Mà Sở Ngữ Vi thì cũng rất kinh ngạc.

Chẳng lẽ đêm đó còn có chuyện gì mà mình không biết sao?

Lúc này, Giang Chu tiếp tục mở miệng.

“Đúng là Quách Vĩ đã ngáy rất to, khiến cho cháu không ngủ được, chuyện này là thật.”

“Nhưng đó không phải là nguyên nhân chủ yếu để cháu đi qua phòng của Ngữ Vi...”

“Ngữ Vi, đêm hôm đó bạn có nhận được một cú điện thoại hay không?”

Sở Ngữ Vi hơi sửng sốt: “Ồ, mình nhớ ra rồi, lễ tân của khách sạn đã gọi điện thoại cho mình, nói là muốn kiểm tra hệ thống phòng cháy chữa cháy của gian phòng.”

Giang Chu gật đầu một cái: “Không sai, trước khi mình ra ngoài, thì cũng đã nhận được một cú điện thoại như vậy.”

“Cho nên?”

Biểu cảm của hai vợ chồng vẫn không thay đổi gì.

Chủ yếu là vì bọn họ không hiểu chuyện này lại có quan hệ gì với kiểm tra hệ thống phòng cháy chữa cháy cả.

Giang Chu ho khan một tiếng, chuẩn bị dẫn dắt mọi người vào nhịp điệu câu chuyện của mình.

“Chú, dì, thật ra thì kiểm tra phòng cháy chữa cháy cũng không có gì, nhưng đó là nửa đêm rồi.”

“Ai biết người đến kiểm tra là nam hay nữ?”

“Nếu như nữ thì không sao, chẳng may là nam thì sao?”

“Ngũ Vi là một cô gái, lại ở trong phòng một mình.”

“Ngũ Vi lại xinh đẹp như vậy nữa, nếu như hai người ở đó, chú và dì có lo lắng không khi có người xa lạ đi vào phòng của Ngũ Vi?”

Hai vợ chồng liền liếc mắt nhìn nhau.

Thì ra còn có một chuyện như vậy?

Bọn họ nghe lời miêu tả của Giang Chu, thì cũng có thể tưởng tượng ra cảnh đó.

Một người mặc đồng phục, đeo khẩu trang kín mít gõ cửa phòng con gái mình, sau đó đưa con gái ngây thơ u mê này lại không có bất kỳ lòng cảnh giác nào cả.

Trời ạ, vậy thì thật sự quá nguy hiểm!

Chương 276: Giao con gái cho cháu, chúng ta yên tâm! (3)

Giang Chu ho khan một tiếng: “Cho nên cháu liền ngủ một lúc ở hành lang gần phòng Ngũ Vi, chuẩn bị chờ nhân viên kiểm tra đi qua, chờ kiểm tra phòng Ngũ Vi xong thì cháu lại trở về.”

Trần Uyên Oánh suy nghĩ một chút: “Cho nên, không phải cháu chủ động gõ cửa phòng của Ngũ Vi?”

“Dĩ nhiên không phải, cháu chỉ chờ trong hành lang, xác định cô ấy an toàn thì cháu mới có thể yên tâm.”

Sở Ngũ Vi lập tức cắn môi đỏ: “Chẳng trách khi mình đi ra thì lại thấy bạn đang ngủ trong hành lang, sao bạn không nói cho mình biết chuyện này?”

Giang Chu nhìn Sở Ngũ Vi: “Bạn nhát gan như vậy, chẳng may mình nói xong thì bạn sợ quá không ngủ được thì làm sao? Mình đã đồng ý với chú Sở là sẽ chăm sóc bạn rồi...”

“Đến bây giờ mình cũng không biết chuyện đó...”

“Aiz, đều là một ít việc nhỏ mà thôi!”

Viên mắt của Sở Ngữ Vi đã đỏ lên.

Nàng cũng biết, Giang Chu chỉ mạnh miệng nhưng rất nhẹ dạ.

Tuy người khác luôn cho rằng Giang Chu đang bắt nạt mình, nhưng trên thực tế thì Giang Chu rất tốt với mình.

Mà ánh mắt của Trần Uyên Oánh cũng trở nên dịu dàng hơn.

Tên nhóc Giang Chu này quả nhiên là tri kỷ của mình mà.

Lần trước tên nhóc này cũng đưa Ngữ Vi đi bệnh viện, lại còn đưa đón Ngữ Vi đi học.

Bọn họ thật sự rất lo lắng khi con gái đi học ở xa nhà.

Cũng may mà có Giang Chu ở đó, nên con gái mới có thể bình an vô sự.

Giải quyết xong rồi nhỉ?

Giang Chu vụng trộm quan sát biểu cảm của ba người.

Hiện giờ Sở Ngữ Vi đã cảm động đến khóc.

Mà Trần Uyên Oánh cũng lộ ra biểu cảm của một người mẹ hiền.

Sở Hùng thì càng là vui mừng nhìn hấn như nhìn con rể vậy.

Phù!

Xem ra đầu chó của mình có thể giữ lại rồi.

Giang Chu ép buộc mình phải mỉm cười giống như bọn họ.

Tuy đại bộ phận lời giải thích này đều là bịa đặt, thế nhưng cũng hết cách rồi, nếu giải thích bình thường thì chắc chắn hai vợ chồng này sẽ không tin.

Hấn và Sở Ngữ Vi vốn rất trong sạch, chẳng may không giải thích rõ chuyện này thì xong đời.

“Tốt lắm, chú không nhìn nhầm cháu mà!”

Sở Hùng cười ha ha một tiếng, vỗ vỗ bả vai Giang Chu: “Chú biết giao Ngữ Vi cho cháu là không sai mà!”

Giang Chu vội vào xoa tay: “Chú, cháu rất bận rộn, vẫn đừng giao cho cháu thì tốt hơn.”

“Không được, chỉ giao cho cháu!”

Trần Uyên Oánh cũng gật đầu: “Giao cho cháu, chú và dì cũng có thể yên tâm.”

Một lúc sau, Giang Chu đứng lên.

Bây giờ đã giải thích rõ ràng rồi.

Có lẽ sau này cũng sẽ không có hiểu lầm gì lớn nữa.

Đã đến lúc hẳn ẩn giấu công và danh, dứt vào ra đi rồi.

“Chú, dì, trời cũng muộn rồi, cháu phải về nhà đây, cha mẹ còn đang chờ.”

Trần Uyên Oánh nghe thế cũng đứng dậy: “Giang Chu, hay là cháu ở lại ăn cơm rồi hãy về nhé?”

Sở Hùng cũng gật đầu: “Ở lại uống một chén với chú, chú còn có vụ án muốn tâm sự với cháu.”

Hả?

Lại muốn mình hỗ trợ phá án?

Mình mang theo ký ức sống lại, cũng coi như là có hack nhỉ?

Chú Sở chơi hack đến nghiện rồi à?

Chuyện này không thể được.

Đi đường tắt nhiều sẽ không tốt.

Hơn nữa, chẳng may sau này gặp phải vụ án mình không nhớ thì làm sao bây giờ?

Giang Chu nghĩ đến đây, liền lập tức từ chối.

“Chú, dì, cảm ơn ý tốt của hai người, nhưng cháu muốn ăn bữa cơm đầu tiên sau khi trở về với cha mẹ mình.”

“Chuyện này...chuyện này cũng đúng, vậy để hôm khác đi, hôm nào rảnh rồi thì cháu lại qua đây.”

Giang Chu gật đầu: “Vâng, đến khi đó cháu nhất định sẽ không khách khí.”

Sở Ngữ Vi thấy thế liền đi theo Giang Chu: “Giang Chu, mình tiễn bạn xuống dưới.”

“Đi thôi.”

Hai người mở cửa phòng đi ra ngoài dưới hai ánh mắt hiền hòa kia.

Lúc này, trời đã đen xì.

Sở Ngữ Vi đi sau lưng Giang Chu, hai người chậm rãi đi xuống dưới.

Giang Chu mở cửa xe, lại liếc mắt nhìn Sở Ngữ Vi một cái.

“Chuyện phòng cháy chữa cháy là mình bịa đấy, bọn họ tin là được, bạn đừng tin.”

“Không thể nào, chuyện đó là thật, mình thật sự nhận được cú điện thoại đó! Mình biết, bạn vẫn luôn len lút tốt với mình.”

Giang Chu bắt đầu dĩ, lại liếc nàng một cái: “Sao bạn lại rơi vào tay giặc nghiêm trọng thế này?”

Sở Ngữ Vi hừ hừ hai tiếng: “Ngày nghỉ mình có thể qua tìm bạn không?”

“Dù sao Hàn Nhu cũng ở nhà, bạn muốn đến thì đến, đừng phiền mình là được.”

“Vây ăn tết mình cũng qua đó, mình còn có thể gói sủi cảo giúp dì nữa.”

Giang Chu xoa xoa tóc của nàng, cảm thán một câu: “Thật sự là con gái lớn không dùng được mà, bạn nói xem, nuôi con gái có tác dụng gì đây?”

Sở Ngữ Vi đỏ mặt lên: “Mình sẽ giúp mẹ trước, sau đó sẽ đi qua nhà bạn.”

“Ở nhà ăn chua cay ít thôi, cẩn thận viêm ruột thừa.”

“Biết rồi!”

Giang Chu ngồi vào xe, chậm rãi lái ra khỏi khu nhà.

Sở Ngữ Vi đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn chiếc xe đi xa.

Trở về khu chung cư Thánh Trạch đã là sáu giờ tối.

Giang Chu đẩy cửa ra, phát hiện quý bà Viên Hữu Cầm đang ngồi trên sa lon xem tivi, mà Giang Hoành Sơn thì đang đeo

kính đọc báo.

Hàn Nhu ở không đây, chắc là đã về phòng rồi.

Trên bàn trong phòng bếp chỉ còn lại một đồng cơm thừa rượu cần.

Chương 277: Tâm sự của Hàn Nhu, mình đoán sai rồi?

Hả????

Cái gì thế này??

Sao đã ăn cơm xong hết rồi?

Con trai cả của Giang gia vẫn chưa trả lại, vì sao bọn họ đã kết thúc bữa tiệc rồi?

Giang Chu tròn tròn mắt lên.

“... ”

“Mẹ, cơm của con đâu?!”

Vừa dứt lời, hai vợ chồng đồng thời đứng lên, hai người họ tiến lên, nhìn chăm chăm vào Giang Chu với vẻ thán phục.

“Suýt nữa thì quên mất chuyện nhà chúng ta vẫn còn một đĩa con trai này!”

“Mẹ, mẹ cảm thấy trò này rất buồn cười sao...?”

Viên Hữu Cầm hừ một tiếng: “Ngày cả nhà còn chưa về mà đã chạy qua Sở gia rồi, người ta không giữ lại ăn cơm à?”

Mặt Giang Chu đen xì: “Con đã nói với chú Sở là, muốn ăn bữa cơm đầu tiên với người nhà.”

“Nhưng mà cả nhà ăn xong rồi.”

“Con thấy rồi.”

Giang Hoành Sơn gấp báo lại: “Ăn chút đồ thừa đi, bảo mẹ con hâm nóng lên cho.”

Giang Chu bất đắc dĩ: “Con phát hiện ra, con quá dư thừa.”

“Con trai, đừng làm vẻ mặt đau khổ đó nữa, thật ra thì mẹ có phần cơm cho con.”

“Thật sao? Con biết ngay mẹ là tốt nhất mà.”

Viên Hữu Cầm mỉm cười, đi vào bếp rồi bê một cái đĩa ra.

Trong đĩa là hai cái bánh màn thầu rách nát, nứt toác.

Giang Chu nhìn mẹ ruột của mình, muốn nghe một câu là mẹ đùa thôi.

Kết quả mẹ ruột rất hiền lành mà kín đáo đưa cái đĩa cho hắn, cũng sờ sờ đầu cho của hắn.

Muốn ăn bữa cơm đầu tiên sau khi về với người nhà cái gì chứ!

Giang Chu nhặt bánh màn thầu lên gặm một cái.

Nhưng lúc này, Viên Hữu Cầm lại bu lại.

“Con trai, dạo này Nhu Nhu có chuyện gì à?”

“Hả? Mẹ cũng nhận ra cái gì à?”

“Đúng thế, lúc này ăn cơm, mẹ vẫn cảm thấy con bé có tâm sự.”

Giang Chu nhìn thoáng qua căn phòng ngủ kia: “Con cũng không hiểu rõ lắm, lát nữa con sẽ qua tâm sự với Nhu Nhu.”

Viên Hữu Cầm đi hâm nóng thức ăn cho Giang Chu: “Nếu con bé không muốn nói, thì con cũng đừng ép buộc.”

“Con biết, mấy cô bé bây giờ rất nhạy cảm.”

“Ui ui, con hiểu con gái như vậy, sao không dẫn một cô về cho mẹ?”

Giang Chu thả bánh màn thầu xuống, đứng lên: “Ngay cả cơm mà mẹ cũng không cho con ăn, con lấy sức đâu mà đi tìm chứ?”

Viên Hữu Cầm nhìn con trai: “Này này, còn đi đâu thế?”

“Không ăn nữa, nuốt không nổi, con đi xem Nhu Nhu.”

Giang Chu nói xong, liền đi gõ cửa phòng Hàn Nhu: “Nhu Nhu, em thấy khó chịu ở đâu à?”

Hàn Nhu lập tức mở miệng trả lời: “Không có gì, anh vào đi.”

“Vậy anh vào đây.”

“Ừm.”

Giang Chu mở cửa đi vào, phát hiện trong phòng không bật đèn.

Mà Hàn Nhu thì ngồi trên giường, đầu tóc còn hơi rối bời.

Tuy bây giờ nàng đang mỉm cười, nhưng vẫn có thể nhìn ra tâm trạng của nàng không tốt lắm.

Môi của nàng đều đã hơi trắng, trong mắt còn cất giấu vẻ hốt hoảng.

Nếu vậy mà hắn còn không nhận ra vấn đề, vậy hắn bị mù rồi.

“Em ở trong phòng làm gì thế?”

“Em hơi mệt, muốn nằm nghỉ ngơi một chút.”

Giang Chu ngồi xuống mép giường, xoa bóp mặt của nàng:

“Anh hỏi em một vấn đề, anh là ai?”

Hàn Nhu mờ mịt nhìn Giang Chu: “Anh là anh trai của em, vì sao lại hỏi vấn đề kỳ lạ như vậy?”

“Vậy vì sao anh lại nghe nói anh trai của em sắp chết?”

“Anh... sao anh lại biết?”

Giang Chu vỗ vỗ đầu nàng: “Khi Ngũ Vi đi vệ sinh thì đã nghe thấy em nói chuyện điện thoại, cô ấy còn tưởng là anh sắp chết nữa.”

Hàn Nhu cúi đầu, cắn môi: “Anh, em không cố ý gạt anh đâu.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Anh của em bị bệnh à?”

“Phi phi phi, tên đó không phải anh của em, anh mới là anh trai của em, anh rất khỏe mạnh!”

Giang Chu yên lặng một lát: “Bệnh ung thư rất khó chữa trị, hơn nữa còn sẽ tốn rất nhiều tiền.”

Hàn Nhu tiến lại gần, dựa vào trên vai Giang Chu: “Thật ra thì sáng nay em nhận được một cuộc điện thoại, bọn họ nói Hàn Tử Dương bị ung thư gan.”

“Chính là ông anh cùng huyết thống với em à?”

“Ừm, nhưng mà em chưa bao giờ coi tên đó là anh trai cả, cũng không coi bọn họ là người nhà.”

“Nhưng em vẫn đau khổ vì chuyện này, không phải sao?”

“Không có mà, em có đau khổ đâu?!!”

Giang Chu nhin không được mà xoa xoa đầu của nàng:

“Nhưng mà rõ ràng là em đang lo lắng cho anh ta, cho nên cả ngày hôm nay em mới mất hồn mất vía như vậy.”

Hàn Nhu ngẩng đầu lên: “Không phải, em mới không lo lắng cho tên đó.”

“Yên tâm đi, tuy anh hơi ghen tị, nhưng anh không tức giận.”

Mặt Hàn Nhu đỏ lên: “Anh, anh nói bậy cái gì, nào có gì mà ghen tị chứ.”

“Ai bảo em không nói thật với anh?”

“Em nói thật, trong lòng em, thì chỉ có anh mới là anh trai của em.”

Giang Chu cho rằng Hàn Nhu sợ mình tức giận, cho nên nàng mới không dám thừa nhận là còn tình thân với ông anh kia.

Thật ra thì chuyện này cũng rất bình thường.

Quan hệ máu mủ, không phải nói cắt đứt là cắt đứt được.

Hắn cũng có thể hiểu được.

Hắn cũng không hi vọng Hàn Nhu sẽ phải chịu đau khổ một mình.

Hắn hy vọng Hàn Nhu có thể nói ra, không cần thiết giấu tất cả ở trong lòng.

Chương 278: Tâm sự của Hàn Nhu, mình đoán sai rồi? (2)

Hàn Nhu nói: “Anh, anh đang suy nghĩ gì thế?”

“Nhu Nhu, em đừng mạnh miệng nữa, anh có thể nhận ra, mẹ cũng đã nhận ra, ngay cả Sở Ngữ Vi cũng đã nhận ra rồi.”

Hàn Nhu hơi khấn trương rồi: “Thật sự không phải vì chuyện này mà em không vui, anh, anh phải tin tưởng em.”

Giang Chu lại cảm thấy hơi kỳ quái: “Vậy anh không hiểu được, tại sao em lại trốn vào nhà vệ sinh để khóc?”

Hàn Nhu ôm cánh tay của Giang Chu, giọng nói có chút ủy khuất: “Bọn họ đang ép em, vẫn luôn ép em.”

“Ép em làm gì? Em còn chuyện gì chưa nói với anh?”

“Thật ra thì chuyện này là em không đúng, cho nên em không dám nói với anh.”

Giang Chu nghe thấy câu này thì lại nhướn mày lên.

Gia đình cũ của Hàn Nhu đã làm nàng bị tổn thương rất nhiều.

Người cha say sấn kia không đánh thì mắng nàng.

Thậm chí khi nàng còn bé thì còn nhốt nàng, không cho nàng ăn cơm.

Mẹ của nàng lại cưng chiều anh trai của nàng, không thêm quan tâm hay đếm xỉa gì đến nàng.

Nếu không phải Hàn Nhu cố gắng và nỗ lực, thi đỗ đại học Thượng Kinh, lại vừa học vừa đi làm thêm để kiếm học phí, vậy có thể nàng vẫn sẽ phải chịu mọi sự đau khổ cho đến bây giờ.

Hàn Nhu không có tình cảm gì với bọn họ cũng là chuyện bình thường.

Một cô bé trải qua nhiều chuyện đau khổ như vậy, có lẽ trong lòng nàng chỉ có hận mà thôi.

Giang Chu hơi nhíu mày lại.

Chẳng lẽ mình đoán sai thật rồi à?

Hàn Nhu không phải đang lo lắng cho ông anh có cùng huyết thống kia, dù sao tên đó cũng đánh nàng mắng nàng từ nhỏ đến giờ, mỗi khi gây họa thì đều đổ lên đầu nàng.

Hàn Nhu có thể có tình cảm gì với tên đó chứ?

Vậy tại sao nàng lại trốn trong nhà vệ sinh để khóc rồi?

“Nói đi, bằng không thì anh sẽ rất lo lắng.”

“Bọn họ... bọn họ ép em phải trả tiền.”

Hàn Nhu mặt đầy ủy khuất mà nhìn Giang Chu.

Thật ra thì nàng là một cô gái rất kiên cường.

Trước kia, nàng từng gặp rất nhiều chuyện ác độc hơn thế này nhưng vẫn không khóc.

Nhưng bây giờ nàng đã có anh trai, đã có người bảo vệ, cho nên tâm trạng của nàng rất dễ tuôn trào.

Trước kia không khóc là vì nàng biết sẽ không có người quan tâm.

Hiện giờ không khóc là vì nàng sợ anh trai sẽ lo lắng.

Nhưng mà các cô gái bé nhỏ chính là như vậy.

Không hỏi không nói thì sẽ không cảm thấy quá ủy khuất, chỉ khi nào hỏi đến, thì dù là không ủy khuất, cũng sẽ trở thành cực kỳ ủy khuất.

“Vì sao bọn họ lại đòi tiền của em?”

“Ngày 18 tháng trước, em có một người bạn học cũ thời tiểu học, đi khám thì phát hiện bị bệnh bạch cầu.”

Giang Chu gạt lệ cho nàng: “Cho nên ông anh kia của em mới giả vờ bị bệnh giống như vậy?”

Hàn Nhu suýt nữa nín khóc mỉm cười: “Anh hãy nghe em nói hết đã!”

“Được, anh không cắt lời, em nói đi.”

“Bọn em có quan hệ vô cùng thân thiết khi còn đi học, cho nên em đã quyên 5000 đồng cho cô ấy.”

“Chuyện tốt mà, nếu là bạn bè, giúp đỡ một chút cũng là việc nên làm.”

“Đúng thế, chỗ của bọn em chỉ là một địa phương nhỏ, bạn học tiểu học đều là người cùng một thôn xóm.”

Giang Chu hiểu đại khái rồi: “Người nhà của em biết chuyện em cho cô gái kia tiền?”

Hàn Nhu gật đầu: “Hai nhà bọn em ở đối diện nhau, vừa đưa tiền là bọn họ đã biết, sau đó bọn họ liền gọi điện thoại cho

em.”

“Nói như vậy, là bọn họ làm em khóc?”

“Đúng thế, bọn họ nói Hàn Tử Dương bị ung thư gan, còn nói em là Bạch Nhân Lang, phát tài rồi lại không quan tâm đến anh trai ruột, nhưng tên đó mà cũng tính là anh trai à?”

(Bạch Nhân Lang, sói mắt trắng, ý chỉ những người vong ân phụ nghĩa, bội bạc...)

“Vậy em đưa tiền cho bọn họ rồi à?”

“Chưa đưa, em sẽ không đưa, đó chính là tiền của anh cho em mà! Em sẽ để dành nó, chờ khi nào anh kết hôn sẽ lì xì lại cho anh!”

Giang Chu vui vẻ, véo mặt Hàn Nhu một cái: “Ai bảo em để dành tiền làm gì?”

Hàn Nhu lau nước mắt: “Em nghĩ kỹ rồi, chờ em đi làm vài năm, lại để dành thêm tiền, em muốn tiền mừng của mình là nhiều nhất.”

“10 triệu?”

“A... Cũng... Cũng không nhiều như vậy chứ?”

Giang Chu nhìn khuôn mặt ngốc nghếch của nàng, không nhịn được mà muốn xoa xoa vài cái.

Vậy mà còn đòi nhiều nhất?

Kiếp trước, cô cô Phùng gia trực tiếp đưa 50 triệu kìa.

Nếu Hàn Nhu thật sự muốn so chuyện này, thì có lẽ để dành cả đời cũng không đủ.

“Anh cười cái gì, em muốn mừng nhiều nhất thật mà.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Nếu anh đã cho em tiền, vậy đó là tiền của em, em có cho bọn họ thì anh cũng không phản đối.”

Hàn Nhu cắn môi, lắc đầu nói: “Đó là tiền của anh trai cho em, em sẽ không cho người khác một xu nào cả!”

“Nhưng không phải bọn họ đang ép em sao?”

“Ừm, bọn họ còn nói... Còn nói là sẽ tố cáo em.”

“Em không nói với bọn họ à, nói là em không có tiền.”

Hàn Nhu nghe đến đây lại càng ủy khuất hơn.

Nước mắt lại rơi xuống không ngừng, làm cho cổ áo của Giang Chu đã ướt đầm.

“Bọn họ nói, nếu em không đưa tiền, bọn họ sẽ gả em cho người khác để lấy tiền lễ hỏi...”

“Bọn họ không coi em là người nhà, chỉ biết bắt nạt em!”

Giang Chu nhìn không được mà thấy đau lòng, liền đưa tay ôm nàng vào ngực.

Bả vai Hàn Nhu run rẩy, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Chương 279: Tiền anh cho em, người khác đừng hòng lấy được!

Hàn Nhu: “Em rời nhà ba năm, bọn họ không gọi cho em một cuộc điện thoại nào, còn nói với mọi người là em chết rồi...”

“Nhưng sau khi em cho bạn học 5000 đồng, thì chưa đến nửa tiếng liền nhận được điện thoại của bọn họ.”

“Bọn họ nói, nếu em không đưa tiền, liền tố cáo em, cho em lên báo, lên tivi.”

“Anh, bọn họ thật là ác độc, vì sao em lại không phải em gái ruột của anh chứ?”

Giang Chu vỗ vỗ sau lưng nàng: “Vậy bọn họ muốn lấy của em bao nhiêu tiền?”

Hàn Nhu vội vàng ngắt đầu: “Không thể cho bọn họ được, bệnh ung thư gì gì đó nhất định là giả.”

“Anh không cho, anh chỉ hỏi một chút thôi.”

“Năm... năm chục ngàn.”

Giang Chu suy tư một lát, rồi gật đầu.

Năm chục ngàn?

Nếu quả thật là bệnh ung thư, thì 50 ngàn có ích gì?

Đại khái thì Hàn Nhu đã đoán đúng.

Bệnh ung thư là giả, ép nàng đưa tiền mới là thật.

Chỉ là nghèo khó đã hạn chế sức tưởng tượng của đám quỷ hút máu kia.

Thế mà chỉ đòi có 50 ngàn?

Quá ít rồi!

Giang Chu nhin không được mà bắt đầu tính toán.

Rốt cuộc mình phải gài bẫy bọn họ bao nhiêu tiền đây?

“Nào, đưa điện thoại di động cho anh.”

Hàn Nhu ngắc đầu: “Làm gì nha?”

Giang Chu lau nước mắt cho nàng: “Để cho bọn họ biết, em cho một người anh trai làm chỗ dựa vững chắc cho em.”

“Không muốn!”

“Vì sao?”

Hàn Nhu bắt tay của Giang Chu: “Bọn họ không nói đạo lý, còn có thể mắng chửi người!”

Giang Chu nhất thời cười rồi: “Còn có người chơi vô lại giỏi hơn anh cơ à?”

“Ah, chuyện này... Chuyện này cũng đúng.”

“Mèo mướp, trang điểm lem luốc hết rồi, mau đi rửa mặt đi!”

Gò má Hàn Nhu đỏ lên: “Em không trang điểm cũng xinh đẹp mà!”

Giang Chu vui vẻ, lập tức giơ ngón tay cái lên: “Được, không hổ danh là em gái anh!”

“Vậy em đi rửa mặt nhé?”

“Ừm, đừng để mẹ nhìn thấy, bằng không thì lại lo lắng.”

Hàn Nhu gật đầu, cẩn thận từng li từng tí mà đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, Giang Chu cầm điện thoại di động của Hàn Nhu lên, mở danh bạ ra xem.

Tìm cái số ghi chú là ‘Mẹ’.

Đây là một danh từ rất thần thánh, nhưng chủ nhân của số điện thoại này lại sống như một tên ác ma vậy.

Giang Chu đau lòng em gái mình, cho nên quyết định sẽ không nương tay.

“Alo?”

“Alo cái gì mà alo! Nhớ kỹ, tôi là Giang Chu, cái tên này sẽ trở thành ác mộng của bà!”

Đối phương bỗng nhiên cúp máy.

Giang Chu cầm điện thoại di động với vẻ mặt mờ mịt.

Danh tiếng của mình bây giờ đã kinh người như vậy rồi sao?

Liên báo cái tên, liền làm cho đối phương sợ đến cắt đứt quan hệ luôn rồi à?

không ngờ là một giây tiếp theo, cửa phòng bỗng nhiên mở ra.

Quý bà Viên Hữu Cầm nổi giận đùng đùng mà cầm chổi đi vào phòng.

“Nào, để cho mẹ anh là tôi xem thử, ruột cuộc ai mới là ác mộng của ai!”

“Con bà nó, sao lại thế này...?”

Viên Hữu Cầm nhìn Giang Chu: “Nói đi, đánh mông hay là đánh vào đầu?!”

Giang Chu lập tức rút cổ lại: “Mẹ, con gọi nhầm số, nhầm số thôi mà.”

“Tức chết tôi rồi, ngày mai con không có cơm ăn!”

“Em gái, em hại chết anh rồi!”

Giang Chu dờ khóc dờ cười.

Hóa ra cái số ‘Mẹ’ này lại là của quý bà Viên Hữu Cầm.

Hàn Nhu đã sửa lại danh bạ từ lâu rồi, con bé chết tiệt này lại không nói cho hắn biết.

Móa, may mà mình không kịp nói nhiều, bằng không thì sẽ chết mất.

Giang Chu hít sâu một hơi, lại mở cuộc gọi gần đây ra xem.

Lúc này, hắn nhìn thấy một chuỗi dãy số không có ghi chú, nhưng lại gọi rất nhiều lần trong ngày hôm nay.

Chắc hắn là cái số này rồi.

Giang Chu lập tức gọi vào cái số này.

Nửa tiếng sau, hắn mới cúp điện thoại.

Hàn Nhu đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn Giang Chu.

“Qua đây!”

Hàn Nhu lo lắng đi qua: “Anh, bọn họ nói thế nào?”

Giang Chu mỉm cười: “Sau này bọn họ sẽ không quẩn quít em nữa.”

“Anh có đồng ý đưa tiền cho bọn họ không? Không được đưa!”

“Không có, anh sẽ dùng những biện pháp khác, em đừng khó chịu nữa.”

Hàn Nhu nhẹ nhàng ôm cổ Giang Chu: “Cảm ơn anh, anh trai, không có anh thì sẽ thật sự không biết phải làm gì nữa.”

Giang Chu vỗ vỗ sau lưng của nàng: “Được rồi, đã khóc một ngày rồi, đi ngủ đi.”

“Ừm, anh, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, nhớ đắp chăn đấy.”

Giang Chu đi ra khỏi phòng của Hàn Nhu, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Sau đó, hắn quay người trở về phòng của mình, bắt đầu suy tư.

Người Hàn gia đòi tiền, hơn nữa đến chết vẫn muốn tiền.

Năm chục ngàn, thiếu một xu cũng không được.

Thật ra thì số tiền này chẳng là gì đối với Giang Chu cả, nhưng không thể nào đưa tiền cho họ được.

Người nhà này đừng hòng lấy được một xu nào của hần.

Cho nên Giang Chu đang suy nghĩ xem phải gài bẫy bọn họ bao nhiêu tiền.

Nhân 10 lần cũng không quá đáng nhỉ?

Nhưng dựa theo lời nói của Hàn Nhu, thì cái nhà đó rất nghèo.

Căn bản là không thể nào lấy ra được 500 ngàn.

Giang Chu mở laptop ra, bắt đầu lên mạng tìm kiếm.

Hàn gia ở trong một cái thôn nhỏ trong núi, rất gần với Bắc Hải.

Chung quanh cái thôn nhỏ này toàn núi là núi, giao thông cực kỳ tệ.

Chương 280: Tiền anh cho em, người khác đừng hòng lấy được! (2)

Xem ra, mình không thể không đi Bắc Hải một chuyến rồi.

Đúng lúc, cô bé Phùng Tư Nhược kia rõ ràng là rất muốn gặp hần.

Về phương diện khác, bên phía Doãn Thư Nhã cũng đã bắt đầu công tác quay chụp rồi, hơn nữa mình cũng phải đi khảo sát thị trường để mở rộng qua bên đó nữa.

Chuyện cuối cùng chính là giải quyết vấn đề Hàn gia.

Aiz, nghĩ đông này đã định trước là phải bận rộn đến chết rồi.

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở QQ lại vang lên tinh tinh.

Phùng Tư Nhược gửi một tấm ảnh qua.

“Mình chụp ảnh rồi, cho bạn xem này.”

Giang Chu liếc nhìn tấm ảnh: “Ừm, không tệ, chụp ở đâu?”

Phùng Tư Nhược: “Tại cửa nhà!”

“Lần sau đi xa hơn một chút, không thể giống nhau.”

“Ồ!”

Giang Chu nằm vật xuống giường: “Cảm giác về nhà thế nào?”

Phùng Tư Nhược gửi một icon mặt trời: “Thời tiết rất tốt.”

“Minh hỏi là cảm giác của bạn ra sao?”

“Hmm... gió không lớn.”

“Hỏi một đằng trả lời một nẻo đúng không?”

Cùng lúc đó, trong một tòa trang viên ở Bắc Hải.

Phùng Tư Nhược ngồi ở trên giường gõ mấy chữ ‘Không vui’, nhưng suy nghĩ một chút thì nàng lại xóa đi.

Sau đó lại gõ ba chữ ‘Muôn gặp bạn’, sau khi gõ xong thì mặt nàng liền đỏ lên.

Không không không!

Phù phù!

Không thể nói như vậy.

Tay nhỏ của Phùng Tư Nhược run lên, xóa mấy chữ đó đi, lại gõ chữ một lần nữa.

“Bình thường.”

“Vậy bạn có buồn chán không?”

“Không buồn chán.”

“Không cho phép chơi xe bay QQ ở nhà.”

Phùng Tư Nhược sợ hết hồn, vội vàng rút cánh tay định bấm nút nguồn máy tính lại.

Không chơi, nàng không có chơi nha!

Nàng chỉ là... muốn bật máy tính lên xem thành tích thi cuối kỳ của mình thôi.

Ừm, đúng thế, chính là như vậy, không sai.

Cùng lúc đó, Giang Chu tìm thấy quý bà Viên Hữu Cầm ở trong phòng khách.

Hắn kể lại chuyện của Hàn Nhu cho mẹ nghe một lần.

Viên Hữu Cầm vốn đã rất thương Hàn Nhu, nghe thấy thế liền chảy nước mắt luôn.

“Tại sao nhà bọn họ lại có thể làm như vậy?”

“Mẹ, mẹ nhỏ giọng thôi, mẹ sợ em gái không nghe thấy à?”

Viên Hữu Cầm vội vàng hạ giọng xuống: “Vậy con định làm thế nào?”

Giang Chu yên lặng một lát: “Con định vài hôm nữa sẽ đi qua đó xem sao.”

“Đi Bắc Hải?”

“Vâng!”

Viên Hữu Cầm suy nghĩ một chút: “Có phải hơi xa không? Con đi một mình được không? Hay là để cha con đi cùng nhé?”

Giang Chu vội vàng từ chối: “Không được, con còn phải đi tán gái nữa!”

“Cha con chỉ đi theo con thôi, sẽ không quấy rầy con.”

“Mẹ thấy có ai tán gái trước mặt cha già không?”

.....

Chạng vạng ngày hôm sau, quán bar Dạ Lãng.

Giang Chu tốn 500 đồng để lấy một cái ghế dài.

Sau đó, ngồi đối mặt với Quách Vĩ, hai tên ngồi uống hồng trà mang từ bên ngoài vào.

Lúc này, trong hoàn cảnh mờ tối này, khắp nơi đều là những ánh đèn nhiều màu sắc đang quay cuồng không ngừng, trên sàn nhảy còn có một đồng người đang uốn tới ẹo lui.

Đùng ùng ùng...

Có thể nói là đình tai nhức óc!

“Giang Chu, cmn tim tôi sắp không chịu nổi rồi!”

Giang Chu cũng cắn răng chống đỡ: “Là ông nhất định đòi đến đây, khó chịu cũng phải chịu đi.”

Quách Vĩ ôm ngực: “Cứ tiếp tục thế này thì tôi sẽ nôn mất!”

“Ông có phải đàn ông hay không? Máy chị gái nhỏ bên kia đang cười nhạo ông kìa.”

“A, cậu em của tôi cũng đang run rẩy đây này! Quán bar đều là như vậy sao?!”

Giang Chu mắng một câu phế vật, lại cầm hồng trà lên uống một ngụm.

Lúc này, đối diện bỗng nhiên có một mỹ nữ giơ chén rượu lên.

Người này ăn mặc rất mát mẻ, còn có một mái tóc dài màu vàng được uốn thành những gợn sóng, trong mắt còn mang theo vẻ khiêu khích mà nhìn chằm chằm vào Giang Chu.

Giang Chu giơ ly hồng trà của mình lên, hô to một câu: “Cụng ly.”

Ai biết một giây tiếp theo, mỹ nữ kia liền uốn éo đi qua.

“Anh trai, sao đến quán bar lại uống trà sữa rồi?”

“Lần đầu tiên đến, không mang đủ tiền, trên người chỉ còn có năm đồng tám.”

Mỹ nữ biến sắc, lập tức lắc đầu rời đi.

Giang Chu mắng một câu đám tiếp rượu chết tiệt, muốn lừa tiền của ông đây à? Tưởng ông đây là lính mới à?

Giang Chu lại tiếp tục làm một ngụm hồng trà.

Cũng không lâu sau, vị mỹ nữ kia đã trở về.

Phía sau cô ta còn có mấy nhân viên bảo vệ nghênh ngang đi qua.

“Nhóc con, quán bar không cho phép mang nước ở bên ngoài vào.”

Giang Chu vỗ vỗ cái bụng, bỏ ly hồng trà đã cạn qua một bên: “Bây giờ là mang từ bên trong chứ không phải từ bên ngoài rồi.”

“...”

Mỹ nữ liếc mắt nhìn Giang Chu đầy khinh bỉ: “Trẻ ranh, tiền cũng không có mà còn giả vờ trưởng thành cái gì.”

Giang Chu lập tức móc một xấp 100 đồng ở trong túi ra: “Có thấy không? Đi vào nhà vệ sinh nam chờ đi!”

“Cậu...”

“Cô muốn đi hay không thì tùy.”

Mỹ nữ kia yên lặng một lát, liền lắc eo đi vào trong nhà vệ sinh.

Giang Chu giữu cọt một tiếng, lại nhét tiền vào túi, nhưng cũng không đi theo sau.

Cái quán bar rách nát này đúng là chương khí mù mịt, thứ gì cũng làm.

Chờ ra ngoài phải tố cáo bọn họ mới được!

Chương 281: Tôi là ai? Tôi là cha nuôi của cô ấy!

Đúng lúc này, điện thoại di động của Giang Chu bắt đầu rung lên ông ông.

Thật ra thì nó đã rung lên từ lâu rồi, chỉ là bên trong này quá ảm ỉ, cho nên Giang Chu không nhận ra điện thoại của mình rung lên.

Mãi cho đến khi một bài kết thúc, âm nhạc hơi dịu xuống, hẳn mới ý thức được điện thoại của mình đang rung bần bật.

Sau khi mở ra xem, ảnh chân dung QQ của Doãn Thư Nhã đang nhảy lên.

“Đã có kết quả buổi chọn vai cuối cùng rồi, cậu xem một chút đi.”

“Tôi đã sàng chọn rất nhiều diễn viên ở trong ngành, đây là tổ hợp tốt nhất rồi.”

“Nhưng tôi lại không thể tìm được người nào có ánh mắt hồn nhiên như cậu muốn.”

“Này này này, cậu thấy có được không? Vương Bát Đản!”

“Nếu như cậu đã không có ý kiến, vậy tôi liền xác định diễn viên!”

“Cậu còn không để ý đến tôi nữa, chúng ta sẽ dừng hợp tác tại đây!”

“Cậu nói một câu xem nào?”

Giang Chu liền mở hòm thư ra xem.

Lúc này, ánh mắt của hắn đảo qua ảnh của những diễn viên kia, lúc thì nhíu mày, lúc thì lại giãn ra.

Thật ra thì bộ phim này cũng chỉ có vài nhân vật chủ yếu thôi, Dược Thần, cậu em vợ cảnh sát, bệnh nhân Lão Lữ, gái nhảy, tóc vàng và mục sư, và một nhân vật tương đối quan trọng nữa là con buôn thuốc lậu.

Đây đều là những nhân vật khá quan trọng trong bộ phim này.

Dược Thần, cảnh sát, mục sư và gái nhảy, mấy nhân vật này không cần nghiêm khắc lắm, chỉ cần là diễn viên chuyên nghiệp thì đều có thể đảm nhiệm được.

Thế nhưng mấy vai Lão Lữ, tóc vàng và con buôn thuốc lậu thì nhất định phải chọn lựa cẩn thận.

Đầu tiên, Lão Lữ phải biểu hiện được vẻ hy vọng bên trong tuyệt vọng, thứ này cần phải có kinh nghiệm và từng trải.

Vai tóc vàng thì lại càng không dễ tìm, nhân vật này có vẻ kiêu căng khó thuần, không thèm nhìn quy tắc, nhưng lại có một ánh mắt hồn nhiên, lương thiện và sạch sẽ.

Tiếp theo chính là con buôn thuốc lậu, có thể nói nhân vật này rất thâm độc, đầu tiên là bán thuốc giả, lại ép buộc nhân vật chính phải trao quyền, cuối cùng khi bị bắt, lại có một loại ân lương mà dửng dưng, lại phải có vẻ gian trá, nhưng phải biểu hiện ra một loại cảm giác hấp hối không sợ, thấy chết không sờn.

Có thể nói, bộ phim này thành công hay không đều phải dựa vào những nhân vật này, nên nhất định phải tìm được diễn viên có thể lột tả hết nhân vật.

“Tìm lại đi, những người này không được đâu.”

Doãn Thư Nhã gửi một icon giận dữ: “Rốt cuộc cậu muốn người như thế nào? Tôi đã tìm nửa làng giải trí rồi đấy.”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Thật sự không tìm thấy thì có thể tìm ở ngoài vòng tròn, tôi không cần các minh tinh thần tượng đẹp đẽ, tôi chỉ muốn người có thể thuyết minh nhân vật thôi.”

“Giang Chu cho má, cậu có tình làm khó tôi đúng không, có bản lĩnh thì cậu diễn luôn đi!”

“Hay là cô cứ quay cũng cảnh diễn viên quần chúng trước đi, chờ tôi đến rồi tính tiếp.”

“Chùng nào thì cậu qua đây?”

“Khoảng một hai ngày nữa.”

Giang Chu cất điện thoại di động vào, liếc mắt nhìn Quách Vĩ.

Tên nhãi Quách Vĩ này đã choáng váng đầu óc, khó chịu toàn thân rồi.

“Giang Chu, đi thôi, tôi không chịu được nữa rồi!”

“Được rồi, dù sao tôi cũng chán rồi!”

Quách Vĩ nghe thấy câu này thì như trút được gánh nặng.

Vì vậy, hai anh em liền đứng lên, chen qua đoàn người, lão đảo rời khỏi quán bar.

Lúc này, sắc trời đã tối dần.

Giang Chu đứng đuổi người ở bên ven đường, bỗng nhiên nhìn thấy một đám con gái đi từ đầu đường qua đây.

Trong đó có một bóng người xinh đẹp rất quen thuộc.

Nàng mặc một chiếc váy khoác lông, bên trong là một chiếc áo len cao cổ, trên chân đi một đôi giày nhung mềm mại, nhìn trông rất đáng yêu.

Nhưng trời đang rất lạnh, thế mà cô bé này lại dám ăn kem que, hơn nữa, trong túi còn có một đồng hồ ăn vặt khác nữa.

Lúc này, phía sau đám con gái đó còn có một tên con trai, người này cầm một bó hoa tươi trong tay, muốn chen lời vào mà lại không chen nổi.

Anh ta gấp đến mức vò đầu bứt tai, trong miệng thì vẫn hô
Ngũ Vi Ngũ Vi.

“Giang Chu, ông nhìn kia, đó không phải là hoa khô sao!”

“Thấy rồi, lại dám ăn kem que, đúng là to gan lớn mật mà.”

Quách Vĩ lại nhìn qua bên kia một chút: “A, phía sau hình như
là Cao Quan Văn à.”

Giang Chu suy tư một chút: “Cao Quan Văn là ai?”

“Hơn chúng ta một khóa, từng là đội trưởng đội bóng đá của
trường, trước khi tốt nghiệp vẫn luôn theo đuổi Sở Ngũ Vi.”

“Đã hơn một năm rồi mà vẫn nhớ mãi không quên à?”

Cùng lúc đó, Cao Quan Văn đi sau mấy cô gái vẫn đang tìm
cơ hội để đưa bó hoa qua.

“Ngũ Vi, anh thật sự rất thích em, em cho anh một cơ hội đi?”

“Không được, tôi đã thích người khác rồi.”

Cao Quan Văn nhíu mày: “Em vẫn còn độc thân mà, anh đã
tìm hiểu rồi.”

Sở Ngũ Vi nhẹ nhàng quay đầu lại: “Đúng thế, tôi vẫn chur
theo đuổi được, vẫn đang cố gắng.”

“Không thể nào!”

“Có gì mà không thể?”

“Nếu như em tử tình, vậy có tên ngu xuẩn mù lòa nào không
đồng ý chứ?”

Giang Chu nghe thấy thế, trán nhất thời nổi đầy gân xanh.

Móa nó, liếm không được thì lại bắt đầu mắng người à!

Tên này liếm không được, thì không cho Sở Ngũ Vi người ta
không liếm được?

Đúng là mắt chó nhìn người cao mà.

Chương 282: Tôi là ai? Tôi là cha nuôi của cô ấy! (2)

Đúng lúc này, Quách Vĩ bỗng nhiên gào lên: “Hoa khô hoa
khô, bên này bên này!”

Giọng nói không to, nhưng cả con đường này và con phố bên dưới đều có thể nghe được.

Tiếng gào này vừa vang lên, ngay cả mấy con chó đang bới rác ở đầu đường cũng phải sừng sốt.

Lúc này, một đám con gái cũng dón dập dừng bước chân.

Sở Ngữ Vi đứng giữa đoàn người liền quay đầu, liếc mắt liền nhìn thấy Giang Chu.

Nàng vui vẻ, cất bước định nhào qua bên đó, kết quả mới đi được nửa bước, nàng liền dừng lại, rồi giấy que kem ra sau lưng.

“Giang... Giang Chu, sao bạn lại ở đây?”

Giang Chu mỉm cười: “Đi tìm mấy chị gái ăn mặc ít vải trong quán bar, để sưởi ấm cho bọn họ thôi.”

Sở Ngữ Vi phồng má lên: “Bạn nói vậy, mình không tin.”

“Nói nhảm ít thôi, ăn kem giữa mùa đông đúng không? Viêm ruột thừa khỏi rồi chứ?”

“Mình... mình chỉ cảm hộ người khác thôi!”

“Ăn ngon không?”

“Không ... không ... không ... không ngon!”

Giang Chu lập tức lộ một nụ cười: “Cảm hộ người khác, nhân tiện ném thử luôn? Nên cảm thấy không ngon?”

Sở Ngữ Vi sợ rồi, lập tức ngoan ngoãn giao nộp que kem lên.

Giang Chu tiếp nhận que kem, tiện tay ném vào trong thùng rác.

“Đi ra ngoài lâu chưa?”

“Mới đi ra thôi, mình qua nhà bạn tìm bạn, nhưng Hàn Nhu nói bạn đã ra ngoài rồi.”

Giang Chu bỗng nhiên ngồi xổm xuống, néo néo bắt chân nàng.

Sau đó lại néo néo cái ống quần của nàng, lông mày từ từ nhíu chặt lại.

Lúc này, mặt Sở Ngữ Vi đã đỏ bừng lên giống như một trái táo chín.

Kết quả Giang Chu đứng lên, lạnh lùng nhìn nàng: “Con bé chết tiệt này, đi ra ngoài mà chỉ mặc cái quần mỏng như này à?”

“Mặc nhiều... khiến chân trông to...”

“Chạy về nhà mặc quần bông đi!”

“Ồ!”

Sở Ngữ Vi quay đầu nhìn về phía các chị em: “Xin lỗi, mình phải về nhà mặc quần bông rồi.”

Mấy cô bé chung quanh đều sửng sốt.

Bọn họ đều là bạn học lớp 10 của Sở Ngữ Vi, sau đó tham gia kiểm tra thì không được học chung lớp nữa, cho nên đại bộ phận người đều không nhận ra Giang Chu là ai.

Cho nên bọn họ rất tò mò, Sở Ngữ Vi trở thành một cô gái ngoan ngoãn như này từ bao giờ vậy?

Sở Ngữ Vi không phải một con tiểu Thiên Nga kiêu ngạo sao?

“Ngữ Vi, người này là ai vậy?”

Giang Chu mỉm cười: “Tôi là cha nuôi của cô ấy!”

Hả?

Cha nuôi?

Cái xưng hô kỳ quái này liên cho các cô gái đều trở nên cảnh giác.

Cái xưng hô này có hai ý nghĩa.

Một là, hai gia đình quan hệ không tệ, cho nên sẽ để con cái mình nhận đối phương là cha mẹ nuôi.

Nhưng ý nghĩa còn lại thì...

Sau đó, tất cả các cô gái đều lộ ra ánh mắt kho có thể tin.

Đây chính là Sở Ngữ Vi đây.

Là hoa khôi liên tục ba năm liền.

Trong trường học có rất người nhiều theo đuổi, nhưng Sở Ngữ Vi đều không thèm để vào mắt.

Người này... Chắc chắn là bịa chuyện rồi nhỉ?

Tên khốn chết tiệt này, đùa kiểu này thật ghê tởm.

Nhưng mà... vì sao Sở Ngữ Vi lại không phản bác nhỉ?

Hình như Sở Ngữ Vi còn rất vui vẻ, ánh mắt đều sáng lên rồi.

Cùng lúc đó, mặt Cao Quan Văn đang cầm bó hoa cũng đã đen xì.

Trong mắt anh ta như đã muôn phun ra lửa rồi.

Nếu như chỉ là vài lời nói xấu, thì anh ta căn bản là không thèm để ý.

Nhưng điều kỳ lạ là, vì sao Sở Ngữ Vi bây giờ lại biểu hiện ngoan ngoãn như vậy?

Tên kia vừa mới có hành động rất mập mờ, thế mà Sở Ngữ Vi lại không hề né tránh!

Còn nói cha nuôi gì gì đó nữa, vì sao Sở Ngữ Vi không phản bác?!

“Ngữ Vi, người này nói là thật hay giả vậy?”

Sở Ngữ Vi đang chuẩn bị chạy bộ về nhà: “Anh đừng đi theo thôi, tôi muốn về nhà thay quần.”

Cao Quan Văn nhìn về phía Giang Chu: “Người anh em, tôi có thể cạnh tranh công bằng với anh, nhưng vừa rồi anh động tay động chân là quá trơ trẽn rồi đấy, đúng không?”

“Người làm cha, đau lòng con gái mình, có gì sai?”

“Câm miệng, mời anh đừng nói xấu người con gái tôi thích!”

Giang Chu không trả lời, mà liếc nhìn Sở Ngữ Vi đang định chạy đi: “Bạn định chạy về nhà như vậy? Mau quay lại đây!”

Sở Ngữ Vi lại chạy qua chỗ Giang Chu, ủy khuất mà nhìn hắn: “Làm gì, không phải về thay quần bông sao...”

“Đường xa như chạy, về đến nhà thì chân cũng lạnh cóng rồi, say này nhất định sẽ bị bệnh thấp khớp.”

“Vậy làm sao bây giờ? Hay là mình gọi xe đi về nhé?”

Giang Chu nhìn quanh một cái, vỗ cái đầu nhỏ của nàng: “Đi theo mình qua bên kia.”

“Ồ!”

Cao Quan Văn thấy Giang Chu không để ý đến mình, lại thấy Nữ Thần nghe lời Giang Chu như vậy thì lập tức nổi giận lôi đình.

Anh dự định dạy dỗ Giang Chu một chút, để cho Giang Chu học được cách tôn trọng con gái!

Kết quả là, đúng lúc này, Quách Vĩ bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau anh ta.

Cậu ta lão đã lão đảo, ngăn cản đường đi của Cao Quan Văn.

Sau đó mới đi sau hai người kia.

Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều đi theo bóng lưng ba người kia, liền phát hiện bọn họ đã đi qua đường rồi.

Mấy cô gái liếc mắt nhìn nhau, nhin không được tò mò mà đi theo.

Chương 283: Mua một chiếc quần bông hoa cho hoa khôi mặc!

Đối diện quán bar Dạ Lăng có một trung tâm thương mại tổng hợp.

Giang Chu dẫn Sở Ngữ Vi đi vào trong, đi thang máy lên tầng ba.

Nơi này bán đồ nữ, cái gì cũng thiếu, nhưng chỉ không thiếu quần bông.

Giang Chu gọi nhân viên bán hàng qua: “Chào cô, làm phiền cô tìm cho cô ấy một chiếc quần bông.”

Nữ nhân viên bán hàng quan sát Sở Ngữ Vi một chút: “Cô bé này thật xinh đẹp, bạn trai dẫn em đến mua quần áo à?”

“Không... không phải...”

“Còn xấu hổ à, chờ một lát, chị đi tìm cho em.”

Gò má Sở Ngữ Vi đỏ bừng lên, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn trộm một chút.

Lúc này, Giang Chu đang đi theo nữ nhân viên kia, bảo người này cố gắng tìm một cái dây một chút, hình thù và màu sắc đều không quan trọng.

Chỉ cần dây, ấm áp là được rồi.

Một lúc lâu sau, nữ nhân viên bán hàng lấy một cái quần bông in hình hoa cho Giang Chu.

“Đi vào phòng thay đồ thay đi.”

“Ồ!”

Sở Ngữ Vi ôm cái quần bông hoa, nhảy nhót nhót đi vào phòng thay quần áo.

Bình thường thì chỉ có các bác gái hoặc là bà lão mới mặc loại quần bông này.

Trên quần còn in một mảng lớn hoa hồng hoa xanh gì gì đó.

Nhìn qua rất quê mùa, nên các cô gái trẻ căn bản là chướng mắt nó.

Nhưng mấu chốt là loại quần này rất ấm, hơn nữa còn không sợ bị gió lùa.

Quan trọng nhất là, chiếc quần này là Giang Chu mua cho nàng nha.

Cho nên Sở Ngữ Vi tuyệt đối không có chút chống cự nào.

Cùng lúc đó, đám người đi theo sau không khỏi liếc mắt nhìn nhau, bọn họ cảm thấy Giang Chu thật sự rất giống một người cha già quan tâm con gái có lạnh hay không.

Nên dẫn Sở Ngữ Vi đến đây để mua quần áo dây.

Thật sự tình thân khiến cho người ta ấm áp mà.

Các cô gái nghĩ đến đây, không kìm được mà cúi đầu nhìn mình một chút.

Đúng là thời trang khiến người ta thấy lạnh lẽo mà.

Mặc kệ là thời đại nào, thì con gái đều là như vậy.

Bọn họ mặc rất ít, ít đến nỗi hai chân còn run rẩy vì lạnh, thế nhưng bọn họ là cảm thấy, chân nhỏ thon gọn mới đẹp, cho nên không chịu mặc.

Có thể nói lời thật là, ai lạnh thì người đó biết thôi.

Cho nên, mấy cô gái không khỏi bắt đầu ước ao khi nhìn thấy một màn này.

Lúc này, Cao Quan Văn cũng phản ứng được.

Bó hoa anh ta đang cầm trên tay cũng đã rơi xuống mặt đất.

Anh ta bỗng nhiên hiểu được, vừa rồi không phải người này không thèm để ý đến anh ta, mà là người này đang lo lắng Sở Ngữ Vi bị lạnh, cho nên mới sốt ruột dẫn Sở Ngữ Vi đi mua quần bông.

Trái lại thì anh ta, đi theo từ đầu, nhưng chỉ biết tìm cơ hội tặng hoa, tỏ tình, mở miệng ra thì nói mình thích người ta thế nào, nhưng hoàn toàn không nghĩ đến phương diện này.

Anh ta thậm chí còn ảo tưởng rằng, sau khi tỏ tình thành công thì sẽ dẫn Sở Ngữ Vi đi khu vui chơi, ngồi xe cáp treo.

Ngu xuẩn không?

Giữa mùa đông lại dẫn con gái nhà người ta đi xe cáp treo?

Cao Quan Văn nhớ lại, lúc này mình còn bảo người ta đừng nói xấu người con gái mình thích.

Nhưng kết quả là, người ta rõ ràng mới được gọi là quan tâm.

Bản thân mình mở miệng nói yêu nói thích, nhưng thật sự lại rất ngây thơ.

Cái gì mà tình sâu, tôn trọng... Tất cả đều hiện nguyên hình trước chiếc quần bông hoa này.

Đúng lúc này, cửa phòng thay quần áo bị mở ra.

Sở Ngữ Vi mặc quần hoa nhảy nhót mà ra.

“Thay xong rồi, có đẹp không?”

Giang Chu vui vẻ: “Đẹp, rất có mùi vị giống mấy bác gái dưới quê, mẹ mình còn không quê đến mức này đâu.”

Sở Ngữ Vi cười càng xán lạn hơn: “Nhưng mình đã không lạnh nữa rồi, còn thấy rất ấm áp nha.”

“Không lạnh là được rồi, mau đi chơi đi.”

“Mình không đi nữa, hay là bạn đưa mình về nhà đi nhé?”

Giang Chu liếc nhìn Quách Vĩ.

Bọn họ vốn định đi làm vài ván bi-a.

Quách Vĩ thở dài: “Tôi biết ông thấy sắc sẽ quên bạn mà, tôi cắt đây, được chưa!”

Giang Chu giơ ngón tay lên: “Sau khi yêu đương, quả nhiên là biết nhìn mặt đoán ý nhỉ.”

“Nói nhảm ít thôi, sau khi trở về từ Bắc Hải, nhớ mời tôi ăn cơm đây.”

“Cút đi, chỉ biết làm thịt tôi thôi.”

Giang Chu bấu môi một cái, quay sang nhìn Sở Ngữ Vi: “Đi thôi, mình đưa bạn về nhà.”

Sở Ngữ Vi đi theo Giang Chu rời khỏi trung tâm thương mại: “Bạn muốn đi Bắc Hải à, đi qua đó làm gì vậy?”

“Xử lý vài chuyện thôi, sẽ về trước tết, bạn có thể qua chơi với em gái nhà mình nhiều một chút.”

“Được, hôm qua mình đã hẹn với Hàn Nhu rồi, ngày mai sẽ đi sơn móng tay.”

“Đi thôi, hai người cứ chơi vui vẻ, mình sẽ chi trả tiền cho.”

Hai mắt Sở Ngữ Vi sáng rực lên: “Thật không? Vậy mình sẽ không khách khí.”

Giang Chu cười rồi: “Hai cô bé có thể xài bao nhiêu tiền chứ?”

“Mình rất biết xài tiền nha.”

“Quá tuyệt vời, may mà mình không phải bạn trai của bạn.”

Những người ở phía sau đứng ở cổng trung tâm thương mại mà đưa mắt nhìn hai người rời đi.

Ngay cả Cao Quan Văn vẫn theo đuổi Sở Ngữ Vi cũng không đi theo nữa.

Không có ý nghĩa.

Đuổi theo cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Trong mắt của Sở Ngữ Vi chỉ có mỗi người kia thôi.

Thậm chí Sở Ngữ Vi còn vui vẻ đến mức quên không chào hỏi mấy chị em tốt luôn kìa.

Chương 284: Anh nói, em là quả vui vẻ của anh!

Nửa tiếng sau, Giang Chu đưa Sở Ngữ Vi về nhà.

Trần Uyển Oánh và Sở Hùng đang ngồi xem ti vi.

Hai người vừa nhìn thấy con gái trở về thì lập tức ngây ngẩn cả người.

“Bảo bối, phong cách này là phong cách gì vậy?”

“Tại sao con lại có thể có cái quần như vậy?”

Sở Ngữ Vi đáp ứng: “Con tình cờ gặp Giang Chu ở trên đường.”

Trần Uyển Oánh tròn tròn mắt lên: “Con...con gặp được Giang Chu, sau đó liền phải thay quần?”

“Cái gì nha, hai người đừng có đoán mò.”

“Vậy thì có chuyện gì rồi?”

“Con và các bạn ra ngoài chơi, nhưng chỉ mặc mỗi cái quần mỏng, kết quả lại tình cờ gặp Giang Chu, cậu ấy còn mắng con một trận, nói con mặc như vậy nhất định sẽ chết rét, sau đó liền dẫn con đi mua quần trong trung tâm thương mại.”

Trần Uyển Oánh nghe đến đây không khỏi yên lặng.

Con gái bị viêm ruột thừa, Giang Chu nửa đêm lái xe như bay đưa con bé đi bệnh viện, còn ngồi trông chừng cả đêm.

Con gái ở khách sạn, Giang Chu ngủ ở ngoài hành lang canh chừng, vì lo con bé không an toàn.

Con gái đi dạo phố, Giang Chu dẫn con bé đi mua quần bông vì sợ con bé bị lạnh.

Người thân thì thế nào?

Ngoại trừ những người chí thân như cha mẹ con cái ra, có ai sẽ móc tim móc phổi mà đối tốt với người khác như vậy chứ.

Thật ra thì Trần Uyên Oánh vẫn luôn không muốn Sở Ngữ Vi yêu đương quá sớm.

Nhưng mà Giang Chu thật sự để cho bà cảm thấy không biết nên nói thì.

“Bảo bối.”

Sở Ngữ Vi ngẩng đầu lên: “Dạ?”

Trần Uyên Oánh tặng hắng một cái: “Hay là lần sau gặp mặt liền bàn chuyện cưới gả nhé?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Ngữ Vi đỏ bừng lên: “Mẹ, mẹ đừng nói lung tung, bọn con không có gì mà.”

Sở Hùng cảm thán một câu: “Vất vả lắm mới nuôi được một đứa con gái, thế mà đã bị lừa đi mất rồi.”

Trần Uyên Oánh nguýt chồng mình một cái: “Khi hai chúng ta hẹn hò, ông có bằng một phần ba của Giang Chu không?”

“Bà đúng là không có lương tâm, khi đó tôi đã lén lút mang súng lục cho bà xem, lại còn bị xử phạt nữa.”

“Có cô bé nào cảm thấy hứng thú với súng không? Thà rằng ông mua cho tôi cái khăn quàng cổ còn hơn đấy.”

... ..

Giang Chu đưa Sở Ngữ Vi về nhà, liền chậm rãi đi về nhà mình.

Lúc này, trong nhà chỉ có một mình Hàn Nhu.

Nàng đang ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, trên bàn trà còn có một xấp tiền thật dày.

Nàng đếm một xấp, lại dùng một tờ tiền gấp lại, rồi đặt sang bên cạnh.

Sau đó lại đếm một xấp, gấp lại, rồi đặt sang bên cạnh.

“100, 200...”

“500, 600...”

Lúc này, nàng đã đếm được khoảng 70 80 ngàn rồi.

Khá lắm, xem ra cô bé này bây giờ cũng là một tiểu phú bà rồi nhỉ?

Giang Chu lặng lẽ đi qau, đưa tay cướp một chồng tiền.

Hàn Nhu vội vàng không kịp chuẩn bị, nhanh chóng bảo vệ số còn lại.

“A! Anh trai thúì, mau thả tiền của em xuống!”

“Số tiền này coi như là hiếu kính anh đi.”

Hàn Nhu hừ một tiếng, nàng cũng không tức giận: “Đưa anh thì đưa anh, dù sao cũng đều là tiền của anh cho mà.”

Giang Chu xoa xoa đầu của nàng, lại đưa tiền lại cho nàng: “Ngũ Vi nói là đã đến tìm em, sao em không đi ra ngoài chơi với cô ấy?”

“Cô ấy đến tìm em sao? Rõ ràng là đến tìm anh mới đúng.”

“Vậy sao? Cô bé chết tiệt kia không biết che giấu gì cả.”

Hàn Nhu níu lỗ tai của Giang Chu: “Dù sao anh cũng nghe cho kỹ đây, em đứng về phía Phùng Tư Nhược.”

Giang Chu kéo tay nàng xuống: “Phùng Tư Nhược cũng không nhận lời anh, em đứng bên cô ấy cũng có ích gì?”

“Cô bé kia rõ ràng là sắp dính lên người anh rồi.”

“Không nói cái này nữa, em nói xem, đếm tiền làm gì?”

Phùng Tư Nhược cắn môi, trầm ngâm một lát: “Sắp sang năm mới rồi, em muốn mua quà cho mọi người.”

Giang Chu khẽ thở dài một cái: “Anh cho em tiền thì em lại tiếc không nở tiêu xài, giờ lại muốn dùng trả lại bằng cách khác à?”

“Em có tiêu mà.”

“Anh đã hỏi Tôn Thiến Thiến rồi, cô ấy nói là em chỉ tiêu số tiền kiếm được từ việc làm thêm thôi.”

Hàn Nhu đột nhiên ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Anh, có phải anh muốn tán tỉnh bạn cùng phòng của em không hả?!”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Không có, là cô ấy add QQ của anh trước, anh chỉ tùy tiện hỏi vài câu thôi.”

“Em không tin! Chẳng trách cứ nhắc đến anh là Tôn Thiến Thiến lại cười!”

“Oan uổng quá, anh nói thật mà, không tin có thể thử.”

Hàn Nhu hừ hừ hai tiếng, nhìn tiền trên bàn: “Mọi người đối xử với em tốt như vậy, em không biết phải báo đáp như thế nào.”

Giang Chu bỗng nhiên trở nên nghiêm túc: “Em in quảng cáo cho anh, lại đi phát tờ rơi tuyên truyền cho anh, ngày ngày đều nhìn chăm chăm vào máy in trong căn nhà cục gạch kia, như vậy còn chưa đủ à?”

“Nhưng em là em gái anh, đó là chuyện em phải làm mà.”

“Vậy anh cũng là anh trai em, cho em tiền tiêu vật thì có là gì?”

Hàn Nhu yên lặng một lát: “Em vẫn chưa quen với việc có một người anh trai yêu thương mình như vậy, em luôn cảm thấy giống như một giấc mơ, tuy rất đẹp nhưng cũng sẽ có lúc tỉnh...”

Giang Chu đưa tay nắm lỗ mũi của nàng: “Mua quần áo cho mình đi, chờ anh trở về từ Bắc Hải, anh muốn em phải xinh đẹp nhất.”

“Ồ.”

“Còn nữa, anh nhớ là mình chỉ cho em nhiều nhất là 50 ngàn, vì sao bây giờ em lại nhiều tiền như vậy rồi?”

Hàn Nhu có chút chột dạ: “Em...em muốn mua máy xoa bóp cho cha mẹ, thế nhưng lại không đủ tiền.”

Giang Chu ừ một tiếng: “Sau đó thì sao?”

“Em nói, nhưng anh không được tức giận nhé!”

“Nghe em nói thế anh lại càng lo lắng hơn.”

“Em... em đã bán cái túi anh tặng em cho bạn cùng phòng rồi, bán với giá gốc.”

“Bởi vì anh biết em sẽ không tiêu tiền anh cho, cho nên anh mới thường xuyên mua quà cho em!”

Hàn Nhu cắn môi, mũi đã hơi lên men.

Sau khi nàng gặp được Giang Chu, thì cuộc sống của nàng đã trở nên tốt đẹp đến mức khó tin.

Tốt đẹp đến mức khiến cho nàng sợ hãi.

Sợ hãi đến mức khiến cho nàng luôn luôn phải tự nhắc nhở mình.

Hàn Nhu ơi Hàn Nhu, mày không nên làm một cô em gái chỉ biết tiêu xài tiền, mày phải ngoan ngoan, đừng để bị vứt bỏ...

“Được rồi, không nói chuyện này nữa.”

“Ồ.”

“Người nhà em có gọi điện thoại cho em nữa không?”

“Không có, họ không gọi nữa rồi.”

Giang Chu khẽ gật đầu: “Vậy thì tốt, coi như họ biết giữ uy tín.”

Hàn Nhu bỗng nhiên ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Anh, anh sẽ không đưa tiền cho bọn họ chứ?”

“Em không cần xen vào chuyện này, anh sẽ giải quyết bằng cách của mình.”

Hàn Nhu cắn môi: “Làm phiền anh rồi, sắp năm mới rồi mà còn cần anh phải quan tâm lo lắng nữa.”

Giang Chu xoa xoa đầu của nàng: “Anh đã nói rồi, sau này em sẽ có anh trai yêu thương xem.”

“Nhưng bọn họ rất vô lại, em sợ họ sẽ chọc tức anh.”

“Yên tâm, không ai có thể vô lại hơn anh đâu, em chỉ cần ở nhà chờ tin tốt của anh là được.”

“Cảm ơn anh, anh trai.”

“Người một nhà không cần nói cảm ơn.”

Hàn Nhu cười một tiếng, nàng cảm thấy ấm áp không gì sánh được.

E rằng ông trời thật sự cũng cảm thấy nửa đời trước của nàng quá đau khổ, cho nên mới bồi thường cho nàng một ông anh trai yêu thương nàng như vậy.

Nếu như tất cả những đau khổ đó là vì gặp mặt, vậy những đau khổ đó cũng đáng giá.

“À đúng rồi, cha mẹ đi đâu rồi?”

Hàn Nhu suy nghĩ một chút: “Hình như là đi qua nhà chú rồi.”

Hả?

Vô duyên vô cớ lại chạy qua nhà chú làm gì?

Hiện giờ cũng đã đến tết đâu?

Đang nói chuyện, cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra.

Quý bà Viên Hữu Cầm đi vào, với khăn quàng trên cổ xuống.

“Giang Chu, con muốn đi Bắc Hải đúng không? Mẹ bảo chú con dẫn con đi cùng rồi.”

Giang Chu tròn tròn mắt: “Hả? Chú đi Bắc Hải làm gì vậy?”

Viên Hữu Cầm cười híp mắt: “Mẹ sẽ lo lắng nếu con đi một mình, may mà nhà chú con cũng muốn đi qua đó chơi hai ngày.”

Giang Chu rất bất đắc dĩ: “Con đã là người trưởng thành rồi, được chứ? Đâu cần phải đi đâu cũng có người trông chừng như trẻ con nữa?”

“Đông người cũng dễ làm việc hơn mà, dù sao mẹ cũng đã nói với chú con rồi...”

“Đi cùng với họ, con sợ dọc đường con sẽ bị con bé Giang Dự Kỳ kia làm phiền đến chết mất.”

Vừa dứt lời, cửa Giang gia lại bị mở ra lần nữa.

Giang Dự Kỳ lon ton nhảy nhót đi vào nhà, trên mặt còn viết đầy hân hoan.

Tuy năm nay con bé này đã 17 tuổi, sắp sửa thi đại học rồi.

Theo đạo lý mà nói, thì phải thành thực ôn trọng một chút mới đúng, nhưng con bé này lại rất lăm lờ, vừa mở miệng ra thì không thể dừng lại được.

“Anh, anh, chúng ta sẽ cùng đi Bắc Hải.”

Giang Chu cắn răng nhìn Giang Dự Kỳ: “Anh muốn đi một mình!”

Giang Dự Kỳ lắc lắc bờ vai của Giang Chu: “A nha, đừng mà đừng mà, mọi người đều là người nhà mà.”

“Anh đã có thể dự kiến được, em chính là phiền phức lớn nhất của anh trong chuyến đi này rồi.”

“Nói vậy, em chính là quả vui vẻ của anh, khi còn bé anh đã nói như vậy!”

“Đúng là khi còn bé anh đã nói vậy, nhưng vì muốn lừa kẹo của em mà thôi.”

Giang Dự Kỳ hừ hừ hai tiếng, ngồi xuống bên cạnh Hàn Nhu: “Chị, chị đi cùng với bọn em nhé.”

Hàn Nhu sờ sờ đầu của Giang Dự Kỳ: “Bây giờ chị không đi được, sau này sẽ đi.”

“Vậy em sẽ mua quà về cho chị.”

Hàn Nhu lại vui vẻ đến muốn khóc.

Bởi vì nàng biết, tất cả mọi người ở nơi này đều coi nàng là người nhà.

“Giang Dự Kỳ, anh hỏi xem, vì sao nhà em lại bỗng nhiên muốn đi Bắc Hải?”

“Coog ty cha em coa hạng mục ở Bắc Hải, cho nên muốn đi qua đó công tác.”

Giang Chu đã hiểu: “Cho nên em tiện đường đi chơi?”

Giang Dự Kỳ gật đầu: “Công ty còn bao cả tiền nghỉ khách sạn nữa.”

“Được rồi, dù sao xuống máy bay xong anh cũng sẽ bỏ chạy, em đừng hòng cản trở anh.”

“Anh nói, em là quả vui vẻ của anh mà!”

Đêm khuya, trăng sao đã đầy trời.

Giang Chu nằm ở trên giường, bắt đầu lên kế hoạch cho chuyến đi Bắc Hải này.

Đầu tiên là phải đi tìm Phùng Tư Nhược, nhìn xem nàng có ngoan không.

Sau đó phải đi đến chỗ Doãn Thư Nhã một chút, xem tình hình quay chụp thế nào rồi.

Dù sao kiếp trước hắn cũng đã xem bộ phim này rồi.

Bộ phim này cũng khá có sức ảnh hưởng đối với hắn.

Lần này, không câu có thể làm được một bộ phim tốt như kiếp trước, nhưng chắc chắn cũng phải cố gắng hết sức để theo đuổi chất lượng.

Sau đó, chính là đi Hàn gia thôn một chuyến, giải quyết vấn đề người nhà Hàn Nhu.

Mỗi một chuyện đều là nói dễ nhưng làm khó.

Dẫn Phùng Tư Nhược đi chơi ở Bắc Hải, điều quan trọng nhất chính là không để người Phùng gia phát hiện.

Bắt cóc công chúa của bọn họ ngay trong đại bản doanh của bọn họ, đúng là rất ngông cuồng phách lối nha.

Mà chuyện bên đoàn làm phim cũng không hề dễ dàng.

Dù sao hắn cũng không xuất thân từ cái ngành này, cho nên cũng không biết phải làm thế nào cho phải.

Còn cả đám người nhà thêm tiền đến chết kia của Hàn Nhu nữa.

Đối với Giang Chu mà nói, người nào cũng rất dễ đối phó, thế nhưng kẻ vô lại thì chưa chắc.

Chương 286: Đây là nhà Phùng Tư Nhược? Điên rồi à?

Giữa trưa ngày thứ hai.

Thời tiết cũng không tệ lắm.

Giang Chu đeo ba lô trên lưng, đi theo nhà chú xuống máy bay.

Nơi này chính là Bắc Hải.

Được khen là một thành phố lớn rực rỡ như minh châu.

Bởi vì nằm ở phía nam vùng duyên hải, cho nên mùa đông không lạnh bằng phương bắc.

Mọi người đi ra ngoài đại sảnh sân bay.

“Tôi đi gặp mặt ông chủ, bà và hai đứa tìm chỗ nào nghỉ ngơi một chút đi!”

“Nhưng đừng đi quá xa, dù sao bà cũng không biết đường ở đây.”

Chú của Giang Chu vừa đi vừa dặn dò, à chú của hắn tên là Giang Hoàn Hà.

Là một quản lý bộ phận tiêu thụ của một nhà máy dân doanh.

Nhà máy chủ yếu là sản xuất kích phản quang.

Lần này ông đến Bắc Hải là đi bàn chuyện hợp tác với ông chủ.

Nhưng ông cũng không tham gia buổi họp đó, cùng lắm chỉ là chỉnh lý tài liệu, đặt nhà hàng và xếp lịch...

Cho nên cũng có rất nhiều thời gian rảnh rỗi.

Vì vậy mới có cơ hội gọi người nhà đi qua bên này chơi một chút.

Lúc này, Giang Chu nhìn quanh một vòng, liền phát hiện nơi này khá vắng vẻ.

“Chú, Dự Kỳ nói là công ty đã đặt phòng khách sạn cho bọn chú rồi à? Để Dự Kỳ và thím qua đó nghỉ ngơi đi.”

Giang Hoành Hà nhức đầu, hơi xấu hổ nói: “Ông chủ còn chưa lên tiếng, chú nào dám tự ý đặt phòng chứ.”

Giang Chu ồ một tiếng: “Vậy chỉ có thể tìm một chỗ cho thím và Dự Kỳ nghỉ ngơi trước thôi!”

“Vậy còn cháu?”

“Cháu có việc phải làm, phải đi ra ngoài một chuyến, chiều sẽ gặp mặt mọi người ở khách sạn.”

Giang Hoành Hà lập tức dặn dò: “Cháu đừng về muộn quá, đến khi đó chú sẽ nói với ông chủ vài câu, cho cháu cọ một gian phòng.”

Giang Chu cười xán lạn như hoa: “Yên tâm đi chú, cháu sẽ về sớm thôi.”

“Ừm, vậy cháu đi đi, có chuyện thì gọi điện thoại cho chú!”

“Vâng, vậy ngài liền an tâm làm việc đi!”

Giang Chu đưa tay gọi một cái xe cho chú mình, lại giúp ông chuyển hành lý lên.

Cha và chú của mình, từ nhỏ đến lớn đã ăn nhiều đau khổ, bọn họ không thích phô trương lãng phí, cho nên có thể cọ liền cọ.

Nhưng theo Giang Chu thì chuyện này không hề mất mặt.

Bởi vì hẳn nghe cha mình nói, năm đó ông nội đã dẫn cha và chú đi ăn xin.

Tuy rằng Giang Chu bây giờ rất nhiều tiền, nhưng hẳn cũng không muốn từ chối ý tốt của chú mình, dù sao ở đâu cũng là ở.

Chú đã quen chiều cổ mình như một đứa trẻ, một đứa trẻ như mình không cần làm náo động ở trước mặt người nhà làm gì.

Cùng lúc đó, Giang Dự Kỳ kéo cánh tay áo của Giang Chu.

“Anh, anh muốn đi đâu rồi?”

“Anh đi tìm một người bạn, em tự chơi một mình đi!”

Giang Dự Kỳ lập tức lắc tay: “Không được, em cũng muốn đi!”

Giang Chu trừng mắt nhìn Giang Dự Kỳ.

Anh đây đi tán gái, dẫn em gái theo làm gì!

Bla bla bla ... Từ khi xuất phát đến giờ vẫn không chịu ngậm miệng, nếu Phùng Tư Nhược gặp Giang Dự Kỳ, thì nàng sẽ thềm cái miệng này đến phát khóc mất.

“Được rồi Dự Kỳ, đi tìm chỗ ăn cơm với mẹ đi, đừng làm chậm trễ chuyện của anh con nữa.”

“Mẹ nhớ là ở gần sân bay có một quán ăn rất ngon, trên internet cũng đề cử nhiều lần.”

Thím của Giang Chu tên là Ngụy Hồng Mai, thường xuyên câu véo với quý bà Viên Hữu Cầm.

Nhưng mà đó là trận quyết đấu của số phận rồi.

Ba cũng rất tốt với Giang Chu, chỉ là hơi keo kiệt một chút thôi.

“Mẹ, con chỉ muốn đi chơi với anh Giang Chu thôi!”

“Con bé chết tiệt này, vừa ra khỏi nhà đã muốn chơi chơi chơi rồi, có muốn ăn đòn hay không?”

“Đây là lần đầu tiên con đi xa nhà như vậy, nên không muốn lãng phí chút thời gian nào cả.”

“Con đã 17 tuổi rồi, là cô gái trưởng thành rồi, vậy mà chỉ biết chơi chơi chơi.”

Giang Chu nhìn hai mẹ con cãi vã, liền vội vàng đồng ý yêu cầu của Giang Dự Kỳ.

Đi thì đi thôi, cũng không có gì.

Lắm lời thì lắm lời thôi, cũng không phải không có biện pháp trị liệu.

Chỉ cần đi qua tiệm tạp hóa, mua cuộn băng dính dán miệng Giang Dự Kỳ vào là được.

Vì vậy, Giang Chu liền gọi taxi, dẫn Giang Dự Kỳ đi đến Minh Tiềm Sơn Trang.

Đây chính là một tòa trang viên của Phùng gia ở phía tây Bắc Hải.

Diện tích rộng đến 300 mẫu.

Trước kia khu đất đó là dự án xây dựng một công viên nước của Bắc Hải.

Chỉ là sau này không đủ tài chính, lại liên lụy đến vài vấn đề phía chính phủ, cho nên còn chưa chính thức khai trương đã bị bỏ hoang.

Sau này, Phùng gia đã mua công viên đó, xây dựng thành dinh thự tư nhân.

Bởi vì dựa theo thiết kế công viên ban đầu, cho nên trong đó có núi có hồ, còn có các loại đình đài và lầu các.

Tháng tám năm ngoái, hình như Minh Tiềm Sơn Trang đã trúng tuyển top 3 trang viên tư nhân của cả nước.

Mười phút sau, Giang Chu và Giang Dữ Kỳ xuống xe.

Con bé đi theo sau giống cái đuôi kia đã tròn tròn mắt.

Đây là... Đây là nhà á?

Khái niệm nhà không phải là một căn phòng có bốn vách tường sao?

Tại sao lại có một cái nhà to lớn đến mức không nhìn thấy bờ bến như vậy?

“Wow wow, đây chính là nhà bạn gái anh á? Điên rồi à?”

“Đúng thế, rất lâu không đến đây rồi.”

Chương 287: Đây là nhà Phùng Tư Nhượng? Điên rồi à? (2)

Giang Chu hít sâu một hơi, trước mắt hiện ra một đoạn ký ức của kiếp trước.

Trong đó, hình ảnh rõ ràng nhất chính là hình ảnh Phùng Tư Nhượng rời khỏi Phùng gia.

Hai người bọn họ đứng cạnh nhau, hai mắt nàng đắm lệ mông lung nhìn cánh cửa sắt này từ từ đóng lại.

“Lát nữa nói ít thôi, phải ra dáng một cô gái ngoan ngoãn, hiểu chưa?”

“Ồ!”

Giang Chu lấy điện thoại di động ra, gửi vài tin nhắn cho Phùng Y Nhất.

“Anh đang ở trước cửa nhà em, đừng nói cho chị em biết.”

Mười phút sau, cổng chính trang viên liền vang lên tiếng ong ong, ngay sau đó, một chiếc xe Go Kart màu hồng chạy như bay đến cổng chính.

Phùng Y Nhất đội mũ bảo hiểm nhảy xuống xe, ngạc nhiên nhìn Giang Chu.

“Anh rể, anh đến thật à? Em còn tưởng là anh gạt em nữa chứ!”

“Gạt em có kẹo ăn không? Chị em đâu?”

Phùng Y Nhất nói: “Chị em đang vẽ tranh, anh có muốn vào xem không?”

Giang Chu ngẩng đầu nhìn camera ở trên đầu: “Em xác định anh có thể nghênh ngang đi vào sao?”

“Không sao, anh cứ vào trước đi, em sẽ giúp anh xóa camera.”

“Em gái ngoan, em có tác dụng hơn Giang Dự Kỳ nhiều, con bé này chỉ biết lăm lờ thôi!”

Giang Dự Kỳ nhú mày một cái: “Em còn biết ăn nữa!”

Giang Chu bắt đắc dĩ: “Đúng đúng đúng, em nói gì cũng đúng!”

Phùng Y Nhất tỏ vẻ tò mò nhìn Giang Dự Kỳ: “Anh rể, đây là em gái anh à?”

“Ừm, đây là em họ anh.”

“Em họ à, vậy bọn em cũng không kém nhau bao nhiêu nhỉ?”

Giang Dự Kỳ cũng không sợ người lạ: “Mình 17 tuổi rồi, bạn bao nhiêu?”

Phùng Y Nhất suy nghĩ một chút: “Hình như mình cũng 17 tuổi!”

“Được rồi, mang anh đi tìm chị em trước, rồi hai em có thể trò chuyện tiếp.”

“Biết rồi, anh nhớ chị em như vậy cơ à?”

“Anh là sợ chị em nhớ anh đến mức khóc nhè thôi.”

Hai mắt Phùng Y Nhất sáng lên: “Sao anh lại biết?”

Giang Chu hơi sùng sờ: “Khóc nhè thật rồi à?”

“Em không nhìn thấy rõ, nhưng nhất định là có khóc, chỉ là chị ấy không thừa nhận.”

“Nghiêm trọng thế cơ à, thế tại sao em còn lăm lờ thế? Em với Giang Dự Kỳ mới là chị em ruột đúng không?”

Phùng Y Nhất le lưỡi, vội vàng dẫn hai người vào trong.

Trang viên này rất rộng lớn, mà lầu các của Phùng Tư Nhược lại ở bên trong cùng, nếu đi bằng chân thì ít nhất cũng phải nửa tiếng mới đến nơi.

Giang Chu nhìn chiếc xe Go Kart của Phùng Y Nhất: “Xe này của em có thể ngồi hai người không?”

Phùng Y Nhất suy nghĩ một chút: “Em chưa thử bao giờ.”

“Hay là thử một lần xem?”

“Em cảm thấy là không ngồi được đâu!”

“Không sao, Giang Dự Kỳ đi bộ, em đưa anh vào trước, giải quyết nỗi khổ tương tư của chị em trước đã.”

Phùng Y Nhất suy nghĩ một chút, lại cảm thấy cũng có chút đạo lý.

Vì vậy Phùng Y Nhất liền gật đầu, leo lên chiếc xe Go Kart, còn Giang Chu thì ngồi lên trên động cơ nhô ra ở phía sau.

Tiếng động cơ vang lên, chiếc xe chở hai người lao đi.

Năm phút sau, xe dừng lại ở ven đường, động cơ phía sau xe đã bắt đầu bốc khói.

Giang Chu trực tiếp nhảy xuống, cái mông của hắn suýt nữa bị đốt cháy.

Mà Phùng Y Nhất thì cảm thấy mình sẽ không bao giờ vui vẻ nữa.

“Ô ô ô, anh rẻ thôi, đây là chiếc xe em thích nhất đây!”

“Đừng giận đừng giận, anh rẻ mua cho em chiếc khác, bao nhiêu tiền?”

Phùng Y Nhất giơ hai ngón tay lên: “20 ngàn.”

Giang Chu tròn tròn mắt: “Cái đêch, anh chơi ở khu vui chơi chỉ mất 5 đồng thôi!”

“Đó là xe đồ chơi, xe này của em là xe để thi đấu, tốc độ cao nhất có thể lên đến 150 km/h.”

“Thôi bỏ đi, anh không mang đủ tiền, nợ trước đi.”

Phùng Y Nhất thở phì phò: “Vậy làm sao bây giờ?”

Giang Chu bắt đắc dĩ: “Đi bộ thôi, còn có thể làm gì.”

Hai người đang đấu võ mồm, Giang Dự Kỳ đã đuổi kịp bọn họ, nàng liếc mắt nhìn chiếc xe đang bốc khói, rồi cười lạnh một tiếng.

Chỉ thế này?

Chỉ thế này?

Chỉ thế mà không cho mình ngồi?

Đi bộ còn nhanh hơn cái xe ngốc này!

“Giang Dự Kỳ!”

Giang Dự Kỳ sợ hết hồn: “Sao vậy?”

Giang Chu cười hì hì: “Anh trai em già rồi, mau qua đây công anh.”

“Em nhớ mẹ rồi...”

Ba người bỏ lại chiếc xe go kart bốc khói, bắt đầu đi bộ về phía trước, vừa nói vừa đi xuyên qua một cánh rừng rất dài.

Nửa bộ phận trước của Minh Tiềm Sơn Trang đều là khu phong cảnh.

Núi, rừng, hồ, đồi... Có ở khắp nơi.

Thế nhưng khi đi đến chỗ sâu, liền nhìn thấy những tòa lâu các trên những con dốc thoai thoải ở phía xa xa.

Đồi trước, Giang Chu vẫn chưa đi vào đây lần nào.

Đây là lần đầu tiên hắn được nhìn toàn cảnh của Minh Tiềm Sơn Trang.

Rất hùng vĩ, nhưng danh lam thắng cảnh chính là danh lam thắng cảnh, không giống một cái nhà chút nào cả.

Lúc này, Phùng Y Nhất bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

“Anh rể, anh nhìn kia, chị em đang ở đó kia.”

Giang Chu ngẩng đầu lên nhìn theo cánh tay, liền thấy Phùng Tư Nhược đang ngồi ở ven hồ.

Nàng mặc một chiếc áo lông rất dày màu trắng.

Mái tóc dài được buộc lên, tạo thành một hình quả bóng nhỏ.

Cái mũi nhỏ nhắn của nàng đã đỏ bừng vì lạnh, lại hô ứng lẫn nhau với hai bên gò má đỏ ửng kia.

Chương 288: Ôm bạn xoay xoay!

Lúc này, trước mặt nàng còn có một cái giá vẽ tranh, nàng cầm bút trong tay, chấm màu rồi lại vẽ lên giấy.

Bởi vì là mùa đông, nên cây cối phía xa xa đều trọc lóc, thế nhưng bức tranh Phùng Tư Nhược đang vẽ lại là mùa xuân.

Cây cối xanh tươi bao trùm núi đồi, mặt hồ xanh biếc nổi sóng lăn tăn.

Thì ra cô bé này không chỉ chạy nhanh, mà còn vẽ tranh rất giỏi nữa.

“Hai em đi vào phòng chơi đi.”

Phùng Y Nhất ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Vì sao?”

Giang Chu nhỏ giọng nói: “Không nên làm bóng đèn ở thời điểm này.”

“Vậy hai người sẽ ôm ôm hôn hôn thật sao?”

Lời này vừa dứt, Phùng Y Nhất và Giang Dữ Kỳ đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Đám nhóc con bây giờ đều trưởng thành sớm như vậy sao?

Giang Chu liếc nhìn Phùng Y Nhất một cái: “Hôn cái em gái em thì có.”

Phùng Y Nhất sửng sốt: “Em không có em gái, nhưng chị gái em có...”

“Cút nhanh!”

Hai cô bé hừ một tiếng, quay người chạy vào tòa lầu các.

Dù sao diện tích trang viên cũng rất rộng, tầm nhìn rất xa.

Các nàng đứng trên cửa sổ lầu các cũng có thể nhìn thấy cảnh bên này!

Lúc này, Giang Chu lấy điện thoại di động của mình ra, mở QQ của Phùng Tư Nhược.

“Đang làm gì thế?”

“Mình đang vẽ tranh!”

Phùng Tư Nhược cầm điện thoại di động lên, đặt bút vẽ qua một bên.

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Hôm nay có nhớ mình không?”

“Không có.”

“Không có thật à? Vậy mình không đi tìm bạn nữa.”

“Không được không được, phải đến...”

Phùng Tư Nhược vừa gửi tin nhắn xong, liền ngẩng đầu lên, xoa xoa mắt.

Bởi vì Giang Chu ở sau lưng nàng, cho nên không biết nàng đang rơi lệ hay là dụi mắt nữa.

Nhưng mà hình như cái mũi nhỏ của nàng phập phồng hai cái, nên không bài trừ khả năng là nhớ đến khóc thật.

Giang Chu tiếp tục gõ chữ: “Đạo này mình cũng không bận rộn lắm, có lẽ sẽ lập tức đi Bắc Hải.”

“Khi nào, mình sẽ đi đón bạn.”

“Hả? Bạn dám chạy ra sân bay một mình à?”

Phùng Tư Nhược ngửa mặt lên suy nghĩ một chút, rồi mới trả lời: “Mình đón bạn ở cổng nhà.”

Giang Chu vui vẻ: “Vậy mấy hôm nay bạn có ngoan ngoãn nghe lời không?”

“Có ngoan nha!”

“Vậy bạn nhắm mắt lại, rồi đứng lên quay vài vòng, mình sẽ thưởng cho.”

Phùng Tư Nhược nhắm mắt lại, đứng lên xoay 360 độ.

Tuy rằng khi quay tròn thì đã đối mặt với Giang Chu, nhưng vì nàng rất nghe lời, nhắm chặt mắt lại, cho nên cũng không nhìn thấy Giang Chu.

“Xong rồi.”

“Có cảm giác gì không?”

Phùng Tư Nhược trả lời: “Hơi chóng mặt, muốn về phòng.”

“Vậy thì trở về đi, trở về sẽ có niềm vui bất ngờ.”

Giang Chu cất điện thoại đi động đi, ngẩng đầu nhìn Phùng Tư Nhược.

Cô bé ngọc này bắt đầu thu dọn hộp thuốc màu, bàn vẽ...

Sau đó liền nhắc chiếc ghế nhỏ của mình lên, định rời đi.

Kết quả vừa quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Giang Chu.

Hai mắt Phùng ngọc ngêch đáng yêu từ từ động lại, cái miệng nhỏ nhắn lập tức há to.

“Giang Chu...”

“Ừm, là mình, qua đây ôm nào!”

Phùng Tư Nhược bỏ bàn vẽ lại, chạy qua bên Giang Chu, nhưng nàng không nhào vào lòng hắn, mà chỉ đứng ở trước mặt, ánh mắt thì không ngừng lấp lóe.

Đây là nhà của nàng.

Nói thật là nàng không dám ôm.

Thế nhưng mà, có thể nhìn nha, có thể nhìn chăm chăm.

“Gần đây mình có việc ở Bắc Hải, cho nên đến thăm bạn một chút.”

“Tốt!”

“Nhưng mà thời gian ít ỏi, công việc lại nhiều, nên mình không thể chơi với bạn được.”

“Tốt!”

“Nhưng mà hôm nay mình rất rảnh, không có lịch làm việc.”

“Tốt!”

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu, cái đầu nhỏ gật gù liên tục, giống như là gà con mổ thóc vậy.

Đương nhiên là tốt rồi, còn có cái gì không tốt chứ?

Nàng còn chưa từng nghĩ là có thể gặp mặt Giang Chu nhanh như vậy nữa.

Thậm chí, nàng còn cho rằng Giang Chu bận rộn quá nên sẽ không đến.

Hiện giờ Giang Chu đã ở trước mặt nàng, cho nên cái gì cũng tốt hết.

Giang Chu tăng hắng một tiếng: “Bây giờ không có người khác, mình ôm bạn rồi xoay quanh nha!”

Gò má Phùng Tư Nhược đột nhiên đỏ lên, hơi cúi đầu nói: “Nhanh... nhanh một chút...”

“Xoay nhanh quá sẽ buồn nôn...”

“Ồ!”

Giang Chu duỗi hai tay ra, ôm eo thon của nàng.

Một mùi thơm thanh nhã đập vào mặt, khiến cho người ta không nhìn được mà hít hà vài hơi.

Lúc này, Giang Chu hơi dùng sức, chân Phùng Tư Nhược đã rời khỏi mặt đất.

Công chúa mắc chứng sợ đám đông đã đỏ bừng cả mặt, trong miệng chỉ còn tiếng thở phù phù.

Giang Chu ôm nàng quay một vòng.

Sau đó lại thả nàng xuống, sờ lên đầu nàng một cái.

“Xong... xong rồi à?”

“Ừm, xong rồi, có cảm giác gì không?”

Phùng Tư Nhược hơi trợn tròn mắt lên, nàng có chút không dám tin: “Chưa quay đúng không?”

Giang Chu lại ôm nàng quay một vòng nữa: “Giờ được rồi chứ?”

“Được rồi!”

“Có muốn làm thêm vòng nữa không?”

“Được!”

Giang Chu trực tiếp ôm nàng quay vài vòng, Phùng Tư Nhược cười khanh khách, giờ phút này nàng vô cùng vui vẻ, vui vẻ không gì sánh được.

Chương 289: Ôm bạn xoay xoay! (2)

Cuộc sống của nàng không có bất ngờ hay ngạc nhiên gì cả.

Cơm thì đã có đầu bếp chuyên dụng mang đến.

Phong cảnh bên trong sơn trang lại không có gì khác nhau, chỉ có Xuân Hạ Thu Đông là thay đổi.

Hơn nữa, bạn bè của nàng cũng không nhiều, ngoại trừ Đinh Duyệt ra thì không có ai đến tìm nàng.

Nàng chỉ biết vẽ tranh, tưới hoa, đàn piano.

Nhìn như cuộc sống rất muôn màu muôn vẻ, nhưng tất cả chỉ có một thân một mình.

Nhưng ngày hôm nay thì lại khác, dường như sơn trang hôm nay được bao phủ một vàng sáng, vàng sáng này khiến cho tất cả mọi thứ đều đẹp không sao tả xiết.

Cho nên, thì ra đây chính là cảm giác: Trong mắt có xuân và thu.

Phùng Y Nhất nắm chặt tay ở trước ngực, hai mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

“Wow, nội tâm cũng tan chảy rồi, mình cũng muốn được anh rề ôm.”

Giang Dự Kỳ nhin không được mà nhìn Phùng Y Nhất một cái: “Ý nghĩ này rất tốt, sau này không cần nghĩ nữa.”

“Dựa vào cái gì? Mình là em gái, mình cũng có quyền được ôm mà!”

“Không phải, bạn không phải!” Giang Dự Kỳ nói: “Mình mới là em gái.”

Trong khi hai người nói liên, liên không chú ý đến phía sau đã có một người xuất hiện.

Người này cầm một ly cà phê, mắt cũng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khi ánh mắt nhìn thấy Giang Chu và Phùng Tư Nhược thì tỏ vẻ hơi kinh ngạc.

Lại dám theo về tận nhà cơ à? Ngông công vậy cơ à?

Phùng Y Vân sờ sờ đầu chó của Phùng Y Nhất: “Y Nhất, là cháu mở cửa đúng không?”

Lời này vừa dứt, Phùng Y Nhất lập tức cứng đờ tại chỗ.

Giọng nói này là của cô cô!

Trước đó anh rề có nói là, cô cô muốn chia rẽ hai người bọn họ!

Xong, xong, xong đời thật rồi!

Phùng Y Nhất cố giả vờ trấn tĩnh mà quay đầu lại.

“Cô...Cô cô, sao cô lại đến đây?”

“Đến chơi với tiểu Tư Nhược, không ngờ lại không tìm thấy người.”

“Cô không nên xem!”

“Sao thế, cô xem một chút cũng không được à?”

“Là giả, tất cả đều là ảo giác, tất cả đều là ảo giác! Không có anh rề, chỉ có một mình chị Tư Nhược đang quay lơ lửng trên mặt đất thôi.”

Phùng Y Nhất quơ quơ hai cái tay nhỏ, dự định thôi miên cô của mình.

Phùng Y Vân véo mặt của Phùng Y Nhất: “Tốt nhất là cháu đi xóa camera cho cô đi!”

“Ừa?”

“Một người đàn ông xa lạ lén vào trang viên, ôm đại tiểu thư nhà chúng ta, nếu có người phát hiện ra chuyện này thì rất khó lường nha.”

Khuôn mặt Phùng Y Nhất vô cùng kinh ngạc: “Cô Cô, không phải cô muốn chia rẽ hai người họ sao?”

Phùng Y Vân nhấp một ngụm cà phê: “Đã thích nhau như vậy rồi, nếu chia rẽ thật thì sẽ đau lòng đến đâu chứ?”

“Vậy có phải là cháu cũng có thể tìm bạn trai không?!”

“Không được, cô cô không tìm được, cháu phải làm bạn cả đời với cô.”

Phùng Y Nhất tròn tròn mắt lên: “Cháu không muốn!”

Phùng Y Vân mỉm cười, nhìn về phía Giang Dự Kỳ: “Cháu là em gái Giang Chu à?”

Giang Dự Kỳ gật đầu: “Cháu chào cô, cháu là Giang Dự Kỳ.”

“Lần đầu tiên đến nhà, tặng cháu món quà nhé?”

“A? Vậy không tốt lắm đâu!”

Phùng Y Vân tháo vòng tay trên cổ tay xuống, lại đeo lên tay cho Giang Dự Kỳ: “Món đồ chơi nhỏ, không đáng bao nhiêu tiền đâu.”

Hai mắt Giang Dữ Kỳ sáng lên: “Cô cô, khi còn nhỏ anh trai cháu rất nghịch ngợm, để cháu kể cho cô nghe nhé?”

“Ừm, kể một chút đi.”

... ..

Minh Tiềm Sơn Trang.

Bên ven hồ có những ngọn cỏ vàng.

Đôi nam nữ trẻ tuổi đi một vòng lại xoay một vòng như những con quay.

Một người thì muốn quay cho người kia ngất, một người lại không nỡ buông tay.

Cuối cùng, vẫn là Phùng Tư Nhược không chịu nổi nữa.

“Giang Chu, mình ... mình buồn nôn quá...”

“Bạn mà nôn lên người mình, vậy phải gả cho mình đây.”

Phùng Tư Nhược hoảng hốt, vội che cái miệng nhỏ nhắn lại.

Không nói không nói nữa, còn có thể nhịn!

Giang Chu mỉm cười, thả nàng xuống mặt đất: “Bạn nên giảm cân thôi, eo của mình cũng sắp đứt rồi.”

“Mình không béo.”

“Mình không tin, để cho mình sờ xem nào.”

Phùng Tư Nhược nhú chiếc mũi ngọc một cái: “Không cho.”

“Vậy bạn dẫn mình vào phòng bạn đi, bên ngoài lạnh quá.”

Phùng Tư Nhược gật đầu, kéo tay Giang Chu đi về phía lầu các nhỏ của mình.

Mỗi người trong Phùng gia đều có một tòa lầu các nhỏ của mình.

Những lầu các nhỏ này có phong cách châu âu, tổng cộng ba tầng.

Tòa lầu các nhỏ này của Phùng Tư Nhược có màu trắng tinh, sạch sẽ giống như tròng mắt của nàng vậy.

Nhưng hai người vừa đẩy cửa bước vào thì lập tức ngậy ngấn cả người.

Trong phòng khách tầng một có không ít người.

Giang Dự Kỳ, Phùng Y Nhất và Phùng Y Vân.

Họ Phùng ngồi ghế sofa ở bên trái, Giang Dự Kỳ ngồi trên sofa bên phải.

Ba người đang trò chuyện rất vui vẻ.

Ví dụ như khi còn bé Giang Chu đã tè dầm, vén váy con gái nhà người ta...

Có thể nói là Giang Dự Kỳ biết gì thì nói vậy.

Khá lắm, không hổ danh là em họ mình, không hổ danh là người Giang gia.

Đã đào hố bẫy người thì không nương tay chút nào.

Giang Chu tiến lên véo tai Giang Dự Kỳ, lại chặn miệng Giang Dự Kỳ lại.

“Ô ô!”

“Lại nói lung tung nữa thì sẽ vắn rơi đầu chó của em!”

Giang Dự Kỳ hoảng sợ gật đầu, biểu thị mình không dám mở miệng nữa.

Lúc này Giang Chu mới thả tay xuống, thuận tay véo tai nàng thêm cái nữa.

Chương 290: Ăn cơm mềm nhiều rồi, muốn ăn cứng!

Lúc này, Phùng Tư Nhược cũng đi vào.

Nàng cẩn thận từng li từng tí và kéo tay áo Giang Chu, rồi chỉ chỉ vào Phùng Y Vân.

“Giang Chu, đây là cô cô của mình.”

“Không thể nào, bạn đừng gạt mình.”

Phùng Y Vân phồng má lên: “Là cô cô mình thật mà!”

Giang Chu vung tay lên, ra vẻ không tin: “Không phải chị gái bạn sao, trẻ như vậy cơ mà?”

“Là cô cô!”

“Chị gái, nhất định là chị gái!”

Phùng Y Vân nhìn Giang Chu, cười nhạt một tiếng: “Quả nhiên là láu cá, giống y hệt những gì chủ nhiệm Trần nói.”

Giang Chu không xấu hổ chút nào: “Nếu gặp nhau ở trên đường, cháu tuyệt đối sẽ gọi là chị chứ không dám gọi là cô.”

“Được rồi, tôi không quá thích nịnh nọt đâu.”

“Cháu cũng không thích nịnh nọt, nhưng cháu lại rất thích nói thật.”

Phùng Y Vân có chút bất đắc dĩ: “Ngồi đi, nói chuyện chính đi.”

Giang Chu ngồi xuống ghế sa lon: “Phùng Tứ Hải cho cháu một gian phòng làm việc, anh ta nói là do ngài sắp xếp.”

“Tôi chỉ bảo anh ta giúp cậu một chút thôi, cụ thể là giúp cái gì thì tôi không biết.”

“Cô cô thuận tay giúp một lần, lại giúp cháu một chuyện lớn.”

“Có lẽ sau này sẽ là người nhà, giúp đỡ một chút cũng là việc nên làm.”

Giang Chu liếc nhìn Phùng Tư Nhược: “Bạn mang hai con bé này vào phòng chờ một lát đi.”

Phùng Tư Nhược gật đầu, rồi kéo Phùng Y Nhất và Giang Dự Kỳ đi lên gác.

Lúc này, bầu không khí trong phòng khách hơi xấu hổ, nhưng mà cũng không quá lúng túng.

Bởi vì mặc kệ là Giang Chu trọng sinh, hay là Phùng Y Vân thì đều là lão hồ ly tinh, bầu không khí này không đến mức khiến cho bọn họ mất tự nhiên.

“Lần này cậu đến đây chỉ để gặp Tư Nhược thôi à?”

“Đó chỉ là một trong những lý do thôi, ngoài ra, cháu cũng muốn khảo sát thị trường Bắc Hải nữa.”

Phùng Y Vân gật đầu: “Bắc Hải là thành phố lớn thứ hai cả nước, nếu cậu muốn mở rộng hạng mục của mình ra cả nước, vậy Bắc Hải là một lựa chọn chính xác.”

Giang Chu rất tán thành: “VẬY... không biết cô cô có đề nghị gì không?”

“Tôi không tiếp xúc với người trong nghề này, nhưng dựa theo phương pháp làm việc của cậu, thì chuyện này cũng không có gì khó khăn đối với cậu cả.”

“Nhưng dù sao Bắc Hải cũng cách Thượng Kinh quá xa, có nhiều chuyện sẽ bó tay bó chân.”

Phùng Y Vân yên lặng một lát, liền lấy một tấm danh thiếp từ trong ngực ra.

Tấm danh thiếp này cũng rất đơn giản, không khác tấm danh thiếp của Doãn Thư Nhã là bao.

Mặt trên chỉ có một cái tên và một dãy số điện thoại.

Đơn giản mà không tầm thường, vừa nhìn đã biết là danh thiếp của một vị đại lão rồi.

Điều này là không cần nghi ngờ.

Bởi vì người có thể để cho Phùng Y Vân giữ danh thiếp, ít nhất cũng phải là một đại lão trong giới kinh doanh.

“Cô cô cho cháu cái này làm gì?”

“Người này có thể trở thành đối tác của cậu, khiến cho kế hoạch mở rộng ở Bắc Hải của cậu sẽ thuận lợi hơn nhiều.”

Giang Chu tiếp nhận tấm danh thiếp, cúi đầu nhìn qua rồi lại trả lại: “Quên đi, cháu sẽ tự nghĩ biện pháp khác.”

Phùng Y Vân hơi kinh ngạc với sự từ chối của Giang Chu:

“Có sự trợ giúp của người này, cậu làm việc ở Bắc Hải này sẽ rất thuận lợi đấy.”

“Đúng là cháu thích đi đường tắt, nhưng cháu không muốn cái gì cũng phải dựa vào người giúp đỡ.”

“Vì sao?”

Giang Chu trầm ngâm một lát: “Cháu muốn phát triển bằng sự cố gắng của mình, rồi có thể ngẩng cao đầu để rước Phùng Tư Nhược về nhà.”

Phùng Y Vân suy nghĩ một chút: “Nhưng chuyện này có quan hệ gì với chuyện cậu không chấp nhận sự giúp đỡ của tôi?”

“Nếu như sự nghiệp của cháu phát triển được là nhờ sự giúp đỡ của Phùng gia, vậy cháu lấy đâu ra sức mạnh để đối mặt với người của Phùng gia chứ?”

“Cậu không muốn để người của Phùng gia nói cậu ăn com mềm?”

“Trước kia ăn nhiều rồi, bây giờ muốn ăn cứng một chút.”

Phùng Y Vân xoay xoay tấm danh thiếp: “Người này không phải người Phùng gia, mà là một mối quan hệ riêng của tôi, cho nên cậu không cần lo lắng.”

Giang Chu vẫn lắc đầu: “Cháu chỉ thích Phùng Tư Nhược mà thôi, cháu không hy vọng những người khác sẽ cảm thấy cháu có mục đích khác.”

“Sẽ có người cảm thấy như vậy sao?”

“Cô cô cũng phải xác định cháu thích Phùng Tư Nhược xong thì mới không cảm thấy như vậy, nhưng những người khác thì sao?”

Phùng Y Vân hơi sững sờ, đúng là mình chưa nghĩ đến vấn đề này.

Nhưng Phùng Y Vân cũng hiểu nỗi lo lắng của Giang Chu.

Dù sao thì khi cô vẫn chưa hiểu Giang Chu, cô cũng tràn đầy cảnh giác với người này.

Giang Chu tiếp tục mở miệng: “Cháu tiếp nhận quá nhiều sự trợ giúp của cô, người khác sẽ cho rằng cháu muốn leo lên càng cao, cho nên mới bám lấy Phùng Tư Nhược.”

“Vậy cậu phải chuẩn bị kỹ càng một chút, Bắc Hải này không đơn giản đâu.”

“Cho dù là vậy, cháu vẫn hy vọng tình yêu của cháu dành cho Phùng Tư Nhược, ở trong mắt người khác sẽ sạch sẽ hơn một chút.”

Phùng Y Vân yên lặng một lát: “Nghe cậu nói như vậy, thì tôi càng ngày càng thương thức cậu hơn rồi đấy.”

Giang Chu tỏ vẻ khiêm tốn: “Cô cô, ngài quá khách khí rồi.”

“Được rồi, vậy tôi sẽ không kiên trì nữa, hy vọng cậu có thể bắt cóc cháu gái tôi nhanh một chút.”

“Cảm ơn cô cô, vậy cháu không quấy rầy cô cô nữa.”

Chương 291: Nơi riêng tư của Phùng Tư Nhược

Phùng Y Vân gật đầu, đưa mắt nhìn Giang Chu rời khỏi phòng khách.

Lúc này, Giang Chu vẫn ung dung thản nhiên đi lên trên tầng hai.

Nhưng sau khi vừa lên tầng hai, Giang Chu lập tức cất bước chạy như bay, sau đó trực tiếp lao vào phòng Phùng Tư Nhược.

Lúc này, ba cô gái đang ngồi trên thảm nói chuyện trời đất, liền bị Giang Chu lao vào làm cho sợ hết hồn.

“Anh rồ, anh làm sao vậy?”

Giang Chu nhìn quanh một vòng: “Mau, mau lấy giấy và bút cho anh, nhanh lên.”

Phùng Tư Nhược lập tức vội vội vàng vàng đứng lên, lấy bút và sổ trong ngăn kéo ra.

Chung Di, 185xxx926.

Quá nguy hiểm, suýt nữa thì quên mất rồi.

Giang Chu mỉm cười, xé tờ giấy xuống xem.

Cần danh thiếp làm gì?

Dùng đầu óc nhớ kỹ là được rồi mà.

Trang bức ở trước mặt Phùng Y Vân, lại để cho hình tượng của mình cao lớn hơn.

Cái này gọi là: Đã là dĩ mà còn muốn lập đền thờ, đúng không?

Thế nhưng mà có đường tắt lại không đi, chẳng lẽ ngại kiếm nhiều tiền quá à?

Giang Chu mở máy tính của Phùng Tư Nhược ra, bắt đầu tìm tòi về cái tên Chung Di này.

Phó hội trưởng thương hội Bắc Hải.

Danh tiếng rất lớn.

Xem ra, chuyến đi Bắc Hải này của mình lại phải gặp thêm một người nữa rồi.

Giang Chu gấp tờ giấy lại, rồi nhét vào trong ví tiền.

“Nào các cô gái, chúng ta làm vài chuyện vui vẻ thôi!”

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu: “Làm gì nha?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Mình muốn tham quan phòng quần áo của bạn.”

“Anh rề anh rề, để em dẫn anh đi, chị ấy có rất nhiều quần lót dễ thương nha!”

“Wow, quả nhiên là em gái tốt của anh, đi thôi!”

Phòng quần áo của đại tiểu thư thật sự rất đồ sộ.

Bên trong có rất nhiều các loại váy, đại đa số các chiếc váy trong đó còn chưa cắt mác.

Hơn nữa, Phùng Y Nhất cũng nói thật.

Phùng Tư Nhược thật sự có rất nhiều quần lót dễ thương.

Có cái mang theo nơ con bướm này, gấu trúc này, thỏ trắng này... đủ loại màu sắc, đủ loại kiểu dáng.

Chỉ là Giang Chu còn chưa kịp thưởng thức, thì đã bị chủ nhân của bọn nó chặn lại.

“Không... không cho phép nhìn!”

Gò má Phùng Tư Nhược đã đỏ bừng, giang hai tay chặn Giang Chu lại.

Phòng quần áo chính là nơi riêng tư của nàng.

Cho đến bây giờ vẫn chưa có tên con trai nào đi vào.

Dù là một cô gái bình thường thì cũng sẽ xấu hổ chết mất, chứ đừng nói đến một người mắc bệnh sợ đám đông như Phùng Tư Nhược, đúng không?

“Chỉ liếc một cái thôi.”

“Không được.”

“Cô bé này keo kiệt quá!”

Giang Chu không thể làm gì khác hơn là xoa xoa đầu nàng, rồi rời khỏi phòng quần áo.

Phòng ngủ của Phùng Tư Nhược không quá to, nhưng trang trí rất ấm áp.

Trên giường của thiếu nữ còn có những mùi hương thơm tho của nàng, trên mặt giường còn bày đầy những con búp bê màu hồng với nhiều hình thù khác nhau.

Giang Chu ngồi ở trên giường của nàng để cảm nhận một chút, bỗng nhiên lại bị hấp dẫn bởi một quyển sổ nhật ký ở trên bàn.

Có rất nhiều loại sổ, nhưng có một loại chuyên môn dùng làm nhật ký, loại này rất dễ phân biệt, bởi vì nó có một cái khóa bằng mật mã.

Tại thời đại này, sổ nhật ký mật mã vẫn rất hot.

“Bạn viết nhật ký à?”

Phùng Tư Nhược gật đầu.

Giang Chu cảm thấy hơi ngửa ngáy: “Có thể xem không?”

“Không được!”

Phùng Tư Nhược sắp khóc rồi.

Tại sao cái gì Giang Chu cũng muốn xem.

Phòng quần áo cũng muốn xem, ngăn kéo để tất cũng muốn xem.

Album ảnh khi bé của mình cũng muốn xem, nhật ký cũng muốn xem.

Tất cả những thứ này đều là những thứ riêng tư của con gái nha!

“Cái gì cũng không cho xem, lần này coi như uổng công đi một chuyến rồi.”

Phùng Tư Nhược móc túi, lấy một viên kẹo ra đưa cho Giang Chu.

Giang Chu nhìn một chút.

Ừm, lần này không phải là kẹo hình thỏ trắng nữa, mà là kẹo hoa quả.

Cũng không biết tại sao trong túi nàng lúc nào cũng có kẹo.

Giang Chu nghĩ đến đây, bỗng nhiên hơi sững sờ.

Hắn nhớ đến chuyện lần trước trong nhà ăn.

Phùng Tư Nhược vẫn rất cố chấp, nàng cho rằng không vui thì phải ăn kẹo.

Bởi vì vị ngọt sẽ khiến cho người ta trở nên vui vẻ hơn.

Vậy tại sao trong túi của nàng lại có nhiều kẹo như vậy?

Nàng rất không vui?

“Hai ngày này của bạn thế nào?”

“Cũng được...”

Giang Chu nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Phùng Tư Nhược:

“Bạn sẽ không nhớ mình đến mức khổ sở chứ?”

Phùng Tư Nhược phồng má lên, lắc lắc đầu: “Mình chỉ nghĩ đến chuyện bạn có tới đây hay không thôi.”

“Giờ đến rồi, có vui không?”

“Ừm!”

“Bám người thật, bám người như vậy sẽ dọa người ta chạy đấy.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược xệ xuống, nàng cảm thấy hơi ủy khuất.

Từ trước đến giờ, thế giới của nàng chỉ có một mình, nàng cũng đã quen cho nên không cảm thấy cô đơn.

Là Giang Chu đã đập thủng một lỗ rồi nhảy vào, sau đó cũng biến thành một loại thói quen.

Hiện giờ lại ghét bỏ nàng quá bám người.

Yêu đương gì gì đó, thật sự là quá khó khăn mà.

Đúng lúc này, đồng hồ treo tường bỗng nhiên báo giờ.

Giang Chu liếc mắt nhìn qua, đã là hơn bốn giờ chiều.

“Đến giờ rồi, mình phải về thôi.”

Phùng Tư Nhược ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Phải đi rồi à?”

Giang Chu gật đầu: “Bạn đi cùng mình đi, buổi tối mình đưa bạn về.”

“Có được không?”

“Đương nhiên là được.”

Giang Chu nắm tay nàng đi ra phòng khách.

Chương 292: Chế nhạo lại!

Lúc này, Phùng Y Vân đã trở về, trong phòng khách chỉ còn hai cô bé đang chơi game.

“Giang Dự Kỳ, chúng ta phải về rồi.”

“Hả? Em còn chưa chơi chán mà.”

“Nhanh lên, chúng ta còn phải đi cộ phòng khách sạn của cha em nữa.”

Giang Dự Kỳ không nỡ mà thả tay cầm chơi game xuống, ngoan ngoãn đứng dậy.

Lúc này Phùng Y Nhất mới thấy Phùng Tư Nhược: “Chị, chị cũng đi theo à?”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Ừm.”

“VẬY em cũng đi, anh rể, anh dẫn em đi với.”

“Không, em không đi được.”

Phùng Y Nhất nhe răng nanh: “Anh còn nợ em một cái nguyện vọng đấy.”

Giang Chu có chút bất đắc dĩ: “Em là cái bóng đèn công suất quá cao, sẽ làm chậm tiến độ tán chị em của anh.”

“Anh lợi dụng em, dùng xong lại vứt em đi!”

“Ngoan, ở nhà trong nhà, lần sau sẽ dẫn em đi chơi.”

Phùng Y Nhất nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Chị, em cũng muốn đi chơi, ở nhà rất nhàm chán.”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một chút: “Lần sau sẽ dẫn em đi chơi.”

“...”

Phùng Y Nhất đành bỏ qua, sờ vào trong túi, vứt cho Giang Chu một cái chìa khóa xe.

Giang Chu cầm lên xem, có chút không hiểu chuyện gì.

“Cô cô để lại cho anh một chiếc xe, nói là trước khi đi thì trả lại là được.”

Giang Chu có chút xấu hổ: “Biết thế đã mua cho cô cô vài món quà rồi.”

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu: “Khi nào trả xe thì mang cũng được.”

“Ừm, có đạo lý.”

Ba người đi ra khỏi tòa lầu các, đứng ở ven đường.

Lúc này, Giang Chu nhấn chìa khóa xe, chiếc Maybach ở đôi điện lập tức sáng lên.

Năm giờ chiều, trời cũng từ từ tối dần.

Trình độ tắc đường của Bắc Hải cũng không hơn Thượng Kinh là bao.

Dù sao cũng là đi một bước dừng một bước, rất lâu sau mới quay lại trung tâm thành phố.

Lúc này, Giang Chu đã tìm thấy thấy khách sạn Camry nhờ địa chỉ chú gửi đến.

Khách sạn này khá cao cấp, hơn nữa lại còn nằm ở ven biển.

Nếu như không phải đi công tác bằng chi phí của công ty, thì có lẽ chú mình tuyệt đối sẽ không cam lòng bỏ tiền ra để ở khách sạn như vậy đâu.

Lúc này, mấy nhân viên tiếp khách ở cửa khách sạn nhìn thấy một chiếc Maybach màu đen đi đến, liền chạy ra nghênh đón.

Giang Chu xuống xe, ném chìa khóa cho nhân viên, rồi dẫn Phùng Tư Nhược và Giang Dự Kỳ đi vào trong.

Lúc này, Giang Hoành Hà đang đứng chờ trong đại sảnh.

Ông vừa nhìn thấy bọn họ thì lập tức tiến lên đón.

“Sao giờ này mới về? Đã năm giờ rồi đây!”

Giang Chu hơi sững sờ: “Không phải chú bảo là về trước sáu giờ là được sao?”

Giang Hoành Hà nhỏ giọng nói: “Ông chủ của chú đã đặt một bàn tiệc giá 5100, chú dẫn hai đứa đi cọ một bữa.”

“Là muốn mời khách à? Cái này cũng có thể cọ sao?”

“Mấy đứa là trẻ con, cọ bữa cơm có gì đâu! 5100 đây!”

“Vây...vây được rồi.”

Giang Hoành Hà gật đầu, bỗng nhiên chú ý đến Phùng Tur Nhược: “Cô bé này thật xinh đẹp, bạn của cháu à?”

Giang Chu xoa xoa cái đầu nhỏ của Phùng Tur Nhược: “Chuẩn bạn gái, tên là Phùng Tur Nhược.”

“Tên nhóc nhà cháu được đấy, mị lực không kém chú hồi đó đâu.”

Phùng Tur Nhược hơi xấu hổ: “Chào chú ạ.”

Giang Hoành Hà vui vẻ: “Chào cháu, đi thôi, đi ăn cơm.”

Lúc này Giang Dự Kỳ lên tiếng: “Cha, mẹ con đâu?”

“Đã chờ ở bên trong từ lâu rồi.”

“Ồ, làm con sợ muốn chết, còn tưởng là mẹ bị lạc nữa!”

“Lạc đường? Mẹ con ngửi thấy mùi cơm chùa thì lập tức tìm đến rồi.”

Bốn người vừa nói chuyện vừa đi vào một phòng riêng có tên là Bích Thủy Các ở trên tầng ba.

Không thể không nói, bàn tiệc 5100 quả thật là rất có thể diện.

Toàn bộ gian phòng khoảng hơn 30 mét vuông đều lộng lẫy vàng kim.

Hơn nữa, trong phòng còn có một chiếc đàn piano, cũng không biết là đàn thật hay là giả.

Bởi vì khách còn chưa đến, cho nên đồ ăn vẫn chưa được mang lên.

Trong phòng có một nam và ba nữ.

Nam bụng phê, vừa nhìn đã biết là ông chủ trong miệng chú.

Người phụ nữ ngồi bên cạnh khoác áo lông chồn, chắc là bà chủ rồi, bên cạnh bà chủ còn có một cô bé tuổi tác không kém Giang Dự Kỳ.

Cô bé có không ít tàn nhang này đang ôm điện thoại di động.

Lúc này, thím Ngụy Hồng Mai đang ngồi bên đối diện, sắc mặt bà hơi cau nộ, hình như còn có chút khó coi.

“Phụ nữ nha, là phải biết bảo dưỡng, bằng không thì qua 40 sẽ già rất nhanh.”

“Nhìn da dễ chảy xệ của cô này, mau bảo chồng cô đi làm cho cái thẻ đi.”

“Chồng tôi đã làm cho tôi một cái thẻ kim cương trị giá 300 ngàn.”

“Tôi cũng không thường xuyên đi spa lắm, chủ yếu là vì cảm thấy nhân viên nơi đó quá phiền.”

“Không phải cảm thấy nhà tôi có nhiều tiền sao, thẻ kim cương có là gì chứ.”

“Thế mà lại bung trà rót nước, hầu hạ tôi như hầu hạ Lão Phật Gia vậy.”

“Hồng Mai, nói đi nói lại thì cô cũng phải đi bảo dưỡng lại đi.”

“Tôi nhớ là tôi lớn hơn cô một tuổi, đúng không? Nhưng mà cô lại trông già hơn tôi mười mấy tuổi đấy.”

“Có phải là chồng cô không cho cô tiền để bảo dưỡng không?”

“Haiz, cuộc đời của người phụ nữ có tốt đẹp hay không, vẫn phải dựa vào ánh mắt của mình.”

“Tìm được một ông chồng tốt, đời này cũng không cần lo nữa, cô thấy tôi nói đúng không?”

Bà chủ khoác áo lông chồn mồm năm miệng mười, nói liên mồm.

Chương 293: Chế nhạo lại! (2)

Ngụy Hồng Mai cũng không dám nói gì, mà chỉ gật đầu lia lịa.

Nhưng mà những lời này thật sự là quá chói tai.

Tuy rằng thím cũng thuộc dạng ‘khẩu chiến quần nho’, nhưng giờ phút này cũng đã xanh mặt lại.

Hết cách, ai bảo đây là lãnh đạo của chồng bà chứ.

Dù bà muốn nói lại thì cũng không có can đảm.

Đây chính là chỗ xấu của việc đi ăn chùa cơm của lãnh đạo.

Người ta nói cái gì thì cũng phải nhin, nghe không được thì cũng phải nhin.

Nhưng nhin thì nhin, trong lòng cũng sẽ thấy ủy khuất, khó chịu.

Giang Chu vừa đi vào phòng, liền nhìn thấy thím của mình bị nói cho sắp khóc.

Giang Hoành Hà biết vợ mình bị chế nhạo, vì vậy liền dẫn mọi người vào, rồi ho khan một tiếng.

Lúc này, tiếng nói liền im bặt.

Tất cả người trong phòng đều ngẩng đầu lên.

“Trần tổng, Trần phu nhân, quấy rầy rồi.”

“Tôi giới thiệu một chút, đây là cháu trai tôi và bạn của nó.”

“Còn đây là con gái tôi.”

“Đang là kỳ nghỉ đông, nên bọn nhỏ đi theo tôi đến Bắc Hải chơi một chút.”

Trần phu nhân vừa mới chế nhạo Ngụy Hồng Mai xong.

Lúc này vẫn còn cảm thấy chưa đã ghiền.

Lại nhìn thấy Giang Hoành Hà dẫn mấy người đến, khuôn mặt bà ta liền lộ vẻ khinh thường.

“Tiểu Giang, đưa anh đi công tác, anh dẫn người nhà theo thì cũng thôi đi, sao lại còn mang cả họ hàng thân thích nữa?”

“Nói dễ nghe thì là ăn cơm chùa, nói khó nghe thì là ăn xin đây, đúng không?”

Giang Hoành Hà cười mỉa một tiếng, cũng không nói gì.

Vốn là ăn chực rồi, có gì đáng nói chứ.

Ông vỗ vỗ vai Giang Chu, ra hiệu cho hắn dẫn bạn gái ngồi xuống.

Sau đó cũng ngồi xuống, rồi nở nụ cười.

“Tiểu Giang, con gái anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“Năm nay học lớp 12, 17 tuổi rồi.”

Trần phu nhân ồ một tiếng: “Vậy là cùng tuổi với Phương Phương nhà tôi rồi, học hành ra sao?”

Ngụy Hồng Mai tiếp lời: “Học tập cũng không tệ, còn nói là muốn thi vào đại học Thượng Kinh giống anh trai mình.”

“Đại học Thượng Kinh?” Trần phu nhân hơi kinh ngạc: “Nhà cô còn có người có thể thi đỗ đại học Thượng Kinh à?”

Giang Chu mỉm cười: “Cũng không khó lắm, không cần thận liên thi đỗ.”

“Ai, đại học trong nước quá dễ, hàm kim lượng cũng thấp, không giống như Phương Phương nhà chúng tôi, tương lai sẽ ra nước ngoài du học.”

“Du học tốt lắm, ăn nhờ ở đậu, ăn không đủ no, có thể rèn luyện tính độc lập cho trẻ con!”

“... “

Trần phu nhân trừng mắt nhìn Giang Chu: “Sao lại nói như vậy? Hiện giờ hải quy rất đáng giá mà.”

(Hải quy= rùa biển, còn có thể hiểu là người du học từ nước ngoài trở về nước)

Giang Chu gật đầu lia lịa: “Đúng thế, hiện giờ mọi người đều không thích ăn cơm nữa, tất cả đều thích ăn Hải Quy!”

“Hải quy có nghĩa là người trở về từ nước ngoài, cậu hiểu không?!!”

“Thì ra là như vậy, tôi không hiểu mấy thuật ngữ chuyên nghiệp này lắm, mong Trần phu nhân bỏ qua cho.”

Trần phu nhân lại chuyển hòng súng sang Ngụy Hồng Mai:
“Hồng Mai, con gái cô có tài nghệ gì không?”

Ngụy Hồng Mai hơi ngại: “Nhà tôi chỉ để con bé học tập, chứ không cho học những thứ khác.”

“Con gái phải đa tài đa nghệ mới tốt, Phương Phương nhà tôi đã học đàn piano từ nhỏ rồi.”

“Vậy sao? Vậy nhất định là rất giỏi rồi.”

“Đó là đương nhiên, tuần trước con bé còn về nhì trong cuộc thi piano trong khu dân cư nữa đấy.”

Trần phu nhân vừa nói chuyện, vừa vỗ vai Trần Phương: “Con gái, ở đây cũng có một cái đàn piano kia, con lên đánh một bản ‘trên đời chỉ có mẹ là tốt’ đi.”

Trần Phương để điện thoại di động xuống, mặt đầy kiêu ngạo nói: “Bài này con đã chơi chán rồi.”

“Chơi một lần đi, đây chính là bài con đoạt giải đấy.”

“Vậy cũng được, thế nhưng mà con nói trước nhé, con không tùy tiện chơi đàn cho người ta đâu nhé.”

Trần phu nhân mặt đầy tự hào: “Đứa bé này, từ nhỏ đã kiêu ngạo hơn người khác rồi.”

Ngụy Hồng Mai liếc nhìn Giang Dự Kỳ: “Thật ra thì Dự Kỳ nhà tôi cũng rất hiểu chuyện.”

“Không có gì để khen thì chỉ biết khen ngoan đúng không, tôi hiểu mà, nhìn Phương Phương nhà tôi có giống công chúa không kia?”

Giang Dự Kỳ nghe thấy câu này thì cúi đầu xuống.

Thật ra thì nàng là một cô gái rất hoạt bát và lanh lợi, nhưng lúc này lại không thể hoạt bát nổi.

Cùng lúc đó, Giang Chu cũng không nhin được mà chép miệng một cái.

Hiện giờ, tùy tiện một người nào đó cũng có thể nói mình là công chúa rồi à?

Vậy trong quán karaoke cũng có đầy công chúa(*) kia.

(*Công chúa ở đây là tay vịn nhé.)

Nhưng nếu muốn nói công chúa thật, vậy có ai có thể giống công chúa hơn Phùng Tư Nhược sao?

Giang Chu liếc nhìn Phùng Tư Nhược một cái, lại phát hiện nàng đang cúi đầu.

Người bệnh sợ đám đông lại đang giả bộ như không tồn tại rồi.

“Khó chịu à?”

Phùng Tư Nhược tiến lại gần bên tai Giang Chu: “Hình như bọn họ đang bắt nạt chú và thím.”

Giang Chu sờ sờ đầu của nàng: “Không có gì, nhà giàu mới nổi đều là vậy đấy.”

“Người này thật xấu xa.”

Cùng lúc đó, tiếng đàn piano bỗng nhiên vang lên.

Trần Phương ngồi trước đàn piano, tư thế ngồi không tệ.

Có điều, đánh đàn lại cực kỳ nghiệp dư.

Chính là dùng hai đầu ngón tay để mổ cò.

Chương 294: Chế nhạo lại! (3)

Keng keng đing đing...

Không có giai điệu gì đáng nói, chỉ là vài nhịp điệu đứt quãng.

Đánh giá thế nào đây.

Không thể nói không tốt, nhưng dù sao cũng không có quan hệ quá nhiều với nhạc piano.

Chắc là chỉ nhớ được vị trí của đồ rê mi fa son mà thôi.

Sau đó dựa theo trí nhớ để mổ cò vài phím mà thôi.

Đing đing keng keng một lúc.

Một bài ‘trên đời chỉ có mẹ là tốt’ đã kết thúc.

Trần phu nhân và Trần tổng đầu vỗ tay rất nhiệt tình.

“Thế nào, đàn không tệ chứ?”

Giang Hoàn Hà và Ngụy Hồng Mai đều gật đầu: “Rất giỏi, đàn rất tốt.”

Trần phu nhân kiêu ngạo mà sờ sờ đầu con gái: “Con bé này có quá nhiều tế bào nghệ thuật, người bình thường không thể chơi như vậy được đâu.”

“Đúng vậy, Trần phu nhân và Trần tổng bồi dưỡng con gái quá tốt rồi.”

“Cho nên, hai người cũng phải bồi dưỡng con gái mình đi.”

Giang Dự Kỳ nghe thấy thế liền cúi đầu thấp hơn.

Nàng biết đây là lãnh đạo của cha mình, muốn phản bác cũng không dám mở miệng.

Giang Chu nhin không được mà thở dài.

Thế này còn cmn ăn cơm kiểu gì, tức cũng tức no bụng rồi.

Con bà nó chứ, lại trang bức lên đầu mình rồi hả?

Đúng lúc này, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên kéo kéo tay áo của Giang Chu.

“Mình cũng chơi một bài nhé.”

“Hả?”

Phùng Tư Nhược ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Mình chơi một bài thay Dự Kỳ.”

Giang Chu véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược:

“Bạn không sợ à?”

“Có bạn ở đây là được.”

“Vậy thì đi thôi.”

Phùng Tư Nhược đứng lên, chậm rãi đi về phía đàn piano.

Lúc này, tất cả ánh mắt trong phòng đều tập trung lên người nàng.

Lúc này bọn họ phát hiện ra, hóa ra trong phòng còn có một cô bé xinh đẹp như vậy.

Ngón tay dài trắng nõn và mảnh khảnh của nàng rơi trên phím đàn, một giai điệu du dương liền vang lên, róc rách như nước chảy, mượt mà thông suốt...

So sánh ra, nàng mới thật sự giống như một vị công chúa, an tĩnh, ưu nhã, trông mắt tinh khiết không nhiễm một hạt bụi.

Đầu ngón tay của nàng lướt qua những phím đàn, giai điệu êm ái du dương vẫn tiếp tục.

Giang Chu rất quen thuộc với giai điệu này.

Là cá voi hóa thân của hòn đảo cô độc.

Cô bé này lại đổi bài hát này thành một bài piano...

Vừa so sánh như vậy, sắc mặt Trần phu nhân liền rất khó coi.

Bởi vì so sánh với tiếng bây giờ, tiếng đàn của con gái nhà mình thật sự là quá chói tai, chẳng những đứt quãng, mà còn đàn sai nhạc nữa.

Trái lại thì người ta mượt mà đến mức không thể mượt mà hơn.

Một lúc sau, tiếng đàn piano đã dừng lại.

Phùng Tư Nhược đi đến bên cạnh Giang Chu, ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Bạn gái của tôi chơi không tệ chứ, Trần phu nhân thấy thế nào?”

Trần phu nhân hừ một tiếng: “Làm nghề này đúng không? Luyện bao nhiêu năm rồi?”

Phùng Tư Nhược lắc đầu: “Mới luyện được một tháng.”

“Một tháng?!”

“Ừm!” Phùng Tư Nhược gật đầu.

Nàng cũng không có tài nghệ gì thật.

Chỉ là sau khi nghe xong bài này thì rất thích, cho nên mới nhin không được mà nhờ người nhà tìm giáo viên dạy đàn piano.

Đương nhiên, giáo viên mà Phùng gia tìm cũng là một giáo viên cực kỳ giỏi.

Có điều, nàng cũng không tiếp tục học nữa.

Nàng chỉ học được hai bài, một là “Gió nổi lên”, một là bài “cá voi hóa thân của hòn đảo cô độc”.

Trần phu nhân ho khan một tiếng: “Tôi thấy bài này rất quen tai, Phương Phương đã từng chơi rồi nhỉ?”

Trần Phương rất tự nhiên mà ừ một tiếng: “Dạ khúc chương thứ mấy ý, con quên rồi, từ khi bắt đầu học đàn piano thì con đã biết chơi mấy bài này rồi.”

“Thì ra là bài dành cho người mới học đàn à, vậy chắc chắn Phương Phương nhà chúng ta đã chơi chán rồi.”

“Đúng thế, ba năm trước con đã chơi chán rồi, không muốn chơi bài này nữa.”

Giang Dự Kỳ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nàng cảm thấy không đúng lắm: “Bài này không phải ‘cá voi hóa thân của hòn đảo cô độc’ sao? Là bài do anh trai cháu viết mà.”

Trần phu nhân hơi nhíu mày: “Cháu căn bản không hiểu đàn piano, nói lung tung cái gì? Đây chính là một bài piano rất nổi tiếng.”

“Thật mà thật mà, trong điện thoại di động của cháu còn có bài hát này nữa, nó vẫn chưa được công bố, nên người khác không thể biết được.”

Giang Dự Kỳ mở điện thoại di động ra: “Mọi người nghe đi, đây chính là bài hát mà anh cháu viết cho chị dâu.”

Khi đang nói chuyện, một tiếng hát bỗng nhiên truyền ra từ trong điện thoại di động.

Chính là phiên bản mà Giang Chu đã đi thu âm ở phòng ghi âm.

Trước đó vì muốn dẫn dắt người dùng vào trang web, cho nên hẳn mới thu âm thứ này.

Không ngờ hôm nay có phát huy công dụng khác.

Yên tĩnh...yên tĩnh...yên tĩnh như chết.

Trong phòng đã lặng ngắt như tờ.

Một bài hát tự nhân.

Vậy làm sao người ngoài có thể nghe được giai điệu của nó?

Càng chưa nói đến chuyện đã từng chơi bài này ở ba năm trước.

Lời nói dối của Trần Phương đã bị chọc thủng, liền á khẩu không trả lời được.

Sắc mặt Trần phu nhân cũng hơi khó coi.

Trần Phương nói: “Chắc là tôi nhớ sai rồi, có vài bài cũng có giai đoạn rất giống ...”

Giang Chu cũng gật đầu: “Cũng có khả năng này.”

“Đúng thế, âm nhạc có rất nhiều thứ giống nhau, rất dễ nhầm lẫn.”

“Vậy Trần tiểu thư thử đàn một bài mà ba năm trước cô đã đàn đi, để cho chúng tôi xem có khác nhau ở đâu nào?”

Trần Phương nhìn thoáng qua Giang Chu: “Tôi...tôi mệt rồi, không muốn chơi.”

Trần phu nhân vội vàng nói tiếp: “Đúng đúng, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

“Chơi một bài nha...”

Chương 295: Đỉnh! Thẻ phú bà!

Giang Hoành Hà nhìn thoáng qua Trần tổng vẫn không lên tiếng.

Giờ phút này, sắc mặt Trần tổng hơi khó coi.

Một người đàn ông, không nên tham gia những chủ đề của phụ nữ, nhưng không ai có thể vui vẻ khi nhìn thấy vợ và con gái mình ghen hờn.

Giang Hoành Hà cũng đang muốn thay đổi chủ đề câu chuyện.

Nhưng đúng lúc này, có người gõ cửa phòng.

Rất nhanh, ba người mặc âu phục liền đi vào.

Đây là ông chủ của một nhà máy sản xuất vật liệu phản quang, cũng là đối tác lớn nhất của bọn họ.

Vì vậy, Trần tổng ngồi đối diện lập tức đứng lên nghênh đón.

“Lưu tổng, làm phiền ngài đích thân đến đây!”

“Trần tổng khách khí rồi, ông đến Bắc Hải thì tôi phải tiếp đãi mới đúng.”

“Nào nào, mời ngồi mời ngồi, chúng ta lập tức mở tiệc.”

Lưu tổng ngồi xuống, nhìn quanh một vòng.

Ánh mắt bỗng nhiên dừng lại trên mặt của Phùng Tư Nhược.

Ông ta nhìn vào một lát rồi khẽ nhíu mày, trong mắt còn lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng Lưu tổng cũng không nói gì, mà quay đầu tiếp tục trò chuyện với Trần tổng như cũ.

Chỉ là ánh mắt của ông ta hơi liếc sáng chỗ của Giang Chu, như là đang quan sát thứ gì đó.

Rất nhanh, đồ ăn đã được mang lên.

Giang Chu vừa ăn vừa chơi bắt ngón tay với Phùng Tư Nhược ở dưới gầm bàn.

Chính là xem ai bóp đau hơn, xem ai không nhịn được mà thả ra trước.

Phùng ngọc ngêch đáng yêu nhà ta bị bóp cho nhe răng nhếch miệng, thở phì phò mà đánh Giang Chu.

Làm sao con gái có thể khỏe hơn con trai được.

Rõ ràng là Giang Chu đang bắt nạt nàng.

Có điều Giang Chu cũng không dùng sức, bóp một cái liền thả ra ngay, còn thuận tay gấp một miếng thịt rồi đút cho Phùng Tư Nhược ăn.

Một màn này đều rơi vào trong mắt Lưu tổng, khiến cho ông ta không nhịn được mà nghi ngờ, run sợ.

Một lúc lâu sau, hai vị ông chủ cuối cùng cũng hàn huyên xong.

Sau đó, bọn họ bắt đầu nói chuyện về công việc làm ăn.

Thế nhưng điều khiến Trần tổng cảm thấy kỳ lạ là, vị Lưu tổng này luôn vô tình hay cố ý hướng dẫn đề tài về phía đối diện.

Ví dụ như: “Trần tổng, ông vẫn chưa giới thiệu mấy vị khách ở đây đâu nhé?”

“Đứa bé mặc áo sơ mi kia rất có tinh thần, là người trong công ty ông à?”

Giang Chu cũng hơi buồn bực.

Rõ ràng mình không phải là một mỹ nữ chân dài eo thon, tại sao người này cứ nhìn chăm chăm vào mình làm gì?

Sau đó, hắn mới ý thức được, dường như người này đang quan sát Phùng Tư Nhược mới đúng.

Người này chuyển đề tài về phía mình là vì muốn biết mình là ai, bởi vì cảm thấy mình và Phùng Tư Nhược hơi thân mật.

Nói như vậy, chứng tỏ người này nhận ra Phùng Tư Nhược.

“Bà xã.”

Phùng Tư Nhược ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lại bỗng nhiên phản ứng: “Không phải bà xã.”

Giang Chu hạ giọng: “Bạn có biết người đối diện kia không?”

“Biết.”

“Ông ta biết bạn không?”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Có, là tài xế cũ của cô cô.”

Hả?????

Tài xế cũ của cô cô Phùng gia?

Con bà nó!

Đây chính là thế giới của người giàu sao?

Làm tài xế xong liền trực tiếp ra làm ông chủ luôn?

Nhưng mà điều này cũng không quá kỳ lạ.

Dù sao Phùng gia mời vệ sĩ và bảo vệ cũng phải tìm người chuyên nghiệp nhất, huống chi là tài xế cho đại tiểu thư.

Người như vậy, hoàn toàn thừa tư cách làm ông chủ.

Một lúc lâu sau, bữa cơm này cũng được hơn phân nửa.

Vị Lưu tổng kia mượn cơ hội bu lại đây, nhưng ông ta không ngồi xuống cạnh Giang Chu, mà là ngồi cạnh Giang Hoành Hà.

Không vì gì khác, chỉ vì vừa rồi Giang Chu đã gọi Giang Hoành Hà là chú.

“Giang tổng đúng không? Hai anh em chúng ta lần đầu gặp nhau, tôi mời anh một ly.”

Giang Hoành Hà được yêu mà sợ: “Tôi chỉ là nhân viên của Trần tổng thôi, không phải ông chủ hay tổng tổng gì cả.”

Lưu tổng giơ ly rượu lên, vẻ mặt không tin: “Khiêm tốn rồi, quá khiêm tốn là không tốt đâu Giang tổng.”

“Tôi không phải thật mà, nhất định là ngài nhầm người rồi.”

Lúc này Trần tổng cũng rất buồn bực.

Nhìn cái bụng và cơ thể của mình, thế nào thì cũng giống ông chủ hơn là Giang Hoành Hà chứ.

Nhưng vì sao đôi phương lại mời rượu nhân viên của mình đây?

“Lưu tổng, đây thật sự là nhân viên của tôi.”

“Vậy sao? Xem ra nhà máy của các vị thật sự là Ngọa Hổ Tàng Long mà.”

Lưu tổng nói xong, tiếp tục cầm ly rượu lên, mời Giang Hoành Hà uống rượu tiếp.

Sau vài chén rượu như vậy, bầu không khí trên bàn rượu lập tức thay đổi.

Trần tổng, Trần phu nhân, Trần Phương lại trở thành những người không quan trọng.

mà Lưu tổng và Giang Hoành Hà thì uống rượu vui vẻ rồi bắt đầu xưng anh gọi em.

Hơn nữa, Lưu tổng còn khen Ngụy Hồng Mai trẻ tuổi, lại khen Giang Dự Kỳ ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Tình hình hết sức vui vẻ hòa thuận, quả thật là tốt không thể tốt hơn.

Trần tổng thấy một màn như vậy thì sắc mặt từ từ trở nên khó coi.

Đây là thế nào?

Là giọng khách át giọng chủ à.

Một nhân viên, lại có mặt mũi lớn hơn cả ông chủ như mình.

Đây chính là điều tối kỵ.

Cho nên Trần tổng rất tức giận, ấn tượng với Giang Hoành Hà cũng trở nên xấu đi.

Chương 296: Đình! Thê phú bà! (2)

Cuối cùng, bữa cơm này cũng kết thúc.

Tâm trạng của Trần tổng lại càng xấu hơn, ông ta miễn cưỡng nở nụ cười, đưa vị Lưu tổng có ánh mắt không tốt này ra khỏi khách sạn.

Nhưng trên đường đi ra ngoài, Lưu tổng bỗng nhiên chợt dừng bước.

“Trần tổng, ông thật sự là giấu rất sâu đấy.”

Trần tổng càng buồn bực hơn: “Lưu tổng, rốt cuộc ngài có ý gì?”

Lưu tổng đưa điều thuốc qua: “Ông có quan hệ cứng như vậy, tại sao không nói sớm, bữa cơm này nên để tôi mời mới đúng.”

“Lưu tổng nói đùa rồi, tôi đâu có quan hệ gì ở Bắc Hải đâu?”

“Đừng giả bộ, ông thật sự cho rằng tôi sẽ tin Giang Hoành Hà kia là nhân viên của ông à?”

“Anh ta chính là nhân viên của tôi mà!”

Lưu tổng cười nhạo một tiếng, chỉ cảm thấy tên này rất không thành thật.

Mình đã nói rõ ra như vậy rồi mà vẫn còn giả vờ giả vịt.

Vì vậy, Lưu tổng ném điều thuốc đi, không quay đầu lại mà leo lên xe.

Trần tổng thật sự không hiểu chuyện gì xảy ra.

Đây cmn là cái quỷ gì?

Ông không nể mặt tôi, mời rượu nhân viên của tôi thì thôi, giờ còn nói tôi có quan hệ cứng, lại còn không nói rõ ràng nữa là sao?

Nói một nửa sinh con không có lỗ đít, biết không?!

Trần tổng hung hăng hút hai điều thuốc, sau đó mới quay trở lại đại sảnh.

Lúc này, Giang Hoành Hà đang đứng trước quầy tiếp tân để làm thủ tục vào ở.

Trần tổng đứng ở bên cạnh, càng nhìn càng thấy Giang Hoành Hà không vừa mắt.

Đây không phải là cái gọi Công Cao Chấn Chủ trong lịch sử sao?

Mẹ nó, không thể để tên này thoải mái được!

“Cái kia... Tiểu Giang, nhà anh đừng vào ở đây vội.”

Giang Hoành Hà quay đầu lại, hơi mờ mịt: “Làm sao vậy ông chủ?”

Trần tổng suy nghĩ một chút: “Lần này chúng ta đã vượt quá dự tính rồi, không thể tra tiền phòng cho các anh nữa.”

“Nhưng mà... khi tôi đến đã xin công ty trước rồi mà?”

“Kế hoạch không theo kịp biến hóa, mọi người đi tìm khách sạn khác đi.”

Giang Hoành Hà yên lặng một lát: “Tôi và vợ mình ở một phòng, trở về công ty sẽ thanh toán.”

Trần tổng khẽ nhíu mày: “VẬY còn cháu trai và con gái anh mà?”

“Bọn tôi sẽ tự trả tiền phòng cho hai đứa nó.”

“Các anh cũng không có tiền gì, đâu cần thiết phải ở khách sạn đắt như vậy chứ?” Trần phu nhân cũng mở miệng: “Cuối đường có cái nhà nghỉ đấy, mau qua đó đi.”

“Ừm, nhà nghỉ không tệ, rất rẻ.”

Nhà...nhà nghỉ?

Giang Hoành Hà và Ngụy Hồng Mai nghe thấy thế thì hơi khó chịu.

Nhưng bọn họ cũng không thể nói gì, dù sao người ta cũng là lãnh đạo mà, mình còn phải dựa vào người ta để ăn cơm mà.

Vì vậy hai vợ chồng liền gạt đầu, chuẩn bị thu dọn đồ đạc để rời đi.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này thì rất khó chịu.

Đậu xanh, đã không muốn đánh mặt rồi mà còn cố tình vờ mặt ra nữa.

Hắn cũng không muốn tuyên dương là mình có tiền, nhưng biết phải sao giờ?

Cũng không thể nhìn nhà chú mình bị đuổi ra chứ.

Không giả vờ nữa, tôi ngả bài, tôi là triệu phú.

Giang Chu đưa tay, định móc thẻ trong túi ra rồi đập lên bàn.

Nhưng không ngờ Phùng Tư Nhược lại nhanh hơn một bước.

Nàng lấy một tấm thẻ màu đen thúi lúi ra, đặt lên quầy tiếp tân.

“Quét...quét của cháu.”

Giang Hoành Hà lập tức từ chối: “Như vậy sao được chứ, lần đầu tiên gặp mặt mà chú còn chưa đưa quà cho cháu, sao có thể dùng tiền của cháu được.”

Phùng Tư Nhược rất nghiêm túc: “Đây là thẻ giảm giá.”

“Giảm... giảm giá?”

“Vâng.”

Giang Chu còn nghi ngờ hơn cả mấy người khác.

Ban ngày hắn cũng đã thấy tấm thẻ này, cũng biết đây không phải thẻ ngân hàng, rõ ràng là thẻ công của Minh Tiềm Sơn Trang mà.

Thẻ này cũng có thể quét như thẻ ngân hàng?

Tinh!

Cùng lúc đó, nhân viên quét thẻ cũng trợn tròn mắt lên.

“Quản lý!”

“Quản lý, ngài qua bên này một chút.”

Vừa dứt lời, cửa phía cửa liền mở ra.

Quản lý mặc âu phục từ sau cửa đi ra ngoài.

Đầu tiên, anh ta nhìn thoang qua màn hình với ánh mắt kinh ngạc.

Nhưng cũng không nói thêm điều gì, mà cầm con chuột để ấn vào thứ trên màn hình.

“Quý khách, hoan nghênh ngài vào ở!”

Quản lý lấy ba tấm thẻ phòng ra, rồi đưa qua.

Giang Hoành Hà cầm thẻ với vẻ hoảng hốt và mờ mịt.

“Hình như chúng tôi vẫn chưa đưa thẻ căn cước mà...?”

Quản lý mỉm cười lễ phép: “Không cần xem thẻ căn cước.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy tiên sinh, chúc ngài vui vẻ.

Giang Hoành Hà cảm thấy chuyện hôm nay thật sự quá ly kỳ.

Đầu tiên là Lưu tổng bỗng nhiên mời rượu mình, sau đó lại đến chuyện này.

Không cần thẻ căn cước hay CMND mà cho vào ở thì cũng là quá lạ lùng rồi.

“À đúng rồi, mấy gian phòng này hết bao nhiêu tiền?”

Quản lý tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc: “A?”

Giang Hoành Hà liếc mắt nhìn Phùng Tư Nhược: “Tôi phải trả tiền cho cháu dâu mình chứ, không thể quét thẻ của con bé được.”

Cháu dâu nha...

Phùng Tư Nhược nghe thấy mấy chữ này, mặt liền đỏ bừng lên, lại nóng bỏng như thiêu.

“Tiên sinh, lần này không cần dùng tiền, chúc ngài vui vẻ.”

Chương 297: Hay là gạo nấu thành cơm?

“Không... không tốn tiền á?”

Giang Hoành Hà nghe thấy thế lại càng kinh ngạc hơn.

Mình đang nằm mơ à?

Có phải mình vẫn đang ngủ trên máy bay, vẫn chưa tỉnh lại không?

Làm sao ở khách sạn lại không mất tiền được chứ?

Hơn nữa, đây cũng không phải khách sạn nhỏ, rõ ràng là khách sạn cao cấp mà.

Cùng lúc đó, Trần tổng ở một bên cũng đã không nhận được.

Ông ta cũng biết chuyện ngày hôm nay quá kỳ lạ.

Làm sao toàn thế giới này đều hướng về nhân viên của mình rồi?!

Vì vậy, ông ta sai bước đi qua, cầm thẻ phòng của Giang Hoành Hà lên xem một chút.

“Ah, các anh nhầm rồi.”

Quản lý khẽ cau mày: “Nhầm cái gì?”

Trần tổng chỉ vào thẻ mở cửa phòng nói: “Tại sao trên này lại viết là phòng tổng thống? Anh ta có thể ở phòng đó sao?”

“Ồ, không sai, tất cả khách của Phùng gia đều được sắp xếp ở phòng tổng thống.”

“...”

Phùng gia?

Phùng gia ở đâu ra?

Người nào là người Phùng gia?

Trần tổng không hiểu gì cả, bởi vì ông ta không biết Phùng Tư Nhược.

Ông ta cũng hiểu hiểu cái dòng họ này từ đâu chui ra.

“Chồng, hay là chúng ta cũng ở phòng tổng thống đi nhé?”

Trần phu nhân có chút không cam lòng khi bị hạ thấp: “Vất vả lắm mới đi một lần, ở phòng tốt một chút cũng được.”

Trần tổng cũng không cam chịu bị nhân viên của mình đè ép, vì vậy liền nhìn về phía quản lý: “Phòng tổng thống của các anh bao nhiêu tiền một đêm?”

“Tiên sinh, là 28000 một đêm.”

“28000 một đêm á?”

“Đúng thế, khách ở phòng tổng thống đều có Mercedes đưa đón.”

Trần tổng cảm thấy đầu lưỡi của mình hơi tê rồi.

Tiền thì ông ta cũng có, nhưng ở một đêm mà đắt như vậy thì không đáng.

Bàn tiệc 5100 vừa rồi còn khiến ông ta đau lòng nữa là.

Ngủ ở đâu mà không phải ngủ?

Chẳng lẽ ngủ phòng tổng thống một đêm, sáng hôm sau liền trở thành tỷ phú à?

“Được rồi được rồi, phòng tổng thống cái gì, xem lại mình xem có giống tổng thống không đi?”

Trần tổng tỏ vẻ phiền chán, liền xách hành lý đi về phía thang máy.

Mặc dù lời này là nói cho Trần phu nhân, nhưng thật ra thì đang hạ thấp người một nhà Giang Hoành Hà.

Ngủ ở phòng tổng thống thì sao? Không phải vẫn là một nhân viên quản lý nhỏ trong công ty của ông ta sao?

Lúc này, Trần phu nhân cũng hung hăng liếc mắt nhìn người Giang gia.

Sau đó, bà ta liền thở phò phò mà dẫn con gái đi theo chồng mình.

“Chú, có lẽ khi trở về chú sẽ bị làm khó dễ đấy.”

“Không đến mức chứ?”

Giang Chu cảm thán một câu: “Người nhà này, nhân phẩm quá kém, chú gặp xui xẻo rồi.”

Ngụy Hồng Mai cũng hơi lo lắng bất an: “Giang Chu, cháu đừng nguyên rủa chú mình như thế chú.”

“Thím yên tâm, cứ hưởng thụ cảm giác phòng tổng thống đi, chuyện này ngày mai rồi tính sau.”

“Nhưng tất cả những chuyện hôm nay đều quá kỳ lạ, vì sao Lưu tổng cứ mời rượu chú cháu vậy?”

Giang Chu liếc nhìn chú mình: “Đây chính là sức hấp dẫn của người Giang gia đấy, thím gả cho đúng người rồi.”

Giang Hoành Hà cảm thấy lời này không sai chút nào: “Mị lực, chính là tố chất cơ bản của người nhà chúng ta.”

“Nhưng vì sao ở khách sạn lại không tốn tiền?”

“Ai biết được, vẫn nên đi về nghỉ ngơi sớm một chút thì hơn.”

Giang Chu vừa nói chuyện vừa liếc mắt nhìn Phùng Tư Nhược.

Cô bé này đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, khi thấy Giang Chu nhìn mình thì không khỏi đỏ mặt.

Đêm vừa sâu, sao trắng đầy trời.

Người một nhà đi thang máy riêng lên phòng tổng thống.

Sau khi đến tầng cao nhất, chú và thím mở cửa phòng ra, sau đó bọn họ bị tất cả những thứ ở trước mắt làm cho sợ ngây người.

Phòng quá rộng rãi, có phòng khách, phòng ngủ chính, phòng ngủ phụ, phòng làm việc...

Tất cả những nội thất trong phòng đều cực kỳ xa xỉ, nhất là cái cửa sổ kính khổng lồ kéo dài từ trần nhà xuống sàn nhà kia, gần như có thể nhìn xuống toàn bộ Bắc Hải.

“Đây... Đây thật sự là không cần tiền sao?” Ngụy Hồng Mai đã hơi luống cuống.

Loại phòng này ở cả một gia đình cũng không có vấn đề chứ đừng nói là ở một hai người.

Nhưng mà khách sạn lại cho bọn họ ba căn phòng như vậy liền!

“Sao tôi cảm thấy như mình đang nằm mơ thế nhỉ?”

Giang Hoành Hà yên lặng một lát: “Chắc là bạn gái của Giang Chu rồi.”

Ngụy Hồng Mai hơi sững sờ: “Ông nói là cô bé không thích nói chuyện kia à?”

“Đúng thế, bà không nghe thấy người của khách sạn nói sao, chúng ta là khách của Phùng gia!”

“Đúng rồi, cô bé đó họ Phùng mà!”

Giang Hoành Hà và Ngụy Hồng Mai liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hơi tê tê.

Tên nhóc Giang Chu này bắt cóc công chúa của nước nào à?

Cùng lúc đó, trong phòng số 003.

Giang Chu nằm trên ghế sa lon, ợ một cái.

Mà Phùng Tư Nhược thì đang dựa trên bàn trà, nghịch thứ gì đó ở trên bàn.

“Bà xã?”

“Không phải bà xã!”

Giang Chu nghiêng người sang: “Tắm thử kia của bạn là gì?”

Phùng Tư Nhược móc thẻ ra cho Giang Chu xem: “Thẻ mở cửa.”

“Vậy tại sao khách sạn này lại làm như vậy?”

“Là của nhà mình.”

Giang Chu hít sâu một hơi, lại cảm nhận được sự mạnh mẽ của Phùng gia lần nữa.

Bắc Hải không hổ danh là đại bản doanh của Phùng gia mà.

Là một người dòng chính của Phùng gia, thật sự là có thể đi ngang ở nơi này.

Dù sao Phùng Tư Nhược cầm một cái thẻ mở cổng, mà cũng có thể nhận được đãi ngộ như thế này rồi.

Chương 298: Hay là gạo nấu thành cơm? (2)

“Nhà bạn giàu có như vậy, rốt cuộc mình phải nỗ lực bao nhiêu mới có thể cưới bạn đây?”

Gò má Phùng Tư Nhược đỏ lên: “Không biết.”

Giang Chu nhìn thoáng qua phòng ngủ: “Hay là... gạo nấu thành cơm trước nhé?”

“Không muốn!”

“Không muốn thì quên đi.”

Giang Chu ngồi dậy, mở ti vi lên.

Lúc này, kênh truyền hình Bắc Hải đang phát dự báo thời tiết.

Dựa theo cục khí tượng dự đoán, ba ngày tiếp theo sẽ có một trận mưa và tuyết rơi.

Giang Chu cười rồi.

Dự báo thời tiết bây giờ còn quái dị hơn cả con gái nữa.

Nói trời mưa thì trời sẽ không mưa.

Nói hôm nay có nắng, thì hết lần này đến lần khác lại không thấy mặt trời đâu.

Ai, cực kỳ giống tình yêu nha.

Nhưng ba ngày tiếp theo là ngày nắng, thì đây cũng là một tin tức tốt.

“Giang Chu...”

“Ừm?”

Phùng Tư Nhược nhìn ra phía ngoài cửa sổ: “Tối rồi.”

Giang Chu sững sờ một chút: “Muốn về nhà rồi à?”

“Không muốn, nhưng không về thì người nhà sẽ phát hiện.”

“Đi thôi, mình đưa bạn về nhà.”

Phùng Tư Nhược ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Vậy ngày mai bạn có đến không?”

Giang Chu sờ sờ đầu của nàng: “Buổi chiều sẽ rảnh, xế chiều mai mình sẽ qua Minh Tiềm Sơn Trang thăm bạn.”

“Ừm!”

Giang Chu nói xong liền cầm chìa khóa xe lên, dẫn Phùng Tư Nhược đi xuống dưới.

Lúc này, bóng đêm bên ngoài khách sạn đã sâu hơn.

Ánh trăng bị một tầng mây a bao phủ, không thể tỏa ánh sáng.

Trần tổng đứng hút thuốc ở ngoài cửa khách sạn, bỗng nhiên lại nhìn thấy Giang Chu lái xe qua.

Trên mặt ông ta hiện lên vẻ vô cùng nghi ngờ.

Cả nhà Giang Hoành Hà đều ngồi máy bay qua đây cơ mà?

Tại sao cháu của Giang Hoành Hà lại có xe?

Thuê à?

Trần tổng liếc mắt nhìn Logo xe.

Logo hình tam giác là cái xe rởm gì?

Ông ta chưa từng nhìn thấy qua, cho nên chắc là xe rởm thôi.

Trần tổng ném tàn thuốc xuống, quay người đi vào khách sạn.

.....

Từ khu trung tâm đi đến phía tây.

Kiến trúc hai bên từ từ trở nên thưa thớt.

Giang Chu bật xi nhan và rẽ vào một con đường vắng vẻ.

Lúc này Phùng Tư Nhược đã mơ mơ màng màng, nhìn không được mà che miệng ngáp một cái.

“Buồn ngủ rồi?”

“Không có.”

Giang Chu quay đầu liếc mắt nhìn nàng một cái: “Nước mắt tràn ra rồi mà còn mạnh miệng.”

Phùng Tư Nhược xoa xoa mắt: “Không có gì, không buồn ngủ.”

“Ngoan ngoãn về ngủ đi, ngày mai mình sẽ qua chơi với bạn.”

“Mình có thể chơi xe bay QQ cả đêm, rồi ngủ thẳng đến chiều.”

Giang Chu véo mặt nàng: “Bạn bỏ qua thời gian chờ đợi à?”

Phùng Tư Nhược hít hà hai tiếng: “Đau đầu!”

“Không cho phép chơi xe bầy, về nhà liền đi ngủ đi.”

“Ồ.”

“Được rồi, cút đi.”

Phùng Tư Nhược xoa xoa gò má, đi xuống xe.

Sau đó, nàng đứng trước cổng sắt, quay sang vẫy tay chào Giang Chu.

Hôm nay là ngày vui vẻ nhất của nàng.

Giống như mặt hồ yên ả bị ném một cục đá, khiến cho bọt nước văng khắp nơi.

Giang Chu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, khóe miệng không khỏi cong lên.

Nhìn không được mà bật đèn chiếu vào nàng.

Trong khi Phùng Tư Nhược che mắt lại, hắn đã đi được một đoạn rồi.

Sau khi trở lại khách sạn, đêm đã sâu hơn.

Trong khách sạn rất yên tĩnh, ngay cả đèn trên hành lang cũng tối hơn nhiều.

Giang Chu nằm trên chiếc giường rộng lớn, lấy điện thoại di động ra gọi cho Tô Nam.

Tút tut tut.

Sau vài âm thanh nhắc nhở, một giọng nói mềm mại và lười biếng bỗng nhiên vang lên.

Dường như nàng đang ngủ, lại bị đánh thức vậy.

“Chà... ông chủ xấu xa, nửa đêm rồi còn gọi điện cho tôi làm gì?”

“Đạo này sao rồi, có buồn chán hay không?”

“Cũng được, tự nhiên rảnh rồi cũng hơi không quen.”

Giang Chu uống một hớp nước: “Có phải cảm thấy mỗi ngày trôi qua đều không có ý nghĩa không? Hận không thể khóa thân chạy ra ngoài?”

Tô Nam yên lặng một lát: “Ông chủ, tôi luôn cảm thấy những câu nói của anh có hàm ý khác.”

“Được rồi, vậy tôi nói thẳng, có muốn đi du lịch bằng tiền công ty không?”

“Thật sao thật sao? Đi chỗ nào nha?”

“Bắc Hải, thành phố số hai cả nước, còn được khen là viên minh châu rực rỡ.”

“Wow, vậy không phải là rất xứng với một loli xinh đẹp đáng yêu như tôi sao?”

Giang Chu ung dung thản nhiên ừ một tiếng: “Đến đây đi, tôi đặt vé cho cô, chiều mai bay đến rồi gọi điện thoại cho tôi.”

Tô Nam yeah một tiếng: “Vậy tôi lập tức thu dọn hành lý, không cho phép đổi ý.”

“Ok, cô cầm thẻ căn cước ra sân bay là được, tôi sẽ gửi vé cho cô.”

“Chờ đã.”

“Hả?”

Tô Nam bỗng nhiên cảnh giác: “Vì sao bỗng nhiên anh lại muốn tôi đi du lịch Bắc Hải bằng tiền của công ty?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Thương cho cô vì những vất vả trong nửa năm nay thôi.”

“Vậy thì tốt quá, tôi sẽ mang cho anh năm cái váy lolita khác nhau.”

“Một lời đã định.”

Giang Chu cúp điện thoại, nhin không được mà thở dài.

Nếu như Tô Nam biết mình gọi cô ấy đến đây để làm việc thì sẽ thế nào đây?

Sẽ đem váy lolita xé thành mảnh vụn, rồi xiết chết tươi mình mất.

Nhưng buổi tối vẫn sẽ nhảy múa khiêu vũ cho mình xem thôi.

Giang Chu cảm thấy cũng rất đáng giá.

Chương 299: Triệu hoán Tiểu Nam nhi!

Vì vậy, hắn cầm điện thoại di động lên để gọi cho Doãn Thu Nhã.

Đôi phương nghe rất nhanh, có vẻ như thiếu nữ ngọc ngà này vẫn chưa ngủ.

“Alo? Tìm tôi làm gì?”

Giang Chu nói: “Tôi đang ở Bắc Hải, cô đã đến chưa?”

Doãn Thu Nhã ngáp một cái: “Tôi đang ở đoàn làm phim rồi, buổi tối nay có hai phân cảnh.”

Giang Chu gật đầu: “Sáng mai tôi sẽ đi qua tìm cô, ăn sáng chung không?”

“Không, hôm nay thức quá muộn, ngày mai không dậy nổi.”

“Thức đêm là điều tối kị của phụ nữ trung niên 30 tuổi, nó khiến cho da dẻ không thể khôi phục...”

Doãn Thu Nhã bỗng nhiên bật max volume: “Cậu là ai? Cậu mới là phụ nữ trung niên.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Cô cũng không thể qua sinh nhật thứ 30 rồi mà còn gọi mình là thiếu nữ ngu ngốc chứ?”

“Tôi lại chưa lập gia đình, cho nên mãi mãi vẫn là thiếu nữ.”

Giang Chu nhận thua: “Được được được, cô là thiếu nữ.”

Doãn Thư Nhã hừ lạnh một tiếng: “Bây giờ tôi muốn đi ngủ, ngày mai cậu đến muộn thôi.”

Giang Chu nói một câu ngủ ngon, rồi liền cúp điện thoại.

Mọi chuyện đã an bài xong xuôi rồi, ngủ thôi.

Ngày mai đi qua đoàn làm phim xem một chút, sau đó đi đón Phùng Tư Nhược và Tô Nam, thuận tiện liên lạc với người Hàn gia một chút, nghĩ một biện pháp tốt để giải quyết chuyện này.

Giang Chu uống nốt chỗ nước, liền ngã đầu ngủ khò khò.

Cùng lúc đó, trong một gian phòng bình thường ở tầng sáu.

Trần tổng ngồi hút thuốc trên ghế, bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

Điều thuốc cháy hết, trong phòng liền mù mịt.

“Ông cút ra ngoài hút có được không? Tôi còn phải ngủ nữa.”

“Ngủ ngủ ngủ, bà trừ ăn ra thì cũng chỉ biết ngủ.”

Trần phu nhân giận tím mặt: “Đã mười một giờ đêm rồi, tôi không ngủ chẳng lẽ đi dạo phố à?”

Trần tổng hung hăng dập điều thuốc lá xuống gạt tàn: “Không nghĩ ra chuyện ngày hôm nay, tôi không thể ngủ nổi, hiểu không?”

“Ông muốn ngủ thì ít ra cũng phải nằm xuống trước chứ? Ngồi hút thuốc như thế thì có đến sáng cũng không ngủ nổi.”

“Được rồi được rồi, tôi ngủ, bà đừng cảm ràm nữa.”

Trần tổng bị vợ mình nói cho đầu óc ong ong, rơi vào đường cùng, ông ta không thể làm gì khác hơn là nằm xuống giường.

Cũng không biết vì sao, những chuyện xảy ra hôm nay lại xuất hiện ở trước mặt ông ta như một đoạn phim.

Nhất là hình ảnh Giang Chu lái xe lúc nãy.

Chiếc xe kia nhìn bên ngoài khá bình thường.

Màu đen, bốn bánh, và có đèn.

Nhưng mà cái logo kia vẫn hiện lên trong đầu của ông ta.

Trần tổng: “Hazi... Làm sao không nhớ ra nhỉ.”

Trần phu nhân nổi giận: “Rốt cuộc ông có ngủ không??!!”

“Biết rồi, tôi ngủ đây!”

Trần tổng trực tiếp gục mặt vào gối, âm thầm thề là sẽ không nghĩ nữa.

Trần phu nhân nhìn thấy cảnh này thì cuối cùng cũng cảm thấy thanh tịnh.

Nhưng đúng lúc này, Trần tổng bỗng nhiên ngồi bật dậy.

“Tôi nghĩ ra rồi, tôi nghĩ ra rồi!”

Ông ta tóm lấy bả vai của vợ mình, rồi lắc điên cuồng, khiến cho Trần phu nhân vất vả lắm mới ngủ được liền tỉnh dậy.

Trần phu nhân muốn điên rồi: “Đến cùng thì ông nghĩ đến cái gì?”

“Chiếc xe kia là Mercedes đỉnh cấp, là Sedan, Maybach, chứ không phải là xe rởm.”

“May cái gì cơ? Ông uống nhiều quá rồi à?”

Trần tổng hít sâu một hơi: “Tôi vừa thấy cháu trai của Giang Hoành Hà lái một chiếc xe đi ra ngoài, ban đầu còn tưởng là xe thuê.”

Trần phu nhân ngồi thẳng dậy: “Sau đó thì sao?”

“Đó là Mercedes MayBach, rẻ nhất cũng phải mấy triệu, toàn bộ Bắc Hải cũng không có mấy chiếc.”

“Ông gặp quỷ à? Cháu của Giang Hoành Hà chỉ là một sinh viên đại học, cướp đâu ra tiền mua xe đắt như vậy?”

Trần tổng khẽ nhíu mày, trầm tư một lúc lâu: “Chẳng lẽ tôi nhìn nhầm thật?”

Trần phu nhân chép miệng một cái: “Tuyệt đối là nhìn nhầm rồi, mau ngủ đi.”

“Nhưng mà tôi càng nghĩ lại càng không ngủ được, rốt cuộc Giang Hoành Hà là ai?”

“Anh ta không phải nhân viên của ông sao? Ông mau yên tĩnh một chút đi, ngày mai tôi còn phải đi mua sắm nữa!”

“Không được, tôi phải đi bãi đỗ xe xem một chút, bằng không thì tôi tuyệt đối không ngủ được!”

Trần tổng không để ý đến vợ mình ngăn cản, liền mặc quần áo rồi đi ra ngoài.

Ông ta muốn đi xác định xem, rốt cuộc chiếc xe kia có phải là Maybach không.

Nếu đúng là thật, vậy chuyện xảy ra trong bữa tiệc hôm nay sẽ rất đáng sợ.

Chẳng lẽ Giang Hoành Hà còn có một thân phận nào khác sao?

Lưu tổng cũng bởi vì thế mà không ngừng mời rượu Giang Hoành Hà?

Không lâu sau, thang máy đã đến bãi đỗ xe dưới đất, nhưng mà vừa đi vào thì Trần tổng đã choáng váng.

Trong nay có rất nhiều xe cộ, đen đen đỏ đỏ, xanh xanh trắng trắng, nhưng màu đen và màu trắng là phổ biến nhất.

Hơn nữa, đây là khách sạn cao cấp, cho nên tất cả đều là xe hơi sang trọng.

Ông ta lại không nhớ biển số xe, cho nên tìm kiểu gì?

“Đậu xanh! Không tìm nữa!”

“Cùng lắm thì ngày mai hỏi Giang Hoành Hà thôi!”

Chương 300: Dạy diễn xuất trong đoàn làm phim!

Ngày hôm sau.

Giang Chu vừa rời giường, quả nhiên bên ngoài cửa sổ là ánh nắng rực rỡ.

Hắn đuổi người, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Lúc này, Giang Dự Kỳ đã chạy đến, gõ cửa bình bịch.

“Anh, anh ơi, đi ăn cơm thôi.”

“Được, biết rồi.”

Giang Chu phun kem đánh răng ra, lau miệng một chút, rồi đi theo Giang Dự Kỳ xuống tầng một.

Chú và thím đã chờ trong nhà ăn rồi.

Cả nhà Trần tổng cũng đang ngồi chung.

Chỉ là hình như tinh thần của Trần tổng không được tốt lắm thì phải.

Hai mắt ông ta đen xì, tóc tai rối tung, nhìn qua cứ tưởng là ba năm chưa ngủ nữa chứ.

“Hoành Hà, nào, ném thử loại Pizza này đi, mùi vị rất tốt đấy.”

“Ồ đúng rồi, còn cả loại mỳ ý này nữa, rất đúng vị.”

“Em râu, ném món chân giò này đi, rất nhiều collagen đấy.”

Giang Hoành Hà nhìn ông chủ như đã biến thành một người khác của mình mà không hiểu chuyện gì cả.

Làm ông chủ mà lại gấp đồ ăn cho nhân viên của mình, quả thật là quá nhiệt tình.

Nhiệt tình đến mức, khiến cho Giang Hoành Hà còn cảm thấy chuyện hôm qua là nằm mơ.

Mà Giang Chu ở bên cạnh thì chỉ tập trung ăn mỳ chứ không nói gì.

Hắn hiểu được, chắc là Trần tổng đã ý thức được chỗ không đúng, cho nên bây giờ mới tiến vào giai đoạn thăm dò.

Nhưng mà hắn cũng rất vui lòng nhìn thấy cảnh này.

Ít ra thì chú mình sẽ không bị làm khó dễ, công việc sau này cũng có thể thuận lợi hơn không ít.

“Cháu ăn xong rồi, cháu còn có việc, nên đi phải ra ngoài một chuyến.”

Hai mắt Giang Dự Kỳ liền sáng lên: “Đi tìm chị dâu à? Em em em, em cũng muốn đi.”

Giang Chu đề Giang Dự Kỳ lại chỗ ngồi: “Anh đi làm việc, không phải đi chơi.”

“Giang Chu, cháu còn có việc ở Bắc Hải này à?”

“Vâng, cháu đi giúp một người bạn thôi.”

Trần tổng nghe thấy câu này thì ánh mắt bỗng nhiên thay đổi.

Quả nhiên, Giang gia này rất thần bí.

Cùng lúc đó, Trần phu nhân nhìn về phía Ngụy Hồng Mai.

Ngôn ngữ của bà ta đã ít đi vẻ châm chọc, mà nhiều thêm vài phần nịt nọt.

“Hồng Mai, các cô có xe Mercedes đưa đón đúng không?”

“Hình như vậy.”

“Vậy chiều nay chúng ta cùng đi dạo phố đi nhé?”

Ngụy Hồng Mai hơi do dự một chút, rồi cũng gật đầu.

Hết cách rồi, nói gì thì nói đây cũng là lãnh đạo của chồng mình, người ta đã nói như vậy rồi, chắc chắn không thể từ chối được.

Cùng lúc đó, Giang Chu ăn xong liền đi ra ngoài.

Sau đó, hắn leo lên chiếc Maybach kia, tìm địa chỉ của đoàn làm phim Tôi không phải Dục Thần.

Đó là một con đường cũ kỹ ở trong khu phố cổ.

Mặt đường không bằng phẳng chút nào, mà toàn là ổ trâu ổ gà.

Những bức tường trắng hai bên đường đã bị ố vàng theo năm tháng.

Những cửa hàng chung quanh đều treo những bảng hiệu cũ kỹ bản thủ.

Chỉ cần quét tay qua trụ đá bên đường là sẽ dính đầy tro bụi.

Lúc này, đoàn làm phim đã phong tỏa giữa phố, cần cầu đang treo hai cái biển hiệu lên hai căn nhà.

Một là ‘tiệm thuốc hoàng tử’, một là ‘khách sạn tình yêu’, đây cũng chính là cảnh đầu tiên khi phim mới bắt đầu.

Công việc kinh doanh của Dược Thần ế ẩm, khó có thể duy trì cuộc sống.

Hy vọng ông chủ khách sạn có thể cho phép trưng bày thuốc ở đây, nhưng bất đắc dĩ là, trưng bày rất lâu mà vẫn không bán được chai nào.

Ngoài ra, Dược Thần đã không đóng nổi tiền thuê nhà, chỉ có thể đóng cửa để trốn chủ nhà.

Giang Chu quan sát bốn phía chung quanh, liền cảm thấy bọn họ chọn cảnh cũng không tệ, rất có tiêu chuẩn.

Nó thể hiện được sự lộn xộn, loạn lạc và nghèo đói.

Giang Chu chen vào trong đoàn làm phim, đứng ở phía sau lều quay chụp.

Lúc này, đạo diễn và phó đạo diễn đang ngồi trước máy quay, hai người quan sát hình ảnh ở trong đó.

Diễn viên đóng vai Dược Thần rất phúc hậu, hơn nữa tạo hình còn hơi lồi thối, tương đối phù hợp với một người đàn ông trung niên chán nản.

Người này đang mơ mơ màng màng sau máy tính, liền nghe thấy một tiếng hoan nghênh quang lâm, sau đó, ông chủ khách sạn liền đi qua.

Hai người nảy sinh một đoạn đối thoại liên quan đến thuốc.

Sau khi quay chụp xong cảnh này, đạo diễn không khỏi nhíu mày thật chặt.

“Tại sao tôi luôn cảm thấy không thích hợp nhỉ?”

“Cảm giác cuộc đối thoại này khá mâu thuẫn và không ăn nhập với cảnh quay.”

Phó đạo diễn cũng rất tán thành, nhưng cũng không có ý kiến gì tốt hơn.

Diễn viên đều là diễn viên tốt, chọn cảnh cũng rất tốt, nhưng vì sao lại không có một loại hơi thở của phố phường nhỉ.

Giang Chu ho khan một tiếng: “Đừng để diễn viên nói tiếng phổ thông nữa, phải thêm vài từ tiếng địa phương vào cuộc đối thoại này.”

Đạo diễn nghe xong liền sửng sốt, quay đầu hỏi: “Cậu là ai vậy?”

“Ồ, người qua đường vào xem náo nhiệt thôi.”

“Cậu cũng hiểu phim điện ảnh à?”

“Người yêu thích phim điện ảnh lâu năm, đã xem vô số phim, đã đến cảnh giới không xem phim nhưng trong lòng có phim.”

Đạo diễn suy nghĩ một chút, giọng lên: “Quay lại cảnh vừa rồi, để diễn viên thêm vài câu tiếng địa phương!”

Nghe thấy mệnh lệnh của đạo diễn, hai diễn viên lại tiếp tục làm lại lần nữa.

Không ngờ khi xen ít tiếng địa phương vào cuộc đối thoại, thì lập tức xảy ra phản ứng hóa học.

Hơi thở phổ phùng sinh động như đập thẳng vào mặt.

Chương 301: Dạy diễn xuất trong đoàn làm phim! (2)

“Không tệ không tệ, chính là cảm giác này!”

Đạo diễn nhìn không được mà nhìn về phía Giang Chu: “Anh bạn nhỏ, rất nhạy bén đấy, có hứng thú vào đoàn làm phim không?”

Giang Chu mỉm cười: “Không được, tôi không có thiên phú này.”

Đạo diễn cảm thấy hơi tiếc nuối: “Tôi còn định cho cậu diễn vài quần chúng có lời thoại nữa đấy.”

“Vai quần chúng thì quên đi, tôi quá đẹp trai, khí chất không phù hợp với mấy vai đó.”

“Anh bạn nhỏ hài hước thật đấy.”

Hả??

Mặt Giang Chu nhất thời đầy dấu chấm hỏi.

Mấy câu trước của tôi mới cmn là nói đùa.

Nhưng câu nói mình đẹp trai là đến từ đáy lòng, hiểu không?

Người đạo diễn này thật cmn không có ánh mắt.

Ngay sau đó, cảnh thứ hai cũng đã bắt đầu.

Ông chủ khách sạn đưa bệnh nhân Lão Lữ vào trong tiệm thuốc.

Quay phim chính là như vậy, nó không dựa theo trình tự khi chúng ta xem, bởi vì bọn họ muốn tiết kiệm nhân lực vật lực, cho nên sẽ quay chụp hết những cảnh quay tại một địa điểm trước.

Lúc này, diễn viên đóng vai Lão Lữ đã đi vào trong tiệm, nói ra ý muốn cầu thuốc của mình, rồi cầu sự trợ giúp của Dược Thần.

Bởi vì Giang Chu có ký ức của kiếp trước, cho nên hắn đã đặc biệt dặn dò Doãn Thư Nhã khi chọn diễn viên, bảo nàng phải chọn một người cao ráo và đẹp trai.

Bởi vì...diễn viên cao ráo và đẹp trai sẽ rất hấp dẫn ánh mắt, cho nên khi diễn viên này diễn một người bệnh suy yếu, sẽ khiến cho khán giả cảm thấy đau lòng.

“Không được, làm thế nào cũng không cảm thấy giống một người bệnh cả.”

“Đúng thế, cao ráo đẹp trai, khí chất còn hơn cả nhân vật chính, nào có bệnh nhân như vậy chứ?”

Đạo diễn vẫn không cảm thấy hài lòng với cảnh quay này như cũ.

Dáng người quá đẹp, quá đẹp trai, làm sao lại giống bệnh nhân được?

Phía đầu tư chọn diễn viên thật sự là không khách quan chút nào.

Giang Chu đứng ở phía sau yên lặng một lát, nhin không được mà mở miệng: “Bảo anh ta khom lưng xuống, tạo thành cảm giác như gù, cố gắng tạo cảm giác như bả vai sắp sụp xuống, toàn bộ bộ phim đều phải làm như vậy.”

Đạo diễn quay đầu lại nhìn Giang Chu một cái: “Cậu chắc chứ?”

“Thử một lần xem.”

Đạo diễn lại cầm loa lên: “Lão Đồ, cố gắng biểu diễn ra lưng gù, bả vai sụp xuống.”

Lão Đồ đẹp trai gật đầu, lại quay lại chỗ đứng của mình lần nữa.

Quay chụp lần tiếp theo bắt đầu.

Bệnh nhân Lão Lữ sụp bả vai, còng lưng đi theo ông chủ khách sạn vào tiệm thuốc.

Diễn viên này khá cao gầy, lại vì còng lưng và sụp bả vai, nên liền tạo cho người ta một loại cảm giác suy yếu, không thể chống đỡ cơ thể mình thẳng lên.

Bên trong vẻ bệnh trạng còn mang theo vẻ miễn cưỡng, trong vẻ miễn cưỡng lại mang theo một tia gắng gượng chống đỡ.

“Cắt!”

Kết thúc cảnh quay này, toàn trường lập tức vỗ tay vang dội.

Ngay sau đó là cảnh quay thứ ba, thứ tư.

Giang Chu cũng buông tay buông chân, trực tiếp đi vào trong lều, hấn cầm cái loa của đạo diễn lên, ngón tay sờ soạng một chút.

“Cổ áo của gái nhảy quá cao, đổi cái thấp hơn đi.”

“Ngoài ra, kiểu tóc của mục sư không thích hợp, phải hói một chút nữa!”

“Thợ trang điểm đâu? Mau trang điểm lại cho Lão Lữ, sắc mặt không đủ tái rồi!”

“Còn buôn thuốc lậu, đừng có làm vẻ mặt ai cũng thiếu tiền anh nữa, anh hận không thể để người khác biết mình là phần tử xấu xa à?”

“Còn cả Dục Thần, sau khi kiếm được tiền thì anh phải có một loại cảm giác bành trướng, phải diễn ra cảm giác bành trướng đó.”

Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều bắt đầu bận rộn.

Trang điểm thì trang điểm, thay quần áo thì thay quần áo.

Đạo diễn ngồi trong lều, lại cảm thấy mình như là một tên vô dụng.

Ông ta là chuyên nghiệp, hơn nữa đã quay phim vài chục năm rồi.

Nên đương nhiên ông ta cũng có thể phát hiện ra điểm không thích hợp, đồng thời cũng có thể tìm được biện pháp giải quyết, nhưng ông ta lại không thể nghĩ ra nhanh được như Giang Chu.

Vì sao?

Bởi vì Giang Chu đã xem bộ phim này từ kiếp trước rồi.

Đối với Giang Chu mà nói, chỉ cần rập khuôn như bộ phim kiếp trước là được.

Rất nhanh, tiến trình quay chụp đã được hơn phân nửa.

Tất cả nhân viên trong đoàn làm phim đều bắt đầu nghỉ ngơi.

Mà Giang Chu thì ngồi trên ghế nhỏ, đối mặt với một đám diễn viên.

Hắn vừa nhìn kịch bản vừa giảng giải cho các diễn viên.

Chỗ nào cần phải diễn thế nào, nơi nào cần phải có tình cảm... bla bla.

“Tôi hiểu rồi!”

“Tôi cũng hiểu rồi, hiểu ý nghĩa của nhân vật này rồi.”

Trong khi Giang Chu đang giảng giải cho các diễn viên.

Cùng lúc đó, không biết Doãn Thu Nhã đã xuất hiện từ bao giờ.

Nàng đứng dựa vào chiếc xe bảo mẫu của diễn viên ở cách đó không xa, trong tay còn cầm một ly nước, thỉnh thoảng lại uống một ngụm.

Lúc này, nàng nhẹ nhàng nhìn Giang Chu, khóe miệng hơi nhếch lên.

Nàng cảm thấy Giang Chu rất thú vị.

Làm kinh doanh lại đơn giản như ăn cơm uống nước.

Chỉ dùng nửa năm để trang web kia phổ cập toàn bộ thành phố Thượng Kinh.

Hiện giờ lại nông nhênh ngồi ở đây để hướng dẫn cho đám diễn viên chuyên nghiệp cách diễn xuất.

Quan trọng nhất là, những diễn viên kia lại thật sự cảm thấy được khai sáng.

Ngay cả đạo diễn ngồi phía sau cũng có vẻ như muốn chép vào sổ tay vậy.

Chương 302: Ngự tử cao lạnh năn nỉ mình dẫn nàng đi chơi?

Doãn Thư Nhã nhìn Giang Chu ngồi bắt chéo chân thì lại thấy hơi buồn cười.

Nàng chưa bao giờ gặp được một người như vậy.

Mặc kệ là phía đầu tư hay phía được đầu tư, thì người này vẫn làm theo ý mình như cũ.

Mặc kệ là chuyên nghiệp hay không chuyên nghiệp, người này vẫn có thể thuyết phục người ta.

Dường như người này luôn vô pháp vô thiên, nhưng lại khiến cho người ta không tìm được tật xấu.

Nói cách khác, giống như là người này đang dạo chơi nhân gian vậy.

Cùng lúc đó, rất nhiều người trong đoàn làm phim đều chú ý đến Doãn Thư Nhã.

Mọi người đều biết Doãn Thư Nhã là nhà đầu tư lớn nhất của bộ phim này.

Đồng thời cũng là một phú bà rất có thân phận ở Thượng Kinh.

Nàng vừa xuất hiện, rất nhiều người lập tức nghiêm túc hơn, nhưng người đang cười đùa tí tưng cũng thu liễm lại.

Giang Chu đột nhiên cảm thấy yên tĩnh, liền quan sát chung quanh.

Cũng không mất quá nhiều thời gian, hắn liền nhìn thấy Doãn Thư Nhã, ánh mắt hai người chạm vào nhau, gò mà Doãn Thư Nhã lại đỏ lên, nhin không được mà nhìn về phía khác.

Trong lòng Giang Chu lại hơi lộp bộp một tiếng.

Mình làm gì à?

Mình rõ ràng là chỉ ngồi ở chỗ này không làm cái gì mà.

Thiếu nữ 30 tuổi lại đỏ mặt cái gì?

Là thích tư thế ngồi bắt chéo chân quyến rũ này sao?

Hay là thật sự bắt đầu rơi vào tay giặc rồi?

Giang Chu đang nghĩ ngợi, Doãn Thư Nhã bỗng nhiên đi qua: “Tại sao cậu đến lại không gọi điện thoại cho tôi?”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Không phải cô muốn ngủ bù sao? Ai biết gọi cô dậy cô có tức giận hay không?”

“Không có, tôi thức giấc rất ngoan, không hề ồn ào tức giận chút nào.”

“Ha ha, cô cảm thấy tôi có tin hay không?”

Doãn Thư Nhã nheo mắt lại: “Không tin thì lần sau cậu gọi tôi rời giường đi!”

Giang Chu nuốt nước miếng: “Thiếu nữ 30 tuổi ngu ngốc thật sự là không thềm kiêng kị.”

“Cậu nói cái gì?”

“Tôi nói là, dáng vẻ mới tỉnh ngủ của cô nhất định là rất xinh đẹp.”

Doãn Thư Nhã gật đầu, cảm thấy tương đối hài lòng với câu trả lời này.

Cùng lúc đó, tất cả người trong đoàn làm phim đều liếc mắt nhìn nhau.

Đại tiểu thư Doãn gia rõ ràng là một ngự tử cao ngạo và lạnh lùng, nàng đã đến hai ngày, nhưng căn bản là chưa có ai nhìn

thấy nàng cười cả.

Bình thường thì nàng cũng không nói câu nào, mà chỉ nhìn chăm chăm vào máy quay.

Ngay cả đạo diễn cũng thỉnh thoảng phải bưng trà rót nước cho nàng.

Hơn nữa tính cách của nàng cũng không tốt lớn, quay chụp không tốt thì phải quay đến khi nào tốt mới thôi.

Dù là những diễn viên lâu năm cũng phải chờ cùng toàn đoàn làm phim, chứ đừng nói đến mấy diễn viên trẻ tuổi kia.

Hầu như tất cả mọi người đều cảm thấy áp lực khi đối mặt với nàng.

Nhưng cậu con trai bỗng nhiên xuất hiện này là ai?

Vì sao Doãn tiểu thư lại giống như một thiếu nữ khi đối mặt với người này vậy?

Hai mắt vốn tràn đầy lạnh nhạt, giờ lại sáng rực lên như sao, trong đó còn có rất nhiều vẻ tinh nghịch.

Đây thật sự là Doãn tiểu thư ngày hôm qua sao?

Cùng lúc đó, Doãn Thư Nhã cũng phát hiện tất cả mọi người đang nhìn vào mình, nàng liền ho khan hai tiếng, biểu cảm cũng từ từ khôi phục vẻ cao ngạo lạnh lùng.

“Khụ khụ, đừng ngăn người ra nữa, để tôi giới thiệu cho mọi người một chút.”

“Đây là Giang Chu, là biên kịch của bộ phim này, cũng là một trong những người đầu tư.”

Tất cả mọi người nghe thấy câu này thì không khỏi tỏ vẻ kinh ngạc.

Người đàn ông này rõ ràng cũng không lớn mà.

Nói là đàn ông, nhưng hình như chỉ mới 18 19 tuổi thôi.

Thế mà lại là một trong những người đầu tư của bộ phim này.

Phải biết là, làm phim ảnh không những cần tài chính, mà còn cần mạng lưới quan hệ nữa.

Rất hiếm thấy những người đầu tư trẻ tuổi như vậy.

Đáng sợ nhất là, người này còn là biên kịch của bộ phim này nữa.

Người này nào có nhiều kinh nghiệm xã hội, trải nghiệm... Để nhận ra khó khăn của nhân gian chứ.

“Trên thế giới này chỉ có một loại bệnh, chính là bệnh nghèo!”

Người có thể viết ra một câu như vậy, thật sự lại trẻ tuổi như vậy sao?

Doãn Thu Nhã nhìn Giang Chu: “Cậu có muốn nói hai câu không?”

Giang Chu khoát khoát tay: “Nên nói thì đã nói hết rồi, mọi người cố gắng quay chụp cho tốt đi, bộ phim này rất tốt, nó nhất định sẽ trở thành một ván cầu trên con đường diễn viên của mọi người đây.”

Đám người trăm miệng một lời: “Cảm ơn Giang tổng.”

“Không cần khách khí, cố gắng lên.”

Hai người vừa nói chuyện vừa rời khỏi hiện trường quay phim.

Sau đó đi đến bãi đỗ xe, dừng lại một lúc.

“Bộ phim này phải quay đến bao giờ?”

“Sắp sang năm mới rồi, chắc là phải quay đến một tháng sau tết.”

Giang Chu đếm ngón tay để tính toán một chút: “Vậy cộng thêm giai đoạn sau, cắt nối biên tập và xét duyệt, nghỉ hè có thể chiếu chưa?”

Doãn Thu Nhã gật đầu: “Chắc là có thể.”

“Vậy tôi phải trồng thêm quảng cáo vào.”

“Hả?”

“Trang web của tôi đang mở rộng ra toàn quốc, cho nên tôi muốn chèn quảng cáo vào trong phim...”

Doãn Thu Nhã hơi nhú mày nhìn Giang Chu: “Đây chính là mục đích của cậu khi lừa gạt tôi làm điện ảnh?”

Chương 303: Ngự tử cao lạnh năn nỉ mình dẫn nàng đi chơi?
(2)

Giang Chu lập tức phủ nhận: “Tôi chỉ là cảm thấy cô quá phiền, cho nên mới tìm việc cho cô làm thôi.”

“Cậu...”

“Đừng giận đừng giận, cô không cảm thấy khoảng thời gian này rất phong phú à?”

Doãn Thư Nhã suy nghĩ một chút: “Điều này cũng đúng, nhưng khi nào cậu mới thực hiện chuyện đã答应 tôi?”

Giang Chu hơi sững sờ: “Tôi答应 cô chuyện gì?”

“Cậu nói là, đến Bắc Hải xong sẽ dẫn tôi đi chơi!”

“Cô nghiêm túc??!!”

Doãn Thư Nhã nhìn Giang Chu: “Làm sao? Cậu đổi ý?”

Giang Chu duỗi eo: “Tôi còn phải dẫn một cô bé đi chơi, không có nhiều tinh lực như vậy.”

“Dẫn một người cũng là dẫn, dẫn hai người cũng là dẫn mà!”

“Cô là một ngự tử cao lạnh, là đại tiểu thư có tiếng ở Thượng Kinh, mở miệng ngậm miệng là đòi tôi dẫn đi chơi, cô cảm thấy có thích hợp không?”

Doãn Thư Nhã không khỏi thở dài: “Trong đoàn làm phim không có gì cả, rất nhàm chán.”

Giang Chu nhìn một chút, nhìn không được mà gật đầu: “Quả thật là hơi buồn chán.”

“Đúng không? Vậy cậu mau dẫn tôi đi đi.”

“Đi, tôi mang cô ra ngoài chơi một lúc, buổi tối cô tự bắt xe về.”

Doãn Thư Nhã nhỏ giọng nói: “Không phải cậu muốn trở về, thỏa luận kịch bản suốt đêm với nữ diễn viên sao?”

Động tác của Giang Chu hơi cứng lại: “Nhưng mà trong đoàn làm phim có rất ít nữ diễn viên trẻ tuổi.”

“Không sao, vẫn còn nam diễn viên cơ mà?”

“Đậu xanh, mục đích của tôi không phải kịch bản, cô hiểu chứ?!”

“Vậy còn có thể làm gì khác à?”

“Được rồi, chuyện của người lớn, cô là thiếu nữ 30 tuổi ngốc nghếch thì đừng hỏi làm gì.”

Giang Chu nói xong, liền mở cửa leo lên xe.

Doãn Thư Nhã thì đi một vòng quanh xe, rồi ngồi lên ghế lái phụ.

“Đi thôi, mà chúng ta đi đâu?”

“Đi sân bay đón người trước, sau đó lại đến Minh Tiềm Sơn Trang, tôi sẽ giới thiệu cho cô một thiếu nữ ru rú trong nhà khác.”

Giang Chu vừa nói chuyện, vừa đạp chân ga.

Tối hôm nay lại phải dẫn hai phú bà và một loli đi chơi.

Mình thật sự càng ngày càng phách lối mà.

Nếu như ba con hàng cùng phòng mà biết chuyện này, có lẽ sẽ quỳ gối gọi tổ sư gia mất.

Cùng lúc đó, Tô Nam hào hứng kéo hành lý đi ra khỏi sân bay.

Đây là lần đầu tiên nàng đến Bắc hải, trên mặt viết đầy vui mừng khi được đi du lịch bằng tiền của công ty.

Nhưng nàng không biết, thứ chờ đợi nàng sẽ là sai bảo và nghiền ép cực kỳ tàn ác của Giang Chu.

“Đã đến giờ rồi, sao vẫn chưa đến đón mình nhỉ?”

“Quên đi, nhìn mặt mũi của du lịch bằng tiền của công ty, liền tha thứ cho tên này!”

Mười phút sau.

Chiếc Maybach màu đen lái vào đường chính của sân bay.

Lúc này, Tô Nam đang ngồi trên hành lý của mình, trên mặt nàng viết đầy buồn chán.

Giang Chu dừng xe ở ven đường, liền bấm còi.

Bíp bíp!

Sau đó, hắn mở cửa kính xe xuống, vẫy vẫy tay với Tô Nam.

“Tô Nam, ở bên này!”

“Ồ, qua đây.”

Tô Nam đẩy hành lý đi qua, nhét rương vào cốp xe.

Sau khi cất hành lý xong, chiếc xe khởi động, lái trở về theo đường cũ.

Sau đó, Tô Nam liền chú ý đến Doãn Thư Nhã ngồi ở vị trái lái phụ.

Ban đầu thì nàng chỉ cảm thấy người này hơi quen mắt, sau đó liền nhận không được mà tròn tròn mắt lên.

“A, là chị gái đã đầu tư cho chúng ta này!”

Doãn Thư Nhã mỉm cười: “Tô Nam đúng không, chào em!”

Tô Nam liếc nhìn Giang Chu: “Quả nhiên là anh đã sắp xếp hết mọi chuyện, sao anh không nói cho tôi biết trước, hại tôi khản trương trong đại hội đó.”

“Ngày đó là bất đắc dĩ, cho nên mới phải nhờ cô ấy giúp một chuyện, nhưng công lao vẫn là của cô.”

“Chẳng trách tôi nói khản cả tiếng vẫn không có ai đầu tư, vừa mới kêu tên của anh thì lại có người đầu tư luôn.”

Giang Chu nhìn thoáng qua Doãn Thư Nhã: “Tôi cũng không biết có vị thiếu nữ lại có thể ngủ được ở bất cứ đâu mà.”

Khuôn mặt của Doãn Thư Nhã đỏ lên: “Rõ ràng là do đại hội đầu tư đó quá nhàm chán, tôi nghe cũng không nghe nổi.”

“Cả ngày đã ngủ ở nhà rồi, ra ngoài cũng có thể ngủ được.”

“Ý nghĩa của cuộc sống là làm chuyện mình thích, đối với tôi thì ngủ là một chuyện rất vui sướng.”

“Tôi có một người bạn học tên là Đinh Duyệt, cô ấy cũng nói như vậy.”

Hai mắt Doãn Thư Nhã sáng trưng: “Thật không? Không ngờ có người trẻ tuổi như vậy mà đã lĩnh ngộ được ý nghĩa của

cuộc sống rồi.”

Giang Chu cười nhạt: “Cô ấy nói như vậy, là bởi vì không tìm thấy bạn trai.”

“Câu đang châm chọc tôi à?”

“Cô nói xem?”

Lúc này, Tô Nam ngồi đằng sau đang nhìn hai người họ với ánh mắt nghi ngờ.

Doãn tiểu thư là người đầu tư nhỉ?

Vì sao Giang Chu lại không khách khí với người ta như vậy chứ.

Không thích hợp, chắc chắn có gì đó không thích hợp.

Các mối quan hệ của cận bã nam, quả nhiên là là không đơn giản như mình nghĩ.

“Ông chủ, chúng ta đi đâu chơi đây?”

“Chưa vội, chuyện chơi có thể thương lượng sau.”

Tô Nam ồ một tiếng: “Chơi không vui tôi sẽ từ chức.”

Giang Chu hơi quay đầu nhìn thoáng qua Tô Nam: “Yên tâm, lần này sẽ cho cô chơi đến tình trạng kiệt sức luôn.”

“Cái gì?”

“Ah... Tôi nói là chơi vui đến quên cả trời đất luôn.”

“Cái này còn tạm được.”

Giang Chu gạt đầu, ném bản kế hoạch về phía sau: “Dù sao trên xe cũng không có việc gì, có tìm hiểu thứ này một chút trước đi.”

Tô Nam nhặt lên xem: “Bản kế hoạch mở rộng toàn quốc, phân thành phố Bắc Hải?”

“Ừm, đây chính là bản kế hoạch mở rộng ở Bắc Hải.”

“Anh...” Trong lòng Tô Nam hơi lo lắng một chút: “Anh gọi tôi đến làm việc? Không được, tôi muốn xuống xe.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Tôi chỉ bảo cô tìm hiểu một chút thôi mà, cô lo lắng cái gì?”

“Tôi biết ngay anh không có lòng tốt gọi tôi đi du lịch mà!”

“Tôi cam đoan sẽ cho cô chơi một tiếng mỗi ngày.”

Tô Nam cắn răng, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe chạy nhanh quá, không biết nhảy xuống xe có ngã gãy tay hay không đây?

Nhưng coi như không nhảy xuống xe, thì cũng sẽ bị ông chủ chó má này làm cho mệt đến gãy tay mà!

Cùng lúc đó, điện thoại của Giang Chu bỗng nhiên rung lên.

Đại tiểu thư ngồi ở nhà đã đứng ngồi không yên, suy nghĩ một chút liền quyết định nhắn tin hỏi.

“Giang Chu, đã qua trưa rồi, bạn sắp đến chưa?”

“Mình không chơi xe bay QQ, mình có thể thề nha.”

Một lát sau, Maybach đã rời khỏi khu trung tâm, kiến trúc chung quanh trở nên thưa thớt, thảm thực vật lại bắt đầu nhiều hơn.

Nhưng bởi vì bây giờ là mùa đông, cho nên cũng không tươi tốt lắm, mà lại cho người ta một loại cảm giác tiêu điều.

Rất nhanh chiếc xe đã đến nơi, Giang Chu dừng xe, trước mặt đã là cổng Minh Tiềm Sơn Trang.

Cảnh cổng sắt màu đen nằm giữa những bụi cây xanh biếc.

Ánh nắng mặt trời chiếu qua, khiến cho người ta có một loại cảm giác rất anime.

Tô Nam nhìn thấy cảnh này, nhin không được mà quay đầu liếc mắt nhìn Giang Chu.

Ủm, cũng không tệ nha.

Nàng cũng biết ông chủ mình nói năng chua ngoa, nhưng tám lòng lại như đậu hũ.

Giờ đã sắp sang năm mới rồi, làm sao còn gọi mình đến làm việc được chứ?

Vừa nhìn đã biết đây là đi chơi rồi.

Một công viên nước rộng lớn như vậy, có lẽ đi dạo một ngày cũng không hết nữa.

“Ông chủ, trạm đầu tiên của chuyến du lịch Bắc Hải này là công viên nước à?”

“Không phải công viên, đây là nhà Phùng Tư Nhược.”

Tô Nam đột nhiên tròn tròn mắt lên, trong mắt viết đầy vẻ khó tin: “Đây... Đây là... Đây là nhà Phùng Tư Nhược á?”

Giang Chu rất nghiêm túc mà gật gù, cũng đặc ý nói: “Rộng chứ? Làm việc cho tốt, sau này cô cũng có thể mua được.”

“Khá lắm, ông chủ, dạo này bánh vẽ của anh càng ngày càng lớn nhỉ, còn có ghi chú gì không hả?”

“Bánh lớn thì mới có thể ăn no, ăn no thì mới chăm chỉ làm việc.”

“Nói cho cùng thì anh vẫn gọi tôi đến đây làm việc.”

Cùng lúc đó, Doãn Thư Nhã cũng bắt đầu quan sát trang viên ở trước mặt này.

Một trang viên rộng lớn không nhìn thấy phần cuối, chỉ thấy những sườn núi liên miên chập chùng.

Đây rõ ràng là cách bố trí của một công viên, nhưng bây giờ lại trở thành nhà riêng, ra tay rộng rãi thật.

“Cô bạn gái nhỏ của cậu không phải người bình thường nhỉ.”

Trong lòng Giang Chu hơi động: “Thiếu nữ 30 tuổi, tôi có một vấn đề muốn hỏi cô.”

Doãn Thư Nhã liếc mắt qua: “Mời bỏ tuổi của tôi qua một bên, cảm ơn.”

“Được rồi, thiếu nữ, tôi có một vấn đề muốn hỏi cô.”

“Nói.”

“Nhà cô và Phùng gia, nhà nào nhiều tiền hơn?”

“Nhất định là nhà này nhiều tiền hơn rồi.”

Giang Chu có chút không tin: “Cô cũng không biết Phùng gia có bao nhiêu tiền, làm sao so sánh được?”

Khóe miệng Doãn Thư Nhã hơi cong lên: “Nhà tôi không kinh doanh làm ăn.”

“Ồ!”

Giang Chu gật đầu, không hỏi tiếp nữa.

Rất nhanh, phía sau cổng sắt lại có tiếng động cơ ô tô.

Phùng Tư Nhược lái một chiếc xe Go Kart màu lam, từ từ dừng lại trước cổng.

“Giang Chu!”

Giang Chu vẫy tay: “Lên xe, mình dẫn bạn ra ngoài chơi.”

Phùng Tư Nhược lấy mũ bảo hiểm xuống, đặt ở trên xe, nụ cười trên mặt nàng còn xán lạn hơn cả ánh nắng mặt trời.

Nhưng khi nàng đang vui vẻ hân hoan nhảy nhót chạy lại gần, liền phát hiện trong xe không chỉ có một mình Giang Chu.

Vì vậy, công chúa mắc chứng sợ đám đông lại bắt đầu khẩn trương.

“Giới thiệu một chút, đây là đối tác của mình, người đầu tư Doãn Thư Nhã.”

Doãn Thư Nhã tò tò nhìn Phùng Tư Nhược: “Em gái thật xinh đẹp!”

“Cám...cám ơn...”

Mặt Phùng Tư Nhược đỏ lên, lại vội vội vàng vàng cúi đầu xuống.

Mái tóc đen nhánh và mềm mại của nàng xõa tung như thác nước.

Hai tròng mắt sáng sữa lại tinh khiết, nhìn qua giống như đang phát sáng vậy.

Đôi môi đỏ hồng, mũi tinh xảo vừa vặn.

Toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn đều không có chút tỳ vết nào.

“Bạn Phùng, còn có mình này, mình cũng ở đây này.”

“Chào bạn Tô.”

Phùng Tư Nhược vẫy tay với Tô Nam, lại nở nụ cười ngọt ngào.

Tô Nam thấy vậy thì cũng mỉm cười với nàng.

Phùng Tư Nhược và Tô Nam đã rất thân quen, cho nên sẽ không cảm thấy khẩn trương.

Đây cũng là Giang Chu cố tình sắp xếp.

Chứng bệnh kia có ảnh hưởng khá nhiều đến sinh hoạt bình thường của Phùng Tư Nhược.

Giang Chu hy vọng có thể dẫn nàng đi ra ngoài nhiều hơn, gặp nhiều người hơn.

Lúc này, Tô Nam liếc mắt nhìn trang viên.

“Bạn Phùng, bạn quả nhiên là phú bà, không phải loại nhỏ, mà là loại lớn nha.”

“Không có... không có mà.”

Chương 305: Cô bé này nam nữ thông sát nha!

Dự báo thời tiết chưa chắc đã không chính xác.

Chỉ là có đôi khi rất chuẩn, có đôi khi thì hoàn toàn ngược lại.

Giống như bây giờ vậy.

Khi mọi người lái xe vào khu trung tâm thành phố, bỗng nhiên lại có những bông tuyết rơi xuống.

Cũng nổi lên những cơn gió lạnh, thổi bay những tờ rơi trên mặt đường.

Một lúc sau, đoàn người đi đến một quán cà phê internet.

Phùng Tư Nhược là thiếu nữ nghiện game.

Doãn Thu Nhã càng là con gà trong giới nghiện game.

Vì vậy, tất nhiên game là dành cho hai thiếu nữ chuyên ru rú trong nhà này.

Còn cà phê, thì là cho Tiểu Nam nhi uống.

Dù sao hắn cũng đã bố trí công việc cho nàng, uống cà phê phù hợp với thân phận của người làm việc hơn.

Lúc này, tuyết ngoài cửa sổ đang rơi nhiều hơn, người đi đường cũng dần dần thưa thớt.

Mấy người bao một phòng riêng.

Doãn Thu Nhã và Phùng Tư Nhược rất tự giác mà đi vào phòng chơi game, cầm tay cầm chơi game lên.

Còn Tô Nam thì bị Giang Chu kéo ngồi xuống bàn cà phê, hai người mặt đối mặt.

“Tôi vốn định sang năm mới bắt đầu tiến hành kế hoạch mở rộng ở thị trường Bắc Hải.”

“Nhưng mà, lần này đến Bắc Hải lại có thu hoạch ngoài ý muốn.”

“Nhiệm vụ mấy ngày hôm nay của cô là giúp tôi chuẩn bị một bản kế hoạch, tôi muốn đi tìm bàn bạc.”

“Đến khi đó, cô cũng đi cùng tôi, để gặp mặt vị phó hội trưởng thương hội Bắc Hải này.”

“Ngoài ra, cô cũng thu thập tư liệu của vị phó hội trưởng này một chút.”

“Chúng ta phải biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

“Còn nữa, mấy ngày này cô cũng đi xem các con phố ẩm thực của Bắc Hải đi, xem bọn họ có ý hợp tác hay không.”

“Chúng ta sẽ mở rộng từ quanh khu ẩm thực, rồi dần dần bao trùm toàn thành phố.”

Tô Nam nghe đến đây thì khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức sụp đổ.

Quả nhiên, nào có du lịch bằng công quỹ chứ gì chứ, tất cả đều là giả.

Ông chủ chó má của mình đã chuẩn bị kế hoạch kỹ lưỡng rồi!

Uổng công mình hào hứng chạy đến đây tìm anh ta.

Hơn nữa lại còn mang rất nhiều váy lolita nữa!

“Tôi không làm!”

Giang Chu ngược mắt nhìn nàng: “Cô còn muốn trở thành tiểu phú bà nổi tiếng toàn quốc không?”

Tô Nam suy tư một chút, gật đầu nói: “Ừm, muốn!”

“Tốt, vậy làm việc đi, chẳng mấy chốc mà giấc mơ của chúng ta sẽ thành sự thật.”

“Ông chủ thôi, anh vẽ bánh thì cũng phải nghiêm túc một chút chứ!”

Giang Chu hơi ngẩn ra: “Hả? Cô có thể nhận ra là tôi không nghiêm túc à?”

Tô Nam ai oán thở dài: “Giấc mơ thành sự thật gì gì đó, quá không có sức thuyết phục.”

“Vậy chúng ta đặt một mục tiêu ngắn hạn nhé.”

“Mục tiêu gì?”

Giang Chu trầm ngâm giây lát: “Trước kỳ nghỉ hè, tôi sẽ để cho cô kiếm được một căn nhà ở Thượng Kinh.”

Tô Nam tròn tròn mắt lên: “Thật hay giả vậy?”

“Ừm, cho đến bây giờ, tôi đều rất giữ lời.”

“Hmmm...”

Giang Chu nhìn thấy Tô Nam đang do dự, liền tiếp tục mở miệng: “Nghĩ lại mà xem, cô còn chưa tốt nghiệp mà đã mua được nhà rồi, cha mẹ cô biết chuyện ngày sẽ tự hào đến mức nào chứ?”

Tô Nam bỗng nhiên vỗ bàn một cái: “Được, anh đã thuyết phục được tôi, tôi làm.”

“Ngoan lắm, quá ngoan luôn.”

“Còn có một vấn đề, buổi tối tôi ngủ ở chỗ nào?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Vì tiết kiệm chi phí cho chuyến công tác này, cô đành phải ngủ cùng phòng với tôi rồi.”

Tô Nam lập tức che ngực của mình: “Anh đừng hòng!”

“Xin đừng ảo tưởng quá độ được không? Gian phòng của tôi là phòng tổng thống, trong đó còn có phòng ngủ phụ.”

“Là vậy à, thế thì... Thế thì cũng được.”

“Ừm, nhưng mà không có khóa cửa, cô sẽ không ngại chứ?”

Tô Nam mới uống một ngụm cà phê, suýt nữa thì phun ra hết luôn.

Đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên nhú mày.

Hắn phát hiện trong phòng chơi game đã không còn tiếng động.

Không phải thiếu nữ 30 tuổi ngốc nghếch và cô công chúa có chứng sợ đám đông nhà mình đang chơi game sao?

Giang Chu đứng lên, đi qua, mở cửa phòng chơi game ra.

Hắn phát hiện ván game đã kết thúc rồi.

Trên màn hình có một chữ Thất Bại rất to, mà Doãn Thu Nhã và Phùng Tư Nhược đang đối mặt nhau.

Một người là ngự tử, một người là cô bé ngốc nghếch đáng yêu.

Người trước đang dùng ánh mắt tò mò để nhìn chằm chằm vào Phùng Tư Nhược.

Mà Phùng Tư Nhược thì cúi đầu, hai má đỏ bừng.

Hai người cứ ngồi ngơ ngác như vậy, không ai nói lời nào.

Móa?

Người phụ nữ này làm cái gì thế?

Trong khi mình đang bàn công việc, liên tán tỉnh cô bé nhà mình?

Bằng không thì tại sao khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược lại đỏ như vậy?

Ghe tởm!

Phùng Tư Nhược thật sự đã đến trình độ nam nữ thông sát rồi.

Cô bé Hoàng Kỳ kia nhìn thấy Phùng Tư Nhược thì cũng có loại phản ứng này.

“Hai người đang làm gì?”

Doãn Thư Nhã bỗng nhiên quay đầu lại: “Giang Chu, em gái này ngoan quá.”

Giang Chu tràn đầy mờ mịt: “Là sao?”

“Tư Nhược, gọi chị đi.”

Phùng Tư Nhược phòng mà: “Chị!”

Hai mắt Doãn Thư Nhã sáng lên: “Cậu em, quá ngoan luôn!”

“Móa, cô có thể đừng tán tỉnh cô bé nhà tôi không?”

Giang Chu kéo Phùng Tư Nhược ra phía sau lưng mình: “Đi đi, mau đi chơi game của cô đi.”

Chương 306: Cha Phùng khóc, cái trắng phi thủy bị gặm rồi!

Doãn Thư Nhã thở dài: “Ngày nào ở nhà mà tôi chẳng chơi game, chơi chán lắm rồi, có tiết mục nào khác càng thú vị hơn một chút không?”

Tiết mục khác?

Càng thú vị hơn?

Giang Chu hơi khó xử rồi.

Nếu như cô là nam, thì tôi còn có thể dẫn cô đến mấy khu mát xa, nhưng mà cô là thiếu nữ 30 tuổi ngu ngốc mà.

Hơn nữa, ngoài kia tuyết đang rơi rất nhiều, nên không thể đi khu vui chơi được, vậy nào có trò gì càng thú vị hơn chứ.

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Đi thôi, tôi đưa mọi người đi dạo khắp nơi vậy, đi đến đâu thì tính sau.”

“Cũng được, dù sao cũng tốt hơn ở đây nhiều.”

Doãn Thư Nhã đứng lên, vút tay cầm xuống rồi đi ra khỏi phòng.

Giang Chu thì véo véo mặt của Phùng Tư Nhược: “Không cho phép phóng mị lực với người khác, nữ cũng không được.”

Phùng Tur Nhược nhíu mũi một cái: “Mình không có.”

Khi nói chuyện, điện thoại di động của Phùng Tur Nhược bỗng nhiên vang lên.

Nàng mở ra xem, hóa ra là Đinh Duyệt gọi đến.

“Mở loa ngoài.”

Phùng Tur Nhược gật đầu, mở loa ngoài.

Rất nhanh, bên kia đã truyền ra giọng nói của Đinh Duyệt.

“Tur Nhược, bạn đi đâu thế? Sao lại không có ở nhà!”

“Mình đi ra ngoài chơi...”

“Bạn... Bạn có thể đi ra ngoài chơi? Thật hay giả?”

“Ừm!”

Đinh Duyệt yên lặng một lát: “Đi cùng ai? Bạn có niềm vui mới rồi?”

Phùng Tur Nhược nhìn về phía Giang Chu.

Giang Chu tăng hắng một cái: “Cô bé nhà tôi, đương nhiên là phải ra ngoài chơi với tôi rồi.”

“Con bà nó, Giang Chu, ông đến Bắc Hải rồi à??!”

“Ừm, tôi sợ Tur Nhược nhớ tôi quá, cho nên đến thăm một chút.”

Phùng Tur Nhược tiến lại gần, mở miệng thăm dò: “Bạn có muốn đến đây không?”

Đinh Duyệt do dự một chút: “Thôi bỏ đi, mình sẽ không làm kỳ đà cản mũi.”

“Không sao, ở đây đã có rất nhiều bóng đèn rồi.”

Giang Chu nghe thấy câu này liền không nhin được mà nhìn thoáng qua Phùng Tur Nhược.

Hắn cảm thấy, hình như cô bé này càng ngày càng đánh đá nha.

Lại coi Doãn Thư Nhã và Tô Nam là bóng đèn.

Lúc này, giọng nói của Đinh Duyệt lại vang lên.

“Bao nhiêu cái bóng đèn? Có anh chàng đẹp trai nào không?”

“Không có...”

Đình Duyệt lập tức cảm thấy tẻ nhạt vô vị: “Được rồi được rồi, hai người đi hẹn hò đi, tôi không đi nữa, ở trường đã ăn no thức ăn cho chó rồi.”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng: “Không phải hẹn hò.”

“Đúng đúng, chỉ là bạn bè thôi đúng không, còn là loại bạn bè ôm ôm hôn hôn nữa đúng không, lừa quỷ đi.”

Cúp điện thoại, Phùng Tư Nhược ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Không phải hẹn hò yêu đương.”

Giang Chu gật đầu: “Được, bạn nói cái gì thì là cái đó.”

“Ừm.”

Cùng lúc đó, Doãn Thư Nhã và Tô Nam đã đi qua.

“Rốt cuộc hai người có đi hay không?”

“Đi, đi luôn đây.”

Giang Chu nắm tay Phùng Tư Nhược đi ra ngoài.

Sau khi rời khỏi quán cà phê internet, Giang Chu liền lái xe vòng vòng trung tâm thành phố, tuyết cũng từ từ nhiều hơn.

Hai thiếu nữ ru rú trong nhà vẫn đang nhìn chăm chăm ra ngoài, như kiểu chưa bao giờ được nhìn thấy cảnh này vậy.

Bốn người lái xe một vòng, liền phát hiện toàn bộ đường phố đã bị tuyết bao phủ.

Bắc Hải không có tuyết vài chục năm rồi, bỗng nhiên bây giờ lại có tuyết rơi.

Mà lại con rơi nhiều như vậy nữa.

Như vậy, một số hoạt động ngoài trời đã bị hoãn lại.

Rơi vào đường cùng, Giang Chu không thể làm gì khác hơn là dẫn mấy cô gái đến một phòng game xèng ở trung tâm thương mại.

Cùng lúc đó, có một chiếc Bentley dừng lại ở bên ngoài trung tâm thương mại.

Chiếc xe này giống với chiếc xe của Phùng Y Vân, nhưng biển số xe thì lại khác.

Lúc này, tuyết vẫn rơi không ngừng, khiến cho chiếc Bentley này bị phủ đầy tuyết.

Trên ghế sau là một người đàn ông trung niên hơi gầy gò, ông đang giơ ống nhòm lên, thần sắc không quá vui vẻ mà nhìn chằm chằm vào mấy người trong phòng game kia.

Nhất là khi ánh mắt xẹt qua người Giang Chu thì trên trán còn hiện lên gân xanh.

Điều này đại biểu cho phần nộ, cũng đại biểu cho đồ kị.

“Chẳng trách, chẳng trách con bé này lại không ở nhà!”

“Phùng tổng, chúng ta có cần đưa tiểu thư về không?”

Người đàn ông gầy gò thu ống nhòm lại, thở dài nói: “Không cần, để con bé chơi một ngày đi.”

Tài xế yên lặng một lát: “Nếu chuyện này truyền đến tai...”

“Chơi một ngày thì có gì đâu? Cậu không thấy con bé đang rất vui vẻ thoải mái à?!”

“Vâng, Phùng tổng, là tôi lảm mồm.”

Người đàn ông gầy gò lại giơ ống nhòm lên, quan sát Giang Chu và Phùng Tư Nhược.

Lúc này, hai người đang chơi một trò chơi đấu súng.

Chơi được một lát, Phùng Tư Nhược hơi mệt, liền giơ tay lên để lau mồ hôi cho mình, còn thuận tay lau cho Giang Chu luôn.

Sau đó hai người cười tủm tỉm, rồi lại tiếp tục cầm súng lên bắn.

Người đàn ông trên xe lập tức lộ ra biểu cảm đau thất tim.

Móa, đó là cái trắng phi thủy của mình mà.

Là cái trắng mình tự tay nuôi lớn từ khi còn bé tý mà!

Tên khốn khiếp này rốt cuộc là con heo ở đâu chạy ra????!!!

“Phùng tổng, đừng xem nữa, ngài sắp khóc rồi kìa.”

“Tôi cmn muốn xem.”

Người đàn ông trên xe mặt đầy bi thương, chính là không nỡ bỏ ông nhòm xuống.

Đúng là vừa đau lòng nhưng lại vừa muốn xem.

Chương 307: Cha Phùng khóc, cải trắng phi thủy bị gặm rồi!
(2)

Người này không phải ai khác, mà chính là cha của Phùng Tư Nhược, ông ta tên là Phùng Sùng, là anh ruột của Phùng Y Vân.

Ngày hôm nay, sau khi đi công tác về thì muốn thăm con gái, kết quả phát hiện con gái mình bị người khác bắt cóc đi rồi.

Vì vậy liền lặng lẽ đi theo đến nơi này.

“Tiểu Chu, tôi nhớ là cậu cũng có một đứa con trao nhỉ?”

Tài xế gật đầu: “Đúng thế, trong nhà có con trai.”

“Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Lên lớp 10.”

Phùng Sùng mặt đầy ủy khuất: “Con trai tốt, con trai sẽ không bị gặm mất.”

Tài xế Chu suýt nữa bị sặc: “Phùng tổng, ngài cũng không cần bi quan như vậy, có lẽ chỉ là bạn của tiểu thư thôi.”

“Đánh rắm, từ nhỏ đến giờ, Tư Nhược đã không có bạn bè khác phái rồi.”

“Đại tiểu thư trưởng thành rồi mà.”

“Cậu không cần an ủi tôi, lẽ nào tôi còn không nhận ra là bạn hay người yêu sao? Tôi cũng từng ở cái tuổi này mà.”

Tài xế chép miệng một cái: “Nhưng mà... Chuyện này cũng không tránh được mà.”

Người đàn ông trung niên thở dài, cất ông nhòm đi: “Giúp tôi điều tra tên nhóc này một chút, tình hình gia đình...”

“Phùng tổng, còn không đến mức này mà?”

“Cậu biết cái gì, nếu như chỉ là một đứa bé gia đình bình thường, vậy phải tách bọn chúng ra càng nhanh càng tốt.”

Tài xế yên lặng một lát: “Chuyện này ... không tốt với tiểu thư đâu.”

Người đàn ông trung niên lại nhìn con gái: “Cậu cũng biết tính cách cha tôi rồi đấy, hơn nữa gần đây sức khỏe của ông ấy khá kém, Phùng Nhạc đang nhìn chăm chăm vào khu khai thác Hoành Hà trong tay tôi, tôi không thể để cho tên đó đạt được.”

“Vâng Phùng tổng, là tôi lắm mồm, xin lỗi ngài.”

“Đi thôi, trở về sơn trang đi.”

Đúng lúc này, tài xế bỗng nhiên chỉ chỉ ven đường: “Phùng tổng, ngài nhìn chiếc xe kia kìa.”

Phùng Sùng nhìn qua ngoài, biến sắc: “Đây không phải xe của Y Vân sao? Tại sao nó lại ở chỗ này?”

“...”

“Chẳng lẽ Y Vân đã biết chuyện này từ trước rồi?!”

Tài xế gật đầu: “Chắc là vậy rồi.”

Phùng Sùng tức giận vỗ ghế một cái: “Đi, đi về hỏi!”

Ba mươi phút sau, Minh Tiềm Sơn Trang.

Phùng Sùng nổi giận đùng đùng đối mặt với Phùng Y Vân hờ hững thản nhiên.

Lúc này, trong lầu các đã không còn một bóng người, ngay cả người hầu cũng bị mời ra ngoài hết.

“Em đã biết Phùng Tư Nhược yêu đương rồi à?”

“Lần trước em đi Thượng Kinh thăm tiểu Tư Nhược, không cẩn thận liền phát hiện ra.”

Phùng Sùng cắn răng: “Chuyện lớn như vậy, sao em không nói cho anh biết?”

Phùng Y Vân liếc nhìn anh trai mình: “Nói thì thế nào, anh còn có thể không chế tình cảm của con gái mình à?”

“Ít nhất thì cũng phải điều tra xem con bé thích ai đã chứ?”

“Điều tra rồi, cha mẹ đều là giai cấp làm công ăn lương, nhà ở thành phố Lâm Giang, có một căn nhà ba phòng ngủ một phòng khách.”

Phùng Sùng tròn mắt lên: “Phổ thông như vậy á? Không, có thể nói là nghèo khó ý chứ!”

Phùng Y Vân cười rồi: “Thế nhưng tiểu Tư Nhược thích người ta, hơn nữa em cũng đã xác nhận rồi, tên nhóc Giang Chu kia cũng thật lòng.”

“Thật lòng cũng không được, cha sẽ không cho phép chuyện này xảy ra, ông ấy đã thấy chúng ta không vừa mắt từ lâu rồi.”

“Vậy anh nói với Tư Nhược đi, bảo con bé từ bỏ suy nghĩ này đi?”

Phùng Sùng lập tức nhận sợ: “Không được, tuy bình thường con bé này không nói lời nào, nhưng tính tình rất quật cường và cố chấp.”

Phùng Y Vân thở dài: “Bởi vậy, em nói cho anh biết thì có thể giải quyết vấn đề gì, anh có thể thuyết phục cha, hay là thuyết phục Tư Nhược?”

“Vậy em muốn thế nào, nếu cha mà biết chuyện này, chắc chắn sẽ nổi giận lôi đình.”

“Em biết, cha vốn không muốn giao quyền thừa kế cho chúng ta, nếu như cha biết chuyện này, mở khai thác Hoành Hà sẽ rơi vào tay Phùng Nhạc.”

Phùng Sùng cắn răng: “Vậy thì nhà mẹ hai sẽ trực tiếp đề đầu cưới cổ chúng ta.”

Phùng Y Vân yên lặng một lát: “Chuyện này nhất định sẽ bại lộ thôi, anh phải chuẩn bị sẵn sàng đi.”

“Chuẩn bị cái gì? Chuẩn bị vạch mặt với nhà mẹ hai à?”

“Anh cũng không phải rất muốn quyền thừa kế Phùng gia mà.”

“Vậy cũng không được, anh đã đáp ứng với mẹ là sẽ bảo vệ những thứ vốn thuộc về chúng ta.”

Phùng Y Vân cúi đầu: “Tur tưởng trọng nam khinh nữ của cha rất nghiêm trọng, anh chỉ có hai đứa con gái, mà em cũng là con gái, có thể làm gì chứ.”

Phùng Sùng hung hăng vỗ xuống bàn: “Cha chính là sợ Phùng gia bị người khác cướp đi, cái gì mà sinh nam sinh nữ đều như nhau, đều là đánh rắm.”

“Hay là anh và chị dâu dành thời gian sinh thêm đứa nữa?”

“Con trai của Phùng Nhạc đã lên cấp ba rồi, em cảm thấy cha có thể chịu đựng được đến ngày anh nuôi con trai trưởng thành à?”

Phùng Y Vân mỉm cười: “Có nhiều lúc, em cảm thấy những cố gắng của cha thật nực cười.”

Phùng Sùng ngẩng đầu nhìn em gái của mình: “Vì sao lại nói như vậy?”

“Nếu không thích con gái, sinh ra liền bóp chết luôn là được, tại sao còn muốn nuôi nhốt trong lồng chứ?”

“Cha chỉ sợ sau khi mình chết, gia nghiệp mình vất vả kiếm được sẽ theo họ người khác thôi.”

“Vậy sẽ phải phá hủy hạnh phúc cả đời của con gái Phùng gia à?”

Phùng Sùng lại nhớ đến Phùng Tư Nhược: “Không đến tai cha thì cũng không đến mức đó mà?”

Chương 308: Cha Phùng khóc, cải trắng phỉ thúy bị gặm rồi!
(3)

Phùng Y Vân nhìn thoáng qua anh trai mình: “Cha sẽ không để anh thừa kế đâu, bởi vì ông ấy biết anh sẽ để gia sản lại cho Tư Nhược, Tư Nhược không lấy chồng thì còn đỡ, nếu thật sự gả cho người khác, vậy toàn bộ Phùng gia sẽ đổi thành họ Giang.”

“Anh hiểu...”

“Anh có thể để Tư Nhược cô độc cả đời như em sao?”

Phùng Sùng liếc nhìn Phùng Y Vân, chợt nhớ đến chuyện cũ:
“Chuyện năm đó...xin lỗi.”

Phùng Y Vân cười nhạt một tiếng: “Không có gì phải xin lỗi cả, anh là anh ruột của em.”

“Thôi quên đi, anh đi gọi điện thoại cho chị dâu em đã.”

Phùng Sùng thở dài, bước ra khỏi phòng.

Hôm nay tuyết rơi rất nhiều, nhưng lại không nhiều bằng
phiên nào trong lòng ông.

Lúc này, nụ cười trên mặt Phùng Y Vân cũng từ từ biến mất.

Cha của bọn họ là Phùng Viễn Sơn.

Trong tay có năm nhà công ty, khai thác mỏ, bất động sản, đầu
tư tài chính, internet, và thiết bị điện thường dùng.

Ngoài ra, Phùng Viễn Sơn còn có hai bà vợ.

Vợ cả là mẹ của Phùng Sùng và Phùng Y Vân.

Chỉ là thủ đoạn của mẹ hai quá cao siêu, cho nên đã thành
công leo lên, éo mẹ của bọn họ đến bệnh nặng rồi qua đời.

Sau đó mẹ hai lại sinh ra hai đứa con trai là Phùng Nhạc và
Phùng Long, cho nên rất được cha yêu thích.

Hiện giờ Phùng Sùng đang nắm giữ quyền lên tiếng trong sản
nghiệp đầu tư tài chính của Phùng gia.

Phùng Nhạc nắm giữ quyền lên tiếng trogn sản nghiệp
internet của Phùng gia.

Phùng Long thì tiếp nhận sản nghiệp thiết bị điện dân dụng.

Vì không để cho nhà mẹ hai chiếm hết quyền thừa kế, Phùng
Y Vân lấy cái giá là cô độc cả đời, để tiếp nhận sản nghiệp bất
động sản của Phùng gia.

Như vậy, bọn họ mới có thể không cho nhà mẹ hai chiếm sạch
Phùng gia.

Nhưng Phùng Y Vân cảm thấy, những gì anh trai mình làm đều là phí công, cha không thích con gái, càng không cho phép gia sản của mình bị người họ khác chiếm mất.

Nhưng hết lần này đến lần khác, anh trai mình lại sinh ra hai đứa con gái.

Mà Phùng Nhạc và Phùng Long thì đều có con trai.

Anh trai mình căn bản không có cơ hội thừa kế Phùng gia.

Mặc dù cục diện bây giờ vẫn khá cân bằng, hai nhà đều nắm giữ công ty như nhau, nhưng đến khi Phùng Viễn Sơn có ý định lập di chúc, vậy nhà mẹ hai sẽ trực tiếp chiến thắng trận chiến này.

Vì sao?

Bởi vì anh trai mình chỉ có con gái chứ không có con trai.

Coi như ép Phùng Tư Nhược không lấy chồng, vậy có thể để lại gia sản cho con bé sao?

Không lấy chồng thì lấy đâu ra đời sau?

Đến khi đó, đúng là Phùng gia sẽ không rơi vào tay người họ khác, nhưng sẽ trực tiếp tuyệt tự!

Nhưng anh trai vì muốn hoàn thành nguyện vọng của mẹ, cho nên nhiều năm như vậy rồi mà vẫn không chịu buông tha.

Chuyện này cũng khó trách.

Dù sao gia nghiệp này cũng là mẹ và cha cùng nhau dựng lên.

Mẹ hai chỉ ngồi mát ăn bát vàng mà đòi chiếm lấy, vậy ai mà chịu được chứ?

Bởi vậy, anh trai thật sự sẽ trả giá toàn bộ vì chuyện này, cho dù đó là hạnh phúc của con gái mình.

Trừ phi Giang Chu có thể giúp được anh trai mình.

Nhưng chuyện này là không thể nào.

Dù tên nhóc này có bản lĩnh lớn, nhưng còn có thể thống lĩnh toàn bộ ngành công nghiệp internet trong tương lai hay sao?

Còn có thể ăn tươi ngành điện dân dụng trong tay mẹ hai hay sao?

Bởi vậy, theo Phùng Y Vân, tất cả mọi thứ đều là vô dụng.

Thà để cho Tư Nhược yêu đương vui vẻ còn hơn là đi giúp anh trai tranh giành một thứ không thể tranh được.

Sau đó, để Tư Nhược buông bỏ quyền thừa kế, để kết hôn sinh con, miễn cho con bé giống như mình.

Bôn ba đến tận bây giờ mà vẫn không biết mình đang sống vì ai.

Nhưng Phùng Y Vân biết, mình không thuyết phục được anh trai mình.

.....

Sau khi rời khỏi phòng game, Giang Chu đưa hai thiếu nữ ru rú trong nhà và một loli rời khỏi.

Vui chơi giải trí, đảo mắt đã đến chiều rồi, bốn người đi tìm một nhà hàng.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Doãn Thư Nhã phải trở về đoàn làm phim, giúp Giang Chu sắp xếp chuyện trồng quảng cáo vào trong phim.

Tô Nam thì trở về khách sạn, bắt đầu thu thập tư liệu của vị phó hội trưởng thương hội Bắc Hải kia.

Giang Chu nhân cơ hội này, liền đưa Phùng Tư Nhược trở về Minh Tiềm Sơn Trang.

Trên đường rời khỏi Minh Tiềm Sơn Trang, Giang Chu định tìm một cửa hàng tiện lợi để mua chai nước.

Kết quả mua nước xong đi ra, hần bỗng nhiên phát hiện trước xe mình có một người thanh niên.

Tuổi tác của người này không lớn lắm, chắc chỉ mới 15 16 tuổi thôi.

Trên người mặc cái áo bông bản thủi, trên chân là một đôi giày Nike nhái.

Giang Chu phát hiện người này đang lén lén lút lút, hình như trong tay còn cầm thứ gì đó.

Tên này vừa nhìn thấy người đi ra, lập tức thu tay lại.

Sau đó giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, ánh mắt đảo quanh bốn phía.

Ah, là một tên trộm.

Giang Chu thản nhiên đi qua, lại nhìn thấy một tia hoảng hốt trong mắt tên này.

“Đang làm gì đó?”

“Ah... không có gì, đi dạo thôi.”

Giang Chu móc điều thuốc ra, đưa qua: “Làm điều thuốc không?”

Tên trộm đưa tay muốn nhận, liền bị Giang Chu vặn cổ tay: “Mày cmn muốn trộm xe của tao, lại còn muốn hút thuốc của tao?”

Chương 309: Triệu tập diễn viên quần chúng, để phục chế kinh điển!

Tên trộm: “Đây là xe của anh á?!”

“Không phải của tao, lẽ nào của mày?”

Tên trộm tràn đầy kinh ngạc, ngay cả hai mắt cũng tròn tròn lên.

Tên này không ngờ chủ xe này lại chính là Giang Chu.

Bởi vì Giang Chu chỉ là một thanh niên có tuổi tác không hơn mình là bao, mà loại xe sang trọng này, đa số đều là của các ông chủ lớn.

Đương nhiên tên này không nhận ra logo của xe, thế nhưng tên này nhận ra biển số có một chuỗi số 8 kia.

Người sở hữu loại biển số này, chắc chắn là không phú thì quý, tuyệt đối phải là mấy kẻ có tiền bụng bự.

Cho nên, tên này mới không có chạy, kết quả lại đụng trúng họng súng.

Tên trộm lập tức run rẩy, nhin không được mà cầu xin tha thứ.

“Đại ca, em ...em còn nhỏ, anh tha cho em đi.”

Giang Chu mỉm cười: “Ồ, vẫn còn nhỏ à?”

Tên trộm liếc mắg gậ đầu: “Sắp qua năm mới rồi, em chỉ muốn kiếm ít tiền để về nhà thôi!”

“Cút em gái mày đi, mày nhỏ tuổi thì có thể đi trộm cắp à? Bồi thường đi!”

“Em... em còn chưa làm gì mà, vì sao phải bồi thường?”

Giang Chu nhe răng ra như muốn cắn người: “Không bồi thường thì đi vào ngục ngồi xỏm ăn tết đi!”

Tên trộm khóc lóc thảm thương: “Đại ca, em sai rồi, van cầu anh tha cho em một lần đi!”

“Không bồi thường cũng được, đi tìm cha mẹ của mày với tao.”

“Em... nhà của em xa lắm, anh đừng đi thì hơn.”

“Tuổi còn nhỏ mà đã làm trộm rồi, để xem cha của mày có đánh gãy chân mày hay không nhé!”

Tên trộm thật sự luống cuống rồi, liền đổi thái độ: “Tôi... Tôi nói cho anh biết, anh không vào được thôn chúng tôi đâu.”

Giang Chu vui vẻ: “Làm sao? Nhà mày ở Lop Nur à?”

(Lop Nur là một hồ muối nhỏ nằm giữa sa mạc Taklamakan)

“Đại ca của tôi đã bắt đầu mở phiên giao dịch ở trong thôn rồi, nếu anh dám đi đến đó, vậy thì đừng hòng trở về.”

“Bắt đầu mở phiên giao dịch gì?”

Tên trộm lập tức cười nhạt: “Ngay cả sòng bạc mà anh cũng chưa từng đi qua à?”

Giang Chu khế nhứ mày, lại cho tên này một bàn tay vào đầu: “Mẹ nó, cái tốt không học lại chỉ biết học cái xấu à?”

“Móa, có bản lĩnh thì chỉ dùng miệng chứ đừng dùng tay.”

“Này thì dùng miệng chứ không dùng tay này.”

Giang Chu trực tiếp đi lên đá cho mấy cái.

Tên trộm nhanh chóng ôm đầu: “Đại ca, em nói thật mà, xa em thật sự rất xa!”

“Ở trên trời thì ông đây cũng đưa mây về.”

“Em ở Hàn...Hàn gia thôn cơ, thật sự rất xa.”

Ánh mắt Giang Chu bỗng nhiên lóe lên: “Ở đâu cơ?”

Tên trộm nuốt nước miếng: “Hàn gia thôn, từ nơi này đi qua đó, ít nhất cũng phải ba tiếng!”

“...”

Hàn gia thôn không phải nhà của Hàn Nhu sao?

Đây rốt cuộc là cái thôn xóm gì chứ?

Làm sao tất cả đều là loại người này vậy?

Không phải kẻ trộm, thì cmn cũng đi gây họa khắp nơi.

Nhưng mà cái này thật đúng là đi mòn gót sắt tìm không thấy, chẳng tốn công sức lại tìm được.

Hắn còn đang nghĩ cách để tìm Hàn Tử Dương đây, không ngờ lại có người đưa đến cửa.

“Anh, anh tha cho em đi, van cầu anh mà!”

“Mau đứng lên.”

Tên trộm đứng lên: “Anh, anh nói đi.”

Giang Chu quan sát tên này một chút: “Tên gì, bao tuổi rồi?”

“Hàn Khánh, mười sáu tuổi.”

“Mày cmn mới 16 tuổi mà đã đi ra ăn trộm rồi? Tại sao không đi học?”

“Không thi đỗ THPT, liền đi lẩn lộn xã hội với anh họ, kiếm chút tiền ăn cơm...”

“Mày biết ai tên Hàn Tử Dương không?”

Tên trộm hơi sững sờ: “Tên đó... hay chơi với anh Đại Phi.”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Biết là tốt rồi, giờ mày nói cho tao biết về tên đó, tao sẽ tha cho mày.”

“Ồ, được...”

Dưới lời kể của Hàn Khánh, Giang Chu từ từ hiểu về ông anh trai ruột này của Hàn Nhu.

Tên này bỏ học từ cấp hai, bắt đầu lặn lội xã hội với người ta.

Sau đó dính vào thói cờ bạc, một ngày không chơi liền khó chịu.

Hàn Khánh còn có một đại ca tên là Đại Phi, mở một sòng bạc ngầm ở trong thôn.

Hàn Tử Dương thường xuyên đi qua đó chơi vài ván, kết quả rơi vào trong đó.

Không có tiền thì phải làm sao bây giờ? Tất nhiên là đi vay với lãi suất cao rồi.

Hiện giờ Hàn Tử Dương đã nợ tầm 30 ngàn, cũng không trả nổi.

Đại Phi liền dẫn người đến cửa đòi tiền, không trả liền đánh đập phá.

Bây giờ nhà Hàn gia đã toàn là gạch nát ngói vụn, không còn giống một cái nhà nữa rồi.

Hơn nữa, cha của Hàn Tử Dương thường xuyên say rượu, còn không thèm trông rọt.

Dùng từ trong nhà chỉ có bốn bức tường để hình dung còn là lời khen ngợi ý chứ.

Giang Chu chậm rãi gật đầu.

Chẳng trách bọn họ lại ép Hàn Nhu đưa tiền.

Thì ra là ác nhân tự có ác nhân trị.

“Cút đi!”

Hàn Khánh nuốt nước miếng: “Có thể đi thật sao?”

Giang Chu bắt đầu dĩ: “Tìm một việc đàng hoàng mà làm đi, chẳng lẽ cậu định trộm cắp cả đời à?”

“Em biết rồi, trở về nhất định sẽ tìm việc làm!”

Hàn Khánh vội vàng đứng lên, chạy ra khỏi tầm mắt của Giang Chu.

Giang Chu nhìn không được mà lắc đầu, hẳn biết tên này nhất định sẽ không có kết cục tốt.

Nếu tên này muốn thay đổi thì đã thay đổi từ lâu rồi, không cần chờ đến bây giờ.

Những gì mình vừa nói chỉ là đánh rắm mà thôi, loại chuyện lằng tẻ quay đầu là rất khó xảy ra.

Chương 310: Triệu tập diễn viên quần chúng, để phục chế kinh điển! (2)

Nửa tiếng sau, Giang Chu lái xe đến đoàn làm phim.

Vài ngày gần đây, đều là những cảnh của những diễn viên chính, cho nên có rất nhiều diễn viên quần chúng đều đang rảnh rỗi.

Giang Chu gõ cửa từng xe, gọi những diễn viên quần chúng đang rảnh rỗi không có chuyện gì làm kia.

Không lâu sau, đã có mười mấy người xếp hàng ở trước mặt hắn.

“Giang tổng, không biết ngài có chuyện gì?”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Mọi người đều rất thích diễn xuất đúng không?”

Đám người liếc mắt nhìn nhau, cả đám đều rất mờ mịt.

“Cũng... cũng tạm được.”

“Vậy tôi cần mọi người tham gia diễn xuất một đoạn phim kinh điển, không biết mọi người có muốn thử không?”

“Được, Giang tổng, không biết là phục chế phim gì vậy?”

“Tôi đã sắp xếp thợ trang điểm rồi, mọi người đi trang điểm trước đi, sau đó tôi sẽ nói cho mọi người biết nên diễn thế nào.”

Ánh mắt của đám diễn viên quần chúng đều lập tức sáng bừng lên.

Còn có thợ trang điểm nữa à, vậy vai diễn này nhất định rất khá đây!

Vì vậy, mọi người bắt đầu chen chúc vào trong phòng hóa trang được dựng tạm kia.

Giang Chu tranh thủ thời gian này, đi tìm người mượn một cái laptop.

Sau đó hắn bắt đầu đánh chữ.

Bản phục chế: “Người trong giang hồ!”

Lúc này, Doãn Thư Nhã bỗng nhiên xuất hiện ở sau lưng Giang Chu.

“Sao cậu lại đến đây?”

Nàng cúi đầu nhìn qua, liền cảm thấy hứng thú với những gì Giang Chu đang viết.

Bởi vì nó rất buồn cười và thú vị.

Giang Chu hơi ngược mắt lên: “Mượn diễn viên quần chúng dùng một chút, để phục chế một cảnh kinh điển.”

“Chơi rất vui à?”

“Chắc hẳn là sẽ chơi vui.”

Doãn Thư Nhã lập tức không chịu nổi cái chữ chơi vui kia: “Vậy tôi cũng muốn tham gia, cậu mau sắp xếp cho tôi một vai đi!”

Giang Chu yên lặng một chút: “Cô chắc chắn?”

“Ừm ừm, tôi muốn diễn công chúa!”

“Công chúa à, vậy cũng được, nhưng không trắng lắm đâu.”

“Hắc công chúa à? Thú vị nha!”

Hơn sáu giờ tối.

Sắc trời cũng tối dần.

Giang Chu lái xe đến Hàn gia thôn, nơi hẻo lánh nhất của Bắc Hải.

Dựa theo địa chỉ mà Hàn Nhu cung cấp, hắn đã đi đến nhà Hàn gia.

Đúng như những gì Hàn Khánh nói.

Đây hoàn toàn là một căn phòng rách nát, chứ không giống một ngôi nhà nữa.

Ba bức tường đã đổ hai, vào nhà không cần gõ cửa nữa.

Giang Chu dùng màn hình điện thoại di động để soi sáng, bước qua cái sân đầy gạch đỏ.

Trong sân tối om, nên không có chút xi măng nào, chỉ có đầy bùn ở khắp nơi.

Phía góc đông bắc còn có một cái giếng nước, có một phụ nữ trung niên ăn mặc lôi thôi đang ngồi ở bên cạnh giếng.

Bà ta đang dùng tay chà quần áo, trong miệng còn ngậm điều thuốc.

Người phụ nữ trung niên này vừa nhìn thấy Giang Chu thì lập tức khấn thề, mấy ngày này bà ta đã bị Đại Phi đến đòi nợ kia dọa sợ rồi.

Lúc này, đã giống như chim sợ cành cong rồi.

“Cậu... Cậu là ai?”

“Giang Chu, người đến đưa tiền cho các người, nhớ chưa?”

Giang Chu nhìn người phụ nữ trung niên này, rồi lắc lắc phong bì trong tay.

Hắn biết, người phụ nữ này là mẹ của Hàn Nhu, Hoàng Diệp Cúc.

Người phụ nữ liền nhổ một cục đờm, lại lau tay vào quần rồi mới tiến lại gần.

“Cậu...cậu chính là người đã gọi điện thoại cho tôi?”

“Đúng thế, chính là tôi.”

Hoàng Diệp Cúc lập tức kích động: “Tiền đâu, đem tiền đến chưa? Đó là tiền cứu mạng của chúng tôi đây.”

Giang Chu thu phong bì trong tay lại: “Chờ người nhà bà đến đông đủ, thì tôi sẽ đưa tiền cho bà thôi.”

“Vậy cậu vào nhà đi, người nhà tôi đều ở trong nhà!”

“Đi thôi!”

Giang Chu đi theo bà ta vào trong nhà.

Hoàng Diệp Cúc không dừng bước, mà vội vã đi vào phòng trong.

Rất nhanh, có hai người đàn ông đi ra.

Người đi trước có bước chân lão đảo, sắc mặt trắng bệch và đôi môi thâm tím.

Người phía sau trẻ hơn, mặt đầy mụn trứng cá và những vết sẹo do mụn để lại, ánh mắt thì như tên trộm.

Đây chính là cha của Hàn Nhu, Hàn Đại Lực, còn có anh trai của Hàn Nhu là Hàn Tử Dương.

Hai người này vừa đi ra, liền nhìn chằm chằm vào phong bì trong tay Giang Chu.

Mà khi nhìn thấy độ dày của phong bì này, hai đôi mắt vốn đang đục ngầu của họ liền lập tức lóe sáng.

“Cậu đến đưa tiền cho chúng tôi?!”

“Đúng thế, trong này có 50 ngàn.”

Hàn Đại Lực đưa tay ra muốn cầm, kết quả là bị Giang Chu né ra.

Người đàn ông trung niên này suốt ngày uống rượu, cơ thể đã hồng bết rồi.

Có lẽ ông ta còn không thể đi thẳng nữa.

Ánh mắt Hoàng Diệp Cúc thay đổi: “Không phải cậu bảo sẽ đưa tiền cho chúng tôi sao? Bây giờ người nhà tôi ở đây hết rồi.”

“Ngồi đi!”

Giang Chu thản nhiên nói một câu, nhưng trong lòng lại rất bức mình.

Người nhà đều ở đây rồi?

Chẳng lẽ trong lòng bọn họ, Hàn Nhu chưa bao giờ là người nhà sao?

Đây cmn cũng gọi là người nhà à?

Lúc này, Hàn Đại Lực, Hoàng Diệp Cúc và Hàn Tử Dương đều ngồi xuống.

Chỉ là ánh mắt của bọn họ vẫn chưa từng rời khỏi cái phong bì kia.

Giang Chu trầm ngâm một lát, liền mở miệng: “Năm chục ngàn các người muốn ở trong này, không thiếu một xu.”

Hoàng Diệp Cúc nuốt nước miếng: “Đưa tiền cho chúng tôi, chúng tôi sẽ không tìm Hàn Nhu nữa!”

“Chỉ đưa tiền không là không được, tôi hy vọng các người sẽ ký một bản hiệp nghị.”

“Hiệp nghị gì?”

Chương 311: Vô Tình Công Chúa chị Bò Cạp, khả năng diễn xuất của Doãn Thư Nhã!

Giang Chu lấy một tờ giấy từ trong túi ra.

Trên đó viết tất cả những chuyện xấu mà ba người này đã làm với Hàn Nhu, cùng với Hàn Nhu quyết định thỉnh cắt đứt quan hệ với bọn họ.”

“Ba người ký xong, ấn dấu tay lên, tôi liền đưa tiền cho các người.”

“Ký, chúng tôi ký luôn đây.”

Ba người vội vội vàng vàng mà cầm bút lên.

Tựa như bọn họ căn bản không quan tâm đến người con gái kia vậy, thậm chí còn hận là mình đã sinh ra đứa con gái đó.

Giang Chu thấy cảnh này, trong lòng lại trở nên lạnh lẽo.

Thế mà Hàn Nhu lại phải trưởng thành trong cái hoàn cảnh này, thật sự là đau lòng mà.

“Con ký xong rồi, cha, cha ký đi!”

Hàn Tử Dương đưa giấy bút cho cha mình.

Hàn Đại Lực cầm giấy lên, mới chợt nhớ ra là mình không biết viết chữ.

“Tôi... Tôi không biết viết.”

“Vậy in dấu tay là được.”

“Được được được, in dấu tay tốt, in dấu tay thuận tiện.”

Ba người in dấu tay xong, liền đưa giấy qua cho Giang Chu.

Sau đó vội vàng cầm phong bì ở trên bàn.

Bên trong là một xấp tiền mới tinh, rất dày.

“Quá tốt rồi, cuối cùng cũng có tiền rồi.”

“Không ngờ con ranh kia lại có thể đổi được 50 ngàn.”

Đang nói chuyện, bên ngoài bỗng nhiên có tiếng động cơ vang lên.

Một chiếc xe lái đến trước cửa Hàn gia rồi dừng lại.

Cửa xe mở ra, mười mấy người nhảy xuống xe.

Bọn họ đều mặc áo da đen, tóc đủ màu sắc.

Trong tay còn cầm gậy bóng chày, gậy sắt, xà beng... nhìn trông rất hung dữ.

Ngay sau đó, đám người kia liền lao vào trong sân.

Giữa đám người còn có một cô gái lạnh lùng, trên mặt đầy hình xăm.

“Hàn Tử Dương?!!!”

“Hàn Tử Dương đâu, mau ra trả tiền.”

Vừa dứt lời, ba người Hàn gia lập tức sợ run người.

Nhất là Hàn Tử Dương thì còn lắp bắp.

“Cha mẹ, anh Đại Phi đến rồi, lại đến đòi tiền rồi.”

“Không sao không sao, con trai, bây giờ chúng ta có tiền rồi, không cần sợ.”

“Đúng đúng đúng, chúng ta có tiền!”

Trong mắt Hàn Tử Dương lóe lên ánh sáng, ánh sáng này mang tên hy vọng.

Lúc này, đám người trong sân đã xông vào nhà, đi đầu là người phụ nữ mặc áo choàng đen kia, nàng đứng khoanh tay trước cửa.

Ngay sau đó, nàng dùng đôi ủng da đen của mình để đá một cái, định đá văng cái ghế mà Giang Chu vừa ngồi, nhưng bởi vì trong phòng quá tối, cho nên không đá trúng.

Người đàn ông có mái tóc bảy màu ở bên cạnh thấy thế liền giận dữ, cầm ống tuýt đập vỡ cái ghế nhựa kia.

Dáng vẻ hung ác này khiến cho Hàn Tử Dương sợ tái mặt.

“Hàn Tử Dương, tiền đâu? Góp đủ chưa?”

Hàn Tử Dương ngẩng đầu lên, bột nhiên lại cảm thấy không đúng.

Anh ta không nhận ra những người này mà?

Hơn nữa, anh Đại Phi cũng không đến.

Ngoài ra, những người này còn kiêu ngạo hơn cả anh Đại Phi nhiều.

“Anh...các anh là ai? Là anh Đại Phi bảo các anh đến à?”

“Đại Phi? Tên đó là cái rắm gì, nói cho mày biết, tao là anh Mào Gà, Đại Phi nhìn thấy tao còn phải gọi tao là ông nội kia!”

Hàn Tử Dương nuốt nước miếng: “Anh...anh Mào Gà, em...em không nợ tiền các anh mà?”

Anh Mào Gà lập tức giơ ống tuýt lên, chỉ chỉ vào cô gái lạnh lùng kia: “Biết vị này là ai không?”

“Không biết...”

“Vị này chính là Vô Tình Công Chúa, chị Bò Cạp tiếng tăm lừng lẫy ở mười dặm tám thôn này đấy.”

Chị Bò Cạp phát áo choàng rồi cười lạnh một tiếng.

Gương mặt xinh đẹp mang theo ba phần châm chọc cùng bảy phần lạnh lẽo.

Trong đôi mắt xinh đẹp còn hiện lên một tia ánh sáng lạnh lẽo, âm u đáng sợ.

Ba người Hàn gia lập tức bị biểu cảm tàn nhẫn này dọa sợ.

Bọn họ liên tục gật đầu, luôn miệng nói ngưỡng mộ đã lâu...

Đúng lúc này, Giang Chu ở bên cạnh bỗng nhiên ồ một tiếng. Âm thanh bùng tỉnh đại ngộ này khiến cho lỗ tai người ta run lên.

“Ngài chính là là Vô Tình Công Chúa đại danh đỉnh đỉnh, rầm Bò Cạp sao?”

“Giang ... Tên nhóc thôi, là chị Bò Cạp!”

Giang Chu vội vàng xin lỗi: “Thì ra ngài chính là người cầm hai thanh đao đưa hấu chém từ Nam Thiên Môn đến Bồng Lai Đông Lộ, chém ba ngày ba đêm, chém máu chảy thành sông, giờ tay chém xuống lại giờ tay chém xuống, mắt đều không nháy một cái, là chị Bò Cạp đó sao?”

Chị Bò Cạp hừ hừ hai tiếng, nghe còn rất vui nha...

Biết thế thì mình đã tranh lời thoại này rồi.

Hàn Tử Dương tin: “vậy... vậy ngài đến tìm tôi làm gì?”

“Đại Phi nợ tiền chị Bò Cạp của bọn tao, bọn tao tìm Đại Phi, Đại Phi nói là mày sẽ trả tiền cho bọn tao.”

“Bao... bao nhiêu tiền?”

“Bảy mươi ngàn.”

Hàn Tử Dương tròn mắt lên: “Nhưng mà tôi chỉ nợ anh Đại Phi 35 ngàn thôi mà.”

Anh Mào Gà lắc lắc đầu: “Tao nói 70 ngàn là 70 ngàn, bằng không liền ăn đập.”

“Cha mẹ, bọn họ muốn 70 ngàn, làm sao bây giờ?!”

Hoàng Diệp Cúc nghe thấy con trai kêu lên, vội vàng chạy vào phòng trong, sau đó run rẩy lấy một cái túi ni lon ra, bên trong đều là những tờ tiền giấy lẻ tẻ.

“Chỉ... chỉ có từng này thôi.”

“Lấy ra.”

Anh Mào Gà liền cướp tiền qua, rồi đếm.

Chỉ có vài ngàn đồng, còn có rất nhiều tờ tiền mất góc.

“Chị Bọ Cạp, bọn họ chỉ có chút tiền này thôi, làm sao bây giờ?”

“VẬY LẤY CHỖ NÀY TRƯỚC ĐI!”

Chương 312: Vô Tình Công Chúa chị Bò Cạp, khả năng diễn xuất của Doãn Thu Nhã! (2)

Đúng lúc này, Hàn Đại Lực bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Ông ta cảm thấy có chút không đúng, nhưng lại không biết không đúng ở chỗ nào.

“Các người... Thật sự biết Đại Phi?”

“Còn không tin? Đánh cho tao, đánh cho đến khi tin thì thôi.”

“Đừng đánh đừng đánh, tôi tin tôi tin!”

Hàn Đại Lực lập tức dùng hai tay ôm đầu.

Ông ta cũng không phải không tin, chủ yếu là vì tiếc tiền mà thôi.

Nhưng bây giờ còn không có mạng, thì uống rượu cái gì.

“Hừ, tin thì tốt, chúng ta đi, đi Vịnh Đồng La đòi nợ!”

Chị Bọ Cạp vung áo cuồng, nghênh ngang đi ra ngoài.

Giang Chu hô to: Công chúa đi thông thả, Công chúa vạn tuế, sau đó cũng đi theo ra ngoài.

Mười phút sau, chị Bò Cạp tẩy trang xong liền leo lên xe Maybach của Giang Chu.

Đám diễn viên quần chúng khác cũng đã thay quần áo, leo lên xe của đoàn làm phim.

“Cảm giác thế nào?”

“Chơi rất vui, chơi rất vui nha!”

Giang Chu thở dài: “Lại còn chị Bò Cạp nữa, trình độ lấy biệt danh của cô đúng thật là...”

Doãn Thu Nhã hừ một tiếng: “Tôi cảm thấy nó rất có khí phách.”

“Được rồi, chị Bò Cạp, chúng ta về nhé?”

“Ừm, đi thôi, Tiểu Chu Tử!”

Giang Chu bĩu môi khinh miệt: “Chúng ta diễn Người Trong Giang Hồ, chứ không phải là phim cung đấu.”

Doãn Thư Nhã cười rất ngọt ngào: “Tôi sống đến từng này tuổi rồi, mà vẫn chưa từng chơi trò chơi nào thú vị như vậy đây.”

“Nhưng mà em gái tôi lại lớn lên trong loại gia đình này đây.”

“...”

Doãn Thư Nhã bỗng nhiên chọc vào gò má của Giang Chu: “Cậu biết, hiệp nghị cắt đứt quan hệ này là không có hiệu lực pháp luật không?”

Giang Chu gật đầu: “Nhưng tôi thiếu thì bọn họ cũng không dám tìm đài truyền hình nữa, coi như bọn họ dám, thì chúng ta cũng có chứng cứ chứng minh bọn họ không xứng làm người nhà của Hàn Nhu.”

“Cậu luôn đối xử tốt với người bên cạnh mình như vậy à?”

“Ghét ác như cừu chính là lời răn của tôi.”

Trong khi nói chuyện, xe của đoàn làm phim đã chậm rãi rời đi.

Nhưng lại có một đám người khác xuất hiện.

Bọn họ tay cầm cục gạch, đáng vẻ hung hăng phách lối mà đi vào Hàn gia.

Chưa đến mười phút sau, trong nhà liền có những tiếng đánh đập.

Anh Đại Phi không lấy được tiền, liền hung hăng cho Hàn Đại Lực ba cái tát.

Hàn Đại Lực che miệng, liều mạng kêu chị Bò Cạp.

“Đáng sợ quá, có Người Trong Giang Hồ thật à??”

“Người Trong Giang Hồ cái gì, chỉ là đám điêu dân trong chỗ khỉ ho cò gáy này mà thôi.”

Doãn Thư Nhã nhin không được vỗ ngực một cái: “Làm sao bây giờ?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Đánh bạc là phạm pháp, báo cảnh sát thôi.”

“Nhưng mà Hàn Tử Dương cũng sẽ bị bắt.”

“khi tuyết lở thì không có bông tuyết nào là vô tội cả.”

.....

Giang Chu lái xe đưa Doãn Thư Nhã trở về đoàn làm phim, sau đó quay đầu về khách sạn.

Vừa vào cửa, hắn liền thấy Tô Nam ngồi trước bàn.

Cùng lúc đó, máy in ở trước mặt nàng đang kêu ông ông, rồi phun một tấm giấy A4 ra.

Tuy vị nhân viên cần cù chăm chỉ này tràn đầy oán giận, nhưng khi làm việc thì vẫn rất cẩn thận tỉ mỉ.

“Bản kế hoạch đến đâu rồi?”

“Ông chủ, chúng ta không thể dùng bản kế hoạch trong đại hội đầu tư sao?”

Giang Chu cởi áo khoác ra, đứng ở sau lưng nàng: “Bản kế hoạch đó có không ít nội dung hư cấu, làm như vậy sẽ tỏ ra chúng ta không chân thành.”

Tô Nam ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Không sao mà, dù sao tôi cũng đã điều tra vị phó hội trưởng kia rồi, mới 53 tuổi thôi, vẫn được đấy.”

“Vẫn được cái gì?”

“Ông chủ anh đi quyến rũ bà ấy, để bà ấy trở thành người của chúng ta, vậy chẳng cần bản kế hoạch làm gì nữa.”

Hả???

Mặt Giang Chu tràn đầy vẻ khó tin.

Rốt cuộc hình tượng của mình trong lòng Tiểu Nam nhi là gì?

Đậu xanh!

Hắn là người làm ăn nghiêm chỉnh, chứ có phải bán thịt dâu!

“Cô đừng lăm mồm, mau đưa tư liệu cho tôi xem nào.”

“Vừa mới in xong, đều ở trên bàn đây.”

Giang Chu gạt đầu, cầm đồng giấy A4 ở trên máy in lên, sau đó đóng cẩn thận, rồi bắt đầu lật xem.

Vì không muốn bị kiểm chế, cho nên hắn không muốn mượn quan hệ của người khác, cũng giống như chuyện hắn không chấp nhận Doãn Thư Nhã đầu tư nhập cổ phần vậy.

Hắn không hy vọng mình phải mượn ân tình của Phùng Y Vân.

Nhưng nếu là như vậy, thì rất khó thuyết phục vị phó hội trưởng này.

Phải nghĩ cách kỳ lạ nào đó rồi.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Giang Chu bỗng nhiên vang lên.

Tĩnh tĩnh!

Sau khi mở khóa màn hình, ảnh chân của của Doãn Thư Nhã đang nhảy nhót không ngừng.

“Mau xem nick name mới của tôi.”

Giang Chu đầy mờ mịt: “Cái quỷ gì?”

Doãn Thư Nhã: “Cậu xem một chút đi, tôi vừa mới đổi.”

“Ồ!”

Giang Chu mở tư liệu trên QQ của nàng ra.

Liền phát hiện Doãn Thư Nhã đã đổi nick name thành “Vô Tình Công Chúa chị Bò Cạp”.

Đậu xanh, đúng là thiếu nữ 30 tuổi ngu ngốc mà.

Tại sao lại có thể thích cái tên Chuunibyou(*) này chứ?

(*) từ lóng của Nhật Bản, ý chỉ hội chứng tuổi dậy thì.

“Thế nào, rất khí phách đúng không?”

“Bệnh tâm phần, không có chuyện gì thì đừng làm phiền tôi, cắt đi.”

“Ồ, biết rồi.”

Chương 313: Váy lolita cũng mang đến rồi, cũng không thể không nhảy!

Giang Chu để điện thoại đi động xuống, tiếp tục xem tư liệu của vị hội trưởng Chung này.

Có cách nào có thể thuyết phục vị hội trưởng này không nhỉ?

Giang Chu suy nghĩ một lúc lâu, vẫn không có manh mối nào đáng nói.

Không dựa vào mạng lưới quan hệ và ân tình, thì quả thật là nửa bước khó đi trong cái xã hội này mà.

“Ông chủ, bản kế hoạch xong rồi, anh xem một chút đi.”

“Đưa đây!”

Tô Nam đưa bản kế hoạch qua: “Đã làm theo tình hình thực tế, anh xem có chỗ nào cần sửa không để tôi sửa luôn.”

Giang Chu lật vài trang: “Cũng tạm được, cứ vậy trước đi, ngày mai còn chưa chắc có thể gặp vị hội trưởng Chung này nữa kìa.”

“Ồ, vậy tôi đi thay quần áo.”

“Hả?”

Tô Nam nhìn hành lý của mình: “Tuy anh không phải là người, nhưng tôi cũng không thể uống công mang váy lolita theo mà.”

Giang Chu yeah một tiếng, giơ ngón tay cái lên: “Tôi biết mình gọi cô đến là lựa chọn chính xác mà.”

“Hừ!”

Mười phút sau, Tô Nam đã thay váy xong.

Vì vậy, một bữa tiệc khiêu vũ nhảy múa đã được mở màn trong đêm.

Giang Chu dựa vào ghế sa lon trong phòng khách, trong lòng tràn đầy vui mừng và sung sướng.

Hắn nhìn Tô Nam khiêu vũ nhảy múa mà cảm thán.

Chọn một nhân viên tốt là một chuyện cực kỳ quan trọng với xí nghiệp.

Sau này tuyển dụng nhân viên, phải thêm một điều khoản vào cuối cùng mới được, nhất định phải biết nhảy múa khiêu vũ mới có thể vào làm.

“Ông chủ, nội dung tiếp theo phải trả tiền.”

“Bao nhiêu?”

Tô Nam hơi nhướn mày lên: “2000.”

Giang Chu mặt đầy đường hoàng: “Cút, ông đây không xem nữa, cô đừng hòng lừa gạt tiền của tôi!”

“...”

Một lúc lâu sau, Tô Nam trở về phòng ngủ của mình, bắt đầu đếm một xấp tiền trong tay mình.

Hai mươi tám, không nhiều không ít.

Cùng lúc đó, trong gian phòng bình thường ở tầng sáu.

Trần phu nhân dẫn con gái đi dạo cả ngày đã trở về phòng.

Trần tổng cũng vừa ký hợp đồng với nhà máy vật liệu xong, vừa mới gọi vài món ăn và chai rượu lên phòng, rồi ngồi ngâm nga ở trong phòng khách.

“Về rồi à? Nào nào, qua ăn đi!”

“Ừm!”

Trần phu nhân và con gái đi qua, ánh mắt có chút lơ đãng, giống như hồn của bọn họ đã bị lạc mất ở bên ngoài rồi vậy.

Trần tổng nhìn vợ và con gái của mình, trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ.

“Hai người làm sao vậy?”

Trần phu nhân ngồi xuống ghế sa lon: “Hôm nay bọn tôi đi dạo phố bằng xe của phòng tổng thống của Ngụy Hồng Mai.”

Trần tổng khẽ nhíu mày: “Bà lại châm chọc người ta rồi à? Tôi đã nói là, trước khi điều tra rõ ràng bối cảnh của Giang Hoành Hà, thì bà phải an phận một chút rồi mà.”

“Tôi? Tôi nào dám châm chọc người ta chứ?”

“Là sao?”

Vẻ mặt Trần phu nhân đầy phẫn uất, nhìn không được mà che mặt lại.

Dù sao không phải khóc thì cũng là mếu máo, dường như đã chịu rất nhiều ủy khuất vậy.

Trần tổng không hiểu chuyện gì, trên mặt viết đầy nghi ngờ.

Vợ mình không phải người như vậy mà! Còn ai có thể bắt nạt vợ mình đến mức này sao?

Nhưng khi Trần tổng hỏi thì Trần phu nhân chỉ ô ô hu hu chứ không nói lời nào.

Vì vậy Trần tổng liền quay đầu qua nhìn về phía Trần Phương.

“Phương Phương, mẹ con bị làm sao vậy?”

Trần Phương cắn môi nói: “Ngày hôm nay, con và mẹ cộ xe của bọn họ để đi dạo phố.”

Trần tổng gật đầu: “Chuyện này thì cha biết, sau đó thì sao?”

“Sau đó con thấy trên tay của Giang Dự Kỳ có một cái vòng tay, nhìn rất đẹp, con rất thích cái đó.”

“Ồ, mẹ con không mua cho con, cho nên con mới chọc giận mẹ con?”

Trần Phương điên cuồng lắc đầu: “Mẹ đã bằng lòng mua cho con rồi.”

Trần tổng sững sốt một chút, nhìn về phía vợ mình: “Mua thì mua thôi, có gì đây mà đau lòng? Cảm thấy tiếc tiền thì có thể kiếm lại mà.”

Trần phu nhân nghe thấy những lời này liền nổi giận: “Mua cái gì mà mua, chúng ta căn bản không mua nổi.”

“Hả?” Trần tổng không tin: “Có cái vòng tay vào đất đến mức nhà chúng ta không mua nổi à?”

Trần phu nhân nghe thấy câu này thì lại càng khóc kinh hơn.

Đã nhiều năm trôi qua, bà ta vẫn tự cho mình là một quý phu nhân lắm của nhiều tiền.

Khi đi ra ngoài nói chuyện phiếm với các chị em, có ai mà không bị bà ta nói cho đỏ bừng cả mặt chứ?

Cho nên đến bây giờ, bà ta vẫn không có quá nhiều bạn bè.

Nhưng bà ta vẫn thoải mái, vẫn vui vẻ, vẫn thích thú!

Người sống trên đời, không phải là vì bản thân mình vui vẻ sao?

Nhưng ngày hôm nay, bà ta lại vì người ta hung hăng đánh mặt.

“Bà đừng chỉ biết khóc nữa, rốt cuộc là bao nhiêu tiền? Không được thì tôi dẫn hai người đi mua.”

Trần phu nhân nức nở một cái: “Bốn người bọn tôi đi đến tiệm châu báu lớn nhất Bắc Hải, để Giang Dự Kỳ tháo vòng tay xuống, rồi tìm mua một cái giống như vậy, ông biết nhân viên cửa hàng nói như thế nào không?”

Trần tổng hớp một ngụm bia: “Nói như nào? Rất đắt à?”

“Không mua được!”

“Gì cơ?”

Trần phu nhân lau nước mắt: “Người ta nói đó là vòng tay phi thúy Đế Vương Lục, toàn bộ Bắc Hải cũng không tìm được cái thứ hai.”

Trần tổng vốn không có khái niệm gì với đồ trang sức, cho nên vẫn không cảm thấy gì như cũ: “Cho nên? Cho nên bà liền khó chịu?”

“Nhân viên cửa hàng nói là, không có phẩm chất cao như vậy, nhưng có loại phẩm chất thấp hơn một chút, hỏi chúng tôi có

muốn mua không?”

Chương 314: Váy lolita cũng mang đến rồi, cũng không thể không nhảy! (2)

Trần Phương gật đầu tiếp lời: “Mẹ nói muốn mua, kết quả nhân viên cửa hàng liền đưa ra một số có sáu chữ số.”

Trần tổng khẽ nhú mày: “Sáu chữ số...! Điên rồi à? Một cái vòng tay mà mấy trăm ngàn? Sáu trăm ngàn đủ mua một cái xe rồi đấy???!?”

Trần phu nhân trừng mắt nhìn chồng mình: “Kém mấy đẳng cấp mà còn tận 600 ngàn, làm sao so... Làm sao so với người ta chứ?”

Khóe miệng Trần tổng giật giật vài cái: “Xem ra cháu trai Giang Hoành Hà lái Maybach thật rồi, bối cảnh nhà này tuyệt đối rất đáng sợ.”

“Ông nói xem, nhà bọn họ nhiều tiền như vậy, còn phải đi làm thuê làm gì?”

“Được rồi, đừng khóc nữa, nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của bà này.”

Trần tổng mắng vợ mình một câu, nhưng thật ra thì trong lòng ông ta cũng đang run lên.

Cháu trai đi ra ngoài lái Maybach, mà toàn bộ Bắc Hải này cũng chẳng có mấy chiếc Maybach.

Trên tay con gái lại đeo vòng phỉ thúy Đế Vương Lục không tìm thấy cái thứ hai ở Bắc Hải.

Đây cmn còn có vương pháp không?

Trần tổng lại đổ mồ hôi lạnh khi nhớ đến chuyện mình la lối om sòm với Giang Hoành Hà.

Chẳng trách...

Chẳng trách hôm đó, Lưu tổng lại luôn mời rượu Giang Hoành Hà.

Đó không phải cmn uống nhiều, mà là Lưu tổng nhận ra Giang Hoành Hà!

Thì ra Lưu tổng nói bối cảnh cứng rắn chính là Giang Hoành Hà!

“Hai người ăn một chút đi, tôi ra ngoài gọi điện thoại.”

Trần phu nhân ngẩng đầu lên: “Ông lại gọi điện thoại cho con hồ ly tinh nào?!”

Trần tổng bắt đắc dĩ: “Tôi gọi điện thoại cho phòng nhân sự, để thăng chức cho Giang Hoành Hà!”

“Vì sao?”

“Có vị đại phạt này ở đây, thì có đồng bạn hợp tác nào dám không nể mặt tôi chứ!”

.....

Sáng ngày hôm sau, lại là một ngày nắng đến tan tuyết.

Giang Chu dẫn Tô Nam đến một tòa nhà cao tầng trong trung tâm của Bắc Hải.

Đây là trung tâm thương nghiệp của toàn bộ Bắc Hải, chung quanh có vô số công ty nằm san sát nhau.

Khắp nơi đều là dân đi làm mặc âu phục thất cà vạt.

Nếu muốn gặp một người có thân phận như vị hội trưởng Chung này thì phải hẹn trước, nhưng Giang Chu lại có điện thoại riêng của vị này.

Vì vậy, hắn không gặp bất cứ trở ngại nào, liền trực tiếp đi đến phòng làm việc của vị phó hội trưởng thương hội Bắc Hải này.

Vị Chung nữ sĩ này đã hơn 50 tuổi, nhưng đôi mắt vẫn sáng rực, tinh thần vẫn rất tốt.

Vị này có một mái tóc ngắn, được buộc bằng một chiếc băng đô màu đen, trên người mặc một bộ tây trang màu đen, nhìn rất có khí thế của một nữ cường nhân.

“Xin chào phó hội trưởng, tôi là Giang Chu, lần này đến đây là vì tự tiến cử một hạng mục của mình.”

Chung Di tiếp nhận bản kế hoạch: “Tên nhóc nhà cậu trẻ thế?”

“Không trẻ, tuổi mụ đã 26 rồi!”

“Tuổi thật 25?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Tuổi thật 19.”

Chung Di liếc nhìn Giang Chu một cái: “Nói quá tận 7 tuổi, quá giả.”

“Nhưng những số liệu trong hạng mục này là thật, ngài có thể xem một chút.”

“Tôi đã hiểu tương đối rồi, nghe nói cậu chỉ dùng nửa năm để ăn sạch thị trường Thượng Kinh à?”

“Không sai, nhưng cũng có nhân tố may mắn trong đó nữa.”

“May mắn cũng là một loại năng lực, hiện giờ có rất nhiều người chỉ dám nghĩ chứ không dám làm, khi tôi bằng tuổi cậu thì cũng không có thành tựu như cậu bây giờ đâu.”

Giang Chu vội vàng lắc đầu: “Hội trưởng Chung, hạng mục này có thể phát triển nhanh như vậy không phải vì công lao của tôi, mà là công lao của thời đại này.”

“Nói tỉ mỉ xem nào.”

“Sản phẩm là chuẩn bị vì người tiêu dùng, bất cứ ai nắm được nhu cầu của mọi người thì đều có thể thành công, tựa như đang đứng trên đầu gió, thì heo cũng có thể cất cánh được, cho nên tôi chỉ là nhặt được một món hời mà thôi.”

Chung Di gật đầu: “Nền kinh tế internet chính là xu hướng phát triển chủ yếu trong tương lai, hạng mục của cậu quả thật là không tệ.”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Trong kế hoạch mở rộng toàn quốc của tôi, thị trường Bắc Hải là rất quan trọng, tôi nhất định phải bắt được nó, hy vọng có thể nhận được sự giúp đỡ của ngài.”

“Với năng lực của cậu, không cần bất cứ ai giúp đỡ thì cũng có thể làm được chuyện này.”

“Thế nhưng tôi hy vọng có thể nhanh một chút.”

Chung Di đóng bản kế hoạch lại: “Nói chúng, tốt hơn là cậu phải làm từng bước, làm đến đâu chắc đến đấy, vội vàng cũng

không thể ăn đậu hũ nóng đâu.”

Giang Chu từ chối cho ý kiến, nhưng cũng có ý kiến bất đồng: “Hạng mục của tôi là một hạng mục rất dễ bị bắt chước, chỉ cần đối phương có tiền có người, muốn bắt chước là hoàn toàn dễ dàng, tôi không có nhiều thời gian chờ đợi như vậy, cho nên nhất định phải thử đi đường tắt.”

“Tôi là một người làm ăn, quả thật là sẽ thấy hứng thú khi gặp hạng mục tốt.”

“Vậy ý của hội trưởng Chung là...?”

Chung Di yên lặng một lát: “Tôi cho cậu 50 triệu, cậu bán hạng mục này lại cho tôi đi.”

Ừa? Ừa? Ừa?

Mình đến bàn chuyện hợp tác cơ mà?

Tại sao người nào nhìn thấy hạng mục của mình, ý nghĩ đầu tiên cũng là mua lại nó vậy?

Phú bà đều có loại bệnh cuồng mua sắm này à?

Thế mà tính cách của vị phó hội trưởng này lại rất tương tự với Vô Tình Công Chúa chị Bộ Cạp.

Biết thế thì đã tìm Doãn Thư Nhã để luyện tập vài chiêu trước rồi mới đến.

Chương 315: Ra ngoài bàn chuyện làm ăn, lại kiếm được một tiểu phú bà!

Giang Chu: “Hội trưởng Chung, tôi tạm thời chưa có ý định bán ra.”

Chung Di nhấp một ngụm trà: “Không phải tôi tùy tiện ra tay, tôi cũng là tin tưởng hạng mục của cậu có thể kiếm tiền, cho nên mới cho giá cao như vậy.”

Giang Chu mỉm cười: “Nhưng cũng không phải chỉ có một cách này mới có thể kiếm tiền, có lẽ còn có lựa chọn tốt hơn mà.”

“Anh bạn trẻ, tôi là một thương nhân, tôi chỉ nhìn lợi ích thôi.”

Đang nói chuyện, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra.

Một cô gái đeo kính râm đi vào phòng, liếc mắt nhìn Giang Chu.

Người này khoảng hơn 20 tuổi, nhỏ hơn Doãn Thư Nhã một chút, nhưng dáng vẻ lại kiêu căng khó thuần, giống như mấy cô em lặn lội xã hội vậy.

“Mẹ, con muốn mua một chiếc xe thể thao mới.”

Chung Di khẽ nhíu mày: “Đi ra ngoài.”

Cô gái không hề nao núng: “Con muốn mua xe thể thao!”

“Mẹ đang có khách ở đây, bảo con ra ngoài con có nghe không?!”

“Mẹ không cho con tiền, con không đi.”

Chung Di cắn răng, trong mắt đã có chút lửa giận.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này thì liếc mắt nhìn Tô Nam một cái.

Hôm qua bọn họ đã điều tra được rất nhiều tư liệu, cũng biết vị hội trưởng Chung này có một cô con gái.

Có điều, vị hội trưởng Chung này rõ ràng là không quá hiểu giáo dục con cái.

Hoặc là bình thường bận rộn công việc, nên để con gái thành ra như vậy.

“Mẹ sẽ bảo người đưa tiền cho con, con ra ngoài trước đi.”

Chung Di thật sự hết cách với con gái mình, không thể làm gì khác hơn là đồng ý trước.

Dù sao, cũng không nên để người ngoài nhìn thấy chuyện xấu trong nhà.

“Lại là một tiểu phú bà không biết cuộc sống khó khăn mà!”

Hội trưởng Chung khẽ nhíu mày: “Cậu vừa nói cái gì?”

Giang Chu mỉm cười: “Tôi biết một cô gái không khác gì lắm, cứ thấy thứ nào chơi vui thì sẽ vung tiền mua thứ đó, có điều cô ấy thích mua công ty hơn.”

“Tiêu tiền mồ hôi xương máu của bậc cha chú để hưởng thụ cuộc sống của mình, đây là thiếu khuyết về giáo dục.”

“Cũng có thể là do rãnh rỗi quá nên khó chịu.”

Hội trưởng Chung hiển nhiên không muốn tiếp tục đề tài này:

“Hay là nói đến hạng mục của cậu đi, bán hay không?”

Giang Chu bỗng nhiên đứng lên: “Không bán, hội trưởng Chung, tôi nghĩ kỹ rồi, tôi không hợp tác với ngài nữa.”

“Cậu nghiêm túc chứ?”

Giang Chu gật đầu: “Tôi định hợp tác với con gái ngài.”

“Cái gì cơ???”

Chung Di lập tức mờ mịt.

Con gái mình chỉ biết vung tiền mua xe, sau đó lại điên cuồng mua sắm với một đám bạn hư hỏng.

Con bé có thể làm gì chứ?

Ai ngờ Giang Chu thật sự lấy bản kế hoạch lại, kéo Tô Nam chạy ra ngoài.

Hắn không có cách để đối phó với một phú bà chỉ biết nhìn lợi ích như vị hội trưởng Chung này.

Dù sao hai đời cộng lại thì hắn cũng không sống lâu hơn người ta.

Không dùng ân tình thì rất khó để thuyết phục vị này.

Mà hắn lại không hy vọng hạng mục của mình rơi vào trong tay người khác.

Vậy chỉ có thể mở một con đường khác.

Hắn không đối phó được với lão phú bà, thế nhưng hắn có thể đối phó với tiểu phú bà nha!

Hắn đã thành công dạy dỗ hai phú bà suốt ngày ru rú trong nhà, đúng không?

Người phụ nữ bá đạo như Doãn Thư Nhã mà cũng bị hắn dạy dỗ cho ngoan ngoãn rồi còn gì?

Loại người này không phải không đủ nhu cầu vật chất, mà các nàng chỉ cảm thấy cuộc sống quá nhàm chán và trống rỗng.

Trong nhà quá nhiều tiền, không có mục tiêu để phấn đấu, cho nên không ngợp trong vàng son thì có thể làm gì khác?

Vì vậy, Giang Chu vẫn quyết định chiêu đãi đôi phó với Doãn Thư Nhã.

Đó chính là tìm việc cho các nàng làm!

Cùng lúc đó, Chung Di sững sốt một lúc lâu.

Bà không biết Giang Chu có đang nói đùa hay không, nhưng trầm tư một lát, bà vẫn không nhận được mà đuổi theo.

Tòa nhà tài chính Bắc Hải rất rộng lớn, khắp nơi đều có khu nghỉ ngơi.

Lúc này, Giang Chu, Tô Nam và con gái của Chung Di ngồi trên một ghế sa lon ở góc tây bắc.

“Những gì anh vừa nói đều là thật?”

“Ừm, tôi chính thức cam kết, cô sẽ trở thành người phụ trách ở Bắc Hải.”

Cô gái nhìn danh thiếp của Giang Chu: “Nhưng mà ngay cả tên tôi anh còn chưa biết mà?”

Giang Chu tăng hăng một cái: “Tên chỉ là một danh hiệu, nhưng tôi biết một cái tên khác của cô.”

“Tên gì? Sao tôi không biết mình còn có cái tên khác nhỉ?”

“Những người như cô có một cái tên thống nhất, đó chính là Mỹ Nữ.”

Tô Nam hung hăng vỗ trán mình một cái.

Móa, ông chủ lại bắt đầu dùng mấy chiêu bản thủ rồi!

Không phải đã nói là không bán thịt sao? Đã nói là làm ăn chân chính cơ mà?

Quả nhiên, mặt tiểu phú bà đầy cao ngạo, dường như không để mình bị lừa xoay quanh.

“Có phải anh muốn tán tỉnh tôi không?”

Thật ra tôi muốn tán mẹ cô, thế nhưng không tán nổi.

Giang Chu trầm lâm bẩm một câu, sau đó lại suy nghĩ một chút.

“Thật ra thì, suốt ngày đòi tiền cha mẹ cũng là một chuyện rất khó chịu, đúng không?”

Tiểu phú bà hơi sùng sờ: “Vậy cũng đúng.”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Cô có từng nghĩ đến, tiêu tiền của mình là loại cảm giác gì không?”

“Trước kia tôi cũng từng bán kẹp tóc trong trường học.”

“Kiếm được tiền không?”

Tiểu phú bà gật đầu: “Kiếm được 50 đồng.”

Hai mắt Giang Chu sáng lên: “Rất có thiên phú buôn bán nha, làm kiểu gì vậy?”

“Tôi mua 100 đồng, bán 5 đồng, bán được tận 10 cái, kiếm được một khoản kha khá.”

Giang Chu không biết khen kiểu gì nữa.

Vì vậy liền suy nghĩ một chút, tổ chức lại ngôn ngữ của mình lần nữa.

Chương 316: Chung Di: Cậu đúng là buôn bán quỷ tài mà!

Giang Chu bắt đầu: “Thật ra thì, cô có thể làm tốt hơn bây giờ nhiều.”

“Bởi vì cô là con gái của mẹ cô, mẹ cô có thể làm được, tại sao cô không thể làm chứ, không phải có câu nói là trò giỏi hơn thầy sao?”

“Cô cũng muốn chứng minh cho mẹ cô thấy, cô không phải người chỉ biết tiêu tiền, đúng không?”

“Trở thành người phụ trách của chúng tôi đi, gây dựng sự nghiệp của riêng mình đi.”

“Để cho tất cả mọi người nhìn thấy, cô cũng là người tài giỏi, cô cũng có thể nổi bật, cô cũng có thể hơn người...”

“Sau này, tất cả mọi người trong công ty chúng ta nhìn thấy cô đều phải gọi cô là... ah, cô tên là gì ý nhỉ?”

Tiểu phú bà mở miệng: “Tiết Mạn Ny!”

Giang Chu gật đầu: ‘Sau này, người trong công ty nhìn thấy cô, đều phải gọi một tiếng Tiết tổng.’”

“Tiết tổng à...”

Tiết Mạn Ny trầm tư một lát, bỗng nhiên cũng thấy hơi hứng thú.

Thật ra thì có vượt qua mẹ mình hay không cũng không quan trọng.

Quan trọng là... nàng rất muốn nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của người khác.

Đua xe cũng chỉ vui vẻ trong chớp mắt thôi, những thứ còn lại đều là trống rỗng, vô tận trống rỗng.

Nàng bỏ tiền mua vui vẻ, thật ra cũng là một loại cô đơn.

Hơn nữa, nàng thật sự chưa từng nghĩ đến chuyện, làm một quản lý cao tầng, giám đốc là loại cảm giác gì.

Cùng lúc đó, Chung Di đã đi đến phía sau bọn họ.

“Con thật sự tin những lời cậu ấy nói à, vậy mẹ hỏi con, ngoài trừ tiêu tiền ra thì con còn biết làm gì nữa?”

Tiết Mạn Ny quay đầu lại: “Chung nữ sĩ, bây giờ xin hãy gọi con là Tiết tổng.”

Chung Di liếc mắt nhìn Giang Chu: “Tên nhóc, thủ đoạn tốt đấy.”

“Không dám nhận, không dám nhận.”

“Đến phòng làm việc của tôi, tôi có chuyện muốn hỏi cậu.”

Giang Chu nhìn về phía Tô Nam: “Tiểu Nam nhi, mau nói nghiệp vụ của công ty chúng ta cho Tiết tổng đi.”

Tô Nam thở dài.

Đậu xanh, anh tán tỉnh phú bà, tôi còn phải làm máy bay yểm trợ?

Cận bã nam, tuyệt thế cận bã nam!

.....

Quân vương thời cổ đại vì ổn định biên giới, sẽ phái công chúa đi hòa thân với các nước láng giềng, để gia tăng thực lực của mình, đồng thời vững chắc sự thống trị của mình.

Nhà tư bản hiện đại cũng sẽ lợi dụng thông gia để đổi lấy tài nguyên, mạng lưới quan hệ...để lớn mạnh bản thân mình.

Đây cũng chính là một loại hình thức hợp tác phổ biến trong xã hội ân tình này.

Chiêu này của Giang Chu, thật ra cũng không khác với hai chiêu bên trên là bao.

Có điều, hẳn là dùng công ty của mình để bắt Tiết Mạn Ny, tiến hành thông gia với Chung Di.

Thật ra thì Tiết Mạn Ny biết làm gì, có thể làm gì, tất cả đều không quan trọng.

Quan trọng là...mẹ của Tiết Mạn Ny là phó hội trưởng thương hội Bắc Hải.

Tiết Mạn Ny gia nhập công ty, trở thành giám đốc chi nhánh Bắc Hải, chẳng mấy chốc thì chuyện này sẽ truyền khắp Bắc Hải.

Bởi vì ngoại trừ Phùng gia ra, thì Chung Di là một trong những người được chú ý nhất trong giới thương nghiệp Bắc Hải.

Con gái của Chung Di bỗng nhiên gia nhập một công ty, làm sao có thể không có ai quan tâm được?

Như vậy, sau khi bắt đầu mở rộng, nếu Tiết Mạn Ny gặp trở ngại gì đó, Chung Di sẽ khoanh tay đứng nhìn sao?

Không thể nào!

Có cha mẹ nào không hy vọng con cái mình có thành tựu chứ?

Lại có cha mẹ nào hy vọng con cái mình không đáng một đồng trong mắt người khác không?

Cho nên, dù là vì Tiết Mạn Ny, thì Chung Di cũng sẽ nghĩ hết biện pháp để kế hoạch mở rộng được thuận lợi.

Bởi vì trong mắt người khác, kế hoạch mở rộng càng thuận lợi, thì chúng tỏ Tiết Mạn Ny càng có năng lực.

Làm cha mẹ, có ai không mong chờ con của mình thành phượng hoàng chứ?

Hơn nữa, chiêu này cũng không hề nham hiểm, trái lại còn giúp Chung Di một tay.

Tiết Mạn Ny trở thành người phụ trách ở Bắc Hải, lẽ nào không tốt hơn cả ngày đi đua xe chơi bởi lêu lổng à?

Tối thiểu thì đây cũng là một công việc đảng hoàng.

Sau này có nói ra ngoài thì cũng có thể diện, cũng không sợ mất mặt.

Lúc này, trở về văn phòng làm việc của Chung Di lần nữa.

Giang Chu không còn câu thúc như trước nữa, trái lại thì đã hơi thả lỏng.

Dù sao cũng vậy rồi, khẩn trương làm gì nữa.

Lúc này, hội trưởng Chung ngồi trầm tư trên ghế một lát.

Hiện giờ bà lại có cảm giác dở khóc dở cười.

Bởi vì vài phút trước thôi, quyền chủ động vẫn nằm trong tay ba.

Kết quả là Giang Chu mở một con đường khác, trực tiếp biến bị động thành chủ động.

Làm ăn mà còn có thể làm thế này à?

Hiện giờ Chung Di rất muốn miệng phun hương thơm.

“Hội trưởng Chung, tại sao ngài không nói chuyện?”

“Tên nhóc nhà cậu khá lắm, không thuyết phục được tôi, liền kéo con gái tôi nhập bọn?”

Giang Chu nhìn về phía Chung Di: “Tôi thật sự rất thương thức Tiết Mạn Ny nữ sĩ, cô ấy nhất định sẽ thành công thôi.”

Chung Di tức giận đến nghiến răng nghiến lợi: “Tên nhóc nhà cậu, thật sự cmn là buôn bán quỹ tài mà.”

“Ha ha, hội trưởng Chung quá khen rồi!”

“Người nhà cậu có biết cậu không biết xấu hổ, vô liêm sỉ như vậy không?”

Giang Chu cẩn thận suy nghĩ một chút: “Tôi nhớ là có một năm nghỉ hè, tôi không muốn làm bài tập về nhà, cho nên đã kết giao bạn bè với con trai của giáo viên chủ nhiệm.”

Chung Di nhìn Giang Chu: “Sau đó thì sao?”

“Tôi khuyên cậu ta cũng không làm bài tập, phải trải qua một kỳ nghỉ vui vẻ, kết quả giáo viên chủ nhiệm phát hiện, tôi suýt nữa bị mẹ mình đánh chết.”

“Nếu như cậu sinh sớm hơn vài chục năm, thì đám người già như chúng tôi căn bản là không chơi lại cậu.”

“Vậy thì chưa chắc, lý niệm làm ăn của tôi là, có tiền mọi người cùng nhau kiếm.”

“Được rồi, đừng đánh rắm nữa, mau nói kế hoạch mở rộng của cậu đi!”

Chương 317: Chung Di: Cậu đúng là buôn bán quỹ tài mà! (2)

Giang Chu yên lặng một lát, rồi bắt đầu nói tỉ mỉ kế hoạch mở rộng của mình.

Sau khi bắt được hai thành phố lớn nhất cả nước là Thượng Kinh và Bắc Hải, lại cộng thêm việc internet đang phát triển nhanh chóng, liền có thể ăn tươi toàn bộ thị trường rồi.

Đây cũng chính là lý niệm mở rộng quan trọng nhất của hạng mục này.

Hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, không cho bất cứ người nào có cơ hội ăn một chén canh.

“Đúng là dám nghĩ dám làm nhỉ, cậu không sợ mất trắng à?”

“Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con.”

Chung Di thở dài: “Để bản kế hoạch lại đây đi, trước khi bắt đầu mở rộng thì bảo Mạn Ny đi tìm tôi.”

Giang Chu đứng lên, cúi người chào: “Đa tạ hội trưởng Chung đã nhiệt tình trợ giúp.”

“Nếu như con gái tôi có thể thật sự chuyên tâm làm việc, vậy cũng không uổng công tôi giúp cậu.”

“Được rồi, tôi nhất định sẽ cố gắng.”

Giang Chu rời khỏi phòng làm việc, trong lòng đang hết sức vui mừng.

Có sự trợ giúp của hội trưởng Chung, việc mở rộng ở Bắc Hải coi như hoàn thành phần nữa rồi.

Có điều, lần đàm phán này thuận lợi như vậy, căn bản là không có quan hệ gì với năng lực của hắn, mà là Tiết Mạn Ny xuất hiện rất kịp thời, mới để cho hắn có cơ hội mở một con đường khác.

Nhưng loại hợp tác này không được ổn định lắm.

Vì sao?

Bởi vì Tiết Mạn Ny chỉ nhất thời xúc động cho nên mới đồng ý với hắn, nagnf cũng có thể cảm thấy buồn chán mà rời khỏi công ty bất cứ lúc nào.

Cho nên, Giang Chu không định để Tiết Mạn Ny trở thành một người phụ trách chỉ biết buôn nước bọt, mà phải nghĩ cách để tiểu phú bà này làm việc đàng hoàng, việc thật người thật.

Chỉ cần Tiết Mạn Ny có hứng thú với việc kinh doanh, như vậy mối quan hệ hợp tác này mới lâu dài được.

Lúc này, Giang Chu đi về khu nghỉ ngơi.

Tô Nam đang kể cho Tiết Mạn Ny nghe về quá trình phát triển của công ty.

Điều làm Giang Chu bất ngờ chính là, vị tiểu phú bà này không cảm thấy buồn chán chút nào, trái lại còn nghe rất nghiêm túc.

Xem ra cái gọi là thiên phú kinh doanh cũng có thể di truyền một bộ phận.

“Tiết tiểu thư.”

Tiết Mạn Ny ngẩng đầu: “Giang tổng có gì phân phó?”

Giang Chu bị câu Giang tổng này làm cho sặc: “Tất cả nghiệp vụ của công ty đều nằm ở Thượng Kinh, bên Bắc Hải này ... Chúng ta cần bắt đầu lại từ đầu.”

“Cụ thể là cần làm gì?”

“Đầu tiên phải thành lập một chi nhánh, sau đó mời một nhóm nhân viên tuyển truyền mở rộng.”

Tiết Mạn Ny gật đầu: “Tôi có thể làm được.”

Giang Chu gật đầu: “Năm sau chúng ta sẽ chính thức bắt đầu mở rộng, cho nên chuyện này cần phải nhanh một chút.”

“Vậy bây giờ tôi đi làm luôn nhé!”

Giang Chu vội vàng cản Tiết Mạn Ny lại: “Làm mở rộng không phải chạy bốn phía là được, mà cần có kế hoạch rõ ràng.”

Tiết Mạn Ny hơi suy nghĩ một chút: “Chọn địa điểm làm việc, suy nghĩ thông báo tuyển dụng, còn thiết kế phương thức mở rộng?”

“Tiết tiểu thư học nhanh thật!”

“Tô Nam vừa dạy tôi mấy thứ này.”

Giang Chu vui mừng nhìn thoáng qua Tô Nam: “Nửa năm trước Tiểu Nam nhi vẫn chỉ là một cô bé không hiểu cái rắc gì.”

Tiết Mạn Ny hơi kinh ngạc: “Thật vậy chăng? Vậy tôi nhất định sẽ làm được.”

“... “

Tô Nam nhin không được mà hừ một tiếng.

Giang Chu khốn khiếp, anh mới là cô bé không hiểu cái rắc gì.

Bà đây chạy nghìn dặm đến Bắc Hải tìm anh, cũng không phải là vì làm máy bay yểm trợ cho anh!

Nếu tối nay nàng không tăng phí nhảy múa thì nàng không phải họ Tô!

Trong lúc nói chuyện, Giang Chu đứng lên.

“Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt người phụ trách Bắc hải, buổi tối mọi người cùng ăn bữa cơm đi, để tôi đi đặt bàn.”

“Sau đó chúng ta sẽ bàn bạc kỹ lưỡng về kế hoạch tương lai, cùng nhau phát triển, cùng nhau tạo nên tương lai!”

Tiết Mạn Ny gật đầu: “Tôi nhất định sẽ cố gắng!”

Tô Nam cũng siết chặt đôi bàn tay trắng như phấn: “Minh nhất định sẽ tăng giá.”

“Được rồi, vậy tan họp trước đi, buổi tối gặp lại.”

“Tạm biệt Giang tổng, tạm biệt Tô tổng.”

“Tạm biệt Tiết tổng!”

Ba giờ chiều, trên đường trở về.

Giang Chu mở cửa sổ ra để đón gió.

Trong xe còn đang bật một ca khúc tên: “Nghèo vui về!”

“Anh thật sự cho rằng Tiết Mạn Ny có thể chống đỡ được chi nhánh Bắc Hải à?”

“Người đều phải học tập thì mới có thể trưởng thành, tôi cũng không phải vừa sinh ra đã biết làm ăn.”

Tô Nam hừ hừ liếc nhìn Giang Chu một cái: “Anh thật đúng là không biết xấu hổ, không thuyết phục được già liền tìm đến trẻ.”

Giang Chu cười lạnh một tiếng: “Làm ăn lớn, chính là không từ thủ đoạn như vậy đây.”

“Có đạo lý, tôi quyết định, tăng giá cả lên 5000.”

“Con bà nó, 5000 đã có thể gọi ba em sinh viên đại học rồi đó!”

Tô Nam nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Giang Chu: “Anh đừng quên, tôi cũng là sinh viên đại học!”

Giang Chu liếc nhìn Tô Nam một cái: “Rẻ một chút đi, 2500 được không?”

“5000, không thương lượng gì cả.”

“Xem ra chuyện tìm thư ký riêng phải đăng lên báo rồi.”

“Khốn nạn!”

Giang Chu mỉm cười, bỗng nhiên nhìn thoáng qua điện thoại di động.

Đã nửa ngày trôi qua, hẳn có không ít tin nhắn.

Có của Doãn Thư Nhã, Sở Ngữ Vi và Hoàng Kỳ, nhưng hôm nay Phùng Tư Nhược yên lặng một cách kỳ lạ.

Chỉ nhắn một câu chào buổi sáng chứ không nhắn gì khác.

Thế mà nàng không buồn buồn khổ khổ mà đòi mình dẫn ra ngoài chơi.

Điều này làm cho Giang Chu cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Chương 318: Đấu võ mồm với cha vợ!

Minh Tiềm Sơn Trang.

Trong phòng ngủ công chúa trên tầng hai.

Trước bàn của Phùng Tư Nhược có một chồng sách thật dày.

“Thánh Kinh gây dựng sự nghiệp và làm giàu.”

“38 bức thư của Rockefeller.”

“Cách nghĩ của người giàu.”

“Khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng.”

“Tài phú tự do.”

“Tư duy cổ quyền.”

Một đồng sách thành công học chồng chất như núi.

Trong nước ngoài nước, thứ gì cũng có.

Nàng đã bắt đầu đọc từ khi ngủ dậy đến giờ.

Xem cả ngày, cái đầu nhỏ đã choáng váng, nhưng đến giờ vẫn chưa tìm ra biện pháp kiếm tiền nhanh chóng.

“Tư Nhược, bạn muốn gây dựng sự nghiệp thật à?”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Phải kiếm tiền.”

Đinh Duyệt ngồi trên đầu giường Phùng Tư Nhược, nhìn chăm chăm vào gò má nàng: “Nhà bạn đã có nhiều tiền như thế rồi, vì sao bạn còn muốn tự kiếm tiền.”

“Ngô... Cần tiền.”

“Bạn muốn mua thứ gì à?”

Phùng Tư Nhược phồng má, lắc đầu.

Nàng không cần mua thứ gì.

Mỗi khi cần thứ gì, nàng chỉ cần mở miệng là được rồi.

Đinh Duyệt không hiểu chuyện gì: “Có phải nhà bạn sắp phá sản không?”

“Không có mà!”

“Dường như Giang Chu cũng rất có tiền, tên đó lại rất chiều chuộng bạn, bạn cần gì thì cứ nói với tên đó là được mà.”

“không được!”

Phùng Tư Nhược hủy bỏ phương án của Đinh Duyệt, tiếp tục học hành vất vả.

Đinh Duyệt không khỏi siết chặt cánh tay khi nhìn thấy cảnh này.

Đinh Duyệt thật sự càng ngày càng không hiểu Phùng Tư Nhược.

Rõ ràng là cô bé này rất dễ hiểu cơ mà, tại sao bây giờ lại biến thành thần bí như vậy rồi.

Chẳng lẽ đây chính là trưởng thành?

Nhưng đúng lúc này, Phùng Y Nhất cầm nước đi vào: “Chị Đinh Duyệt, uống nước đi.”

Đinh Duyệt cầm lấy chén nước, lại kéo Phùng Y Nhất qua một bên: “Dạo này chị em kỳ lạ thế, em biết vì sao không?”

“Ngày hôm qua cha mẹ đã nói chuyện với chị ấy, khi trở về liền như vậy.”

“Nói chuyện à? Nói chuyện gì?”

“Không biết nữa, có điều... Cha mẹ rất ít khi nói chuyện với chị ấy như vậy.”

Đinh Duyệt suy nghĩ một chút, bỗng nhiên ý thức được thứ gì:
“Con bà nó, lẽ nào là chuyện của Giang Chu?”

Phùng Y Nhất sững sốt một lát: “Có thể nha, em nhớ là, hôm qua sau khi chị về thì cha em cũng về nhà.”

“Sau đó thì sao?”

“Không phải chị Tư Nhược và anh rề ra ngoài chơi sao, cha không thấy chị ấy liền đi ra ngoài.”

Đinh Duyệt tròn tròn mắt: “Em sẽ không nói chuyện của Giang Chu cho cha em biết đấy chứ?”

Phùng Y Nhất lập tức lắc đầu: “Em mới không làm kẻ phản bội.”

“Vậy chính là cha mẹ em tự phát hiện?”

“Có thể là vậy.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, rồi quay sang nhìn Phùng Tư Nhược ở bên cạnh.

Lúc này, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, làm cho lông mi của nàng sáng lấp lánh, khuôn mặt trắng nõn cũng mang theo một tia hồng hồng.

Nàng khi thì chống cằm, khi thì nhíu mày, đang không ngừng suy nghĩ, rồi lại cẩn thận ghi ghi chép chép gì đó.

Đinh Duyệt cúi đầu nhìn vào cuốn sổ trên bàn.

“Ba năm kiếm 100 tỷ, tương đương với mỗi năm kiếm 33 tỷ 333 triệu.”

“Tương đương với mỗi tháng kiếm 2,7 tỷ, tương đương một ngày kiếm 92 triệu.”

“Tương đương với một giờ kiếm 3,8 triệu.”

Sau khi tính toán xong, vẻ mặt Phùng Tư Nhược bỗng nhiên tràn đầy ủy khuất.

Không thể nào, chuyện này căn bản là không thể hoàn thành.

Cùng lúc đó, Đinh Duyệt và Phùng Y Nhất đều choáng váng.

Đang nằm mơ cái gì vậy?

Ba năm kiếm 100 tỷ?

Đây là chuyện nhân loại bình thường có thể làm được sao?

“Phùng Tư Nhược, rốt cuộc là bạn đang muốn làm gì?”

Phùng Tư Nhược che quyển sổ của mình lại: “Không cho phép xem.”

Đinh Duyệt nhìn chằm chằm vào Phùng Tư Nhược: “Bạn thành thật đi, bạn muốn 100 tỷ làm gì?”

“Làm của hồi môn...”

“Hả?” Đinh Duyệt không nghe rõ: “Làm cái gì cơ?”

Phùng Y Nhất ngẩng đầu: “Chị ý nói là làm của hồi môn.”

“Không đúng, đồ cưới của đám nhà giàu các bạn đều giản dị tự nhiên như vậy sao?”

Phùng Tư Nhược thở dài: “Nhưng mà không kiếm được.”

Đinh Duyệt nhìn Phùng Tư Nhược một lúc lâu: “Tên khốn Giang Chu kia đòi bạn 100 tỷ đồ cưới? Tên đó bị nảo à??!!”

“Không phải!”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, lại mở một cuốn sách thành công học ra xem tiếp.

Nhưng thật ra thì tất cả những thứ viết trong loại sách này đều vô dụng.

Thà là nói đây là súp gà cho tâm hồn, còn hơn là nói nó là cách để thành công.

Tuy những thứ này đúng là do các đại lão viết ra, nhưng làm sao bọn họ có thể nói phương pháp kiếm tiền của mình cho người khác biết?

Phùng Tư Nhược nâng má, vô cùng phiền muộn mà nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc này, nàng lại nghĩ đến những gì cha nói tối hôm qua.

“Cha biết con thích cậu ta, nhưng mà không được.”

“Trừ phi giá trị con người của cậu ta có thể đạt được 100 tỷ.”

Thật ra thì ý của Phùng Sùng là để cho Phùng Tư Nhược buông tay Giang Chu, nhưng không ngờ câu nói này vào tai nàng liền thay đổi, trở thành làm sao để kiếm được 100 tỷ đồ cưới cho Giang Chu.

Nói cách khác, nàng chưa từng suy nghĩ đến khả năng hai người sẽ rời xa nhau.

So sánh với chuyện đó, nàng cảm thấy kiếm 100 tỷ có lẽ còn có thể giải quyết.

Từ nhỏ đến giờ, nàng vẫn ăn sung mặc sướng, trong túi không bao giờ thiếu tiền, mà nàng lại không đi mua sắm, cũng không dám xã giao bạn bè, càng không có tâm lý ganh đua tranh giành.

Cho nên nàng cũng không có quá nhiều khái niệm về tiền.

Nhưng mặc dù là như vậy, nàng cũng cảm thấy con số này quá lớn.

Chuyện này dường như rất khó với Giang Chu.

Cho nên, hiện giờ nàng rất buồn rầu, không biết nên làm gì cho phải.

Chương 319: Đấu võ mồm với cha vợ! (2)

Cùng lúc đó, sàn nhà tầng hai bỗng nhiên hơi run lên.

Ngay sau đó, Giang Chu xuất hiện ở trên tầng hai, hất ra hiệu im lặng với Đinh Duyệt, sau đó chậm rãi tiến lại gần.

Đinh Duyệt và Phùng Y Nhất liếc mắt nhìn nhau, rồi rất biết điều mà rời khỏi phòng.

Lúc này, trong phòng của Phùng Tư Nhược chỉ còn lại hai người.

Giang Chu đứng sau lưng nàng một lúc lâu.

100 tỷ?

Gần đây cô bé này say mê trò Cờ tỷ phú à?

“Chơi vui không?”

Phùng Tư Nhược sợ hết hồn, lập tức giấu quyển sổ đi: “Không có... không có chơi.”

Giang Chu đưa tay cướp lấy: “Cho mình xem nào, rốt cuộc viết cái gì rồi?”

“Không cho!”

“Vậy bạn nói cho mình biết, bạn tính mấy cái này để làm gì?”

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu: “Mình muốn kiếm tiền.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Nhà bạn sắp phá sản à? Chuyện đáng mừng nha, cuối cùng mình cũng không cần cố gắng nữa.”

“Không phải.”

“Vậy bạn muốn kiếm nhiều tiền như vậy làm gì?”

Phùng Tư Nhược nhú mũi ngọc, nàng không định nói cho Giang Chu biết.

Giang Chu tạm thời đề nghị ngờ trong lòng xuống, nhìn nàng: “Mình đã xử lý xong hết chuyện ở Bắc Hải rồi.”

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu: “Có mệt không?”

“Không phải, ý của mình là, có thể mình phải về Lâm Giang rồi.”

“Khi... khi nào về?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Trưa mai sẽ bay về, mình đi cùng nhà chú mình.”

Phùng Tư Nhược hơi bối rối: “Vậy mình đi tiễn bạn.”

“Lại tiễn mình ở cửa à?”

“Không phải, mình muốn ra sân bay!”

Giang Chu yên lặng một lát: “Thôi quên đi, mình không muốn nhìn thấy bạn khóc nhè ở sân bay.”

Phùng Tư Nhược cúi đầu: “Mình không khóc.”

“Nhất định sẽ khóc.”

“Không khóc.”

Giang Chu cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang bị chôn sâu trong bộ ngực của nàng.

Khá lắm, Phùng ngọc nghếch đáng yêu nhà ta đã sắp khóc rồi này.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, mình dẫn bạn ra ngoài đi dạo.”

“Ồ.”

Vì vậy, Giang Chu liền dẫn Phùng Tư Nhược đi ra ngoài.

Sau đó tìm một góc không có người để đi dạo.

Minh Tiềm Sơn Trang là một khu vui chơi và danh lam thắng cảnh, cho nên có rất nhiều nơi hẻo lánh.

Hai người né tránh camera, đi dạo đến hoàng hôn.

Đến khi Giang Chu rời đi, bỗng nhiên nhìn thấy một người ở cổng lớn.

Dáng người này hơi gầy, ông châm một điếu thuốc, rồi đứng tựa vào chiếc Maybay kia.

Từ khi Giang Chu xuất hiện trong tầm mắt, ánh mắt của ông vẫn luôn dính vào trên người Giang Chu.

Giang Chu bị người này nhìn cho sợ hãi, nhưng hẳn cũng không hiểu chuyện gì.

“Là cô cô bảo ngài đến nhận xe à?”

Phùng Sùng sững sốt một chút, mới phản ứng kịp: “Đúng thế, cậu đưa xe cho tôi là được.”

Giang Chu gật đầu: “Lấy chìa khóa xe trong túi mình ra: “Nhờ ngài nói tiếng cảm ơn với cô cô, lại làm phiền cô ấy có thời gian liền dẫn Phùng Tư Nhược ra ngoài chơi nhiều một chút.”

Mặt Phùng Sùng đen lại: “Đại tiểu thư có cha có mẹ, cậu cũng quản rộng quá rồi đấy!”

“Thôi đi, cha của cô ấy tuyệt đối không xứng chức.”

“Gì? Ai dám nói thế? Tôi sẽ giết chết tên đó!”

Giang Chu liếc mắt nhìn người này đầy kỳ lạ: “Cũng không phải nói ngài mà, ngài kích động như vậy làm gì?”

Phùng Sùng tăng hắng một cái: “Cậu đừng ngắt lời tôi, tôi chỉ hỏi cậu, tại sao cha của đại tiểu thư lại không xứng chức?”

“Chỉ biết làm ăn, tranh gia sản, không thêm quan tâm đến con gái.”

“Nói bậy.”

“Thật, bệnh sợ đám đông và xã hội này, cơ bản đều là không có cảm giác an toàn từ khi con nhỏ, mà cảm giác an toàn khi con bé hầu như là của người cha mang lại.”

“Nói bậy!”

“Không xứng chức là không xứng chức, nói lên tận trời thì cũng là vậy thôi.”

“Nói bậy!”

Giang Chu yên lặng một lát: “Hay là oản tù xì, ai thắng thì nghe người đó?”

Phùng Sùng hí mắt lại, ra một cái búa, sau đó liền thua.

Giang Chu cười ha hả: “Xem đi, ngay cả ông trời cũng cảm thấy cha của cô ấy không xứng chức, cô ấy đã 19 tuổi rồi, thế mà còn chưa từng đi khu vui chơi.”

“Đại... Đại tiểu thư sợ đám đông, không đi khu vui chơi được.”

“Nhảm nhí! Có cha đi cùng, vậy có đứa bé nào sẽ sợ đi khu vui chơi?”

Giang Chu nói xong liền khoát tay, quay người rời đi luôn.

Phùng Sùng yên lặng một lúc lâu, bỗng nhiên lái xe lao đến lầu các của Phùng Tư Nhược.

Sau đó ông vội vàng chạy lên trên, gõ cửa phòng ngủ của Phùng Tư Nhược.

“Tư Nhược, con có muốn đi khu vui chơi không?”

Phùng Tư Nhược mặt đầy mờ mịt, lắc đầu nói: “Con và Giang Chu đã đi rồi.”

Phùng Sùng nuốt nước miếng: “Hình như cha chưa từng dẫn con đi khu vui chơi nhỉ?”

“Con sợ, không đi được.”

“Vậy sao con có thể đi cùng Giang Chu?”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một chút: “Giang Chu không nói với con, trực tiếp dẫn con đến đó luôn.”

Phùng Sùng gật đầu: “VẬY... vậy con cảm thấy thế nào?”

“Chơi rất vui.”

Phùng Sùng yên lặng một chút, bỗng nhiên lại hiểu ra.

Tuy con gái mình có bệnh, nhưng không phải cái gì cũng sợ.

Con bé chỉ sợ hãi nệm thử, sợ hãi cái mới, có vài việc là cần người đi cùng mới dám làm.

Nhưng mình lại luôn cho rằng, để con gái ở nhà mới là chính xác nhất.

Cho nên mình mới yên tâm thoải mái mà bỏ lỡ con gái trưởng thành.

Giang Chu thì lại khác, tên nhóc đó biết Phùng Tư Nhược sợ hãi.

Nhưng tên nhóc đó lại vui vẻ bầu bạn với con gái, vui vẻ trải nghiệm những thứ con gái mình sợ hãi.

Sau đó nói cho con gái biết.

Thấy chưa, không có gì phải sợ cả.

Phùng Sùng có chút khổ sở: “Tư Nhược, ngày mai cha không có việc, cha dẫn con đi làm chuyện con muốn làm nhé?”

Hai mắt Phùng Tư Nhược sáng lên: “Con muốn đi sân bay tiễn Giang Chu.”

Phùng Sùng cố gắng mỉm cười, tim thì đau thắt từng cơn.

Giang Chu đáng chết!

Đây chính là cái trắng phi thủy nhà mình mà!

Thế mà lại bị đồ con lợn đó gặm mất rồi!

Chương 320: Nền kinh tế Internet!

Sau khi trở lại khách sạn, Giang Chu nằm trầm tư trên ghế salon trong phòng khách.

Tiết Mạn Ny xuất hiện là một niềm vui bất ngờ.

Cũng đại biểu thị trường Bắc Hải đã rộng mở, nghênh đón hần tiến vào.

Nhưng Giang Chu biết, đây chỉ là bắt đầu mà thôi.

Trước kia hần vẫn luôn dùng thị giác của hạng mục này để nhìn thế giới, nguyên nhân là bởi vì hần không có tiền, không có vốn.

Dù hần là người trọng sinh, mang theo tư duy vượt qua tất cả mọi người ở thời đại này, nhưng trong tay không có tiền thì cũng không làm được gì cả.

Nhưng mà bây giờ thì khác, nghiệp vụ của công ty đang phát triển mạnh, tiền trong tay hần cũng đủ để xoay vòng.

Hần cảm thấy mình không thể tiếp tục nhìn chăm chăm vào thị trường đưa thức ăn ngoài nữa.

Sự bùng nổ của internet sẽ kéo theo điện thoại thông minh phổ cập đến từng góc ngách.

Mà điện thoại thông minh phổ cập lại dẫn đến rất nhiều thay đổi lớn.

Đó chính là tiện lợi và giá cả thấp.

Hai từ ngữ này đã tạo thành vô số xí nghiệp thành công.

Tỷ như chợ mua sắm online bảo gì đó(Taobao), free ship đến nơi đến chốn.

Sự đổi mới của thông tin tức thời, Wechat.

Còn có mấy chục nghìn người chém không chết, Xixi.

Rồi nào là live streamer, video ngắn... những thứ giải trí trong thời gian rảnh rỗi.

Tổng kết lại thì phương hướng phát triển của tương lai chỉ có một câu nói.

Người đem lại sự tiện lợi cho khách hàng là người thắng cuộc.

Đồng thời, sau khi gặp Chung Di thì Giang Chu cũng có một lo lắng.

Đó chính là lo lắng kẻ bên ngoài nhảy vào cuộc.

Kẻ có tiền có thể phục chế toàn bộ một cách đơn giản, lại lấy giả cả để phá hủy đối thủ của mình.

Nếu như các công ty tài chính lớn để mắt đến thị trường giao đồ ăn ngoài này, vậy họ có thể phục chế một trang web mới tinh, sau đó đốt tiền để chiếm thị trường.

Như vậy thì công ty của hần bây giờ sẽ không có cách nào chống đỡ.

Ai sẽ chọn thứ đắt tiền mà từ bỏ thứ rẻ hơn chứ?

Cho nên bây giờ hần cần thay đổi.

Hần muốn dùng một bộ phận tinh lực và lợi ích của hạng mục này, để hoàn toàn dấn thân vào nền kinh tế internet.

Trong thế giới của người bình thường, không có gì là có thể đánh bại tiền tài.

Nhưng Giang Chu có thể.

Vì sao?

Bởi vì hần nắm giữ tương lai.

Hần biết tương lai sẽ phát triển ra sao.

Hần cũng biết cái gì sẽ thất bại, cái gì sẽ thành công.

Biết trước tất cả, đại biểu cho chuyện không có sai lầm.

Giang Chu hít sâu một hơi, hần quyết định làm nền trước. Đã.

Sau đó, dứt khoát chờ đợi sự xuất hiện của nền kinh tế internet.

“Ông chủ, anh đang suy nghĩ gì thế?”

“Tôi đang nghĩ kế hoạch phát triển sau này.”

Tô Nam nhìn Giang Chu đầy kỳ lạ: “Kế hoạch phát triển là mở rộng toàn quốc còn gì? Bản kế hoạch cũng xong rồi mà.”

Giang Chu ngồi thẳng dậy: “Vậy cô có nghĩ đến chuyện, sau khi chúng ta mở rộng ra toàn quốc rồi thì sao?”

“Đương nhiên là không ngừng tiêu xài tiền rồi.”

“Haiz, nếu chí hướng của cô có thể giống như ngực của cô thì tốt rồi.”

Tô Nam tức giận lộ răng mèo ra: “Vậy tôi đổi một mục tiêu khác, chính là tiêu hết sạch tiền của công ty.”

Giang Chu xì một tiếng: “Chỉ dám nói không dám làm, có giỏi thì tiêu đi.”

“Tôi ... Tôi sợ bị anh nắm được đằng chuôi, sau này anh sẽ bắt nạt tôi mà không thêm kiêng nể gì!”

“Là một phó tổng, thế mà cô còn không có gan để tiêu tiền của công ty à, thật sự là làm cho tôi quá thất vọng mà.”

Tô Nam xì một tiếng đầy khinh miệt: “Tôi cũng không muốn bồi thường cả người cho anh.”

Giang Chu uống một hớp, biểu cảm nghiêm túc hơn: “Tôi hỏi cô, cô có lòng tin quản lý hạng mục này không?”

“Quản lý? Anh lại muốn nghiền ép tôi à?”

“Không phải, tôi muốn dành tinh lực để đi đầu tư, nếu như tôi không có thời gian quan tâm đến, thì hy vọng cô có thể chống đỡ.”

Tô Nam nhú mũi, sau đó lắc đầu: “Tôi không làm được, nếu giúp anh xài tiền thì còn có thể.”

Giang Chu vỗ bả vai của nàng: “Không biết thì học thôi, có ai vừa sinh ra đã biết làm đâu.”

“Nhưng tôi là sinh viên của học viện văn học, anh bảo tôi viết bản thảo thì hoặc bản kế hoạch thì còn được, còn quản lý cả một hạng mục thì quá khó khăn!”

“Tôi chỉ nói là dưới tình huống tôi không có mặt thôi, chứ không phải vứt hết cho cô lo.”

“Ồ, vậy tôi có thể thử một chút.”

Giang Chu sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng: “Tương lai cô sẽ trở thành một phú bà đỉnh cấp nhất.”

Hai mắt Tô Nam lóe sáng: “Thật vậy chẳng? Giống như hội trưởng Chung à?”

“Có lẽ còn vượt qua cả hội trưởng Chung luôn ý chứ.”

Tô Nam bắt đầu ảo tưởng một chút, nhưng cũng không coi mấy lời này là thật.

Ban đầu là do nhất thời xúc động, cho nên nàng mới đẩy cửa văn phòng kia.

Sau đó, nhận lời đi làm thêm, trở thành nhân viên đầu tiên, nhưng nàng hoàn toàn không ngờ vận mệnh của mình sẽ thay đổi vì thế.

Cùng lúc đó, Giang Chu cầm điện thoại di động của mình lên.

Hắn nói với Doãn Thư Nhã là ngày mai mình sẽ rời khỏi Bắc Hải, dặn dò đoàn làm phim quay chụp cẩn thận.

Nhưng hình như Doãn Thư Nhã thức cả đêm, đến giờ vẫn chưa rời giường, cho nên vẫn chưa trả lời tin nhắn.

Chương 321: Gần tết, dẫn các cô bé đi dạo phố!

Ngoài ra, Giang Chu còn gửi tin nhắn cho Sở Ngữ Vi.

Sở Ngữ Vi biểu thị, ngày mai sẽ ra sân bay đón hắn.

Nàng luôn có một loại nhiệt tình khó có thể tiêu trừ với Giang Chu.

Giống như những gì Quách Vĩ đã nói khi ở trong khu nghỉ trên đường cao tốc.

Từ sau khi tốt nghiệp, vị Thiên Nga Trắng kiều ngạo này vẫn luôn đau khổ đuổi theo phía sau hắn.

Mặc kệ hậu quả, mặc kệ được mất.

Có thể ngồi xe buýt một tiếng đồng hồ để mua com cho hấn, có thể vụng trộm phát tờ rơi trong ngày tuyết rơi...

Vì vậy Giang Chu cũng không từ chối, hấn căn dặn Sở Ngữ Vi chỉ đi một mình, đừng nói cho Hàn Nhu biết.

Bởi vì việc hấn trở về sẽ là một niềm vui bất ngờ đối với Hàn Nhu.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng xán lạn...

Sau khi ăn sáng dưới nhà ăn của khách sạn xong.

Mọi người bắt đầu thu dọn hành lý, chuẩn bị chạy ra sân bay.

Nhưng toàn bộ quá trình, Tô Nam đều đang oán giận, nói là mình căn bản không kịp chơi đùa gì cả.

Đến đây hai ngày, không phải viết kế hoạch thì chạy khắp nơi.

Đã nói là đi du lịch bằng tiền của công ty, cuối cùng lại là đi công tác bằng tiền của công ty.

Lại còn phải biểu diễn hai đêm liền, quả thực là quá ghê tởm.

Mà Giang Hoành Hà, Ngụy Hồng Mai và Giang Dự Kỳ đều hai mặt nhìn nhau.

“Thằng nhóc thôi này, cháu lại dám chân đạp hai thuyền à?”

“Tư Nhược là một cô bé tốt, nếu cháu dám có lỗi với Tư Nhược, chú sẽ quát chết cháu đấy!”

Vừa đến sân bay, Giang Hoành Hà đã kéo Giang Chu qua một bên, rồi nghiêm túc dạy dỗ một trận.

Ông không biết quan hệ của Tô Nam và Giang Chu.

Nhưng ông nhìn thấy tận mắt chuyện Tô Nam đi từ trong phòng của Giang Chu ra ngoài.

Giang Hoành Hà là đứng về phía Phùng Tư Nhược!

Cô bé kia còn ngọt ngào gọi chú chú, còn quét thẻ cho bọn họ.

Có ai không thích một cô bé ngoan ngoãn như vậy chứ.

Giang Chu lập tức gật đầu đồng ý.

Hấn sẽ không làm chuyện chân đứng hai thuyền.

Hắn chính là muốn chân đạp n thuyền nha!

Giang Hoành Hà hơi yên tâm một chút, liền dẫn người nhà đi vào trong.

Cùng lúc đó, Giang Chu quay đầu nhìn thoáng qua.

Trong đại sảnh có rất nhiều người, có người lên máy bay, cũng có người đi tiễn, xe tới xe lui không ngừng, nhưng lại không có bóng người quen thuộc kia.

“Con bé chết tiết này, nói không đến là không đến thật à, sao lại ngoan như vậy chứ!” Trong lòng Giang Chu có chút mất mát.

Mặc dù hắn nói là không cho Phùng Tư Nhược đến, nhưng trước khi đi hắn vẫn muốn gặp nàng một lần.

Nhưng mà thời gian đã không còn kịp rồi.

Chờ trở về trường học vậy.

Giang Chu kéo rương hành lý, cất bước đi vào trong phòng chờ đợi.

Cùng lúc đó, trên một chiếc Bentley màu đen ở cách đó không xa.

Phùng Sùng ngồi trên ghế lái, cánh tay để trên vô lăng.

Mà Phùng Tư Nhược thì ngồi ở ghế sau, bàn tay nhỏ để trên cửa sổ xe, nước mắt lưng tròng.

Phùng Sùng nhìn thấy dáng vẻ này của con gái, liền hận không thể xông xuống xe, sau đó xé quần áo, làn da bắt đầu chuyển sang màu xanh, thân thể tăng vọt lên mấy chục mét, rồi lao vào trong, dùng tay để xé nát con heo ghê tởm kia.

“Cha, trở về thôi...”

Phùng Sùng lập tức khởi động ô tô: “Đúng rồi, trở về, mặt không thấy tâm không phiền!”

Phùng Tư Nhược phồng má lên: “Sang năm con muốn qua nhà Giang Chu ăn tết.”

“... “

Cha già ôm ngực, chỉ cảm thấy mình phải đi bệnh viện khám tim.

Haiz, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.

Con gái đã không phải cái tuổi cần cha làm bạn nữa rồi.

“Chuyện sang năm để sang năm nói.”

“Có được không nha...?”

“Cha sẽ giúp con sắp xếp trước...”

.....

Gần tết âm lịch.

Phố lớn ngõ nhỏ thành phố Lâm Giang đều treo đầy đèn lồng đỏ.

Bởi vì đêm qua có một trận tuyết lớn, cho nên chung quanh đều là một mảnh trắng xóa, làm cho những màu đỏ vui mừng đó càng nổi bật hơn.

Những người bán hàng rong ở đầu đường cũng trở nên nhiều hơn.

Có người bán pháo, bán cây táo cao ngất, bán nhang bán đèn...

Tiếng hò reo bắt đầu từ sáng sớm, khắp nơi đều có một bầu không khí tết.

Nhất là trung tâm thương mại trong khu trung tâm, người đi dạo phố gần như là kín mít cả con đường.

Không khí khô ráo và lạnh lẽo đánh tới, khiến cho khuôn mặt của những người đi đường đều đỏ bừng.

Nhưng dù là như vậy, cũng không thể che giấu được vẻ hưng phấn của họ khi sắp đến năm mới.

Lúc này, những hàng quán ven đường con bật những bài nhạc quen thuộc.

“Tết tết tết...”

Mà ở một con phố không xa trung tâm thương mại.

Giang Chu chậm rãi đi về phía trước, hất mặc một chiếc áo lông màu đen vừa dày vừa nặng, hai tay cho vào trong túi.

Sở Ngữ Vi thì mặc một cái áo lông màu trắng, nàng ngoan ngoãn đi theo sau Giang Chu, trong tay còn cầm một củ khoai nướng nóng hổi.

Thỉnh thoảng lại có những đứa trẻ chạy nhảy ở đầu đường, sau đó sẽ có những tiếng pháo đùng đoàng.

“Dọn kho dọn kho, áo lông chim chỉ nửa giá tiền, mọi người vào xem một chút.”

“Cây táo đây cây táo đây, táo vừa thơm vừa ngọt đây.”

“... ”

Chương 322: Gần tết, dẫn các cô bé đi dạo phố! (2)

Giang Chu tiến đến một gian hàng, cầm một chiếc kẹp tóc có tua rua thất hình cát tường lên xem, hất cảm thấy cái đồ chơi này khá dễ thương, vì vậy liền quay người cài lên đầu Sở Ngữ Vi.

Sở Ngữ Vi ngoan ngoãn nhìn Giang Chu: “Thế nào, có đẹp không?”

Giang Chu gạt đầu: “Không tệ, đeo đi.”

“Thật sao? Có gương không, mình muốn xem một chút.”

Giang Chu véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Ánh mắt của mình chưa bao giờ sai, lẽ nào bạn không tin mình à?”

Mặt Sở Ngữ Vi đỏ lên: “Chỉ cần là đáng vẻ bạn thích là tốt rồi.”

“Thích chứ, chẳng qua là chỉ cảm thấy hơi đáng tiếc.”

“Vì sao lại đáng tiếc?”

“Một năm trôi qua, bốn lạng thịt vẫn là bốn lạng thịt.”

Sở Ngữ Vi cúi đầu nhìn một chút, lại thở phì phò: “Nói vậy, rõ ràng là có thay đổi mà!”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Đừng gạt mình, hai mắt của mình còn chuẩn hơn thước đo đấy.”

“Vậy bạn đến giúp đỡ đi, chỉ biết bắt mình nỗ lực một mình thôi!”

“Bạn... Đây là mời chào à?”

Giang Chu không khỏi cảm thấy lỗ mũi nóng lên.

Giúp một tay gì gì đó cũng quá kích thích rồi.

Nhưng mà cũng không phải là không được, dù sao phương châm sống của hắn cũng là giúp người làm niềm vui mà.

“Vậy mình liền tuân theo tinh thần giúp người làm niềm vui, giúp bạn một tay nhé?”

Sở Ngữ Vi cắn môi: “Đừng để người khác nhìn thấy...”

Giang Chu tăng hăng một cái: “Đi, đi vào công viên.”

“Được...”

Sở Ngữ Vi cúi đầu, gò má đã đỏ bừng và nóng bỏng như thiêu.

Ai ngờ đúng lúc này, lại có một âm thanh bỗng nhiên vang lên.

“Anh, anh, em ở đây.”

Hàn Nhu vui vẻ nhảy nhót chạy đến, trong tay còn cầm rất nhiều túi lớn túi bé.

Nàng mặc một cái áo lông màu vàng nhạt, bên dưới là quần jean màu đen, vui vẻ chạy đến trên đôi giày dính tuyết trắng.

Nàng và Giang Chu cùng đi ra ngoài, nhưng vì muốn tạo niềm vui bất ngờ cho người nhà, đồng thời không muốn làm bóng đèn, cho nên hai người họ đã tách ra.

Sau khi cô bé này nhận được bản hiệp nghị cắt đứt quan hệ thì đã mở lòng hơn rất nhiều.

Vốn là một ngự tử, nhưng càng ngày càng thích làm nũng ở trước mặt Giang Chu.

Sở Ngữ Vi nhất thời thấy hơi ủy khuất khi nhìn thấy cảnh này.

Nếu Hàn Nhu đến chậm hơn một chút thì tốt rồi.

Vừa rồi là một cơ hội hoàn mỹ...

Chỉ cần Giang Chu đưa tay ra, mình liền bắt Giang Chu chịu trách nhiệm!

Đáng tiếc lại bị chen ngang.

Cùng lúc đó, Giang Chu xoa xoa tóc Hàn Nhu.

“Mua cái gì rồi? Nào, để anh xem một chút nào.”

Hàn Nhu vội giấu túi ra sau lưng: “Là bất ngờ, thì phải chờ đến đêm giao thừa mới được xem.”

Sở Ngữ Vi lẳng lẽ đi vòng qua lưng Hàn Nhu để xem, kết quả bị bắt tại trận.

“Ai nha, nhìn một chút thôi mà, sao chị nhỏ mọn vậy.”

Hàn Nhu nhìn Sở Ngữ Vi: “Sở Ngữ Vi, em tuyệt đối bị anh trai chị làm hư rồi.”

Sở Ngữ Vi hừ hừ hai tiếng: “Em thích, Giang Chu thích em hư em liền hư.”

“Chắc chắc chắc, em đúng là hết thuốc chữa mà.”

Sau khi rời khỏi con đường này, Sở Ngữ Vi và Hàn Nhu quyết định đi uốn tóc.

Tại thời đại này, hình như ăn tết là bắt buộc phải uốn tóc và nhuộm tóc vậy.

Có lẽ là bị bầu không khí năm mới ảnh hưởng đi.

Sở Ngữ Vi muốn uốn sóng to, còn Hàn Nhu thì lại muốn uốn sóng nhỏ.

Giang Chu không thể làm gì khác hơn là đi theo hai người họ đến tiệm làm tóc.

Hai cô bé này đều là hai mỹ nữ rất xinh đẹp, cho nên vừa vào tiệm đã hấp dẫn rất nhiều ánh mắt trong tiệm.

Thậm chí còn có người muốn bỏ lại khách hàng đang phục vụ để chạy qua bên này.

Nhất là một cô bé xinh đẹp và thuần khiết như Sở Ngữ Vi, thì ngay cả chủ tiệm cũng muốn chạy ra.

“Hai vị mỹ nữ, tôi là chủ tiệm này, tôi phục vụ cho hai người nhé.”

“Tôi là nhà thiết kế trưởng ở đây, để tôi làm cho.”

Sở Ngữ Vi và Hàn Nhu đồng thời nhìn về phía Giang Chu.

Hiện giờ các nàng đã có thói quen, mỗi khi ra ngoài thì đều nghe Giang Chu, mặc kệ là chuyện gì cũng vậy.

Giang Chu ngồi xuống ghế sa lon ở đối diện, rồi vươn tay ra chỉ một cái.

Hai thợ làm tóc nữ ở bên đó nhìn thấy thế liền đi qua.

Đám thợ nam kia dồn dập thở dài khi nhìn thấy cảnh này.

Cô bé xinh đẹp như vậy, tất nhiên sẽ có bạn trai.

Một lúc lâu sau, Sở Ngữ Vi đang uốn tóc nhìn về phía Giang Chu, rồi mím môi một cái.

Giang Chu nhìn thấy thế liền đi qua, giúp nàng uống nước, sau đó lại vươn tay ra để lau miệng cho nàng.

Hàn Nhu có chút đồ kị, không khỏi hừ hừ hai tiếng.

Vì vậy, Giang Chu lại mở một chai nước khác ra, cũng giúp Hàn Nhu uống nước.

Hai tiếng sau, coi như đã làm xong.

Sở Ngữ Vi xinh đẹp giống như một con búp bê, còn Hàn Nhu lại càng có khí chất ngự tử hơn.

“Đẹp không?”

“Quá đẹp, không uổng công tiêu tiền mà.”

“Anh, em thì sao?”

“Em cũng rất đẹp.”

Giang Chu móc tiền trong ví ra để thanh toán, sau đó đi ra ngoài.

Hai cô bé cầm túi đi theo sau hắn.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Giang Chu bỗng nhiên vang lên.

Tinh tinh!

Hắn mở ra xem, là tin nhắn của Phùng Tư Nhược, Phùng Y Nhất, Tô Nam và Doãn Thư Nhã.

Phùng Tư Nhược: Mình mới đổi kiểu tóc, đẹp không?

Phùng Y Nhất: Anh rề anh rề, đây là lần đầu tiên em uốn tóc!

Tô Nam: Tôi nhuộm màu vàng, từ hôm nay trở đi tôi chính là sư tử nhỏ, nếu anh dám nghiền ép tôi thì tôi sẽ cắn chết anh!”

Doãn Thư Nhã: Tôi cảm thấy màu trà này không thích hợp lắm, cậu thấy sao?

Quả nhiên!

Mặc kệ là thiên kim tiểu thư hay là loli xinh đẹp, tất cả đều sẽ làm tóc vào cuối năm.

Ngón tay Giang Chu bay lên, dùng một câu ‘Quá đẹp’ để trả lời tất cả.

Phùng Tư Nhược: Icon vui vẻ, vui vẻ!

Phùng Y Nhất: Em cũng biết là đẹp mà, nhưng chị em còn đẹp hơn.

Tô Nam: Đừng khen tôi, tôi không bị anh lừa gạt nữa đâu.

Doãn Thư Nhã: Coi như cậu có ánh mắt.

Giang Chu cắt điện thoại di động đi, sờ sờ mái tóc của mình.

Tuy tâm lý của hắn đã hơn 30 tuổi, nhưng ở chung với một đám bé gái lâu như vậy, hắn cũng có chút bốc đồng.

Hay là cũng nhuộm cái đồ chơi này nhỉ?

Dù sao cũng phải có không khí năm mới nha.

Giang Chu đang nghĩ ngợi, bả vai bỗng nhiên bị vỗ một cái.

Quay đầu lại, liền phát hiện Quách Vĩ đang đắc ý đứng ở sau lưng hắn.

Tên nhãi Quách Vĩ này cũng vừa uốn tóc xong, mái tóc cũng đang xoắn tít lên như tài tử.

Chỉ là tên nhãi này vừa béo lại vừa đen, không hề dính dáng gì đến hai từ đẹp trai cả, trái lại còn giống như Phật Tổ Như Lai bị phơi nắng vậy.

“Thế nào? Có đẹp trai không?”

“Sao nhìn ông giống mấy anh Châu Phi thế? Đậu xanh, may mà ông đây không bóc đồng!”

Sắc mặt Quách Vĩ suy sụp: “Dương Hân nói rất đẹp mà!”

Khóe miệng Giang Chu giật giật vài cái: “Lời trái với lương tâm như vậy mà cũng có thể nói ra được à.”

“Không thể nào!”

Quách Vĩ không tin, quay đầu nhìn về phía Sở Ngữ Vi và Hàn Nhu.

Cậu ta hy vọng kiểu tóc mới của mình có thể nhận được lời khen ngợi.

Nhưng mà vẻ mặt của hai cô bé lại rất khó diễn tả bằng lời.

Giống như không tìm thấy từ nào để khen, nhưng mà nói thật thì lại sợ Quách Vĩ đau lòng.

“Quách Vĩ, làm chính bản thân mình là được rồi!”

“Ừm, dù sao hết thuốc là sẽ thẳng ra thôi.”

.....

Buổi sáng ngày 30 tết.

Sắc trời âm trầm như đang bị đè nén, bông tuyết vẫn đang rơi xuống.

Dường như bắt đầu rơi từ hôm qua và không có ý định dừng lại vậy.

Sở Ngữ Vi ngồi trước bàn ăn, mái tóc được buộc thành đuôi ngựa.

Ngón tay ngọc mềm mại đang nắm chày cán bột để cán bột.

Nàng đang giúp mẹ gói sủi cảo.

Tất cả sủi cảo gói được đều dùng để ăn tết.

Mà Sở Hùng thì đang sắp xếp đồ cúng trong phòng trưng bày bàn thờ.

Đúng lúc này, trên ti vi liên phát dự báo thời tiết vài ngày sau, còn nói thành phố Lâm Giang có khả năng gặp một trận tuyết lớn nhất trong vòng 50 năm.

Tuy dự báo thời tiết lúc thì chuẩn lúc thì không, nhưng nhìn tình hình trận tuyết ngày hôm nay thì có lẽ là không ngừng được.

Cùng lúc đó Sở Ngữ Vi cán nốt chỗ bột trong tay rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mắt thấy tuyết càng ngày càng nhiều, đã tích một lớp dày trên bề cửa sổ rồi.

Lúc này, Sở Ngữ Vi đã có chút ngồi không yên.

“Mẹ, con phải đi ra ngoài một chuyến, mẹ cứ gói từ từ nhé.”

Trần Uyên Oánh liếc mắt nhìn con gái mình với vẻ kinh ngạc: “Tuyết rơi nhiều như vậy mà con còn đi đâu?”

Sở Ngữ Vi thay áo bông, quần khăn quàng cổ lên: “Con đi giúp nhà Giang Chu gói sủi cỏ.”

“Con đi giúp nhà Giang Chu gói sủi cỏ á??!!”

“Đúng vậy, tuyết càng ngày càng nhiều, giờ không đi thì sẽ không đi được nữa.”

Sở Ngữ Vi thay giày đi tuyết, rồi vui vẻ ra ngoài.

Trần Uyên Oánh tròn tròn mắt nhìn cánh cửa đóng lại, lại nhìn một đống bột ở trên bàn, cùng với một phần năm nhân sủi cỏ vẫn chưa gói xong.

Còn cả Sở Hùng mặt đen xì, đáng vẻ như đau thắt tim kia.

“Nhìn đi, đó chính là con gái bảo bối của ông đây.”

“Haiz, con gái lớn không dùng được mà, bây giờ tôi càng nhìn Giang Chu lại càng thấy không vừa mắt.”

Trần Uyên Oánh nghiến răng nghiến lợi: “Đúng thế, mọi chuyện còn chưa đâu vào đâu, con bé này đã chạy qua làm con dâu hiền rồi.”

Sở Hùng buồn bực châm điếu thuốc lên: “Hay là... Chúng ta luyện thêm một acc phụ?”

“Cút xuống địa ngục đi, đã bao nhiêu tuổi rồi, mau làm việc đi.”

“Haiz, tên nhóc Giang Chu kia là nam châm à? Suốt ngày hút con gái chúng ta chạy khắp nơi.”

“Từ khi bắt đầu lên đại học, con bé chỉ biết mỗi tên nhóc đó thôi.”

Sở Hùng sờ sờ vào eo, súng lục để ở cơ quan rồi: “Tôi thật sự muốn bắn nổ đầu chó của tên nhóc đó mà.”

Trần Uyển Oánh liếc nhìn chồng mình một cái: “Đi thôi, tôi ủng hộ ông.”

“Nói đùa nói đùa, mà dù tôi dám, thì con gái mình có cho không?”

“Ông đừng quên, bây giờ mới là năm thứ nhất thôi, nếu như năm sau, có lẽ con bé thôi này trực tiếp chạy qua đó ăn tết luôn rồi.”

Cùng lúc đó, trên con đường đầy tuyết trắng phau.

Sở Ngữ Vi quần chặt áo bông, chạy lon ton ở trên đường.

Công viên Tâm Đường bây giờ đã hoàn toàn bị tuyết bao phủ.

Sở Ngữ Vi chạy đến một ngã rẽ, vừa nhìn thấy nhà Giang Chu ở bên đường, kết quả lại đâm trúng vào trong ngực của người khác.

Sở Ngữ Vi ngã ra tuyết, lại ai ui một tiếng.

Sau đó, liền được người kéo lên khỏi mặt tuyết.

“Nhảy nhảy nhót nhót cái gì? Tuyết nhiều như vậy mà còn chạy loạn nữa à?”

Giang Chu kéo Sở Ngữ Vi dậy, lại xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn đã lạnh cóng của nàng.

Sở Ngữ Vi lấy lại tinh thần: “Giang Chu, tại sao bạn lại ở chỗ này?”

Giang Chu quơ quơ bình dấm chua trong tay: “Ăn sủi cỏ phải có dấm chua mà, cho nên đi mua thôi.”

“Giờ này mà siêu thị vẫn mở cửa à?”

“Siêu thị trước công viên kia, bọn họ mở cửa đến trưa là nghỉ rồi.”

Sở Ngữ Vi ồ một tiếng: “Mình đang định chạy qua nhà bạn đây.”

Giang Chu kéo tay nàng, nhét vào trong túi cho ấm áp: “Bạn không ở nhà gói sủi cỏ, chạy qua nhà mình làm gì?”

“Mình qua giúp dì gói sủi cỏ.”

“Nhà bạn gói xong rồi à?”

“Chưa, nhưng mình thấy tuyết rơi nhiều quá, không đi thì không kịp mất.”

Chương 324: Gọi cha mẹ? Giang Chu lại giở trò! (2)

Giang Chu nghe thấy câu này, lập tức cảm thấy lạnh sống lưng.

Gần năm mới, con gái nhà mình không ở nhà gói sủi cỏ, mà chạy qua nhà bạn học nam gói sủi cỏ?

Chú Sở sẽ không chạy theo rồi bắn nổ đầu chó của mình chứ?

Giang Chu liếc mắt nhìn về phía sau một chút, cũng may là không có ai đuổi theo.

Nhưng mà tính cách của cô bé này quá thẳng rồi.

Nàng thật sự không giỏi suy xét cảm nhận của người khác.

Dường như không nghĩ đến chuyện, cuối năm nàng không ở nhà, lại chạy đến nhà khác để gói sủi cỏ, loại hành vi này sẽ làm cho cha mẹ nàng đau lòng.

“Bạn đi từ lúc nào?”

“Vừa mới chạy ra.”

“Được rồi, vậy bạn qua nhà mình đi, nhân tiện mang chai dấm chua này về luôn.”

Sở Ngữ Vi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Vậy còn bạn thì sao? Bạn không về nhà cũng mình à?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Mình đi dạo quanh đây một lát, lát nữa sẽ trở về.”

“Ồ, vậy mình đi trước!”

Sở Ngữ Vi cầm chai dấm chua, rồi tiếp tục chạy lon ton về phía nhà Giang Chu.

Mà Giang Chu thì quay người, cất bước đi nhanh đến cửa nhà Sở Ngữ Vi.

Hắn gõ cửa, Trần Uyên Oánh ra mở cửa nhìn thấy Giang Chu thì hơi sững sờ.

“Giang Chu? Sao cháu lại đến đây?”

Giang Chu xắn tay áo lên: “Cuối năm có nhiều việc, nên cháu đến hỗ trợ một chút.”

Mặt Sở Hùng đầy nghi ngờ: “Con bé nhà chú chạy qua nhà cháu gói sủi cảo rồi cơ mà?”

“Ah... Đúng thế, cho nên cháu mới đến đây hỗ trợ mà.”

“Hả? Là sao?”

Giang Chu tự nhiên ngồi xuống: “Cháu đã thương lượng với Ngữ Vi trước rồi, vì để tết âm lịch vui vẻ, cho nên liền trao đổi gia đình.”

Sở Hùng nghe thế liền sững sờ: “Ồ, chính là cháu đến nhà chú, còn Ngữ Vi qua nhà cháu à?”

“Đúng vậy, Ngữ Vi đến nhà cháu hỗ trợ, cháu cũng chạy qua đây gói sủi cảo mà?”

“Ah, không nói sớm, chú còn tưởng cháu đã bắt cóc con gái nhà chú rồi chứ.”

Sắc mặt của Sở Hùng và Trần Uyên Oánh lập tức khá hơn.

Hóa ra không phải con gái không yêu gia đình, mà là đã bàn bạc với Giang Chu trước rồi.

Vừa rồi bọn họ còn thật sự cho rằng con gái đã không thích mình nữa rồi chứ.

Cũng may cũng may, chỉ là hiểu lầm thôi.

“Mẹ, có cái chày cán bột nào to hơn không, con không quen dùng cái này.”

Trần Uyên Oánh bỗng nhiên tròn tròn mắt: “Cháu... Cháu vừa mới gọi cô là gì cơ??!!”

Giang Chu ngược mắt lên: “Không phải trao đổi gia đình sao, cháu gọi ngài là mẹ là đúng rồi mà.”

“Ồ ồ, trao đổi gia đình, đúng rồi, cô quên mất vụ này... Con chờ, để mẹ lấy cho.”

Trần Uyên Oánh đứng lên, đi vào bếp lấy một cái chày cán bột to hơn ra.

Giang Chu nhận lấy, lại nhìn về phía Sở Hùng: “Cha, gần đây công việc thế nào?”

“...”

Tay Sở Hùng không khỏi run lên, cây búa suýt nữa rơi vào bàn chân.

Sao tiếng cha này có vẻ rẻ tiền như vậy nhỉ?

Không chịu nổi, không chịu nổi mà!

Chuyện này thậm chí còn làm cho ông có một loại cảm giác lập tức phải tiễn con gái về nhà chồng vậy.

Cũng không thể nói là quá khó chịu, mà chỉ là thấy ớn lạnh thôi.

Giống như kiểu có một tên con trai chạy vào nhà gọi cha, sau đó liền bắt cóc luôn con gái nhà mình đi vậy.

Không có một người cha có con gái nào mà chịu nổi cái chuyện này cả!

“Giang Chu, hay là cháu cứ gọi chú đi nhé? Được không?”

Giang Chu lập tức khoát tay, biểu thị không đồng ý: “Không được, ngài nghĩ lại mà xem, Ngử Vi cũng đang gọi cha gọi mẹ

ở nhà cháu kìa, nếu cháu không gọi, chẳng phải ngài sẽ thấy thiệt thòi sao?”

Sở Hùng lại đau thắt tim: “Được được được, tùy cháu!”

Lúc này, Trần Uyển Oánh mở miệng: “Giang Chu, cháu cảm thấy Ngũ Vi nhà cô thế nào?”

“Hoạt bát đáng yêu, trong sáng tốt bụng, nhất định là được di truyền từ mẹ là ngài rồi.”

“Đứa bé này thật biết nói chuyện nha!”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Nhưng cũng có đôi khi rất dững cảm và ngoan cường, điều này chính là di truyền từ cha rồi.”

Sau khi nghe xong, Sở Hùng liền giơ ngón tay cái lên: “Nói đúng lắm, không sai chút nào.”

“Chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra những phẩm chất tốt đẹp này rồi mà.”

“Vậy còn gì nữa không? Cháu nói tiếp đi.”

Cái miệng của Giang Chu, người chết cũng có thể nói thành sống.

Cho nên, chỉ chưa đến năm phút đồng hồ, hai vợ chồng già đã cười vui vẻ đến mức không ngậm được miệng.

Vì vậy, bọn họ tạm thời gác lại ý nghĩ đánh nỗ đầu chó của Giang Chu.

Ba người trong nhà vừa làm việc vừa nói chuyện phiếm, bầu không khí rất vui vẻ hòa thuận, thật sự giống như là người một nhà vậy.

Nhưng vừa gói sủi cảo xong, Quách Vĩ liền gọi điện thoại đến, nói Dương Hân gửi một đồng gà hầm qua, cậu ta mang sang cho Giang Chu một ít.

Giang Chu trực tiếp bảo Quách Vĩ đi qua nhà Sở Ngũ Vi.

Một lúc lâu sau, Quách Vĩ vội vã chạy đến, trong tay còn ôm một cái hộp to.

Nhưng mà cậu ta rất nghi ngờ, tại sao Giang Chu lại ở chỗ này, tại sao không thấy Sở Ngữ Vi đâu?

Lúc này, Giang Chu mở hộp ra, lấy một nửa đặt lên bàn trà.”

“Cha mẹ, bạn học của con đến, tặng cha mẹ mấy con gà hầm.”

Hai vợ chồng ở trong bếp liền lộ đầu ra: “Ồ, là Quách Vĩ đúng không? Khách khí quá rồi, mau ngồi xuống đi.”

Quách Vĩ hết sức choáng váng khi thấy cảnh này.

Cha mẹ?

Cha mẹ ở đâu ra vậy?

Đây rõ ràng là cha mẹ của Sở Ngữ Vi mà?

Con bà nó, dạo này Giang Chu lại cmn nghiên cứu ra trò gì rồi à??!!

“Đại ca.”

Giang Chu nhìn Quách Vĩ: “Sao thế?”

“Có dạy học không? Quỳ học cũng được!”

Lúc này, biểu cảm của Quách Vĩ đã thành kính không gì sánh được.

Chương 325: Sở Ngữ Vi: Xông lên, cầu phú quý trong nguy hiểm!

Đêm 30 tết.

Lúc này, thành phố Lâm Giang vẫn chưa có quy định buồn chán là cấm đốt pháo.

Cho nên vẫn chưa đến đêm mà những âm thanh bùng nổ đã vang lên liên tục, pháo hoa bay lên trời, chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Giang Chu và Hàn Nhu đứng ở dưới nhà, bắt đầu đốt pháo tếp.

Tiếng pháo bùng nổ liên vang lên, đồng thời một đám trẻ con cũng lao ra khỏi nhà, trong tay đứa nào đứa nấy đều có một que hương, rồi bắt đầu loạn cào cào.

“Đây là cái tết tuyệt vời nhất mà em từng có.”

Hàn Nhu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, trong mắt tràn đầy ánh sáng.

Giang Chu liếc mắt nhìn nàng một cái: “Bây giờ nói câu này vẫn còn quá sớm.”

“Là sao?”

“Bởi vì tết năm sau chắc chắn sẽ tuyệt vời hơn tết năm nay.”

Hai mắt Hàn Nhu lóng lánh: “Trước đây em luôn cho rằng, tết có thể ăn sủi cảo chính là tốt lắm rồi.”

Giang Chu xoa xoa đầu của nàng: “Hy vọng chúng ta sẽ có cái tết năm sau tốt hơn năm trước.”

“Được rồi, anh chơi tiếp đi, em muốn đi tặng quà cho cha mẹ!”

“Đi thôi, nhớ lấy tiền lì xì cho anh luôn!”

“Biết rồi!”

Hàn Nhu nói xong liền nhảy nhót đi lên nhà.

Giang Chu thì ngồi xồm dưới mắt đất, lại châm vài quả pháo nữa.

Sau tiếng pháo, điện thoại di động trong túi hắt lên tiếng tinh tinh.

Ảnh chân dung của Phùng Tư Nhược đang không ngừng nhảy lên.

“Chúc mừng năm mới!”

“Chúc mừng năm mới, cô bé sợ xã hội.”

Phùng Tư Nhược gửi một quả boom: “Hôm nay đi hội rước đèn với cha mẹ!”

Giang Chu hơi sững sờ: “Cha của bạn á? Thật hay giả vậy?”

“Ừm, cha muốn đi, nên mình đi cùng bọn họ.”

“Vui vẻ không?”

“Chơi rất vui.”

Khóe miệng Giang Chu cong lên, nở một nụ cười, nhưng trong nụ cười đó lại có vài phần khó hiểu.

Không phải cha của Phùng Tư Nhược chỉ biết làm việc, tranh gia sản thôi sao?

Kiếp trước, khi mình và Phùng Tư Nhược kết hôn, ông cha vợ này chưa từng xuất hiện.

Có người nói, bởi vì ông nội của Phùng Tư Nhược đã hạ lệnh.

Người cắt đứt quan hệ với Phùng gia, tuyệt đối không còn là người của Phùng gia nữa.

Phùng Sùng vì không muốn để Phùng Nhạc bắt được nhược điểm, cho nên thật sự không thêm xuất hiện lần nào.

Bởi vậy, trong lòng Giang Chu, cha của Phùng Tư Nhược tuyệt đối không xứng chức.

Không phải người quan tâm đến gia đình, tình cảm lại bạc bẽo không gì sánh được.

Không ngờ một người như vậy lại có thể dẫn người nhà đi xem hội đèn lồng.

Chẳng lẽ lại có người để cho người này hiểu ra sao? Để cho người này hiểu được tầm quan trọng của người nhà sao?

Không thể nào đâu?

Ngay cả hôn lễ của con gái mà cũng không tham gia, e rằng mười con trâu cũng không kéo được người như vậy quay đầu lại.

Giang Chu đang suy tư, Phùng Tư Nhược lại gửi một quả boom qua.

“Tại sao bạn không nói chuyện?”

“Mình đang nghĩ xem cha bạn là người như thế nào.”

Phùng Tư Nhược gửi vài dấu chấm hỏi: “Bạn muốn gặp ông ấy à?”

Giang Chu nhanh chóng đánh chữ: “Chờ mình có tiền thì sẽ đi gặp ông ấy, rồi sẽ đập lên bàn của ông ấy, để ông ấy gả bạn cho mình.”

“Hừ!”

“Chúc mừng năm mới.”

Phùng Tư Nhược gửi một icon đáng yêu: “Tiền mừng tuổi đâu?”

Khéo miệng Giang Chu cong lên: “Bạn xem cái tủ màu trắng trong phòng quần áo, nó nằm trong ngăn kéo chứa quần lót đấy.”

Phùng Tư Nhược ngồi trên giường liền tròn tròn mắt lên.

Ngay sau đó, nàng nhảy xuống giường.

Đôi bàn chân nhỏ xỏ vào đôi dép nhưng có hình con thỏ, rồi vội vàng chạy vào phòng quần áo.

Sau khi tìm thấy cái tủ màu trắng, nàng liền mở ngăn kéo thứ ba ra.

Bên trong này toàn là quần lót của nàng.

“Không có... không có mà.”

Phùng Tư Nhược phồng má lên, rồi bắt đầu lục tung đồng quần lót lên.

Kết quả, liền thấy một cái lì lì rất dày rơi ra.

Có thật này...

Thế mà Giang Chu lại giấu lì xì ở đây từ trước.

Đây là nơi bí mật của con gái mà.

Phùng Tư Nhược dùng hai tay để quạt gió cho mình, nàng cảm thấy gò má của mình đã cháy lên rồi.

Không được không được!

Lần sau không thể để Giang Chu vào đây được.

Phùng Tư Nhược quạt gió một lúc lâu, cuối cùng cũng làm cho mình bình tĩnh lại.

Sau đó, nàng liền mở cái lì xì ra xem, liền thấy một xấp 100 đồng rất dày.

Đếm một chút, vừa đúng 19 ngàn.

Phùng Tư Nhược cầm tiền lì xì chạy về phòng ngủ, cầm điện thoại di động lên.

“Nhiều quá.”

“Một năm 1000, năm nay bạn 19 tuổi, vừa đủ 19 ngàn, đây là bù cho những năm trước, nhưng những năm tháng sau này, mình sẽ đích thân đưa cho bạn.”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, tâm trạng lại rất vui vẻ.

Cùng lúc đó, ở Lâm Giang.

Giang Chu đốt hết pháo liền nghe thấy tiếng bước chân.

Hắn quay đầu nhìn qua, liền phát hiện Sở Ngữ Vi ăn cơm tất niên xong liền chạy qua bên nhà bọn họ.

“Giang Chu, bạn đang làm gì thế?”

“Đốt pháo, bạn có muốn chơi không?”

Sở Ngữ Vi sợ hãi mà lùi về sau một bước: “Mình... mình không dám.”

Giang Chu đuổi người: “Bạn muốn qua nhà mình đón giao thừa thật à?”

“Ừm, cha mẹ mình đều đồng ý rồi, còn nói là ngày mai bạn qua chúc tết thì đưa mình về luôn.”

“Thật là phiền phức, hay là mình đưa bạn về luôn bây giờ nhé?”

Sở Ngữ Vi cắn môi: “Mình có thể tự đi về, được không nha?”

Giang Chu vỗ đầu nàng một cái: “Đùa bạn thôi, đi về xem Xuân Vãn nào, đêm này có ‘Không thiếu tiền’ đấy.”

“Ừm!”

Hai người một trước một sau đi lên nhà.

Chương 326: Sở Ngữ Vi: Xông lên, cầu phú quý trong nguy hiểm! (2)

Lúc này, Giang Hoành Sơn và Viên Hữu Cầm đang mở quà trong phòng khách.

Người trước nhận được một cái đồng hồ đeo tay, người sau nhận được một cái máy mát xa.

Sở Ngữ Vi vừa vào cửa, liền ngọt ngào kêu lên: “Chú, dì, chúc mừng năm mới! Chị Hàn Nhu, năm mới vui vẻ!”

Viên Hữu Cầm mặt mày rạng rỡ: “Ngữ Vi đến rồi à? Mau qua ngồi với dì nào.”

“Cháu... Cháu muốn ngồi với Giang Chu.”

Hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau: “VẬY CŨNG ĐƯỢC, CHÚ VÀ DÌ BUỒN NGỦ RỒI, VỀ PHÒNG ĐÂY, ĐÁM THANH NIÊN BỌN CHÁU CHƠI ĐI NHÉ.”

Hàn Nhu nhin không được mà ngẩng đầu: “Năm nay là năm chó à? Vì sao nhiều thức ăn như vậy?”

“Thức ăn gì?”

“Thức ăn cho chó!”

Giang Chu ngồi xuống ghế sofa: “Nói nhảm ít thôi, quà của anh đâu?”

Hàn Nhu mở to mắt: “Anh là anh trai, anh nên mua quà cho em mới đúng.”

“Đừng lằng nhằng, bằng không thì cần cô em gái như em làm gì?”

Sở Ngữ Vi ngồi ở bên trái: “Mình có quà, thế nhưng lại quên ở nhà rồi.”

Giang Chu véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “VẬY THÌ THÀ NGÀY MAI LẤY QUÀ RỒI NÓI CHO MÌNH BIẾT THÌ HƠN.”

“Xin lỗi, tại mình vội vã chạy qua đây.”

“Ăn tết không cần nói xin lỗi, miễn cho bạn phải xin lỗi cả năm.”

“Biết rồi.”

Giang Chu mở ti vi lên xem, bật kênh truyền hình trung ương.

Mặc dù thời đại này, kênh truyền hình nào cũng sẽ phát Xuân Vãn, nhưng hắn vẫn luôn cho rằng, Xuân Vãn ở kênh truyền

hình trung ương mới là chính tông nhất.

Nửa tiếng sau, Hàn Nhu hơi buồn ngủ rồi.

Vì vậy nàng liền khoát khoát tay rồi trở về phòng ngủ.

Thật ra thì Giang Chu cũng đã mất gà mất vịt rồi, từ khi trọng sinh đến giờ thì hẳn vẫn không sống về đêm.

Nhất là tiết mục ca múa trên Xuân Vãn lại quá ru ngủ nữa.

Không lâu sau, Giang Chu liền mơ mơ màng màng trên ghế sofa.

Giờ phút này, trong phòng khách Giang gia, chỉ có một mình Sở Ngữ Vi là tỉnh táo.

Nàng bắt đầu giả vờ nghiêm túc xem ti vi, một lúc lâu sau, chợt phát hiện hai phòng ngủ kia đã không còn tiếng động.

Vì vậy, nàng cắn môi một cái, rồi tiến đến trước mặt Giang Chu.

Làm vậy... làm vậy không tốt lắm đâu nhỉ?

Nhưng mà cũng không có ai nhìn thấy mà.

Hơn nữa, bởi vì đón giao thừa nên nàng mới có thể ở cùng với Giang Chu.

Nếu bỏ qua thì phải chờ đến năm sau rồi!

Nhưng nếu như bị phát hiện thì làm sao bây giờ?

Không được... Mặc kệ!

Dù sao cũng là cầu phú quý trong nguy hiểm nha!

Sở Ngữ Vi bò qua, cái miệng nhỏ nhắn từ từ tiến lại gần Giang Chu.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên hơi mở mắt.

“Bạn muốn làm gì?”

Mặt Sở Ngữ Vi đột nhiên đỏ bừng lên: “Mình... mình cầu phú quý trong nguy hiểm!”

Giang Chu nghe không hiểu, xoay người ngồi dậy: “Lộn xộn cái gì?”

“Sao bạn lại tỉnh rồi?”

“Gặp ác mộng, có quái thú muốn gặm mình, may mà mình tỉnh nhanh.”

Bạn mới là quái thú!

Có quái thú nào xinh đẹp như vậy không?

Sở Ngữ Vi âm thầm hừ một tiếng, trong lòng có chút bất mãn.

Vì sao skill chủ động của mình luôn bị cắt đứt vậy?

Đây là gặp nguyên rủa à?

Mà Giang Chu đúng là không biết Sở Ngữ Vi đang định làm gì.

Vì vậy hắn ngồi xuống rót chén nước, uống một ngụm.

Đúng lúc này, đồng hồ trên tường liền vang lên.

Lúc này, ba kim đồng hồ đều nằm đúng chính giữa số 12.

Một năm mới đã bắt đầu rồi, vô số cơ hội và khiêu chiến cũng đã bắt đầu mở màn.

“Chúc mừng năm mới!”

Sở Ngữ Vi ôm gối ôm: “Chúc mừng năm mới!”

“Ừm, mình không chịu được nữa rồi, về phòng ngủ đây, bạn xem tiếp đi.”

“Ah, tại sao có thể để mình ở ngoài này một mình chứ!”

Giang Chu đặt chén nước xuống: “Không có gì, coi phòng thành khách nhà mình là được rồi.”

Sở Ngữ Vi lập tức đứng lên, nhanh chóng chạy đến phòng của Giang Chu: “Nơi này đã bị mình chiếm lĩnh, bạn muốn ngủ thì ngủ ở sô pha đi!”

Giang Chu thở dài bất đắc dĩ, lại ngồi xuống ghế sô pha.

Lúc này, trên ti vi vẫn đang phát tiết mục Xuân Vãn.

Bởi vì hôm nay, Xuân Vãn được phát trực tiếp xong thì sẽ phát lại luôn, đây chính là truyền thống.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Giang Chu bỗng nhiên rung lên.

Tĩnh tĩnh.

Ảnh chân dung của Hoàng Kỳ nhảy lên, gửi đến lời chúc phúc năm mới của riêng nàng.

“Chúc mừng năm mới, mình cố tình chờ đến giao thừa mới gửi đây.”

Giang Chu chọn một tư thế nằm thoải mái nhất: “Chúc mừng năm mới.”

Hoàng Kỳ trả lời rất nhanh: “Được rồi được rồi, không nói với bạn nữa, mình đi tán tỉnh Phùng Tư Nhược đây.”

“Không nên quấy rầy công chúa nhà mình ngủ.”

Giang Chu vừa gửi tin nhắn, cửa phòng của hắn bỗng nhiên mở ra.

Sở Ngữ Vi ngó khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của mình ra.

“Giang Chu...”

“Làm sao vậy?”

Sở Ngữ Vi cắn môi: “Mình có thể chia cho bạn một nửa giường.”

Giang Chu đuổi người: “Nếu ngày mai bạn đi bộ mà đau, mình sợ chú Sở sẽ đánh nát đầu mình.”

“Hừ, không vào thì không vào!”

Sở Ngữ Vi giẫm chân, đóng cửa phòng lại.

Rạng sáng ngày hôm sau, Giang Chu rời giường từ ghế sô pha.

Bởi vì hắn khá cao, mà sô pha lại quá ngắn, cho nên giấc ngủ này quá là khổ cực.

Sau khi tỉnh lại nửa tiếng, mà cái cổ của hắn còn không quay được.

Lúc này, Hàn Nhu, Sở Ngữ Vi và hai vợ chồng già đã rời giường.

Giang Chu rửa mặt xong, liền đưa Sở Ngữ Vi trở về khu chung cư Giang Đông, thuận tiện chúc tết luôn.

Chương 327: Minh rõ ràng là cận bã nam, tại sao cũng phải ăn thức ăn cho chó?

Sau đó Giang Chu lại cùng Giang Hoành Sơn đi chúc tết họ hàng thân thích.

Chú và thím có một cái tết vui vẻ hơn bất cứ người nào.

Bởi vì công ty đã gửi thư điều động nhân sự cho chú vào ngày đầu năm mới.

Chú từ quản lý bộ tiêu thụ, liền trở thành phó chủ nhiệm bộ phận thị trường.

Tiền lương được tăng 30%, phúc lợi và trợ cấp đều được tăng lên thành tầng quản lý.

Tin tức này hoàn toàn là bánh từ trên trời rơi xuống với nhà chú mà.

Tuy rằng không rõ nguyên nhân, nhưng đây cũng là một chuyện vui lớn.

Sau khi chúc tết xong, Giang Chu liền gọi Quách Vĩ ra ngoài, hai tên này ngồi xỏm trong công viên, rồi bắt đầu lảm nhảm.

“Cho nên... Sở Ngữ Vi thật sự qua đêm ở nhà ông?”

Giang Chu khẽ nhíu mày: “Thì sao? Trước kia ông cũng qua đêm ở nhà tôi mà?”

Quách Vĩ bĩu môi khinh thường: “Hai chuyện này cmn giống nhau sao? Đây chính là được cha mẹ đồng ý, ông còn vô liêm sỉ gọi cha mẹ người ta là cha mẹ nữa mà.”

“Tết nhất rồi, nói ngọt một chút thì sao?”

“Dù sao luận vô liêm sỉ, tôi chỉ bội phục ông.”

Quách Vĩ không khỏi nghĩ lại mùa hè tốt nghiệp.

Giang Chu đã mua hai gói băng vệ sinh...

Quách Vĩ đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên nhấc mông, lấy điện thoại di động ra.

“Alo! Hân Hân, anh đang đi dạo với Giang Chu.”

“Em nhớ anh à? Vậy anh sẽ về trường sớm hơn vài ngày.”

“Được được, anh biết rồi, ở nhà sẽ chú ý rèn luyện.”

“À đúng rồi, cha mẹ anh khen món gà hầm rất ngon! Còn nói muốn cảm ơn em!”

“Sang năm em qua đây em tết nhé? Bọn họ đều muốn gặp em một lần.”

Giang Chu nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Quách Vĩ, trong lòng lại hơi buồn bực.

Rõ ràng ông đây là căn bã năm chân đạp n thuyền.

Chưa nói đến hạnh phúc, nhưng cũng phải trâu bò, uy phong... mới đúng! Vì sao lại có cảm giác nhục nhã và bất đắc dĩ như một con chó FA khi đứng trước mặt tên nhãi này nhỉ?

Lúc này, Quách Vĩ cúp điện thoại, nhìn về phía Giang Chu.

“Anh Giang, chúng ta đến trường trước vài ngày nhé? Tôi mời ông ăn cơm.”

“Cút đi, ông muốn tán gái thì đi cmn xe lửa đi, đừng dính vào tôi.”

Quách Vĩ tặng hăng một cái: “Không phải ông nói cho tôi là còn có một chị dâu ở Thượng Kinh à? Ông không muốn gặp chị dâu sớm à?”

Giang Chu yên lặng một lát, liền lấy điện thoại di động ra để gọi cho Phùng Tư Nhược: “Alo, đang làm gì thế?”

“Đang chúc tết cô cô!”

“Về trường trước nửa tháng nhé, mình muốn gặp bạn.”

Phùng Tư Nhược ồ một tiếng: “Trước nửa tháng là ngày bao nhiêu?”

Giang Chu tính toán một chút: “Hình như là ngày mai...?”

“Hả??!!”

“Thôi quên đi, về trước một tuần nhé.”

Giang Chu cúp điện thoại, liền tìm được một chút tự tin về.

Quách Vĩ cũng rất hài lòng, mình có thể đi nhờ xe về trường rồi.

Hai người kề vai sát cánh, lại nở nụ cười xấu xa.

Lúc này, có một đám cô bé mặc áo bông đi ngang qua công viên, Quách Vĩ nhìn không được mà dùng tay chọc Giang Chu một cái.

“Đại ca, ông thích mùa đông hay là mùa hè?”

“Mùa hè, mùa đông các Tiểu Thiên Sứ ăn mặc quá cmn kín đáo.”

“Anh hùng có chung ý kiến mà.”

Sau mừng ba, bầu không khí tết cũng nhạt dần.

Bởi vì vừa mọi người vừa dùng hết sức ăn tết rồi, cho nên trên người ai cũng có một loại cảm giác mệt mỏi.

Loại cảm giác này biểu hiện ra ở rất nhiều chỗ, ví dụ như không muốn rời giường, không muốn gặp họ hàng...

Đương nhiên, ngoại trừ tình huống được nhận lì xì thì không tính.

Mà Giang Chu cũng nhân thời gian này, bắt đầu cấu tứ, suy nghĩ về kế hoạch của mình.

Với thực lực của công ty bây giờ, muốn đầu tư vài công ty internet mới cất bước cũng không phải việc gì khó khăn.

Hơn nữa trong tay mình còn có mấy cái tiểu phú bà, coi như đầu tư vượt quá phạm vi chịu đựng, thì mình cũng có thể xin đầu tư, rồi lại đầu tư cho người khác.

Cứ như vậy, những thương hiệu mà mình chiếm đoạt từ trước sẽ phát huy được tác dụng.

Giết ra một đường máu trong giới video, iQiyi.

Mấy chục ngàn người chém không chết, Xixi.

Và Tik Tok, thứ đã bóp chết thời gian nghỉ ngơi của giới trẻ...

Rất nhiều những thương hiệu nổi tiếng trong tương lai đều nằm trong tay mình.

Hắn cũng không muốn tự làm hết, bởi vì như vậy quá mệt mỏi.

Hắn định dùng thân phận người đầu tư để nắm giữ cổ phần của các công ty này.

Giang Chu ngồi trên bàn làm việc, hai chân bắt chéo, bắt đầu ảo tưởng về tương lai.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại di động của hắn bỗng nhiên rung lên.

Là một dãy số lạ ở Thượng Kinh gọi đến.

Giang Chu hơi nhú mào, rồi nghe máy.

“Alo? Xin chào?”

“Chào ngài, xin hỏi là Giang tiên sinh sao?”

“Ừm, là tôi, xin hỏi ai đấy?”

“Tự giới thiệu một chút, tôi là Cung Dư, là CEO của một trang web video.”

Giang Chu lập tức ngồi thẳng dậy, hai mắt cũng sáng lên.

Nhưng hắn cũng không biểu hiện quá kinh ngạc, mà cố gắng để cho giọng điệu của mình trở nên bình thản hơn.

“Chào Cung tổng, không biết ngài có chuyện gì không?”

“Là thế này, tôi thích một thương hiệu dưới danh nghĩa của ngài, không biết ngài có thể bán cho tôi không?”

Chương 328: Trang Web nhái xuất hiện!

Giang Chu gõ gõ ngón tay lên bàn: “Dưới danh nghĩa của tôi có rất nhiều nhãn hiệu, không biết anh nói đến cái nào.”

Đối phương trả lời rất nhanh: “Chính là iQiyi.”

“Ồ, có thể, tôi cũng có dự định bán.”

“Vậy thì tốt quá, hiện giờ ngài đang ở đâu, có thể gặp mặt nói chuyện không?”

Giang Chu trầm ngâm giây lát: “Rất xin lỗi Cung tổng, hiện giờ tôi đang ăn tết ở quê.”

“Vậy khi nào thì ngài có thời gian?”

“Một tuần sau đi, một tuần sau hẹn gặp ở Thượng Kinh.”

“Được, Giang tổng, vậy tôi liền sắp xếp thời gian, đến khi đó liền báo cho ngài biết.”

Giang Chu gật đầu, rồi cúp điện thoại.

Đây chính là ý nghĩa của việc đăng ký nhãn hiệu.

Ý nghĩa của nó không chỉ là bán lấy tiền, mà quan trọng hơn chính là, những nhãn hiệu tiềm lực này sẽ tìm đến cửa để hợp tác và bàn chuyện làm ăn.”

Nói chuyện mua nhãn hiệu, cũng có thể thuận tiện nói chuyện đầu tư nha.

Hơn nữa, Giang Chu là một người trọng sinh, hẳn cũng có thể chế định con đường phát triển chính xác nhất cho những công ty này.

Chuyện này sẽ trở thành bước đầu tiên để hắn gia nhập vào chiến trường internet.

.....

Trong nháy mắt, kỳ nghỉ đông đã kết thúc.

Bởi vì Quách Vĩ nhớ bạn gái đến sốt cả ruột, mà Giang Chu cũng muốn gặp mặt Cung tổng của iQiyi, cho nên ngày mùng 10 tháng giêng, bọn họ đã xuất phát trở về Thượng Kinh.

Nhưng mà hiện giờ là quá sớm, cho nên trong trường học cũng không có ai, ngay cả đám chó hoang mèo hoang cũng không kiếm ăn được nữa, mỗi con đều có tinh thần uể oải giống như Từ Hạo Đông bắn máy bay quá độ.

Quách Vĩ vẫn xuống xe trước khi mọi khi, rồi chạy đi tìm cô bạn gái mà cậu ta ngày nhớ đêm mong.

Sở Ngữ Vi và Hàn Nhu thì đi theo Giang Chu đến văn phòng làm việc.

“Xem ra bạn cùng phòng của hai người vẫn chưa về trường đâu, buổi tối liền ngủ khách sạn đi.”

“Đến khi đó anh sẽ đặt hai phòng, hai người ở đến khi bạn cùng phòng về trường rồi tính, tránh cho việc hai người ở một mình lại sợ hãi.”

Hàn Nhu liếc nhìn Sở Ngữ Vi với thần sắc cổ quái, mở miệng nói: “Anh, anh xác định là ...hai phòng?”

Giang Chu liếc nhìn nàng một cái: “Em gái, em nghĩ nhiều quá, anh nói hai không phải chỉ số lượng, mà là chỉ số nhiều, hiểu không?”

Sở Ngữ Vi cúi đầu: “Thật ra thì hai phòng cũng được.”

“Minh thủ thân như ngọc, bạn đừng hòng để cho mình hoàn lương!”

“Hả?”

“À, nói nhầm, đừng hòng kéo mình xuống nước.”

Giang Chu nói xong liền pha chén trà: “Em gái, anh đói rồi, gọi thức ăn ngoài đi.”

Hàn Nhu gật đầu, lấy điện thoại di động ra: “Anh muốn ăn gì?”

“Gì cũng được, không có yêu cầu gì đặc biệt cả, hơn nữa, bây giờ là nghỉ đông, các hàng quán chung quanh đây cũng đóng cửa gần hết rồi.”

“Vậy Sở Ngữ Vi thì sao? Em muốn ăn gì?”

“Em ăn gì cũng được, Giang Chu ăn gì thì em ăn cái đó.”

Giang Chu nhìn Sở Ngữ Vi: “Đừng liếm!”

Sở Ngữ Vi hừ một tiếng, lại ném gối ôm trên sa lon vào người Giang Chu.

Nhưng đúng lúc này, Hàn Nhu đang định đặt đồ ăn đã nhúu chặt mày lại.

Nàng dùng ngón tay để lướt lướt webtiste, ánh mắt liền trở nên rất kỳ lạ.

“Anh, tất cả hàng quán quanh đây đều đóng cửa rồi sao?”

Giang Chu nghe không hiểu: “Trang web của chúng ta bây giờ đã bao trùm toàn bộ thành phố, làm sao có thể đóng cửa hết được?”

Hàn Nhu giơ điện thoại di động của mình lên: “Tất cả logo đều trống không, anh xem đi.”

“Trống không...?”

Giang Chu cầm điện thoại di động của Hàn Nhu lên xem.

Quả nhiên, trong mục những nhà hàng quanh đây đã trống rỗng, ngay cả nút đặt hàng cũng đen xì.

Chuyện này không đúng mà?

Tuy rằng những hàng quán quanh đây đều kiếm tiền từ đám sinh viên đại học, có một bộ phận lớn trong đó sẽ lựa chọn đóng cửa ngừng kinh doanh trong kỳ nghỉ đông, nhưng mà vẫn có một bộ phận kiên trì mở cửa, hơn nữa số lượng còn không ít.

Cho nên, tại sao lại có thể trống rỗng được?

Hơn nữa, dù là tất cả hàng quán đều đóng cửa không kinh doanh, thì trên trang web cũng phải biểu hiện là đóng cửa, chứ không phải là trống rỗng không có gì cả như này.

Bởi vì, chỉ có hủy bỏ quan hệ hợp tác mới có thể trở thành trống rỗng.

Giang Chu không khỏi nghi ngờ.

Đây cmn là như thế nào?

“A, hình như đây không phải là trang web của chúng ta.”

Đúng lúc này, Sở Ngữ Vi lại gần đã mở miệng: “Bạn xem, logo trên góc phải này, hình như là MonanNgon. Com à?”

Giang Chu nhìn kỹ, liền trợn trừng mắt lên: “Con bà nó, đây là website nhái à?”

“Món ngon, món ăn ngon, đây là Lý Quỳ đựng Lý Quỷ à?”

“Hàn Nhu, em tìm thấy website này ở đâu vậy?”

“Em ấn vào bài đề cử cao nhất trong diễn đàn khu đại học mà.”

Giang Chu lấy điện thoại di động của mình ra, mở diễn đàn khu đại học ra xem.

Vẫn là mùi vị quen thuộc, vẫn là những hình ảnh quen thuộc đó.

Lần trước hẳn vào diễn đàn này xem, là bởi vì bị người ta chửi bới, bóc phốt.

“Chính là cái này, anh thấy chưa, diễn đàn khu đại học còn đề cử lên cao nhất.”

“Em vừa mới ấn vào đó, kết quả nhảy sang trang web này luôn.”

Giang Chu cũng ấn vào bài viết đó xem.

ID post topic này là một ID không tên mà chỉ có một chuỗi mã lung tung, không có ảnh chân dung, giới thiệu vắn tắt cũng trống không.

Nhưng tiêu đề của topic lại là, xác nhận trang web MonNgon. Com đã đổi địa chỉ mới thành MonanNgon. Com.

Đây cmn nó là trò mèo gì vậy?

Trang web của ông đây cũng không phải mấy trang web lậu 18+ gì đó, đâu cần phải đổi địa chỉ trang web?

Chương 329: Trang Web nhái xuất hiện! (2)

Giang Chu mở topic ra xem ngày đăng.

May mà topic này mới được đăng hai ngày trước, thời gian xuất hiện ngắn, lại nằm trong kỳ nghỉ đông, cho nên chắc là cũng không có bao nhiêu người ấn vào xem.

Bằng không thì nhất định sẽ tạo thành hiệu lăm không cần thiết.

Nói không chừng còn có người thật sự cho rằng trang web của hắn đã offline.

Giang Chu lại mở trang web nhái kia ra xem một chút, ấn vào mục chia sẻ và đề cử món ngon, phát hiện ra tất cả bài chia sẻ

và đề cử ở đây đều copy từ trang web của mình.

Thậm chí bọn họ còn không thêm sửa chữ ký tên Tô Nam kia nữa.

Cmn chơi nhân bản website à?

Trước kia, Giang Chu vẫn luôn lo lắng tư bản sẽ nhảy vào kiếm chén canh, sẽ phục chế một trang web như vậy, nhưng hắn không ngờ tốc độ của những người này lại có thể nhanh như vậy.

Nhưng mà khi Giang Chu nghĩ lại thì cảm thấy không đúng lắm, bởi vì loại thủ đoạn này quá vụng về, nếu như thật sự là tư bản, muốn dùng tài lực mạnh mẽ để chiến thắng, thì chắc chắn bọn họ sẽ có chế độ đặt đồ online luôn.

Bởi vì tài nguyên quan trọng nhất của trang web chính là những thương gia hợp tác với bọn họ, chỉ cần cướp được đám thương gia này, vậy trang web của hắn sẽ trống rỗng.

Tư bản có năng lực làm như vậy, tại sao phải bắt đầu làm nhái lại từ đầu chứ?

Chẳng lẽ không phải tư bản? Mà là một tên hề nào đó đang nhảy nhót?

Giang Chu suy tư một chút, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

“Nhu Nhu, ai là người điều hành diễn đàn khu đại học?”

“Hình như là một giáo viên bên đại học Thanh Bắc, nếu như anh muốn điều tra về topic này, anh có thể hỏi chủ nhiệm Nghiêm để nhờ giúp đỡ.”

Giang Chu suy tư giây lát: “Em thử liên lạc với nhân viên quản lý diễn đàn đi, thử xem bọn họ có thể hạ topic này xuống không, bây giờ anh đi tìm chủ nhiệm Nghiêm.”

Hàn Nhu gật đầu: “Được.”

“Ngữ Vi, bạn tiếp tục lướt diễn đàn, xem có những topic nào khác liên quan đến mấy trang web giả này không, rồi ghi chép lại hết cho mình.”

“Ừm, mình làm luôn đây.”

Giang Chu nói xong, liền cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

Trang web đều này tuyệt đối không phải một trò đùa dai...

Vì sao?

Bởi vì thời gian nó xuất hiện quá đặc thù.

Đúng vào thời điểm nghỉ đông, đúng vào thời điểm công ty không có ai.

Hơn nữa, lại còn được đề cử lên cao nhất trong diễn đàn nữa.

Nếu như không phải Quách Vĩ muốn trở về trường học sớm, nói không chừng topic này sẽ được giữ lại đến tận ngày vào học.

Hơn nữa, liên hệ nhân viên quản lý xóa topic cũng cần thời gian.

Đến khi đó, sinh viên trở về trường, sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn.

Người lập topic này nhất định không ngờ được, Giang Chu lại trở về trường học sớm hơn một tuần, hơn nữa lại tình cờ nhìn thấy topic này.

Nếu mục đích của người này chỉ là phá hoại trang web của hắn, thì hiệu quả này cũng không quá lớn, mà cũng không đáng an bài cẩn thận như vậy.

Cho nên, chắc chắn người này sẽ có động tác tiếp theo.

Nửa tiếng sau, Giang Chu dừng xe dưới một khu chung cư.

Sau đó, liền lấy vệt hun khói và lạp xưởng, hai món đặc sản của Lâm Giang từ sau cốp xe ra.

Chủ nhiệm Nghiêm bị hấn gài bấy một năm, cũng không dễ dàng gì.

Tặng chú quà cũng là điều nên làm.

Nếu không thì sẽ có vẻ như mình là người không hiểu chuyện.

Hơn nữa, mấy thứ này vốn cũng là chuẩn bị cho chủ nhiệm Nghiêm.

Giang Chu vốn định khai giảng thì đưa cho ông, nhưng lần này tiện đường liền đưa đến nhà luôn.

Giang Chu cầm đồ đặc đi lên trên, sau đó gõ cửa cóc cóc.

Một lát sau, có một cô gái trẻ tuổi có mái tóc dài mở cửa cho Giang Chu.

Người này hơi sững sờ, sau đó lại lộ ra ánh mắt nghi ngờ.

“Xin chào, xin hỏi tìm ai?”

Giang Chu nhắc túi quà trong tay lên: “Tôi tìm chủ nhiệm Nghiêm, đến thăm ngài ấy.”

Cô gái gạt đầu: “Tặng quà à, vậy mời anh vào trong.”

“Ngài là? Hình như chủ nhiệm Nghiêm không có con gái mà?”

“Ồ, tôi... Tôi là khách đến chơi.”

Giang Chu ồ một tiếng, cất bước đi vào phòng.

Lúc này, trong phòng khách Nghiêm gia có bảy tám người đang ngồi, có nam có nữ, có già có trẻ.

Trong đó, chủ nhiệm Nghiêm đang bị vây quay bởi những người này.

Trong tay ông còn có một điếu thuốc, sắc mặt thì có chút buồn phiền.

Bình thường chủ nhiệm Nghiêm không hút thuốc lá, trừ phi giả bộ thâm trầm, hoặc là đang suy nghĩ về một số chuyện cũ thì mới hút một điếu.

Đây là có chuyện gì rồi à?

Giang Chu đột nhiên cảm thấy mình đến không đúng lúc.

Hay là đi xuống trước nhỉ?

Chờ đám người này đi hết rồi lại lên?

Nhưng mà Giang Chu chưa kịp đi, chủ nhiệm Nghiêm đã nhìn thấy hắn.

“Hả? Giang Chu, sao em lại đến đây?”

Giang Chu bỏ đồ xuống: “Em mới từ Lâm Giang về, liền qua thăm ngài.”

Nghiêm Vi Dân đứng dậy từ trong đám người: “Sao lại về sớm thế?”

“Có công việc cần làm, cho nên về sớm một chút.”

“Đến rồi thì ngồi đi, thầy rót cho em cốc nước.”

Giang Chu nhìn thoáng qua phòng khách đầy người: “Ngài đang có khách à, hay là lát nữa em lại đến nhé?”

Nghiêm Vi Dân đi đến bên cạnh Giang Chu, nói nhỏ với hắn một câu: “Bảo em ngồi thì em ngồi đi, ông đây sắp không nhịn được nữa rồi.”

Hả hả hả?

Giang Chu mặt đầy mờ mịt.

Ông lão này bị làm sao rồi hả?

Chương 330: Nhận sai, trực tiếp dâng đầu chó!

Giang Chu thấy Nghiêm Vi Dân đi vào phòng bếp, hắn suy nghĩ một chút rồi cũng đi vào theo.

“Chủ nhiệm, bên ngoài có chuyện gì vậy?”

“Một đứa bé nhà họ hàng xa, tốt nghiệp nghiên cứu sinh, nhân dịp đi chúc tết thì nhờ thầy tìm việc làm.”

Giang Chu bừng tỉnh đại ngộ.

Dù sao cũng là xã hội ân tình, nên loại chuyện này rất thường xuyên.

“Chủ nhiệm, tốt xấu gì ngài cũng là tầng quản lý của một đại học có danh tiếng, tìm một công việc cũng có gì khó đâu.”

“Nhưng yêu cầu của đứa nhỏ này là, lương một năm 200 ngàn, em biết tiền lương giáo viên bao nhiêu không? Tôi biết tìm việc như vậy ở đâu?”

Giang Chu sững sốt một lát: “Lương một năm 200 ngàn rất khó sao?”

Nghiêm Vi Dân trợn tròn mắt lên: “Rốt cuộc năm nay em kiếm được bao nhiêu tiền?”

“Em chưa tính toán, nhưng thầy nhớ cô thư ký nhỏ của em không?”

“Ồ, Tô Nam đúng không?”

“Đúng thế, năm nay cô ấy cũng phải kiếm được hơn 200 ngàn.”

Nghiêm Vi Dân rất kinh ngạc.

Còn chưa tốt nghiệp mà đã có thu nhập 200 ngàn một năm, đây cũng quá khoa trương rồi chứ?

Hả?

Chờ đã!

Giang Chu mới nhập học được nửa năm thôi mà nhỉ?!

Nói cách khác, lương một năm của Tô Nam đã hơn 400 ngàn rồi á?!

Con bà nó, cướp tiền à?

“Tên nhóc thôi này!”

Giang Chu rất mờ mịt với cái trừng mắt của Nghiêm Vi Dân: “Cô ấy kiếm tiền, ngài tức giận với em làm gì?”

Nghiêm Vi Dân nghiêng răng nghiêng lợi: “Hạng mục của em kiếm tiền như thế, vậy là lại mang vệt hun khói biểu tôi?”

“Dĩ nhiên không phải.”

“Vậy còn tạm được.”

“Còn có lập xưởng nữa, tự tay em mua.”

Nghiêm Vi Dân chán chả buồn nói: “Thôi quên đi, nói xem, em đến đây làm gì?”

Giang Chu yên lặng một lát: “Đến thăm ngài mà!”

“Đừng đánh rắm, lần nào em tìm tôi mà chẳng lừa gạt một vài thứ?”

“Được rồi, quả thật là có một chuyện rất quan trọng.”

Nghiêm Vi Dân rót nước sôi vừa đun xong vào chén: “Chuyện gì?”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Đã xuất hiện kẻ bắt chước trang web của em, địa chỉ trang web liền được treo ở diễn đàn khu đại học.”

“Hàng nhái?!”

“Vâng!”

Nghiêm Vi Dân khẽ nhú mày: “Em đừng vội, để thầy gọi qua đại học Thanh Bắc xem thế nào đã, nhờ bọn họ điều tra một chút.”

Giang Chu gật đầu: “Nếu là vậy thì em cũng yên lòng, tạm biệt chủ nhiệm.”

“Ai, em chờ đã.”

“Có chuyện gì nữa sao?”

Nghiêm Vi Dân nhìn Giang Chu: “Thầy giúp em một lần, em cũng giúp thầy một lần chứ?”

Giang Chu hơi sững sờ: “Ý của thầy là, để cho đứa cháu họ hàng xa của thầy vào làm việc cho em à?”

“Có được không?”

“Được thì đúng là được, nhưng em rất nghèo, không trả nổi lương một năm 200 ngàn đâu.”

“Ngày nào cũng chỉ biết than nghèo!”

“Thật mà, tất em đi còn bị thủng ngón kia, hay là em cởi ra cho thầy xem nhé!”

Nghiêm Vi Dân lập tức ngăn cản Giang Chu: “Như này đi, em cứ an bài cho con bé một công việc trước đó, tiền lương thì em cứ xem mà cho là được.”

Giang Chu yên lặng một chút: “Vây cũng được, cô ấy tên là gì? Năng lực thế nào? Em trở về sắp xếp một chút.”

“Tên là Nghiêm Úy Úy, thầy ra hỏi ý kiến của bọn họ trước đã.”

“Được!”

Sau khi trò chuyện xong, Nghiêm Vi Dân dẫn Giang Chu ra phòng khách.

Ông lại giới thiệu thân phận của Giang Chu cho mọi người biết.

Cái gì mà ngôi sao khởi nghiệp mới nổi của đại học Thượng Kinh, người sáng lập trang web ...

Năm ngoái đã nhận được 10 triệu đầu tư, tiền đồ vô cùng tươi sáng... bla bla.

Ai ngờ đám họ hàng thân thích nghe xong thì hoàn toàn không coi trọng lắm.

Nghiêm Úy Úy cũng tỏ vẻ rất bất mãn khi liếc mắt nhìn Giang Chu.

“Xí nghiệp dân doanh? Lại còn là công ty nhỏ nữa, chú Nghiêm, chú đang đùa à?”

Nghiêm Vi Dân hơi xấu hổ: “Bây giờ cháu vừa mới tốt nghiệp, không có chút kinh nghiệm nào, vào học hỏi chút kinh nghiệm cũng được mà.”

Nghiêm Úy Úy không đồng ý: “Dù sao cháu cũng là nghiên cứu sinh tốt nghiệp mà.”

“Cháu nghe chú đi, đi theo Giang Chu, tiền đồ sau này sẽ rất tươi sáng.

“Cậu ta không phải là sinh viên khởi nghiệp ở trường sao, nhỏ như vậy thì có tiền đồ gì chứ?”

Giang Chu suýt nữa bị sặc chết: “VẬY... Chủ nhiệm, vậy quên đi, miếu nhỏ của em không dung được đại phật đâu.”

Lúc này Nghiêm Vi Dân cũng thấy hơi tức giận, liếc mắt nhìn cháu họ xa: “Đi ra ngoài làm việc là phải làm đến nơi đến chốn, không phải cháu muốn thế nào là được thế đấy.”

“Chú Nghiêm, vậy chú cũng không thể bảo cháu đi làm thêm công việc part time chứ.”

“Ai nói làm thêm? Công ty của Giang Chu đã đăng ký ở cục công thương rồi.”

“Nếu cháu không có việc lương 200 ngàn một năm, không có biên chế, thì bạn bè sẽ chê cười cháu.”

Giang Chu nghe thấy lời này, nhin không được mà quan sát cô gái này một lần nữa.

Khoảng tầm 27 tuổi, ăn mặc khá thời trang, ánh mắt luôn ngược lên trời, giống như rất đáng gờm vậy.

Có điều, ở thời đại này thì đúng là nghiên cứu sinh rất đáng tiền.

Nhưng mà đáng tiền ở chỗ năng lực làm việc chứ không phải là giá trị bản thân.

Cô bé này ... Tương lai mịt mờ rồi.

Chẳng trách khi mình đi vào thì biểu cảm của chủ nhiệm Nghiêm tràn đầy bất đắc dĩ.

“Chủ nhiệm, người ta không muốn thì thôi đi, với lại, hiện giờ em cũng đủ người rồi.”

Nghiêm Vi Dân thấy hơi xấu hổ: “Thật ngại quá, trẻ con không hiểu chuyện.”

Giang Chu nhanh chóng khoát tay: “Không quan hệ gì với trẻ con, đừng chuyện gì cũng đổ tội cho trẻ con chứ.”

“Cũng... Cũng đúng.”

Chương 331: Nhận sai, trực tiếp dâng đầu chó! (2)

Nghiêm Vi Dân hít sâu một hơi: “Úy Úy, chú đã tìm việc cho cháu rồi, thế nhưng cháu không đồng ý thì chú cũng hết cách.”

Nghiêm Úy Úy thấy hơi tức giận: “Vậy cháu phải làm sao bây giờ?”

“Hay là cháu đi gửi sơ yếu lý lịch đến các công ty ở Thượng Kinh trước đi, nếu thật sự không tìm được thì chú sẽ giúp cháu tìm.”

Một người trong phòng khách nghe thấy thế liền đứng dậy, người này cũng tầm tuổi Nghiêm Vi Dân, chắc là người thân của Nghiêm Úy Úy.

“Úy Úy, hay là cứ như vậy trước đi, đừng làm khó chú ba con.”

Nghiêm Úy Úy nhú mày: “Vậy cũng được, cháu sẽ thử đi tìm trước, tìm không được thì tính tiếp vậy.”

Nghiêm Vi Dân không khỏi thở phào nhẹ nhõm: “Đi thôi, cố gắng tìm đi.”

“Vậy... Chú Nghiêm, cháu đi trước đây.”

Nghiêm Úy Úy cầm túi xách lên, đi theo họ hàng thân thích ra ngoài.

Lúc này, Giang Chu nhìn thoáng qua Nghiêm Vi Dân.

“Chủ nhiệm, ngài đang nghĩ gì vậy?”

Nghiêm Vi Dân thở dài: “Tại sao trên thế giới này lại có loại quái vật như em chứ?”

Mặt Giang Chu đầy mờ mịt và mê man, sờ sờ lên trán: “Trên đầu em có sừng à?”

“Ý của thầy là, cô cháu gái này của thầy là một nghiên cứu sinh đã tốt nghiệp, nhưng tại sao không trưởng thành bằng một phần của em chứ?”

“Haiz, hóa ra là khen em à, lần sau ngài cứ khen thẳng luôn là được.”

Nghiêm Vi Dân khoát khoát tay, lấy điện thoại di động ra: “À đúng rồi, em xem giúp thầy mấy tin nhắn này với, dạo này dự báo thời tiết càng ngày càng kỳ lạ.”

Trong lòng Giang Chu hơi hồi hộp một chút, vội vàng mở ra xem.

“Hôm nay đi ngang qua đại học Thượng Kinh, vừa lúc có gió nam, ông vẫn khỏe chứ?”

“Dạo này tuyết rơi rất nhiều, gió lớn thổi liên tục, không biết có phải là do nỗi nhớ sâu hơn không.”

“Lại là một ngày nắng, thật hoài niệm những ngày gió lớn...”

Trời đất ơi.

Chủ nhiệm Trần thật sự quá cố chấp!

Thế mà lại gửi tin nhắn cho Nghiêm Vi Dân hơn hai tháng trời.

Hơn nữa, thậm chí còn dùng mấy câu xuân đau thu buồn của các cô bé tuổi dậy thì nữa.

Mẫu chốt là Nghiêm Vi Dân còn trả lời cảm ơn vài lần nữa chứ.

Không phải đã nói là dự báo thời tiết rồi sao?

Còn cảm ơn cái chùy gì?

Giang Chu cho rằng, sớm muộn gì chuyện này cũng bị lòi ra, giấy không gói được lửa.

Mình sẽ gặp rắc rối to khi chủ nhiệm biết mình giả mạo thư tình...

Hay là bây giờ nhận tội, dâng đầu chó lên?

Giang Chu nhìn thoáng qua Nghiêm Vi Dân: “Chủ nhiệm, em có lời không biết có nên nói hay không?”

Nghiêm Vi Dân nhấp một ngụm trà: “Muốn nói liền nói.”

“Ah...”

Giang Chu vừa muốn mở miệng, không ngờ cửa phòng lại mở ra.

Sư mẫu Nghiêm cầm rau xanh đi vào, nhìn thấy Giang Chu thì hơi sững sốt.

“Ồ, là Giang Chu đúng không? Tại sao chưa vào học đã về trường rồi?”

“Chào sư mẫu, em chuyên môn đến thăm hai người một chút.”

“Tốt lắm, vậy ở lại ăn cơm nhé, hôm nay cô sẽ nấu món canh cá.”

Giang Chu vội vàng đứng lên: “Không được không được, em còn có việc phải làm, phải đi luôn rồi.”

Mặt Nghiêm Vi Dân đầy kỳ quái mà nhìn Giang Chu: “Em bảo là có chuyện mới nói cơ mà?”

“Chủ nhiệm Nghiêm, ngài phải cảm ơn ân cứu mạng của em hôm nay đây.”

Giang Chu vỗ vỗ bờ vai của Nghiêm Vi Dân, rồi vội vàng chim cút.

Quá nguy hiểm, sau này vẫn không qua đây thì hơn.

Mình chỉ có một cái đầu thôi.

Chú Sở còn đang do dự không biết có nên đánh nỗ đầu hay không đây.

Giang Chu đi xuống dưới, chuẩn bị lên xe rời đi.

Ai ngờ Nghiêm Úy Úy đi đang đứng ở dưới này chứ chưa hề rời đi.

Bên người nàng còn có một người đàn ông và một cô gái đeo kiếng, tuổi tác cả ba không khác nhau lắm.

“Giang Chu, cậu chờ một chút.”

“Nghiêm tiểu thư, có chuyện gì không?”

Nghiêm Úy Úy dẫn hai người đi đến: “Cậu thật sự có thể cung cấp công việc à?”

Giang Chu có chút không tình nguyện: “Miếu nhỏ của tôi thật sự không dung được đại phạt như ngài đâu.”

“Cậu nghĩ nhiều rồi, tôi mới không vào chỗ đó làm, chỉ là bạn học tôi sốt ruột tìm việc làm, nên muốn hỏi cậu một chút.”

Lời này vừa dứt, cô gái đeo kiếng liền khăn trương mà đưa sơ yếu lí lịch của mình lên.

Cô gái này ăn mặc rất mộc mạc, không có một nhãn hiệu nào cả, nhưng lại rất sạch sẽ, ngũ quan cũng rất thanh tú, liếc mắt nhìn qua cũng biết đây là một cô gái ngoan ngoãn.

Nhưng có vẻ như điều kiện gia đình không tốt lắm, dù sao cũng không so được với Nghiêm Úy Úy.

Giang Chu cầm bản sơ yếu lí lịch kia lên xem một chút.

Cô gái đeo kiếng này tên là Chu Vũ Đình, 26 tuổi.

Tốt nghiệp trường sư phạm Bắc Hải, là nghiên cứu sinh đã tốt nghiệp từ trường đại học giao thông Thượng Kinh.

Đã nhận được học bổng trong 4 năm liên tục, hơn nữa còn từng đi thực tập ở vài công ty.

“Khi nào có thể đi làm?”

Chu Vũ Đình hơi bất ngờ: “Có thể đi làm luôn sao?”

Giang Chu gật đầu: “Gần đây công ty đang cần người, nên càng nhanh càng tốt.”

“Tôi có thể đi làm luôn bây giờ, xin hỏi địa chỉ ở nơi nào?”

“Đúng lúc tôi muốn đi đến công ty, tôi đưa cô đi xem luôn vậy, Nghiêm tiểu thư có muốn đi nhờ xe không?”

“Được!”

Nghiêm Úy Úy gật đầu, nhìn không được mà liếc mắt nhìn nhau với người đàn ông kia.

Chỉ nhìn thoáng qua sơ yếu lí lịch, không hỏi gì cả mà đã có thể đi làm rồi à?

Công ty như vậy thì có thể là công ty tốt sao?

May mà vừa rồi mình không đồng ý, bằng không thì đã bị gài bẫy rồi.

Một sinh viên mới gây dựng sự nghiệp, lại thật sự tưởng mình là ông chủ lớn à.

Chương 332: Là nghiên cứu sinh đấy!

Giang Chu lái xe ra khỏi khu chung cư.

Sau đó chở ba người đến tòa nhà văn phòng gần Quốc Mật.

Sau khi xuống xe, ba người kia cũng rất kinh ngạc.

Không ngờ văn phòng của Giang Chu lại ở đoạn đường phồn hoa như vậy.

Nhưng mà công ty nhỏ đều thích giả vờ giả vịt như vậy.

Cho rằng thuê một văn phòng ở mấy chỗ này thì có thể trở thành công ty lớn, loại chuyện này cũng rất bình thường.

Nhưng mà Chu Vũ Đình lại thấy rất vui vẻ.

Công việc đầu tiên của mình lại có thể nằm ở địa phương phồn hoa như vậy, có thể nói là rất khá rồi.

Rất nhanh, thang máy đi lên tầng tám.

Giang Chu mở cửa công ty, lại liếc mắt nhìn bên đối diện, không ngờ bên đó đã lắp đặt đầy đủ thiết bị rồi.

Trong phòng còn có người đến người đi, có vẻ rất náo nhiệt.

“Vào đi, tham quan một chút.”

Giang Chu thu hồi ánh mắt, dẫn ba người vào trong.

Tại đoạn đường này, tại vị trí này, một văn phòng độc lập có ba tầng có thể nói là rất đáng tiền, hơn nữa, toàn bộ văn phòng đều có ánh mặt trời chiếu rọi.

Nhất là cái bể cá lớn khi vừa bước vào cửa kia, còn có một con Kim Long Ngư có giá trị hơn 10 ngàn.

Nhưng chỉ tiếc là, con cá này đã chết.

“Đệch, về quê ăn tết lại quên mất cái đồ chơi này.”

Giang Chu lấy lưới bắt cá ra, vớt con cá lên rồi ném vào thùng rác.

Người đàn ông sau lưng Nghiêm Úy Úy trợn mắt há hốc mồm: “Đó... Đó hình như là con cá có giá hơn 10 ngàn.”

“Dù là hơn 100 ngàn, thì chết cũng chẳng phải chết sao?”

Giang Chu vớt chìa khóa lên bàn, bật điều hòa lên.

Sau đó dẫn bọn họ đi tham quan một vòng.

Toàn bộ văn phòng có diện tích rất lớn, dung nạp hơn 100 người là không có vấn đề.

Giang Chu chuẩn bị chia nơi này thành hai khu vực.

Một khu vực là bộ phận chuyên xử lý nghiệp vụ của trang web, một khu vực khác là xử lý nghiệp vụ đầu tư.

Hắn dự định sẽ đăng thông báo tuyển người trong hai ngày gần đây, cố gắng tuyển nhiều nhất có thể.

“Thế nào? Có hài lòng không?”

Nghiêm Úy Úy khoanh tay trước ngực: “Quá nhỏ, ngay cả khu cà phê cũng không có.”

Giang Chu ngược mắt nhìn Nghiêm Úy Úy một chút: “Cô định đi làm ở chỗ tôi à?”

“Không có.”

“Vậy thì liên quan gì đến cô?”

Nghiêm Úy Úy bị sặc một cái: “Tôi chỉ miêu tả một cách khách quan mà thôi.”

Giang Chu bắt đắc dĩ: “Xem phim ngôn tình đô thị ít thôi.”

Chu Vũ Đình đẩy mắt kiếng: “Tôi cảm thấy rất tốt.”

Giang Chu mỉm cười: “Cảm thấy tốt thì ok rồi.”

“Vậy... vậy tiền lương thì sao?”

“Bởi vì cô vừa tốt nghiệp, công ty cũng vừa mới cất bước, cho nên tôi chỉ có thể cho cô 5000 một tháng.”

Nghiêm Úy Úy trợn tròn mắt lên: “Chỉ có 5000 thôi á? Bọn tôi là nghiên cứu sinh đấy.”

Chu Vũ Đình vội vàng cản Nghiêm Úy Úy lại: “Úy Úy, mình không có yêu cầu cao như vậy đâu, 5000 cũng rất tốt.”

“Được rồi, quên đi, dù sao cũng không liên quan đến mình.”

Chu Vũ Đình nhìn về phía Giang Chu: “Ông chủ, ngày mai tôi có thể đến làm sao?”

Giang Chu gật đầu: “Đương nhiên có thể, cô học tài chính, vậy trực tiếp vào bộ phận đầu tư đi.”

“Được, nhưng hôm nay là ngày nghỉ à? Vì sao trong công ty không có ai?”

“Không vội, chờ tôi đăng thông báo tuyển dụng lên thì cô sẽ có đồng nghiệp ngay thôi, nếu như cô có bạn muốn đến đây làm thì cũng có thể nói với tôi.”

Chu Vũ Đình sững sốt một chút mới phản ứng kịp.

Thì ra công ty này bây giờ chỉ có một mình mình à?

Nghiêm Úy Úy không khỏi cười một tiếng, may mà mình không đồng ý với chú ba.

Trời ạ, đây là cái công ty gì chứ?

Thật sự sẽ không bỗng nhiên đóng cửa, cầm tiền của nhân viên rồi chạy trốn sao?

Thế mà Chu Vũ Đình vẫn đồng ý, thực sự là nực cười.

Sau khi rời khỏi tòa nhà tài chính.

Nghiêm Úy Úy nhin không được mà mở miệng: “Vũ Đình, bạn làm việc ở công ty này mà không thấy mất mặt à? Chúng là chính là nghiên cứu sinh đấy!”

Chu Vũ Đình mỉm cười, lắc đầu nói: “Mình cần một công việc để trả nợ vay đại học, hơn nữa, 5000 cũng không ít.”

“Năm nghìn, chỉ bằng một phần tư mục tiêu của mình thôi.”

“Minh không giỏi như Ủy Ủy bạn, không dám đòi 20 ngàn một tháng.”

Nghiêm Ủy Ủy vẫy vẫy tóc: “Cũng không biết nhà công ty nào sẽ may mắn có được một nhân tài như mình đây.”

Chu Vũ Đình đẩy mắt kiếng: “Mặc kệ thế nào, lần này vẫn phải cảm ơn bạn.”

“Loại công ty rách nát này mà cũng phải cảm ơn à?”

“Minh cảm thấy làm việc đến nơi đến chốn thì nhất định sẽ có thu hoạch.”

Nghiêm Ủy Ủy không khỏi liếc nhìn Chu Vũ Đình một cái, trong mắt hiện lên một tia khinh thường.

Các nàng chính là nghiên cứu sinh đã tốt nghiệp đây.

Chưa nói đến công ty nhà nước.

Nghiêm Ủy Ủy cho rằng, loại người ưu tú như mình, lương một năm ít nhất cũng phải 200 chứ?

Chu Vũ Đình này, chỉ được 5000 một tháng mà đã vui vẻ như vậy rồi, đúng là không có ánh mắt mà.

Sau này đi họp lớp, không biết Chu Vũ Đình có mặt mũi tham gia hay không nữa.

Chương 333: Không có cha vợ nào không muốn đánh con rể!

Cùng lúc đó, Giang Chu quay trở về văn phòng ở trường.

Nghiêm Vi Dân vừa gọi điện thoại qua hỏi rồi.

Topic trên diễn đàn đó, là có người đã dùng 3000 đồng để mua đề cử lên cao nhất.

Bởi vì nhân viên quản lý không xét duyệt nghiêm túc, cho nên bọn họ không để ý nội dung.

Nhưng khi bọn họ nghe thấy đó là website nhái của Giang Chu, thì lập tức xóa topic đó trong vòng nửa phút.

Hết cách rồi, chuyện này có quan hệ với Giang Chu mà!

Danh tiếng mười bước bầy một người kia, thật sự là quá kinh người.

Cho nên, Giang Chu còn chưa về đại học Thượng Kinh, người nhận tiền và nhân viên quản lý cao nhất đã chạy đến.

Bọn họ đều là sinh viên năm bốn của đại học Thanh Bắc.

Cả hai đều là nam, cả hai đều đeo kiềng khá dày.

Hai người họ vừa bước vào văn phòng, lập tức khom người 90 độ.

Hàn Nhu và Sở Ngữ Vi đều rất bối rối, cả hai lập tức đứng dậy móc ví ra.

Năm mới rồi, ăn xin cũng không dễ dàng gì.

Còn cúi người 90 độ, đúng là khiến cho người ta đồng tình mà.

Kết quả người ta nói, bọn tôi cũng là sinh viên chứ không phải ăn xin.

Lúc này hai cô bé mới hiểu được, thì ra là có liên quan đến chuyện website nhái kia.

Cùng lúc đó, Giang Chu dừng xe, cất bước đi vào trong.

Hai ông anh kia vừa được mời ngồi xuống, nhìn thấy Giang Chu thì đầu gối liền mềm nhũn, suýt nữa quỳ gối xuống trước bàn trà.

“Hai vị đang làm gì vậy?”

“Tôi...bọn tôi là nhân viên quản lý của diễn đàn khu đại học, đến đây để xin lỗi chuyện website giả mạo kia.”

Giang Chu liếc mắt nhìn hai người: “Không cần xin lỗi.”

Hai người nuốt nước miếng: “Đừng mà, chúng tôi không có 510 ngàn đâu!”

Giang Chu yên lặng một lát: “Nhìn tướng mạo của tôi rất giống người chuyên đi lừa tiền của người khác à?”

Hai người gật đầu.

“Đậu xanh, ý của tôi là, tôi không muốn tiền, nhưng các anh nhất định phải tìm người đó cho tôi.”

“Tìm người? Không có vấn đề, chúng tôi đã kiểm tra thông tin đăng ký rồi.”

Giang Chu hơi kinh ngạc: “Nhanh thế à?”

“Dù sao tài khoản trên diễn đàn cũng buộc chặt với thẻ học sinh, cho nên dù không bắt đăng ký đúng tên họ nhưng vẫn rất dễ tìm.”

“Người nào? Trường học nào? Tên là gì?”

Giang Chu vừa nói xong, một ông anh đã móc một tờ giấy ra.

Phía trên là một ID, cùng với thông tin thẻ học sinh.

Đại học Thanh Bắc, sinh viên năm nhất học viện Triết học, Ngô Địch.

Khoan đã, sao cái tên này quen tai thế nhỉ?

Hình như mình cũng biết một người tên là Ngô Địch mà?

Giang Chu mở điện thoại di động ra xem, tìm kiếm trong danh bạ QQ một chút.

Quả nhiên là một người tên là Ngô Địch.

Cậu ta chính là sinh viên mới của đại học Thanh Bắc.

Trước đó, còn suýt bị Lão Mỹ Xào trong phố ẩm thực đánh cho một trận, khi đó mình còn giải vây cho cậu ta, sau đó lại thuê cả phòng cậu ta đi phát tờ rơi một tháng.

Tại sao lại là tên này nhỉ?

Tên này không giống như người hai mặt mà.

Hơn nữa, nhìn thái độ của tên này ở phố ẩm thực, thì có vẻ là một tên nhát gan.

Thế mà cũng dám đối đầu với mình sao?

“Giang Chu, bọn tôi thật sự rất xin lỗi, mong cậu đừng nhú mày nữa được không?”

“Đúng đúng đúng, chúng tôi nhìn thấy cậu nhú mày thì thấy hơi hoảng sợ rồi.”

“Rốt cuộc cậu định giải bày chúng tôi bao nhiêu tiền, cậu cứ nói thẳng ra đi.”

Giang Chu ngẩng đầu lên, vỗ vai hai người: ‘Đừng sợ, tôi rất thân thiện.’

Hai người nuốt nước miếng: “Vây...vây bọn tôi có thể đi về không?”

“Có thể, nhưng tôi không hy vọng có lần thứ hai đâu nhé.”

“Tuyệt đối không có lần thứ hai.”

“Ừm, đi thôi!”

Giang Chu tiễn hai người ra ngoài, sau đó mở QQ lên.

Nếu đã xác nhận được thân phận của người tạo topic, vậy đương nhiên phải hỏi cậu ta một chút rồi.

Nhưng mà đáp án lại khiến Giang Chu rất khó hiểu.

Ngô Định nói là mình căn bản không động vào diễn đàn khu đại học, còn nói nếu mình thật sự làm như vậy thì sau này sẽ không cứng được nữa.

Dưới lời thề độc như vậy, Giang Chu cũng thấy khá tin tưởng.

Dù sao trước kia hắn cũng dùng tài khoản của Từ Hạo Đông để đi mắng người mà.

Nhưng đăng ký tài khoản trên diễn đàn là cần mật mã.

Ai có thể biết số thẻ học sinh và biết mật mã của Ngô Định?

“Cậu suy nghĩ lại xem, cậu có cho ai biết mật mã và số thẻ của mình không?”

Ngô Định trả lời rất dứt khoát: “Không có.”

Giang Chu trầm tư một lát: “Vây cậu có đăng ký app hoặc trang web nào ngoài mấy trang web của trường học không?”

“Hả?”

“Tôi nghi là, có thể cậu bị lộ thông tin rồi.”

“Tôi từng dùng xe đạp cùng hưởng trong trường học một lần, hình như có bắt nhập mật mã.”

“Xe đạp cùng hưởng?”

“Đúng thế, chính là nó.”

Cái đêch, lại là con mụ ngu xuẩn kia?

Giang Chu thấy hơi mờ mịt và bối rối.

Con mụ kia làm xe đạp cùng hưởng, tự nhiên nhảy ra chơi mình làm gì?!

Chẳng lẽ muốn đi xe đạp cùng hưởng để giao đồ ăn à?

Cmn, sao đột nhiên lại cảm thấy rất thú vị là thế nào nhỉ?

Có điều, đây cũng là một tin tức tốt.

Hắn còn đang lo là tư bản đã nhảy vào cuộc, kết quả lại là một con mụ đau mắt đỏ mà thôi.

Trước kia Tô Nam cũng đã từng nói với mình về ngôi sao khởi nghiệp của đại học Thanh Bắc này rồi.

Tổng kết lại chỉ có bốn chữ, tự cho là đúng.

Người như vậy, nói đến tận trời thì cũng không thành công được.

Cô ta không có tiền để đốt, chơi âm mưu cũng không thắng được mình, loại đối thủ như này, thật sự là quá vô vị.

Chương 334: Không có cha vợ nào không muốn đánh con rể!
(2)

Giang Chu đứng lên, cầm chìa khóa xe: “Đi thôi, anh vẫn hai người đi khách sạn.”

Sở Ngữ Vi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Đã giải quyết xong rồi à?”

Giang Chu chần chờ một chút, sau đó gật đầu: “Đã xác định được người làm website giả rồi, coi như giải quyết đi.”

“Vậy trang web giả này phải làm sao, mặc kệ nó à?”

“Anh sẽ nghĩ biện pháp, để cho cô ta biết xã hội này đáng sợ đến mức nào.”

Hàn Nhu nghe thấy câu này, liền vỗ ngực một cái, thở phào một hơi.

Không cần phải nói, chắc chắn là sẽ có người sắp bị gài bẫy cho học máu rồi.

Sinh viên cũng thật sự là kỳ lạ, chỉ nhớ ăn chứ không nhớ đánh.

Trước kia Phương Thiên Tài đã bị bắt cho suýt tự kỷ, thế mà những người này vẫn còn tâm lý cầu may.

Anh trai mình đã khắc mấy chữ phần tử xấu lên mặt rồi kìa!

“Nhu Nhu, sao em lại dùng ánh mắt đó để nhìn anh?”

Hàn Nhu bị dọa cho giật mình: “Không có... không có mà, em đang thưởng thức góc nghiêng thần thánh của anh.”

Khóe miệng Giang Chu không khỏi cong lên: “Thật ra thì nhìn chính diện càng đẹp trai hơn nhìn nghiêng, lần sau nhớ phải thưởng thức cho kỹ.”

“Đúng thế đúng thế, nhìn chính diện là cực kỳ đẹp trai.”

Hàn Nhu bắt đắc dĩ mà liếc nhìn Sở Ngữ Vi: “Thật không hổ là trong mắt người tình Tây Thi.”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Coi như đẹp trai đến long trời lở đất thì cũng không cần nhìn mãi như thế, mau lên xe thôi, anh phải ngủ bù.”

“Được rồi!”

Hai cô bé nghe thấy Giang Chu nói thế liền đứng lên, đi theo hấn lên xe.

Sau trận tuyết, sân trường là một mảnh trắng xóa.

Đại khái là bởi vì không phải dạy học, cho nên trường học cũng chưa dọn tuyết.

Giang Chu lái xe đi ra ngoài, đến một khách sạn gần khu đại học nhất, sau khi xử lý thủ tục xong, ba người liền tách ra, từng người trở về phòng của mình để sắp xếp hành lý.

Giang Chu không có gì để sắp xếp cả, trong túi của hấn chỉ có mấy cái quần đùi.

Cho nên, hấn liền nằm vật ra giường, gọi điện thoại cho Tô Nam nửa tháng không gặp.

Hiện giờ, công ty cần thông báo tuyển dụng thêm nhân viên mới, nếu như không có gì bất ngờ, thì ngày nào cũng phải

phỏng vấn.

Chiều theo lệ cũ, thì ném cho Tô Nam mấy chuyện phiền phức này là thích hợp nhất.

Thậm chí Giang Chu còn cảm thấy, Tô Nam vất vả như vậy, cho dù tham ô một chút cũng không quá đáng chút nào.

“Alo? Ông chủ, anh lại gọi điện thoại cho tôi làm gì?”

“Tôi quan tâm nhân viên tốt nhất của mình thôi, xem cô có buồn chán quá không, hỏi xem cô có nhớ cuộc sống sân trường tuyệt vời không?”

“Ha ha...”

Bởi vì chuyện ‘du lịch bằng tiền của công ty’ lần trước, cho nên Tô Nam lập tức cảnh giác, nằng cảm thấy mình sẽ bị nghiền ép.

Giang lột da này, nói 10 câu thì có 11 câu là giả.

Cái gì mà sân trường tuyệt vời, cái gì mà đi du lịch bằng tiền của công ty... Tất cả đều là giả, tất cả những chữ đó chỉ lộ ra một chuyện, đó chính là mau rút về trường để tăng ca.

“Ông chủ, tôi cảm thấy ở nhà thoải mái hơn bất cứ nơi nào khác, cho nên tôi không muốn đến trường, cũng không muốn đi du lịch.”

Khuôn mặt Giang Chu liền sụp xuống, hần phát hiện ra, quả nhiên một chiêu không thể dùng hai lần: “Cảm giác không tệ, lần sau không cần cảm giác nữa, tôi đặt vé xe lửa cho cô.”

Giọng nói của Tô Nam bắt đầu cao hơn: “Anh làm người đi, kỳ nghỉ đông của tôi, vậy mà tổng thời gian ở nhà không được một tuần.”

“Tiểu Nam nhi, tôi sẽ ghi nhớ tất cả cống hiến của cô với công ty suốt đời.”

“Hừm, quả nhiên là gọi tôi đi làm việc!”

Giang Chu tăng hăng một cái: “Chiều nay nhé, nhớ kỹ phải mang váy lolita qua đây, tôi sẽ đến ga đón cô.”

Bên kia liền có âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi của Tô Nam:
“Tôi muốn giường nằm, giường nằm mềm nhất mềm nhất.”

“Ủm được, tôi sẽ dùng tiền, để cho cô nằm trên người chị gái tiếp viên luôn, nói thật là tôi cũng có ý định đó rồi.”

“Khốn khiếp, cứt chó...”

Giang Chu liền cúp điện thoại trong âm thanh thở phì phò của Tô Nam.

Sau đó, hắn gọi điện thoại cho Cung tổng của iQiyi, hẹn thời gian gặp mặt.

Đồng thời chuẩn bị văn kiện quyền sở hữu nhãn hiệu và hợp đồng đầu tư.

Vạn sự đã sẵn sàng, chỉ thiếu mỗi gió đông.

Phát súng đầu tiên này được bắn ra, cuộc chiến internet cũng sẽ không chậm lại.

Sau đó, hắn lại gọi điện thoại cho Tiết Mạn Ny ở Bắc Hải.

Chi nhánh ở Bắc Hải đã thành lập xong.

Địa chỉ ngay tại tòa nhà tài chính Bắc hải, đối diện phòng làm việc của Chung Di.

Chuyện này có thể thấy vị Chung nữ sĩ kia nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng đậu hũ như thế nào.

Thật ra thì bà cũng muốn tìm cơ hội để cải thiện mối quan hệ với con gái, mà Giang Chu bỗng nhiên xuất hiện lại cho bà một cơ hội như vậy.

Nói cách khác, Tiết Mạn Ny biểu hiện càng tốt, Chung nữ sĩ lại càng vui vẻ.

Chung nữ sĩ càng vui vẻ, vậy hạng mục này lại được trợ giúp càng nhiều hơn.

Mặc dù không tiêu tiền của phú bà, nhưng niềm vui khi được bao nuôi vẫn rất rõ ràng.

Cho nên, Giang Chu liền sắp xếp cho Tiết Mạn Ny một nhiệm vụ.

Đó là đề nài kéo Chung Di đi khảo sát tất cả khu ẩm thực trong thành phố Bắc Hải.

Bình thường hai mẹ con không có thời gian ở chung một chỗ, dù sao một người cũng bận rộn làm ăn, một người lại bận rộn tiêu tiền mà.

Lần này đi đến khu ẩm thực, đương nhiên là phải tiện đường ăn bữa cơm, ăn cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là... rốt cuộc hai người cũng tìm được cảm giác của một gia đình.

Chương 335: Không có cha vợ nào không muốn đánh con rể!
(3)

Giang Chu cúp điện thoại, liền cảm thấy khắp người mình đang tỏa ra những ánh sáng thần thánh.

Sau này không có việc làm, liền đi làm người hòa giải gia đình, huấn luyện các thiếu nữ nhà giàu, vậy cũng có thể sống rồi.

Giang Chu bắt đầu ảo tưởng.

Có điều... nhắc đến thiếu nữ nhà giàu.

Trước đó hắn đã nói với Phùng Tư Nhược chuyện về trường sớm, vì sao gần đây không thấy cô bé này nói đến chuyện này nhỉ?

Cùng lúc đó, cửa vào đường cao tốc thành phố Thượng Kinh.

Phùng Sùng cố gắng lắm mới lái vào được khu nội thành, rốt cuộc không nhịn được ảm thở phào một hơi.

Mấy năm nay, ông ngồi xe quen rồi, kỹ thuật lái xe đã không còn mấy, nhưng từ khi bị con heo Giang Chu kia nói cho một trận, thì ông cũng cảm thấy trước kia mình không xứng chức thật.

Cho nên bây giờ, ông định sẽ tự tay làm tất cả những chuyện có dính dáng đến con gái mình.

Lần này, Phùng Tư Nhược muốn trở về trường sớm, ông trực tiếp làm tài xế đặc biệt của con gái luôn.

“Con gái, trường học còn chưa vào học, con ở khách sạn một mình mà không sợ à?”

“Không sợ, Giang Chu cũng ở khách sạn.”

Phùng Sùng tròn tròn mắt lên, lập tức muốn quay đầu xe: “Tên đó dám? Bằng không cha sẽ lột da tên đó xuống để làm đàn tranh.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược tràn đầy mờ mịt: “Vì... vì sao nha?”

“Con là một cô gái, làm sao có thể ở chung khách sạn với tên đó được?!”

“Ồ... mỗi người một phòng mà.”

“Ồ, hóa ra là vậy...”

Phùng Sùng lau mồ hôi, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu.

không đánh Giang Chu một lần thì ông thật sự không tiêu được mối hận trong lòng này.

Có người cha vợ nào mà không muốn đánh con rể một trận chứ?

Truyện đời là như vậy!

Đúng lúc này, hai mắt đang nhìn ra ngoài của Phùng Tư Nhược bỗng nhiên sáng lên.

“Cha, dừng lại.”

Phùng Sùng lập tức đạp phanh xe, dừng xe ở ven đường.

“Làm sao vậy?”

“Chờ con một lát.”

Phùng Tư Nhược mở cửa xe, chạy về phía một quán mì ở ven đường.

Quán mì Vui Vẻ.

Thông báo tuyển dụng nữ nhân viên phục vụ.

Tiền lương 2000 – 3000 đồng.

Điện thoại liên lạc 136 xxx 285.

“Hừm...”

Phùng Tư Nhược liền chép một hàng chữ vào cuốn sổ tay của mình.

Nhưng nàng cũng không lên xe, mà lại đi đến quán trà ở bên cạnh.

Nhưng không phải nàng muốn uống trà.

Thông báo tuyển dụng người pha trà.

Tiền lương 3000 – 3500.

Điện thoại liên lạc: 183 xxx 201.

“Hình như cái này cao hơn một chút.”

Phùng Tư Nhược tập trung chép lại, thỉnh thoảng lại chớp chớp mắt, hàng lông mi dài và cao kia khẽ run lên.

Mặc dù ánh nắng hôm nay không tệ, nhưng không khí vẫn lạnh như cũ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã hơi đỏ vì lạnh rồi, nhìn nó giống như một trái anh đào chín mọng vậy.

Phùng Sùng ở trên xe nhìn con gái mình, lại không hiểu chuyện gì.

Đạo này con bé này rất hay dừng lại ở mấy quan ven đường, lần trước đi hội rước đèn lồng cũng vậy.

Ban đầu Phùng Sùng còn cho rằng con gái mình chỉ tò mò với những thứ mới lạ, nhưng bây giờ nghĩ lại thì cảm thấy không đúng.

“Tư Nhược, con đang làm gì vậy?”

Phùng Tư Nhược lên xe, nhét cuốn sổ nhỏ vào túi: “Đây là bí mật.”

Phùng Sùng lập tức bịt kín ngực.

Bí mật, trời ạ, chữ này quá tàn khốc.

Áo bông nhỏ nhà mình đã có bí mật riêng rồi.

Không cần hỏi, nhất định là bí mật có liên quan đến Giang Chu rồi.

Đúng là con gái lớn không dùng được mà.

Áo bông nhỏ nhà mình, cuối cùng cũng mặc lên người khác.

Phùng Sùng thở dài, bắt đầu lái xe về phía khu đại học.

Những con đường hai bên càng ngày càng quen thuộc với Phùng Tư Nhược.

Vì vậy, hai mắt nàng liền sáng lên, lấp lánh giống như kim cương.

Cùng lúc đó, trong phòng 208 của khách sạn Lục Phong.

Giang Chu chậm rãi tỉnh lại, vịn chai nước suối trên đầu giường ra.

Hắn vừa mơ mơ màng màng rồi ngủ gật.

Sau đó liền bị tin nhắn của Phùng Tư Nhược đánh thức.

“Minh ra khỏi đường cao tốc rồi!”

Giang Chu xem tin nhắn xong liền đuổi người, lại vỗ miệng một cái.

Nước suối dỏm này căn bản không so được với nước suối nông nghiệp.

Giang Chu quét mắt nhìn qua bảng giá trên đầu giường.

Cmn, một chai nước mà 10 đồng?

Đây là ăn cướp à?

Giang Chu trực tiếp ném nửa chai nước còn lại vào thùng rác, mặc quần áo rồi đi ra ngoài.

Rất nhanh, một chiếc Maybach màu đen đã lái đến trước cửa khách sạn.

Chiếc xe này chính là chiếc xe Giang Chu từng lái khi ở Bắc Hải.

Dù nào lần này đến Thượng Kinh cũng không phải vì công việc, mà chiếc Bentley kia lại quá dài, đối với một người lâu

không lái xe như Phùng Sùng mà nói thì rất khó lái.

Cho nên ông liền lái chiếc Maybach này.

Cùng lúc đó, Giang Chu mặc quần áo tử tế liền đi xuống dưới.

Phùng Tư Nhược đang đưa lưng về phía cửa khách sạn, nhìn Phùng Sùng chuyển hành lý xuống.

Vì vậy, Giang Chu lặng lẽ tiến lại gần nàng, rồi trực tiếp ông nàng lên xoay một vòng.

Cảm giác chóng mặt bất ngờ này khiến cho Phùng Tư Nhược trợn tròn mắt, lại giật nảy mình.

Vì vậy, nàng vội vàng quay đầu lại, mãi cho đến khi nhìn thấy mặt Giang Chu, thì nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 336: Gặp cha vợ, lại gọi ông anh!

“Giang... Giang Chu ...”

Giang Chu xoa xoa mặt của nàng: “Có mệt không?”

“Bình thường...”

Phùng Tư Nhược nhỏ giọng trả lời một câu, sau đó lại khăn trương mà liếc nhìn cha mình.

Giờ phút này, ánh mắt của Phùng Sùng sắc bén như kiếm, dường như có thể xuyên thủng xương sọ.

Hả?

Giang Chu cảm thấy sống lưng lạnh toát, chuyện gì thế nhỉ?

Tại sao mình lại có cảm giác như khi đối mặt với chú Sở nhỉ?

Vì vậy, Giang Chu liền quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Phùng Sùng đang xách hành lý.

“Ủa? Ông anh, là ông anh đấy à!”

Phùng Sùng hơi sững sờ, lại nhớ ra là Giang Chu vẫn tưởng mình là tài xế: “Ừm, là tôi.”

Giang Chu rút mấy tờ tiền mặt ra: “Làm phiền ông anh đưa Tư Nhược đến đây, coi như mời ông anh uống trà.”

“Mời tôi uống trà?”

Khóe miệng Phùng Sùng co quắp một cái.

Tên này cmn đang nói đùa với cha vợ à?

“Không uống.”

“Vậy đưa cho ông anh thêm 500, ông anh về Bắc Hải ăn bữa thịnh soạn đi.”

Phùng Sùng yên lặng một lát, đột nhiên cảm thấy tình cảnh này rất quý dị.

Bản thân mình đưa con gái trở về trường, sau đó có một tên khôn khiếp nhảy ra, muốn đưa con gái mình đi.

Chuyện này còn chưa tính, còn cmn kín đáo nhét tiền cho mình.

Mình là người bán con gái à?

“Cắt tiền của cậu đi!”

Giang Chu hơi sững sốt một chút.

Khá lắm, quy củ Phùng gia nghiêm ngặt thật đấy.

Ngay cả tài xế cũng hiểu quy củ như vậy, đúng là hiếm thấy mà.

Quả nhiên, đây mới là khí chất của gia tộc lớn, đúng không?

Giang Chu ho khan một tiếng: “Nếu vậy thì... ngài có thể đi rồi, còn lại giao cho tôi là được.”

“...”

Phùng Sùng siết chặt nắm đấm.

Lòng thầm nói, tại sao mình muốn bóp chết tên này thế không biết?

“Không cần cậu, tôi muốn... muốn mang lên cho đại tiểu thư.”

“Vậy thì quá phiền phức, có tôi chiếu cố Tư Nhược là đủ rồi.”

Hai nắm đấm của Phùng Sùng vẫn chưa thả ra: “Tôi nói là sẽ mang lên là sẽ mang lên, đây là trách nhiệm của tôi.”

Giang Chu giật mình một cái, thầm nói, đây cmn cũng là quy củ của gia tộc lớn à?

Mấy gia tộc lớn này đúng là ăn no không có chuyện gì làm mà.

Có một cái rương hành lý thôi mà!

Giang Chu cũng không kiên trì nữa, liền muốn kéo tay Phùng Tư Nhược đi lên trên.

Lúc này, Phùng ngốc nghếch nhà chúng ta đã ngây người tại chỗ, nàng cảm thấy hết sức mờ mịt với tất cả chuyện trước mặt mình.

Từ xưa đến nay, nàng thật sự không giỏi chuyện giao lưu và giao tế xã hội.

Nàng chỉ ngơ ngơ ngác ngác mà nhìn cha mình và Giang Chu, suy nghĩ một lúc lâu mà vẫn không nghĩ rõ ràng.

Bởi vì trong trí nhớ của nàng, cha và Giang Chu không quen biết nhau mới đúng.

“Chờ đã, tôi đổi ý rồi!” Phùng Sùng nhìn Giang Chu kéo tay con gái mình thì hai mắt phun lửa: “Tên nhóc thôi, cậu cầm hành lý đi.”

Giang Chu chặc một tiếng: “Ông anh, đổi đến đổi lui mà không mệt à?”

“Cậu vừa mới gọi tôi là gì cơ?!?”

“Ông anh, không thì gọi là gì? Gọi là cha à?”

Giang Chu rất thỏa mãn với câu nói đùa của mình, hấn căn bản không ngờ mình đã đổi mặt với cha vợ hai lần, lại còn gọi cha vợ là ông anh nữa, nếu Quách Vĩ mà biết cái chiến tích này của hắn, khẳng định sẽ đòi quỳ học!

Phùng Sùng âm thầm chửi thề vài câu, ánh mắt lấp lóe.

“Thôi quên đi, đi lên trước rồi nói!”

“Đi thôi, mình đã lấy phòng cho bạn rồi!”

Giang Chu nói xong, ba người liền đi lên phòng của Phùng Tư Nhược.

Vì sợ Phùng Tư Nhược cảm thấy lạnh, nên Giang Chu đã mở điều hòa trong phòng từ trước.

Vì vậy, vừa bước vào căn phòng ẩm áp, bầu không khí ngột ngạt khó hiểu kia cũng trở nên hòa hoàn hơn.

Lúc này, ba người trong phòng bắt đầu mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Phùng Tư Nhược là không hiểu tình hình đang diễn ra ở đây, cho nên nàng vừa xấu hổ lại vừa mờ mịt.

Mà Giang Chu thì cảm thấy người tài xế này quá không hiểu chuyện.

Đã đưa đại tiểu thư đến nơi rồi, theo lý mà nói thì phải trở về mới đúng, một cái bóng đèn 40 50 tuổi, không thấy quá chói mắt à?

Mà Phùng Sùng thì hung hăng nhìn chằm chằm vào Giang Chu.

Con gái mình đã vào phòng, tên khốn này còn ở chỗ này làm gì?

Ông đây cũng từng trẻ tuổi, đừng tưởng là ông đây không biết tên nhãi nhà cậu đang nghĩ gì.

“Khụ khụ, trời không còn sớm nữa.”

Giang Chu lập tức đứng lên: “Tốt, tôi tiễn ngài xuống dưới.”

“Ai, cậu...”

Phùng Sùng còn chưa kịp phản ứng, đã bị Giang Chu kéo ra ngoài.

Ủa ủa ủa?

Câu trời không còn sớm là cmn tôi nói với cậu mà!

Đúng lúc này, Giang Chu lại lặng lẽ nhét tiền vào trong túi của Phùng Sùng, chẳng qua là lần này dày hơn lúc này nhiều.

“Ông anh, giúp tôi một việc.”

Phùng Sùng liếc mắt nhìn Giang Chu: “Giúp cậu làm gì?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Giúp tôi mua vài thứ đưa cho cha của Tư Nhược, nhưng đừng nói là tôi tặng.”

“Vì sao?”

“Không phải ông ấy dẫn Tư Nhược ra ngoài chơi sao, cho nên thưởng cho ông ấy.”

Phùng Sùng hơi ngần ra.

Mình mang con gái ra ngoài chơi là thiên kinh địa nghĩa, lại còn cần tên nhãi này thưởng cho?

“Ông anh, đi thôi.”

“Ông anh, tạm biệt.”

“Lần sau đến Thượng Kinh, tôi mời ông anh uống rượu!”

Giang Chu mở miệng ngậm miệng đều là ông anh, lại cười híp mắt mà đuổi cha vợ mình ra khỏi cửa khách sạn.

Chương 337: Phim truyền hình cũng không dám quay như vậy!

Phùng Sùng tràn đầy buồn bực mà lái xe trở về.

Mà Giang Chu thì vui vẻ vẫy tay chào, cũng không biết tình mạng của mình từng như ngàn cân treo sợi tóc.

Trong khi hắn quay lại khách sạn, Tô Nam bỗng nhiên gọi điện thoại đến.

“Giang Chu, tôi lại bị anh gài bẫy, thế mà anh lại để tôi ngồi ghế cứng.”

Giang Chu mua chai nước ở máy bán hàng tự động: “Hết cách rồi, tết nhất nên rất khó mua vé.”

Tô Nam ép buộc mình phải tỉnh táo: “Anh có biết những người ngồi ở ghế cứng này là hạng người gì không?”

“Cái này thì tôi biết.”

“Váy lolita mà bị trộm thì không liên quan gì với tôi đâu nhé.”

“Thăng lên vé nằm, lập tức thăng lên vé nằm, tôi trả tiền.”

Giang Chu cúp điện thoại, tâm trạng có chút buồn bực.

Vốn muốn gõ Tiểu Nam nhi một chút vì thái độ không tôn kính của nàng, không ngờ lại bị nàng gõ lại.

Làm một nhà tư bản có tình cảm thật là quá mệt mỏi.

Giang Chu trở về khách sạn, đi đến phòng của Phùng Tư Nhược.

Cô bé này đã cởi áo khoác và giày ra, đang ngồi bên mép giường mà dùng đưa bàn chân nhỏ, hai mắt thì nhìn chăm chăm vào quyển sổ nhỏ của mình.

Nàng vừa nghe thấy tiếng mở cửa, liền luống cuống giấu quyển sổ nhỏ vào dưới gối.

“Ăn cơm chưa?”

Phùng Tư Nhược gật đầu, lại móc túi lấy một viên kẹo cho Giang Chu.

Sau đó, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hắn.

Giang Chu nhận kéo, bóc vỏ rồi nhét vào miệng, bỗng nhiên chú ý đến thứ rơi ra từ trong túi của nàng, chắc là do lúc nàng lấy kẹo không cẩn thận bị rơi ra.

“Đây là thứ gì mà xanh xanh đỏ đỏ thế này?”

Giang Chu đưa tay cầm lên xem, phát hiện ra là một tờ rơi:
“Ủa? Sao lại nhiều tờ rơi thế này?”

Phùng Tư Nhược vội vàng cướp tờ rơi về: “Không có, mình thuận tay nhét vào túi thôi.”

“Vậy sao? Nào, nhìn vào mắt mình.”

“Không ... không muốn!”

“Không nhìn chứng tỏ bạn đang chột dạ.”

“Mình không chột dạ...!”

“Vậy ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt mình, để cho mình nhìn ánh mắt của bạn.”

Phùng Tư Nhược hít sâu một hơi, quyết định cố gắng nhìn một cái.

Sau đó, nàng ngược đôi mắt long lanh lên, nhìn thẳng vào Giang Chu.

Giang Chu cảm giác nửa năm nay mình đã có tiến bộ, ít nhất thì sẽ không khăn trương khi đối mặt với Giang Chu.

Nhưng mà Giang Chu căn bản không nhìn vào mắt nàng, mà bẹp một ngum lên mặt nàng.

“Minh tin bạn không dám gạt mình, cứ vậy đi!”

“Chắc, đúng là rất thơm, có một loại mùi vị trong trí nhớ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược lập tức đỏ lên, hai mắt tròn tròn xoe.

Bị... bị... bị hôn rồi!

Không không không!

Tại sao lại như vậy?

Rõ ràng là nhìn ánh mắt để kiểm tra xem có nói dối hay không mà.

Rõ ràng đã nói ôm xong thì phải thủ vững phòng tuyến tiếp theo mà.

Mặc dù không phải hôn môi, nhưng hôn vào má cũng là hôn mà!

Phùng Tư Nhược hoảng hốt cúi đầu nhìn chằm.

Phòng tuyến đâu?

Phòng tuyến của mình rơi ở đâu rồi?

“Tìm cái gì thế?”

“Không... không tìm gì cả.”

“Được rồi, nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa mình sẽ dẫn mọi người đi ăn cơm.”

Giang Chu đứng lên, đi ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại.

Một màn này bị Sở Ngữ Vi đi mua nước nhìn thấy.

Vừa rồi nàng cũng uống nước giá trên trời của khách sạn, đúng là rất khó uống, cho nên liền đi siêu thị mua một thùng nước suối về.

Tổng cộng có 12 chai, tất cả đều do nàng bê về.

Nhưng mà Sở Ngữ Vi biết Giang Chu ở phòng nào, cho nên mới cảm thấy kỳ lạ.

“Bạn... phòng của bạn ở đối diện cơ mà?”

“Đúng thế, nhưng mình cũng thuê cả phòng này.”

Sở Ngữ Vi hơi sững sờ: “Bên trong là ai vậy?”

Giang Chu đuổi người: “Bạn vào xem chẳng phải sẽ biết sao?”

“Vậy mình đi xem!”

“Đi thôi đi thôi, mình trở về phòng ngủ bù đây.”

Sau khi Giang Chu đóng cửa phòng đối diện lại. Sở Ngữ Vi thả thùng nước xuống, gõ cửa phòng trước mặt.

Rất nhanh, bên trong liền có tiếng bước chân truyền ra, cửa mở ra, hai cô bé đối diện với nhau.

“Bạn Phùng?”

“Bạn... bạn Sở.”

Hai người đã từng gặp nhau trong buổi tối ăn lẩu ở văn phòng, lần này lại gặp mặt khiến cho hai người đều hơi kinh ngạc.

Bởi vì, dù sao lần trước cũng là một ngày lễ, gọi bàn bè đến ăn cơm cũng là chuyện bình thường, nhưng lần này thì lại khác.

Vừa mới qua tết xong, lại không phải ngày gì đặc biệt.

Có thể mọi người còn đang đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc và an toàn khi trở về nhà.

Nếu như không phải Giang Chu có việc cần làm, thì các nàng cũng sẽ không trở về trường sớm như vậy.

Mà chịu về trường sớm như vậy vì một người, ý nghĩa của chuyện này đã rất rõ ràng rồi.

Nghe nói trước kia có một học sinh, xin trường học rút ngắn kỳ nghỉ đông lại để được gặp bạn gái sớm hơn, nhưng không được phê chuẩn. Mười năm sau, người này trở về trường học làm hiệu trưởng.

Từ đó về sau, trường học này liền trở thành trường học có số ngày nghỉ ít nhất toàn quốc.

Cmn, loại hành động này thật sự là giết người tru tâm đối với đám chó FA mà.

Không có đối tượng? Vậy cũng phải cmn trở lại trường mà nhìn đi!

Quả thật là giết người tru tâm mà!

Cùng lúc đó, trong và ngoài phòng đều yên lặng...

“...” Phùng Tư Nhược thấy hơi khẩn trương.

Sở Ngữ Vi cũng mạnh hơn Phùng Tư Nhược là bao.

Phùng Tư Nhược liền móc một viên kẹo hoa quả trong túi ra, rồi đưa cho Sở Ngữ Vi: “Cho... Cho bạn kẹo.”

Sở Ngữ Vi cầm kẹo, sau đó mở thùng nước suối ra: “Bạn cho mình kẹo, mình cho bạn nước.”

“Cảm ơn.”

“Vậy mình đi chia nước trước, rồi sẽ trở lại tìm bạn chơi!”

Phùng Tư Nhược khoát tay: “Vậy mình sẽ không khóa cửa.”

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Mình sẽ quay lại ngay.”

Chương 338: Phim truyền hình cũng không dám quay như vậy! (2)

Cộc cộc cộc, tiếng bước chân vang lên.

Sở Ngữ Vi chạy về phòng của mình trước, nhưng sau khi nàng đóng cửa lại thì bỗng nhiên yên lặng.

Nàng nhớ rằng, trước khi lên đại học Giang Chu đã nói là có một cô gái đang chờ hần ở đại học Thượng Kinh.

Hiện giờ xem ra, cô gái đó chính là Phùng Tư Nhược.

Đúng là Phùng Tư Nhược rất xinh đẹp, nhưng mà mình cũng không kém mà!

Ngoại trừ...

Sở Ngữ Vi cúi đầu nhìn thoáng qua một chút, liền cảm thấy nhụt chí.

Xem ra những gì Giang Chu nhắc nhở là đúng, quá nhỏ.

Sở Ngữ Vi cổ vũ bản thân mình một chút, liền ôm ba chai nước qua phòng Hàn Nhu.

Một thùng có 12 chai, vốn là 3 người mỗi người 4 chai, hiện giờ biến thành 4 người mỗi người 3 chai.

Nhưng tại sao xưởng sản xuất lại biết chuyện này nhỉ?

Thế mà lại có thể phân chia đều như vậy, thật là khó tin nha.

Chẳng lẽ đây chính cái gọi: Nơi sâu xa tự có thiên ý?

“Chị Hàn Nhu, em vừa chạy xuống mua nước, đây là của chị.”

Hàn Nhu đi dép ra mở cửa: “Trong khách sạn thật sự quá nhàm chán, em vào trò chuyện với chị đi.”

Sở Ngữ Vi đưa nước cho Hàn Nhu: “Em đi tìm bạn Phùng trước, sau đó lẽ dẫn cô ấy đi tìm chị chơi.”

“Phùng...”

Hàn Nhu tròn tròn mắt nhìn bóng lưng của Sở Ngữ Vi.

Bạn Phùng chính là Phùng Tư Nhượng, chuyện này không có gì phải nghi ngờ cả.

Nhưng mà tại sao Phùng Tư Nhượng lại cũng về trường sớm như vậy?

Ông anh mình lại giờ trò mèo gì đây?

Chẳng lẽ ông anh mình không biết hai cô bé này đều thích anh ấy sao?

Còn một tuần nữa mới vào học, ông anh mình muốn sống chung với cả hai cô bé này sao?

Wow wow, phim truyền hình cũng không dám quay như vậy nha.

Cùng lúc đó, trong phòng của Phùng Tư Nhượng.

Nàng đang ngồi trên giường, kinh ngạc nhìn ba chai nước trước mắt.

Nàng cảm thấy cô gái vừa rồi rất xinh đẹp, dường như còn hoạt bát hơn mình rất nhiều.

Phùng Tư Nhượng nghĩ đến đây liền nhảy xuống giường, xỏ dép vào rồi mở hành lý của mình ra.

Tặng một món quà gì đó thì sẽ trở thành bạn, đúng không?

...

“Thành, rốt cuộc anh cũng đến rồi?”

“Yến Diệp, em đang làm gì ở đây?”

“Em chờ anh, em sẽ không tặng anh cho thế giới này.”

“Yến Diệp, xin lỗi...”

“Là em, là em đến trước, rõ ràng là em đến trước... Thích anh trước, tỏ tình trước, tất cả đều là em đến trước...!”

Giang Chu nằm trên giường, cau mày xem ti vi.

Ngu xuân, cận bã nam!

Tên khốn nạt này bị chém đầu cũng là đáng đời!

Cmn, không kết hôn thì tán tỉnh người ta làm gì!

Nếu như mình gặp được một người như tên này ở trong hiện thực, chắc chắn sẽ phải xông vào đá cho mấy phát!

Giang Chu đường đường chính chính, ngay thẳng tự nhiên mà ngồi dậy uống một ngụm nước.

Cùng lúc đó, Hàn Nhu liếc mắt nhìn anh trai mình.

“Anh, anh xem cảnh này mà thật sự không thấy đỏ mặt à?”

Giang Chu hơi ngần ra: “Nội dung này cũng chưa đến mức 18+ mà?”

Hàn Nhu cắn răng: “Em nói là, anh không cảm thấy nhân vật chính rất giống với người nào đó sao?”

“Hả? Là ai bắt nạt Yến Diệp đáng yêu của anh, anh giết chết tên đó!”

“Được rồi, coi như em chưa nói gì.”

Giang Chu gạt đầu hài lòng, cầm chìa khóa xe lên rồi đi ra ngoài: “Nhu Nhu, em tìm một nhà hàng đi, rồi dẫn hai người bọn họ đi trước, anh đi sân bay đón Tô Nam.”

Hàn Nhu khẽ thở dài một cái: “Được rồi, xem ra em chính là một công cụ biết đi.”

“Nào có chứ, em chính là em gái dễ thương nhất của anh.”

“Anh thử thể xem, xem có sét đánh vào anh không!”

Giang Chu không để ý đến nàng, hấn lái xe rời khỏi khách sạn.

Sau khi đến ga tàu thì đã là chạng vạng tối, quê của Tô Nam không có máy bay đến Thượng Kinh, cho nên nàng đi đi lại lại rất tốn thời gian.

Bởi vậy, khi Tô Nam vừa nhìn thấy Giang Chu, mặt nàng liền đầy vẻ bất mãn.

“Đây là tư nghiệp của công ty đó, tối nay cô xem qua đi.”

Tô Nam cầm văn kiện lên xem: “Iqiyi, là cái gì?”

Giang Chu liếc mắt nhìn: “Nghỉ lễ quốc khánh năm ngoái buồn chán quá, cho nên tôi đã đăng ký bản quyền mấy thương hiệu, đúng lúc lại có người muốn mua.”

“Mua nhãn hiệu? Vậy vì sao phía sau còn có một bản hiệp nghị đầu tư?”

“Tôi đã nói rồi còn gì? Tôi muốn rút một bộ phận tinh lực để đi đầu tư.”

“Anh muốn đầu tư cho Website này à?”

Giang Chu gật đầu: “Internet sẽ phát triển vượt qua sự tưởng tượng của cô, mà kiếm nhiều nhất trong này chính là ngành giải trí.”

Tô Nam nghe thấy chuyện này thì có chút hứng thú: “Vậy tôi không làm phú bà nữa, tôi muốn làm người đứng đầu ngành giải trí.”

“Vị trí này đã bị Doãn Thư Nhã chiếm rồi, cô vẫn làm phó tổng cho tôi đi.”

“Vậy bên phía Doãn Thư Nhã còn thiếu người không? Tôi đi làm phó tổng cho cô ấy.”

Giang Chu khẽ nhíu mày: “Tiểu Nam nhi, tôi cảm thấy mình đối xử với cô không tệ mà.”

Tô Nam cười nhạo một tiếng: “Đó là bởi vì da mặt của anh quá dày.”

“Được rồi, đừng lảm nhảm, trở về chuyện chính đi.”

“Còn làm việc?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Tôi đã thuê một văn phòng ở gần Quốc Mậu.”

Tô Nam gật đầu: “Cho nên?”

“Tôi dự định tuyển thêm một nhóm người, phụ trách công ty đầu tư Chu Tinh, sau đó sẽ nhập hạng mục vào công ty luôn.”

“Vậy những nhân viên trong trường học phải làm sao bây giờ?”

Chương 339: Bán thương hiệu, và kế hoạch đầu tư!

Giang Chu mở đèn xi nhan, rẽ trái: “Trường học vẫn là văn phòng chính của hạng mục này, có điều tôi sẽ sàng chọn một bộ phận tăng quản lý vào công ty.”

“Giống như công ty chính và công ty con trong phim truyền hình à?”

“Cô hiểu như vậy cũng được.”

Tô Nam nghe đến đó, tâm trạng liền hơi kích động.

Nàng cũng có loại cảm giác này trong bữa lẩu tết tây.

Bởi vì nàng lấy được hộp danh thiếp, từ một người làm thêm trở thành một phó tổng.

Mà bây giờ Giang Chu đã thuê phòng làm việc, lại muốn tuyển nhân viên, chứng tỏ chức phó tổng này của nàng đã thành chính thức rồi.

“Cho nên anh muốn tôi làm gì?”

“Khi tôi ở đó, hai người chúng ta cũng phỏng vấn.”

Tô Nam gật đầu.

Phó tổng phỏng vấn nhân viên mới cũng là chuyện bình thường, dù sao nàng cũng là tăng quản lý mà.

“Vậy khi không có anh ở đó thì sao?”

“Khi tôi không có mặt, cô liền phỏng vấn thay tôi.”

“Đó không phải là ngày nào cũng phỏng vấn sao, anh nói thẳng luôn không được à?”

Giang Chu nhe răng cười: “Tôi nói thế sợ cô không chấp nhận.”

Tô Nam căn bản không tin tưởng: “Trước kia anh nghiên ép tôi nhiều như vậy mà cũng có thấy ngại đâu.”

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, dù sao tôi cũng là ông chủ của cô mà.”

“Đúng thế, anh còn là ân khách khi tôi nhảy múa khiêu vũ nữa, đúng không?”

“... ..”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một trận, có chút cảm giác á khẩu không trả lời nổi.

Đàn ông cmn không nên xem nhảy múa khiêu vũ à?

Từ bỏ, nhất định phải từ cmn bỏ.

Bằng không thì phải bồi dưỡng Phùng Tư Nhược, để cho nàng học khiêu vũ.

Sau này tuyệt đối không thể để Tô Nam lấy thêm tiền của mình!

Rất nhanh, Giang Chu liền lái xe vào nhà hàng mà Hàn Nhu đã tìm được.

Đây coi như là năm người lại tụ tập một lần nữa sau tết nguyên đán, chỉ là thiếu Hoàng Kỳ.

Mọi người uống vài chén rồi trở lại khách sạn.

Bây giờ Sở Ngữ Vi và Phùng Tư Nhược đã bắt đầu chị chị em em rồi.

Một người nói bạn thật xinh đẹp, một người nói bạn cũng thế.

Một người nói ánh mắt của bạn quá đẹp, một người nói bạn cũng vậy.

Một người nói da của bạn quá tốt, một người nói bạn cũng thế.

Cho nên nói tình hữu nghị của con gái vẫn rất đơn giản.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng rực rỡ.

Giang Chu lấy bộ tây trang đã mua để tham gia đại hội đầu tư lần trước trong ký túc xá ra.

Sau đó ăn mặc chỉnh tề, dẫn Tô Nam đi lên xe.

Hắn đã hẹn với Cung tổng của iQiyi rồi.

10 giờ sáng, trong một quán Starbucks ở đường Thủy Nhai.

Thật ra thì bây giờ iQiyi vẫn chưa có cái gì cả, nó vẫn chỉ dừng lại ở một sáng kiến và khái niệm mà thôi.

Không khác gì với trang web của Giang Chu nửa năm trước cả.

Theo đạo lý mà nói, tên trang web đặt thế nào cũng được, nhưng Cung Dư lại là một người rất mê tín.

Anh ta luôn cảm thấy cái tên iQiyi này rất hợp với bát tự của mình, cho nên mới hy vọng có thể mua được nhãn hiệu từ trong tay Giang Chu.

Dĩ nhiên, hiện giờ anh ta cũng không có bao nhiêu quỹ gây dựng sự nghiệp, nếu như quá đắt thì anh ta nhất định sẽ bỏ cuộc.

Nhưng ít ra cũng phải trò chuyện trước đã, đúng không?

Chẳng may người ta không đòi bao nhiêu tiền, vậy chẳng phải thuận lý thành chương rồi sao?

Cung Dư luôn cố gắng suy nghĩ đến chiều hướng tốt.

Dù cuối cùng không chiếm được nhãn hiệu này, cũng có thể kết giao bạn bè mà.

Dù sao anh ta cũng đã điều tra thân phận của Giang Chu rồi, người sáng lập của trang web Monngon. Com.

Chỉ dùng thời gian nửa năm đã đem nghiệp vụ bao trùm toàn bộ Thượng Kinh, người này chính là một kỳ tài kinh doanh, nói không chừng còn có thể cho mình một ít hướng dẫn và kiến nghị.

Nếu như mọi người đều là người khởi nghiệp, vậy kết giao bạn bè là trăm lợi mà không có một hại.

Đúng lúc này, chuông gió trước cửa quán cà phê liền reo lên.

Giang Chu và Tô Nam đi vào trong, nhìn một vòng rồi đi về phía Cung Dư.

“Chào Cung tổng.”

“Giang tổng, chào ngài.”

Giang Chu bắt tay với Cung Dư: “Giới thiệu một chút, đây là Tô Nam, phó tổng của công ty chúng tôi.”

Cung Dư cảm thấy hơi bất ngờ.

Bởi vì cách nói chuyện và hành động của Giang Chu rất dễ dễ cho người khác quên đi tuổi tác của cậu ta, nhưng mà vị phó tổng này lại có một gương mặt quá trẻ con, baby.

“Tô tổng, xin chào.”

Tô Nam sửng sốt một chút, sau đó mới ý thức được là đang gọi mình.

Giờ phút này, nàng đã thật sự trở thành phó tổng nha.

“Cung tổng, chào ngài.”

Giang Chu mỉm cười: “Ngồi đi, đã gọi đồ uống chưa?”

Cung Dư kéo ghế ngồi xuống: “Tôi không biết hai người thích gì, cho nên không dám tự ý chủ trương.”

“Vậy thì thôi, tôi không quen uống mấy thứ này lắm.”

“Giang tổng đúng là người chân thật nói lời thẳng thắn mà.”

Giang Chu cười nhạt: “Người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, cho nên chúng ta vẫn vào chuyện chính đi.”

Cung Dư nghe thấy thế, cũng vào thẳng vấn đề chính: “Cái nhãn hiệu kia, không biết Giang tổng định bán bao nhiêu tiền?”

“Không biết.”

“Hả?”

“Nếu như hôm nay trò chuyện vui vẻ, tôi có thể tặng không cho anh luôn.”

Giang Chu vừa dứt lời, Tô Nam liền đưa văn kiện trong tay qua.

Bên trong là một bản hợp đồng chuyển nhượng nhãn hiệu, nhưng nổi bật hơn chính là một bản kế hoạch đầu tư.

Chương 340: Bỏ cục, đan một tấm lưới lớn!

Cung Dư nhìn thấy thế liền hơi sững sờ.

Chính mình chỉ là một người gây dựng sự nghiệp, ngay cả đoàn đội còn chưa có, website cũng chưa làm mà.

Chuyện kéo đầu tư phải chờ đến khi website khởi sắc thì mới làm chứ nhỉ.

Không có chút thành tích nào, thì làm gì có người đầu tư nào yên tâm đầu tư cho mình chứ?

Nhưng vị Giang tổng này lại chơi chiêu trò gì đây?

“Giang tổng, tôi không hiểu ý của ngài lắm.”

Giang Chu mỉm cười: “Đêm qua tôi có một giấc mơ, một ông lão râu tóc bạc phơ đã nói cho tôi biết, hạng mục này của anh nhất định sẽ kiếm tiền.”

Cung Dư cười mỉa một cái: “Giang tổng, ngài quá hài hước rồi.”

“Cung tổng, tôi cũng không nói nữa, anh xem bản kế hoạch này của tôi trước đi.”

“Chuyện này...”

Cung Dư phát hiện biểu cảm của Giang Chu không giống như đang nói đùa thật.

Vì vậy, anh ta ho khan một tiếng, rồi cầm bản kế hoạch kia lên xem.

“Dùng tầm nhìn để kết nối thế giới.”

“Để âm thanh và hình ảnh thấp sáng ánh mắt.”

“Tận hưởng chất lượng tốt nhất.”

Cung Dư biến sắc khi nhìn thấy ba mục mở đầu này.

Đây chính là lý niệm về trang web của anh ta, chỉ là không tổng kết tốt bằng ba câu nói này thôi.

Nói như vậy, chuyện đầu tư cũng không phải đùa giỡn?

Giang Chu nhìn vẻ mặt của Cung Dư, khóe miệng liền cong lên.

Đây chính là mấy lời tuyên truyền của iQiyi ở kiếp trước.

Khi đó, chỉ cần mở trang web lên, popup quảng cáo này sẽ xuất hiện, cho nên ba câu nói này có thể đánh trúng trái tim của Lão Cung cũng là bình thường.

“Bản kế hoạch này của ngài quả thật là như thần.”

“Gần như... Đã viết hết tất cả những suy nghĩ trong lòng tôi ra rồi!”

Cung Dư xem bản kế hoạch xong liền dùng ánh mắt kích động mà nhìn Giang Chu.

Giờ phút này, anh ta cảm giác như mình gặp được tri kỷ vậy.

Trong biển người trong giới thương nghiệp này, người thành công dĩ nhiên là cô đơn.

Tuy bị người nhìn thấu là rất nguy hiểm, nhưng nghĩ lại, thì anh ta lại có một ấn tượng rất tốt với Giang Chu.

Anh ta muốn đem Giang Chu ví dụ thành con giun trong bụng mình vậy, nhưng dù sao cũng là lần gặt măt đầu tiên, cho nên nói vậy sẽ không quá lễ phép.

Nhưng anh ta thật sự cảm thấy người này đã nhìn thấu nội tâm của mình.

Tại sao Giang Chu lại hiểu rõ ý nghĩ của mình như vậy?

Chẳng trách người này có thể dùng thời gian nửa năm để bao trùm toàn bộ Thượng Kinh.

Trí giả, không mưu mà hợp!

Giang Chu biết, lúc này Cung Dư đã động lòng.

“Nếu như vậy, tôi muốn hỏi, Cung tổng có muốn nhận đầu tư của tôi không?”

Cung Dư trầm tư một lát: “Giang tổng tin tưởng trang web của tôi có thể thành công như vậy sao?”

Giang Chu nhấp một ngụm nước lọc, thản nhiên đặt ly nước xuống: “Nói thật, tôi cảm thấy Cung tổng và tôi là cùng một loại người.”

“Là loại người nào?”

“Rất có tự tin với bản thân mình, lại dám nghĩ dám làm.”

“VẬY... vậy tôi phải suy nghĩ một chút, được chứ?”

“Cung tổng, tôi chỉ chiếm cổ phần, vào hội đồng quản trị, chứ sẽ không nhúng tay vào kế hoạch phát triển của anh.”

Cung Dư cầm bản kế hoạch lên, trầm tư một lúc lâu.

Có rất ít người đầu tư không nhúng tay vào quản lý kinh doanh.

Điều này tương đương với Giang Chu đang biểu đạt thiện ý của mình.

Nếu mình tiếp nhận đầu tư của Giang Chu, có lẽ iQiyi sẽ phát triển nhanh hơn gấp đôi.

Cung Dư trầm tư một lát, rốt cuộc liền cắn môi quyết định.

“Giang tổng, vậy thì chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Cảm ơn Cung tổng đã tin tưởng.”

Nửa giờ sau, Cung Dư rời khỏi quán cà phê.

Trên tay anh ta còn có bản kế hoạch và tài liệu chuyển nhượng nhãn hiệu, trong mắt thì đã phát sáng.

Ban đầu, đối với anh ta mà nói, thì nước ở Thượng Kinh này sâu không lường được, nhưng có bản kế hoạch của Giang Chu, để cho tầm mắt của anh ta được mở mang.

Lúc này, Cung Dư đã tràn đầy lòng tin với tương lai của mình.

Nhưng bên phía kia, Giang Chu ngồi yên lặng một lúc lâu trong quán cà phê.

Sau đó hắn nhìn về phía Tô Nam, gian nan mở miệng: “Tên khốn kia không thanh toán đã đi rồi à...”

Tô Nam gật đầu: “Có lẽ là do phấn khích quá, cho nên quên thanh toán rồi.”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Tôi đầu tư cho anh ta, đưa nhân hiệu cho anh ta, thế mà anh ta lại bắt tôi thanh toán hóa đơn??”

“Người hưng phấn quá mức sẽ có lúc choáng váng.”

Giang Chu lại yên lặng một chút, sau đó xầu hổ mà mở miệng: “Vậy cô có thể đi thanh toán không?”

Tô Nam nhìn Giang Chu với ánh mắt khó tin: “Ông chủ, tôi chỉ là một nhân viên, tôi đi bàn chuyện làm ăn với anh, anh lại để tôi thanh toán, anh thấy có thấy hợp không?”

“Tôi cũng biết là không thích hợp, nhưng bây giờ tôi muốn nắm chặt từng đồng tiền trong tay, để nó phát huy ra tác dụng lớn nhất!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nam xệ xuống: “Ngày hôm qua tôi đã xem báo cáo tài vụ rồi, khoản đầu tư vừa rồi chỉ là một khoản nhỏ mà thôi.”

Giang Chu từ chối cho ý kiến: “Đúng là một khoản nhỏ, nhưng tôi còn muốn đầu tư cho vài công ty nữa, nên không thể tiêu xài lung tung được.”

“Nhưng mà tôi lại không chiếm cổ phần, dựa vào cái gì phải tiết kiệm giúp anh?”

“Bởi vì tôi phát tài, thì cô mới có nhiều váy lolita hơn.”

Chương 341: Bỏ cục, đan một tấm lưới lớn! (2)

Tô Nam hít sâu một hơi, đứng dậy đi đến quầy.

Nàng cảm thấy mình nhất định phải tìm một cơ hội để từ chức mới được.

Vì sao?

Trước khi ông chủ chỉ nghiên ép năng lực của nàng, bắt nàng tăng ca, bắt nàng làm mấy công việc khác nhau.

Nhưng hiện giờ đã đáng sợ hơn, Giang Chu đã bắt đầu thò tay vào túi quần của nàng, muốn cướp tiền trong túi của nàng rồi!

Tiền lương đã phát ra còn đòi về, quả thực không phải người mà!

Một lúc sau, Tô Nam nghiêng răng nghiêng lợi đi đến, đập tờ biên lai lên bàn.

Trên biên lai này ghi rõ ràng, tổng cộng hết 158 đồng.

Trogn đó, chén cà phê của Cung Dư 118 đồng, một ly nước lọc 20 đồng, tổng cộng hai ly là 40 đồng.

Giang Chu nhìn thấy thế liền tròn mắt lên.

Con bà nó, quán cà phê này còn biết cướp tiền hơn mình nữa!

Một ly nước lọc 20 đồng, vậy đi đào một đập chứa nước ở trên núi, không phải sẽ thành tỷ phú sao?

Làm ăn cái mịa gì nữa, đi mở quán cà phê là tốt rồi.

“Tô Nam, sau này hẹn khách hàng ở quán trà sữa đi.”

“Uống trà sữa bàn chuyện làm ăn? Người ta không cảm thấy anh là tên lừa đảo mới là lạ đấy.”

“Vậy cmn không thể ngày nào cũng uống nước lọc 20 đồng một ly chứ!”

“Hết cách rồi, coi như trả tiền sân bãi đi.”

Giang Chu cắn răng, hung hăng vỗ bàn một cái.

Người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, xem ra vẫn phải mất tiền cà phê rồi.

Vì đầu tư các công ty internet, hẳn phải ăn mặc tiết kiệm một thời gian.

Nhưng mà cũng không sao, nhà mình còn có một tiểu phú bà mà.

Lần trước, Phùng Tư Nhược đã đưa cho hắn 5 tấm thẻ ngân hàng trong lễ giáng sinh.

Tổng cộng 100 ngàn, cái này có thể đảm bảo mình sẽ không chết đói trong giai đoạn này.

Giang Chu đột nhiên cảm thấy, phú bà là một tồn tại quá vĩ đại.

Chẳng trách người trẻ tuổi ở tương lai đều tán tỉnh các dì các bà ở trên internet.

Trí giả, luôn là không mưu mà hợp!

Trong chớp mắt, một tuần lễ đã trôi qua.

Trong một tuần này, Giang Chu đã gặp rất nhiều nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong tương lai.

A Minh này, A Đông này, A Nam này...

Tất cả những người thành công trong tương lai đều đã uống cà phê với Giang Chu.

Vì sao?

Bởi vì sau năm 2010, sản nghiệp internet sẽ tiến vào giai đoạn phát triển cực nhanh.

Vừa mới đầu năm, đã có vô số đại lão bắt đầu rục rịch tiến quân vào lĩnh vực internet rồi.

Chỉ là trước mặt tất cả bọn họ, lại có một kẻ chặn đường.

Người đó chính là Giang Chu.

Hết cách, tên này có ký ức của kiếp trước, hắn đã cướp tất cả những nhãn hiệu có thể cướp rồi.

Chuyện này tương đương với một cái bug khi vừa vào game.

Muốn chơi game, thì nhất định phải giải quyết cái bug này.

Vì thế, tất cả những công ty đó đều phải dừng lại ở cái bến tàu của hắn.

Tik Tok, Tiểu Hồng Thư, Wechat, chợ Kinh Động và Mikhufans, tiền thân của Dilidili.

Điều kiện để mua được những nhãn hiệu này là, nhất định phải để công ty của hắn đầu tư vào.

Vì vậy, khi những đại lão này vẫn chưa thành công, công ty của hắn đã trở thành kẻ đứng sau màn, đan dệt một tấm lưới khổng lồ trong ngành internet.

Có điều, Giang Chu quả thật có một loại cảm giác bị móc rỗng khi đầu tư nhiều xí nghiệp như vậy.

Tuy rằng trang web của hắn vẫn đang kiếm tiền, nhưng căn bản không đủ năng lực tụ tập quá nhiều tài chính.

Cho nên hắn chỉ có thể vừa lừa vừa dụ dỗ Doãn Thư Nhã. Phùng Y Vân và Chung Di.

Những người này vốn không có hứng thú với mấy xí nghiệp nhỏ vừa cất bước này.

Bởi vì trong số này, còn có mấy công ty còn chưa được thành lập, mà chỉ có bản kế hoạch mà thôi.

Nhưng Doãn Thư Nhã cho rằng, ánh mắt của Giang Chu rất tốt.

Phùng Y Vân thì cảm thấy hắn là người trong nhà.

Mà Chung Di thì lại bị Giang Chu phái Tiết Mạn Ny đến thuyết phục.

Vì vậy, tấm lưới khổng lồ này đã có hình thức ban đầu.

Phía trên là phú bà của Thượng Kinh và Bắc Hải, tầm trung là Giang Chu có năng lực quyết sách, phía dưới là những xí nghiệp chắc chắn sẽ một bước lên trời trong tương lai.

Nói tóm lại, hiện giờ Giang Chu đã biến thành kẻ nghèo nàn rồi, tất cả tài chính sẽ không chảy về trong thời gian ngắn được, cho nên hắn muốn tiết kiệm từng đồng một.

Vì vậy, thủ đoạn bảo vệ tính mạng duy nhất của hắn chính là ăn chùa.

Trong phòng khách sạn, trước khi vào học.

Giang Chu véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược, lộ ra nụ cười của sói xám.

“Bà xã, thẻ ngân hàng của chúng ta đâu, hay là để mình giữ cho nhé?”

Phùng Tư Nhược hừ một tiếng: “Không có... Đã không có rồi.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Cái gì gọi là đã không có rồi?”

“Mình muốn để dành tiền, không cho bạn được.”

“Con bà nó, cô bé này thay lòng đổi dạ nhanh như thế à?!”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, cũng không phản bác.

Nàng dự định để dành 100 tỷ tiền cưới, 100 ngàn kia cũng nằm trong số này.

Hiện giờ nàng cũng phải ăn mặc tiết kiệm nữa là!

Giang Chu ngồi trên mép giường, ánh mắt từ từ nheo lại.

Bắt đầu từ khi mình đi Bắc Hải, cô bé này cũng hơi khác thường.

Theo đạo lý mà nói, tiểu phú bà phải có không co dục vọng gì với tiền mới đúng chứ nhỉ?

Hiện giờ chồng của nàng đã bị móc rỗng, nàng lấy chút tiền ra bao nuôi chồng mình cũng là chuyện bình thường mà, đúng không?

Hơn nữa, năm tám thế kia rõ ràng là quà Giáng sinh của hấn, chỉ là hấn cảm thấy không thích hợp lắm, cho nên mới trả lại ba tám thế.

Thế mà bây giờ cô bé này lại giấu đi rồi!

Còn chưa bằng lòng làm bạn gái, mà đã bắt đầu chi phối tài sản của mình rồi hả?

“Mình không có tiền ăn cơm, bạn không thể nhìn mình chết đói chứ?”

Phùng Tư Nhược cắn môi: “Mình cũng không có.”

Giang Chu thả khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ra: “Vậy chúng ta sống kiểu gì? Ngài mai phải đi học rồi.”

“Làm... Làm thêm!”

“Làm thêm là chắc chắn không được, bởi vì mình còn phải làm việc nữa.”

Phùng Tư Nhược ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Vậy mình đi làm thêm, có được không nha?”

Giang Chu nhíu mày: “Ý của bạn là, bạn đi làm thêm nuôi hai chúng ta?”

“Ừm!”

“Không được, mình không nỡ.”

Mặt Phùng Tư Nhược đỏ lên, lại hơi suy nghĩ một chút: “Cũng có thể vay một chút.”

Giang Chu cảm thấy rất hợp ý mình: “Nếu như có thể vay mà không trả thì tốt hơn, bạn có người bạn nào như vậy không?”

“Đinh... Đinh Duyệt!”

“Tốt, vậy bạn ép khô Đinh Duyệt đi, chúng ta sẽ có tiền ăn cơm.”

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu: “Sẽ không nổi giận chứ?”

Giang Chu xoa xoa đầu nhỏ của nàng: “Phải vào những lúc như này thì bạn bè với có tác dụng, quyết định như vậy đi.”

“Ồ.”

“Nhưng mà muốn cạo cơm của Đinh Duyệt thì cũng phải làm nên một chút, để cho cô ấy thoải mái một chút.”

Phùng Tư Nhược hơi mê man: “Làm nên như nào?”

Giang Chu cầm điện thoại di động của nàng lên: “Gọi điện thoại cho Đinh Duyệt, hỏi xem ngày mai mấy giờ sẽ đến, rồi bạn cho Đinh Duyệt cảm nhận tình cảm ấm áp của chị em tốt.”

“Bạn xấu xa thật.”

“Chờ tài chính của mình trở về, liền bồi thường cho Đinh Duyệt là được.”

“Không muốn.”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, từ chối hại chị em tốt của mình.

Bằng không nhất định Đinh Duyệt sẽ bắt nạt mình.

Giang Chu chép miệng một cái, hần cũng hiểu đây không phải biện pháp tốt.

Ba người, cạo phí sinh hoạt của một người, đúng là có chút quá đáng.

Có lẽ Đinh Duyệt sẽ bị ép đến phát khóc mất.

Giang Chu suy nghĩ một chút, liền đi vào phòng của Hàn Nhu.

Dù sao nuôi em gái ngàn ngày, dùng em gái nhất thời nha!

“Nhu Nhu!”

“Anh, có chuyện gì à?”

Giang Chu ngồi xuống: “Anh nhớ là em còn mấy chục ngàn đúng không?”

Ánh mắt Hàn Nhu bỗng nhiên trở nên cảnh giác: “Anh hỏi làm gì?”

“Cho anh vay trước một ít, anh cam đoan sẽ trả lại cho em.”

“Đó là quà cưới em để dành cho anh, anh đừng hòng lấy trước.”

“Nếu là quà của anh, anh dự chi trước một bộ phận cũng không được à?”

Hàn Nhu liếc mắt nhìn về phía phòng bên cạnh: “Sát vách còn có hai cô em xinh đẹp kia, hay là anh chọn một người kết hôn luôn đi nhé? Vậy em đưa cho anh luôn.”

Khóe miệng Giang Chu co giật một cái: “Em đúng là chuyên gài bẫy anh trai mà.”

“Được rồi, vào học em sẽ nạp tiền cho thẻ ăn cơm của anh.”

“Coi như em có chút lương tâm.”

Giang Chu hài lòng đi ra ngoài, sau đó lại đi đến trước phòng Sở Ngữ Vi.

Mấy ngày gần đây quá bận rộn, không quan tâm đến cô bé này, làm cho nàng giận giận dỗi dỗi, buổi tối liền chạy ngay về phòng mình.

Ngày đầu tiên còn rất bình thường, nhưng sau đó không biết vì sao lại không chịu rời đi.

Giang Chu suy đoán, có khả năng là do Phùng Tư Nhược xuất hiện, làm cho Sở Ngữ Vi cảm thấy nguy cơ.

May mà định lực của Giang Chu mạnh mẽ, không trúng phải cái Mỹ Nhân Kế này.

Giang Chu gõ cửa phòng của Sở Ngữ Vi.

Rất nhanh, Sở Ngữ Vi liền mở một khe nhỏ ra, khi thấy người bên ngoài là Giang Chu, thì nàng mới mở khóa bảo vệ xuống.

“Sao bạn lại tìm mình?”

Giang Chu ngồi xuống mép giường: “Mấy hôm nay quá bận rộn ở bên ngoài, nên giờ qua xem bạn có ngoan hay không.”

Sở Ngữ Vi tiếp tục thu dọn đồ đạc: “Mình rất ngoan mà.”

“Vậy mấy hôm nay bạn làm gì.”

“Sắp vào học rồi, hội học sinh có rất nhiều việc, ngày nào mình cũng rất bận rộn nha.”

Giang Chu quay người, nhìn thoáng qua máy tính đặt trên giường.

Trên màn ảnh là một đám khung chat QQ, bên trong có rất nhiều ảnh chân dung đang nhảy nhót không ngừng.

“Em Ngữ Vi, mình cùng ăn một bữa cơm trước khi vào học nhé?”

“Ngày mai về trường rồi, mình mang chút đặc sản quê nhà, khi nào bạn có thời gian, mình sẽ mang qua cho bạn.”

“Ngữ Vi, có một đàn anh năm ba ở học viện truyền thông muốn xin phương thức liên lạc của bạn, có cho không?”

“Lần tỏ tình thứ 320, Sở Ngữ Vi, làm bạn gái của mình đi.”

“Đường Thủy Nhai có một tiệm trà sữa rất ngon, vào học cùng đi nhé?”

Giang Chu nhìn bóng lưng của nàng: “Xem ra QQ phải thuê một cái server riêng cho bạn rồi.”

Sở Ngữ Vi mờ mịt quay đầu lại, sau đó phát hiện máy tính của mình: “Mình chưa từng trả lời.”

“Dáng dấp xinh đẹp không phải là lỗi của bạn, nhưng không trả lời thì đó là lỗi của bạn rồi.”

“Hả?”

Giang Chu ôm lap top lên, đặt lên đùi mình.

Sau đó, hắn bắt đầu gõ chữ.

“Cô ấy đang ngủ bên cạnh tôi, ông anh, có chuyện gì không?”

Chương 343: Đứng trên đầu gió, heo cũng có thể bay!

“Bạn cảm thấy trả lời như vậy có được không?”

Sở Ngũ Vi đứng lên xem câu này: “Cũng được, nhưng nếu như sau này không có ai theo đuổi mình nữa, vậy bạn nhất định phải chịu trách nhiệm.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Mình chỉ phụ trách bịa đặt, không phụ trách cái gì gì đó đâu.”

“Cặn bã nam.”

Giang Chu ấn enter một cái, tin nhắn này liền được gửi hàng loạt.

Ngay sau đó, vô số câu trả lời đã đến.

“Đàn em thật biết nói đùa.”

“Rốt cuộc bạn cũng trả lời mình rồi, mình biết ngay là sẽ có ngày như vậy mà!”

“Ảnh chân dung của bạn vừa sáng một giây, mình lại động lòng ba phút.”

“Nhớ đắp chăn cho cô ấy, đừng để cô ấy lạnh.”

“Anh sẽ chờ...”

Móa, đám liếm cầu này thật là hết thuốc chữa.

Giang Chu khép lap top lại: “Cho mình mượn 100 đồng, ngày mai trở về trường đóng phí internet.”

Sở Ngũ Vi tiện tay ném ví tiền cho Giang Chu: “Đều ở trong đó, tự bạn lấy đi.”

“Nhiều thế? Phí sinh hoạt một tháng của bạn là bao nhiêu?”

“Ba ngàn, cha mình nói là con gái phải nuôi kiểu giàu, chứ không thể giống con trai, con trai chỉ cần đủ ăn là được.”

Đúng là cha mẹ tốt mà!

Sao cha mẹ mình không có giác ngộ cao như vậy nhỉ.

Đúng là nữ sinh thân nam nhi mà.

Giang Chu thở dài, sau đó tính toán tỉ mỉ một chút.

Sau khi cai thuốc, một tháng hẳn tiêu tầm 800 đồng là cùng.

3000 đồng, có thể nuôi sống ba người rồi.

Nhưng mà hình như làm vậy rất không có đạo đức.

Giang Chu rút 100 đồng ra, nhét vào túi mình: “Chờ mình có tiền sẽ trả lại cho bạn.”

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu: “Bạn xài hết tiền rồi à?”

“Vậy thì không phải, chủ yếu là dạo này không đủ vốn quay vòng, qua một thời gian ngắn nữa liền tốt.”

“Mình cũng không xài hết, bạn cầm 2000 đi, để lại cho mình 1000 là được.”

“Mình còn chưa nghèo đến mức cần bạn bao nuôi.”

Giang Chu dùng ví tiền vỗ vào gáy nàng: “Mua sắm và dạo phố ít thôi, có lẽ mình còn phải vay tiền của bạn để đỡ chết đói nữa.”

Sở Ngữ Vi cầm ví tiền, do dự một chút rồi rút một xấp tiền ra đưa cho Giang Chu.

Lúc này, nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi môi mỏng đỏ hồng, con ngươi đã ngập nước.

“Làm gì vậy?”

“Mình tiêu 1000 là đủ rồi, còn lại đều đưa cho bạn.”

Giang Chu nhìn nàng một cái, không nhìn được mà cười một tiếng: “Mình lừa gạt bạn thôi, thật ra mình không thiếu tiền.”

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu, lông mi hơi run lên: “Nhưng mà mình cam tâm tình nguyện bị lừa.”

“Bệnh tâm thần.”

Giang Chu nhét tiền vào ví: “Nếu mình thật sự không có tiền ăn cơm, liền đi qua Thanh Bắc cạo cơm của bạn.”

“Ồ, vậy mình sẽ để dành tiền.”

Giang Chu khoát khoát tay, đi ra khỏi phòng.

Một người muốn bị mình lừa gạt, một người nạp đầy thẻ ăn cơm cho mình, một người muốn đi làm thêm để nuôi mình, một người còn lại thì cam tâm tình nguyện bị lừa.

Múa, đời này coi như sống không uổng.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng tươi sáng.

Bốn người thu dọn hành lý xong liền quay lại trường học.

Vừa vào ký túc xá, ba con hàng kia đang dọn dẹp vệ sinh.

Giang Chu vút hành lý của mình qua một bên, dùng chân kéo cái ghế qua.

“Mấy ông anh, lại gặp mặt rồi, có muốn đàm luận về lý tưởng của học kỳ mới không?”

Từ Hạo Đông khiêng cái chổi: “Học kỳ mới, tôi muốn cai bắn pháo hoa, sau đó tranh thủ không rút tín chỉ.”

Trương Nghiễm Phát hít sâu một hơi, cởi khăn trên đầu xuống: “Tôi dự định kiếm một người bạn gái ngoài đời thật.”

Cao Văn Khải buộc túi rác lại: “Tôi định giám sát hai người họ.”

Giang Chu vỗ tay một cái: “Thật sự là những nguyện vọng có thể làm được, đúng là các ông đã tiến bộ hơn không ít nhỉ.”

“Khụ khụ khụ...”

Ba con hàng đều ho khan một tiếng, trong nụ cười còn mang theo một chút ngượng ngùng.

Khi vừa nhập học thì bọn họ đã có những nguyện vọng to lớn.

Một người muốn học tập cho giỏi, làm người cống hiến cho xã hội, một người muốn vào hội học sinh, trở thành tấm gương cho sinh viên mới, một người muốn đi làm thêm kiếm tiền, giảm bớt gánh nặng cho cha mẹ.

Kết quả thiên đạo tuần hoàn, tất cả đều có báo ứng xác đáng.

Ba tên này, không có tên nào thành công cả.

Trong đó, Từ Hạo Đông đã tiêu ra máu, chữa ba tháng trời mới khỏi.

Cao Văn Khải bị lừa hết tiền sinh hoạt, đến giờ vẫn còn sợ hãi với yêu đương.

Ngoài ra thì cuối cùng Trương Nghiễm Phát cũng nhận ra dấu vết, phát hiện bạn gái trên mạng của mình là một tên con trai.

Cũng không thể nói là thảm, mà chỉ có thể nói là thảm không ai bằng.

“Giang Chu, bọn tôi đã nói nguyện vọng rồi, còn ông thì sao?”

“Tôi à, nguyện vọng của tôi rất đơn giản, chính là trong năm nay, có thể tiến vào bảng xếp hạng đại gia.”

Từ Hạo Đông nghe thế liền sùng sốt: “Trường học của chúng ta có loại bảng xếp hạng này sao?”

Giang Chu cười ha ha một tiếng: “Tôi nói là toàn quốc.”

“Bảng tỷ phú toàn quốc á? Ông chém...”

Nói chưa hết lời, ba con hàng bỗng nhiên hơi sùng sốt.

Bọn họ nhớ đến những gì Giang Chu nói khi nhập học, khi đó tên này nói là muốn tìm 11 bạn gái để thành lập đội bóng.

Tuy rằng bây giờ không biết tên này có bao nhiêu bạn gái, nhưng dựa theo những gì bọn họ quan sát được, thì cũng không kém 11 là mấy.

Ba tên liền liếc mắt nhìn nhau.

Không thể nào?

Chẳng lẽ Giang Chu thật sự có thể leo lên bảng tỷ phú toàn quốc sao?

Giang Chu nhú mày: “Nhìn vẻ mặt của các ông thì hình như không tin nhỉ? Vậy anh đây liền giàu lên cho các ông xem.”

Cao Văn Khải ho khan một tiếng: “Hay là thôi đi, ông đừng bắt nạt người khác như vậy chứ.”

“Tôi bắt nạt ai rồi hả?”

“Cả ngày ông chỉ biết đi tán gái mà cũng không rút tín chỉ, lại còn kiếm được nhiều tiền như vậy nữa, lương tâm của ông không đau à?”

“Có đạo lý, nhưng tôi quyết định làm kẻ xấu rồi.”

Chương 344: Đứng trên đầu gió, heo cũng có thể bay! (2)

Ba con hàng nghe thấy thế lại liếc mắt nhìn nhau lần nữa.

Chỉ nghe nói ba người bắt nạt một người trong ký túc xá, khi đó người bị bắt nạt sẽ được chuyển đến một ký túc xá riêng.

Loại tình huống này rất thường thấy, nhất là trong ký túc xá nữ, thường xuyên có ba cô gái xa lánh một cô gái, ba người kia gọi nhau chị chị em em, rồi không quan tâm đến cô gái kia.

Lần trước, học viện luật pháp có một cô gái bị như vậy, cuối cùng giáo viên đã phải sắp xếp cho cô gái đó vào một ký túc xá khác.

Vậy một người bắt nạt ba người sẽ bị xử lý như thế nào?

Ở chung một ký túc xá với Giang Chu thật sự quá khổ sở.

Bị tên này kích thích một lần, dương thọ lại giảm mất một chút rồi.

Ba người suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy không tốt lắm.

Ba người lại bị một người bắt nạt, chuyện này mà truyền ra ngoài thì rất mất mặt, cho nên vẫn nhịn một chút đi.

Ít ra thì Giang Chu vẫn chưa bao giờ keo kiệt trên phương diện mời khách cả.

Trước đây, mỗi khi tụ tập thì hầu như đều là Giang Chu thanh toán.

Bởi vì bây giờ Giang Chu đã là ông chủ lớn, cho nên cũng không thiếu mấy đồng lẻ này.

“Đại ca, ông đừng nói mấy chuyện mất hứng này nữa, học kỳ mới rồi, có phải nên làm một bữa không?”

Giang Chu cảm thấy rất có đạo lý: “Được, học kỳ trước anh đây đã mời các ông rồi, học kỳ này anh đây nghèo khó, đến lượt các ông mời tôi rồi nhỉ?”

Ba người liếc nhau: “Nghèo? Không thể nào, trang web của ông vẫn rất tốt mà?”

“Nghèo thật, lừa các ông làm gì? Tôi cầm tiền đi đầu tư hết rồi!”

Ba người móc móc túi, góp một chút: “Vây được, hôm nay chúng tôi mời.”

Giang Chu suy nghĩ một chút, khoát tay: “Thôi quên đi, hôm nay có cô nàng mời rồi, để hai hôm nữa đi.”

“Trời ạ, tên cậu tặc này, uống gió tây bắc đi!”

Giang Chu mỉm cười sảng khoái, trên mặt tràn đầy đắc ý.

Ý nghĩa của cuộc sống chính là như vậy.

Trêu chọc phú bà, đá xoáy đám bạn cùng phòng.

Quả thực là vui vẻ hơn làm ông chủ nhiều!

Trong chớp mắt, mùa đông đã kết thúc.

Khu đại học nghênh đón ngày xuân sinh cơ bùng bùng.

Bởi vì Thượng Kinh là thành phố ở phía bắc, cho nên chênh lệch giữa bốn mùa rất rõ ràng.

Lúc này, khí trời cũng từ từ ấm lên, cỏ cây cũng bắt đầu nảy mầm.

Thảo trường, rừng cây... khắp nơi đều là các cặp tình nhân đang tay trong tay.

Chó FA ở mùa này lại càng khổ sở hơn.

Giống như mấy tên Cao Văn Khải, Trương Nghiễm Phát và Từ Hạo Đông này.

Cả ngày chỉ biết vui đầu vào chơi game cho qua ngày, không có tiết học thì không ra khỏi cửa.

Hôm nay, Giang Chu lấy hai gói hàng từ trạm chuyển phát nhanh của trường.

Một gói từ Bắc Hải, một gói từ Thâm Quyển gửi đến.

Sau đó, hắn cầm hai gói hàng đi đến nhà ăn tìm Phùng Tư Nhược.

Đinh Duyệt đang ăn mỳ nhìn thấy Giang Chu đến liền không không chế được mà run lên.

Không phải Đinh Duyệt sợ Giang Chu, mà là sợ cái bụng của Giang Chu.

Mấy ngày nay, Giang Chu luôn mượn danh nghĩa của Phùng Tư Nhược để cạo thể ăn cơm của mình.

Một hai bữa thì cũng thôi, thế nhưng ngày nào cũng cạo thì rất quá đáng mà.

Hơn nữa, Giang Chu ăn rất nhiều, nói đẹp là đang trong thời kỳ phát triển.

Đậu xanh, có còn ai 20 tuổi mà vẫn trong thời kỳ phát triển sao?

Nói dối mà cũng không biết soi gương, nhìn khuôn mặt già nua tang thương của mình sao?

Nhưng mà Đinh Duyệt lại ngại không dám nói.

Dù sao Phùng Tư Nhược cũng là chị em tốt của mình, lại không có da mặt dày như Giang Chu.

Cho nên, Đinh Duyệt chỉ biết ngóng trông vào lương tâm của Giang Chu thôi.

“Ui, Đinh đại mỹ nữ, ngày hôm nay ăn nhiều thế à?”

“Ông lại đến cạo cơm à?”

Giang Chu ngồi xuống, sờ sờ đầu Phùng Tư Nhược: “Đúng thế, hôm nay tôi muốn ăn miễn ngan.”

Đinh Duyệt nghiêng răng nghiêng lợi: “Ông đầu tư hết sạch tiền rồi, chẳng may thua lỗ thì phải làm sao bây giờ?”

“Quan tâm cái đó làm gì, còn có tiểu phú bà nuôi tôi mà.”

Phùng Tư Nhược ngẩng đầu lên: “Mình cũng đang cạo cơm nè.”

Đinh Duyệt liếc mắt nhìn hai người: “Hai người, một người là ông chủ lớn, một người là phú bà, thế mà không biết xấu hổ đi cọ cơm của tôi à?”

“Gần đây tôi cũng có ít tiền, vốn không cần cọ, nhưng tôi lại không nhịn được mà mua cái đồ chơi nhỏ này rồi.”

Giang Chu vừa nói chuyện vừa lắc lắc gói hàng trong tay mình.

Bên trong có những tiếng nặng nề.

Phùng Tư Nhược và Đinh Duyệt nhìn thấy cảnh này thì rất ngạc nhiên.

“Đây là cái gì?”

“Điện thoại di động.”

“Không phải ông có điện thoại di động rồi sao?”

Giang Chu nhìn chiếc Nokia 5230 của mình: “Sau này đừng mua loại này nữa, loại này sắp bị đào thải rồi.”

Đinh Duyệt bĩu môi một cái: “Nokia chính là vua của điện thoại di động, ai sẽ đi mua nhãn hiệu khác chứ.”

“Coi như là vua, cũng sẽ có ngày bị kéo khỏi ngôi vị hoàng đế.”

Giang Chu vừa nói chuyện vừa mở gói hàng ra.

Gói hàng từ Bắc Hải đến là một chiếc Iphone 4 vừa mới ra thị trường, giá bán 4999 đồng.

Vẻ ngoài rất đẹp, nhìn trông rất có một loại cảm giác khoa học kỹ thuật.

Đây chính là mẫu điện thoại di động mới nhất mà công ty Iphone đưa ra thị trường.

Hiện tại, mua cái đồ chơi này còn phải xếp hàng, quả thực là hot đến không thể hot hơn.

Giang Chu là nhờ Tiết Mạn Ny đi mua.

Nàng là người mua sắm có tiếng ở Bắc Hải, lại là tiểu thư quý tộc, cho nên có thể dễ dàng mua được .

Chương 345: Đứng trên đầu gió, heo cũng có thể bay! (3)

Đinh Duyệt không khỏi tròn tròn mắt: “Đây không phải là điện thoại di động quá táo đang được tuyên truyền gần đây sao?”

Giang Chu gật đầu: “Ừm, đời thứ bốn rồi, thêm một đồng là thành 5000.”

“Ông... ông có tiền không giữ lại mà ăn cơm, còn mua cái này làm gì?”

“Tôi chuẩn bị phát triển app, cần máy để thử nghiệm.”

Phùng Tư Nhược sờ sờ cái hộp khác: “VẬY...vẬY cái này thì sao?”

Giang Chu mở gói hàng này ra: “Cái này là điện thoại di động thông minh Android.”

“Android là cái gì?”

“Là hệ điều hành.”

Giang Chu lấy chiếc điện thoại Samsung Galaxy S ra, đây là chiếc điện thoại di động Android tiêu biểu của thời đại này.

Thật ra thì nhãn hiệu điện thoại di động không quan trọng.

Giang Chu mua hai chiếc máy này là vì hai hệ điều hành IOS và Android.

Hắn cần làm app có thể vận hành ổn định ở trên hai hệ điều hành này.

Dĩ nhiên, trừ hai hệ điều hành này ra thì vẫn còn Windows và Symbian.

Thế nhưng cuối cùng hai hệ điều hành này vẫn bị thị trường điện thoại di động đào thải.

Tùy theo đó, ông vua của điện thoại di động là Nokia cũng bị đào thải.

“App món ngon cũng cần online.”

“Mấy công ty mình đầu tư cũng đang bắt đầu phát triển app của riêng mình.”

“Tương lai của internet đã gần trong tầm tay, hơn nữa còn đến rất nhanh.”

“Bắt được đầu ngọn gió, heo cũng có thể bay được.”

Giang Chu cảm thán một câu, lại nhìn về phía Đinh Duyệt:

“Đúng rồi, đi mua cho tôi một bát miến ngan đi.”

Đinh Duyệt thu hồi ánh mắt: “Nói Nokia đóng cửa, ông không thua lỗ mới là lạ.”

“Xì, tầm nhìn hạn hẹp.”

Giang Chu quay đầu nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Có nhớ mình không?”

Phùng Tư Nhược liếc nhìn Giang Chu một cái: “Vừa ăn sáng cùng nhau xong mà.”

“Vậy cũng có thể là, một giây không gặp như cách ba thu nha.”

Chậm rãi ăn bữa trưa xong.

Giang Chu lái xe đi đến công ty đầu tư.

Công nhân viên cũng đã có, các công việc cũng đã đi vào quỹ đạo rồi, ông chủ vẫn luôn không xuất hiện thì không thích hợp lắm.

Cho nên Giang Chu dự định nhân dịp không có tiết học, chạy qua thị sát một vòng.

Kết quả Giang Chu vừa ra khỏi thang máy, liền gặp được Phùng Tứ Hải ở trong hành lang.

Hai người nhìn lẫn nhau, trên mặt lập tức nở nụ cười.

“Giang tổng, đã lâu không gặp!”

Phùng Tứ Hải cười sảng khoái, lại vô cùng nhiệt tình mà bắt tay Giang Chu.

Đương nhiên Giang Chu cũng khách khí hàn huyên một chút.

Dù sao người ta cũng tặng mình cả phòng làm việc cơ mà.

“Phùng tổng, dạo này có việc gì vui à? Nhìn anh rất vui vẻ nha.”

“Cậu quá khiêm tốn rồi, chuyện đã đến nước này rồi mà còn định gạt tôi à.”

“Gạt anh? Là sao?”

Phùng Tứ Hải sững sốt một chút: “Không phải cậu đã nói vài câu giúp tôi với đại tiểu thư à?”

Lúc này Giang Chu mới nhớ đến chuyện ở Minh Tiềm Sơn Trang: “Đó là anh giúp tôi nhiều lắm, tôi chỉ bày tỏ lòng cảm kích với cô thôi.”

“Nhưng mà chính là nhờ vậy, mà tôi mới có cơ hội tiếp xúc với hạng mục của dòng chính nha, anh đây nợ cậu một ân tình, buổi tối mời cậu ăn cơm nhé.”

“Vậy thì không cần, vẫn là để khi nào rảnh thì tôi mời anh mới đúng.”

Phùng Tứ Hải cũng không khách khí: “Vậy cũng được, hôm nào cậu có thời gian thì báo cho tôi nhé.”

Giang Chu gật đầu, định quay người rời đi.

Nhưng đúng lúc này, hần bỗng nhiên hơi sững sốt.

Khi đó hần cũng chỉ thuận miệng nhắc đến chuyện của Phùng Tứ Hải với cô thôi.

Hơn nữa, trong mắt cô thì chuyện này cũng chỉ là một chuyện nhỏ không đáng nhắc đến mà thôi.

Nhưng tại sao Phùng Tứ Hải lại biết chuyện này?

Chẳng lẽ cô cô cố tình nói cho Phùng Tứ Hải biết?

Vậy nó có ý nghĩa gì đây?

“Phùng tổng, anh chờ một chút.”

Phùng Tứ Hải đã vào thang máy, liền ngó đầu ra: “Làm sao vậy?”

Giang Chu tiến lên: “Hạng mục anh vừa nói là hạng mục gì thế?”

“À, là Phùng gia đã thành lập một công ty đầu tư internet ở Thượng Kinh, tôi chỉ cần đầu tư theo, là có thể kiếm được tiền

rồi.”

“Phùng gia? Ông chủ công ty này là ai?”

Phùng Tứ Hải sững sốt một chút: “Là nhị thiếu gia của gia tộc, tên là Phùng Nhạc, có vấn đề gì sao?”

Giang Chu yên lặng một lát, sau đó mỉm cười: “Không có gì, tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi.”

“Ồ, vậy tôi đi nhé?”

“Ừm.”

Giang Chu đưa mắt nhìn Phùng Tứ Hải rời đi, rồi quay về phòng làm việc trong ty, ngồi trên ghế bắt đầu suy nghĩ một chút.

Cô cô Phùng gia sẽ không liên hệ với Phùng Tứ Hải vì một chuyện nhỏ này, dù sao trong mắt dòng chính của Phùng gia, Phùng Tứ Hải cũng chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi.

Như vậy, nói cách khác thì cô cô muốn truyền một tin tức cho mình qua Phùng Tứ Hải.

Tin tức này chính là hạng mục trong miệng Phùng Tứ Hải.

Nhưng mà hạng mục này lại liên quan gì với mình đây?

Giang Chu mở máy tính phòng làm việc lên, bắt đầu tìm hiểu về cái tên Phùng Nhạc này.

Người này là tổng giám đốc của một công ty internet tên là Phi Độ.

Công ty này rất khổng lồ, cũng coi như là cá sấu lớn trong lĩnh vực internet truyền thống.

Hơn nữa, dưới danh nghĩa của Phùng Nhạc còn có rất nhiều sản nghiệp, bao gồm tài chính, bất động sản, xe cộ, chợ mua sắm ...

Nhưng Giang Chu tìm được vài tin tức từ trên trang web của cục công thương, hẳn phát hiện công ty này đã bán một bộ phận sản nghiệp ra ngoài, như xe cộ, bất động sản... hầu như quá nửa đã không còn thuộc về danh nghĩa Phùng Nhạc nữa.

Chương 346: Công ty này đầu tư linh tinh, sớm muộn gì cũng đóng cửa!

Ngoài ra, Phi Độ chính là một công ty mới thành lập ở Thượng Kinh, hạng mục chủ yếu nhằm vào biểu diễn văn nghệ, kỹ thuật ứng dụng và hoạt động truyền thống.

Giang Chu rất quen thuộc với chiêu này.

Đây là xí nghiệp đang giảm phụ tải, rồi bắt đầu chuyển hình.

Như vậy, nói cách khác là Phùng Nhạc cũng cảm nhận được cơn sóng internet này rồi, nên đang chuẩn bị rút khỏi ngành sản xuất, theo đuổi ngọn gió internet này.

Nhưng vì sao cô cô Phùng gia lại gửi tin tức này cho mình nhỉ?

Giang Chu vẫn không hiểu lắm.

Bởi vì hắn cũng không hiểu Phùng gia lắm.

Cho nên hắn không biết cha vợ của mình đang tranh đầu với Phùng Nhạc.

Giang Chu cho rằng, có lẽ là ra mình quá nhạy cảm rồi.

Sau đó, hắn lấy lại tinh thần, rời khỏi văn phòng, rồi đi dạo công ty.

Cùng lúc đó, trong khu vực của bộ phận đầu tư.

Nghiêm Úy Úy đang ngồi cạnh Chu Vũ Đình, ngồi nhìn Chu Vũ Đình chỉnh sửa tài liệu đầu tư.

Nghiêm Úy Úy nhìn một chút, lại nhin không được mà tỏ vẻ khinh thường.

“Ông chủ của bạn có ánh mắt gì vậy? Tại sao lại đầu tư nhiều công ty mới cất bước như vậy?”

Chu Vũ Đình làm ra hiệu im lặng: “Đây là công ty, bạn có thể nói nhỏ một chút không?”

Nghiêm Úy Úy hừ một tiếng: “Mình thấy công ty này của các bạn không tồn tại được lâu đâu.”

“Tại sao vậy?”

“Tên kia dùng hết tiền để đầu tư vào những công ty không có tiếng tăm gì, không lỗ chết mới là lạ.”

Chu Vũ Đình hơi cau mày: “Đây là quyết sách của ông chủ, nhân viên như chúng mình chỉ cần phục tùng là được.”

Nghiêm Úy Úy thở dài: “Mình còn định học tập chút kinh nghiệm của bạn, kết quả lại không học được cái gì.”

“Vậy bạn mau đi nộp hồ sơ đi, rồi dành chút thời gian đi phỏng vấn đi.”

“Mình nộp rồi, nhưng người ta vẫn chưa trả lời mình.”

“Bạn nộp hồ sơ công ty nào?”

“Thông Tấn, Baidu, Sohu... mấy công ty này.”

Chu Vũ Đình nuốt nước miếng: “Loại người không có kinh nghiệm như chúng ta, rất khó vào mấy công ty đó mà.”

Nghiêm Úy Úy cười ha ha: “Chính là khó vào thì mới có mặt mũi, nếu như dễ vào thì mình còn không thích nữa kìa.”

“Úy Úy, mình cho rằng làm việc ở ngoài, là phải làm đến nơi đến chốn...”

“Bạn xác định bạn có thể làm đến nơi đến chốn à? Mình sợ bạn bị rơi vào bẫy thôi.”

Chu Vũ Đình đẩy kính mắt lên: “Không đâu, mình cảm thấy ông chủ rất tài giỏi.”

Nghiêm Úy Úy sừng sốt: “Tài giỏi như nào?”

“Ông chủ chỉ mới 20 tuổi, đã sáng lập được một công ty lớn như vậy, thế còn không giỏi à?”

“Nhưng mà làm website khác với đầu tư, bạn thấy anh ta toàn đầu tư vào những xí nghiệp rác rưởi gì chưa, còn ByteDance nữa chứ, cái tên này vừa nghe đã thấy không may rồi!”

Chu Vũ Đình thật sự không muốn nói chuyện nữa, vì vậy liên tục tập trung vào công việc của mình.

Nghiêm Úy Úy thì lại khác, Nghiêm Úy Úy chỉ đến chơi, cho nên không có việc, bởi vậy miệng rất rảnh rỗi.

“Vũ Đình, bạn thật sự không sợ công ty này đóng cửa, ông chủ ôm tiền chạy trốn à?”

Chu Vũ Đình hít sâu một hơi: “Ông chủ là sinh viên đại học Thượng Kinh, bạn cảm thấy ông chủ có thể chạy sao?”

Nghiêm Úy Úy suy nghĩ một chút: “Vậy chẳng may anh ta không kinh doanh được nữa nên đóng cửa, không có tiền trả lương cho mọi người thì sao?”

“Bạn có thể đừng nói mấy chuyện giật gân nữa không? Công việc này là bạn giới thiệu cho mình cơ mà?”

“Chuyện này... Được rồi, có lẽ là do mình nghĩ nhiều thôi.”

Nghiêm Úy Úy có chút á khẩu không trả lời được.

Không sai.

Là Nghiêm Úy Úy không nhìn trúng công việc này, cho nên mới cho Chu Vũ Đình.

Bây giờ lại nghi ngờ công ty này đóng cửa, ông chủ ôm tiền chạy trốn, cảm giác giống như mình đang hại bạn của mình vậy.

Nhưng Nghiêm Úy Úy vẫn không cải biến suy nghĩ của mình.

Loại công ty nhỏ mà suốt ngày đầu tư linh tinh như vậy, chắc chắn sẽ bị thua lỗ đến chết.

Chỉ có những công ty lớn, có bối cảnh mạnh mẽ thì mới có thể lâu dài.

Nghiêm Úy Úy chờ một lúc, lại cảm thấy buồn chán, vì vậy quay người rời đi.

Nhưng mà Nghiêm Úy Úy đi được không lâu, Giang Chu liền đi đến gần.

Hắn đi đến phía sau Chu Vũ Đình một lúc.

Phát hiện Chu Vũ Đình vẫn làm việc rất nghiêm túc sau khi bị Nghiêm Úy Úy nói chuyện giật gân.

Loại phẩm chất này cũng rất khá nha.

“Không cần lo lắng công ty đóng cửa.”

Chu Vũ Đình sợ hết hồn, vội vàng lắc đầu: “Ông... ông chủ? Anh nghe thấy hết rồi à.”

Giang Chu cầm ly nước: “Thành tựu của cô ta sẽ không bằng một phần mười của cô đâu, cô gắng làm việc đi.”

“Được rồi, ông chủ.”

Chu Vũ Đình nhìn Giang Chu rời đi, hơi suy tư một chút.

Đây chính là...vẽ bánh trogn truyền thuyết sao?

Đúng lúc này, Chu Vũ Đình nhìn thấy Tô tổng mặc tây trang đi vào phòng làm việc của Giang Chu.

“Giang Chu thôi, mau trả tiền cà phê cho tôi, tôi muốn nạp thẻ ăn cơm.”

“Cút đi, hiện giờ tôi không có tiền, tôi còn phải cọ cơm của chị em bà xã mình này.”

“A...A...A, tôi muốn giết anh!”

“Giết tôi cũng vô dụng, túi quần của tôi bây giờ còn sạch hơn cả mặt tôi nữa kìa.”

Sau khi nghe xong, sắc mặt Chu Vũ Đình đã tái nhợt.

Chẳng lẽ những gì Nghiêm Úy Úy nói là thật?

Công ty thật sự sẽ phải đóng cửa sao?

Chương 347: Làm ông chủ, nhất định phải nghiêm túc!

Hơn năm giờ chiều.

“Tổ chương trình, qua đây họp!”

Giang Chu viết một văn kiện các nhu cầu của app.

Sau đó, hấn gọi năm lập trình viên mới vào làm đi vào phòng họp.

Bọn họ ngồi xếp thành một hàng ở bên trái bàn hội nghị phòng họp.

Bên phải là Giang Chu và một cái bảng đen.

Ngay sau đó, Tô Nam cũng cầm một quyển sổ đi vào.

Nàng là phó tổng của công ty, cũng coi như là lãnh đạo số hai.

Giang Chu muốn nàng tham dự tất cả mọi chuyện của công ty, bởi vì nếu chẳng may Giang Chu có việc bận không thể thoát thân, thì sẽ cần Tô Nam lãnh đạo công ty này.

Chẳng mấy chốc nhân viên đã đến đông đủ.

Giang Chu hắng giọng một cái, mở miệng nói.

“Nhiệm vụ đầu tiên sau khi mọi người gia nhập công ty, chính là phát triển một app.”

“Nhu cầu cụ thể và yêu cầu thiết kế, tôi đã viết trong tài liệu.”

“Cái app này sẽ được áp dụng trên hệ điều hành IOS và Android, tương lai sẽ phổ cập theo điện thoại thông minh.”

Một lập trình viên bỗng nhiên giơ tay lên: “Ông chủ, còn hệ điều hành Symbian nữa mà.”

Giang Chu nhìn người này, mỉm cười nói: “Hay là chúng ta đổi vị trí, tôi nghe anh nói nhé?”

“Không... không cần.”

“Các vị, tôi mời mọi người đến làm việc, chứ không phải tranh cãi, tôi mặc kệ mọi người có thói hư tật xấu gì trong quá khứ, nhưng ở chỗ này, lời tôi nói chính là mệnh lệnh, hiểu chưa?”

Lời này vừa dứt, mọi người đều liếc mắt nhìn nhau.

Những lập trình viên này, người trẻ nhất cũng đã 25 tuổi, cho nên bọn họ nhiều tuổi hơn Giang Chu rất nhiều.

Có sự chênh lệch tuổi tác, cho nên ít nhiều gì thì bọn họ cũng có chút khinh thường Giang Chu.

Dù sao Giang Chu cũng là một sinh viên chưa ra xã hội, nên bọn họ nghĩ rằng vị ông chủ này là một người dễ nói chuyện mới đúng.

Không ngờ buổi họp đầu tiên đã bị gõ một trận.

“Hiểu... hiểu rồi.”

Giang Chu gạt đầu, nhìn về phía người vừa lên tiếng: “Anh tên gì?”

“Ông chủ, tôi là Đinh Đồng Huy.”

“Lần sau muốn phát biểu ý kiến phải giơ tay trước, con người của tôi rất thân thiện, sẽ cho mọi người có cơ hội nói chuyện, nhưng tôi hy vọng nhân viên của mình không dễ lãnh đạo.”

“Vâng ông chủ, tôi hiểu rồi.”

Giang Chu gật đầu: “Hệ điều hành Symbian nhất định sẽ bị đào thải trong tương lai gần, nên không cần hỏi vấn đề này nữa.”

Đám người lại dồn dập nhìn lẫn nhau, bọn họ đều không dám tin.

Symbian sẽ bị đào thải?

Đây chính là hệ điều hành của ông vua điện thoại di động Nokia mà.

Không biết ông chủ lấy cam đảm ở đâu mà dám nói chắc như đinh đóng cột như vậy.

Có điều, cầm tiền lương của người ta thì phải nghe lệnh của người ta thôi.

Bọn họ cũng không phải fan cuồng của Nokia mà.

“Tôi cho các anh hai tháng để phát triển app này!”

“Mặc kệ là các anh làm ra app tốt hay xấu, nhưng hai tháng sau tôi sẽ cần một kết quả. Giờ thì cầm tài liệu ra ngoài đi.”

Đám lập trình viên lập tức cầm tài liệu trên bàn rồi lục tục đi ra khỏi phòng họp.

Cùng lúc đó, Tô Nam ở bên cạnh nhìn Giang Chu với ánh mắt kinh ngạc.

Từ khi bắt đầu gây dựng sự nghiệp đến giờ, nàng vẫn luôn ở bên cạnh Giang Chu.

Mặc kệ là giai đoạn đầu cất bước, giai đoạn giữa đưa vào hoạt động, và giai đoạn cuối là mở rộng, thì nàng vẫn chưa từng nhìn thấy một Giang Chu nghiêm túc như vậy.

Thậm chí nàng còn có một loại ảo giác, đây mới thật sự là bộ mặt thật của Giang Chu.

“Nhìn cái gì? Nhìn nữa sẽ thu phí đấy.”

Tô Nam thu hồi ánh mắt: “Vừa rồi anh còn làm tôi sợ đấy!”

Giang Chu ngồi xuống ghế: “Trước kia, ở trường học chỉ là trò vui đùa của trẻ con, nhưng bây giờ thì khác, hiện giờ chúng ta đã là một công ty, không nghiêm túc một chút là không được.”

“Cảm giác cứ xa cách kiểu gì ấy...”

“Chính là cần cảm giác xa cách này, làm ông chủ, tuyệt đối không thể qua thân thiết với nhân viên được.”

Tô Nam ngược mắt lên nhìn Giang Chu: “Ngày nào anh cũng xem tôi khiêu vũ, nói như vậy mà không biết ngại à?”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Đừng quên, tôi trả tiền.”

“Phu, nếu anh dám đổi xử với tôi như vậy, tôi sẽ từ chức.”

“Yên tâm, sẽ không đâu, dù sao cô và họ cũng khác nhau.”

“Khác nhau ở chỗ nào.”

“Cô ngoan hơn bọn họ nhiều.”

Giang Chu nói xong, liền quay người rời khỏi phòng họp.

Lúc này, đã là cuối tháng ba, mặt trời buổi trưa rất chói mắt.

Trong đoạn thời gian này, HTC đã dùng điện thoại thông minh kiểu mới để tiến quân thị trường trong nước.

Cùng thời gian đó, Meizu M9 cũng chính thức ra thị trường.

Ngoài ra, các loại điện thoại di động có giá thành tốt cũng được đưa ra thị trường, là N93, đồng thời còn có Tianyu W700 cũng đã xuất hiện trên thị trường.

ZTE V880 và Motorola XT702 cũng bắt đầu khởi động trước khi đưa ra thị trường.

Tất cả những điện thoại di động này đều sử dụng hệ điều hành Android, đây cũng có thể coi là đời đầu của hệ điều hành Android.

Lúc này, hệ thống mới chỉ đến phiên bản v2.2.

Giao diện khá đơn giản, bộ nhớ cũng không nhiều.

Thỉnh thoảng còn xảy ra trường hợp máy quá nóng rồi bị đơ, ứng dụng cũng bị đơ.

Nhưng hoạt động vẫn rất mạnh mẽ và nhạy bén.

Chính vì vậy, nó đã được vô số người tiêu dùng săn đón ngay khi vừa ra mắt.

Chỉ có Nokia là không tin, bọn họ vẫn sử dụng Symbian đến cùng.

Cùng năm đó, Nokia N8 và C7 cũng được phát hành, nó vẫn không thay đổi gì cả.

Không những không thay hệ điều hành, mà thậm chí hình thức càng ngày càng xấu.

Chương 348: Làm ông chủ, nhất định phải nghiêm túc! (2)

Nhưng mà điện thoại di động phổ cập cũng dẫn đến một vấn đề.

Gói internet 30mb đã không đủ dùng nữa.

Tại thời đại điện thoại di động cũ này, 30mb chỉ có thể đọc báo trí, trò chuyện QQ thì còn được, nhưng khi điện thoại thông minh xuất hiện, chắc chắn phí internet sẽ giảm mạnh.

Lúc này, Giang Chu đã lái xe đến sân trường đại học Thanh Bắc.

Hắn dừng xem, đi dạo vài vòng quanh sân trường, phát hiện có rất nhiều người đã đổi điện thoại di động.

Trong đó, phổ biến nhất chính là Meizu và Coolpad.

Còn Samsung thì do giá quá cao nên không phổ biến trong giới sinh viên.

Không lâu sau, Giang Chu liền nhìn thấy Sở Ngữ Vi mặc một chiếc váy hoa.

“Giang Chu!”

“Ừm, học xong rồi à?”

Sở Ngữ Vi gật đầu, nở nụ cười xinh đẹp: “Hội học sinh còn có nhiệm vụ, nhưng mình biết bạn đến nên không đi nữa.”

Giang Chu véo mặt của nàng: “Cả ngày cọ cơm của bạn học nên hơi ngại, cho nên chạy qua đây cọ cơm của bạn.”

“Ừm, mình còn muốn ngày nào bạn cũng cọ nữa ý chứ.”

“Mình sợ mình cọ đến mức bạn không nhìn được.”

Sở Ngữ Vi hơi mờ mịt, nàng không hiểu trò đùa 18+ này lắm.

Cọ không nhìn được? Là sao ta?

“À đúng rồi, mình có điện thoại di động mới!” Sở Ngữ Vi quơ tay: “Thế nào, có đẹp không?”

Giang Chu liếc nhìn con Samsung Galaxy S trong tay Sở Ngữ Vi: “Lại có tên con trai nào tặng à?”

“Không phải, đây là cậu mình mua cho mình, mình chưa bao giờ nhận quà của người khác cả.”

“Ồ, vậy cái dây chuyền mình tặng bạn thì sao hả?”

“Bạn... bạn thì khác nha.”

Giang Chu vỗ cái đầu nhỏ của nàng một cái: “Được rồi, đi ăn cơm trước đi.”

Sở Ngữ Vi gạt đầu: “Bạn muốn ăn gì cũng được, mình đã nạp hết tiền vào thẻ cơm rồi.”

“Ba ngàn? Bạn ăn hết không?”

“Mình sợ mình đi dạo phố mua sắm mất, đến khi đó lại không có tiền để cho bạn cọ cơm, cho nên liền nạp hết luôn.”

Đi dạo phố, mua sắm là sinh mệnh của con gái.

Nếu có người nguyện ý buông bỏ hai chuyện này vì bạn.

Như vậy, có thể hiểu bạn quan trọng đến mức nào trong lòng người đó.

Chỉ là Giang Chu cũng không thích như vậy.

Hắn cho rằng ngoại trừ tình yêu ra, thì người còn có rất nhiều thứ quan trọng.

Tình thân, ước mơ, chí hướng, theo đuổi...

Cuộc sống như vậy mới có thể rực rỡ.

“Sở Ngữ Vi.”

“A...?”

“Không nên sống vì người khác, cũng không nên coi người khác là cả thế giới của mình, bạn nên có những thứ tuyệt vời của riêng mình.”

Sở Ngữ Vi hừ hừ hai tiếng: “Mình không có, chỉ là thỉnh thoảng sẽ nhớ bạn thôi.”

Giang Chu bình tĩnh nhìn Sở Ngữ Vi: “Nhớ kỹ, cách tốt nhất để thích một người là cùng nhau trở nên ưu tú.”

“Ừm, vậy học kỳ này mình nhất định sẽ lấy được học bổng!”

“Ừm, mình không cần nhiều, chia cho mình một nửa là được.”

Sở Ngữ Vi lập tức tròn mắt: “Bạn nói rõ ràng là cùng nhau trở nên ưu tú cơ mà.”

Sở Ngữ Vi chép miệng một cái: “Mình lại không nói người kia là mình mà, mình chỉ là kẻ ăn bám thôi.”

“Bạn...”

“Không nên đàm luận ưu tú với kẻ ăn bám, quá vô nghĩa.”

Sở Ngữ Vi hừ hừ hai tiếng, đi theo Giang Chu vào nhà ăn.

Sau đó, bọn họ đi lấy đồ ăn, rồi tùy tiện tìm một chỗ để ngồi.

Thật ra thì lúc này Giang Chu cũng không đói bụng lắm.

Chỉ là lần trước Quách Vĩ có đến chơi, Sở Ngữ Vi có nói với Quách Vĩ là hai người họ chưa từng ăn cơm trưa với nhau bao giờ.

Hơn nữa, mấy hôm nay Đinh Duyệt cũng bị Giang Chu dọa sợ rồi.

Cho nên hôm nay hẳn mới tìm cơ hội đến ăn một bữa với Sở Ngữ Vi.

Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người trong nhà ăn đều tụ tập trên người hai bọn họ.

Sinh viên đại học Thanh Bắc đương nhiên nhận ra Sở Ngữ Vi.

Đây chính là hoa khôi mới lên ngôi của trường bọn họ mà.

Năm ngoái, đám trai tơ của đại học Thanh Bắc đã tổ chức một cuộc bình chọn trên diễn đàn khu đại học, để mọi người bình chọn cô gái đẹp nhất trường.

Không nghi ngờ gì, Sở Ngữ Vi đã được đẩy lên vị trí thứ nhất.

Thậm chí còn hơn một đàn chị xếp thứ hai hơn 500 phiếu.

Phải biết rằng, trong đại học Thanh Bắc tổng cộng chỉ có hơn 3000 người bỏ phiếu mà thôi.

Cho nên có rất nhiều người đều công nhận danh hiệu này.

Ngoài ra, có rất nhiều người trong số họ cũng nhận ra Giang Chu.

Một là bởi vì danh hiệu mười bước bầy một người.

Hai là trang web của Giang Chu đã bao trùm toàn bộ Thượng Kinh rồi.

Theo đạo lý mà nói, thì đây cũng coi như là trai tài gái sắc.

Nhưng thật ra có rất nhiều người ôm nghi ngờ với nhân phẩm của Giang Chu.

Không vì cái gì khác, chỉ bởi vì người này thường xuyên xuất hiện với các cô gái khác nhau.

Thậm chí, có một người trong đó còn có dung mạo không kém gì Sở Ngữ Vi.

Trừ người đó ra, còn có một loli mặt búng ra sữa, còn có một ngự tử hội trưởng hội học sinh đại học Thượng Kinh.

Thậm chí còn có người từng nhìn thấy một phú bà lái xe thể thao đến tìm Giang Chu.

Cho nên, trong lòng những sinh viên này, hai chữ ‘Giang Chu’ và ‘cận bã nam’ đều là một.

“Bánh kéo tay của trường mình rất ngon, bạn ăn thử đi.”

Sở Ngữ Vi cầm cái bánh lên, sau đó đưa đến bên mép Giang Chu.

Giang Chu cũng không khách khí, liền cúi đầu cắn một cái.

Chương 349: A, cơm mềm quá thơm

“Như thế nào?”

“Giòn và ngon, là mùi vị của cơm mềm.”

Sở Ngữ Vi nở nụ cười rục rịch, lại thấy hơi kiêu ngạo.

Sau đó, nàng lại cắn vào chỗ Giang Chu vừa gặm xong.

A, là nước miếng của người mình thích.

Hình như nàng còn rất thỏa mãn chứ không hề thấy ngại ngùng gì.

Đám con trai trong trường học đều đứng ngồi không yên khi nhìn thấy cảnh này.

Trong đó có một tên đội mũ lưỡi trai đứng lên, cầm khay của mình rồi ngồi xuống đối diện hai người họ.

“Ngữ Vi, anh đã theo đuổi em nửa năm, em luôn từ chối anh, lẽ nào là bởi vì người này sao?”

Giang Chu nghe thế liền ngẩng đầu lên, quan sát ông anh ngồi đối diện này một chút.

Tên này đội mũ lưỡi trai, ngoài miệng còn có ria mép, nhìn trông rất có hơi thở nghệ thuật, chắc là sinh viên học viện mỹ thuật hoặc là thiết kế gì đó.

Sở Ngữ Vi ngồi ngay ngắn: “Đàn anh, chúng ta không có khả năng.”

Lúc này, ông anh nghệ sĩ lại nhìn về phía Giang Chu: “Cậu đừng tưởng rằng cậu làm ăn buôn bán, có vài đồng tiền bản là có thể đùa giỡn tình cảm của người khác.”

Hả hả?

Mặt Giang Chu tràn đầy mê man và khó hiểu.

Rõ ràng là ông đây không có tiền ăn cơm cho nên mới đến ăn chùa.

Anh có thể mắng tôi ăn cơm mềm, không biết xấu hổ.

Anh có thể mắng tôi không phải đàn ông...

Nhưng tại sao anh lại dám mắng tôi nhiều tiền chứ?

Đây chính là vụ khổng trắng trợn mà!

“Ngại quá, là vì tôi không có phí sinh hoạt, cho nên đến cộ bữa cơm của Ngữ Vi thôi.”

Ông anh nghệ sĩ trợn tròn mắt lên, vì cảm thấy khó tin với sự vô liêm sỉ của Giang Chu: “Thế mà cậu lại đi cộ cơm của một cô gái, cậu có phải đàn ông hay không?”

Sở Ngữ Vi nghe thấy câu này thì cảm thấy rất bức mình: “Đàn anh, mời anh cảm miện.”

“Ngữ Vi, tên này không phải người tốt...”

“Tôi đã chờ rất lâu mới được ăn cơm cùng cậu ấy, tôi mới không quan tâm là dùng tiền của ai.”

Giang Chu bỗng nhiên nhìn Sở Ngữ Vi: “Con nhóc thối này, mình ăn cơm với bạn trong khách sạn một tuần mà? Với lại, tiền cũng là mình trả mà.”

Sở Ngữ Vi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Đó là cùng Hàn Nhu và Phùng Tư Nhược nữa, mình nói là hai chúng ta ăn cơm riêng ở nhà ăn nha.”

“Ăn cơm ở đâu mà không phải ăn?”

“Khác nhau mà, đại học là một kỷ ức rất tốt đẹp, cho nên phải ăn một lần mới được.”

Ông anh nghệ thuật trợn tròn mắt lên: “Hai người... hai người đi khác sạn với nhau á?”

Giang Chu ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Đây không phải là vận động mà các sinh viên thích nhất sau khi học xong sao? Nó có thể rèn luyện lực eo, tăng cường lượng hô hấp, mà tôi là một người rất yêu thích vận động, vốn định làm một tấm thẻ tập gym, nhưng suy nghĩ lại một chút, thì thà làm một tấm thẻ vip khách sạn với Sở Ngữ Vi còn hơn.”

“Cậu...cậu... vô liêm sỉ!” Ông anh nghệ sĩ nghiêng răng nghiêng lợi: “Ngữ Vi, em ngàn vạn lần đừng bị tên này lừa gạt.”

Mặt Sở Ngữ Vi đỏ lên: “Cậu ấy thật sự có thể vip khách sạn, bởi vì ở bảy ngày, nên được giảm giá rất nhiều.”

“Anh không nói chuyện đó.” Ông anh nghệ sĩ có chút phát điên: “Ý của anh là, bên cạnh tên này có rất nhiều cô gái, tên này là cận bã nam.”

Sở Ngữ Vi ồ một tiếng: “Tôi biết cậu ấy là cận bã nam từ lâu rồi.”

“Em vẫn không tin tưởng à? Anh cho em xem chứng cứ!”

Ông anh nghệ sĩ càng nói càng kích động, luống cuống lấy điện thoại di động ra.

Ngày hôm qua, anh ta đã chụp được mấy bức ảnh ở trên đường.

“Em xem đi, tên này đi dạo phố với cô gái khác này!”

Sở Ngữ Vi liếc mắt nhìn tấm ảnh đó, phát hiện đó là Phùng Tư Nhược: “Là bạn Phùng, bọn tôi còn ở khách sạn cùng nhau nữa kìa.”

“Cái... Cái gì cơ?”

Giang Chu gạt đầu: “Ừm, cùng nhau.”

Ông anh nghệ sĩ dùng ánh mắt khó tin để nhìn Giang Chu: “Cậu dựa vào cái gì mà còn chơi hoang đường hơn cả dân nghệ thuật chúng tôi?”

“Đi khách sạn cùng nhau là rất hoang đường à?”

“Quả bản thủ, quả bản thủ, quả thật là dơ bản đến tột cùng.”

Ông anh nghệ thuật ôm ngực, lão đảo chạy ra khỏi nhà ăn.

Sở Ngữ Vi cảm thấy có chút buồn bực.

Đi khách sạn cùng nhau thì làm sao?

Cũng không phải ngủ chung một giường.

“Giang Chu, anh ta làm sao vậy?”

“Không biết, chắc là suy nghĩ nhiều thôi.”

Giang Chu nhìn Sở Ngữ Vi: “Phú bà, đói, cơm cơm.”

Sở Ngữ Vi cầm bánh lên, đưa đến miệng Giang Chu, để cho Giang Chu cắn một cái.

Sáng ngày hôm sau.

Những âm thanh ùng ùng đã đánh thức Giang Chu đang ngủ say.

Lúc này, ngoài cửa sổ có gió thổi mạnh, mưa to tầm tã.

Cửa sổ đang mở bị gió thổi cho đập ùng ùng.

Những hạt mưa to bằng hạt đậu cũng nện vào thủy tinh.

Giang Chu vội vàng nhảy xuống giường đóng cửa sổ lại, thuận tiện liếc mắt nhìn chân trời đen xì.

Khá lắm, giống như đang có yêu tinh náo loạn vậy.

Khi Trư Bát Giới đi Cao Lão Trang thì có lẽ cũng không đáng sợ như vậy.

“Mấy con hàng lười, rời giường thôi, sáng nay có tiết học.”

Giang Chu gọi ba con hàng kia dậy, sau đó liền cầm ô đi ra ngoài.

Tuy gió ở dưới mặt đất không to như khi nghe thấy trong ký túc xá, thế nhưng cầm ô đi bộ vẫn rất vất vả.

Chương 350: Hóa ra tiểu phú bà đang tiết kiệm đồ cưới!

Giang Chu đội gió đi đến dưới ký túc xá nữ học viện tài chính và kinh tế.

Lúc này, trước ký túc xá đã có mấy cô gái đang cầm ô rồi.

Nhưng bởi vì gió quá lớn, cho nên bước đi hơi khó khăn.

Trong đó, có một người nhìn thấy Giang Chu liền sáng mắt lên, nhưng do dự một lúc thì vẫn không nói gì.

Giang Chu đi qua, mở miệng chào hỏi tự nhiên như không:

“Lớp trưởng, đi học à?”

Khúc Tiểu Nhã cắn môi: “Đúng vậy, bạn đến đón Phùng Tư Nhược à?”

Giang Chu gật đầu, chen vào hành lang: “Lần trước cô ấy đưa mình ô, mình mà không qua đón thì cô ấy sẽ không đi học được.”

“Hai người đang hẹn hò đúng không?”

“Không có, cô bé chết tiệt này vẫn không chịu nhận lời.”

Lông mi của Khúc Tiểu Nhã khẽ run lên: “Xem ra bạn thật sự rất yêu thích cô ấy, nên mới có thể kiên trì lâu như vậy.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Thích một người thì không thể dùng cái từ kiên trì này được.”

“Vậy sao?”

“Thích không phải là một chuyện rất đau đớn, cho nên sao có thể nói là kiên trì được?”

“Nhưng thích đơn phương là một chuyện rất đau khổ, không phải sao?”

Giang Chu chưa kịp trả lời, Phùng Tư Nhược đã đi xuống dưới.

Nàng mặc một chiếc áo có mũ màu xám, đi một đôi giày thể thao màu trắng.

Hai cái tay nhỏ co vào trong tay áo, đôi mắt long lanh nhìn thoáng qua bốn phía.

Khi nhìn thấy Giang Chu thì nàng lập tức yên lòng, liền giơ tay nhỏ lên quơ quơ.

“Có lạnh không?”

Phùng Tư Nhược lắc đầu: “Cũng bình thường, vẫn có thể kiên trì.”

Giang Chu mỉm cười: “Đúng thế, chỉ có chuyện đau khổ mới có thể dùng từ kiên trì.”

“Hả?”

“Không có việc gì, đi thôi.”

Giang Chu nắm tay Phùng Tư Nhược, hai người rời khỏi ký túc xá.

Lúc này, hai mắt Khúc Tiểu Nhã đã rủ xuống.

Cô đã từng nhìn thấy rất nhiều cặp đôi, nhưng cô vẫn cảm thấy hai người này rất hợp nhau.

Nhất là khi ở thị trấn suối nước nóng, sau khi Phùng Tư Nhược nói rằng thích Giang Chu nhất, thì thật ra cô đã không còn cố chấp với tình cảm của mình nữa.

Chỉ là thỉnh thoảng vẫn sẽ cảm thấy hơi hâm mộ.

Giang Chu và Phùng Tư Nhược đi đến phòng học, bên trong vẫn chưa có nhiều người lắm.

Giang Chu treo cái ô dưới máy sưởi, lại lấy một cái khăn trong túi ra, sau đó bắt đầu lau đầu lau tóc cho Phùng Tư Nhược.

“Thà rằng bị mắc mưa chứ không muốn chui vào trong lòng mình?”

“Không muốn!”

“Ô quá nhỏ, che trước thì lọt sau, lần sau nhớ mua cái ô to hơn.”

Phùng Tư Nhược lắc lắc mái tóc của mình một cái, rồi gật đầu.

Thật ra thì cho đến bây giờ, nàng vẫn chưa từng đi chung ô với ai cả.

Coi như là Đinh Duyệt thì cũng sẽ dùng hai cái ô khác nhau, cho nên cho dù ô nhỏ thì vẫn hoàn toàn đủ với nàng.

Nàng làm sao biết có người muốn nhảy ra làm bạn trai mình chứ.

Đương nhiên, nàng cũng không ngờ rằng mình sẽ ý lại một người như vậy.

“Đúng rồi, Đinh Duyệt ngu ngốc đâu rồi?”

Phùng Tư Nhược ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Bạn nói đến đón mình, cho nên Đinh Duyệt không đi cùng mình nữa.”

Giang Chu nhin không được mà sáng mắt lên: “Đinh Duyệt ngu ngốc mà cũng có thời điểm khai khiếu à, rốt cuộc cũng biết không làm kỳ đà cản mũi nữa à.”

“Đinh Duyệt sợ bạn lại cọ cơm.”

“Không phải mới có hơn một tháng sao, tháng sau mình có tiền sẽ bồi thường lại mà, mình sẽ nuôi hai người bốn năm luôn cũng được.”

Phùng Tư Nhược cúi đầu, do dự một chút rồi nói: “Mình muốn đi làm thêm.”

Giang Chu véo mặt của nàng: “Không cần bàn chuyện này, mình còn chưa nghèo đến trình độ đó.”

“Không phải đưa cho bạn, mà là mình muốn để dành.”

“Rốt cuộc bạn muốn để dành làm gì?”

Hai mắt Phùng Tư Nhược lóe lên: “Để dành cho vui.”

Giang Chu trầm ngâm một chút: “Vậy thế này đi, chờ mình kiếm được tiền, lại đưa cho bạn một phần để bạn để dành chơi nhé.”

“Không được...”

“Nói tóm lại, không cần bàn chuyện đi làm thêm nữa, mình sẽ không chấp nhận đâu.”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng: “Vậy mình lén lút đi.”

Giang Chu nhíu mày: “Bạn cho mình một lý do, thuyết phục được mình thì mình sẽ đồng ý cho bạn đi.”

“Ô...”

Phùng Tư Nhược không muốn nói cho Giang Chu biết chuyện đồ cưới 100 tỷ.

Nàng sợ rằng Giang Chu biết chuyện sẽ không thích nàng nữa.

“Không có lý do gì.”

“Không có lý do thì không thể đi.”

“Vậy nói xạo một lý do thì sao?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Nói xạo tốt thì có lẽ mình sẽ tin, nếu như không tốt thì sẽ bị đánh đòn.”

Phùng Tư Nhược hít hà một cái, lại cảm thấy mình không cần nói xạo nữa.

Ngay cả nói chuyện bình thường mà nàng còn không được, thì làm sao có khả năng lừa gạt Giang Chu chứ.

Cùng lúc đó, Giang Chu nhìn thấy biểu cảm mất mát của nàng, trong lòng hẳn thấy hơi nghi ngờ.

Thật ra thì Phùng Tư Nhược đã có ý tưởng để dành tiền từ kỳ nghỉ đông rồi.

Thế nhưng khi đó hắn cũng không để ý lắm.

Bây giờ xem ra, nguyện vọng này của nàng rất mạnh mẽ nha.

Giang Chu cũng không hỏi tiếp, hắn định tra tấn bức cung Đinh Duyệt một phen, để xem có hỏi ra được cái gì không.

Chẳng mấy chốc, người đi học đã đến đông đủ.

Đinh Duyệt vẫn ngồi bên cạnh Phùng Tư Nhược như mọi hôm, kết quả chưa ngồi nóng đít đã bị Giang Chu kéo ra hành lang.

Chương 351: Hóa ra tiểu phú bà đang tiết kiệm đồ cưới! (2)

Lúc này, mặt Đinh Duyệt tràn đầy hoảng sợ, vội vàng bịt kín túi của mình lại.

“Ông... ông không nên nghiền ép tôi, thẻ cơm của tôi đã thấy đáy rồi.”

“Ai thêm cộ cơm của bà, tôi hỏi bà, vì sao Phùng Tư Nhược lại muốn để dành tiền?”

Đinh Duyệt hơi sững sờ: “Ông không biết à?”

Giang Chu nhú mày một cái, thầm nói quả nhiên là Đinh Duyệt biết gì đó: “Tôi biết thì còn hỏi bà làm gì?”

“Vậy tôi không thể nói, Phùng Tư Nhược không nói cho ông biết, vậy chắc chắn là có lý do gì đó rồi.”

Giang Chu sờ túi tiền, móc một tờ 100 đồng ra: “Nào, hãy nói bà tuyệt đối không nói cho tôi biết ở trước mặt Lão Mao đi.”

Đinh Duyệt cảm động đến mức nước mắt chảy từ khóe miệng: “Cho tôi!”

“Vậy bà có nói hay không nào?”

“Nói, nhưng tôi không vì tiền, mà là vì tôn kính Lão Mao thôi.”

Giang Chu cười nhạt, tham tiền mà cũng có thể nói tươi mát thoát tục như vậy nữa.

Thật cmn là diễn viên chuyên nghiệp mà.

Đinh Duyệt cầm chặt tờ tiền trong tay: “Thật ra, Phùng Tư Nhược để dành tiền là vì ông.”

Giang Chu khẽ nhíu mày: “Bởi vì tôi?”

“Ừm, cha của Tư Nhược nói, trừ phi ông có 100 tỷ, bằng không thì sẽ không gả Tư Nhược cho ông.”

“Đậu xanh! 100 tỷ? Ông già này thêm tiền đến điên rồi à?”

Đinh Duyệt nhún vai: “Dù sao Phùng Tư Nhược cũng đồng ý rồi, còn muốn để dành 100 tỷ đồ cưới nữa.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Ý của bà là, Phùng Tư Nhược nhin ăn nhin xài, chính là để dành đồ cưới cho mình?”

“Đúng thế, tuy Tư Nhược chưa đồng ý làm bạn gái ông, nhưng thật ra đã rất muốn gả cho ông rồi.”

“Là như vậy à...”

Giang Chu quay đầu, nhìn từ ngoài cửa sổ vào trong phòng.

Lúc này, Phùng Tư Nhược đang ngây ngây ngốc ngốc mà nhìn hai người họ, biểu cảm tràn đầy mờ mịt.

“Thật ra thì 100 tỷ cũng không phải không kiếm được...”

Đinh Duyệt trợn tròn mắt lên: “Không được làm chuyện phạm pháp, bằng không Phùng Tư Nhược sẽ đau lòng.”

Giang Chu nhìn Đinh Duyệt: “Phạm pháp cái em gái bà, hôm nay mời tôi và Phùng Tư Nhược đi Thực Thiên ăn cơm đi.”

“Đậu xanh, một bữa ở Thực Thiên phải hơn một trăm, ông điên rồi à? Tôi không có tiền!”

“Đánh rắm, ông đây vừa đưa cho bà 100, còn tận mắt nhìn thấy bà nhét vào túi quần.”

Đinh Duyệt rất kinh ngạc: “Không ngờ tôi không kiếm được một xu nào, lại còn bị lộ một cái bí mật?!”

Giang Chu cười híp mắt: “Nhớ kỹ gọi mấy món tôi thích ăn.”

Trở lại phòng học, giáo viên đã đứng trên bục giảng.

Giang Chu ngồi xuống bên cạnh Phùng Tư Nhược, lẳng lặng nhìn nàng.

Thế mà lại để dành đồ cưới.

Còn mạnh miệng nói không làm bạn gái mình, kết quả lại âm thầm bắt đầu chuẩn bị đến chuyện kết hôn rồi.

Phùng Ngọc Nghêch đáng yêu nhà ta, quả thực đã có một nước cờ cao nha.

Giang Chu cầm bút lên, dùng đuôi bút chọc vào gương mặt vô vùng mịn màng của Phùng Tư Nhược.

Phùng Tư Nhược hơi quay đầu qua, lại xấu hổ mà nhích lại gần phía Đinh Duyệt.

Giang Chu thấy thế thì không khỏi nhếch mép lên.

Hắn cảm thấy coi như mình thật sự có 100 tỷ, thì cũng có thể không bằng quãng thời gian này.

“Bạn học Giang Chu, mời em trả lời vấn đề này.”

Đúng lúc này, giáo viên trên bục giảng bỗng nhiên nhìn qua: “Điểm đặc biệt của tín dụng cơ bản là gì?”

Giang Chu lập tức đứng lên: “Thưa thầy, em chọn C.”

“Đây không phải là vấn đề có lựa chọn, trả lời lại đi.”

“Vâng em vẫn chọn C.”

Lời này vừa dứt, trong phòng học đã có những tiếng cười đùa.

Giáo viên không nhịn được mà lườm Giang Chu một cái: “Đi học phải nghe giảng, không nên bắt nạt bạn học nữ.”

“Vâng thưa thầy.”

Giang Chu ngồi xuống, lại nhéo nhéo má của Phùng Tư Nhược: “Đều tại bạn, mà mình bị giáo viên phê bình.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược đỏ lên: “Tốt nhất là bạn nên nghe giảng đi, được không?”

“Vốn không muốn nghe, nhưng nể mặt đồ cưới, cho nên mình nghe bạn một lần.”

Phùng Tư Nhược nghe không rõ, cho nên nhìn Giang Chu đầy mờ mịt.

Nhưng mà Giang Chu cũng không nói gì thêm, mà chỉ mở to mắt để nhìn về phía bực giảng.

Nghe là nghe không hiểu, thế nhưng vẫn có thể giả bộ một chút nha.

Hai mươi phút sau, bả vai của Giang Chu bỗng nhiên bị vỗ một cái.

Hắn quay đầu lại, phát hiện là phần tử ngũ nương nghiêm trọng Hoàng Kỳ.

Nàng cầm ô, lặng lẽ gục xuống bàn, dí mặt lại gần bên tai Giang Chu.

“Vừa rồi không có điểm danh chứ?”

Giang Chu có chút dở khóc dở cười mà nhìn Hoàng Kỳ: “Cô bé chết tiệt này, bạn không thể dậy sớm được à?”

Hoàng Kỳ len lút chạy đến chỗ bên cạnh Giang Chu: “Dậy sớm mà, nhưng trời mưa mà không ngủ thì phí.”

“Vậy sao bạn còn chạy đến đây?”

“Hết cách rồi, mình nghỉ quá nhiều rồi, không thể nghỉ thêm nữa, bằng không thì sẽ phải học lại mất.”

Giang Chu nhìn Hoàng Kỳ với ánh mắt vui mừng: “Có bạn ở đây, mình sẽ không sợ mất mặt khi rớt tín chỉ nữa.”

Mặt Hoàng Kỳ tràn đầy buồn bực mà nhìn Giang Chu: “Học kỳ trước bạn cũng nói sẽ thi lại với mình, kết quả lại không trượt môn nào.”

“Đó là may mắn, lần này chắc chắn sẽ tạch.”

“Ai không tạch là cháu trai nhé?”

“Vậy thì quên đi, mình rất hy vọng bản thân sẽ là một học sinh tốt.”

Chương 352: Dược Thần quay xong, Doãn Thu Nhã trở về Thượng Kinh!

Hoàng Kỳ hít sâu một hơi, mở sách ra.

Giang Chu cúi đầu nhìn thoáng qua: “Ừm, rất tốt, học lớp thi trường chứng khoán, lại mang sách phân tích thống kê đi?”

“Đậu xanh, vội quá nên cầm nhầm rồi.”

“Hay là mình cho bạn mượn nhé?”

“Thôi quên đi, dù sao cũng không hiểu gì, vẫn chờ rút tìn chỉ đi vậy.”

Hoàng Kỳ chán nản gục xuống bàn, toàn thân đều tản ra khí chất u buồn.

Giang Chu lấy tay chống đầu: “Cô bé, vì sao lại mắc bệnh này nghiêm trọng như vậy?”

Hoàng Kỳ quay đầu qua nhìn Giang Chu: “Đó là bởi vì không có ai gọi mình rời giường, hay là bạn gọi đi nhé?”

“Mình có thể gọi điện thoại cho bạn vào mỗi sáng.”

“Bản công chúa cần một nụ hôn sau mới có thể tỉnh lại.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Mình cho rằng một đá cũng có thể làm cho bạn tỉnh lại.”

Hoàng Kỳ không hoảng sợ chút nào: “Mình cũng không có ý kiến. Dù sao đều là ở trên một cái giường.”

“Câm miệng, căn bã nữ, không cưới thì đừng tán tỉnh.”

“Ác nhân cáo trạng trước, có bản lĩnh dùng tấm thẻ mình đưa đi.”

Giang Chu ho khan một tiếng, chợt nhớ đến quà Giáng sinh của Hoàng Kỳ.

Đó là một tấm thẻ vip kim cương của khách sạn.

Hai hôm trước, hắn dẫn mấy người Hàn Nhu đi khách sạn thì đã sử dụng tấm thẻ này.

Thế mà trong thẻ lại có hơn 10 ngàn đồng.

Một phòng một ngày chỉ có 100 đồng!

Hoàng Kỳ muốn làm cái gì đây?

Muốn vất vả mình đến phé luôn à?

Lúc này, ngoài cửa sổ vẫn là một cơn mưa to tầm tã.

Đám mây đen xì đã bao phủ toàn bộ Thượng Kinh.

Giang Chu chuẩn bị ghé vào bàn ngủ một lát, ai ngờ điện thoại di động bỗng nhiên rung lên.

Hắn mở ra xem, hóa ra là tin nhắn của Doãn Thư Nhã.

“Hai tiếng sau tôi sẽ về đến Thượng Kinh, có thời gian không? Ra đón tôi.”

Giang Chu hơi ngần ra, sau đó liền tính toán thời gian một chút.

Dược Thần bắt đầu quay từ trước tết âm lịch, đến bây giờ cũng được ba tháng rồi.

Theo tiến độ bình thường thì có lẽ đã quay xong.

“Được, tôi sẽ ra sân bay đón cô.”

Doãn Thư Nhã gửi một icon vui vẻ: “Hy vọng khi nhận được điện thoại sẽ có hoa.”

Giang Chu cũng gửi một icon bông hoa: “Không cần khách khí.”

“Keo kiệt chết đi được.”

“Keo kiệt? Như vậy không tốt đâu! Icon xấu hổ!”

Rất nhanh, bốn tiết học buổi sáng đã kết thúc.

Giang Chu dẫn Phùng Tư Nhược đến nhà ăn, để ô lại cho nàng, rồi mới leo lên xe.

30 phút sau, hắn đã đến sân bay thành phố Thượng Kinh.

Lúc này, Doãn Thư Nhã mặc áo ngắn tay đứng ở ven đường, nhìn trông không giống một ngự tử chút nào, mà giống như một thiếu nữ đang u buồn bất lực hơn.

“Lên xe.”

Doãn Thư Nhã vội vàng leo lên ghế lái phụ: “Thời tiết Thượng Kinh xấu vậy?”

Giang Chu mở cần gạt nước xe ra: “Bắt đầu từ sáng sớm rồi, cô không xem dự báo thời tiết à?”

“Dự báo thời tiết nói không mưa mà!”

“Cũng đúng, dự báo thời tiết bây giờ quá vớ vẩn, nhưng mà cô cũng không nên mặc áo cộc tay thế này chứ?”

Doãn Thư Nhã thuận tay cầm khăn mặt lên lau tóc: “Bắc Hải và Thượng Kinh có thể giống nhau sao? Bên kia hai mấy độ liên.”

Giang Chu đợi nàng lau xong, mỉm cười nói: “Thật không dám giấu diếm, đó là khăn tôi dùng lau chân.”

“Cút, cậu cho rằng tôi là thiếu nữ 30 tuổi ngu ngốc sao? Tại sao trên xe lại có khăn mặt lau chân được?”

“Khá lắm, ra ngoài lịch luyện ba tháng, chỉ số IQ đã tăng cao rõ rệt như này rồi à?”

Doãn Thư Nhã cười nhạt: “Tôi vốn không ngốc, cậu đừng luôn xem thường tôi.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Nói chuyện chính đi, phim điện ảnh quay xong chưa?”

“Ừm, bây giờ đã tiến vào giai đoạn cắt nối biên tập rồi, chờ biên tập xong thì sẽ đưa đi xét duyệt, tranh thủ chiếu trước kỳ nghỉ hè.”

“Cô còn nhớ những gì tôi đã nói không, bộ phim này chưa chắc đã được xét duyệt dễ dàng như vậy đâu.”

Doãn Thư Nhã chỉnh sửa quần áo một chút: “Không sao, tôi đã đánh tiếng với bên đó rồi.”

Giang Chu cúi đầu nhìn thoáng qua bên kia: “Chắc chắc, không ngờ quần áo dính mưa lại trở nên trong suốt nhỉ.”

“Không cho phép nhìn! Tốt nhất là cậu nên nhìn đường đi.”

“Cũng không phải là tôi muốn nhìn.”

Gò má của Doãn Thư Nhã đỏ ửng, đắp khăn mặt lên trước người: “Thế nào, còn có người cầm dao ép cậu nhìn à?”

Giang Chu lắc đầu: “Tôi chỉ là không muốn cô phụ lòng tốt của Long Vương Gia thôi.”

“Hừm, nhận điện thoại lại không có hoa, trái lại thì tâm rất hoa nha.”

“Đừng nói nhảm, giờ tôi dẫn cô đến công ty, cô ký cho tôi một văn kiện.”

Doãn Thư Nhã gỡ tóc xuống: “Văn kiện gì?”

Giang Chu lại liếc mắt nhìn qua, chỉ nhìn thấy cái khăn mặt, liền cảm thấy tẻ nhạt vô vị: “Tôi định cho iQiyi độc quyền phim Dục Thần.”

“Ồ, chính là website video mà cậu đầu tư à?”

“Ừm, sau đó cô nghỉ ngơi một tháng đi, rồi tôi sẽ cho cô kịch bản phim khác.”

Hai mắt Doãn Thư Nhã sáng lên: “Tôi không phải Dục Thần 2 à?”

Giang Chu lắc đầu: “Vấn đề này phải chờ tôi suy nghĩ kỹ đã.”

“Vậy buổi tối cậu mời tôi ăn cơm nhé?”

“Cô hỏi đúng lúc lắm, bây giờ tôi đang rất thiếu tiền, đang lo không có chỗ ăn cơm đây.”

Doãn Thư Nhã khẽ nói mày: “Cậu đã đầu tư hết sạch tiền rồi đúng không?”

Giang Chu gật đầu: “Đúng, nhưng tôi nghe nói, tay nghề đầu bếp năm sao nhà cô rất tốt mà?”

“Ý cậu nói là, cậu muốn đến nhà tôi ăn cơm chùa?!”

“Đúng thế, trên người tôi không có tiền, chỉ có thể đi đến đâu ăn trực đến đó.”

“Cậu lại giúp tôi đổi mới khái niệm không biết xấu hổ rồi đây!”

Chương 353: Cho tôi ăn thận nướng vào buổi tối là có ý gì?

Sau khi trở về từ sân bay.

Hai người lái xe đến tòa nhà tài chính.

Giang Chu đã có một series kế hoạch nhằm vào Ta không phải Dược Thần.

Giai đoạn đầu sẽ tuyên truyền Dược Thần ở trên internet, ví dụ như hân đầu tư iQiyi và Toutiao.

Giai đoạn sau sẽ dùng độc quyền để kéo lưu lượng cho các Website đó.

Cứ như vậy, có thể khai thác hết toàn bộ giá trị của bộ phim điện ảnh này.

“Công ty của cậu bây giờ cũng ra dáng phết nhỉ.”

“Bằng không thì sao, cô thật sự cho rằng tôi mở công ty là vì lừa gạt các cô bé à?”

Doãn Thư Nhã ký xong, rút bút qua một bên: “Tôi nhớ là có người nói, phụ nữ như hoa, muốn phòng làm việc của mình đầy hoa cơ mà.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một chút: “Ký xong chưa? Ký xong rồi thì rút đi.”

“Đi đâu? Tôi vừa trở về đã ngựa không dừng vó để đến đây ký văn kiện cho cậu, dù sao cậu cũng phải cho tôi nghỉ ngơi một chút chứ?”

“Đi nhà cô ăn cơm chùa trước, như vậy sẽ có nhiều thời gian nghỉ ngơi.”

Doãn Thư Nhã hung hăng trừng mắt nhìn Giang Chu một cái: “Tôi đi xa nghìn dặm trở về, thế mà còn phải mời cậu ăn cơm nữa, cậu quả là ghê tởm.”

Giang Chu cười híp mắt: “Bây giờ đang là thời kỳ đặc biệt, chờ tôi có tiền sẽ mời lại cô.”

“Tôi chỉ hy vọng cậu không phá sản thôi, dù sao tôi cũng nện hết tiền để dành của mình vào rồi.”

“Yên tâm, công ty ném một miếng thịt ra, chó cũng sẽ kiếm được tiền.”

Hai người vừa nói chuyện vừa rời khỏi công ty, đi đến khu biệt thự Hồng Diệp.

Người làm trong biệt thự cũng biết đại tiểu thư đã về Thượng Kinh, cho nên tất cả đều xếp thành hàng ở cổng chính, nghênh đón đại tiểu thư về nhà.

Rất nhanh, Giang Chu liền lái xe đến cửa biệt thự.

Hai người xuống xe, đi vào trong biệt thự dưới sự vây quanh của đám người làm.

Đá cẩm thạch dưới nền sáng bóng như gương, đèn chùm trên trần còn mang hơi hướng phong cách cổ, công nghệ làm cũ rất tốt.

Vị trí trung tâm là một cái bàn ăn rất dài, trên đó còn có một tấm khăn trải bàn màu trắng.

Toàn bộ căn phòng, khiến cho người ta có một loại cảm giác như đặt mình vào phim ảnh ở phương tây vậy.

Bởi vì đầu bếp trong biệt thự đã biết Doãn Thư Nhã sẽ về Thượng Kinh hôm nay, lại không nhận được lệnh không cần làm cơm.

Cho nên bọn họ đã chuẩn bị trước rất nhiều nguyên liệu nấu ăn.

Chỉ chốc lát sau, trên bàn đã bày rất nhiều các món ăn trung quốc đầy đủ màu sắc.

Ăn đồ trung quốc trong một hoàn cảnh phương tây, đúng là có một loại hương vị khác.

Gà sốt, canh hải sâm, măng dầu đỏ...

Giang Chu xoa xoa tay, lại có một cảm giác muốn cọ cơm ở đây trong thời gian dài.

Ngay sau đó, Doãn Thư Nhã thay quần áo xong cũng đã đi xuống.

Nàng mặc một chiếc áo khoác kiểu tây trang ngắn tay, đeo khuyên tai như trắng, trên chân là một đôi giày cao gót cao 7 cm, nàng bước đi đầy ngạo nghễ và kiêu hãnh.

Dáng vẻ này, dường như là đã cố gắng ăn diện.

Lúc này, Doãn Thư Nhã ngồi xuống đối diện Giang Chu, nâng má, mở miệng nói: “Tôi thấy rất nhiều chuyện thú vị ở Bắc Hải, cậu có muốn nghe không?”

“Ừm ừ ừ.”

“Trong ngày đoàn làm phim kết thúc, có mấy người ra ngoài uống rượu, khi trở lại đã gặp thứ không sạch sẽ, làm hại tôi còn phải mời Pháp Sư đi mở đàn cúng tế nữa.”

Giang Chu đang tập trung vào ăn uống, nên chỉ đáp lại qua loa có lệ: “Vậy sao? Vậy là tốt mà.”

Mặc dù Doãn Thư Nhã có dự vọng nói chuyện trời đất rất mãnh liệt, nhưng hình như cũng không đủ hấp dẫn.

“Này, tôi đang nói chuyện với cậu đấy, cậu không ngại à?”

Giang Chu hơi ngẩng đầu lên: “Thiếu nữ 30 tuổi ngọc ngà của tôi ời, ăn cơm thì ăn cơm đi, có thể không nói hay không?”

Doãn Thư Nhã nghiêng răng nghiêng lợi: “Cậu đến nhà tôi, thật sự chỉ vì cợ một bữa cơm à?”

“Không phải, tôi không phải người như vậy.”

“Vậy tại sao cậu không có hứng thú với những gì tôi nói?”

Giang Chu cầm cốc nước lên uống một hớp cho trôi thịt: “Tôi đến đây không chỉ vì cợ cơm, mà còn cợ nước nữa.”

Doãn Thư Nhã hít sâu một hơi: “Ăn đi, ăn đến chết luôn đi.”

“Tạ chủ Long n!”

Chẳng mấy chốc, đồ ăn trên bàn đã bị quét sạch sẽ.

Doãn Thư Nhã sợ ngây người: “Cậu là quỷ chết đói đầu thai đấy à?”

Giang Chu lau miệng: “Dạo này tôi đều phải cợ cơm của bạn học, mà cô ấy lại không giàu có như cô, cho nên tôi ngại không dám ăn no.”

“Không phải Phùng Tư Nhược là tiểu phú bà Bắc Hải sao?”

“Cô bé này có tiền không dám tiêu, còn đáng thương hơn tôi nữa kìa.”

Doãn Thư Nhã cầm ly rượu đỏ lên: “Thật muốn hất ly rượu này vào người cậu.”

Giang Chu ngẩng đầu nhìn Doãn Thư Nhã: “Cũng được mà, lâu rồi tôi chưa mua quần áo mới.”

“Tiện nhân!”

Trong khi hai người nói chuyện.

Bác Từ đứng trước cửa cách đó không xa, lẳng lặng nhìn một màn này.

Ông đã gặp vô số thanh niên tuần kiện đi đến thăm tiểu thư nhà mình.

Nhưng mà không có ai kiêu ngạo như Giang Chu này.

Hết lần này đến lần khác, đại tiểu thư nhà mình lại còn dính chiêu này, thật sự là vô quyết dày có móng tay nhọn mà.

Chương 354: Cho tôi ăn thận nướng vào buổi tối là có ý gì?
(2)

Giang Chu lau miệng: “Tốt lắm, tôi ăn xong rồi.”

Doãn Thư Nhã nhặt đĩa lên: “Cậu ăn xong, nhưng tôi còn chưa ăn xong đâu.”

Giang Chu ngấm bàn một cái: “Còn thừa nhiều đồ ăn thế cơ mà, cô ăn đi.”

“Cậu toàn để lại cho tôi những món gì thế này?”

“Đây là đầu bếp nhà cô làm, tôi biết làm sao được?”

Doãn Thư Nhã cầm đĩa lên, chọc chọc vào một thứ đen đen: “Đây là thứ gì? Tròn tròn, nhìn như thịt của bánh màn thầu...”

Giang Chu quan sát một chút, hai mắt liền sáng bừng lên: “A, là thận nướng!”

“Là thứ gì?”

“Chính là thận heo, Đông y có nói, ăn gì bổ nấy, đây chính là trạm xăng dầu của đàn ông nha.”

Doãn Thư Nhã lập tức tỏ vẻ chán ghét mà vứt chiếc đĩa xuống: “Tại sao có thể có thứ này? Tôi chưa từng ăn mấy thứ

này bao giờ!”

Bác Từ ở phía sau nghe thấy thế lập tức tiến lên: “Đại tiểu thư, đồ ăn có vấn đề gì sao?”

“Gọi đầu bếp lên đây.”

“Vâng, đại tiểu thư, ngài chờ một lát.”

Bác Từ vội vàng rời khỏi phòng, sau đó dẫn một người đầu bếp đến.

Người đầu bếp này mặc một bộ quần áo trắng, sắc mặt hơi bối rối.

“Đại tiểu thư, đồ ăn tối nay không hợp khẩu vị của ngài sao?”

Doãn Thư Nhã chỉ chỉ vào miếng thịt nướng trước mặt: “Tại sao phải làm loại thức ăn này? Tôi chưa bao giờ ăn nội tạng mà!”

Đầu bếp mím môi một cái, rồi liếc nhìn Giang Chu: “Đây... Đây là chuẩn bị cho Giang tiên sinh, vì sợ buổi tối Giang tiên sinh sẽ ảnh hưởng đến hứng thú của tiểu thư...”

“?????”

Giang Chu lập tức hiểu luôn, vì vậy trợn tròn mắt lên: “Con bà nó, tôi rất khỏe, không cần bồi bổ cho tôi, với lại buổi tối tôi không ngủ ở chỗ này.”

Doãn Thư Nhã cũng phản ứng kịp, lập tức đỏ mặt lên: “Sau này không được tự ý chủ trương nữa, mau đi xuống đi.”

“Xin lỗi tiểu thư, lần sau tôi sẽ xác định thực đơn trước giờ.”

Đầu bếp vội vàng rời khỏi phòng theo bác Từ.

Nhưng ông ta cũng rất ủy khuất, rõ ràng mình có lòng tốt cơ mà.

“Bác Từ, không phải bác nói Giang tiên sinh rất có thể là bạn trai của tiểu thư sao?”

Mặt bác Từ đã đen xì: “Tôi chỉ thuận miệng nói thôi.”

Đầu bếp đầu ai oán: “Lần sau đừng nói bậy nữa.”

“Haiz, đại tiểu thư cũng nên có mối tình đầu rồi.”

“VẬY chờ khi nào bác xác định thì hãy nói với tôi, đây không phải là nói mò sao.”

Cùng lúc đó, trong phòng ăn của biệt thự.

Giang Chu uống cạn cốc nước, lại ợ một cái: “Thật ra thì tôi không cần ăn thứ này đâu, tôi rất mạnh mẽ, thật đấy.”

Doãn Thư Nhã ngược mắt lên nhìn Giang Chu: “Ăn xong chưa? Ăn xong rồi thì cút đi!”

“Thật sự là vô tình, vậy tôi cút, ngày mai nhớ cho ít muối thôi, tôi ăn nhạt.”

“Ngày mai cậu lại đến á???”

“Ừm, ăn đến khi nào tài chính chảy về mới thôi, có thể còn dẫn Phùng Tư Nhược đến nữa, mong bỏ quá cho.”

.....

Trung tuần tháng năm.

Nghịệp vụ mở rộng ở Bắc Hải đang khí thế hừng hực.

Giang Chu nhân ngày cuối tuần, cô tình bay qua một chuyến.

Hắn ăn một bữa cơm với Chung Di và Tiết Mạn Ny.

Bắc Hải là một thành phố thay đổi công nghệ thông tin với tốc độ chóng mặt.

Hơn nữa, điện thoại di động thông minh cũng phổ cập rất nhanh.

Chỉ ba tháng ngắn ngủi, nghịệp vụ mở rộng của công ty đã có hiệu quả rõ ràng.

Trừ cái đó ra, công ty cũng bắt đầu lần lượt mở rộng ra từng thành phố trên toàn quốc.

Nhất là TuoTiao mà hắn đã đầu tư, đã cống hiến sự giúp đỡ rất lớn.

Mà giá trị con người của Giang Chu cũng tăng lên như điều gặp gió.

Thời gian một năm.

Giang Chu từ một sinh viên không có tiếng tăm gì, cuối cùng đã trở thành một gương mặt quen thuộc trong giới kinh doanh.

Ví dụ như Đại Mã, Tiểu Mã, A Đông... những người này đều từng đánh giá Giang Chu trong những tiết mục công khai.

Điều này chứng tỏ Giang Chu bây giờ đã có chút thành tựu.

Có điều, đa số những đánh giá của các đại lão này đối với Giang Chu đều là mặt trái.

Vì sao?

Bởi vì bọn họ cảm thấy Giang Chu rất kỳ lạ.

Tài chính vừa chảy trở về, Giang Chu lập tức mang đi đầu tư luôn.

Tài chính của công ty lúc nào cũng chỉ đủ phát tiền lương cho nhân viên.

Hơn nữa, Giang Chu toàn đầu tư những công ty và xí nghiệp nhỏ vừa cất bước.

Giống như là Giang Chu căn bản không sợ đầu tư thất bại vậy.

Rất nhiều kiêu hùng trong giới kinh doanh đều đang nhìn chằm chằm vào phương hướng phát triển của internet, thì Giang Chu đã ra tay như lôi đình, nắm giữ rất nhiều hạng mục.

Nhưng điều kỳ lạ là, những hạng mục này căn bản là không liên quan gì đến nhau cả.

Cho nên trong mắt của rất nhiều đại lão giới kinh doanh, Giang Chu chỉ là một người có vận may vô cùng tốt.

Giang Chu có thể phát triển công ty đến trình độ này, chứng tỏ hẳn cũng có trình độ nhất định, hoặc là có thể thích ứng với sự phát triển của thời đại.

Đương nhiên, bọn họ cũng cho rằng, trước sau gì thì Giang Chu cũng sẽ dùng hết may mắn của mình thôi.

Loại người nhìn thấy cái gì liền đầu tư cái đó có thể đi xa sao?

Chương 355: Mọi người đều nói xấu Giang Chu!

Cùng lúc đó, trong một khu chung cư.

Chu Vũ Đình vui vẻ gõ cửa phòng ngủ chính và phòng ngủ phụ.

Đây là một căn nhà thuê chung cách khu trung tâm khá xa.

Phòng ngủ chính là của cô gái tốt nghiệp nghiên cứu sinh tài ba Nghiêm Úy Úy.

Đến nay vẫn chưa tìm được công việc lương một năm 200 ngàn, không phải xí nghiệp lớn thì không vào.

Cho nên bây giờ Nghiêm Úy Úy đã nằm ở nhà bốn tháng rồi.

Phòng ngủ phụ là của Hầu Tuấn Hào, cũng là tài tử tốt nghiệp nghiên cứu sinh, người này vẫn thích Nghiêm Úy Úy, cho nên vẫn muốn làm chung công ty với Nghiêm Úy Úy.

Cho nên đến bây giờ vẫn chưa từng có việc làm.

Ngay sau đó, cửa phòng ngủ chính mở ra.

Nghiêm Úy Úy dụi dụi mắt: “Làm sao thế? Mình đang ngủ mà.”

Chu Vũ Đình cười ngọt ngào: “Mình được thăng chức tăng lương rồi, cho nên mới mời hai người đi ăn.”

“Tăng... Tăng lương rồi?!”

“Đúng vậy, có thể là do mình làm việc chăm chỉ, cho nên ông chủ đã cho mình làm phó quản lý bộ phận đầu tư.”

Mặt Nghiêm Úy Úy tràn đầy vẻ không tin: “Bạn được tăng bao nhiêu mà vui vẻ đến mức này chứ?”

Chu Vũ Đình mỉm cười xấu hổ: “Tháng này là 10 ngàn, hơn nữa còn là sau thuế.”

“Khoan đã, bốn tháng trước tiền lương của bạn mới có 5000 thôi mà?”

“Đúng thế, nhưng mà được thăng chức nha, ông chủ nói, thăng chức nhất định phải tăng lương.”

Nghiêm Úy Úy yên lặng một lúc lâu, đột nhiên lại cảm thấy rất không thoải mái: “Chắc lẽ công ty kia của bạn vẫn chưa có dấu hiệu sắp sập tiệm à?”

Chu Vũ Đình lắc đầu: “Ông chủ nói là năm nay công ty có nhiều việc cần dùng tiền, cho nên tiền lăng tãng chậm, hy vọng mọi người có thể kiên trì vượt qua thời gian này.”

“Vậy giờ tiền lương của bạn là 10 ngàn một tháng à?”

“Cái này thì chưa chắc.”

Nghiêm Úy Úy thở phào nhẹ nhõm: “Vẫn hạ xuống đúng không?”

Chu Vũ Đình vội vàng lắc đầu: “Ông chủ nói cuối năm sẽ tăng tiếp.”

Còn tăng?!

Chỉ bốn tháng ngắn ngủi, tiền lương liên tãng gấp đôi rồi??!!

Trong lòng Nghiêm Úy Úy đã hơi chua.

Công việc này vốn là của mình mà, là mình xem thường, cho nên mới nhường cho Chu Vũ Đình.

Tại sao loại công ty rách nát này còn có thể tãng lương chứ?!

Lúc này, trong đầu Nghiêm Úy Úy lại hiện lên dáng vẻ cười như không cười của Giang Chu.

Điều này không thể nào!

Tên kia rõ ràng chỉ là một sinh viên hoàn toàn không có kinh nghiệm xã hội.

Tên đó vẽ bánh, tuyệt đối không thể thực hiện được!

“Úy Úy, bạn làm sao vậy?”

Nghiêm Úy Úy lấy lại tinh thần, ho khan một tiếng: “Không có gì, chỉ là cảm thấy tên kia quá may mắn thôi.”

Chu Vũ Đình do dự một chút, bỗng nhiên mở miệng: “Úy Úy, hay là bạn cũng đến công ty mình đi? Ông chủ nói bây giờ rất cần nhân tài, bạn nhất định sẽ được trọng dụng.”

“Mình? Mình mới không thềm!”

“Vì sao?”

Nghiêm Úy Úy cười nhạo một tiếng: “Bạn đã là phó quản lý rồi, chẳng lẽ mình qua đó làm nhân viên cho bạn à?”

Chu Vũ Đình cắn môi: “Thật ra thì bạn thông minh hơn mình nhiều, công ty lại đang trong giai đoạn phát triển, nên sẽ thăng chức rất nhanh.”

“Được rồi được rồi, mình sẽ không vào mấy công ty nhỏ này đâu, bạn không cần khuyên mình nữa.”

“Ồ, vậy được rồi...”

Trong lòng Nghiêm Úy Úy vẫn khó chịu, vì vậy lại mở miệng: “Vũ Đình, mình vẫn phải nhắc nhở bạn một điều.”

Chu Vũ Đình hơi mờ mịt: “Nhắc nhở cái gì?”

“Bạn đừng thấy bây giờ tên đó tăng lương cho bạn, nói không chừng ngày mai liền phá sản luôn, công ty nhỏ đều như vậy, không có gì là chắc chắn cả.”

“Ừm, mình biết rồi, nhưng mình vẫn sẽ tiếp tục cố gắng làm việc.”

“Haiz, bạn thật sự quá ngốc.”

“Được rồi, Úy Úy, chúng ta không nói chuyện này nữa, mình mời hai người đi ăn một bữa thịnh soạn.”

Nghiêm Úy Úy nhất thời nở nụ cười: “Được, ăn cơm xong mình còn muốn đi xem phim.”

Chu Vũ Đình gật đầu: “Cũng được, nhưng mà Hầu Tuấn Hào đi đâu rồi?”

“Đi phỏng vấn rồi.”

“Hả? Vậy sao bạn không đi?”

Nghiêm Úy Úy cười tự tin: “Đương nhiên là để Hầu Tuấn Hào đi trước, nhớ các câu hỏi và vấn đề, sau đó mình sẽ chuẩn bị kỹ càng rồi mới đi chứ.”

Chu Vũ Đình há hốc miệng: “Còn có thể phỏng vấn như vậy sao?”

“Công việc tốt không dễ dàng tìm thấy đâu, bạn cho rằng công ty nào cũng chỉ cần nói vài câu là có thể vào làm giống như

công ty nhỏ của bạn à?”

“Minh... mình cảm thấy công ty của mình rất tốt.”

Nghiêm Úy Úy đeo túi lên: “Thôi quên đi, vẫn là đi ăn cơm thì hơn.”

Chu Vũ Đình gật đầu: “Đi thôi!”

“Mình muốn ăn ở Kim Đình Hiên, nghe nói đồ ăn ở đó rất ngon.”

“Cũng được, dù sao mình trả nợ vay đại học xong thì vẫn còn mấy ngàn nữa.”

Cùng lúc đó, sắc trời tối dần.

Giang Chu ngồi xem báo cáo tài vụ trong văn phòng ở trường học.

Tuy là hấn vừa cầm tiền thì đã mang đi đầu tư, thế nhưng tốc độ kiếm tiền bây giờ rõ ràng là đã trở nên cực nhanh.

Vừa là vì monngon. Com đã mở rộng ra toàn quốc, vừa là vì những công ty mà hấn đầu tư đã có khởi sắc.

Nhưng mà tài sản và tiền trong túi lại không có quan hệ gì với nhau, cho nên Giang Chu vẫn còn tiếp tục đi ăn cơm chùa.

Hàn Nhu, Tô Nam, Hoàng Kỳ, Sở Ngữ Vi, Đinh Duyệt, Doãn Thư Nhã.

Trừ đó ra thì còn một cái đuôi đi ăn cơm chùa theo là Phùng Tư Nhược.

Bởi vì hấn phát hiện, hoạt động này có trợ giúp cho chứng bệnh sợ đám đông của nàng, cho nên thường xuyên dẫn nàng đi theo.

Nhưng nghĩ lại thì cũng hiểu, đi ăn cơm chùa là cần mặt dày, nên có thể rèn luyện khả năng không dám nói chuyện của cô công chúa nhỏ này.

Chương 356: A? Là tỏ tình sao? Thế mà lại là tỏ tình!

Khóe miệng Giang Chu cong lên, hấn tắt máy tính rồi rời khỏi phòng làm việc.

Thật sự là một đêm trăng sáng nha.

Giang Chu móc điện thoại di động ra, mở QQ của Phùng Tư Nhược.

“Có muốn ra ngoài một chút không?”

“Ok.”

Dưới bóng đêm, sân trường rất yên tĩnh.

Giang Chu cất bước đi trên con đường lát đá trong khu rừng trúc, Phùng Tư Nhược thì nhắm mắt theo đuôi ở phía sau.

Hôm nay nàng mặc một chiếc váy xanh nhạt, bên ngoài là một chiếc áo len màu trắng, trên cổ áo còn có một chiếc nơ hình con bướm màu xanh.

Liếc mắt nhìn qua, rất giống với một thiếu nữ nhảy ra từ trong truyện tranh vậy.

Hai người lẳng lặng đi xuyên qua rừng trúc, đến tảng đá hình chiếc thuyền ở ven hồ.

Bởi vì đã đến Thượng Kinh được gần một năm, bọn họ đã từng thấy Hạ Thu Đông, nhưng duy chỉ chưa được thầy mùa Xuân.

Những cơn gió nhẹ nhàng đập vào mặt, còn mang theo một cảm giác hơi mát mẻ.

Giang Chu dừng bước chân, ánh mắt nhìn vào trong hồ.

Ánh trăng sáng như trong suốt.

Một nửa là ánh trăng, một nửa là bầu trời đêm.

“Bà xã, bạn có biết một người tên là Phùng Nhạc không?”

Phùng Tư Nhược hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt hơi mờ mịt:

“Bạn nói chú hai mình à?”

Giang Chu mỉm cười, quay người nói: “Thế mà bạn lại không phản bác câu bà xã đó à?”

“Không... không phải bà xã.”

“Thật sự là keo kiệt mà!”

Giang Chu khoanh tay, suy tư một chút: “Chú hai và cha của bạn là anh em ruột à?”

Phùng Tư Nhược gật đầu, lại lắc đầu: “Mình có hai bà nội, quan hệ không tốt lắm.”

“Thì ra là như vậy, chẳng trách cô cô lại nhắc nhở mình.”

Giang Chu đã có kết luận với suy đoán lúc trước.

Xem ra nội bộ Phùng gia cũng không an tĩnh và hài hòa cho lắm.

Kiếp trước mình cũng không hiểu Phùng gia lắm.

Lúc này, mình lại cảm thấy, gia tộc này cũng không phải vững chắc đến mức không phá được.

Chắc là cha vợ của mình đang tranh giành quyền thừa kế với Phùng Nhạc, nhưng cha vợ của mình chỉ có hai người con gái, cho nên rõ ràng là nằm ở thế bất lợi.

“Bạn đã nghe qua một câu, hôm nay gió rất ồn ào náo động chưa?”

Phùng Tư Nhược ngơ ngác nhìn Giang Chu, sau đó lại lắc đầu.

Giang Chu giả bộ bất đắc dĩ mà nhìn nàng: “Bạn thật đúng là ngốc nghếch.”

“Không ngốc nghếch!”

“Nói bạn đần mà bạn còn không vui?”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, lại móc kẹo từ trong túi ra: “Cho bạn.”

Giang Chu nhận lấy, bóc vỏ ra: “Cần bao nhiêu tiền đồ cưới? Nói mình nghe xem nào!”

“...”

“Sao lại nhìn mình như vậy? Mình đã tốn 100 đồng để mua bí mật này đấy, Đinh Duyệt đã bán đứng bạn rồi.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược đã tràn đầy khiếp sợ.

Nhưng sau khi khiếp sợ xong, lại nhin không được mà bắt đầu xấu hổ.

Rõ ràng mình đã từ chối Giang Chu gọi mình là bà xã, nhưng lại vụng trộm để dành của hồi môn ở sau lưng Giang Chu.

Nhưng lại bị chọc thủng...

Điều này đã chứng tỏ rằng mình muốn gả cho Giang Chu, đúng không?

Lúc này, gò má của Phùng Tư Nhược đã nóng bừng như thiêu như đốt, thậm chí nàng còn không dám nhìn vào ánh mắt của Giang Chu, cho nên đành phải cúi đầu xuống.

“Nói cho mình biết, bao nhiêu tiền?”

Phùng Tư Nhược phồng má lên: “Không... mình không nói cho bạn biết.”

Giang Chu cũng không ép buộc nàng, mà kéo tay nàng ngồi xuống ghế bên hồ.

Lúc này, mặt hồ phản chiếu ánh trăng sáng, tựa như một cái gương phản quang.

Phùng Tư Nhược nắm vỏ kẹo trong tay, nhẹ nhàng nhìn về phía trước.

Nàng rất thích những lúc như này, có thể yên yên tĩnh tĩnh, không âm ỉ không phiền muộn.

Quan trọng nhất là... Còn được ở cùng với người mình thích.

Giang Chu bắt chéo chân, ngón tay gõ nhẹ lên tay vịn hai cái.

“Thật ra thì 100 tỷ là một con số rất lớn, mình chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy mệt mỏi rồi.”

“Bạn tính thử xem, mình phải cố gắng và nỗ lực bao lâu thì mới có thể kiếm được nhiều tiền như vậy chứ?”

“Nói thật, mình cảm thấy có thể vĩnh viễn cũng không kiếm được.”

“Đây không phải là làm khó người khác sao?”

“Không kiếm được, tuyệt đối không kiếm được.”

Phùng Tư Nhược ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, có chút khấn trương mà nhìn Giang Chu.

Nàng không ngốc, nên có thể hiểu được những lời này có ý gì.

Nàng cho rằng Giang Chu biết chuyện 100 tỷ thì sẽ thấy khó mà lui.

Bởi vậy, nàng nắm chặt góc váy, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy khổ sở.

Nàng không muốn Giang Chu bỏ cuộc.

Nàng có thể để dành 100 tỷ.

Để dành từ cô gái trẻ thành cô gái già cũng được.

Bởi vì đời này của nàng, làm gì cũng phải cẩn thận từng li từng tý, chuyện to gan nhất mà nàng từng làm chính là thích Giang Chu.

Nàng không nỡ, nàng luyến tiếc...

Nhưng Phùng Tư Nhược chỉ cắn môi chứ không dám lên tiếng.

Từ xưa đến nay, nàng đều phục tùng và chịu đựng như vậy.

Không dám từ chối, cũng không dám giữ lại.

“Nhưng mà...”

“Suy nghĩ từ góc độ khác, thì thật ra xài 100 tỷ mà có thể mua bạn về nhà, vậy cuộc mua bán này vẫn rất có lời.”

“Nếu như bạn được yết giá trong lòng mình, vậy chắc chắn sẽ phải có thêm rất nhiều số 0 nữa.”

Chương 357: A? Là tỏ tình sao? Thế mà lại là tỏ tình! (2)

Giang Chu nói tiếp: “Trước đây mình xem phim truyền hình, cũng ghét nhất loại chia tay mà không có vấn đề gì.”

“Cái gì mà nữ chính chết rồi, nữ chính ra nước ngoài, nữ chính dọn nhà, trong nhà nữ chính không đồng ý... bla bla, quả thật là vô cùng máu chó.”

“Mình không hy vọng sẽ có cuộc sống như thế, cũng không muốn bạn sẽ phải sống một cuộc sống như thế.”

“Cho nên, mình sẽ cố gắng!”

“Đặt một cái mục tiêu nhỏ trước, là kiếm 100 tỷ!”

“Nhưng mà, nếu như cuối cùng mình vẫn không thể kiếm được, vậy bạn phải đồng ý với mình một chuyện.”

“Không thể nghe lời cha bạn, cha bạn là một lão đầu rất xấu.”

“Bạn phải lấy hết can đảm, để bỏ trốn với mình.”

Giang Chu vừa nói chuyện vừa quay đầu nhìn thoáng qua Phùng Tư Nhược.

Trong ánh mắt của hắn còn mang theo vẻ nghiêm túc và kiên định.

Giống như là đang tuyên cáo, cũng giống như là đang ra lệnh.

Lúc này, Phùng ngọc nghếch đáng yêu nhà ta đã choáng váng, đôi mắt lại trở nên long lanh như nước.

Nàng còn chưa khổ sở được bao lâu, lại phát hiện đây không phải tuyên ngôn bỏ cuộc, mà là... mà là đang tỏ tình sao?

Phùng Tư Nhược yên lặng một lát, bỗng nhiên đứng dậy.

Ngay sau đó, nàng đi đến trước mặt Giang Chu, đưa tay bám vào vai của hắn, sau đó, giang rộng đôi chân thon dài mềm mại, nhẹ nhàng ngồi xuống đùi Giang Chu.

Cả người đều rúc vào trong ngực Giang Chu giống như một con mèo nhỏ.

Nghiêng mặt, áp má vào trong lồng ngực của Giang Chu, cũng không nói lời nào.

Lúc này, mùi thơm thanh nhã đập vào mặt, còn thơm hơn cả không khí mùa xuân hơn.

Thình thịch thình thịch!

Lúc này, Giang Chu đang cứng đờ, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng tim đập điên cuồng của nàng.

Hiện giờ hắn cũng hoàn toàn choáng váng.

Bởi vì hắn căn bản không tin Phùng Tư Nhược sẽ làm động tác này.

Cô bé này ăn gan hùm mật gấu rồi hả?!

Nhưng chính là công chúa nhỏ mắc chứng sợ hãi đám đông nha!

“Phùng Tư Nhược.”

“Ừm!”

“Có người nhìn thấy thì làm sao bây giờ?”

Phùng Tư Nhược không nói lời nào, mà chỉ dùng hai tay ôm cổ của Giang Chu.

Đây là mối tình đầu của nàng, nên nàng vẫn không hiểu rất nhiều thứ.

Không dám công khai, quen giữ bí mật, cũng không biết phải làm thế nào.

Nhưng bởi vì sự can đảm của đối phương, khiến cho nàng có thể tin tưởng tấm lòng đó, cũng dám đi tiếp cùng đối phương.

Nàng cảm thấy yêu thích một người cũng thích mình, điều này là một điều rất kỳ diệu.

Giang Chu yên lặng một lát, nhin không được mà vươn tay lên xoa xoa tóc của nàng.

Sau đó, thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt liền đến đêm khuya.

“Còn chưa ôm đủ à? Không muốn về ngủ sao?”

Phùng Tư Nhược yên lặng một lát: “Mình sẽ xuống, bạn không nên nhìn mình...”

Giang Chu không nhin được mà cười: “Cho nên, bạn không dám xuống là vì xấu hổ?”

“Ừm...”

“Được, mình không nhìn, xuống thôi!”

Phùng Tư Nhược cắn môi, nhẹ nhàng rời khỏi lòng ngực của Giang Chu.

Hai gò má của nàng đã đỏ bừng, trong mắt viết đầy xấu hổ và thẹn thùng.

Thật ra thì nàng vừa leo lên đùi của Giang Chu thì đã thấy hối hận rồi.

Nhưng nàng lại không dám xuống, kết quả ngồi trong ngực Giang Chu hơn nửa tiếng.

Có điều, loại cảm giác này để cho nàng cảm thấy rất an tâm.

“Tê hết cả chân rồi, bạn nên giảm cân.”

Phùng Tư Nhược hơi cúi đầu, dùng giọng nói yếu ớt nhỏ bé để nói: “Mình không hề béo.”

Giang Chu đứng lên: “Đùa bạn thôi, đi thôi, mình đưa bạn về ký túc xá.”

“Ừm.”

“Có điều, mình thật sự không ngờ bạn lại to gan như thế đấy.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược vốn đã hết đỏ, nhưng vừa nghe thấy Giang Chu nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại đỏ bừng lên.

“Bạn... bạn có thể không nói với Đinh Duyệt không?”

“Mình không nói cho ai cả, đây là chuyện của hai chúng ta.”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Không thể gạt người.”

Giang Chu xoa xoa tóc của nàng: “Yên tâm, mình chỉ vụng trộm nhớ lại trong đầu thôi.”

“Ừm...”

Mười phút sau, Giang Chu đưa Phùng Tư Nhược về ký túc xá nữ.

Lúc này, đêm đã sâu hơn, trăng cũng đã cao hơn.

Những cặp tình nhân đi dạo trong sân trường cũng đã trở về ký túc xá, hoặc là đã đi đến khu phố nhà nghỉ khách sạn để bắt đầu đại chiến ba trăm hiệp.

Giang Chu vừa trở về, liền phát hiện ba con hàng kia đang chơi bài trong phòng.

Trên mặt Từ Hạo Đông và Trương Nghiễm Phát đã dán đầy giấy.

Mà Cao Văn Khải thì dương dương đắc ý, còn không ngừng cảm thán vận may của mình.

Giang Chu đứng sau bọn họ nhìn thoáng qua.

“Văn Khải, tôi đoán là học kỳ này ông sẽ không yêu đương được đâu.”

Cao Văn Khải ngẩng đầu lên: “Dựa vào cái gì?”

Giang Chu mỉm cười: “Ông chưa nghe thấy câu, so tài đắc ý tình trường thất ý à?”

“Vậy sao việc kinh doanh của ông càng ngày càng phát triển, mà yêu đương lại càng ngày càng nhiều?”

“Đừng có nói xấu anh đây, cái gì gọi là yêu đương càng ngày càng nhiều?!”

“Ngày nào trên người ông cũng có rất nhiều mùi nước hoa khác nhau, chẳng lẽ lỗ mũi của tôi sai rồi?”

Giang Chu căm giận: “Cút em gái ông đi, đừng đọc lời bài hát nữa.”

Cao Văn Khải thả bài trong tay xuống bàn: “Được rồi, tôi không giả vờ nữa, tôi ngả bài, hiện giờ có người đang theo đuổi tôi.”

Vừa dứt lại, ba tên còn lại đều liếc mắt nhìn nhau: “Ai thế? Trường nào?”

Chương 358: Đám thương gia phản bội? Có sữa chính là mẹ?

Cao Văn Khải nói: “Tạm thời giữ bí mật, các ông cũng đừng điều tra, không phải trong trường chúng ta đâu.”

“Khoác lác...”

Ba người còn lại không tin chút nào, trên mặt còn nở nụ cười miệt thị.

Yêu đương, chính là thanh xuân của người khác.

Đến chớ còn ghét bỏ thanh xuân của Cao Văn Khải nữa là người.

“Các ông đừng không tin, lần này có phú bà theo đuổi tôi đây.”

Từ Hạo Đông cười nhạt: “Phú bà thích gì ở ông? Thích ông không tắm à?”

Cao Văn Khải nghiêng rặng, mở miệng nói: “Tôi sẽ xác định quan hệ trong vòng 3 ngày, các ông cứ chờ đây.”

“Lão Cao, ông đừng kích động.”

“Tôi không kích động, ai bảo các ông không tin tôi?”

Giang Chu vỗ vỗ bờ vai Cao Văn Khải: “Yêu đương là chuyện tốt, nhưng ngàn vạn lần không nên đùa giỡn tình cảm của phú bà.”

Cao Văn Khải sửng sốt: “Là sao?”

“Nói chung, sống phải có tôn nghiêm.”

Buổi sáng hôm sau, thời tiết cũng không tệ lắm.

Sau hai tiết học, đám sinh viên liền tràn vào nhà ăn.

Giang Chu vừa bước chân trước ra khỏi cửa, còn chưa kịp bước chân sau.

Tiếng điện thoại di động dồn dập khiến cho hắn dừng bước lại.

Là Hàn Nhu gọi điện thoại đến.

Giọng nói của nàng còn rất lo lắng và vội vàng, bảo Giang Chu nhanh chóng đến phòng làm việc một chuyến.

Vì vậy, Giang Chu liền đưa sách vở cho Phùng Tư Nhược, để nàng mang về ký túc xá.

Sau đó, liền chạy như bay đến phòng làm việc.

Hắn vừa vào cửa, Tô Nam và Hàn Nhu đều đã ở trong này.

“Xảy ra chuyện gì? Tại sao lại gọi anh đến gấp như vậy?”

Hàn Nhu vẫy tay, chỉ chỉ vào màn hình máy tính: “Anh, anh xem cái này một chút đi.”

Tô Nam cũng ngẩng đầu lên: “Ông chủ, có người muốn hao lông dê của anh.”

“Là ai mà to gan như vậy?”

Giang Chu đi qua, ánh mắt rơi vào màn hình máy tính.

Trên đó là một website rất giống với website của hắn.

Nếu như không phải cái logo kia hơi khác một chút, thì ngay cả người sáng lập như hắn cũng sẽ nhầm lẫn.

Đây chính là website giả của ngôi sao khởi nghiệp bên đại học Thanh Bắc làm ra.

Chắc là cô ta đã bỏ hạng mục xe đạp cùng hưởng kia, lại nhìn thấy hạng mục của Giang Chu đang khí thế hùng hục, cho nên muốn nhảy vào kiếm một chén canh.

Hành vi của người này thật sự là...

Trong kỳ nghỉ đông, người này đã dùng ba ngàn đồng để treo địa chỉ trang web giả này trong diễn đàn khu đại học.

Nhưng bởi vì Giang Chu trở về trường sớm hơn dự tính, nên đã phát hiện kịp thời, topic cũng đã bị xóa.

Nhưng không ngờ website này vẫn còn tồn tại.

Giang Chu nhìn lướt qua một lúc, nhất thời liền biết Hàn Nhu để mình xem cái gì.

Đó là một banner treo ở trên đầu trang web, trên đó nói hệ thống đặt đồ online sẽ bắt đầu hoạt động vào 8 giờ tối mai.

Khá lắm, đây chính là muốn chơi đến cùng mà.

“Vào xem thử, xem có những thương gia nào hợp tác với website lỏm này rồi.”

Tô Nam lập tức dùng chuột ấn vào khu vực đặt đồ ăn online.

Ngay sau đó, logo của tất cả thương gia đều hiện lên.

Những cửa tiệm này đều rất quen thuộc, toàn bộ đều là những cửa tiệm trong phố ẩm thực của khu đại học.

Khá lắm, đám người này muốn kiếm tiền từ hai đầu cơ à?

“Ông chủ, giờ phải làm gì đây?”

Giang Chu không vội vàng chút nào: “Không sao, nếu như bọn họ đói không chịu nổi, vậy sẽ ngoan ngoãn trở lại thôi.”

Tô Nam liếc nhìn Giang Chu một cái: “Thương gia chính là huyết mạch của trang web, thế mà anh còn bình tĩnh như vậy à.”

“Cô thấy tôi từng vội vàng lo lắng rồi à?”

Cùng lúc đó, quán mỳ xào trong phố ẩm thực.

Bảy mươi phần trăm thương gia đều tụ tập ở chỗ này, bọn họ chuẩn bị họp.

Dĩ nhiên, chủ đề của buổi họp này chính là chuyện hợp tác với monanngon. Com kia.

Monngon và Monanngon, chỉ hơn kém nhau một chữ.

Ở nơi này đều là người không có tầm nhìn gì cả, nếu monngon. Com có thể giúp bọn họ kiếm được tiền, vậy hợp tác với monanngon sẽ giúp bọn họ kiếm được nhiều tiền hơn.

Nhưng mà vẫn có người biểu thị không đồng ý.

Bởi vì trước kia bọn họ đã ký hợp đồng hợp tác rồi, trong hợp đồng đã nói rõ, tuyệt đối không được hợp tác với một phe thứ ba khác.

Nếu như vi phạm, vậy trang web sẽ tiến hành xử phạt tương ứng, thậm chí là không hợp tác với cửa tiệm đó nữa.

“Dù sao tôi cũng quyết định hợp tác rồi, kệ con mịa monngon đi.”

“Đại Lão Kiều, anh đừng nói châm chọc, ai chả biết anh bán thứ không sạch sẽ, bị người ta không cho online nữa.”

“Vậy thì làm sao? Ông đây chỉ cần kiếm tiền, bán ở đâu mà chẳng được?”

“Nhưng mà chẳng may bên phía monngon không đồng ý thì làm sao bây giờ?”

Đại Lão Kiều hừ lạnh một tiếng: “Nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của các người kia, cửa tiệm là của chúng ta, chúng ta còn không có quyền lợi quyết định à?”

Đại Cường bán gà chiên thờ dài: “Tôi mặc kệ các người thương lượng ra sao, dù sao tôi cũng không vi phạm hợp đồng.”

“Đại Cường, vợ anh đã bệnh ba năm rồi, anh không muốn kiếm thêm chút tiền à?”

“Anh Tiểu Giang đã giúp chúng ta rất nhiều, chúng ta không thể vong ân phụ nghĩa được!”

Chương 359: Đám thương gia phản bội? Có sữa chính là mẹ?
(2)

Đại Lão Kiều đang định nói chuyện, không ngờ đã có người khác không đồng tình.

“n với nghĩa cái gì, trong xã hội này, tiền mới là quan trọng nhất.”

“Đúng, nói rất hay, dù sao có sữa chính là mẹ, ai quan tâm là mẹ ruột hay mẹ kế!”

“Không sai, có thể kiếm hai phần tiền, tại sao chỉ kiếm một phần?”

Trong buổi họp, có rất nhiều thương gia đều bị thuyết phục.

Đi ra ngoài làm ăn, có ai mà không phải vì tiền?

Bọn họ là mở tiệm bằng tiền của mình, mà cũng không phải là bán cho Giang Chu.

Kiểm hai phần tiền cũng không phạm pháp, dựa vào cái gì mà không kiếm?

Vì vậy, tất cả mọi người đều hưởng ứng với kiến nghị của Đại Lão Kiều.

Sau đó, tất cả mọi người đều lần lượt ký tên lên bản đăng ký của monanngon. Com.

Đại Cường nhìn thấy cảnh này thì tức giận rời khỏi quán mỳ xào.

Mặc dù anh ta là một người ít học, nhưng vẫn hiểu tình nghĩa có giá trị thiên kim.

Cuộc sống trước kia của anh ra rất khó khăn, vẫn là Giang Chu đã mang lại chút hy vọng sống cho anh ta, không phải sao?

Hiện giờ lại muốn phản bội?

Anh ta không chịu nổi chuyện này!

Ngoài ra, cái gì gọi là có sữa chính là mẹ? Cái gì gọi là không quan tâm mẹ ruột hay mẹ kế?

Đúng là mẹ kế có sữa, nhưng có cho uống không?

Sau khi có rất nhiều thương gia ký tên lên bản hiệp ước đó, Dương Nhạc Đa liền cầm hiệp ước lên, rồi không nhìn được mà cười đắc ý.

Dương Nhạc Đa vốn cho rằng, lần này nhiều lắm cũng chỉ có 30 thương gia hợp tác thì cô ta cũng đã hài lòng rồi.

Nhưng không ngờ, cuối cùng lại có hơn 50 thương gia ký tên.

Tiếp theo, cô ta chỉ cần đào từng thương gia qua bên phía mình, vậy trang web của cô ta có thể đập trang web của Giang Chu xuống rồi.

Mọi người đều là ngôi sao khởi nghiệp của trường, Giang Chu có thể làm được, vậy cô ta cũng có thể làm được.

Nhưng nghĩ đến đây, Dương Nhạc Đa lại nhìn không được mà thấy hơi mất mát.

Xe đạp cùng hưởng của cô ta xem như hoàn toàn thất bại.

Đám người đầu tư không có ánh mắt kia thật đáng chết.

Nhưng chỉ cần trang web này có thể kiếm được tiền, thì mình vẫn sẽ mở lại dự án này.

Đến khi đó, sẽ dùng phương pháp cạnh tranh để cho trang web của Giang Chu sập tiệm.

Sau đó, mình có thể thuận lý thành chương mà đào Tô Nam qua bên này.

Sau đó, lợi dụng tài ăn nói như thần của Tô Nam để kéo một khoản đầu tư, phát triển trang web này, đồng thời phục sinh hạng mục xe đạp cùng hưởng.

Hiện giờ, Dương Nhạc Đa đã không nhìn được mà muốn nhìn thấy dáng vẻ hai bàn tay trắng của Giang Chu.

Dù cho tên khốn tài trí tầm thường này có may mắn đến đâu cũng sẽ vô dụng.

Tám giờ sáng ngày hôm sau.

Trong phòng làm việc ở trường học.

Giang Chu và Hàn Nhu đứng cạnh nhau, mà Tô Nam thì ngồi trên bàn làm việc, nàng đang xem hậu trường của trang web.

Biểu cảm của ba người đều không có ý cười chút nào.

Bởi vì bọn họ đang làm một chuyện rất quan trọng.

Ngay sau đó, các logo của cửa tiệm trên trang web đã giảm xuống rất nhiều.

Nhưng mà, lại có một nhóm thương gia mới xuất hiện lần đầu tiên trang web.

“Anh, chúng ta thật sự không cần trích phần trăm của những nhà hàng lớn và khách sạn lớn này sao?”

“Không cần, coi như trợ cấp cho người tiêu dùng đi.”

“Vậy hoạt động này sẽ tiến hành đến khi nào?”

“Tiến hành đến khi đám thương gia trong phố ẩm thực không chịu nổi nữa thì mới thôi.”

Hàn Nhu gật đầu, lại cái hiểu cái không mà chớp chớp mắt.

Bắt đầu từ tháng tám năm ngoái, nàng vẫn giúp anh trai mình bàn bạc chuyện hợp tác với những nhà hàng lớn này.

Bởi vì, thường thì những nhà hàng lớn này đều có một đặc điểm, đó là suất ăn nhiều và giá cả đắt.

Sinh viên bây giờ muốn ăn một bữa trong nhà, đại đa số người sẽ rủ nhiều người đi cùng rồi chia tiền.

Bởi vì, đi ăn một mình trong nhà hàng lớn, tuy rằng không phải không ăn nổi, nhưng mà quá xa xỉ, hơn nữa, đồ ăn quá nhiều, căn bản là ăn không hết.

Mà chỉ gọi một món thì lại không đáng.

Bên cạnh đó, sinh viên bây giờ vẫn tương đối e thẹn, da mặt mỏng, bọn họ rất khó đi đến một nhà hàng rồi chỉ gọi một món ăn.

Cho nên Giang Chu liền sáng tạo ra một kế hoạch ăn nhỏ ăn nhẹ.

Chính là để những nhà hàng lớn đó gia nhập vào trang web của mình, sau đó giảm phân nửa hoặc là hai phần ba suất đồ ăn, làm thành những suất nhỏ, giá cả cũng điều chỉnh xuống còn phân nửa.

Cứ như vậy, sinh viên có thể dùng ít tiền, lại có thể hưởng thụ những món ăn ở các nhà hàng lớn.

Ngày hôm nay, bọn họ đã cho tất cả những cửa tiệm hợp tác với trang web giả mạo kia offline.

Sau đó, trang web của bọn họ lại cử hành một hoạt động ăn nhỏ ăn nhẹ.

Hoạt động này sẽ bắt đầu từ 8 giờ tối nay.

Cũng chính là lúc trang web lớn kia ra mắt chức năng đặt đồ ăn online.

Mặc dù các cửa tiệm trong khu phố ẩm thực cũng có đồ ăn ngon, nhưng khi đối mặt với đám đầu bếp của các nhà hàng và khách sạn lớn, thì căn bản là không có bất cứ ưu thế nào đáng nói.

Chương 360: Đình chỉ hợp tác!

Mười hai giờ trưa, khí trời có vẻ hơi u ám.

Ngay sau đó, một cơn mưa xuân mỏng lung đã bắt đầu xuất hiện.

Loại khí trời này vốn phải có rất nhiều người đặt đồ ăn ngoài mới đúng, nhưng một bộ phận thương gia trong phố ẩm thực đều không nhận được bất cứ đơn đặt hàng nào.

Bọn họ đã chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn từ sáng rồi, cũng bỏ các loại thịt trong tủ lạnh ra để giã đông.

Nhưng đến giờ, vẫn chưa được động vào nồi niêu xoong chảo.

Lúc này, đã có không ít thương gia đi ra cửa, đám người người nhìn ta ta nhìn người, liền biết tình hình của đối phương cũng không khác gì mình.

“Hôm nay anh cũng không có đơn đặt hàng à?”

“Không có, một đơn cũng không có, thật sự là gặp quỷ mà.”

“Tình huống gì thế này? Ngày hôm nay không ai ăn thức ăn ngoài à?”

“Không thể nào, ngày nắng còn có thể có mấy chục đơn mà!”

Cùng lúc đó, một người giao đồ ăn mặc đồng phục màu vàng đi xuyên qua khu phố, ngày sau đó liền dừng lại ở trước cửa tiệm gà chiên của Đại Cường.

Gà chiên nóng hôi vừa ra lò, liền giao đến tay người giao hàng.

Sau đó, một đơn lại một đơn hàng, quả thực là liên tiếp không ngừng.

Đám người nhìn đến đây, lại quay sang hai mặt nhìn nhau.

Bởi vì từ sáng sớm đến giờ, bọn họ vẫn không có đơn hàng nào.

Nhưng từ sáng đến giờ, Đại Cường lại có rất nhiều đơn hàng, liên tiếp không ngừng.

Chuyện này không khỏi để cho bọn họ bắt đầu nghi ngờ.

Nhưng đúng lúc này, anh Ba Mặt Rỗ bán mỳ vẫn thần lấy điện thoại di động ra xem.

Anh ta mở trang web lên xem một chút, thì lập tức trợn trừng mắt lên.

“Con bà nó, cửa tiệm của tôi bị offline rồi?”

“Chẳng trách lại không có đơn hàng nào, đây là chuyện gì thế này?!”

Đám người nghe đến đây thì lập tức khản trương.

Bọn họ cũng vội vàng lấy điện thoại di động của mình ra, rồi leo lên trang web để tìm kiếm cửa tiệm của mình.

Một trang, hai trang, ba trang...

Kết quả cũng giống như Ba Mặt Rỗ nói, tất cả cửa tiệm của bọn họ đều không có trên trang web.

“Tên Giang Chu chó má này, dựa vào cái gì mà loại bỏ cửa tiệm của tôi!”

“Đúng thế, trước kia còn nói qua là vì vấn đề vệ sinh nên mới offline, bây giờ còn không thèm nói câu nào luôn?!”

“Có phải tên đó cảm thấy mình càng ngày càng phát triển, nên không cần chúng ta rồi à?”

“Mẹ nó, lãng phí cả ngày của ông!”

Ba Mặt Rỗ cời tạp dề, ném mặt lên bàn.

Sau đó, anh ta nhặt muôi cơm lên, quay sang nói với đám thương gia chung quanh.

“Các vị, chúng ta kiếm tiền dễ dàng sao?”

“Tên đó để cửa tiệm của chúng ta offline mà cũng không thèm nói cho chúng ta biết?”

“Nếu có ai không phục liền đi với tôi, chúng ta cùng đi náo loạn đại học Thượng Kinh.”

Vừa dứt lời, liền có hơn 10 thương gia hưởng ứng.

Con mịa nó, nói offline liền offline luôn, còn vương pháp hay không?

Bọn họ không có đơn đặt hàng thì kiếm tiền kiểu gì?

Nếu ngày hôm nay Giang Chu không bồi thường tổn thất nửa ngày cho bọn họ, sau này bọn họ sẽ không tiếp tục hợp tác với Giang Chu nữa!

Đến khi đó, trang web không có cửa tiệm này, chắc chắn sẽ phải phá sản!

Nếu như Giang Chu ngoan ngoãn xin lỗi, bồi thường tổn thất cho bọn họ, có lẽ bọn họ sẽ tha cho Giang Chu một lần!

Đám người vội vàng thả công việc trong tay xuống, kêu gào muốn đi đại học Thượng Kinh.

Dù sao cũng chỉ cách nhau một con đường, không xa chút nào.

Đến khi đó, bọn họ phải náo loạn cho đám lãnh đạo trường học biết luôn.

Nhưng đúng lúc này, Đại Cường bỗng nhiên đi từ trong tiệm gà chiên ra ngoài.

“Mọi người chờ một chút, anh Tiểu Giang nhờ tôi nói với mọi người một chuyện.”

“Chờ tôi nói xong, các người muốn đi náo loạn thì tôi cũng không quan tâm.”

Đám người nghe thấy câu này liền dồn dập nhìn về phía Đại Cường.

Đại Cường ho khan một tiếng, trong tay còn cầm một cái muôi, sau đó mới mở miệng.

“53 cửa tiệm trong phố ẩm thực đã tự ý hợp tác với bên thứ ba, chuyện này đã vi phạm hợp đồng đã ký.”

“Từ hôm nay trở đi, chính thức giải trừ quan hệ hợp tác với những cửa tiệm này!”

“Nói cách khác, sau này cửa tiệm của mọi người sẽ biến mất vĩnh viễn trên trang web monngon. Com!”

“Nếu như các người có dị nghị gì, có thể kiện Giang Chu lên tòa án.”

“Nhưng tôi vẫn muốn nhắc nhở một câu, trên hợp đồng đúng là có điều khoản cầm chỉ hợp tác với bên thứ ba, dù các người có kiện thì cũng không thắng được đâu.”

“Ngoài ra, anh Tiểu Giang còn để cho mọi người một đường lui.”

“Đó là, nếu mọi người vẫn còn muốn gia nhập trang web, thì có thể nộp 5000 phí bồi thường vi phạm hợp đồng, rồi lại ký hợp đồng mới lần nữa.”

“Anh Tiểu Giang nói, cậu ấy là một người rất độ lượng, nể mặt tiền cho nên sẽ tha thứ cho các người.”

Đại Cường nói sau, liền lau nước mưa trên mặt.

Anh ta là người đàn ông to con nhất khu phố ẩm thực này, một thân mỡ béo còn đáng sợ hơn cả tuyến thủ đô vật.

Anh ta cũng hoàn toàn không sợ đám người này ghét bỏ hoặc xa lánh mình chút nào.

Cầm chỉ hợp tác với bên thứ ba?

Trong hợp đồng còn có một điều khoản này sao?!

Đại bộ phận thương gia nghĩ đến đây thì không nhận được mà bắt đầu nhìn nhau.

Nói thật, đúng là bọn họ có nhìn thấy điều khoản đó.

Nhưng quy định là quy định, hiện thực là hiện thực mà!

Thời đại này làm gì có ai làm việc hoàn toàn theo quy định chứ?

Bọn họ thật sự không ngờ Giang Chu lại coi chuyện này là thật?!

Ban đầu đang hợp tác rất tốt, nói không làm liền không làm luôn?

Tên đó thật sự cho rằng các cửa tiệm trong phố ẩm thực này thiếu mình liền không sống nổi sao?

Nực cười!

Mà càng nực cười hơn là, Giang Chu lại còn muốn bọn họ bồi thường 5000 đồng phí vi phạm hợp đồng?!

Mẹ nó, rõ ràng cửa tiệm là của bọn họ mà.

Không phải mình muốn làm thế nào thì làm sao?

Bọn họ rời khỏi Giang Chu thì vẫn có thể tiếp tục kinh doanh, nhưng trang web của Giang Chu rời khỏi bọn họ liền chỉ là một trang web trống rỗng.

Đại Lão Kiều và Ba Mặt Rỗ liếc mắt nhìn nhau.

“Phí bồi thường vi phạm hợp đồng chó má gì? Chúng ta rời khỏi trang web đó liền không sống được à?”

“Không sai, bây giờ chúng ta còn monanngon mà, cũng vẫn có thể bán thức ăn ngoài mà!”

“Còn muốn 5000 đồng, bệnh thần kinh!”

“Các vị, đừng lo lắng, tám giờ tối nay, cửa tiệm của chúng ta sẽ được online trên monanngon. Com rồi!”

“Đúng thế, trang web đó cũng kinh doanh thức ăn ngoài, nói không chừng còn mạnh hơn trang web của tên Giang Chu kia nhiều.”

Những người chung quanh nhất thời trấn định hơn vài phần khi nghe hai tên kia kẻ xướng người họa.

Không sai, mất trang web này thì bọn họ vẫn còn trang web khác mà.

Cây chuyên thì chết, người chuyên thì sống.

Nói không chừng trang web monanngon này còn tốt hơn nhiều ý chứ!

Bọn họ vẫn nhớ kỹ cái đêm mà trang web monnngon kia ra mắt hệ thống đặt đồ ăn online.

Hôm đó có vô số đơn đặt hàng, cũng cho bọn họ kiếm được một mớ.

Nói không quá, hôm đó bọn họ chỉ dùng hai tiếng để kiếm được tiền lời cho một tháng.

Cho nên lần này, bọn họ cũng vô cùng chờ mong trang web monanngon ra mắt hệ thống đặt đồ ăn online.

Đến khi đó, chắc chắn cũng sẽ có vô số đơn đặt hàng.

Monnngon gì gì đó, trực tiếp cắt là được!

Vì vậy, đám người liền tràn đầy lòng tin mà trở về cửa tiệm của mình.

Bọn họ bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, chờ đợi trang web của mình online.

Rất nhanh, cơn mưa xuân tí tích đã ngừng lại.

Mây đen trên trời cũng từ từ tản đi, cả thế giới đều có một loại cảm giác rõ mây nhìn thấy ánh mặt trời.

Đây là một dấu hiệu tốt với đám thương gia trong phố ẩm thực.

Bởi vì có lẽ đây chính là điềm báo của ông trời.

Nhìn đi, mặt trời đã đi ra rồi, điều này chứng tỏ lựa chọn của chúng ta là chính xác!

“Không sai, ông trời chắc chắn sẽ không lừa gạt người.”

“Sau cơn mưa trời lại sáng, chờ đến giờ online đi!”

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Mặt trời bắt đầu ngả về tây, từng bước rơi xuống mặt biển.

Lúc này, những đám mây đỏ lộng lẫy đã bao trùm toàn bộ bầu trời.

Đám thương gia đều vô cùng mong chờ và háo hức.

Chẳng mấy chốc, đồng hồ báo thức của mọi người đã bắt đầu vang lên.

Âm thanh này cũng đại biểu cho việc đã đến 8 giờ đúng.

Mọi người bắt đầu xoa tay, chuẩn bị đại chiến một hồi.

8 giờ 00...

8 giờ 15...

8 giờ 30...

9 giờ 00...

Thời gian trôi qua nhanh chóng, nhưng trang web monanngon lại không có động tĩnh gì.

Loại tình huống này rất không đúng.

Bởi vì khi trang web monnngon ra mắt hệ thống đặt đồ ăn online thì liền có đơn đặt hàng ngay.

Từ 1 đến 10, chỉ vài phút ngắn ngủi mà đã có vô số đơn đặt hàng, nhưng tại sao lần này chờ lâu như vậy vẫn không có tin tức gì?

Cùng lúc đó, trên đường chính ngoài khu đại học.

Các nhân viên giao hàng mặc đồng phục vàng đã thay đổi tuyến đường mà họ quen thuộc.

Bọn họ không đi phố ẩm thực nữa, mà đi đến khu phố của các nhà hàng lớn.

Trước đây, khu phố này tuyệt đối không náo nhiệt bằng khu phố ẩm thực kia.

Bởi vì đa số người đến nơi này đều là để liên hoan tụ tập gì đó, nhưng đa số người đều liên hoan vào cuối tuần.

Bởi vậy, khu phố nhà hàng này thường xuyên sẽ lộ vẻ quanh quẽ trong những ngày bình thường.

Nhưng hôm nay, các nhân viên giao hàng đã làm cho khu phố này trở nên vô cùng náo nhiệt.

Bọn họ đều là những nhân viên giao hàng có kinh nghiệm nhất, nhận và giao hàng rất nhanh, thông thạo đường phố, không phạm những sai lầm cấp thấp.

Trong một tuần tiếp theo, chủ yếu là bọn họ phụ trách kế hoạch ăn nhỏ ăn nhẹ này.

Chẳng mấy chốc, một phần lại một phần đồ ăn được đưa vào khu đại học.

“Con bà nó, gọi đồ ăn ngoài mà có thể ăn đồ ăn của mấy nhà hàng nổi tiếng thật này!”

“Khác lắm, gọi nồi cá nhỏ mà còn tặng cả nồi đá luôn này, vậy không thua lỗ chết à?”

“Suốt ngày ăn đồ ăn trong phố ẩm thực, tôi đã chán lắm rồi, bây giờ lại có thể ăn đồ ăn trong các nhà hàng lớn rồi!”

“Hơn nữa còn không đắt, trước kia gọi một suất mà ăn không hết, bây giờ vừa ít lại vừa rẻ, một người cũng có thể gọi vài món.”

Chương 362: Xong, sao không có một đơn đặt hàng nào! (2)

“Chỉ là đồ ăn không phong phú như trong nhà hàng.”

“Chuyện này cũng bình thường, người ta nhất định phải nấu một nồi to, rồi chia ra các hộp nhỏ...”

“Tôi định ăn thử tất cả các nhà hàng một lần, rồi viết Bảng xếp hạng.”

“Cũng hay đấy, mở topic này trên diễn đàn khu đại học, chắc chắn sẽ rất hot.”

Trong nháy mắt, màn đêm đã sâu hơn.

Khu phố nhà hàng thì hò hét âm ỉ, vô số nhân viên giao hàng ra ra vào vào.

Nhưng bên phía phố ẩm thực thì lại vô cùng an tĩnh.

Chỉ có linh tinh lác đác vài đơn hàng, tất cả đều là của monngon. Com.

Lúc này, tất cả thường gia hợp tác với monanngon. Com đều tụ tập trong quán mì xào.

Nam thì hút thuốc, nữ thì thở dài.

Mỗi người đều có dáng vẻ buồn bực chán nản.

Không phải nói sau cơn mưa trời lại sáng sao?

Không phải nói rõ mây nhìn thấy mặt trời sao?

Có rất nhiều thương gia còn chưa được đốt lửa bật bếp chứ đừng nói là có vô số đơn đặt hàng.

Thậm chí có người còn bỏ thịt đã giã đông và trong ngăn đá lần nữa.

Nhưng thế này cũng không được.

Giã đông xong lại đông lại, giã đông xong lại đông lạnh.

Không đến hai ba lần, tất cả nguyên liệu nấu ăn đều sẽ hỏng mất!

“Tôi nghe ngóng rồi, hiện giờ bọn họ đang mở hoạt động ăn nhỏ ăn nhẹ gì đó, còn điên cuồng đề cử đồ ăn của các nhà hàng lớn kia.”

“Đúng vậy, cơm chiên của bọn họ mạnh hơn cơm chiên của chúng ta nhiều lắm.”

“Tôi còn nghe nói, lợi nhuận của hoạt động ăn nhỏ ăn nhẹ này đều thuộc về thương gia, Giang Chu không lấy một chút trích

phần trăm nào.”

“Đây rõ ràng là đang muốn cướp công việc làm ăn của chúng ta mà!”

“Quá ghê tởm, nào có ai lại đập chén cơm của người khác như vậy chứ!”

“Nhưng bây giờ phải làm sao? Trang web này căn bản là không có đơn đặt hàng!”

Đại Lão Kiều vỗ bàn một cái: “Làm người phải có chí khí, không chịu khuất phục!”

Ba Mặt Rỗ gật đầu: “Nếu tên đó muốn tiêu hao xem ai chết trước, vậy chúng ta phải theo đến cùng.”

“...”

Lời này vừa ra, mọi người đều không nói gì.

Theo đến cùng?

Bọn họ còn phải trả tiền thuê nhà, làm sao có thể theo đến cùng với người ta?

Giang Chu không hợp tác với bọn họ, quay đầu liền có thể hợp tác với các nhà hàng trên phố lớn.

Nhưng bọn họ không hợp tác với Giang Chu, chỉ dựa vào những khách lẻ linh tinh lác đác kia thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền?

Hiện giờ đã không giống với ngày xưa rồi.

Từ khi đặt thức ăn ngoài online, đám sinh viên trong khu đại học càng ngày càng lười.

Trước kia còn kết bạn đi đến phố ẩm thực ăn uống đi dạo.

Nhưng bây giờ mọi người đều bắt đầu đặt đồ ăn online hết rồi.

Kiểm khách lạ?

Đây tuyệt đối không phải là một biện pháp hay.

“Muốn theo thì các người theo đi, vẫn là Đại Cường nói đúng, mẹ kế có cho uống sữa không?”

“Đại Lão Kiều, đều cmn tại anh kích động mọi người, bằng không thì tôi đã không bị giải trừ hợp tác rồi!”

“Mẹ nó, chuẩn bị 5000 đồng phí bồi thường vi phạm hợp đồng đi, bằng không thì sẽ chết đói cả lũ đấy.”

“Đi thôi, đi tìm Đại Cường hỏi một chút, anh ta có quan hệ khá tốt với Giang Chu.”

Có một thương gia động lòng.

Ngay sau đó liền có cái thứ hai, cái thứ ba...

Vì vậy, mọi người thảo luận một phen, vẫn quyết định giao nộp phí bồi thường vi phạm hợp đồng.

Đám người nghĩ thông suốt chuyện này, liền trực tiếp chạy đến quán gà chiên của Đại Cường.

Nhưng ngoài ý muốn chính là, tiệm gà rán của Đại Cường lại đóng cửa.

Trên cửa còn treo một tấm bảng, viết tạm dừng kinh doanh.

Cùng lúc đó, trong một khu nhà tập thể cũ ngoài đường vành đai năm.

Phía sau ngõ nhỏ đầy nước bẩn là một dãy nhà nhỏ màu xám.

Tường màu xám không phải là phong cách trang trí của nó, mà là bởi vì lâu năm không tu sửa, cho nên tường đã biến thành màu bẩn thỉu.

Bước vào căn nhà thứ năm trong ngõ, mở cửa là một căn phòng nhỏ chưa đầy 30 mét vuông.

Trong phòng tối tăm vì không có ánh mặt trời.

Trên chiếc giường lớn ở sát vách tường phía đông, có một người phụ nữ đang dựa vào đầu giường.

Bên cạnh còn có một cái giường nhỏ và một cái bàn làm việc.

Có một cô bé đang ngồi làm bài tập ở trên bàn.

Giang Chu cầm sữa và vài cân thịt heo đi vào nhà.

“Đến vội vàng, không mang thứ gì, mong chó đẻ ý.”

Đại Cường nói: “Anh Tiểu Giang, cậu đến chơi còn mang quà làm gì, chúng ta cũng không xa lạ như vậy mà.”

Giang Chu khoát tay, nhìn về phía người phụ nữ trên giường: “Chị dâu bây giờ thế nào?”

Đại Cường thở dài: “Bệnh tình xem như ổn định, nhưng toàn thân vẫn không có sức, chỉ có thể nằm ở trên giường.”

“Bệnh biến không kiểm tra ra được gì à?”

“Bắt đầu từ hai năm trước, tôi đã dẫn cô ấy đi thiên nam địa bắc để khám bệnh, ai ngờ không có bệnh viện nào cho một câu trả lời hợp lý cả, lại là chứng này lại là bệnh kia, khiến cho tôi không biết tin ai.”

Chương 363: Đánh không lại liền gia nhập? Xứng sao?

Giang Chu yên lặng không nói gì, hẳn có chút thương tiếc mà đánh giá người phụ nữ xanh xao vàng vọt kia.

Sợi dây thừng bị cắt ở nơi mỏng manh, vận rủi chỉ tìm đến người nghèo khó.

Cuộc sống này không có công bằng gì đáng nói cả.

Tâm trạng bây giờ của hắn cũng hơi nặng nề.

Vì vậy, Giang Chu quay đầu nhìn thoáng qua cô bé đang ngồi làm bài tập trên bàn.

“Em gái học lớp mấy rồi?”

Con gái Đại Cường quay đầu lại: “Em học lớp ba.”

Giang Chu nhìn về phía Đại Cường: “Có con gái thật tốt, vừa nhìn đã thấy ấm lòng rồi, đúng không?”

Đại Cường cười ha ha một tiếng: “Đời này của tôi cũng chẳng có niềm vui gì đáng nói, chỉ là nhìn thấy con bé mới có thể vui vẻ một chút.”

“Không nên nản chí, chỉ cần chịu khó làm, cuộc sống rồi sẽ khá hơn.”

“Tôi hiểu, tôi sẽ không bỏ cuộc.”

Giang Chu gật đầu: “Mấy ngày gần đây, anh giúp tôi trấn an các thương gia không vi phạm hợp đồng trong phố ẩm thực một chút, để bọn họ kiên định một chút, không cần nghĩ đông nghĩ tây.”

Đại Cường ngẩng đầu lên: “Vì sao?”

“Hoạt động ăn nhỏ ăn nhẹ sẽ kéo dài một tuần, các nhà hàng đó sẽ được đề cử lên cao nhất, chuyện này sẽ khiến cho đơn hàng bên phía các anh bị giảm mạnh.”

“VẬY... một tuần sau thì sao?”

“Chuyện này anh không cần lo lắng, một tuần sau tôi sẽ lấy tiền trích phần trăm, đến khi đó giá cả của mấy món đó sẽ đắt hơn, phố ẩm thực sẽ lại như bình thường thôi.”

Đại Cường nghe thấy mấy lời này thì cũng yên lòng hơn.

Hiện giờ, phố ẩm thực đều dựa vào đơn hàng ở ngoài để chống đỡ, nếu như không có lưu lượng thì sẽ đả kích nghiêm trọng với các thương gia trong đó.

Lúc này, Giang Chu vỗ vỗ bờ vai anh ta, rồi đứng dậy rời đi.

Hiện giờ, trang web của hắn đã phổ cập đến mỗi một thành phố lớn.

Cho nên phố ẩm thực ở khu đại học đã không còn quan trọng với hắn nữa, nhưng làm người vẫn không thể quên ban đầu được.

Nhất là những người đã ủng hộ mình khi mình mới cất bước.

Như vậy, chứng ta hắn còn phải đi một chặng đường rất dài mới có thể trở thành một nhà tư bản vô tình.

Giang Chu lái xe, chậm rãi đi về đại học Thượng Kinh.

Chỉ là còn chưa vào cổng trường, đã có người xông ra chặn xe của hắn.

Người này mặt mày tái nhợt, tóc tai rối bù, dùng hai mắt đỏ bừng để nhìn hắn.

Giang Chu mở cửa sổ xe xuống, nhìn ra bên ngoài.

“Cô là ai?”

“Tôi là Dương Nhạc Đa của đại học Thanh Bắc, chúng ta đã từng gặp mặt rồi.”

“Ồ, thì ra là cô, có chuyện gì không?”

Dương Nhạc Đa liếm bờ môi khô khốc: “Giang Chu, tôi biết sai rồi, anh có thể tha cho tôi một mạng không?”

Giang Chu hơi nhú mày: “Biết sai rồi? Tôi không hiểu lắm, hay là cô nói cụ thể một chút đi!”

“Ngonanngon. Com là trang web của tôi!”

Trong khi nói chuyện, Dương Nhạc Đa đã không còn đáng vẻ cao cao tại thượng trước kia.

Trước tám giờ, cô ta còn cho rằng mình đã thắng chắc.

Nhưng không ngờ sau khi hệ thống đặt đồ ăn online login, trang web của cô ta vẫn không có một đơn đặt hàng nào.

Ngay từ đầu, cô ta còn tưởng rằng phải chờ một lúc.

Nhưng ngay sau đó, cô ta liền thấy hoạt động ăn nhỏ ăn nhẹ của trang web của Giang Chu.

Dương Nhạc Đa biết, thì ra Giang Chu dùng cách này để kéo tất cả lưu lượng qua bên đó.

Bởi vì chuyện này, mà hơn 50 thương gia đã chạy đến đại học Thanh Bắc, bọn họ vừa kêu gào muốn hủy hợp đồng, vừa muốn cô ta bồi thường tổn thất.

Dương Nhạc Đa đã sắp sụp đổ rồi.

giai đoạn đầu, cô ta đã tốn hơn 300 ngàn xây dựng trang web này.

Thuê server, thuê máy ảo, lại thuê một đám nhân viên giao hàng trong thị trường lao động.

Hiện giờ, đám thương gia trong phố ẩm thực gây sự.

Những nhân viên giao hàng kia cũng ngăn công trường để đòi tiền lương.

Mà tiền cô ta sử dụng là tiền tham ô từ trong khoản đầu tư, số tiền đó phải được sử dụng trong hạng mục xe đạp cùng hưởng.

Hiện giờ cô ta đã sử dụng chúng vào trang web giả mạo này rồi.

Nếu đám thương gia và nhân viên giao hàng tiếp tục gây sự nữa, thì nhất định người đầu tư sẽ phát hiện ra chuyện này.

Có lẽ cô ta sẽ bị khởi tố vì tội lừa đảo và chiếm dụng tài sản.

Cho nên, Dương Nhạc Đa đã không còn cách nào khác, chỉ có thể đi cầu xin Giang Chu.

“Tôi đã xem qua trang web của cô, làm giả không tệ, nhưng mà cô đang chạy đến khoe khoang với tôi à?”

Dương Nhạc Đa hít sâu một hơi: “Tôi biết tôi không thắng được anh, tôi không làm giao đồ ăn ngoài nữa còn không được sao?”

Giang Chu bỗng nhiên vui vẻ: “Cô có làm hay không thì liên quan gì đến tôi? Tôi cũng không nói là không cho cô làm mà?”

“Nhưng mà tôi online một ngày, vậy mà không được một đơn hàng nào, tôi biết tôi không chơi lại anh.”

“Được rồi, tôi tiếp nhận lời xin lỗi của cô, giờ thì tránh ra, tôi phải về rồi.”

Dương Nhạc Đa bỗng nhiên nắm chặt cửa xe của Giang Chu: “Hai trăm ngàn, tôi chỉ cần 200 ngàn là đủ rồi.”

Giang Chu hơi sững sờ, bỏ chân khỏi chân ga: “200 ngàn cái gì?”

Chương 364: Đánh không lại liền gia nhập? Xứng sao? (2)

Dương Nhạc Đa lại nói: “Tôi làm website, thuê máy ảo, phát triển hệ thống đặt đồ ăn online, tất cả tổng cộng hết khoảng 300 ngàn, bây giờ tôi chuyển cho anh, chỉ cần 200 ngàn được.”

“Ý của cô là muốn bán cho tôi?”

“Đúng thế, được không?”

Giang Chu tròn mắt lên: “Cô điên rồi à? Tôi bỏ 200 ngàn để mua một thứ vốn thuộc về mình? Tôi mua về để giữ lại ăn tết à?!”

“Nhưng tôi không thể thua lỗ thêm nữa, nếu tiếp tục như vậy thì tôi sẽ không thể bổ sung khoản tiền của người đầu tư nữa rồi!”

Giang Chu cảm thấy rất buồn cười: “Cô cmn tham ô khoản đầu tư để mua kẹo cho tôi ăn à? Cô không bổ sung được thì có liên quan gì với tôi?”

Dương Nhạc Đa liêu mạng nắm lấy một tia hy vọng cuối cùng: “Chỉ cần anh đồng ý mua, anh muốn tôi làm gì cũng được.”

“Cô có thể làm gì?”

“Tôi có thể giới thiệu người đầu tư cho anh biết, trang web của anh đang mở rộng ra toàn quốc, nhất định là rất thiếu tiền.”

Giang Chu mỉm cười: “Những người đầu tư đó có thể đầu tư cho tôi bao nhiêu?”

Dương Nhạc Đa hít sâu một hơi, cảm thấy mình nên nói quá một chút: “Ít nhất cũng là 20 triệu, đây không phải là con số nhỏ đâu!!”

“20 triệu à, đúng là không phải một con số nhỏ.”

“Vậy là anh đồng ý rồi?”

Giang Chu hất tay của Dương Nhạc Đa ra: “Tài sản cố định của tôi bây giờ, có lẽ đã nhiều hơn đám kim chủ ba ba đó của cô rồi.”

Dương Nhạc Đa tròn tròn mắt lên: “Anh đùa gì thế, những người đầu tư kia đều có giá trị con người hơn trăm triệu đấy.”

“Đúng thế, tôi cũng hết cách rồi, ai bảo cha vợ của tôi là tên khốn khiếp, thế mà lại đòi 100 tỷ tiền lễ hỏi.”

Giang Chu ném câu này rồi lái xe vào trong đại học Thượng Kinh.

Đúng là chuyện kỳ lạ ngày nào cũng có, hôm nay lại đặc biệt nhiều.

Đúng!

Đánh không lại liền gia nhập là một quyết định rất tốt, nhưng mà phải xem lại mình có xứng gia nhập hay không đã chứ?

.....

“Hắt xì!”

“A...Hắt xì!”

Cuối tháng năm trời nổi giông tố.

Chuyển giao giữa mùa xuân và mùa hè, nóng lạnh xen kẽ.

Dù là một người đàn ông mạnh mẽ như Giang Chu cũng bị hạ gục.

Khoảng thời gian gần đây, hoạt động đầu tư của hắn càng ngày càng nhiều.

Trải qua một vòng rồi lại một vòng.

Hắn đã đầu tư vào tất cả những xí nghiệp internet có thể kiếm tiền trong tương lai.

Sau đó, lại vội vàng mở rộng ra toàn quốc và kiểm tra thí nghiệm app mới, lại còn phải đi học nữa, người sắt cũng không chịu được chứ đừng nói là người bằng xương bằng thịt.

Vì vậy, ngày hôm nay, Giang Chu thành công tiến vào bệnh viện phụ thuộc đại học Thượng Kinh.

Vốn dĩ chỉ có một mình hắn đến, nhưng ai ngờ Phùng Tư Nhược cũng không đi học, mà xin nghỉ để ở cùng với hắn.

Bụng trà rót nước... nói chung là rất chăm chỉ.

Từ sau khi nàng chủ động nằm trong lòng của Giang Chu ở bên hồ, cô bé này càng ngày càng bám dính lấy Giang Chu.

Tan học đi nhà ăn cũng phải nắm tay, khi không có tiết học thì sẽ đi tìm hắn ở khắp nơi.

Khi đi ngủ thì nói ngủ ngon rồi những vẫn phải gửi thêm mấy tin nhắn nữa.

Nhất định nàng đã ở trạng thái không có Giang Chu là không được.

Thật ra thì Giang Chu cũng biết, lễ hỏi và gia đình đều là gông xiềng đối với nàng.

Cái gong xieng này vừa khóa nòng, đồng thời cũng khóa tình cảm của nòng.

Nhưng sau khi vô thức tỏ tình ở bên hồ, thì nội tâm của Phùng Tư Nhược đã thả lỏng hơn vài phần.

Tuy ngoài miệng nòng không nói gì, nhưng càng ngày càng giống các cô bé đang trong thời kỳ yêu đương.

Tuy rằng nòng không có thói quen làm nũng, nhưng vẫn biết hăm hừ để biểu đạt sự bất mãn của mình.

Giang Chu đường đường là một nam nhi bảy thước, trái tim cũng cứng rắn như thép, nhưng khi nhìn thấy nòng, ánh mắt của hắn cũng không khỏi trở nên mềm mại và cung chiêu.

“Uống nước không?”

“Không uống.”

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu: “VẬY...VẬY ANH CÓ ĂN GÌ KHÔNG?”

“Cũng không ăn.”

Giang Chu cầm đuôi ngựa của nòng, nhẹ nhàng nghịch ngợm.

Dường như Phùng Tư Nhược bị Giang Chu làm cho ngứa ngáy, nhin không được mà lắc lắc cái đầu nhỏ, lại giơ tay lên để gạt tay hắn ra.

Giang Chu thuận thế xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nòng, trong lòng lại thấy rất an nhàn.

Cuộc sống hạnh phúc vẫn luôn nằm ở những thứ vụn vặt hàng ngày, chứ không phải ở trên đỉnh phong dậy sóng kia.

Đi làm, tan làm, mua thức ăn, nấu cơm...

Có thể đem cuộc sống bình thản trở nên ngọt ngào mới là tình yêu đích thực.

Nhưng mà trong lòng Giang Chu vẫn hơi buồn bực.

Làm sao hết lần này đến lần khác chỉ bị cảm mạo chứ?

Tông xe cũng tốt mà nhỉ?

Tốt nhất là què một chân!

Như vậy thì hẳn có thể dụ dỗ Phùng Tur Nhược đưa hẳn đi vệ sinh.

Phùng ngọc ngêch đáng yêu nhà ta là một cô gái có lá gan rất nhỏ.

Một số thời điểm phải có thứ kích thích thì nàng mới có thể buông lỏng nội tâm.

Giang Chu đang nghĩ ngợi, Phùng Tur Nhược bỗng nhiên vươn bàn tay nhỏ trắng như ngọc của mình, đặt lên trán của hẳn.

Sau đó, lại sờ lên trán của mình một cái, rồi cũng yên lòng.

Chương 365: Phùng Tur Nhược rất dính người!

“Không sốt!”

Giang Chu gật đầu: “Ừm, bây giờ không sốt, buổi tối sẽ phát quấy rũ nha.”

Phùng Tur Nhược bỗng nhiên hiểu ý của Giang Chu.

Nàng hừ một tiếng rồi quay đầu đi, dự định không để ý đến hẳn nữa.

Nàng đã không phải là một cô bé không biết gì như một năm trước.

Từ khi Giang Chu xuất hiện, Đinh Duyệt đã phổ cập cho nàng rất nhiều tri thức liên quan đến yêu đương.

Tuy nàng cũng chỉ có kiến thức nửa vời, đầu óc thường xuyên không nạy sổ kịp, nhưng mà hơi nghĩ lại một chút thì cũng có thể hiểu được.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh bỗng nhiên bị gõ cóc cóc cóc.

Hoàng Kỳ và Hàn Nhu một trước một sau đi vào.

Người trước còn ôm một bó hoa Tulip rất đẹp, người sau thì ôm một quả dưa hấu rất to.

“Cận bã năm, bạn nhất định phải cố lên, chỉ cần bạn không buông bỏ, vậy liền sẽ còn có một chút hy vọng sống, chờ bạn khá hơn một chút, mình liền dẫn bạn đi tìm một bệnh viện lớn, tìm bác sĩ tốt nhất!”

Giang Chu véo tai của Hoàng Kỳ, híp mắt cười: “Cô bé chết tiệt này, thích đóng phim đúng không?”

Hoàng Kỳ bị đau liền đánh lại Giang Chu: “Mình nói đùa thôi, mau buông tay ra, sắp rơi ra rồi kìa!”

“Anh đây chỉ cảm mạo, đừng rửa như sắp chết vậy chứ!”

Hàn Nhu ngồi xuống trước giường bệnh: “Anh còn không biết ngại mà nói mình khỏe mạnh, kết quả lại phải nằm viện vì cảm vặt.”

Giang Chu khoát khoát tay: “Em không hiểu gien cuar anh rồi, bình thường anh sẽ không bị ốm, nhưng mỗi khi ốm sẽ rất nghiêm trọng.”

“Phi phi phi, đừng nói mấy thứ nghiêm trọng gì gì đó trong bệnh viện chứ?”

“Được được, anh không nói.”

Trong khi nói chuyện, Phùng Tư Nhược đã bung ly giấy qua, sau đó rót hai chén nước cho hai người, rồi liền ngoan ngoãn ngồi một bên, nhã nhặn lịch sự mà nhìn hai cô gái.

“Cảm ơn chị dâu.”

“Cảm ơn chị gái!”

Hàn Nhu nhìn Hoàng Kỳ với ánh mắt kỳ quái: “Chị gọi chị dâu là vì anh trai chị, vậy vì sao em lại gọi chị gái?”

Hoàng Kỳ mỉm cười, giả vờ then thùng: “Bởi vì bạn Phùng là chính cung nương nương, em làm tiểu thiếp, nên phải gọi là chị, bạn Phùng, đúng không nha?”

“Ngô... không đúng!”

“Vậy mình buông tha cho Giang Chu, bạn trực tiếp làm bà xã mình nhé?”

Phùng Tư Nhược nhú mũi ngọc: “Uống nhiều nước đi, đừng nói nữa.”

Hoàng Kỳ hậm hực uống một hớp: “Cũng không biết Giang Chu làm gì để làm bạn động lòng nữa.”

Giang Chu nằm ngáp một cái ở trên giường: “Nào có bí quyết gì, chỉ là không biết xấu hổ hơn người khác mà thôi.”

“Ừm, nói đến không biết xấu hổ, thì đúng là mình không bằng bạn.”

Phùng Tư Nhược nhìn không được mà hơi gật đầu, dường như là tán thành với câu nói này của Hoàng Kỳ.

Cùng lúc đó, có mấy cô y tá ở trước cửa làm bộ như không có gì mà liếc mắt vào trong phòng một chút.

Ánh mắt của các cô đảo qua mặt của ba cô bé trong phòng, biểu cảm lại từng bước trở nên ý vị sâu xa.

“Người này tuyệt đối là tình thánh!”

“Phi, tình thánh cái gì, phải gọi là cận bã nam.”

“Không sai, mới vào viện có một tiếng, liền có ba cô bé chạy đến rồi, một người lại xinh đẹp hơn một người.”

“Các bà biết cái gì, chân đạp nhiều thuyền mới có thể gọi là cận bã nam.”

“Vậy người này khác ở chỗ nào?”

“Người ta có thể ghép các thuyền lại với nhau, vậy chính là tình thánh rồi.”

Chẳng mấy chốc, sắc trời liền tối dần.

Ngoài cửa sổ đã có mưa nhỏ tí tách, làm cửa sổ thủy tinh trở nên mờ hồ.

Buổi tối Hàn Nhu còn phải đi họp ở hội học sinh, cho nên dự định rời đi.

Nhưng mà Hoàng Kỳ lại không muốn, nói cái gì cũng muốn ở lại để làm ấm giường.

Kết quả Hàn Nhu quyết định thật nhanh, trực tiếp kéo Hoàng Kỳ rời đi.

Đùa gì thế?

Hàn Nhu nằng đứng về phía Phùng Tư Nhược đó nha!

Làm sao có thể không giữ lại khoảnh khắc lãng mạn này cho Phùng Tư Nhược được chứ?

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược ngồi ở bên giường, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nước mưa rơi xuống, làm cho những cây cối ở bên ngoài rung động không ngừng.

Thỉnh thoảng lại có những chiếc xe phóng như bay ở trên đường.

Giang Chu đuổi người: “Buổi tối đừng về nữa, dù sao ở đây cũng có giường trống.”

Phùng Tư Nhược do dự một chút, rồi vẫn gật đầu: “Vậy em không về nữa.”

Trời vừa tối vừa mưa, cho nên nàng cũng không dám trở về ký túc xá thật.

“Vậy anh đi tìm mấy chị y tá mang chăn gối qua cho em nhé.”

“Ừm...”

Giang Chu ưỡn ngực ngẩng đầu đi ra khỏi phòng.

Đây vốn là phòng bệnh dành cho ba người.

Nhưng người bệnh nhân gần cửa đã bị y tá đẩy ra ngoài, cho nên phòng ba người đã đổi thành hai người.

Nhưng cái giường bệnh bên cạnh lại không có người ở.

Giang Chu muốn tìm chị y tá để mượn chăn gối, nhưng liếc mắt nhìn ra ngoài lại phát hiện không có ai ngoài cửa cả.

Nếu như cái giường bệnh này cũng bị kéo ra ngoài thì tốt, như vậy Phùng Tư Nhược chỉ có thể ngủ với mình.

Đáng tiếc!

Ông đây trọng sinh trở về, ngay cả một phần mềm hack cũng không có!

Làm sao có thể làm cho cái giường này biến mất chứ?

Nhưng đúng lúc này, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên đứng dậy.

Giang Chu lấy lại tinh thần: “Em đi đâu vậy?”

“Đi vệ sinh.”

Chương 366: Trời mưa gió lớn, qua đêm với nhau!

“Anh đưa em đi!”

“Không cần, anh nghỉ ngơi đi!”

Phùng Tư Nhược từ chối Giang Chu, sau đó liền rời khỏi phòng bệnh.

Lúc này, Giang Chu nhìn cái giường bệnh trông không bên cạnh một chút.

Lại nhìn ly giấy mà Hoàng Kỳ vẫn chưa uống hết, sau đó lại nhìn cái giường trống không đó, rồi lại nhìn ly giấy một chút...

Một lúc lâu sau, hắn mới khẽ lắc đầu một cái.

Thôi quên đi, làm người không thể làm như vậy, chẳng may buổi tối có bệnh nhân cần điều trị khẩn cấp thì phải làm sao?

Tuy rằng hắn rất muốn ôm Phùng Tư Nhược ngủ, nhưng làm như vậy, dường như rất không có đạo đức.

Vì vậy, Giang Chu liền thở dài, rồi từ bỏ suy nghĩ này.

Hắn gối lên cánh tay của mình, tai nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, lẳng lặng chờ Phùng Tư Nhược trở về.

Mười phút sau, Phùng Tư Nhược vẫn chưa trở về.

Nhưng chị y tá vừa tiêm cho hắn lại đi vào phòng bệnh.

Chị y tá nhìn thấy Giang Chu vẫn mở mắt thì hơi bất ngờ.

“Tại sao muộn thế này rồi mà em vẫn chưa ngủ?”

Giang Chu hơi quay đầu: “Đang suy nghĩ vấn đề sinh sôi và truyền thừa của nhân loại, cho nên không ngủ được.”

Chị y tá nghe không hiểu, nhưng vẫn lộ ra nụ cười: “Vấn đề của sinh viên đại học Thượng Kinh thật thâm ảo.”

“Thật ra thì đây là chuyện mà con trai thời kỳ trưởng thành không tránh khỏi.”

Chị y tá không trả lời tiếp, mà đi về phía cái giường trống không bên cạnh, chuẩn bị đẩy ra ngoài.

Giang Chu hơi sững sờ: “Cái giường này không ở đây đêm nay sao?”

“Trong phòng giải phẫu có một đôi vợ chồng trẻ gặp tai nạn xe cộ, nói thế nào người nhà cũng không chịu rời khỏi, cho nên tôi đẩy ra cho bọn họ nghỉ ngơi một chút.”

Giang Chu cảm động: “Chị gái, chị quả nhiên là thiên sư ở nhân gian mà!”

Mặt chị y tá liền đỏ lên: “Đây là chuyện bình thường nha, cậu mau ngủ đi!”

“Có nặng hay không? Có cần em giúp một tay không?”

“Không cần không cần, phía dưới có bánh xe mà.”

“Thay em chúc cặp vợ chồng kia thoát khỏi nguy hiểm, nhanh chóng hồi phục.”

Chị y tá liền liếc mắt nhìn Giang Chu một cái.

Chàng trai này vừa tốt bụng lại vừa dịu dàng ấm áp, thật là tốt biết bao.

Đáng tiếc, tại sao lại là cận bã nam rồi?

Lúc này, Giang Chu nhìn chị y tá đẩy giường đi ra ngoài, hai mắt của hắn đã sáng rực như sao.

Hắn đã nói rồi mà, mình tuyệt đối là Khí Vận Chi Tử!

Khá lắm, muốn cái gì liền được cái đó!

Đêm nay tuyệt đối không thể ngủ.

Không thể cô phụ sự an bài của ông trời được!

Khi Giang Chu đang nghĩ, Phùng Tư Nhược chậm rì rì vào phòng bệnh.

Lúc này nàng cũng hơi buồn ngủ rồi, liền dùng tay nhỏ xoa xoa mắt.

Ai ngờ vừa vào cửa, liền không nhìn thấy cái giường còn lại đâu.

Hai mắt của Phùng Tur Nhược có chút mê man mà nhìn về phía Giang Chu.

“Giường đâu rồi?”

“Chị y tá đẩy ra ngoài rồi.”

Phùng Tur Nhược hơi trợn tròn mắt lên: “Vì sao nha?”

Giang Chu vẫy tay gọi nàng đi qau, sau đó lại thêm mắm thêm muối những gì chị y tá vừa nói cho hẳn biết.

Đôi vợ chồng trẻ tuổi ân ân ái ái, lại phải hứng chịu bàn tay nghiệt ngã của vận mệnh.

Cha mẹ già lớn tuổi đau lòng biết bao, chỉ muốn canh giữ trước cửa chứ không muốn rời đi.

Phùng Tur Nhược lẳng lẳng nhìn Giang Chu, biểu cảm của nàng đã có chút thương cảm.

Ngay cả lông mi cũng không khỏi run lên, viền mắt cũng từ từ đỏ ửng.

Sau đó, Giang Chu liền thuận tiện nói đến chuyện đêm nay ngủ chung chăn.

Trong lời nói lại như khuyên nhủ Phùng Tur Nhược, làm người phải biết suy nghĩ cho người khác, hai người ngủ chung một giường là vì tặng cái giường khác cho người cần nó hơn.

Hơn nữa còn cam đoan rằng mình tuyệt đối không làm gì cả.

Phùng Tur Nhược suy tư một lúc lâu, cuối cùng vẫn đồng ý.

Nhưng vừa dứt lời, điện thoại di động của Phùng Tur Nhược bỗng nhiên bắt đầu rung lên.

Nàng mở khóa ra xem, hóa ra là Đinh Duyệt gọi đến.

“Alo, Phùng Tur Nhược, bạn không trở về ký túc xá à?”

Phùng Tur Nhược lấy tay che ống nghe, nhỏ giọng nói: “Giờ muộn rồi nên không về nữa.”

Đinh Duyệt yên lặng một lát: “Rốt cuộc bạn cũng muốn trải qua chuyện đó sao?”

“Hả?”

“Thôi bỏ đi, mình mặc kệ cặp vợ chồng son hai người!”

“Ồ!”

“Ngày mai nhớ nói cho mình biết cảm giác đó thế nào nhé.”

Đinh Duyệt nói xong thì lập tức cúp máy luôn.

Biểu cảm của Phùng Tư Nhược lại càng mờ mịt hơn vài phần.

Ngủ thì có thể có cảm giác gì?

Ngủ đương nhiên là có cảm giác như ngủ rồi mà?

Chuyện này có gì mà phải nói chứ?

“Ngủ đi!”

“Ừm!”

Phùng Tư Nhược cởi giày ra, lại cởi nốt tất ra, để lộ ra đôi chân nhỏ thanh tú dễ thương.

Sau đó, nàng leo lên giường, vất vả lắm mới chen vào được.

Giang Chu cũng không khách khí, liền đưa tay kéo nàng vào ngực.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược liền đỏ ửng, hô hấp cũng nhanh hơn vài phần.

Thật ra thì nàng cũng quen bị ôm như vậy rồi, chỉ là không quen trời tối người yên như vậy thôi.

Nhưng lúc này, bên ngoài cửa sổ là mưa to gió lớn.

Phía chân trời thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng sấm ầm ầm.

Bị ôm như vậy, lại có một cảm giác an toàn không nói nên lời.

Chương 367: Trời mưa gió lớn, qua đêm với nhau! (2)

Lúc này, Giang Chu liền cúi đầu, nhìn hàng lông mi dài và mê mải của nàng, lại dùng ánh mắt để quan sát ngũ quan tinh tế của nàng một phen.

“Vì sao em lại xinh đẹp như vậy chứ?”

“Mới... mới không có!”

Khóe miệng Giang Chu cong lên, tay phải nhẹ nhàng cởi nút buộc trên áo sơ mi của nàng ra.

Đầu vai của Phùng Tư Nhược run lên, lại nhìn Giang Chu với ánh mắt đáng thương.

“Không được.”

“Vì sao không được?”

Phùng Tư Nhược có chút sợ hãi: “Chính... Chính là không được!”

Giang Chu hậm hực rút tay về: “Thôi quên đi, hoàn cảnh cũng không lãng mạn, tạm tha cho em lần này.”

“Hừm!”

“Nhưng mà thế này có lây cảm qua cho em không nhỉ?”

Phùng Tư Nhược ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Không biết!”

Giang Chu di chuyển cánh tay hơi tê của mình: “Cảm mạo cũng không tệ, khi đó anh có thể chăm sóc cho em.”

“Nhưng chúng ta còn phải đi học mà?”

“Đi học lúc nào chả phải đi, cảm mạo thì không phải lúc nào cũng có.”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, nổi khăn trương trong lòng cũng từ từ rút đi.

Lúc này, tiếng mưa bên ngoài cửa sổ càng ngày càng to hơn.

Tiếng sấm chớp cũng bắt đầu càng ngày càng dài.

Phùng Tư Nhược lẳng lẽ ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua về phía ngoài cửa sổ.

Vô số những hạt mưa đập vào cửa sổ thủy tinh, tạo thành những giai điệu gì đó.

Có đôi khi lại có tia chớp lóe lên, còn có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài đường phố.

“Em không sợ sấm đây chứ?”

“Có anh ở đây, liền không sợ.”

Giang Chu có chút hăng hái mà nhìn nàng, lại nhìn không được mà nhếch mép lên.

Hắn cảm thấy, thật ra Phùng Tư Nhược là một cô bé rất thích chơi và khao khát tự do, nhưng nàng lại không dám.

Giống như lần xem phim kinh dị ở trần suối nước nóng, nội tâm của nàng cất giấu một linh hồn vừa dễ thương vừa gà nhưng lại thích chơi.

Giang Chu vỗ lưng của nàng một cái: “Được rồi, mau ngủ đi, ổ chăn đã lạnh rồi này.”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng rồi nằm xuống, sau đó nhìn Giang Chu: “Em phát hiện, em thích trời mưa.”

“Em thích không phải trời mưa.”

“Hừm?”

“Em thích là đêm mưa không cô đơn.”

Phùng Tư Nhược nhú chiếc mũi ngọc, rồi vui vẻ ôm lấy cổ Giang Chu.

Nàng chưa làm động tác này bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần làm, thì đều là do đáy lòng của nàng sinh ra một cảm giác không muốn rời xa Giang Chu.

Rất nhanh, một đêm đã trôi qua.

Không biết cơn mưa đêm qua dừng lại vào lúc nào.

Độ ẩm trong không khí đã tăng không ít, làm cho thời tiết khô ráo của phương bắc được cải thiện rất nhiều.

Giang Chu mở mắt ra, ngáp một cái.

Kết quả phát hiện không thấy Phùng Tư Nhược ở trong ngực mình đâu.

“Ừa?”

“Phùng Tư Nhược?”

Giang Chu vừa kêu lên một tiếng.

Bỗng nhiên có một cái đầu ngó vào trong phòng bệnh.

Giang Chu hơi sững sờ, phát hiện ra đó là Tô Nam.

Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ hôm qua mình gặp ảo giác?

Là mình ôm Tô Nam ngủ một đêm sao?

“Ông chủ, rốt cuộc anh cũng tỉnh rồi.”

Giang Chu ngáp một chút: “Sáng sớm liền nhìn thấy phó tổng dễ thương của chúng ta rồi, cho nên tâm trạng rất vui vẻ.”

Tô Nam đi vào phòng mặt, mặt đầy ghét bỏ mà nhìn Giang Chu: “Tôi nghe thấy rõ ràng là anh tìm bạn Phùng mà.”

“Đúng thế, tối hôm qua cô ấy ở đây làm ấm giường, sao vừa tỉnh lại đã không thấy đâu rồi?”

“Anh nói thế mà không biết ngại à?”

“Là sao?”

Tô Nam suy nghĩ một chút, sau đó liền miêu tả hình ảnh lúc sáng sớm hôm nay.

Khi đó Phùng Tư Nhược vừa mới rời giường, vừa ngáp vừa đi ra ngoài, nhưng nàng vừa mới đi ra khỏi phòng liền nhìn thấy Tô Nam ở trong hành lang.

“Bạn Phùng, Giang Chu đâu?”

“Ở trong phòng bệnh ý.”

Tô Nam nhìn Phùng Tư Nhược với ánh mắt kỳ lạ: “Da của bạn rất tốt mà, tại sao cũng có quầng thâm rồi?”

Phùng Tư Nhược phồng má lên, có chút ủy khuất: “Giang Chu... Giang Chu ngáy rất to, mình không ngủ được.”

Tô Nam suýt nữa cười ra tiếng: “Vậy bạn mau về ngủ bù đi.”

“Ừm!”

Giang Chu nghe xong thì khẽ nhú mồm một cái.

Bản thân mình thật sự ngáy rất to sao?

Hình như lần trước Sở Ngữ Vi cũng nói như vậy.

Có nên đi kiểm tra cơ thể một chút không nhỉ, miễn cho sau này ảnh hưởng đến chất lượng cuộc sống.

“À đúng rồi, cô đến sớm như vậy làm gì?”

Tô Nam rót cho Giang Chu một chén nước: “Đến nhìn ông chủ vô địch của tôi phải nằm viện vì một chút cảm vặt.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Thật ra thì nằm viện không phải mục đích, mà là tôi đang ép buộc bản thân mình nghỉ ngơi một chút.”

“Dạo này có quá nhiều hoạt động đầu tư, cũng nên nghỉ ngơi một chút.”

“Đúng rồi, bên phía iQiyi thế nào rồi?”

Tô Nam nghe thế liền ngồi thẳng dậy: “Tôi đến là để báo cáo công việc cho anh đây.”

Hai mắt Giang Chu sáng lên: “Có tiến triển rồi?”

“Ừm, dựa theo chỉ thị của anh, bên phía iQiyi đã thành lập trung tâm điện toán đám mây, bắt đầu thu thập sở thích của người sử dụng, xây dựng hệ thống đề cử thông minh, kết quả là thật sự đã đề cao lượng truy cập.”

“Đó là tất nhiên, hai thứ đó là phương hướng phát triển của tương lai mà.”

Chương 368: Ông chủ thôi, đừng lừa gạt tình cảm của tôi!

Tô Nam lại nói tiếp: “Ừm, trừ cái đó ra, bộ phận đầu tư và bộ phận tuyên truyền của chúng ta cũng chuẩn bị bắt đầu quảng cáo và tuyên truyền quy mô lớn trong khoảng thời gian này.”

Giang Chu gật đầu, sau đó bắt đầu suy nghĩ một chút.

Tính theo một chút, thì chắc là Ta không phải Dục Thần đã được xét duyệt rồi, bộ phim này sẽ nhắc lên một đợt sóng xem phim.

Sau đó liền giao trailer và video ngắn của phim cho iQiyi và ByteDance.

Bằng cách này, dù là online hay là xem lại lần hai, thì đều có thể phát huy sức hot còn lại của bộ phim này.

iQiyi và TuoTiao đều có thể lợi dụng đề tài này để mở rộng sức ảnh hưởng của mình.

Đây cũng tính là một mũi tên trúng ba con chim.

“Đúng rồi, cô phải nhấn mạnh với Cung tổng là, không nên keo kiệt tiền, nhất định phải xử lý tốt vấn đề bản quyền.”

Sau khi Tô Nam nghe xong liền gật đầu: “Lúc trước anh cũng từng thông báo chuyện này rồi, Cung tổng cũng nói là đã hiểu.”

Giang Chu trầm tư một lát: “Không được, cô vẫn phải nhấn mạnh một lần nữa cho anh ta biết, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện ở vấn đề bản quyền được.”

“Nghiêm trọng đến vậy sao?”

“Internet ngày càng phát triển, toàn bộ chiến trường đều là gió tay mưa máu, đại bộ phận xí nghiệp và công ty sẽ không mở mắt nhìn miếng thịt béo rơi vào tay người khác.”

“Cho nên, một khi iQiyi bị đối thủ cạnh tranh để mắt đến, chắc chắn đối phương sẽ không từ thủ đoạn, chẳng may có vấn đề thật, vậy thì chúng ta sẽ bị hủy diệt hoàn toàn đấy.”

Sau khi Tô Nam nghe xong thì lại nghĩ đến thứ gì: “À đúng rồi, ông chủ, Tencent và Youku quả thật đã sẵn sàng nhập cuộc rồi.”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Chúng ta bây giờ là người nhỏ lẻ, hoàn toàn không thể sánh bằng những công ty lớn đó, cho nên tất cả đều phải cẩn thận một chút.”

“Ừm, tôi sẽ gọi điện thoại cho Cung tổng, để anh ấy cẩn thận một chút trên phương diện này.”

“Trong khoảng thời gian này cô vất vả rồi, chờ trận chiến này kết thúc, sẽ cho cô nghỉ phép.”

Tô Nam hừ hừ hai tiếng: “Ông chủ thôi, lần nào anh cũng chỉ biết nói chuyện cho có mà thôi.”

Giang Chu nhin không được mà véo mắt của nàng: “Nhưng tôi thật sự sẽ cố gắng để cô trở thành phù bà Thượng Kinh.”

“Được, vậy tôi có thể nuôi mặt trăng nhỏ không?”

“Trừ thứ này ra, cô muốn làm gì cũng được.”

Tô Nam lạnh lùng liếc mắt nhìn Giang Chu: “Tôi không muốn trở thành nữ cường nhân, bây giờ tôi có tiền rồi, tôi chỉ muốn yêu đương ngọt ngào thôi.”

Giang Chu yên lặng một chút: “Hay là cô lấy tôi dùng tạm trước đi, tôi không đòi tiền còn không được sao?”

“Phi, yêu đương với anh là chua chứ không phải ngọt.”

“Nói vậy, ai dám nói tôi không ngọt? Nếu không phải khi vừa ra đời không có quyền nói chuyện, thì bây giờ tôi đã là Giang Đường rồi!” (đường= kẹo)

Tô Nam nhìn không được mà trợn mắt với Giang Chu: “Có phải anh hy vọng sau này xem khiêu vũ không mất tiền không?”

Giang Chu tỏ vẻ hiên ngang lẫm liệt mà nhìn Tô Nam:

“Không phải tôi mới nợ cô có 2000 3000 thôi sao? Tôi chỉ là hy vọng nhân viên của mình có thể khỏe mạnh vui vẻ thôi!”

“Phi, anh không nghiền ép tôi đã là tốt lắm rồi!”

“Là một ông chủ, tôi phải khai thác hết tiềm năng của cô.”

Giang Chu vừa nói xong, Tô Nam chợt nhớ đến một chuyện.

Nàng đứng dậy, cầm túi ở một bên qua, rồi lấy một quyển sổ của mình ra.

“Ông chủ, kênh tài chính và kinh tế của Thượng Kinh muốn phỏng vấn anh.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Phỏng vấn tôi á?”

Tô Nam gật đầu: “Bởi vì những xí nghiệp anh từng đầu tư trước kia đều phát triển rất nhanh, nhưng chuyên gia tài chính và kinh tế trước kia từng trào phúng và chế giễu anh đã không dám lên tiếng nữa, cho nên bọn họ muốn phỏng vấn anh một chút.”

“Một đám lão hồ ly, có lẽ là muốn biết rốt cuộc là tôi đầu tư linh tinh hay là có tin tức ngầm rồi.”

“Vậy anh muốn từ chối bọn họ sao, tôi phải trả lời bọn họ thế nào?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Cứ kéo dài trước đi, không nên gấp gáp quá.”

Tô Nam gật đầu: “Vậy ý của anh là cũng không từ chối?”

“Lên ti vi cũng là một thủ đoạn tuyên truyền rất tốt, không thể nào bỏ qua một cơ hội như thế được, nhưng không phải bây giờ.”

“Ừm, vậy tôi liền nói hiện giờ anh không rảnh, hẹn bọn họ lúc khác.”

“Ừm.”

Trong khi hai người nói chuyện, bỗng nhiên có một chị y tá xuất hiện ngoài cửa.

Chị y tá đẩy một xe đẩy nhỏ vào, đi đến trước giường bệnh của Giang Chu, rồi cầm ống tiêm lên, đồng thời còn nhìn thoáng qua Tô Nam.

Khá lắm, lại là một cô bé khác rồi.

Tên nhóc này cũng không đẹp trai lắm mà!

Tại sao chỉ mới bị cảm vặt mà đã có bao nhiêu là cô bé chạy đến thăm rồi.

Mấy cô bé ngày hôm qua cũng rất xinh đẹp, không ngờ cô bé ngày hôm nay cũng chẳng kém là bao.

“Giang Chu, đến giờ truyền nước rồi.”

Giang Chu vươn tay ra: “Chị gái, cặp vợ chồng tôi hôm qua sao rồi?”

Chương 369: Chỉ ôm nhau ngủ? Không thể nào!

Chị gái y tá hơi sững sốt một chút, sau đó mỉm cười: “Cuối cùng cũng thoát khỏi nguy hiểm, hiện giờ đang trong phòng ICU.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

“Cậu cũng phải chú ý thân thể, tuy còn trẻ tuổi nhưng ngàn vạn lần không nên quá độ nha.”

Giang Chu ngẩng đầu lên: “Quá độ cái gì?”

Chị y tá liền đỏ mặt lên: “Đừng giả vờ không hiểu, mời cậu làm người tốt đi.”

“Em vốn chính là người tốt mà!”

“Người tốt không phải dùng miệng nói, lừa gạt tình cảm của người khác là không tốt.”

Chị gái y tá liếc nhìn Giang Chu với ánh mắt ý vị sâu xa.

Tô Nam nghe thế liền ngẩng đầu lên: “Mau cải tà quy chính đi, đừng lừa dối tình cảm của tôi nữa!”

Trong khi Giang Chu đang truyền nước.

Phùng Tư Nhược mang vẻ mặt buồn ngủ về đến ký túc xá.

Nàng cởi giày và quần áo, thay đồ ngủ rồi chui vào ổ chăn.

Sau đó, nàng lại nhớ lại chuyện tối hôm qua, nhin không được mà căn đôi môi mỏng.

Tối hôm qua, ban đầu đúng là nàng bị Giang Chu dỗ ngủ, ai ngờ nửa đêm lại bị tiếng ngáy của Giang Chu làm cho thức giấc.

Từ khi đó trở đi, Phùng Tư Nhược không ngủ được nữa.

Nàng lẳng lặng ghé vào ngực Giang Chu, nhìn vào tên con trai luôn gọi mình là bã xă này.

Mặc dù nàng thấy hơi buồn ngủ, nhưng vẫn cảm thấy thỏa mãn không gì sánh được.

Bây giờ trở lại ký túc xá, cuối cùng cũng có thể ngủ bù rồi.

Nàng quyết định sẽ ngủ thẳng đến tối luôn, sau đó sẽ tìm Giang Chu đi ăn cơm tối.

Nhưng đúng lúc này, Đinh Duyệt bỗng nhiên ngồi dậy từ giường.

“Tư Nhược, sao bạn trở về rồi??!!”

Phùng Tư Nhược dụi dụi mắt: “Mình ngủ bù.”

“Ngủ bù...” Đinh Duyệt tròn tròn mắt lên nhìn: “Hai người... hai người giăng co cả một đêm à?!”

Phùng Tư Nhược ủy khuất gật đầu: “Mình chỉ ngủ được một tiếng.”

“Con bà nó, tên khốn Giang Chu này, quả nhiên là không biết thương hương tiếc ngọc mà.”

“Không cho phép mắng Giang Chu.”

Đinh Duyệt tức đến nghiến răng nghiến lợi: “Bạn còn che chở tên đó? Nào có ai hành hạ người ta trong lần đầu như thế chứ!”

Phùng Tư Nhược có chút mê man khó hiểu: “Không phải lần đầu tiên, hình như Giang Chu vẫn luôn ngáy to mà.”

“Ừa? Ngáy to?”

“Ừm, ngáy to, không ngủ được.”

Biểu cảm của Đinh Duyệt đọng lại: “Tên đó không làm gì khác với bạn?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược đỏ ửng lên: “Giang Chu ôm mình ngủ.”

“...”

“Con bà nó, hai người trong sáng như vậy à?!”

Phùng Tư Nhược nhất thời hiểu ý mà của Đinh Duyệt.

Vì vậy nàng liền kéo chăn kín đầu, không thèm để ý đến Đinh Duyệt nữa.

“A, Tư Nhược, hai người thật sự chỉ ôm nhau ngủ thôi à?”

“Chúng ta là chị em tốt mà, bạn nói cho mình biết đi.”

Phùng Tư Nhược túm lấy chăn: “Chỉ ngủ thôi!”

Đinh Duyệt tràn đầy nghi ngờ: “Mình không tin tên Giang Chu kia có thể thành thật như vậy!”

“Ngủ thật mà...”

“Vậy bạn đỏ mặt làm gì?”

Phùng Tư Nhược lộ khuôn mặt nhỏ nhắn đã nóng bừng lên ra khỏi chăn: “Giang Chu ôm mình ngủ!”

Đinh Duyệt nheo mắt lại: “Chuyện này mà cũng đáng giá đỏ mặt à? Nhất định là còn chuyện gì khác mà bạn không nói cho mình biết.”

“Không có, mình muốn đi ngủ.”

“Vậy bạn đi về kiểu gì?”

Phùng Tư Nhược nhú mũi ngọc một cái: “Mình tự đi về chứ sao.”

Đinh Duyệt hơi ngần ra.

Còn có thể tự đi về?

Vậy chứng tỏ thực sự không làm gì à?

Đinh Duyệt nghĩ đến đây thì không khỏi mỉm cười.

Xem ra giao chị em tốt của mình cho Giang Chu là một lựa chọn chính xác.

Trong chớp mắt, thời tiết của Thượng Kinh đã bắt đầu nóng lên.

Mùa xuân đã qua đi, đầu hè liền đến.

Tiếng ve đã bắt đầu xuất hiện.

Giang Chu khỏi bệnh liền khôi phục dáng vẻ sinh long hoạt hổ như mọi khi.

Không phải khóa học chuyên ngành có thể trốn thì trốn, là khóa học chuyên ngành có thể xin nghỉ liền xin nghỉ.

Sau đó, ngày ngày tọa trấn ở công ty, nghiên cứu bố cục của mình.

“Tiểu Nam nhi, cô bảo Cung tổng mau dành thời gian đi ký hợp đồng đi!”

“Vũ Đình, cô đi thúc giục bộ phận tài vụ, để bọn họ mau báo cáo tình hình đầu tư đi.”

“Đúng rồi, thương lượng với bên Kinh Đông, kiến nghị bọn họ bắt đầu thành lập con đường hậu cần của mình đi.”

“Ngoài ra, bảo Tiểu Hồng Thư cố gắng kiểm soát nội dung của mình cho tốt, đẩy lượng truy cập vào các mục chia sẻ cuộc sống, đừng đi theo TouTiao làm tin tức mới.”

“Còn iQiyi, tìm người lên kế hoạch các tiết mục tuyển chọn tài năng đi, giống như Siêu Cấp Nữ Thanh là được, thời điểm này cần phải gia tăng tốc độ hấp thu lượng truy cập.”

Giang Chu ngồi trong phòng làm việc, miệng thì lầm bầm, tay thì ký tên lên hợp đồng.

Tài chính vừa chảy về còn chưa nóng tay, lập tức bị hắt đầu tư ra ngoài luôn.

Dùng một ví dụ thích hợp, công ty của hắn bây giờ giống như một trạm chuyển chuyên của ngân hàng vậy.

Tất cả lợi nhuận và trích phẩm trăm từ những công ty khác, đều sẽ tụ tập tại công ty, rồi lập tức bị ném ra ngoài.

Ném một lần lại ném một lần, giống như là tiền rất phồng tay vậy.

Nhưng đừng thấy trên người Giang Chu bây giờ không có đồng nào, nhưng hắn đã là cổ đông lớn của hơn mười công ty rồi.

Chương 370: Cha vợ giúp con gái tiết kiệm đồ cưới!

Những hành động điên cuồng này của Giang Chu, quả thực là đã làm cho giới đầu tư ghen hòng nhìn trần trời.

Không thèm giữ lại chút tiền nào trong tay.

Nói ném ra liền ném ra luôn, đem công ty của mình trở nên trống rỗng, ngay cả tài khoản công khai của công ty cũng chỉ còn vài số lẻ.

Tên này không sợ thua lỗ chết à?

Vì vậy, không lâu sau, hành động đầu tư điên cuồng của Giang Chu đã truyền khắp Đại Giang Nam Bắc.

...

“Phan tổng, ngài có biết công ty đầu tư Chu Tinh không?”

“Ồ, là công ty đang đầu tư lung tung khắp nơi đúng không? Đã nghe nói qua!”

“Theo ngài, hành vi của công ty này là đầu tư lung tung sao?”

“Đầu tư phân tán ở nhiều lĩnh vực như vậy, không phải đầu tư lung tung thì là gì?”

“Mã tổng, xin hỏi ngài đánh giá thế nào về hành vi gần đây của công ty đầu tư Chu Tinh?”

“Chơi bời vớ vẩn thôi, không có ý nghĩa gì cả.”

“Vậy ngài cảm thấy mục đích thật sự của Giang Chu là gì?”

“Có lẽ cũng không có mục đích gì đâu, chỉ là chơi thôi.”

“Vương tổng, ngài có biết công ty đầu tư Chu Tinh không? Đúng vậy, ngài có đánh giá gì với hành vi vung tiền như rác của Giang Chu không?”

“Tôi làm địa sản, nên không quen thuộc mấy công ty này lắm.”

“Vậy ngài đã nghe nói đến hành vi đầu tư điên cuồng của bọn họ chưa?”

“Việc kinh doanh là phải làm đến nơi đến chốn, hành vi như này là tuyệt đối không nên...”

...

Giang Chu liếc mắt nhìn những tin tức mới ở trên internet.

Hắn cho rằng đánh giá của mấy người này dành cho mình là rất tốt.

Bởi vì... những người này không hiểu được mình đang làm gì, thì mình mới có thể lạng lã phát triển lâu hơn.

Mình mới có thể sử dụng ít tiền nhất để lấy được nhiều cổ phần nhất.

Lấy một cái ví dụ, nếu như mấy công ty lớn như Chim Cánh Cụt cảm thấy hứng thú với những hạng mục mình đầu tư, rồi cũng đầu tư vài trăm triệu vào trong đó.

Như vậy thì mình còn làm cổ đông lớn kiểu gì?

Vậy mình còn nắm giữ quyền phát biểu kiểu gì?

Lấy vẻ đẹp trai này ra để dùng à?

Bởi vậy, người khác càng không hiểu hắn đang làm gì, càng cảm thấy hắn sẽ thua lỗ đến không còn quần để mặc, vậy thì những hoạt động đầu tư sau này của hắn sẽ càng an toàn hơn.

Làm người có thể kiêu ngạo, nhưng làm kinh doanh thì tuyệt đối không thể qua phô trương.

Bởi vì cây cao đón gió lớn nha!

Giang Chu cầm báo cáo trên bàn lên xem, nhìn số tiền dư trong tài khoản của công ty.

Đáng tiếc.

Tiền trong tay hắn vẫn quá ít.

Cũng bởi vì ít tiền, cho nên làm chuyện gì cũng phải bó chân bó tay.

Nhất là những thời khắc quan trọng như bây giờ, luôn luôn có một cảm giác bị chữ nghèo bóp chặt yết hầu.

Hơn nữa, các phú bà cũng không có tác dụng gì trong giai đoạn này.

Người phụ nữ Doãn Thư Nhã kia, tiền riêng của nàng sắp bị hắn ép khô rồi.

Bên phía cô cô Phùng gia thì cũng phải phát triển công ty của mình.

Tuy là có thể cho hắn vay mượn một chút, nhưng tổng thể mà nói thì không nhiều lắm.

Tuy Chung Di có rất nhiều tài nguyên và quan hệ, nhưng vốn lưu động trong tay lại không có bao nhiêu.

Nếu không phải bởi vì quá nghèo, thì bây giờ hắn đã làm một mớ to rồi!

Giang Chu thở dài, cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

Hiện giờ hắn đang nghĩ cách để kiếm đầu tư.

Nhưng mà nói thật, không có công ty nào dám hợp tác với hắn cả.

Vì sao?

Vì Giang Chu quá điên cuồng.

Nhìn thấy công ty nào liền gào khóc ném tiền cho công ty đó.

Hơn nữa, tất cả những công ty hắn đầu tư đều là những công ty mới cất bước.

Tuy là bây giờ iQiyi cũng đã có chút khởi sắc, TouTiao cũng đã thấy ánh mặt trời.

Nhưng vẫn có rất nhiều người cho rằng, chắc chắn Giang Chu sẽ thua lỗ sạch.

Thậm chí có người còn cảm thấy Giang Chu là một cái động tiêu tiền.

Mặc kệ là bao nhiêu tiền, Giang Chu đều dám gào khóc mà đầu tư hết cho người khác.

Đây quả thực là một tên điên.

Có ai kinh doanh làm ăn, đầu tư mà không nơm nớp lo sợ như đi trên băng mỏng chứ?

Ai dám nói chuyện hợp tác với một tên điên chứ?

Hơn năm giờ chiều, về đến đại học Thượng Kinh.

Giang Chu ngồi xổm trước cửa nhà tắm, thưởng thức các nữ sinh viên xinh đẹp ra ra vào vào.

Các cô gái đều mới tắm rửa xong, mặc quần áo rất mỏng manh.

Mái tóc dài rối tung bên bờ vai, vừa nói vừa cười với đám bạn bè, những tiếng cười như chuông bạc truyền ra, quả thật là đẹp không sao tả xiết.

Có lẽ cũng chỉ có cảnh tượng như vậy, mới có thể hóa giải chút áp lực công việc của hắn.

Thành phố Bắc Hải, công ty địa sản Thế Hào.

“Phùng tổng! Ngài có ở đây không?”

“Ừm, vào đi!”

“Đây là tài liệu ngài cần, đã đầy đủ hết rồi.”

“Vất vả rồi, đặt lên bàn đi.”

Phùng Sùng nhặt tài liệu trên bàn lên xem.

Xấp tài liệu này rất dày.

Trong đó, một nửa là danh mục đầu tư, một nửa là hoạt động kinh doanh gần đây.

Tất cả những số liệu này đều đến từ một công ty ở Thượng Kinh.

Công ty đó có tên là công ty đầu tư Chu Tinh.

Chương 371: Cha vợ giúp con gái tiết kiệm đồ cưới! (2)

Tốt xấu gì thì tên Giang Chu chó má kia cũng là người mà con gái mình thích, cho nên mình điều tra một chút cũng không có gì quá đáng.

Nhưng khi Phùng Sùng xem bản tài liệu này thì càng ngày càng nhúu chặt mày hơn.

Tên Giang Chu chó má này, rõ ràng là một tên tài trí tầm thường.

Đầu tư nhiều xí nghiệp nhỏ như vậy, hơn nữa còn đều là các lĩnh vực khác nhau.

Đây cmn là tên ngu xuẩn đến mức nào mới có thể làm được chứ?

“Hả? ...Khoan đã!”

“Tên này còn có một công ty điện ảnh? Còn cmn làm biên kịch?”

“Quả thực là màm xằng làm bậy mà, rốt cuộc tên này muốn làm cái gì?”

Phùng Sùng bỗng nhiên cau mày.

Ông không hiểu nổi rốt cuộc Giang Chu muốn làm gì.

Thậm chí cũng không tìm được đáp án từ những công ty mà Giang Chu đầu tư cho.

Nhưng từ một nơi sâu xa nào đó, ông lại cảm thấy những công ty này giống như một tấm lưới lớn.

TouTiao chiếm cứ vị trí tin tức mới hàng ngày.

iQiyi chiếm cứ vị trí giải trí.

Mà Kinh Đông mới cất bước chiếm cứ một vị trí trong chợ online.

Còn Tiểu Hồng Thư, Didi, Zhihu và Tik Tok...

Sáng sớm xem tin tức, buổi trưa gọi thức ăn ngoài, buổi tối cà phê.

Cuối tuần lại lên internet mua sắm, đi ra ngoài thì gọi xe...

Sau đó lại là chia sẻ về cuộc sống, tìm kiếm sự cộng minh...

Phùng Sùng hơi sững sờ, ông phát hiện đây là một tấm lưới.

Hiện giờ internet vừa mới cất bước, toàn bộ thế cục còn chưa rõ ràng.

Nhưng những công ty mà Giang Chu đầu tư vào, hầu như đã bao trùm tất cả cuộc sống internet rồi.

Chẳng qua là, Giang Chu có thể xác định những công ty này sẽ không thất bại sao?

Phùng Sùng nghĩ đến đây, thì lật tài liệu ra xem lại một lần nữa.

iQiyi được định vị là một website video sử dụng điện toán đám mây với dữ liệu lớn một cách chính xác.

Kinh Đông được định vị chỉ bán hàng thật giá thật, phục vụ những người mua lẻ.

TouTiao được định vị là nền tảng có tin tức chính xác và nhanh nhất.

Tuy rằng các công ty này vẫn còn nhỏ, nhưng định vị lại hết sức rõ ràng.

Thậm chí còn vượt qua những đối thủ cạnh tranh của nó bây giờ.

Giữa những công ty này có chỗ giống nhau, nhưng lại có chỗ khác biệt.

Ví dụ như Taobao đang phát triển khá mạnh tại thời điểm này, dạo gần đây bị người tố cáo bán hàng giả, hàng nhái chất lượng cao, hiện giờ các tin tức trên internet đều nghiêng về phía Kinh Đông chỉ bán hàng thật của Giang Chu.

Hơn nữa, trước kia Đại Mã từng nói, tự xây hậu cần chính là tìm đường chết.

Kết quả là, bước thứ hai của Kinh Đông chính là tự xây con đường hậu cần.

Tên con rẻ chó má này muốn từ bỏ con đường của tất cả mọi người đi trước, mà tự đi một con đường riêng sao?

“Nhưng mà có một điều rõ ràng là, tên nhóc này đang rất thiếu tiền.”

“Mặc dù tên nhóc này đang sở hữu cổ phần của những công ty này, nhưng tỷ lệ lại không nhiều như tưởng tượng.”

“Xem ra tên nhóc này xấu hổ vì ví tiền rỗng tuếch, nhưng lại muốn sở hữu nhiều cổ phần để nắm giữ quyền phát biểu trong những công ty này.”

“Hay là... mình giúp tên nhóc này một chút nhỉ?”

Phùng Sùng suy tư một chút, sau đó liền cau mày.

Không được!

Tên nhóc con này, lần trước con nói mình không chịu trách nhiệm!

Cũng gặm cái trứng phỉ thúy nhà mình, giờ còn muốn mình đầu tư cho?

Nghĩ đẹp lắm!

Phùng Sùng vút tài liệu lên bàn, quay người rời khỏi công ty.

Nếu như Giang Chu biết cha vợ của mình đang suy nghĩ gì, thì có lẽ hẳn sẽ cảm thấy rất kỳ lạ.

Bản thân hẳn căn bản là không suy nghĩ đến chuyện đó, được chứ?

Hắn chỉ là một cái Bug trọng sinh trở lại mà thôi!

Nên tất nhiên sẽ biết công ty nào sẽ thành công.

Phùng Sùng lái xe trở về Minh Tiềm Sơn Trang.

Nhưng trong đầu của ông vẫn lẩn quẩn chuyện của công ty đầu tư Chu Tinh.

Ông nắm giữ công ty bất động sản của Phùng gia.

Trong tất cả sản nghiệp của Phùng gia, trừ khai thác mỏ ra thì không có công ty nào có tài chính lớn hơn công ty của ông.

Chỉ cần ông muốn giúp đỡ Giang Chu, vậy nửa phút là có thể giải quyết vấn đề không đủ tài chính của Giang Chu.

Nhưng vấn đề quan trọng nhất là, Phùng Viễn Sơn, cha của ông tuyệt đối không cho phép ông làm như vậy.

Rót tài chính vào trong tay người khác!

Đây chính là tối kỵ!

Nếu có ngày cha của ông phát hiện ra chuyện này, vậy ông sẽ hoàn toàn mất đi quyền thừa kế Phùng gia.

Bởi vì hành vi này sẽ bị coi như là hiềm nghi di dời tài sản.

Trộm trong nhà, chuyển cho con rể.

Ông tuyệt đối không thể chịu nổi cơn giận của Phùng Viễn Sơn.

Phùng Sùng hít sâu một hơi, đi đến tòa lâu các công chúa của con gái mình.

Thật ra thì sau khi Giang Chu đánh giá ông là một người cha không có trách nhiệm, thì càng ngày ông càng thấy hổ thẹn với con gái.

Vì tranh gia sản, vì hoàn thành nguyện vọng của mẹ, ông đã bỏ quên tình thân của mình.

Thậm chí hại em gái mình cả đời không gả được.

Chương 372: Cha vợ giúp con gái tiết kiệm đồ cưới! (3)

Có đôi khi ông rất muốn tự hỏi lại bản thân mình, rốt cuộc làm vậy có đáng giá hay không?

Nhưng ông lại không dám hỏi như vậy.

Bởi vì ông cũng sợ, bản thân mình cảm thấy không đáng.

Vậy nguyện vọng của mẹ phải làm sao bây giờ?

Nhưng đúng lúc này, cửa căn lầu các công chúa bỗng nhiên bị đẩy ra.

Phùng Y Nhất ôm hai cái hòm đi ra ngoài.

Nàng nhìn thấy Phùng Sùng thì nhất thời sửng sốt tại chỗ.

“Cha, tại sao cha lại ở đây?”

Phùng Sùng lấy lại tinh thần, nhìn về phía Phùng Y Nhất:

“Cha đi dạo quanh thôi, con đang làm gì thế?”

Phùng Y Nhất áng chừng cái hòm trong tay: “Tôi đang giúp chị gái bán gia sản ra tiền.”

“Hả? Gì cơ?”

“Hiện giờ chị đang xoay tiền ở khắp nơi, con giúp chị ấy bán đồ trang sức ra thành tiền mặt.”

Phùng Sùng nghe xong liền bối rối: “Chị con bị làm sao? Thiếu tiền à?”

Phùng Y Nhất gật đầu: “Bây giờ chị vô cùng, vô cùng thiếu tiền.”

“Nói vậy, rõ ràng là cha vừa cho chị con 100 ngàn, hơn nữa chị con cũng không phải người tiêu xài lung tung.”

“Cha còn hỏi nữa, không phải là vì cha sao, bằng không thì sao chị có thể nhịn ăn nhịn mặc được chứ?”

Phùng Sùng lập tức cảm thấy có chút không đúng lắm: “Rốt cuộc Tư Nhược đang làm gì?”

Phùng Y Nhất khẽ thở dài một cái: “Có phải cha đã nói với chị là, Giang Chu nhất định phải có giá trị con người 100 tỷ thì mới có thể lấy chị ấy không?”

“Đúng là cha đã nói như vậy, nhưng sao?”

“Hiện giờ chị ấy đang muốn tự để dành 100 tỷ đồ cưới.”

Phùng Sùng tròn tròn mắt lên: “100 tỷ đồ cưới? Chị con định để dành cả trăm đời à?”

Phùng Y Nhất hừ hừ hai tiếng: “Con làm sao biết chị ấy nghĩ gì? Có thể là do chị ấy tưởng thật, nghe nói ở trường học còn không dám ăn cơm nữa.”

“Cho nên Tư Nhược bảo con mang đồ trang sức đi bán lấy tiền?”

“Đúng vậy.”

Phùng Sùng nhìn cái hòm kia một chút, mặt mo nhất thời đen xì: “Đây là dây chuyền cha tặng chị con trong lễ trưởng thành mà!”

Phùng Y Nhất gật đầu: “Vâng, cái này cũng bán thành tiền luôn.”

“Còn có vòng tay của cô cô tặng chị con nữa, con bé thích cái này nhất mà.”

“Ừm, cái này cũng bán luôn!”

“Nhưng dù có bán hết thì cũng không góp đủ 100 tỷ mà!”

Phùng Y Nhất yên lặng một lát: “Chị ấy còn muốn đi làm thêm...”

Phùng Sùng nghe đến đây, bỗng nhiên cmar thấy sương mù dày đặc trong đầu đã tản ra.

Chẳng trách con gái mình luôn chạy đến cửa tiệm của người ta, lại ghi ghi chép chép thông báo tuyển dụng của người ta.

Thì ra con bé này đang suy nghĩ đi làm thêm kiếm tiền?

Thật sự là con gái lớn không dùng được mà...

“Cha?”

“Cất đồ về chỗ cũ đi.”

Phùng Y Nhất hơi nhú mày: “Không được, con muốn nghe lời chị!”

Phùng Sùng hít sâu một hơi: “Mang về, chuyện đồ cưới để cha nghĩ biện pháp.”

“Thật á?!”

“Ừm, thế nhưng con không được nói với chị con.”

Phùng Y Nhất gật đầu, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất mê man và khá hiểu.

Rốt cuộc cha bị làm sao thế này?

Cùng lúc đó, Phùng Sùng quay người rời đi, ông đi đến lầu các của Phùng Y Vân.

Lúc này, Phùng Y Vân đang uống cà phê trong phòng, nhìn thấy anh trai mình đến liền chậm rãi đứng dậy.

“Sao hôm nay lại có thời gian qua chỗ em vậy?”

“Có chuyện muốn tâm sự với em.”

Phùng Y Vân cảm thấy rất kinh ngạc trước sự nghiêm túc của anh trai mình: “Chẳng lẽ cha thật sự muốn giao chuyện khai thác mỏ cho Phùng Nhạc rồi à?”

Phùng Sùng ngồi trên ghế sa lon: “Không phải là chuyện này.”

“Vậy là chuyện gì?”

“Anh cảm thấy mấy năm nay đã để mọi người thua thiệt rất nhiều.”

Phùng Y Vân hơi sững sờ: “Anh, sao bỗng nhiên anh lại nói những lời này vậy?”

Phùng Sùng thở dài: “Dường như anh không có học được cách để làm một người cha tốt, làm một người anh tốt, làm một người chồng tốt.”

“Nhưng... nhưng không phải anh muốn làm một đứa con trai tốt sao?”

“Mẹ đã qua đời rất lâu rồi, có nhiều lúc anh cũng nghi ngờ, không biết rốt cuộc mình làm vậy có đáng giá hay không?”

Phùng Y Vân yên lặng một lúc lâu, lại nhìn anh trai của mình: “Chỉ cần anh cho rằng đáng giá là được, bọn em không trách anh.”

Phùng Sùng uống một hơi: “Em biết không, Tư Nhược đang để dành đồ cưới cho mình, 100 tỷ!”

“100 tỷ? Con bé này nghĩ thế nào vậy?”

“bởi vì trước kia anh thuận miệng nói một câu, Giang Chu nhất định phải có giá trị con người 100 tỷ mới có thể lấy con bé.”

“...” Phùng Y Vân nhin không được mà cười một tiếng: “Con bé này thật sự là quá ngốc, nó không biết nghĩ xem đó là số lượng ra sao à.”

Phùng Sùng lại thở dài: “Công nhận là rất nực cười, nhưng lại làm cho người ta đau lòng.”

“VẬY... vậy anh định làm gì?”

“Anh bỗng nhiên ý thức được, thật ra cái nhà này đã không thuộc về chúng ta từ lâu rồi, nhà mẹ hai mới là chủ nhân của nó.”

“Đúng vậy, cha vẫn luôn hướng về nhà mẹ hai.”

“VẬY chúng ta trộm nhà thôi, trộm phần chúng ta nên được hưởng.”

Phùng Y Vân nhíu mày lại: “Anh muốn đánh chủ ý vào địa sản Thế Hào à? Cha sẽ không bỏ qua cho anh đâu!”

Phùng Sùng trầm ngâm một lát: “Anh dự định lén lút giúp tên con rể chó má kia một tay.”

“Anh nói Giang Chu à?”

“Ừm!”

Chương 373: Ngắm mỹ nữ trong trường học cũng bị tố cáo!

Trước cửa nhà tắm đại học Thượng Kinh.

Nữ sinh viên đi tới đi lui không dứt.

Loli, ngự tử, đeo kính... Cần cái gì là có cái đó.

Giang Chu ngồi xổm hơn nửa ngày, tâm trạng cũng dần dần khá hơn nhiều.

Chỉ dựa vào suy nghĩ là không thể nào giải quyết được vấn đề tiền bạc.

Thà hưởng thụ cuộc sống nhiều hơn một chút còn hơn là lãng phí thời gian.

Vì vậy, Giang Chu quyết định ngồi xổm ở đây đến chạng vạng.

Đây tuyệt đối không phải vì háo sắc, mà chỉ là gột rửa tâm linh thôi!

Ai biết đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại di động của hắn bỗng nhiên vang lên.

Giang Chu lấy điện thoại di động ra xem, phát hiện ra Nghiêm Vi Dân gọi đến.

Vì vậy hắn liền nghe máy, ai ngờ thứ đang chờ hắn là một trận rít gào.

“Tên nhóc thôi, mau chóng rời khỏi cửa nhà tắm nữ đi!”

“Hả?”

Giang Chu quan sát bốn phía, cũng không thấy bóng dáng của Nghiêm Vi Dân đâu: “Sao ngài biết em ở chỗ này?”

Nghiêm Vi Dân rít gào: “Có người đến chỗ tôi tố cáo, nói là có một tên biến thái đang ngồi trước cửa nhà tắm, đã ngồi cả buổi rồi, tôi nói này, em có thể làm chút chuyện đảng hoàng không?”

“Con bà nó, không đến mức đó chứ, em ngắm cũng không phạm pháp mà?”

“Em là sinh viên của trường, cũng không phải không có việc làm, mời chú ý hình tượng một chút.”

“Chủ nhiệm, tâm trạng của em bây giờ không tốt lắm, có nhu cầu cấp bách đi chuyện sự chú ý.”

“Vậy em cmn liền chặn cửa nhà tắm? Mau đi chỗ khác đi!”

Giang Chu hùng hùng hổ hổ cúp điện thoại, lại nhin không được mà chép miệng một cái.

Đầu năm này, thương thức mỹ nữ cũng không cho?

Còn cmn có vương pháp hay không?

Bản thân mình cũng không xông vào trong xem mà!

Là tên ngu xuẩn nào đi tố cáo mình, quả thật là lo chuyện bao đồng!

Tâm trạng của khá hơn một chút, giờ lại trở nên rất tồi tệ.

Vì vậy, nửa tiếng sau, Giang Chu xuất hiện ở sân trường đại học Thanh Bắc.

Tuy rằng hắn đã đến đây hai lần, nhưng phần lớn thời gian đều là đi dạo với Sở Ngữ Vi, cho nên hắn cũng không biết đường ở

đại học Thanh Bắc lắm, cũng không biết nhà tắm nữ của đại học Thanh Bắc nằm ở nơi nào.

Vì vậy, Giang Chu quyết định cần một tên con trai lại hỏi.

“Ông anh, nhà tắm của mọi người nằm ở chỗ nào?”

Người bị cần lại hơi sững sờ: “Ah... ký trong ký túc xá nam chứ ở đâu, từ khi vào học đến giờ mà cậu chưa tắm bao giờ à?”

Giang Chu khẽ nhú mồm: “Ồ ký túc xá nam? Không không, ông anh hiểu lầm rồi, tôi đang hỏi nhà tắm nữ.”

“Nhà tắm nữ ở ký túc xá nữ chứ ở đâu.”

Hả?

Giang Chu tràn đầy khó hiểu, liền tiếp tục truy vấn.

Kết quả, hắn phát hiện ra nhà tắm nữ của đại học Thanh Bắc nằm trong ký túc xá nữ của bọn họ.

Mà Giang Chu chẳng những không phải sinh viên của trường, hơn nữa còn là nam, cho nên ngay cả cửa thì hắn cũng không vào được.

Giang Chu tràn đầy phiền muộn, lại không muốn uống công một chuyến, vì vậy hắn liền gọi cho Sở Ngữ Vi.

“Alo, Giang Chu, có chuyện gì sao?”

“Bạn đang ở đâu, mình cố tình chạy qua đây thăm bạn nè.”

“Mình đang ở sân vận động, ngày mai có cuộc tranh tài Tennis, bạn có muốn qua đây không?”

Hai mắt Giang Chu không khỏi sáng lên.

Dường như mỹ nữ mồ hôi đầm dề còn quyến rũ hơn cả khi vừa tắm xong.

Đúng thế, nơi nào trong đại học mà không có thanh xuân?

Hà tất phải nhìn chằm chằm vào nhà tắm nữ không thả chứ!

“Bạn đứng im ở sân vận động, mình qua luôn đây.”

Giang Chu lập tức điện thoại, rồi vội vàng chạy đến sân vận động của đại học Thanh Bắc.

Sau khi đi vào, tiếng bước chân chạy nhảy vang lên không ngừng.

Các cô bé tham gia so tài đang khởi động làm nóng người.

Dáng người cao ngất, động tác mềm mại, quần áo thể thao bó sát người, còn cmn không thu vé vào cửa.

Giang Chu ngồi thưởng thức một lúc, hần quyết định sau này phải thường xuyên đến đây.

Hần nhìn những cô gái nhún nhảy khởi động kia thì không khỏi cảm thán một tiếng, thì ra thanh xuân thật sự đẹp như vậy đấy.

Nhất là cô gái đang buộc tóc đuôi ngựa kia, dáng người cao gầy, đường cong đã có chút quy mô, quả thực là rất đẹp.

Đúng lúc này, cô gái buộc tóc đuôi ngựa quay đầu lại, vẫy vẫy tay với hắn.

“Giang Chu!”

Giang Chu hơi sững sờ.

Hắn phát hiện cô gái hấp dẫn mình nhất lại chính là Sở Ngữ Vi.

Hóa ra dù đã trọng sinh, thì ánh mắt của mình vẫn không thay đổi.

Đậu xanh, chuyện này cmn thật kỳ quái.

Lúc này, Sở Ngữ Vi nhảy nhót, lon ton chạy lại gần: “Sao hôm nay bạn lại có thời gian đi thăm mình?”

Giang Chu lau mồ hôi trên trán của nàng: “Dạo này quá bận rộn, hôm nay dành chút thời gian để thả lỏng một chút.”

“Vậy bạn có muốn đánh Tennis với mình không?”

“Mình có thể đánh sao?”

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Để mình mượn vợt của đàn chị cho cậu!”

Giang Chu hoạt động cánh tay một chút: “Vận động một chút cũng không tệ.”

“Vậy thì đi thôi, mình còn chưa từng chơi Tennis với cậu.”

Giang Chu bị nàng kéo vào trong sân.

Chương 374: Nếu ngày nào cũng được nhìn thấy bạn, mình tình nguyện bị bệnh!

Sau đó, Sở Ngữ Vi đi tìm một vị sư tử đồng môn, hai người trò chuyện vài câu.

Ngay sau đó, vị sư tử đồng môn này liền quay đầu qua để quan sát Giang Chu một chút.

Hai cô bé lại nói gì đó, hình như Sở Ngữ Vi hơi xấu hổ, gò má liền đỏ lên.

Cuối cùng, vị sư tử kia lấy vợt dự bị của mình ra cho Sở Ngữ Vi mượn.

Sau đó Sở Ngữ Vi lại đưa vợt cho Giang Chu.

“Đánh nhé?”

“Ừm, đánh đi!”

Sưu một tiếng, quả bóng nện trúng chân của hắn.

Mà Giang Chu thì vẫn quay đầu qua chỗ khác, giống như không phát hiện ra vậy.

Sở Ngữ Vi hơi mờ mịt mà mở miệng: “Giang Chu, bạn đang nhìn cái gì thế?”

Ánh mắt của Giang Chu rời khỏi bộ ngực của đàn chị, ho khan hai tiếng: “Không có gì, lại đi, vừa rồi hơi thất thần.”

Sở Ngữ Vi ồ một tiếng, lại giơ tay lên phát bóng.

Sưu một tiếng, quả bóng nện thẳng vào đầu của Giang Chu.

Đậu xanh, không được rồi.

Mình rất muốn chơi bóng, thế nhưng đôi mắt lại có suy nghĩ riêng của nó?

“Giang Chu thôi, bạn lại nhìn cái gì?”

“Ngại quá ngại quá, mình lại hơi thất thần, lần này nhất định sẽ tiếp được, yên tâm!”

“Vậy mình đánh nhé?”

“Ừm, phát bóng đi!”

Nhưng đúng lúc này, có một cô gái lại lướt qua trước mắt hắn, dáng người có thể liều mạng với Tô Nam luôn.

Giang Chu vừa nghĩ đến đây, liền nhớ rằng lâu rồi mình không được xem nhảy múa khiêu vũ.

Cùng lúc đó, quả bóng Tennis gào thét lao đến.

“Ai ui, đậu xanh!”

Giang Chu trực tiếp ngã ngồi xuống sàn.

Sở Ngữ Vi sợ hết hồn, vội vàng ném vợt chạy lại xem.

“Bạn... bạn không sao chứ?”

Giang Chu thở dài: “Không được rồi, nơi này có quá nhiều yếu tố quây rầy.”

Sở Ngữ Vi hừ một tiếng, lại có chút phần uất: “Bạn đang nhìn mỹ nữ à, mình không xinh đẹp bằng mấy người đó sao?”

“Đây là tội của hai mắt, mình không khống chế được, đỡ mình dậy trước đã rồi nói.”

“Ồ!”

Sở Ngữ Vi đỡ Giang Chu dậy, đi qua khu nghỉ ngơi bên cạnh.

Sau đó, lại lấy khăn mặt của mình ra để lau mồ hôi cho Giang Chu.

Đúng lúc này, Giang Chu cúi đầu nhìn mắt cá chân của nàng.

Da dẻ của Sở Ngữ Vi trắng như tuyết, nõn nà như ngọc, khiến cho rất nhiều cô gái đều hâm mộ.

Nhưng lúc này, mắt cá chân bên trái của nàng vừa đỏ vừa sưng to không ít.

“Sao lại bị sưng rồi?”

Sở Ngữ Vi hơi sửng sốt: “Ồ, vừa rồi tập luyện bị trật.”

Giang Chu ngẩng đầu: “Trẹo chân? Vậy còn không đi khám mà còn đánh tennis cái gì?”

“Minh vừa thấy bạn liền quên mất!”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Đã sưng to như vậy rồi, không đau à?”

Sở Ngữ Vi yên lặng một cái: “Bạn vừa nhắc đến thì liền thấy đau rồi.”

Hóa ra mình còn có công hiệu dừng đau à?

Vậy cmn mình là một dược liệu à!

Lúc này, Sở Ngữ Vi đề lên mắt cá chân, phát ra vài âm thanh tê tê.

“Đau quá, nhưng mà vừa đau lại vừa thoái mái!”

“Đậu xanh, có phải bạn có khuynh hướng thích bị ngược đãi không vậy?”

Sở Ngữ Vi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Minh thấy dường như nó lại sưng to hơn một chút rồi...”

Giang Chu bắt đắc dĩ, liền ngồi xổm xuống: “Lên đi, mình cõng bạn đến phòng y tế.”

“Ồ!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của Sở Ngữ Vi đã ghé vào trên lưng Giang Chu.

Sau đó, hai người đi ra khỏi sân vận động, đi về phía phòng y tế.

Vào mùa hè, đại học Thanh Bắc có cây cối tươi tốt, gió nóng thổi vù vù, khiến cho những tán cây xào xạt.

Sở Ngữ Vi nằm trên bờ vai Giang Chu, nàng vươn tay ngắt một cái lá cây, sau đó nhẹ nhàng quệt quệt qua lỗ tai của Giang Chu.

“Có phải bạn muốn ăn đòn không?”

Sở Ngữ Vi vội vàng ném lá cây trong tay xuống: “Bạn có mệt không?”

Giang Chu thuận miệng trả lời một câu: “Nặng chết rồi, còn nặng hơn lần trước đi bệnh viện nữa, bạn có thể ăn ít một chút không?”

“Nói vậy, rõ ràng là cân nặng của mình vẫn không thay đổi.”

“Ha ha, vậy ý của bạn là mình yếu rồi?”

Sở Ngữ Vi hừ hừ một tiếng: “Có lẽ vậy!”

Giang Chu có chút bất đắc dĩ: “Rõ ràng là mình đến đây giải sầu, tại sao lại trở thành cu li rồi?”

“Mình cũng không cố ý.”

“Vậy lần sau...”

“Lần sau mình không làm phiền bạn nữa!”

Giang Chu dừng bước lại: “Ý của mình là, lần sau có thể chú ý an toàn hơn không?”

Sở Ngữ Vi lại ôm cổ Giang Chu, hơi ủy khuất mà nói: “Mình còn tưởng rằng bạn chê mình phiền phức.”

“Phiền phức hay không cũng không quan trọng, quan trọng là bạn không đau à?”

“Nếu có thể ngày ngày nhìn thấy bạn, mình tình nguyện cái chân này vẫn sưng lên.”

Nội tâm Giang Chu không khỏi mềm nhũn.

Hắn muốn mở miệng phản nản hai câu, nhưng lại nhịn xuống không nói gì.

Dáng vẻ kiêu ngạo kiêu ngạo ngày xưa của nàng đã không còn.

Từ sau khi vào đại học, cô bé này chỉ biết ngây ngốc chạy sau lưng mình.

Ngay cả Quách Vĩ cũng đã nói là, cảm thấy khổ sở thay Sở Ngữ Vi.

“Giang Chu...”

“Có rắm thì đánh đi!”

Sở Ngữ Vi cắn môi: “Lần gần đây nhất chúng ta gặp nhau là một tháng trước.”

Giang Chu xóc Sở Ngữ Vi lên: “Trường học của bạn có nhiều trai đẹp như vậy, cần gì phải gặp mình?”

“Mình lại không thích bọn họ.”

“Không sao, sắp nghỉ hè rồi, dù sao khi đó mình cũng ở nhà bạn, ngày nào bạn cũng thấy mình thôi.”

“Mình sợ cha mẹ không đồng ý thôi...”

Chương 375: Nếu ngày nào cũng được nhìn thấy bạn, mình tình nguyện bị bệnh! (2)

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến phòng y tế.

Đẩy cửa đi vào, có một nữ bác sĩ mặc áo choàng trắng.

Giang Chu gõ cửa một cái.

“Chào ngài, tôi đến giao hàng.”

Sở Ngữ Vi đánh Giang Chu một cái: “Giang Chu thôi, bạn mới là hàng!”

Nữ bác sĩ nghe tiếng liền đứng lên: “Bị làm sao vậy?”

“Trẹo chân.”

“Làm sao nghiêm trọng như vậy, mau đặt cô bé xuống đi.”

Giang Chu thả Sở Ngữ Vi xuống giường bệnh.

Nữ bác sĩ đeo găng tay vào: “Cởi giày ra, cởi cả tất luôn.”

Sở Ngữ Vi nghe thấy câu này liền chuẩn bị cúi người xuống để cởi giày.

Kết quả Giang Chu đã ngồi xổm xuống, giúp nàng cởi giày.

“Chân của bạn không có mùi chứ?”

Sở Ngữ Vi đỏ mặt lên: “Ngày nào mình cũng rửa, rất thơm!”

Giang Chu bấu môi một cái: “Đừng gạt mình, ngày nào mình cũng rửa, vì sao lại không thơm?”

“Bởi vì bạn là con trai mà!”

Giang Chu cởi giày cho nàng, cởi luôn cả tất, để lộ ra một bàn chân nhỏ thanh tú trơn bóng.

Nữ bác sĩ ngồi xồm xuống, nhẹ nhàng xem xét mắt cá chân của Sở Ngữ Vi.

“Vấn đề không lớn, chỉ là sưng to thôi, trở về uống thuốc và chườm đá lạnh là được.”

Sở Ngữ Vi cắn môi: “Vậy em còn có thể chơi Tennis không?”

Nữ bác sĩ liếc mắt nhìn Sở Ngữ Vi một cái, rồi quay sang nhìn Giang Chu: “Có thể, đánh xong thì bỏ chân luôn thôi, sau này ngồi xe lăn là được, ngày ngày gọi bạn trai qua đẩy.”

“Thật vậy chẳng? Vậy không cần trị, em sẽ đi đánh một trận nữa.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp vài cái: “Bạn nghiêm túc à?”

Sở Ngữ Vi cười hì hì một tiếng: “Mình dọa bạn thôi, không cần sợ như thế.”

“Mình không sợ, dù sao mình cũng có phải bạn trai của bạn đâu, ai thích đẩy thì đẩy thôi.”

“Nếu bạn không đẩy, thì mình sẽ bò đi!”

“Cũng được, chỉ cần bạn không nói cho người khác biết là bạn quen mình là được.”

Nữ bác sĩ liếc mắt nhìn hai người bọn họ.

Đôi tình nhân trẻ này thật sự là kỳ quái.

Rõ ràng là dung mạo của nhà gái vượt xa nhà trai, nhưng tại sao lại có một loại cảm giác như nữ đang theo đuổi nam nhỉ.

Chẳng lẽ đây là một công tử nhà giàu có gia tài bạc triệu sao?

Sau khi rời khỏi phòng y tế, Giang Chu cũng Sở Ngữ Vi trở về ký túc xá.

Bởi vì lần trước Sở Ngữ Vi bị viêm ruột thừa, Giang Chu đã mua hoa quả cho bác gái quản lý ký túc xá, bởi vậy bác gái cũng có ấn tượng sâu sắc với hai người họ.

Lần này hấn đi vào ký túc xá thì không bị ngăn cản, mà chỉ bắt ký cái tên cho có là được.

Sau khi đi vào phòng, Giang Chu rót cho nàng chén nước.

“Đợi một mình đi, mấy ngày gần đây không nên đựng nước.”

“Ồ!”

“Cũng không nên chơi Tennis, mình không muốn đẩy bạn đâu.”

“Mình biết rồi, mình cũng không ngốc.”

Sở Ngữ Vi mỉm cười, vừa định mở miệng nói gì đó, không ngờ vừa ngẩng đầu lên đã phát hiện Giang Chu đi ra ngoài.

Nàng há miệng muốn gọi Giang Chu, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Nàng biết Giang Chu rất bận rộn, nghe nói là phải bị bệnh mới có thời gian nghỉ ngơi một chút.

Bản thân mình lại chuyên gây rắc rối, nên vẫn không làm phiền Giang Chu thì hơn.

Đúng lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra.

Sở Ngữ Vi còn tưởng rằng Giang Chu quay lại, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười.

Nhưng ai ngờ, người đi vào không phải Giang Chu, mà là ba người bạn cùng phòng khác.

“Ngữ Vi, bạn đi tập luyện cơ mà? Sao lại trở về rồi?”

Sở Ngữ Vi chỉ chỉ mắt cá chân của mình: “Trẹo chân, chỉ có thể về nghỉ ngơi trước.”

“Sung to thế, sao nghiêm trọng thế?”

“Không có gì, đã đi phòng y tế xem rồi, chỉ là hơi sưng thôi.”

Đúng lúc này, có một cô gái bỗng nhiên không mẶn không nhận mà mở miệng: “Tại sao bạn suốt ngày bị thương vậy? Chẳng lẽ giả vờ đáng thương à?”

Sở Ngữ Vi khẽ cau mày: “Lý Nghệ Phỉ, mình cũng không trêu chọc gì bạn mà!”

“Minh có nói gì đâu, chỉ là cảm thấy hơi kỳ lạ thôi!”

“Minh cũng không cố tình bị thương, bạn có ý gì hả?”

Lý Nghệ Phỉ không nói gì thêm, mà chỉ cười lạnh một tiếng.

Trước kia cô ta định quyến rũ Giang Chu trên QQ, kết quả lại bị Giang Chu đùa bỡn.

Từ đó về sau, cô ta vẫn luôn ghen ghét Sở Ngữ Vi.

Hai cô gái còn lại trong phòng cũng biết quan hệ của hai người không tốt, cho nên cũng làm bộ như không nghe thấy, ai làm việc của người nấy.

Đúng lúc này, cửa phòng lại bị đẩy ra một lần nữa.

Giang Chu cầm túi ni lon đi vào, nhìn thấy trong phòng có người thì hơi sững sờ.

“Nhiều người vậy?”

Sở Ngữ Vi có chút vui vẻ: “Giang Chu, tại sao bạn lại trở về rồi?”

Giang Chu xoa xoa đầu của nàng: “Minh cũng không đi, sao có thể gọi là trở về?”

“Minh còn tưởng rằng bạn đi rồi chứ!”

Lý Nghệ Phỉ nghe thấy cái tên Giang Chu thì lập tức ngẩng đầu lên.

Cô ta biết Giang Chu rất nhiều tiền, mời một bữa cơm mà đã tốn hết mấy ngàn đồng rồi.

Bởi vậy, dù bị Giang Chu đùa bỡn, nhưng Lý Nghệ Phỉ vẫn cứ nhớ mãi không quên.

“Giang Chu, sao bạn lại đến đây?”

Giang Chu liếc mắt nhìn Lý Nghệ Phỉ: “Tôi đến từ lâu rồi, vừa chạy xuống mua kem.”

Chương 376: Rốt cuộc Giang Chu có đẹp trai không? Đoạn Thư Nhã mờ mịt!

Lý Nghệ Phỉ nhìn thấy túi ni lon trong tay hắn, cười tự nhiên nói: “Trời nóng quá, có phần của mình không? Minh cũng

muốn ăn.”

“Ăn? À được rồi, đây!”

Giang Chu rất rộng rãi mà đưa cho Lý Nghệ Phi một cái kem.

Lý Nghệ Phi rất vui vẻ mà nhận lấy, xé vỏ rồi nhét vào trong miệng.

Sở Ngữ Vi có chút thờ phì phò khi nhìn thấy cảnh này.

Tại sao người này cứ nhảy vào thế nhỉ!

Kem này rõ ràng là của mình mà.

Vậy mà còn nhảy vào cướp một cái.

Hừ, da mặt thật là dày.

Sở Ngữ Vi có chút ủy khuất, phồng má nhìn về phía Giang Chu.

Nhưng Giang Chu không để ý đến nàng, mà ngồi xỏm xuống dưới chân nàng.

Hắn cầm tất của Sở Ngữ Vi lên, nhét cây kem vào trong, sau đó nhẹ nhàng đặt lên mắt cá chân đang sưng của nàng.

“Bác sĩ nói phải chườm lạnh, bạn tự chườm đi.”

Sở Ngữ Vi ngây ngốc nhìn Giang Chu: “Thì ra kem là để cho mình chườm chân à?”

Giang Chu bóp mắt của Sở Ngữ Vi: “Bằng không thì sao? Bạn cho rằng để ăn à? Kem 5 xu một cái, ăn vào sẽ tiêu chảy, mình không dám ăn đâu.”

“Ồ, vậy mình cũng không ăn!”

“Ừm, chờ chân bạn khỏi, mình dẫn bạn đi ăn kem đắt tiền.”

“Ừm!”

“... “

Lý Nghệ Phi nghe thấy câu này thì cứng đờ tại chỗ, cây kem trong tay cô ta đã bị cắn vài miếng.

Kết quả là Giang Chu mua để chườm chân cho Sở Ngữ Vi?!

Ăn tiêu chảy...

Vậy tại sao lại đưa cho mình ăn?!

“Ăn ngon không?”

Lý Nghệ Phi nở nụ cười miễn cưỡng: “Cũng tạm được.”

Giang Chu quơ quơ cái túi ni lông trong tay: “Không đủ thì vẫn còn, không cần khách khí.”

“Ha hả...”

Bầu không khí trong phòng trở nên yên tĩnh.

Nhất là hai cô bé vẫn luôn không mở miệng nói chuyện kia, hai người có chút muốn cười, thế nhưng lại không dám cười.

Có điều, Giang Chu không hổ là Giang Chu mà.

Xem ra mười bước hồ một cười trên diễn đàn cũng là thật.

Nếu như Giang Chu nhìn ai không vừa mắt, thì người đó sẽ xui xẻo.

Nhưng chuyện này cũng không thể trách Giang Chu được.

Rõ ràng là Lý Nghệ Phi đòi ăn kem mà, cho nên vẫn là trách bản thân Lý Nghệ Phi đi.

Đôi tình nhân nhà người ta đang ân ái ái, lại nhảy vào giữa làm gì.

Một lát sau, kem trong tất đã bị chảy ra, cái túi ni lon cũng chỉ còn toàn nước.

“Thử xem còn đau không?”

Sở Ngữ Vi cảm nhận một chút: “Hình như bớt đau rồi.”

Giang Chu búng ngón chân dễ thương của nàng một cái: “Tốt lắm, xem ra có thể giữ lại đôi chân già này rồi.”

“Nói vậy, chân của mình rõ ràng là vừa trắng vừa dài, xinh đẹp như vậy, sao có thể là chân già được?”

“Bạn lại hành hạ nó như vậy nữa, có đẹp đến đâu cũng vô ích!”

Ánh mắt của Sở Ngữ Vi trở nên mềm mại và dịu dàng: “Cảm ơn bạn, Giang Chu.”

Giang Chu ném kem vào trong thùng rác: “Nhớ phải uống thuốc, chờ khỏi hẳn rồi hãy đi đánh Tennis.”

“Biết rồi.”

“Ừm, vậy mình đi đây.”

Sở Ngữ Vi vươn tay nhỏ, vẫy chào tạm biệt hẳn.

Thật ra nàng rất muốn hỏi là, khi nào Giang Chu lại đến thăm mình, thế nhưng nàng lại không dám hỏi.

Bởi vì trên internet đã nói, hình như con gái dính người sẽ bị người ta ghét.

Thích một người, thật sự là một chuyện rất mệt mỏi.

“Phi!”

Lý Nghệ Phi thấy Giang Chu rời đi, lập tức phun kem trong miệng ra.

Cô ta nhìn Sở Ngữ Vi, trong lòng lại thấy không phục, nhưng cuối cùng cũng chỉ há hốc mồm chứ không nói được cái gì cả.

Sau khi trở về từ đại học Thanh Bắc.

Giang Chu lái xe đến một quán cà phê gần Quốc Mậu.

Lúc này Doãn Thư Nhã đang ngồi chờ hẳn ở đó.

Hôm nay nàng mặc một chiếc váy đen, đeo kính râm, bởi vì khí thế rất mạnh mẽ, khuôn mặt lại vô cùng xinh đẹp, cho nên mỗi cái giờ tay nhắc chân của nàng đều thu hút rất nhiều ánh mắt.

Giang Chu dừng xe xong thì đi vào, ngồi xuống bên cạnh Doãn Thư Nhã.

“Vì sao mấy hôm nay tôi không gọi điện thoại cho cậu được?”

Giang Chu thở dài: “Không nỡ trả tiền điện thoại, cho nên bị khóa thôi, cô gọi được mới là có quý.”

Doãn Thư Nhã đặt chén xuống, tháo kính mắt ra, để lộ đôi mắt xinh đẹp: “Cậu lại ném hết tài chính vừa chảy về rồi à?”

“Ừm, gần như là ném từ tay này sang tay kia, tài chính của công ty bây giờ nghèo giống như một công ty ma vậy.”

“Cậu kỳ lạ thật, cậu không sợ thua lỗ đến chết à?”

Giang Chu gọi một ly nước lọc, trả menu lại cho nhân viên phục vụ: “Đại trượng phu phải dám nghĩ dám làm, còn lại thì giao cho thời gian chứng minh đi.”

Doãn Thư Nhã liếc mắt nhìn Giang Chu một cái: “Cậu mới 19 tuổi thôi, sao lại là đại trượng phu rồi?”

“Bằng không thì sao có thể ngồi với một thiếu nữ 30 tuổi như cô chứ?”

“Cậu... không cho phép nói đến tuổi tác của tôi.”

Giang Chu vội vàng đổi chủ đề câu chuyện: “Cô gọi điện thoại cho tôi làm gì? Hiện giờ tôi rất bận, không có thời gian dẫn cô đi chơi đâu.”

Gò má Doãn Thư Nhã đỏ lên: “Tôi gọi cậu là vì muốn nói cho cậu biết, Tôi không phải Được Thần đã được duyệt rồi.”

“Chuyện tốt, vậy sắp xếp chiếu trong kỳ nghỉ hè đi.”

“Ừm, nhưng mà cậu nhất định phải đến tham gia lễ chiếu đầu tiên vào ba ngày sau, tôi đã mời rất nhiều phóng viên và truyền thông.”

Chương 377: Rốt cuộc Giang Chu có đẹp trai không? Doãn Thư Nhã mờ mịt! (2)

Giang Chu dựa vào ghế ngồi: “Tôi đẹp trai như vậy, chẳng may hot lên thì biết trách ai? Vẫn là thôi đi!”

Doãn Thư Nhã yên lặng một lát: “Lễ chiếu đầu tiên mà không có biên kịch, thì làm sao có thể nói rõ tư tưởng của bộ phim này được?”

Ừa?

Thế mà lại không phản bác chuyện mình đẹp trai?

Giang Chu nhin không được mà nhìn Doãn Thư Nhã nhiều hơn.

Chẳng lẽ Doãn Thư Nhã thật sự thấy mình đẹp trai sao?

Có ánh mắt!

Thiên Lý Mã thường có, nhưng Bá Nhạc thì không thường có nha.

Giang Chu không khỏi thương thức thiếu nữ 30 tuổi gốc nghệch này hơn.

Trên thực tế, vẻ đẹp trai của hần cũng không quá rõ ràng, phải là những người có ánh mắt và tầm nhìn mới có thể phát hiện ra được.

“Cậu nhìn tôi như thế làm gì? Tôi đang hỏi cậu kìa?”

“Đi thì cũng được thôi, nhưng không nên phỏng vấn tôi, tôi không muốn hot đâu.”

Doãn Thư Nhã cảm thấy Giang Chu rất kỳ lạ: “Không phải sinh viên là quần thể rất thích sự chú ý sao? Hot lên có gì không tốt?”

Giang Chu có chút khổ não mà thở dài: “Tôi quá đào hoa, tất cả phụ nữ gặp tôi đều thích tôi, tôi không muốn trở thành thần tượng.”

“Ồ, vậy... vậy tôi không sắp xếp phỏng vấn cho cậu nữa.”

Ừa?

Vẫn không phản bác này?

Giang Chu bỗng nhiên ý thức được một chuyện rất nghiêm trọng.

Hần nhìn chăm chăm vào Doãn Thư Nhã một lúc lâu.

“Tôi hỏi cô một vấn đề, cô phải trả lời thật.”

Doãn Thư Nhã gật đầu: “Cậu hỏi đi, vấn đề gì?”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Cô cảm thấy tôi thế nào? Có đẹp trai không?”

“Đẹp trai.”

“...”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Cô bị mù từ khi nào vậy?”

Doãn Thư Nhã cảm thấy Giang Chu rất khó hiểu: “Là sao, tôi cũng không nói gì kỳ lạ mà, khen cậu cũng không được sao?”

“Rất kỳ lạ đấy!”

“Kỳ lạ ở chỗ nào? Chẳng lẽ phải nói cậu rất xấu à?”

Giang Chu móc điện thoại ra, lật danh bạ ra xem.

Sau đó, hắn tìm thấy số điện thoại di động của Đinh Duyệt, rồi gọi qua, thuận tiện còn mở loa ngoài.

Ngay sau đó, Đinh Duyệt liền nghe máy.

“Alo? Tìm tôi làm gì?”

“Hỏi bà một vấn đề, bà có thấy tôi đẹp trai không?”

Đinh Duyệt lập tức cười nhạt: “Ông đẹp trai như cắt chó, tưởng bà đây mù mắt à?”

Giang Chu cúp điện thoại, nhìn về phía Doãn Thư Nhã: “Thấy chưa, đây mới là câu trả lời chính xác.”

“Đó chỉ có thể chứng minh... Thẩm mỹ của mỗi người đều khác nhau.”

“Không phải, tôi cảm thấy cô đã rơi vào tay giặc rồi.”

Sau khi uống cà phê xong.

Doãn Thư Nhã đưa mắt nhìn Giang Chu rời khỏi quán cà phê.

Nhưng nàng không hề rời đi, mà yên lặng một lúc lâu.

Sau đó, nàng mở điện thoại di động của mình ra, lại mở album ảnh ra.

Trong album có một tấm ảnh của Giang Chu, là nàng trộm chụp khi ở đoàn làm phim.

Trong tấm ảnh này, Giang Chu đang ngồi trên ghế, biểu cảm nghiêm túc mà chỉ dậy một diễn viên nhỏ vừa diễn sai, nhìn qua rất có mùi vị đàn ông.

Doãn Thư Nhã yên lặng thưởng thức một lúc, sau đó nàng liền post tấm ảnh này lên diễn đàn mà nàng hay chơi bài bằng hình thức nặc danh.

Mọi người cảm thấy người này có đẹp trai không.

Tấm ảnh. IPG

Chẳng mấy chốc, phía dưới liền có một đồng câu trả lời.

“Chủ topic cảm thấy đẹp trai á???”

“Chỉ như vậy? Vậy sau này xin gọi tôi là Ngô Ngạn Tổ.”

“Chỉ có thể nói là bình thường, dù sao tôi cũng đẹp trai hơn tên này một chút.”

“Chủ topic đừng hỏi, đám người này đều lấy Ngô Ngạn Tổ làm thước đo thôi, cho nên ai trong mắt bọn họ cũng là kẻ xấu xí!”

“Đây là ảnh chủ topic đúng không? Muốn nghe người khác khen mình à?”

“Bình thường, không đẹp trai bằng tôi.”

Doãn Thư Nhã nhìn đám câu trả lời này, đột nhiên lại cảm thấy hơi buồn bực.

Chẳng lẽ thẩm mỹ của mình có vấn đề thật à?

Giang Chu không đẹp trai sao?

Không thể nào!

Hôm đó, nàng nhìn thấy tên này quát tháo phong vân ở trong đoàn làm phim, thì trái tim nhỏ của nàng đã đập nhanh đến mức sắp nhảy lên cổ họng.

Ừm, nhất định là ánh mắt của đám người trên mạng này có vấn đề.

Hoặc là do kỹ thuật chụp ảnh của mình không tốt lắm.

Sáng sớm hôm sau, Giang Chu đi đến công ty.

Hắn vừa ngồi xuống pha chén trà, ngồi còn chưa ấm chỗ thì Tô Nam đã chạy vào phòng làm việc, cũng ném một bản fax qua.

Giang Chu đặt hộp trà về chỗ cũ, cầm bản fax lên xem.

“Hả? Thứ gì đây?”

“Sáng sớm hôm nay, tôi nhận được điện thoại từ một công ty bên Bắc Hải, nói là muốn đầu tư cho chúng ta.”

Đầu tư?

Giang Chu cảm thấy rất bất ngờ với tin tức này.

Người trong vòng đầu tư tránh hấn còn không kịp, ai cũng cho rằng hấn sẽ phá sản, tại sao còn có người chạy đến cửa đưa tiền?

Vì vậy Giang Chu liền đọc kỹ một phen.

Công ty này đúng là một công ty đầu tư, nói là muốn đầu tư cho công ty của hấn một món tiền lớn.

Nhưng Giang Chu chưa bao giờ nghe nói đến cái công ty này cả.

Hơn nữa, đầu năm nay còn có cái bánh miến phí đưa đến cửa à?

“Điều tra thông tin của bọn họ chưa? Đây là công ty thế nào?”

Chương 378: Cha vợ điên cuồng ám chỉ!

Tô Nam gật đầu: “Đã điều tra rồi, là một công ty quản lý tài sản vừa mới thành lập.”

Giang Chu khẽ cau mày: “Mới thành lập à...”

“Công ty của chúng ta bây giờ rất thiếu tiền, không phải sao?”

“Cô cho rằng sẽ có người đưa tiền vào tay một tên điên như tôi sao?”

Tô Nam hơi suy nghĩ một chút: “Vậy cũng có thể là có người coi trọng hạng mục của chúng ta thì sao?”

Giang Chu mỉm cười: “Tiểu Nam nhi, trên thế giới này chỉ có mình cô mới ngốc như vậy thôi.”

“Anh mới ngốc!”

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, khiêu vũ một bài đi!”

Tô Nam giơ thẻ làm việc lên, hừ hừ hai tiếng: “Ông chủ, bây giờ tôi là phó tổng đây nha! Tôi đã không làm trò hề từ lâu rồi.”

Giang Chu xoa xoa tay, hơi mong chờ mà mở miệng: “Chuyển sang bán thân? Hay lắm, lại đây đi.”

“Phi, đánh chết anh!”

Giang Chu kéo ngăn kéo ra, lấy một cái lỗ tay mèo ra.

Sau đó đứng lên, nhẹ nhàng đeo lên đầu của Tô Nam.

“Nào, mời bắt đầu biểu diễn.”

“Thêm tiền!”

“Cho nợ trước đi, chờ ngày lĩnh lương thì sẽ trả luôn.”

Gò má Tô Nam đỏ lên, mắng một câu ông chủ vô lương.

Nhưng vẫn ngoan ngoãn nhảy múa, xoay tròn, nháy mắt...

Một lúc lâu xong, điệu nhảy kết thúc.

Tô Nam tháo lỗ tai mèo xuống, rồi trực tiếp đeo lên đầu Giang Chu.

“Tốt lắm, nhớ kỹ nợ tôi 8000 đồng nha.”

Giang Chu trực tiếp đứng bật dậy: “Lại cmn tăng giá? Cô có thể tuân theo giá thị trường một chút không?”

Tô Nam cầm bản fax kia lên: “Nói nhảm ít thôi, bây giờ từ chối công ty này à?”

“Người tăng giá vô độ như cô, sau này nhất định là không làm ăn được!”

“Tôi chỉ nhảy cho anh xem, người khác khác muốn xem còn không được kia kìa!”

Tô Nam hừ lạnh một tiếng, quay người rời khỏi phòng làm việc của Giang Chu.

Nhưng không lâu sau, nàng lại đẩy cửa đi vào.

Trong tay còn cầm một ly sữa đậu nành, đặt mạnh lên bàn.

“Làm gì thế?”

“Mua nhiều quá, uống không hết!”

Tô Nam vừa hung hăng vừa đáng yêu nói một câu, rồi quay người rời đi.

Giang Chu thấy thế, nhin không được mà nhếch miệng lên.

Cô bé này, cái gì cũng tốt, mỗi tội là quá mạnh miệng.

Cùng lúc đó, trung tâm thành phố Bắc Hải.

Tập đoàn bất động sản Thế Hào, văn phòng tổng giám đốc.

Phùng Sùng tròn tròn mắt mà nhìn bản fax vừa nhận được.

Đậu xanh?

Bị từ chối rồi?

Ông đây nghĩ trăm phương ngàn kế để đầu tư cho tên con rể chó má kia.

Kết quả lại bị từ chối dứt khoát như vậy sai?

Trên này còn viết: Đang vô cùng hài lòng với tình trạng tài chính của công ty, không chấp nhận đầu tư từ bên ngoài, cảm ơn ý tốt của quý công ty, hy vọng tương lai có cơ hội hợp tác.
Chú thích: Lừa đảo chết cả nhà.

Phùng Sùng hùng hùng hồ hồ xé nát bản fax này thành trăm ngàn mảnh, rồi ném vào thùng rác phía sau.

Chuyện ông đang làm bây giờ không khác gì là ăn cắp gia sản của Phùng gia cả.

Mà ông thành lập công ty này cũng là vì tránh cho cha ông phát hiện quá sớm.

Một là vì Phùng Tư Nhược!

Đương nhiên cũng là vì Phùng Y Nhất nữa!

Thế mà tên con rể chó má này vẫn không hiểu mình?

Còn cmn coi mình là tên lừa đảo?

Phùng Sùng gầy gầy đầu, nhất thời lại cảm thấy hơi phiền muộn.

Sau đó, ông lại viết một bản fax khác.

Chúng tôi thật sự hy vọng có thể hợp tác với quý công ty.

Hy vọng quý công ty có thể cẩn thận suy nghĩ lại, đừng bỏ lỡ khi đi ngang qua.

Chú thích: Tên công ty của chúng tôi rất hay.

Cái này nên tính là công khai rồi chứ?

Lại không hiểu thì đúng là ngu xuẩn!

Bên kia, trong công ty Chu Tinh.

Tô Nam lại cầm bản fax thứ hai đi vào phòng làm việc của Giang Chu.

“Ông chủ, lại có fax rồi, vẫn là của công ty kia.”

Giang Chu cầm bản fax nhìn qua hai lần: “Tên công ty rất hay thì có liên quan gì đến tôi?”

Tô Nam cũng cảm thấy kỳ lạ: “Hay là gọi điện thoại hỏi một chút nhé?”

“Bây giờ nhiều lừa đảo lắm, đừng lãng phí tiền điện thoại.”

Tô Nam ồ một tiếng: “Vậy anh còn xem khiêu vũ không?”

Giang Chu ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái: “Tôi ăn cơm còn phải cọ, lại tiêu 8000 để xem cô khiêu vũ? Tôi có tiền để đốt à?”

“Được rồi, vậy chờ anh có tiền rồi tính đi.”

“Cút, không giảm giá thì không xem nữa.”

Tô Nam hừ hừ hai tiếng, quay đầu bước ra khỏi phòng.

Nhưng bản fax kia vẫn còn ở trên bàn.

Không lâu sau, nó bị gió thổi một cái, bỗng nhiên lại được Giang Chu chú ý.

Công ty đầu tư Y Nhất?

Y Nhất?

Điên rồi à?

Tên này mà rất hay à?

Chẳng khác gì tên hòa thượng cả.

Lúc này, Phùng Sùng lại tức điên lên khi bị từ chối lần thứ hai...

Ông cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao tên nhãi này lại ngu xuẩn như vậy chứ?

Ông đã điên cuồng ám chỉ rồi.

Cmn nó, đầu óc tên nhãi này toàn bã đậu à?

Nhưng Phùng Sùng không thể để lại bất cứ tai họa ngầm nào, bởi vì dù là fax thì cũng không hề an toàn.

Đừng thấy Phùng Viễn Sơn cho các con của mình quản lý các công ty.

Nhưng ai cũng biết là, chắc chắn ông ta sẽ cài người vào trong công ty.

Bởi vậy, Phùng Sùng tuyệt đối không thể trực tiếp nói cho Giang Chu được.

Bằng không, dù chỉ một chút dấu vết thôi thì cũng sẽ bị nghi ngờ.

Chương 379: Cha vợ điên cuồng ám chỉ! (2)

Phùng Sùng ép lửa giận trong lòng xuống, lại viết một bản fax khác.

Chúng tôi hiểu rõ tình hình tài chính thiếu hụt của quý công ty.

Lần đầu tư này tuyệt đối không có mục đích gì khác, mà chỉ là hợp tác mà thôi.

Chú thích: Tôi có thể là cha cậu đấy.

Sau khi bản fax được gửi qua.

Tô Nam lại đi đến phòng làm việc của Giang Chu lần nữa.

Nàng ném bản fax lên bàn, rồi dùng đôi mắt đẹp để nhìn Giang Chu.

“Ông chủ, tôi cảm thấy, nếu như anh không nhận đầu tư thì nhất định người này sẽ không để yên đâu.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Lại nữa rồi à?”

Tô Nam gật đầu: “Ừm, hơn nữa, lần này còn tồi tệ hơn.”

“Làm sao vậy?”

“Người này còn nói là cha của anh.”

Giang Chu nhìn thoáng qua bản fax thì giận tím mặt.

Mẹ nó, kiêu ngạo thế!

Muốn chơi trò giả mạo đúng không?

Có điều...

Giang Chu bỗng nhiên hơi tỉnh táo lại, hấn suy nghĩ một chút.

Đối phương khiêu khích mình như vậy là gì cái gì?

Điều này hiển nhiên là không có lợi gì mà!

Hắn cũng chưa bao giờ nghe nói có tên lừa đảo nào chọc giận người khác để lừa gạt tiền cả.

Chẳng lẽ...

Giang Chu bỗng nhiên run lên, vội vàng lấy điện thoại di động ra.

Sau đó mở danh bạ, bấm số của Gianh Hoàn Sơn.

“Alo, con trai, có chuyện gì à?”

“Cha, có phải cha đã che giấu thân phận của mình không? Cố tình chế tạo hoàn cảnh nghèo khó giả dối này, để hy vọng có thể rèn luyện con, để con trở thành rồng phượng trong loài người? Hiện giờ, cuối cùng cha cũng muốn ngả bài, muốn đầu tư cho con làm ăn?”

“Cửu vạn!”

Giang Chu hơi sững sờ: “Mới chỉ đầu tư có 90 ngàn? Ít vậy?”

“Nhị Đồng, à đúng rồi, con trai, con vừa nói cái gì cơ?”

“...”

“Alo?”

“Không có gì, chúc ngài chơi bài vui vẻ.”

Giang Chu cúp điện thoại, rồi cười khô một tiếng, cuối cùng thì giấc mộng công tử nhà giàu vẫn là giả.

Bằng không sao đời trước lại không phát hiện.

Vậy mình có thêm một người cha từ bao giờ?

Không thể nào đâu!

Một đời người sẽ có mấy người cha chứ?

Khoan đã...

Không đúng, còn có cha vợ.

Giang Chu bỗng nhiên sững sốt.

Ngay sau đó, hai chữ Y Nhất liền bay lượn trong đầu óc của hắn.

Tên này...quá diệu!

...

Sáng sớm thứ bảy.

Thành phố Bắc Hải vừa có một cơn mưa.

Độ ẩm trong không khí khiến người ta hết sức dễ chịu.

Giang Chu xuống máy bay, cất bước đi ra khỏi lối đi hành khách.

Sau đó hắn bắt một chiếc xe để đi đến nơi hẹn với công ty đầu tư Y Nhất kia.

Đó là một quán cà phê hẻo lánh ở vùng tiếp giáp giữa trung tâm và ngoại thành.

Có thể nói là vị trí hẻo lánh và không có tiếng tăm gì đáng nói.

Theo đạo lý, nếu như Y Nhất là công ty của Phùng gia, vậy đối phương phải hẹn gặp mình ở khu trung tâm thành phố mới đúng.

Không nói đến các câu lạc bộ nguy nga lộng lẫy, nhưng cũng không thể nào là một quán cà phê hẻo lánh ở vùng ngoại ô chứ?

Giang Chu mang theo nghi vấn đến cửa quán cà phê.

Hắn cũng không trực tiếp đi vào, mà nhìn vào trong qua cửa sổ thủy tinh.

Mặc dù quán cà phê này không lớn, nhưng cửa kính thủy tinh được lau chùi rất sạch sẽ, hấn nhìn vào trong xuyên qua cửa kính thủy tinh.

Kết quả vừa liếc mắt nhìn vào đã thấy một bóng người quen thuộc trong góc.

A, là ông anh tài xế!

Giang Chu nhìn chằm chằm vào Phùng Sùng, nội tâm cũng bắt đầu thả lỏng xuống.

Tài xế của Phùng gia đúng là một nhân vật lợi hại.

Giống như lần trước đi Bắc Hải với chú đã nhìn thấy Lưu tổng kia vậy, vị Lưu tổng đó cũng từng làm tài xế cho Phùng Y Vân, sau đó mới đi ra mở một nhà máy sản xuất vật liệu phản quang.

E rằng cái công ty đầu tư Y Nhất này cũng là do ông anh tài xế này thành lập rồi.

Nói như vậy, thân phận của người này không có vấn đề gì.

Giang Chu đẩy cửa đi vào, ngồi xuống bên cạnh Phùng Sùng.

“Ông anh, đã lâu không gặp, không ngờ lại chính là ông anh đây!”

Phùng Sùng liếc mắt nhìn Giang Chu một cái, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu.

Tên này cmn suốt ngày gọi mình là ông anh ông anh.

Về sau nếu như gọi cha, không biết tên này có xấu hổ không?

“Bây giờ biết tôi không phải là tên lừa đảo rồi chứ?”

“Xã hội bây giờ nhiều lừa đảo lắm, ông anh lại chủ động đưa tiền, cho nên thằng em mới cẩn thận một chút thôi.”

“Đừng nói nhảm, uống gì thì tự gọi đi.”

“Không uống, vừa uống hơi nhiều nước trên máy bay rồi.”

Phùng Sùng lạnh lùng liếc nhìn Giang Chu một cái: “Đúng là tên nhãi không có tiền đồ.”

Giang Chu đuổi người: “Chủ yếu là vì nữ tiếp viên hàng không đưa nước quá xinh đẹp rồi.”

“...”

Giang Chu nhìn khuôn mặt đen xì của Phùng Sùng, lại nhìn không được mà sinh lòng nghi ngờ.

Ngắm mỹ nữ là sở thích chung của đàn ông mà.

Loại yêu thích này còn không phân già trẻ lớn bé.

Quỷ củ của Phùng gia nghiêm khắc thật đấy.

Lại có thể bóp méo nhân tính đến trình độ này nữa sao?

Giang Chu nào biết người đang ngồi trước mặt mình là cha vợ chứ.

Nếu như biết, có đánh chết hấn, thì hấn cũng không nói câu vừa rồi.

Đây quả thực là đưa đầu vào họng súng mà!

Chương 380: Rủ cha vợ đi phố mát xa!

Phùng Sùng tức giận nói: “Đừng nói mấy thứ vô dụng đó nữa, nói chuyện hợp tác đi!”

Giang Chu trầm ngâm một lát: “Nếu ngài là tài xế của cô cô, vậy tôi cũng không gạt ngài nữa, đúng là công ty của tôi đang thiếu tiền.”

Phùng Sùng nhấp một hợp cà phê: “Chuyện này thì tôi biết rất rõ, cậu không cần thuật lại.”

“Nhưng tôi không chấp nhận chiếm cổ phần, cũng không chấp nhận Phùng gia nhúng tay vào quyết sách của tôi.”

“Có thể.”

Giang Chu khẽ cau mày: “Thật á?”

Phùng Sùng gật đầu: “Tôi chỉ đưa tiền cho cậu dùng, còn cụ thể là làm gì thì đó là chuyện của cậu.”

“Ông anh... không phải lừa đảo thật chứ?”

“Cậu nhìn tôi lớn lên giống lừa đảo lắm à?”

Giang Chu lại càng nghi ngờ hơn.

Đầu tư cho mình, không đòi cổ phần, cũng không nhúng tay vào công ty.

Còn có chuyện tốt như vậy sao?

Giang Chu yên lặng một lát: “VẬY ông anh muốn trích phần trăm không?”

Phùng Sùng nhìn Giang Chu một cái: “Tôi muốn, cậu có cho không?”

“Đương nhiên là tôi không muốn cho tôi, có ai muốn để tay người khác thò vào túi mình chứ?”

“Được, vậy thì không cần.”

Giang Chu hơi ngẩn ra: “Thật hay giả? Con bà nó, ông anh là Bò Tát sống à?”

Phùng Sùng cảm thấy, sao tên nhãi này lại vô liêm sỉ như vậy chứ: “Nhưng không phải tôi không có điều kiện, phải xem cậu có đáp ứng hay không đã.”

“Điều kiện gì?”

“Trước khi tôi nói điều kiện, tôi muốn hỏi cậu một câu, quan hệ của cậu và Phùng Tư Nhược bây giờ là quan hệ gì?”

Giang Chu suy tư cẩn thận một chút: “Chúng tôi...ngủ chung một giường.”

Phùng Sùng bỗng nhiên trợn trừng mắt lên, trong mắt tràn ngập lửa giận: “Tôi muốn giết chết tên khốn cậu.”

“Ai ai ai, có chuyện từ từ nói.”

“Chuyện từ bao giờ?!”

Giang Chu nuốt nước miếng: “Ngay... ngay mấy hôm trước, tôi bị ôm phải vào viện, cô ấy đi vào chăm sóc cho tôi.”

Sắc mặt Phùng Sùng dễ coi hơn một chút: “Chỉ vào chăm sóc? Không làm gì khác?”

“Ừm.”

“Vậy hiện giờ hai người đang hẹn hò yêu đương sao?”

Giang Chu lại suy nghĩ một lần nữa: “Cả ngày bọn tôi đều đánh lầy nhau, tuy cô ấy không thừa nhận, nhưng cũng không khác gì cả.”

Phùng Sùng suy tư một lát: “Được, vậy tôi hỏi cậu một vấn đề.”

“Ông anh, ông anh định hỏi mười vạn câu hỏi tại sao à?”

“Câm miệng, sau này không được gọi tôi là ông anh nữa!”

Giang Chu sợ hết hồn, nhin không được mà ngồi thẳng người.

Đây là thế nào?

Tuy rằng đúng là Phùng gia rất giàu có, thế nhưng đôi phương chỉ là một tài xế thôi mà?

Vì sao mình lại cảm nhận được một loại áp lực rất lớn nhỉ?

Hắn làm đầu tư lâu như vậy rồi, cũng đã gặp không ít nhân vật có máu mặt rồi, nhưng có ai mà không bị hắn lừa gạt cho đầu óc choáng váng chứ?

Nhưng hết lần này đến lần khác, hắn lại có cảm giác run sợ khi đối mặt với ông anh này.

Giống như...

Giống như cảm giác khi đang đối mặt với cô cô Phùng gia vậy.

Giang Chu đang nghĩ ngợi, Phùng Sùng liền hỏi vấn đề tiếp theo.

“Cậu biết chuyện Phùng gia muốn 100 tỷ lễ hỏi chứ?”

Giang Chu lấy lại tinh thần, gật đầu nói: “Ừm, tôi từng nghe qua.”

“Vậy cậu nghĩ thế nào?”

“Tôi và Phùng Tư Nhược đã thảo luận vấn đề này rồi, tôi sẽ cố gắng thử xem, nhưng 100 tỷ chắc đã thành nhà giàu nhất(thủ phủ) rồi nhỉ? Tuy rằng con người tôi rất tự tin, nhưng sẽ không tự đại đến trình độ đó, tôi cảm thấy rất khó, nhưng dù khó thì tôi cũng sẽ không bỏ cuộc.”

Phùng Sùng trầm ngâm một lát: “Vậy nếu như cậu không kiếm đủ thì làm sao?”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Tư Nhược nói là sẽ bỏ trốn với tôi.”

“...”

Trong lòng Phùng Sùng tràn ngập đau khổ.

Con gái mình nuôi lớn bao nhiêu năm, lại muốn bỏ trốn với người khác.

Bây giờ ông hận không thể đổi thành màu xanh, cao lên mấy chục mét, sau đó xé xác Giang Chu ra!

“Ông anh, ông anh bị đau tim à?”

“Câm miệng, không được gọi tôi là ông anh!”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Thật ra thì bỏ trốn là nói đùa thôi, tôi sẽ không chấp nhận bỏ trốn.”

Phùng Sùng hút sâu một hơi, nhìn Giang Chu: “Bỏ trốn là không cần để dành tiền lễ hỏi, không phải cậu càng thoải mái hơn sao?”

“Nhưng mà tôi không nỡ để cô ấy không được gặp người thân nữa.”

Phùng Sùng hơi dịu hơn một chút: “Tôi hỏi xong rồi.”

Giang Chu gật đầu: “Cho nên, điều kiện để giúp tôi là gì?”

“Bọn tôi sẽ dốc hết sức để giúp cậu phát triển, nhưng cậu nhất định phải nhanh chóng có tư cách đối chọi với Phùng gia.”

“Đây không phải là một điều kiện dễ dàng.”

“Tôi biết là khó, nhưng cậu có thể lựa chọn đồng ý, cũng có thể lựa chọn từ bỏ.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Đối với ngài mà nói, chuyện này có lợi ích gì sao?”

Phùng Sùng nhấp một ngụm cà phê: “Cậu không cần hỏi chuyện này, khi đến lúc cần biết thì cậu sẽ biết thôi.”

“Tôi đồng ý.”

“Không được nói cho bất cứ người nào biết chuyện chúng ta gặp mặt hôm nay, cả Phùng Tư Nhược cũng không được.”

“Vì sao ông anh lại không gọi đại tiểu thư, trái lại còn gọi thẳng tên húy?”

Phùng Sùng thở dài: “Chỉ bằng cái đầu óc như heo của cậu, tôi không dám tin là cậu có thể thắng được Phùng gia.”

Giang Chu nghe thế liền tròn tròn mắt mà nhìn: “Nói vậy, tôi cmn rất thông minh.”

“Được rồi, cút đi!”

“Hừm... ông anh, ông anh cũng văt vả rồi nhỉ?”

Phùng Sùng hơi ngẩn ra: “Có ý gì?”

Giang Chu tăng hắng một tiếng: “Hay là... Đi phố mát xa thả lỏng một chút nhé?”

“Cậu có thể sống đến bây giờ, đúng là một kỳ tích đấy!”

Hả?

Những lời này có sát khí?

Trong lòng Giang Chu run lên, lập tức ngậm miệng lại.

Người của Phùng gia quả nhiên là quy củ nghiêm ngặt.

Coi như lần này đã được lĩnh giáo rồi.

Là một tài xế của Phùng gia, đến cả phố mát xa cũng không cho đi.

Chẳng trách sản nghiệp của Phùng gia lại to lớn như vậy.

Mà Phùng Sùng thì lạnh lùng nhìn Giang Chu.

Phân gân tỏa cốt thủ đã xuất hiện ở dưới gầm bàn.

Ông càng nhìn Giang Chu càng thấy không vừa mắt.

Nhưng cũng hết cách.

Trên thế giới này, không có cha vợ nào sẽ cảm thấy con rể vừa mắt cả.

Ai bảo tên này không nói tiếng nào đã cướp mất áo bông nhỏ của ông.

“Nếu ngài không đi, vậy tôi đi trước nhé?”

Phùng Sùng trợn mắt nhìn Giang Chu: “Cậu cũng không được đi, tôi là người của Phùng gia, nếu như cậu có lỗi với đại tiểu thư, tôi sẽ gọi người cắt đứt chân của cậu.”

Giang Chu hít một hơi: “Nói thật, tôi cũng chưa từng đi, nhưng ngài vừa nói như vậy thì tôi càng muốn đi.”

“Cút đi.”

“Trời ạ, quá kiêu ngạo, nếu như ngài không phải là tài xế của cô cô, thì tôi đã...”

Phùng Sùng nheo mắt lại: “Cậu đã làm gì?”

Giang Chu lấy hết can đảm, chuẩn bị nói ầu nói tả: “Chờ tôi lấy được đầu tư, tôi sẽ ép ngài đi đến phố mát xa, rồi gọi cho ngài hai cô nàng.”

“Mau cút đi, càng nhìn cậu tôi càng thấy phiền.”

Giang Chu rời khỏi quán cà phê, hắt hít sâu một hơi, quyết định tạm thời nhịn lần này.

Dù sao cũng là làm ăn, không thể gây sự với tiền được.

Nhưng cũng không thể bỏ đi như vậy.

Dù sao ông anh tài xế này cũng quá kiêu ngạo.

Phải cho ông anh này một bài học mới được.

Giang Chu quay đầu nhìn chiếc Maybach kia một chút.

Ba mươi phút sau, Phùng Sùng uống cà phê xong, ông rời khỏi quán cà phê.

Hiện giờ tâm trạng của ông khá tốt.

Bởi vì quyết định ngày hôm nay, cũng coi như là một sự giải thoát đối với ông.

Rốt cuộc ông cũng không cần phải vác gánh nặng nguyện vọng của mẹ trên lưng nữa, giờ ông chỉ cần quan tâm tương lai của hai đứa con gái là được rồi.

Phùng Sùng khởi động xe, tiến vào đường chính.

Ông chuẩn bị trở về công ty để xử lý chuyện đầu tư.

Ai ngờ vừa ra đến ngã tư, lại có cảnh sát giao thông cản xe của ông lại.

“Tiên sinh, mời xuống xe.”

Phùng Sùng khẽ cau mày: “Có chuyện gì vậy?”

Cảnh sát giao thông chào Phùng Sùng một cái: “Ngài có dấu hiệu che biển số, xin ngài trình bằng lái xe.”

“Che...che biển số á?”

Phùng Sùng xuống đi, đi vòng về sau xe.

Liền phát hiện, trên biển số của mình có dán một trang giấy.

Nếu như ông không nhầm, thì đây chính là một tờ giấy dán trên hành lý khi đi máy bay.

Mà hình như trên hành lý của Giang Chu cũng có dán một cái giống hệt như vậy.

Phùng Sùng kéo xuống xem một chút, quả nhiên là không sai.

“Giang Chu, cái tên con rể chó mà này!”

Giang Chu rời khỏi quán cà phê, hần vừa đi vừa ngâm nga bài hát, chứng tỏ tâm trạng đang rất vui vẻ.

Hiện giờ hần cũng không nghi ngờ thân phận của Phùng Sùng.

Chủ yếu là vì, người nhà giàu làm việc toàn lấy danh nghĩa của kẻ dưới.

Hần nằm mơ cũng không ngờ người cha vô trách nhiệm của Phùng Tư Nhược sẽ đích thân gặp hần.

Mình đề nghị đi phở mát xa là vì bản thân mình sao?

Đó là vì khen thưởng cho sự vất vả của ông anh tài xế này àm thôi.

Không ngờ người này không những không cảm kích, mà còn muốn tố cáo mình.

Cắt đứt chân chó của mình?

Không được, vậy mình phải tiên hạ thủ vi cường, trước phạt 200 đồng rồi tính sau!

Nửa tiếng sau, Giang Chu đi đến công ty con ở Bắc Hải.

Nơi này đang làm rất tốt, gần như còn tốt hơn nơi làm việc của công ty chính.

Hơn nữa, bởi vì người quản lý công ty là con gái, cho nên chung quanh đều là hoa hoa cỏ cỏ và các loại sách báo, tạp chí trang sức...

Nhìn qua rất có không khí văn nghệ sĩ.

“Ông chủ, thị trường Bắc Hải bây giờ đã ổn rồi.”

“Gần 80% thương gia đều đến ký hợp đồng hợp tác với chúng ta.”

“Ngoài cái đó ra, chúng ta vẫn đang tiến hành mở rộng sang thành phố bên cạnh.”

“Tổng doanh thu đã vượt qua dự tính, tình hình phát triển cũng rất vững vàng.”

Tiết Mạn Ny ôm một chồng báo cáo, giọng nói vang dội mà thanh thúy.

Nàng đã hoàn toàn khác so với lần đầu tiên gặp mặt, hiện giờ trong mắt nàng đã có thêm rất nhiều thứ, như ước mơ, hy vọng và kiên định...

Giống như là nàng đã tìm được mục tiêu sống của mình vậy.

Giang Chu cũng hiểu.

Tiết Mạn Ny đã coi công việc của công ty con ở Bắc Hải thành một phần cuộc sống của mình, trước kia hẳn chỉ muốn lợi dụng nàng để nhận hảo cảm của Chung Di.

Chương 382: Sau này sẽ huấn luyện càng nhiều phú bà!

Nhưng giờ xem ra, có lẽ Tiết Mạn Ny đã có thể gánh vác một ít trọng trách rồi.

“Tiết tổng, làm rất tốt, quyết định chính xác nhất của tôi khi đến Bắc Hải, chính là cam kết cho cô trở thành phó tổng giám đốc nơi này.”

“Cảm ơn Giang tổng khích lệ.”

“Phần vinh quang này là cô nên được!”

Tiết Mạn Ny cắn môi, nàng cảm động muốn khóc.

Trước kia nàng chỉ là một người chỉ biết ăn chơi hưởng lạc, ngoài trừ đòi tiền của nhà ra thì không biết làm gì cả.

Mỗi lần mẹ nhìn thấy nàng, phản ứng đầu tiên sẽ là nhúu mày.

Nhưng từ sau khi Giang Chu cho nàng làm phó tổng giám đốc của công ty con ở Bắc Hải, nàng phát hiện mình đã không còn trống rỗng nữa, luôn luôn tràn đầy chờ mong với một ngày mới.

Ngay cả mẹ nàng nhìn thấy nàng cũng sẽ lộ ra nụ cười vui mừng.

Lúc này nàng mới phát hiện, thì ra lại cảm giác này còn khiến người ta si mê hơn cả đua xe.

“Tương lai của chúng ta, mời Tiết tổng nỗ lực cùng tôi.”

“Được, tôi tuyệt đối không quên ơn bồi dưỡng của Giang tổng!”

Giang Chu rất vui mừng mà gật đầu: “Công ty có nhà ăn không? Tôi chưa ăn bữa trưa.”

Gò má Tiết Mạn Ny đỏ lên: “Mẹ tôi nói là muốn tôi mời anh về nhà ăn cơm, có được không?”

“Làm vậy không tiện lắm đâu?”

“Mẹ tôi nói là có chuyện muốn nói với anh.”

Giang Chu suy nghĩ một chút, cảm thấy ăn bữa cơm cũng không có gì: “Được, vậy thì đi thôi.”

Tiết Mạn Ny hưng phấn mà giơ tay lên: “Vậy để tôi lái xe.”

Mười phút sau, hai người đến số 669 phố Trường An.

Giang Chu xuống xe, vịn đầu xe mà hít sâu một hơi.

Phong cách lái xe của cô bé này thật sự là không còn gì để nói.

Nàng nên trở thành bạn thân của Phùng Tư Nhục mới đúng.

“Ông chủ, anh không sao chứ?”

“Không sao, thân thể đến rồi, nhưng linh hồn vẫn chưa theo kịp, cho nên phải chờ một lát.”

Tiết Mạn Ny hơi ngượng ngùng: “Tôi quen lái xe nhanh rồi.”

Giang Chu hoàn hồn lại: “Bây giờ cô là phó tổng rồi, phải ổn trọng và thành thực một chút.”

“Xin lỗi ông chủ, sau này tôi sẽ đi chậm hơn.”

Giang Chu vỗ ngực một cái, đi theo Tiết Mạn Ny vào nhà.

Đây là một căn biệt thự ba tầng.

Sau khi vào cửa, liền nổi thang đến phòng khách.

Các thiết bị và nội thất trong nhà đều có phong cách châu Âu, hầu như các món đồ đều có màu trắng.

Nhìn trông rất sáng sủa thoải mái, thế nhưng lại thiếu vài phần hơi thở của nhà.

Lúc này, Chung nữ sĩ đang bận rộn trong phòng bếp.

Một lát sau, cơm nước nóng hổi đã xuất hiện trên bàn.

“Giang Chu, mời ngồi, đừng khách sáo, cứ coi như nhà mình đi.”

Giang Chu nhìn cơm nước trước mặt: “Chung nữ sĩ ngài còn có tay nghề tốt như vậy sao?”

Chung Di đưa đũa cho Giang Chu: “Con gái tôi đã bán cho cậu rồi, không cần nịnh nọt nữa đâu.”

“Trừ nịnh nọt ra thì cái gì cũng có thể chọc thủng nha.”

“Bữa cơm này là tôi tự làm, chủ yếu là vì cảm ơn cậu.”

Giang Chu có chút mờ mịt: “Nhầm rồi chứ? Ngài giúp tôi nhiều như vậy, tôi phải cảm ơn ngài mới đúng.”

Chung Di hít sâu một hơi: “Trước kia tôi đã nói rồi, coi như tôi không giúp cậu, thì cậu cũng có thể làm được như bây giờ, nhưng nếu như không có sự hỗ trợ của cậu, thì có lẽ đời này của con gái tôi sẽ hỏng mất.”

“Mẹ!”

“Làm sao? Mẹ nói không đúng à?”

Tiết Mạn Ny hừ hừ hai tiếng: “Ông chủ, anh đừng nghe mẹ tôi nói bậy, thật ra thì tôi rất hiểu chuyện.”

Giang Chu gật đầu: “Cái này thật ra vẫn là kết quả từ sự nỗ lực và cố gắng của Tiết Mạn Ny tiêu thụ thôi.”

“Nhưng chính cậu là người cho con bé cơ hội này, bằng không thì tôi sẽ bị con bé này làm cho tức chết mất.”

“Thật ra thì đây chỉ là một việc nhỏ thôi, thứ tôi hiểu nhất không phải làm ăn kinh doanh, mà là huấn luyện phú bà, Tiết Mạn Ny coi như là nhảy vào hòng súng thôi.”

Tiết Mạn Ny nhin không được mà tò mò: “Ông chủ, anh huấn luyện bao nhiêu phú bà rồi?”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Cũng không nhiều, một trăm mấy chục cái thôi.”

“Thật hay giả?”

“Ừm, thế nhưng tôi không kiêu ngạo, tương lai tôi sẽ huấn luyện càng nhiều phú bà hơn.”

Chung Di nhin không được mà liếc mắt nhìn Giang Chu một cái: “Nói chuyện chính đi, rốt cuộc công ty đầu tư của cậu đang làm gì?”

Giang Chu trầm ngâm giây lát: “Tôi dự định bố cục một tấm lưới hệ sinh thái.”

“Nhưng mà cậu đầu tư nhiều xí nghiệp như vậy trong cùng một lúc, cậu không sợ lỗ à?”

“Sợ chứ, nhưng cuộc sống chính là một canh bạc mà.”

Cuộc sống chính là một canh bạc?

Người trẻ tuổi bây giờ thật sự là dám nghĩ dám làm mà!

Chung Di bắt đầu cảm thấy như mình già rồi.

E rằng không thể chỉ điểm cho Giang Chu cái gì cả.

Bởi vì bà luôn cảm thấy Giang Chu có một loại tự tin không biết từ đâu.

Rõ ràng là hiện giờ tên này không có một cái rắm gì.

Nhưng hết lần này đến lần khác, cậu ta lại có khí độ như Quân Lâm Thiên Hạ.

Thật sự là quá tà dị mà!

Chương 383: Tình yêu là app làm đẹp tốt nhất!

Mà bản thân bà là một người từng trải, mặc kệ là thanh niên tài tuấn nào cũng phải khiêm tốn nghe mình giáo dục!

Nhưng hết lần này đến lần khác, bà lại cảm thấy không thể làm gì khi đối mặt với Giang Chu.

“Vậy tôi chỉ có thể chúc cậu may mắn thôi.”

Giang Chu nói lời cảm tạ, lại chợt nhớ ra một chuyện: “Chung nữ sĩ, ngài có hiểu Phùng gia không?”

Chung Di khẽ cau mày: “Cậu có hứng thú với Phùng gia?”

“Ừm, tôi muốn hiểu rõ về gia tộc này một chút.”

“Phùng gia là xí nghiệp gia tộc có danh vọng nhất ở Bắc Hải, trong tay có năm công ty tài lực rất hùng mạnh.”

Giang Chu nhin không được mà ngồi thẳng người: “Là năm công ty nào?”

Chung Di suy nghĩ một chút: “Chắc là bất động sản Thế Hào, khai thác mỏ Hoành Hà, bách hóa Tây Xuyên, tài chính Đại Dương, và Phi Độ.”

“Vậy quan hệ của Phùng gia ra sao?”

“Gia chủ của Phùng gia là Phùng Viễn Sơn, người này dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, ông ta và vợ chính của mình đã sáng lập ra đế quốc kinh doanh này, hai người có một nam một nữ, nhưng sau đó Phùng Viễn Sơn lại có thêm một người vợ, người này sinh ra hai đứa con trai, không lâu sau thì vợ cả đã qua đời.”

Giang Chu uống một hớp: “Vậy con cái của vợ cả có quan hệ tốt với nhà vợ hai hay không?”

Chung Di nhìn không được mà cười một tiếng: “Cậu cho rằng bọn họ có thể quan hệ tốt sao?”

“Cũng đúng, nhưng mà tôi muốn biết, trong bốn người con, ai là người nắm giữ tài chính không lỗ nhất?”

“Chắc là Phùng Sùng nắm giữ công ty Thế Hào rồi.”

“Hiểu rồi.”

“Cậu lại hiểu cái gì rồi?”

Giang Chu mỉm cười không nói gì.

Trước đó, hần từng muốn cô cô Phùng gia đầu tư cho mình.

Nhưng cô cô Phùng gia biểu thị, trong tay không có quá nhiều tài chính.

Nhưng chưa được hai tháng, một cái công ty Y Nhất bỗng nhiên được thành lập, rồi lại chuyển cho mình nhiều tài chính như vậy.

Ban đầu hần còn cho rằng đây là ý của cô cô Phùng Y Vân.

Nhưng hiện giờ xem ra, e rằng người đứng sau là một người khác rồi.

“Ông chủ, anh nếm thử món gà rán mẹ tôi làm đi.”

Giang Chu lấy lại tinh thần: “A? Đây là món sở trường của Chung nữ sĩ sao?”

Tiết Mạn Ny lấp đầu: “Không phải, tôi là hy vọng anh có thể hiểu rõ mấy món này khó ăn đến mức nào.”

“Ha ha, đạo đãi khách của nhà cô quả thật là không giống người thường mà.”

Chung Di giận dữ nhìn con gái mình một cái: “Không muốn ăn thì thôi.”

Tiết Mạn Ny hừ hừ hai tiếng, lại nhét một miếng cánh gà đã cháy khét vào trong miệng.

Sau khi ăn cơm xong.

Thời tiết cũng coi như là sáng sủa.

Chỉ là thời tiết nóng nực thật sự không dễ cho người ta có thể
dừng lại quá lâu.

Giang Chu mua vé máy bay, bay thẳng từ Bắc Hải về Thượng
Kinh.

Sau đó hắn đi đến công ty của mình.

Bảo Tô Nam mang tài liệu đến ngân hàng mở một tài khoản
mới.

Tài khoản này sẽ trở thành nơi đón nhận tài chính mà công ty
Y Nhất rót vào.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Giang Chu lái xe trở về đại học
Thượng Kinh.

Trong chớp mắt, đã đến tháng sáu.

Thi cuối kỳ đã lửa cháy lông mày.

Học kỳ này Giang Chu thật sự không học hành tử tế gì cả.

Coi như là đi học thì trong đầu cũng nghĩ đến chuyện công
việc, cho nên hắn chạy đến ký túc xá nữ một chuyến, gọi
Phùng Tư Nhược ra.

Hai người tay cầm tay đi đến thư viện, bắt đầu điên cuồng học
bù.

“Ăn trái cây!”

“Gì đây?”

“Dưa vàng Hami.”

Phùng Tư Nhược dùng cái nĩa để cắm vào một miếng, rồi đưa
vào trong miệng Giang Chu.

Sau đó lại cắm một miếng, rồi đưa đến miệng mình.

“Ăn ngon không?”

Giang Chu đưa tay xoa xoa tóc của nàng :”Ăn ngon.”

“Hi hi!”

Phùng Tư Nhược hết sức vui vẻ, giống như là chiếm được
phần thưởng lớn vậy.

Hiện giờ, cơ bản là hai người đã đến trình độ xài chung bộ đồ ăn rồi.

Hơn nữa, Phùng ngọc nghếch đáng yêu nhà ta càng ngày càng chủ động nhiều hơn.

Có đôi khi, nàng cũng sẽ làm nũng với Giang Chu, hờn dỗi với Giang Chu.

Nhất là khi Giang Chu quá bận rộn, khiến cho Phùng Tư Nhược không được gặp hần, thì cô bé này thường xuyên sẽ hờn dỗi.

Thế nhưng khi Giang Chu dỗ dành vài câu, thì nàng lập tức khôi phục bình thường.

Mỗi lần nhìn thấy cảnh này, Đinh – đã ăn no thức ăn cho chó – Duyệt vẫn phải mở miệng châm chọc vài câu.

“Tư Nhược.”

“Ừm?”

Giang Chu thả sách xuống, nhỏ giọng nói: “Gần đây có người đầu tư cho anh.”

Phùng Tư Nhược há to cái miệng nhỏ nhắn, kinh ngạc nhìn Giang Chu: “ Bao nhiêu tiền nha?”

“Rất nhiều rất nhiều, anh có số tiền này, có lẽ kiếm 100 tỷ cũng không phải việc quá khó, đến khi đó, liền có thể bắt cóc em về nhà rồi.”

Mặt Phùng Tư Nhược đỏ lên: “Thật sao?”

Giang Chu gật đầu: “Ừm, cho nên, nếu như sau này chúng ta có thể đến với nhau, em ngàn vạn lần phải nhớ sự giúp đỡ này đây.”

“Là ai vậy?”

“Hiện giờ không nói cho em biết, chờ sau này em sẽ biết thôi.”

“Ồ!”

Trong lúc nói chuyện, Đinh Duyệt đeo một cái kiếng to chậm rì rì đi qua.

Chương 384: Báo cáo! Bọn họ hôn nhau, ảnh hưởng mọi người học tập!

Đinh Duyệt ngồi xuống bàn bên cạnh, lại nhìn chăm chăm về phía đông, sau đó lại quay đầu, cầm quyển sách lên để che kín mặt.

“Không phải bà không ôn tập cũng không rớt tín chỉ sao? Chạy đến thư viện làm gì?”

Đinh Duyệt thở dài một tiếng: “Tôi nhìn thấy một anh đẹp trai ở trên đường, nên đi theo đến đây.”

Giang Chu khẽ ngắc đầu: “Vậy bà lại đang làm cái trò mèo gì đấy?”

“Tôi còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, đừng để anh ấy phát hiện ra tôi.”

“Cứ như là ăn trộm vậy, Tư Nhược, em không nên học cô ấy.”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Ừm, không học.”

Đinh Duyệt nhìn chị em tốt của mình: “Đúng là một anh chàng rất đẹp trai nha, bạn không tin thì nhìn mà xem.”

“Ở chỗ nào?”

“Bên cạnh cây cột ở góc đông nam kia, thấy chưa?”

Phùng Tư Nhược và Giang Chu đồng thời quay sang bên đó.

Quả nhiên là bên cạnh cây cột góc đông nam có một tên con trai.

Mái tóc rất dài, còn vuốt thành hình con nhím.

Chỉ vừa nhìn cũng biết, ông anh này ra đường phải dùng nửa cân keo xịt tóc.

Giang Chu nhin không được mà nổi một lớp da gà.

Đây cmn cũng có thể gọi là đẹp trai sao?

À đúng rồi, hiện giờ loại tóc tai như HKT này đang hot.

Nào là tóc như con nhím, tóc dài che mắt, tóc năm màu bảy màu ...

Nào là mặc quần da, thắt lưng trắng...

không thể không nói không đẹp trai, chỉ có thể nói là không có quan hệ gì với hai chữ đẹp trai cả.

Hơn nữa, nhìn nhiều thật sự rất hot mắt.

Nhưng mà thâm mỹ ở cái thời đại này là như vậy.

Đinh Duyệt cảm thấy rất đẹp trai à?

Con bà nó, thật sự muốn mượn cái tông đơ để đi một đường.

“Thế nào, có đẹp trai không?”

Phùng Tư Nhược hoàn toàn không có hứng thú mà lắc đầu:

“Không đẹp trai.”

Đinh Duyệt tròn mắt lên: “Không thể nào? Như vậy còn không đẹp trai?”

“Ừm, rất xấu.”

“Đó là do bạn chưa từng nhìn thấy trai đẹp thôi.”

Phùng Tư Nhược không phục: “Mình thấy rồi!”

Đinh Duyệt tỏ vẻ nghi ngờ: “Ai vậy?”

“Giang Chu.”

“Đậu xanh, bạn bị mù rồi!”

Mặt Phùng Tư Nhược tràn đầy ủy khuất, quay đầu nhìn Giang Chu.

Giang Chu thấy thế nhin không được mà tỏ vẻ cung chiêu, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nàng.

Tình yêu thật sự là app làm đẹp tiện nhất thế giới này mà.

Một lúc lâu sau, ông anh HTK bỗng nhiên di chuyển.

Anh ta cầm một quyển sách lên, đi quét thẻ mượn sách rồi rời khỏi thư viện, khi đi bộ thì giống như có mang theo gió vậy.

“Hai người ôn tập tiếp đi, lát nữa mình sẽ quay lại.”

Đinh Duyệt lập tức bỏ Phùng Tư Nhược và sách vở lại, vội vội vàng vàng đi theo ông anh kia ra ngoài.

Thiếu cái bóng đèn này, hai người không khỏi tự nhiên hơn rất nhiều.

Một người mỉm cười ngọt ngào với đối phương.

Một người nhìn sách một lúc rồi quay đầu, véo khuôn mặt nhỏ nhắn của đối phương.

Trong mắt của cả hai người đều là đối phương.

Nhưng đúng lúc này, một âm thanh không hài hòa bỗng nhiên vang lên.

Ai da da chụt chụt choẹt choẹt.

Mặc dù âm thanh rất nhỏ, nhưng rất chói tai.

Giang Chu và Phùng Tư Nhượng liếc mắt nhìn nhau, sau đó quay đầu nhìn về phía âm thanh đó.

Bên cái bàn bên cạnh là một đôi tình nhân đang gặm nhau.

Gặm đến khí thế ngất trời, gặm vô cùng náo nhiệt, gặm vô cùng nhanh chóng, gặm vô cùng nóng hổi...

Hoàn toàn chính xác là không coi ai ra gì mà.

Xoay tròn, vặn vẹo, từ từ nhắm mắt...

Gương mặt nhỏ nhắn và trong sáng của Phùng Tư Nhượng đã đỏ bừng lên.

Nàng ôm chặt lấy tay của Giang Chu, xấu hổ mà cúi đầu xuống.

Nhưng nàng lại nhịn không được mà cảm thấy tò mò, cúi đầu một lát liền sẽ nhìn trộm qua kẽ tay.

Hoàn toàn chính xác giống như một con nghien nhưng vẫn ngại.

Giờ phút này, Giang Chu cũng thấy hơi mất tự nhiên.

Biểu hiện cụ thể chính là môi phát khô và ngứa ngáy.

Vì vậy, hắn quay đầu nhìn thoáng qua Phùng Tư Nhượng.

Mà lúc này, Phùng Tư Nhượng cũng đang đỏ mặt mà nhìn lấy Giang Chu.

“Hâm mộ?”

“Không... không hâm mộ!”

“Hay là...”

Phùng Tư Nhược hơi ngẩng ra, sau đó bỗng nhiên đưa tay lên bịt kín cái miệng nhỏ của mình.

Giống như một con thỏ nhỏ nhìn thấy lão sói xám vậy.

Hai vết đỏ ửng trên gò má vẫn chưa rút đi, trong mắt đã có những giọt nước long lanh.

“Chỉ một cái thôi.”

“Không được, em ... em chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

Giang Chu dữ tợn nhìn Phùng Tư Nhược: “Cái này có gì mà phải chuẩn bị, chỉ cần nhắm mắt lại, còn lại để anh là được.”

Phùng Tư Nhược làm bộ đáng thương: “Không được, bây giờ không được.”

“Vậy ngày mai?”

“Em nghĩ đã...”

Giang Chu suy tư một chút, bỗng nhiên giơ tay lên: “Báo cáo giáo viên.”

Âm thanh vang dội này lập tức hấp dẫn sự chú ý của giáo viên quản lý thư viện.

“Bạn học, có chuyện gì sao?”

Giang Chu chỉ vào đôi tình nhân ở bàn bên cạnh: “Bọn họ ngồi hôn nhau ở đây, ảnh hưởng mọi người học tập!”

Vừa dứt lại, tất cả người trong phòng đều quay qua nhìn về phía cặp tình nhân vẫn chưa rời khỏi nhau kia. Trong mắt còn có ba phần trêu tức, ba phần ám muội, và bốn phần xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Chương 385: Báo cáo! Bọn họ hôn nhau, ảnh hưởng mọi người học tập! (2)

Cùng lúc đó, cặp tình nhân ở bàn bên cạnh đầy đỏ bừng cả mặt.

Bọn họ không thể nào tiếp thu được chuyện nhiều người nhìn chăm chăm như vậy.

Cho nên liền che mặt, chạy trốn khỏi thư viện.

Giang Chu nhìn không được mà cười nhạt một cái.

Ông đây không được hôn, dựa vào cái gì mà các người đòi thoải mái như vậy!

Nhất là tên con trai kia!

Cmn dám ăn mảnh ở trước mặt mọi người?

Có giỏi thì cho ông đây nếm thử một ngụm xem?

Chẳng mấy chốc, màn đêm đã buông xuống, trăng sao đầy trời.

Giang Chu nắm tay nhỏ của Phùng Tư Nhược về ký túc xá.

Đứng ở dưới ký túc xá u ám, Giang Chu vẫn chưa từ bỏ ý định, hắn còn muốn lừa gạt Phùng Tư Nhược nhắm mắt lại.

Đồng thời nói là mình có quà muốn tặng cho nàng.

“Không được!”

“Có quà thật mà!”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, lại quan sát Giang Chu một chút.

Ngày hôm nay Giang Chu chỉ mặc một chiếc quần sooc ngắn, trong túi quần chỉ có duy nhất một chiếc điện thoại.

Nàng là một cô bé can đảm, một cô bé ghen tuông, nhưng không phải là một cô bé ngốc!

Vì vậy, không chờ Giang Chu nói câu thứ hai, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên quay đầu chạy vào trong ký túc xá.

Sau đó, nàng đi lên tầng hai, mở cửa sổ ra, làm mặt quỷ với Giang Chu.

“Cô bé này, lá gan không lớn, nội tâm lại nghĩ quá nhiều.”

Giang Chu bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là trở về ký túc xá của mình.

Đại học Thượng Kinh chuẩn bị kỳ thi cuối kỳ cũng ra dáng.

Từ khi có bản đồ địa điểm thi, thì còn cho sinh viên hai tuần lễ để ôn tập.

Trong khoảng thời gian này, thường thì phòng tự học sẽ kín người hết chỗ.

Nhất là tuần chuẩn bị thi thì càng nhiều người hơn.

Cho nên ngày hôm sau, Giang Chu và Phùng Tư Nhược lại đi đến phòng tự học ở thư viện.

Mặc dù năm thứ nhất đại học cũng không có nhiều môn học chuyên ngành lắm.

Nhưng loại người động một tý lại xin nghỉ như Giang Chu, không học bù thì rất có thể sẽ thi trượt.

May mà hắn còn có một tiểu phú bà nhiệt tình yêu thương học tập, không những có thể giúp hắn học bù, khi nhàm chán thì còn có thể đùa giỡn một phen.

Có lẽ đây chính là cái gọi, nam nữ phối hợp thì làm việc không biết mệt trong truyền thuyết.

Nhưng mới học được nửa tiếng, tâm tư của Giang Chu đã không nằm ở sách nữa.

Hắn nhớ đến đôi tình nhân găm nhau ở bàn bên cạnh ngày hôm qua, nội tâm lại cảm thấy buồn bực.

Con bà nó!

Mình hẹn hò yêu đương cũng quá trong sáng rồi đấy nhỉ?!

Đã được một năm rồi, ngoại trừ nắm tay thì chỉ ôm ôm ấp ấp thôi.

Đây mà gọi là cận bã nam à?

Cuộc sống của cận bã nam trong đại học, không phải bắn pháo hoa liên tục sao?

Vì vậy, Giang Chu liền để sách xuống, nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược.

“Suy nghĩ kỹ chưa?”

Phùng Tư Nhược hơi mờ mịt một chút: “Suy nghĩ cái gì nha?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Chính là chuyện ngày hôm qua.”

“Chuyện gì?”

“Chụt chụt choẹt choẹt, em quên rồi?”

Phùng Tư Nhược tròn mắt lên, gò má cũng lập tức đỏ lên: “Em...em...em còn chưa chuẩn bị xong!”

Giang Chu nở một nụ cười nhạt tàn khốc: “Ngày hôm nay, em muốn cũng được, không muốn cũng phải muốn.”

“Không nên không nên, có được không nha?”

“Không muốn cũng được.”

Phùng Tư Nhược khẽ thở phào nhẹ nhõm: “Chúng ta cần học tập.”

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhược: “Em có nhớ Sở Ngũ Vi không?”

“Nhớ kỹ nha.”

“Vậy nếu em không đồng ý, anh liền đi tìm Sở Ngũ Vi.”

Phùng Tư Nhược có chút bối rối mà bắt lấy cánh tay của Giang Chu: “Không muốn, em...em chuẩn bị xong rồi.”

Giang Chu mỉm cười thỏa mãn: “Tốt, vậy em nhắm mắt lại.”

“Ồ...”

Phùng Tư Nhược hút sâu một hơi, lặng lẽ nhắm hai mắt lại với tâm trạng khẩn trương, nàng khẩn trương đến mức muốn bỏ chạy luôn rồi.

Nhưng ngoại trừ khẩn trương thì nàng còn có một tia chờ mong.

Vì vậy, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn đều dính một tầng hồng nhạt.

Giang Chu thấy thế liền chậm rãi cúi đầu xuống.

Ai ngờ đúng lúc này, một âm thanh vừa vang dội vừa kích động bỗng nhiên vang lên.

Nó giống như một tiếng sét giữa bầu trời, khiến cho phòng tự học trong thư viện phải rung động.

“Báo cáo! Báo cáo giáo viên!”

“Bọn họ hôn nhau, bọn họ quấy rối mọi người học tập!”

Một tên con trai ẩn núp sau giá sách đã xông ra ngoài.

Tên này hưng phấn như một con gà chọi vừa chiến thắng mà chỉ chỉ vào Giang Chu.

Lời này vừa dứt, vô số ánh mắt đã tập trung qua bên này.

Giang Chu cũng mở mắt nhìn qua, sau đó cả người đều ngu.

Tên vừa tố cáo hắn, chính là tên bị hắn tố cáo ngày hôm qua.

Con bà nó?!

Cần thiết phải vậy không?

Đây chính là tiểu nhân báo thù, từ sáng sớm đến tối?

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược cũng sợ hết hồn.

Bởi vì vừa xấu hổ và bối rối, nên nàng còn không dám mở mắt ra, cả người đều trốn vào trong lòng của Giang Chu.

“Ha ha ha, không ngờ đúng không, ông đây chờ cả ngày rồi, rốt cuộc cũng chờ đến giờ phút này! Ha ha ha!”

“Được, ông trâu bò, xem như ông lợi hại!”

Giang Chu cắn răng nghiền lợi mà giơ ngón tay cái lên.

Hắn cũng coi như là phục rồi.

Trong trường đại học còn có loại người ghét ác như cừu này sao?

Đây cmn chính là thiện có thiện báo à?

Nhưng báo ứng này đến cũng quá nhanh rồi chứ?

Lúc này, giáo viên quản lý thư viện cũng đi qua, vẻ mặt đầy nghiêm túc mà nhìn Giang Chu.

“Bạn học, không được phép hôn trong phòng tự học.”

Chương 386: Lễ chiếu Dục Thần, dường như đã mấy đời!

Giang Chu thở dài.

Bây giờ là toàn thế giới đều cản trở mình yêu đương sao?

Đây cmn còn gọi là Khí Vận Chi Tử cái gì?

Ông đây hôn môi mà còn bị người ngăn cản.

Chẳng lẽ đạo này sao Thủy lại đi lùi à?

“Vâng, bọn em biết rồi, không hôn.”

Giáo viên quản lý thư viện gật đầu thỏa mãn, quay người trở về chỗ.

Giang Chu bắt đắc dĩ mà cúi đầu xuống, vỗ vỗ lưng của Phùng Tư Nhược.

Lúc này, Phùng Tư Nhược đã giống như một con thỏ nhỏ bị dọa sợ, cả đầu đều chôn vào trong ngực của hắn, không dám chui ra.

“Được rồi, người đi hết rồi!”

Phùng Tư Nhược bối rối ngẩng đầu lên: “Em đã nói không hôn rồi...”

Giang Chu nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh chỉ không ngờ là báo ứng đến nhanh như vậy, cái tên ngu xuẩn kia thế mà lại ngồi xồm chờ cả ngày!”

“Vẫn là ôn tập bài đi, được không nha?”

“Được, chờ anh tìm ngày hoàng lịch, rồi chúng ta lại hôn.”

“Ồ...”

Phùng Tư Nhược rất không tình nguyện mà liếc nhìn Giang Chu một cái.

Lá gan của nàng vốn đã nhỏ gần như không có.

Lần này đúng là quá sợ hãi!

Đúng lúc này, Đinh Duyệt bỗng nhiên đi vào phòng tự học, ngồi xuống bên cạnh hai người.

“Này, sao tất cả mọi người trong phòng đều nhìn về phía hai người vậy?”

Giang Chu thở dài, cũng không giấu diếm: “Bọn tôi vừa mới hôn môi thì bị bắt gặp.”

Đinh Duyệt nghe thế liền tròn tròn mắt lên nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Mình còn chưa tìm được bạn trai, bạn không thể chờ mình một chút à?”

Phùng Tư Nhược yên lặng một lát, bỗng nhiên mở miệng, nhỏ giọng nói: “Giang Chu nói mình không cho hôn, liền đi hôn người khác.”

“Trời ạ, ông đúng là tên cặn bã, tại sao lại bắt nạt Tư Nhược như vậy?”

“Có vài người yêu đương cần dỗ dành, nhưng có vài người lại cần khích lệ, không ép một chút thì sao người nhát gan như cô ấy có thể chủ động được?”

Đinh Duyệt nghiêm túc suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nhìn Giang Chu: “Vậy tôi là loại người gì?”

Giang Chu ngược mắt nhìn qua: “Bà thuộc loại người không ai muốn.”

“...”

Đinh Duyệt cắn môi, trong mắt chứa lệ: “Ông thật là quá đáng...”

Phùng Tư Nhược có chút đau lòng, vì vậy đẩy Giang Chu một cái, nhỏ giọng nói: “Giang Chu đùa thôi.”

Trong lòng Đinh Duyệt tràn đầy khổ sở mà nhìn về phía chị em tốt của mình: “Nếu như bốn năm đại học mà mình vẫn không tìm thấy bạn trai, bạn có cười mình không?”

“Không đâu.”

“Chị em tốt, chỉ có bạn là tốt nhất.”

Giang Chu cảm thấy hơi kỳ quái: “Không phải ngày hôm qua bà nhìn trúng một ông anh đẹp trai sao? Tại sao ngày hôm nay lại thất hồn lạc phách rồi?”

“Ông không cần nhắc đến tên đó!”

Ọe—

Đình Duyệt cảm thấy trong dạ dày có sóng lớn biển gầm, suýt nữa thì phun ra ngoài.

Giang Chu bị dọa cho giật mình: “Làm sao lại ọe rồi? Bà không có bạn trai mà cũng có thể dựng dục đời tiếp theo à?”

Đình Duyệt lườm Giang Chu một cái: “Hôm qua, khi tôi đi ra ngoài với tên kia, ông đoán xem tôi đã thấy gì?”

“Thấy cái gì? Tên đó có bạn gái?”

“Không phải, tôi thấy anh ta cởi áo ngoài, trên cổ còn có một tầng ghét!”

Giang Chu bừng tỉnh đại ngộ: “Ồ, không thích tắm à, rất bình thường mà.”

Đình Duyệt trợn tròn mắt lên, lại không hiểu nổi mà hỏi: “Đã bao nhiêu tuổi rồi? Ngay cả tắm cũng không tắm, vậy mà còn bình thường?”

“Bà nghĩ lại mà xem, kiểu tóc của anh ta cool ngầu đến tận sao hỏa như vậy, mỗi lần phải mất nửa chai keo xịt tóc mới vuốt nổi, nếu như tắm thường xuyên, vậy cũng tốn kém rồi.”

“Cái này cũng có thể trở thành lý do để không tắm?”

“Đây chính là lựa chọn của bà mà, dù sao tắt đèn đi đều giống nhau cả.”

Đình Duyệt nhin không được mà rùng mình một cái: “Tôi tình nguyện cô độc hết quãng đời còn lại, chờ hai người có con, để tôi làm mẹ nuôi là được.”

Giang Chu nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Như thế này mà muốn làm mẹ của con chúng tao? Em nói xem có phải Đình Duyệt muốn ăn rắm không?”

“Hừm...” Phùng Tư Nhược đỏ mặt cúi đầu, không dám trả lời vấn đề này.

Nhờ Đình Duyệt phổ cập khoa học, nên nàng cũng biết toàn bộ quá trình sinh em bé rồi.

Chuyện này vẫn là chuyện rất khó chịu được với tâm linh nhỏ yếu của nàng.

Khỏe miệng Giang Chu có quắp một cái.

Đúng vậy, cmn miệng còn chưa được hôn, đã nghĩ đến sinh con?

Khoảng cách không xa?

Xem ra con đường chinh phục Phùng ngọc nghé đáng yêu nhà ta vẫn còn xa lắm.

Chẳng mấy chốc, hoàng hôn đã buông xuống.

Đình Duyệt và Phùng Tư Nhược trở về ký túc xá.

Giang Chu thì lái xe đến tòa nhà Thế Kỷ Mới gần trung tâm thương mại.

Ngày hôm nay, buổi lễ chiếu đầu “Tôi không phải Dục Thần” sẽ được tổ chức ở đây.

Là biên kịch của bộ phim, hẳn không thể vắng mặt được, nhưng trong lòng hẳn ít nhiều gì vẫn có chút không tình nguyện.

Bản thân mình là một ông chủ lớn của một công ty đầu tư, thế mà lại chạy đi làm biên kịch phim điện ảnh.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, người ta sẽ cảm thấy mình không làm việc đàng hoàng.

Nhưng đến cũng đến rồi, tóm lại là vẫn phải vào xem.

Chương 387: Lễ chiếu Dục Thần, dường như đã mấy đời! (2)

Giang Chu sửa sang lại quần áo, đi thang máy lên tầng cao nhất.

Hiện trường có rất nhiều phòng viên và các nhà truyền thông, tất cả đều đang ôm ‘trường thương và đoán pháo’ mà cướp đoạt vị trí.

Giang Chu chen qua đám người, đi dọc theo lối đi hẹp để tiến vào hậu trường.

Sau khi mở cửa ra, Giang Chu lập tức nhìn thấy Doãn Thư Nhã, hết cách, hôm nay nàng thật sự quá chói mắt.

Một bộ lễ phục màu đen buộc quanh những đường cong hoàn mỹ, xương quai xanh trắng nõn nà như ngọc.

Tuy rằng toàn bộ tạo hình đều không có chút khoa trương nào... nhưng Doãn Thư Nhã lại có một đôi chân dài và vòng eo nhỏ đến mức không chịu nổi mà.

Nên lồi thì lồi, nên cong thì cong.

Dáng người như vậy, dù là trong giới người mẫu cũng sẽ là tồn tại chói mắt nhất.

“Chào Giang tổng!”

“Chào Giang tổng!”

Mọi người phía sau đều dồn dập chào hỏi Giang Chu.

Mà Giang Chu cũng rất khách khí mà đáp lại.

Cùng lúc đó, Doãn Thư Nhã quay đầu nhìn Giang Chu một cái: “Tôi còn tưởng rằng cậu không đến chứ.”

Giang Chu ngồi xuống ghế: “Sắp thi cuối kỳ rồi, tôi phải ôn tập bài vở.”

“...”

Doãn Thư Nhã hơi sững sờ, lúc này nàng mới nhớ ra Giang Chu còn là một sinh viên.

Kỳ lạ thật, vì sao khi ở chung lại không có sự khác biệt nào nhỉ.

Xem ra tâm tính của mình, quả nhìn vẫn giống với thiếu nữ mà.

“Khi nào bắt đầu?”

“Chuẩn bị bắt đầu luôn rồi.”

Giang Chu kéo cà vạt của mình: “Cô đã từng xem phim điện ảnh ở rạp chiếu phim công cộng bao giờ chưa?”

Doãn Thư Nhã có thói quen hắt cằm lên khi suy tư: “Biệt thự của tôi có rạp chiếu phim riêng, muốn xem phim điện ảnh nào

cũng có cả.”

“VẬY đây là lần đầu tiên cô xem phim với người khác?”

“Coi như là vậy đi!”

Giang Chu chép miệng một cái: “Thật ngại quá, cứ vậy mà lấy đi lần đầu tiên của cô.”

Doãn Thư Nhã lườm Giang Chu một cái: “Tuy tôi thích nói chuyện 18+, nhưng có thể không nói ở trường hợp công khai không?”

“Cô trâu bò!”

Ngay sau đó, các khách mời tham gia buổi lễ đã lục tục lấp đầy hội trường.

Mỗi một phóng viên và truyền thông đều chiếm được vị trí ưng ý, bắt đầu khởi động máy móc.

Giang Chu và Doãn Thư Nhã cùng ngồi xuống cạnh nhau, bên cạnh còn có mấy diễn viên chính và người của đoàn làm phim.

Mặc dù là diễn viên khác nhau, thủ pháp quay chụp cũng có sự khác biệt, nhưng Giang Chu vẫn cảm thấy như đã cách mấy đời khi được chứng kiến bộ phim điện ảnh phải năm 2018 mới xuất hiện này.

Giống như hai thời gian và không gian khác nhau đã giao thoa và chồng lên nhau vậy.

Hắn vẫn nhớ khi hắn và Phùng Tư Nhược đi xem bộ phim này, khi đó bọn họ vẫn là hai vợ chồng son mới cưới.

Trên cơ bản là ra bộ phim nào thì họ sẽ đi xem bộ phim đó.

Khi xem bộ phim này, cô bé kia đã khóc sụt sùi, khóc đến ướt sũng cả áo của hắn.

Nhất là câu mà bà lão kia nói ra: Tôi muốn sống, được không?

Quả thực là cô bé kia đã không kiềm được nước mắt.

Giang Chu nghĩ đến đây, liền sờ lên cổ áo theo bản năng.

Ừa?

Ướt rồi?

Hắn kinh ngạc mà nhìn qua Doãn Thư Nhã ở bên cạnh.

“Không phải cô đã xem bộ phim này rất nhiều lần rồi sao?”

“Tôi xem một lần khóc một lần, không được sao?”

Phụ nữ luôn là động vật cảm tính.

Nên dễ động lòng cũng là chuyện dễ hiểu.

Nhất là khi bộ phim này quả thực rất cảm động, không khóc mới là không bình thường.

Nhưng tuy là vậy, cũng không nên gạt hết lệ lên người mình chứ?

“Doãn tiểu thư, tôi phải nhắc nhở cô một câu, bộ tây trang này của tôi rất đắt đấy.”

Doãn Thư Nhã nức nở một cái: “Không có gì, làm bản thôi mua đèn cật bộ khác.”

Giang Chu hào phóng mà vỗ vỗ bả vai: “Được rồi, cô có tiền, cô trâu bò, mời tùy ý làm bậy đi.”

“Cảm ơn.”

Xem được hơn nửa bộ phim, bả vai và cổ áo của Giang Chu đã toàn là nước mắt.

Bằng không thì sao nói phụ nữ làm bằng nước chứ, thật sự là khóc lên rồi sẽ không khóa van được nữa.

“Tôi chưa bao giờ biết là có nhiều người đáng thương như vậy trên thế giới, thậm chí cả thuốc cứu mạng đều không uống nổi.”

Giang Chu hơi liếc mắt: “Loại người phú bà như cô chỉ là số ít, mà loại người trong phim mới là đa số.”

Doãn Thư Nhã dùng ngón tay nhỏ nhắn để nắm quần áo Giang Chu: “Chúng ta có thể làm chút chuyện gì đó không?”

“Chúng quay bộ phim này, để cho tất cả mọi người đều biết, e rằng chúng ta đã thay đổi thứ gì đó từ nơi sâu xa rồi.”

“Cậu đã gặp qua người nào giống như trong phim chưa?”

Giang Chu yên lặng một chút: “Trong phố ẩm thực có một thương gia hợp tác với tôi, tên anh ấy là Đại Cường, vợ anh ấy không thể di chuyển, không thể nói chuyện, ngày ngày chỉ có thể dựa vào giường, phải ăn thức ăn lỏng và đường glu cô để sống.”

Doãn Thư Nhã hơi ngần ra: “Không đi bệnh viện khám à?”

“Đại Cường đã bỏ tất cả nhà cửa và công việc để đến Thượng Kinh chữa bệnh cho vợ, nhưng tiếc là bệnh viện cũng không tìm ra nguyên nhân.”

“Thì ra sinh mệnh lại yếu ớt như vậy!”

Chương 388: Vì hiệu quả, chỉ có thể hiến tế ông nội!

Giang Chu nói: “Tiền, có đôi khi không phải vạn năng, nhưng đúng là có thể mua mạng, nhưng đại đa số người lại không có tiền, cũng không giữ được mạng.”

Doãn Thư Nhã nhìn Giang Chu với ánh mắt đắm lệ mông lung: “Giang Chu, chờ cậu phát tài rồi, chúng ta cùng đi làm từ thiện đi.”

Giang Chu ngồi thẳng người dậy, kinh ngạc nhìn Doãn Thư Nhã: “Chờ ... Chờ đã, tại sao phải chờ tôi phát tài?”

“Tất cả tiền riêng của tôi đều đưa cho cậu mượn rồi, cậu nói là phát tài rồi sẽ trả lại tôi!”

“Đó là tôi mượn bằng bản lĩnh của mình, dựa vào cái gì mà bắt tôi trả?”

“Cậu thật sự là quá vô sỉ!”

Giang Chu mỉm cười: “Nào, xem phim tiếp đi, bả vai bên này của tôi còn chưa ướm này.”

Doãn Thư Nhã liếc nhìn Giang Chu một cái: “Thật không biết cậu có lương tâm hay là không có lương tâm nữa.”

Cùng lúc đó, đám khách mời xem buổi lễ chiếu đầu cũng có phản ứng giống như Doãn Thư Nhã.

Ngay từ đầu, trong hội trường còn có tiếng hi hi ha ha, nhưng chẳng mấy chốc, toàn bộ hội trường đã trở nên yên lặng.

Theo diễn biến của bộ phim, rất nhiều người cũng cảm thấy lo lắng cho bệnh nhân ở trong phim, thậm chí có người còn lấy điện thoại di động ra, bắt đầu tìm hiểu tin tức liên quan đến bệnh bạch cầu.

Sau đó, bộ phim đến đoạn bệnh nhân Lão Lữ tử vong.

Đây cũng coi như là đoạn thúc nước mắt nhất trong bộ phim này.

Khi Lão Lữ đã không chịu được nữa, ông liền đứng lên từ giường bệnh, nhìn vợ và con của mình một cái, sau đó dứt khoát kết thúc sinh mạng của mình ở trong phòng vệ sinh.

Vì vậy, trong hội trường lập tức xuất hiện vô số tiếng nức nở.

Lại sau đó là Tóc Vàng tử vong.

Khi Dược Thần găm thét chất vấn cảnh sát, đã có rất nhiều cô gái đã lệ đầm tràn bờ mi.

Nửa tiếng sau, bộ phim kết thúc.

Nhưng không có bất cứ ai trong hội trường đứng dậy, tất cả mọi người đều im lặng, vành mắt đỏ bừng.

Bầu không khí yên lặng và kìm nén một lúc lâu.

Đúng lúc này, những ngọn đèn trong hội trường liền được mở lên.

Một nữ MC có dáng người khiêu gợi bước lên sân khấu, nàng cầm Microphone, giọng nói run rẩy liền vờn quanh hội trường.

“Đầu tiên, hoan nghênh mọi người đến tham gia buổi lễ chiếu đầu của Tôi không phải Dược Thần.”

“Tin tưởng là mọi người đã thấy bộ phim này ra sao rồi, tôi thấy còn có không ít người khóc.”

“Điều này chứng tỏ đây là một bộ phim tốt!”

“Tôi cũng giống như mọi người, rất lâu rồi không được khóc vui vẻ như vậy.”

“Trên thế giới này chỉ có một loại bệnh, đó là bệnh nghèo, tôi tin rằng những lời này đã khắc sâu vào trong đầu của mọi người ở đây.”

“Tiếp theo, mời đoàn đội của bộ phim này lên sân khấu.”

“Các vị khách mời và truyền thông, mọi người có thể đặt câu hỏi thoải mái.”

Một đoạn âm nhạc du dương vang lên.

Doãn Thư Nhã và Giang Chu đứng lên, đi cùng diễn viên chính và đạo diễn, phó đạo diễn... Lên sân khấu.

Nếu như là một số bộ phim khác, có lẽ phóng viên và truyền thông sẽ để mắt đến những diễn viên chính nhiều hơn, lại khen ngợi tuấn nam mỹ nữ bla bla...

Nhưng buổi lễ chiếu đầu của bộ phim này thì lại khác.

Bởi vì toàn bộ câu chuyện này đều làm cho người ta tan nát cõi lòng, cho nên mọi người đều dồn dập ngẩng đầu, nhìn về phía đoàn đội làm phim.

Họ muốn biết là người như thế nào mới có thể viết ra một kịch bản như vậy.

Tất nhiên là nữ MC cũng có ý tưởng như vậy, cho nên nàng liền đi đến bên cạnh Giang Chu đầu tiên.

“Giang tiên sinh, nghe nói ngài vừa là người đầu tư vừa là biên kịch, đúng không?”

Giang Chu gật đầu: “Đúng vậy!”

Đôi mắt nữ MC liền sáng rực như sao: “Vậy ngài có thể giới thiệu thân phận của mình một chút không?”

“Tôi là Giang Chu, một sinh viên đang học trong đại học Thượng Kinh!”

Tất cả mọi người trong hội trường đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc khi nghe thấy câu này.

Biên kịch của bộ phim này dĩ nhiên lại là một sinh viên?

Không thể nào!

Trong bộ phim này bao hàm rất nhiều thứ, từ lòng người dễ thay đổi, xung đột giữa giàu và nghèo, tình hình nước sôi lửa bỏng...

Một sinh viên, làm sao có thể có nhiều lĩnh ngộ với cuộc sống như vậy được?

Làm sao cậu ta có thể viết ra được một lời thoại như: Trên thế giới này chỉ có một loại bệnh, đó chính là bệnh nghèo.

“Xem ra thân phận của ngài đã làm cho mọi người tò mò rồi.”

“Như vậy, Giang tiên sinh, ngài có thể nói đến linh cảm sáng tác của ngài không?”

“Bởi vì, hiển nhiên là bộ phim này không phù hợp với trải nghiệm xã hội của ngài.”

Quả nhiên là có vấn đề này.

Giang Chu không khỏi mỉm cười bất đắc dĩ.

Hắn nên nói như thế nào?

Là bởi vì tôi trọng sinh à?

Vì vậy, Giang Chu chỉ có thể lấy lý do thoái thác mà mình đã chuẩn bị trước.

“Thật ra thì ông nội tôi cũng là một người mắc bệnh bạch cầu, ông là Bảo Trình Dũng!”

Giang Chu nói xong, lại âm thầm nói tiếng xin lỗi.

Ông nội, khi còn bé cháu đã viết cả nhà đều chết vì xin nghỉ học rồi, chỉ có mình ngài là may mắn thoát được.

E rằng để ngài sống đến bây giờ chính là vì giờ phút này.

Vì hiệu quả tuyên truyền, cháu chỉ có thể hiến tế ngài thôi, hy vọng khoảng thời gian này ngài không xem ti vi, nhất là kênh số 6.

Chương 389: Tên biến thái trong nhà vệ sinh, hơi giống Giang Chu!

Nữ MC lập tức hỏi tiếp: “Hóa ra đây là những chuyện mà ông nội ngài đã trải qua?”

“Đúng vậy, đó là ông nội đáng thương của tôi, là người thân duy nhất của tôi!”

“Nhưng mà ngài họ Giang cơ mà?”

Giang Chu hơi ngẩn ra, hấn lập tức nhìn về phía nữ MC.

Con bà nó, trong mắt người phụ nữ viết đầy sùng bái với mình cơ mà?

Tại sao lại còn phá đám mình chứ?

“Giang tiên sinh?”

“Xin không cần để ý những chi tiết nhỏ này, có ông nội còn bị quỷ sát hại lúc 6 tuổi kìa.”

Nữ MC hơi sững sờ: “VẬY... Câu chuyện trong bộ phim này là dựa trên chuyện có thật sao?”

“Sáng tác đương nhiên là phải bao hàm cả cuộc sống đời thực, nhưng sẽ có một bộ phận được gia công bằng nghệ thuật.”

“VẬY ước nguyện ban đầu khi ngài sáng tác bộ phim này là gì?”

Giang Chu mạnh mẽ nuốt hai chữ ‘kiếm tiền’ xuống: “Tôi muốn nói cho mọi người biết, sinh mệnh là có tôn nghiêm.”

Nữ MC hơi cảm động: “Giang tiên sinh, bây giờ ngài có gì muốn nói với mọi người không?”

“Tôi muốn nói, sinh mệnh là điều tốt đẹp nhất, mỗi cá nhân trong chúng ta đều đang cố gắng sống sót, mặc kệ là khó khăn vất vả ra sao thì đều là như vậy, bởi vì cuộc sống chắc chắn sẽ trở nên tươi đẹp hơn.”

“Ừm, trừ cái đó ra, ngài có muốn nói gì với ông nội của mình không?”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Ông nội, mời ngài lưu lại cho cháu một cái mạng chó.”

Nữ MC lại sững sờ một chút: “Nhưng mà...”

“Đừng nhưng mà nữa, hay là phỏng vấn diễn viên chính đi nhé?”

“A, cũng đúng, vậy chúng ta sẽ hỏi viên viên chính của bộ phim vài câu.”

Nửa tiếng sau, buổi lễ kết thúc.

Giang Chu về hậu trường, liền thở phào nhẹ nhõm.

Ai biết đúng lúc này Doãn Thư Nhã hai mắt đắm lệ mông lung chạy tới.

“Giang Chu, thì ra đây là câu chuyện của ông nội cậu...”

Giang Chu nâng trán: “Cô có thể thương lượng với phóng viên và truyền thông một chút không? Bảo bọn họ đừng truyền đoạn vừa rồi ra ngoài?”

Doãn Thư Nhã hơi sững sờ: “Vì sao?”

“Tôi sợ kiếm trong tay ông nội tôi, sẽ chém chết tên cháu trai bất hiếu này.”

.....

Trong nháy mắt, kỳ nghỉ hè đã đến gần.

Khí trời cũng trở nên càng ngày càng nóng bức.

Hơ nữa, đã rất lâu rồi không có mưa.

Sinh viên vừa thi xong đã không kịp chờ đợi mà thu dọn hành lý, chuẩn bị rời trường về nhà.

Nhất là học viện tài chính và kinh tế.

Bởi vì cuộc thi kết thúc sớm, cho nên đã có một nhóm người đi về nhà rồi.

Giống như Từ Hạo Đông, tên này cũng nằm trong nhóm đó.

Quê của Từ Hạo Đông cũng ở Lâm Giang.

Vốn là định đi nhờ xe Giang Chu về nhà.

Nhưng rất tiếc, mỗi lần Giang Chu trở về đều ngồi kín người.

Cho dù có chỗ trống, mấy người đi nhờ không phải da trắng thì cũng là ngực to.

Điều kiện này rất nghiêm khắc, ai nói cũng không thay đổi được.

Trương Nghiễm Phát là người thứ hai rời khỏi ký túc xá, nhưng tên này không trực tiếp về nhà, mà là đi hẹn hò với bạn gái trên mạng.

Đúng thế, cả hai đã quyết định gặp mặt trực tiếp.

Trước khi đi, tên này còn thuận tay lấy chai keo xịt tóc của Giang Chu.

Nhưng mà với lại loại tóc như đất bị nhiễm phèn của tên này, có lẽ có xịt hai chai cũng không có tác dụng gì.

Rất nhanh, trong ký túc xá chỉ còn Giang Chu và Cao Văn Khải.

Giang Chu đã thu dọn hành lý xong.

Cao Văn Khải quyết định ở lại trường học vài hôm, chờ tuần sau mới trở về nhà.

Nguyên nhân không có gì khác, chỉ là bởi vì Cao Văn Khải và phú bà quen ở ngoài trường đang hừng hực.

Giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt này, muốn chia xa là cần can đảm.

Nhưng đám người Giang Chu vẫn chưa được gặp mặt phú bà của Cao Văn Khải.

Trước đó, cũng từng hẹn đi ăn một bữa cơm, nhưng Cao Văn Khải nói, bạn gái của cậu ta phải về làm giấy tờ nghỉ hưu, nên không có thời gian.

Giang Chu hỏi, rốt cuộc lão baby của ông bao nhiêu tuổi rồi?

Cao Văn Khải lập tức tránh né vấn đề này, chỉ cường điệu là tình yêu chị em.

“Vậy tôi đi trước, khi ông đi nhớ khóa cửa đấy!”

Cao Văn Khải gật đầu, lại bỗng nhiên mở miệng: “Đại ca, cuối tuần này là sinh nhật bạn gái tôi, tôi nên tặng cái gì bây giờ?”

Giang Chu suy nghĩ một chút, khòe miệng liền cong lên:

“Theo tôi, tặng trang sức cho chân đi.”

“...”

Sau khi rời khỏi ký túc xá.

Giang Chu đi đến cửa ký túc xá nữ trước.

Phùng Tư Nhược đã thu dọn hành lý xong, tài xế cũng đang chờ ở bên dưới.

Chỉ là Giang Chu vẫn chưa đến, cho nên nàng vẫn không có ý định lên xe.

Phùng Y Nhất ở bên cạnh, nàng vừa ăn kem vừa ngẩng nhìn con đường phía trước, nàng nhớ là, lần nào anh rể cũng xuất hiện từ con đường đó.

Ngay sau đó, có một bóng người đi đến dưới ký túc xá nữ.

Phùng Tư Nhược nhìn thấy Giang Chu, khóe miệng lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Mà Phùng Y Nhất thì nhảy dựng lên, kêu to một tiếng anh rể.

“Thu dọn hành lý xong rồi chứ?”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Gặp anh xong liền đi luôn.”

Chương 390: Tên biến thái trong nhà vệ sinh, hơi giống Giang Chu! (2)

Giang Chu xoa xoa gương mặt của Phùng Tư Nhược: “Nghỉ hè rất dài đấy, đến khi đó đừng khóc rồi nói nhớ anh nhé.”

“Sẽ nói.”

“Yên tâm, anh có thời gian sẽ qua Bắc Hải dẫn em đi chơi.”

Lúc này Phùng Y Nhất liền giơ tay: “Anh rể, em đã được tuyển vào đại học Thượng Kinh rồi.”

Giang Chu hơi kinh ngạc: “Vậy sao? Vậy giờ em là đàn em khóa dưới của anh rồi hả?”

“Anh đã nói là sẽ bảo kê em rồi đó nha.”

“Được, trong ngôi trường này, em thích bò chỗ nào thì cứ bò đi, anh cam đoan không có ai dám ngăn cản em.”

Phùng Y Nhất không hài lòng lắm: “Phải nói là đi ngang.”

Giang Chu xoa đầu Phùng Y Nhất: “Được, đi ngang.”

“Vậy bọn em đi nhé?”

Giang Chu gật đầu, quay sang nhìn về phía xe.

Lần này, ông anh tài xế phách lối kia không đến, mà là một vị tài xế đeo găng tay trắng đến.

Nhưng chuyện này cũng rất bình thường.

Chắc là ông anh tài xế kia là tài xế chuyên dụng của cô cô Phùng gia.

Lúc này, hai cô bé ngó đầu vươn tay ra từ cửa sổ, còn không ngừng vẫy tay chào.

Giang Chu thì mỉm cười, rồi cũng vẫy tay chào các nàng.

Tiền Phùng Tư Nhược đi, Giang Chu liền lái xe đi đón Hàn Nhu, Sở Ngữ Vi và Quách Vĩ.

Bốn người đi lên đường cao tốc, lái về phía thành phố Lâm Giang.

Hai tiếng sau, bọn họ lại dừng ở khu nghỉ ngơi quen thuộc.

Sở Ngữ Vi và Hàn Nhu cùng kết bạn đi vệ sinh.

Quách Vĩ thì khoanh tay, dựa lưng vào xe với Giang Chu.

“Giang Chu, ông nói xem, tôi và Dương Hân có nên gặp cha mẹ nhau không?”

Giang Chu ngáp một cái: “Gấp cái gì, người ta còn có thể chạy à?”

“Tôi cho rằng, nếu đã yêu, cuối cùng vẫn phải gặp cha mẹ một lần, như vậy mới để nhà nữ an lòng, và cũng là một lời hứa hẹn.” Quách Vĩ nói rất chân thành.

Tên nhãi Quách Vĩ này thuộc về loại người rất truyền thống, cậu ta luôn cho rằng yêu đương là một chuyện rất nghiêm túc, không hề kém hơn hôn nhân.

Nhất là tốt, cậu ta nhìn thấy Giang Chu gọi cha mẹ Sở Ngữ Vi là cha mẹ, khi đó trong lòng cậu ta ít nhiều gì cũng có chút hâm mộ.

“Tôi cảm thấy ông phải hỏi ý của Dương Hân trước đã, đừng có tự kích động một mình, bằng không...”

Giang Chu nói đến đây bỗng nhiên sững sốt: “Khoan đã, ông gấp gấp như vậy, không lẽ là Dương Hân mang thai rồi?”

Mặt Quách Vĩ đỏ bừng như ớt khi: “Ông nghĩ gì thế, chúng tôi còn chưa đến mức đó.”

“Đậu xanh, đã hơn một học kỳ rồi mà còn chưa thành công? Ông quả thực là phế vật!”

“Ông...thành công rồi?”

Sắc mặt Giang Chu cứng đờ.

Được rồi, ông đây cũng là phế vật!

Quách Vĩ lập tức đắc ý khi nhìn thấy Giang Chu không nói lời nào.

“Mọi người đều là phế vật như nhau, không cần phải xem thường lẫn nhau.”

“Cút, anh đây là do làm ăn bận rộn cho nên mới tạm hoãn việc này lại thôi, hoàn toàn khác xa với ông.”

Quách Vĩ bĩu môi một cái: “Vậy ông hôn môi chưa?”

Giang Chu nheo mắt lại: “Tôi không thích nói cái đề tài này nữa, đổi đề tài khác đi.”

“Tâm sự đi, chúng ta là bạn bè mà, có gì không thể nói chứ?”

Giang Chu quay đầu, liếc mắt nhìn biển khoảng cách thành phố Lâm Giang: “Ông nói xem, nếu như chạy bộ thì phải mất bao lâu mới về được nhà?”

Quách Vĩ rút cổ lại, lập tức nhìn qua chỗ khác.

Cậu ta không biết sẽ mất bao lâu mới về được Lâm Giang, nhưng cậu ta biết chân mình nhất định sẽ phế.

Tuy là con trai tụ tập với nhau sẽ thích ganh đua.

Nhưng trả giá một cái chân vì thế là không đáng giá...

Đúng lúc này, điện thoại di động của Giang Chu bỗng nhiên vang lên.

Tĩnh tĩnh!

Hắn móc túi quần, mở khóa màn hình.

Lúc này, ảnh chân dung của Sở Ngữ Vi đang nhảy lên.

“Giang Chu, mình đến tháng, quên cầm băng vệ sinh.”

“Icon ủy khuất, ủy khuất, ủy khuất.”

“Bạn có thể mang vào giúp mình không? Mình ở phòng bên trong cùng.”

“Icon khổ sở, khổ sở, khổ sở.”

Giang Chu cất điện thoại di động đi, lại móc ví tiền ra, đi về phía siêu thị.

Mặt Quách Vĩ tràn đầy vẻ nghi ngờ, nhìn không được mà gọi Giang Chu lại: “Giang Chu, ông đi đâu thế?”

“Đưa hàng đến cửa!”

“Hả? Đưa hàng đến cửa cái gì cơ?”

“Liên quan gì đến ông, ít hỏi chuyện của người lớn thôi.”

Mười phút sau, Giang Chu rời khỏi siêu thị, lại len lút vụng trộm đi vào phòng vệ sinh nữ.

Không lâu sau, hắn lại len lút vụng trộm mà chạy ra ngoài.

Phía sau còn có Sở Ngữ Vi đã xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt.

Chỉ tiếc là Quách Vĩ đang chơi điện thoại ở trên xe, cho nên không nhìn thấy cảnh này.

Nhưng hai người vừa rời khỏi nhà vệ sinh, Hàn Nhu cũng đi ra ngoài.

“Anh, trong nhà vệ sinh vừa có tên biến thái.”

Giang Chu thản nhiên như không: “Ồ, vậy sao?”

Hàn Nhu dùng sức gật đầu: “Em còn nghe thấy tên đó nói máu máu cái gì đó, đáng sợ quá.”

“Có...có lẽ là em nghe nhầm thôi?”

“Không thể nào, giọng nói của người này có chút đặc biệt, nghe hơi giống anh, nhưng hình như nói tiếng địa phương.”

Giang Chu và Sở Ngữ Vi liếc mắt nhìn nhau.

May mắn quá, may mà nói tiếng địa phương.

Chương 391: Giang Chu bỗng nhiên trở thành bánh trái thơm ngon!

Trung tuần tháng bảy, giữa hè rất nóng bức.

Thời gian nghỉ hè cũng trôi qua nửa tháng.

Hiện giờ, Tôi không phải Dược Thần đã được chiếu lên toàn quốc.

Bộ phim này được tuyên truyền rất đầy đủ, nhất là trên iQiyi và TouTiao.

Hầu như ngày nào áp phích tuyên truyền của bộ phim cũng được treo ở trên đầu hai nền tảng này.

Bất cứ người nào sử dụng app thì đều bị áp phích này tấy nảo một lần hoặc là nhiều lần trong ngày.

Cho nên, khi bộ phim này bắt đầu được công chiếu, hầu như các rạp chiếu phim trên toàn quốc đều xuất hiện tình trạng kín chỗ.

Có một bộ phận người trong này đi xem vì câu chuyện trong phim, có một bộ phận là vì ưu đãi khi sử dụng app, còn có một bộ phận là tò mò và buồn chán.

Nhưng bất kể là bộ phận nào trong đó, sau khi họ rời khỏi rạp chiếu phim đều sẽ tỏ vẻ cảm thán.

Mà phối hợp với phim điện ảnh, iQiyi còn không ngừng post trailer và những video nhỏ được cắt ghép biên tập của Tôi không phải Dược Thần.

Ngoài ra, TouTiao còn chuyên môn mở một khu vực để thảo luận và bình luận về bộ phim này, tất cả những bài đề cử bộ phim này đều được đẩy lên vị trí bắt mắt nhất.

“Dược Thần chiếu phim! Trên thế giới chỉ có một loại bệnh, đó chính là bệnh nghèo!”

“Cảm nhận sau khi xem Dược Thần: Sinh mệnh và tiền tài, rốt cuộc thứ nào càng đáng tôn trọng?”

“10 chi tiết nhỏ trong phim Tôi không phải Dược Thần: Bên trong có chứ spoiler.”

“Không mua nổi, không uống nổi thuốc cứu mạng, đây mới là hiện thực xã hội!”

“Ưu tiên bảo hộ quyền tài sản hay là sinh mệnh? Thâm ý của Dược Thần dẫn phát suy nghĩ sâu xa!”

“Dược Thần không cứu được bệnh nghèo, nhưng người người đều có quyền lợi được sống.”

“Bộ phim điện ảnh tốt, tác phẩm thúc nước mắt nhất, mới là ý nghĩa tồn tại của Dược Thần!”

Khi vô số tin tức bao trùm internet, thì các loại topic và bình luận cũng nhắc lên một cơn sóng.

“Đậu xanh, tôi thật sự vừa khóc vừa xem!”

“Bệnh không nổi, cũng không dám bị bệnh, bộ phim này thật sự rất chân thực.”

“Tôi thực sự khóc thảm, nhất là khi Tóc Vàng chết!”

“Hắn mới 16 tuổi, hắn chỉ muốn sống, hắn có tội gì!”

“Sau khi xem xong, tôi thật sự cho rằng sinh mệnh là đáng quý!”

“Khi nào những loại thuốc này mới được gia nhập vào bảo hiểm y tế? Đây là một vấn đề nhức nhối.”

“Nếu như có nhiều bộ phim điện ảnh như vậy thì tốt rồi, xem bom tấn mãi cũng chán.”

“Chết tiệt, tôi chưa xem, thật sự hay như mọi người nói à?”

“Tôi cũng chưa xem, nhưng có vẻ như rất hay nhỉ?”

“Đang định mua vé, tôi không tin sẽ có nhiều thủy quân(*) như vậy!”

“Không được, không nhìn nổi rồi, tôi đi xem phim đây.”

“Tôi xem rồi, tuyệt đối đáng tiền, đây mới là phim quay cho dân chúng xem.”

“Câu chuyện rất có ý nghĩa, bộ phim này sẽ trở thành một sự kiện quan trọng.”

(*) thủy quân: Là cách gọi dành cho những người hoặc tổ chức được thuê để đưa ra các bình luận và đánh giá không khách quan, thể hiện ý kiến theo hướng mà người thuê mong muốn trên các diễn đàn, mạng xã hội hoặc nhóm chat về một sản phẩm hoặc là một bộ phim hay một diễn viên ngôi sao nào đó.

Lúc này, Giang Chu đang nằm vắt chân chữ ngũ trên giường trong phòng ngủ, hai tay thì lướt màn hình điện thoại.

Ánh mắt không ngừng quan sát những bình luận phim điện ảnh kia, cũng đọc thắm những bình luận kia.

Bộ phim này đưa đến rất nhiều điểm nóng.

Đương nhiên, phía dưới có khen ngợi và cũng có chê bai.

Nhưng đối với Giang Chu mà nói, tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn.

Tôi không phải Dục Thần nhất định sẽ hot.

Bởi vì nó vừa có tình huống máu chó và tình cảm mà các bộ phim kiếm tiền có, cộng thêm lập ý của nó lại khiến cho người ta suy nghĩ sâu xa.

Đồng thời, câu chuyện của nó cũng đầy đủ tính mâu thuẫn.

Chỉ riêng mấy thứ này cũng đủ tạo thành sự quan tâm trên diện rộng rồi.

Dù sao không có ai là sẽ không bị ốm đau.

Bệnh nặng cũng tốt, bệnh nhẹ cũng được, dù sao đều sẽ bị bệnh.

Rất nhiều người đều sẽ tìm thấy sự cộng minh từ trong bộ phim này.

Dù sao, cũng không có quá nhiều gia đình có thể uống những loại thuốc giá trên trời.

Trên thế giới này, không phải ai ai cũng là phú bà.

Hơn nữa, Giang Chu cũng dùng tiền thuê 3000 thủy quân, 2000 người chuyên môn khen ngợi, 1000 người chuyên môn mắng chửi chê bai.

Vừa khen vừa mắng mới có thể sản sinh độ hot, với có thể nhận được sự chú ý.

Đồng thời, hẳn còn cho tất cả các app và website dưới cờ của mình tạo thế.

Nếu như vậy mà còn không hot, vậy thì đơn giản là không có thiên lý.

Mà mấy ngày tiếp theo, các buổi chiếu Dược Thần đều chật ních.

Có rất nhiều khán giả và người xem ở trên mạng đều tự động tuyên truyền.

Thậm chí có người xem một lần còn chưa thấy thỏa mãn.

Vì vậy, liền lên iQiyi và TouTiao xem các loại bình luận và phân tích điện ảnh để phổ cập khoa học.

Khi vận doanh internet kéo vé xem phim lên, thì vé xem phim cũng đồng thời kéo lượng truy cập của hai cái app này lên.

Ngoài ra, Tiểu Hồng Thư và Zhihu cũng bắt đầu nhận được ảnh hưởng.

Có một nhóm lớn bình luận điện ảnh và like cũng nhảy ra như măng mọc sau mưa.

Chương 392: Giang Chu bỗng nhiên trở thành bánh trái thơm ngon! (2)

Trong mùa hè này.

Tôi không phải Dược Thần đã hot đến không thể hot hơn.

iQiyi cũng hot lên.

TouTiao cũng theo đó mà hot lên.

Đồng thời, Tiểu Hồng Thư và Zhihu cũng nhận được rất nhiều sự quan tâm.

Mà theo vô số lượng truy cập tràn vào các app và website.

Có một ít người bỗng nhiên bối rối.

Những người này, có một bộ phận là những chuyên gia tài chính từng nói xấu Giang Chu, có một bộ phận là những đại

lão trong giới kinh doanh từng nói là chắc chắn Giang Chu sẽ phá sản.

Nhưng khi bộ phim điện ảnh cấp bậc hiện tượng này đột nhiên xuất hiện, thì những người này lại kinh ngạc phát hiện ra, thì ra những xí nghiệp mà Giang Chu ‘đầu tư lung tung’ kia là cái bố cục to lớn như vậy.

Những xí nghiệp nhỏ không liên quan gì đến nhau, từng bước từng bước trở thành một tấm lưới lớn.

Chúng nó vốn đang phân tán, nhưng bởi vì độ hot của một bộ phim, lại nhanh chóng trở thành căn cứ của lưu lượng của lượng truy cập.

Xem trailer video hậu trường, video bên lề, đều dùng iQiyi mà Giang Chu đầu tư.

Xem phân tích và bình luận điện ảnh, phổ cập khoa học đều dùng TouTiao mà Giang Chu đầu tư.

Mở topic thảo luận đều nhìn Zhihu Giang Chu đầu tư.

Thậm chí còn có bệnh nhân chân chính chia sẻ cuộc sống trên Tiểu Hồng Thư mà Giang Chu đầu tư.

Khi vô số khán giả đang trò chuyện say sưa về bộ phim điện ảnh, thì có một số đại lão trong giới kinh doanh đã phát hiện ra một bàn tay vô hình đang vươn ra.

Bàn tay đó tên là công ty đầu tư Chu Tinh.

Nó đang ẩn mình trong bóng tối, lặng lẽ không một tiếng động mà tiến vào những sản nghiệp quan trọng nhất trong ngành internet tương lai.

Khi vô số đại lão còn đang nhìn chiều gió, còn đang xem xét và suy tính sản nghiệp nào có thể kiếm tiền, thì Giang Chu đã âm thầm chiếm cứ những lĩnh vực có thể kiếm tiền rồi.

Cái này cmn còn gọi là đầu tư linh tinh sao?!!

Đây rõ ràng là một kế hoạch được thiết kế tỉ mỉ mà!

Giang Chu chính là đang chờ đợi giây phút này.

Khi tất cả chuẩn bị đã xong xuôi, Giang Chu liền đứng trên sân khấu của ngọn gió mang tên Internet.

Sau đó, hắn giơ tay lên, điên cuồng lật những lá bài mà hắn đã mua từ trước.

Những lá bài mà người khác cho là rác rưởi, là không thể chiến thắng, nhưng khi lật ra, thế mà cmn lại là sảnh rồng!

Vì vậy, điện thoại của công ty Chu Tinh đã bị gọi nổ.

Đinh linh linh— reng reng reng!

“Xin chào, nơi này là công ty Chu Tinh!”

“Xin chào, công ty tạm thời không nhận đầu tư.”

“Xin chào, nghiệp vụ đối ngoại bắt đầu tạm dừng từ hôm này, rất xin lỗi, tạm biệt!”

“Xin chào, ông chủ không ở công ty, mời ngài gọi lại sau!”

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi.

Vô số điện thoại điên cuồng gọi đến công ty, một số là người đầu tư từ bốn phương tám hướng, rồi lại đến những người khởi nghiệp.

Nhưng rất tiếc, bọn họ đều bị từ chối, không ai là ngoại lệ.

Bởi vì Giang Chu đã thông báo trước khi rời khỏi Thượng Kinh.

Không trả lời tất cả những cuộc gọi có tính chất đầu tư.

Xử lý lạnh tất cả những người đến bàn chuyện hợp tác.

Con người của Giang Chu rất đơn giản.

Hắn chỉ thích đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, chứ không thích dẹt hoa trên gấm.

Khi tôi không kiếm được tiền, các người tránh né tôi như tránh né một tên tâm thần, hiện giờ tôi kiếm được tiền, các người lại nhảy vào xin một chén canh?

Đậu xanh, trên đời này nào có chuyện tốt đẹp như vậy chứ?

Trước đây, có thể hắn sẽ nể nang đám đại lão này một chút, nhưng bây giờ thì khác, bây giờ hắn không thiếu tiền.

Dù bọn họ có nện tiền thì không thắng được hắn.

Hắn cmn là cái Bug trọng sinh về.

Bọn họ lấy cái gì để đấu với hắn?

Lấy vẻ ngoài đẹp trai à?

Chỉ bằng...chỉ bằng Mã Ca của Ali à?

Giang Chu từ từ lấy lại tinh thần, lại không khỏi cảm thấy khát nước.

Vì vậy liền rời khỏi phòng ngủ, đi ra phòng khách.

Lúc này, trên tivi đang phát những tin tức liên quan đến Monngon.

Chủ yếu là người dẫn chương trình đang giới thiệu hạng mục này một chút, cũng công bố đây là hạng mục khởi nghiệp của sinh viên.

Còn nói người học sinh này rất ưu tú, học hành chăm chỉ, cần cù tiết kiệm...bla bla.

Ha ha, đúng là giống y như mình mà.

Giang Chu cảm thấy nếu không như nhắc đến Món ngon, thì tuyệt đối sẽ không có ai có thể liên tưởng đến hắn.

Hơn nữa, tiết mục này không hề đề cập đến tên của hắn, mà càng nhiều hơn là nhắc đến công lao của đại học Thượng Kinh.

Không cần hỏi, nhất định là Nghiêm Vi Dân đã cung cấp tài liệu rồi.

Lúc này, Giang Hoành Sơn đang cầm một chén trà, ông vừa uống vừa xem.

Viên Hữu Cầm thì nắm hai cái que đan, vừa đan áo len vừa xem.

Hai người vừa làm chuyện của mình, thỉnh thoảng lại ngẩng lên nhìn tivi.

“Nói đến con cái, thì vẫn phải là con nhà người ta mới ưu tú.”

Viên Hữu Cầm lạnh lùng liếc mắt nhìn Giang Hoành Sơn:

“Làm sao thế? Chỉ biết làm ăn kinh doanh mới là ưu tú à?”

cảm ơn bác yy37519857 đã đẩy KP, hôm nay sẽ thêm vài chương.

Chương 393: Một tổ phun pháo hoa, còn là loại 1000 phát!

Giang Hoành Sơn nhấp một ngụm trà: “Vậy thì cũng không phải, dù sao 360 nghề, nghề nào cũng có người tài giỏi, nhưng mà người ta cũng ưu tú thật mà!”

“Nhiệm vụ của sinh viên không phải là học tập sao? Tôi cảm thấy Giang Chu và Nhu Nhu cũng rất ưu tú.”

“Lời này cũng đúng, dù sao cũng không có nhiều người thi đỗ đại học Thượng Kinh.”

Đúng lúc này, Giang Chu lặng lẽ đi đến phía sau hai người: “Cái gì mà ưu tú với không ưu tú?”

Hai người nghe tiếng quay đầu lại: “Tên nhóc này, đi bộ không phát ra tiếng động, muốn dọa chết người à?”

“Là hai người quá tập trung thôi, con mở cửa kêu to như vậy mà hai người cũng không nghe thấy à?”

Viên Hữu Cầm oán trách mà lườm một cái: “Cha của con xem tin tức, rồi khen con nhà người ta ưu tú.”

Giang Chu cười ha ha: “Chỉ như vậy? Có gì đặc biệt hơn người chứ! Nửa phút là con có thể làm một cái.”

“Nhìn thấy chưa, luận khoác lác thì không ai bằng con tôi cả.”

“Con nói thật mà, thành tựu của con bây giờ không khác gì anh chàng đẹp trai trong ti vi cả.”

Giang Hoành Sơn đặt chén trà xuống: “Con trai, cha mẹ không yêu cầu con có thành tựu lớn như vậy, chỉ cần con học tập cho tốt là được rồi.”

Viên Hữu Cầm cũng gật đầu theo, mở miệng nói: “Đúng thế, Giang gia chúng ta không có ai biết làm ăn kinh doanh cả, đây là gien rồi, con cứ học tập đàng hoàng đi, sau này kiếm một công việc tốt là được.”

“Mẹ con nói rất đúng, gây dựng sự nghiệp là có nguy hiểm, con nên chuyên tâm học tập, sau khi tốt nghiệp thì xin làm nhân viên công vụ.”

“Tốt nhất là làm nhân viên công vụ ở thành phố Lâm Giang chúng ta, như vậy có thể về thăm nhà nhiều một chút.”

Giang Chu ngồi xuống bên ghế sa lon: “Nhân viên công vụ cái gì, để sau này rồi tính đi, có điều, cha, khi còn trẻ cha thật sự không nghĩ đến chuyện làm ăn kinh doanh à?”

Giang Hoành Sơn đặt chén trà xuống, cẩn thận suy nghĩ một chút: “Con nhắc đến cha mới nhớ, đúng là cha đã từng đi làm ăn kinh doanh.”

“Thật hay giả?”

“Cha lấy những chiếc áo hoa của bà nội con ra chợ bán, vậy có tính không?”

Viên Hữu Cầm nghe thế liền cười nhạt: “Đó mà gọi là kinh doanh à, cái đó cùng lắm thì xem như là bày sạp hàng ven đường thôi.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Vậy tình hình tiêu thụ ra sao?”

“Cũng ... Cũng được!”

Viên Hữu Cầm không khỏi cười thành tiếng: “Cũng được cái gì, khi đó cha con vẫn là học sinh, da mặt mỏng, ngay cả hét cũng không dám hét, ngồi cả ngày mà chẳng bán được cái nào cả.”

Giang Chu thở dài, thần sắc đầy thất vọng: “Nếu ngài cứ như vậy, thì sau này làm sao có thể làm cha của ông chủ lớn Giang này chứ?”

“Con? Con là ông chủ lớn á?”

“Vậy mà còn phải hỏi sao?”

Giang Hoành Sơn tràn đầy vẻ không tin: “Nếu vậy thì phần mộ tổ tiên nhà chúng ta đã phun pháo hoa rồi chứ không phải bốc khói xanh nữa, mà còn là loại pháo hoa 1000 phát ấy.”

Giang Chu vỗ ngực một cái: “Cha chờ xem, kiểu gì phần mộ tổ tiên cũng phun.”

“Đừng mở miệng ngậm miệng là mộ tổ tiên nữa, con và Ngữ Vi sao rồi?”

Giang Chu hơi sững sờ: “Hai người chuyên đề tài cũng quá nhanh rồi chứ?”

Viên Hữu Cầm nhìn con trai mình: “Cô bé kia suốt ngày chạy qua nhà chúng ta, chẳng lẽ cha mẹ lại còn không biết tâm tư của con bé đó sao?”

“Mẹ, trọng tâm của con bây giờ đặt ở chuyện làm cho phần mộ tổ tiên phun pháo hoa.”

“Chuyện nào đi chuyện đó, Ngữ Vi là một cô bé tốt, con đừng để cho con bé chạy mất.”

“Chân ở trên người cô ấy, con làm sao quản được cô ấy có chạy hay không.”

Viên Hữu Cầm nhìn không được mà lườm Giang Chu một cái: “Ngữ Vi người ta vừa xinh đẹp vừa ngoan ngoãn, cũng không biết nhìn trúng cái gì của con.”

Giang Chu nhếch miệng: “Đây chính là mị lực đặc biệt mà chỉ người Giang gia có.”

“Gì cơ? Còn mị lực á?”

Giang Hoành Sơn tăng hắng một cái: “Những lời này của Giang Chu vẫn rất đúng.”

Viên Hữu Cầm nhìn hai cha con nhà này: “Tôi thấy bản lĩnh không biết xấu hổ mới được di truyền đầy đủ.”

“Bà nói đúng đấy, không biế xấu hổ cũng là một loại nhân cách mị lực đấy, cái này gọi là tự do phóng khoáng, bà hiểu chứ?”

“Tôi mặc kệ, Giang Chu, con phải suy nghĩ chuyện của Ngữ Vi đi.”

Giang Chu cảm thấy rất kỳ lạ: “Cha mẹ, tại sao hai người quan tâm vấn đề tình cảm của con như vậy? Hơn nữa con mới 20

tuổi mà, còn quá sớm mà?”

Viên Hữu Cầm thả que đan xuống: “Cha mẹ cũng không muốn quan tâm, nhưng nếu cha mẹ đã nhìn ra, lẽ nào cha mẹ của Ngữ Vi người ta không nhìn ra?”

“Bọn họ nhìn ra cái gì?”

“Ngày hôm qua, mẹ gặp dì Trần của con khi đi chợ mua đồ ăn, dì Trần của con luôn nói đến chuyện hai đứa các con, người ta chỉ có một đứa con gái bảo bối, nên đương nhiên là sợ con... sợ con bắt nạt rồi.”

Giang Chu tăng hắng một cái, cũng không dám nói gì.

Bắt nạt thì đúng là thường xuyên bắt nạt, nhưng tuyệt đối không có chuyện gì là không rõ ràng cả.

Chương 394: Sao có cảm giác như thông gia nhỉ?

Dù sao chú Sở đã dính đập cái đầu chó của mình từ lâu rồi, chứ không phải ngày một ngày hai...

Hắn cũng không muốn gây dựng sự nghiệp được một nửa thì lăn ra chết.

Đang nói chuyện, cửa nhà bỗng nhiên bị đẩy ra.

Hàn Nhu và Sở Ngữ Vi cười cười nói nói đi vào nhà.

“Cha mẹ, con về rồi!”

“Chào chú, chào dì.”

Hai vợ chồng nghe thấy thế liền đứng dậy, một người đi pha trà cho Sở Ngữ Vi, một người kéo nàng ngồi xuống bên cạnh.

Trong nhà chỉ có một đứa con trai, nên bình thường sẽ rất thích mấy cô bé đến làm khách.

Hết cách rồi, từ nhỏ đến lớn đều bị tên nhóc thối kia chọc tức, giờ lại nhìn thấy một cô bé xinh đẹp và ngoan ngoãn, sao có thể không thích cho được.

“Ngữ Vi, cha mẹ cháu đâu?”

“Cháu cũng không biết, cháu và chị Hàn Nhu đi dạo xong liền qua đây, vẫn chưa về nhà.”

Viên Hữu Cầm ồ một tiếng, rồi quay đầu nhìn thoáng qua Giang Chu.

Bây giờ cô bé này còn không thèm về nhà mình nữa.

Không cần hỏi, nhìn một cái là biết ngay vì Giang Chu rồi.

Hai vợ chồng nhà Sở gia không tức giận mới là lạ.

Nếu như đặt mình vào hoàn cảnh đó, bà cũng sẽ tức giận thôi.

“Sở Ngữ Vi!”

Sở Ngữ Vi nhìn về phía Giang Chu: “Chuyện gì nha?”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Trời đã muộn rồi, mau cút về nhà đi.”

“Bạn... bạn không muốn gặp mình à?”

Viên Hữu Cầm hung hăng quát Giang Chu một cái: “Con câm miệng cho mẹ, con có quyền lên tiếng ở nơi này sao?”

Giang Hoành Sơn cũng gật đầu: “Ngữ Vi ở đây ăn cơm, Giang Chu thì đi ăn chầu cơm chó của con đi, sau này cũng không được lên bàn.”

Giang Chu tròn tròn mắt: “Cái này cũng hơi quá đáng rồi chứ?”

“Đáng đời!”

Sở Ngữ Vi nhìn thấy cảnh này thì lại hơi vui vẻ.

Nàng rất thích được cha mẹ Giang Chu chiều chuộng.

Điều này làm cho nàng có một loại cảm giác vui sướng khi được công nhận.

Được cha mẹ người mình thích che chở chiều chuộng, có lẽ đây là chuyện tốt nhất đi.

Nhưng Giang Chu lại không vui vẻ khi nhìn thấy nàng vui vẻ.

“Mình không thể lên bàn ăn cơm, mà bạn vui vẻ như thế à???”

Sở Ngữ Vi hừ hừ hai tiếng: “Vậy bạn có thể đi qua nhà mình ăn cơm, chắc chắn cha mẹ mình sẽ cho bạn lên bàn ăn cơm.”

Giang Chu hơi sững sờ, hai mắt liền sáng lên: “Chủ ý này không tệ nha, hay là lại trao đổi một lần?”

“Bạn đi thật à?”

“Ừm, đi qua uống rượu với cha bạn!”

Giang Chu đứng lên, định đi mặc quần áo.

Nhưng hắn vừa mặc áo khoác vào thì lại hơi chần chờ.

Dường như cũng không thể đi nhỉ?

Dì Trần đã oán giận với mẹ mình ở chợ bán đồ ăn, chứng tỏ hai vợ chồng Sở gia đang giận bất mãn với mình.

Bây giờ mình mà đi qua, chẳng phải là tự nhảy vào hòng súng sao?

Lần này khác với lần ăn tết, ăn tết là ngày vui, chú Sở và dì Trần cũng không làm khó đứa trẻ như mình, nhưng lần này lại không phải là tết nhất gì cả, cho nên tất nhiên bọn họ sẽ thăm vấn mình về mối quan hệ với Sở Ngũ Vi.

Nghe nói chú Sở đã học được 10086 chiêu tra tấn và bức cung rồi.

Dựa vào thủ đoạn này mà chú Sở mới leo lên chức cục trưởng cục cảnh sát Lâm Giang.

Giang Chu rung mình một cái, nhin không được mà cảm thấy lạnh sống lưng.

Sở Ngũ Vi sững sốt nhìn Giang Chu, trong mắt nàng toàn là mờ mịt.

“Tại sao bạn không đi nữa?”

“Thôi quên đi, nhất định là cha bạn không uống lại mình, cho nên tạm thời tha cho ông ấy một lần.”

Giang Chu khoát khoát tay, tuyệt đối không thừa nhận là mình sợ.

Ngay sau đó, cơm nước đã được mang lên bàn.

Hơi nước khuếch tán mờ ảo dưới ánh đèn, giống như là ánh sáng của Thượng Đế chiếu xuyên qua những đám mây vậy.

Một nhà năm người ngồi ăn cơm ở trên bàn, vừa vui vẻ trò chuyện.

Mà bởi vì da mặt quá dày, cho nên Giang Chu không bị đuổi xuống gầm bàn.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên có người gõ cửa Giang gia.

Năm người đồng thời quay đầu qua.

“Muộn thế này rồi mà ai đến thế nhỉ?”

“Không biết nữa, Giang Chu, đi mở cửa.”

Giang Chu tròn tròn mắt lên: “Nếu như con không nhầm, thì con cách cửa xa nhất mà?”

Viên Hữu Cầm liếc mắt nhìn hắn một cái: “Nói nhầm ít thôi, mau đi mở cửa.”

“Trời ạ, mình càng ngày càng không có nhân quyền ở cái nhà này mà.”

Giang Chu thở dài, chán nản rời khỏi bàn ăn mà đi ra mở cửa.

Ngoài cửa có hai người, một nam một nữ.

Một người có dáng người cao ngất, một người có khí chất đoan trang.

Giang Chu vừa mở cửa liền choáng váng.

Người đến vào đêm hôm khuya khoắt này, thế mà lại là cha mẹ của Sở Ngữ Vi.

Vì vậy, ánh mắt hắn liền liếc nhìn về bên hông của Sở Hùng.

May quá, bằng phẳng, không có dấu vết của súng.

Tốt rồi, đầu chó tạm thời an toàn.

“Tên nhóc thôi, gây người ra đó làm gì?”

Sở Hùng vỗ vỗ bờ vai Giang Chu: “Không chào đón hai người bọn chú à?”

Giang Chu tăng hăng một cái: “Nào có chú, chú đi, mời vào trong.”

“Cái này còn tạm được.”

Chương 395: Sao có cảm giác như thông gia nhỉ? (2)

Tất cả mọi người trong phòng nghe thấy tiếng đều đứng dậy.

Sở Ngữ Vi kinh ngạc kêu cha mẹ, biểu cảm có vẻ rất bất ngờ.

“Tại sao cha mẹ lại đến đây?”

Sở Hùng và Trần Uyển Oánh thấy thế liền liếc mắt nhìn nhau.

Quả nhiên cái áo bông nhỏ của nhà mình ở chỗ này.

Vất vả lắm mới nghỉ hè về nhà, kết quả lại không ở nhà mà suốt ngày chạy qua nơi này.

Mình muốn gặp con gái còn phải chạy qua nhà người khác mới gặp được.

Đây có tính là uống công nuôi dưỡng không?

Sở Hùng buồn bực liếc mắt nhìn con gái mình: “Cha đến tìm chú Giang của con để uống rượu.”

Giang Hoành Sơn nghe thấy thế liền cười nói: “Vậy thì tốt lắm, nào nào, vừa đúng lúc ăn cơm, mau ngồi ăn chung đi.”

“Vậy chúng tôi không khách khí nhé?”

“Khách khí cái gì, mau ngồi đi.”

Hai vợ chồng Sở gia nghe thế liền ngồi xuống.

Lúc này, Hàn Nhu cực kỳ hiểu chuyện mà chạy và bếp.

Sau đó đặt bát đĩa mới vào trước mặt Sở Hùng và Trần Uyển Oánh.

Ban đầu là một nhà năm người, bây giờ đã biến thành bảy người.

May mà bàn ăn nhà bọn họ to lớn rộng rãi, bằng không thì chưa chắc đã ngồi nổi.

Cái này phải quy công cho quý bà Viên Hữu Cầm đột nhiên thông suốt.

Bà cảm thấy Giang Chu và Hàn Nhu đã đến tuổi yêu đương rồi, chẳng may có khách đến nhà thì cái bàn ăn cũ kia không

thể ngồi đủ, cho nên hai ngày trước bà đã đi mua một cái bàn ăn to lớn rộng rãi về.

Không ngờ nó lập tức có đất dụng võ rồi.

Quý bà Viên Hữu Cầm nghe đến đây, liền cảm thấy tự hào vì sự thông minh và tài trí của mình.

“Chị dâu, nhà chị náo nhiệt sôi nổi thật, em thấy quá hâm mộ.”

“Nhà bọn em thì không được, chỉ có hai người em và Lão Sở, lúc nào cũng lạnh lạnh lẽo lẽo.”

“Bình thường, khi ăn cơm lại không nhìn được mà cầm ba bộ bát đĩa, nhưng cơm đã ăn xong mà một bộ vẫn còn chưa được sử dụng.”

Trần Uyên Oánh cầm đĩa lên, giả bộ như không có gì mà nói vài câu.

Mặc dù nói là hâm mộ, nhưng mùi vị chua chát giữa hàng câu chữ này cũng quá nặng.

Lời này vừa dứt, Viên Hữu Cầm và Giang Hoành Sơn lập tức liếc mắt nhìn nhau.

Giọng điệu này có chút không tốt lắm nha.

Làm sao nghe cứ chua loét như giấm vậy?

Nhưng mà cũng không trách được, nhà người ta chỉ có một đứa con gái bảo bối, hiện giờ suốt ngày chạy theo đít Giang Chu chứ không thèm về nhà...

Hai vợ chồng bọn họ cũng đối xử với Sở Ngữ Vi như con dâu, cho nên nhiều khi thấy trời tối rồi, liền giữ Ngữ Vi ở lại ăn cơm luôn, nếu muộn hơn thì để con bé ngủ chung với Hàn Nhu luôn.

Bởi vậy, con bé Sở Ngữ Vi này tập mãi thành quen.

Cũng không biết lần gần đây nhất mà con bé về nhà là lúc nào nữa.

Sở Ngữ Vi cũng nhận ra, liền xấu hổ nói: “Mẹ, con cũng không phải không về nhà mà.”

“Thật sao? Sao mấy ngày hôm nay đều không nhìn thấy con?”

“Hai người phải đi làm mà...”

Trần Uyên Oánh hừ một tiếng: “Cha mẹ cũng có lúc không đi làm mà, cũng không thấy con ở nhà được bao lâu.”

Sở Ngữ Vi cũng hừ hừ hai tiếng: “Con đến tìm chị Hàn Nhu chơi nha.”

“Vậy sao?”

“Đúng ...đúng vậy... nha.”

Hai mẹ con này đơn giản là như khắc từ một khuôn.

Ngay cả động tác giận dỗi cũng giống hệt nhau.

Viên Hữu Cầm nhìn thấy cảnh này thì vội vàng hòa giải: “Thật ra nhà bọn chị rất thích náo nhiệt, Uyên Oánh, sau này em và Lão Sở tan tầm liền qua bên này ăn cơm đi, đừng nấu cơm ở nhà nữa.”

“Như vậy... không thích hợp lắm đâu?”

Giang Hoành Sơn vội vàng phụ họa theo: “Có gì mà ngại chứ, chúng ta cũng không phải người ngoài mà.”

Trần Uyên Oánh nghe thế thì trái lại có chút ngượng ngùng: “Hay là... sau này để bọn em mua đồ ăn?”

“Cũng được, em còn có thể làm trợ thủ cho chị nữa.”

“Nếu đã vậy, em liền cảm ơn chị dâu trước.”

Trần Uyên Oánh nói xong, lại nhin không được mà nhìn về phía Sở Hùng.

Lần này bọn họ đến đây là để lôi con gái về.

Thế mà bỗng nhiên phát triển thành hai giờ nấu cơm ăn chung rồi?

Hơn nữa, bà còn có một loại cảm giác đặc biệt khi đồng ý nữa.

Loại cảm giác này giống như là... Thông gia trò chuyện với nhau vậy?

Sở Hùng tăng hắng một cái, len lút chỉ vào Sở Ngữ Vi.

Trần Uyên Oánh sững sốt, liền quay đầu nhìn về phía con gái mình, không ngờ con bé này đang tràn đầy vui vẻ, gương mặt vui sướng như rất hài lòng với kết quả mà bọn họ vừa thương lượng xong vậy.

“Ngũ Vi, sao con vui vẻ vậy?”

Sở Ngũ Vi hơi hoảng loạn một chút: “Không có... không có mà, con cũng thích náo nhiệt thôi.”

Trần Uyên Oánh đá vào chân Sở Hùng ở dưới gầm bàn, nhỏ giọng nói: “Thấy chưa? Đây chính là con gái lớn không dùng được đây.”

Cùng lúc đó, trong một góc của bàn ăn.

Giang – không có cảm giác tồn tại nhất – Chu đã thấy rất choáng váng.

Hắn cảm thấy phương hướng phát triển của chuyện này rất không đúng?!

Không phải người hai người đến đây để hưng sư vấn tội sao?

Làm sao trò chuyện được vài câu đã trở thành thối lửa ăn cơm chung rồi hả?

Chương 396: Thích, là không được lựa chọn!

Tiếp tục như vậy nữa, bọn họ có thúc giục cưới luôn không hả?

Sau đó sẽ thúc giục sinh con?

Đã thối lửa nấu cơm chung rồi, mấy thứ này còn xa sao?

Hơn nữa, chính cha mẹ ruột của mình cũng rất hài lòng là chuyện gì đây?

Rõ ràng là hắn và Sở Ngũ Vi rất trong sạch mà!

Chỉ là quan hệ bạn bè cùng nhau tiến bộ mà thôi!

Giang Chu chuẩn bị bổ sung một chút, cho nên mở miệng: “Sở Ngũ Vi, khi nào bạn tìm bạn trai?”

Sở Ngũ Vi sững sốt: “Vì sao mình cần tìm bạn trai?”

“Dì Trần nói là nhà bạn không náo nhiệt còn gì? Kiếm cái bạn trai về là sẽ náo nhiệt thôi.”

“Như bây giờ cũng rất náo nhiệt mà!”

“Không phải, như vậy không náo nhiệt, như vậy rất đáng sợ!”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người trên bàn ăn đều nhìn về phía Giang Chu.

Ngoại trừ Hàn Nhu là dùng ánh mắt xem trò vui ra, ánh mắt của những người còn lại đều mang theo sát khí.

Ngày nào Sở Ngữ Vi cũng chạy đến Giang gia, ngoài miệng nói là tìm Hàn Nhu chơi, nhưng ai mà không biết nàng nghĩ như thế nào chứ?

Nàng chính là thích chạy theo đuôi Giang Chu.

Ngay cả một chút rụt rè của con gái cũng không có, nhưng hết lần này đến lần khác, tên nhóc này này vẫn còn giả vờ hồ đồ?

Thậm chí còn hỏi khi nào nàng tìm bạn trai?

Tên chó chết này thật sự là không phải người mà!

Đây là có ý gì?

Trần Uyên Oánh có chút tức giận, vì vậy liền nhìn về phía con gái mình.

Dưới cái nhìn của bà, con gái mình kiêu ngạo giống như một Tiểu Công Chúa, con bé tuyệt đối sẽ không tiếp nhận mối quan hệ không rõ ràng.

“Mình thích bạn... người nhà của bạn nha!”

Trái tim Giang Chu suýt nữa nhảy ra khỏi cổ họng: “Sau này nói chuyện phải nói liền, đừng ngắt quãng!”

Sở Ngữ Vi hừ hừ hai tiếng: “Dù sao mình cũng không tìm bạn trai, đám con trai thôi không có ai tốt cả.”

“Ồ, hiểu rồi, Ngữ Vi có ý là, cô ấy không thích con trai, cô ấy thường xuyên chạy qua bên này là vì muốn có mối quan hệ không thể nói với Nhu Nhu thôi!”

Giang Chu cười híp mắt, hẳn cảm thấy lời giải thích này của mình rất hợp lý.

Cũng tiện tay bán cho em gái chỉ biết xem trò vui của mình.

Đúng thế, Sở Ngữ Vi không thích con trai!

Nàng chạy qua đây là vì Hàn Nhu.

Đúng là như vậy, chắc chắn không sai được!

Cho nên, mọi người không cần mưu tính thông gia cái gì nữa!

Sau này muốn ăn cơm chung cũng không có vấn đề, chỉ là đừng trò chuyện đến cái đề tài này là được!

Sở Hùng cố nén ý tưởng vụng rơi đầu chó của Giang Chu, buồn bực mà lừa cơm vào miệng.

Trần Uyển Oánh thì chỉ hận cái gái mình không hiểu chuyện, cũng không biết con gái mình đã ăn thuốc Mê Hồn gì nữa.

Hàn Nhu thì khác, trên mặt nàng viết đầy ha ha.

Một lúc sau, cơm nước xong xuôi.

Sở Hùng và Trần Uyển Oánh dẫn con gái về nhà.

Buổi tối mùa hè có một loại mùi vị an tường, chứ không khô ráo và lạnh thấu xương như mùa đông.

Nhất là khi có gió thổi qua, sẽ làm cho người ta có một loại cảm giác thoải mái, thông suốt.

Trên đường về nhà, Trần Uyển Oánh nhìn không được mà nhìn con gái mình.

“Ngữ Vĩ, rốt cuộc con và Giang Chu là sao?”

Sở Ngữ Vi ngẩng đầu lên, trong mắt viết đầy mờ mịt: “Chúng con không có chuyện gì mà, hôm nay hai người thật kỳ lạ.”

Trần Uyển Oánh căn bản không tin: “Không có gì, tại sao ngày nào con cũng chạy qua nhà họ? Mẹ con cũng là người từng trải, con không lừa được mẹ đâu.”

“Vậy mẹ muốn hỏi cái gì?”

“Có phải con vẫn yêu thích Giang Chu không?”

Sở Ngữ Vi chần chờ một chút, sau đó gật đầu.

Thích chú, nàng đã xác định chuyện này từ lâu rồi.

Trần Uyên Oánh có chút tức giận: “Vậy Giang Chu có thái độ gì với con?”

“Giống như bạn bè, nhưng lại hơn một chút, nói chung là không nóng không lạnh thôi!”

“Ý của con là, Giang Chu không thích con?”

Sở Ngữ Vi không trả lời thẳng: “Thật ra thì Giang Chu đã thích một người cùng trường học với cậu ấy rồi, con còn từng gặp qua, rất xinh đẹp!”

Trần Uyên Oánh không hiểu nổi: “Vậy vì sao con còn chạy theo tên nhóc thối đó nữa?”

“Mẹ, loại chuyện yêu thích này, có thể lựa chọn sao?” Sở Ngữ Vi nhìn mẹ của mình, nhẹ nhàng mở miệng.

Thật ra thì nàng cũng không biết ý nghĩ cụ thể của mình là gì, nhưng nàng thật sự không thể nào thích một người khác nữa.

“Không được, nếu tên đó không thích con, vậy sau này hai đứa đừng có qua lại nữa.”

Sở Ngữ Vi phồng má lên: “Không mà!”

Trần Uyên Oánh muốn tức điên lên: “Cô gái có điều kiện như con, muốn tìm ai mà không được? Vì sao phải thích tên đó?”

“Thật ra, có một phần nhỏ là vì con không phục!”

“Là sao?”

“Mẹ, mẹ biết không, thật ra thì thời cấp ba Giang Chu đã theo đuổi con, sau khi bị con từ chối thì đã khóc rất lâu.”

Trần Uyên Oánh hơi sững sờ: “Tên nhóc thối đó sẽ rơi nước mắt sao?”

Sở Ngữ Vi ồ một tiếng: “Chỉ là khi đó con không biết cái gì gọi là thích, cho nên đã nói rất nhiều lời quá đáng với Giang Chu, còn nói Giang Chu rất phiền, còn nói Giang Chu đừng làm phiền con...”

“VẬY...”

“Sau đó, Giang Chu liền thích người khác.”

Chương 397: Thích, là không được lựa chọn! (2)

Trần Uyển Oánh yên lặng một lúc lâu: “Nói thay lòng đổi dạ liền thay lòng đổi dạ, đúng là không phải thứ tốt, sau này không cho phép con thích tên đó nữa.”

Sở Ngữ Vi nhẹ nhàng ngẩng đầu lên: “Con từ chối Giang Chu, Giang Chu đi thích người khác, không phải bình thường sao?”

“Chuyện này...”

“Chẳng qua là, con không ngờ thì ra con cũng thích Giang Chu.”

Lông mi Sở Ngữ Vi khẽ run lên: “Con là có chút hối hận, nhưng có rất nhiều chuyện, hối hận cũng không được.”

Trần Uyển Oánh khẽ thở dài một cái: “Nhưng nếu Giang Chu đã thích người khác, con tiếp tục cố chấp như vậy cũng có lợi ích gì đâu?”

“Tôi không cố chấp, con chỉ là thuận theo tự nhiên thôi.”

“Con suốt ngày chạy theo đuôi tên đó, mà gọi là thuận theo tự nhiên?”

Sở Ngữ Vi gạt đầu: “Làm chuyện mình vui vẻ nhất, chính là thuận theo tự nhiên, con nhìn thấy Giang Chu là sẽ rất vui vẻ.”

Trần Uyển Oánh khẽ nhíu mày: “Vậy con có nghĩ đến chuyện, Giang Chu sẽ kết hôn với cô gái mình thích không?”

“Có nghĩ đến.”

“Vậy đến khi đó con phải làm sao bây giờ?”

Sở Ngữ Vi mím môi một cái: “Con không muốn nghĩ vấn đề này.”

Trần Uyển Oánh nghiêng răng nghiêng lợi: “Hay là mẹ bảo cha con vặn rơi đầu chó của tên đó, như vậy không cần tranh cướp nữa.”

Hai mắt Sở Ngữ Vi sáng lên: “Vậy con muốn đầu, tặng cơ thể cho Phùng Tư Nhược là được.”

“Phùng Tư Nhược là ai?”

“Chính là cô gái Giang Chu thích!”

Trần Uyên Oánh cảm thấy rất khó hiểu: “Con cho rằng không cướp được thì chia đều là xong?”

Sở Ngữ Vi đột nhiên ngẩng đầu lên: “Con chưa từng muốn cướp mà, con chỉ là yêu thích Giang Chu thôi.”

“Con gái, yêu thích không có kết quả là một chuyện rất không có ý nghĩa, con nghe mẹ đi, sau này không cần qua lại với Giang Chu nữa.”

“Nhưng mà từ trước đến giờ, con đều nghe lời cha mẹ nói, cố gắng học tập, cho nên con không biết thích một người là thế nào, tiếc là đến khi con nhận ra mình thích Giang Chu, thì dường như đã quá muộn rồi.”

“...”

“Con đã hối hận một lần, khi đó con hy vọng có thể trở lại thời cấp ba để đồng ý với Giang Chu, nhưng điều đó là không thể. Cho nên, bây giờ con không muốn hối hận nữa, con không muốn chờ đến già còn phải hối hận về thời đại học nữa, cho nên con sẽ tiếp tục yêu thích Giang Chu, chỉ là vì thích thôi.”

Trần Uyên Oánh há hốc mồm, bà cũng không biết nên nói gì cho phải.

Từ bé đến lớn, bà vẫn luôn yêu cầu rất nghiêm khắc về chuyện học hành của con gái, không cho phép con trai tiếp cận con gái mình, không cho phép con gái mình yêu sớm.

Nhưng hình như bà thật sự chưa bao giờ trò chuyện về phương diện tình yêu với con gái mình.

Bà luôn cho rằng con gái con nhỏ, cần lớn thêm chút nữa.

Nhưng bất tri bất giác, con gái bà đã học hết năm nhất đại học rồi.

Đúng là thời điểm cần nói chuyện với con gái, thì con gái đã yêu thích người khác rồi.

Trần Uyên Oánh cảm thấy, e rằng mình cũng có trách nhiệm trong chuyện này.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Sở Ngữ Vi bỗng nhiên vang lên.

Tình tình!

Khi thấy ảnh chân dung của Giang Chu đang nhảy lên, nàng liền hết sức vui vẻ.

“Về nhà chưa?”

“Đang vừa đi vừa trò chuyện ở trên đường, mẹ mình còn nói sẽ để cha mình vận đầu chó của bạn xuống, mình nói là mình muốn đầu, nhường cơ thể cho Phùng Tư Nhược.”

“Cmn... Cha bạn họ Saionji hả?!”

Cùng lúc đó, trong Giang gia.

Ăn cơm tối xong chính là thời gian rảnh rồi.

Nhưng bầu không khí ngày hôm nay rõ ràng là rất ngưng trọng.

Gianh Hoành Sơn và Viên Hữu Cầm ngồi trên ghế sa lon mà nhìn chăm chăm vào Giang Chu.

Trong mắt bọn họ có mê mang, khó hiểu và nghi ngờ.

“Con trai, con ...con thật sự không thích Ngữ Vi à?”

Giang Chu đuổi người: “Trước khi nghỉ hè, đúng là con không muốn quan tâm đến cô ấy.”

Viên Hữu Cầm hơi nhú mày: “Vậy bây giờ thì sao?”

“Hiện giờ lại không nở mặt kẻ cô ấy.”

Hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau: “Vậy rốt cuộc con có thích ai hay không?”

Giang Chu bẻ ngón tay tính toán một chút: “Có chứ, con thích nhiều lắm.”

“Hỗ phụ không khuyến tử nha!”

Gianh Hoành Sơn đầu óc nước vào, kìm lòng không được mà khen ngợi một câu.

Nhưng vừa mới khen xong thì ông liền hối hận.

Làm sao vừa mới có tuổi thì đầu óc đã không dùng được rồi?

Vì vậy, nghênh đón ông chính là đôi mắt lạnh lùng như đao của quý bà Viên Hữu Cầm.

“Gianh Hoành Sơn, thế nào, ông cũng thích rất nhiều người à?”

Gianh Hoành Sơn ho khan một câu: “Tôi nói câu đó chỉ là để hình dung mị lực của người Giang gia thôi.”

Viên Hữu Cầm hung hăng lườm chồng mình một cái: “Người Giang gia các ông, không có ai là tốt cả.”

“Bà dạy dỗ con trai thì dạy dỗ con trai, kéo lên người tôi làm gì?”

“Không phải ông nói Hỗ phụ không khuyến tử sao?!”

Đúng lúc này, Hàn Nhu đi qua.

Nàng đẩy Giang Chu qua một bên rồi ngồi xuống, thuận thế gia nhập vào câu chuyện luôn.

“Quả thật là có rất nhiều cô gái bên người anh trai, nhưng mà con chỉ gọi một người là chị dâu thôi.”

Viên Hữu Cầm lập tức quay người qua: “Là ai?”

“Phùng Tư Nhược!”

“Phùng Tư Nhược?”

Hàn Nhu gật đầu: “Cô ấy là bạn học cùng lớp của anh trai, đáng người và khuôn mặt đều cực kỳ xinh đẹp.”

Gianh Hoành Sơn nghe vậy liền ngồi thẳng lên: “Cô bé này là người ở đâu?”

“Bắc Hải.”

“Thành phố lớn à, có phải trong nhà rất nhiều tiền không?”

Chương 398: Bị cha mẹ đào bới lịch sử tình cảm!

Hàn Nhu lại gật đầu một lần nữa: “Anh trai nói là nhà cô ấy giàu có đến mức không tưởng tượng nổi.”

Viên Hữu Cầm nghe thế liền quay đầu: “Giang Chu, con muốn bổ sung cái gì không?”

“Nhu Nhu nói rất tốt.”

Giang Chu hùa theo một câu, nhưng trong lòng lại cảm thấy là lạ.

Bị cha mẹ đào bới lịch sử tình cảm, chuyện này cmn cũng quá xấu hổ rồi chứ?

Hiện giờ, tuổi tác của hắn trên thẻ căn cước đã là 20 rồi, cũng không phải yêu sớm, còn nghiêm túc như vậy làm gì.

Lúc này, Viên Hữu Cầm muốn xác nhận ánh mắt của con trai mình một chút.

Bà cảm thấy, tuy bây giờ con trai buồn bực không lên tiếng, nhưng chắc là đang thầm chấp nhận.

“Cô bé Phùng Tư Nhược này có xinh đẹp và ngoan ngoãn như Sở Ngữ Vi không?”

Hàn Nhu gật đầu thật mạnh: “Xinh đẹp không khác gì Sở Ngữ Vi, hơn nữa còn là người ngoan ngoãn nhất thế giới luôn.”

Giang Chu bắt đầu nhin không được mà xen mồm vào:

“Những lời này không sai chút nào, luận ngoan ngoãn thì tuyệt đối là đệ nhất thế giới.”

“Một cô gái tốt như vậy mà lại bị mù à?”

“...”

Gianh Hoành Sơn tăng hắng một tiếng: “Thật ra thì con bé Ngữ Vi cũng bị mù mắt đấy thôi?”

Giang Chu không đồng ý: “Cha, rốt cuộc con có phải con ruột trong nhà không?”

“Cha không thể nói chuyện giúp con được, bây giờ cha đang đứng về phía mẹ con.”

Viên Hữu Cầm tương đối hài lòng với câu trả lời của Gianh Hoành Sơn: “Vậy trừ Phùng Tư Nhược và Sở Ngũ Vi ra, thì còn mấy người nữa?”

Giang Chu lập tức hơi mất tự nhiên: “Không còn, không còn ai, hơn nữa Tư Nhược và Ngũ Vi cũng chỉ là bạn học tốt của con thôi.”

“Tên Vương Bát Đản này, nói thật!”

“Mẹ, con còn chưa được hôn môi nữa kìa!”

Viên Hữu Cầm mới không tin lời của Giang Chu, bà quay đầu nhìn về phía Hàn Nhu: “Nhu Nhu, con nói với mẹ, tên nhóc thối này con trêu ghẹo cô bé nào nữa?”

Hàn Nhu cẩn thận suy nghĩ một chút: “Bên người anh trai còn có một nhân viên rất xinh đẹp tên là Tô Nam.”

“Còn nữa không?”

“Anh ấy còn có một bạn học tên là Hoàng Kỳ, cô ấy cũng thừa nhận là thích anh trai con.”

“Không còn chứ?”

“Con còn nghe nói, anh trai còn nuôi một phú bà ở ngoài trường nữa.”

Giang Chu nhất thời tròn trớn mắt: “Phi, em nói chuyện cẩn thận một chút, phú bà mà còn cần anh nuôi à? Đó là đồng bạn hợp tác, dắt tay nhau cùng gây dựng sự nghiệp của anh!”

Viên Hữu Cầm quay đầu nguýt Giang Chu một cái: “Ai cho con lên tiếng, bây giờ câm miệng lại cho mẹ!”

“Mẹ, mẹ có thể đừng tục như vậy không, đó đều là bạn tốt của con thôi.”

“Nhiều bạn tốt như vậy cơ à, con đúng là Hổ phụ không khuyến tử nhi!”

Gianh Hoành Sơn nghe thế liền ngồi dậy: “Ai, sao bà lại mắng chửi người rồi?”

Viên Hữu Cầm chọc tức: “Mắng ông thì làm sao? Cái này còn không phải do gien của Giang gia nhà ông à?”

“Tôi cũng không làm gì mà, tất cả đều là vấn đề của tên nhóc thối này!”

“Ông đừng che giấu, ông tưởng rằng tôi chưa xem qua đồng thư tình ông giấu trong hộp giày sao?”

“Đó là chuyện của 20 năm trước rồi, sao bà còn lôi chuyện cũ ra làm gì?”

“Tôi thích đó, còn gien Giang gia nữa, ông có biết xấu hổ không?”

Lúc này, Giang Chu liền mở một gói đậu phộng ra, rồi đưa cho Hàn Nhu.

Hàn Nhu nắm một vốc, bóc vỏ rồi ném vào miệng Giang Chu, sau đó lại bóc vỏ rồi ném vào miệng mình.

Hai người đầu tựa đầu vai tựa vai, ngồi xem rất hăng hái.

Vấn đề tình cảm của người trẻ tuổi không có gì vui, vẫn là xem ân oán của đời trước mới thú vị.

Nhưng đúng lúc này, Viên Hữu Cầm chợt phát hiện ra ánh mắt của hai người, vì vậy bà liền tăng hăng một cái, vội vàng kết thúc câu chuyện vừa rồi.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này liền ngồi ngay ngắn, hẩn hiếu, chuyện này vẫn chưa xong.

Quả nhiên, Viên Hữu Cầm suy tư một lát rồi lại mở miệng lần nữa.

“Khi nào mang về nhà cho cha mẹ gặp?”

Giang Chu tràn đầy mờ mịt: “Cái gì cơ?”

Viên Hữu Cầm nheo mắt lại: “Còn có thể là cái gì, đương nhiên là Phùng Tư Nhược rồi!”

“Ồ, cô bé này tương đối nhất gan, con đã từng nói rồi, nhưng cô ấy không dám đến.”

“Lá gan nhỏ như vậy cơ à?”

“Vâng, cô ấy còn không dám mở miệng nói chuyện với người xa lạ, lúc nào cũng thở hổn hển giống như một con thỏ nhỏ bị dọa sợ vậy.”

Viên Hữu Cầm suy nghĩ một chút, lại cảm thấy loại tính cách này cũng không tệ.

Ít nhất thì cũng ngoan ngoãn, sau này sẽ không có mâu thuẫn giữa mẹ chồng và nàng dâu.

Nhưng mà...

Chẳng may là một mẹ chồng và nhiều nàng dâu thì sao?

Vậy thì sẽ luôn luôn rất ăm ỉ nhỉ!

Nghĩ như vậy, cũng không biết cuộc sống sau này sẽ ra sao đây!

Tên nhóc thối này cũng thật sự quá khinh người mà!

“Nếu cô ấy không dám đến, vậy... vậy hay là chúng ta đi qua đó?”

Giang Chu hơi sững sờ: “Đi qua đâu?”

Viên Hữu Cầm ngẩng đầu lên: “Đương nhiên là đi Bắc Hải rồi, bằng không thì đi chỗ nào?”

“Mẹ, bây giờ còn chưa đến trình độ đó mà, hai người cũng quá gấp gấp rồi, con còn chưa đến tuổi tác kết hôn trên giấy tờ đâu.”

“Cha mẹ chỉ muốn gặp cô bé đấy thôi, chứ có phải đi xác định cái gì đâu.”

Giang Chu không đồng ý: “Thế cục bây giờ của Bắc Hải rất phức tạp, tôi không muốn lộ diện.”

Viên Hữu Cầm nhíu mày: “Con cho rằng con là ông chủ lớn à? Còn không muốn lộ diện nữa?”

“Dù sao cũng không khác gì, bây giờ con còn không dám lộ diện ở Thượng Kinh nữa kia.”

“Con không có quyền từ chối, những người còn lại, đồng ý nhắc tay.”

Chương 399: Người một nhà vậy xem ảnh của Phùng Tư Nhược!

Vừa dứt lời, Hàn Nhu và quý bà Viên Hữu Cầm liền giơ tay lên.

Chỉ có Giang Chu và Gianh Hoành Sơn là thờ ơ.

“Gianh Hoành Sơn, bây giờ ông muốn đối nghịch với tôi đây à?”

Gianh Hoành Sơn rút cổ lại: “Tôi là cảm thấy bà quá vội vàng thôi, tình cảm của bọn nhỏ bây giờ còn chưa ổn định, tốt nghiệp xong cũng chưa biết sẽ ra sao, bây giờ bà đi qua gặp mặt, chẳng may sau này không đến với nhau thì phải làm sao?”

Viên Hữu Cầm khẽ nhú mày: “Chuyện này...”

Gianh Hoành Sơn cho rằng vợ mình đã dao động, cho nên nói tiếp: “Mẹ bọn nhỏ à, vẫn là chờ một thời gian đi.”

Viên Hữu Cầm suy tư một lát, lại cảm thấy chồng mình nói cũng có lý.

Bây giờ con trai vẫn còn trẻ, chuyện tương lai không thể nói chính xác được.

Chuẩn mẹ chồng như mình cũng không thể quá tích cực, miễn cho ảnh hưởng đến tình cảm của bọn nhỏ.

Năm đó, bà và Gianh Hoành Sơn cũng tự do yêu đương xong mới kết hôn.

Cho nên vẫn tương đối hiểu về phương diện này.

Nam nữ trong thời kỳ yêu đương sẽ rất nhạy cảm đối với những thay đổi nhỏ bé bên cạnh.

Hơn nữa, con trai còn nói cô bé này rất nhát gan.

Nét như mình bỗng nhiên xuất hiện, có thể cô bé này sẽ sản sinh ra áp lực không cần thiết.

Viên Hữu Cầm ừ một tiếng, cuối cùng vẫn đồng ý với cách nhìn của Gianh Hoành Sơn.

“Vây... vậy có ảnh không? Cho mẹ xem nào.”

“Xem ảnh à, vậy thì đơn giản.”

Giang Chu lấy điện thoại di động ra, mở album ảnh.

Cơ bản thì hắn chưa từng dùng camera trên điện thoại di động, dù sao hắn cũng không phải con hàng tự luyện như Trương Nghiễm Phát, suốt ngày muốn chụp anh bụng sáu múi để gửi cho bạn gái trên mạng.

Cho nên, trong album ảnh của Giang Chu, cơ bản đều là ảnh của Phùng Tư Nhược.

Trừ cái đó ra thì còn có một ít ảnh Tô Nam mặc váy lolita.

“Đây, đây chính là Phùng Tư Nhược.”

Viên Hữu Cầm cầm điện thoại di động của hắn lên xem, hai mắt liền híp lại: “Tên nhóc thôi, con đòi di động từ bao giờ vậy? Bao nhiêu tiền?”

Giang Chu cảm thấy năng lực chuyển đề tài của mẹ mình thật sự là vô địch: “Cái này... rất rẻ, chỉ có 298 đồng.”

“Màn hình to như vậy mà chỉ có 300 đồng? Thật hay giả vậy?”

“Đúng thế, xem ở trên kênh mua sắm trên ti vi, không cần 998, không cần 598, hai mươi người gọi điện đầu tiên chỉ cần 298.”

Gianh Hoành Sơn nhìn thoáng qua logo trên điện thoại di động: “Tại sao quả táo này lại còn bị gặm mất một miếng?”

Giang Chu giơ ngón tay lên: “Cha đúng là người biết hàng, đây chính là nhãn hiệu quả táo.”

“Vì sao không mua Nokia? Hàng hiệu dùng vẫn tốt hơn chứ.”

“Nokia quá đắt, con là người tiết kiệm mà, dù sao bây giờ con cũng trưởng thành rồi, tiết kiệm là phải.”

Gianh Hoành Sơn và Viên Hữu Cầm nghe thế liền nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động.

Bối cảnh của bức ảnh là lần đi du lịch tập thể ở thị trấn suối nước nóng, Phùng Tư Nhược đang mở to đôi mắt long lanh như nước mà đứng ở dưới suối phun. Nàng mặc một chiếc váy màu trắng, chắc là vừa bị Giang Chu bắt nạt xong nên hai má đang phồng lên để ra vẻ đáng thương, nhìn trông cực kỳ đáng yêu.

“Cô gái này vừa nhìn đã biết rất ngoan ngoãn rồi.”

Giang Chu có chút đắc ý: “Thật sự là rất ngon ngoãn, mỗi lần bị bắt nạt đều không nói lời nào.”

Viên Hữu Cầm khẽ nhìn mày, nhìn Giang Chu với ánh mắt không hài lòng: “Tên nhóc thôi này, vì sao bắt nạt người ta?”

“Yêu đương là như vậy đây, mắng là yêu đánh là thân, có đúng không cha?”

Gianh Hoành Sơn yên lặng một lát: “Nói như vậy, mẹ con thật sự vẫn rất yêu cha.”

Viên Hữu Cầm lườm một cái, rồi ném điện thoại di động cho con trai: “vậy cảm tình của hai đứa ra sao?”

“Vô cùng tốt!”

Hàn Nhu nhìn không được mà xen mồm vào: “Ngày nào Phùng Tư Nhược cũng đi theo đuôi anh trai con, không ngày nào là rời nhau cả.”

Viên Hữu Cầm gật đầu: “Con giúp mẹ nhìn chăm chăm vào anh trai con, để cho tên nhóc thôi này đừng bắt nạt người ta nữa.”

“Con biết rồi, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

“Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, dù sao chuyện sau này cũng chưa nói chính xác được.”

Viên Hữu Cầm nói xong liền cầm cốc nước đi về phòng.

Lúc này, Gianh Hoành Sơn móc ví ra, lấy ba tờ tiền trị giá 100 đồng ra, sáng khoái ném cho Giang Chu.

“Con trai, điện thoại di động của con không tệ, mua cho cha một cái.”

“Hả???”

“Điện thoại của cha màn hình quá nhỏ, cái này có màn hình to, không tệ.”

“Ah...cha, điện thoại di động này khó dùng lắm, rất phức tạp, có lẽ cha không dùng được đâu.”

“Dù sao cũng không tốn tiền của con, con nói nhiều như thế làm gì?”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái, cực kỳ không tình nguyện mà nhận tiền.

Đây chính là cái giá của nói dối, lời nói dối này trị giá 4700 nha.

“Được rồi, cha đi ngủ, hai đồng còn thừa coi như là tiền công của con.”

“Ồ, cảm ơn cha...”

Giang Hoành Sơn cũng cầm cốc nước rồi đi vào phòng ngủ.

Chương 400: Niềm vui bất ngờ!

Cùng lúc đó, Hàn Nhu cũng móc 300 đồng từ trong ví ra.

“Anh, nhớ mua cho em một cái luôn.”

“Cút.”

“Vậy em liền nói cho mẹ biết, cái điện thoại di động này tốn 4999 đồng.”

Giang Chu cười híp mắt mà nhận tiền: “Mua điện thoại di động cho em gái là chuyện phải làm mà.”

Hàn Nhu rất vui vẻ: “Cảm ơn anh trai.”

“Lại bị mọi người gài bẫy rồi, thật sự là sỉ nhục cái uy danh mười bước bẫy một người của mình mà!”

“Chuyện giữa người nhà, sao có thể gọi là gài bẫy được.”

“Cút, mau về phòng ngủ đi.”

Giang Chu cầm 600 đồng, quay người đi về phòng ngủ.

Khá lắm, trong chớp mắt đã bị người chí thân gài bẫy 9400 đồng.

Sau này muốn nói dối cũng phải cẩn thận một chút vậy.

Giang Chu lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tiết Mạn Ny, nhờ nàng mua hộ ba cái điện thoại di động rồi gửi qua đây.

Mua cho cha và em gái, lẽ nào lại không mua cho mẹ, người một nhà vẫn phải chỉnh chỉnh tề tề mới tốt.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Giang Chu bỗng nhiên sáng lên.

Phùng Tư Nhược đột nhiên gửi tin nhắn đến.

“Đã ngủ chưa?”

Giang Chu nằm trên giường: “Thế nào, nhớ anh rồi?”

Phùng Tư Nhược gửi một icon quả boom: “Em mua quà cho anh.”

“Ừa? Không phải ngày lễ tết gì, mua quà làm gì?”

“Thích thôi, ngày mai sẽ chuyển phát nhanh đến.”

Giang Chu gửi địa chỉ qua cho nàng: “Không nên để người nhận trả, anh không có tiền.”

Phùng Tư Nhược lại gửi một icon quả boom: “Em làm cho cha trả.”

“Bà xã tốt.”

“Còn chưa phải.”

Khóe miệng Giang Chu cong lên, thoát khỏi giao diện QQ.

Sau đó, hắn nghĩ một chút rồi gọi cho Tô Nam.

Tút tut tut, một lúc lâu sau mới có người nghe máy.

“Alo, có chuyện gì thì nói nhanh.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Tiểu Nam nhi, đây là thái độ nói chuyện với ông chủ của cô à?”

Tô Nam lập tức cười nhạo một tiếng: “Tên khốn, anh có biết anh đã hại tôi rớt tin chỉ không?”

“Ừa? Tại sao lại là tôi hại?”

“Ngày nào tôi cũng phải tăng ca ở công ty, không có thời gian để ôn tập.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Như vậy đi, chờ khai giảng tôi sẽ đi thi lại với cô.”

Tô Nam yên lặng một lát: “Tốt, nếu vậy thì tôi liền tha thứ cho anh.”

“Ừm.”

“Vậy anh gọi điện thoại cho tôi làm gì?”

“Đạo này công ty nhận được rất nhiều yêu cầu hợp tác, đúng không?”

Tô Nam ừ một tiếng: “Không phải rất nhiều, mà là cực kỳ nhiều, nhân viên trực máy còn không nghe hết nữa kìa.”

Giang Chu suy tư moojt chút: “Như vậy đi, cô sắp xếp người, làm một bản tài liệu rồi gửi cho tôi.”

“Nội dung là gì?”

“Tên và số điện thoại liên lạc của những xí nghiệp đã gọi điện thoại đến.”

“Nhưng mà, không phải anh nói là chúng ta sẽ không tiếp nhận đầu tư sao?”

“Ừm, thế nhưng tôi vẫn tương đối để ý đến vài công ty.”

“Được rồi, vậy tôi bảo người chỉnh lý xong sẽ gửi cho anh.”

Chín giờ sáng ngày hôm sau.

Giang Chu vừa rời giường liền nhận được tài liệu từ phía công ty.

Thời gian nửa tháng gần ngủi, đã có hơn 60 nhà công ty gọi điện thoại đến để tìm kiếm hợp tác.

Thậm chí có một bộ phận còn không phải là xí nghiệp địa phương Thượng Kinh.

Những công ty này cũng không có quy mô quá lớn, bọn họ cũng chỉ muốn kiếm một mớ tiền rồi rút ra luôn.

Loại công ty này, không hợp tác thì còn tốt, nếu hợp tác thì chắc chắn sẽ trở thành gông xiềng, sẽ bắt đầu khoa chân múa tay.

Thời đại này cũng không thiếu cảnh công ty bị phá sản vì phía nhà đầu tư khoa chân múa tay rồi.

Có điều, trừ những công ty rác rưởi này, cũng có vài công ty lớn gọi điện thoại đến.

Nhưng Giang Chu cũng không có hứng thú với bọn họ, hắn chỉ nhìn chăm chăm vào cái tên cuối cùng mà xuất thần.

Công ty truyền thông Phi Độ “Thượng Kinh”.

Đây chính là một trong năm công ty của Phùng gia.

Là Phi Độ của Bắc Hải giảm phụ tải rồi thành lập ra, đương nhiên người cầm quyền vẫn là Phùng Nhạc.

Mà dựa theo kết quả điều tra của Giang Chu, thì người này là người đang tranh đoạt quyền thừa kế với cha của Phùng Tư Nhược.

Hơn nữa, người này còn có phân thắng rất cao.

Nhất là các tin tức tài chính và kinh tế bây giờ, đều là lấy hai chữ Phùng Nhạc để thay cho chữ người thừa kế Phùng gia rồi.

Giang Chu hơi cau mày, hắn yên lặng không nói gì mà nhìn chăm chăm vào màn hình laptop của mình.

Một lúc lâu sau, hắn mới cầm điện thoại di động lên gọi cho Chu Vũ Đình.

Bây giờ là kỳ nghỉ hè, Tô Nam đã về nhà, mình lại không ở công ty.

Cho nên khoảng thời gian này, toàn bộ nghiệp vụ của công ty đều giao cho Chu Vũ Đình.

Cô gái này có thái độ làm việc rất nghiêm túc.

Tuy rằng Chu Vũ Đình gia nhập công ty của hắn từ một sự tình cờ, nhưng Giang Chu vẫn rất yên tâm với năng lực của nàng.

Cho nên Chu Vũ Đình thăng chức rất nhanh, hiện giờ cũng đã đến tình trạng có thể một mình đảm đương một phía rồi.

“Alo, ông chủ, có chuyện gì sao?”

“Giúp tôi đặt vé máy bay chiều nay, tôi muốn về Thượng Kinh.”

“Được rồi, một giờ chiều được chứ?”

“Ừm, vậy thì 1 giờ chiều đi, nhớ kỹ qua sân bay đón tôi.”

“Hiểu rồi, tôi sẽ chờ trước ở nơi đón.”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Chu liền thu dọn đồ đạc.

Sau đó, hắn liền đi ra khỏi phòng, đến phòng ngủ của Hàn Nhu.

Cô bé này vẫn đang nằm ngủ khò khò ở trên giường.

Đôi chân thon dài trắng như tuyết đã lộ ra ngoài chăn, tư thế ngủ có thể nói là cực kỳ thần kỳ.

“Con hàng lười, mau rời giường đi, còn ngủ?”

Hàn Nhu xoa xoa đôi mắt mập nhèm: “Anh, sao anh lại dậy sớm thế?”

Giang Chu đeo ba lô lên lưng, ngáp một cái: “Hiện giờ anh phải về Thượng Kinh một chuyến, em nhớ nói với cha mẹ một tiếng.”

“Ồ, biết rồi.”

“À đúng rồi, cũng nói với Ngũ Vi một tiếng.”

“Biết rồi.”

Giang Chu yên lặng một chút, lại mở miệng nói: “Anh vừa mới nói gì, lặp lại một lần xem nào?”

Hàn Nhu thở phì phò: “Anh phải về Thượng Kinh, nói với cha mẹ một tiếng, cũng nói với Sở Ngũ Vi một tiếng, người ta đã bảo nhớ rồi mà.”

“Ừm, ngoan lắm, anh đi đây.”

Hàn Nhu gật đầu, vẫy tay chào tạm biệt.

Bây giờ nàng vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn, toàn thân vẫn đang trong trạng thái tỉnh tỉnh mê mê.

Mãi cho đến khi nhà lại khôi phục yên tĩnh, nàng mới nằm trở về, lại chìm vào giấc ngủ mơ.

Một giờ chiều, mặt trời nắng chan chan.

Ánh nắng làm mặt đường nóng như bốc cháy.

Giang Chu đã đến sân bay Thượng Kinh, hất xách ba lô đi ra ngoài.

Lúc này, Chu Vũ Đình đã chờ ở ven đường từ trước rồi.

“Ông chủ, chào buổi chiều.”

Giang Chu gật đầu: “Chào buổi chiều, trả hết nợ vay học đại học chưa?”

Chu Vũ Đình cười ngọt ngào: “Đã trả xong từ lâu rồi.”

“Tôi nghe Tô Nam nói là, cô đang định tìm nhà ở gần công ty à?”

“Ừm, tôi và Úy Úy sẽ thuê chung, căn nhà bây giờ cũng đến hạn rồi, nên bọn tôi muốn thuê một chỗ gần công ty một chút.”

“Úy Úy...?”

“Chính là cô gái lần trước đã giới thiệu việc làm cho tôi đấy.”

Giang Chu bừng tỉnh: “Cô nói là cháu gái của Nghiêm lão đầu à, bây giờ cô ấy làm gì rồi?”

Chu Vũ Đình yên lặng một lát: “Hừm... bây giờ cô ấy vẫn chưa tìm được việc làm.”

“Đã hơn nửa năm rồi mà vẫn không tìm được việc làm á?”

“Ánh mắt của cô ấy tương đối cao, không phải xí nghiệp lớn và tốt thì sẽ không đi làm.”

“Đây mà gọi là ánh mắt cao à, phải gọi là nói như rồng leo làm như mèo mửa mới đúng, sau này chắc chắn cô ấy sẽ hối hận.”

Chu Vũ Đình gật đầu không nói gì.

Thật ra nàng cũng cảm thấy Giang Chu nói rất đúng.

Thế như Nghiêm Úy Úy là bạn của nàng, cho nên nàng không thể nói như vậy được.

Nàng chỉ có thể khuyên bảo hai câu, hy vọng Nghiêm Úy Úy có thể nhận thức được.

Có điều... Úy Úy vẫn luôn coi thường nàng, cho nên rất khó để Úy Úy nghe nàng nói.

Một lát sau, hai người trở về công ty.

Dân đi làm là không có nghỉ đông và nghỉ hè gì cả, cho nên người trong công ty vẫn rất đông đủ.

Giang Chu đi vào phòng làm việc của mình, mở cửa sổ ra.

Chu Vũ Đình cũng đi vào theo, khéo léo đứng ở trước bàn làm việc.

“Cô đừng đứng ở đây nữa, đi thu thập tài liệu về Phi Độ đi, sau đó gọi điện thoại hẹn thời gian, tôi sẽ gặp mặt bọn họ một lần.”

Chu Vũ Đình có chút kinh ngạc: “Chúng ta phải tiếp nhận đầu tư sao?”

Giang Chu lắc đầu: “Trên danh nghĩa thì nói là có thể suy nghĩ tiếp nhận đầu tư, nhưng thật ra tôi có một số chuyện riêng.”

“Được rồi, tôi hiểu rồi.”

“Ừm, đi thôi!”

Chu Vũ Đình đi ra khỏi phòng làm việc.

Đồng thời, Giang Chu móc điện thoại di động ra, gọi cho ông anh tài xế.

Trước đó, khi đồng ý hợp tác với quỹ Y Nhất thì hắn đã đồng ý một điều kiện, đó chính là phải có tư cách đối chọi với Phùng gia.

Nếu như Phùng Nhạc có thể sẽ trở thành người thừa kế Phùng gia, vậy hắn cần phải tiếp xúc với Phùng Nhạc một chút.

Hơn nữa, cũng nên báo chuyện này cho bên kia một chút.

Cùng lúc đó, trên đường Cẩm Hoa trong thành phố Lâm Giang.

Có một thiếu nữ đi trên lối đi nhỏ trong vườn hoa.

Nàng mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay có in hình con gấu, đầu đội chiếc mũ lưới trai màu trắng.

Mái tóc dài được buộc thành đuôi ngựa, mỗi khi bước đi lại vung vẩy.

Nhưng mỗi khi gặp phải người đi đường thì nàng đều cúi đầu theo bản năng, hàng lông mi dài hơi run run, nhìn qua trông rất giống như là đang khiếp sợ.

Lúc này, trong bàn tay trắng nõn của nàng còn có một tờ giấy.

Trên giấy là một địa chỉ được viết từ những nét chữ sinh đẹp.

“Ngô...”

“Không tìm được rồi.”

Ngũ quan của thiếu nữ tinh xảo không có chút tí vết nào.

Chỉ là biểu cảm đang tràn đầy hoang mang, nhìn qua trông rất đáng yêu mà lại mê người.

“Rõ ràng là nơi này mà.”

“Sợ hãi quá...”

Thiếu nữ hơi quay đầu lại, nhìn về phương hướng mình vừa đi qua.

Đối với nàng mà nói, đây là một thành phố hoàn toàn xa lạ.

Mỗi một con phố, mỗi một ngôi nhà... không có chỗ nào là quen thuộc cả.

Mặc dù trên tay nàng có địa chỉ cụ thể, nhưng cái địa chỉ này chỉ là địa chỉ của nơi nhận đồ chuyển phát nhanh.

Cho nên nàng chỉ có thể ngây ngốc mà di chuyển quanh quần chỗ này.

Thật ra thì nàng cũng có thể liên lạc một chút, để gọi người nào đó ra đón nàng, nhưng dù sao đây cũng là niềm vui bất ngờ mà nàng đã chuẩn bị.

Hơn nữa, nàng đã chuẩn bị rất lâu vì cái bất ngờ này rồi, nếu quả thật phải gọi người ra đón, vậy liền không còn gì là bất ngờ nữa.

Nàng nghĩ đến đây, không khỏi lại cảm thấy hơi khổ sở rồi.

Chương 402: Chào dì, cháu tìm Giang Chu!

Trong mắt rất nhiều người, Phùng Tư Nhược là một cô bé rất nhát gan, không dám xã giao, không biết ăn nói.

Nhưng chỉ có Giang Chu mới biết, thật ra cô bé này rất có tinh thần mạo hiểm, tuy rằng rất cù ỉu nhưng thật ra rất thích chơi.

Nhưng chạy đến thành phố Lâm Giang một mình, thật sự là một quyết định to gan nhất của nàng.

Trước kia Giang Chu vẫn luôn nửa đùa nửa thật mà hỏi Phùng Tư Nhược là, có nhớ hấn hay không.

Nhưng hấn vẫn luôn nhận được đáp án là phủ định.

Nhưng mà thật ra Phùng Tư Nhược vừa xa Giang Chu một ngày thì đã thấy nhớ hấn rồi.

Nhưng hiện thực là, hóa ra nàng là một dân mù đường.

Cho đến bây giờ, Phùng Tư Nhược vẫn không phát hiện ra cái chân tướng này.

Bởi vì cho đến giờ nàng vẫn chưa từng đi ra khỏi nhà một mình.

Bây giờ thì hay rồi, hiện giờ nàng còn không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc.

Nhưng mà trời không tuyệt đường người.

Ngay khi Phùng Tư Nhược không tìm thấy phương hướng, nàng bỗng nhiên phát hiện ra một chiếc xe ở ven đường.

Toyota Corolla, bảng số xe xxx046.

Phùng Tư Nhược biết, đây là xe của Giang Chu.

Vì vậy, hai mắt nàng lập tức sáng rực lên.

Nếu xe ở chỗ này, vậy chứng tỏ tòa chung cư bên cạnh chính là nhà của Giang Chu rồi.

Phùng Tư Nhược ngẩng đầu lên nhìn một chút.

“Gọi ông xã, bằng không anh sẽ nhảy xuống!”

“Nhà của anh ở tầng năm, em mà không gọi thì có thể sẽ biến thành quả phụ!”

Trong đầu Phùng Tư Nhược liền nhớ đến nội dung cuộc trò chuyện vài hôm trước.

Tầng năm à!

Đôi tay nhỏ của nàng đã nắm thành quả đấm, trong lòng nàng bắt đầu thấy hơi khẩn trương.

Bây giờ là kỳ nghỉ hè, chắc hẳn Giang Chu sẽ ở nhà, nhưng hôm nay lại là cuối tuần, nói cách khác, có thể cha mẹ của Giang Chu cũng ở nhà.

Phù!

Phùng Tư Nhược hít thở vài hơi, liền cất bước đi vào tòa nhà.

Cùng lúc đó, phòng 502 trên tầng năm.

Quý bà Viên Hữu Cầm đang làm cơm trong phòng bếp.

Bởi vì trong nhà hết muối, cho nên bà liền phái Hàn Nhu đi ra ngoài mua.

Gianh Hoành Sơn thì có một cuộc họp bất chợt nên đã chạy đến công ty.

Cho nên bây giờ chỉ có một mình bà ở nhà.

Cốc cốc cốc! Cốc cốc cốc!

“Con bé này, lại quên chìa khóa rồi à?”

Viên Hữu Cầm lau tay một chút, rồi đi ra khỏi nhà bếp, đưa tay mở cửa ra.

Nhưng cửa vừa mở ra, bà liền ngậy ngẩn cả người.

Bởi vì người gõ cửa không phải Hàn Nhu, mà là một cô bé rất xinh đẹp, làn da của cô bé này trắng như tuyết, nhưng gò má lại đỏ rục.

“Xin chào?”

“Chào... chào dì!”

Viên Hữu Cầm nhìn Phùng Tư Nhược: “Cô bé, cháu tìm ai à?”

Trái tim nhỏ của Phùng Tư Nhược đập thành thịch: “Cháu... cháu tìm Giang Chu...”

“Ồ, cháu tìm con trai dì à, nhưng bây giờ nó không có ở nhà.”

“Đi đâu vậy ạ?”

“Nói là đi Thượng Kinh, đi từ sáng nay rồi, có lẽ phải ngày mai mới về cơ.”

Phùng Tư Nhược nghe thấy câu này liền tròn mắt lên.

Viên Hữu Cầm cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao cô bé này lại ngây ngẩn cả người nhỉ.

“Hay là cháu về nhà trước đi, chờ nó trở lại rồi đến nhé?”

Phùng Tư Nhược cắn môi: “Cháu không có chỗ đi...”

Viên Hữu Cầm hơi sững sờ: “Cháu từ xa đến à?”

“Vâng!”

“Vậy cháu vào nhà trước đi, dì đang làm cơm, cháu ngồi nghỉ một lát nhé?”

“Vâng!”

Phùng Tư Nhược nhẹ giọng trả lời, sau đó liền ngoan ngoãn ngồi ở phòng khách.

Đây là lần đầu tiên nàng đến nhà Giang Chu.

Rất nhỏ, rất tinh xảo nha.

Phòng khách lớn bằng phòng quần áo nhà nàng vậy.

Cùng lúc đó, Viên Hữu Cầm đi vào nhà bếp, bà chỉnh lửa nhỏ đi một chút.

Bà cảm thấy cô bé bên ngoài rất ít nói, nhìn qua trông rất nhát gan, lại rất rụt rè.

Cũng không biết có quan hệ gì với Giang Chu đây.

Hả?

Khoan đã?

Rất nhát gan?

Viên Hữu Cầm bỗng nhiên tròn mắt lên.

Thật ra thì Pixel cao đến đây cũng sẽ chụp ra bức ảnh có chút khác biệt với người thật.

Hơn nữa, rất khó để phân biệt một người từ một bức ảnh cùi bắp như vậy, với lại, bà cũng chỉ xem qua một lần thôi.

Viên Hữu Cầm không nhận ra ngay cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà vừa nhắc đến nhát gan, thì Viên Hữu Cầm đã phản ứng ngay.

Cô bé Phùng Tư Nhược kia cũng rất nhát gan đúng không?

Hơn nữa, cô bé này cũng nói mình từ nơi khác đến, lẽ nào thật là...?

Viên Hữu Cầm nghĩ đến đây, liền trực tiếp bỏ muôi xuống, chạy ra phòng khách.

Phùng Tư Nhược bị bà làm cho sợ hết hồn, khẩn trương nhìn Viên Hữu Cầm.

Nàng vừa vụng trộm cầm một quyển album ảnh ở trên bàn lên xem, đây là album ảnh của Giang Chu.

Nàng còn tưởng rằng hành động này của mình làm mẹ của Giang Chu không vui.

Kết quả Viên Hữu Cầm đã đi đến, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Cháu...cháu có phải là Phùng Tư Nhược không?”

Phùng Tư Nhược hơi kinh ngạc: “Vâng...”

Viên Hữu Cầm rất ngạc nhiên mà nhìn Phùng Tư Nhược: “Là cháu thật á?”

“Vâng, cháu là Phùng Tư Nhược.”

“Cháu từ Bắc Hải đến à?”

“Vâng, vừa đến ạ.”

Viên Hữu Cầm đột nhiên lại cảm thấy hơi khẩn trương: “Ban đầu dì còn không biết là cháu, dọa dì...”

Chương 403: Ngưu Ma Vương đến cũng phải cày hai dặm!

Phùng Tư Nhược cắn môi, nhẹ giọng nói: “Cháu cũng sợ hết hồn nữa.”

“Cháu không nói cho Giang Chu biết là mình sẽ đến à?”

“Không có, cháu định cho Giang Chu một bất ngờ.”

Phùng Tư Nhược vừa nhắc đến chuyện này, liền cảm thấy ủy khuất.

Nàng phải lấy hết can đảm để chạy đến đây, thế mà Giang Chu lại không ở nhà.

“Không sao, dì cảm thấy rất vui vẻ nha.”

Lúc này, Viên Hữu Cầm đã có một loại tâm trạng như đang nhìn con dâu mình.

Đổi một góc độ mà nói, dù cho không phải là con dâu, thì Phùng Tư Nhược ngoan ngoan cũng rất dễ khiến cho người ta yêu thích.

Gò má Phùng Tư Nhược đỏ lên: “Dì, cháu... Cháu quên không mang quà rồi.”

Viên Hữu Cầm cười híp mắt mà nhìn Phùng Tư Nhược: “Không sao, dù không muốn quà, cháu chính là quà rồi.”

“A?”

“Nói chung, cháu có thể đến là dì đã vui vẻ rồi.”

Phùng Tư Nhược gật đầu, tâm trạng khẩn trương cũng đã hòa hoãn hơn nhiều.

Viên Hữu Cầm nhin không được mà vỗ vỗ đầu của nàng: “Cháu ngồi chờ một lát nhé, dí nấu cơm cho cháu ăn.”

“Vâng.”

“Cũng quá ngoan rồi!”

Viên Hữu Cầm bỗng nhiên vô cùng nhiệt tình, lập tức lao vào trong phòng bếp.

Cũng không lâu sau, Hàn Nhu đi mua muối trở về.

Nàng mở cửa nhà, thay dép rồi đi vào trong.

Kết quả là, khi nàng nhìn thấy Phùng Tư Nhượng đang ngồi trong phòng khách, thì toàn thân đều sùng sốt.

Sau đó, nàng lại thay giày, lại đi ra ngoài, lại đóng cửa lại.

“Không đúng, nhất định là do mình mở cửa không đúng cách!”

“Phùng Tư Nhượng phải ở Bắc Hải mới đúng, sao có thể ở trong nhà được?”

“Làm lại một lần đi vậy!”

Hàn Nhu hít sâu một hơi, lại mở cửa rồi đi vào lần nữa.

Kết quả Phùng Tư Nhượng vẫn ngồi trong phòng khách, tràn đầy mờ mịt mà nhìn mình.

“Phùng Tư Nhượng, là em thật sao? Tại sao em lại ở chỗ này?”

Phùng Tư Nhượng gật đầu, nhỏ giọng nói: “Em lết lút chạy qua đây.”

Hàn Nhu bừng tỉnh đại ngộ: “Em đến tìm anh trai chị à!”

“Vâng!”

“Nhưng sáng nay anh ấy đã đi Thượng Kinh rồi.”

Lúc này, Viên Hữu Cầm liền ngó đầu từ nhà bếp ra: “Không sao, Giang Chu muốn về thì về, chỉ cần Tư Nhượng ở đây là được rồi.”

Hàn Nhu kinh ngạc mà tròn tròn mắt lên: “Mẹ, mẹ nhận ra Phùng Tư Nhượng à?”

“Cô bé xinh đẹp như vậy, làm sao có thể không nhận ra được chứ!”

“Chẳng trách mẹ lại cười vui vẻ như vậy.”

“Mau đưa muối cho mẹ, còn nữa, mau gọi điện thoại cho cha con, bảo ông ấy mau cắt về ăn cơm đi.”

.....

Sáu rưỡi tối, quán cà phê Hải Ngạn.

Giang Chu nhú chặt mày nhìn thoáng qua thời gian.

Hắn hẹn người của Phi Độ 6 giờ, nhưng bây giờ đã là sáu rưỡi rồi, thế mà người của Phi Độ vẫn chưa đến.

Lại nhìn qua bàn bên cạnh, cô gái lăm chiêu kia đã gặp ba đôi tượng xem mắt rồi.

Giang Chu nhìn không được mà thấy hơi hâm mộ.

Người trẻ tuổi bây giờ, hiệu suất quá cao nha.

Thị trường xem mắt bây giờ hot như vậy sao?

“Tôi nghe nói anh có hộ khẩu ở Thượng Kinh? Có tiền tiết kiệm không?”

“Ừm, có 800 ngàn!”

“Sau khi chúng ta kết hôn, anh trả giúp tôi 500 ngàn tiền vay ngân hàng, sau đó, 300 ngàn có lại có thể mua cho tôi một chiếc xe.”

“...”

“Anh yên lặng là có ý gì? Không đồng ý? Không đồng ý thì anh đi xem mắt làm gì!”

Giang Chu không khỏi chép miệng một cái khi nhìn cô gái này.

Kha lăm, chỉ hai câu mà đã tốn hết 800 ngàn của người ta rồi.

Đây quả thực là đám phán quỷ tài mà.

Ngưu Ma Vương đến cũng phải cày hai dặm ruộng rồi mới có thể đi.

Giang Chu đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên có một người ngồi xuống đối diện hắn.

Đây là một người đàn ông hơn 20 tuổi, mang theo một cái kính gọng đen.

Anh ta thả cặp văn kiện trong tay xuống, ngẩng đầu đẩy kính một cái.

“Giang Chu đúng không?”

Giang Chu gật đầu, yên lặng nhìn người này.

Tâm trạng của hắn bây giờ rất không tốt, chủ yếu là vì người này đến muộn, mà đến muộn là một trong những hành vi mà hắn ghét nhất.

Nhưng điều thú vị là, sắc mặt của ông anh đeo kính gọng đen này cũng không tốt lắm, dường như trong mắt còn mang theo chút căm tức mà miệt thị.

“Tự giới thiệu một chút, tôi là Lý Giang, từ phòng kinh doanh của Phi Độ.”

“Địa chỉ cậu gửi cho tôi là quán cà phê Hải Ngạn, kết quả tôi nhìn thành quán cà phê Hải Sóng.”

“Tôi cảm thấy đây là sai lầm trong công tác của các cậu.”

“Chúng ta là đến nói chuyện làm ăn, toàn bộ phải lấy thuận luận làm chủ.”

“Tại sao cậu lại chọn loại địa phương này? Tên quán cà phê này quá dễ nhầm lẫn.”

Giang Chu sững sốt một chút, trong lòng thầm nói khá lắm.

Chẳng lẽ đây chính là thái độ cao ngạo của công ty lớn sao?

Anh cmn mù mắt nên mới nhìn nhầm, thế mà lại vừa đến liền dạy dỗ tôi?

Không thể không nói, tên này cũng là quỷ tài giống cô gái đang xem mắt ở bàn bên cạnh nha!

Gã đeo kính thấy Giang Chu không nói gì lại càng thấy tức giận hơn.

Nhưng anh ta còn chưa quên mục đích của chuyến đi này, cho nên liền lấy tài liệu ra.

Chương 404: Ngưu Ma Vương đến cũng phải cày hai dặm! (2)

Lý Quang bắt đầu nói: “Công ty tôi đã nghiên cứu về công ty của các cậu rồi, phát hiện các cậu có chút thành tích trên lĩnh vực internet.”

“Cho nên chúng tôi muốn hợp tác với các cậu để làm một nền tảng hoặc là một ứng dụng.”

“Giai đoạn đầu, chúng tôi có thể đầu tư hai triệu, công ty các cậu sẽ chương không phương hướng phát triển.”

“Còn hiệu quả, chúng tôi hy vọng nó có thể giống như TouTiao và iQiyi của các cậu.”

“Còn về phần tiền thuê, chúng tôi sẽ trả 20% ngạch đầu tư, cũng chính là 100 ngàn.”

“Dù sao chúng tôi cũng vừa tiếp xúc với lĩnh vực này, cho nên cũng không dám đầu nhập quá nhiều tài nguyên.”

“Nếu như giai đoạn sau có hiệu quả không tệ, chúng tôi nhất định sẽ đầu tư thêm.”

“Nhưng nếu như hiệu quả không ra gì, chúng tôi có quyền dừng hợp tác, cũng lấy lại khoản đầu tư.”

Giang Chu nhìn người này với ánh mắt hăng hái, lại nhìn không được mà khoanh tay trước ngực.

Đúng là người của công ty lớn mới có khí thế.

Thật sự là hối hận khi không quay phim lại mà.

Sau đó liền chiếu 24/7 trong công ty, để cho đám nhân viên của mình học hỏi theo một chút.

Cái này gọi là công ty trưởng thành phải bắt đầu từ nhân viên.

Cùng lúc đó, cô gái ở bàn bên cạnh bỗng nhiên đứng dậy, nhưng cô ta không cầm ví theo, chắc là đi vệ sinh rồi.

“Giang tiên sinh, tại sao cậu không nói gì?”

Giang Chu lấy lại tinh thần, mỉm cười nói: “Lý tiên sinh đúng không? Người nơi nào vậy?”

Lý Quang hơi sững sờ, nhưng rất nhanh đã nở một nụ cười tự tin: “Tôi là người địa phương Thượng Kinh.”

“Có xe có nhà không?”

“Đương nhiên, tôi chính là nhân viên của Phi Độ, lương một năm rất cao.”

“Vậy anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“29 tuổi, nhưng cậu hỏi những thứ này làm gì? Chuyện này không liên quan gì đến chuyện chúng ta hợp tác mà?”

Giang Chu bỗng nhiên đứng dậy, cài nút áo vest lại: “Rất xin lỗi, tôi phải đi vệ sinh, được chứ?”

Lý Quang hơi phản cảm mà liếc mắt nhìn Giang Chu một cái.

“Xin cậu nhanh lên, dù sao thời gian của tôi cũng có hạn.”

“Yên tâm, rất nhanh.”

Giang Chu rời khỏi chỗ ngồi, cất bước đi đến chỗ rửa tay.

Lúc này, cô gái đi xem mắt cũng vừa đi về sinh xong, cô ta đang cúi người rửa tay ở bên bồn rửa tay.

Giang Chu lặng lẽ tiến lại gần, khuôn mặt tràn đầy tươi cười mà nhìn cô ta.

“Tiểu lên tay?”

Cô gái đi xem mắt quay đầu, lạnh lùng liếc nhìn Giang Chu một cái: “Tôi là một phụ nữ, anh cảm thấy tôi có thể à?”

Giang Chu nghe thấy thế liền cười: “Tôi cho rằng cô sẽ mắng tôi là thần kinh nữa chứ.”

“Vậy thì cũng không đến nỗi, dù sao lúc này tôi cũng phát hiện ra anh rồi.”

“Phát hiện cái gì?”

Cô gái đi xem mắt vẫy mái tóc một cái: “Không phải anh vẫn luôn nhìn chăm chăm vào tôi sao? Thế nào, muốn tán tỉnh tôi à?”

Giang Chu tăng hắng một cái, khoát tay nói: “Tôi cảm thấy cô rất xinh đẹp, cho nên muốn giới thiệu cho cô một đối tượng hẹn hò.”

Cô gái xem mắt liếc nhìn Giang Chu một cái, hơi nghi ngờ nói: “Vừa rồi anh cũng nghe thấy rồi đúng không, yêu cầu của tôi rất cao, người bình thường thì thôi đi.”

“Người địa phương Thượng Kinh, có xe có nhà, có hai triệu tiền tiết kiệm, năm nay 29 tuổi, không tệ chứ?”

“Thật hay giả?”

Giang Chu dựng thẳng hai ngón tay lên: “Nếu tôi lừa cô, ngày nào tôi cũng tiêu ra tay.”

Cô gái xem mắt suy nghĩ một chút: “Vậy khi nào gặp mặt?”

“Gặp mặt luôn bây giờ, anh ta đến rồi, chính là người ngồi đối diện tôi kia.”

“Là vậy à, nhưng anh ta có điều kiện tốt như vậy, muốn tìm cô gái như thế nào?”

Giang Chu quan sát cô ta một chút: “Chính là người như cô vậy, nhưng mà vẫn cần lãng xê một chút.”

Cô gái suy tư một chút: “Lãng xê cái gì?”

“Cô liền nói cô là một vị phó tổng, như vậy thì anh ta sẽ không xem nhẹ cô.”

“Hừm ... Có đạo lý.”

“Vậy thì đi luôn nhé? Tôi dẫn cô qua.”

Cô gái gật đầu, rồi đi theo Giang Chu trở về bàn cà phê.

Lúc này, rõ ràng là Lý Quang đã hơi tức giận.

Đại khái là vì Giang Chu rời đi quá lâu.

Là một nhân viên thương vụ ưu tú, anh ta rất quý trọng thời gian của mình.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu dẫn cô gái đi xem mặt ngồi xuống.

“Lý tiên sinh, ngại quá, để anh đợi lâu rồi.”

Lý Quang khẽ ngẩng đầu lên, nhìn cô gái bên cạnh: “Vị này là ai?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Để tôi giới thiệu một chút, vị này là phó tổng của chúng tôi.”

“Phó tổng? Xin hỏi quý tính?”

Cô gái mỉm cười: “Tôi họ Lý, tên chỉ một chữ San.”

Lý Quang hơi kinh ngạc: “Cô cũng họ Lý! Trùng hợp thật, tôi cũng họ Lý.”

Giang Chu sợ lộ tẩy, liền vội vàng chuyển chủ đề: “Những thứ này đều là râu ria, chúng ta vẫn nên nói chuyện chính đi.”

Lý Quang lấy lại tinh thần: “Đúng thế, chuyện chính quan trọng hơn, nhưng mà tôi đã nói điều kiện của mình rồi, hai người có yêu cầu gì thì nói đi.”

“Như vậy Lý...Lý San, nên hỏi thì mau hỏi đi.”

Giang Chu đánh mắt ra hiệu một cái.

Cô gái thấy thế lập tức lấy tinh thần.

“Anh thật sự có hai triệu?”

“Không sai, là hai triệu.”

“Vậy phải trả 500 ngàn khoản vay ngân hàng của tôi trước, lại mua cho tôi một chiếc xe, ngoài ra, tôi muốn mở một thẩm mỹ viện, chắc tầm một triệu thôi.”

Chương 405: Có khách sao? Đồ ăn phong phú vậy?

Lý Quang nhíu mày một cái: “Tiền này không thể động vào được đâu, cô đừng nói đùa.”

Cô gái lại mở miệng: “Vậy anh nói hai triệu làm gì? Không phải là chém gió chứ?”

“Nói bậy, tôi là nhân viên của Phi Độ đấy.”

“Nhân viên của công ty lớn thì sao vậy? Tôi còn là phó tổng kia.”

Lý Quang có chút không đoán được ý của đối phương, vẫn cố gắng để mình bình tĩnh lại: “Tôi nói rồi, tôi đa chỉ có thể cho 10% thôi.”

Cô gái cười nói: “200 ngàn? Anh đuổi ăn mày à? Có bèo bọt như vậy sao?”

“Vậy cô có ý gì?”

“Sau này đều là người một nhà rồi, hai triệu kia sẽ thuộc về quyền quản lý của tôi, xài ra sao cũng phải do tôi quyết định.”

Người một nhà?

Hợp tác là kéo gần tình cảm của hai bên, cho nên cũng có thể nói như vậy.

Nhưng lúc này Lý Quang đã nổi trận lôi đình: “Toàn bộ thuộc về cô? Quy mô của cô không lớn mà giọng điệu lại không nhỏ nhì!”

Quy mô, là chỉ quy mô công ty.

Nhưng hai chữ này rơi vào tai ngược khác thì lại trở nên hoàn toàn khác.

Cô gái cúi đầu nhìn ngực mình một chút, lập tức nổi giận: “Mẹ anh mới nhỏ ý, trợn mắt chó của anh lên mà xem, bà đây đã tốn 100 ngàn với nó đấy.”

“Cô...sao cô lại nói tục như vậy?”

Cô gái cũng không nhường chút nào: “Ai bảo anh vũ nhục tôi?”

Lý Quang hít sâu một hơi, áp chế lửa giận: “Lý tổng, tôi chỉ có thể nói, tôi đã thể hiện rất chân thành rồi.”

“Chân thành của anh chính là 200 ngàn sao? Nói đùa gì thế?”

“Nhưng dù sao bây giờ cũng vừa mới bắt đầu, ai cũng không dám bỏ quá nhiều ra, đúng không?”

Cô gái cười lạnh một tiếng: “Bằng không đêm nay bà đây về nhà với anh, chỉ cần hai triệu kia thuộc về tôi quản, vậy anh muốn làm gì cũng được.”

Lý Quang lập tức trợn tròn mắt lên: “Cô...các người quá bản thủ, tôi là người đàn ông hoàng.”

“Thôi đi, tôi thấy anh là muốn tay không bắt sói mới đúng.”

“Vậy các cô thấy bao nhiêu là thích hợp?”

Cô gái suy nghĩ tỉ mỉ một chút.

Cô ta cảm thấy, bây giờ cũng chưa vội mua xe, nhưng phải trả tiền vay ngân hàng trước đã.

“Như vậy đi, anh cho tôi 500 ngàn.”

Lý Quang yên lặng một chút.

Tiền thuê 500 ngàn, đã bằng một phần tư khoản đầu tư rồi.

Công ty này đòi hỏi cũng quá cao rồi đây!

“Chuyện này... Tôi còn phải về xin phép một chút.”

“Xin phép cái gì?”

“Tôi không thể làm chủ được, dù sao cũng là một số tiền lớn.”

Cô gái tròn tròn mắt lên: “Anh sẽ không hỏi mẹ anh đây chứ? Chẳng lẽ anh là loại ‘con trai ngoan của mẹ’ sao?”

Lý Quang nhất thời quay đầu lại: “Tôi đã cho các người đầy đủ tôn trọng rồi, nhưng tôi cho cô biết, cô nói tôi thì được, đừng có nói mẹ tôi.”

“Đậu xanh, quả nhiên là con trai ngoan của mẹ mà, thật sự là xúi quẩy.”

Cô gái hung hăng lườm Lý Quang một cái.

Sau đó lại hung tợn mà trừng mắt với Giang Chu.

Ngay sau đó, cô gái liền cầm ví đứng dậy, đi ra khỏi quán cà phê mà không thèm quay đầu lại.

Giang Chu ngồi ở bên cạnh, nhìn không được mà muốn vỗ tay.

Hai tần số khác nhau mà vẫn có thể đàm phán lâu như vậy.

Chỉ có thể nói là, tuyệt!

“Giang Chu, phó tổng của các cậu có thể đại diện cho toàn bộ công ty không?”

Giang Chu đứng lên, cũng giậm chân theo cô gái kia: “Con trai ngoan của mẹ, xúi quẩy!”

“Cậu...”

“Cứ vậy đi nhé, anh nhớ thanh toán tiền cà phê đây.”

Giang Chu nói xong liền quay người rời khỏi quán cà phê.

Thật ra hẳn tìm Phi Độ là vì muốn tiếp xúc với Phùng Nhạc.

Còn đầu tư, hẳn căn bản không cần đầu tư.

Chỉ là Lý Quang này vừa mở miệng đã làm cho hắn thấy ghê tởm.

Cho nên mới chơi đùa một chút, cũng không uổng công mình chờ nửa tiếng mà.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không thể nhìn thấy Phùng Nhạc.

Chẳng lẽ uổng công chuyến này rồi?

Thượng Kinh đèn đuốc sáng trưng.

Giang Chu rút tay trong túi quần, bước đi lung tung không có mục đích trên những con phố phồn hoa.

Chết tiệt!

Chạy nghìn dặm xa xôi từ Lâm Giang đến Thượng Kinh.

Kết quả không làm được chuyện gì cả, bây giờ trái lại còn không có chỗ để đi.

Thời điểm đi học còn tốt, làm việc xong còn có thể trở về trường trêu đùa mấy cô bé kia, nhưng bây giờ là nghỉ hè, mình biết đi đâu chơi bây giờ?

Hắn nghĩ ngợi một lúc, liền cầm điện thoại di động lên, trực tiếp gọi cho Doãn Thư Nhã.

Không ngờ tút tút còn chưa được ba giây, đối phương đã trực tiếp dập máy.

“Gia tộc tụ họp, nhấn lại sau.”

“Đây là tiếng người sao? Là tiếng người sao????”

Giang Chu thuận tay ném lon nước vào thùng rác, sau đó thở dài.

Tốt xấu gì thì mình cũng là ông chủ lớn có tài sản hơn trăm triệu, thế mà lại phải lưu lạc đầu đường, không có chỗ dung thân.

Cùng lúc đó, trên bàn cơm Giang gia.

“Tới đây tới đây, cá chép hấp đây.”

“Còn một món nữa, lòng xào dưa đây.”

Phùng Tư Nhược nhìn bàn cơm tràn đầy các món ăn, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ ửng, cũng không biết là đang xấu hổ hay là bị hơi nóng làm cho đỏ nữa.

Chỉ là trong mắt nàng tràn đầy vui mừng, trong vui mừng còn mang theo một chút thẹn thùng.

Chương 406: Có khách sao? Đồ ăn phong phú vậy? (2)

“Thật sự là quá phong phú, đãi ngộ của Tư Nhược là hoàn toàn khác biệt mà.”

“Chị và anh trai chị ở nhà chỉ được ăn cơm thừa, ngày hôm nay được dính ánh sáng của em rồi.”

Hàn Nhu cười híp mắt nhìn Phùng Tư Nhược, lại chọc cho Phùng Tư Nhược càng xấu hổ hơn.

Ngay sau đó, trên bàn đã tràn đầy đồ ăn.

“Tư Nhược, ăn đi, đừng khách khí nhé.”

Phùng Tư Nhược cầm đũa lên, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn dì.”

Viên Hữu Cầm cũng cười tủm tỉm nhìn Phùng Tư Nhược: “Cháu đi đến Lâm Giang một mình à?”

“Vâng!”

“Vậy người nhà cháu có biết không?”

Phùng Tư Nhược cắn môi: “Cháu nói cho em gái biết thôi.”

Viên Hữu Cầm hơi suy tư một chút: “Hay là ăn xong thì gọi điện thoại về nhà, nói là cháu ở đây chơi hay ngày.”

“Ngày mai cháu về thôi...”

“Tại sao về sớm vậy, ít nhất cũng phải chờ tên nhóc thối kia trở về đã chứ.”

Phùng Tư Nhược ngược mắt lên: “Như vậy có làm phiền quá không ạ?”

Gianh Hoành Sơn nghe thế liền mở miệng: “Tư Nhược, cháu nghe dì của cháu đi, cháu không biết sau khi cháu đến thì bà ấy đã vui vẻ thế nào đâu.”

“Đúng vậy, không phải em muốn cho tạo niềm vui bất ngờ cho anh trai chị sao, không chờ anh về rồi xem ấy anh hối hận à?”

“Hối hận?”

“Đúng thế, hối hận vì đã đi Thượng Kinh, hối hận vì không ở nhà.”

Phùng Tư Nhược nhẹ nhàng ồ một tiếng, trong mắt viết đầy mừng rỡ.

Nàng rất hiểu chuyện, nhưng không biết ăn nói, cho nên có thói quen nghe người khác sắp xếp.

Huống hồ nàng cũng đến đây vì muốn gặp Giang Chu, nàng cũng không muốn rời đi khi chưa nhìn thấy Giang Chu.

“Vậy... vậy có thể không nói trước với Giang Chu không?”

“Có thể, bất ngờ nha, chờ Giang Chu trở về từ phát hiện đi thôi.”

“Hi hi!”

Hàn Nhu quay đầu nhìn về phía phòng ngủ: “Mẹ, hay là để Phùng Tư Nhược ngủ với con nhé.”

Viên Hữu Cầm suy nghĩ một chút: “Dù sao anh con cũng không về, để Tư Nhược ngủ phòng anh con cũng được.”

“Ồ, cũng đúng.”

Phùng Tư Nhược nghe thấy thế, trái tim nhỏ lại gia tốc.

Muốn ngủ trong phòng của Giang Chu nha, lúc chạy đến đây thì nàng không suy nghĩ nhiều như vậy.

“Tư Nhược, cháu yên tâm, dì sẽ thay chăn đệm mới cho cháu.”

“Cảm ơn dì...”

Viên Hữu Cầm càng nhìn Phùng Tư Nhược lại càng vui vẻ hơn: “Không cần khách khí, mau ăn đi.”

Đúng lúc này, điện thoại di động của Hàn Nhu bỗng nhiên vang lên.

Tĩnh tĩnh!

Nàng mở ra xem, hóa ra là Giang Chu gọi đến.

Hàn Nhu thấy thees liền giờ điện thoại di động lên, rồi đánh mắt ra hiệu với người trên bàn cơm.

Vì vậy, mọi người ngậm miệng mà im lặng không nói gì.

“Alo, anh, có chuyện gì không?”

Giang Chu ngồi xổm ở lối đi bộ, cảm thán một tiếng: “Trong nhà ăn tối rồi chứ? Ăn gì vậy?”

Hàn Nhu liếc mắt nhìn bàn cơm: “Có cá chép hấp, dưa xào bò, tôm bóc vỏ, chả cá sốt cà chua, ngó sen xào...”

“Khoan đã, em đang chơi trò báo tên đồ ăn với anh à?”

“Không có nha, em nói thật mà, tràn đầy cả bàn ăn luôn này.”

Giang Chu lập tức tăng âm lượng lên cao hơn: “Anh không ở nhà, mọi người liên ăn uống thịnh soạn như vậy? Mọi người thật là quá đáng rồi!”

Hàn Nhu cười trộm một tiếng: “Bởi vì hôm nay có chuyện tốt nha.”

“Chẳng lẽ nhà Sở Ngữ Vi chạy qua thối lửa ăn chung rồi à?”

“Không phải, hôm nay Ngữ Vi về nhà ông bà với cha mẹ cô ấy rồi, phải ngày mai mới trở về.”

Giang Chu cảm thấy nổi phiền muộn trong lòng lại tăng gấp bội: “Anh lớn từng này rồi mà còn chưa được ăn mấy món đó đâu, hôm nay mẹ lại làm hết à.”

Hàn Nhu rất tán thành mà gật đầu: “Mẹ còn hận không thể lấy hết vốn liếng ra ý chứ.”

“Chỉ vì ăn mừng anh không có nhà thôi sao? Rốt cuộc anh có phải con ruột hay không?”

“Dù sao anh cũng không đoán được nguyên nhân đâu, cho nên đừng đoán.”

Hàn Nhu vừa nói chuyện, vừa liếc mắt nhìn nhau với Phùng Tư Nhược.

Hình như Phùng ngốc nghếch đáng yêu nhà ta cũng thấy rất buồn cười, khóe miệng nàng cong lên nhưng không dám cười ra tiếng.

“Anh, anh còn chuyện gì không? Bằng không thì em còn phải thưởng thức các món ngon đây.”

Giang Chu thở dài: “Mấy hôm nay nhớ chú ý chuyển phát nhanh, Phùng Tư Nhược nói là sẽ gửi quà cho anh.”

Ánh ăm tít Hàn Nhu tràn đầy giao hoạt: “Chuyện này thì anh không cần lo, em đã nhận được quà của Phùng Tư Nhược rồi.”

“Nhanh thế à? Chuyển phát nhanh bây giờ có tốc độ này sao?”

“Là có người tự mang đến cửa, chứ không phải là chuyển phát nhanh.”

Giang Chu hơi sững sờ, lập tức thoải mái: “Không hổ danh là người nhà giàu, vừa ra tay chính là ngang tàng như vậy đây.”

Hàn Nhu ừ một tiếng: “Anh còn có chuyện gì không?”

“Thôi quên đi, mọi người ăn cơm đi thôi, anh tìm chỗ dung thân vậy.”

“Bye bye anh trai- -!”

Giang Chu cúp điện thoại, ngồi yên lặng một lúc lâu trên ven đường.

Nếu biết kết quả là như vậy, hẳn liền không đi Thượng Kinh rồi.

Con bà nó, làm cái gì cũng không thành công, còn bị hung hăng trang bức một lần.

Hóa ra quý bà Viên Hữu Cầm biết làm nhiều món ăn như vậy?

Vậy từ sao từ nhỏ đến lớn mình chỉ được ăn vài món, lại thường xuyên ăn khoai tây hầm đậu nữa?

Chương 407: Công ty này thật sự quá quái dị!

Trong lúc nghĩ ngợi, cái bụng liền kêu ọc ọc.

Bụng của Giang Chu đang kháng nghị.

Từ sau khi hấn chạy đến Thượng Kinh thì chỉ ăn mỗi một bữa cơm trưa.

Bây giờ đã cách bữa trưa bảy tiếng rồi.

Suốt dọc đường không có gì vào bụng, ngay cả khi ở quán cà phê thì cũng chỉ uống một ly nước lọc.

Tìm chỗ ăn cơm thôi.

Giang Chu đứng lên, đi về phía một cái chảo sắt ở bên đường.

Ngay sau đó, những nguyên liệu nấu ăn được làm chín trong cái chảo sắt.

Những miếng thịt thỏ không ngừng lăn lộn trong chảo.

Mùi thơm của nước súp không ngừng bay lên.

Cái bánh nướng bên cạnh chảo cũng trở nên vàng óng ánh nhờ vào nhiệt độ.

Giang Chu ăn hai cái để lót dạ một chút.

Sau đó lấy điện thoại di động ra, mở QQ của Phùng Tư Nhược.

“Ăn cơm chưa?”

“Đang ăn.”

Giang Chu nhấp một hộp nước có ga: “Ăn món gì?”

Phùng Tư Nhược: “Cá chép hấp, dưa xào lòng, tôm bóc vỏ, chả cá sốt cà chua, ngó sen xào...”

“????”

“Làm sao vậy?”

“Người không biết còn tưởng em đang ăn cơm ở nhà anh đấy.”

Phùng Tư Nhược hơi luống cuống, vội vàng nói sang chuyện khác: “Anh thì sao? Ăn chưa?”

Giang Chu thở dài: “Anh đang ăn hết sự cô đơn trong một quán lạ.”

Trong khi Giang Chu vừa ăn vừa nói chuyện trời đất.

Cùng lúc đó, thành phố Bắc Hải, Minh Tiềm Sơn Trang.

Có một tòa nhà hai dãy màu đen nằm ở cuối sơn trang.

Có hai người đang ngồi uống trà trong một căn phòng rộng hơn 50 mét vuông.

Một người trong đó mặc áo Tôn Trung Sơn màu đen, mái tóc hoa râm, ánh mắt có vẻ hơi đục ngầu.

Ông ta không ngồi trên chiếc ghế gỗ đắt tiền trong phòng, mà là ngồi trên một cái xe lăn chạy bằng điện.

Người này chính là Phùng Viễn Sơn, là giả chủ của Phùng gia đã dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng.

Ngồi đối diện Phùng Viễn Sơn là một người đàn ông trung niên, người này mặc tây trang màu xám bạc, đeo một cặp kính gọng vàng.

Trên ngón giữa tay trái còn có một chiếc nhẫn khá to, bên trên còn có một viên rubi nhỏ bằng quả trứng bồ câu.

Người này chính là Phùng Nhạc, con trai thứ hai của Phùng Viễn Sơn.

Phùng Nhạc cũng coi như là em trai của Phùng Sùng và Phùng Y Vân, nhưng không phải cùng một mẹ sinh ra.

“Tình hình Phi Độ thế nào rồi?”

“Đã bán hết những sản nghiệp không có tiền đồ, đại bộ phận tài chính đã chảy trở về.”

Phùng Viễn Sơn hơi híp mắt: “Internet phát triển sẽ thay đổi thói quen và cuộc sống, cách tiêu phí của người thế hệ này, đây sẽ là một cái bánh thơm ngon.”

Phùng Nhạc vội vàng gật đầu: “Con đã sắp xếp người đi tìm hạng mục thích hợp rồi.”

“Con đi làm đúng, trong nước chúng ta có hơn tỷ người, internet phát triển sẽ hủy bỏ hạn chế khu vực, chỉ cần có thể xây dựng hệ thống hậu cần, vậy tất cả mọi người đều sẽ trở thành người tiêu thụ, sẽ trở thành khách hàng, đây chính là cơ hội lớn nhất của thế kỷ này.”

“Cha, con sẽ không làm cha thất vọng đâu.”

Phùng Viễn Sơn mỉm cười yếu ớt: “Con chính là người mà cha coi trọng nhất, Hồ phụ không nên có khuyển tử, đúng không?”

Phùng Nhạc không khỏi ưỡn ngực lên: “Cuối năm nay, con nhất định sẽ làm ra thành tích để cho cha hài lòng.”

“Con đã có ý tưởng rồi?”

“Con đang xem xét bàn chuyện hợp tác với một công ty rất có quyết đoán.”

Phùng Viễn Sơn nâng chén trà lên: “Đằng Tấn, hay là...?”

Phùng Sùng trầm ngâm giây lát: “Là một công ty tên là đầu tư Chu Tinh, hiện giờ nó đang rất nổi tiếng trong ngành nghề internet này.”

“Chu Tinh? Sao cha chưa từng nghe qua?”

“Thật ra ... Công ty này mới thành lập được nửa năm thôi.”

Phùng Viễn Sơn thấy hơi bất ngờ: “Công ty như vậy thì có năng lực gì để giúp con?”

Phùng Nhạc bỗng nhiên nhếch miệng cười: “Cha, ông chủ của công ty này thật sự rất quái dị.”

“Sao lại nói vậy?”

“Dường như người này biết internet sẽ phát triển ra sao vậy, tuy rằng mỗi bước đi của cậu ta đều rất lung tung, nhưng bỗng nhiên lại có thể ghép lại thành một tấm lưới, khi tất cả mọi người vẫn còn chưa kịp phản ứng, thì cậu ta đã đi trước rất nhiều bước, dùng số tiền ít nhất để giết ra một con đường rộng rãi nhất.”

Phùng Viễn Sơn hơi nhú mày: “Ý của con là, tầm nhìn của người này rất tốt?”

Phùng Nhạc suy tư một chút: “Hoặc có thể nói, sự phát triển của internet giống như một món đồ chơi trong tay cậu ta, cậu ta muốn nặn thành dạng gì thì nặn thành dạng đó.”

“Làm sao lại có loại người này được?”

“Con cũng biết là rất kỳ lạ, nhưng sự thật chính là như vậy.”

Phùng Nhạc vừa dứt lời, điện thoại di động bỗng nhiên lóe lên một cái.

Trên màn ảnh là một tin nhắn SMS.

Nội dung của tin nhắn chỉ có một câu rất ngắn gọn.

“Đàm phán với đầu tư Chu Tinh không thành công.”

“Ngu xuẩn?”

Phùng Viễn Sơn nhìn con trai mình: “Làm sao vậy?”

Phùng Nhạc có chút tức giận: “Tất cả đều là đám ăn hại, ngay cả đi đàm phán mà còn không làm được.”

“Xem ra nhà công ty kia từ chối con rồi à?”

“Vâng, nói là đàm phán không thành công.”

Phùng Viễn Sơn cầm chén trà lên uống một ngụm: “Ngay cả Lưu Bị cũng phải đi ba lần mới mời được Gia Cát Lượng, huống chi là con?”

Chương 408: Công ty này thật sự quá quái dị! (2)

Phùng Nhạc cảm thấy có đạo lý: “Người có năng lực đều sẽ cậy tài khinh người như vậy, xem ra cậu ta đang khảo nghiệm thành ý của con rồi.”

“Vậy con liền chứng minh thành ý của mình đi, đừng để cho người khác chiếm tiên cơ.”

“Con biết rồi cha.”

Phùng Viễn Sơn đặt chén trà xuống: “Dạo này anh trai con đang làm gì?”

Phùng Nhạc ngược mắt lên: “Gần đây anh cả trở nên rất biết chăm lo cho gia đình, thường xuyên mang chị dâu và cháu gái con ra ngoài chơi.”

“Đừng bởi vì... như vậy mà xem thường anh trai con, nó cũng không phải là một đứa ngây ngô đâu.”

“Con biết.”

Phùng Viễn Sơn nhìn ra ngoài cửa sổ: “Người đã già, luôn sẽ nhớ đến những chuyện cũ...”

Bả vai Phùng Nhạc nhất thời run lên: “Cha, con sẽ càng thêm cố gắng nhiều hơn trước kia.”

“Đừng khẩn trương như vậy, cha chỉ thuận miệng nói một câu mà thôi.”

“Vâng cha, con không khẩn trương!”

“Con cứ uống đi, uống xong nhớ khép cửa lại.”

Phùng Viễn Sơn điều khiển xe lăn rời khỏi phòng trà, đi ra khỏi tòa nhà hai dãy.

Cùng lúc đó, ở Thượng Kinh.

Giang Chu vẫn ăn cơm ở trong quán, hẳn định sáng mai sẽ trở về Lâm Giang, dù sao ở đây cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng đúng lúc này, có một số điện loại lạ gọi đến, đầu số là của Thượng Kinh, nhưng hắn chưa từng nhìn thấy số này.

“Alo?”

Đầu dây bên kia là một giọng nói của đàn ông: “Xin chào Giang tiên sinh, tôi là phó tổng của công ty Phi Độ, tôi là Dương Minh Khôn.”

Sắc mặt Giang Chu hơi trầm xuống: “Dương tổng, ngài gọi cho tôi có chuyện gì sao?”

“Chúng tôi đã nghe nói đến chuyện chiều hôm nay, tổng giám đốc đã cố tình bảo tôi gọi điện thoại đến xin lỗi ngài.”

“Hợp tác không thành cũng là chuyện bình thường mà, không cần xin lỗi đâu.”

“Không không không, người gặp anh hôm nay là người mới, cho nên không hiểu rõ nghiệp vụ của công ty lắm, có thể là cậu ta đã hiểu lầm hay nhận thức sai thứ gì đó.”

Giang Chu mỉm cười: “Tôi tiếp nhận lời xin lỗi, cứ vậy nhé.”

Dương Minh Khôn ho khan một tiếng: “Giang tổng, không nói dối anh, bây giờ Phi Độ đang muốn chuyển hình, chúng tôi rất cần sự trợ giúp của anh.”

“Tuy công ty của tôi không lớn như các anh, nhưng tôi cũng không để 200 ngàn vào mắt.”

“Ngài hiểu lầm, thả ra tiền đầu tư là 20 triệu, tiền thuê là 2 triệu mới đúng.”

Giang Chu đề đưa xuống: “Nhưng mà vị Lý tiên sinh kia không nói như vậy.”

Dương Minh Khôn vội vàng bổ sung: “Có thể là do cậu ta nghe nhầm, người này mới nhậm chức một năm mà đã phạm sai lầm lớn như vậy, chúng tôi cũng định đuổi việc cậu ta rồi.”

“Thế nhưng mà tôi cũng không có hứng thú quá lớn với 20 triệu.”

“Giang tổng, như vậy đi, ngài xem ngày mai có thời gian không, tôi muốn mời ngài một bữa cơm.”

Giang Chu lại nhặt đưa lên: “Ngày mai Phùng tổng có rảnh không?”

Dương Minh Khôn yên lặng một lát: “Tôi sẽ sắp xếp tốt.”

“Vậy anh sắp xếp đi, đến lúc đó rồi báo cho tôi.”

“Được rồi, tạm biệt Giang tổng.”

Giang Chu cúp điện thoại xong liền ợ một cái.

Người của Phùng gia thật sự là lão hồ ly mà.

Đầu tiên phái một tên nhân viên quèn đến thăm dò ranh giới cuối cùng của mình.

Sau đó lại gọi điện thoại, đẩy tất cả lỗi lầm lên người nhân viên kia để kết thúc chuyện này, ngay sau đó liền mời mình ăn cơm để biểu hiện thành ý.

Kinh doanh, đúng thật là quá phức tạp mà.

Nhưng đại khái là Phi Độ không biết, hần căn bản không có ý đồ hợp tác với họ.

Hần chỉ muốn xem xem Phùng Nhạc, người được coi là kẻ thừa kế Phùng gia sẽ là loại người gì.

Tình tình!

“Bữa tiệc của gia tộc kết thúc rồi, có chuyện gì không?”

Giang Chu cầm điện thoại di động lên, nhìn thoáng qua tin nhắn của Doãn Thư Nhã.

Sau đó, ngón tay hơi động, đánh một hàng chữ: “Tôi đang ở Thượng Kinh, không có tiền ngủ khách sạn, đêm nay sẽ qua nhà cô ngủ.”

Gửi qua.

...

Sau khi cơm nước xong xuôi thì đã là chín giờ tối.

Giang Chu liền gọi xe ta xi để đi đến khu biệt thự Hồng Diệp.

Hắn đi bộ trên con đường rộng rãi trong khu biệt thự, đến căn biệt thự của Doãn Thư Nhã.

Căn phòng khách rộng rãi và trắng tinh đang trống rỗng, trên mặt đất bày đầy các loại tay cầm chơi game, nhưng lại không nhìn thấy cái bóng của Doãn Thư Nhã đâu.

“Tôi đến rồi, cô ở chỗ nào vậy?”

“Lên tầng hai, rẽ phải, cửa thứ hai bên trái.”

Giang Chu ngẩng đầu lên nhìn tầng hai, tiếp tục gõ chữ: “Bản tầng đến từ Lâm Giang, chỉ mong tá túc một đêm, sẽ không vào khuê phòng của phụ nữ.”

Doãn Thư Nhã gửi một quả boom: “Cậu nghĩ gì thế, tôi đang trong rạp chiếu phim xem phim truyền hình có được không hả.”

“Vậy sao cô không nói sớm, để dành một chỗ cho tôi.”

Giang Chu trực tiếp đi lên tầng hai, lại đến phòng chiếu phim.

Đây là một căn phòng được cách âm, giữa phòng là một cái giường rất to, trên tường là màn chiếu và âm hưởng.

Bởi vì không bật đèn, cho nên trong phòng hơi tối.

Doãn Thư Nhã mặc đồ luyện tập Yoga nằm ở trên giường.

“Đã lâu không gặp!”

Doãn Thư Nhã quay đầu, mượn ánh sáng từ máu chiếu để nhìn Giang Chu: “Không phải nghỉ hè rồi sao, tại sao cậu lại chạy

đến Thượng Kinh rồi?”

Chương 409: Tá túc một đêm trong nhà Doãn Thư Nhã!

Giang Chu cũng cởi giày leo lên giường: “Đầu tư có hiệu quả, nên có rất nhiều nhà đầu tư muốn gặp tôi.”

“Bạn đã nói là sẽ không nhận đầu tư rồi cơ mà?”

“Đúng thế, thế nhưng tôi cảm thấy rất hứng thú với một công ty trong số đó, cho nên chạy qua đây tâm sự.”

Doãn Thư Nhã ồ một tiếng, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi màn ảnh như cũ.

Phim truyền hình gì mà hay vậy?

Giang Chu quay đầu nhìn qua, thế mà là phim truyền hình Thần Thoại.

Lúc này đang đến đoạn Dịch Tiểu Xuyên bị nhiễm ôn dịch, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc.

Vì cứu Dịch Tiểu Xuyên, Lã Tổ đã cầu y khắp nơi, kết quả là nhờ món trứng chiên cà chua mà tìm được Cao Yếu, người cùng xuyên việt đến đây với Dịch Tiểu Xuyên, lại nhờ Cao Yếu giới thiệu mà bọn họ mới được thần y Thôi Văn Tử.

(hình như là thần thoại của Hồ Ca!)

“Thì ra là phim cổ trang tám tập!”

Doãn Thư Nhã liếc mắt nhìn Giang Chu đầy kỳ lạ: “Tám tập cái gì, rõ ràng là 50 tập.”

Giang Chu nằm lên giường: “Lã Tổ chết ở tập tám, cho nên đây là phim tám tập.”

“Không thể nào.”

“Cô có muốn bật tập tám xem luôn không?”

Doãn Thư Nhã cầm điều khiển từ xa, bắt đầu đổi tập.

Nàng không phải xem trên ti vi, mà là xem trên thiết bị DVD, cho nên đến khi bật sang tập tám, mọi chuyện đều được công bố.

Lã Tổ vì ở chung với Dịch Tiểu Xuyên cho nên cũng bất hạnh bị nhiễm on dịch, nhưng Thôi Văn Tử lại không có đủ thuốc để chế liều thứ hai.

Khi Doãn Thư Nhã thả điều khiển xuống.

Lã Tổ đã bị đặt lên một chiếc bè nhỏ trên hồ, rồi bắt đầu bị thiêu đốt.

Tình cảnh này quả thực là tràn ngập bi thương.

Doãn Thư Nhã nhìn thấy cảnh này, lập tức chửi ầm lên.

“Cậu cái tên khôn khiếp này, tại sao cậu phải nói cho tôi biết chuyện này? Tôi đang xem yên lành cơ mà.”

Giang Chu bất đắc dĩ mà liếc nhìn nàng một cái: “Đều đã 30 tuổi rồi, còn thích mấy trò nhi nữ tình trường này à?”

Doãn Thư Nhã buồn bực mà bỏ điều khiển từ xa xuống.

“Bên cạnh cậu có cái tủ đựng, cậu giúp tôi chọn một bộ phim khác đi.”

“Chỗ nào?”

“Cái cửa màu đen kia kìa, sao cậu lại đàn như vậy chứ.”

Giang Chu kéo cái cửa màu đen ra, quả nhiên là bên trong có rất nhiều đĩa DVD.

Đồ chơi này sắp bị đào thải rồi, sau này người ta sẽ coi là đồ cổ để sưu tập.

“Tiên kiểm kê hiệp được không?”

Doãn Thư Nhã gật đầu: “Được, tôi mới xem được một nửa, xem tiếp cũng được.”

Khóe miệng Giang Chu cong lên, lộ ra nụ cười tàn nhẫn:

“Cảnh Thiên bị giảm một nửa tuổi thọ, Hà Tất Bình nhảy núi té thành bùn, Long Quý nhảy vào lò luyện để té kiếm, Từ Trường Khanh và Tử Huyền uống Vong Tình Thủy.”

“...”

“Còn xem nữa không?”

Doãn Thư Nhã hận không thể nện cái điều khiển từ xa vào mặt Giang Chu: “Không xem, đổi phim khác đi, nhanh lên.”

Giang Chu lay một cái: “Anh em của tôi tên là Thứ Tự, được không?”

“Hình như bộ này cũng không tệ.”

“Kết cục là Thứ Tự chết rồi, thù cũng không báo được, hơn nữa còn bị quân đội mình bắn chết”

Doãn Thư Nhã nghiêng răng nghiêng lợi: “Vậy cậu nói đi, muốn xem cái gì, tôi xem với cậu.”

Giang Chu giơ một cái đĩa lên: “Đây mới là thứ đàn ông nên xem.”

“Là phim gì?”

“Không biết, nhưng tên rất thú vị nha.”

Doãn Thư Nhã bò qua xem thử.

Trên chiếc hộp đĩa còn có mấy chữ: “Xâm phạm trong giấc mơ.”

Doãn Thư Nhã thấy thế lập tức đỏ mặt lên.

Nàng đã hơn 30 tuổi, nên khá nhạy cảm với một số chữ!

Mấy thứ này chỉ cần vừa nhắc đến là nàng hiểu ngay.

“Tại sao trong nhà tôi lại có thứ này??!”

“Cô đừng giả vờ nữa, rõ ràng là cô mua mà.”

“Đừng... Đừng nói bậy! Những thứ này đều là bác Từ phái người đi mua.”

Giang Chu hít một tiếng: “Không ngờ bác Từ cũng là Bảo Đao Chưa Già nha.”

Doãn Thư Nhã hừ hừ hai tiếng, nguýt Giang Chu một cái: “Không cho phép xem cái này!”

“Phản đối vô dụng, tôi muốn xem cái này.”

Giang Chu đi đến bên cạnh thiết bị, thay đĩa...

Ngay sau đó, trên màn ảnh liền có hình ảnh.

Hai người ngồi trên giường, trợn to mắt lên để xem, cả hai đều muốn biết rốt cuộc đây là bộ phim gì.

Cảnh đầu tiên, là một quyển sổ khảm đầy trăng sao và đá quý.

Bìa sổ là một từ tiếng anh.

Giang Chu gạt đầu, biểu thị là mình đã hiểu rồi.

Nói như vậy, bộ phim này là phim của nước ngoài.

“Rất lâu về trước, trong thành bảo có một đôi Quốc Vương và Vương Hậu...”

“Bọn họ thống trị một vùng rộng lớn, rất được bách tính kính yêu...”

Giang Chu chép miệng một cái, không ngờ lại còn rất có văn hóa nha.

Lúc này Doãn Thư Nhã cũng đang xem không chớp mắt.

Thiếu nữ 30 tuổi này đúng là nói một đằng nghĩ một nẻo.

Ngoài miệng thì nói không muốn không muốn, nhưng có lẽ cũng đã muốn xem lắm rồi.

Thế nhưng mà, dần dần, Giang Chu liền phát hiện có chỗ không đúng.

Sau màn giới thiệu, thế mà cmn lại là phim hoạt hình?

Vì vậy, hai người liền nằm trên giường hơn 80 phút để xem bộ phim hoạt hình “Người đẹp ngủ trong rừng”.

“Buồn chán thật...”

“Đồng ý...”

Chương 410: Ăn tươi cỏ đông nhỏ, trở thành Boss sau màn!

Giang Chu ngáp một cái: “Đây tuyệt đối là hàng nhái.”

Doãn Thư Nhã nhìn Giang Chu: “Vì sao?”

“Nào có bản thật này lại phiên dịch ra cái tên ngu xuẩn như thế chứ?”

“Có đạo lý, nhưng tôi buồn ngủ rồi, về ngủ trước đây.”

Giang Chu ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái: “VẬt tôi ngủ ở đâu?”

Doãn Thư Nhã đuổi cái lưng mõi: “Trong nhà rất nhiều phòng dành cho khách, cậu muốn ngủ đâu thì ngủ.”

“Ok, cút đi.”

Doãn Thư Nhã kéo cửa phòng ra, lại bỗng nhiên quay đầu: “Đúng rồi, ngày mai chúng ta đi đâu chơi vậy?”

Giang Chu thấy hơi khó hiểu: “Chơi cái đầu cô, tôi đến đây là vì bàn chuyện làm ăn, không phải dẫn cô đi chơi.”

“Tôi mặc kệ, rất lâu rồi tôi chưa được ra ngoài chơi, tốt nhất là cậu nên suy nghĩ kỹ càng đi, rồi cho tôi một câu trả lời hài lòng.”

“Nếu như tôi nói không thì sao?”

“Vườn nhà tôi rất rộng, chôn một người là không ai có thể tìm ra.”

Giang Chu nghe thấy những lời này, trực tiếp cầm quần áo rời giường, Doãn Thư Nhã khó hiểu mà nhìn Giang Chu: “Làm gì vậy?”

“Cuối cùng tôi cũng hiểu được tâm trạng của Đường Tăng khi đi tá túc, ông đây ra gầm cầu ngủ...”

...

Sáng sớm hôm sau.

Trời vừa tảng sáng, Giang Chu thừa dịp Doãn Thư Nhã vẫn đang ngủ nướng liền lết lút chạy ra ngoài.

Không phải hán không thể dẫn phú bà ra ngoài chơi.

Chỉ là hiện giờ hán còn có phải làm chuyện quan trọng hơn.

Giang Chu sửa sang lại quần áo, chuẩn bị đi ra ngoài.

Đúng lúc lại gặp bác Từ vừa rời giường.

“Giang tiên sinh dậy sớm thế?”

Giang Chu bỗng nhiên tròn tròn mắt, ngón tay run rẩy: “Ah, bác Từ, tại sao bác lại đi ra từ phòng của dì Vương?”

Bác Từ bối rối, ngơ ngác nhìn Giang Chu: “Không phải, đó... Đó là phòng của tôi mà.”

“Không thể nào, cháu nhìn thấy rõ ràng là bác đi ra từ phòng của dì Vương mà.”

“Đó là phòng của tôi thật mà!”

“Dì Vương còn đi ra tiền bác nữa, cháu nhìn thấy rất rõ ràng, bác đừng thấy cháu con nhỏ mà gạt cháu.”

Vừa dứt lời, đám người làm dạy sớm đều bu lại gần.

Bọn họ bắt đầu châu đầu ghé tai, biểu cảm hết sức đặc sắc.

Trong căn nhà này, chưa bao giờ có một tin tức như vậy cả.

Bởi vì... dù sao nơi này cũng là nhà của người giàu có, cho nên quy củ rất nghiêm ngặt.

Ai có thể ngờ được, sẽ có một ngày mình được hóng hót chuyện của đại quân gia chứ?

“Có nghe thấy không, bác Từ đi ra từ phòng của dì Vương kìa?”

“Tôi ở ngay bên cạnh phòng dì Vương, bảo sao dạo này cứ nghe thấy âm thanh lạ.”

“Bác Từ thật sự là càng già càng dẻo dai, uy phong vẫn không giảm so với năm đó!”

“Tôi nghe đầu bếp Lưu nói, đêm nào bác Từ cũng phải ăn ba đĩa thận nướng rồi mới đi ngủ.”

“Chẳng trách, không hổ danh là bác Từ mà!”

Bác Từ nghe nói thế, mặt liền vừa đỏ vừa đen.

Lúc thì giải thích mình thật sự đi từ phòng của mình ra, lúc thì lại nói mình và dì Vương chỉ có quan hệ đồng nghiệp bình thường.

Còn nói mình thủ thân như ngọc, nói cuộc đời này đã hiến tặng cho Doãn gia.

Nhưng mà mọi người hoàn toàn không tin, trên mặt viết đầy: Hiểu mà hiểu mà.

Lúc này, khoe miệng Giang Chu cong lên, sáng khoái rời khỏi biệt thự.

Ai bảo bác dám lừa tôi, hại tôi phải xem mỹ nhân ngủ trong rừng cả đêm.

Còn cmn ‘xâm phạm trong giấc mơ’ nữa.

Làm lãng phí thời gian quý giá của tôi, giờ tôi liền tạo chuyện xấu cho bác.

Làm người nên phải tạo thêm chút lạc thú cho cuộc sống, như vậy mới đặc sắc một chút.

Sau khi rời khỏi khu biệt thự Hồng Diệp, Giang Chu đi đến công ty.

Tuy là 9 giờ sáng mới là giờ làm việc, nhưng Chu Vũ Đình đã đến công ty từ trước rồi.

Nàng đang ngồi viết kế hoạch đầu tư của bộ quản lý trên máy tính.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Giang Chu dám giao công ty cho nàng quản lý khi không có Tô Nam ở đây.

“Vũ Đình, đã nhận được tài chính từ quỹ Y Nhất chưa?”

Chu Vũ Đình gật đầu: “Đã nhận được năm bút tài chính rồi, hiện giờ đang nằm trong tài khoản chuyên dụng.”

Giang Chu trầm ngâm một chút: “Vậy cô mau chỉnh lý tài liệu của những công ty mà chúng ta đã đầu tư, rồi gửi vào hòm thư cho tôi.”

“Vâng.”

“Ah... Tôi quên mất, chúng ta đầu tư bao nhiêu công ty rồi?”

Chu Vũ Đình mở máy tính ra, lật tài liệu đầu tư ra xem: “Đã có mười công ty rồi, trong đó có năm công ty là chưa công khai.”

Giang Chu gật đầu: “Vậy cô lập tức sắp xếp cho nhân viên bộ phận đầu tư, chọn ngày hẹn gặp những cổ đông nhỏ của các công ty này đi.”

“Chúng ta muốn bắt đầu thu nạp cổ phần rồi sao?”

“Không sai, tôi muốn ăn sạch đám cổ đông nhỏ đó, trực tiếp không chế cổ phần của mười công ty này.”

“Vậy phương diện giá tiền thì sao?”

“Có thể vượt qua giá thị trường 20 , thế nhưng trong vòng một tháng, tôi muốn sở hữu hơn 50 cổ phần của những công ty này.”

“Vâng ông chủ, tôi lập tức sắp xếp người đi làm.”

Giang Chu gật đầu, rồi cho nàng một cái mỉm cười.

Hắn đầu tư mười nhà công ty, lại chiếm tỉ lệ cổ phần lớn nhất trong mỗi nhà công ty.

Nhưng bởi vì hiệu ứng từ Tôi không phải Dược Thần, cho nên những công ty muốn nhảy vào ngành internet đều sẽ có ý tưởng với các công ty mà hắn đang đầu tư.

Chương 411: Ăn tươi cổ đông nhỏ, trở thành Boss sau màn!
(2)

Cho nên Giang Chu muốn mua toàn bộ tất cả những cổ phần phân tán kia lại, rồi lấy tỉ lệ hơn 50% để trực tiếp không chế những công ty này.

Giai đoạn đầu hắn không có tiền, chỉ có thể đi một bước tính một bước, nhưng bây giờ hắn có quỹ Y Nhất làm hậu thuẫn, cuối cùng thì sống lưng của hắn cũng có thể thẳng lên rồi.

Chờ hắn không chế được cổ phần của những công ty này, tất cả mọi chuyện đều phải nghe hắn định đoạt.

Hắn sẽ trở thành ông chủ sau màn của mười công ty này.

Tuy là những công ty này chưa lên sàn thì số cổ phần đó cũng không thể mang lại quá nhiều lợi ích.

Nhưng những công ty này đều sẽ trở thành bá chủ của sản nghiệp internet trong tương lai, hiệu quả là lợi ích sẽ vượt qua sự tưởng tượng của tất cả mọi người.

Hơn mười giờ trưa, nhiệt độ lại tăng lên.

Giang Chu gọi xe đi đến công ty Phi Độ.

Bởi vì là điều động nhân viên từ Bắc Hải qua đây để mở công ty con, cho nên vị trí của công ty này tương đối xa xôi.

Giang Chu đi xe mất tận 60 đồng mới đến nơi, làm cho hắn đau lòng không thôi.

“Tiên sinh, chào ngài, xin hỏi ngài tìm ai?”

“Tôi là Giang Chu, là ông chủ công ty Chu Tinh, tôi có hẹn với Dương tổng.”

Chị gái tiếp tân lập tức a một tiếng: “Hóa ra là Giang tổng, Dương tổng đã dặn dò, xin mời ngài đi theo tôi.”

Giang Chu gật đầu, đi theo chị gái tiếp tân vào thang máy.

Sau một tiếng đình, hai người đi lên tầng cao nhất.

Đây là một khu làm việc với hình thức mở.

Phòng họp, phòng làm việc, và các khu vực quản lý đều được tạo thành bởi các căn phòng thủy tinh.

Trước mắt là cửa sổ khổng lồ sát đất bằng thủy tinh, có thể ngắm cả một nửa Thượng Kinh ở phía xa xa.

Lúc này, trong phòng họp có hai người đàn ông.

Một người mặc âu phục màu bạc, nhìn qua tầm hơn 40 tuổi, người này có vẻ ngoài cường tráng, dáng người cao to.

Người còn lại thì mặc âu phục màu đen, đang ngồi xem tài liệu ở trên bàn.

Giang Chu nhìn thoáng qua từ phía xa xa.

Hắn biết hai người này một là Dương Minh Khôn và một là Phùng Nhạc.

Chỉ là hắn cũng rõ ràng rốt cuộc ai là ai.

Cốc cốc cốc!

Lúc này, chị gái tiếp tân liền tiến lên gõ cửa.

“Dương tổng, Phùng tổng, Giang tổng của Chu Tinh đã đến.”

Vừa dứt lời, hai người đàn ông đều ngẩng đầu lên.

Mặc dù bọn họ đã điều tra qua, cũng biết ông chủ của Chu Tinh này là một sinh viên đại học, nhưng vẫn không khỏi kinh ngạc khi nhìn thấy Giang Chu.

Bởi vì đối với bọn họ mà nói, gương mặt này thật sự quá trẻ tuổi.

“Giang tổng, hoan nghênh đại giá quang lâm.” Người đàn ông mặc âu phục màu đen đứng dậy trước: “Tôi chính là Dương Minh Khôn đã trò chuyện với anh, còn vị này là tổng giám đốc của chúng tôi, Phùng tổng.”

Phùng Nhạc mỉm cười: “Giang tổng, nghe danh không bằng gặp mặt, quả nhiên là tuần tú lịch sự.”

“Khí chất của Phùng tổng, vừa nhìn đã biết là kiêu hùng trong giới kinh doanh rồi.”

“Ha ha ha, Giang tổng khách khí rồi, nào nào, mau mau mời ngồi.”

Vì vậy, ba người liền phân biệt ngồi xuống.

Lúc này, Giang Chu liền quan sát Phùng Nhạc ở đối diện.

Đây chính là người vẫn luôn đối đầu với cha vợ của mình, cũng chính là người có tỷ lệ rất lớn sẽ tiếp quản Phùng gia.

Quả nhiên là ngay cả khuôn mặt cũng lộ ra vẻ ưu tú.

“Giang tổng, nghe nói cậu là sinh viên đại học Thượng Kinh?”

Giang Chu gật đầu, thản nhiên như không mà trả lời: “Khai giảng sẽ là sinh viên năm thứ hai.”

Phùng Nhạc nhin không được mà lộ ra vẻ khen ngợi: “Khi tôi bằng tuổi cậu, cả ngày chỉ biết chơi xe thể thao, đi mua đồ đắt tiền thôi.”

“Ha hả!”

Khóe miệng Giang Chu co quắp vài cái.

Lại cmn bị kẻ có tiền trang bức rồi.

Chờ tài chính chảy về, ông đây cũng phải mua xe thể thao!

“Ồ đúng rồi, nhắc đến mới nhớ, cháu gái tôi cũng học ở đại học Thượng Kinh, cũng học năm thứ hai.”

Giang Chu rất bất ngờ khi Phùng Nhạc nhắc đến Phùng Tư Nhượng: “Vậy sao? Không biết tiểu thư Phùng gia tên là gì?”

Phùng Nhạc uống một hớp nước: “Con bé tên là Phùng Tư Nhượng, không biết cậu có quen biết hay không?”

“Hình như là không quen rồi.”

“Thật sao?”

Giang Chu gật đầu: “Bởi vì vừa vào học tôi đã bắt đầu vội vàng chuyện làm ăn rồi, cho nên không quá quen thuộc với đại đa số bạn học.”

Sau khi Phùng Nhạc nghe xong thì cũng tỏ ra hiểu: “Tay gấu và cá, vốn không thể chiếm được cả hai.”

“Xinh không?”

“Hả?”

“Cháu gái của ngài có xinh không?”

Phùng Nhạc hơi sững sờ: “Giang tổng thật biết nói đùa.”

Giang Chu giả bộ hơi ngại: “Lại nói, tôi còn chưa có bạn gái mà.”

“Ha ha ha, vậy hôm nào tôi sẽ giới thiệu cho hai người quen nhau, giờ chúng ta tạm sự chuyện hợp tác trước đi.”

“Cao không?”

“Hả?”

“Chính là Phùng đại tiểu thư có cao không? Có ảnh chụp không, cho tôi xem một chút.”

Phùng Nhạc nhin không được mà ghen lời.

Tôi cmn bảo cậu bàn chuyện hợp tác trước, làm sao cậu lại có hứng thú với cháu gái tôi như vậy?

Cái này có thích hợp không?

Phùng Nhạc không nhìn được mà nhìn về phía Dương Minh Khôn ở bên cạnh.

Dương Minh Khôn tiến lại gần, nhỏ giọng nói: “Thanh niên mà, chuyện bình thường.”

Chương 412: Tôi thấy rất hứng thú với cháu gái của ngài!

Một lúc lâu sau.

Phùng Nhạc dốc hết sức bú sữa mẹ mới có thể kéo đề tài câu chuyện từ cháu gái của mình về chuyện chính.

Mà rõ ràng là vị Giang tổng này vẫn còn chưa thỏa mãn với cái đề tài đó, cứ nhắc đến cháu gái mình là hai mắt cậu ta liền tỏa sáng, vừa nhắc đến chuyện hợp tác thì lập tức ảm đạm.

Người thanh niên này, vội vàng yêu đương như vậy sao?

“Khụ khụ, Giang tổng, cậu cảm thấy thế cục internet bây giờ thế nào?”

Giang Chu trầm ngâm một chút: “Ngành công nghiệp rác rưởi, đừng làm, làm khẳng định sẽ thua lỗ.”

Phùng Nhạc nghe thế liền sững sốt: “Vậy vì sao quý công ty còn làm nghề này?”

“Mọi người làm thì thua lỗ, còn tôi làm thì đương nhiên là kiếm tiền rồi.”

“Khác biệt lớn như vậy sao?”

Giang Chu mỉm cười: “Bằng không thì tại sao nhiều công ty vẫn không dám nhảy vào cuộc như vậy?”

Phùng Nhạc nhìn thoáng qua Dương Minh Khôn: “Giang tổng quả nhiên là người ngay nói lời thẳng thắn, không biết ngài có đề nghị gì với chúng tôi không?”

“Ngành internet bây giờ, có ai không phải mò đá qua sông? Hiện giờ mới chỉ là giai đoạn cát bắc, tất cả kiến nghị đều sẽ rất phiến diện, đúng không? Hơn nữa tôi là bề dưới, nào dám kiến nghị cho một công ty lớn như Phi Độ chứ, không thích hợp đâu.”

“Giang tổng đừng coi nhẹ mình, những hành động của ngài trong nửa năm nay đều vô cùng chính xác, cho nên lời nói của ngài tuyệt đối có trọng lượng trong cái ngành này.”

Giang Chu nâng chén trà lên uống một ngụm: “Mọi người cũng biết được là mỗi bước đi của tôi đều chính xác sao?”

Dương Minh Khôn tiếp lời: “Những công ty mà ngài đầu tư đều đã bắt đầu chiếm lĩnh thị trường, đây là chuyện mà không phải ai cũng làm được.”

Phùng Nhạc cũng gật đầu: “Tôi cảm thấy Giang tổng đầu tư chính xác đến mức quái dị.”

“Không đến mức đáng sợ như nhị vị nói chứ?”

“Đầu tư công ty nào, công ty đó liền phát triển mạnh mẽ, như vậy còn không quái dị?”

Hóa ra quan điểm của đám người bên ngoài là như vậy.

Giang Chu thản nhiên đặt chén trà xuống.

Trước kia, tất cả mọi người đều cho rằng hắn đầu tư lung tung, hiện giờ tất cả mọi người lại cho rằng hắn có ánh mắt và tầm nhìn tốt.

“Phùng tổng, trong mắt của ngài, internet là thế nào?”

Phùng Nhạc suy tư một chút: “Là một vùng biển xanh thẳm, bên dưới mặt biển có cất giấu vô số cơ hội làm ăn và nguy cơ.”

Giang Chu nhìn về phía Dương Minh Khôn: “Vậy Dương tổng lý giải ra sao?”

“Lý giải của tôi cũng không khác Phùng tổng, là một vùng biển xanh có nguy hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại.”

Giang Chu mỉm cười: “Nhưng mà tôi có lý giải khác với hai người.”

Dương Minh Khôn và Phùng Nhạc liếc mắt nhìn nhau: “Vậy trong mắt Giang tổng, internet là cái gì?”

“Là một đám bột chưa được chạm vào.”

“Là sao?”

“Trước khi nhảy vào, chỉ có một đôi tay chạm vào bề mặt của đám bột này, muốn nặn muốn bóp thế nào cũng được, cho nên làm cái gì cũng có thể phát triển mạnh mẽ, chỉ khi càng ngày càng nhiều người nhảy vào, thì sẽ rất vất vả để có thể nắn bóp bột trong tay người khác.”

Lời này vừa dứt, hai người đối diện không khỏi rung mình một cái.

Giang Chu tiếp tục mở miệng: “Internet bây giờ vẫn chưa có quy tắc, mà chúng ta chính là người chế định ra quy tắc, chúng ta làm trả tiền, người sử dụng phải trả tiền, chúng ta làm quảng cáo, người sử dụng phải xem quảng cáo.”

“Cho nên...”

“Ngay cả quy tắc còn có thể chế định, vậy làm cái gì mà chẳng phát triển chứ?”

Phùng Nhạc bỗng nhiên lại cảm thấy có một loại cảm giác bưng tỉnh đại ngộ.

Không sai, ngành này bây giờ vẫn chỉ là một mớ hỗn độn, sau khi có người tiến vào, liền có thể dùng tiền để sáng tạo quy tắc.

“Nhưng vì sao Giang tổng lại nói ngành này là rác rưởi, còn nói sẽ thua lỗ tiền?”

Giang Chu mỉm cười: “Hot lên và kiếm tiền là hai chuyện khác nhau, coi như lượng truy cập lớn đến đâu, mà không thể quy đổi thành lợi ích thì có tác dụng gì?”

Phùng Nhạc hít sâu một hơi: “Đúng thế, thật ra tôi cũng muốn xin Giang tổng cố vấn cho về cái vấn đề quy đổi thành lợi ích thật này.”

“Anh muốn biết phương pháp xử lý từ lượng truy cập thành lợi ích thật?”

“Không sai, tôi muốn biết làm thế nào để có thể đãi vàng ở trên internet.”

Giang Chu lại cảm chén trà lên lần nữa, nhưng lần này hẳn không vội mở miệng.

Đầu năm nay, dạy học trò sẽ khiến thầy chết đói.

Máu chột là người này còn đối nghịch với cha vợ của mình nữa.

Trên nguyên tắc mà nói, bọn họ là địch chứ không phải là bạn.

Hơn nữa, từ xưa đến giờ, con người của hắn là giúp thân chứ không giúp lý.

Ngoài ra, hôm nay hắn đến đây chỉ là vì tiếp xúc với Phùng Nhạc một chút thôi.

Từ cuộc trò chuyện này, hắn cũng cho rằng mình khá hiểu vị này rồi.

Phùng Nhạc có khí thế kiêu hùng, nhưng lại không đủ thủ đoạn của một kiêu hùng.

Có quyết đoán, có tàn nhẫn, nhưng dùng không đúng chỗ thì lại không tốt.

Ngoài ra, người này hoàn toàn không hiểu gì về sự phát triển của ngành internet này cả.

“Sao Giang tổng lại không lên tiếng?”

“Vấn đề Phùng tổng hỏi là phải mất phí mới có thể trả lời.”

Phùng Nhạc hơi sững sờ, sau đó liền nở nụ cười: “Tôi rất thích hợp tác với những người đi thẳng vào vấn đề!”

Chương 413: Tôi thấy rất hứng thú với cháu gái của ngài! (2)

Dương Minh Khôn cũng gật đầu: “Giang tổng có yêu cầu gì, cứ việc nói thẳng.”

Giang Chu liền nở nụ cười mập mờ: “Ngài vừa nói, dung mạo của Phùng đại tiểu thư còn xinh đẹp hơn cả ngôi sao và minh tinh điện ảnh à?”

“...”

Dương Minh Khôn và Phùng Nhạc liếc mắt nhìn nhau.

Tên này không phải tên háo sắc đấy chứ?

Làm sao vừa trò chuyện một chút lại nhắc đến cháu gái mình rồi?

Bây giờ đang nói chuyện làm ăn mà!

“Tôi có thể hỏi ý kiến của cháu gái tôi, dù sao kết giao bạn bè mới cũng không tệ lắm.”

Giang Chu ngồi thẳng người: “Thật ra thì phương pháp quy đổi này cần hai điều kiện tiên quyết.”

Ánh mắt Phùng Nhạc sáng lên: “Giang tổng, mời nói.”

“Thứ nhất, chính là đầy đủ lưu lượng, cũng chính là lượng truy cập, cái thứ hai, chính là con đường tiêu phí.”

“Có thể nói rõ ràng một chút không?”

“Ví dụ từ iQiyi đi, mặc kệ là phim điện ảnh độc nhất vô nhị, hay là các loại game show tuyển chọn tài năng mà họ đang bắt tay vào làm, tất cả đơn giản đều là vì lưu lượng.”

“Vậy con đường tiêu phí thì sao?”

“iQiyi có hai con đường tiêu phí, thứ nhất là video dành cho hội viên, thứ hai là tiền quảng cáo.”

Dương Minh Khôn gõ bàn một cái: “Ý của Giang tổng là, sản phẩm internet nhất định phải có năng lực hấp thụ lưu lượng, và có công năng trả tiền, tiêu phí?”

Giang Chu gật đầu: “Đại khái chính là như vậy.”

“Vậy... vậy Giang tổng có thể thiết kế một sản phẩm cho công ty chúng tôi không?”

“Cái này là cần phải trả tiền.”

Phùng Nhạc là kẻ lăm tiền nhiều của, nên căn bản không quan tâm: “Chỉ cần có sản phẩm tốt, tiền không là vấn đề.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Đây cũng không phải là chuyện mở mồm nói là được, tôi cần phải trở về suy nghĩ đã.”

“Không thành vấn đề, chỉ là hy vọng sẽ không mất quá nhiều thời gian.”

“Phùng tổng yên tâm, tôi sẽ gửi kết quả cho ngài sớm thôi.”

“Nếu là thế, vậy chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Giang Chu giờ chén trà lên: “Vây liền lấy trà thay rượu, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Phùng Nhạc vội vàng ngăn Giang Chu lại: “Người anh em nói gì vậy, cậu chạy ngàn dặm xa xôi để đến đây, làm sao tôi có thể không bày tiệc rượu chiêu đãi cậu được?”

“Đúng là tôi rất muốn tham gia tiệc rượu, nhưng chiều nay tôi còn có vài chuyện cần xử lý.”

“Lùi lịch đi, đi uống hai chén với ông anh đây.”

Từ khi bắt đầu có ý định hợp tác, Phùng Nhạc cũng thay đổi cách xưng hô với Giang Chu, mở miệng ngậm miệng là người anh em, còn tự xưng là anh đây nữa.

Đây là thủ đoạn làm thân, nhưng Giang Chu lại không đồng ý lắm.

“Phùng tổng, ngài gọi tôi là anh em thì rất không thích hợp.”

Phùng Nhạc hơi sững sờ.

Giang Chu lại nói một câu: “Dù sao tôi còn đang hy vọng được phát triển với cháu gái của ngài đây.”

“Ha ha, thì ra Giang tổng có ý đó.”

“Tốt rồi, hôm nay trò chuyện đến đây thôi, tôi cần phải trở về rồi, hy vọng lần sau sẽ có phương thức liên lạc của Phùng đại tiểu thư.”

“Được rồi, Giang tổng, tạm biệt, hẹn gặp lại.”

“Tạm biệt!”

Giang Chu đi rồi, tầng cao nhất lập tức yên tĩnh lại.

Nhưng rõ ràng là sắc mặt của Phùng Nhạc không hề nhẹ nhõm như vậy.

Mẹ nó, ông ta chỉ thuận miệng nhắc đến cháu gái một câu.

Ai ngờ Giang Chu lại có hứng thú lớn như vậy chứ!

Sinh viên đại học Thượng Kinh lại háo sắc như vậy sao?

Làm sao bây giờ?

Ông ta và Phùng Sùng đã đấu đá nửa đời người.

Ông ta làm sao có biện pháp gì để giới thiệu cháu gái cho Giang Chu chứ?

Chẳng lẽ muốn tự mình đến cửa, thuyết phục ông anh cả kia sao?

.....

Giang Chu rời khỏi tòa nhà làm việc của Phi Độ, liền mở điện thoại di động ra xem một chút.

Sở Ngữ Vi gửi cho hắn một bức ảnh được chụp ở quê nhà.

Nàng thắt bím tóc, đứng ở dưới một gốc cây hồng, hai con ngươi xinh đẹp lóe sáng, mặt mày tràn đầy hớn hờ.

“Đẹp không?”

“Miễn cưỡng có thể coi là hoa khôi của một thôn.”

“Bạn đã về Lâm Giang chưa?”

“Còn chưa xuất phát.”

“Chiều này mình sẽ trở về Lâm Giang, sẽ mang cho bạn quả hồng khô nhé?”

“Bà nội bạn phơi khô không vất vả sao? Vì sao bạn luôn mang ra liếm mình?”

“Mình nói với bà nội là cho bạn ăn, bà nói là được.”

“Bà nội bạn lại không biết mình.”

“Mình nói là cho người mình thích.”

“Câm miệng, đừng nghĩ mọi biện pháp để tán tỉnh ông đây.”

“Hừm!”

Giang Chu nói chuyện với nàng một lúc, khóe miệng không khỏi cong lên.

Sau đó hắn hơi sững sờ, mở cửa sổ chất của Phùng Tư Nhược ra.

Nhưng rất kỳ lạ, thế mà hôm nay cô bé này lại không gửi tin chào buổi sáng.

Bình thường nàng phải gửi sớm hơn cả Sở Ngữ Vi mới đúng.

Tại sao ngày hôm nay lại không có động tĩnh gì?

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ của Giang Chu.

Phùng – đi tha hương một mình – Tư Nhược vẫn đang cuộn mình ngủ khò khò trong chăn.

Mũi ngọc hơi nhăn, hô hấp nhẹ nhàng.

Ánh mặt trời từ bên ngoài cửa sổ tràn vào phòng, nhuộm lên đôi lông mi vừa dài vừa cong của nàng. Một đôi bàn tay trắng nõn đang nắm chặt góc gối, gương mặt xinh đẹp và tinh tế mang theo vẻ bình yên và thanh thản.

Nhìn nàng vừa mềm mại vừa lười biếng và đáng yêu giống như một con mèo đàn đang nằm phơi nắng bên thềm cửa sổ vậy.

cảm ơn bạn denvau đã đẩy KP, mai sẽ thêm vài chương

Chương 414: Xong, Phùng ngọc manh ngủ quên!

Ngoại trừ cuộc sống ở trường học ra, thì từ nhỏ đến giờ Phùng Tư Nhược vẫn chưa từng ngủ ở một nơi nào khác.

Hơn nữa lại còn là một mình ở một thành phố xa lạ mà xa xôi này.

Ban đầu, nàng cho rằng mình tuyệt đối sẽ không ngủ được.

Nhưng không biết vì sao, phòng của Giang Chu mang lại cho nàng một cảm giác an toàn không miêu tả được.

Cũng có lẽ bởi vì Giang Chu mới rời khỏi phòng từ sáng, cửa phòng và cửa sổ đều đóng kỹ, cho nên trong phòng vẫn còn mùi vị của Giang Chu.

Loại mùi vị này làm cho Phùng Tư Nhược cảm thấy rất quen thuộc, đúng là mùi vị sẽ ngủ thấy mỗi khi ôm ôm.

Nhưng mà nàng cũng không có ngủ ngay, mà dùng ánh mắt tò mò để đánh giá căn phòng ngủ này.

Phòng của Giang Chu hoàn toàn khác với căn phòng công chúa của nàng, không gian của nó rất nhỏ, chỉ có một cái bàn và một cái giường, trên tường còn có mấy tấm áp phích của các nữ ngôi sao mặc váy ngắn.

Trước kia Giang Chu cũng muốn mua cho nàng loại váy không dài đến bắp đùi này, làm cho nàng suýt nữa thì chạy mất dép.

Sau đó, Phùng Tư Nhược lại nhìn ngó bốn phía, lại phát hiện một cuốn manga ở dưới gối của Giang Chu.

Nàng mở ra xem trộm một chút, gương mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng lên.

Nàng mang theo tâm trạng như vậy, mà thay đồ ngủ rồi leo lên giường.

Nhưng vừa nghĩ đến đây là cái giường mà Giang Chu thường ngủ, thì trái tim của nàng không khỏi đập thành thịch, làm thế

nào cũng không ngủ nổi.

Mãi cho đến ba giờ sáng, nàng mới miễn cưỡng tiến vào giấc mơ.

Trong giấc mơ của nàng, những chuyện xảy ra hôm nay không ngừng lặp đi lặp lại.

Nhưng chỗ khác biệt chính là, Giang Chu không có đi Thượng Kinh.

Giang Chu là ôm nàng đi ngủ giống như đêm mưa gió trong bệnh viện kia vậy.

Mười rưỡi sáng.

Phùng Tư Nhược tỉnh dậy từ giấc ngủ, nàng ngáp một cái, sau đó mơ mơ màng màng mà chui ra khỏi ổ chăn, trong mắt viết đầy mờ mịt.

Ngay sau đó, nàng trợn tròn mắt lên.

Xong xong, ở nhà Giang Chu mà lại ngủ quên rồi!

Phùng Tư Nhược vội vàng rời giường, mặc quần áo tử ế.

Nàng không phải là cô bé yêu thích ngủ nướng như vậy, chỉ là tối hôm qua ngủ quá muộn, cho nên mới không cẩn thận ngủ đến bây giờ thôi.

Nàng thấy hơi sợ, sợ mẹ của Giang Chu sẽ cảm thấy mình là đồ lười biếng.

Phùng Tư Nhược mở cửa phòng, ngó đầu nhìn ra ngoài.

Lúc này, trong phòng khách chỉ có một mình Hàn Nhu, nàng đang khom người lau bàn.

Hàn Nhu nhìn thấy Phùng Tư Nhược thì không khỏi mỉm cười.

“Phùng Tư Nhược, em rời giường rồi?”

“Em... em không cẩn thận ngủ quên mất.”

Hàn Nhu bỏ khăn lau lại: “Có đói bụng không? Chị dẫn em ra ngoài ăn sáng nhé.”

Phùng Tư Nhược nhìn bốn phía, nhìn không được mà mở miệng: “Chú và đi đâu rồi?”

“Mẹ đi mua đồ ăn, buổi tối sẽ gói sủi cảo cho em ăn.”

“Vậy chú đâu rồi?”

“Đi làm rồi.”

Đúng lúc này, chuông gió bên cửa sổ liên kêu leng keng, một cơn gió mát chui vào phòng.

Phùng Tư Nhược giơ tay dụi dụi mắt, nhìn về phía bầu trời long lanh ngoài cửa sổ.

Hóa ra... Đây chính là cảm giác khi đến nhà ‘bạn trai’ nha.

Cùng lúc đó, trước cửa tòa nhà làm việc của Phi Độ.

Một chiếc xe Volkswagen màu đen giảm tốc độ và dừng lại ở trước mặt Giang Chu.

Chu Vũ Đình mở cửa sổ xe xuống: “Ông chủ, anh muốn ra sân bay luôn à?”

“Đúng thế, tôi đặt vé ba giờ chiều.”

Giang Chu mở cửa leo lên xe, liền phát hiện còn có một người ngồi trên ghế lại phụ.

Người này mặc một chiếc áo T shirt màu cà phê, đang nhìn Giang Chu qua kính chiếu hậu.

“Nghiêm Úy Úy, đúng không?”

Nghiêm Úy Úy gật đầu: “Giang Chu, xin chào.”

Chu Vũ Đình yên lặng một chút: “Úy Úy muốn tìm bạn ở gần sân bay, có thể cho cô ấy đi nhờ không?”

“Có thể, dù sao cũng không tốn bao nhiêu dầu.”

“Cảm ơn ông chủ.”

Giang Chu mỉm cười, tiếp tục nhìn vào điện thoại di động của mình.

Lúc này, Nghiêm Úy Úy ngược mắt lên, tỉ mỉ quan sát Giang Chu một lượt.

Lần đầu tiên gặp mặt Giang Chu, Nghiêm Úy Úy đã cảm thấy Giang Chu rất trẻ tuổi, mặc dù tự mở một công ty, nhưng luôn luôn có cảm giác như đang chơi đùa.

Hơn nữa, nhìn Giang Chu có vẻ hơi cà lơ phất phơ, rất khó trở thành một người làm chuyện lớn.

Nhưng không ngờ công ty của Giang Chu lại không đóng cửa, hơn nữa Vũ Đình lại được tăng lương, tiền lương đã đến 18 ngàn một tháng rồi.

Tiền lương như vậy đã gần đến kỳ vọng của mình rồi.

Nhưng bây giờ mình còn không tìm được việc làm.

Chẳng lẽ những người có ánh mắt đều chết hết rồi sao?

Hơn nữa, Nghiêm Úy Úy thấy rất khó chịu mỗi khi nghe Chu Vũ Đình nói lại được tăng lương.

Đó vốn là cơ hội của mình mới đúng, nếu như mình không nhường cho Chu Vũ Đình, thì Chu Vũ Đình có thể kiếm được công việc lương cao như vậy sao?

Đúng lúc này, Giang Chu ở phía sau bỗng nhiên nhìn thấy ánh mắt của Nghiêm Úy Úy.

Nghiêm Úy Úy sợ hết hồn, vội vàng chuyển ánh mắt đi nơi khác.

“Sao thế, có chuyện gì à?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy cậu đã trưởng thành hơn rất nhiều thôi.”

Giang Chu không có tiếp lời, mà nhìn về phía Chu Vũ Đình: “Chuyện thu cổ phần đã làm đến đâu rồi?”

Chương 415: Xong, Phùng ngọc manh ngủ quên! (2)

Chu Vũ Đình gật đầu: “Đã bảo người đi làm rồi, mỗi tổ đều đang chuẩn bị bản kế hoạch rồi.”

“Tốt, đến tháng sau, cô cầm tài liệu đến cục công thương để đổi tên đi.”

“Phải đổi tên công ty sao?”

Giang Chu gật đầu: “Từ công ty đầu tư Chu Tinh, đổi thành tập đoàn không chế cổ phần Chu Tinh.”

Chu Vũ Đình hơi kinh ngạc, bởi vì nàng biết tập đoàn không chế cổ phần là có ý gì.

mà Nghiêm Úy Úy cũng không nhận được mà nuốt nước miếng, nàng cũng thấy rất khó tin.

Tập đoàn không chế cổ phần, chính là sở hữu tỉ lệ cổ phần đủ để không chế những công ty và xí nghiệp khác.

Khi một người sở hữu hơn 50% cổ phần của một công ty, vậy người này sẽ có quyền lên tiếng và nắm giữ công ty này.

Ví dụ như vậy thì có rất nhiều.

Ví dụ như tập đoàn không chế cổ phần Ali.

Hoặc là tập đoàn không chế cổ phần Tencent.

Trong ấn tượng của các nàng, thì chỉ có những công ty bá chủ, khổng lồ mới xứng với cái tên này.

Nghiêm Úy Úy yên lặng một lúc lâu, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Giang Chu.

“Giang... Giang tổng.”

Giang Chu liếc mắt nhìn Nghiêm Úy Úy một cái, kinh ngạc với cách xưng hô của nàng: “Làm sao vậy?”

Nghiêm Úy Úy làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra: “Công ty của anh còn thiếu người không? Tôi có thể qua hỗ trợ.”

“Thôi quên đi, miếu của tôi rất nhỏ.”

Nghiêm Úy Úy thấy Giang Chu từ chối không chút do dự, liền cắn môi một cái, biểu cảm như có chời xấu hổ.

Mặc dù công ty của Giang Chu phát triển đến giờ cũng coi như không tệ, nhưng trong lòng Nghiêm Úy Úy thì nó vẫn chỉ là một xí nghiệp tư nhân nhỏ mà thôi.

Không có biên chế, cũng không có gì đảm bảo.

Loại công ty này nào có thể so sánh với những công ty lớn như Baidu, Sohu, Đằng Tấn chứ.

Hơn nữa, mình còn là một nghiên cứu sinh đã tốt nghiệp, chủ động đến hỗ trợ đã là nể mặt lắm rồi, thế mà Giang Chu vẫn có thể từ chối mình?

Nghiêm Úy Úy cảm thấy rất mất mặt, nhưng lại không dám nói thẳng.

“Thật ra tôi chỉ thấy mấy người quá bận rộn, cho nên muốn đến hỗ trợ thôi.”

Giang Chu mỉm cười nhìn Nghiêm Úy Úy: “Hỗ trợ miễn phí thì được, lúc nào cũng hoan nghênh.”

Nụ cười Nghiêm Úy Úy từ từ đọng lại: “Tôi nói hỗ trợ chính là chỉ đi làm, phải cấp tiền lương mới đúng.”

“Ừm, đi làm phải trả lương, đúng là thiên kinh địa nghĩa.”

“Vậy... khi nào tôi có thể đi làm?”

Giang Chu trầm ngâm một lát: “Nghiêm tiểu thư, cô cảm thấy cô phải được bao nhiêu tiền một tháng?”

Nghiêm Úy Úy cho rằng Giang Chu đồng ý, vì vậy vội vàng mở miệng: “Tôi cũng không muốn nhiều, chỉ cần 18 ngàn một tháng như Vũ Đình là được rồi, cao hơn một chút cũng không sao.”

“Chỉ như vậy?”

“Không thể sao?”

Giang Chu quan sát Nghiêm Úy Úy một chút, rồi nói: “Là cái gì đã hạn chế sức tưởng tượng của cô? Nghèo khó sao? Cô phải cho thêm một số 0 nữa mới đúng.”

“A? Anh nói là 180 ngàn một tháng sao?”

Giang Chu mỉm cười: “Ý của tôi là 10 tháng 18 ngàn.”

“...”

10 tháng 18 ngàn?

Vẻ vui mừng trong mắt Nghiêm Úy Úy lập tức biến thành kinh ngạc.

Thì ra không phải thêm một số 0 vào số tiền, mà là thêm vào số lượng tháng?!

Đó không phải là 1800 đồng một tháng sao?!

Dù là bỏ học từ cấp hai, đi ra rửa bát cũng không bèo như vậy chứ?

Nghiêm Úy Úy lập tức cau mày, nàng cảm thấy Giang Chu đang đùa mình.

“Anh đang ác ý ép giá à?”

Giang Chu liếc mắt nhìn qua: “Không phải, tôi chỉ là không muốn thuê cô mà thôi.”

“...”

Chu Vũ Đình lo lắng mà liếc nhìn chị em tốt của mình.

Nàng muốn nhỏ giọng nói gì đó, nhưng ngại có ông chủ ở đây, cho nên nàng cũng không dám nói ra.

Trước kia, khi công ty còn chưa khởi sắc, muốn nhân viên không có nhân viên, muốn tài chính không có tài chính.

Vì thế mà Nghiêm Úy Úy đã nói mát không ít.

Đồng thời còn khuyên mình cầm được tiền lương liền rời đi, miễn cho bị lừa hết sạch.

Chuyện này còn bị ông chủ nghe thấy, cho nên ông chủ căn bản là không muốn thuê Úy Úy, đây là một chuyện rất rõ ràng.

Nhưng Nghiêm Úy Úy hoàn toàn không ý thức được điểm này.

Vẫn còn kiên trì quan điểm, cảm thấy chướng mắt với công ty của bọn họ.

Có đôi khi, Chu Vũ Đình thật sự muốn làm cho Nghiêm Úy Úy tỉnh táo lại, nhưng nàng không dám nói, vì sợ sẽ mất đi người bạn này.

Lúc này, bầu không khí trong xe khá xấu hổ.

Nhưng phần xấu hổ này chỉ thuộc về một mình Nghiêm Úy Úy mà thôi.

Bởi vì Chu Vũ Đình thì tập trung lái xe, còn Giang Chu thì đang chơi điện thoại di động ở phía sau.

Bầu không khí này làm cho Nghiêm Úy Úy cảm thấy rất buồn bực.

Nàng đã chủ động yêu cầu công việc rồi, đã cho cái công ty nhỏ bé này có cơ hội sử dụng một người ưu tú như mình rồi.

Kết quả là, Giang Chu dĩ nhiên lại nói căn bản không muốn dùng mình??

“Thật ra thì thành tích ở trong trường của tôi còn tốt hơn Vũ Đình, chẳng qua là ánh mắt của tôi cao, cho nên mới không tìm được việc làm.”

“Nhưng anh biết không, thái độ của anh thật sự rất dễ đánh rơi nhân tài đấy.”

“Thế kỷ hai mươi mốt rồi, nhân tài là thứ quan trọng nhất, không phải sao?”

Nghiêm Úy Úy tự quyết định, dường như là vì muốn tìm lại mặt mũi vừa rơi mất, nàng không để ý mà đạp chị em tốt xuống để đề cao hình tượng của mình lên.

Chương 416: Lại làm đồ ăn ngon? Trong nhà có khách?

Lúc này, khóe miệng Chu Vũ Đình giật giật hai cái, nhìn không được mà nhìn Nghiêm Úy Úy một cái.

Nghiêm Úy Úy thật sự có thành tích tốt hơn nàng sao?

Đương nhiên là giả rồi.

Chu Vũ Đình là một sinh viên đến từ một địa phương nhỏ, nàng luôn luôn khắc khổ và cố gắng học tập.

Bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy bóng dáng của nàng ở trong phòng tự học của thư viện, hơn nữa, khi còn học đại học, nàng đã nhận được học bổng của quốc gia bốn năm liên tục.

Thành tích học tập của Nghiêm Úy Úy chỉ có thể nói là bình thường thôi, làm sao có thể tốt hơn nàng được.

Nhưng Nghiêm Úy Úy vẫn nói như vậy cũng là vì biết Chu Vũ Đình sẽ không phản bác lại.

Lúc này, Giang Chu cũng rất nể mặt mà phản ứng lại: “Thì ra thành tích của cô lại tốt như vậy?”

“Tất nhiên, cho nên yêu cầu của tôi tương đối cao.”

Giang Chu nhất thời thấy hơi phiền: “Mẹ nó, tôi cmn ghét nhất là đám học sinh giỏi.”

Nghiêm Úy Úy có chút sững sờ: “Vì...vì sao?”

Chu Vũ Đình nhin không được mà mở miệng: “Ông chủ của mình đã trượt ba môn trong học kỳ này.”

“ ... ”

Nửa tiếng sau, xe đến sân bay Thượng Kinh.

Giang Chu nói tạm biệt với Chu Vũ Đình, sau đó đi vào trong.

Nghiêm Úy Úy nhìn bóng lưng của Giang Chu, liền không khỏi nhúu mày lại

“Thế mà lại kiêu ngạo đến mức này, sớm muộn gì thì công ty này cũng sập tiệm.”

Chu Vũ Đình nhin không được mà cau mày: “Úy Úy, bạn đừng nói nữa.”

Nghiêm Úy Úy rất tức giận: “Rõ ràng là tên đó đang giễu cợt mình, nhưng bằng cấp của tên đó có cao bằng mình không?”

“Có đôi khi, bằng cấp không phải là tất cả đâu.”

“Vậy mình là một nghiên cứu sinh, cũng không thể để cho người ta muốn nói gì thì nói mà!”

Chu Vũ Đình thở dài: “Mình cũng là nghiên cứu sinh mà, chẳng phải cũng làm công cho ông chủ đó sao.”

Nghiêm Úy Úy liền cười lạnh một tiếng: “Chắc chắn tên này sẽ hối hận, sau này tên này có đến tìm mình thì mình cũng không thèm làm.”

“Bạn ... bạn dự định tìm việc làm?”

“Để tỉnh sau đi, giờ về ngủ một giấc đã, hừ, tức chết mình rồi!”

Chu Vũ Đình: “ ... “

Hai tiếng sau, năm giờ chiều.

Bởi vì ngày mùa hè khá dài, cho nên trời vẫn còn sáng trung.

Bởi vì là đúng giờ tan tầm, cho nên các con đường trong thành phố Lâm Giang đều rất đông đúc.

Giang Chu đón xe đi đến khu chung cư Thánh Trạch.

Lưng vác ba lô đi đến trước cửa tòa chung cư nhà mình.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện có hai bóng người trong phòng bếp nhà mình.

Một cái là mẹ ruột Viên Hữu Cầm, một cái là em gái Hàn Nhu.

Hai người đang xử lý nguyên liệu nấu ăn, có vẻ như cả hai đều đang rất hào hứng.

Bình thường Viên Hữu Cầm nấu cơm sẽ còn cần trợ thủ, trừ phi là làm một bữa việc rất phong phú thì mới cần.

Bởi vì có quá nhiều nguyên liệu nấu ăn cần xử lý, quá trình cũng tương đối rườm rà.

Cho nên mới gọi Hàn Nhu vào hỗ trợ.

Nhưng cũng không có nhiều cơ hội như vậy, bởi vì quá bà Viên Hữu Cầm không có hứng thú với loại chuyện như làm cơm lắm.

Trừ phi là ngày lễ ngày tết, hoặc là có khách khứa quan trọng đến nhà.

Giống như là khi gia đình Sở Ngũ Vi đến nhóm lửa thổi cơm chung vậy, vì biểu hiện sự nhiệt tình và hiếu khách của mình, quý bà Viên Hữu Cầm đã sử dụng hết tất cả vốn liếng của mình.

Nhưng Giang Chu biết, Sở Ngũ Vi và cha mẹ đã đi về quê thăm ông bà rồi.

Hơn nữa, giờ cũng không phải là ngày lễ tết gì, nên cũng không có họ hàng thân thích nào đến nhà.

Chúng tôi ...

Thật sự là bởi vì mình không có ở nhà, cho nên ngày nào mọi người cũng ăn uống thịnh soạn như vậy.

Không phải có câu nói: Đêm khuya ngồi trong nhà, lại nghĩ đến người ở phương xa sao?

Tại sao mình đi công tác mà cả nhà lại vui sướng như vậy chứ?

Giang Chu tràn đầy buồn bực, hít sâu một hơi rồi leo lên tầng năm.

Hắn vươn tay, gõ cửa chính của nhà mình.

Cốc cốc cốc!

Lúc này, quý bà Viên Hữu Cầm và Hàn Nhu đều đang bận rộn ở trong phòng bếp, chỉ có Phùng Tư Nhược là đang nắm chặt tay ngồi trong phòng khách.

Nàng rất muốn đi vào hỗ trợ, nhưng mà nàng lại không biết nên làm cái gì.

Hình như có người gõ cửa.

Có nên đi ra mở cửa hay không đây.

Phùng Tư Nhược có chút khẩn trương mà ngược mắt lên.

Chẳng may họ hàng thân thích của Giang gia đến thì phải làm sao bây giờ nha.

Mình phải giới thiệu thế nào bây giờ nha.

Nàng do dự một chút, sau đó mới đi đến cửa.

Hai bàn tay nhỏ đã nắm chặt lại vì khẩn trương.

Nàng rất sợ sẽ nhìn thấy người xa lạ.

Nhất là khi người xa lạ hỏi nàng là ai.

Nàng không biết có nên nói mình là bạn gái hay không nữa.

Bởi vì trong trí nhớ của nàng, hình như nàng vẫn chưa đồng ý mà.

Cùng lúc đó, Giang Chu lại định gõ cửa tiếp.

không ngờ vừa nâng tay lên, điện thoại di động trong túi liền vang lên.

Hắn lấy điện thoại ra xem, hóa ra là Doãn Thư Nhã.

“Giang Chu thôi, thế mà cậu lại chạy từ sáng sớm, đã nói là dẫn tôi đi chơi rồi cơ mà!”

“Tôi cũng không đồng ý dẫn cô ra ngoài chơi mà, cô đừng có vu oan cho tôi.”

Chương 417: Bất ngờ của Phùng Tư Nhược rốt cuộc cũng đến!

Doãn Thư Nhã thở phà: “Cậu ăn cơm nhà tôi, ngủ phòng nhà tôi, thế mà lại dám đối xử với tôi như vậy.”

Giang Chu tăng hăng một cái: “Cảm ơn đã chiếu cố, hay là để lần sau nhé?”

“Lần nào cũng nói lần sau, cậu tưởng tôi ngu thế à?”

“Không phải, tôi chỉ cảm thấy cô dễ lừa thôi.”

Doãn Thư Nhã yên lặng một lát, bỗng nhiên phản ứng: “Đó không phải là như nhau à?”

Giang Chu thở dài: “Thế này đi, cho tôi nợ trước đi, lần sau sẽ bù vào.”

“Đây là cậu nói đấy nhé?”

“Ừm, nói không giữ lời, liền biến thành Vương Bát Đản.”

“Được rồi, Vương Bát Đản, tôi sẽ tin cậu lần này.”

Giang Chu vừa định cúp máy, chợt nhớ đến một chuyện: “Lẽ nào bây giờ cô mới phát hiện là tôi đã rời đi?”

Doãn Thư Nhã nhất thời ấp úng: “VẬY... vậy thì thế nào? Lúc cậu đi cũng có nói cho tôi biết đâu.”

“Nhưng nếu như cô phát hiện sớm, thì tuyệt đối sẽ không chờ đến giờ mới gọi cho tôi.”

“Tôi...”

“Chẳng lẽ bây giờ cô mới rời giường?!”

“Cậu đừng có nói sang chuyện khác, dù sao lần sau nhất định phải dẫn tôi đi chơi! Nếu như cậu dám cho tôi leo cây, tôi sẽ cắt đứt cậu.”

Sau khi Giang Chu cúp máy, chợt cảm thấy đùng quần phát lạnh.

Sao phú bà này luôn thích ra ngoài chơi nhỉ, hơn nữa chơi thì chơi đi, tại sao còn phải bắt mình đi cùng?

Là một phú bà mà không có chút tôn quý và rụt rè nào, cả ngày chỉ biết chơi chơi chơi.

Có thể học Phùng Tư Nhược nhà mình một chút không?

Vừa ngoan ngoãn vừa biết lưu luyến gia đình.

Dù bảo nàng ra ngoài chơi nàng cũng không dám chứ đừng nói là bảo nàng ra ngoài lêu lổng.

Đây mới là tiêu thư khuê các không ra khỏi cửa nha!

Nhưng đúng lúc này, cửa chống trộm của Giang gia bỗng nhiên mở ra.

Giang Chu còn cầm điện thoại di động, vẫn chưa kịp phản ứng.

Một thân thể mềm mại của thiếu nữ đã lao vào trong ngực của hắn.

Lúc này, mùi hương thanh nhã này để cho Giang Chu sững sốt một chút, bỗng nhiên nuốt nước miếng.

“Nhu...Nhu Nhu, em nghe anh nói đã, anh và em không thể chơi trò này được.”

“Hơn nữa mẹ còn đang ở nhà, chúng ta sẽ bị cắt đứt chân đấy.”

“Dù em có nhớ anh đến đây đi nữa, nhưng đây chính là cửa chính đấy.”

“Nghe lời, mau chôn tình cảm xuống đáy lòng đi.”

Trong lúc nói chuyện, gương mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược bỗng nhiên đỏ lên.

Lúc này, nàng vẫn đang do dự không biết nên mở cửa hay không, kết quả liền nghe thấy giọng nói của Giang Chu.

Nàng đã chuẩn bị rất nhiều ngày, tất cả đều là vì khoảnh khắc này.

Giờ thì cuối cùng cũng thực hiện được rồi, không uổng công nàng dần dần chạy đến Lâm Giang.

Mà Giang Chu nhìn thấy cảnh này thì không khỏi tròn mắt lên.

Trong mắt của hắn viết đầy kinh ngạc, dường như không thể nào xác định rõ cảnh trước mặt mình là ảo giác hay là thật.

Thì ra không phải là Nhu Nhu, mà là Phùng ngọc nghêch đáng yêu nhà ta chạy ngàn dặm đến cửa?!

Cũng không thể trách Giang Chu không nhận ra được.

Hắn làm sao có thể ngờ được cô công chúa sợ đám đông nhà ta sẽ chạy từ Bắc Hải đến Lâm Giang?

Đây căn bản chính là chuyện không thể xảy ra.

Cô bé này gần 20 tuổi rồi, mà còn không dám đi dạo phố ở Bắc Hải nữa là.

Cho nên, khi nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, để lộ ngũ quan xinh đẹp và tinh tế kia.

Giang Chu thậm chí còn cảm thấy thời gian đều đọng lại.

“Sao em lại ở đây?”

Phùng Tư Nhược cắn môi, dùng giọng nói vo ve như muỗi để nói: “Em... em hơi nhớ anh.”

Giang Chu vẫn chưa tỉnh táo lại hoàn toàn: “Em là tiên nữ trong mơ của anh sao?”

“Không phải mơ!”

“Em đi một mình đến à?”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Đinh Duyệt mua vé cho em, lại tiền em ra sân bay.”

Giang Chu vô cùng kinh ngạc: “Em còn học được đi máy bay rồi? Khá nha.”

“Ừm...”

“Vậy hôm nay em mới đến à?”

Phùng Tư Nhược lắc đầu trong ngực Giang Chu: “Đến từ hôm qua rồi.”

Giang Chu nhất thời véo má nàng: “Chẳng trách hôm qua mẹ lại nấu nướng thịnh soạn như vậy, có phải em còn cố tình gặt anh không?”

“Đau...đau quá.”

“Lần sau còn dám nói láo gặt anh không?”

Phùng Tư Nhược ra vẻ đáng thương mà lắc đầu: “Không dám nữa.”

Giang Chu thả tay ra: “Vậy còn tạm được.”

Phùng Tư Nhược giơ tay lên, xoa xoa mặt mình.

Nàng cảm thấy nếu tiếp tục bị bóp như vậy, bên phải sẽ lớn hơn bên trái một chút mất.

Lúc này Giang Chu bỗng nhiên nghĩ đến thứ gì đó: “Đây chính là quà mà em nói à? Em chuyển phát nhanh chính bản thân mình đến luôn?”

“Đúng vậy!”

“Con bà nó, em đã thành công trong việc tán tỉnh anh rồi đấy.”

Phùng Tư Nhược liền nở một nụ cười hết sức vui vẻ.

Nàng cũng đã nghĩ đến cảnh này thì chạy đến đây.

Được người mình nhớ thương đáp lại là một chuyện vui vẻ không gì sánh kịp.

Cùng lúc đó, Hàn Nhu cũng đã đi ra.

Nàng đeo một cái tạp dề hoa, trong tay còn cầm một cái xẻng để xào rau.

“Anh, rốt cuộc anh cũng về rồi, Phùng Tư Nhược đã chờ anh một ngày một đêm rồi đấy.”

Giang Chu mỉm cười nhìn Hàn Nhu: “Rất tốt, chờ anh nghỉ một lát rồi sẽ trừng trị em.”

Hàn Nhu hơi sững sờ, sau đó nuốt nước miếng: “Dựa... dựa vào cái gì mà trừng trị em?”

Chương 418: Đến đây, anh nằm hay em nằm?

Giang Chu nói tiếp: “Em dám chơi báo tên đồ ăn với anh, lại còn không nói cho anh biết là Phùng Tư Nhược đến, làm anh đau lòng muốn chết, suýt nữa còn nghi ngờ bản thân mình không phải con ruột luôn.”

“Không nên trách em, là do Phùng Tư Nhược yêu cầu em, cô ấy nói đây là bất ngờ, để em không nói cho anh biết.”

Giang Chu liếc nhìn Phùng Tư Nhược: “Anh biết, nhưng anh không nỡ đánh cô ấy, cho nên liền mang em ra thay thế vậy.”

Hàn Nhu kêu một tiếng mẹ, rồi cuống quýt chạy vào trong nhà bếp để mách lẻo.

Cùng lúc đó, Giang Chu nắm tay Phùng Tư Nhược đi vào phòng khách.

“Đêm qua em ngủ ở đâu?”

“Ngủ ở phòng anh.”

Giang Chu không khỏi giơ ngón tay cái lên: “Khá lắm, biết chủ động chui vào trong chăn của ông xã rồi à?”

Phùng Tư Nhược sợ hết hồn, vội vàng nhìn thoáng qua phía nhà bếp: “Còn... còn không pahri, không nên nói lung tung nha.”

“Nhìn dáng vẻ nhát gan của em này, cũng không biết làm sao lại dám chạy đến đây nữa.”

“Lấy can đảm ... “

Giang Chu bỗng nhiên cau mày: “Nhưng mà anh chưa nói cho em biết địa chỉ cụ thể mà, sao em lại tìm đến đây được?”

Phùng Tư Nhược ngẩng mặt lên, ra vẻ khờ dại mà nhìn Giang Chu: “Em nhìn thấy xe của anh ở trước cửa.”

“Tầng thì sao?”

“Anh đã nói là không gọi anh là ông xã, anh liền nhảy từ tầng năm xuống...”

Giang Chu nhin không được mà thán phục: “Đúng là em chỉ nhất gan, chứ không ngu ngốc chút nào nhỉ.”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, trong mắt viết đầy vui sướng và mừng rỡ.

Chẳng mấy chốc, bữa tối của Giang gia đã được bày lên bàn ăn.

Giang Chu nhìn một đồng món ăn đủ cả sắc hương vị ở trên bàn, không khỏi cảm thấy lạ nóng dung tròng.

Mẹ ơi, rốt cuộc mẹ biết làm bao nhiêu món ăn?

Nếu như con không tìm bạn gái, vậy đời này con có được ăn mấy món này không?

Trời ạ, đây là món ăn gì chứ?

Mẹ ruột mình lại có kỹ thuật xắt rau cao siêu như vậy sao?

Giang Chu cảm động đến mức nước mắt đều chảy từ miệng.

Viên Hữu Cầm trợn mắt liền nhìn Giang Chu một cái, lại đưa tay vỗ cái đầu chó của hắn.

“Con làm gì thế? Đừng để nước dãi nhỏ vào đồ ăn!”

“Mẹ, vì sao đây là lần đầu tiên con nhìn thấy mấy món này?”

Gianh Hoành Sơn nhấp một ngụm rượu: “Đừng nói là con, cha cũng chưa được thấy mấy lần nữa kìa.”

Viên Hữu Cầm mỉm cười đắc ý: “Năm đó, ông ngoại của con là ‘Song đạo thần trù’, mẹ cũng chỉ được truyền một chút xú thôi.”

“Hắc bạch lưỡng đạo à?”

“Đương nhiên là ‘Hong bạch lưỡng đạo!’”

Giang Chu nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Mặt mũi của em lớn vậy sao?”

Phùng Tư Nhược phồng má lên, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn dì.”

“Đêm qua đã cảm ơn nhiều rồi, đừng cảm ơn nữa.”

Lúc này, Hàn Nhu dần dần mà nhìn chăm chăm vào bàn ăn: “Có thể... có thể ăn chưa?”

“Ăn đi ăn đi, không ăn sẽ nguội mất.”

“Trời ơi, tại sao món đậu này lại có vị của sườn chứ?”

Giang Chu khen không dứt miệng, tựa như giờ mới biết mẹ ruột của mình vậy.

Chẳng mấy chốc, bữa cơm tối thịnh soạn đã tuyên bố kết thúc.

Hàn Nhu và Giang Chu chơi kéo búa bao, để xem ai sẽ phụ trách nhiệm vụ lau bàn và rửa bát.

Cuối cùng, em gái Hàn của chúng ta đã thua, rưng rưng đi vào nhà bếp.

Kết quả Viên Hữu Cầm thương con gái, vì vậy gánh nặng này liền rơi vào trên người Gianh Hoành Sơn.

Cha già vốn đang cười ha ha vì Phùng Tư Nhược đến.

Kết quả... Đối mặt với chồng bát đĩa kia thì không cười nổi nữa.

Đến đêm khuya, thành phố Lâm Giang yên lặng như tờ.

Phùng Tư Nhược tắm rửa xong, nàng vừa đi ra khỏi nhà tắm, liền bị Giang Chu đang canh giữ trước cửa phòng tắm kéo vào phòng ngủ.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có tiếng kim đồng hồ trên tường đang chạy.

Phùng Tư Nhược mượn ánh trăng từ ngoài cửa sổ để khăn trương nhìn Giang Chu.

“Anh... anh làm cái gì nha?”

Giang Chu mỉm cười, ép nàng vào vách tường: “Em đã tự đưa đến cửa rồi, vậy anh sẽ không khách khí nữa.”

“Không... không được!”

Phùng Tư Nhược khấn trương núp ở phía sau cửa giống như một con thỏ nhỏ bị kinh sợ.

Dáng vẻ này của nàng làm cho Giang Chu nhớ đến lần đầu tiên gặp nàng ở bên ngoài phòng tập luyện.

Đáng thương, bất lực, bơ vơ...

Chỉ là hai má phồng lên, giống như hai cái bánh bao.

Giang Chu kéo tay của nàng: “Hôm nay, anh cho em hai lựa chọn.”

Phùng Tư Nhược ngẩng đầu lên: “Là hai cái nào?”

“Ngoan ngoãn nằm xuống, bị anh ăn.”

“Vậy... vậy em chọn cái thứ hai.”

“Không ngờ em lại thích thứ này, loại thứ hai chính là, anh ngoan ngoãn nằm xuống, em đến ăn anh.”

Phùng Tư Nhược lại lùi về góc nhà lần nữa: “Em...sau này em sẽ không đến nữa.”

Giang Chu có chút hăng hái mà nhìn nàng: “Không có lần sau, lần này em sẽ không chạy thoát đâu.”

Trong thế ngàn cân treo sợi tóc, cửa phòng bị đẩy ra.

Đầu chó của Giang Chu bị nện mạnh vào cửa.

“Anh, anh đang làm gì thế?”

Giang Chu ngẩng đầu: “Em mở cửa kiểu đấy, ít nhiều gì cũng có chút ân oán cá nhân đấy.”

Hàn Nhu hừ một tiếng, thò đầu vào trong: “Tư Nhược, mẹ chị nói là, đêm nay em ngủ với chị.”

“Khoan đã, anh không đồng ý.”

“Mẹ nói là không cần anh đồng ý, còn nói anh không được bắt nạt Tư Nhược.”

Chương 419: Đến đây, anh nằm hay em nằm? (2)

Giang Chu khẽ thở dài một cái: “Người duy nhất anh không đấu lại trong đời này, chính là mẹ.”

Hàn Nhu kéo Phùng Tư Nhược qua: “Mẹ còn nói, anh chú ý một chút.”

“Làm sao vậy?”

“Con gái nhà người ta lần đầu đến nhà chơi, nên nhận được sự đối đãi tôn trọng và lễ phép nhất.”

Giang Chu sờ sờ đầu hai người, lộ vẻ mỉm cười thân thiện: “Thật ra vừa rồi anh chỉ nói đùa với Tư Nhược thôi.”

Gò má Phùng Tư Nhược đỏ lên: “Em không tin.”

“Không sao, Tư Nhược, chị dẫn em đi ngủ.”

“Ừm!”

Cửa phòng đóng lại.

Giang Chu nằm vật lên giường, nhất thời lại cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Nhưng hẳn cũng biết, quá bà Viên Hữu Cầm nói đúng.

Con gái nhà người ta lần đầu tiên đến nhà chơi, ngủ cùng là không thích hợp.

Đây là vấn đề lễ phép và tôn trọng.

“À đúng rồi, hình như điện thoại di động hết pin.”

Giang Chu móc điện thoại di động trong túi ra, bắt đầu sạc pin.

So với Nokia trước kia, thì điện thoại di động quả táo thật sự hao pin quá nhanh.

Hơn nữa, bởi vì hệ điều hành vẫn chưa được tối ưu hóa, cho nên rất dễ nóng máy.

Nếu cái đồ chơi này có thể thiết kế pin rời thì quá hoàn mỹ.

Nhưng từ xưa đến nay, nhà tư bản đều lấy chữ lợi làm đầu.

Pin là không thể tháo rời, dùng hỏng không phải là nên đổi điện thoại di động rồi sao?

Qua một thời gian ngắn nữa, thẻ nhớ ngoài cũng sẽ bị thủ tiêu...

Khiến cho người tiêu thụ phải tiêu nhiều tiền hơn để mua điện thoại di động có bộ nhớ càng nhiều hơn.

Ngay sau đó sẽ thủ tiêu lỗ cắm tai nghe hình tròn 3,5 MM, chỉ để lại một lỗ để xạc pin.

Làm như vậy, chẳng mấy chốc tai nghe Bluetooth sẽ nổi lên, không phải sao?

Nhà tư bản có rất nhiều loại hành vi như thế này.

Giang Chu cảm giác mình còn phải học tập rất nhiều.

Ví dụ như, để hội viên của iQiyi mua yêu cầu nâng cao.

Ví dụ như, lướt TouTiao sẽ được nhận tiền lì xì, nhưng phải kéo 10 thành viên mới vào thì mới có thể rút ra.

Hả?

Trò này có chút quen thuộc nha!

Giang Chu suy nghĩ một chút, cảm thấy nên bắt đầu hạng mục mới rồi.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại di động miễn cưỡng khởi động.

Giang Chu mở khóa màn hình ra xem, phát hiện có mười mấy cuộc gọi nhỡ.

Trong đó có tám cuộc là của ông anh tài xế, mấy cuộc còn lại là của Phùng Y Vân.

Trừ cái đó ra, còn có hai cuộc của cô em vợ Phùng Y Nhất.

Cuối cùng là một cuộc của Sở Ngữ Vi vừa gọi.

Dựa theo nguyên tắc chuyện nặng và nhẹ.

Giang Chu liền gọi cho Phùng Y Vân trước.

“Alo, cô cô à?”

“Giang Chu, Y Nhất nói Tư Nhược đi tìm cháu à? Cháu biết không?”

Giang Chu bừng tỉnh đại ngộ: “Tư Nhược không nói cho mọi người biết sao?”

Giọng nói của Phùng Y Vân lập tức không còn khẩn trương nữa: “Con bé chỉ nói với Y Nhất, vậy là con bé đang ở nhà cháu thật à?”

“Đúng vậy, cô ấy đang ngủ trong phòng em gái cháu, có cần cháu qua gọi không?”

“Thôi quên đi, không ngờ con bé này lại to gan như vậy, thật sự là dọa chết cô!”

“Cháu cũng sợ hết hồn, không ngờ cô ấy lại có can đảm đi máy bay một mình để qua đây.”

Giang Chu mới nói xong, liền nghe thấy âm thanh gầm thét tràn đầy tức giận từ bên phía của Phùng Y Vân.

Nghe giọng thì là của một người đàn ông, hơn nữa còn là một người đàn ông trung niên.

“Bảo tên khốn đó rút qua đây!”

“Con bà nó, anh muốn cắt đứt chân chó của Giang Chu.”

“Đúng rồi, anh có con chó pull, phải cho nó cắn chết Giang Chu mới được!”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Cô cô? Ai đang mắng người vậy?”

Phùng Y Vân cười khở: “Còn có thể là ai, đương nhiên là cha của Tư Nhược rồi.”

“Hít...”

“Được rồi được rồi, để cô trấn an bên này, cháu chiêu cố Tư Nhược là được.”

Giang Chu vội vàng đồng ý: “Cô cô cứ yên tâm, Tư Nhược ở đây sẽ không có chuyện gì đâu.”

Tút tut tut!

Sau khi cúp điện thoại xong, Giang Chu lại nằm vật ra giường lần nữa.

Thì ra Phùng Tư Nhược không nói cho người nhà biết chuyện nàng chạy đến Lâm Giang, chẳng trách cô cô Phùng gia lại gấp gấp như vậy.

Dù sao Phùng gia cũng là một đại gia tộc có danh tiếng.

Đại tiểu thư bỗng nhiên chạy trốn khỏi nhà, chạy đến nhà bạn học nam...

Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, khẳng định sẽ là một tin tức lớn.

Vậy thì ông anh tài xế gọi cho mình cũng là vì tìm Phùng Tư Nhược, nếu mục đích như nhau, vậy mình không cần gọi lại nữa.

Giang Chu giờ điện thoại di động lên, mở danh bạ ra, gọi lại cho Sở Ngữ Vi.

Một phút đồng hồ sau, không có người nghe máy nên điện thoại tự động cắt đứt.

Giang Chu liếc mắt nhìn thời gian theo bản năng, liền phát hiện đã là mười rưỡi đêm.

Đã muộn như vậy rồi, có lẽ cô bé Sở Ngữ Vi này đã ngủ rồi.

Nhưng Sở Ngữ Vi chỉ gọi một cuộc chứ không gọi lại cuộc thứ hai, nên chắc là không có chuyện gì gấp, mà dù sao nàng cũng nói là mai sẽ về Lâm Giang.

Nếu như thật sự có chuyện gì, chờ gặp mặt rồi lại nói cũng được.

Giang Chu đặt điện thoại di động qua bên cạnh gối, yên lặng nhìn trần nhà.

Chương 420: Quả nhiên là vẫn muốn ngủ cùng mình!

Lúc này, trong phòng không bật đèn, bốn phía đều là một màu đen kịt và không có tiếng động gì, chỉ có ánh trăng bên ngoài cửa sổ là rơi vào trên mặt bàn.

Giang Chu nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ một giấc, nhưng chẳng mấy chốc, hần đã bất đắc dĩ mà mở mắt ra.

“Vừa nghĩ đến chuyện Phùng Tư Nhược nằm ngủ ở phòng bên cạnh là không ngủ được, sao thế nhỉ?”

“Chẳng lẽ mình thật sự là một tên háo sắc?”

“Không phải, không thể nào đâu, mình chính là một thiếu niên ngoan ngoãn mà!”

Giang Chu trấn tĩnh lại, chuẩn bị đi ra ngoài uống cốc nước để tỉnh táo lại một chút.

Vì vậy, hần đi ra phòng khách, rót cho mình một cốc nước.

Sau đó vừa uống nước vừa nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ.

Nhịp điệu sống của thành phố Lâm Giang này không sôi nổi lắm.

Đại đa số người đều có thói quen là mặt trời mọc thì dậy đi làm, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi.

Cho dù có người thức đêm, thì cũng chỉ là đám người trẻ tuổi sung sức không có chỗ phát tiết mà thôi.

Chuyện này cũng là do bây giờ mới là năm 2010, nền văn hóa hướng nội vĩ đại vẫn chưa được truyền bá ra ngoài.

Cho nên rất nhiều nhà đều là, vừa vào đêm thì liền tắt đèn.

Lúc này, trong khu chung cư rất yên tĩnh, ngay cả mấy con chó hoang cũng nhin không được mà đi nhẹ bước khế.

Dù cho thỉnh thoảng vẫn có vài tiếng mèo kêu, nhưng cũng không có gì to tát cả.

Giang Chu uống một hớp, yên lặng đuổi người một cái.

Nhưng đúng lúc này, một âm thanh rất nhỏ bỗng nhiên vang lên trong căn nhà tĩnh lặng.

Két một tiếng.

Cửa phòng của Hàn Nhu chậm rãi mở ra.

Phùng Tư Nhược mặc đồ ngủ lén lút thò đầu ra, nàng còn đi một đôi dép lộ ngón trên chân.

Mặc dù phòng khách rất tối, nhưng những ngón chân béo mập và dễ thương của nàng vẫn trắng nõn như phát sáng.

Phòng của Giang Chu nằm ở đối diện phòng ăn.

Mà phòng của Hàn Nhu thì nằm ở chính giữa.

Ánh mắt Phùng Tư Nhược vẫn luôn hướng về phía cửa phòng của Giang Chu.

Cho nên nàng đưa lưng về phía nhà ăn, không hề cảm nhận được ánh mắt đang dõi theo nàng của Giang Chu.

Trong phòng khách chỉ có tiếng đồng hồ kêu tích tắc.

Phùng Tư Nhược đứng yên tại chỗ một lúc, cũng không biết nàng đang suy nghĩ gì.

Giang Chu nhìn không được mà khoanh tay trước ngực, có chút hăng hái mà nhìn nàng.

Thì ra cô bé này cũng không ngủ được giống như mình.

Nếu tất cả mọi người đều đã giống nhau, vậy chứng tỏ mình không phải là một tên háo sắc rồi.

Cái này cùng lắm chỉ có thể coi như là tâm ý tương thông.

Hoặc là, Phùng Tư Nhược cũng là một kẻ háo sắc.

Giang Chu cố gắng để cho hô hấp của mình chậm lại, để mình chìm vào giữa bóng đêm.

Hắn không muốn để cho Phùng Tư Nhược biết rằng mình đang nhìn nàng.

Chủ yếu là vì hắn rất tò mò, không biết cô bé này sẽ làm gì tiếp theo đây.

Nhưng đúng lúc này, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên di chuyển rồi.

Nàng cẩn thận từng li từng tí mà di chuyển từ cửa phòng của Hàn Nhu đi đến cửa phòng của Giang Chu.

Khoảnh cách này tối đa chỉ bốn năm bước chân, nhưng nàng lại dùng đến tận ba phút, có khi còn nhiều hơn.

Sau đó, nàng vụng trộm dán vào cửa phòng của Giang Chu, dường như là đang muốn nghe âm thanh ở.

Nhưng Giang Chu đang ở trong nhà ăn, trong lòng làm sao có âm thanh gì?

Dường như Phùng Tư Nhược đang cảm thấy rất khó hiểu vì sự yên ắng này.

Dù sao nàng cũng từng ngủ một đêm với Giang Chu ở trong bệnh viện.

Tiếng ngáy to của Giang Chu vẫn còn khắc sâu trong ký ức của nàng.

Cho nên... Tại sao trong phòng lại yên tĩnh như vậy chứ?

Vì vậy, Phùng Tư Nhược lại hơi do dự, cuối cùng đã lấy hết can đảm để đẩy cửa phòng của Giang Chu ra.

Giang Chu nhìn từ đầu đến cuối, hai mắt không khỏi sáng lên.

Khá lắm, ai dám nói Phùng Tư Nhược nhát gan! Cô bé này cũng dám chơi tập kích ban đêm nha!

Giang Chu cảm thấy mình phải thay đổi ấn tượng với Phùng Tư Nhược rồi.

Cùng lúc đó, trong phòng của Giang Chu.

Giang Chu hít sâu một hơi, lặng lẽ đi vào.

Gò má của nàng hơi hồng hồng, dường như là đang rất khẩn trương.

Hàng lông mi dài hơi run nhè nhẹ, đôi mắt sáng ngời thì lóe sáng.

Thật ra nàng không có thói quen ngủ trong giường với người khác.

Nhất là trên giường Hàn Nhu thì căn bản là không ngủ nổi.

Cho nên, khoảng thời gian đó nàng vẫn luôn suy nghĩ xem Giang Chu đang làm gì.

Ai ngờ càng nghĩ lại càng tò mò, liền nhịn không được mà đi qua.

Bởi vì khi còn ở trường học, mỗi khi trời tối là hai người sẽ chat chít với nhau.

Cho nên Phùng Tư Nhược cũng biết thời gian nghỉ ngơi và làm việc của Giang Chu, cũng biết Giang Chu không có thói quen thức đêm.

Dưới cái nhìn của nàng, chắc hẳn Giang Chu đã ngủ rồi.

Coi như nàng có vụng trộm vào xem một chút, vậy cũng sẽ không bị bắt quả tang.

Phùng Tư Nhược lấy can đảm, tiếp tục đi sâu vào trong.

Ai biết khi nàng đến gần giường, liền phát hiện trên giường căn bản không có người.

“Ừa?”

Phùng Tư Nhược dần dần đứng một lát, trong mắt viết đầy mờ mịt.

Trước khi đến, nàng đã suy nghĩ qua tất cả các tình huống bất ngờ rồi, nhưng duy chỉ không suy nghĩ đến chuyện Giang Chu không ở trong phòng.

Nhưng nàng cảm thấy, cái đầu nhỏ của mình cũng không nghĩ ra tình hình này được.

Vì vậy, nàng dự định rút lui trước rồi tính sau.

chưa nổ súng, vậy lặng lẽ rời khỏi thôn là được.

Ai ngờ Phùng Tư Nhược vừa quay đầu lại, lập tức liền đụng phải lồng ngực ấm áp, mùi vị và xúc cảm này đều khiến cho nàng cảm thấy quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Thật giống như... nàng vốn nên nằm trong lồng ngực này vậy.

Ngay sau đó, bỗng nhiên có hai cánh tay vòng qua ôm lấy nàng.

Dường như là muốn ôm nàng, khiến cho nàng càng thêm khẩn trương và hoảng hốt.

“Đêm hôm khuya khoắt lại không ngủ, chạy đến phòng anh để đầu hương trộm ngọc, đúng không?”

“Không có... không có.”

Phùng Tư Nhược không thừa nhận, chỉ là con người né tránh kia đã bán đứng nàng rồi.

Giang Chu nhếch miệng cười: “Lần đầu tiên có Hàn Nhu cứu em, lần này ai sẽ cứu em đây?”

“Em chỉ muốn qua xem anh đã ngủ hay chưa thôi...”

“Không sao, anh vẫn luôn cho rằng mục đích không quan trọng, quan trọng là...kết quả.”

Phùng Tư Nhược nhíu mũi một cái: “Anh không được bắt nạt em nha.”

Giang Chu cúi đầu nhìn nàng: “Có muốn ngủ chung với anh không?”

“Không...”

“Anh chỉ ôm em ngủ giống như lần trong bệnh viện thôi.”

Phùng Tư Nhược cũng hơi động lòng: “Vậy anh không thể động lung tung.”

Giang Chu trầm ngâm một lát: “Anh sẽ cố gắng.”

Hắn nói tiếp: “Muốn hay không, cho câu trả lời chắc chắn nào.”

“Muốn.”

Phùng Tư Nhược ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt sạch sẽ được ánh trăng chiếu rọi lại trở nên hết sức trong suốt.

“Em đúng là to gan bằng trời mà.”

“Hừm!”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhẹ nhàng nằm lên giường.

Nếu như đã muốn ngủ chung, vậy nằm xuống ngủ chung là được.

Chuyện quá đơn giản.

Chuyện này còn đơn giản hơn cả chuyện tỏ tình với người mình thích.

Chỉ là loại chuyện đơn giản này, cũng có thể tạo thành hậu quả khá rắc rối.

Ví dụ như nhận được 10 tháng nghỉ ngơi gì gì đó.

Lúc này, hai người đang đắp chung một cái chăn mỏng.

Mặt đối mặt, cả hai đều nhìn lẫn nhau.

Bởi vì cái giường này của Giang Chu rộng hơn cái giường trong phòng bệnh một chút, cho nên lúc này bọn họ vẫn nằm rất gần nhau.

Giang Chu cố tình hô hấp thật mình, làm cho dòng khí nóng rục thổi qua mặt nàng.

Chỉ một lát, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược đã bị nhuộm một lớp đỏ bừng.

Non mịn, trắng nõn, trơn bóng, hồng hào.

Phùng Tư Nhược vươn tay xoa xoa mũi, lộ ra biểu cảm thờ phỉ phò.

“Em có biết nằm chung giường với một người đàn ông là có ý gì không?”

Phùng Tư Nhược lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Có ý gì nha?”

Giang Chu mỉm cười: “Có nghĩa là, nếu như em không làm vợ anh, sau này chắc chắn sẽ không ai thèm.”

“Không tin.”

“Thật đấy, em không tin thì đi hỏi cổ vấn tình cảm của em đi.”

Phùng Tư Nhược hơi nhú mũi lại, rồi chôn đầu vào trong ngực Giang Chu.

Nàng đương nhiên biết chuyện này là thật, cho nên không cần hỏi.

Bởi vì ngoại trừ Giang Chu ra, thì trong tim của nàng chưa từng xuất hiện người nào khác.

“Tại sao không nói chuyện?”

“Em buồn ngủ rồi, không muốn nói chuyện...”

Giang Chu nhíu mày: “Nhưng rõ ràng là em đang dùng cái bàn chân lạnh như băng của mình để đạp vào bắp chân của anh mà.”

Phùng Tư Nhược nhin không được mà ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, biểu cảm có chút oán trách, rồi đâm nhẹ vào ngực của Giang Chu.

“Không được phép nói em...”

“Được rồi được rồi, không nói em, ngủ đi.”

Giang Chu lật người nằm ngửa lên, cũng đặt hai tay ra sau đầu.

Nói thật, hiện giờ hẳn có chút không ngủ nổi.

Dù sao hẳn cũng là một người đàn ông chân chyinhs, làm sao có thể ngủ nổi trong thời điểm này chứ?

Nhưng Giang Chu cũng không thể nào hành động như một người đàn ông chân chính được, bởi vì quý bà Viên Hữu Cầm nói đúng.

Con gái nhà người ta lần đầu tiên đến nhà làm khách, phải dành cho nàng đủ sự lễ phép và tôn trọng.

Nhưng ai ngờ Phùng Tư Nhược lại căn bản không nhắm mắt.

Nàng chui đầu ra khỏi chăn, lẳng lặng nhìn Giang Chu.

“Làm sao vậy?”

“Anh...anh ôm em.”

Phùng Tư Nhược mở miệng nói như muỗi vo ve, gò má dễ thương đã đỏ ửng.

Sáng sớm hôm sau.

Hàn Nhu tỉnh lại từ giấc mơ.

Lúc này, sắc trời bên ngoài cửa sổ đã sáng trưng.

Phía ngoài còn có tiếng ve kêu inh ỏi.

Nàng ngáp một cái, rồi dùng sức toàn thân để đuổi người, mãi cho đến khi xương cột sống kêu một tiếng thì mới thôi.

Vẫn là phụ nữ mới có thể tàn cmn nhẫn với bản thân mình.

Nhưng Hàn Nhu lại ngây ngốc mà yên tĩnh một lúc lâu.

Nàng bỗng nhiên ý thức được một vấn đề.

Đêm qua, nàng căn bản không phải ngủ một mình, nhưng tại sao trên giường chỉ còn một mình nàng?

“Phùng... Phùng Tư Nhược?”

“Phùng Tư Nhược đâu rồi?”

Hàn Nhu không khỏi trợn tròn mắt, lập tức bò ra mép giường, nhìn xuống dưới giường.

Không có à?

Chẳng lẽ rời giường rồi à?

Hàn Nhu dụi dụi mắt, mở cửa phòng đi ra phòng khách.

Chương 422: Em không theo anh, liền không có ai thêm! (2)

Bây giờ đã là bảy rưỡi sáng rồi.

Lúc này cha mẹ đã đi đến cơ quan rồi.

Trên bàn còn có bữa sáng, và một tờ giấy nhắc bọn họ ăn sáng.

Hàn Nhu ngáp một cái, đi về phía phòng vệ sinh.

Nhưng rất kỳ lạ, Phùng Tư Nhược cũng không có ở trong này như những gì Hàn Nhu nghĩ, chứng tỏ không phải Phùng Tư Nhược rời giường rồi tắm rửa trước.

Vậy rốt cuộc Phùng Tư Nhược đi đâu?

Chẳng lẽ ngủ một giấc liền bị mất tích rồi?

Đúng lúc này, cửa phòng Giang Chu bị đẩy ra.

Hàn Nhu quay đầu lại, tiếng ‘Anh’ còn chưa kịp phát ra.

Kết quả vừa nhắc mắt, liền nhìn thấy Phùng Tư Nhược đang mơ mơ màng màng đi ra ngoài, dường như nàng rất mệt mỏi, đôi mắt to đã không mở ra nổi.

Hàn Nhu nhìn thấy cảnh này liền bối rối.

“Phùng... Phùng Tư Nhược, sao em lại đi ra từ phòng anh trai của chị?”

Phùng Tư Nhược nhớ lại cái cơ mà tối hôm qua Giang Chu đã nghĩ thay cho nàng: “Em...có thể là do em bị mộng du.”

“Mộng du...?”

Hàn Nhu sửng sốt một lát, sau đó liền lấy lại tinh thần.

Mộng du có thể chính xác bởi đến phòng của anh trai mình như vậy sao?

Không thể nào, nàng cũng không phải là thiếu nữ ngu ngốc.

Hàn Nhu mang theo ánh mắt nghi ngờ nhìn Phùng Tư Nhược đang bối rối, nhưng bối rối thì bối rối, cô công chúa sợ đám đông của chúng ta vẫn không nhìn được mà ngáp một cái.

Hàn Nhu nhìn thấy cảnh này, cái miệng nhỏ không khỏi há hốc ra.

Nàng liên tưởng đến những cảnh tượng trong quyển manga dưới gối của anh trai.

“Phùng Tư Nhược, em... Tối hôm qua em mệt mỏi lắm à?”

“Ừm!”

Hàn Nhu cắn môi, gò má cũng hơi nóng lên: “Vất vả cho em rồi.”

Phùng Tư Nhược hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Thật ra thì quen rồi sẽ tốt ...”

“Tối hôm qua... bao lâu?”

“Cả đêm.”

Hàn Nhu như bị sét đánh, thậm chí còn cảm thấy khó tin: “Anh trai quả thực không phải người mà, tại sao có thể như vậy chứ??!”

Phùng Tư Nhược rất mờ mịt khi nghe thấy câu này.

Ngáy to tất nhiên là ngáy cả đêm rồi.

Chẳng lẽ còn có người vừa ngáy vừa nghỉ sao?

Nàng chỉ biết Giang Chu sẽ ngáy to đến khi tỉnh ngủ thôi.

Nhưng nàng không sợ, chỉ cần quen với tiếng ngáy của Giang Chu là được rồi.

Phùng Tư Nhược nghĩ đến đây lại nhin không được mà ngáp một cái.

Hàn Nhu nhìn Phùng Tư Nhược, trong mắt viết đầy đau lòng.

Nàng cảm thấy anh trai của mình quá không biết thương hương tiếc ngọc.

“Tư Ngược, em mau về phòng ngủ bù đi.”

“Vâng.”

Phùng Tư Nhược mơ mơ màng màng đi vào phòng Hàn Nhu, sau đó liền chìm vào giấc ngủ say.

Đúng lúc này, Giang Chu cũng rời khỏi phòng mình.

Hắn đuổi người một cái, chỉ cảm thấy tối hôm qua ngủ rất thoải mái.

Chỉ là chân không thể đuổi thẳng, nên có chơi ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ.

Xem ra đã đến lúc phải thương lượng với quý bà Viên Hữu Cầm một chút rồi.

Không bằng nhân dịp này, đi mua một căn nhà để ngủ giường lớn đi.

“Ừa? Nhu NHU, sao em dậy sớm vậy?”

“Cầm thú!”

“Ừa, hả hả???”

“Hừ!”

Hàn Nhu hất tóc, quay người đi vào nhà vệ sinh.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này thì rất mê man và khó hiểu.

Cầm thú?

Đây là đâu?

Tôi là ai?

Có phải có hiểu lầm gì đó rồi không?

Mười giờ sáng.

Nhiệt độ của thành phố Lâm Giang từ từ tăng cao.

Giang Chu chậm rãi bước ra khỏi khu chung cư, đi đến khu vực trồng cây, chia con đường giao thông ra làm hai.

Hắn gặp mặt Quách Vĩ ở đó, hai tên một trái một phải ngồi xôm bên lề đường.

“Sao ông lại có thời gian gọi tôi ra ngoài chơi?”

Giang Chu liếc mắt nhìn Quách Vĩ một cái: “Anh em tốt gặp mặt, có bận đến đâu cũng phải dành chút thời gian mà!”

Quách Vĩ cũng nhìn Giang Chu một cái: “Nói thật, tôi không tin!”

“Tôi cũng không tin, thật ra là vì tôi bị đuổi ra ngoài.”

“Bị di đuổi?”

“Bị em gái đuổi.”

Giang Chu buồn bực nhặt một viên đá lên, ném về phía vườn hoa ở đối diện, hắn cũng không hiểu vì sao Hàn Nhu lại không cho hắn tiếp cận Phùng Tư Nhược trong vài ngày tới.

Còn nói Phùng Tư Nhược cần được nghỉ ngơi thật tốt.

Đây đều là cái lung ta lung tung gì chứ?

“Giang Chu, cầm điện thoại di động giúp tôi một chút, tôi đi vệ sinh.”

“Đi vệ sinh thì không cầm điện thoại được?”

“Nhà vệ sinh trong công viên này không có tín hiệu, nếu Dương Hân nhắn tin mà tôi không trả lời ngay thì cô ấy sẽ nổi giận.”

“Rồi sao?”

“Nếu ông thấy có tin nhắn, thì trả lời giúp tôi một hai câu.”

Trời ạ, lại ép ông đây ăn thức ăn cho chó?!

Vẫn còn là loại vạch mờ nhạt thẳng vào miệng?!”

Giang Chu hung hăng lườm Quách Vĩ một cái, nhưng vẫn nhận điện thoại di động.

Dù sao cũng là anh em tốt nha.

Chút chuyện này vẫn phải giúp.

Kết quả Quách Vĩ vừa đi không lâu, quả nhiên đã có tin nhắn đến.

Dương Hân: “Sau này già đi, nếu như em chết trước thì làm sao bây giờ?”

Dương Hân: “Em cảm thấy, anh vẫn nên tìm một người bạn già, như vậy ốm đau cũng có người chăm sóc.”

Dương Hân: “Anh cảm thấy thế nào?”

Trời ạ...

Tình yêu của hai người này gây thơ đến vậy sao?

Giang Chu quyết định dạy bảo bọn họ một chút, vì vậy liền giơ tay lên đánh chữ.

“Anh không đồng ý.”

Dương Hân lập tức trả lời: “Nghe em, nhất định phải tìm một người bạn già, không cần phải cô đơn vì em.”

Khóe miệng Giang Chu khẽ cong lên, ngón tay lướt nhẹ trên bàn phím.

“Bạn già thì quên đi, anh muốn tìm một cô gái trẻ.”

“... ? Gì CỐ?”

Một câu nói, ầm ập đến mức làm cho người ta phát khóc!

Chương 423: Chỉ vì trả lời tin nhắn ngay lập tức, mà tạo thành vụ án đâm máu!

“Quách Vĩ, em hận anh!”

“Anh đi tìm cô gái trẻ của anh đi, sau này đừng tìm em nữa!”

Chỉ lác đác hơn chục chữ, nhưng đã có thể nhận thấy cảm xúc phần nộ của Dương Hân.

Nụ cười của Giang Chu từ từ biến mất, sau đó hắn liền yên lặng một lát, bỗng nhiên lại cảm thấy tim đập nhanh.

Xong, sẽ không chơi quá lớn chứ?

Đây rõ ràng chỉ là một câu nói đùa thôi mà.

Quả nhiên, bộ não đang yêu có thể coi tất cả mọi chuyện vô lý thành sự thật!

Nhưng bây giờ giải thích một câu, có lẽ vẫn còn cơ hội cứu vãn.

Giang Chu suy nghĩ một chút, lập tức đánh một hàng chữ.

“Thật ra tôi là Giang Chu, Quách Vĩ đi vệ sinh rồi, tin nhắn vừa rồi là của tôi.”

Dương Hân lập tức trả lời lại: “Anh dám làm thì dám nhận, đừng có đổ tội lên đầu người khác.”

“Chờ đã, tôi là Giang Chu thật mà!”

“Em ghét nhất là người nói láo, anh tự giải quyết cho tốt đi.”

Giang Chu bỗng nhiên lại có một ý tưởng: “Được rồi, thật ra anh là Quách Vĩ, vừa rồi là anh đùa em thôi.”

Dương Hân gửi một icon mỉm cười: “Quả nhiên là anh đang nói láo.”

“...”

Giang Chu ngẩng đầu nhìn trời, ba phút đều không nói được gì.

Vừa rồi có chuyện gì xảy ra vậy?

Dường như hai con đường đều bị lấp kín rồi à?

Hắn chậm rãi cúi đầu, nhìn nắp cống thoát nước.

Hay là thả một quả pháo, thử xem có thể xuyên việt trở về giống như lần trước nhỉ?

Nhưng đúng lúc này, trên con đường nhỏ thông với nhà vệ sinh của công viên, có một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng bỗng nhiên vang lên.

Ngay sau đó, Quách Vĩ liền xuất hiện ở ngã rẽ.

“Giang Chu, sao rồi, Dương Hân có nhắn tin cho tôi không?”

“Ah...có nhắn!”

Quách Vĩ tỏ vẻ như đã biết trước rồi mà: “Vậy ông có trả lời ngay giúp tôi không? Bằng không cô ấy sẽ nổi giận đấy.”

Giang Chu nheo mắt, suy tư một chút: “Tôi cảm thấy hiệu quả rất tốt, bây giờ Dương Hân đang rất kích động.”

“Thật không?”

“Đúng thế, nhất định là như thế.”

Giang Chu đưa tay, ném trả điện thoại di động cho Quách Vĩ.

Lúc này, Quách Vĩ mặt đầy vui mừng, vẻ nhìn về phía màn hình điện thoại di động.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười của cậu ta đã đọng lại ở trên mặt.

Đây cmn gọi là hiệu quả rất tốt?

Làm sao không nói cmn là sắp chia tay luôn đi?

Khá lắm, với năng lực của tên này, tơ hồng to bằng cốt thép cũng có thể bị kéo đứt mà!

Quách Vĩ đỏ mồm hôi lạnh, vội vàng gõ chữ.

“Hân Hân, em hãy nghe anh nói, vừa rồi là Giang Chu trả lời thay anh thật!”

...

“Hân Hân, anh sai rồi, thật ra đó chỉ là một trò đùa thôi!”

...

“Hân Hân, em đừng không trả lời anh, bây giờ anh thật sự rất hoảng sợ!”

Quách Vĩ không ngừng gửi tin nhắn qua cho Dương Hân.

Thế nhưng rất tiếc là, lúc này Dương Hân đã offline rồi.

Có câu hát thế nào ý nhỉ?

Ảnh đại diện màu xám của em sẽ không lại nháy lên nữa, cho dù chỉ là một câu hỏi thăm đơn giản.

“Hân Hân, em nói chuyện gì mà?”

“...”

“Hay là như này đi, ảnh chụp ảnh gửi qua cho em, Giang Chu đang ở ngay bên cạnh anh, thật mà!”

Quách Vĩ hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía Giang Chu.

Cậu ta dự định đồng quy vu tận với cái tên đầu sỏ gây chuyện này.

Nhưng mà Giang Chu là ai?

Lúc này hẳn đã chạy vô ảnh vô tung từ lâu rồi.

Mẹ nó, sau này vẫn không nên chơi mấy trò kích thích này nữa.

Chơi kiểu này rất dễ dàng mất cái mạng chó.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại di động của Quách Vĩ bỗng nhiên vang lên.

Tình tình!

Thì ra vừa rồi Dương Hân chưa offline, mà là chỉ ẩn thôi.

“Được, vậy giờ anh chụp ảnh gửi cho em đi, chỉ cần anh gửi cho em thì em sẽ tin anh.”

Quách Vĩ nhìn cái đường trống rỗng không một bóng người, nuốt nước miếng một cái: “Nếu anh nói, vừa rồi là người qua đường nhả cho em, em có tin không?”

“Ha hả?”

Trong chớp mắt, thời gian đã trôi đến chiều.

Mặt trời nóng rực đốt cháy hết tất cả, trên bầu trời chỉ còn lại những ráng đỏ mãnh liệt.

Giang Chu ngậm một cọng cỏ đuôi chó, lảo đảo đi đến khu chung cư Giang Đông.

Đây là khu chung cư nhà Sở Ngữ Vi.

Hắn biết hôm nay cô bé này sẽ trở về nhà, cho nên liền ngồi chờ ở dưới sân.

Cùng lúc đó, đoạn đường phía đông con đường Cẩm Hoa.

Một chiếc Audi màu đen đang từ từ giảm tốc độ.

Không lâu sau, chiếc xe này liền di đến khu vực trồng cây ở giữa đường.

Lúc này, trên ghế ngồi phía sau, Sở Ngữ Vi cầm một túi hồng khô rất to, trên mặt tràn đầy nụ cười rục rờ.

“Cha, cha đỗ ở phía trước đi, con trực tiếp xuống xe ở khu nhà của Giang Chu là được.”

Sở Hùng nghe thấy cái áo bông nhỏ của mình lúc nào cũng nhớ thương Giang Chu, giọng nói bỗng nhiên trở nên chua xót: “Chúng ta về nhà trước không được sao? Không gặp tên nhóc Giang Chu cũng không sao cả!”

Trần Uyên Oánh cũng quay đầu nhìn con gái mình: “Về nhà nghỉ ngơi một chút trước đã, ngày mai lại đi tìm Giang Chu cũng được mà!”

Sở Ngữ Vi phồng má lên: “Không được, con đã nói là sẽ mang hồng khô cho Giang Chu ăn rồi.”

“Nhưng mà, cha cũng chưa được ăn hồng khô mà?”

“Chờ Giang Chu ăn xong thì con sẽ cầm về nha.”

Chương 424: Chỉ vì trả lời tin nhắn ngay lập tức, mà tạo thành vụ án đẫm máu! (2)

Sở Hùng nghe thấy câu này, nhin không được mà thở dài.

Mọi người đều nói, con gái đã gả ra ngoài như bát nước hắt đi.

Kết quả là con gái của mình còn chưa đến tuổi lập gia đình, nhưng nhà mình cũng bắt đầu hắt hết nước rồi.

Xem ra, mình cần phải vụng trộm mang súng về rồi.

Trong lúc nói chuyện, xe đã đến khu chung cư Thánh Trạch.

Sở Ngữ Vi chào tạm biệt cha mẹ, tràn đầy phấn khởi mà xuống xe.

Nàng về nhà chơi với ông bà ba ngày, nên lâu rồi chưa được gặp Giang Chu.

Cho nên, suy nghĩ duy nhất trong đầu nàng bây giờ chính là gặp Giang Chu.

Nhưng vừa mới chạy vào ngõ rẽ, thì nàng liền nghe thấy có tiếng nói.

Một là giọng nói của mẹ Giang Chu, một người khác hình như là dì gái ở bên cạnh.

“Đứa bé Giang Chu này, bình thường im im không nói gì, không ngờ lại thật sự dẫn một cô bé trở về nhà.”

“Cũng không biết đứa con trai này của tôi lừa gạt cô bé ngốc này ở đâu nữa, tôi cũng chẳng hay biết gì luôn.”

“Nghe chị Viên nói như vậy, chứng tỏ rất hài lòng với cô bé đó à?”

“Bọn trẻ bây giờ đều có suy nghĩ của mình, tôi có hài lòng hay lòng cũng không quan trọng mà.”

“Nhưng người ta đã đến cửa rồi, còn ngủ ở nhà chị nữa, tôi thấy chuyện này coi như đã thành công một nửa rồi.”

“Chị Tần, chuyện này không thể nói lung tung được, bọn trẻ còn nhỏ, chuyện tương lai chưa nói trước được.”

“Cái gì mà chưa nói trước chứ, tôi thấy đã tám chín phần mười rồi.”

Tiếng nói không lớn, nhưng lại khá vang dội trong hành lang nhỏ hẹp, không cần lắng nghe mà cũng có thể nghe thấy rõ ràng từng chữ một.

Lúc này, Sở Ngữ Vi dừng bước lại.

Nàng lẳng lặng đứng ở bậc thang, lông mi run lên vài cái.

Giang Chu... dẫn một cô gái về nhà?

Là Phùng Tư Nhược sao?

Làm sao lại nhanh như vậy chứ...

Có phải bọn họ đã xác định quan hệ rồi không?

Hình như rất có thể là như vậy.

Sở Ngữ Vi nghĩ đến đây, chợt nhớ đến cuộc đối thoại với mẹ mình.

“Chung quy Giang Chu sẽ phải kết hôn với cô gái mình thích.”

“Những người yêu thích như con, căn bản sẽ không có kết quả.”

Sở Ngữ Vi yên lặng một lúc lâu, trong lòng thấy hơi khổ sở, nhưng nàng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Nàng dự định đưa hồng khô xong thì mới đi, dù sao nàng cũng đã đáp ứng Giang Chu rồi, nói không chừng Giang Chu còn đang chờ ăn hồng khô nữa.

Nhưng đúng lúc này, lại có tiếng nói vang lên lần nữa.

“Chị Viên, tôi vừa mang ít hồng khô từ quê lên, chị cầm một ít về ăn đi.”

“A? Thôi quên đi, Giang Chu không thể ăn thứ này!”

“Vì sao?”

“Nó ăn thứ này vào sẽ bị tào tháo đuổi nghiêm trọng, năm ngày ba ngày cũng không hết được.”

Theo âm thanh hoàn toàn biến mất, xung quang cũng triệt để trở nên yên tĩnh.

Sau đó, hai tiếng đóng cửa vang lên, cũng đại biểu cho hai người đã trở về trong nhà của mình.

Trong hành lang trống trải, chỉ còn lại một mình Sở Ngữ Vi.

Nàng cầm túi hồng khô trong tay, đột nhiên lại cảm thấy nó thật là nặng.

Thì ra Giang Chu ăn thứ này sẽ bị tiêu chảy à!

Nhưng vì sao ngày hôm qua Giang Chu không nói cho mình biết chuyện này?

Có lẽ là Giang Chu chỉ đảo mắt nhìn qua, cho nên cũng không hề để ý xem mình nói cái gì.

Dù sao Giang Chu cũng dẫn một cô gái về nhà rồi.

Tâm tư của Giang Chu hẳn là hoàn toàn đặt lên người cô gái kia mới đúng.

Sở Ngữ Vi nghĩ đến đây, bỗng nhiên lấy điện thoại di động trong túi ra.

Nàng vừa mới gửi tin nhắn cho Giang Chu, lại không nhận được câu trả lời.

E rằng Giang Chu cũng quên mất chuyện hôm nay mình sẽ về rồi...

“Được rồi, về nhà vậy!”

Sở Ngữ Vi giả vờ thoải mái mà thở phào một hơi.

Sau đó quay người rời khỏi khu chung cư Thánh Trạch.

Chạng vạng tối, những cơn gió nhẹ nhàng thổi vào mặt.

Khi thổi qua mái tóc của nàng, lại tựa như đang an ủi tâm trạng của nàng.

Cứ như vậy, nàng từ khu chung cư Thánh Trạch đi về khu chung cư Giang Đông.

Mặc dù nàng cũng từng chuẩn bị tâm lý từ trước rồi, nhưng tâm trạng bây giờ của nàng vẫn rất không tốt.

Nàng cảm giác như trước kia mình vẫn sống trong hư ảo mà tự nàng tạo ra vậy.

Mãi cho đến khi những lời nói như những thanh kiếm sắc bén kia bay đến, chém nát cái ảo tưởng hư ảo mà nàng đã tạo ra, cuối cùng nàng mới trở về với hiện thực.

Nhưng mà sau này sẽ như thế nào đây?

Sở Ngữ Vi lắc đầu, nàng phát hiện mình cũng không biết, chỉ suy nghĩ một chút, đã trở về chung cư Giang Đông rồi.

Nàng mới ngẩng đầu lên, liền phát hiện mình đã đến dưới nhà.

Nhưng đúng lúc này, có một cái đầu bỗng nhiên ló ra từ bụi cỏ phía sau, người này còn điên cuồng dùng tay cào lên người mình.

Vừa cào miệng vừa phun hương thơm.

Một giây tiếp theo, hai người đã đứng đối diện nhau, đều nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt của nhau.

“Giang Chu, bạn ... bạn đang làm gì ở đây?”

Giọng nói của Giang Chu có chút bất ngờ, nàng cảm thấy rất kỳ lạ nha.

Vì sao mình lại nhìn thấy Giang Chu ở đây chứ?

Giang Chu giơ cánh tay lên, phô bày những chấm đỏ trên đó:
“Phát huy tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, nuôi nấng đám muỗi lang thang.”

“Ý của mình là, tại sao bạn lại ở chỗ này?”

“Là bạn nói ba giờ chiều sẽ về, cho nên ông đây chờ đến giờ, thế mà còn hỏi mà không biết ngại?”

Chương 425: Một quả hồng khiến tôi bị tào tháo đuổi!

Sở Ngữ Vi ngây ngẩn cả người: “Bạn vẫn luôn ở đây chờ mình trở về sao?”

Giang Chu tròn tròn mắt: “Chẳng lẽ tự mình gặm ra mấy cái vết đỏ này à?!”

“Vậy tại sao bạn không đi nhà của mình?”

“Thật không dám giấu, khi mình đến trước cửa nhà bạn, liền nghe thấy chú Sở đang luyện quyền ở trong.” Giang Chu bày ra tư thế đánh quyền: “Mình cảm thấy lạnh sống lưng, nên tuyệt đối không thể đi vào.”

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu: “Bạn chờ mình ở đây sao?”

“Không phải, mình đang chờ hồng khô mà thôi, bạn phải hiểu, đây chính là hồng khô đấy, ai có thể từ chối một túi hồng khô to như vậy chứ!”

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu, bỗng nhiên nhin không được mà cười thành tiếng.

Rõ ràng là nàng đã biết hết rồi, được chứ!

Tên này ăn hồng khô là sẽ bị tào tháo đuổi, thế mà lại dùng cái cớ dở như vậy nữa.

Nhưng nàng đang mỉm cười, đột nhiên lại cảm thấy hơi ỷ khuất.

“Giang Chu, vì sao bạn không trả lời tin nhắn của mình?”

“Mình cho Quách Vĩ mượn điện thoại di động rồi.”

Sở Ngữ Vi tràn đầy mờ mịt mà nhìn Giang Chu: “Sao bạn lại cho Quách Vĩ mượn điện thoại di động?”

Giang Chu kể chuyện lúc nãy cho nàng nghe: “Tên nhãi Quách Vĩ này lấy điện thoại di động của mình gọi cho Dương Hân, để chứng minh cậu ta đang ở cùng mình, hàn huyền cmn ba giờ rồi, căn bản là cò tiền điện thoại mà!”

“Đây còn không phải là do bạn đáng đời sao!”

“Mình chỉ là gặp chuyện bất bình liền găm một tiếng, lúc nên ra tay liền ra tay mà thôi!”

Sở Ngữ Vi hừ một tiếng: “Vợ chồng son nhà người ta đang tình nồng ý mật, không cần bạn quấy rối.”

Giang Chu nhướn mày một cái: “Tình yêu quá ngây thơ, là sẽ không chịu được những chuyện ngoài ý muốn, mình chỉ đang rèn luyện bọn họ thôi.”

“Vậy tình yêu như nào mới không ngây thơ?”

“Không biết, mình cmn còn chưa được hôn môi đây, thế mà bạn còn hỏi mình?”

Sở Ngữ Vi đi qua, đặt túi quả hồng khô lên bàn đá: “Bạn có muốn hôn mình không?”

Giang Chu mỉm cười: “Mình có hứng thù với hồng khô hơn là bạn.”

“Vậy bạn mau ăn đi, ăn nhiều một chút!”

Khóe miệng Giang Chu co giật vài cái, có chút sợ hãi mà nhìn mấy quả hồng khô kia: “Mình định cầm về chia sẻ với người nhà.”

Sở Ngữ Vi cười ra, ánh mắt tràn đầy giảo hoạt mà nhìn Giang Chu: “Không sao, mình có túi riêng, bạn ăn xong sẽ chia cho bạn một túi khác.”

“Hiện giờ mình không đói bụng.”

“Đây là hồng khô mà mình mang từ quê về, bạn liền ăn một quả nha.”

Đang nói chuyện, Quách Vĩ bỗng nhiên đứng dậy từ bụi hoa bên cạnh.

Trên tay tên nhãi này cũng tràn đầy những nốt đỏ đã sưng to, nhưng biểu cảm lại tràn đầy vui mừng.

“Quách Vĩ, sao bạn lại ở chỗ này?”

Quách Vĩ hơi sững sờ: “Hoa khô, bạn trở về rồi?”

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Mình nghe nói Giang Chu quấy rối bạn à, suýt nữa làm bạn trở về kiếp FA?”

“Đúng thế, nhưng mà mình vừa mới gọi qua, Dương Hân đã được dỗ dành rồi.”

“Lợi hại nha!”

Quách Vĩ có chút cảm thán: “Khoan hãy nói, thế mà lần này Dương Hân lại chủ động xin lỗi mình, còn nói là tính tình quá gấp gáp, thật sự không ngờ mà, trước kia mỗi lần còn chưa cãi nhau thì đều là mình lên tiếng xin lỗi trước.”

Giang Chu cười lạnh một tiếng: “Tôi đã nói với ông rồi, yêu đương là không thể bảo dung tất cả, có đôi khi cãi nhau cũng là chuyện tốt.”

“Đánh rắm, suýt nữa thì ông đây trở về kiếp FA rồi.”

“Trên thế giới này không có hai người hoàn toàn phù hợp nhau, hai người không thể không cãi nhau cả một đời được, thỉnh thoảng cãi nhau nhỏ, cãi nhiều rồi, sau này có cãi nhau to cũng sẽ không tổn thương tình cảm.”

Quách Vĩ cảm thấy có chút đạo lý: “Điều này cũng đúng, nhưng mà tôi còn có một vấn đề.”

Giang Chu khẽ nhíu mày: “Vấn đề gì?”

“Tại sao ông lại vụng trộm ăn shxt trong khi tôi gọi điện thoại?”

“Cái này cmn là quả hồng, ông mới ăn shxt!”

Sở Ngữ Vi nghe thấy câu này, bỗng nhiên quay đầu lại.

Vừa rồi nàng đối mặt với Quách Vĩ, cho nên không thấy Giang Chu ở đằng sau đang làm gì.

Mà lúc này, Giang Chu đã ăn hết cả một quả rồi.

Miệng hắn dính đầy những thứ vàng vàng, nhìn qua đúng là rất dễ bị hiểu lầm.

Chỉ là, lúc này Sở Ngữ Vi lại luống cuống rồi.

Nàng biết rõ là Giang Chu không thể ăn thứ này.

“Bạn ... sao bạn lại ăn nó thật chứ?”

Giang Chu ợ một cái: “Bạn bị ngốc à? Không phải bạn nói là bạn vất vả mang về, bảo mình ít nhất cũng phải ăn một quả sao!”

Viên mắt Sở Ngữ Vi nhin không được mà đỏ lên: “Mình đùa thôi mà, mình biết bạn ăn hồng sẽ bị tiêu chảy, bạn ngốc thật!”

“Đậu xanh, bạn... Thế mà bạn lại lừa gạt mình?”

“Mình cũng vừa mới nghe dì nói thôi!”

Giang Chu hơi sững sờ: “Chẳng trách mình lại phải chờ ở đây hai tiếng, hóa ra là bạn chạy qua nhà mình à?”

Sở Ngữ Vi yên lặng một chút, gật đầu nói: “Nhưng bạn không ở nhà, nên mình về...”

“Hả? Nếu mẹ mình ở nhà, vậy bạn có thể chờ mình về mà.”

“Mình... mình còn chưa hoàn thành công việc của hội học sinh, cho nên đi về.”

Giang Chu gật đầu, lại thấy hơi khó chịu: “Vậy chẳng phải mình đã uống công khi nuôi muỗi hai tiếng à?”

Quách Vĩ bĩu môi khinh thường: “Cũng không phải một mình ông, tôi cũng nuôi hai tiếng nè.”

“Nhưng ông cướp được bạn gái về.”

“Vậy cũng đúng...”

“Mà tôi... Chỉ nhận được quả hồng có thể để tôi bị tào tháo đuổi.”

Đúng lúc này, Sở Ngữ Vi bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

“Hai người mau nhìn bầu trời kia.”

Nơi chân trần lúc chạng vạng này, lại xuất hiện một ráng đỏ hình vây cá.

“Thật giống với ảnh chụp hồi chúng ta tốt nghiệp!”

“A, đúng là thế thật, thú vị đấy!”

Chương 426: Có tiếc nuối gì không?

Tầng tầng lớp lớp ráng đỏ đang khảm lên bầu trời.

Để lộ ra bầu trời xanh thăm thẳm và một chút bóng tối.

Ba người ngẩng đầu quan sát, tâm trạng không khỏi có chút dao động.

“Bất tri bất giác, đã tốt nghiệp một năm rồi.”

“Ừm, trời qua trôi qua nhanh thật!”

Giang Chu bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Quách Vĩ:

“Sao nghĩ hè mà không có ai hô hào họp lớp à?”

Quách Vĩ gãi gãi nốt muỗi đốt trên cánh tay: “Chẳng phải do lần trước ông trang bức quá đà sao, mọi người cảm thấy không trang bức lại ông, cho nên không thèm làm nữa.”

“Trời ạ, những người này thực tế như vậy sao?”

“Mọi người tụ tập là vì trang bức, kết quả lại biến thành nghe ông trang bức, nếu là tôi thì tôi cũng không đi.”

Giang Chu chép miệng một cái, đột nhiên cảm thấy tê nhạt vô vị.

Nếu như kiếm được tiền mà còn không trang bức, vậy còn có ý nghĩa gì?

Đừng nói cái gì mà phong phú bản thân với bồi dưỡng linh hồn.

Nếu mấy thứ này có tác dụng, vậy còn cmn liều mạng kiếm tiền làm gì?

Cho nên ý nghĩa của việc kiếm tiền chính là để lộ ra ngoài cho mọi người biết, như vậy cuộc sống mới thoải mái hơn một chút!

Nhưng đúng lúc này, Sở Ngữ Vi bỗng nhiên quay đầu lại: “Giang Chu, bạn có cảm thấy hối tiếc với chuyện gì ở hồi cấp ba không?”

Giang Chu suy tư một lát: “Không yêu sớm có tính không?”

“Không tính, bởi vì mình cũng thế.”

“Nhưng mà mình nhớ là lớp phó văn nghệ của chúng ta dậy thì rất sớm, chân vừa dài vừa trắng, giọng nói còn ngọt ngào đáng yêu.”

Quách Vĩ nghe thấy thế cũng gật đầu thật mạnh: “Không sai, nghe như giọng trẻ con luôn, quả thật là cực phẩm ở nhân nhân!”

Giang Chu giơ ngón tay cái lên: “Quả nhiên là bạn thân của tôi, quả nhiên là anh hùng có chung chí hướng mà.”

“Nhưng mà dung mạo lại rất bình thường.”

“Ông biết cái gì, tắt đèn rồi, dung mạo là thứ không quan trọng nhất.”

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên thở phì phò: “Đó chính là chuyện mà bạn tiếc nuối nhất?”

Giang Chu tăng hăng một cái: “Đương nhiên... Là còn một chuyện khác.”

“Chuyện gì?”

“Trước kia sửa sang lại tài khoản, thì không cần thận xóa QQ của cô ấy rồi.”

Sở Ngữ Vi nghiêng răng nghiêng lợi, hai má phồng lên.

Quách Vĩ thấy bầu không khí không đúng, vội vàng liếc mắt nhìn nhau với Giang Chu.

“Thật ra thì hồi cấp ba của chúng ta chỉ có một Nữ Thần, đó chính là hoa khô Sỡ nha.”

“Cái này thì cũng đúng, chắc Ngũ Vi là tiếc nuôi của rất nhiều người sau khi tốt nghiệp.”

Quách Vĩ bỗng nhiên quay đầu, biểu cảm hơi ngạc nhiên:

“Hoa khô, thời cấp ba bạn có tiếc nuôi gì sao?”

Sỡ Ngũ Vi yên lặng một lát: “Đương nhiên là có...”

“Là cái gì?”

“Đây là bí mật, bí mật là không thể nói.”

Giang Chu liếc nhìn Sỡ Ngũ Vi một cái: “Nói ra đi, để xem nó đáng tiếc bao nhiêu nào, để cho mình vui vẻ một chút.”

Sỡ Ngũ Vi kiêu ngạo mà hất cằm lên: “Không nói, mình mới không nói cho bạn biết.”

“Mình đã nói chuyện của mình rồi, sao bạn lại hẹp hòi như vậy?”

“Đó là bạn chém gió, căn bản không thể tính.”

“Vậy tốt xấu gì bạn cũng phải chém một cái chứ.”

Sỡ Ngũ Vi quay đầu nhìn Giang Chu mà không nói lời nào, chỉ là ánh mắt của nàng hơi dịu dàng.

Trên gương mặt xinh đẹp của nàng còn có chút ủy khuất.

Mặc dù nàng không hề có động tác gì khác, nhưng lại càng khiến cho nàng càng thêm điềm đậm đáng yêu.

Giang Chu yên lặng một lát, bỗng nhiên đưa tay vò tóc của nàng.

Sau đó, lại véo khuôn mặt tinh xảo của nàng một cái.

Sỡ Ngũ Vi cũng không phản kháng, mà ngoan ngoãn để Giang Chu bắt nạt.

Lúc này, Quách Vĩ hồn nhiên như không.

Cậu ta vẫn đang tò mò về chuyện tiếc nuôi của hoa khô nữa.

Chỉ là hình như hai người kia đã quên mất vấn đề này, cùng nhau yên lặng cùng nhau không nói gì.

“Hoa khô, bạn còn chưa nói tiếc nuối của mình kia?”

Giang Chu liếc mắt nhìn Quách Vĩ: “Lòng tò mò của ông lớn như vậy sao? Không nghe thì chết à?”

Quách Vĩ tràn đầy mờ mịt: “Rõ ràng là ông muốn biết nhất mà.”

“Hiện giờ tôi không muốn biết nữa rồi, đến lượt ông đấy.”

“Tiếc nuối của tôi?”

“Ừm!”

Ánh mắt Quách Vĩ bỗng nhiên trở nên mê ly: “Ông không biết đâu, thật ra hồi lớp 11 đã có một cô gái, viết cho tôi 100 bức thư tình trong một học kỳ.”

“...”

“Nhưng đến tận bây giờ, tôi vẫn không biết cô ấy là ai, nếu như tôi có tiếc nuối, thì đại khái chính là chuyện này.”

Quách Vĩ vòng tay ra sau lưng, ngửa mặt lên nhìn bầu trời.

Trong mắt có ba phần đau thương, ba phần hoài niệm, và bốn phần mất mát.

Khóe miệng Giang Chu co quắp vài cái.

Không vì cái gì cả, bởi vì những lá thư đó đều là trò đùa dai của hắn thôi.

Không ngờ nó lại trở thành thanh xuân của Quách Vĩ???!!!

Không lâu sau, Giang Chu bỗng nhiên nhận được điện thoại.

Quý bà Viên Hữu Cầm đã làm cơm tối, hỏi xem Giang Chu đã về chưa.

Giang Chu trả lời vài câu rồi cúp máy, quay sang nhìn hai người.

“Đi thôi, đi về ăn cơm.”

“Vậy... Đi luôn à?”

Giang Chu gãi gãi cánh tay: “Dù không đói bụng thì cũng phải về thoa dầu chứ.”

Sở Ngữ Vi ồ một tiếng, đứng lên chuẩn bị đi về nhà.

Chương 427: Bữa tiệc gia đình bảy người!

Tâm trạng của nàng đã trở nên tốt hơn nhiều rồi.

Nỗi khổ sở đã bị quét sạch sành sanh rồi.

Chỉ là nàng vẫn muốn ở chung với Giang Chu thêm một chút, dường như mỗi lần gặp mặt, nàng đều không nỡ chia tay nhau quá sớm vậy.

Nhưng suy nghĩ một chút, Sở Ngữ Vi lại cảm thấy không cần thiết.

Dù sao nghỉ hè còn rất dài, chắc chắn sẽ có cơ hội đi chơi...

Cho nên, nàng nhắc túi hồng khô lên, chuẩn bị về nhà.

Giang Chu nhìn nàng với ánh mắt kỳ lạ: “Bạn đi đâu thế?”

“Đi về nhà nha.”

“Mình nói với mẹ mình là dẫn bạn về ăn cơm rồi, bạn về nhà làm gì?”

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu, viên mắt bỗng nhiên đỏ lên:

“Mình...cũng có thể về nhà với bạn sao?”

“Vì sao không thể, nhà của mình có phải Long đàm Hồ huyết gì đâu?”

“Nhưng mà...”

“Đừng nói nhảm nữa, đi nhanh lên, sắp chết đói rồi.”

“Bạn thật sự muốn dẫn mình về ăn cơm?”

“Bạn bị ngáo à, mấy hôm trước ngày nào mình chả dẫn bạn về ăn cơm, cha mẹ của bạn còn tìm đến cửa nữa, bạn mất trí nhớ à?”

Sở Ngữ Vi nghe thấy những lời này, chỉ lẳng lặng nhìn Giang Chu.

Đột nhiên, nàng ý thức được là Giang Chu nói rất đúng.

Một tháng thì mình ăn cơm ở nhà Giang Chu tận 20 ngày liền.

Mà lúc này, khi nàng nghe thấy Giang Chu dẫn một cô gái về nhà thì nàng lại khổ sở đến mức suýt khóc.

Nhưng mà nghĩ lại một chút, dẫn về thì sao nhỉ?

Rõ ràng mình mới là cô gái đầu tiên mà Giang Chu dẫn về mà.

“Rốt cuộc có đi không?”

“Có!”

Quách Vĩ nhìn thấy cảnh này, nhìn không được mà xoa xoa tay.

Thật ra cậu ta cũng chưa ăn cơm, hơn nữa vì đồ dành Dương Hân nên bụng cũng đã sôi ùng ục.

“Lão Giang, hai người phải về ăn cơm à?”

“Ừm, chúng ta hẹn ngày khác nha.”

“Khụ khụ, thật ra thì tôi cũng chưa ăn cơm.”

Giang Chu giơ tay lên: “Bên kia có quán cơm kia, mùi vị cũng không tệ lắm.”

Quách Vĩ thở dài: “Biết rồi.”

“Sao cứ thấy ông buồn buồn vậy?”

“Không có gì, tôi đi qua kia ăn cơm.”

Giang Chu bĩu môi một cái: “Được rồi, tôi còn không biết ông nghĩ thế nào à? Đi thôi.”

Hai mắt Quách Vĩ lập tức sáng lên: “Đây mới là anh em tốt nha, tôi còn tưởng ông vứt tôi qua một bên rồi chứ.”

“Nhưng nhà tôi không có đủ bát đũa.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Giang Chu nhếch miệng cười: “Nếu ông không ngại, thì có thể kế thừa chậu cơm chó mà tôi từng dùng.”

Quách Vĩ có chút tức giận: “Tốt xấu gì tôi cũng là khách mà!”

“Không phải, cầm quà mới được gọi là khách, ông thấy Ngưu Vĩ chưa, cô ấy còn cầm hồng khô này.”

Sở Ngũ Vi rất phối hợp mà quơ quơ túi hồng khô trước mặt Quách Vĩ.

Quách Vĩ yên lặng một chút: “Vậy tôi là cái gì?”

“Là tên ăn chùa chứ là gì.”

Khu chung cư Thánh Trạch, Giang gia.

Phùng Tư Nhược đứng trong nhà ăn, bắt đầu xếp bát đĩa với Hàn Nhu.

Mà hai vợ chồng già thì đang vội vàng bận rộn trong nhà bếp.

Người một nhà vô cùng náo nhiệt, bận rộn nhưng rất vui vẻ.

Nói đến thì loại hiện tượng này cũng khá thần kỳ.

Chỉ một năm trước, rõ ràng chỉ là một nhà ba người tiêu chuẩn, trong nhà có một đôi cha mẹ và một đứa con trai thối.

Trừ phi có họ hàng thân thích đến nhà thì mới có thể náo nhiệt như vậy.

Nhưng không ngờ chỉ một năm sau, trong nhà lại có thêm một cô con gái là Hàn Nhu.

Một nhà bốn người, vui vui vẻ vẻ, có thể làm cho người ta hâm mộ.

Nhưng không lâu sau, chuẩn con dâu cũng tìm đến cửa, hơn nữa chuẩn con dâu này còn không phải chỉ một người.

Vì vậy, một nhà ba người đã biến thành một đại gia đình.

Lúc trước bọn họ đòi một chiếc bàn ăn rộng rãi cho mười người ngồi.

Hiện giờ lại đang suy nghĩ xem có nên đổi giường trong nhà thành giường đôi hết không.

Hoặc là dứt khoát căn môi, trực tiếp đổi một căn nhà rộng hơn.

Nhưng bây giờ vẫn quá sớm để nghĩ đến mấy chuyện này, ngay cả giường đôi cũng chưa chắc sẽ có thể dùng đến.

Chẳng mấy chốc, cơm nước nóng hôi hổi đã được bày lên bàn.

Hơi nước không ngừng bốc lên làm cho ánh đèn trên trần trở nên hơi mê ly.

Cùng lúc đó, cửa Giang gia cũng bị người kéo ra.

Giang Chu dẫn Sở Ngữ Vi và Quách Vĩ đi vào, hương thơm của đồ ăn đang quanh quẩn trong phòng lập tức đập vào mặt.

“Thơm quá, hôm nay ăn món gì vậy?”

Hàn Nhu thấy Giang Chu muốn đi vào, lập tức chặn lại: “Anh, em vừa mới lau nhà, anh mau thay dép đi.”

“Bần thì lại lau thôi, dù sao ăn no mới có sức làm mà.”

“Không được, mau thay dép đi!”

“Ồ!”

Giang Chu lên tiếng, ngồi xổm xuống thay dép đi trong nhà.

Mà Sở Ngữ Vi cũng mở tủ giày, lấy ra một đôi dép màu hồng nhạt của mình.

Trước đó, ngày nào nàng cũng đến ăn cơm chùa nha, cho nên quý bà Viên Hữu Cầm trực tiếp mua cho nàng một đôi dép trong nhà luôn.

Như vậy chứng tỏ, Giang gia thật sự coi nàng như con dâu trong nhà rồi.

Dĩ nhiên, Phùng Tư Nhược cũng có một đôi dép của riêng mình.

Duy chỉ có Quách Vĩ là lúng túng như một kẻ ngoài cuộc.

“Lão Giang, tôi không có dép!”

Giang Chu nhìn Quách Vĩ: “Vậy thì quá tốt, ông có thể ngồi ăn ở trước cửa!”

Quách Vĩ nhịn không được mà nhìn về phía Hàn Nhu: “Chị, em làm bần thì sẽ lau giúp chị nhé?”

“Trước kia anh của chị cũng đều nói như vậy, nhưng chưa bao giờ lau nhà cả.”

“Em hoàn toàn khác với cậu ấy, em không phải tên khốn khiếp này!”

Hàn Nhu lập tức ra vẻ rộng lượng: “Hừm... vậy cũng được!”

Dù sao Quách Vĩ cũng được coi như là khách, nên cũng không thể ngăn người ta ở ngoài cửa mà không cho vào.

Chương 428: Bữa tiệc gia đình bảy người! (2)

Lúc này, Sỡ Ngữ Vi thay dép xong, liền lặng lẽ liếc nhìn Phùng Tư Nhược.

Thật ra thì trước khi vào nhà, nàng thấy rất khẩn trương.

Bởi vì nàng biết Phùng Tư Nhược cũng đang ở trong nhà của Giang Chu.

Nếu mình cứ đi vào như vậy thì có thích hợp không?

Cứ giống như là đang muốn tranh đoạt cái gì đó vậy.

Nhưng khi nàng ngẩng đầu lên, thì liền thấy Phùng Tư Nhược đang mỉm cười nhìn mình, nụ cười kia ngọt như cốc trà sữa được thả thêm hai gói đường vậy.

Một cô bé rất ngọt rất rất ngọt...

Vì vậy, Sỡ Ngữ Vi lập tức thả lỏng hơn nhiều, nàng phát hiện mình đã suy nghĩ nhiều rồi.

Phùng Tư Nhược căn bản không có ý tứ không hoan nghênh mình.

Phùng Tư Nhược vẫn cứ ngọt ngào đáng yêu như vậy, giống như một trái mật đào có thể bóp ra nước vậy.

Hai người nhìn nhau, lại có một cảm giác thân thiết không nói rõ.

Hôm nay, Phùng Tư Nhược mặc một chiếc váy trắng như tuyết, mái tóc dài được buộc thành đuôi ngựa bởi một sợi dây chun màu xanh.

Da thịt trắng như tuyết lại lộ ra một màu hồng hồng dễ thương và sạch sẽ.

Trên chân là một đôi dép màu trắng.

Bởi vì nàng chạy qua chạy lại để giúp đỡ, cho nên trên trán còn có vài giọt mồ hôi.

Mà Sở Ngữ Vi thì mặc một chiếc váy học sinh màu đen có thắt lưng, nơi cổ áo được thiết kế thành màu trắng để thể hiện sự tương phản.

Mái tóc dài đen nhánh rủ xuống hai vai.

Trên cái cổ thiên nga trắng như tuyết còn có một viên kim cương nhỏ đang lóe sáng.

Hình ảnh hai người đối diện nhau này, nhìn giống như một bức tranh.

Nhưng mà lại càng xinh đẹp hơn so với một bức tranh.

“Đũa của bạn này!” Phùng Tư Nhược bỗng nhiên mở miệng, nàng đưa một đôi đũa cho Sở Ngữ Vi.

Sở Ngữ Vi thấy cảnh này, cũng móc một quả hồng khô thật to từ trong túi ra để đưa cho Phùng Tư Nhược.

“Đây là mình mang từ quê ra, ăn ngon lắm.”

“Cảm ơn.”

Phùng Tư Nhược tiếp nhận quả hồng khô, đột nhiên nàng lại cảm thấy tình cảnh này có chút quen thuộc.

Sở Ngữ Vi cũng không khỏi sửng sò, dường như có một loại cảm giác đã từng trải qua.

Ngay sau đó, hai cô bé đều nhớ ra.

Không phải là giống với lần gặp mặt trong khách sạn sao?

Một người cho kẹo, một người đưa nước.

Cùng lúc đó, Giang Chu bị Quách Vĩ kéo qua một bên.

Hiện giờ Quách Vĩ rất khiếp sợ.

Bởi vì dung mạo của Sở Ngữ Vi đã cực kỳ xinh đẹp rồi.

Bằng không thì nàng cũng không phải là hoa khôi của cả trường trong ba năm liền.

Thậm chí khi đến đại học Thanh Bắc thì nàng cũng được rất nhiều người săn đón.

Không thể nói không có những cô gái có dung mạo như vậy, nhưng có thể nói là rất hiếm.

Thế mà trong nhà Giang Chu lại còn có một tồn tại như vậy.

“Lão Giang, rốt cuộc cô gái buộc tóc đuôi ngựa kia là ai?”

“Lần trước tôi đã nói với ông rồi mà.”

Mặt Quách Vĩ tràn đầy khiếp sợ: “Đây chính là tiểu bảo bối mà ông đã nói á?”

Giang Chu gật đầu: “Cô ấy hơi sợ người lạ, cho nên ông chưa được gặp mặt.”

“Con bà nó, thế mà ông lại dẫn hai cô gái về nhà ăn cơm? Cả hai đều là cấp bậc hoa khôi??? Kiếp trước ông rốt cuộc đã đưa mấy chục ngàn hay mấy trăm ngàn bà cụ qua đường?!”

“Tôi cmn không thể đỡ mấy em gái 18 tuổi qua đường à?”

Quách Vĩ lệ nóng doanh tròng: “Đại ca, mời dạy học, có thể quỳ học.”

Giang Chu mỉm cười: “Hay là tôi dạy cho Dương Hân, rồi để Dương Hân dạy cho ông nhé?”

“Vây... vậy thì thôi đi.”

“Lựa chọn sáng suốt, cho nên mau đi ăn chậu cơm chó của ông đi!”

Quách Vĩ bỗng nhiên ngẩng đầu lên: “Dì ơi, Giang Chu nói cháu không cầm quà, nên chỉ xứng kể thừa chậu cơm chó của cậu ấy.”

Viên Hữu Cầm lộ đầu từ trong bếp ra: “Giang Chu, đi ăn chậu cơm chó của con đi, tối nay không được lên bàn!”

“...”

Một giờ sau, bữa cơm kết thúc.

Tất cả đồ ăn đều bị quét sạch, không còn thừa lại chút nào.

Đây chủ yếu là công lao của Quách Vĩ.

Có thể nói tên nhãi này chính là máy nghiền cơm lãnh khốc và vô tình.

Có người nói tên này còn chưa tung hết sức khi ăn cơm, mà chỉ mới dùng nửa thành công lực thôi.

Sau khi ăn xong, Hàn Nhu và Giang Chu bị gọi đi rửa bát trong phòng bếp.

Quách Vĩ thì thực hiện hứa hẹn của mình, hỗ trợ lau nhà một lần nữa.

Lúc này, Sở Ngũ Vi và Phùng Tư Nhược liếc mắt nhìn nhau, sau đó cùng chui vào phòng của Giang Chu.

Hai cô bé này vừa mới ngồi thì thăm trên ghế sa lon xong, giờ lại bắt đầu trở nên thần thần bí bí.

Quách Vĩ đang lau nhà nhìn thấy từ đầu đến cuối, cảnh này làm cho cậu ta nhin không được mà rùng mình.

Quách Vĩ cho rằng, chắc chắn trong phòng ngủ của Giang Chu bây giờ đang là một hội đạo quang kiếm ảnh.

Như vậy, người đầu tiên đi ra ngoài sẽ trở thành người thắng cuối cùng.

Hai tay của người này nhất định sẽ nhuốm đầy máu tươi, khoe miệng nở một nụ cười nhạt.

Không phải phim điện ảnh đều chiếu như vậy sao?

Đúng lúc này, Giang Chu rửa bát xong cũng đi ra.

“Sở Ngũ Vi và Phùng Tư Nhược đâu rồi?”

Quách Vĩ chỉ chỉ vào phòng ngủ của Giang Chu: “Đều ở trong đó.”

Biểu cảm của Giang Chu lập tức trở nên nghiêm túc: “Có nhìn thấy, ai gọi ai vào trong không?”

“Dắt tay đi vào...”

Chương 429: Bí mật của hai cô bé!

Loại người nào mới có thể làm bạn với nhau?

Loại thứ nhất là hai người có tính cách tương đồng, có chung sở thích và hứng thú, khi ở chung có thể hiểu rõ nhau, có thể trò chuyện thoải mái, có thể thả lỏng.

Coi như tùy tiện nói chuyện cũng không cần lo lắng đối phương không hiểu.

Loại thứ hai là hai người có tính cách hoàn toàn tương phản.

Bọn họ có cuộc sống hoàn toàn khác nhau, trải nghiệm khác nhau, lại hy vọng học tập được ưu điểm từ trên người của đối phương.

Thậm chí còn có thể là đối thủ của nhau trong một số phương diện.

Đối với Sở Ngữ Vi và Phùng Tư Nhược mà nói.

Nếu như hai người trở thành bạn, vậy nhất định sẽ là loại thứ hai.

Lúc này, trong căn phòng nhỏ của Giang Chu.

Hai cô bé ngồi ở trên giường, đều nhìn chăm chú vào đối phương.

“Bạn thật sự quá xinh đẹp...”

“Bạn cũng vậy...”

Đây chính là lời đạo đầu tiêu chuẩn.

Chủ yếu là để hóa giải xấu hổ, để cho cuộc trò chuyện tiếp theo trở nên nhẹ nhàng hơn, thoải mái hơn một chút.

Bên ngoài, Giang Chu rửa bát xong liền ngồi trên ghế sa lon.

Hắn vừa nhìn cửa phòng ngủ của mình, vừa nhìn chăm chăm vào đồng hồ ở trên tường.

Trời ơi, hai cô gái đã vào trong được nửa tiếng rồi.

Phùng Tư Nhược là một cô bé còn không dám nói mấy lời quan tâm an ủi, vậy mà có thể nói chuyện nửa tiếng với Sở Ngữ Vi.

Thật sự là khiến cho người ta kinh ngạc đến ngoài ý muốn.

Chỉ là rốt cuộc càng nàng đang nói chuyện gì?

Giang Chu nhin không được mà buồn bực, thậm chí còn muốn xông vào trong phòng để tham dự.

Chẳng qua là đột nhiên xông vào thì dường như không thích hợp lắm.

Chẳng may hai cô bé đang so bì đáng người thì sao?

Hít...

Vậy thì không xông vào mới là phé vật.

Cùng lúc đó, Quách Vĩ cũng đã lau nhà xong, cũng thông qua cuộc kiểm tra của Hàn Nhu.

Cậu ta vừa lau mồ hôi vừa cầm áo khoác lên.

“Giang Chu, trời cũng muộn rồi, tôi về trước đây!”

“Lần sau đến nhớ phải mang quà, bằng không thì chỉ có thể ngồi xồm ở trước cửa.”

Quách Vĩ đang định miệng phun hương thơm, nhưng lại liếc mắt nhìn cửa phòng của Giang Chu, lập tức tha cho Giang Chu: “Thôi bỏ đi, kể mặt chuyện ông sắp xong đời, tôi liền tha cho ông một hôm, để ông có thể hưởng thụ khoảnh khắc bình an sau cùng.”

Giang Chu nhin không được mà trừng mắt: “Đánh rắm, đừng có nguyên rửa ông đây.”

“Tôi không tin cánh cửa này mở ra mà ông còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai.”

“Đi đi đi, đừng đứng ở đây làm chướng mắt.”

Quách Vĩ mở cửa ra: “Ngày này năm sau, tôi sẽ trở lại.”

Giang Chu nhặt dép ném qua.

Chỉ là tốc độ đóng cửa của Quách Vĩ quá nhanh, cho nên dép chỉ đập vào cửa.

“Nhu Nhu, nhặt dép giúp anh với.”

Hàn Nhu hừ một tiếng, mang dép về cho Giang Chu: “Anh chỉ biết bắt nạt em thôi.”

Giang Chu kéo nàng ngồi xuống ghế sa lon: “Nhu Nhu, anh hỏi em một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Em cảm thấy hai người bọn họ đang nói chuyện gì?”

Hàn Nhu vừa mới từ phòng bếp ra ngoài, nàng cũng đang không hiểu Sở Ngữ Vi và Phùng Tư Nhược đi đâu.

Lúc này nghe thấy anh trai mình hỏi, thì không khỏi tròn tròn mắt lên.

“Hai người đang ở riêng trong phòng của anh á?”

“Ừm, nửa tiếng rồi.”

Hàn Nhu có chút khiếp sợ, lại tiến lại gần tai Giang Chu mà nhỏ giọng nói: “Có thể bọn họ đang phân cao thấp, cũng quyết sinh tử không?”

Giang Chu véo má của Hàn Nhu: “Xem phim truyền hình ít thôi.”

“Anh không nói thì em quên mất, em còn phải xem phim nữa!”

“Mấy phim vợ vẫn đó có gì hay chứ.”

Hàn Nhu hừ hừ hai tiếng, đưa tay cầm điều khiển từ xa lên để bật tivi.

Trên màn ảnh.

Tuyết Di mặc sườn xám, khí thế hung hăng đi đến nhà Y Bình, sau đó đứng ở trước cửa, tức giận mà gõ mạnh vài cái.

“Phó Văn Bội, tôi biết cô ở nhà, đừng trốn ở bên trong nữa.”

“Cô có bản lĩnh cướp đàn ông, sao không có bản lĩnh mở cửa à!”

Hàn Nhu đang xem rất hăng say, điều khiển từ xa bỗng nhiên bị Giang Chu cướp đi.

Lúc này, đôi mắt long lanh như nước của nàng hơi mở to ra, mê man mà nhìn Giang Chu.

“Anh làm gì thế?”

“Không cho phép xem.”

“Vì sao?”

Mặt Giang Chu đen xì: “Bởi vì anh không thích.”

Hàn Nhu không nhịn được mà quay đầu nhìn thoáng qua cửa phòng: “Anh muốn biết hai người họ đang nói chuyện gì thì đi vào mà nghe, bắt nạt em làm gì!”

“Em là em gái anh, anh không bắt nạt em thì bắt nạt ai.”

“Phùng Tư Nhược hay Sở Ngữ Vi đều được, đi thôi!”

Giang Chu thả điều khiển từ xa xuống, suy nghĩ một chút.

Con bà nó, mình sợ hãi nhút nhát từ bao giờ vậy?

Địa bàn của mình, mình làm chủ, đúng không?

Giang Chu đứng lên, đi đến cửa phòng của mình.

Nhưng đúng lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra.

Phùng Tư Nhược và Sỡ Ngữ Vi nắm tay đi ra ngoài.

Hai cô bé đều cười rất vui vẻ, không hề có thái độ ngưng trọng hay nặng nề gì.

Hơn nữa, dường như bây giờ hai cô bé rất ăn ý.

Ánh mắt nhìn về phía Giang Chu mang theo một loại thần bí như kiểu muốn nói lại thôi.

“Trời muộn rồi, mình phải về rồi.”

Giang Chu hơi sững sờ, sau đó nhìn về phía Sỡ Ngữ Vi: “Giờ mới tám giờ, bạn đã muốn về?”

Sỡ Ngữ Vi gật đầu: “Mình đi từ quê về, nhưng còn chưa về nhà, không về thì sẽ bị mắng.”

“Vây... mình tiễn bạn về vậy.”

“Ừm.”

Hai người mặc áo khoác, ra khỏi nhà, đi xuống dưới.

Chương 430: Miệng đàn ông, đều biết gạt người!

Lúc này, bầu trời đã đầy sao, làm cho bóng đêm dịu dàng hơn một chút.

Hai người vẫn đi trên con đường quen thuộc, toàn bộ quá trình đều không nói câu gì.

Cuối cùng, Giang Chu càng ngày càng buồn bực, nhịn không được mà mở miệng: “Hai người vừa nói chuyện gì trong phòng mình thế?”

“Đây là bí mật của con gái.”

Giang Chu nheo mắt lại: “Là chuyện mình không thể biết?”

Sỡ Ngữ Vi bỗng nhiên ôm cánh tay của Giang Chu: “Sau này chắc chắn bạn sẽ biết.”

“Nhưng mình muốn biết luôn bây giờ.”

“Không được, mình đã đáp ứng với Phùng Tư Nhược là không nói cho bạn biết rồi.”

Đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Loại cảm giác này rất giống với dự báo nguy hiểm.

Vì vậy, hắn ngẩng đầu lên, quả nhiên phát hiện có người đang đi qua từ phía đối diện.

Người này có thân hình cao to, thể chất cường tráng, khi đi đường còn uốn ngực ngẩng đầu.

“Chú Sở...?”

Bả vai Giang Chu run lên, lập tức chào tạm biệt Sở Ngũ Vi, rồi quay người rời đi.

Chiều hôm nay, chú Sở đã trốn trong phòng luyện quyền rất lâu.

Đơn giản chính là để lấy đầu chó của mình.

Khoảng thời gian này, vẫn là tránh đi thì hơn.

Sở Ngũ Vi nhìn dáng vẻ chạy trốn chết của Giang Chu, không khỏi che miệng cười trộm.

Nhưng cười cười, nàng lại nhin không được mà thấy hơi xấu hổ.

Vì vậy, nàng liền hừ một tiếng yêu kiều, lại giống như tức giận.

Nhưng bất cứ ai cũng có thể nhận ra, ánh mắt của nàng chỉ có dịu dàng và vui sướng.

Sau khi về đến nhà, hai vợ chồng già đã ngủ rồi.

Giang Chu liền ôm Phùng Tư Nhược ở trên ghế sa lon, rồi trực tiếp chui vào phòng.

Lần đầu tiên bị ôm kiểu công chúa, ít nhiều gì cũng sẽ có chút xấu hổ.

Giống như Phùng Tư Nhược bây giờ, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã đỏ bừng, hai tay ôm chặt lấy cổ Giang Chu.

Giang Chu đặt Phùng Tur Nhược lên giường, nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Em vừa mới nói chuyện gì với Sở Ngữ Vi?”

Phùng Tur Nhược lắc đầu: “Không thể nói.”

Giang Chu nhíu mày lại: “Thật sự không nói?”

“Không nói.”

“Hay là em tiết lộ cho anh một chút, anh tuyệt đối sẽ không nói cho ai biết đâu.”

Phùng Tur Nhược hừ hừ một tiếng, cái đầu nhỏ lắc lư.

Giang Chu nhìn Phùng Tur Nhược lại có chút bất đắc dĩ.

Tận nửa tiếng đấy, rốt cuộc hai cô bé này đang làm gì?

Hắn bỗng nhiên có một loại cảm giác như bị ai đó đào hố ở trước mặt vậy.

Đề tài có thể trò chuyện nửa tiếng.

Hơn nữa còn là đề tài để công chúa sợ đám đông nói chuyện nửa tiếng, như vậy chắc chắn đề tài này không nhỏ.

Lòng tò mò của Giang Chu bây giờ giống như một thùng thuốc súng, chỉ thiếu một cây đuốc là có thể trực tiếp nổ tung.

Có điều, mặc dù hắn hoàn toàn không biết gì về nội dung của cuộc trò chuyện này, nhưng hắn cũng biết hai cô bé này sẽ không làm chuyện gì xấu.

Hơn nữa Sở Ngữ Vi cũng đã nói, sau này chắc chắn mình sẽ biết.

Nếu như là bí mật trong khuê phòng, vậy cũng coi như là chuyện riêng tư, thật sự ép hỏi thì cũng không hay lắm.

Vì vậy, hắn có dần lòng tò mò xuống, đưa tay ôm Phùng Tur Nhược vào ngực.

Cô bé này sắp cao đến 1m7 rồi, mà chỉ nặng chưa đến 45kg.

Eo thon quả thực là không đủ một nắm.

Bởi vì là mặc váy, cho nên đôi chân thon dài và trơn tuột đều bị Giang Chu không cẩn thận mà sờ mó mấy lần.

Khiến cho hai má Phùng Tư Nhược đỏ bừng, hai tay đều không biết nên đặt vào đâu.

“Muốn ngủ chưa?”

Phùng Tư Nhược ngoan ngoãn gật đầu: “Muốn ngủ rồi.”

Giang Chu thối lông mi của nàng một cái: “Vậy em muốn ngủ với anh, hay là ngủ với Hàn Nhu?”

“Sao cũng được...”

“Câu trả lời này không chính xác.”

Phùng Tư Nhược phồng má lên, đôi mắt sáng lấp lánh:

“Vậy...vậy em ngủ ở chỗ này.”

Giang Chu lập tức gật đầu thỏa mãn: “Đi đánh răng rửa mặt đi, trở về rồi hôn môi.”

“Không được!”

“Kỳ thi đã trôi qua một tháng rồi, chẳng lẽ em vẫn chưa chuẩn bị xong?”

Phùng Tư Nhược phồng má lên: “Em bỗng nhiên thay đổi ý định...”

Giang Chu hơi sững sờ: “Là sao...?”

“Không cho anh hôn.”

“Có phải Đinh Duyệt lại nói gì với em không? Cô ấy còn không có bạn trai, thì biết yêu đương gì chứ!”

“Dù sao... Chính là không cho anh hôn.”

Giang Chu đưa tay, dự định véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một cái.

Ai ngờ Phùng Tư Nhược lại hừ hừ hai tiếng, rồi rất nhanh nhẹn mà tránh thoát.

Từ khi quan hệ của hai người không ngừng thân mật hơn, thì thật ra cô bé này đã không sợ hấn nữa rồi.

Đồng thời, tần suất nũng nịu với hắn cũng càng ngày càng cao.

Giang Chu thậm chí còn không xác định được, đây thật sự là Phùng Tư Nhược gặp người sẽ bị sợ đến mức run lẩy bẩy sao?

Nàng đã không giống với một con thỏ nhỏ, mà trái lại giống với một con tiểu hồ ly có bộ lông mềm mại hơn.

“Qua đây, để anh véo một cái.”

“Ngô...”

Phùng Tư Nhược cực kỳ không tình nguyện mà đưa khuôn mặt nhỏ nhắn lại gần.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên.

Người gọi đến là Phùng Y Vân.

Chương 431: Miệng đàn ông, đều biết gạt người! (2)

Giang Chu khẽ nhíu mày, thả Phùng Tư Nhược, nghe máy.

“Alo, cô cô, có chuyện gì sao?”

Giọng nói của Phùng Y Vân hơi ngưng trọng: “Giang Chu, gần nhà cháu có... người xa lạ khả nghi nào không?”

Giang Chu hơi sững sờ: “Không có, quanh đây đều là hàng xóm tương đối quen thuộc.”

“Vậy có xe nào đi biển số Bắc Hải không?”

“Cái này thì cháu không rõ, nhưng có xảy ra chuyện gì sao?”

Phùng Y Vân trầm ngâm một lát, cũng không trực tiếp trả lời:

“Như vậy đi, sáng sớm ngày mai cô sẽ phái người đến Lâm Giang để đón Tư Nhược về.”

Giang Chu cảm thấy có gì đó không đúng lắm: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Xế chiều hôm nay, chú của Tư Nhược đã chạy đến, rồi nói một đống lời rất khó hiểu.”

“Hả?”

“Chính là Phùng Nhạc, chính là người mà cô từng đề cập với cháu.”

Giang Chu há hốc mồm, dường như nghĩ ra cái gì: “Ông ta đi tìm Tư Nhượng rồi?”

Phùng Y Vân ừ một tiếng: “Rất kỳ lạ, Phùng Nhạc nói là muốn đến thăm cháu gái, còn hỏi cô phương thức liên lạc của Tư Nhượng, cô đoán là có phải Phùng Nhạc đã biết sự tồn tại của cháu rồi không?”

“...”

“Cháu phải biết, quan hệ của Phùng Nhạc và cha của Tư Nhượng như nước với lửa, tuy rằng rất gần nhưng chưa từng đến, đây là lần đầu tiên Phùng Nhạc hỏi chuyện của Tư Nhượng, chuyện này tuyệt đối không bình thường.”

A ... Chuyện này...

Khóe miệng Giang Chu nhin không được mà co quắp vài cái.

Khá lắm, Phùng Nhạc này thật sự là rất khá nha!

Vì lôi kéo đồng bạn hợp tác, mà thật sự đi xin phương thức liên lạc của cháu gái!

Quá thành thật.

Thành thật đến mức Giang Chu cũng không nhẫn tâm hăm hại luôn.

“Giang Chu, tại sao cháu không nói gì?”

“Có lẽ cháu biết nguyên nhân của chuyện này, cô không cần quá lo lắng đâu.”

Phùng Y Vân yên lặng một lát: “Có phải cháu đã tiếp xúc với Phùng Nhạc rồi không?”

Giang Chu ồ một tiếng: “Không sai, Phùng Nhạc muốn hợp tác với cháu.”

“Nếu là như vậy, thì cô cũng không cần lo lắng nữa, nhưng mà vẫn lại đưa Tư Nhượng trở về, miễn cho xảy ra chuyện bất ngờ.”

“Ồ, à đúng rồi, còn có một chuyện, người sau lưng quỹ Y Nhất là cha của Tư Nhượng sao?”

Phùng Y Vân trầm ngâm một lát: “Sau này cháu sẽ biết.”

Giang Chu gật đầu: “Cháu hiểu rồi.”

“Đừng để Tư Nhược thức đêm, sáng sớm ngày mai tài xế sẽ đến.”

“Vâng!”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Chu chìm vào suy nghĩ.

Khả định người phía sau quỹ Y Nhất chính là cha vợ của mình, nhưng số tiền đầu tư cho mình có nguồn gốc từ đâu?

Ông anh tài xế của cô cô cũng lảng tránh vấn đề này.

Tựa như khoản tiền này có lai lịch không rõ ràng vậy.

Nói cách khác... Số tiền này là lấy từ sản nghiệp Phùng gia.

Đây thật ra chính là tham ô tài sản công ty?

Phải biết rằng, vì bảo vệ tài sản của mình, không có người ngoài nhúng chàm, Phùng Viễn Sơn thậm chí còn không tiếc để cho con gái mình sống cô độc cả một đời.

Ông ta tuyệt đối sẽ không cho phép tài sản của mình đổi thành người khác họ.

Đời trước, Phùng Tư Nhược vì gả cho mình mà chủ động rời khỏi Phùng gia, cũng ký hợp đồng từ bỏ quyền thừa kế tài sản.

Vậy chuyện cha của Phùng Tư Nhược đang làm bây giờ, không thể nghi ngờ gì chính là chạm vào vẫy ngược của Phùng Viễn Sơn.

Nếu như Phùng Viễn Sơn biết chuyện này, cha của Phùng Tư Nhược sẽ không còn cơ hội tranh giành quyền thừa kế nữa.

Nói không chừng ông già kia còn vì đại nghĩa mà diệt thân ý chứ.

Nhưng mình cũng chưa từng gặp mặt cha của Phùng Tư Nhược.

Vậy tại sao ông cha vợ vô trách nhiệm này của mình lại tin tưởng mình như vậy?

Giang Chu nghĩ đến đây, không khỏi cảm nhận được một loại áp lực khổng lồ.

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược đang ngây ngốc mà nhìn Giang Chu.

Hàng lông mi dài hơi run lên, tựa như là hơi ngạc nhiên với cuộc điện thoại vừa rồi.

“Sao thế, muốn biết ai vừa gọi điện thoại cho anh à?”

Phùng Tư Nhược gật đầu.

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhược: “Em quản nhiều phết nhỉ, bắt đầu học cách kiểm tra điện thoại của anh rồi hả?”

“VẬY em không hỏi.”

“Là cô cô của em gọi đến.”

Phùng Tư Nhược chu cái miệng nhỏ: “Có chuyện gì nha?”

Giang Chu lại ôm nàng vào lòng một lần nữa: “CÔ ấy nói là ngày mai sẽ phái tài xế đến đón em về nhà.”

“Nhưng em mới đến có ba ngày.”

“Không sao, lần sau lại đến tiếp.”

Giang Chu nhéo nhéo gương mặt của nàng.

Nếu như không có sự tồn tại của quỹ Y Nhất, vậy dù cho Phùng Nhạc có điều tra được quan hệ của hắn và Phùng Tư Nhược thì cũng không sao.

Nhưng bây giờ thì không được.

Nếu như cha của Phùng Tư Nhược thật sự di dời tài sản của Phùng gia để giúp mình phát triển.

Vậy chắc chắn Phùng Nhạc sẽ điều tra được mối quan hệ của công ty đầu tư Chu Tinh và quỹ Y Nhất.

Sau đó, Phùng Nhạc sẽ nói chuyện này cho Phùng Viễn Sơn biết.

Nếu vậy, cha vợ của mình sẽ thua trắng tay, khoản đầu tư của mình cũng bị cướp về.

Phùng Nhạc sẽ dễ dàng nhận được quyền thừa kế, sẽ dễ dàng đuổi cổ cha vợ mình và cô cô ra khỏi Phùng gia.

Giang Chu nghĩ đến đây, liền ngẩng đầu nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

“Em đúng thật là phiền phức mà.”

Phùng Tư Nhược có chút ủy khuất.

Trước kia, rõ ràng là Giang Chu luôn khen mình rất ngoan.

Xem ra Đinh Duyệt nói rất đúng.

Miệng đàn ông đều biết gạt người!

Chương 432: Hoa khôi đánh người như kẹo da trâu!

Sáng sớm hôm sau.

Bầu trời bỗng nhiên đổ mưa phùn.

Tí tách tí tách, mưa lại nhanh hơn.

Giống như đang cố gắng hòa theo tràng cảnh đặc biệt này vậy.

Chẳng mấy chốc, Phùng Tư Nhược đã thu dọn hành lý xong.

Sau đó mọi người cùng đi xuống dưới lầu.

Sở Ngữ Vi cũng đã chờ ở dưới lầu từ trước.

Trong tay nàng còn cầm hai túi đặc sản mà nàng mang từ quê lên.

Hai cô bé đứng đối diện nhau, nhìn vào mắt đỏ đỏ của nhau.

Tối hôm qua các nàng còn nói hôm nay sẽ đi làm kiểu tóc chị em nữa, kết quả Sở Ngữ Vi vừa tỉnh ngủ, thì Phùng Tư Nhược đã phải rời đi rồi.

“Lần sau phải ở thêm vài ngày, mình sẽ dẫn bạn đi chơi.”

“Ừm...”

“Mình cũng sẽ đi Bắc Hải chơi với bạn.”

“Mình sẽ mời khách.”

Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi ôm một cái.

Sau đó lại cho nhau một nụ cười xinh đẹp động lòng người.

Giang Chu cảm thấy rất khó hiểu khi nhìn thấy cảnh này.

Tối hôm qua rốt cuộc các nàng đã nói chuyện gì?

Vì sao trong một đêm đã trở thành chị em tốt rồi?

Mình rõ ràng là một tên cặn bã nam mà!

Vì sao giờ phút này lại giống như một kẻ ngoài cuộc?!

Hay là hai người các nàng trực tiếp ở cùng nhau, hẹn hò yêu đương luôn đi.

Cùng lúc đó, trong mắt quý bà Viên Hữu Cầm cũng tràn đầy không nở.

Bà nắm tay nhỏ của Phùng Tư Nhược, mãi cho đến công mà vẫn không nở buông ra.

“Lần sau phải đến nữa đây, bằng không dì sẽ nhớ cháu lắm.”

“Nhưng lần sau đến thì phải nhớ gọi điện thoại, đừng ngốc nghếch mà chạy đến một mình nữa.”

Phùng Tư Nhược nức nở một cái, trong mắt tràn đầy vẻ tiếc nuối.

Đây là lần đầu tiên nàng rời nhà ngàn dặm.

Lần đầu tiên đi đến một thành phố xa lạ.

Lần đầu tiên dung nhập vào một gia đình khác.

Cũng là lần đầu tiên được hưởng thụ nhiều ấm áp và ngọt ngào như vậy.

Nhưng mà nàng không ngờ mình sẽ phải rời khỏi nơi này nhanh như vậy.

Nàng rất hâm mộ Sở Ngữ Vi.

Nàng cũng muốn ở lại nơi này, cũng muốn cùng lớn lên với Giang Chu, cũng muốn thích Giang Chu như vậy.

Phùng Tư Nhược nghĩ đến đây, liền nhìn Giang Chu với ánh mắt đáng thương.

Hiện giờ nàng rất muốn lao vào trong ngực của Giang Chu, nhưng có quá nhiều người bên cạnh, nên nàng không dám.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này liền đi qua xoa xoa tóc của nàng.

“Khai giảng gấp lại.”

Phùng Tư Nhược nhẹ nhàng gật đầu: “Ừm...”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Sẽ không phải là chưa đi mà đã bắt đầu nhớ anh rồi chứ?”

“Mới không có.”

“Vậy nếu em có bản lĩnh thì đừng khóc.”

Phùng Tư Nhược nhú mũi một cái, ưỡn khuỷu mà nhìn Giang Chu: “Không khóc thì không khác.”

Khóe miệng Giang Chu lại cong lên: “Đi thôi, trên đường nhớ chú ý an toàn.”

“Biết rồi.”

Phùng Tư Nhược nhỏ giọng nói một câu, sau đó cất bước leo lên xe.

Nhưng trước khi ô tô khởi động, Sở Ngữ Vi bỗng nhiên chạy đến bên cửa sổ xe, nàng cúi đầu, nhỏ giọng nói cái gì đó.

Không ngờ Phùng Tư Nhược vốn đang đau buồn lại lập tức cười khanh khách.

Sau đó, Phùng Tư Nhược ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt thâm thúy liếc qua nhìn về phía Giang Chu.

Vẻ mặt này cũng không khác gì với tôi qua cả.

Ngay sau đó, ô tô đã khởi động, rồi chậm rãi rời đi.

Sở Ngữ Vi còn đứng ở đầu đường, vẫy vẫy tay về phía Phùng Tư Nhược rời đi.

Nhưng đúng lúc này, nàng bỗng nhiên cảm thấy gò má của mình nóng lên.

Sau đó, liền phát hiện ra mặt của mình đang bị Giang Chu bóp.

“Làm... làm gì nha?”

“Mình vẫn rất tò mò, rốt cuộc bạn và Phùng Tư Nhược đã nói chuyện gì?”

Sở Ngữ Vi ngạo kiều mà ngẩng đầu lên: “Ăn hết hồng khô mà mình tặng đi, chờ bạn ăn xong thì mình sẽ nói cho bạn biết.”

Khóe miệng Giang Chu hơi co quắp: “Mình ăn xong thì còn mạng để nghe sao?”

“Vậy thì hết cách rồi.”

“Được, vậy sau này gặp hay làm như không quen biết đi.”

Giang Chu chớp mắt, quay người đi về phía khu nhà.

Sở Ngữ Vi hoảng hốt, liền vội vàng đuổi theo, ôm chặt cánh tay của Giang Chu.

“Không nên tức giận nha, sau này bạn sẽ biết.”

“Thôi khỏi, ông đây không muốn biết nữa, rồi, đừng làm phiền nữa.”

Giang Chu bỏ tay nàng ra, sải bước đi về phía trước.

Sở Ngữ Vi cũng không tức giận, mà tiếp tục tỏ vẻ đáng yêu mà đánh lầy người.

“Bạn biết không, bạn đánh người giống như một cái kẹo da trâu vậy.”

“Mình mặc kệ, mình thích thế.”

Nhưng đúng lúc này, có một chiếc xe buýt đột nhiên dừng lại ở đoạn đường Cẩm Hoa.

Quách Vĩ nhảy xuống xe, liếc mắt liền nhìn thấy Giang Chu và Sở Ngữ Vi.

Cậu ta khom người thở hắt hắt, rồi gọi hai người lại.

“Lão Giang, chờ đã.”

Giang Chu và Sở Ngữ Vi nghe thấy tiếng gọi, liền đồng loạt quay đầu lại.

Lúc này, đầu Quách Vĩ đầy mồ hôi, cậu ta vội vội vàng vàng chạy đến trước mặt hai người.

“Có chuyện gì thế?”

“Ngụy Lão Đại nằm viện, ung thư giai đoạn cuối.”

“Thật hay giả?”

“Tôi sẽ mang chuyện này ra đùa sao?”

Giang Chu hơi sững sờ, ánh mắt không khỏi tròn tròn lên.

Ngụy Lão Đại là giáo viên chủ nhiệm lớp 12 của bọn họ.

Tính cách rất tốt, đối xử với học sinh cũng rất tốt.

Hơn nữa, ông đã dạy học rất nhiều năm, lại đối xử bình đẳng với tất cả học sinh, mặc kệ là học sinh tốt hay học sinh xấu thì đều là vậy.

Nghe biệt hiệu của ông thì có thể biết, đây phải là một giáo viên chủ nhiệm rất được học sinh yêu quý.

Chương 433: Hoa khôi đánh người như kẹo da trâu! (2)

Giang Chu cũng có quan hệ rất tốt với Ngụy Lão Đại.

Lúc trước, khi hắn viết thư tỏ tình cho Sở Ngữ Vi thì còn chuyên môn đi hỏi ông.

Chỉ là hắn vẫn cảm thấy Ngụy Lão Đại gây quá mức quy định, thậm chí có chút bệnh trạng, nhưng không ngờ hôm nay lại ra nông nổi này.

“Ngụy Lão Đại đang ở bệnh viện nào?”

“Bệnh viện trung tâm thành phố, ngày mai sẽ chuyển viện lên Thượng Kinh, tất cả mọi người sẽ đi tiễn.”

Giang Chu trầm ngâm một lát: “Tôi đi lấy xe, chúng ta chạy qua đó xem.”

Sở Ngữ Vi kéo túi của mình ra: “Mình không cầm tiền, mua quà kiểu gì bây giờ?”

“Không vội, mình đi lên lấy thẻ ngân hàng, hai người chờ mình một chút.”

Mười lăm phút sau.

Ba người đã đến bệnh viện trung tâm.

Lúc này, trong phòng bệnh đã có rất nhiều học sinh.

Trên giường bệnh là Sở Ngữ Vi xanh xao vàng vọt.

Ông đã trong trạng thái không có sức lực, gương mặt tái nhợt không có chút máu nào, hơn nữa, vì trị liệu bằng hóa học, nên mái tóc vốn dày cũng đã rụng sạch.

Có rất nhiều nữ học sinh đang khóc, dường như đều không tiếp nhận được sự thật này.

Thật ra cái này cũng khó trách.

Một người đang khỏe mạnh bỗng nhiên ngã xuống, ngay cả Giang Chu cũng sẽ cảm thấy khó có thể tiếp nhận được chuyện như vậy.

Lúc này, ba người gõ cửa một cái rồi đi vào phòng bệnh.

Đám người ngược mắt lên nhìn ba người một chút, trong mắt bỗng nhiên lại có một tia vui mừng và kích động.

Đương nhiên, mục tiêu của những ánh mắt này đều nằm trên người Sở Ngữ Vi.

Nơi này không thiếu học sinh khóa trên, cũng không thiếu học sinh khóa dưới bọn họ.

Trong số đó thì học sinh lớp 11 là nhiều nhất.

Nhưng mặc kệ là ai, chỉ cần là người từng nhìn thấy Sở Ngữ Vi, thì lúc này đều sẽ có cảm giác ký ức bỗng nhiên cuộn trào mãnh liệt giống như thủy triều.

Cô gái xinh đẹp nhất toàn trường lại xuất hiện.

Giống như năm đó nàng xuất hiện ở trước cổng trường trung học phổ thông vậy.

Chỉ cần một cái mỉm cười, liền có thể trở thành ánh trăng chiếu rọi vào lòng của mọi người.

Chỉ là...vì sao Sở Ngữ Vi lại nắm tay một tên con trai khác?

Hơn nữa, người này còn khá quen?

Điều này làm cho đám người từng thăm mếu Sở Ngữ Vi thấy đổ kị.

Cùng lúc đó, Sở Ngữ Vi đã đi đến trước giường bệnh, lại nhìn không được mà bắt đầu gạt lệ.

“Thầy...”

Ngụy Lão Đại miễn cưỡng mở mắt ra: “Ngữ Vi đến rồi à?”

Sở Ngữ Vi rung rung gạt đầu: “Thầy, thầy cảm thấy thế nào?”

“Cũng được, có lẽ đây là hồi quang phản chiếu đi.”

“Thầy, thầy không nên nói như vậy!”

Ngụy Lão Đại mỉm cười, lại nhìn về phía Giang Chu vừa nắm tay với Sở Ngữ Vi.

“Khá lắm, tên nhóc nhà em đã theo đuổi được cô bé xinh đẹp nhất trường học rồi à?”

Gò má Sở Ngữ Vi đỏ lên: “Nào...nào có chứ!”

Giang Chu liếc nhìn Sở Ngữ Vi: “Là cô ấy quán quít lấy em, dính lấy em như kẹo da trâu vậy.”

“Nói vậy, sao em không tè dâm rồi rửa mặt đi?”

“Hình như phải là tiểu ra để soi gương chứ?”

Ngụy Lão Đại trừng mắt lên: “Tiểu xong rửa mặt trước, rồi lại soi gương.”

Khóe miệng Giang Chu co giật một cái: “Thầy là giáo viên, thầy nói gì cũng đúng.”

“Ai, cũng không uổng công thầy dạy em sửa chữa thư tình mà.”

“Thầy đừng nói nữa, em suýt nữa bị thầy dạy thành liếm cầu rồi.”

Ngụy Lão Đại mắng một tiếng cút: “Thầy của em, năm đó đánh khắp thiên hạ không địch thủ đều là dựa vào tài năng viết thư tình đó.”

Giang Chu tràn đầy vẻ không tin: “Vậy sao em lại trở thành liếm cầu vô địch thiên hạ?”

“Đó là vì em ngu xuẩn thôi.”

“Thầy, chắc chắn là thầy vẫn còn giữ lại, không truyền hết cho em.”

“Nói nhảm ít thôi, em phải biết quý trọng một cô gái tốt như Ngữ Vi, biết chưa?”

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu một chút: “Cậu ấy sẽ không quý trọng em đâu, cậu ấy còn suốt ngày chê em phiền nữa kia.”

Ngụy Lão Đại cười tủm tỉm: “Giang Chu chính là như vậy, mạnh miệng nhưng nhẹ dạ.”

“Vậy thì cũng đúng...”

Trong khi mọi người nói chuyện, y tá bỗng nhiên đi vào.

Điều này cũng mang ý nghĩa, hôm nay đã hết giờ thăm.

Bệnh nhân cần nghỉ ngơi, mời mọi người ra ngoài.

Sư mẫu thấy thế liền đứng lên mời mọi người ra ngoài hành lang.

Trước kia, vợ của Ngụy Lão Đại là một người phụ nữ có vẻ ngoài rất trẻ trung, nhưng bây giờ lại có rất nhiều tóc bạc, hiển nhiên là đã lao tâm lao lực quá độ.

Lúc này, mọi người đi ra ngoài hành lang bên ngoài phòng bệnh.

Nhưng đại đa số người đều không có ý định rời đi.

Dù sao cũng là bạn học cũ nhiều năm không gặp, hơn nữa bây giờ vẫn còn sớm, nên mọi người nhân cơ hội này để ôn chút chuyện xưa, nhớ lại thanh xuân của mình.

Vì vậy, có rất nhiều người bắt đầu nhìn về phía Sở Ngữ Vi.

Cô gái chói mắt không gì sánh được này, chính là thanh xuân của bọn họ.

“Em Ngữ Vi, em còn nhớ anh không? Năm 07 chúng ta từng than gia thi biện luận với nhau.”

“Đàn chị, trước kia em từng ở trạm radio, còn từng phỏng vấn chị.”

“Bạn Sở, trước khi tốt nghiệp mình đã đưa cho bạn một phong thư, bạn đã xem chưa?”

“Ngũ Vi, đã lâu không gặp, không ngờ bạn càng ngày càng xinh đẹp.”

“Hoa khô, nể mặt mọi người, đi ăn một bữa cơm nhé?”

Chương 434: Đi cửa sau cửa Doãn Thư Nhã, không quá đáng chứ?

Sở Ngũ Vi khẽ nhú mày, nàng có chút không quen với nhiều người nhiệt tình như vậy.

Nàng vốn là một Tiểu Thiên Nga kiêu ngạo, hơn nữa còn là một hoa khô cao ngạo và lạnh lùng có tiếng của trường THPT thành nam.

Tuy rằng nàng luôn thích làm nũng với Giang Chu, lúc nào cũng tỏ vẻ đáng yêu, nhưng đó là bởi vì nàng thích Giang Chu.

Đối với người mình thích, cô bé cao ngạo lạnh lùng đến đâu cũng sẽ trở nên mềm mại đáng yêu.

Mà đối với những người khác, thì cao ngạo lạnh lùng mới là trạng thái bình thường của nàng.

Cho nên, nàng nhịn không được mà lùi lại vài bước, thần sắc tràn đầy chống cự và không vui.

Đám đàn anh khóa trên và đàn em khóa dưới kia vẫn không ngừng lải nhải như cũ.

Dường như muốn kể tất cả mọi chuyện của những năm nay cho Sở Ngũ Vi nghe vậy.

Cùng lúc đó, có rất nhiều người cũng bắt đầu quan sát chung quanh.

Không phải bọn họ đang quan sát Sở Ngũ Vi, mà là tìm kiếm bóng người của Giang Chu.

Giang Chu kia không phải là bạn trai của hoa khô sao?

Tại sao lại không chạy ra hộ giá hộ tống bạn gái của mình chứ?

Liên đề cho đám con trai kia lải nhải lảm nhảm với hoa khôi như vậy sao?

Cùng lúc đó, Sở Ngữ Vi cũng đang tìm kiếm bóng người Giang Chu.

Sau đó, tìm tới tìm lui thì mới phát hiện.

Lúc này, Giang Chu đang ngồi xỏm trước mặt sư mẫu.

“Ngày mai sẽ chuyển thầy lên bệnh viện ở Thượng Kinh ă?”

Sư mẫu gật đầu: “Sáng sớm sẽ đi, nằm ở bệnh viện Hữu Nghị của Thượng Kinh.”

Giang Chu hơi cau mày: “Bệnh viện tốt nhất Thượng Kinh là bệnh viện Hiệp Hòa mà, tại sao lại đến bệnh viện Hữu Nghị?”

“Bệnh viện Hiệp Hòa đã không còn giường bệnh rồi, nhà cô đã đi hỏi rất nhiều rồi, thậm chí còn tặng lễ hơn 30 ngàn, nhưng người ta nói, phải xếp hàng đến nửa năm sau mới có phòng bệnh.”

Giang Chu hơi suy tư một chút: “Cái này không được, bệnh của thầy rất nghiêm trọng, đi bệnh viện Hiệp Hòa mới là lựa chọn tốt nhất.”

Viên mắt của sư mẫu không khỏi đỏ lên: “Quá khó, nghe nói quan chức đi qua đó khám cũng phải xếp hàng nữa.”

“Không có biện pháp nào sao?”

“Chỉ có thể tạm thời ở bệnh viện Hữu Nghị, sau đó chờ có giường trống thôi.”

Sư mẫu vừa nói chuyện vừa không ngừng gạt lệ: “Nhưng mà... Tình trạng của Lão Ngụy kém như vậy, cô không biết ông ấy có thể chống đỡ được nửa năm không nữa.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Không được, tuyệt đối không thể để Lão Ngụy chờ như vậy được.”

“Nhưng mà... nhưng mà chúng ta thật sự không có biện pháp nào khác.”

“Cái xã hội này, ngay cả tính mạng mà người bình thường cũng không giữ nổi thật sao?”

Mọi người vây xem nghe thấy câu này thì không khỏi yên lặng.

Nhất là tiếng khóc của sư mẫu lại càng làm cho người ta cảm thấy tan nát cõi lòng.

Mọi người đều biết, bệnh viện Hiệp Hòa là bệnh viện tốt nhất, nhưng bệnh viện như vậy, mỗi một cái giường bệnh đều rất đáng giá.

Loại người bình thường như bọn họ, thật sự rất khó để có tài nguyên chữa bệnh ở nơi đó.

Cho nên mới nói, thế giới này thật sự rất khó có công bằng gì.

Giang Chu hít sâu một hơi, sau đó liền lấy điện thoại di động của mình ra.

Hắn không muốn để Ngụy Lão Đại mất đi hy vọng cuối cùng.

Vì vậy, hắn mở danh bạ, gọi cho Doãn Thư Nhã.

Thời điểm đặc biệt thì phải dùng biện pháp đặc biệt.

Có cửa sau mà không đi thì cũng quá vô lương tâm rồi.

Ngay sau đó, đối phương đã nghe máy, trong ống nghe truyền ra một giọng nói lười biếng của Doãn Thư Nhã.

“Giang Chu, cậu trở về Thượng Kinh rồi à? Khi nào dẫn tôi đi chơi?”

Giang Chu yên lặng một chút: “Thầy của tôi bị bệnh, cô có thể giúp tôi sắp xếp một cái giường bệnh ở bệnh viện Hiệp Hòa không?”

Doãn Thư Nhã hơi khó chịu: “Lần nào cậu cũng có chuyện thì mới nhớ đến tôi!”

“Mạng người quan trọng, giúp tôi một tay đi, chờ tôi trở về sẽ dẫn cô đi chơi.”

“Biết rồi, để tôi gọi điện thoại, tìm người sắp xếp cho cậu.”

Giang Chu không khỏi thở phào một hơi khi nghe thấy câu trả lời này.

Hắn hiểu, nếu Doãn Thư Nhã đã đáp ứng như thế rồi, vậy chắc hẳn sẽ không có vấn đề.

Trước kia, hắn đã từng hỏi qua vị phú bà 30 tuổi này khi ở Minh Tiềm Sơn Trang ở Bắc Hải.

Là nhà của cô giàu có hay là nhà Phùng Tư Nhược giàu có hơn?

Doãn Thư Nhã đã trả lời là, nhà của tôi căn bản không phải làm ăn kinh doanh.

Nếu như không kinh doanh làm ăn, mà còn có thể trở thành tiểu thư thiên kim cao quý nhất Thượng Kinh, vậy cũng có thể hiểu gốc gác của nàng ra sao.

Cho nên, thân phận của nàng, chính là giấy thông hành để sử dụng nhất ở Thượng Kinh...

Dù sao một đề tài miễn cảm như Tôi không phải Dược Thần mà cũng có thể được xét duyệt cơ mà.

Hiện giờ, chỉ cần chờ tin tốt là được.

Cùng lúc đó, đám người không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Giang Chu vừa gọi điện thoại cho ai vậy?

Còn có thể trực tiếp chen ngang giường bệnh sao?

Mọi người ở đây đều lộ ra ánh mắt nghi ngờ.

Bọn họ vẫn chỉ là học sinh sinh viên mà thôi, lấy đâu ra bối cảnh và năng lực gì chứ?

Đừng nói bệnh viện ở Thượng Kinh, coi như là bệnh viện ở Lâm Giang này thì bọn họ cũng phải đăng ký rồi xếp hàng như thường.

Cho nên, dưới cái nhìn của bọn họ, thì cú điện thoại vừa rồi của Giang Chu chỉ là để trang bức mà thôi.

Chương 435: Ai chiếm tiện nghi của mình trong văn phòng?

Nhưng mà ngay sau đó, điện thoại di động của sư mẫu liền vang lên.

Bà nghe máy, nghe được vài giây, lập tức tròn mắt lên mà nhìn.

“Là... Là ... bệnh viện Hiệp Hòa?”

“Sắp xếp cho chúng tôi ngày mai nhập viện luôn? Thật sao?”

“Được được được, vậy chúng tôi lập tức thu dọn!”

Sư mẫu cúp điện thoại, đột nhiên lại khóc rống lên.

Tặng quà mà còn không vào được, nhưng lại bị một cú điện thoại giải quyết.

Bà cảm thấy, đây là tin tức vui vẻ lớn nhất đời này của bà.

Nhưng do tâm tình chập chờn quá lớn, cho nên tất cả những đau thương bị đè nén đều bùng lên.

Giang Chu thở phào nhẹ nhõm, đưa cho sư mẫu một túi giấy.

“Giang Chu, cảm ơn em... bệnh viện Hiệp Hòa đã sắp xếp giường bệnh rồi, sao em làm được vậy?”

Giang Chu cũng không biết nên giải thích thế nào: “Trùng hợp thôi, em trình hợp quen một người... ngài cứ yên tâm chữa bệnh cho thầy là được.”

Hai mắt sư mẫu đắm lệ mông lung: “Cần... cần bao nhiêu tiền? Bao nhiêu tiền để cô trả cho em.”

“Không tốn tiền, sư mẫu, Lão Ngụy là người tốt, coi như phúc có phúc báo đi.”

Sư mẫu ngẩng đầu lên nhìn Giang Chu, trong mắt tràn đầy cảm kích.

Đúng lúc này, Giang Chu ngẩng đầu lên.

Hắn chú ý đến những người đang vây quanh Sở Ngữ Vi kia, liền không khỏi hơi cau mày.

Đám con trai kia nhìn thấy thế, lập tức dồn dập lùi lại vài bước.

Nhưng vẫn thấy Giang Chu cau mày, bọn họ liền lùi thêm vài bước nữa.

Sau đó lại là vài bước, lại là vài bước nữa...

Quá mất mặt...

Đám người bọn vốn là đến thăm thầy giáo, nhưng chớp mắt lại biến thành tán tỉnh hoa khôi trong hành lang.

Mà bạn trai của hoa khôi thì vẫn luôn nhớ đến thầy, thậm chí còn giải quyết cho thầy một vấn đề khó khăn.

So sánh như vậy, bọn họ liền cảm thấy mình đúng là một tên ngu xuẩn.

Còn có chuyện gì mất mặt hơn chuyện này sao?

Bọn họ hận không thể tìm được cái lỗ để chui vào.

Nhất là đám đàn anh khóa trên đã tốt nghiệp trước kia.

Lúc này còn ra vẻ tiền bối, đáng vẻ từ trên cao nhìn xuống.

Kết quả là giờ mới phát hiện ra, nếu như so sánh với bạn trai của hoa khôi thì mình chẳng là cái cóc khô gì.

Bọn họ nào có mặt mũi ở lại chỗ này chứ?

Giang Chu bỗng nhiên đứng dậy, vẫy vẫy tay: “Qua đây.”

Sở Ngữ Vi lập tức chạy qua, cúi đầu để cho Giang Chu xoa xoa đầu mình.

“Bạn là kẹo da trâu, đừng đi quá xa.”

“Ồ!”

.....

Trong chớp mắt, kỳ nghỉ hè đã trôi qua gần hết.

Giang Chu liền dẫn Sở Ngữ Vi và Hàn Nhu về trước trước.

Bởi vậy nên trong nhà bỗng nhiên trở nên vắng lạnh hơn nhiều, quý bà Viên Hữu Cầm rõ ràng là có chút mất mát và đau lòng.

Cho nên Giang Chu rời nhà chưa được bao lâu, bà liền gọi điện thoại đến.

Bảo mấy người Giang Chu về thăm nhà nhiều một chút, đồng thời nhất định phải dẫn Phùng Tư Nhược về theo.

Mà Quách Vĩ thì đã leo lên xe lửa để đi đến nhà Dương Hân, cậu ta chuẩn bị đón bạn gái đi về trường.

Đây trần trường là thấy sắc quên bạn mà.

Nhưng trên xe thiếu một tên lắm lời, Giang Chu lại cảm thấy không tệ lắm.

Thậm chí cả không khí cũng trở nên thơm ngọt hơn mấy phần.

Lúc này vẫn là mùa hè oi bức, tiếng ve kêu không dứt.

Mặt trời chói chang nướng cháy mặt đường, tạo thành một loại mùi vị khói nói lên lời.

Giang Chu nhét em gái và hoa khôi vào khách sạn, lại lái xe đi đồ xăng, sau đó liền đi đến công ty.

Dạo gần đây công ty đã tuyển thêm một nhóm nhân viên mới, bàn làm việc đã bị ngồi full.

Nếu phát triển tiếp, thì chắc là cái văn phòng này là không đủ rồi.

Giang Chu suy nghĩ một chút, cũng là thời điểm đổi một văn phòng làm việc rồi.

Nhưng đúng lúc này, Chu Vũ Đình đi vào phòng làm việc của hắn.

“Ông chủ, công ty đã đổi tên xong rồi.”

“Đây là giấy phép và tài liệu sau khi đổi tên, xin ngài xem qua.”

“Ngoài ra, nơi này còn có hợp đồng thu mua cổ phần của các công ty.”

“Chúng ta dùng 28 ngày, để hoàn thành kế hoạch thu gom cổ phần.”

“Giá thu mua vượt qua giá thị trường 5%, cũng coi như là khả quan.”

Giang Chu ngồi trên ghế xoay, mở tài liệu mà Chu Vũ Đình vừa mang đến ra xem.

Hắn cẩn thận xem một lượt, không khỏi lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Hiện giờ, công ty của hắn đã hoàn toàn khống chế cổ phần của hơn 10 xí nghiệp internet kia, hắn đã trở thành ông chủ phía sau màn của những công ty như ByteDance, iQiyi, Kinh Đông, Zhihu...

Hiện giờ, hắn đã có quyền phát biểu tuyệt đối với những công ty này.

Mà bởi vì cổ phần biến hóa, giá trị con người của Giang Chu cũng lập tức nước lên thì thuyền lên.

Đồng thời, công ty đầu tư Chu Tinh cũng chính thức đổi tên thành tập đoàn khống chế cổ phần Chu Tinh.

Chuyện này có nghĩa, Giang Chu đã thật sự trở thành một ‘Người chơi cờ’ trong ngành internet rồi.

Mà những công ty như ByteDance, iQiyi sẽ trở thành những sản phẩm chiếm lĩnh nửa thị trường internet trong tương lai.

Bây giờ, chúng đã trở thành cũng quân cờ dưới tay hắn.

Chương 436: Ai chiếm tiện nghi của mình trong văn phòng?
(2)

“Cũng đã đến lúc rồi nhỉ.”

Giang Chu thả tài liệu xuống, khẽ ngẩng đầu lên: “Vũ Đình, dạo này có phóng viên nào muốn phỏng vấn không?”

Chu Vũ Đình gật đầu: “Từ sau khi Tôi không phải Dược Thần được chiếu lên, các app của chúng ta nhận được rất nhiều sự chú ý, ngày nào cũng có phóng viên đến phỏng vấn.”

“Đều từ chối rồi à?”

“Bởi vì ông chủ ngài đã từng nói là phải tạm thời bảo mật, cho nên đã từ chối tất cả.”

Giang Chu trầm ngâm giây lát: “Công khai đi, bắt đầu tuyên truyền công việc chúng ta đã làm trong kỳ nghỉ hè đi.”

Chu Vũ Đình hơi kinh ngạc: “Không phải ngài nói là kinh doanh phải khiêm tốn sao, còn nói là cây to đón gió lớn nữa?”

“Nhưng cái cây của chúng ta đã đủ lớn rồi, dù nổi gió thì cũng có thể chống đỡ được.”

“Vâng ông chủ, tôi sẽ đi liên hệ với phóng viên ngay.”

Giang Chu gạt đầu, đi pha một chén trà rồi bắt đầu hưởng thụ buổi chiều yên tĩnh.

Lúc này, mặt trời không còn quá gắt nữa.

Những cơn gió ấm áp thổi nhẹ vào phòng qua cửa sổ.

Giang Chu tựa lưng vào ghế, tâm trạng của hắn đang vui sướng không gì sánh kịp.

Từ năm 09 đến giờ, hắn đã nỗ lực rất nhiều.

Đầu tiên là phổ cập giao đồ ăn đến toàn quốc.

Sau đó lại kiếm tiền đầu tư các công ty để trở thành cổ đông.

Lại sau đó là thu mua cổ phần, thành lập tập đoàn khổng lồ chế cổ phần.

Hắn vẫn luôn rất thận trọng trong quá trình này.

Chủ yếu là vì trong tay hắn không có tiền, lại sợ bị người khác để mắt đến.

Nhưng bây giờ thì khác, bây giờ hắn đã trở thành một người có quyền phát biểu tuyệt đối trong ngành nghề internet này rồi.

Sau này chỉ cần thuận theo tự nhiên, coi như không nỗ lực thì cũng sẽ không quá kém.

Xem ra cuối cùng mình cũng có thể nghỉ một hơi rồi.

Giang Chu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lại ngáp một cái.

Khi người thả lỏng tinh thần sau khi căng thẳng, tác dụng phụ rõ ràng nhất chính là mệt mỏi rồi.

Loại cảm giác này làm cho hắn nhớ lại cảm giác sau khi thi đại học xong.

Cho nên Giang Chu nhìn không được mà nhắm mắt lại để nghỉ ngơi một lúc.

Không biết qua bao lâu, phòng làm việc chợt trở nên yên tĩnh.

Trong khi mơ mơ màng màng, Giang Chu chợt nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó là vài tiếng động lộc cộc của bánh xe, tiếp đó thì lại là yên tĩnh.

Yên tĩnh được tầm năm giây, ngay sau đó, có tiếng bước chân tiến lại gần hẳn.

Rất nhẹ nhàng, nhưng vẫn khiến cho người ta phát hiện.

Giang Chu vừa định mở mắt ra để xem là ai.

Nhưng hắn còn chưa kịp mở, thì liền cảm giác được một loại xúc cảm mềm mại ấn lên mặt mình.

Nó hơi ấm, thậm chí còn hơi run nhè nhẹ.

Đồng thời còn mang theo một mùi hương hô hấp nhàn nhạt phả vào mặt.

Ngoài ra, Giang Chu còn cảm nhận được một đôi tay mềm mại đang vịn vào vai mình.

Nằm mơ sao?

Vì sao lại nằm mơ một giấc mơ vớ vẩn như vậy ở trong văn phòng ngủ?

Chẳng lẽ mình thật sự là một tên háo sắc?

Sau một tiếng bẹp nhỏ, tiếng bước chân lại vang lên.

Vừa rồi là từ xa đến gần, hiện giờ lại là từ gần đến xa.

Hơn nữa, trong tiếng bước chân còn có tiếng lộc cộc của bánh xe.

Rồi cuối cùng là âm thanh đóng cửa.

Tựa như đang quay ngược lại một lần vậy.

Cuối cùng, tất cả lại trở về yên tĩnh như ban đầu.

Giang Chu nằm trên ghế, nhắm mắt yên lặng một lúc.

Khoan đã, không đúng lắm.

Chuyện vừa rồi là nằm mơ sao?

Hắn nghĩ đến đây, bỗng nhiên lại mở mắt ra, sau đó đưa tay lên sờ.

Quả nhiên, trên mặt mình vẫn còn hơi ẩm ướt.

Đó là thật, đó không phải là mơ!

Đôi giày trượt băng của tôi là thời trang thời trang thời trang nhất...

Giang Chu bỗng nhiên giơ tay lên, trực tiếp cho mình một cái tát.

Con bà nó, bộ não tàn này thật là, thời điểm này lại nghĩ đến lời bài hát nữa.

Hiện giờ, chuyện quan trọng nhất chính là làm rõ ràng chuyện vừa rồi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Giang Chu ngồi thẳng dậy, nhìn thoáng qua phòng làm việc không một bóng người.

Hắn cảm thấy hơi khó tin.

Lại có người dám hôn trộm mình ở ngay trên địa bàn của mình?

Là ai?

Chẳng lẽ là một nhân viên nào đó thâm mền mình?!

Giang Chu sờ cằm một cái, bắt đầu ảo tưởng ra các loại hình ảnh.

Nữ nhân viên mặc đồng phục văn phòng đi vào phòng làm việc, muốn báo cáo công tác hoặc là xin nghỉ với mình.

Nhưng chợt phát hiện ông chủ đẹp trai mê người của mình đang nằm ngủ, vì vậy đã không khống chế nổi tâm trạng của mình, mà nhẹ nhàng tiến lại gần...

Hít!

Giang Chu nhin không được mà hít hà, hắn lập tức đứng dậy đi ra ngoài văn phòng.

Lúc này, khu làm việc tương đối yên tĩnh, chỉ có những tiếng lách cách của bàn phím mà thôi.

Giang Chu quét mắt nhìn bốn phía, liền phát hiện không có ai nhìn mình cả.

Mặc dù có mấy cô gái đang giao lưu bằng ánh mắt, thế nhưng rõ ràng là không có vẻ bối rối và bất an chút nào.

Nói như vậy, nếu như những người này không có phản ứng gì quá khích, vậy chứng tỏ không phải bọn họ.

Giang Chu nghĩ đến đây, lập tức rung mình một cái.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là một người đàn ông???!!!!

Trên trán hắn liền túa mồ hôi lạnh, chỉ cảm thấy bầu không khí bắt đầu trở nên có chút lo lắng.

Chương 437: Phó tổng hôn, liên quan gì đến Tô Nam mình?

Trong khi Giang Chu suy nghĩ lung tung.

Cánh cửa phía sau lưng hắn bỗng nhiên bị mở ra, Tô Nam cầm cốc nước đi ra ngoài.

Sau đó lặng lẽ liếc mắt nhìn Giang Chu, rồi vội vàng chạy vào trong phòng giải khát.

Mà đúng lúc Giang Chu quay đầu lại, liền chứng kiến thấy một màn này.

Hắn cảm thấy hơi ngạc nhiên, liền cất bước đi vào phòng giải khát.

“Tiểu Nam nhi, cô về từ bao giờ thế?”

Tô Nam nhìn cốc nước của mình, chứ không chịu ngẩng đầu lên: “Tôi... Tôi vừa trở về hôm nay.”

Giang Chu cảm thấy hơi kỳ lạ: “Không phải cô nói là cuối tuần mới về sao?”

“Tôi thích về hôm nay đây, bởi vì tôi nhiệt tình yêu thương công việc mà.”

Tô Nam cầm cốc nước lên, đẩy Giang Chu ra rồi vội vã chuồn về phòng của mình.

Cái kinh vậy?

Có chuyện gì sao?

Mùa hè này, hắn cũng không bắt cô bé này đi làm mà.

Giang Chu cảm thấy rất khó hiểu, vì vậy cũng đi theo.

Cửa phòng không đóng, mà chỉ hơi khép một nửa.

Thế nhưng vì tỏ vẻ mình lễ phép, nên Giang Chu cũng không trực tiếp đi vào, hấn giơ tay lên, gõ cửa một cái.

Sau đó dựa vào cửa mà nhìn Tô Nam.

“Tiểu Nam nhi, cô sao thế?”

Tô Nam cầm cốc nước lên uống từng ngụm từng ngụm, thuận tiện cản trở tầm mắt của Giang Chu: “Không có gì, chỉ là hơi khát thôi.”

Giang Chu đi vào trong nhìn một chút, liền phát hiện cái va li ở bên cạnh: “Cô vừa mới trở về à?”

“Đúng... Đúng thế!”

“Trở về liền đến công ty luôn, quả nhiên là nhân viên tốt nhất của tôi mà.”

“Không cần khen tôi, tôi đã trưởng thành rồi, không ăn bánh vẽ đâu.”

Giang Chu đi vào, nhìn không được mà sờ sờ đầu của nàng:

“Nghỉ hè không gọi cô về tặng ca, vui vẻ không?”

Tô Nam đặt cốc nước xuống, có chút buồn bực nói: “Ông chủ, tôi rớt tín chỉ.”

“Bình thường, tôi cũng rớt tín chỉ.”

“Cho nên tôi muốn ôn tập, anh mau đi đi, không cần quấy rầy tôi.”

Tô Nam đứng lên đẩy Giang Chu ra ngoài cửa, gò má đã hồng hào như thoa phấn.

Giang Chu cảm thấy hơi kỳ lạ: “Tại sao cô lại vội vã đuổi tôi đi như thế?”

“Tôi muốn ôn tập, không muốn bị quấy rầy!”

“Đến công ty để ôn tập? Điên rồi sao...?”

Giang Chu nhìn nàng đóng cửa lại, nhìn không được mà lẩm bẩm một câu.

Hắn cảm thấy hôm nay Tô Nam cực kỳ không bình thường.

Chẳng lẽ là đến tháng rồi à?

Đúng lúc này, Chu Vũ Đình cũng cầm cốc nước đi qua.

Nàng đi đến trước mặt Giang Chu thì hơi dừng lại một chút.

“Ông chủ, ngài làm gì vậy?”

Giang Chu quay đầu nhìn Chu Vũ Đình: “Vũ Đình, Tô Nam trở về từ bao giờ?”

“Tô tổng vừa về công ty được nửa tiếng.”

“Vậy sao cô không nói cho tôi biết?”

Chu Vũ Đình cảm thấy hơi kỳ lạ: “Cô ấy trở về liền đi vào phòng làm việc của anh mà, tôi còn tưởng là anh biết rồi chứ.”

Giang Chu bỗng nhiên tròn tròn mắt lên: “Cô... Cô vừa mới nói gì cơ?”

“Cô ấy trở về liền vào phòng làm việc của anh luôn, còn kéo cả va li vào nữa.”

Lộc cộc...

Lộc cộc...

Bên tai Giang Chu giống như có tiếng bánh xe di chuyển.

Khá lắm, hóa ra đó là âm thanh của tiếng bánh xe dưới va li.

Phá án rồi!

Lúc này, Giang Chu cảm thấy khiếp sợ không thôi.

Vị phó tổng dễ thương này của mình, thế mà lại làm ra loại chuyện thương thiên hại lý này!

Đây là cô bé đã từng cẩn thận từng li từng tí khi đẩy cửa bước vào, hỏi xem có thể làm thêm không sao?

Nguy rồi, thật sự là nguy rồi!

Hắn hít sâu một hơi rồi phất tay một cái, ra hiệu cho Chu Vũ Đình vào lấy nước.

Sau đó, hắn đứng ở trước cửa phòng của Tô Nam, đưa tay đẩy một cái.

Nhưng lần này, đẩy mà cửa vẫn không bị mở ra.

Xem ra Tô Nam đã trực tiếp khóa trái cửa rồi.

Cốc cốc cốc.

“Tiểu Nam nhi, mở cửa, tôi có chuyện muốn hỏi cô.”

“Tôi đang ôn tập, anh... anh đừng quấy rầy tôi.”

Giọng nói của Tô Nam truyền ra, có thể nghe thấy chút bối rối trong giọng của nàng.

Giang Chu khoanh tay trước ngực, khước miệng cong lên: “Tôi nghe Vũ Đình nói, cô trở về liền vào phòng làm việc của tôi?”

“Nói vậy, cả ngày hôm nay tôi đều chưa gặp anh, đừng vu oan cho tôi!”

“Ồ, vậy sao?”

“Đúng... Đúng thế, tôi trở về liền nhốt mình trong phòng làm việc để ôn tập, tôi không muốn rớt tín chỉ nữa.”

“Vậy tại sao trên mặt tôi lại hơi ảm ứt?”

“Không phải tôi hôn, nói không chừng là Vũ Đình hôn.”

“Tôi chỉ nói là ảm ứt, sao cô lại biết là hôn?”

“...”

Khoảnh khắc đó, phòng làm việc của Tô Nam liền yên tĩnh.

Mặc kệ Giang Chu hỏi thế nào thì nàng cũng không trả lời một câu nào.

Giang Chu cười nhạt một tiếng, đây là dự định giả chết rồi hả?

Đây không phải giấu đầu lòi đuôi sao.

Có gan làm lại không có gan nhận, thật sự là khiến cho hấn quá thất vọng!

Cùng lúc đó, Tô Nam nằm úp sấp ở trên bàn.

Nàng đem hai tay mình tạo thành một vòng tròn, rồi chôn sâu khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong đó.

Biểu cảm thì hết sức buồn bực, nổi giận và xấu hổ.

Tên boss khốn khiếp này thật sự quá ghê tởm.

Đoán được thì đoán được đi, còn hỏi cái gì mà hỏi!

Nàng sẽ không thừa nhận, đánh chết cũng sẽ không thừa nhận.

Phó tổng hôn, liên quan gì đến Tô Nam mình đâu!

Chương 438: Bị đuổi việc? Tô Nam khóc cạn nước mắt!

Chớp mắt, mặt trời đã khuất sau núi.

Mắt thấy chỉ còn nửa tiếng nữa là tan làm, Tô Nam liền đặt sách vở trong tay xuống, nhìn thoáng qua về phía cửa.

Bên ngoài đã không có tiếng động gì từ lâu rồi.

Chắc là tên khốn khiếp kia cũng đã đi rồi nhỉ?

Tô Nam do dự một chút, liền đứng dậy đi ra cửa.

Nhưng ai ngờ nàng vừa mới mở cửa ra, liền có một cánh tay tóm lấy áo của nàng.

Giang Chu nở một nụ cười tàn nhẫn, yên lặng mà nhìn nàng.

Tô Nam nhìn thấy cảnh này liền phồng má lên, trong mắt cũng lộ ra vẻ hoảng hốt.

“Anh ... anh định làm gì? Tôi cảnh cáo anh, đừng làm xằng làm bậy!”

“Đi theo tôi qua đây, tôi sẽ cho cô biết.”

Tô Nam bảo vệ ngực, lại ra vẻ hung ác: “Anh nằm mơ đi thôi, cẩn thận không tôi sẽ cắn chết anh.”

Giang Chu cũng không để ý, mà kéo nàng đi vào phòng họp.

“Cô đã xem tài liệu mà tôi gửi qua trong kỳ nghỉ hè chưa?”

“Anh đưa tôi nhiều tài liệu như vậy, anh hỏi cái nào?”

“Tài liệu gửi hôm mừng 3 tháng 8.”

Tô Nam suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu: “Xem rồi, là tập đoàn Phi Độ đúng không?”

Giang Chu móc một tờ giấy ra: “Xem rồi thì tốt, cô ký cái này đi.”

“Đây là cái gì?”

“Đọc thì biết.”

Tô Nam mờ mịt nhìn vào tờ giấy kia.

Kết quả là, chỉ mới nhìn thoáng qua, đầu óc của nàng liền run lên rồi trống rỗng.

Đây là một đơn xin thôi việc.

Cái này không thể ký lung tung được, chỉ những người muốn rời khỏi công ty, hoặc là những người bị công ty vứt bỏ mới có thể ký.

Đây là có ý gì?

Là bởi vì công ty đã đi vào quỹ đạo, là bởi vì Giang Chu không cần mình nữa sao?

Tô Nam ngẩng đầu lên, nhìn thật sâu vào Giang Chu.

Nhưng Giang Chu cũng lặng lẽ nhìn nàng, trong mắt không có chút đùa giỡn nào.

“Được... Được rồi, ký thì ký.”

“Dù sao tôi cũng không muốn làm nữa, ngày nào cũng mệt mỏi đến chết...”

“Tôi đã nói với anh rồi, giờ tôi cũng là phú bà rồi, tài khoản ngân hàng cũng đã có tiền triệu rồi!”

“Sau này anh muốn tôi quay lại thì tôi cũng không thêm, vĩnh viễn không quay lại, biết chưa?”

Giọng nói của Tô Nam càng ngày càng run rẩy.

Nhưng Giang Chu lại trực tiếp gấp đầu, cũng đưa một cái bút qua.

Sau khi nhìn thấy chiếc bút này, Tô Nam đã yên lặng rất lâu.

Lúc này, trong đầu của nàng hiện lên một câu nói.

Thỏ chết liền giết chó, chim chết liền đốt cung.

Đám người tư bản này, quả nhiên là vô tình.

Dù bình thường Giang Chu có biểu hiện thân thiết ra sao, dù cho Giang Chu luôn gọi mình là nhân viên giỏi nhất, dù cho Giang Chu luôn cười vui vẻ khi mình nhảy múa khiêu vũ...

Nhưng đến cuối cùng, mình vẫn là người bị vứt bỏ.

Tô Nam cười tự giấu một tiếng, rồi nhặt bút lên.

Sau khi thôi việc thì mình sẽ làm gì đây?

Hiện giờ nàng cũng coi như là một tiểu phú bà.

Chắc hẳn không cần phải đi làm thêm gì nữa.

Vậy liền học tập đi, sau đó liền rời khỏi thành phố này.

Tìm một công việc bình thường, rồi không tiếp tục khiêu vũ nữa.

“Nghĩ gì thế, mau ký đi!”

“Biết rồi.”

Lông mi Tô Nam khẽ run lên, đem ngòi bút nhắm ngay vào khu vực để ký tên.

Nàng biết, sau khi đặt bút xong, thì nàng sẽ không có quan hệ gì với nơi này nữa.

Nhưng mà nàng thấy có chút không nỡ.

Cũng không biết là không nỡ công ty này hay là không nỡ người nào.

Nhưng chính là thấy không nỡ.

Tô Nam bỗng nhiên nhớ lại ngày mình mở cánh cửa kia ra, khi đó tên này đang ngồi trên ghế sa lon, vẻ mặt rất tiện.

Sau đó lại nói với nàng, chỉ cần cô mặc váy lolita nhảy múa cho tôi xem, tôi sẽ trả cô 5000 đồng một tháng.

Lạch cạch.

Một giọt lại một giọt nước mắt rơi xuống bàn, rồi lập tức vỡ tan tành.

Tô Nam cắn môi, nhin không được mà bắt đầu nức nở.

Những giọt nước mắt mà nàng đã cố kìm nén từ nãy đến giờ, cuối cùng cũng tràn ra nhưu vỡ òa.

Làm cho đơn xin thôi việc bị ứt nhẹp.

Giang Chu bối rối khi nhìn thấy cảnh này.

Mình còn chưa nói gì mà, có cần phải vui vẻ đến phát khóc không?

“Tiểu Nam nhi, cô bị tôi làm cho cảm động quá à?”

“Cảm động cái em gái anh! Hu hu...”

Tô Nam không nhin được mà mắg hắ.

Anh đuổi việc tôi, anh không cần tôi nữa, sau đó lại hỏi tôi có cảm động hay không à?

Đây là tiếng người sao?!

Giang Chu nhất thời luống cuống tay chân, vội vàng đi ra ngoài lấy gói giấy qua.

Khi hắ trở lại, Tô Nam đã vừa khóc vừa ký xong.

“Cầm lấy, tôi đi đây, tôi sẽ để lại thẻ làm việc.”

“Khoan đã, ai cho cô đi?”

Tô Nam ửy khuất mà nhìn Giang Chu: “Không phải anh không cần tôi nữa sao?”

Giang Chu cười khanh khách: “Đánh rắ, là ai dám nói thế?”

“Tôi đã ký tên rồi, anh không cần đồ dành tôi, tôi cũng sẽ không bao giờ tin tưởng anh nữa.”

“Từ chức là một chuyện, nhưng ai bảo tôi không cần cô nữa?”

“Thì ra anh còn muốn tôi chuyên môn khiêu vũ cho anh xem, tôi không làm! Hu hu...”

Chương 439: Bị đuổi việc? Tô Nam khóc cạn nước mắt! (2)

Tô Nam vừa khóc vừa gạt lệ, quả thực là ngốc nghếch vừa hung dữ lại vừa đáng thương.

Hiện giờ nàng vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ mình bị ứt bỏ.

Đau lòng, bất lực, dẫu cũng không được.

Giang Chu không nhìn được mà vui vẻ, hắn cũng không nói gì mà chỉ yên lặng nhìn nàng.

Loli vừa hưng dữ vừa đáng yêu khóc ở trước mặt, quả thật là rất thú vị.

Người xưa nói khóc lê hoa đái vũ, quả thật là không phải chém gió.

Tại sao lúc đầu mình không bảo nàng vừa khóc vừa khiêu vũ cho mình xem nhỉ?

Đúng lúc này, Tô Nam liếc mắt nhìn trộm Giang Chu một cái.

Kết quả là vừa nhìn xong, một giây tiếp theo nàng lại khóc càng kinh hơn.

Thế mà Giang Chu lại đang cười.

Quả nhiên là tên này đã học được sự vô tình của đám tư bản!

“Được rồi, đừng khóc nữa!”

Giang Chu kéo nàng qua, cầm giấy lau nước mắt cho nàng:
“Để cô thôi việc không phải là vì không cần cô nữa, mà là muốn cô đi làm chuyện khác.”

Hai mắt Tô Nam đắm lệ mộng lung mà nhìn Giang Chu:

“Chuyện... Chuyện gì... Chuyện gì cơ?”

“Trời đất ơi, cô còn khóc đến nấc à?”

“Câm... Câm miệng.”

Giang Chu lại lấy giấy, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng.

Nàng khóc bao lâu, hắn liền lau bấy lâu.

Đến cuối cùng, Giang Chu trợn trừng mắt mà nhìn nàng khóc ra cả nước mũi.

Mặt Tô Nam bỗng nhiên đỏ lên vì ngượng ngùng.

Vì vậy, nàng liền đưa tay cản Giang Chu lại, tự cầm giấy lên lau.

“Anh mau nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Không phải cô bảo tôi im miệng sao?”

Tô Nam lau nước mũi: “VẬY anh nói cho tôi biết, vì sao phải đuổi việc tôi?”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Cô có muốn làm bà chủ rồi thay thế tôi không?”

“CÓ.”

“Trời ạ, cô rất có dã tâm nha.”

Tô Nam hít nước mũi: “Tôi còn muốn tham ô tiền của công ty nữa.”

Giang Chu tỏ vẻ ghét bỏ mà nhìn Tô Nam: “Nhìn đáng về chảy nước mũi này của cô mà cũng dám tham ô tiền của công ty à?”

“Rốt cuộc anh có nói hay không?”

“ĐƯỢC rồi, tôi đăng ký cho cô một công ty, cô đi làm bà chủ.”

Tô Nam sừng sốt một lát: “Tại sao lại phải làm như vậy?”

Giang Chu rút khăn giấy trong tay xuống: “Cô đã xem Naruto chưa?”

“Chưa xem.”

“Ah... Nói chung, sau khi công ty đi vào quỹ đạo thì sẽ có rất nhiều chuyện phải làm, nhưng đôi khi tứ cố vô thân sẽ rất đáng sợ, cũng có rất nhiều chuyện không tiện đứng ra xử lý.”

Tô Nam suy tư giây lát: “Anh đang muốn thành lập một công ty dự phòng ở trong bóng tối?”

Giang Chu gật đầu: “Nói như vậy cũng đúng, nhưng cũng không hoàn toàn đúng, nói chung cái công ty này sẽ có tác dụng rất quan trọng.”

“Nhưng mà tôi không có tiền, làm sao mở công ty được?”

“Đương nhiên là tôi sẽ bỏ tiền ra rồi.”

Tô Nam hừ hừ liếc mắt nhìn Giang Chu một cái: “Anh đây là trực tiếp giao cho tôi quyền lợi tham ô đấy.”

Giang Chu vò tóc của Tô Nam: “Làm sao, vui vẻ chưa?”

“Cũng tạm được.”

“Đi rửa mặt đi, rồi chúng ta sẽ thảo luận cụ thể về chuyện này.”

“Biết rồi.”

Tô Nam lau nước mắt, rời khỏi phòng họp.

Nàng không bị vút bỏ, cho nên nàng rất vui vẻ.

Chỉ là khóc đến mức mắt sưng lên, trong thời gian ngắn là sẽ không tan được.

“Ai nha, sao mắt của mình lại sưng thế này?”

“Nhất định là do không khí không sạch sẽ, khiến cho mình bị dị ứng rồi.”

Tô Nam cố tình nói rất to, giống như là đang giải thích cho đám người bên ngoài vậy.

Lúc này, toàn bộ công ty đều lặng ngắt như tờ.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tụ tập ở bên này.

Mà khi Tô Nam đi qua, thì bọn họ lại quay đầu đi như không có chuyện gì xảy ra.

“Tô tổng không hổ là Tô tổng, khóc kinh như thế mà còn nói là dị ứng được.”

“Đó là tất nhiên, bằng không vì sao người ta có thể làm lãnh đạo được?”

“Nhưng mà...rất cuộc Boss của chúng ta đã làm gì Tô tổng ở trong đó nhỉ?”

“Đừng đoán mò, chuyện của tổng giám đốc mọi người không hiểu được đâu.”

“Tôi vẫn cảm thấy Tô tổng và Giang tổng có chút không bình thường.”

“Nhỏ giọng thôi, đây không phải thứ chúng ta có thể đoán mò!”

Lúc này, Giang Chu cũng rời khỏi phòng họp, trở về phòng làm việc.

Hắn mở máy tính lên, bắt đầu sáng tác một bản kế hoạch.

Trong kỳ nghỉ hè, hắn đã đi đến công ty Phi Độ, cũng đã bằng lòng hợp tác với họ, phát triển một sản phẩm internet mới.

Những ngày gần đây, Dương Minh Khôn luôn gọi điện thoại đến để hỏi tiến độ.

Nhưng Giang Chu vẫn luôn lấy thái độ qua loa lấy lệ để đáp lại.

Thế nhưng kéo dài đến bây giờ, cũng nên ra tay rồi.

Mặc dù Giang Chu vẫn chưa hiểu rõ Phùng Nhạc, nhưng hắn biết người này là kẻ địch cả đời của cha vợ.

Hơn nữa, hắn còn nghe cô cô Phùng Y Vân nói, năm đó Phùng Nhạc còn dùng không ít chiêu trò bẩn thỉu.

Thậm chí có mấy lần còn muốn ra tay từ Phùng Tư Nhược để đả kích cha vợ của hắn.

Mọi người đều là người cùng gia tộc, vì quyền thừa kế mà không từ thủ đoạn cũng là chuyện bình thường.

Nhưng từ trước đến giờ, con người của Giang Chu đều giúp thân chứ không giúp lý.

“Tin nhanh tài chính và kinh tế: Công ty Chu Tinh không chế cổ phần của ByteDance!”

“Tin nhanh tài chính và kinh tế: Công ty Chu Tinh không chế cổ phần của iQiyi!”

“Tin nhanh tài chính và kinh tế: Công ty Chu Tinh không chế cổ phần Zhihu!”

“Tin nhanh tài chính và kinh tế: Công ty Chu Tinh không chế cổ phần của Kinh Đông và hậu cần Kinh Đông!”

“Công ty đầu tư Chu Tinh đổi tên thành tập đoàn không chế cổ phần Chu Tinh!”

“Tin hot! Tổng giám đốc Giang Chu của Chu Tinh là biên kịch của bộ phim Tôi không phải Dược Thần!”

“Một bộ phim làm đòn bẫy cho lưu lượng, phân tích toàn bộ bố cục kinh doanh của Giang Chu!”

“Từ sinh viên không có tiếng tăm, trở thành một người đặt quy tắc trong ngành nghề internet!”

Chu Vũ Đình bắt đầu tuyên truyền dưới sự dẫn dắt của Giang Chu.

Tất cả công tác của Chu Tinh trong hai tháng này đã bị phóng viên và truyền thông đưa lên các mặt báo, các tin tức.

Mặc kệ là trên internet hay là truyền thông bình thường thì đều là như vậy.

Dường như họ muốn biến cái công ty này trở thành một cái chủ đề nóng.

Có hai nguyên nhân trong đó.

Nguyên nhân đầu tiên, trước kia công ty đầu tư Chu Tinh này rất khiêm tốn, bọn họ chưa từng tiết lộ tư liệu nào để tuyên truyền cả.

Nhưng thái độ này lần này thì lại khác, công ty đầu tư Chu Tinh công bố tất cả nghiệp vụ ra trước mặt mọi người.

Điều này chứng tỏ cái gì?

Chúng tôi công ty này sắp có động tác lớn!

Đây sẽ là một chủ đề hot có thể duy trì trong thời gian dài.

Với chủ đề hot này, bọn họ có thể hấp dẫn không ít lượng truy cập và quan tâm!

Nguyên nhân thứ hai là, đây là một xí nghiệp chịu nhiều tranh cãi.

Công ty đầu tư Chu Tinh, bây giờ có thể gọi là tập đoàn khổng lồ chế cổ phần Chu Tinh.

Trên người cái xí nghiệp này có rất nhiều mảnh lợi để thu hút sự chú ý.

Ví dụ như hành động đầu tư điên cuồng kia, bọn họ cơ bản là đầu tư sạch số tiền mình kiếm được, không giữ lại một chút nào.

Cho người ta cảm giác như tiền rất phồng tay vậy.

Hơn nữa, ông chủ của công ty này cũng là một mảnh lỏi, bởi vì người này chỉ là một sinh viên 20 tuổi vẫn còn đi học.

Sinh viên có thể gây dựng sự nghiệp đến mức này, sao có thể không khiến người ta thán phục.

Đây chính là một chủ đề nóng, mà còn là một chủ đề nóng có năng lực tích cực.

Cho nên, nào có truyền thông và phóng viên nào không thích loại tin tức này chứ?

Bởi vậy, cái tên Giang Chu và Chu Tinh lập tức bao trùm toàn quốc.

Hai cái tên này cũng trở thành danh từ hot search trên internet.

Một sinh viên mới của đại học Thượng Kinh, thành lập một công ty giao thức ăn ngoài, đồng thời dùng thời gian một năm để bao trùm toàn quốc.

Đây quả thực là một kỳ tích.

Nhưng ngay sau đó, người này lại mang tất cả tiền kiếm được để đầu tư vào ngành nghề internet.

Bây giờ người này đã khổng chế cổ phần của hơn 10 công ty và hàng chục app to nhỏ khác nhau.

Hơn nữa, một số app này còn được công chúng biết đến.

Nhất là sau khi bộ phim điện ảnh Tôi không phải Dục Thần được chiếu lên.

Bộ phim này đã mang lại một lượng truy cập rất lớn, khiến cho những cái app này càng nổi tiếng hơn.

Tuy rằng từ nửa năm trước, hành vi đầu tư của Giang Chu cũng đã phải chịu sự chú ý, nhưng khi đó tất cả mọi người đều cho rằng người này đang làm loạn, đang chơi đùa lung tung.

Nhưng trong nháy mắt, toàn bộ những công ty mà người này đầu tư đều trở thành bánh trái thơm ngon.

Thậm chí có rất nhiều công ty lớn cũng muốn đầu tư theo Giang Chu.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp hành động, thì Giang Chu đã hoàn toàn khống chế cổ phần của những công ty và xí nghiệp đó.

Như vậy, nói một cách khác, Giang Chu đã có quyền phát biểu tuyệt đối với những công ty và xí nghiệp này.

Dù cho các công ty lớn kia có nhiều tiền hơn nữa, Giang Chu cũng sẽ không cho phép những xí nghiệp này nhận số tiền đó.

Nước cờ này, đơn giản là chặt đứt toàn bộ con đường của kẻ đến sau.

Có không ít đại lão trong giới kinh doanh phải thở dài khi nhìn thấy những tin tức này.

Vì sao?

Bởi vì thật sự có chút mặc cảm.

Mà ngoại trừ giới kinh doanh thảo luận về cái tên Giang Chu, thì cũng có rất nhiều dân mạng đang thảo luận về cái tên này.

“Con bà nó, tôi dùng 6 app thì có 5 app là của Giang Chu đầu tư rồi!”

“Người này chỉ mới 20 tuổi? Tôi cmn 20 tuổi vẫn còn đi tiểu kìa!”

“Ông anh tằng trên, có phải ông anh tốt nghiệp ở mấy trường thiếu năng không?”

“Một sinh viên thì lấy đâu ra nhiều tiền như vậy để đầu tư? Tôi biểu thị nghi ngờ.”

“Người này chắc chắn là có bối cảnh!”

“Đúng thế, nói không chừng những hành vi đầu tư kia đều là của người ở sau màn, còn Giang Chu chỉ là con rối được đưa lên trước sân khấu mà thôi.”

“Wow, sức tưởng tượng của mọi người cũng rất phong phú đấy nhỉ?”

“Đúng thế, 20 tuổi thì làm sao, tuổi trẻ mới là vốn liếng lớn nhất.”

“Giá trị con người của Giang Chu là bao nhiêu rồi?”

“Không biết, hiện giờ ngành internet đang phát triển rất nhanh, giá trị con người cũng Giang Chu cũng thay đổi theo từng ngày.”

Chương 441: Giang Chu trên tivi đẹp trai thật! (2)

“Đây chính là một khối bánh ga tô lớn nhất trong tương lai, Giang Chu có thể ra tay sớm như vậy, nhất định sẽ một bước lên trời.”

“Ngày nào tôi cũng cày phim ở iQiyi, thỉnh thoảng lại qua Zhihu trang bức, thời gian rảnh rồi lại xem tin tức trên TouTiao, mua đồ cũng không lên TaoBao mà đổi thành Kinh Đông, kết quả đều là đang kiếm tiền cho Giang Chu?”

“Người này thật đáng sợ, thế mà chỉ dùng thời gian một năm để làm nhiều chuyện như vậy sao??”

“Tôi đoán là, chắc chắn Giang Chu được người khác chỉ điểm.”

“Tôi cho rằng có thể Giang Chu có hệ thống.”

“Hệ thống là cái gì?”

“Không xem tiểu thuyết rác rưởi ở trên mạng à? Tinh một cái liền có gói quà lớn.”

“Mọi người đừng nói lung tung nữa, người ta là đi từng bước mới đi đến bây giờ.”

“Ông anh tằng trên biết Giang Chu à? Sao nói như thật vậy!”

“Mọi người đi xem lịch sử phát triển của Món ngon là biết ngay thôi mà.”

“Quả nhiên người và người là khác nhau, làm sao Giang Chu lại có nhiều ý tưởng tốt như vậy chứ?”

“Mấu chốt là ánh mắt và tầm nhìn của người này, khi Giang Chu đầu tư thì những công ty kia đều chỉ là những công ty và xí nghiệp nhỏ.”

Mọi người đều đang thảo luận, độ hot không ngừng tăng cao.

Có rất nhiều đài truyền hình cũng tìm Giang Chu.

Bọn họ hy vọng có thể phỏng vấn ngôi sao mới nổi trong giới khởi nghiệp này.

Mà đừng mũi chịu xào, tất nhiên là đài truyền hình Thượng Kinh rồi.

Dù sao đây cũng là địa bàn của người ta nha.

Cái gọi là gần quan được ban lộc, chính là đây.

Ngày 23 tháng 8, cách khai giảng còn một tuần.

Đài truyền hình Thượng Kinh liền phát sóng chương trình.

Mọi người đều kinh ngạc khi phát hiện ra khách mời lại chính là Giang Chu.

Trên màn ảnh, nữ MC mặc bộ tây trang ngắn màu xanh vỏ cau đang mỉm cười.

Mà Giang Chu thì mặc tây trang màu đen, dáng vẻ rất thoải mái, trả lời cũng trôi chảy.

“Giang tiên sinh, xin hỏi ước nguyện ban đầu khi ngài gây dựng sự nghiệp là gì?”

Giang Chu mỉm cười: “Kiếm ít tiền tiêu xài thôi, không ngờ lại phát triển đến bây giờ.”

Nữ MC nở nụ cười xán lạn: “Cái này vừa nghe liền biết là nói thật.”

“Con người của tôi chỉ thích nói thật, chứ chưa bao giờ nói dối cả.”

“Giang tiên sinh, vậy ngài làm thế nào để trở nên nổi bật trong ngành internet vậy?”

“Tôi cảm thấy internet phát triển là để cho mọi người sống thoải mái và tiện lợi hơn, chỉ cần nhớ kỹ điều này thì sẽ không thất bại.”

Nữ MC gật đầu: “Tôi tin rằng có rất nhiều người đang tò mò về kế hoạch tiếp theo của Chu Tinh là gì?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Trong tương lai, chúng tôi muốn trở thành xí nghiệp đầu tư số một cả nước trong ngành internet.”

“Mục tiêu này rất lớn nha!”

“Đương nhiên, bởi vì con người vĩnh viễn không thể hoàn thành chuyện nằm ngoài sức tưởng tượng của mình.”

“ ... ”

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc ở trường học.

Phùng Tư Nhược, Sở Ngữ Vi, Hoàng Kỳ, Tô Nam, Hàn Nhu và Đinh Duyệt đều đang ngồi chung một chỗ.

Các nàng dùng máy tính để xem chương trình phát sóng trực tiếp trên internet này.

Nhưng mà các nàng không có hứng thú gì với nội dung của chương trình này cả, trái lại thì cảm thấy rất có hứng thú với mặt của Giang Chu.

“Vì sao lại cảm giác... Giang Chu rất đẹp trai nha.”

“Mình cũng cảm thấy như vậy!”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Rất đẹp!”

Đinh Duyệt không phục, liền bắt đầu nói xấu: “Trang điểm, ánh đèn... rất nhiều thứ cộng lại, đương nhiên là phải đẹp rồi.”

Nhưng mặc kệ thế nào, Đinh Duyệt cũng không phủ nhận chuyện Giang Chu đẹp trai.

Đúng lúc này, chuông gió ở cửa bỗng nhiên vang lên.

Giang Chu cầm một cánh bánh quẩy đi vào phòng.

Đám người dồn dập nhìn qua, lại nhìn chăm chăm vào Giang Chu một lúc lâu.

Haiz, quả nhiên vẫn là xem trên tivi đi.

Giang Chu cảm thấy rất khó hiểu.

Máy cô bé này vừa mới làm gì vậy?

Tại sao ánh mắt vốn đang lóe sáng, vừa nhìn thấy mình thì lại ảm đạm rồi?

“Mọi người đang xem cái gì vậy?”

Hoàng Kỳ giơ tay nhỏ lên: “Giang Chu, để mình dạy bạn trang điểm nhé, có được không?”

Giang Chu cười ha hả một tiếng: “Bệnh tâm thần, một người đàn ông cần trang điểm làm gì?”

“Nhưng điều kiện của bạn rất tốt, trang điểm vào sẽ rất đẹp trai nha.”

“Bạn đừng nói bậy, mình đẹp trai tự nhiên rồi.”

Các cô gái không khỏi cảm thấy hơi tiếc nuối.

Nếu như có thể hàn chết lớp trang điểm lên mặt Giang Chu thì tốt rồi.

Vài ngày sau.

Theo tin tức càng ngày càng nhiều, đại học Thượng Kinh cũng bắt đầu theo phong trào.

Bọn họ bắt đầu phát sóng video phỏng vấn của Giang Chu trên màn hình lớn nhất trong trường.

Cũng đánh lên người Giang Chu cái nhãn hiệu ngôi sao gây dựng sự nghiệp của đại học Thượng Kinh.

Ngay sau đó, Giang Chu lập tức trở thành nhân vật phong vân trong trường.

Dù hấn đi bộ qua đường cũng sẽ bị chỉ trỏ bàn tán, nhất là các đàn chị chân dài da trắng, quả thực là tràn ngập tò mò với Giang Chu.

“Nhìn kia, là Giang Chu kìa.”

“Bạn nói xem, vì sao người và người lại khác nhau nhiều như vậy chứ?”

“Đúng thế, giờ mình càng nhìn bạn trai mình lại càng thấy không vừa mắt.”

“Đồng ý, chỉ biết đồ ngon đồ ngọt thì các lợi ích gì, một nghèo hai trắng lại còn bày đặt chơi lãng mạn.”

“Mình nghe nói Giang Chu đối xử rất tốt với các cô gái bên cạnh.”

“Mình cũng nghe người ta nói thế, lại đưa tiền tiêu vặt lại tặng quà.”

“Xin hỏi, muốn kết bạn với Giang Chu có cần phải xếp hàng không?”

“Hay là bạn qua tán tỉnh thử xem?”

Chương 442: Nổi tiếng cũng có chỗ xấu!

Cuộc đối thoại này không phải là Giang Chu tưởng tượng ra.

Mà quả thật là có rất nhiều cô gái đến tán tỉnh hắn sau khi hắn lên ti vi.

Thậm chí còn có vài đàn chị dùng các loại ngôn từ hết sức nóng mặt để trêu chọc và tán tỉnh hắn.

Nhưng đối với Giang Chu mà nói, thì đây cũng không phải là một chuyện tốt gì.

Bởi vì hắn phải từ bỏ sở thích đi ngồi xôm trước cửa nhà tắm nữ.

Hiện giờ, chỉ cần hắn vừa xuất hiện, vừa ngồi xôm xuống liền bị người khác nhận ra.

Hết cách rồi, dù sao hắn cũng cần có thể diện mà.

Nếu như bị người lập topic, nói Giang Chu ngày nào cũng chạy đi ngồi xôm trước cửa nhà tắm nữ thì còn thể thống gì chứ?

Có lẽ đây chính là cái gọi Họa Phúc Tương Y đi.

Danh tiếng thì đúng là có, nhưng lại phải từ bỏ sở thích.

Ngoài ra còn có một chuyện, chính là điện thoại của Giang Chu bị gọi nổi.

Trong đó, nhiều nhất chính là mẹ ruột và cha ruột của hắn.

Bọn họ cảm thấy cực kỳ khiếp sợ với tin tức trên ti vi.

Bởi vì Giang Chu vẫn luôn nói là đang gây dựng sự nghiệp, nhưng lại không nói cụ thể cho bọn họ biết, mãi cho đến khi tin tức bay đầy trời, thì bọn họ mới biết con trai mình rốt cuộc đang làm gì.

Giang Chu cũng rất phiền muộn.

Bình thường thì cha mẹ của hắn đều xem kênh truyền hình Lâm Giang, sao giờ lại nhảy qua xem đài truyền hình Thượng Kinh rồi?

Nhưng có thể không nghe điện thoại của cha mẹ ruột sao?

Hiện giờ, địa vị trong nhà của hắn đã rất thấp rồi, nếu như không nghe điện thoại nữa, vậy có lẽ dùng chậu cơm chó là chuyện bình thường rồi.

“Con trai, con thật sự kiếm được nhiều tiền như vậy á?”

“Xem như kiếm một khoản nhỏ đi, nhưng mà con đầu tư hết rồi, hiện giờ tài chính vẫn chưa chảy về.”

Quý bà Viên Hữu Cầm yên lặng một lúc lâu mới tiếp nhận được sự thật này: “Vậy con nhớ để dành cho kỹ, đừng tiêu xài lung tung, sau này còn có tiền cưới vợ.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Mẹ, để dành cưới vợ á? Mẹ muốn con cưới bao nhiêu vợ vậy?”

“Khốn khiếp, nói gì thế?”

“Tài sản của con bây giờ có thể cưới rất nhiều vợ, đương nhiên là ngoại trừ Phùng Tư Nhược.”

“Không được phép loại trừ Phùng Tư Nhược của mẹ, con chơi bởi lâu lỏng ít thôi!”

Giang Chu ung dung thở dài: “Mẹ yên tâm đi, trong lòng con đã nắm chắc rồi.”

Viên Hữu Cầm yên lặng một lát: “Chuyện này đừng nói khắp nơi, miễn cho đám họ hàng thân thích xa đến bắt đại bác không đến kia vay tiền.”

“Chuyện đã lên cả tivi rồi, con muốn không nói cũng khó mà.”

“Tất cả đều tại con, đang yên đang lành lại lên ti vi làm gì?”

“Nhưng mà con có thành tựu lớn như vậy, mẹ không khen con một câu à?”

“Làm cha mẹ, chỉ mong con cái của mình bình an, đây mới là tâm nguyện của chúng ta, mẹ cũng không quan tâm con có

thành tựu gì hay không.”

Giang Chu cảm thấy trong lòng ấm áp: “Được rồi mẹ, con biết rồi, con làm việc đã.”

Viên Hữu Cầm lại bồi thêm một câu: “Chú ý nghĩ ngơi, ngàn vạn lần đừng có thức đêm.”

“Vâng vâng!”

Giang Chu cúp điện thoại, lại nhét điện thoại di động vào túi.

Kết quả nhét còn chưa nóng máy, mẹ ruột đã lại điện thoại đến.

“Con trai, mẹ vừa xem tin tức, nói là con bề ngoài sang chảnh, nhưng thật ra đang nợ rất nhiều rất nhiều tiền.”

“Còn có tin tức nói là con bị đẩy ra để gánh chịu nguy hiểm, ông chủ sau màn là người khác, nếu có chuyện thì con sẽ chịu trách nhiệm, có đúng như vậy không?”

“Con trai, ngàn vạn lần đừng thấy tiền sáng mắt, đừng làm chuyện gì xấu nhé.”

“...”

Giang Chu bất đắc dĩ, vội vàng phổ cập khoa học cho mẹ ruột biết tính nguy hại của tin đồn.

Cuối cùng nói đến sùi bọt mép thì mẹ ruột mới không lo lắng nữa...

Mà ngoại trừ cha mẹ gọi điện thoại đến, thì bên phía Phi Độ cũng gọi đến rất nhiều lần.

Đại khái là bởi vị hiệu ứng của các tin tức hot trên mạng.

Dù sao bây giờ có rất nhiều công ty muốn nhảy vào ngành nghề internet này, Phi Độ không hy vọng miếng thịt béo đã đến miệng còn bị cướp mất.

Cho nên bọn họ muốn dùng một bản hợp đồng để trói Giang Chu lên thuyền của bọn họ.

Thật ra thì Giang Chu đã viết xong bản kế hoạch rồi.

Hắn cũng nghĩ ra vài sản phẩm và phương án, nhưng Giang Chu vẫn không chủ động liên lạc với Phi Độ.

Đây cũng bởi vì sau khi thu mua cổ phần thì hắn gặp được một cái nhạc đệm nhỏ.

Đại khái là nửa tuần trước.

Khi đó công ty đầu tư Chu Tinh vẫn còn chưa lên tin tức.

Giang Chu nhận được tin tức, nói Phùng Nhạc ngầm liên hệ với Trương Minh, mà Trương Minh lại là ông chủ của ByteDance.

Cũng chính là người đại biểu pháp lý của một trong những công ty mà hắn không chế cổ phần.

Phùng Nhạc muốn gặp Trương Minh, không nghi ngờ gì là muốn bàn chuyện hợp tác.

Phùng Nhạc muốn tránh qua Giang Chu, trực tiếp thu mua cổ phần của ByteDance.

Muốn dùng biện pháp đó để cướp quyền lên tiếng của Giang Chu.

Nhưng Phùng Nhạc không ngờ chính là, khi đó Giang Chu đã không chế cổ phần của ByteDance rồi.

Bởi vậy, hành vi của Phùng Nhạc chỉ là giỏ trúc múc nước, công dã tràng.

Nhưng hành động này lại làm cho Giang Chu chán ghét.

Trước mặt thì nói chuyện hợp tác, sau lưng lại muốn đập lên lưng mình để qua sông?

Đây cmn nhất định là kỹ nữ vô tình mà!

Chẳng trách khi cô cô Phùng Y Vân nhắc đến Phùng Nhạc thì sẽ tức giận.

Lại thêm Phùng Nhạc đối đầu với cha của Phùng Tư Nhược.

Vậy không hãm hại Phùng Nhạc thì hãm hại ai?

Chương 443: Hỏi: Con trai có thể sống trong ký túc xá nữ không?

Cho nên Giang Chu chuẩn bị găm Phùng Nhạc một miếng, để cho Phùng Nhạc biết nước trong ngành internet này sâu bao nhiêu.

“Alo, Dương tổng, tôi đã viết xong bản kế hoạch rồi.”

Dương Minh Khôn mừng rỡ như điên: “Giang tổng, vậy chúng ta nhanh chóng tìm thời gian gặp mặt thôi.”

Giang Chu trầm ngâm giây lát: “Tôi chuẩn bị phải đi học rồi, còn có vài thứ cần xử lý nữa, hay là để tháng sau rồi gặp đi.”

“Không thể nhanh hơn một chút sao? Phùng tổng đã không chờ đợi được nữa rồi.”

“Nhưng mà... nhưng mà tôi còn chưa được gặp cháu gái của Phùng tổng mà?”

Dương Minh Khôn yên lặng một lát: “Tôi sẽ hỏi Phùng tổng chuyện này.”

Giang Chu cười hài lòng: “Vậy tôi chờ tin tốt của ngài.”

“Được rồi, tạm biệt Giang tổng.”

Giữa trưa ngày hôm sau.

Mặt trời ở thành phố Thượng Kinh nắng chói chang.

Nhiệt độ cao khiến cho người ta khó có thể ở bên ngoài.

Lúc này, trong sân trường có một dãy xe của đài truyền hình và truyền thông.

Cuộc phỏng vấn này là do đại học Thượng Kinh sắp xếp.

Chủ yếu là mượn ngọn gió này để tuyên truyền về trường học.

Từ khi trong nước bắt đầu ủng hộ sinh viên gây dựng sự nghiệp đến giờ, có thể nói Giang Chu là một trong những ngôi sao sáng nhất.

Toàn bộ trường đại học trong nước cộng lại đều kém thành tựu của Giang Chu bây giờ chứ đừng nói riêng đại học Thanh Bắc.

Là sao đại học Thượng Kinh có thể bỏ qua một cơ hội tốt như vậy chứ.

Lúc này, trong văn phòng làm việc của sinh viên khởi nghiệp.

Nghiêm Vi Dân mặc âu phục, tóc được xịt một lớp keo rất dày, ngoài ra còn thắt một cái cà vạt có chấm bi màu đen rất điệu đà.

Thậm chí còn đeo chiếc đồng hồ Patek Philippe của Giang Chu.

“Thầy, đó là đồng hồ của em, thầy không thấy xấu hổ à?”

Nghiêm Vi Dân lườm Giang Chu một cái: “Em là một sinh viên, không thể đeo loại đồng hồ này được!”

Giang Chu lập tức nở một nụ cười lạnh lùng: “Đây trần trường là tiêu chuẩn kép, dựa vào cái gì thầy đeo được mà em lại không thể đeo?”

“Thầy đeo là bởi vì thầy đại biểu cho giáo viên cả nước, còn em đeo thì sẽ bị người ta hiểu lầm thành lối sống xa hoa lãng phí.”

“Ngài đúng là không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để trang bức mà!”

Nghiêm Vi Dân ho khan một tiếng: “Nói nhảm ít thôi, phóng viên sắp đến rồi, cẩn thận lời nói!”

Vừa dứt lời, phóng viên và camera đã đi vào phòng làm việc.

Nếu là phóng viên được trường học mới đến, vậy tất nhiên sẽ phỏng vấn những vấn đề xoay quanh trường học.

Nghiêm Vi Dân là người ra mặt, biểu hiện cũng tương đối khá.

Đầu tiên là ông nói đến khẩu hiệu, phương châm và triết lý của trường, sau đó liền nói đến tình hình tuyệt vời hiện tại.

Cuối cùng thì khen Giang Chu vài câu là sinh viên tốt sinh viên giỏi...

Toàn bộ quá trình phỏng vấn đều vui vẻ hòa thật, quả thật là hài hòa giống như đang ăn tết vậy.

Mà nhân vật chính Giang Chu của chúng ta chỉ có ba câu thoại.

“Tất cả thành tựu của tôi bây giờ đều là nhờ sự ủng hộ mạnh mẽ của trường học.”

“Trên con đường gây dựng sự nghiệp, đại học Thượng Kinh đã trợ giúp rất nhiều.”

“Chọn đại học Thượng Kinh là quyết định quan trọng nhất trong đời tôi.”

“...”

Sau khi phỏng vấn xong, phóng viên mang các thiết bị rời khỏi phòng.

Mà Nghiêm Vi Dân tràn đầy vui vẻ, lại không nhin được mà vỗ vai Giang Chu.

Giang Chu cũng cười với ông, cười đến mức khuôn mặt cứng đờ.

Không cần phải nói, nhất định là Lão Nghiêm đã nhận được tin, trước khi về hưu sẽ được tăng chức rồi.

Cho nên bây giờ Nghiêm Vi Dân nhìn Giang Chu giống như đang nhìn con trai mình vậy.

“Tên nhóc, không ngờ em lại mang về vinh dự cho trường học, không uổng công thầy bị em gài bẫy một năm mà.”

Giang Chu cởi cúc áo khoác: “Ngài định báo đáp em thế nào đây?”

Nghiêm Vi Dân lập tức biến sắc: “Thầy không còn gì để cho em nữa rồi!”

Giang Chu mỉm cười: “Rất đơn giản, thầy có thể cho em qua ở ký túc xá nữ.”

“Cút đi!”

“Đậu xanh, vậy thầy trả đồng hồ cho em.”

Nghiêm Vi Dân có chút không nỡ: “Thầy còn chưa từng được đeo cái đồng hồ nào đắt như vậy.”

Giang Chu mỉm cười: “Vậy thầy điều em qua ký túc xá nữ, em mua cho thầy một chiếc, thế nào?”

“Cút xuống địa ngục đi, em đây là hôi lộ giáo viên!”

“Trời ạ, vậy thầy trả đồng hồ cho em, em đi về!”

“Ai mà thèm, trả em trả em!”

Giang Chu cầm đồng hồ của cô cô Phùng Y Nhất tặng, liền quay người đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, Nghiêm Vi Dân ngồi yên lặng ở trên ghế sa lon một lúc lâu.

Ánh mắt của ông khi thì lóe sáng khi thì do dự.

Cuối cùng, ông nhịn không được mà cầm điện thoại ở trên bàn lên, gọi đến phòng làm việc của hiệu trưởng.

“Alo, hiệu trưởng Tần?”

“Ồ, tôi là Lão Nghiêm đây, tôi có một vấn đề muốn hỏi ngài.”

“Là...con trai của thế ở trong ký túc xá nữ không?”

Vừa dứt lời, trong ống nghe liền truyền ra âm thanh rít gào.

Nghiêm Vi Dân sợ đến mức vội vàng cúp điện thoại, sắc mặt lại hiện ra vẻ vô cùng phiền muộn.

Không được thì không được, cần gì phải mắng người chứ.

Chương 444: Cô em vợ vừa hung vừa manh!

Chớp mắt, cuộc phỏng vấn ở đại học Thượng Kinh đã xuất hiện trên internet.

Hơn nữa, đám phóng viên và truyền thông đều lựa chọn dùng những tiêu đề rất thu hút.

“Xí nghiệp gia trẻ tuổi có triển vọng lớn nhất.”

“Không lấy tuổi tác luận anh hùng, quỹ tài trong giới kinh doanh!”

“Năm năm sau sẽ xuất hiện Mã Hóa Đằng thứ hai!”

Vì hấp dẫn ánh mắt của người khác, quả thực là họ đã dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Nhưng khiến cho người ta bất ngờ chính là, không có bất cứ ai tỏ vẻ bất mãn với những danh xưng này.

Điều này chứng tỏ thành tựu của Giang Chu thật sự khiến người ta khiếp sợ.”

“Móa, tôi thật sự thấy rất chua chát.”

“Có thể thi đỗ đại học Thượng Kinh, còn có thể trở thành doanh nhân trẻ tuổi nổi tiếng, đây chính là con nhà người ta sao?!!”

“Tên này tuyệt đối có quyền ưu tiên chọn vợ trong đại học Thượng Kinh.”

“Sinh viên không nói chuyện yêu đương mà lại đi kinh doanh làm gì, chua chết tôi rồi.”

“Tầng trên đánh rắm, sao ông biết người ta không yêu đương?”

“Tôi không biết, ông biết à?”

“Đó là dĩ nhiên, bởi đó là chồng tôi mà!”

“Mẹ nó, ngày mai tôi sẽ thôi việc, bắt đầu khởi nghiệp.”

“Ông anh tầng trên thôi đi, không có quần da hổ thì ông làm sao cầm nổi Kim Cô Bổng.”

“Có tất chân thì có thể cầm không?”

“Tầng trên đủ rồi đấy, chúng ta có thể trò chuyện về mấy vấn đề tích cực không?”

“Tên này dựa vào cái gì mà chưa tốt nghiệp đã kiếm được nhiều tiền hơn cả đời này của tôi? Tôi không phục!”

“Không phục cũng phải phục, tôi cũng không tin tên nhóc này không có bối cảnh gì!”

“Mặc kệ có bối cảnh hay không, nhưng chắc chắn là người ta có tài.”

“Sau này tôi sẽ lấy Giang Chu làm tiêu chuẩn để chọn bạn trai.”

“Còn trẻ mà đã có nhiều tiền như vậy rồi, cũng không biết có phong lưu hay không.”

“Nếu như tôi có nhiều tiền như vậy, thì còn đi học làm gì?!”

Giang Chu đọc những lời bình luận này, nhin không được mà nhếch miệng.

Nếu như bạn học biết, thì chỉ là trang bức trong phạm vi nhỏ.
Nhưng đã lên tin tức, vậy chính là trang bức trong phạm vi cực lớn rồi.

Loại cảm giác này hoàn toàn khác biệt khi tự mình khoác lác.
Nhưng đúng lúc này, Giang Chu chợt nhìn thấy mấy bình luận không tốt.

“Thôi đi, một tên ngu xuẩn mà thôi, chỉ đứng ra chịu tiếng xấu thay cho đám đại lão mà thôi.”

Giang Chu giận tím mặt khi thấy cái bình luận này.

Sau đó hắn liền đăng ký tài khoản, bắt đầu điên cuồng nhấn lại trong khu bình luận.

“Anh có biết Giang Chu đã nỗ lực ra sao không?!”

“Giang Chu bị đứt tay, đau đến khóc mà còn không có thời gian đi bệnh viện.”

“Anh giỏi thì mày làm đi ..., anh hùng bàn phím ngu xuẩn!”

“Tôi chính là fan cuồng của Giang Chu đây, cá chị em, đồng ý liền trừ 1!”

Giang Chu trả lời xong, lập tức cảm thấy toàn thân thoải mái.

Hắn dự định đi xuống ăn cơm trưa.

Lát nữa trở về sẽ leo lên xem có bao nhiêu ‘chị em’ vào trừ 1.

Giang Chu thay quần áo xong, liền vui vẻ rời khỏi ký túc xá.

Lúc này, đại học Thượng Kinh vừa mới khai giảng xong.

Có vô số máu mới năm nhất đã tràn vào trong sân trường.

Trong thao trường có rất nhiều người đều mặc đồng phục rằn ri.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này liền nhớ lại thời điểm mình mới vào học.

Bởi vì kinh doanh làm ăn và tán tỉnh Phùng Tư Nhược nên hắn cũng không tham gia huấn luyện quân sự.

Lúc này nhìn thấy những gương mặt non nớt kia, hắn không khỏi cảm thấy hơi tiếc nuối.

Vì vậy, hắn không tự chủ được mà đi vào thao trường.

Ánh mắt bắt đầu định vị chuẩn xác những gương mặt xinh đẹp và thanh thuần kia.

Đạo này rất khó để đi ngồi xổm trước cửa nhà tắm nữ.

Nhìn mấy cô em gái da đen trong bộ đồ rằn ri, Giang Chu lại cảm thấy rất xinh xắn.

Cùng lúc đó, bởi vì có rất nhiều người nhận ra Giang Chu, nên đội ngũ hình vuông đã bắt đầu rối loạn.

Giang Chu nha.

Mấy ngày hôm nay, trong và ngoài trường đều có tin tức về Giang Chu.

Bạn hỏi bà lão bán hoa quả bên ven đường thì có lẽ sẽ không biết Giang Chu là sai, nhưng nếu hỏi sinh viên mới thì nhất định là ai cũng biết.

Đây chính là một truyền kỳ đang sống sờ sờ.

Những app bọn họ đang dùng đều nằm dưới cờ của người này.

Cày phim ở iQiyi, lại nhìn thấy ông chủ của công ty này ở trước mắt, loại thể nghiệm này thật sự là rất kỳ diệu.

Hơn nữa, đại học Thượng Kinh cũng đang tuyên truyền câu chuyện của Giang Chu.

Thậm chí còn có dấu hiệu muốn đưa Giang Chu lên thành tấm gương của sinh viên mới.

Trong hoàn cảnh này, muốn không biết đến Giang Chu cũng khó.

Khi tất cả mọi người đều đang vắt hết óc để xin nhà cho thêm chút phí sinh hoạt, thì người ta đã dùng thời gian một năm để thực hiện tự do tài chính rồi.

Loại chênh lệch to lớn này khiến cho mọi người có một loại cảm giác mong chờ với Giang Chu.

Giống như bạn đang đi học, bỗng nhiên biết tên ngồi cùng bàn đang kinh doanh một công ty, mà công ty này lại kiếm tiền đến mỗi tay, các phóng viên và truyền thông tranh nhau phỏng vấn.

Đây quả thực là một câu chuyện hoang đường đến mức không thể xảy ra.

Mà Giang Chu, lại là người biến câu chuyện này thành sự thật.

Chương 445: Cô em vợ vừa hung vừa manh! (2)

“Mấy em gái này quá đáng yêu, dậy thì cũng rất thành công.”

“Gần đây phải hủy bỏ một ít hoạt động thương nghiệp, để dành thời gian đến đây ngắm một chút mới được!”

Giang Chu cảm nhận được ánh mắt tò mò của các cô em năm nhất, tâm trạng của hắn liền vui vẻ không gì sánh được.

Vì sao lại vui vẻ?

Đương nhiên là vì các cô em năm nhất này đều có vô hạn tò mò với hắn.

Đây chính là phúc lợi khi thân phận thay đổi.

Nhưng đúng lúc này, hắn bỗng nhiên cảm nhận được một loại ánh mắt khác.

Loại ánh mắt này rõ ràng là thân thiết hơn, hơn nữa còn hung phẫn hơn rất nhiều.

Vì vậy, Giang Chu liền nhìn qua về phía ánh mắt đó.

Ngay sau đó, hắn liền nhìn thấy Phùng Y Nhất đứng trong đội ngũ hình vuông kia.

Nàng đang đứng trong hàng ngũ, da thịt trắng như tuyết lóng lánh dưới ánh mắt trời.

Cái mũi nhỏ nhắn cao vút còn dính vài giọt mồ hôi.

Tóc mai cũng bị mồ hôi thấm ướt, dính vào trên mặt.

Lúc này, cô bé này đang nhìn Giang Chu mà cười xinh đẹp ngọt ngào đến không gì sánh được.

Khi thấy Giang Chu nhìn qua thì còn le lưỡi trêu hắn.

“Anh rê!!”

Nàng làm ra hình dáng phát âm, nhưng lại không dám phát ra tiếng.

Dù sao cũng đang huấn luyện quân sự, huấn luyện viên vẫn còn đứng bên cạnh, nên nàng cũng không dám làm càn.

Giang Chu mỉm cười, hẳn cảm thấy con bé này càng ngày càng tinh quái.

So sánh ra, thì chị gái của con bé này lại có tính cách hoàn toàn trái ngược, vừa ngoan ngoãn lại vừa sợ người, cũng chỉ biết làm nũng với mình.

Nhưng bởi vì là hai chị em, cho nên dung mạo của Phùng Y Nhất vẫn rất xinh đẹp, chỉ có khuôn mặt nàng là hơi khác với Phùng Tư Nhược một chút.

Nhưng ngũ quan đều vô cùng tinh tế giống như được điêu khắc tỉ mỉ như nhau.

Có lẽ qua một thời gian nữa, hoa khôi của trường sẽ bị người khác lên ngôi rồi.

Giang Chu vẫy tay với Phùng Y Nhất, chỉ thấy Phùng Y Nhất lập tức nhú mũi một cái, rồi nhe răng để lộ ra cái răng mèo, nhìn qua vừa hung dữ lại vừa đáng yêu.

Có lẽ cô bé này đang chất chứa rất nhiều oán hận với hắn.

Chủ yếu là vì đoạn thời gian trước, Giang Chu quá bận rộn, khi khai giảng thì phải tiếp thu các buổi phỏng vấn của đài truyền hình và truyền thông, cho nên không có thời gian đi ra sân bay đón nàng.

Nên khiến cho con bé này và Phùng Tư Nhược đều oán giận.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Giang Chu đột nhiên vang lên.

Sau khi mở khóa, liền phát hiện là tin nhắn của Tô Nam.

Nội dung tin nhắn là một chuỗi địa chỉ, ngay tại tòa nhà Song Tinh bên cạnh Quốc Mậu.

Giang Chu xem xong liền quay sang nhìn Phùng Y Nhất, rồi hứ một tiếng.

Sau đó liền quay người rời khỏi thao trường, lái xe vào trung tâm thành phố.

Trước khi khai giảng, hắn đã đăng ký công ty con ẩn trong bóng tối kia rồi.

Nhưng công ty này cần phải thuê một phòng làm việc rồi mới bắt đầu kinh doanh được.

Mấy hôm nay Tô Nam đều đang làm chuyện này.

Hiện giờ xem ra, phòng làm việc cũng đã ổn thỏa rồi.

Tòa nhà Song Tinh, phòng 6028.

“Gian phòng này có tổng diện tích 450 mét vuông, là căn hộ có hai tầng.”

“Bởi vì gần trạm xe, cho nên giá cả hơi đắt một chút.”

“Tiên sinh và phu nhân, hai người muốn thuê luôn thì tôi có thể giảm giá 1%.”

“Đây là gian phòng tốt nhất ở vùng này rồi, hai vị có thể suy tính một chút.”

Cô nhân viên môi giới mở miệng ngậm miệng đều là “Tiên sinh và phu nhân”.

Cũng không lâu lắm, gò má của Tô Nam đã đỏ ửng lên như đánh phấn rồi.

Nhưng nàng cũng không phản bác hay giải thích gì cả.

Thật ra thì chuyện này cũng không thể trách cô nhân viên môi giới được.

Bởi vì bản thân tòa nhà Song Tinh là tòa nhà vừa dùng để ở và kinh doanh.

Nói cách khác, phòng ở nơi này vừa có thể làm văn phòng, cũng có thể làm nhà ở.

Đối với cô nhân viên môi giới, hai người Giang Chu và Tô Nam đều còn rất trẻ tuổi, nên chắc là vợ chồng son dự định ra

ở riêng chứ không phải là kinh doanh buôn bán.

“Có thể thay cái thang này không?”

“Phu nhân, tất nhiên là được, chỉ cần ngài đi nộp hồ sơ xin sửa sang ở phòng bảo vệ là được, chắc chồng của ngài đều hiểu chuyện này.”

Tô Nam vui mừng hừ hừ hai câu: “Vậy công tắc nguồn điện ở đâu?”

Cô nhân viên môi giới mỉm cười: “Tất cả được thống nhất ở dưới cửa ầu, chắc chồng của ngài sẽ tìm được nó.”

“Ồ, làm sao để nạp tiền vào cái máy đo điện này?”

“Ngài lấy thẻ ở bên dưới là có thể nạp tiền, chồng của ngài sẽ biết.”

Tô Nam đi dạo một phòng, giá trị vui mừng đã lên đến max: “Anh có biết những thứ cô ấy vừa nói không?”

Giang Chu gật đầu: “Biết chứ.”

“Ồ, vậy thuê ở đây có được không?”

“Có thể, trực tiếp ký hợp đồng đi.”

Tô Nam lại hơi do dự một chút: “Cảm giác tiền thuê hơi đắt, hay là đi xem chỗ khác trước?”

Giang Chu nhin không được mà cười hai tiếng: “Bây giờ cô cũng là một tiểu phú bà rồi, không cần phải quá tiết kiệm.”

“Có đạo lý, vậy nơi này đi!”

Chương 446: Giang Chu tôi, ăn gì cũng không phải trả tiền!

Cô nhân viên môi giới nghe thấy thế, lập tức mặt mày rạng rỡ.

Nói thật, cũng không có nhiều người có thể thuê nhà ở nơi này.

Bởi này... Đây là khu vực phồn hoa nhất.

Tuy tòa nhà Song Tinh là tòa nhà thương mại chung với dân cư, nhưng thật ra có rất ít người có thể thuê phòng ở đây.

Cho nên, cô nhân viên nhin không được mà quan sát hai người một chút.

Cô gái rất đẹp, chỉ là sao cứ thấy người con trai này quen mắt thế nhỉ?

Dường như đã nhìn thấy ở đâu rồi, mà lại là nhìn thấy trong khoảng thời gian này.

Nhưng suy nghĩ một lúc, cô bán hàng vẫn không nghĩ ra.

Một lúc sau, ký hợp đồng xong.

Giang Chu và Tô Nam đi ra khỏi cửa công ty môi giới.

“Lúc nãy người ta gọi cô là phu nhân, vì sao cô không phản bác lại?”

Sắc mặt Tô Nam hơi đỏ lên: “Người ta gọi phu nhân của anh, liên quan gì đến Tô Nam tôi, việc gì tôi phải phản bác?”

Giang Chu không khỏi á khẩu không trả lời được: “Giỏi cho một Lỗ Tấn đương đại.”

“Lỗ Tấn cái gì?”

“Không có gì, đi thôi, tôi dẫn cô đi ăn cơm.”

Tô Nam cầm chìa khóa nhà, hết sức vui vẻ mà leo lên xe.

Công ty này được gọi là công ty đầu tư Kinh Nam.

Lấy chữ Kinh trong Thượng Kinh, và chữ Nam trong Tô Nam.

Từ tài liệu đến xem, thì công ty này không có bất cứ quan hệ gì với Giang Chu cả.

Bởi gì đại biểu pháp lý của nó là Tô Nam, nhân viên thì tạm thời chưa có.

Nếu như muốn bắt buộc phải kéo quan hệ, vậy cũng chỉ có thể nói Tô Nam là sinh viên cùng trường với Giang Chu mà thôi.

Nhưng nói là bạn học thì không đúng, bởi một người học tài chính và kinh tế, một người học văn học, hơn nữa hai người còn chênh nhau một khóa.

Có công ty này phối hợp, Giang Chu có thể chơi với Phi Độ rồi.

.....

Tĩnh tĩnh.

“Anh rề, anh đang làm gì vậy?”

Tĩnh tĩnh tĩnh!

“Thế mà bạn cùng phòng lại không tin em quen anh.”

Tĩnh tĩnh tĩnh!

“Anh rề anh rề, anh mau đến ven hồ giúp em đi đi!”

Sau tám giờ, trời đã tối hẳn.

Giang Chu vừa mới trở lại trường học, liền bị Phùng Y Nhất khủng bố bằng tin nhắn.

Hắn mở điện thoại di động ra xem hai lần, thuận tay đánh một hàng chữ.

“Không đi, anh muốn đi ăn cơm với chị em.”

“Đừng mà, cơm ăn lúc nào cũng được nha, cầu xin anh đến giúp em đi mà.”

Giang Chu thay quần áo xong liền ra khỏi cửa: “Em dám tròng mắt với anh khi ở thao trường, nên anh sẽ không giúp em.”

Phùng Y Nhất gửi một icon rơi lệ: “Rõ ràng là anh đã đáp ứng với em, là em có thể đi ngang trong trường rồi mà.”

“Bây giờ em đi ngang thì cũng không có ai cản em mà.”

“Người khác không tin anh là anh rể của em, em đi ngang kiểu gì?”

“Anh và chị em còn chưa kết hôn, nên không tin cũng là bình thường mà!”

“Vậy anh quên chuyện em đi làm gián điệp để kiếm tình báo từ chỗ của cô cho anh rồi à?”

“...”

“Nhớ ra những nỗ lực của cô em vợ dễ thương của anh chưa?”

“Được rồi được rồi, anh biết rồi, giờ anh qua tìm em đây.”

“Icon dễ thương, dễ thương, dễ thương.”

Giang Chu nhét điện thoại di động vào túi, đi đến dưới ký túc xá của học viện tài chính và kinh tế.

Hắn vừa ngẩng đầu lên thì đã nhìn thấy Hoàng Kỳ.

Cô bé này đang ở cửa sổ trên tầng ba, chớp đôi mắt to để nhìn ra ngoài.

Trước kia nàng cũng đã nói rồi, đây là sở thích của nàng.

Nàng thích nhìn từ nơi cao xuống bên dưới để quan sát mọi người.

“Hoàng Kỳ, Phùng Tư Nhược đâu rồi?”

Hoàng Kỳ từ trên cao nhìn xuống Giang Chu: “Chỉ biết tìm Phùng Tư Nhược, tìm mình không được sao?”

Giang Chu ngẩng đầu lên: “Được, vậy đi ăn cơm thôi.”

“Không cần, mình đã quyết định giảm cân rồi.”

“Giảm cái lông, không béo thì giảm cái gì.”

Hoàng Kỳ hừ lạnh một tiếng: “Tiên nữ, giờ giờ phút phút đều phải giảm béo.”

Giang Chu thở dài bất đắc dĩ: “Được rồi, Phùng Tư Nhược đâu?”

“Để mình đi gọi vậy.”

“Ngoan lắm.”

Một lúc sau, Hoàng Kỳ trở về bên cửa sổ: “Không thấy người.”

Cả người Giang Chu run lên: “Từ bao giờ?”

“Ý của mình là, Phùng Tư Nhược không có trong ký túc xá, cô ấy đã đi ăn cơm với người khác rồi.”

“Đừng đùa, không thể nào có chuyện đó được.”

Hoàng Kỳ thấy Giang Chu không tin, liền oán trách: “Mình nói thật, cô ấy đi với Sở Ngữ Vi rồi.”

“Ai cơ...?”

“Sở Ngữ Vi ý!”

Giang Chu tròn tròn mắt lên, hần cảm thấy rất khó tin với cái tin tức này.

“Là ai nói cho bạn biết chuyện này?”

“Đinh Duyệt!”

Giang Chu nhin không được mà cau mày.

Thế mà Sở Ngữ Vi và Phùng Tư Nhược lại đi ăn cơm với nhau?

Hơn nữa mình còn hoàn toàn không biết gì về chuyện này?

Không thể nào!

Chẳng lẽ mình bỏ lỡ tin nhắn gì sao?

Giang Chu lấy điện thoại di động ra, lướt qua màn hình.

Sở Ngữ Vi cũng không gọi hay nhắn tin rủ hần đi ăn cơm mà.

Phùng Tư Nhược cũng không luôn.

Đây là còn có vương pháp không?

Tại sao mình lại có cảm giác bị vứt bỏ nhỉ??!

Chẳng lẽ thật ra mình mới là kẻ dư thừa trong ba người sao?

Hoàng Kỳ nhìn về mặt của Giang Chu, bỗng nhiên lại cảm thấy rất buồn cười.

“Mình đã nói rồi, ngay cả con gái cũng sẽ thích một cô gái như Phùng Tư Nhược, bạn tham rồi, nhất định là đã bị đào góc tường rồi.”

“Nhưng mà không sao, bạn còn có mình mà, hoặc là Tô Nam cũng không tệ nha!”

Chương 447: Giang Chu tôi, ăn gì cũng không phải trả tiền!
(2)

Giang Chu bĩu môi khinh thường: “Lộn xộn cái gì, rốt cuộc có đi ăn cơm không?”

Hoàng Kỳ dứt khoát lắc đầu: “Không đi, mình nhìn bạn ăn thì càng khó chịu hơn.”

“Không sao, chúng ta ăn xong thì có thể đi khách sạn để vận động giảm cân.”

“Chỉ bằng bạn? Chỉ biết mạnh miệng, có bản lĩnh thì đặt phòng rồi về đón mình đi!”

Giang Chu cảm thấy đây là một loại khiêu khích.

Nhưng mà khiêu khích thì khiêu thích đi, hắn cũng không phải một người dễ bị khích.

“Mình đi đặt phòng, bạn ngoan ngoãn chờ mình ở chỗ này, đừng rời đi.”

“Tin bạn mới là lạ, miệng đàn ông đều biết gạt người.”

Giang Chu cũng không phản bác, mà quay người rời khỏi ký túc xá nữ.

Lúc này đã là 9 giờ tối, sắc trời đã đen xì, các ngôi sao cũng từ từ lộ diện trên bầu trời đêm.

Đèn bên đường trong sân trường cũng đã sáng lên, chiếu xuống mặt đường sáng loáng.

Phóng mắt nhìn qua, toàn bộ thao trường và ven hồ đều có rất nhiều bóng người.

Dù sao cũng mới khai giảng, loại náo nhiệt này còn phải kéo dài thêm một đoạn thời gian nữa.

Nguyên nhân chủ yếu là vì đám sinh viên năm nhất mới được nếm trải cuộc sống tự do, cho nên sẽ điên cuồng chơi, đồng thời liều mạng xã giao.

Loại tâm trạng này cũng không khác gì với tâm trạng của hắn ở kiếp trước khi mới vào năm nhất cả.

Một lát sau, Giang Chu liền tìm thấy Phùng Y Nhất ở bên ven hồ.

Cô bé này đã thay bộ quần áo bằng một chiếc váy nhỏ.

Làn da trắng như tuyết mà non mềm được ánh trăng chiếu rọi liền trở nên lóng lánh.

Dưới sự phụ trợ của nàng, những người ở bên cạnh nàng đều giống như vừa từ ở Châu Phi về.

Cái này cũng rất kỳ lạ.

Lẽ nào trên thế giới này thật sự có ghen ghét cũng không dend?

Có điều, con bé này cũng rất được hoan nghênh nha.

Chung quanh có rất nhiều con trai đi theo, trong lời nói của bọn họ còn mang theo một vẻ xum xoe.

Giang Chu đi đến gần, nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Phùng Y Nhất lập tức quay đầu lại, trên mặt viết đầy vui vẻ.

“Anh rê! Anh rê!”

Giang Chu cảm thấy nổi da gà: “Gọi anh rê liền gọi anh rê, gọi anh rê anh rê là cái gì?”

Phùng Y Nhất hừ hừ hai tiếng: “Anh không cảm thấy gọi như vậy mới đáng yêu sao?”

“Vậy sao em không bị nấc sữa hả?”

“Nấc sữa là cái gì?”

Giang Chu há hốc mồm, lại không biết giải thích thế nào cho rõ, vì vậy dự định đổi chủ đề câu chuyện: “Các em ở đây làm

gì?”

“Bọn em chuẩn bị tìm chỗ để trò chuyện, nhưng em nói anh là anh rể em mà bọn họ không tin!” Phùng Y Nhất nói xong liền kiêu ngạo mà nhìn về phía những người bên cạnh: “Xem đi, đây chính là Giang Chu, còn sống còn nóng nha!”

Nàng nói xong còn vươn tay ra, sờ sờ lên tay của Giang Chu.

“Vẫn nóng, mười đồng có thể sờ một lần, giờ thì xếp hàng đi!”

Giang Chu đưa tay gõ đầu nàng một cái: “Coi anh là thú trong sở thú à?”

Phùng Y Nhất xoa xoa đầu: “Anh rể, bọn họ rất tò mò về anh, anh tán gẫu với bọn họ một chút đi.”

“Đều là người có hai chân một cái mũi, có gì mà phải tò mò?”

“Dù sao cũng tán gẫu một chút đi mà, mau ngồi đi.”

Giang Chu khẽ ngẩng đầu lên, quả nhiên phát hiện đám người này đều nhìn hắn bằng ánh mắt tò mò.

Điều này làm cho hắn có một loại cảm giác như mình là Tinh Tinh trong vườn thú đang bị đám du khách nhìn vậy.

Nhưng nói thế nào đây, ừm, thật ra loại cảm giác này cũng khá thoải mái.

Dù sao trong đám này cũng có rất nhiều em gái thơm thơm mềm mềm nha.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu phát hiện có tên con trai đang nhìn mình với ánh mắt khó chịu và đố kỵ.

Hơn nữa khi mình nói chuyện thì tên này còn nhiều lần lộ ra vẻ khinh thường.

Ah, hiểu rồi.

Phùng Y Nhất có người theo đuổi nhanh như thế cơ à.

không hổ danh là em gái của Phùng Tư Nhược nhà mình nha.

Nhưng mình là anh rể của con bé, tên này đố kỵ với mình làm gì?

Bệnh thần kinh à?

“Này, chú em kia, qua đây một chút.”

Tên con trai phía sau hơi sững sờ: “Làm... Làm gì?”

Giang Chu vỗ vỗ tay, ngồi xuống: “Trò chuyện không rất chán, đi qua siêu thị đối diện mua ít đồ ăn vặt và đồ uống về đây, tôi mời khách.”

“Vậy anh đưa tiền đây!”

“Tôi ăn uống chưa bao giờ phải trả tiền, cậu cứ nói tên của tôi ra là có thể tùy tiện lấy.”

Tên con trai kia do dự một chút, sau đó quay người đi siêu thị. Nếu như là người khác nói như vậy, chắc chắn cậu ta sẽ không tin.

Nhưng Giang Chu thì là danh nhân trong trường học, nếu Giang Chu đã nói như vậy, thì đúng là có vài phần đáng tin.

Phùng Y Nhất và đám bạn cùng phòng nhìn thấy cảnh này thì trong mắt toàn là sao.

Ăn uống mà không phải trả tiền, quả thật là quá ngầu, quá cool!

“Anh rể, siêu thị kia là do anh mở à?”

“Không phải.”

“Ồ, vậy là tiểu đệ của anh mở à?”

Giang Chu mỉm cười: “Anh cũng không biết chủ của nó là ai.”

Phùng Y Nhất nhất thời sửng sốt: “Vậy vì sao có thể mua đồ không cần trả tiền?”

“Cái đó thì phải dựa vào đôi chân, có đôi chân tốt thì không cần trả tiền rồi.”

“Vậy nếu ... Đôi chân không tốt thì sao?”

“Vậy biết chịu đòn cũng được.”

Chương 448: Trò chuyện vui vẻ với các em gái khóa dưới!

Đám người nghe thấy loại miêu tả này, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Chạy nhanh hoặc là chịu đòn tốt?

Đó không phải là cầm đồ rồi bỏ chạy sao?

Cách hình dung thật là tươi mát thoát tục nha!

Vị đàn anh này thật là ác độc nha!

Chẳng trách trên diễn đàn lại nói Giang Chu là mười bước bầy một người!

Hóa ra không cẩn thận là sẽ bị rơi vào bầy thật.

Giang Chu nhìn thấy các cô gái hơi sợ hãi, liền nở một nụ cười tự cho là đẹp trai để an ủi tâm linh yếu ớt của các nàng.

Ngàn vạn lần không thể hù dọa loại tồn tại như các cô em khóa dưới này.

Là một đàn anh, nhất định phải che chở bao bọc các cô em này mới đúng.

“Mọi người có chuyện hỏi anh đúng không? Bắt đầu hỏi đi thôi.”

“VẬY...đàn anh, bây giờ anh có bao nhiêu tiền rồi?”

Giang Chu móc móc túi, lấy mấy đồng tiền ra: “Ah... xem nào, 122 đồng 5 xu.”

“Ah không đúng, còn một đồng tiền xu nữa, là 123 đồng 5 xu.” Giang Chu kiểm tra một chút, rồi kín đáo đưa cho Phùng Y Nhất: “Này, cầm lấy mua kẹo ăn đi.”

“Cảm ơn anh rê!”

Cô gái tóc dài nghe thấy câu trả lời này, vội vàng xua tay:

“Không ... không phải, bọn em muốn hỏi tài sản cá nhân của anh ý.”

“Không biết nữa, anh chưa bao giờ tính cả.”

“VẬY anh có thấy vui vẻ khi kiếm được nhiều tiền như vậy không?”

Giang Chu chép miệng một cái: “Thật ra con người anh không có hứng thú gì với tiền, nhất là sau khi nhiều tiền rồi, thì đối với anh mà nói, tiền chỉ là một con số.”

“Wow wow...”

Đôi mắt của các em gái liền tỏa sáng.

Đàn anh quá cool, quá ngầu rồi!

Lý do này cũng thật là bá đạo nha!

Thế mà lại coi tiền là một con số!

Chẳng lẽ đây chính là tổng tài bá đạo sao?

Quả nhiên tiêu thuyết mạng rác rưởi không lừa mình!

“Vây... Đàn anh, sau này iQiyi có tăng giá hội viên không?

Hiện giờ ngày nào em cũng cày phim ở trên đó.”

“Dựa theo tình hình lạm phát bây giờ, thì tương lai sẽ tăng giá thôi, những biên độ sẽ không nhiều hơn 5 đồng.”

Em gái đeo kính ồ một tiếng: “Vây ...bọn họ là bạn cùng phòng của Y Nhất, có thể cho bọn em chút khuyến mại đặc biệt không?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Anh tặng mỗi người một cái thẻ hội viên một năm nhé.”

“Thật sao?!”

“Ừm, thế nhưng các em phải sống hòa thuận với Tiểu Nhị Tử mới được.”

Phùng Y Nhất bỗng nhiên thẳng người lên: “Anh rể, anh đừng gọi em như vậy, gọi nhiều sẽ trở thành biệt hiệu ở trường mất.”

Giang Chu cảm thấy có đạo lý: “Nhầm thôi nhầm thôi, mọi người coi như không nghe thấy nhé, còn vấn đề nào khác không?”

“Đàn anh, anh và chị của Y Nhất quen nhau thế nào?”

Phùng Y Nhất nghe thấy vấn đề này, không khỏi lộ ra vẻ tò mò.

Nàng vẫn biết Giang Chu và chị gái mình đang hẹn hò.

Nhưng nàng cũng không biết rõ ràng về chuyện hai người này quen nhau ra sao.

Đương nhiên, nàng cũng quán lấy chị gái mình để hỏi thử.

Nhưng chị gái nàng còn không dám nói chuyện, thì làm sao có khả năng sẽ chia sẻ lịch sử tình cảm cho nàng biết chứ?

Đây tuyệt đối là chuyện riêng tư rất quan trọng của chị gái nàng, nên chị ấy sẽ giấu kỹ trong lòng, không bao giờ nói cho nàng biết.

Lúc này, Giang Chu cũng suy nghĩ một chút, rồi chậm rãi mở miệng: “Vấn đề này, anh cũng không biết trả lời như thế nào.”

“Mọi người cứ coi nó là tính yêu sét đánh đi.”

“Một lần tình cờ đi ngang qua phòng tập múa, sau đó anh liền tình cờ nhìn thấy cô ấy.”

Hai mắt Phùng Y Nhất sáng lên: “Sau đó anh liếc mắt liền thích chị em luôn à?”

Giang Chu chép miệng một cái: “Sau đó anh liền cảm thấy cô nàng này quá cmn xinh đẹp!”

“A, thật là cách biểu hiện thô tục dễ hiểu!”

“Thô tục mới có thể tỏ rõ tấm lòng tha thiết chân thành, từ ngữ hoa mỹ trau chuốt trái lại sẽ hơi phù phiếm.”

Một cô gái trang điểm hơi đậm bỗng nhiên nhắc tay lên:

“VẬY...đàn anh, anh có kiến nghị gì cho bọn em khi mới vào trường không?”

Giang Chu vỗ bấp đùi một cái: “Đó đương nhiên là phải học tập cho giỏi, ngày ngày nỗ lực vươn lên rồi.”

“Trên phương diện sinh hoạt thì sao?”

“Thường xuyên rửa tay, bảo trì không khó trong phòng được lưu thông.”

“Ah... vậy có kiến nghị gì trên phương diện yêu đương không?”

Giang Chu hơi ngửa mặt lên nhìn bầu trời: “Trí giả là sẽ không vào bể tình, kẻ bị oan giãm lên vết xe đổ, hoàng đế độc thân sẽ có cơ nghiệp to lớn, khi đó các em sẽ trở thành phú bà.”

Cô gái kinh ngạc mà há hốc miệng: “A? Vậy chính là không thể yêu đương rồi!”

“Các em gái dễ thương như bọn em, đương nhiên là thuộc về tất cả mọi người rồi.”

Các cô em gái như có chút lĩnh ngộ.

Nhưng cảm nhận nửa ngày lại không biết mình lĩnh ngộ ra cái gì.

Có một loại cảm giác như nghe quân nói một buổi mà lại hơn hẳn một buổi.

Thật ra thì Giang Chu cũng không biết mình đang nói cái mọe gì, hắn chỉ muốn đùa giỡn mấy cô em đáng yêu này mà thôi.

Nhưng nếu như học sinh bình thường nói với các nàng như vậy, thì nhất định sẽ bị bọn họ cho rằng đang trang bực.

Nhưng những lời này là do Giang Chu nói ra.

Mà Giang Chu là ai, hắn chính là tấm gương cho sinh viên đang được trường học tuyên truyền trắng trợn.

Loại tồn tại lấp lánh này, mặc kệ nói cái gì thì cũng sẽ có người tin.

Chương 449: Cùng Phùng Tư Nhược vung thức ăn cho chó!

Một lúc lâu sau, bóng đêm đã sâu hơn.

Đám người dồn dập đứng dậy, chuẩn bị trở về ký túc xá.

Đến giờ vẫn chưa thấy chú em đi siêu thị lấy đồ ăn vặt miễn phí trở về.

Không biết là đã bị nghiêm hình tra tấn ra sao rồi.

Nhưng mà trên đường trở về ký túc xá, Phùng Y Nhất bỗng nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

Cuộc gọi này là số của Thượng Kinh, nhưng nó lại là số điện thoại bàn.

“Alo, xin chào?”

“Chú... Chú hai?”

“Ồ, ngài có chuyện gì không?”

Giang Chu hơi nhú mày khi nghe thấy Phùng Y Nhất nói hai câu này.

Chỉ có hai người có thể được cô bé này gọi là chú.

Một là Phùng Nhạc, một người khác là Phùng Long.

Mà số điện thoại của Thượng Kinh, vậy chắc chắn là Phùng Nhạc rồi.

Phùng Nhạc gọi điện thoại cho Phùng Y Nhất làm gì?

Giang Chu thản nhiên như không, vênh tay lắng nghe một lúc.

“Cái gì? Mời... mời cháu ăn cơm á?”

“Không cần đâu, cháu không đói bụng.”

“Ah... ngày mai cháu cũng không đói.”

“Đã đặt bàn rồi à, được... Được rồi!”

“Chị cháu có đi không, à à, được!”

Phùng Y Nhất cúp điện thoại, hàng lông mày đẹp bắt đầu nhú lại.

Nói thật, cả nhà bọn họ đều ở trong Minh Tiềm Sơn Trang rất lâu rồi, nhưng nàng tuyệt đối chưa nói được quá mười câu với vị chú hai này.

Bình thường gặp mặt thì cũng chỉ chào hỏi một câu mà thôi.

Nhưng diện tích của Minh Tiềm Sơn Trang rất rộng lớn, cho nên sẽ rất khó gặp mặt nhau.

Nàng chưa bao giờ nghe thấy chú hai của mình nói chuyện thân thiết như vậy, thậm chí còn hỏi nàng nhập học có thuận lợi không, huấn luyện quân sự có mệt không?

Chuyện này đơn giản là hoang đường giống như nằm mơ vậy.

Ngàn vạn lần đừng cho rằng nàng dùng từ hơi quá.

Bởi vì trong các gia tộc lớn như nhà bọn họ, thì tình thân là một thứ không có giá trị nhất.

“Làm sao vậy?”

Phùng Y Nhất nhìn về phía Giang Chu: “Là chú hai của em, nói là muốn mời em ăn cơm.”

Giang Chu yên lặng một chút: “Có nói nguyên nhân không?”

“Nói là chúc mừng em lên đại học, còn nói là muốn giới thiệu cho em một người bạn mới.”

“Đậu xanh.”

Giang Chu lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Lúc trước, khi nói chuyện hợp tác thì Phùng Nhạc có nói muốn giới thiệu cháu gái cùng trường cho hắn quen.

Khi đó ông ta còn không biết Phùng Y Nhất sẽ đến Thượng Kinh, cho nên cháu gái trong miệng ông ta là chỉ Phùng Tư Nhược.

Nhưng bởi vì cô cô Phùng Y Vân quá cảnh giác, đã không đưa phương thức liên lạc của Phùng Tư Nhược cho Phùng Nhạc.

Kết quả là, may mắn thay Phùng Y Nhất lại nhập học đúng lúc này.

Đều là cháu gái, lại đều ở Thượng Kinh.

Cho nên Phùng Nhạc định giới thiệu Phùng Y Nhất cho mình à!

Khá lắm, ông anh này thật là biết chơi.

Thế mà lại thật sự giới thiệu cháu gái cho mình.

“Anh rê, anh làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là hơi kinh ngạc thôi.”

Sau khi đuổi Phùng Y Nhất về ký túc xá.

Giang Chu đi đến ký túc xá nữ của học viện tài chính và kinh tế.

Lúc này cũng đã là gần 11 giờ rồi.

Hắn lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho cô bé ngốc kia.

Sau đó liền đứng ở trước cửa sắt, chờ đợi một lúc.

Ngay sau đó, đèn trên hành lang liền lần lượt sáng lên.

Bắt đầu sáng từ trên xuống dưới.

Phùng Tư Nhược mặc một chiếc váy ngủ màu hồng đi ra, giẫm lên đôi dép lê mà chạy đến chỗ của hắn.

Nhìn dáng vẻ của nàng, thì chắc là vừa mới gội đầu xong.

Bởi vì trường học không cho phép dùng những thiết bị điện có công suất lớn, cho nên không thể sấy tóc.

“Có chuyện gì nha?”

Giang Chu giả vờ tức giận àm nhìn nàng: “Nghe nói hôm nay em dám vụng trộm đi ăn cơm với Ngữ Vi à? Lá gan không nhỏ nha!”

Phùng Tư Nhược phồng má lên: “Anh nói là muốn đi ra ngoài mà.”

“Ah... em phản bác rất có lý.”

“Hừ hừ.”

Khóe miệng Giang Chu cong lên, đưa tay ôm nàng vào lòng: “Vừa tắm xong thì không nên chạy ra ngoài, nhắn tin cho anh là được rồi, bằng không em bị cảm thì làm sao bây giờ?”

Phùng Tư Nhược nhin không được mà cọ cọ vào lòng hắn: “Ngày hôm nay còn chưa được gặp anh.”

“Ai bảo em đi ra ngoài ăn cơm mà không dẫn anh theo?”

“Đây là ước định của em và Ngữ Vi.”

Giang Chu gửi mùi quýt vàng trên tóc nàng, nhẹ giọng cười: “Thật sự không biết em và Sở Ngữ Vi đang giở trò gì nữa.”

Phùng Tư Nhược ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Không thể nói cho anh biết được.”

“Anh cũng không hỏi.”

“Ồ!”

“Nói anh nghe, bọn em ra ngoài ăn gì nào?”

“Ăn lẩu!”

Giang Chu gật đầu: “Xem ra các em cũng không ăn được món gì ngon lành cả.”

Phùng Tư Nhược không đồng ý: “Lẩu ăn rất ngon nha.”

“Ăn nhiều thịt hơn hay là ăn nhiều rau hơn.”

“Ăn nhiều rau hơn.”

“Buổi tối ăn lẩu sẽ rất dễ đói bụng, biết không?”

“Không sao, em có đồ ăn vặt.”

Giang Chu sờ sờ mái tóc hơi ướt của nàng: “Không cho phép ăn vặt vào buổi tối, trừ phi em muốn biến thành một cô gái mập.”

Phùng Tư Nhược nghe thấy thế thì hơi uể oải: “Vậy em đói bụng thì phải làm sao nha?”

“Học cách gặm chân của Đinh Duyệt đi.”

“Không muốn...”

Ánh mắt Giang Chu viết đầy cung chiều, sau đó hai tay của hắn bỗng nhiên dùng sức.

Phùng Tư Nhược sợ hết hồn, cuống cuống kiễng chân lên.

Giang Chu nhìn đến đây, lại không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Chương 450: Cùng Phùng Tư Nhược vung thức ăn cho chó!
(2)

Hắn cao 1m8, Phùng Tư Nhược cao 1m8, độ cao chênh lệch không tốt lắm.

Nếu như Phùng Tư Nhược thấp hơn một chút, vậy hắn hơi dùng sức một cái thì có thể làm cho cô bé này chân không chạm được đất rồi.

“Anh làm gì nha...”

Phùng Tư Nhược hừ hừ tức tức, nhưng trong mắt lại tràn đầy vui vẻ.

Thật ra nàng rất thích bị Giang Chu trêu chọc, có đôi khi còn có thể cười khanh khách.

Chỉ là bây giờ đang ở dưới ngọn đèn của ký túc xá.

Nàng cảm thấy giống như đang bị vạ người nhìn ngó vậy, cho nên không nhìn được mà thấy hơi xấu hổ.

Quả nhiên, cô bé này tưởng tượng không sai chút nào.

Đúng là chung quanh đây có không ít bóng người của các cô gái.

Các nàng đang tụ tập ở một chỗ, nhỏ giọng ríu ra ríu rít, trên mặt viết đầy hăm mộ và ước ao.

Tình hình này cũng không có gì lạ cả.

Bởi vì Giang Chu bây giờ đã là nhân vật phong vân của đại học Thượng Kinh rồi.

Hơn nữa, tất cả mọi người chung quanh đều biết, ngày nào hần và cô bạn gái nhỏ xinh đẹp như Thiên Sứ cũng sẽ xuất hiện ở nơi này.

Có lẽ đôi này chính là đôi tình nhân được chú ý nhất trong đại học Thượng Kinh.

Một người trẻ tuổi nhiều tiền, một người xinh đẹp hồn nhiên.

Quả thật là phù hợp đến không thể phù hợp hơn.

Cùng lúc đó, Giang Chu bỗng nhiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược lên.

Da dẻ tinh tế non mịn, thơm thơm mềm mềm, bóng loáng.

Lúc này, trong mắt Phùng Tư Nhược lóe lên một tia hoảng hốt.

“Không... không cho hôn.”

“Sợ cái gì, anh cũng không hôn mà.”

“Vậy anh đang làm cái gì nha?”

“Anh chỉ muốn nói với em vài việc thôi.”

Phùng Tư Nhược mờ mịt mà nhìn Giang Chu: “Nói gì nha?”

Giang Chu trầm ngâm một lát: “Tối mai em đi tìm Y Nhất, sau đó hai người cùng đi với nhau.”

“Đi đâu?”

“Đi gặp chú của em, Phùng Nhạc ý.”

Phùng Tư Nhược không hiểu lắm, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu: “Ừm.”

Giang Chu vỗ vỗ đầu của nàng: “Được rồi, mau về nghỉ ngơi đi, coi chừng bị cảm bây giờ.”

“Biết rồi.”

“Anh đi nhé?”

“Ừm!”

“Buổi tối không được ăn đồ ăn vặt đâu đấy.”

Phùng Tư Nhược có chút không tình nguyện: “Chỉ ăn một chút xíu thôi, có được không nha?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Vậy thì cho em ăn một chút xíu.”

“Yeah!”

Phùng Tư Nhược vui vẻ chạy vào trong ký túc xá.

Sau đó, leo lên cửa sổ tầng ba, rồi vẫy tay chào tạm biệt Giang Chu ở bên dưới.

Lúc này, các đàn chị và đàn em trong ký túc xá đều cảm thấy ê ẩm...

No căng bụng rồi!

Làm ơn hãy thương xót đám chó FA bọn tôi đi mà!

Hiện giờ, mạng chó và thức ăn cho chó đều không đáng tiền sao?

Chẳng mấy chốc, thời gian đã là hơn 11 giờ đêm.

Khi Giang Chu trở về ký túc xá, đúng lúc đón nhận gương mặt lạnh như băng của dì gái quản lý ký túc xá.

Trường học vẫn luôn khen tên này tốt, tên này giỏi, nhưng dì gái quản lý lại không cảm thấy thế chút nào.

Bởi vì từ khi Giang Chu tiến vào ký túc xá mà dì quản lý, cả hai học kỳ này dì đều không được ngủ ngon giấc.

Hoặc là nửa đêm xin mở cửa để về phòng, hoặc là nửa đêm xin mở cửa để ra ngoài.

Nếu như không phải tên nhóc này biết nói ngon nói ngọt, hơn nữa còn thường xuyên tặng dì hoa quả và nước uống, thì có lẽ dì đã không thèm để ý đến tên nhóc này rồi.

“Lại đi hẹn hò về đây à?”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Không có, cháu chỉ cố gắng làm việc thôi.”

Dì quản lý ký túc xá liếc mắt nhìn Giang Chu: “Tên nhóc thôi, một tác quang âm một tác vàng, lần sau về sớm một chút.”

“Cháu đã nói dì đưa cháu một cái chìa khóa rồi, tại dì không đồng ý đấy chứ!”

“Như vậy sao được, học sinh không thể cầm chìa khóa cổng chính được, trong nội quy của nhà trường đã có sắc lệnh nghiêm cấm chuyện này rồi.”

Giang Chu cũng không miễn cưỡng: “Không sao, dù sao chẳng mấy chốc cháu sẽ dời đi, đến lúc đó thì ngài không cần chờ nữa rồi.”

Hai mắt dì quản lý ký túc xá bỗng nhiên sáng lên: “Rót tín chỉ nhiều quá, nên bị khuyến nghị học à?”

“Không phải ngài vẫn luôn ngóng trông ngày này chứ? Quá tàn nhẫn rồi!”

“Vậy thì không, dì vẫn rất thích tên nhóc thôi nhà cậu.”

Giang Chu cũng không vạch trần người ta: “Thật ra cháu định mua một căn nhà, rồi chuyển ra ngoài sống thế giới của nhiều người.”

Dì quản lý ký túc xá hơi lơ lơ: “Thế giới của hai người thì nghe rồi, nhưng thế giới của nhiều người là cái gì?”

“Từ trent mới, ngài không hiểu đâu.”

“Thần thần bí bí, thật không hiểu nổi đám thanh niên các cậu.”

Dì quản lý cũng đang muốn đi ngủ, nên cũng không dài dòng nhiều với Giang Chu làm gì.

Bởi vậy liền mở cửa cho Giang Chu đi vào.

Lúc trước Giang Chu cũng đã cân nhắc đến chuyện mua nhà rồi, dù sao ở chung cũng là một từ ngữ rất tươi đẹp nha.

Nhưng trước khi học kỳ này bắt đầu, Giang Chu đã ném tất cả tài chính của mình ra ngoài rồi.

Cho nên ý tưởng mua nhà đã bị chôn vùi.

Nhưng bây giờ, đầu tư Chu Tinh đã chính thức đổi thành khổng chế cổ phần Chu Tinh.

Một bộ phận tài chính đã chảy về tay của hắn, cho nên mua một căn nhà ở Thượng Kinh cũng không tệ.

Đến khi đó, còn có thể đón cha mẹ lên Thượng Kinh chơi một thời gian ngắn.

Dù sao, sống ở cái thành phố nhỏ như thành phố Lâm Giang cũng không thú vị lắm.

Chương 451: Năm ngoái không có đối tượng, năm nay có thể có sao?

Trong ký túc xá.

Từ Hạo Đông, Trương Nghiễm Phát và Cao Văn Khải đang ngồi nói chuyện trời đất.

Dạo này ba con hàng này rất đặc ý.

Chủ yếu là bởi vì rốt cuộc cũng có các cô em năm nhất.

Hơn nữa dáng người rất đẹp, dung mạo lại vô cùng thanh thuần và xinh đẹp.

Năm ngoái, bọn họ hoàn toàn không có bất kỳ ưu thế nào trước mặt đám con gái, bởi vì bọn họ mới là sinh viên năm nhất, mà ngoại hình lại không được tốt lắm.

Nhưng bây giờ thì khác, bọn họ đã biến thành đàn anh khóa trên rồi.

Dưới loại buff này, bọn họ liền có nhiều can đảm hơn khi đối mặt của các cô gái.

“Hôm nay tôi thấy một cô em ở xxx, quả chân phải nói là vừa dài vừa thon.”

“Vậy thì đã là gì, tôi còn dẫn đường cho mấy cô em năm nhất của học viện tài chính và kinh tế chúng ta nữa.”

Trương Nghiễm Phát cười nhạt vào mặt hai con hàng kia: “Có kiếm được phương thức liên lạc không?”

Từ Hạo Đông hơi sững sờ: “Cô ấy nói không cần làm phiền.”

“Trời ạ, vậy ông uống công một chuyến mà không được gì à? Phương thức liên lạc cũng không có, làm sao để phát triển đến bước tiếp theo?”

“Nói không chừng còn có thể tình cờ gặp lại, vậy không phải là duyên phận trời ban sao?”

“Nói vớ vẩn, người ta đã nói thế thì chúng tôi là từ chối rồi!”

“Nghe ý của ông là, ông đã xin được phương thức liên lạc của các em gái năm nhất rồi à?”

Trương Nghiễm Phát lấy một tờ giấy ra, trình trọng mở ra xem: “Nhìn đi, nhìn mấy chữ xinh đẹp của em gái năm nhất đi.”

Từ Hạo Đông và Cao Văn Khải liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên lại cảm thấy hâm mộ.

“Đã kết bạn chưa?”

“Chưa, không phải là vì muốn kết bạn ở trước mặt các ông sao?”

“Vậy ông nói nhiều làm gì, mau kết bạn đi, để cho chúng tôi xem ảnh luôn nào.”

Khóe miệng Trương Nghiễm Phát cong lên, cầm điện thoại di động lên, bắt đầu nhập dãy số QQ vào.

Sau khi tìm kiếm, lập tức có một cái ảnh chân dung hiện lên.

“Nick name là Một Mảnh Trời Xanh, nam, 45 tuổi, ký tên là: Gân mực thì đen, gân đèn thì sáng.”

“Em gái năm nhất này thú vị nha...”

Từ Hạo Đông sờ cảm một cái: “Ông xác định ông không kết bạn với cha của cô ấy?”

Trương Nghiễm Phát cũng cảm thấy hơi bất ngờ, vì vậy liền nhập dãy số QQ lại lần nữa.

Kết quả vẫn không thay đổi gì, vẫn là ông chú trung niên đó.

“Móa, tôi còn tưởng ông trâu bò đến đâu chứ, chẳng phải cũng như tôi sao?”

Mặt Trương Nghiễm Phát đỏ lên: “Tốt xấu gì thì tôi cũng lấy được giấy của người ta.”

Mặt Từ Hạo Đông tràn đầy xem thường: “Loại giấy nát này, cho tôi tôi còn không thèm ý chứ!”

“Thế nhưng trên này vẫn còn mùi hương của em gái đó nha.”

“Cút xuống địa ngục đi, ông hít mùi hương đó đến hết đời đi.”

Cao Văn Khải đang vui cười hơn hở, điện thoại di động trong tay đột nhiên vang lên, cậu ta nhìn vào, liền phát hiện là lão baby của mình gọi đến.

Cao Văn Khải do dự một chút, cuối cùng vẫn không nghe máy mà lựa chọn dập đi.

Từ Hạo Đông và Trương Nghiễm Phát cảm thấy vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh này.

“Không phải đang như keo như sơn sao? Vì sao lại không thèm nghe điện thoại rồi?”

Cao Văn Khải liếc đôi môi khô khốc một cái: “Nói thật, thân thể tôi không chịu được.”

Hai con hàng kia nghe thấy câu này, trong mắt liền xuất hiện vẻ chán động và ước ao, hâm mộ.

Chán động và bởi vì Cao Văn Khải đã có tình yêu cuồng nhiệt hơn một tháng với lão baby kia.

Hâm mộ và ước ao là bởi vì bọn họ còn chưa có cơ hội được hưởng thụ cái cảm giác không chịu nổi này.

Lúc này, ba người họ chợt nghe thấy âm thanh di chuyển ghế, lúc này bọn họ mới phát hiện ra Giang Chu đã trở về.

Mà bởi vì bọn họ trò chuyện quá hăng say, cho nên không toàn không chú ý được.

“A, Lão Giang, ông về từ bao giờ vậy?”

Giang Chu mỉm cười: “Về từ khi Một Mảnh Trời Xanh.”

Trương Nghiễm Phát nghe thế liền nuốt nước miếng: “Không nên chế nhạo người khác như thế chứ, có lẽ em gái kia viết sai thì sao.”

“Viết sai hay không thì không biết, nhưng đúng thật là rất buồn cười, ha ha ha!”

“Đậu xanh, ông có bản lãnh thì ông nói xem, ông kết bạn được với bao nhiêu em gái khóa dưới rồi?”

Giang Chu chẳng thèm ganh đua với mấy con hàng này:

“Nhàm chán, tôi không thờ bỉ như các ông.”

Mặt Trương Nghiễm Phát đỏ lên: “Ai mà không muốn yêu đương ngọt ngào chứ?”

“Năm ngoái không có, năm nay có thể có sao? Các ông khác với năm ngoái ở chỗ nào?” Giang Chu giễu cợt một tiếng:

“Hạo Đông, ông cái bắn máy bay rồi à?”

Từ Hạo Đông cúi đầu xuống.

“Nhiễm Phát, ông đã khắc phục được nỗi ám ảnh trong lòng rồi à?”

Trương Nghiễm Phát cúi đầu.

“Vẫn là câu nói kia, nếu bạn nở rộ, ong bướm sẽ tự bay đến, không làm liếm cầu, không làm tiểu tam.”

Giang Chu ném lại câu nói này, liền leo lên giường của mình.

Chớp mắt, một đêm đã trôi qua.

Buổi sáng, ánh nắng rất mạnh, lại đột nhiên phủ đầy lên bề cửa sổ.

Gió nhẹ thổi qua, lùa vào trong phòng.

Đi ngang qua thao trường, liền thấy các em gái mặc đồ rằn ri đang đổ mồ hôi thanh xuân.

Bốn tên nhìn thấy cảnh này liền vô cùng cảm động, nước mắt đều chảy ra từ khóe miệng.

Cái gọi là thanh xuân dào dạt, đại khái chính là như thế đấy.

Chương 452: Sở Ngữ Vi đang dẫn đạo Phùng Tư Nhược?

Khi bọn họ đến phòng học, trong phòng đã ngồi đầy người.

Giang Chu ngồi xuống, nhéo nhéo mắt Phùng Tư Nhược, sau đó nhìn về phía Đinh Duyệt.

“Bà đưa thẻ cơm của bà đây!”

Đinh Duyệt bị dọa cho giật mình, vội vàng lùi lại phía sau:

“Làm gì? Phí sinh hoạt của tôi cũng không còn bao nhiêu đâu!”

Giang Chu bĩu môi: “Học kỳ trước tôi và Tư Nhược đã cò không ít tiền cơm của bà, tôi thấy thẹn trong lòng, cho nên học kỳ này sẽ bù lại cho bà.”

“Ông... ông muốn nạp tiền vào thẻ cơm cho tôi á?!”

“Đúng thế, thừa dịp ông đây đang vui vẻ thì đưa đây, chỉ có một cơ hội thôi đấy.”

Đinh Duyệt suy nghĩ một chút, sau đó liền móc thẻ cơm ra, vỗ lên bàn.

Dù sao cũng là bạn trai của chị em tốt, vẫn có chút xiu niềm tin.

Có điều, Giang Chu là người không thể cân nhắc theo lẽ thường được.

Nói không chừng, Giang Chu thật sự không biết xấu hổ mà tiêu sạch số tư của mình mất.

Đinh Duyệt nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy có chút lo lắng.

“Này... Tôi thật sự chỉ còn chút tiền đó thôi đấy, ngàn vạn lần đừng xài nha.”

Giang Chu bắt đắc dĩ mà liếc mắt nhìn Đinh Duyệt: “Nhìn dáng vẻ chưa va chạm xã hội của bà kia, đã nói nạp cho bà thì sẽ nạp cho bà, sợ cái gì mà sợ.”

Đinh Duyệt nhin không được mà nuốt nước miếng: “Học kỳ trước, ông cũng từng nói như vậy khi lừa quả trứng mặn trong bát mỳ ăn liền của tôi.”

“Hay là như vậy đi, tôi giao bà xã của mình cho bà làm con tin, như vậy có thể yên tâm rồi chứ?”

Giang Chu vừa nói chuyện vừa kéo Phùng Tư Nhược qua.

Nàng đang mải mê chơi cái thước kẻ mê cung của mình, lúc này tràn đầy mờ mịt mà nhìn hai người.

Đinh Duyệt liếc mắt nhìn chị em tốt của mình, lòng thầm nói: Như vậy thì có tác dụng mọe gì?

Phùng Tư Nhược không phải không có chân, mình còn có thể trói cô ấy hay sao!

“Được rồi được rồi, tôi sẽ tin ông một lần.”

Giang Chu xoa xoa đầu của Phùng Tư Nhược: “Vẫn là mặt mũi của em lớn.”

Phùng Tư Nhược nhăn mũi một cái, đưa tay móc kẹo trong túi ra: “Ăn kẹo.”

“Không ăn, bây giờ anh đang rất vui vẻ, không cần phải ăn kẹo.”

“Ồ, vậy thì cho Đinh Duyệt ăn.”

Mặt Đinh Duyệt tràn đầy vẻ ghét bỏ mà nhận kẹo.

Chị em tốt cái gì.

Chỉ toàn ăn đồ thừa của người ta mà thôi.

Có điều... Phùng Tư Nhược thật sự đã sáng sủa hơn nhiều.

Có lẽ đây chính là sức mạnh của tình yêu?

Trong khi nói chuyện, giáo viên đã đi vào lớp học.

Mọi người vô ý thức mà ưỡn thẳng ngực lên, ngồi nghiêm chỉnh đàng hoàng.

Đây là tiết học chuyên ngành đầu tiên của bọn họ từ khi lên đại học.

Dù cho là lại người sống tạm bợ như Giang Chu thì cũng không khỏi lên tinh thần.

Mặc dù bây giờ hắn cũng coi như là một nhân sĩ thành công.

Nhưng nếu không tốt nghiệp được, vậy truyền ra ngoài sẽ hơi khó nghe.

Chớp mắt, giờ học buổi sáng đã kết thúc.

Toàn bộ quá trình không thể nói là buồn ngủ, nhưng đối với Giang Chu mà nói, thì chính là vừa nhắm mắt vào, mở mắt ra thì đã kết thúc.

Nhưng mà hắn tuyệt đối không phải là kẻ tội tệ nhất.

Bởi vì Từ Hạo Đông thậm chí còn ngáy khò khè cơ.

Lúc này, Phùng Tư Nhược ủy ủy khuất khuất mà nhìn Giang Chu.

Bởi vì khi Giang Chu mệt mỏi thì đầu luôn gục xuống bàn, nên nàng phải dùng cánh tay nhỏ của mình để đỡ cho Giang Chu, miễn cho Giang Chu đập đầu xuống bàn.

Vì thế mà nàng ngồi học cả ngày mà chẳng nghe lọt tai câu nào cả.

“Có đói bụng không?”

“Ừm...”

Giang Chu nắm tay nàng: “Đi, anh dẫn em đi ăn cơm.”

Phùng Tư Nhược ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Em muốn ăn lẩu!”

“A, bây giờ em còn có thể đề xuất yêu cầu cơ à? Trước kia không phải anh gọi cái gì thì em ăn cái đó sao?”

“Em muốn ăn lẩu...”

“Nhà ăn trong trường học của chúng ta không bán lẩu, tối anh sẽ dẫn em đi ăn.”

Phùng Tư Nhược gật đầu, trong mắt viết đầy vui vẻ.

Trong khi nói chuyện, đám học sinh lục tục đi đến nhà ăn.

Giang Chu và Phùng Tư Nhược thì đi ở phía sau đám người.

Cùng lúc đó, Đinh Duyệt vẫn đi theo hai người, khoảng cách không quá 2 mét.

Đây hoàn toàn là bởi vì thẻ cơm của Đinh Duyệt đã bị Giang Chu bắt cóc.

Một lúc sau, ba người tìm một chỗ ngồi.

Đầu tiên, Giang Chu đi nạp tiền nên để hai cô bé ngồi chờ ở đây.

Cũng không lâu lắm, hắn liền ném một tấm thẻ ăn cơm đến trước mặt Đinh Duyệt.

Trong quá trình này, Đinh Duyệt vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Giang Chu.

Đúng là tên này chỉ đi nạp tiền, chứ không đi đến cửa sổ tiêu phí.

“Nạp đầy rồi?”

Giang Chu gật đầu: “Full rồi.”

Đinh Duyệt bĩu môi một cái: “Ông cho rằng đây là bình xăng à mà còn full rồi?”

“Dù sao thì khi tôi định nạp thêm, mà nhân viên lại không cho tôi nạp, cho nên cũng tính là full rồi.”

“Ông... ông đã nạp bao nhiêu tiền?”

Giang Chu mỉm cười: “Dù sao cũng chưa gọi đồ, bà ra gọi đồ ăn thì biết.”

Đinh Duyệt yên lặng một chút, liền quay người chạy đi cửa sổ bán hàng.

Lúc này, Phùng Tư Nhược ngáp một cái, nhẹ nhàng dựa vào trên người Giang Chu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có chút buồn ngủ, cả người cũng mềm nhũn ra.

“Sao em lại buồn ngủ như vậy?”

Phùng Tur Nhược ôm cánh tay của Giang Chu: “Tối hôm qua em ngủ muộn...”

Giang Chu cúi đầu nhìn vào mắt của Phùng Tur Nhược: “Thức đêm làm gì?”

“Nói chuyện với Ngũ Vi.”

“Hả? Nói chuyện gì?”

Phùng Tur Nhược lại ngáp: “Quên rồi!”

Chương 453: Sở Ngũ Vi đang dẫn đạo Phùng Tur Nhược? (2)

Giang Chu nắm gương mặt của nàng: “Nói dối không phải là thói quen tốt.”

“Không thể nói cho anh biết.”

“Em có thể vụng trộm nói cho Đinh Duyệt biết, sau đó Đinh Duyệt lại nói cho anh.”

“Không được.”

Giang Chu nhìn nàng, bỗng nhiên lại có chút phán đoán với thái độ khác thường của Phùng Tur Nhược và Sở Ngũ Vi.

Từ trước đến nay, Phùng ngọc nghéch đáng yêu nhà ta là không có nhiều mưu ma chước quỷ như vậy.

Như vậy chúng tôi, mặc kệ là các nàng nói chuyện ở trong phòng ngủ của mình cũng được, buổi tối hẹn nhau đi ăn lẩu cũng được, đêm khuya còn trò chuyện tán gẫu cũng được, tất cả đều là Sở Ngũ Vi chủ đạo.

Mà Phùng Tur Nhược thì là một người giỏi lắng nghe và biết giữ bí mật, chuyện này được quyết định từ tính cách của nàng.

Ngay cả xã giao bình thường mà cô bé này còn gặp khó khăn, thì làm sao có thể trở thành người mật báo được.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, rốt cuộc Sở Ngũ Vi đang muốn làm gì?

Thần thần bí bí, lại còn phải lừa gạt mình nữa?

Đúng lúc này, Đinh Duyệt vội vội vàng vàng chạy về, tay nắm chặt tấm thẻ ăn cơm, trong mắt viết đầy hoảng sợ.

“Con bà nó!”

Đồng thời, cái cửa sổ bán hàng mà Đinh Duyệt vừa rời đi cũng đang ồn ào.

Mọi người đều quay người nhìn về phía Đinh Duyệt, giống như là đã có chuyện gì rất khó tin xảy ra vậy.

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Full rồi chứ?”

“Năm chục ngàn, ông nạp cho tôi tận 50 ngàn? Tôi phải ăn cả đời à?!”

“Dù sao cũng còn ba năm nữa cơ mà, một năm ăn hơn chục ngàn cũng không khó lắm mà.”

Đinh Duyệt nhìn Giang Chu, nhìn không được mà giờ ngón tay cái lên: “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy ông, tôi đã cảm thấy ông rất hợp với Phùng Tư Nhược rồi.”

Giang Chu lập tức chấp tôi: “Huynh đài quá khen rồi!”

“Nào có nào có, sau này Phùng Tư Nhược có đi cả đêm không về, thì tôi sẽ hỗ trợ cho.”

“Đã như vậy, tôi liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

Hai người nhìn nhau, nụ cười tràn đầy mặt.

Giang Chu cảm thấy Phùng Tư Nhược tuyệt đối là một kẻ háo sắc giấu tương đối sâu.

Dù sao ý tưởng của Phùng Tư Nhược cũng không khác hẵn là bao.

Phùng Tư Nhược nhìn thấy cảnh này, gò má lập tức đỏ lên.

“Không có chuyện đi suốt đêm không về...”

“Cái gì?”

Phùng Tư Nhược nhỏ giọng nói: “Em mới không thèm đi suốt đêm không về.”

Giang Chu vò rối tóc của nàng: “Anh rất thích em lập flag như vậy đấy.”

“Hừ hừ!”

Ăn cơm trưa xong, liền là thời gian nghỉ trưa.

Bởi vì buổi chiều không có tiết, cho nên Giang Chu trực tiếp đi đến công ty.

Tối hôm qua Phùng Nhạc đã gọi cho hắn, hẹn tối nay gặp mặt bàn chuyện hợp tác.

Đây chính là buổi hội đàm chính thức đầu tiên của Phi Độ và Chu Tinh.

Nếu như có thể tiến hành thuận lợi, vậy Phi Độ sẽ được Chu Tinh dẫn vào ngành internet.

Người trước là bá chủ trong ngành internet truyền thống, người sau là làn sóng mới trong ngành internet.

Hai công ty này hợp tác nhất định sẽ khiến cho những công ty internet còn lại cảnh giác.

Nhưng Giang Chu cảm thấy đây là một hiện tượng tốt.

Bởi vì sau khi Phi Độ nhảy vào vũng nước này, thì nó sẽ hấp dẫn rất nhiều sự chú ý.

Kho đó Chu Tinh của hắn sẽ bị coi nhẹ hơn, áp lực cũng nhỏ hơn rất nhiều.

Nhưng mà con người Phùng Nhạc này cũng rất thú vị, người này không hẹn gặp mặt ở công ty để hội đàm, mà lại hẹn ở một nhà hàng tây.

Tất nhiên Giang Chu có thể đoán ra mục đích của Phùng Nhạc khi làm như vậy.

Đây cũng là lý do mà Phùng Nhạc lại mời cháu gái của mình đi ăn cơm.

Nhà hàng tây cũng thích hợp bàn chuyện làm ăn, nhưng thật ra thì hợp với xem mắt hơn.

Đây đúng là thủ đoạn làm quen rất tốt.

Nhưng mà Giang Chu vẫn rất chờ mong, không biết Phùng Nhạc sẽ ra sao khi nhìn thấy hai cháu gái cùng xuất hiện, không biết Phùng Nhạc sẽ chọn như thế nào đây?

Chẳng lẽ muốn giới thiệu cả hai cháu gái cho mình sao?

Nếu như Phùng Viễn Sơn biết chuyện này, vậy thì gia chủ của Phùng gia sẽ tức giận đến mức nào đây?

Hít... vừa nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi.

Giang Chu nghĩ đến đây, bỗng nhiên cảm điện thoại bàn lên.

“Vũ Đình, phiền cô vào đây một chút.”

Chu Vũ Đình cất bước đi vào phòng làm việc: “Ông chủ, có chuyện gì sao?”

“Bản kế hoạch phương án hợp tác với Phi Độ đã làm xong chưa?”

“Tất cả đều xong xuôi rồi, bây giờ tôi sẽ đi lấy.”

“Vất vả rồi.”

Giang Chu nói xong liền đứng dậy thay một bộ tây trang mới.

Đi bàn chuyện làm ăn đương nhiên phải mặc quần áo chính thức một chút.

Đây cũng là một loại tôn trọng đối với đồng bạn hợp tác.

Nhưng Giang Chu vừa thay quần áo xong, liền nhìn thấy bóng người của Tô Nam ở bên ngoài.

Hiện giờ cô bé này đã có địa điểm làm việc mới, cho nên về đây thu dọn đồ đạc.

Trong ánh mắt của nàng còn có một chút hưng phấn, giống như là muốn là ra một phen thành tựu to lớn.

“Tiểu Nam Nhi!”

Tô Nam quay đầu nhìn Giang Chu: “Ông chủ, nếu anh cảm thấy buồn chán thì có thể tới chuyển đồ cùng tôi.”

Giang Chu thuận tay cầm khung ảnh ở trên bàn: “Cô biết bây giờ tôi cảm thấy thế nào không?”

“Không biết.”

“Tôi cảm thấy giống như một người cha nhà nhìn thấy đứa con gái mình nuôi lớn sẽ dọn ra ngoài ở riêng vậy.”

Vừa dứt lời, gò má của Tô Nam bỗng nhiên nổi lên một vết hồng nhạt.

Nàng cắn môi một cái, hình như lại nghĩ đến hình ảnh gì đó, nên lập tức nổi giận.

“Không biết xấu hổ, ai là con gái của anh.”

“Chỉ là một cái ví dụ thôi mà.”

“Vậy thì ... ba ba, mau tới chuyển đồ đi.”

“Ừm hả hả????”

Chương 454: Váy lolita thiết kế riêng cho Tô Nam!

Sau khi rời khỏi tòa nhà của công ty Chu Tinh, hai người xách đồ đến tòa nhà Song Tinh.

Phòng làm việc vừa thuê đã được mua sắm bàn ghế...

Nhưng bởi vì vẫn không có người, nên không gian bên trong vẫn có vẻ hơi trống rỗng.

Có điều, trong phòng đã có mấy chậu cây xanh, và một bể cá.

Nhìn qua, trông cũng có dáng vẻ của một công ty.

“Phù...”

“Một cái rương mà suýt nữa muốn mạng tôi rồi, sao nó lại nặng thế?”

“Quả nhiên mình có mệnh làm ông chủ, chứ không thích hợp lao động chân tay.”

Giang Chu thả rương của Tô Nam xuống, lại vặn vặn eo của mình.

Cùng lúc đó, Tô Nam cầm khăn lau, bắt đầu lau mặt bàn.

Ánh mắt của nàng hơi né tránh, không dám trả lời câu hỏi của Giang Chu.

Bởi vì bây giờ nàng thấy hơi ngượng ngùng.

Bắt đầu từ sau tiếng ba ba kia, thì nàng liền ngượng ngùng.

Đến giờ vẫn xấu hổ mà không dám nhìn Giang Chu.

Ngay cả Tô Nam cũng không biết bản thân mình bị làm sao.

Không hiểu tại sao mình lại gọi một câu như vậy?

Nàng rõ ràng là một cô bé đánh đá nha!

Nàng phải lấy tham ô tiền công ty làm nhiệm vụ của mình.

Là muốn làm một cô bé xấu xa!

Tại sao có thể mềm mại đáng yêu mà kêu một tiếng ba ba chứ?!

Xong, đầu óc của mình nhất định là hỏng rồi!

“Đã thông báo tuyển nhân viên chưa?”

“Ừm...”

“Có thể tuyển thêm một ít nhân viên kỹ thuật, sau này tôi sẽ dùng công ty này để phát triển một bộ môn.”

“Ồ!”

Giang Chu thấy thái độ của nàng rất kỳ quái: “Cô làm sao thế? Tại sao gò má vẫn cứ đỏ như vậy?”

Tô Nam hoảng hốt giơ khăn lau trong tay lên: “Tôi không sao, anh đừng qua đây!”

“Ồ, tôi hiểu rồi, gọi ba ba xong thì xấu hổ à?”

“Không có... không có, anh nói vậy, tôi chưa từng gọi!”

“Vậy là do tôi nghe nhầm à?”

“Đúng thế, là anh nghe nhầm thôi!”

Tô Nam có ý che dấu sự ngượng ngùng của mình, vì vậy mà bắt đầu dùng sức để lau bàn.

Dần dần, dần dần, cái bàn bắt đầu run lên cầm cập.

Giang Chu không khỏi nở nụ cười xấu xa khi nhìn thấy cảnh này.

“Thật ra thì cũng không có gì, cả trai lẫn gái bây giờ đều rất hay dùng cách gọi này, tôi cũng không cảm thấy có gì không tốt cả!”

Tô Nam thở phì phì, nguýt Giang Chu một cái: “Nếu anh nói nữa, tôi liền nhảy từ cửa sổ xuống dưới.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Buổi chiều tôi còn có việc, về công ty trước đây.”

“Có phải sau này tôi phải ở Kinh Nam, không thể qua Chu Tinh nữa không?”

“Cô muốn về thì cứ về thôi, dù sao cũng không ai cản cô mà, nhưng đừng để người của Phi Độ biết là được.”

Tô Nam hài lòng mà hừ một tiếng: “Vậy tôi không trả chìa khóa công ty nữa.”

Giang Chu bỗng nhiên có một loại xung động muốn tìm kích thích: “Nói tạm biệt ba ba chưa?”

“Đi tìm chết!”

“Dám làm không dám nhận, với lá gan này của cô mà còn muốn tham ô à?”

“Tôi muốn cắn chết anh, a a ...!”

Tô Nam lộ răng mèo, vừa hung dữ lại vừa đáng yêu.

Mãi cho đến khi Giang Chu rời đi, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hơi cúi đầu, phồng má lên, nhìn trông vừa dễ thương lại vừa đáng thương.

Thật ra thì nàng cũng không muốn Giang Chu rời đi lắm.

Bởi nàng sẽ thấy hơi cô đơn khi ở đây một mình.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên lại có tiếng gõ cửa.

Cốc cốc cốc.

Một nhân viên mặc đồng phục chuyển phát nhanh xuất hiện ở bên ngoài cửa.

“Chào ngài, là Tô Nam nữ sĩ đúng không?”

Tô Nam lấy lại tinh thần: “Đúng thế, tôi là Tô Nam.”

Nhân viên chuyển phát nhanh đi qua, trong tay còn cầm một cái hòm: “Đây là chuyển phát nhanh của ngài, phiền ngài ký tên ở chỗ này.”

“Cái gì vậy?”

“Đây là việc riêng của khách, chúng tôi cũng không biết.”

Tô Nam ký xong, tràn đầy tò mò mà mở hòm ra xem.

Nàng vốn tưởng là đồ văn phòng phẩm mà mình đặt mua, nhưng khi mở ra, bên trong lại là một chiếc váy lolita màu trắng, kích cỡ rất vừa người của nàng, bên cạnh còn có một cái thẻ.

Tô Nam lấy váy ra, do dự một chút rồi vẫn quyết định mặc thử.

Quả nhiên, váy rất vừa người.

Từ trên xuống dưới đều giống như được thiết kế riêng cho nàng vậy.

Nàng là loại mặt học sinh, gì gì đó phụ huynh, cho nên rất hiếm khi có thể mua được một chiếc váy vừa vặn như vậy.

Vì vậy, nàng cầm chiếc thẻ ở trong hòm lên xem, liền phát hiện ra, quả nhiên là váy đặt làm riêng.

Gò má của Tô Nam lập tức ửng đỏ.

Chỉ có Giang Chu mới sẽ mua váy cho nàng.

Nhưng tại sao Giang Chu lại biết số đo của mình chứ?

Chớp mắt, mặt trời đã lặn về phía tây.

Vô số dân đi làm đều bắt đầu rời khỏi công ty.

Bọn họ đều rất uể oải, nhưng trên đường đi về nhà thì thần thái lại thoải mái không gì sánh được.

Rất nhanh, gần đường vành đai ba đã bắt đầu tắc đường.

Có một vài cửa hàng ở dọc đường làm cách âm không tốt, cho nên dù đã đóng cửa kín mít thì vẫn có thể nghe thấy tiếng còi xe inh ỏi ở bên ngoài.

Vị trí ở giữa con đường là một nhà hàng tây Phister.

Lúc này, Phùng Nhạc vừa nhìn thời gian, vừa uống cà phê để chờ đợi.

Ông ta hẹn cháu gái vào lúc bảy giờ, hẹn Giang Chu vào lúc bảy rưỡi.

Khoảng thời gian nửa tiếng này, ông ta phải nói chuyện với cháu gái một phen.

Dù sao cũng là giới thiệu bạn bè, cho nên có vài việc phải chú ý.

Một là không thể để cháu gái mình phản cảm, miễn cho hồng chuyện tốt, nói không chừng còn có thể truyền đến tai cha nữa.

Hai là phải tăng bốc Giang Chu lên trước, để cho cháu gái mình có ấn tượng tốt với Giang Chu.

Dù sao cũng là tiểu thư nhà giàu, tuyệt đối sẽ không nhìn trúng một kẻ ắt ơ nào đó.

Chương 455: Phùng tổng khách khí, lại giới thiệu cả hai cháu gái cho mình!

Nhưng thật ra Phùng Nhạc rất buồn phiền.

Ông ta nói giới thiệu cháu gái mình cho Giang Chu, hoàn toàn là thuận miệng mà thôi, nhưng ai ngờ Giang Chu lại cảm thấy hứng thú như vậy.

Còn phải gặp mặt một lần rồi mới bàn chuyện hợp tác nữa.

Một kẻ háo sắc cmn lại kinh doanh tốt như vậy làm gì?

Cùng lúc đó, trên con đường bên ngoài nhà hàng.

Một chiếc xe taxi vàng xen lẫn đen chậm rãi dừng lại.

Phùng Tư Nhược và Phùng Y Nhất xuống xe, đi đến trước cửa nhà hàng tây.

Hôm nay hai chị em ăn mặc không khác nhau lắm, cả hai đều mặc một chiếc váy có màu sắc khá tươi sáng.

Hai gương mặt xinh đẹp tinh tế, hơi tương tự nhưng lại không giống nhau lắm.

Chiếc váy này của Phùng Tư Nhược là do Giang Chu mua vài hôm trước, kiểu dáng cổ tròn, bóp eo, bên dưới còn in vài bông hoa.

Giang Chu thật sự rất thích eo của nàng, cho nên đã mua rất nhiều loại váy có kiểu dáng này.

Vòng eo thon gọn tinh tế không đủ một nắm, làm cho các cô gái đi qua đều ước ao và hâm mộ.

mà Phùng Y Nhất thì mặc một chiếc váy học sinh màu xám tro, kết hợp với áo sơ mi trắng.

Nhìn trông vô cùng thanh thuần và tươi sáng.

Cửa thủy tinh của nhà hàng bị đẩy ra.

Hai chị em đi vào trong, lập tức hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Có vài cô gái có thể dùng từ xinh đẹp dễ thương để hình dung, nhưng cũng có vài cô gái phải dùng từ xinh đẹp tuyệt trần mới xứng.

Nhưng khi nhìn thấy hai chị em, sắc mặt Phùng Nhạc không khỏi biến đổi.

Tại sao hai cô cháu gái đều đến rồi??

Bởi vì không tìm được Phùng Tư Nhược, cho nên ông ta mới tìm Phùng Y Nhất.

Mặc dù hôm nay là một bữa cơm bàn chuyện làm ăn, nhưng mà sẽ biến thành một bữa cơm xem mắt.

Hiện giờ hai cô cháu đều đến, ông ta biết giới thiệu người nào Giang Chu?

Hơn nữa, chuyện này cũng không thể để cho quá nhiều người biết được.

Bởi cha ông ta rất phản cảm với chuyện con gái trong gia tộc gả ra ngoài.

Nếu như nhiều người biết chuyện này, vậy chắc chắn là trăm hại chứ không có một lợi.

Sai lầm, đây là sai lầm rất nghiêm trọng!

Nhưng mà dù sao Phùng Tư Nhược và Phùng Y Nhất đều là cháu gái của ông ta.

Chẳng lẽ ông ta còn không biết xấu hổ mà bảo một người đi về một mình sao?

“Chú hai, chào buổi tối!”

Trong khi Phùng Nhạc suy nghĩ, hai chị em đã đi đến trước bàn.

Các nàng vuốt váy rồi ngồi xuống.

Phùng Nhạc nghe thấy câu này liền tỉnh táo lại: “Đều đến rồi à?”

Phùng Y Nhất gật đầu: “Cháu và chị đi chung.”

Phùng Nhạc chỉ có thể gạt ra một nụ cười: “Đi chung cũng tốt, chú cũng định mời Tư Nhượng vào hôm khác, giờ thì bớt việc rồi.”

Sau khi nghe xong, Phùng Tư Nhượng nhẹ nhàng mở miệng: “Cảm ơn chú.”

“Không cần khách khí, đều là người nhà mà!”

Thật ra thì đánh giá của người nhà sẽ ảnh hưởng đến ấn tượng của trẻ con.

Cho nên Phùng Tư Nhượng và Phùng Y Nhất cũng không có cảm tình gì với ông chú hai này.

Bởi vì cha và cô cô từng nói, ông chú này là một hồ ly không chừa thủ đoạn nào.

Nhưng nếu như đã là người nhà, vậy vẫn phải cần lễ phép.

Hai chị em cũng không keo kiệt nụ cười của mình, biểu hiện rất ngoan ngoãn.

“Chỉ chớp mắt mà các cháu đã lên đại học rồi, thời gian trôi qua nhanh thật.”

“Trong trí nhớ của chú, thì hai đứa vẫn chỉ là mấy đứa nhóc bé xíu.”

Phùng Nhạc nghĩ ra một cái rất tốt, đó là cố gắng thể hiện mình là một ông chú rất hiền lành.

Sau đó dùng ánh mắt hiền từ để nhìn về phía hai cháu gái của mình.

“Chú biết, quan hệ của chú và cha của hai cháu không tốt, hai đứa cũng không thân thiết với ông chú này.”

“Thế nhưng đó là chuyện của đời trước bọn chú, mặc kệ bọn chú có quan hệ tốt hay xấu, thì cũng không liên quan gì với đời của các cháu cả.”

“Cho nên chú vẫn rất thích hai đứa các cháu.”

“Chỉ là bình thường chú bận rộn công việc, thời gian ở nhà cũng rất ít, cho nên mới không thường xuyên đi qua thăm hai đứa.”

“Hai đứa... sẽ không trách chú chứ?”

Phùng Tư Nhược và Phùng Y Nhất nghe thấy mấy lời này, liền liếc mắt nhìn nhau một cái.

Nói thật, loại cảm giác này rất không tốt.

Đầu tiên, mặc dù bọn họ là người thân, huyết mạch của chú hai và các nàng đều giống nhau, nhưng quan hệ của hai bên không được tốt lắm.

Cho nên, căn bản là không khác gì người xa lạ cả.

Kết quả Phùng Nhạc lại hỏi các nàng là có trách mình không, các nàng biết phải trả lời như thế nào?

Cảm giác như phủ định cũng không được, mà khẳng định cũng rất mất tự nhiên.

Phùng Y Nhất suy nghĩ một chút: “Chú hai, thật ra thì chúng cháu không hiểu mấy thứ này, cho nên không để ý đâu.”

Phùng Nhạc mỉm cười: “Không hiểu cũng tốt, chú chỉ muốn mời hai đứa ăn một bữa thôi.”

“Vậy vì sao chưa gọi món?”

“Chưa vội, trò chuyện một chút đã, chú chưa từng trò chuyện tán gẫu với các cháu bao giờ mà.”

Phùng Y Nhất thản nhiên gật đầu một cái.

Thật ra thì nàng biết chú hai mình đang chờ người.

Mà người chú chờ, chính là ông anh rể vừa cool vừa ngầu của mình.

Bởi vì trước khi đến đây, Giang Chu đã nói chuyện hợp tác cho Phùng Y Nhất biết.

Hơn nữa, nàng còn có một nhiệm vụ rất quan trọng, đó chính là giả vờ không quen biết Giang Chu.

Mặc dù nàng không biết vì sao anh rể lại muốn làm như vậy, nhưng nàng vẫn thân thiết với Giang Chu hơn là Phùng Nhạc.

Cho nên nàng nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời Giang Chu.

Chương 456: Phùng tổng khách khí, lại giới thiệu cả hai cháu gái cho mình! (2)

Mà Phùng Tư Nhược thì sao, mặc dù nàng cảm thấy rất mờ mịt với những chuyện ở trước mặt, nhưng nàng biết Giang Chu bảo nàng đến đây, cho nên nàng cũng không có ý kiến gì.

Đúng lúc này, Phùng Nhạc giả bộ như không có gì mà mở miệng: “Thật ra thì chú gọi hai đứa đến đây, là vì có một chuyện cần hai đứa hỗ trợ.”

Phùng Y Nhất làm ra vẻ khó hiểu và nghi ngờ, ngẩng đầu nói: “Bọn cháu thì có thể giúp gì cho chú chứ?”

Phùng Nhạc trầm ngâm một lúc lâu rồi mới nói: “Chú có một đồng bạn hợp tác, cũng là sinh viên đại học Thượng Kinh, cậu ấy muốn kết bạn với các cháu.”

“Kết bạn rất tốt, cháu thích nhất là kết giao bạn bè.”

“Thật sao? Vậy thì tốt quá rồi, mà người này cũng rất tốt.”

Phùng Y Nhất lộ ra ánh mắt tò mò: “Tốt ở chỗ nào?”

Phùng Nhạc suy nghĩ một chút: “Cậu ta rất có tài, hơn nữa còn rất trưởng thành, về ngoài cũng không tệ.”

“Thật hay giả?”

“Chú còn cần lừa các cháu sao?”

“Vậy thì tốt quá, mau gọi người này đến đi.”

Phùng Nhạc không khỏi thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy câu trả lời của Phùng Y Nhất.

Ông ta sợ nhất là hai cô cháu phản cảm và chống cự lại chuyện này.

Bởi vì bình thường thì các cô gái rất rụt rè, và hầu như đều ôm tâm lý mâu thuẫn với việc người nhà giới thiệu đi xem mắt.

Nhưng bây giờ xem ra, ít nhất thì hai cô cháu gái này cũng không phản cảm.

Lúc này, Phùng Y Nhất mỉm cười ngọt ngào, cầm ly nước chanh lên uống một ngụm.

Tất nhiên là nàng sẽ không chống cự rồi, bởi vì nàng biết người đến là anh rể mà.

Nhưng mà nàng không ngại, không có nghĩa là Phùng Tư Nhượng không ngại.

“Là con trai sao?”

Phùng Nhạc hơi sững sốt một chút: “Đúng thế, là con trai.”

Phùng Tư Nhượng nghe thấy câu trả lời này liền đứng dậy.

Nàng không muốn gặp, nàng muốn đi.

Nàng cũng không muốn tìm bạn bè gì cả.

Bởi vì, chỉ cần có Giang Chu trong sinh mệnh của nàng là đủ rồi.

Hơn nữa, nàng cũng đã từng thấy tình cảnh này rồi, tình cảnh này cơ bản là đi xem mắt mà thôi.

Mà nàng rất phản cảm với chuyện này.

Chẳng may Giang Chu biết được chuyện này, vậy chắc chắn sẽ nổi giận.

Nói không chừng còn phát cáu, sau đó không cần nàng nữa.

Nàng sợ, sợ hãi, thậm chí là rất sợ hãi chuyện đó.

Nhưng đúng lúc này, Phùng Y Nhất nhẹ nhàng cầm tay chị gái mình, lại dùng ánh mắt để nói cho chị gái mình biết, là không nên rời khỏi đây.

Phùng Tư Nhược hơi sững sờ, chợt nhớ ra là Giang Chu bảo mình đến đây.

Vì vậy nàng thở phào nhẹ nhõm, cảm giác hoảng hốt cũng lập tức biến mất.

Nàng nghe lời Giang Chu nhất.

Nàng thích Giang Chu khen nàng là cô bé ngoan ngoãn.

“Tư Nhược, cháu làm sao thế?”

“Không có gì.”

“Ồ... Không có gì thì tốt, không có gì thì tốt rồi!”

Phùng Nhạc nói xong thì lại cảm thấy rất buồn bực.

Ông ta còn tưởng rằng Phùng Tư Nhược phản cảm, muốn bỏ về nhà nữa chứ.

Nếu mà như vậy, thì chỉ còn một cháu gái ở đây, sẽ càng hoàn hảo hơn.

Thật sự không ngờ là Phùng Tư Nhược lại ngồi xuống.

Như vậy thì biết giới thiệu thế nào đây?

Đang nói chuyện, chuông gió ngoài cửa nhà bỗng nhiên vang lên.

Lúc này, Giang Chu mặc âu phục phẳng phiu đi vào nhà hàng.

Hắn đảo mắt một vòng, ánh mắt liền khóa được vị trí của ba người, sau đó liền cất bước đi đến.

Phùng Nhạc thấy Giang Chu xuất hiện, liền đứng dậy nghênh đón.

“Giang tổng, chúc mừng chúc mừng!”

Giang Chu hơi sững sờ: “Sao Phùng tổng lại chúc mừng?”

Phùng Nhạc vỗ vỗ mu bàn tay của Giang Chu: “Không phải tin tức đã nói rồi sao, cậu đã không chế cổ phần của những công ty mà cậu đầu tư rồi còn gì, hiện giờ cũng đã trở thành gã không lồ trong ngành internet rồi.”

“Phùng tổng nói quá quá rồi, tôi chỉ là người thích đầu cơ trục lợi thôi, may mắn mới có chút thành tích không tệ mà thôi.”

“Giang tổng, cậu đúng là cái gì cũng tốt, nhưng lại có một khuyết điểm.”

“Khuyết điểm gì?”

“Quá khiêm tốn!”

Hai lão hồ ly liền nhìn nhau rồi cười ha hả.

Đi bàn chuyện làm ăn, tặng bốc đối phương là chuyện rất bình thường.

Giang Chu cũng không ghét chuyện này.

Ai mà không thích nghe người khác khen mình chứ?

Còn có người dùng tiền để mời người khác khen mình kìa!

Đang nghĩ ngợi, Phùng Nhạc bỗng nhiên kéo Giang Chu về trước bàn.

“Nào nào nào, tôi giới thiệu cho cậu một chút, đây là hai cháu gái của tôi!”

“Đây là Phùng Tư Nhược, còn đây là Phùng Y Nhất!”

“Hai người đều là sinh viên đại học Thượng Kinh, đều học cùng trường với cậu.”

Giang Chu làm bộ không quen biết các nàng, trong mắt tràn đầy kinh ngạc: “Thì ra Phùng tổng có hai cô cháu gái xinh đẹp như vậy?”

Phùng Nhạc cười ha ha một tiếng: “Không sai, hai người họ là chị em ruột!”

“Phùng tổng thật sự là quá khách khí, chị em cùng nhau, tôi ăn không tiêu nha.”

Phùng Nhạc không hiểu: “Cậu nói gì cơ?”

Giang Chu sững sốt một chút: “Tôi nói là quá tuyệt vời, hai người tốt, hai người còn chê ít.”

Sau khi nghe xong, Phùng Nhạc cảm thấy rất khó tin.

Cái gì mà còn chê ít?

Tôi đến tặng quà cho cậu sao?

Không phải nói chỉ kết giao bạn bè, gặp mặt nói chuyện thôi sao!

Có phải tên này nghĩ nhiều rồi không?

Chương 457: Gặp dịp thì chơi với cô em vợ!

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược dùng ánh mắt ngạc nhiên để nhìn Giang Chu.

Trong đôi mắt của nàng còn tràn đầy mê man và khó hiểu.

Nàng không hiểu tình hình bây giờ là sao.

Vì sao chú hai của mình lại quen biết Giang Chu.

Phùng ngọc nghếch đáng yêu nhà ta không nghĩ ra, liền muốn gọi Giang Chu để hỏi, kết quả còn chưa kịp mở miệng, thì đã bị Giang Chu dùng ánh mắt ngăn cản.

Cùng lúc đó, Phùng Y Nhất cũng tỏ vẻ rất kinh ngạc.

Chú hai của nàng được ngoại giới coi là người thừa kế của Phùng gia, bình thường đều có dáng vẻ cao cao tại thượng.

Ngay cả cô cô cũng nói chú hai của nàng là một người mắt cao hơn đầu.

Nhưng tại sao chú hai lại nhiệt tình với anh rể như thế?

Giang Chu bỗng nhiên tiến lại gần bên tai Phùng Nhạc, nhỏ giọng nói một câu: “Phùng tổng, ngài thú vị thật, không ngờ lại giới thiệu tận hai cháu gái cho tôi?”

Phùng Nhạc há hốc mồm, không biết nên nói cái gì.

Đúng, đúng là ông ta có hai đứa cháu gái.

Nhưng thật ra ông ta chỉ gọi một người đến, là do sai lầm nên hai người mới đến.

Ông ta cũng ngại không dám đuổi một người trở về.

Nhưng mà cậu cmn cảm ơn cái gì?

Tôi đã mạo hiểm để giới thiệu cháu gái cho cậu, vậy mà cmn cậu còn muốn cả hai?

“Giang tông, nói đùa như vậy sợ rằng không thích hợp lắm đâu?”

Giang Chu nghe thế liền sững sốt: “Vì sao không thích hợp?”

Phùng Nhạc khẽ cau mày: “Phùng gia chúng tôi cũng là nhà giàu, không thể đùa giỡn lung tung như vậy được.”

“Đương nhiên tôi biết chuyện này, nhưng mà kết giao bạn bè còn hạn chế số lượng sao?”

“Ah...”

Phùng Nhạc nhất thời ghen hòng, không sai, người ta nói kết giao bạn bè mà.

Kết bạn với một người cũng là kết bạn, kết bạn với hai người cũng là kết bạn.

Chuyện này có gì mà không thích hợp?

Có điều... Cậu cmn xác định cậu chỉ kết giao bạn bè sao?

Cùng lúc đó, Giang Chu chuyển lực chú ý qua Phùng Y Nhất.

“Em gái năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Phùng Y Nhất cười ngọt ngào: “19 tuổi, đang học năm nhất.”

Giang Chu mỉm cười: “Thì ra là đàn em khóa dưới à?”

“Đúng vậy, đàn anh, anh học ngành nào?”

“Anh học tài chính và kinh tế, năm nay học năm thứ hai.”

Phùng Y Nhất bỗng nhiên cắn môi đỏ: “Đàn anh, dung mạo của anh thật tốt.”

“...”

Giang Chu nghe thấy câu này, nhin không được mà ho khan một tiếng.

Tuy là giả vờ không quen nhau rất đơn giản, nhưng cô bé này giả vờ có chút giả.

Em phải biểu hiện ra cảm giác xa lạ, chứ không phải biểu hiện ra mình bị mù.

Hắn thừa nhận hắn rất tự luyện, thường xuyên nói mình đẹp trai vô địch vũ trụ gì gì đó.

Nhưng còn chưa đẹp trai đến mức được tiểu mỹ nữ khen như vậy.

Em xác định làm vậy sẽ không lộ tẩy sao?

Hơi quá rồi, thật sự là hơi quá rồi!

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược mờ mịt chớp chớp mắt, nàng vẫn không hiểu đang có chuyện gì xảy ra.

Giang Chu và em gái mình biết nhau cơ mà?

Tại sao đến đây lại bỗng nhiên biến thành người xa lạ rồi?

Thật ra thì đây cũng là nguyên nhân mà Giang Chu nói cho Phùng Y Nhất biết trước.

Bởi vì...cô bé này rất tinh quái, rất thích hợp diễn kịch.

Nàng không ngây ngốc và ngờ ngác như Phùng Tư Nhược, cho nên diễn trò cũng tự nhiên hơn một chút.

Bằng không, chẳng may hắn nói chuyện với Phùng Tư Nhược, cô bé này bỗng nhiên gọi mình là ông xã thì làm sao bây giờ?

Tuy rằng nàng chưa từng gọi qua, nhưng vẫn có nguy cơ bị bại lộ.

Nàng còn không xã giao bình thường được, lẽ nào còn trông chờ vào nàng biết diễn trò sao?

Nàng không ủy khuất mà ôm tay mình thì đã là không tệ rồi.

Cho nên Giang Chu vẫn không phản ứng đến nàng, mà tiếp tục trò chuyện với Phùng Y Nhất.

“Em gái, có bạn trai chưa?”

Tiểu Nhị Tử lắc đầu: “Hiện giờ vẫn chưa có bạn trai, đàn anh có muốn giới thiệu một người cho em không?”

Giang Chu gật đầu thỏa mãn: “Nếu em muốn giới thiệu, thì anh nhất định sẽ giới thiệu chính anh.”

“Đàn anh thật đáng ghét, sao lại trực tiếp như vậy chứ?”

“Là do lần đầu tiên anh nhìn thấy cô gái như em, cho nên khó tránh khỏi không kìm được lòng.”

“Nếu anh còn nói như vậy, người ta không thèm để ý đến anh nữa.”

Nghe hai người nói chuyện, mặt mo của Phùng Nhạc đã biến thành màu đen.

EQ của Giang Chu này thấp như vậy sao?

Nào có ai nói chuyện với con gái nhà người ta như vậy chứ?

Huống hồ đây còn là cháu gái mình!

Nói chuyện như vậy trước mặt cha chú của người ta, thích hợp không?

Phùng Nhạc kéo Giang Chu một cái: “Giang tổng, hay là bàn chuyện làm ăn trước đi nhé?”

Giang Chu quay đầu lại: “Tôi đang nói chuyện chính mà.”

“Làm ăn mới là chuyện chính...”

“Phùng tổng yên tâm, tôi không quên đâu...”

Vậy mà cmn không quên sao?

Từ khi cậu xuất hiện, cậu đã nhìn thẳng vào tôi bao giờ chưa?

Nhưng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên lấy một bản tài liệu từ trong túi ra.

“Phùng tổng, đây là hợp đồng hợp tác và bản kế hoạch, ngài có thể xem trước một chút.”

“Nếu ngài cảm thấy hài lòng, vậy chúng ta có thể tiến hành tham khảo tỉ mỉ một lần, ngài thấy thế nào?”

Chương 458: Gặp dịp thì chơi với cô em vợ! (2)

Phùng Nhạc nghe thấy thế, ánh mắt không khỏi sáng lên.

Ông ta làm nhiều như vậy gì cái gì?

Đương nhiên là vì việc kinh doanh làm ăn rồi.

Nếu như không phải ông ta không thăm dò được dòng nước internet này, thì ông ta cũng không cần phải để ý đến Giang Chu.

Cho nên mục đích quan trọng nhất của chuyến đi này, chính là bản kế hoạch và hợp tác.

Vì vậy, Phùng Nhạc bắt đầu lật tài liệu ra xem.

Cùng lúc đó, Giang Chu lại quay đầu nhìn về phía Phùng Y Nhất.

Ai ngờ vừa quét mắt qau, hấn chợt phát hiện Phùng Tư Nhược đang thở phì phò.

Hình như cô bé này cảm thấy mình bị bỏ rơi, cho nên đang rất bất mãn.

Giang Chu không nhìn được mà muốn cười, nhưng vẫn nhìn về phía nàng.

“Em gái này bao nhiêu tuổi rồi?”

Phùng Tư Nhược phồng má lên: “Không nói cho anh biết.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Anh đoán em 20 tuổi.”

“Hừ hừ!”

Giang Chu lại hỏi đề tài cũ: “Em có bạn trai chưa?”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một chút: “Không nói cho anh biết.”

“Vậy em có thể nói cái gì cho anh biết nào?”

“Cái gì cũng không nói.”

Phùng Nhạc nhìn không được mà tăng hắng một cái: “Tư Nhược, chỉ là kết bạn thôi, không cần câu nệ như vậy.”

Giang Chu nghe tiếng liền cau mày, quay đầu nhìn Phùng Nhạc.

Trong ánh mắt của hấn có bốn phần phản cảm và sáu phần cảnh cáo.

Cmn, lại dám giáo huấn bà xã của mình ở trước mặt mình?

“...?” Phùng Nhạc có chút mờ mịt.

Vì sao cậu lại nhìn tôi như vậy? Tôi đang giúp cậu mà.

“Giang tổng, có chuyện gì sao?”

Giang Chu lấy lại tinh thần: “Không có gì, chỉ là chợt phát hiện ra, dưới khóe mắt của ngài có gì bẩn kìa.”

Phùng Nhạc mỉm cười: “Ồ, đó là nốt ruồi thôi.”

Giang Chu nói: “Đừng gạt tôi, gò cả lên rồi kìa!”

Phùng Nhạc lúng túng cười ha ha một tiếng, lại tiếp tục xem bản kế hoạch ở trong tay.

Mà Giang Chu thì vừa trêu đùa Phùng Tư Nhược, vừa tiếp tục diễn kịch với Phùng Y Nhất.

Một lúc lâu sau.

Phùng Nhạc xem xong bản kế hoạch hợp tác.

Ông ta ngẩng đầu lên, phát hiện ra Giang Chu đã đổi chỗ ngồi.

Giang Chu vốn đang ngồi cạnh ông ta, sau đó là Phùng Y Nhất rồi đến Phùng Tư Nhược.

Nhưng bây giờ, Giang Chu đã ngồi giữa hai đứa cháu gái của ông ta rồi.

Tây của Giang Chu còn đặt ở dưới bàn, cũng không biết là đang làm gì.

Ba người bọn họ đang trò chuyện rất vui vẻ.

Không có một chút cảm giác xa lạ nào.

Phùng Nhạc cảm thấy rất kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh này.

Tuy rằng quan hệ của ông ta và Phùng Sùng không tốt, thậm chí có thể nói là đối địch.

Nhưng ông ta cũng có hiểu biết nhất định với tích cách của cô cháu gái lớn.

Dù sao cháu gái lớn của ông ta cũng bị mắc chứng sợ hãi đám đông và người lạ, coi như ông ta không để ý thì cũng sẽ nghe thấy đám người làm trong nhà nhắc đến.

Với tính cách như vậy, thì sẽ không cho phép một người xa lạ ngồi bên cạnh mình.

Bằng không thì sao có thể gọi là mắc bệnh?

Phùng Nhạc nghĩ đến đây, lại nhớ đến chuyện xảy ra từ vài năm trước.

Khi đó vị tài xế chuyên phục vụ Phùng Tư Nhược đã từ chức về quê.

Phùng gia đã phải mất một năm trời để đổi tài xế cho Phùng Tư Nhược.

Đó cũng không phải vì Phùng Tư Nhược có yêu cầu cao, mà là Phùng Tư Nhược căn bản không thể nào tiếp xúc với người xa lạ.

Cho nên Phùng Nhạc cảm thấy vô cùng kinh ngạc với cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, ông ta cũng không nghĩ nhiều.

Dù sao mục đích chủ yếu của ông ta khi đến đây cũng là vì hợp tác.

“Giang tổng, tôi đã xem bản kế hoạch hợp tác này rồi.”

Giang Chu ngẩng đầu lên từ cuộc nói chuyện: “Vậy Phùng tổng có ý kiến gì không?”

Phùng Nhạc trầm ngâm một lát: “Ý của cậu là, muốn tôi làm nền tảng kinh doanh thương mại điện tử?”

“Không sai!”

“Giang tổng, thứ cho tôi nói thẳng, bây giờ trên thị trường đã có một TaoBao, còn có Kinh Đông của cậu nữa, làm sao tôi cạnh tranh được chứ?”

Giang Chu không trả lời thẳng: “Chắc ngài cũng hiểu, chợ thương mại online chính là nền tảng dễ dàng nhất để biến lưu lượng thành lợi ích.”

Dường như Phùng Nhạc vẫn chưa hài lòng: “Không còn hạng mục nào khác thích hợp hơn sao? Ví dụ như xã giao, âm nhạc giải trí?”

“Ngài muốn làm hai thứ này, đối thủ đầu tiên ngài phải đối mặt chính là Tencent.”

“Mặc dù đối thủ rất mạnh, nhưng thị trường vẫn rất rộng rãi mà.”

“Nhân số đăng ký của QQ là hơn 500 triệu, lưu lượng hàng ngày đạt đến 130 triệu, đây mới là sống trong khe hẹp chứ?”

Phùng Nhạc hơi cau mày: “Chẳng lẽ Tencent đã ăn sạch lĩnh vực này rồi sao?”

Giang Chu nhin không được thở dài: “Có một phần mềm xã giao tên là Fetion, ngài biết không?”

“Đương nhiên biết, đó là phần mềm xã giao của Thông Tấn mà.”

“Không sai, nhưng kết quả thì sao? Đến bây giờ, ứng dụng này đã kiên trì đến năm thứ tư rồi, nhưng lại không đánh nổi cộng lòng của QQ.”

Sau khi nghe xong, Phùng Nhạc rơi vào trầm tư: “Vậy lĩnh vực âm nhạc giải trí thì sao?”

Giang Chu khoát tay: “Lĩnh vực âm nhạc, không có 4 5 năm thì căn bản không phát triển được.”

“Vì sao?”

“Vì phí internet vẫn chưa giảm giá, dung lượng điện thoại di động lại không đủ, chỉ có thể xem tiểu thuyết online, đọc báo chí, nào có ai xem phim nghe nhạc ở trên mạng chứ?”

Thật ra thì Phùng Nhạc cũng không hồ đồ.

Ông ta cũng đã cân nhắc đến những vấn đề Giang Chu vừa nói.

Nhưng ông ta vẫn cảm thấy lĩnh vực chợ thương mại này không thích hợp với bản thân mình.

Bởi vì, khác với lĩnh vực xã giao và âm nhạc giải trí, chợ thương mại online là một lĩnh vực hoàn toàn mới lạ.

Mặc dù lợi ích trong đó khá cao, nhưng khoản đầu tư ban đầu cũng rất cao.

Vì sao?

Bởi vì nền tảng thương mại điện tử sẽ không có tính giải trí.

Nó phải dùng rất nhiều rất nhiều quảng cáo để hấp dẫn người tiêu thụ.

Thậm chí giai đoạn đầu còn phải chịu lỗ vốn, làm các loại thẻ giảm giá để cho mọi người có thể mua sản phẩm tốt với giá cả thấp.

Làm như vậy mới có thể hấp dẫn và giữ người tiêu thụ ở lại, cũng chuyển hóa thành tiền mặt.

Nhưng lần đầu hợp tác mà đã muốn đầu tư nhiều như vậy.

Phùng Nhạc không lo lắng là không thể nào.

Hiện giờ, Phi Độ đã bán hơn 60% nghiệp vụ internet truyền thống, nó đang cần gấp một hạng mục tốt để chống đỡ công ty.

Theo Phùng Nhạc, đầu tư lớn, hiệu quả chậm, không phải là một lựa chọn tốt.

“Phùng tổng, tôi lại cho ngài một cái đảm bảo, thế nào?”

Phùng Nhạc ngẩng đầu lên: “Là cái gì?”

Giang Chu trầm ngâm một lát: “TaoBao và Kinh Đông đều là nền tảng chợ thương mại online bán toàn bộ các loại sản phẩm, mà chúng ta thì khác với bọn họ.”

“Khác ở chỗ nào.”

“Giai đoạn đầu, chúng ta không bán tất cả sản phẩm, mà chúng ta chỉ tập trung một lĩnh vực thôi.”

Phùng Nhạc bắt đầu thấy hơi hứng thú: “Lĩnh vực gì?”

Giang Chu mỉm cười: “Chính là mỹ phẩm, đồ làm đẹp chính hãng.”

“Mỹ phẩm? Đồ chơi này có thị trường sao?”

“Tiêu phí online, đại đa số đều là phụ nữ, mà thứ hấp dẫn phụ nữ nhất là cái gì?”

Phùng Nhạc suy nghĩ một chút: “Kim cương, đồ trang sức và các mặt hàng xa xỉ quý giá.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Ngài nói là những người có tiền rồi, loại phụ nữ này được gọi chung là phú bà.”

“Vậy thì là cái gì?”

“Đương nhiên là đồ trang điểm, ngài có thể điều tra báo cáo cuối năm của nước ta, xem xem lĩnh vực đồ trang điểm và mỹ phẩm này có thể tạo ra bao nhiêu lượng tiêu thụ trong một năm?”

“Ý của cậu là, chúng ta sẽ độc quyền về mỹ phẩm ...?”

“Đúng thế, hơn nữa đây chỉ là giai đoạn đầu, sau khi chúng ta có lượng lớn người tiêu thụ, chúng ta sẽ bắt đầu gia tăng các loại sản phẩm. Như vậy thì hoàn toàn có thể tránh cạnh tranh, mà lại rất nhanh sẽ thấy hiệu quả.”

Hai mắt Phùng Nhạc sáng lên khi nghe thấy có hiệu quả nhanh.

Thật ra thì đây chính là thứ ông ta theo đuổi.

Bởi vì ông ta đã đáp ứng với cha mình, là nhất định sẽ có thành tích vào cuối năm.

Đây chính là cơ hội để ông ta thể hiện thực lực của một người con trai có thành tựu, một người thừa kế của gia tộc.

Phùng Nhạc suy tư một lát, rồi quyết định tin tưởng ánh mắt của Giang Chu.

Dù sao, trước kia không có bất cứ ai coi trọng Giang Chu đầu tư cả.

Nhưng kết quả thì sao, còn không phải kiếm đầy bồn đầy bát sao?

“Được, vậy tôi sẽ làm cái hạng mục mỹ phẩm và đồ trang điểm này!”

Giang Chu mỉm cười: “Phùng tổng, đây sẽ là quyết định chính xác nhất của ngài.”

Phùng Nhạc cũng nở nụ cười: “Vẫn là nhờ phúc của Giang tổng thôi.”

“Nào có nào có.”

“Nếu vậy, chúng ta đi công ty ký hợp đồng chứ.”

Giang Chu nhìn thời gian: “Có lẽ đêm nay hơi muộn rồi, hay là để sáng mai đi.”

Phùng Nhạc suy nghĩ một chút, gật đầu: “Như vậy cũng được, tôi sẽ về phân phó người đi tuyển một nhóm nhân viên kỹ thuật.”

“Vậy... Phùng tổng, tôi sẽ không quấy rầy nữa.”

“Được, cảm ơn Giang tổng, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Giang Chu đứng lên, rút cuộc bàn tay ở dưới bàn cũng lộ ra ngoài.

Mà lúc này, hai tay của hắn đang phân biệt mà nắm tay nhỏ của Phùng Tư Nhược và Phùng Y Nhất.

Chẳng trách hắn vẫn luôn giấu tay ở dưới bàn.

Thì ra là bởi vì đang sờ tay hai cháu gái của mình?!

Phùng Nhạc lộ ra vẻ hoảng sợ khi nhìn thấy cảnh này.

Sao có thể như thế được?

Không nói đến cháu gái lớn còn đang mắc bệnh, mà coi như là một cô gái bình thường thì cũng sẽ không để người ta nắm tay trong buổi gặp mặt đầu tiên chứ.

Chẳng lẽ đây chính là một bộ phận thực lực mà Giang Chu vẫn luôn ẩn giấu?!

Giang Chu thật sự có thể đến gần mọi người nhanh như vậy sao?

Chẳng trách Giang Chu lại có thể kéo được nhiều tài chính để chống đỡ sự điên cuồng trong kế hoạch đầu tư đó.

Nhưng mà không đúng?!

Nội tâm của Phùng Nhạc bắt đầu run rẩy.

Đây chính là hai cô cháu gái của ông ta đấy!

Chẳng lẽ thật sự bị Giang Chu bắt sạch rồi sao?!

Nếu anh cả biết chuyện này, vậy mình sẽ chết không có chỗ chôn!

Mặc dù giữa hai người họ không có tình cảm gì đáng nói.

Nhưng dù sao Phùng Y Nhất và Phùng Tư Nhược cũng là hai công chúa của Phùng gia đấy!

Theo Phùng Nhạc, mặc dù ông ta đồng ý giới thiệu cháu gái cho Giang Chu quen, nhưng là công chúa của Phùng gia, các nàng nhất định sẽ chúm mắt Giang Chu.

Tối đa thì cũng chỉ kết giao bạn bè mà thôi!

Đến khi đó, mình đã nể mặt rồi, mà cũng sẽ không có ảnh hưởng gì.

Đây không phải là kết quả một mũi tên hạ hai con chim sao?

Nhưng tình huống bây giờ là sao?!

Các nàng dĩ nhiên lại tình nguyện nắm tay với một tên con trai mới gặp lần đầu?!

Hơn nữa... Chuyện này còn là do chính bản thân mình thúc đẩy!

Nếu cha mà biết chuyện này, thì mình sẽ ra sao?

Mình sẽ chết!

Giang Chu cũng cmn quá khốn nạn!

Một người còn không được, nhất định phải chơi trò người trưởng thành phải muốn hết nữa?!

Chương 460: Nàng xứng đáng với điều tốt đẹp nhất thế giới này!

“Phùng tổng, vậy tôi đưa các cô ấy đi trước nhé.”

“À... hả??”

Giang Chu kéo tay hai chị em, mỉm cười nói: “Chúc công việc làm ăn phát đạt, hẹn gặp lại sau.”

Phùng Nhạc há hốc mồm, bỗng nhiên đứng lên: “Giang tổng, chờ một chút đã.”

“Phùng tổng, có chuyện gì sao?”

“Các cậu muốn đi đâu?”

“Bọn tôi là bạn cùng trường, đương nhiên là trở về trường học rồi.”

Phùng Nhạc yên lặng một lát, hình như là có chút ý kiến.

Nhưng cuối cùng thì ông ta vẫn không ngăn cản, trái lại còn lộ ra một nụ cười.

“VẬY... vậy thì đi thông thả.”

“Ừm!”

Giang Chu gạt đầu, kéo hai chị em ra khỏi nhà hàng tây.

Chỉ là vẻ mặt của hắn rất khó coi, thậm chí còn có chút phần nộ.

Phần nộ đến mức trên trán nổi đầy gân xanh, hai nắm đấm đã siết chặt lại.

Hắn cảm thấy mình lại phải đổi mới quan điểm rồi.

Đây cmn gọi là người nhà à?

Vì lợi ích của mình mà giới thiệu cháu gái cho đồng bạn làm ăn thì đã thái quá rồi.

Đồng bạn hợp tác muốn mang cháu gái mình đi, thế mà lại còn không ngăn cản.

Chẳng lẽ đây chính là hành động của những gia tộc lớn?

Chưa nói đến quan hệ tốt hay không tốt, nhưng ít nhất Phùng Nhạc cũng là chú ruột của bọn họ mà.

Cháu gái bị người đàn ông gặp mặt lần đầu dẫn đi, thế mà Phùng Nhạc lại thờ ơ như không?

Nhà tư bản thật sự vô tình như vậy sao?

Hắn cảm thấy, e rằng cả đời này mình cũng không tu luyện được đến mức đó.

Nói thật, nếu vừa rồi Phùng Nhạc ngăn cản hắn.

Nói không cần hấn làm phiền, ông ta có thể đưa cháu gái mình về.

Vậy có lẽ Giang Chu đã có chút thiện cảm đối với ông ta.

Sau này cũng sẽ không thật sự gài bẫy ông ta đến cùng.

Bởi vì khi đang theo đuổi lợi ích, đồng thời ông ta vẫn còn chưa mất hết nhân tính, vẫn còn biết lo lắng cho an toàn của cháu gái, vẫn còn suy nghĩ đến tình thân.

Nhưng Phùng Nhạc lại không có, thật sự là không có.

Mặc dù ông ta cũng nghĩ đến, cũng muốn mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra câu đó.

Vậy chứng tỏ, trong lòng ông ta thì lợi ích là cao hơn tất cả.

Hơn nữa, Giang Chu cho rằng, Phùng Nhạc vừa do dự không phải vì muốn hoàn thành trách nhiệm của một người chú, mà là vì ông ta sợ chuyện bị bại lộ, truyền đến tai người trong gia tộc.

Giang Chu đi đến trước cửa, nhìn thoáng qua Phùng Nhạc ở bên trong thông qua lớp cửa thủy tinh.

Lúc này, trong mắt hấn đã không còn vui cười, mà chỉ có lạnh nhạt vô tận.

Đối với hấn mà nói, Phùng Tư Nhược là một tồn tại như vậy ngược.

Tuy cái từ này tương đối Chuunibyou, nghe có vẻ giống như Long Vương miệng méo.

Nhưng đúng là không có từ nào khác càng chính xác hơn nó.

Hấn cảm thấy, Phùng Tư Nhược xứng đáng được sở hữu những thứ tốt đẹp nhất trên thế giới này.

Hấn chỉ hận không thể mang tất cả mọi thứ không tốt đẹp rời xa khỏi nàng.

Mà giờ phút này, Phùng Nhạc chính là thứ không tốt ở gần Phùng Tư Nhược nhất.

Dường như Phùng Tư Nhược đã cảm nhận được cảm xúc của Giang Chu.

“Anh... anh làm sao vậy nha?”

Nàng thấy hơi bối rối, thậm chí còn ôm chặt cánh tay của Giang Chu.

Ánh sáng rực rỡ trong mắt đã không còn, thay vào đó là một vẻ ảm đạm.

Ngay cả biểu cảm cũng có chút ủy khuất, bởi vì nàng tưởng rằng mình đã làm điều gì sai.

Nàng luôn mơ mơ màng màng với chuyện tình cảm, nhưng cũng chính bởi vậy, mà Giang Chu vui vẻ thì nàng cũng thấy vui vẻ.

Nếu như Giang Chu không vui, thì nàng sẽ rất khủng hoảng.

Giống như cuộc đối thoại của nàng và Khúc Tiêu Nhã trong thị trấn suối nước nóng.

Thế giới của nàng chỉ có Giang Chu.

Như vậy, Giang Chu chính là cả thế giới.

“Không có gì, anh đang nghĩ xem nên đi ăn lẩu gì thôi.”

Phùng Tư Nhược có chút không tin: “Thật sao?”

Giang Chu xoa xoa tóc của nàng: “Không phải em muốn ăn lẩu sao?”

“Ừm!”

“Thế nhưng ở Thượng Kinh có nhiều hàng lẩu lắm, ta có chứng khó khăn khi lựa chọn.”

Phùng Y Nhất bỗng nhiên mạnh mẽ chen ngang: “Anh rê, nhưng em muốn ăn bò bít tết!”

Giang Chu chép miệng một cái: “Tính cách không giống nhau, ngay cả khẩu vị cũng không giống nhau, không phải em được nhặt về chứ?”

“Mới không phải.”

“Hình như vậy.”

Phùng Y Nhất thở phì phò: “Vì sao anh không nói chị em là nhặt được?”

Giang Chu liếc nhìn Phùng Tư Nhược: “Bảo bối đáng yêu như vậy, sao có thể là hàng nhặt được?”

“...”

Gò má Phùng Tư Nhược đỏ lên, không dám đối mắt với hắn.

Mà Phùng Y Nhất thì nuốt nước miếng, vẻ mặt như đã ăn quá nhiều thức ăn cho chó rồi.

Sau đó, bọn họ liền lên xe, đi đến một nhà hàng buffet.

Nhà hàng này rất thú vị, mua bò bít tết liền tặng lẩu.

Bò bít tết là mua riêng, sau đó thì ăn lẩu thoải mái.

Một lần thỏa mãn yêu cầu của hai cô bé, quả nhiên thương nhân là biết kiếm tiền.

Chẳng mấy chốc, bò bít tết tươi non và lẩu nóng hổi đã được đưa lên bàn.

Giang Chu và Phùng Y Nhất bắt đầu tranh nhau cướp đoạt thịt.

Nhưng Tiểu Nhị Tử làm sao có thể đấu lại lão hồ ly như Giang Chu.

Khi nàng muốn gấp thì Giang Chu trực cầm muôi lên múc.

Chỉ một lát, bát của Giang Chu và Phùng Tư Nhược đã đầy.

Mà trong bát của Phùng Y Nhất thì chỉ có chút rau xanh chìm chìm nổi nổi.

Chương 461: Nàng xứng đáng với điều tốt đẹp nhất thế giới này! (2)

“Không công bằng, không công bằng, hai người bắt nạt em.”

Giang Chu nhìn Phùng Y Nhất: “Tiểu Nhị Tử, em đừng quên, em đến đây để ăn bò bít tết đấy.”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Chị muốn ăn lẩu.”

“Nhưng em cũng muốn nếm thử mà.”

“Quá tham lam không phải là chuyện tốt.”

Phùng Y Nhất hừ hừ: “Anh rể, lần trước anh mời em làm gián điệp thì đã nói là sau này sẽ thương em!”

Giang Chu lập tức vung đũa lên, gấp hai cọng rau thơm vào bát của Phùng Y Nhất.

“Thương em nhưng chưa chắc đã cho em ăn thịt.”

“Nhưng em ghét ăn rau thơm!”

Hai lớn một nhỏ bắt đầu vừa ăn vừa đùa, một bữa tối cũng từ từ kết thúc.

Sau khi trở lại trường học, Giang Chu đưa hai cô bé trở về ký túc xá.

Sau đó liền dừng xe, đi bộ đến phòng làm việc ở trường học.

Bởi vì đám quản lý đã chuyển đến công ty ở trung tâm thành phố, hơn nữa công việc chia sẻ và đề cử món ngon cũng đã có người phụ trách.

Cho nên trong phòng làm việc lúc này không có một bóng người.

Giang Chu không mở đèn, mà dựa vào cảm giác để đi vào.

Hắn ngồi trong bóng tối, dựa vào lưng ghế sa lon ở phía sau.

Loại cảm giác yên ắng và tĩnh lặng này làm cho hắn cảm nhận được linh hồn của mình.

Hiện giờ, nền tảng Món ngon đã thành thực rồi.

Hơn nữa điều lệ và chế độ cũng đã gần hoàn thiện rồi.

Cho nên nghiệp vụ đưa thức ăn ngoài đã không cần hắn quan tâm quá nhiều nữa.

Hắn chỉ cần ngồi trên ghế sa lon, nhìn tiền vào sổ là ok.

Loại ông chủ không phải làm gì này thật sự rất thoải mái.

Nếu như không phải có mục tiêu cần hoàn thành, hắn thật sự muốn về hưu luôn từ bây giờ.

Dù sao linh hồn của hắn cũng đã sống hơn 30 năm rồi.

Trên người còn mang theo vẻ uể oải của người trưởng thành, trong xương lại tràn ngập nhiệt huyết của người trẻ tuổi.

Chuyện này làm cho hắn có một loại cảm giác dùng thiết bị không phù hợp, làm cho một ông già như hắn sản sinh ra ý nghĩ lười biếng.

Đúng lúc này, QQ của hắn bỗng nhiên vang lên.

Tinh tinh!

Ảnh chân dung của Sở Ngữ Vi đang nhảy lên không ngừng.

“Giang Chu, bạn bận xong chưa?”

Giang Chu bỗng nhiên ngồi dậy: “Ừm, làm sao vậy?”

“Rất lâu rồi không được gặp bạn.”

“Đạo này rất bận, có rất nhiều chuyện cần xử lý.”

Sở Ngữ Vi gửi một icon hoa hồng: “Được rồi, vậy mình không quấy rầy bạn nữa.”

Giang Chu có chút bất ngờ: “Tìm mình chỉ vì chuyện này??”

“Đúng vậy, chính quân tâm bạn nha.”

“Còn gì nữa không?”

“Không có chuyện khác.”

“Thật sao?”

“Ừm, mình đi tắm đây!”

Sở Ngữ Vi gửi tin cuối cùng xong, liền biểu hiện offline.

Mình đi tắm!

Câu nói quen thuộc đến mức nào chứ.

Giang Chu cảm thấy linh hồn 18 tuổi của mình đã tỉnh lại.

Đây chính là lời kết của Nữ Thần dành cho liêm cầu.

Vừa nghe thì khiến cho người ta ma màng, nhưng trên thực tế lại thê thê thảm thảm.

Bởi vì mỗi lần Nữ Thần đi tắm, sẽ có vô số liêm cầu ngồi chờ đợi.

Hơn nữa, còn là sự chờ đợi không có kết quả gì.

Nhưng mà chắc chắn Giang Chu không nằm trong số đó, bởi vì hẳn biết, Sở Ngữ Vi vẫn luôn hướng về phía mình.

Chỉ là... giọng điệu hôm nay của nàng có chút là lạ.

Bởi vì dựa theo ngày thường, cô bé này chắc chắn sẽ quần lầy mình rồi đòi nói chuyện đến nửa đêm.

Tại sao hôm nay lại bỗng nhiên offline sớm như vậy chứ?

Dường như nàng còn đang rất buồn.

Hắn còn có thể cảm nhận được loại tâm trạng này của nàng xuyên qua màn hình điện tử.

Hơn nữa, dường như Giang Chu cũng có loại suy đoán.

Câu hỏi thăm kia không phải vì muốn hỏi thăm mình, mà là nàng muốn nghe thấy giọng nói của mình.

“Kỳ lạ, cô bé này buồn về chuyện gì chứ?”

“Đạo này có chuyện gì sao?”

Giang Chu nhú mày suy nghĩ một lát, nhưng thủy chung vẫn không tìm được đáp án.

Sở Ngữ Vi có tính cách không buồn không lo, bởi vì từ nhỏ đến lớn nàng vẫn luôn được mọi người hoan nghênh và ưu ái.

Cho nên nàng sống rất thoải mái, hầu như không bao giờ có tâm tình tiêu cực gì.

Nói cách khác, nàng sống rất vui vẻ và vô tư.

Cho nên rất khó có thể tưởng tượng ra điều gì có thể làm cho nàng buồn.

Giang Chu càng suy nghĩ trong bóng đêm, lại càng không nghĩ ra được nguyên nhân.

Vì vậy, hắn đứng dậy, đi ra ngoài rồi khóa cửa, sau đó trực tiếp đi qua đại học Thanh Bắc.

Gió buổi tối nhẹ nhàng mềm mại, lại mang theo hơi ẩm áp của mùa hè.

Trên đường đều là những cặp tình nhân đang nắm tay nhau, đi tản bộ không có mục đích trong sân trường.

Hơi thở thanh xuân vườn quanh thao trường, làm cho ngôi sao trở nên sáng sủa hơn nhiều.

Giang Chu liền đi đến dưới ký túc xá của Sở Ngũ Vi.

Kết quả bác gái quản lý ký túc xá nói Sở Ngũ Vi đã đi ra ngoài, hơn nữa còn là đi ra ngoài với bạn cùng phòng.

Giang Chu nghe thấy thế, lại càng cảm thấy kỳ lạ hơn.

Nếu như đi ra ngoài với bạn cùng phòng, vậy có gì mà buồn chứ?

Chẳng lẽ mình suy nghĩ nhiều rồi?

Chương 462: Tâm sự của thiếu nữ Sở Ngũ Vi!

Giang Chu yên lặng một lát, rồi quay người rời khỏi ký túc xá.

Nhưng khi đi ngang qua một mặt khác của thao trường, Giang Chu chợt nhìn thấy một luồng ánh sáng chói mắt ở phía trước.

Dường như chung quanh còn có rất nhiều sinh viên.

Bầu không khí tràn đầy hương vị Hormone của tuổi trẻ.

Hơn nữa, còn có âm nhạc đi kèm, quả thực là cực kỳ sôi nổi và náo nhiệt.

Một cô bé sôi nổi và hoạt bát như Sở Ngũ Vi sẽ không bỏ qua loại chuyện này.

Giang Chu suy nghĩ một chút, sau đó lấy điện thoại di động ra, gọi cho Sở Ngũ Vi.

Ngay sau đó, Sở Ngũ Vi đã nghe máy.

Tiếng âm ỉ trong tai nghe trong khác gì với những tiếng động âm ỉ mà hắn đang nghe thấy.

“A, nhảy nhót ở đâu rồi? Không phải nói là đi tắm sao?”

Sở Ngũ Vi ủy khuất mở miệng: “Không có, mình sợ bạn chê mình phiền, cho nên mới nói như vậy.”

Giang Chu nhìn ánh đèn ở đối diện: “Vậy bên chỗ bạn đang có gì à? Đạo này đại học Thanh Bắc có hoạt động gì à?”

“Ừm, có một hội Hữu Nghị do hội học sinh tổ chức.”

“Chơi vui không?”

Sở Ngữ Vi yên lặng một lát: “Mình thấy được có rất nhiều người đang tỏ tình.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Thảo nào mình cảm thấy bạn hơi buồn, thì ra là không có ai tỏ tình với bạn nên mới không vui à?”

“Ai bảo thế, có rất nhiều người tỏ tình với mình, biết chưa?!”

“Ồ, cho nên bạn gạt mình, nói là đi tắm nhưng thật ra là đang tiếp nhận người khác tỏ tình à.”

“Là từ chối, từ chối người khác tỏ tình.”

“Vậy tại sao lại nhấn tin cho mình khi đang nghe người khác tỏ tình?”

Sở Ngữ Vi rơi vào yên lặng.

lúc này, trong ông nghe chỉ còn tiếng thở dốc.

Rất nhẹ, cộng thêm tiếng nhạc, gần như không thể nghe thấy.

“Giang Chu...”

Giang Chu nuốt một ngụm nước miếng: “Làm sao vậy?”

Sở Ngữ Vi hít sâu một hơi: “Bạn biết không, mình còn chưa được tỏ tình bao giờ.”

“Không phải hồi cấp ba có một đám người tỏ tình với bạn rồi sao, hơn nữa bạn cũng nói, vừa rồi có rất nhiều người tỏ tình với bạn cơ mà.”

“Cái này không giống nhau, không phải do người mình thích nói ra thì sao có thể gọi là tỏ tình chứ?”

“Nếu những lời này của bạn bị truyền ra ngoài, mình đoán là sẽ có vô số người đau lòng đến chết đấy.”

“Ngay cả mình cũng rất buồn đây, nào có hơi đâu mà để ý đến bọn họ có buồn hay không.”

Giang Chu dựa vào bồn hoa bên cạnh: “Bạn buồn cái gì?”

Sở Ngữ Vi cố gắng làm cho giọng nói của mình hoạt bát hơn: “Bởi vì mình thích một người rất khó tính, thậm chí mình còn không biết, đời này có thể nghe lời tỏ tình đó không.”

“Vì vậy mà bạn buồn?”

“Chỉ là thấy những người khác hạnh phúc như vậy, đột nhiên lại cảm thấy hâm mộ và ước ao.”

Giang Chu ừ một tiếng: “Bạn hâm mộ người nào nhất?”

Sở Ngữ Vi suy nghĩ một chút: “Chính là người đang chơi ghi ta.”

“Ca hát?”

“Ừm, chính là bài ‘viết thơ vì em’ của Ngô Khắc Quần.”

(đúng là Quần đấy, chứ không phải viết sai đâu nhé.)

Giang Chu nghe thấy câu này, bỗng nhiên cất bước đi dedens.

Thật ra thì tỏ tình cũng chỉ có vài loại như vậy.

Hát, bày nên, thả pháo hoa...

Những sinh viên này vốn rất nghèo, nên cũng không chơi được mấy trò sang chảnh gì.

Cho nên giờ phút này, khắp thao trường đều là ca hát tỏ tình.

Nếu như Sở Ngữ Vi chỉ nói là hát thì chắc chắn hẳn đã tìm được vị trí của Sở Ngữ Vi bây giờ.

Nhưng nếu nói hát bài ‘viết thơ vì em’, vậy thì cũng không khó tìm..

“Vì em làm thơ, vì em yên tĩnh...”

“Vì em làm những điều không thể xảy ra...”

“Vì em, anh bắt đầu học đánh đàn và sáng tác...”

“Vì em mà đánh mất lý trí của mình...”

Giang Chu men theo âm thanh để tìm kiếm.

Nhưng ông anh đang hát này hơi cùi bắp.

Giọng hát không hay, kỹ thuật cũng chẳng có gì đặc biệt.
Nhưng trong mắt đám con gái trong trường học, thì đây chính là khoảnh khắc lãng mạn nhất.
Lúc này, Sở Ngữ Vi đang đứng ở phía sau đoàn người.
Hai tay nắm chặt lấy nhau, đặt ở trước ngực.
Những ngọn nến lung linh trong thao trường soi sáng gương mặt tinh khiết của nàng.
Xinh đẹp, ngây thơ mà u buồn.
Thật ra thì Giang Chu cũng không quá hiểu rõ về nàng.
Nàng không phải là một người con gái bất cần và vô tâm.
Chỉ là có chút thời điểm lại cảm thấy đau buồn mà chẳng có ý nghĩa gì.
Bởi vì buồn cũng không thay đổi được bất kỳ thứ gì cả.
Trái lại còn sẽ để cho mình càng khổ sở hơn.
Nhưng mỗi khi nhìn thấy có người tỏ tình, thì nàng lại nhớ đến người mà mình thích.
Sau đó sẽ cảm thấy, sợ rằng bỏ lỡ một lần, liền sẽ không chờ được đến lần sau.
Lúc này mới là lúc nàng buồn nhất.
Bởi vì không cách nào hồi hận, cũng không cách nào sửa chữa.
Dù sao chính nàng mới là người từ chối lời tỏ tình đó.
Giống như khi nàng nói chuyện với mẹ nàng vậy.
Khi đó, con không biết cái gì gọi là thích, gọi là yêu.
Sau khi con biết rồi, thì người ấy đã thích người khác.
Cùng lúc đó, Giang Chu đi đến phía sau Sở Ngữ Vi.
Hắn lặng lẽ nhìn bóng lưng của nàng trong ánh nến lúc sáng lúc tối.
Chương 463: Nàng chỉ muốn ôm một cái!

Nhìn thấy thái độ mát mát và thất vọng của Sở Ngữ Vi, tâm trạng của Giang Chu cũng hơi khó chịu.

Trước kia, cô bé này vốn không buồn không lo.

Bây giờ, lại biến thành đa sầu đa cảm rồi.

Hơn nữa, dường như tất cả tâm trạng tiêu cực của nàng đều liên quan đến mình.

Nhưng đúng lúc này, ba người bạn cùng phòng của Sở Ngữ Vi bỗng nhiên chen đến.

Sau khi đi vào thao trường thì mấy người bạn họ đã tách ra.

Dù sao cũng là hoạt động hữu nghị, nên cũng không có ai dẫn chị em của mình đi tìm con trai cả.

Lúc này, mọi người đi dạo một vòng, vẫn không thấy có tên con trai nào chất lượng cao.

Bởi vậy, ba người liền trở về chỗ cũ.

Cũng chính là nơi ông anh đang ôm đàn ghi ta hát bài ‘viết thơ vì em’.

Lý Nghệ Phi liếc mắt nhìn Sở Ngữ Vi, trong mắt viết đầy trào phúng: “Hâm mộ không?”

Trước kia, Lý Nghệ Phi từng thấy Giang Chu có tiền, nên muốn làm tiểu tam.

Vì vậy đã móc tất cả vốn liếng ra để tán tỉnh Giang Chu trên internet.

Thật sự không ngờ Giang Chu lại không bị mình đẩy vòng vòng.

Khiến cho Lý Nghệ Phi vừa phiền muộn lại vừa đố kị.

Phiền muộn là vì tên Giang Chu này quá không hiểu phong tình.

Đố kị là vì Sở Ngữ Vi có thể được Giang Chu yêu thích.

Theo Lý Nghệ Phi, tuy nhan sắc của mình căn bản không thể so sánh với Sở Ngữ Vi, nhưng mình rất hiểu sinh vật có tên là nam giới này.

Dù cho mình không xinh đẹp bằng Sở Ngữ Vi, nhưng hoa nhà làm sao mà thơm bằng hoa đại chứ?

Lý Nghệ Phi không tin trên thế giới này sẽ có người đàn ông nào không thích hoa đại.

Nhưng mà hết lần này đến lần khác, Giang Chu lại làm được.

Đây chính là lý do mà Lý Nghệ Phi phiền muộn và đồ kỵ.

Nhất là chuyện dùng kem đắp chân kia, làm cho tâm linh của Lý Nghệ Phi bị tổn thương rất nặng.

Con tức giận trong lòng vẫn chưa được phát tiết.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Lý Nghệ Phi lại cảm thấy không thích hợp.

Bởi vì dường như Sở Ngữ Vi cũng không quá vui vẻ.

Thậm chí thỉnh thoảng còn ngồi ngơ ngác bên cửa sổ, mà toát ra vẻ u buồn.

Điều này khiến cho Lý Nghệ Phi thấy hết sức khó hiểu.

Bạn trai nhiều tiền như vậy, lại còn biết cưng chiều như vậy, tại sao lại còn không vui chứ?

Sau này Lý Nghệ Phi mới biết được, thì ra bên cạnh Giang Chu có rất nhiều cô gái.

Cũng không biết Sở Ngữ Vi là hoa nhà hay là hoa đại nữa.

Sau khi biết chuyện này, Lý Nghệ Phi lập tức cảm thấy khá hơn nhiều.

Vì vậy, mấy ngày hôm nay Lý Nghệ Phi thường xuyên dùng các loại ngôn từ khiêu khích như thế.

Lúc này, Sở Ngữ Vi chỉ yên lặng chứ không nói gì.

“Không nói lời nào liền tưởng người khác không biết mình hâm mộ và ước ao sao?”

“Tại sao Giang Chu không chạy đến đây đánh ghi ta cho cô chứ?”

“Tôi còn chưa thấy Giang Chu ôm cô chứ đừng nói là đánh đàn cho cô nghe.”

“Trời ạ, chẳng lẽ hai người con chưa nắm tay nhau sao? Vậy chắc cũng chưa hôn môi đâu nhỉ?”

Lông mi Sở Ngữ Vi hơi run lên: “Giang Chu quá bận rộn.”

Lý Nghệ Phỉ hừ hừ hai tiếng: “Thật hay giả thì tự mình rõ ràng thôi.”

“Đương nhiên là thật, dù sao Giang Chu cũng phải kinh doanh làm ăn.”

“Vậy khi chưa làm ăn, vì sao không thấy Giang Chu đến tìm cô?”

Sở Ngữ Vi cắn môi: “Tôi chê Giang Chu phiền, không muốn để Giang Chu đến.”

Lý Nghệ Phỉ lập tức cười khẩy một tiếng: “Lừa mình dối người, thú vị không?”

“Sở Ngữ Vi tôi là ai, tôi không cần chờ đợi người khác.”

“Nhưng cô không lừa được bản thân mình, cô vẫn luôn chờ đợi đấy thôi.”

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên không nói gì nữa.

Bởi vì nàng biết Lý Nghệ Phỉ nói đúng.

Nàng không thể phản bác được, thậm chí khi phản bác thì sẽ cảm thấy chột dạ.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên có một bàn tay xuyên qua cánh tay của nàng.

Bàn tay kia dán vào bụng dưới bằng phẳng của nàng, rồi nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Sở Ngữ Vi cảm thấy như đang chìm trong một mảnh ấm áp.

Hai đôi bàn tay đang ôm bụng nàng này, vừa ấm áp lại vừa mạnh mẽ.

Ngay sau đó, nàng cảm giác được một cái cằm đặt lên bả vai của mình.

Sau đó, một cái gò má ấm áp lại nhẹ nhàng quệt lên tai của nàng.

Đây chính là tư thế của các cặp tình nhân mới có thể sử dụng.
Nhưng giờ phút này, Sở Ngữ Vi bỗng nhiên kêu lên một tiếng.
Nàng chưa bao giờ bị người khác ôm như vậy cả.
Cho nên mặc kệ là ai, thì nàng đều thấy rất lạ lẫm.
Mà nàng cũng không biết ai đang ôm mình.
Nàng còn tưởng rằng có người nhân dịp hỗn loạn mà chiếm
tiện nghi của nàng.
Cho nên, Sở Ngữ Vi sợ hãi đến gần khóc.
Đời này, nàng chỉ muốn nằm trong ngực của một người, mà
người đó chính là Giang Chu.
Coi như Giang Chu sẽ không ôm nàng, thì nàng cũng nghĩ như
vậy.
Bởi vậy, ngoài trừ Giang Chu ra thì người khác chạm vào
người nàng chính là đang tìm chết.
Lúc này, trong tiếng hét chói tai, Sở Ngữ Vi liền quay đầu lại.
Hốc mắt của nàng đã hơi đỏ lên, cả người đều run rẩy.
Gương mặt vốn đã rất xinh đẹp, giờ lại càng thêm đậm đáng
yêu.
Nhưng trong ánh mắt của nàng lại tràn đầy phẫn nộ và uất ức.
Chương 464: Nàng chỉ muốn ôm một cái! (2)
Sở Ngữ Vi muốn mắng người, Sở Ngữ Vi muốn rống giận.
Mãi cho đến khi nàng nhìn thấy mặt Giang Chu.
“Khá lắm, học Sư Tử Hồng à?”
“Cũng bởi vì mình quá bận rộn, không có thời gian tìm bạn,
nên bạn liền đối xử với mình như vậy?”
“Suýt nữa thì điếc rồi.”
Giang Chu xoa xoa lỗ tai của mình, giả bộ như đang rất đau
đớn.
Sở Ngữ Vi nhất thời choáng váng tại chỗ khi nhìn thấy một
màn này.

Nàng hoàn toàn không ngờ Giang Chu sẽ xuất hiện trong thao trường của đại học Thanh Bắc.

Thậm chí lại có thể tìm được chính xác vị trí của mình.

Giang Chu đến đây từ bao giờ vậy?

Tại sao lại đến?

“Giang... Giang Chu.”

Bởi vì vừa mới bị ôm, hơn nữa còn phát hiện người ôm mình chính là Giang Chu.

Cho nên bây giờ cả người Sở Ngữ Vi đều tê tê dại dại.

Bởi vậy nên giọng nói của nàng mới yêu kiều và yếu ớt như vậy.

“Qua đây.”

“Làm... Làm gì nha?”

“Qua đây để ôm ôm hôn hôn nâng thật cao chứ làm gì.”

Cùng lúc đó, có vô số ánh mắt trong thao trường đều hội tụ qua bên này.

Mọi người đều phát hiện Sở Ngữ Vi đang ở đây.

Nhưng bọn họ chưa kịp thưởng thức dung nhan tuyệt mỹ của nàng, thì bọn họ đã thấy Sở Ngữ Vi lao ra ngoài, sau đó chui thẳng vào lòng của một người đàn ông, toàn thân đều trở nên mềm mại đáng yêu không gì sánh được.

Cho đến nay, trên người Sở Ngữ Vi vẫn mang theo một mùi thơm rất dễ ngửi.

Giống như một loại hương thơm nhàn nhạt của hoa Lan.

Thậm chí ngay cả mùi hương trong gió cũng lộ ra một cổ men say.

“Có phải bạn nhớ mình rồi không?”

“Ừm...”

Gò má Sở Ngữ Vi hơi đỏ ửng lên, gật đầu.

Tối hôm nay là một bất ngờ, cũng là một niềm vui ngoài ý muốn.

Nàng vẫn luôn chạy theo bóng lưng của Giang Chu, nhưng đây là lần đầu tiên nàng được Giang Chu ôm.

Cảm giác hoàn toàn khác biệt với những gì nàng từng ảo tưởng qua.

Bởi vì nàng cảm thấy giờ phút này là thoải mái nhất, cũng là ôn nhu dịu dàng nhất.

Giang Chu ôm nàng vào trong ngực, nhịn không được mà hơi nhúu mày.

“Minh vừa nghe nói, có người cảm thấy khổ sở muốn khóc vì không được ôm à?”

Sở Ngữ Vi hừ hừ hai tiếng, cũng không nguyện ý phản bác.

Nàng không đề bụng.

Nàng chỉ muốn được ôm.

Giống như một con gấu bông, sứ mệnh của nó chính là được người khác ôm.

“Nhớ mình thì phải nói.”

“Minh sợ quấy rầy bạn...”

Giang Chu nhịn không được mà cười một tiếng: “Vì không muốn quấy rầy mình, cho nên bạn liền bắt cóc Phùng Tư Nhược, dẫn cô ấy ra ngoài ăn lẩu, mà không thèm gọi mình.”

Sở Ngữ Vi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Bọn mình có chuyện cần bàn.”

“Chuyện gì?”

“Bây giờ vẫn chưa thể nói cho bạn biết được.”

“VẬY...”

“Đừng nói nữa, ôm mình là được rồi.”

Giang Chu im lặng, để bàn tay dán lại trên lưng của nàng.

Sau đó dùng ánh mắt bình tĩnh và lạnh nhạt để nhìn về phía Lý Nghệ Phi.

Sắc mặt Lý Nghệ Phi lập tức thay đổi khi chạm vào ánh mắt kia.

Sau đó, cô ta cắn răng, lại có chút không cam lòng mà rời khỏi thao trường.

Lúc này, trong thao trường có rất nhiều người.

Dùng một từ để hình dung, thì chính là tiếng người ồn ào huyên náo.

Nhưng đối với Sở Ngữ Vi mà nói, giờ phút này nàng không nghe thấy bất cứ âm thanh nào cả.

Bởi vì bên tai của nàng chỉ có nhịp tim của Giang Chu.

Thình thịch, thình thịch giống như là tiếng trống.

Sở Ngữ Vi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, có chút ủy khuất: “Vì sao tim bạn lại đập nhanh như vậy?”

Khóe miệng Giang Chu hơi cong lên: “Ông đây là tâm lặng như nước.”

“Bạn có bản lĩnh thì đừng chọc vào mình...”

“Vậy thì không được, ông đây còn trẻ, tinh lực tràn trề!”

Gò má Sở Ngữ Vi đỏ bừng lên, không thể làm gì khác hơn là mặc kệ Giang Chu.

Hoa khôi cao ngạo, trong trẻo, lạnh lùng có cả một đội quân liếm cầu, nàng muốn cái gì mà không được chứ?

Nhưng không ngờ, nàng muốn chỉ là một cái ôm.

Thậm chí còn bởi vì không được ôm mà còn khó chịu đến suýt khóc.

Loại cảm giác này, thật là đáng yêu.

Giang Chu nghĩ đến đây, nhin không được mà ôm nàng chặt hơn.

Sau đó, hắn liền nghe thấy tiếng hừ hừ của Sở Ngữ Vi, có vẻ như nàng đang rất hưởng thụ.

Một lúc lâu sau, hội Hữu Nghị này cũng kết thúc.

Người bốn phía cũng bắt đầu rời đi.

Trong thao trường chỉ còn lại người của hội sinh viên đang dọn dẹp.

Có một cô gái còn muốn chạy qua gọi Sở Ngữ Vi.

Kết quả lại bị Giang Chu nhìn chăm chăm vào một lúc, liền xấu hổ mà dừng bước lại.

Cô gái cũng biết là nên gọi hay là không gọi nữa, liền đứng ngây ngốc nhìn hai người ôm nhau.

“Nhìn cái gì vậy?”

Cô gái bị Giang Chu dọa sợ: “Cái này... Cái kia... em... em gọi đàn chị đi thu dọn.”

Sở Ngữ Vi lặng lẽ ngẩng đầu lên, phát hiện ra đó là một em gái năm nhất: “Bạn máng em ấy làm gì?”

Giang Chu lập tức phủ nhận: “Đâu có, mình có máng sao?”

“Đàn chị, anh ấy máng em.”

“Không sao đâu, cậu ấy chính là người xấu như vậy đây.”

Cô gái ồ một tiếng: “Hội trưởng bảo em thông báo cho chị, mang các thiết bị về trung tâm.”

Sở Ngữ Vi nhẹ nhàng gật đầu: “Ồ, chị biết rồi.”

“Vây...vây hai người ôm tiếp đi.” Cô gái nói xong liền bỏ chạy.

Mặt Sở Ngữ Vi liền đỏ bừng lên.

“Mình phải đi làm việc.”

“Không ôm ôm nữa à?”

“Mình ... không phải không thể tách ra.”

Chương 465: Nàng chỉ muốn ôm một cái! (3)

Giang Chu nhìn bốn phía chung quanh, liền phát hiện có rất nhiều thùng chứa đèn đóm ở trong thao trường.

Cánh tay nhỏ của Sở Ngữ Vi lại vừa mềm vừa non.

Nếu thật sự bê những cái thùng này, chẳng phải là mệt gãy tay sao?

Cho nên Giang Chu không cho phép nàng làm, mà hấn bắt đầu dọn dẹp thay nàng.

Dưới ánh đèn còn chưa tắt của thao trường, Sở Ngữ Vi ngoan ngoãn đứng một bên nhìn Giang Chu vừa làm việc vừa chửi bới, khóe miệng của nàng không khỏi cong lên.

Từ ‘ngày tốt và cảnh đẹp’ không nằm ở thời tiết, cũng không phải chỉ hoàn cảnh, lại càng không phải phong cảnh và thời gian.

Nó phụ thuộc vào chuyện bạn có đang nhìn thấy người mình thích hay không.

Nếu như đúng, vậy dù là mưa to gió lớn thì đó vẫn là ‘ngày tốt cảnh đẹp’.

Giang Chu đặt các thùng đèn đóm lên xe đẩy, lại nhin không được mà thở phào một hơi.

Sau đó, hấn liền nhìn thấy Sở Ngữ Vi đang cười ngọt ngào.

Sóng mắt lưu chuyển, và một vết ửng hồng dễ thương đã xuất hiện trên gò má.

“Cười ngây ngốc ở đó làm gì?”

Sở Ngữ Vi lắc đầu, lon ton chạy đến gần, đưa tay ôm lấy cánh tay của hấn.

Sau đó, hai người rời khỏi thao trường, đi đến vườn hoa nhỏ bên cạnh ký túc xá.

Mặc dù đã là 10 giờ đêm.

Nhưng có vài khoảnh khắc cần được đặc biệt trân trọng.

Cho nên Sở Ngữ Vi vẫn ôm chặt lấy cánh tay của Giang Chu, nàng sợ Giang Chu sẽ nói phải về trường học.

Trước kia, Giang Chu vẫn luôn nói mấy lời như vậy, gì gì mình về trước, phải ngoan ...

Sau đó, mười ngày nửa tháng cũng không thấy xuất hiện.

Nếu như là lúc trước, thì nàng cũng không dám ép Giang Chu ở lại thêm một lúc, bởi vì nàng cảm thấy, dường như mình không có tư cách đó.

Nhưng ngày hôm nay thì lại khác.

Ngày hôm nay nàng được ôm.

Nếu là như vậy, làm nũng một chút cũng được nha.

Hình như Giang Chu cũng cảm nhận được tâm trạng của nàng.

Vì vậy, hắn lôi kéo cánh tay nhỏ bé của nàng, ngồi xuống ghế dài trước ký túc xá.

Hai người ngồi yên lặng trên ghế dài một lúc lâu.

“Ngụy Lão Đại sao rồi?”

“Tình hình không khả quan lắm, bác sĩ nói là miễn cưỡng có thể chống đỡ đến tết.”

Sở Ngữ Vi nhẹ nhàng dựa vào vai Giang Chu: “Hy vọng thầy có thể vượt qua một năm mới hạnh phúc.”

Giang Chu hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn trời: “Đúng là trăng có khi tròn khi khuyết, người có họa có phúc.”

Sở Ngữ Vi: “Đây cũng là chuyện bất khả kháng.”

“Chỉ là nghĩ đến chuyện này, liền không nhin được mà đau buồn.”

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên ngẩng đầu lên: “Giang Chu, thật ra mình vẫn muốn làm một chuyện.”

Giang Chu biến sắc: “Ngữ Vi, chúng ta không thể làm vậy...”

“Không được, mình muốn làm...”

“Ngoan, chúng ta vẫn còn nhỏ mà.”

Sở Ngữ Vi mờ mịt: “Có liên quan gì với lớn nhỏ chứ?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Chuyện quan trọng như vậy, vẫn nên suy nghĩ thêm một chút đi.”

“Không được, mình muốn làm.”

“VẬY...vẬY nẾu bẠN ĐÃ ẾP BUỘC MÌNH, MÌNH CŨNG KHÔNG THỂ PHẢN KHÁNG.”

Giang Chu tựa vào ghế dài, bày ra dáng vẻ mặc người làm thịt.

Lúc này, mặt Sở Ngữ Vi lại đỏ lên.

Sai đó, nàng liền ngồi lên đùi Giang Chu, hai tay ôm chặt cổ Giang Chu, rồi rúc vào lòng của hắn.

Tuy rằng toàn bộ trọng lượng cơ thể của nàng đều đè lên người Giang Chu, nhưng trên thực tế vẫn rất nhẹ.

Hai người cứ ngồi ôm nhau như vậy, không ai lên tiếng nữa.

Sau đó, rất ăn ý mà cảm nhận nhiệt độ cơ thể của nhau.

Chỉ cái này?

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái.

Đây chính là chuyện Sở Ngữ Vi muốn làm?

Ngồi ở trong lòng của mình?

Loại chuyện này mà cần nói nghiêm túc như vậy sao?

Uổng công mình chờ mong.

“Giang Chu.”

“Ừm?”

“Em rất thích anh.”

Cánh tay đang vuốt ve của Giang Chu bỗng nhiên hơi cứng lại: “Em... rất có ánh mắt đấy.”

Sở Ngữ Vi rúc vào bên tai của hắn: “Em thật sự rất thích anh.”

“Nghe thấy rồi, anh cũng không điếc.”

“Vậy vì sao anh không có phản ứng gì?”

Giang Chu ngửi mùi hương trên mái tóc của nàng: “Vậy anh phải có phản ứng gì?”

Sở Ngữ Vi hừ hừ hai tiếng: “Đây chính là lần đầu tiên em tỏ tình với con trai đấy!”

Giang Chu yên lặng một chút: “Cho nên bây giờ anh phải kêu to sao?”

“Cút!”

“Vậy anh chút nhé? Đúng lúc buồn ngủ rồi, trở về ngủ một giấc thôi.”

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên ôm lấy Giang Chu: “Không muốn, em không muốn anh đi!”

Giang Chu có chút dở khóc dở cười: “Có phải anh đi chết đâu.”

“Nhưng mà mỗi lần anh đi, phải rất lâu sau mới có thể đến thăm em.”

“Vậy anh mua cho em cái bị, rồi buộc em lên lưng anh nhé?”

Sở Ngữ Vi gạt đầu, hai mắt tỏa sáng: “Thật sự có thể sao?”

Giang Chu không khỏi cười một tiếng: “Em quá nặng, chờ em giảm cân rồi tính sao.”

“Đáng ghét, người ta nói thật lòng, anh có thể nghiêm túc một chút không.”

“Đầu năm nay, có ai yêu đương nghiêm túc sao?”

Sở Ngữ Vi hận không thể cắn Giang Chu một cái: “Anh và Phùng Tư Nhược cũng là thế này sao?”

Giang Chu mỉm cười: “Em đoán xem?”

Chương 466: Tôi là Giang Chu, tôi đại diện cho chính mình!

Chớp mắt, nửa tháng đã trôi qua gần hết.

Nền tảng chợ thương mại bán mỹ phẩm chính hãng của Phi Độ đã chính thức login.

Phùng Nhạc thật sự đặt tất cả tinh khí thần của mình vào trong đó.

Ông ta đã dùng tất cả mạng lưới quan hệ của mình.

Làm cho từng nhân viên đi bàn bạc với từng công ty một, cuối cùng cũng có thể ký hợp đồng với các công ty mỹ phẩm và đồ trang điểm.

Sau đó, lại không keo kiệt tiền quảng cáo và tuyên truyền, có thể nói là đâu đâu cũng nhìn thấy.

Cùng lúc đó, bên phía công ty Kinh Nam cũng đã tuyển đủ nhân viên.

Bọn họ thành lập một đoàn đội, bắt đầu phát triển một hạng mục tên là Pinxixi.

Đây cũng là một hạng mục chợ thương mại điện tử.

Thế nhưng hạng mục này không làm hàng cao cấp, mà chỉ làm hàng cấp thấp.

Cái gì rẻ thì bán cái đó, có thể mua trực tiếp từ nhà máy luôn.

Từ khi bắt đầu khởi động thì Pinxixi vẫn rất khiêm tốn, thậm chí có thể nói là không có cảm giác tồn tại.

Bởi vì Tụ Mỹ(Jumei) đã quảng cáo và tuyên truyền quá điên cuồng.

Trong lúc nhất thời, tất cả ánh mắt đều tập trung vào Tụ Mỹ của Phi Độ, thế cho nên không có ai chú ý đến Pinxixi cả.

Thật ra đây cũng là hiệu quả mà Giang Chu muốn.

Bây giờ, tất cả mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Mọi người đều biết, chỉ cần là hạng mục Giang Chu coi trọng, vậy nhất định có thể kiếm tiền.

Trong loại hoàn cảnh áp lực lớn như vậy, Giang Chu muốn làm cái gì thì cũng rất khó khăn.

Bởi vì nếu không hắn ra tay, nhất định sẽ có người coi trọng.

Nói không chừng mình vừa làm một cái hạng mục mới, ngày hôm sau đã xuất hiện một cái hạng mục giống y như đúc luôn.

Mặc dù Giang Chu cho rằng, hạng mục của mình sẽ không bị người khác làm nhái đơn giản như vậy.

Nhưng loại cảm giác này thật sự không quá dễ chịu.

Giống như Món ngon và Món ăn ngon ngày trước, mặc dù không tạo thành ảnh hưởng gì cho hắn, nhưng cũng giống như có một cái gai đâm vào đáy giày của hắn vậy.

Tuy nó không tạo thành cảm giác đau nhức, nhưng bạn nhất định sẽ nghĩ cái rút nó ra.

Cho nên, hiện giờ Giang Chu cần dùng danh nghĩa của mình để làm một hạng mục ở ngoài sáng, để thu hút ánh mắt của mọi người.

Sau đó, lại làm một hạng mục ở ở trong tối, hèn mọn phát triển.

Tụ Mỹ chính là hạng mục thu hút ánh mắt đó.

Đầu tiên, nền tảng này là một trong số ít nền tảng khá thú vị, bởi ban đầu nó rất hot, nhưng lại tan thành mây khói với tốc độ rất nhanh.

Công ty Phi Độ làm hạng mục này sẽ không chiếm được lợi lộc gì.

Thế nhưng mà, giai đoạn đầu của nó lại rất phù hợp với mong muốn của Phùng Nhạc.

Không phải ông ta muốn có thành tích càng nhanh càng tốt sao?

Vậy thì Tụ Mỹ cất bước cực nhanh này rất thích hợp với ông ta.

Chẳng qua là, cuối cùng sẽ ra sao thì Giang Chu cũng không chịu trách nhiệm.

Hơn nữa, Giang Chu cũng chẳng có chút thiện cảm gì với con người của Phùng Nhạc cả.

Thậm chí bởi vì có quan hệ với Phùng Tư Nhược, cho nên hắn còn rất chán ghét người này.

Dưới tình huống như vậy, hắn liền để Pinxixi ẩn núp dưới cái bóng của Tụ Mỹ, lại chậm rãi hấp thu dinh dưỡng.

Đầu tiên sẽ lung lạc một nhóm thương gia bán mặt hàng cấp thấp giá rẻ, sau đó làm vài quảng cáo và tuyên truyền vớ vẩn.

Chờ đến khi Tụ Mỹ thật sự không chống nổi nữa, khi đó Pinxixi sẽ bắt đầu tuyên truyền với quy mô lớn.

Ví dụ như mấy chiêu trò, chém một dao nhận bao lì xì... như vậy có thể hấp dẫn đại đa số lưu lượng qua.

Một tuần sau.

Trong một quán cà phê ở trung tâm thành phố.

Phùng Nhạc phấn khởi mà hẹn gặp mặt Giang Chu.

Hai người ngồi trước bàn cà phê, bắt đầu trò chuyện về tình hình hiện tại của Tụ Mỹ.

Phùng Nhạc cảm thấy hết sức hài lòng với tình hình trước mắt.

“Giang tổng, phương án của cậu đúng là không tệ, không ngờ người tiêu dùng chủ yếu của chợ online đúng là phụ nữ thật.”

“Dĩ nhiên, bởi vì bình thường thì đàn ông sẽ có lý tính hơn, còn phụ nữ sẽ cảm tính hơn, bọn họ không quan tâm mình cần cái gì, mà chỉ quan tâm mình muốn cái gì thôi.”

Hiện giờ Phùng Nhạc rất bội phục với kế hoạch kinh doanh của Giang Chu.

“Bây giờ quảng cáo và tuyên truyền rồi, nền tảng và app cũng đã xong, cậu thấy chúng ta nên làm gì tiếp theo?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Chờ một thời gian đã.”

“Chờ?”

“Hiện giờ, chúng ta vừa mới quảng cáo và tuyên truyền, vẫn chưa tiếp cận bão hòa.”

“Tôi đang muốn hỏi cái này, chờ tuyên truyền bão hòa rồi thì phải làm gì tiếp?”

Giang Chu hơi ngắc đầu lên: “Phùng tổng, tôi cảm thấy, các ngài quảng cáo và tuyên truyền vẫn chưa đủ lớn.”

Phùng Nhạc tròn mắt lên: “Vậy mà còn chưa đủ lớn á? Hiện giờ toàn bộ internet đều là quảng cáo và tuyên truyền rồi.”

“Nhưng bây giờ, quảng cáo vẫn chưa đủ để nhảy ra khỏi vòng.”

“Không đủ nhảy ra khỏi vòng? Là sao?”

“Tuy hạng mục của chúng ta chủ yếu là đánh vào mặt hàng mỹ phẩm chính hãng... nhưng ngài không muốn ném thử miếng bánh ga to của những lĩnh vực còn lại sao?”

Chương 467: Tôi là Giang Chu, tôi đại diện cho chính mình!
(2)

“Dĩ nhiên là muốn rồi!” Phùng Nhạc vỗ đùi: “TaoBao của Lão Mã, còn cả Kinh Đông (JD.com) của cậu, cả hai đều hoạt động rất tốt, tôi chỉ làm mỹ phẩm thì luôn cảm thấy thua thiệt nữa kia.”

Giang Chu rất hài lòng với câu trả lời của Phùng Nhạc: “Nếu là như vậy, ngài không thể chỉ hấp dẫn những người chuyên sử dụng mỹ phẩm và đồ trang điểm được.”

“Nhưng mà nền tảng của chúng ta bây giờ chỉ có mỗi mỹ phẩm, phải làm gì để hấp dẫn người sử dụng khác?”

“Cái này cần một loại tiếp thị, vận doanh để nhảy ra khỏi vòng.”

“Cậu nói tỉ mỉ xem nào.”

“Như vậy đi, ngài tìm một người trẻ tuổi, để cho người này đóng vai ngài.”

Phùng Nhạc khẽ nhún mày: “Đóng vai tôi?”

Giang Chu gật đầu: “Tạo cho người này một câu chuyện hư cấu, cái gì mà khởi nghiệp từ năm 20 tuổi, năm 23 tuổi đã trở thành ông chủ lớn có giá trị con người lên đến chục tỷ, lại là nhân sĩ cao cấp, lại là du học nước ngoài trở về quê hương, một người dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, cuối cùng có thành tựu như bây giờ.”

“Đó không phải là thành công học và cảm hứng sao? Làm vậy thì có lợi ích gì?”

Giang Chu không cho là đúng: “Một nhân vật tốt, luôn sẽ có chỗ dùng đến.”

Sau khi nghe xong, Phùng Nhạc hơi suy nghĩ một chút: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó lại để cho người này đi quay quảng cáo.”

“Quảng cáo gì?”

“Tôi là Trần u, tôi đại diện cho chính tôi.”

“Trần u là ai?”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Nói bừa thôi.”

Phùng Nhạc hơi cau mày: “Tôi không hiểu.”

“...”

Giang Chu vẫy tay, muộn một cái micro, nhưng hấn cũng không bật lên, mà chỉ đặt ở bên mép.

“Bạn chỉ ngửi thấy mùi nước hoa của tôi, lại không thấy mồ hôi của tôi.”

“Bạn có quy tắc của bạn, tôi có sự lựa chọn của tôi.”

“Bạn phủ định hiện tại của tôi, tôi quyết định tương lai của tôi.”

“Bạn cười nhạo tôi vì hai bàn tay trắng, không xứng được yêu, tôi thương hại bạn vì luôn chờ đợi.”

“Bạn có thể coi thường đám người trẻ tuổi chúng tôi, nhưng chúng tôi sẽ chứng minh đây là thời đại của người nào.”

“Ước mơ, đã định trước là con đường cô độc, trên đường sẽ không thiếu nghi ngờ và cười nhạo.”

“Nhưng, vậy thì thế nào?”

“Dù cho thương tích đầy người, cũng muốn sống đẹp.”

“Tôi là Giang Chu, tôi đại diện chính tôi!”

Giang Chu nói xong, liền giơ tay lên cầm một tờ quảng cáo.

Mặt trên có in mấy chữ to màu đỏ: Tụ Mỹ, chỉ bán hàng chính hãng.

Phùng Nhạc tròn mắt nhìn cảnh này.

Chỉ cái này?

Cái này cmn mà tính là quảng cáo à?

Những câu súp gà cho tâm hồn này, hoàn toàn không liên quan gì đến mỹ phẩm và Tụ Mỹ cả.

“Như vậy có thể hot thật sao?”

“Chắc chắn là có thể hot, tôi đã tận mắt nhìn thấy.”

Phùng Nhạc chép miệng một cái, nhưng vẫn tin tưởng phán đoán của Giang Chu.

Ông ta nào biết Giang Chu là người trọng sinh trở về, hẳn muốn kinh doanh, chỉ cần dựa theo quỹ tích lịch sử là được rồi.

Năm đó, một câu nói “Tôi đại diện cho chính tôi” đã hot khắp cả khắp!

Đến tận bây giờ, vẫn không có bất kỳ loại quảng cáo nào có thể so sánh với độ mạnh của cái quảng cáo đó!

Chẳng qua là, hot rất nhanh, nhưng chết còn nhanh hơn.

Nhưng đến khi đó, có lẽ Phùng Nhạc đã không thể thoát thân rồi.

Nói không chừng năm công ty của Phùng gia sẽ biến thành bốn công ty luôn.

Như vậy, Phùng Nhạc sẽ làm cho Phùng Viễn Sơn rất thất vọng.

Vậy người thừa kế của Phùng gia sẽ là ai?

Là lão cha vợ Phùng Sùng của mình?

Hay là em trai của Phùng Nhạc, là Phùng Long?

Giang Chu cảm thấy rất chờ mong với sự rung chuyển của Phùng gia.

...

Cuối tháng chín, Giang Chu bay đến Bắc Hải một chuyến.

Sau khi rời khỏi sân bay, hắn gọi taxi đi đến vùng ngoại ô.

Nơi đó có một quán cà phê.

Đây là lần thứ hai Giang Chu đến đây.

Lần đầu tiên là ông anh tài xế gọi đến để bàn luận chuyện hợp tác với quỹ Y Nhất.

Lần này hai người đều không mưu mà hợp, cả hai đều muốn gặp mặt đối phương một lần.

Lúc này, trong quán cà phê.

Giang Chu ngồi đối diện với Phùng Sùng.

Hai người bọn họ, một người uống cà phê, một người uống nước lọc.

Cả hai đều không vội vàng mở miệng nói chuyện, mà là đang quan sát đối phương.

Khi Phùng Sùng quan sát Giang Chu thì lại có một loại tâm trạng như đang quan sát con rết.

Không quá vừa mắt, nhưng đúng là có chút gần gũi thân thiết.

Theo bản năng, ông so sánh một chút, có phải tên nhóc thối này đen hơn rồi không?

Có phải những hoạt động thương nghiệp gần đây đã để cho tên nhóc này quá mệt mỏi không?

Dù sao đây cũng coi như một nửa con rết của ông mà.

Đại khái thì Phùng Sùng có một loại cảm giác vừa tức lại vừa thương.

Mà Giang Chu thì lại khác.

Hắn không quan sát tâm trạng và thái độ của Phùng Sùng, mà là đang quan sát ngũ quan, khuôn mặt của Phùng Sùng.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Phùng Sùng là ở cửa của Minh Tiềm Sơn Trang.

Khi đó, trời chạng trạng tối, cho nên Giang Chu cũng không nhìn thấy rõ lắm.

Dù sao Phùng Sùng cũng nói mình là một tài xế, cho nên Giang Chu đã bỏ quên tướng mạo của ông.

Chương 468: Gặp lại cha vợ!

Mà lần thứ hai, là Phùng Sùng đưa Phùng Tư Nhược đến trường.

Khi đó, hắn đã không được gặp cô công chúa nhà mình trong một tháng trời rồi.

Dưới loại hoàn cảnh đó, làm sao hắn có thể đi chú ý đến một người đàn ông trung niên chứ?

Mà lần thứ ba, lại là ở trong quán cà phê này.

Khi đó, tập đoàn khổng lồ cổ phần Chu Tinh còn chưa đổi tên, mà vẫn là đầu tư Chu Tinh.

Khi đó, hắn làm rất nhiều hoạt động thương nghiệp, tài sản gần như không còn.

Ngay lúc đó, công ty sắp phải đối mặt với vấn đề thiếu hụt tài chính.

Nếu như giải quyết trễ, mấy công ty mà hắn đầu tư sẽ có thể thoát khỏi sự khổng lồ của hắn.

Dưới loại tình huống đó, hắn chỉ quan tâm đến hợp tác và tiền.

Cho nên, hắn cũng không quá quan tâm đến tướng mạo của Phùng Tư Nhược.

Nhưng lần này thì khác.

Đầu tư Chu Tinh đã đổi tên thành khổng lồ cổ phần Chu Tinh.

Đã nắm trong tay hơn mười công ty.

Hắn đã không thiếu tiền bạc, cả tháng nay đều yêu đương với Phùng Tư Nhược cho nên cũng không thấy nhớ nhung.

Vì vậy, rốt cuộc hắn cũng có thể tĩnh tâm, quan sát ông anh tài xế này một phen.

Từ khi Chu Tinh hợp tác với quỹ Y Nhất, Giang Chu đã có rất nhiều suy đoán với người sáng lập cái quỹ đầu tư này.

Ban đầu, hắn cho rằng người sáng lập cái quỹ này là cô cô Phùng Y Vân, nhưng trong tay cô cô sẽ không có nhiều tài chính như vậy.

Nếu như có, thì hắn đã không gặp vấn đề thiếu thốn tài chính rồi.

Như vậy, nói một cách khác, rất có thể là cha của Phùng Tư Nhược đã sáng lập cái quỹ đầu tư này.

Ông anh tài xế này không phải đại biểu cho cô cô Phùng Y Vân?

Mà là đại biểu cho cha vợ của mình sao?

Nhưng sau khi quan sát tỉ mỉ, Giang Chu chợt hít một hơi khí lạnh.

Hắn phát hiện ngũ quan của ông anh tài xế này có rất nhiều chỗ tương tự với cô cô Phùng Y Vân.

Nhất là hình dáng lỗ tai thì gần như là đúc ra từ một khuôn.

Hơn nữa, cái miệng của ông anh tài xế này cũng giống hệt Phùng Y Nhất.

Thậm chí khuôn mặt cũng hơi cùng loại với Phùng Y Vân.

Nhưng điều quan trọng nhất là, hắn phát hiện một chiếc trâm trên ngón tay của ông anh tài xế này.

Cái nhẫn này rất bình thường, không có gì chói mắt cả.

Chỉ là trên chiếc nhẫn vàng, còn có một viên đá quý màu xanh lam.

Mà hắn từng nhìn thấy một chiếc nhẫn giống như vậy ở trên tay của Phùng Nhạc.

Bởi vậy, chuyện này có rất nhiều điều đáng ngờ.

Dung mạo rất giống với những người trong dòng chính.

Thậm chí còn đeo một cái nhẫn không khác gì của chú hai của Phùng Tư Nhược.

Người này thật sự chỉ là một tài xế của Phùng gia sao?

Giang Chu nghĩ đến đây, trái tim bỗng nhiên nhảy một cái.

Ngay sau đó, một loại suy đoán liên vờn quanh đầu óc của hắn.

Lúc này, Phùng Sùng đặt chén cà phê xuống: “Cậu nhìn tôi như vậy làm gì?”

Sau đó lại dùng một câu hỏi để kéo Giang Chu về với thực tế.

Giang Chu nhe răng cười: “Không có gì, chỉ là đột nhiên tôi lại cảm thấy ngài rất đẹp trai.”

Phùng Sùng lạnh lùng liếc nhìn Giang Chu một cái: “Khi tôi còn trẻ, dung mạo của tôi có thể bỏ xa cậu đến 18 con phố.”

“Tôi đang khen ngài, sao ngài lại nhân cơ hội để nói xấu tôi chứ?”

“A, lần này lại còn gọi tôi là ngài cơ à?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Ông anh, tôi vẫn rất tôn trọng ngài mà!”

Phùng Sùng có chút hăng hái mà nhìn Giang Chu: “Cậu tôn trọng tôi, chính là cố tình che biên số của tôi, để cho tôi bị giữ bằng lái?”

“Biên số cái gì, tôi hoàn toàn không biết.”

“Giả vờ đi, diễn tiếp đi.”

Giang Chu nuốt nước miếng: “Dù sao tôi cũng không biết, ngài đừng hòng lừa tôi.”

Phùng Sùng cười nhạt: “Lần trước, sau khi rời khỏi đây thì tôi đã bị cảnh sát giao thông chặn lại, mà tờ giấy dán trên biên số xe của tôi không phải là tờ giấy trên va li của cậu sao?”

“Trùng họ trùng tên thôi.”

“Bắc Hải rất rộng lớn, quán cà phê này lại không hề có chút cảm giác tồn tại nào, tên của cậu lại khó nghe như vậy, thật sự có trùng hợp như vậy sao?”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái.

Ông anh này, nói một câu lại nói xấu mình hai câu.

Móa!

Tên mình khó nghe sao?

Khó nghe thì cũng là vấn đề của cha ruột và mẹ ruột mà!

Phùng Sùng thấy Giang Chu không nói gì, vì vậy mở miệng: “Được rồi, để lát nữa rồi nói chuyện tính sổ, bây giờ cậu nói

cho tôi nghe về Phi Độ đi.”

Giang Chu lấy lại tinh thần: “Phi Độ làm sao vậy?”

“Hai công ty các cậu đang hợp tác à?”

“Đúng thế, bọn tôi hợp tác phát triển một hạng mục có tên là Tụ Mỹ, là một nền tảng chợ thương mại online chuyên bán đồ mỹ phẩm và đồ trang điểm chính hãng.”

Sắc mặt Phùng Sùng có chút không tốt: “Cậu cũng biết quan hệ của Phùng Nhạc và bên chúng ta rất kém mà.”

Giang Chu gật đầu: “Đương nhiên là biết, không phải Phùng Nhạc đang tranh đoạt quyền thừa kế với cha của Tư Nhược sao?”

“Vậy mà cậu lại vẫn giúp Phùng Nhạc? Rốt cuộc cậu đang nghĩ gì?”

“Tôi giúp Phùng Nhạc là vì tôi có mục đích của tôi, nhưng khẳng định không phải vì Phùng Nhạc là người của Phùng gia.”

Chương 469: Gặp lại cha vợ! (2)

Phùng Sùng yên lặng một lát: “Cậu phải biết rằng, Phùng Nhạc càng biểu hiện tốt, thì bên phái chúng ta càng nguy hiểm hơn.”

Giang Chu đặt ly nước của mình xuống: “Ông anh, thật ra thì tốt và không tốt, không thể phán đoán từ bề ngoài được.”

“Có ý gì?”

“Giai đoạn đầu của Tụ Mỹ đúng là biết tròn biết máo, thậm chí còn đáng giá khen ngợi, nhưng chuyện này không đại biểu cho chuyện Phùng Nhạc có thể thành công.”

Phùng Sùng hơi ngẩn ra: “Ý của cậu là, cái nền tảng này không có tương lai?”

Giang Chu do dự một chút, rồi gật đầu: “Giai đoạn đầu của Tụ Mỹ càng phong cách bao nhiêu, vậy giai đoạn sau sẽ càng ngả thẳng bấy nhiêu.”

“Bạn đang đùa với lửa đấy, nếu Phùng Nhạc biết chuyện này thì sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.”

“Ông anh, ngài sai rồi, tôi sẽ không âm thầm làm mấy chuyện xấu đó đâu, trái lại thì tôi còn cố gắng hết sức để giúp Phùng Nhạc nữa.”

Phùng Sùng có chút mờ mịt: “Vậy vì sao cái nền tảng này lại không có tương lai?”

Giang Chu mỉm cười: “Bởi vì...đây chính là vận mệnh của nó.”

“Vận mệnh? Cậu tin mấy thứ này?”

“Không tin, nhưng tôi tin tưởng vào những gì bản thân mình đã thấy.”

Phùng Sùng không hiểu lắm.

Bởi vì ông căn bản không ngờ trên thế giới này lại có loại chuyện như trọng sinh hay sống lại.

Cho nên ông vẫn không thể hiểu được ý của Giang Chu.

Nhưng mà ông cũng không cần phải hiểu rõ ràng.

Ông chỉ cần biết Giang Chu không bị Phùng Nhạc lôi kéo là được rồi.

“Ngoài ra, tôi còn muốn hỏi cậu một chuyện.”

“Ừm?”

“Cuộc sống trường học của Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư thế nào?”

Giang Chu nghe thấy câu này, lập tức trở nên như có điều suy nghĩ.

Người làm có quan tâm đến cuộc sống của các đại tiểu thư sao?

Hiển nhiên là sẽ không.

Dù sao bọn họ cũng chỉ là người làm công, nhận tiền làm việc mà thôi.

Nhưng hết lần này đến lần khác, ông anh tài xế này lại quan tâm.

Như vậy, chắc chắn thân phận của người này có vấn đề.

Nói cách khác, ông anh này tuyệt đối không đơn giản chỉ là một tài xế.

Giang Chu điều chỉnh tư thế ngồi, cố gắng để cho mình ngồi thoải mái hơn một chút.

Sau đó lại suy tư giây lát, chuẩn bị mở miệng nói.

“Đạo này Phùng Tư Nhược và Phùng Y Nhất rất tốt.”

Phùng Sùng gật đầu: “VẬY ĐẠI TIỂU THƯ CÓ KẾT BẠN MỚI KHÔNG?”

“Ừm, đúng là có vài người bạn mới, hơn nữa cô ấy đã sáng sủa hơn ngày xưa nhiều rồi.”

Sắc mặt Phùng Sùng khá hơn nhiều: “VẬY NHỊ TIỂU THƯ THÌ SAO, ĐÃ THÍCH NGHI VỚI CUỘC SỐNG ĐẠI HỌC CHƯA?”

Giang Chu mỉm cười: “CÔ BÉ NÀY RẤT TÌNH QUÁI, CÓ THỂ HÒA MÌNH VỚI BẤT CỨ AI, MẤY HÔM TRƯỚC CÒN KÉO TÔI ĐI NÓI CHUYỆN VỚI Đám BẠN CÙNG PHÒNG NỮA.”

“TỐT LẮM, VẬY LÀ TỐT RỒI.”

Phùng Sùng gật đầu, ông cũng thấy yên tâm hơn

Hiện giờ, thứ ông quan tâm nhất chính là hai cô con gái đó.

Bởi vì ông đã không còn cố chấp với nguyện vọng của người mẹ đã mất nữa.

Tương lai, ông hy vọng có thể đem tất cả tinh lực của mình đặt lên gia đình của mình.

Mặc kệ là với vợ hay là với hai đứa con gái, ông đều hy vọng có thể bù đắp những thiếu sót trước kia của mình.

Có điều, rất đáng tiếc là Phùng Tư Nhược đã học đại học năm hai rồi.

Phùng Y Nhất cũng đến Thượng Kinh học đại học rồi.

Trước kia, thỉnh thoảng rảnh rỗi mới có thể bầu bạn với con gái, nhưng bây giờ muốn bầu bạn với con gái thì con gái đã rời đi rồi.

Đái khái thì trên thế giới này có rất nhiều chuyện không thể trọn vẹn cả đôi đường đi.

Có những khoảnh khắc mà đã bỏ lỡ thì không thể quay đầu lại.

Phùng Sùng nghĩ đến vấn đề này thì lại cảm thấy buồn phiền.

Thế cho nên những năm phấn đấu trước kia lại trở nên nực cười như vậy.

Nhất là những gì ông đã nợ em gái Phùng Y Vân của mình.

Đến bây giờ ông vẫn không thể tìm được biện pháp thích hợp để bù đắp.

Đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên mở miệng.

“À đúng rồi, ông anh, tôi cảm thấy phải báo với ngài một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Con bé Phùng Y Nhất kia nói là muốn yêu đương.”

Phùng Sùng đột nhiên ngẩng đầu lên: “Cái gì cơ?!!”

Giang Chu rất nghiêm túc mà nhìn Phùng Sùng: “Con bé nói là chị gái đã có bạn trai rồi, mình cũng không thể thua kém.”

“Tên đó là ai? Gia đình thế nào?!”

“Ngài đừng kích động như vậy, Y Nhất chỉ nói là muốn thôi, không phải là còn chưa tìm sao?”

Phùng Sùng hít sâu một hơi, bỗng nhiên lại nhìn Giang Chu: “Giang Chu, cậu chính là anh rể của con bé đấy.”

Giang Chu gật đầu: “Chuyện này thì tôi biết.”

“Con bé không có kinh nghiệm xã hội, rất dễ bị lừa gạt, cậu phải chăm sóc con bé thật tốt mới được.”

“Nhưng mà... Y Nhất không ngoan như Tư Nhược, con bé sẽ nghe lời tôi sao?”

Phùng Sùng khoát tay: “Không sao, tôi sẽ tự mình... ah, tôi sẽ tự mình báo cáo chuyện này, để cha tiểu thư gọi điện thoại cho tiểu thư.”

Giang Chu uống một hớp: “Vậy nếu tôi dạy quá nghiêm, cha vợ tôi sẽ không mắng tôi chứ?”

“Đương nhiên là không, dù sao cậu cũng đang bảo vệ Y Nhất, tôi... ah không, ông ấy sẽ hiểu cho cậu thôi.”

Chương 470: Gặp lại cha vợ! (3)

Giang Chu nghe đến đây, trong lòng cũng đã xác định.

Một người đại diện cho cha vợ, hơn nữa luôn vô tình hay cố ý để lộ ra sự quan tâm và thân thiết với Phùng Tư Nhược và Phùng Y Nhất.

Người như vậy sẽ là tài xế sao?

Vậy thì cảm tình của Phùng gia và người làm không khỏi quá thân thiết rồi chứ?

Giang Chu cảm thấy, ít nhất thì cũng phải xác định 60% rồi.

Vì vậy, hắn chuyển đề tài câu chuyện, tiếp tục mở miệng nói: “Ông anh, ngài có thời gian thì có thể đi Thượng Kinh nhiều một chút.”

Phùng Sùng thản nhiên như không, ngược mắt lên: “Tôi? Tôi đi Thượng Kinh làm gì? Tôi còn có công việc của mình.”

Giang Chu cũng không đồng ý với câu trả lời này: “Lái xe đi qua đó cũng không bao lâu, bằng không thì ngồi máy bay cho nhanh cũng được.”

“Vẫn là thôi đi, cái tuổi này không còn thích du lịch chơi bời nữa rồi.”

“Xem ra ngài và cha vợ của tôi đều là một loại người nhĩ.”

Phùng Sùng hơi sững sờ: “Là sao?”

Giang Chu bỗng nhiên thở dài: “Thật ra thì Tư Nhược vẫn nói với tôi là, cô ấy rất muốn ăn một bữa cơm với cha mẹ ở trong trường, nhưng vẫn không có cơ hội. Có lẽ Phùng Y Nhất cũng có ý nghĩ này!”

“...”

Giang Chu đổi tư thế ngồi: “Hai cô con gái đều lên đại học, cha mẹ lại không đến trường bao giờ, chắc là hai người bọn họ sẽ thấy mất mát lắm.”

Phùng Sùng hơi siết tay lại: “Có...có chuyện như vậy sao?”

“Đương nhiên, là một người con gái, chuyện hạnh phúc nhất là giới thiệu trường đại học của mình cho cha mẹ.”

“Nhưng ... nhưng đại tiểu thư chưa từng nói như vậy mà.”

“Ngài không phải tài xế sao? Cô ấy nói với tài xế làm gì?”

Phùng Sùng lập tức đổi giọng: “Cũng bởi vì là tài xế, cho nên cả ngày tôi đều ở chung với Phùng tổng, nhưng chưa bao giờ nghe thấy đại tiểu thư đề cập đến chuyện này.”

Giang Chu ồ một tiếng: “Nhưng mà Tư Nhược vẫn luôn chờ cái cơ hội này, kết quả là càng chờ càng thất vọng.”

“...”

Giang Chu vừa nói chuyện, vừa quan sát biểu cảm của Phùng Sùng.

Rõ ràng là Phùng Sùng đang rất hồ thẹn, hồ thẹn đến mức không giấu nổi!

Giang Chu nhìn thấy cảnh này, trong lòng lại âm thầm xác định suy đoán của mình.

Ông anh này tuyệt đối không phải là tài xế.

Mà chính là Phùng Sùng.

Con trưởng của Phùng gia.

Người nắm giữ công ty bất động sản Thế Hào của Phùng gia.

Khá lắm, cái ông già này thật là xấu!

Thế mà lại lừa gạt mình lâu như vậy!

Giang Chu nghĩ đến đây, tim không khỏi run lên.

Thì ra lần đầu tiên mình đến Phùng gia, thì mình đã bị cha vợ theo dõi rồi.

Cha vợ lại còn lừa mình, nói là tài xế nữa.

Mẹ nó, mình cũng quá ngu xuẩn, thế mà còn không biết hỏi vài câu?

Ban đầu, khi ở Minh Tiềm Sơn Trang, mình còn mắng cha vợ luôn.

Còn nói cha vợ mình là một người cha vô trách nhiệm.

Thậm chí còn tranh luận kịch liệt với cha vợ, cuối cùng tranh luận cho cha vợ của mình quỳ xuống đất xin tha.

Bây giờ, sau khi biết thân phận thật của ông anh tài xế này, Giang Chu không khỏi thầm nói một tiếng kích thích.

Dĩ nhiên, hắn cũng làm không ít những chuyện vô liêm sỉ như vậy.

Ví dụ như lần trước, khi đến quán cà phê này thì Giang Chu cảm thấy ông anh tài xế này quá vất vả.

Cho nên sau khi bàn chuyện hợp tác xong, hắn còn mặt dày mời ông anh tài xế đi đến phố mát xa để trải nghiệm một phen.

May mà khi đó hắn không nói nhiều, cũng không mời quá mãnh liệt, bằng không thì với thân phận cha vợ kia, có lẽ sẽ thật sự đánh gãy chân chó của hắn.

Giờ phút này, Phùng Sùng nhìn thấy thái độ không ngừng biến ảo của Giang Chu, đột nhiên ông lại cảm thấy rất kỳ lạ.

Tên nhóc này làm sao vậy?

Làm sao biểu cảm còn khó coi hơn cả khóc rồi?

“Cậu đang nghĩ cái gì?”

Giang Chu nuốt nước miếng: “Tôi đang nghĩ xem cha vợ mình là người như thế nào?”

Phùng Sùng lập tức mỉm cười: “Đương nhiên là một người đẹp trai tiêu sai, thành thực chừng chạc rồi.”

“Ồ? Vậy sao?”

“Tôi chính là tài xế của Phùng tổng, tôi đánh giá còn không đủ chuẩn xác à? Mà đây cũng không phải bí mật gì, nên có gì

phải nghi ngờ?”

Giang Chu nhin không được mà liếc nhìn Phùng Sùng một cái.

Con bà nó, cha vợ của mình cũng quá không biết xấu hổ.

Thế mà lại tâng bốc và khoác lác về bản thân mình như vậy sao?

May mà mình hiểu mấy chiêu trò này rất sâu.

Bằng không thì phải chờ đến đời nào cha vợ mới nói cho mình biết sự thật chứ?

Sau một lúc lâu, chuyện nên nói cũng đã nói xong.

Giang Chu và Phùng Sùng rời khỏi quán cà phê.

Hai người đứng chung một chỗ, đồng thời đeo kính râm lên.

Hiện giờ đã khác với người xưa, bây giờ Giang Chu đã là ngôi sao mới trong ngành internet, mà Phùng Sùng thì là con trưởng của Phùng gia.

Nếu như chuyện bọn họ gặp mặt bị lộ ra ngoài, vậy sẽ tạo thành rất nhiều ảnh hưởng.

Hơn nữa, đối với Giang Chu mà nói, thì những ảnh hưởng này đều là ảnh hưởng xấu.

Vì sao?

Bởi vì ngoài mặt thì hắn đang hợp tác với Phi Độ, nhưng sau lưng lại có sản phẩm riêng của mình.

Huống hồ, nếu quan hệ của hắn và cha vợ nổi lên mặt nước, nhất định sẽ khiến cho Phùng Nhạc cảnh giác.

Đến khi đó, quan hệ của hắn và Phùng Tư Nhược cũng sẽ không giấu nổi.

Vì vậy, vẫn cần đeo kính râm để che một chút.

Chương 471: Em lại muốn ngồi trong lòng anh đúng không?

“Thời tiết không tệ nhỉ!”

Giang Chu đứng đuổi người ở trước cửa quán cà phê.

Lúc này, trên trời là một mảnh xanh thẳm.

Vô số đám mây hình vẩy đang khảm nả ở phía chân trời, làm cho tâm trạng của hắn trở nên tốt hơn rất nhiều.

Phùng Sùng cũng ngẩng đầu lên nhìn: “Đúng là thời tiết ở Bắc Hải tốt hơn Thượng Kinh nhiều.”

“Ông anh, thời gian không còn sớm, hay là chúng ta đi mát xa đi?”

Phùng Sùng hơi nheo mắt lại: “Lần nào cậu cũng nói vậy, lẽ nào cậu thường xuyên đi mát xa?”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Thật ra tôi chỉ muốn tìm kích thích thôi.”

“Cậu đừng để tôi bắt được, biết không? Bằng không thì tôi sẽ đánh gãy chân cậu.”

“Ông anh, ngài chỉ là một tài xế, ngài quan tâm nhiều như vậy mà không thấy phiền sao?”

“Tôi...”

Giang Chu hơi nheo mắt lại: “Trừ phi ngài không chỉ là một tài xế.”

Phùng Sùng hơi hoảng hốt, nhưng ẩn giấu rất nhanh: “Nói bậy, tôi chính là tài xế.”

“Tôi chỉ nói đùa thôi mà, ông anh đừng khẩn trương thế chứ.”

“Nhưng chuyện tôi nói sẽ đánh gãy chân cậu thì không phải nói đùa đâu.”

Giang Chu nhin không được mà duỗi người: “Nếu như ngài là cha vợ của tôi, vậy thì đúng là rất vui.”

Phùng Sùng nuốt nước miếng: “Chuyện... Chuyện này thì có gì vui?”

“Tôi gọi ngài là ông anh, ngài gọi tôi là con rể, hì hì, thú vị.”

Tên con rể chó má này, thật sự là dẻo mồm.

Phùng Sùng cảm thấy mình đánh gãy chân vẫn là nhẹ.

Nhưng mà mình cũng không cần tiết lộ thân phận thật của mình.

Như vậy mới có thể quan sát xem... Tên khốn này có làm gì có lỗi với con gái mình không.

“Được rồi, ông anh, tôi phải về đây, hẹn gặp lại ở Thượng Kinh.”

“Hình như lần nào cậu cũng bay qua bay lại trong một ngày nhỉ?”

Giang Chu nhẹ giọng cười: “Tôi không trở về thì Phùng Tư Nhượng sẽ không ăn cơm đâu.”

Biểu cảm của Phùng Sùng không khỏi dịu đi vài phần: “Con bé này, từ nhỏ đã sợ ăn cơm một mình rồi.”

“Vậy sao?”

“Đúng thế, khi con bé lên đại học thì cả nhà đều lo lắng, sợ con bé ăn không ngon ngủ không yên, may mà có Đinh Duyệt giúp đỡ.”

Ánh mắt Giang Chu cũng mềm mại hơn: “Bây giờ thì không còn gì phải sợ, mặc kệ chuyện gì xảy ra thì tôi cũng sẽ ở bên cạnh cô ấy.”

Phùng Sùng gật đầu: “Cậu nói vậy thì tôi cũng có thể yên tâm.”

“...”

Lúc này, hai người nhìn vào mắt nhau.

Ánh mắt của Giang Chu có chút nghiền ngẫm.

Mà ánh mắt của Phùng Sùng thì lại hơi bối rối.

Đậu xanh, bại lộ rồi.

Mình không nên nghe theo nhịp điệu trò chuyện của tên nhóc Giang Chu này, trong lời nói của tên nhóc này tràn đầy âm mưu và quỷ kế.

Tên nhóc này luôn có thể dựa vào nói chuyện trời đất để lừa gạt người khác nói ra những thứ mà mình cần nghe.

“Ngài nói ngài là một tài xế, vậy ngài quan tâm nhiều như vậy làm gì?”

Giang Chu cũng không chọc thủng, mà chỉ cười hai tiếng, rồi đưa tay đón một chiếc taxi.

...

Chớp mắt, thời gian đã đến hoàng hôn.

Giang Chu bắt xe từ sân bay Thượng Kinh về trường học.

Lúc này, Phùng Tư Nhược đang đứng chờ ở bụi cây xanh trước cửa.

Hôm nay nàng mặc một chiếc áo phông ngắn tay màu trắng và một chiếc váy bò.

Mái tóc dài tung bay trong gió, trở thành một phong cảnh rất xinh đẹp.

Từ sau khi Giang Chu bắt đầu bận rộn hơn, ngày nào Phùng Tư Nhược cũng sẽ hỏi hắn là có muốn cùng nhau ăn cơm không.

Nếu như Giang Chu trả lời là có, vậy nàng sẽ chờ ở cửa từ sớm.

Sau đó chờ Giang Chu trở lại trường liền chạy đến bên hắn, được hắn sờ đầu một cái, hoặc được hắn ôm lên rồi quay hai vòng.

Đối với Phùng Tư Nhược mà nói, có lẽ đây chính là thời gian tốt đẹp nhất của nàng.

Cuộc sống đại học của nàng vốn không có gì thú vị, nhưng bởi vì có sự xuất hiện của Giang Chu, mà nó trở nên đặc sắc không gì sánh được.

Đây chính là niềm vui nho nhỏ của nàng.

Cũng chính là thời khắc nàng quý trọng nhất.

Nhưng cũng không phải ngày nào Giang Chu cũng có thời gian đi ăn cơm với nàng.

Như là đoạn thời gian trước, Giang Chu quá bận rộn công việc, nên đừng nói là trở về trường ăn cơm, có đôi khi hắn còn quên ăn cơm luôn.

Khi đó, Phùng Tư Nhược chỉ có thể đi ăn cơm với Đinh Duyệt.

Sau khi ăn đơn giản xong, nàng liền trở về ký túc xá, rồi không đi đâu hết.

Điều này làm cho Đinh Duyệt có cảm giác như mình chỉ là hàng tặng kèm.

Nhưng khi nhìn thấy chị em tốt của mình càng ngày càng vui vẻ và sáng sủa, thì Đinh Duyệt cũng cảm thấy vui vẻ theo.

Lúc này, Giang Chu đi vào cổng trường, vẫy tay với Phùng Tư Nhược.

Cô bé xinh đẹp thấy thế, liền nhẹ nhàng chạy đến bên cạnh Giang Chu.

Nàng ngoan ngoãn đứng ở trước mặt Giang Chu, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Trong đôi mắt viết đầy hoan hô và vui vẻ, nhưng biểu cảm trên mặt lại khá bình tĩnh.

“Anh về rồi?”

“Về rồi, nhưng mới chưa được nửa ngày, mà em đã nhớ anh rồi à?”

“Hơi nhớ thôi...”

“Vậy ôm trước một cái rồi tính.”

Chương 472: Phùng Tư Nhược thích Giang Chu từ bao giờ?

Giang Chu giang hai tay ra.

Phùng Tư Nhược thấy thế, sắc mặt hơi đỏ lên, lại mềm mại đáng yêu mà đi vào trong ngực của Giang Chu.

Sau đó cúi đầu vào trong ngực của hắn, lại đứng yên một lúc như vậy.

“Tối hôm nay muốn ăn gì? Ăn ở trường hay ra ngoài ăn?”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một chút: “Ăn gì cũng được, em không kén chọn.”

Giang Chu xoa xoa mái tóc của nàng: “Hay là hôm nay ăn ở trường đi, cuối tuần anh sẽ dẫn em ra ngoài ăn.”

“Ừm.”

“VẬY ẶN CƠM TỐI XONG THÌ ỆM MUỐN ẶM GÌ?”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lại hơi xấu hổ: “Muốn... muốn đi dạo bên ven hồ.”

Giang Chu nhìn ánh mắt của nàng thì lập tức hiểu ra: “ỆM LẠI MUỐN NGỒI TRONG LÒNG ẶNH ĐÚNG KHÔNG? GIỐNG NHƯ LẦN TRƯỚC Ý.”

“KHÔNG CẦN NÓI RA...”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, lại cảm thấy hơi xấu hổ.

Nàng thật sự rất thích nằm trong ngực của Giang Chu.

Nhất là khi ngồi ở bên ven hồ, có gió mát mẻ, bốn vắng lặng.

Sau đó, Giang Chu ngồi ở trên ghế, còn nàng thì núp vào trong lòng Giang Chu.

Loại cảm giác đó rất gây nghiện.

Thậm chí còn gây nghiện hơn cả chơi xe bay QQ.

“ĐƯỢC RỒI, VẬY ẶN CƠM XONG ẶNH LIỀN DẪN ỆM ĐI DẠO Ở BÊN HỒ.”

“Ừm.”

Giang Chu giơ tay đến trước mặt nàng, Phùng Tư Nhược liền nắm chặt bàn tay của ẶNH.

Bọn họ đã làm động tác này vô số lần.

Phùng Tư Nhược cảm thấy, kể cả mình nhắm mắt thì cũng có thể nắm tay Giang Chu.

Nhưng vừa đi đến nhà ăn, hai người liền nhìn thấy Phùng Y Nhất.

Cô bé này đang ăn cơm, bên cạnh còn có vài người bạn cùng phòng.

Nét mặt của nàng không quá tốt, hình như đang có chuyện buồn bực nào đó.

Có đôi khi lại ngoác miệng ra mà thở phì phò.

Nhưng khi Giang Chu và Phùng Tư Nhược đi vào, ánh mắt của Phùng Y Nhất lập tức sáng lên.

“Chị, anh rể, bên này!!!”

Giang Chu lôi kéo Phùng Tư Nhược đi qua: “Ăn món gì thế?”

Phùng Y Nhất ngoác miệng ra: “Ăn cái gì chứ, em tức đến no cả bụng rồi.”

Nghe thấy câu trả lời của Phùng Y Nhất, Giang Chu và Phùng Tư Nhược không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Còn có thể tức giận đến mức không cần ăn cơm?

Đã xảy ra chuyện gì sao?

“Vì sao em lại tức giận như vậy?”

Phùng Y Nhất lại ngoác miệng ra: “Cha em mới gọi điện thoại cho em, cảnh cáo em không được phép yêu đương.”

Phùng Tư Nhược hơi tròn tròn mắt lên: “Em yêu đương rồi?”

“không có, cũng không biết cha nghe tin đồn từ đâu nữa.”

Giang Chu thì hiểu ngay, trong lòng lại thấy hơi vui vẻ.

Hôm nay, vì thăm dò Phùng Sùng, nên hẳn đã bán đứng Tiểu Nhị Tử.

Nói nàng cũng muốn yêu đương ở trường học.

Không ngờ ông anh này lại hành động nhanh như vậy.

Mình vừa trở về từ Bắc Hải, ông ấy đã cảnh báo Phùng Y Nhất rồi.

“Tiểu Nhị Tử, cha em đã nói gì với em?”

Phùng Y Nhất ủy khuất mà ngược mặt lên: “Ông ấy nói trong trường học không có người tốt, để em chờ tốt nghiệp rồi mới tìm bạn trai.”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Bây giờ em còn nhỏ, kinh nghiệm không nhiều lắm, nhìn người không chuẩn, cha em nói cũng có đạo lý đấy.”

“Vậy vì sao chị lại có thể yêu đương? Hai chị em em đều là cô bé ngọc như nhau mà.”

“Không có nhiều người biết chăm sóc, yêu thương người khác và biết kiếm tiền như anh rể em đâu, em cho rằng có thể kiếm được người thứ hai à?”

Phùng Y Nhất có chút mờ mịt: “Nhưng nếu không tiếp xúc, thì làm sao biết đối phương là người thế nào?”

Giang Chu nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Chị em cũng không chủ động tiếp xúc với anh.”

“Vậy là thế nào?”

“Lần đầu tiên gặp mặt, anh đã ép chị em vào vách tường, sau đó bắt chị em gọi anh là ông xã.”

Phùng Tư Nhược ở bên cạnh nghe thấy thế, mặt liền đỏ lên, nhịn không được mà đánh Giang Chu một cái.

Mà Phùng Y Nhất nghe thấy thế thì linh hồn hóng hớt lập tức thức tỉnh.

“Vậy chị em có gọi không?”

“Không gọi, khi đó chị em còn sợ đến mức không nói thành lời.”

Phùng Y Nhất cảm thấy kỳ lạ: “Anh hành động như một tên lưu manh vậy, làm sao có thể theo đuổi được chị em thế?”

Giang Chu quay người nhìn Phùng Tư Nhược: “Đúng vậy, không phải em sợ anh sao? Tại sao cuối cùng vẫn rơi vào tay anh?”

“Em thích thế.”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, lại không muốn tiếp xúc với ánh mắt của Giang Chu.

Nhưng trên thực tế là nàng đang xấu hổ, không dám đối diện với hắn.

Nàng vẫn nhớ lần gặp mặt đầu tiên ở phòng luyện múa đó.

Đúng là nàng rất sợ Giang Chu, bởi vì hành động của Giang Chu rất giống lưu manh nên nàng cảm thấy mình bị bắt nạt.

Nhưng sau đó, Giang Chu giúp nàng dạy dỗ vị đàn chị của học viện múa, còn tặng nàng một ca khúc nữa.

Cho nên, dù hơi sợ hãi nhưng nàng sản sinh ra một loại cảm giá tò mò vô hạn với Giang Chu.

Thậm chí khi trở về ký túc xá, nàng còn vụng trộm nghĩ lại những cảnh tượng khi đó.

Thời điểm đó, nàng đã nhận ra rằng tâm trạng của mình hơi khác thường.

Dường như có một thứ gì đó mà nàng chưa bao giờ cảm nhận được đang lặng lẽ lan tràn khắp đáy lòng của nàng.

Để cho nàng cảm thấy vui vẻ, lại cảm thấy hơi khản trương và lo lắng.

Chương 473: Phùng Tư Nhược thích Giang Chu từ bao giờ? (2)

Sau đó, ngày nào nàng cũng bị Giang Chu bắt nạt.

Khi đi học còn đuổi Đinh Duyệt đi, nhất định đòi ngồi cạnh mình.

Khi ăn cơm cũng phải đi đến nhà ăn với Giang Chu.

Hắn nữa, Giang Chu còn tự ý mua váy cho nàng, nếu nàng không mặc thì Giang Chu liền hù dọa nàng.

Khi đó, Phùng Tư Nhược cho rằng, nhất định mình sẽ rất ghét Giang Chu.

Nhưng không biết vì sao, nàng lại không có.

Thậm chí nàng còn phát hiện ra, mình đã hơi ỷ lại Giang Chu.

Dù sao nàng cũng có chứng sợ đám đông và xã giao, nên chỉ có một người bạn là Đinh Duyệt.

Khi Giang Chu trần truồng xông vào thế giới của nàng như vậy, nàng khó tránh khỏi cảm thấy sợ hãi.

Hơn nữa... tuy Giang Chu thích hù dọa nàng, nhưng chưa bao giờ thật sự bắt nạt nàng.

Mà Giang Chu luôn rất tốt với nàng.

Trời mưa thì che ô cho nàng, khi nàng đau bụng vì kinh nguyệt thì không ngại vất vả mà đi lấy nước cho nàng.

Ngay cả Đinh Duyệt cũng nói, Giang Chu chỉ xấu miệng thôi, trên thực tế thì Giang Chu vẫn luôn bảo vệ nàng.

Điều quan trọng nhất là, Giang Chu chưa bao giờ động tay động chân với nàng cả.

Ngay cả Đinh Duyệt cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Một tên lưu manh như Giang Chu, thế mà lại nhịn được mà không chạm vào Phùng Tư Nhược.

Dù sao thì Phùng Tư Nhược cũng có gương mặt của thiên sứ và dáng người như ma quỷ.

Có đôi khi chính Đinh Duyệt cũng không nhịn được mà chiếm tiện nghi của nàng.

Vì vậy, Phùng Tư Nhược dần dần bớt sợ Giang Chu hơn.

Mãi cho đến bữa tiệc tối đón sinh viên mới đó, nàng phát hiện mình không những không sợ Giang Chu, mà còn rất yêu thích Giang Chu.

Nàng muốn ở cùng Giang Chu, muốn cho Giang Chu tất cả những thứ mình có.

Có đôi khi, Giang Chu có ý giả vờ tức giận, Phùng Tư Nhược còn có thể sợ Giang Chu sẽ không cần mình nữa.

Thật đúng là từng bước từng bước, từ cảnh giác cho đến dính người.

“Chị, tại sao chị không nói gì? Rốt cuộc anh rể đã theo đuổi chị ra sao?”

Phùng Tư Nhược trầm tư một chút, nhăn mũi lại: “Ngày nào anh ấy cũng bắt nạt chị.”

Phùng Y Nhất tròn mắt lên: “Thật hay giả? Làm như vậy mà cũng được à?”

“Ừm!”

“Anh rể!”

Giang Chu ngẩng đầu lên: “Chuyện gì?”

Phùng Y Nhất tăng hắng một cái: “Anh có thể cũng bắt nạt em một cái không, để cho em tìm cảm giác đó?”

“Em cho rằng muốn được anh bắt nạt là dễ à? Anh rất kén chọn đấy.”

“Hừ, em cũng ăn no cơm chó rồi.”

Giang Chu gõ đầu của nàng một cái: “Bây giờ em là học sinh, nhiệm vụ chủ yếu là học tập...”

Phùng Y Nhất che đầu: “Em cũng không muốn yêu đương mà, ai bảo cha em cảnh cáo em chứ.”

“Người làm cha đều là như vậy.”

“Ah, không phải anh nói cha em là người vô trách nhiệm sao, tại sao còn nói giúp ông ấy rồi?”

Giang Chu trầm ngâm một chút: “Anh cũng thấy bất ngờ khi bản thân lại cảm thấy cha em không tệ.”

Hai chị em nghe thấy câu này, bỗng nhiên liếc mắt nhìn nhau.

Bởi vì trong ấn tượng của hai người, Giang Chu không thể nào tiếp xúc với cha bọn họ được.

Vậy vì sao lại cảm thấy không tệ được?

Phùng Tư Nhược hơi khần trương mà nhìn Giang Chu: “Anh đã gặp ông ấy rồi à?”

“Không có, anh tưởng tượng ra thôi.”

Một lúc sau, cơm tối kết thúc.

Sắc trời đã tối mù.

Dường như bầu trời đêm có một đám mây, thỉnh thoảng lại che mất ánh trăng.

Ba người rời khỏi nhà ăn, đứng ở cửa một lúc.

Màn đêm trong trường đại học rất đẹp.

Ngoài trừ phong cảnh ra thì còn có rất nhiều hơi thở thanh xuân.

“Anh rể, chúng ta đi đâu chơi đây?”

Giang Chu mỉm cười: “Đưa em về ký túc xá.”

Phùng Y Nhất liền cảm thấy ủy khuất: “Về ký túc xá rất nhàm chán.”

“Vậy cũng hết cách, bọn anh muốn đi hẹn hò.”

“Hai người dẫn em đi theo không được sao?”

Giang Chu hơi kinh ngạc: “Dẫn em đi làm gì?”

Phùng Y Nhất suy nghĩ một chút: “Hai người chui vào rừng cây nhỏ, em ở ngoài canh chừng cho hai người.”

“Cút đi, anh thấy em là muốn làm bóng đèn thì có.”

Phùng Y Nhất căn bản không muốn trở về, nàng vẫn muốn đi chơi với hai người.

Bởi vì nàng cũng là một cô bé trong sáng không hiểu gì cả.

Lại bởi vì xem ti vi và tiểu thuyết nên còn ôm ảo tưởng với tình yêu.

Cho nên nàng rất muốn hóng hớt chuyện yêu đương của anh rể và chị gái.

Nhưng rất tiếc, cuối cùng nàng vẫn bị Giang Chu đưa về ký túc xá.

Khá lắm, ông đây đi hẹn hò mà còn muốn làm bóng đèn?

Vậy thì làm sao mà ôm hôn hôn hôn được?

Lúc này, ánh trăng lặng lẽ bao phủ toàn bộ đại học Thượng Kinh.

Bên ven hồ vừa yên tĩnh và vừa thanh bình, thỉnh thoảng còn có những cơn gió nhẹ thổi qua.

Trong rừng cây u ám kia còn ẩn giấu rất nhiều cặp tình nhân.

Bọn họ đứng rất gần nhau, ôm hôn rất ngọt ngào.

Giang Chu đưa Phùng Y Nhất về ký túc xá xong, liền nắm tay Phùng Tư Nhược, đi đến một góc vắng vẻ.

Nơi này là nơi sâu nhất trong rừng cây.

Ngọn đèn đường gần nhất cũng cách bọn họ năm mét.

Cho nên rất an tĩnh, và cũng tối tăm.

Ngoài trừ hai người bọn họ, thì chỉ còn những cơn gió dịu dàng.

Chương 474: Đi dạo xong, miệng liền sưng lên?

Giang Chu dừng bước chân, ngồi xuống ghế dài.

Sau đó kéo bàn tay nhỏ của Phùng Tư Nhược: “Qua đây ngồi một lát.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, mặt người sau đỏ lên.

Nhưng sau giây phút yên lặng ngắn ngủi, Phùng Tư Nhược lại giang chân, ngồi lên đùi của Giang Chu.

Sau đó lại núp vò trong ngực của hắn như một con mèo, trong mắt của nàng tràn đầy hân hoan.

Giang Chu cảm thấy hơi khó chịu, vì vậy liền điều chỉnh tư thế một chút, sau đó liền ôm nàng vào ngực.

Lúc này hắn không nhìn thấy mặt Phùng Tư Nhược, chỉ có thể ngửi mùi dầu gội đầu ở trên mái tóc của nàng.

“Bé con, dạo này em lại tăng cân à?”

Phùng Tư Nhược bỗng nhiên ngồi thẳng lên, phồng má nói: “Không có!”

Giang Chu thuận thế nắm gương mặt của nàng: “Vậy tại sao anh lại có cảm giác như em nặng hơn trước rồi?”

“Là... Là do vừa ăn cơm xong.”

“Rõ ràng là chỉ ăn được vài miếng, thì có thể nặng bao nhiêu chứ?”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng: “Không mập nha!”

Giang Chu rất cứng chiều nàng: “Được được được, không mập không mập, chờ bao giờ đê chết anh rồi hãy tính.”

“Phi phi phi!”

“Phi phi là ý gì?”

“Không tính lời vừa rồi!”

Giang Chu không nhin được mà cười, phi phi hai cái liền có thể hóa giải lời nguyên?

Đúng là Phùng ngọc nghịch mà, người bình thường nào tin chuyện này chứ.

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, lại chợt phát hiện đôi chân dài của mình không có chỗ để, vì vậy nàng liền đôi tư thế, quay sang ngồi nghiêng trên đùi Giang Chu.

Đồng thời, nàng ngửa đầu ra sau, gồi lên vai của Giang Chu, cái trán sáng bóng tiếp xúc với tóc của Giang Chu.

Trong tay nàng cầm một cái vỏ kẹo, đôi chân nhỏ quơ qua quơ lại.

Giang Chu nhìn đến đây, không khỏi cảm thấy hơi nghi ngờ.

Vì sao các cô gái đều thích được ôm kiểu này nhỉ?

Chẳng lẽ bởi vì rất thoải mái sao?

Không nhất thiết chứ?

Giang Chu không béo, hơn nữa khung xương còn khá lớn.

Mặc dù cũng có đem thịt, nhưng ngồi lên vẫn có thể cảm thấy toàn xương.

Phùng Tư Nhược ngồi trên người hắn, chưa chắc đã thoải mái hơn ngồi trên ghế.

Nhưng hết lần này đến lần khác, cô bé này lại rất thích ngồi như vậy.

Từ lần đầu tiên ngồi ôm nhau như vậy, thì chỉ cần không có người là nàng sẽ chọn tư thế này.

Giang Chu tặng hắng một cái: “Ngồi trong lòng anh như vậy, rất thoải mái sao?”

Phùng Tư Nhược nhét viên kẹo vào trong miệng Giang Chu: “Rất an tâm!”

“An tâm là cảm giác gì?”

“Không sợ cái gì cả.”

Phùng Tư Nhược sóng mắt lưu chuyển, đồng tử trong suốt như mặt hồ.

Giang Chu hơi trầm ngâm một chút rồi gật đầu.

Có lẽ đây chính là cảm giác an toàn mà các cô gái vẫn luôn nhân mạnh đi.

“Lẽ nào là vì nguyên do này, nên em mới luôn bám lấy anh?”

Phùng Tư Nhược lắc đầu, nàng không đồng ý cách nói này.

“Vậy thì là vì cái gì?”

“Thích đi cùng anh nha!”

Giang Chu nhìn nàng, đột nhiên lại cảm thấy động lòng không gì sánh được.

Hắn tự đánh giá một chút, liền quyết định nói chuyện mình đi Bắc Hải.

“Tư Nhược.”

“Ừm!”

Giang Chu ôm chặt lấy nàng: “Có thể anh đã gặp cha em rồi.”

Phùng Tư Nhược hơi tròn tròn mắt: “Ở Bắc Hải?”

“Ừm, thật ra thì trước kia anh đã gặp nhiều lần rồi, chỉ là không nhận ra thôi.”

“Anh đi gặp ông ấy à?”

“Ừm, lần trước là ông ấy hẹn anh, lần này là anh hẹn ông ấy.”

Phùng Tư Nhược bỗng nhiên thấy hơi khẩn trương: “Nói chuyện gì nha?”

Giang Chu mỉm cười: “Ông ấy nói muốn gả em cho anh, để em sinh con cho anh.”

“Phi!”

“Sao vậy? Những lời này cũng không tính à?”

Phùng Tư Nhược cười khanh khách một tiếng: “Anh gạt người, em không tin!”

Giang Chu từ chối cho ý kiến: “Nhưng chuyện anh gặp cha của em là thật, em có nhớ lần trước anh nói là có người đầu tư cho anh không?”

“Nói ở thư viện sao?”

“Ừm, đúng thế, người đầu tư cho anh chính là ông ấy!”

Phùng Tư Nhược hơi kinh ngạc: “Cha em đầu tư cho anh á?”

Giang Chu xoa tóc của nàng: “Ban đầu anh vẫn chưa xác định, nhưng lần này đã tám chín phần mười rồi.”

“Ông ấy nói muốn 100 tỷ lễ hỏi...”

“Anh cho rằng, ông ấy sợ anh không kiếm được, cho nên phải giúp anh một tay.”

Những lời này làm cho Phùng Tư Nhược sửng sốt một chút.

Nàng không hiểu lắm, cho nên phải suy nghĩ cẩn thận một chút.

Trước kia, cha nàng nói là, khi nào giá trị con người của Giang Chu đạt 100 tỷ thì mới có thể cưới nàng.

Nhưng 100 tỷ thật sự là quá lớn.

Cho nên ý của cha không phải là muốn Giang Chu cố gắng kiếm tiền, mà là để cho Giang Chu biết khó mà lui.

Nhưng bây giờ cha lại đầu tư cho công ty của Giang Chu.

Điều này đại biểu cho cái gì?

Phùng Tư Nhược há cái miệng nhỏ nhắn, có chút ngoài ý muốn mà nhìn Giang Chu.

“Em đoán không sai, cha em không phản đối chuyện em gả cho anh.”

Phùng Tư Nhược ôm cổ Giang Chu: “Vậy 100 tỷ thì sao?”

Giang Chu yên lặng một chút: “Anh sẽ giúp cha em lấy được quyền thừa kế của Phùng gia.”

“Em không hiểu!”

“n oán của hào môn thôi, em không cần hiểu nhiều, em chỉ cần hiểu một chuyện là được.”

“Chuyện gì?”

“Tận hưởng cuộc sống yêu đương đại học của em thôi!”

Chương 475: Đi dạo xong, miệng liền sưng lên? (2)

Phùng Tư Nhược nhẹ nhàng dựa vào người Giang Chu, lại đưa tay cù cù Giang Chu.

Nàng vui vẻ nên mới nghịch ngợm, cô bé này thật dễ hiểu.

Nhưng còn một chuyện mà Giang Chu vẫn chưa nghĩ ra.

“Tư Nhược, rốt cuộc Ngữ Vi đã nói gì với em?”

Phùng Tư Nhược lắc đầu: “Không thể nói!”

Giang Chu chép miệng một cái: “Vẫn không thể nói?”

“Bí mật!”

“Lúc nào có thể nói?”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một chút: “Em chưa nghĩ ra.”

Giang Chu nghe thế liền tròn tròn mắt: “Em nói là, chuyện bí mật của các em, là do em nắm quyền quyết định á?”

“Ừm!”

Giang Chu cảm thấy rất kinh ngạc khi nhận được câu trả lời chắc chắn.

Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi đang mưu đồ thứ gì đó, điều này không cần phải nghi ngờ.

Nhưng hẳn chưa từng nghĩ đến, Phùng Tư Nhược lại là người nắm quyền chủ động.

Bởi vì theo Giang Chu, Phùng Tư Nhược còn lâu mới có chủ kiến bằng Sở Ngữ Vi.

Coi như hai người cùng thương lượng một chuyện, nhưng người quyết định sẽ là Sở Ngữ Vi.

Phùng ngốc nghếch đáng yêu nhà ta chỉ biết lắc đầu hoặc gật đầu thôi.

Thật sự không ngờ, Sở Ngũ Vi lại nghe theo Phùng Tư Nhược.

Lúc này, cơn gió nhẹ lướt qua, mặt hồ liền nhộn nhạo, gợn sóng.

Cuối tháng chín rồi, trời tối liền bắt đầu lạnh.

Giang Chu ôm chặt Phùng Tư Nhược theo bản năng, liền thấy nàng đang nhìn mình.

Ngũ quan tinh xảo được ánh trăng chiếu rọi, trở nên xinh đẹp không sao tả xiết.

Đôi mắt trong suốt của nàng cũng không kém gì ánh trăng cả.

“Tư Nhược.”

“Ừm?”

“Ánh trăng này đều không đẹp bằng em!”

Mặt Phùng Tư Nhược liền đỏ lên, nàng thấy hơi ngượng ngùng khi được khen.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, sau đó chậm rãi tiến lại gần...

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu một lát, sau đó khấn trương mà nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau, hai người mới từ từ tách ra.

Phùng Tư Nhược xoa xoa miệng, nàng cảm thấy hơi đau rồi.

“Thế mà lại không tránh?”

“Em đã chuẩn bị xong rồi!”

“Vậy lại thêm một lần?”

Phùng Tư Nhược tựa trong ngực Giang Chu, nàng không muốn trả lời vấn đề này.

Cứ như vậy, hai người kết thúc nụ hôn đầu tiên trong vui vẻ, lại ngồi bên hồ thêm một lúc lâu.

Giang Chu thấy trời càng ngày càng muộn, đành phải đưa Phùng Tư Nhược trở về ký túc xá.

Phùng Tư Nhược vừa vào cửa, Đinh Duyệt đang ngồi xem tiểu thuyết trên máy tính đã ngẩng đầu lên nhìn, đột nhiên lại cảm thấy kinh ngạc.

“Tư Nhược, bạn vừa đi đâu thế?”

Phùng Tư Nhược hơi mờ mịt: “Đi dạo nha.”

Đinh Duyệt lập tức cau mày: “Mình còn tưởng bạn đi nhờ răng, bằng không thì sao miệng lại sưng lên rồi?”

Đinh Duyệt nói xong câu đó, đột nhiên lại cảm thấy không đúng lắm.

Vì vậy bắt đầu suy tư một chút, rồi không khỏi ngáy ngẩn cả người.

Đi dạo về, miệng lại sưng lên?

Khá lắm!

Đây cmn là đi dạo sao?

Khinh thường người chưa từng yêu đương à?

Ánh mắt Đinh Duyệt đã có chút bi phẫn.

Mình cũng muốn yêu đương ngọt ngào mà!

Trường học không phát đối tượng đã là quá đáng lắm rồi.

Nhưng điều tồi tệ nhất là gì?

Là trường học sắp xếp cho bạn ở chung phòng với người có đối tượng!

Mỗi sáng sớm, Phùng Tư Nhược và Giang Chu cùng đi học, cùng ngồi chung một chỗ, cùng thì thầm trao đổi.

Không sao, Đinh Duyệt có thể giả vờ không nhìn thấy.

Mỗi buổi trưa, hai người tay trong tay, ăn cơm cũng dính vào một chỗ, còn đút qua đút lại!

Không sao, Đinh Duyệt có thể vờ như không thấy.

Mỗi buổi tối, Phùng Tư Nhược đều trốn trong chăn, đọc tin nhắn của Giang Chu mà cười khanh khách.

Không sao, Đinh Duyệt có thể vờ như không thấy.

Nhưng mà thật sự là không nghe không thấy gì sao?

Hơn một năm nay, Đình Duyệt đã ăn thức ăn cho chó nhiều đến mức muốn nôn ra rồi, chỗ đó cũng đủ để mở trạm thu nhận chó hoang rồi.

“Hôn rồi?”

Gò má Phùng Tư Nhượng đột nhiên đỏ lên, sau đó hơi gật đầu.

Nàng không biết nói dối, nên căn bản là không gạt được, nên thà thừa nhận luôn còn hơn, dù sao cũng không phải chuyện xấu xa gì.

“Hai người đã hẹn hò một năm rồi đúng không? Thế mà bây giờ mới hôn?”

Phùng Tư Nhượng hừ hừ hai tiếng: “Mình vừa mới bằng lòng cách đây không lâu.”

Đình Duyệt bĩu môi một cái: “Đừng gạt người, tuy rằng trước đó bạn chưa đồng ý, nhưng ngày nào mà chẳng bám lấy Giang Chu?”

“Ồ...”

“Hai người ngây thơ thật đấy, chờ một năm mà mới hôn môi thôi à?”

Phùng Tư Nhượng xấu hổ, liền lấy con búp bê ở trên giường để đánh Đình Duyệt.

Nhưng động tác của nàng rất nhẹ, căn bản là không thể nào đau được.

Nàng chỉ muốn dùng hành động này để tuyên báo sự bất mãn của mình.

Nàng không thích bị trêu chọc như vậy.

Bởi vì nó sẽ làm cho gò má của nàng nóng lên như bị thiêu đốt vậy.

Đình Duyệt vừa cười hì hì vừa né tránh, sau đó liền phát hiện ra vẻ hạnh phúc trong ánh mắt của chị em tốt.

Sáng sớm hôm sau, sắc trời khá u ám.

Giang Chu rời khỏi đại học Thượng Kinh, đi đến tòa nhà Song Tinh.

Hiện giờ, công ty Kinh Nam xem như đã chính thức kinh doanh.

Nhân viên cũng đã đủ, hạng mục Pinxixi cũng bắt đầu được đưa vào sử dụng.

Giang Chu ngồi thang máy lên tầng tám, liếc mắt nhìn vào bên trong qua lớp cửa kính.

Trong phòng làm việc đã có rất nhiều nhân viên.

Một người lại một người, tất cả đều có vẻ rất nghiêm túc.

Chương 476: Tôi là ai à? Tôi là bạn trai của Tiểu Nam Nhi!

Đây là lần thứ hai Giang Chu đến công ty này.

Lần trước là giúp Tô Nam chuyển đồ qua, khi đó thì nơi này vẫn chưa có nhân viên nào.

Lần này, cuối cùng Kinh Nam cũng ra dáng một công ty đang hoàng rồi.

Đúng lúc này, nhân viên tiếp tân trước quầy ngừng đầu lên nhìn về phía Giang Chu.

“Xin chào tiên sinh, xin hỏi ngài có chuyện gì sao?”

Giang Chu mỉm cười: “Tôi tìm Tiểu Nam Nhi nhà tôi!”

Nhân viên tiếp tân hơi sửng sốt: “Ngài nói ai cơ?”

“Tô Nam.”

“Ồ, ngài tìm Tô tổng sao, vậy mời ngài ký vào đơn đăng ký.”

Giang Chu tiếp nhận bút, ký tên mình vào trên đó.

Theo đạo lý mà nói, thì lúc này hẳn có thể đi vào rồi.

Nhưng Giang Chu chưa kịp cất bước, lại bị nữ nhân viên tiếp tân gọi.

“Tiên sinh! Rất xin lỗi, ngài tên là Giang Chu?”

Giang Chu gật đầu: “Đúng vậy, tôi là Giang Chu.”

Nữ nhân viên tiếp tân nhìn Giang Chu: “Ô tổng đã thông báo, ngài không thể vào công ty được.”

“Hả? Vì sao?”

“Tôi cũng không biết nguyên nhân cụ thể, tôi chỉ làm việc theo lời cấp trên thôi.”

Giang Chu dờ khóc dờ cười.

Khá lắm, Tô Nam lại đang chơi trò gì đây.

Thế mà lại còn không cho mình vào công ty luôn?

“Tiên sinh, hay là ngài chờ ở ngoài một lát nhé, tôi sẽ đi lấy ghế cho ngài.”

Giang Chu có chút hăng hái mà nhìn thoáng qua bên trong:

“Cô biết tôi là ai không?”

Nữ nhân viên tiếp tân hơi sững sờ: “Không phải ngài là Giang Chu sao?”

“Đúng thế, nhưng tôi còn một thân phận khác nữa.”

“Vây... xin hỏi ngài là...?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Thật ra thì tôi là bạn trai của Tiểu Nam Nhi!”

Nữ nhân viên tiếp tân sợ hết hồn: “Ngài là bạn trai của Tô tổng?”

“Ừm!”

Cùng lúc đó, cuộc đối thoại này đã truyền vào trong phòng làm việc.

Đám nhân viên bên trong đều dồn dập ngẩng đầu lên.

Bạn trai của bà chủ nhà, làm sao bọn họ có thể không tò mò được?

“Giang tiên sinh, rất xin lỗi, bọn tôi không biết chuyện này.”

Giang Chu rất rộng lượng mà khoát tay: “Chủ yếu là vì mấy hôm nay bọn tôi đang cãi nhau, cho nên cô ấy ngăn tôi ở ngoài cũng là chuyện bình thường.”

Nữ nhân viên tiếp tân lập tức bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là đang cãi nhau, chẳng trách Tô tổng lại phân phó tôi không cho ngài vào.”

“Như vậy đi, tôi không vào nữa, cô cứ làm việc của mình đi.”

“Vậy ngài muốn rời đi sao? Có cần tôi nói với Tô tổng một tiếng không?”

“Không cần, tôi không đi, tôi chỉ đứng ở ngoài cửa công ty một lúc thôi.”

Giang Chu vừa nói xong, liền mở app Món ngon ra.

Hắn nhìn một chút, rồi chọn tiệm trà sữa gần đây nhất, nó chỉ cách nơi này một ngã tư.

Sau đó, hắn liền đặt hơn 50 cốc trà sữa ở tiệm này, rồi viết địa chỉ công ty Kinh Nam lên.

Cũng không lâu, một ông anh mặc đồng phục giao hàng liền lao ra khỏi thang máy.

Đậu xanh, diên rồi sao?

Gọi 50 cốc trà sữa, không sợ bị tiểu đường à?

Tay anh ta suýt nữa thì gãy vì mệt rồi.

Nhưng vừa đến cửa, ông anh giao hàng này liền ngây ngẩn cả người.

Anh ta biết người đặt trà sữa, chính là ông chủ của bọn họ chứ không phải ai khác.

Trước kia, khi đi huấn luyện nghiệp vụ thì bọn họ từng được gặp Giang Chu rồi.

Ông anh giao hàng vừa nghĩ đến đây, lập tức không dám miệng phun hương thơm nữa.

“Tiên... Tiên sinh, chào ngài, đây là đồ của ngài.”

“Ừm, vất vả rồi, anh đặt ở chỗ này là được.”

Ông anh giao hàng gật đầu, rồi đặt trà sữa ngay ngắn ở đó.

Sau đó, Giang Chu vẫy tay gọi nữ nhân viên tiếp tân đến gần.

“Giang tiên sinh, ngài có chuyện gì sao?”

“Tôi không biết mọi người có thích uống cà phê hay không, cho nên thống nhất mua trà sữa, cô mang vào chia cho mọi người đi.”

Hai mắt nữ nhân viên tiếp tân lập tức sáng lên: Cảm ơn Giang tiên sinh, vậy tôi liền gọi người qua, mỗi người đều có một phần sao?”

Giang Chu gật đầu: “Đi thôi, à đúng rồi, cô giúp tôi một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Cô đi vào, vừa chia cho mọi người vừa kêu lên, đây là bạn trai của Tô tổng mời mọi người uống trà sữa.”

Nữ nhân viên tiếp tân hơi sững sờ: “Tại sao phải làm như vậy?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Không phải bọn tôi đang cãi nhau sao, cô ấy không muốn gặp tôi, còn không cho tôi đi vào, cô mà nói như vậy, có thể cô ấy sẽ đi ra ngoài.”

“Ồ ồ, tôi hiểu rồi, dương đông kích tây đúng không?”

“Không sai, cô thật thông minh.”

Nữ nhân viên tiếp tân cười hì hì, rồi lập tức gọi hai đồng nghiệp nam qua.

Ba người bê trà sữa vào trong, rồi bắt đầu phân phát cho mọi người.

“Mọi người tới đây một chút.”

“Vì cảm ơn mọi người làm việc vất vả, nên bạn trai của Tô tổng mời chúng ta uống trà sữa.”

“Mỗi người một cốc, nếu ai có khẩu vị đặc biệt thì có thể đi lên chọn một cốc khác.”

Vừa dứt lời, tất cả người trong phòng đều ồ ào lên.

Mọi người xếp thành một hàng, sau khi tất cả đều nhận được trà sữa, liền nghe sự chỉ huy của nữ nhân viên tiếp tân mà kêu lên một câu.

“Cảm ơn trà sữa của bạn trai Tô tổng.”

Vừa dứt lời, cửa phòng làm việc của Tô Nam bỗng nhiên mở ra.

Chương 477: Tiểu Nam Nhi rất để ý chuyện hôn gián tiếp!

Cộc cộc cộc!

Tiếng giày cao gót vang lên.

Tô Nam mặc áo sơ mi trắng liền đi ra.

Mái tóc dài của nàng được buộc bằng chiếc nơ con bướm màu đen và trắng.

Cộng thêm một đôi khuyên tai vàng.

Bên dưới là váy zip màu đen, đồng phục văn phòng tiêu chuẩn.

Dường như nàng còn hơi trang điểm một chút.

Kẻ mi màu đen làm cho đôi mắt đẹp long lanh ngập nước trở nên nổi bật hơn.

Đây là Giang Chu đặc biệt yêu cầu nàng trang điểm thành thực như vậy.

Dù sao Kinh Nam cũng chính thức được thành lập, là bà chủ thì không thể có dáng vẻ của học sinh được.

Nhưng hiệu quả này quả thật là làm cho Giang Chu bất ngờ.

Đây chính là cô bé dễ thương mọi khi sao?

Đây rõ ràng chính là nữ cường nhân mà.

Cô bé Tô Nam này, ý vào dáng người đẹp, thật sự là có thể ngự tử mà cung có thể ngọt ngào.

Cùng lúc đó, Tô Nam đi đến khu làm việc.

Nàng hí hóp mắt, nhìn chăm chăm vào Giang Chu.

Lúc này, nét mặt của nàng có chút xấu hổ, răng mè trong miệng đang rục rịch.

Tên Boss chó má này!

Thế mà lại dám chiếm tiện nghi của mình, còn tự xưng là bạn trai của mình nữa.

Chỉ dám nói ngoài miệng, có giỏi thì đến đây đi!

Trước kia, khi còn ở Chu Tinh thì nàng chỉ là một nhân viên nhỏ, yếu yếu ớt ớt, không có bối cảnh và quyền lực, nhưng dù sao đó cũng là địa bàn của Giang Chu, nên bị bắt nạt thì cũng đành chịu.

Nhưng bây giờ, chỗ này chính là Kinh Nam.

Trên danh nghĩa thì nàng mới là Boss ở chỗ này!

Không ngờ tên này lại còn chạy đến đây để chiếm tiện nghi của nàng nữa!

Thật sự muốn cắn chết tên này mà!

“Ô tổng, Giang... Giang tiên sinh đến.”

“Ừm, tôi biết rồi, cô trở về chỗ đi!”

Nữ nhân viên tiếp tân nghe thấy câu này, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cô luôn cảm thấy sắc mặt của Tô tổng không đúng lắm, cho nên thấy hơi luống cuống một chút.

Bởi vì chuyện bạn trai kia, chỉ có một mình Giang Chu nói mà thôi, cô cũng không suy nghĩ nhiều, cho nên đã tin luôn.

Nhưng Tô tổng tức giận như vậy, chẳng lẽ chuyện bạn trai là giả sao?

Cô thật sự có thể là có mục đích tốt nhưng lại làm chuyện xấu.

Nhưng ngay vừa rồi, cô lại nhìn thấy một tia mừng rỡ ở trong mắt Tô tổng, như vậy chứng tỏ, Tô tổng thật sự rất muốn gặp Giang tiên sinh.

Tô tổng bảo mình chặn Giang tiên sinh ở bên ngoài, giống như là bạn gái đang làm nũng với bạn trai khi đang giận dỗi vậy.

Vậy thì không thành vấn đề rồi.

Đây chính là trạng thái bình thường của mấy người đang chìm trong tình yêu nha.

Nữ nhân viên tiếp tân cũng rất có kinh nghiệm, cho nên cũng rất hiểu những thứ này.

Lúc này, Tô Nam đi đến trước mặt Giang Chu.

“Boss khốn khiếp, ai cho anh nói bậy bạ?”

“Nói bậy bạ cái gì?”

“Tôi mới không có bạn trai chó má gì đó.”

“Tôi không nói như vậy thì đi vào kiểu gì? Cô cũng to gan thật đấy nhỉ, ngay cả tôi mà cũng dám cãi?”

Giang Chu nhin không được mà gõ đầu nàng một cái.

Đây chính là hành động hấn thường xuyên làm.

Trước kia, dù ở văn phòng bên Chu Tinh hay là văn phòng ở trường học thì đều như vậy.

Lần nào hấn bắt nạt Tiểu Nam nhi, cũng sẽ thấy nàng lộ cái răng nanh vừa hung vừa dễ thương kia.

Mà lần này, Tô Nam vẫn vừa hung vừa dễ thương như vậy.

“Tôi đã là bà chủ rồi, anh đừng đánh đầu tôi!”

Giang Chu nhướn mày lên: “Dù cho cô có là hoàng thượng, thì cũng là nhân viên nhỏ của tôi.”

“Phi, anh đi vào cho tôi!”

Tô Nam thấy hơi xấu hổ khi làm trò này ở trước mặt nhân viên của mình.

Nàng cảm thấy, giọng điệu của mình bây giờ giống như đang làm nũng vậy.

Chuyện này sẽ không có ích cho chuyện quản lý sau này.

Vì vậy, nàng liền vội vã kéo tay Giang Chu đi về phía phòng làm việc của mình.

Sau khi đi vào trong, Giang Chu không khách khí mà ngồi xuống ghế của Tô Nam.

Hắn phát hiện cách trang trí và nội thất của văn phòng này rất quen thuộc.

Lại quan sát một chút.

Tranh chữ, giá sách, bàn máy tính và chậu cây cảnh...

Đây không phải là giống hệt phòng làm việc ở công ty Chu Tinh sao?

Nơi khác biệt duy nhất là, trong phòng làm việc này còn có một cái giá áo.

Trên đó còn treo một chiếc váy lolita màu trắng.

Hình như chiếc váy này chính là chiếc váy mà Giang Chu đã mua cho nàng.

“Tiểu Nam Nhi, dạo gần đây thế nào rồi?”

“Cũng được, công ty kinh doanh rất thuận lợi.”

“Chuyện học hành thì sao?”

“Thi qua rồi, trong khoảng thời gian này cũng không có quá nhiều tiết học.”

Tô Nam ngoan ngoãn báo cáo một lần, sau đó lại cảm thấy không đúng.

Công ty này là của mình mà, mình mới là chủ ở đây mà.

Vì sao vừa nhìn thấy Giang Chu thì mình lại nhịn không được mà bắt đầu trở nên nghe lời nhỉ!

Bởi vậy, nàng bắt đầu thở phò phò mà nhìn Giang Chu, răng ngà đã cắn chặt lại.

“Thái độ của cô là gì, muốn ăn tôi à?”

Tô Nam hừ hừ hai tiếng: “Một tháng, anh mới đến đây một lần.”

Giang Chu khẽ thở dài một cái: “Chu Tinh và Phi Độ đã chính thức hợp tác rồi, tôi cũng rất bận rộn.”

“Nhưng công ty này cũng là của anh, anh không thể nặng bên này nhẹ bên kia được.”

“Nơi này có cô rồi, nên tôi rất yên tâm.”

“Rất yên tâm à? Vậy anh sẽ mất hết tiền!”

Giang Chu không quan tâm đến chuyện nàng uy hiếp mình.

Tiểu Nam Nhi chỉ biết mạnh miệng mà thôi.

Trên thực tế, bản chất của nàng căn bản là một cô em gái mềm mại dễ thương.

Đừng thấy nàng ăn mặc khác, cũng đừng thấy nàng trang điểm như rất thành thực, cũng đừng thấy nàng đã là bà chủ của một công ty.

Trong lòng của Giang Chu, thì nàng vẫn là cô bé cẩn thận từng ly từng tí mà đẩy cửa vào, sau đó hỏi một câu có thể làm thêm ở đây hay không.

Giang Chu mỉm cười, cầm ly nước có in hình con gấu trắng lên.

Tô Nam nhìn thấy cảnh này, liền tròn tròn mắt lên.

“Anh làm gì thế?”

“Khát nước, uống nước chứ làm gì.”

“Không được!”

Giang Chu vô cùng kinh ngạc mà cầm ly nước lên: “Không cho tôi vào thì cũng thôi đi, giờ còn không cho tôi uống nước nữa?”

Tô Nam cắn môi: “Nhưng mà... nhưng mà đó là ly của tôi!”

“Đương nhiên là ly của cô, tôi lại không làm ở đây, chẳng lẽ tôi còn có ly ở đây à?”

“Tôi là con gái, tại sao anh ta có thể tùy tiện dùng ly của tôi được?”

Giang Chu hoàn toàn bỏ ngoài tai, mà uống một hớp: “Cô coi tôi là một tên gay là được.”

Tô Nam thở phì phò: “Dùng đi dùng đi, dù sao tôi cũng sẽ vứt đi.”

“Tôi cmn cũng không có bệnh truyền nhiễm mà.”

“Vậy cũng không được, đây là gián tiếp...”

Giang Chu lại uống một ngụm, có chút hăng hái mà nhìn nàng: “Gián tiếp cái gì?”

Sắc mặt Tô Nam liền đỏ lên: “Anh câm miệng, tôi không muốn nói chuyện với anh!”

“Được rồi, vậy thì vào chuyện chính đi!”

“Anh đến đây, ngoại trừ bắt nạt tôi ra thì còn có thể có chuyện chính gì?”

“Xem cô nói kìa, lẽ nào trong lòng cô, tôi lại là người không làm việc đàng hoàng như vậy sao?”

Tô Nam suy nghĩ một chút: “Nhưng chuyện cần báo cáo thì tôi đã báo cáo hết rồi.”

Giang Chu đặt ly nước xuống: “Thế nhưng tôi chưa được xem khiêu vũ mà?”

“...”

“Đã có bản thăng cấp chưa?”

Tô Nam hừ hừ hai tiếng: “Nghĩ hay quá nhỉ, tôi sẽ không bao giờ nhảy cho anh xem nữa.”

Giang Chu mỉm cười: “Tôi phát hiện ra, ngoài miệng cô nói không muốn, nhưng cơ thể lại rất thành thật.”

“Nói vậy, tôi nói không nhảy là không nhảy!”

“Vậy cô mua giá áo làm gì? Lại còn đặc biệt để nó ở trong phòng làm việc nữa?”

Giang Chu vừa nói vừa chỉ tay vào chiếc váy lolita ở trên giá áo.

Tô Nam vô thức liếc mắt nhìn qua, lập tức có chút uể oải.

Đúng thế, nàng chính là muốn nhảy cho tên khốn này xem.

Dù sao đây là một chiếc váy mới, nàng vẫn chưa từng mặc lần nào.

Hơn nữa, nàng cũng mới học được một điệu nhảy mới.

Nhưng mà vậy thì thế nào?

Công ty đã khai trương được hơn một tháng, tên này mới lộ diện một lần!

Dựa vào cái gì mà nàng phải nhảy cho tên khốn này xem chứ!

Một lúc lâu sau, hoàng hôn từ từ trở nên đỏ rực.

Tô Nam đeo lơ tai mèo ngồi thờ hồng học ở trên ghế.

Mái tóc dài của nàng đã bị mồ hôi thấm ướt.

Những sợi tóc mềm nhũn đã dính vào da thịt nhăn nhui của nàng.

Tô Nam lấy tay quạt gió, gương mặt tràn đầy phiền muộn.

Tại sao mình chẳng có chút kiên định nào nhỉ, thế mà vẫn còn nhảy cho Giang Chu xem.

Hơn nữa, Giang Chu không nói dừng, thì chính mình lại không dừng thật.

Tô Nam ơi Tô Nam, mày đã bị tên này mê hoặc không nhẹ rồi!

Nàng ngồi xuống thờ hỏn hển một lúc, lại nhin không được mà bắt đầu quét mắt nhìn bốn phía.

Quả nhiên, hoàn cảnh kín gió như phòng làm việc, hoàn toàn không thích hợp để khiêu vũ.

Nhất là chiếc váy lolita này còn dày hơn rất nhiều.

Váy lolita chính hãng, vì chất lượng nên không quan tâm đến người mặc nó chút nào.

“Nhảy xong...”

Tô Nam đỏ mặt, khẽ cắn môi nói: “Giờ đã hài lòng chưa?”

“Tốt lắm, nên thưởng!”

Giang Chu nhìn đến tràn đầy vui mừng.

Tiểu Nam Nhi khiêu vũ càng ngày càng đẹp.

Mặc dù mấy điệu nhảy dành cho dân trạch này không có quá nhiều hàm lượng kỹ thuật, đại đa số đều là ra vẻ dễ thương và đáng yêu.

Với điều kiện đáng người và khuôn mặt của Tô Nam, thì chỉ có thể nói là hoàn hảo.

Một nhân viên như vậy, thật sự là ước mơ của mọi ông chủ.

Giang Chu đã thấy hơi hồi hận khi điều nàng đến Kinh Nam rồi.

Quả nhiên vẫn là giữ cô bé này ở bên cạnh mới là tốt nhất.

“Chỉ nói không làm, anh có giỏi thì thưởng đi!”

“Lần sau, lần sau sẽ thưởng!”

“Anh chính là đang chơi chùa!”

Giang Chu bỗng nhiên ngẩng đầu lên: “Nói bậy, ai chơi?”

Tô Nam né tránh ánh mắt của hắn: “Không biết xấu hổ...”

“Mắng ông chủ, là rất dễ bị đuổi việc đấy.”

“Rõ ràng tôi mới là Boss ở nơi này!”

Giang Chu xoa xoa mái tóc của nàng: “Tôi luôn cảm thấy, xem cô nhảy xong thì mọi phiền muộn và uể oải đều biến mất.”

Tô Nam lập tức hừ hừ hai tiếng: “Vậy mà có thấy anh đến đây thường xuyên đâu?”

“Cô tăng giá lên 5000 một lần rồi, cô cho rằng tôi có nhiều tiền như vậy à?”

“Anh có thể mặc cả nha, hơn nữa, bởi vì là khách quen cho nên có thể giảm giá một chút mà.”

Giang Chu bỗng nhiên nhếch mép lên: “Nói như vậy, thật ra cô rất hy vọng tôi thường xuyên đến đây thăm cô à?”

Gò má Tô Nam đột nhiên đỏ lên: “Mới không phải, tôi chỉ là muốn lừa tiền của anh thôi!”

“Thật sao?”

“Ai thèm gặp anh chứ, anh đừng tự luyện!”

Chương 479: Tiểu Nam Nhi rất để ý chuyện hôn gián tiếp! (3)

Giang Chu cầm ly nước lên uống một hớp: “Giờ thì vào chuyện chính đi, tôi có một nhiệm vụ muốn giao cho cô!”

Tô Nam hơi ngời thẳng lên một chút: “Tôi biết ngay là anh sẽ nghiền ép tôi mà, nói gì, lại là nhiệm vụ gì?”

“Hạng mục Pinxixi của chúng ta đã ký hợp đồng với rất nhiều thương gia làm hàng nhái, đúng không?”

“Đúng thế, chúng ta định vị ở thị trường cấp thấp, cho nên hàng nhái chính là sản phẩm chủ yếu trên nền tảng của chúng ta.”

Giang Chu trầm tư một chút: “Trong những thương gia làm hàng nhái này, có nhà máy nào làm thay cho các thương hiệu khác không?”

Tô Nam gật đầu: “Có, từ thiết bị điện tử, quần áo trang phục, thực phẩm... hầu như đều có hết.”

“Cô chỉnh lý thành một danh sách cho tôi.”

“Bao giờ mới cần?”

“Chưa vội, cứ chậm rãi đi tìm càng nhiều càng tốt.”

Tô Nam gật đầu, nàng hơi suy tư về nhiệm vụ này của Giang Chu.

Nhà máy làm thay, chính là nhà xưởng chế biến hoặc chế tạo thay cho các thương hiệu lớn.

Rất nhiều thương hiệu nổi tiếng đều sẽ hợp tác với các nhà máy này.

Ví dụ như sản xuất ti vi, sản xuất đồ trang điểm, sản xuất đồ ăn vặt...

Dây chuyền sản xuất của các nhãn hiệu nổi tiếng không đủ, số lượng thiết bị không đủ...

Khi đó, họ sẽ tìm các nhà máy này, để sản xuất và chế tạo giúp bọn họ.

Kỹ thuật và công nghệ của các nhà máy này cũng không hề kém hơn những xưởng chính của thương hiệu nổi tiếng là bao.

Nhưng bởi vì không mua được quảng cáo, không biết cách tuyên truyền và tiếp thị, cho nên không bán được sản phẩm.

Vì sinh tồn, nên các nhà máy này chỉ có thể nhận các đơn hàng của các công ty và thương hiệu lớn.

Sản phẩm mà bọn họ làm ra, sẽ được các công ty và thương hiệu lớn mang đi.

Sau đó dán logo và nhãn hiệu của mình lên, khi đó không ai có thể nhận ra đó là làm thay hay không cả.

Có đôi khi, bạn bỏ một số tiền lớn để mua một sản phẩm của thương hiệu lớn, nhưng chưa chắc nó đã tốt bằng trực tiếp đi mua hàng ở nhà máy làm thay, giá cả có thể còn rẻ hơn nhưng sản phẩm lại như nhau.

Boss khốn khiếp nhà mình cần danh sách của những nhà máy này, lẽ nào muốn làm nhái thứ gì sao?

Đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên đứng dậy.

“Được rồi, tôi phải đến bệnh viện trong trung tâm thành phố đây.”

Tô Nam bỗng nhiên thấy lo lắng: “Anh bị ốm sao?”

Giang Chu lắc đầu: “Không phải, là thầy chủ nhiệm thời cấp ba của tôi mắc bệnh ung thư, bây giờ đang nằm trong bệnh viện Hiệp Hòa, tôi muốn qua thăm.”

“Ồ, vậy anh mau cút đi!”

Giang Chu chép miệng một cái: “Cô lật mặt nhanh thật đấy!”

Tô Nam cầm cái gối ôm ở trên ghế, làm bộ muốn đập Giang Chu: “Nói đến là đến, nói đi là đi, tôi còn phải mỉm cười chào anh à?”

“Nói nhảm ít thôi, nhớ kinh doanh công ty cho tốt!”

“Biết rồi.”

Giang Chu gạt đầu, cất bước ra khỏi phòng làm việc.

Cùng lúc đó, Tô Nam đã thay quần áo, ngồi xuống ghế của mình.

Ánh mắt của nàng có một chút mất mát, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào miệng cái ly ở trên bàn.

Đây là vị trí mà Giang Chu vừa mới uống.

Người này thật là, hỏi cũng không thềm hỏi mà đã dùng ly của người khác rồi, thật sự rất quá đáng.

Người này không biết con gái rất để ý đến mấy thứ này sao?

Tô Nam cầm ly nước lên, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra mà uống nốt chỗ nước còn lại.

Ừm, còn có mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Rõ ràng tên này đã nói là cai thuốc rồi, nhất định là lại hút trộm rồi.

Mà cũng khó trách, với tính cách của Phùng Tư Nhược thì khẳng định là không quản được Giang Chu.

Tô Nam lại uống một hớp nhỏ, cảm thấy rất ngọt ngào.

Nhưng rất nhanh, gò má của nàng không khỏi đỏ ửng lên, mặt mũi cũng có chút xấu hổ.

Cùng lúc đó, Giang Chu rời khỏi tòa nhà Song Tinh.

Hắn lái xe đi khu biệt thự Hồng Diệp, sau đó tiến vào một căn biệt thự.

Lúc này, bác Từ đang đi dạo trong vườn, bác nhìn vừa thấy Giang Chu thì không nói gì mà quay đầu bước đi luôn.

Gần đây, bác Từ bị tin đồn quần thân, suýt nữa thì không giữ được khí tiết tuổi già.

Tất cả mọi người đều nói ông có một chân với dì Vương dọn dẹp, hơn nữa càng đồn càng kinh dị.

Điều quan trọng nhất là, hình như dì Vương thật sự có ý tứ đó.

Từ sau khi tin đồn xuất hiện, dì Vương luôn đi qua đi lại ở trước cửa phòng của bác Từ.

Bác Từ cảm thấy rất bất đắc dĩ với chuyện này.

Ông đã là người hơn 60 tuổi rồi.

Đã tiến vào giai đoạn vô dục vô cầu rồi.

Coi như không nằm trong giai đoạn này, thì ông cũng không chịu nổi mà.

Dì Vương đây là muốn lấy cái mạng già của ông!

Mà người chế tạo cái tin đồn này, chính là Giang Chu!

Cho nên bây giờ bác Từ trần đây oán hận với Giang Chu.

Đừng nói là nói chuyện với Giang Chu, ngay cả nhìn Giang Chu cũng đủ để ông thấy tức giận rồi.

Giang Chu cũng hiểu ý nghĩ của bác Từ, cho nên cũng không chào hỏi.

Dù sao hắn cũng đã quen thuộc với nơi này rồi.

Vì vậy, Giang Chu tự nhiên đi vào biệt thự, tự nhiên đi vào phòng khách.

Tinh tinh keng keng!

Lúc này, trong phòng khách có tiếng hiệu ứng âm thanh của game.

Doãn Thư Nhã đang ngồi trên thảm trải sàn, tay cầm chặt tay chơi game, rồi điên cuồng ấn loạn.

Hình như nàng đang cực kỳ buồn bực, nên mỗi khi ấn đều dùng rất nhiều sức mạnh.

“Giang Chu thôi, đánh chết cậu!”

“Đã nói là vào học sẽ dẫn tôi đi chơi, thế mà đến giờ vẫn không thấy bóng dáng đâu.”

“Tôi mà còn để ý đến cậu nữa, thì tôi chính là chó con!”

Doãn Thư Nhã điều khiển nhân vật trong game, điên cuồng nổ súng vào đối thủ.

Khi bắn hết viên đạn cuối cùng, liền bị một Sniper của đối thủ bắn toác gáo.

Chương 480: Đừng lập gia đình, của hồi môn của cô thuộc về tôi!

Giang Chu đứng ở sau lưng Doãn Thư Nhã, mặt đầy vẻ trào phúng: “Thật sự quá cú bắt!”

Doãn Thư Nhã nghe thấy âm thanh, lập tức quay đầu lại.

Nàng nhìn Giang Chu ở gần trong gang tấc, sát ý trong mắt đã bắn tung tóe.

Nhưng mà nàng cũng không phát tác, mà chỉ lạnh lùng nhìn Giang Chu.

“Ông chủ Giang, xin hỏi cậu đến đây làm gì?”

Giang Chu thuận thế ngồi xuống ghế sa lon: “Nhàn rồi không có chuyện gì, đúng lúc đi ngang qua, cho nên vào thăm cô một chút.”

Doãn Thư Nhã ném tay cầm chơi game xuống, đứng dậy nói: “Hình như chúng ta không thân thiết như vậy mà?”

“Không phải chỉ một tháng không tìm cô sao, giận dỗi cái gì?”

“Một tháng mười ba ngày rồi.”

Giang Chu hơi kinh ngạc: “Cô còn tính kỹ như thế cơ à?”

Doãn Thư Nhã lập tức bĩu môi khinh thường: “Ai thèm ngóng trông cậu, tôi ở nhà chơi game cũng rất tốt.”

“Được rồi, dù sao cũng gặp rồi, tôi đi đây.”

“Khốn khiếp!”

Giang Chu cũng không rời đi thật, mà là cố gắng giải thích một chút: “Dạo này tôi rất bận, thật sự không phân thân được.”

Doãn Thư Nhã cười nhạt: “Đúng thế, tiếp nhận phỏng vấn ở khắp nơi, sau đó lại đùa giỡn nữ MC.”

“Nói vậy, sao tôi có thể làm loại chuyện đó được?”

“Dù sao tôi cũng không xem mấy cuộc phỏng vấn của cậu, đều là bác Từ xem xong rồi nói cho tôi biết.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Vậy thì không có gì kỳ lạ, ông ấy đang rất hận tôi.”

Doãn Thư Nhã rót cho Giang Chu chén nước: “Ai bảo cậu tung tin đồn lung tung, bác ấy không hận cậu thì hận ai.”

“Tôi chỉ muốn giúp ông ấy tìm bạn thôi mà.”

“Nhưng mà dì Vương nặng 100 kg, bác Từ chỉ có 45 kg, cậu muốn mạng của bác ấy à?”

Giang Chu tưởng tượng cái hình ảnh đó một chút: “Chẳng trách bác Từ vẫn luôn trốn tránh dì Vương.”

Doãn Thư Nhã ngồi xuống đối diện, nhìn vào Giang Chu: “Lần này, cậu lại muốn tôi giúp cái gì mà lại đến đây?”

“Đặc biệt dành chút thời gian dẫn cô ra ngoài chơi.”

“Đi đâu?”

Giang Chu đứng lên: “Cô đi theo là được, dù sao đi đâu mà cô chẳng đi, đúng không?”

Doãn Thư Nhã hừ lạnh một tiếng: “Nếu chơi không vui, tôi sẽ không tha cho anh!”

“Yên tâm đi, chắc chắn là sẽ chơi rất vui.”

“Đi thôi, dẫn đường cho bản tiểu thư.”

Hai người lên xe, rời khỏi khu biệt thự Hồng Diệp.

Sau đó, Giang Chu lái xe về phía bệnh viện Hiệp Hòa.

Đến khi xe dừng lại, Doãn Thư Nhã lập tức cảm thấy không đúng.

“Anh dẫn tôi đến bệnh viện làm gì?”

Giang Chu xuống xe: “Cô còn nhớ chuyện lần trước tôi đã nhờ cô hỗ trợ kiểm giường bệnh không?”

Doãn Thư Nhã nhìn một cái: “Đương nhiên là nhớ!”

“Chủ nhiệm cấp ba của tôi đang nằm trong này, tôi đến thăm ông ấy!”

“Vậy vì sao lại dẫn tôi đến đây?”

“Khi sư mẫu gọi điện thoại cho tôi, đã nói là muốn gặp cô một lần.”

Doãn Thư Nhã có chút khần trương: “Nhưng... nhưng chúng ta không mang quà gì cả.”

Giang Chu khoát tay: “Vậy cũng không sao, chỉ cần đến thăm là được rồi.”

Trong khi nói chuyện, hai người đã đi vào đại sảnh.

Sau đó đi thang máy lên trên, đi đến một dãy phòng bệnh.

Sau khi mở cửa phòng, Giang Chu thấy Ngụy Lão Đại đang nằm trên giường.

Bây giờ, ông đã gãy trơ cả xương, nhưng trạng thái tinh thần lại không tệ lắm.

Chung quanh giường bệnh đều là người nhà, hình như bọn họ đã bình phục tâm tình, cho nên cũng không hiện ra vẻ sầu não.

Nhưng mây đen nồng đậm vẫn lan tràn khắp phòng.

Hai người nhìn thấy một màn này, không khỏi lại cảm thấy hơi khản trương.

“Ngụy Lão Đại, em đến thăm thầy đây.”

“Ồ? Ông chủ Giang, sao lại có thời gian rảnh mà đến đây vậy.”

Giang Chu đi qua, ngồi xuống trước giường bệnh: “Ngài thấy thế nào?”

Ngụy Lão Đại lộ vẻ tươi cười: “Còn có thể thế nào chứ, sống được hôm nào hay hôm đấy thôi!”

“Ngài đừng nói mấy lời như vậy chứ!”

“Nói hay không thì hiện thực cũng là như vậy, có điều, tên nhóc nhà em bây giờ cũng là ông chủ lớn rồi nhỉ.”

Giang Chu hơi sững sờ, lại nhìn về phía sư mẫu.

Sư mẫu thấy thế liền mỉm cười: “Khoảng thời gian gần đây, tin tức về em có ở khắp mọi nơi mà.”

“Ồ, ngài nói chuyện của công ty à!”

Ngụy Lão Đại khó nén được kích động: “Ai có thể ngờ là tôi đã dạy dỗ ra được một ông chủ lớn chứ, nếu như còn sống được, thì tôi đã đi khoác lác cho tất cả mọi người đều biết rồi.”

Sư mẫu dịu dàng nhìn ông một cái, rồi chuyển ánh mắt đến trên người Doãn Thư Nhã: “Giang Chu, vị này là ai vậy?”

“Ồ, cô ấy là Doãn Thư Nhã, là một người bạn tốt của em.”

Doãn Thư Nhã khéo léo như một thiếu nữ: “Chào... Chào thầy, chào sư mẫu.”

Giang Chu nhìn Ngụy Lão Đại: “Chính là cô ấy đã giúp đỡ lấy giường bệnh, hai người đừng cảm ơn em, mà cảm ơn cô ấy là được.”

“Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, chỉ là một việc nhỏ mà thôi.”

Vừa dứt lời, Ngụy Lão Đại và sư mẫu liếc mắt nhìn nhau.

Ngay sau đó, bọn họ vẫy tay, gọi con trai và con gái mười mấy tuổi đi qua.

Hai đứa bé hơi yên lặng một lát, rồi bỗng nhiên quỳ xuống đất, dập đầu cho Doãn Thư Nhã.

Cảnh tượng này khiến cho Doãn phú bà sợ hết hồn...

“Ngài... ngài không cần làm như vậy, chỉ là một việc nhỏ...”

Doãn Thư Nhã luống cuống chân tay, nàng thật sự chưa từng nghĩ rằng sẽ xuất hiện loại tình huống này.

Sư mẫu thấy thế, ánh mắt hơi ướm át: “Đây là chuyện phải làm, ít nhiều gì thì cũng nhờ ngài hỗ trợ, nên Lão Ngụy mới có thể chịu được đến bây giờ.”

“Chỉ là một chuyện nhỏ...”

“Nhưng ngài đã cứu Lão Ngụy một mạng, cứu một mạng còn không đáng giá bằng một cái dập đầu sao?”

Chương 481: Đừng lập gia đình, của hồi môn của cô thuộc về tôi! (2)

Doãn Thư Nhã có chút sợ, nhịn không được mà kéo góc áo của Giang Chu.

Nàng ru rú ở trong nhà quá lâu, cho nên thật sự không có kinh nghiệm với loại chuyện đối nhân xử thế này.

Dưới cái nhìn của nàng, một cái giường bệnh thì làm sao có thể khiến cho người ta quỳ xuống đất dập đầu được?

“Không có gì, người Lâm Giang bọn tôi là như vậy đấy, cô không cần khẩn trương!” Giang Chu vỗ vỗ tay của nàng: “Cô

làm chuyện tốt, nên được cảm tạ là đúng.”

Doãn Thư Nhã gật đầu: “Chỉ là bị hù dọa.”

“CÔ cũng 30 tuổi rồi, lá gan chỉ nhỏ như thế thôi à?”

“Lá gan thì có liên quan gì đến tuổi tác chứ!”

Một lúc lâu sau, hai người rời khỏi bệnh viện.

Doãn Thư Nhã cầm một thứ hình tam giác màu vàng trong tay, bên trên còn có một cái lỗ để xỏ dây, giống như là dây chuyền vậy.

“Người ở chỗ cậu đều mê tín như vậy à!”

Giang Chu nhìn một chút: “Tâm lòng của người ta thôi, biết đâu lại có tác dụng thì sao.”

Doãn Thư Nhã cười rất ngọt ngào: “Đây là lần đầu tiên tôi nhận được món quà kiểu này.”

“Vui không?”

“Ừm, cảm giác giúp đỡ người khác thật là tốt.”

Giang Chu gật đầu: “Có tiền, lại có thêm chút ý thức trách nhiệm với xã hội là một chuyện tốt.”

Doãn Thư Nhã nghe thấy hai chữ có tiền này, hai mắt lập tức sáng lên: “Đúng rồi, tài chính của cậu đã chảy về rồi, khi nào cậu trả tiền cho tôi?”

“Cô đòi tiền làm gì?”

“Tôi muốn làm một hạng mục từ thiện, để giúp đỡ nhiều người hơn.”

Giang Chu dừng bước lại, nghiêm túc mà nhìn Doãn Thư Nhã: “Nếu cô muốn trợ giúp thì trợ giúp tôi đi, tôi rất nghèo, tôi sẽ không trả số tiền kia nữa, coi như cô trợ giúp tôi đi.”

Doãn Thư Nhã tròn tròn mắt lên: “Cậu quá đáng thật, đó là của hồi môn mà tôi để dành từ năm 18 tuổi đến giờ đây.”

“Cô lại không lấy chồng, cần của hồi môn làm gì.”

“Chẳng may một ngày nào đó, tôi lại muốn lập gia đình thì sao?”

“Ngoan, không lấy chồng, của hồi môn để lại cho tôi.”

Doãn Thu Nhã nghe thấy câu này, nhin không được mà nghiêng
răng nghiêng lợi.

Tên này vẫn không biết xấu hổ như vậy!

Nào có ai vay của hồi môn của người khác mà không trả chứ?!

Sau khi rời khỏi phòng bệnh.

Giang Chu và Doãn Thu Nhã bất ngờ gặp một bóng người
quen thuộc ở ngoài đại sảnh đăng ký.

Người này mặc một bộ váy ngủ rộng thùng thình, đầu tóc rối
bù.

Có vẻ như trạng thái tinh thần không tốt lắm, chỉ có thể dùng
từ chán chường Để hình dung.

Hai mắt của cô ta đại ra, trong mắt không có chút ánh sáng
nào.

Ngay cả đi đường cũng không có sức lực.

Lúc này, cô ta đang đứng cạnh cột đá trong đại sảnh, trên mặt
viết đầy bi thương, dường như vừa mới khóc xong.

Người này chính là Dương Nhạc Đa!

Là sinh viên năm thứ ba của đại học Thanh Bắc.

Hai năm trước, nhờ khởi nghiệp mà có danh tiếng vang xa.

Còn từng nhận được danh xưng ngôi sao mới khởi nghiệp của
trường học.

Chỉ là bởi vì sau này tham ô tiền của công ty, chẳng những bị
tước đoạt tất cả vinh dự, mà còn còn nợ nhà đầu tư hơn 800
ngàn.

Sau đó, vì kiếm tiền để trả nợ nhà đầu tư, Dương Nhạc Đa lại
bắt đầu gây dựng sự nghiệp, nhưng đã thất bại ba lần liên.

Đến lúc này, rốt cuộc Dương Nhạc Đa cũng ngã bệnh.

Mặc dù Dương Nhạc Đa cũng không biết bị bệnh ở đâu,
nhưng chính là cmar thấy toàn thân đều không thoải mái.

Vì vậy, cô tìm một cô môi giới, mua số trong bệnh viện Hiệp Hòa, nhưng không ngờ, sau khi đi vào bệnh viện để khám, người ta nói cho cô biết đây là giả.

Hiện giờ, toàn thân Dương Nhạc Đa đều rất khó chịu, đi cũng không đi nổi, chỉ có thể đứng chờ người tại đại sảnh.

Dương Nhạc Đa không biết năm nay có phải năm hạn của mình hay không, mà tại sao làm cái gì cũng không thành công?

Thậm chí, Dương Nhạc Đa còn có cảm giác, toàn thể giới này đều đang chống lại mình.

Kinh doanh thất bại thì đã đành, bây giờ đi khám bệnh cũng bị lừa.

Dựa vào cái gì mà mình phải chịu nhiều uất ức như vậy?

Mỗi lúc nghĩ đến đây, Dương Nhạc Đa sẽ nhớ đến một người đàn ông.

Người đó đã đánh nát tất cả tự tin của cô, che lấp ánh hào quang của cô, để cho cô chật vật giống như chó nhà có tang.

Người đó gọi là Giang Chu.

Là ngôi sao mới khởi nghiệp của đại học Thượng Kinh.

Nhưng hàm kim lượng này lại cao hơn cô rất nhiều.

Hiện giờ, trên ti vi, trên internet... Tất cả đều là tin tức về Giang Chu.

Ngay cả đại học Thanh Bắc cũng phát sóng những buổi phỏng vấn của Giang Chu.

Mà tất cả đều là ngôi sao khởi nghiệp, nhưng bản thân cô đã bị lãng quên.

Nói một cách khác, tất cả những chuyện này đều là do Giang Chu ban tặng.

Dương Nhạc Đa cảm thấy, người này chính là khắc tinh của mình.

Đúng lúc này, ánh mắt của Dương Nhạc Đa bỗng nhiên co rút lại.

Bởi vì cô nhìn thấy người đàn ông mình vừa nghĩ đến đang đi về phía mình.

Giang Chu...

Bên cạnh Giang Chu còn có người đã đầu tư cho cậu ta.

Chính là vị phú bà thần bí của Thượng Kinh, Doãn Thư Nhã.

Cùng lúc đó, Giang Chu cũng nhìn thấy Dương Nhạc Đa.

Chương 482: Giang Chu và phú bà có một đứa con?

Giang Chu vốn cũng không quen biết Dương Nhạc Đa, hẳn căn bản không muốn đi qua chào hỏi, nhưng lại phát hiện Dương Nhạc Đa đang nhìn chăm chăm vào mình.

Loại cảm giác này khiến cho người ta rất xấu hổ.

Bạn không muốn đi lên chào hỏi, người ta lại càng nhìn chăm chăm vào bạn.

Vì vậy, Giang Chu đi đến trước mặt Dương Nhạc Đa, mỉm cười nói: “Dương tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Dương Nhạc Đa cũng gật đầu: “Giang Chu, đúng là đã lâu không gặp!”

Giang Chu cũng không để ý: “Công việc dạo này thế nào rồi?”

“Đã có khởi sắc, tôi tin rằng chẳng mấy chốc sẽ đuổi kịp anh.”

“Vậy thì chúc mừng cô trước nhé.”

Dương Nhạc Đa cười nhạt: “Tôi chỉ là nhất thời sơ sẩy, cho nên không sánh bằng anh, mới thua anh một lần thôi, sẽ không thua anh lần thứ hai đâu.”

Giang Chu cười nhạt: “Tôi chưa từng nghĩ là sẽ ganh đua với cô, bằng không thì tôi đã về hưu từ lâu rồi.”

“Tôi biết bây giờ anh chướng mắt tôi, nhưng mà, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu nữ nghèo.”

“Dương tiểu thư cũng xem không ít tiểu thuyết mạng nhỉ!”

Giang Chu cũng không cảm thấy tức giận.

Chỉ là hấn không hiểu, vì sao Dương Nhạc Đa luôn giống như một con gà trống muốn đánh nhau?

Lúc nào cũng rất mạnh miệng.

Dương Nhạc Đa căn bản không đáng để hấn ganh đua hay so sánh, bởi vì tầm mắt của Giang Chu không ngắn như vậy.

Nhưng người này lại vẫn luôn đòi ganh đua và so sánh với hấn, giống như hấn đã nợ hay làm gì có lỗi với người này vậy.

Thật sự là quá khó hiểu.

Giang Chu nghĩ đến đây, quyết định đổi chủ đề câu chuyện.

“Quên hỏi, cô đến khám bệnh à?”

Dương Nhạc Đa chần chờ một chút, sau đó gật đầu: “Đúng thế, anh cũng đến khám bệnh à?”

Giang Chu cười nhạt một tiếng: “Tuổi trẻ nông nổi, không cẩn thận làm người đầu tư mang thai, cho nên đến kiểm tra thai nhi!”

Dương Nhạc Đa nghe thấy câu này thì không khỏi ngạc nhiên.

Sau đó, cô dùng ánh mắt không thể tin nổi để nhìn về phía Doãn Thư Nhã.

Khiếp sợ, mờ mịt và sợ hãi... những sắc thái đó đã tràn ngập đôi mắt của cô.

Giang Chu... Làm phú bà này mang thai rồi á????!!!

Chẳng lẽ đây chính là khác biệt của mình và Giang Chu?

Chỉ bởi vì mình không thể làm người đầu tư mang thai, cho nên quan hệ của mình với người đầu tư mới không kiên cố như vậy.

Thì ra là như vậy...

Mình thua, căn bản không phải bởi vì năng lực của mình không bằng Giang Chu sao?!

Mà là bởi vì mình thiếu thốn cái năng lực quan trọng đó!

Cùng lúc đó, mặt Doãn Thư Nhã đã đỏ bừng lên.

Nàng hung hăng lườm Giang Chu một cái, gò má đỏ bừng này lại đáng yêu một cách bất ngờ.

“Ai mang thai, cậu vô liêm sỉ!”

“Không có gì, nơi này không có người quen nào, không cần che che giấu giấu.”

Doãn Thư Nhã nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt tràn đầy sát khí: “Cậu còn nói hươu nói vượn nữa, tôi sẽ xé rách miệng của cậu.”

Giang Chu nói như đúng rồi: “Cô có thể lừa mình, nhưng cô có thể lừa dối sinh mệnh mỏng manh đó sao?”

“Sinh mệnh mỏng manh nào?”

“Đương nhiên là con của tôi rồi!”

Giang Chu bỗng nhiên lại muốn tìm kích thích, liền đưa tay sờ lên bụng của Doãn Thư Nhã.

Kết quả Doãn Thư Nhã giận dữ, vươn tay đánh mạnh vào tay của hắn.

“Cô đúng là người phụ nữ xấu xa, thế mà lại không cho tôi chạm vào con của mình?”

“Đi tìm chết, làm sao tôi có thể sinh con cho cậu được?”

Giang Chu có chút bi thương: “Đêm hôm qua cô không nói như vậy mà!”

Doãn Thư Nhã có nhận thức mới về sự vô liêm sỉ của Giang Chu: “Chính cậu nằm mộng đi thôi, tôi đi đây.”

Giang Chu nhìn về phía Dương Nhạc Đa: “Rất xin lỗi, phụ nữ thời kỳ mang thai đều vui buồn thất thường như vậy đấy.”

Dương Nhạc Đa cảm giác mình bị chấn động đến tê dại cả người rồi: “Không có... không có gì.”

“Vậy tôi đi trước đây, cô tiếp tục đi nhé.”

“Ồ. . . ồ...”

Giang Chu khoát tay, vội vàng đuổi theo Doãn Thư Nhã đã đi ra khỏi đại sảnh.

Lúc này, thiếu nữ hơn 30 tuổi đi rất nhanh, mặc kệ Giang Chu gọi thế nào thì nàng cũng không quay đầu lại.

“Đại tiểu thư, có cần phải tức giận như thế không?”

Doãn Thư Nhã lạnh lùng liếc nhìn Giang Chu một cái: “Thật sự muốn cắt đầu lưỡi của cậu xuống, rồi xào tái lẫn.”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Chuyện này cũng không thể trách tôi được.”

“Là có người ép cậu nói tôi mang thai con của cậu sao?”

“Dương Nhạc Đa vẫn không phục tôi, ngày nào cũng nói muốn đánh bại tôi, rất phiền phức, tôi chỉ có thể nói ra một sự kiện mà cô ta vĩnh viễn không làm được.”

Doãn Thư Nhã hừ hừ hai tiếng: “Tôi là con gái nhà lành, cậu nói như vậy, sau này tôi còn lập gia đình kiểu gì?”

“Ngay cả của hồi môn mà cô cũng đưa cho tôi rồi, cô còn đòi gả cho ai?”

“Có đạo lý...”

Giang Chu đuổi người: “Vất vả lắm mới ra ngoài một lần, tôi dẫn cô đi chơi một chút, coi như bồi tội, thế nào?”

Doãn Thư Nhã có chút không dám tin: “Cậu có lòng tốt như vậy sao?”

“Từ khi bắt đầu khởi nghiệp, cô đã giúp đỡ tôi rất nhiều, chút yêu cầu này thì tôi vẫn thỏa mãn được.”

“Hừ, vậy còn tạm được.”

Giang Chu lấy chìa khóa xe ra, hai người leo lên xe.

Giang Chu lái xe rời khỏi bệnh viện, đi thẳng về đại học Thượng Kinh.

“Nơi chơi rất vui mà cậu nói đến chính là trường học của cậu?”

“Ừm, không phải cô vẫn chưa đến đây sao? Tôi dẫn cô đi tham quan một chút.”

Chương 483: Nếu sau này có con, vậy nó sẽ họ Giang!

Sau khi đi đến đại học Thượng Kinh, Giang Chu dừng xe, lại gửi QQ cho các cô bé của hắn.

Mọi người hẹn gặp nhau ở văn phòng làm việc trong trường.

Sau đó, tranh thủ gió mát nắng đẹp, mọi người cùng nhau uống trà chiều.

Từ sau khi phòng làm việc ở đại học Thượng Kinh chuyển đi, nơi này rất ít khi được sử dụng.

Tuy bây giờ Giang Chu có tiền, thế nhưng rút tiền thuê đi thì hắn vẫn không thoải mái.

Cho nên Giang Chu gọi người đến thu dọn, chỉnh sửa lại một chút.

Gian phòng làm việc lập tức biến thành gian phòng nghỉ ngơi và giải trí.

Phùng Tư Nhược, Tô Nam, Hàn Nhu, Hoàng Kỳ, ai cũng có chìa khóa nơi này.

Bởi vì nơi này vốn là tiệm trà sữa, nên hoàn cảnh tương đối thoải mái.

“Uống chén trà đi, tôi pha đấy!”

Doãn Thư Nhã cầm chén trà lên uống một ngụm: “Trà Diệp Đĩnh khá ngon, chỉ là tay nghề không thể sánh bằng bác Từ được.”

Giang Chu cảm thấy rất bất ngờ với cái đánh giá này: “Bác Từ còn là một người đàn ông đa tài đa nghệ như vậy cơ à?”

“Tôi rất kén chọn khi chọn quán gia đấy.”

“Chẳng trách di Vương lại phải lòng bác Từ.”

Doãn Thư Nhã đặt chén trà xuống, nhìn ra bên ngoài qua lớp cửa kính thủy tinh.

Bên ngoài đều là các cặp tình nhân đang đi lang thang.

Hai người tay trong tay, trên mặt tràn đầy nụ cười rạng rỡ.

“Lâu lắm rồi không vào sân trường, đúng là không tệ!”

Giang Chu gật đầu, nhấp một ngụm trà: “Giai đoạn vui sướng nhất trong cuộc đời chính là đại học.”

Doãn Thư Nhã lẳng lặng nhìn Giang Chu: “Khi tôi học đại học lại không vui sướng như cậu nói.”

“Vì sao?”

“Tôi cũng không yêu đương ngọt ngào, cũng không có bạn thân.”

Doãn Thư Nhã vừa nói xong, liền lộ ra vẻ buồn bực.

Đúng lúc này, chuông gió ngoài cửa bỗng nhiên kêu lên.

Keng!

Phùng Tư Nhược đẩy cửa kiếng, cất bước đi vào trong.

Hôm nay nàng mặc một chiếc váy ngắn màu đen, bên trên là một chiếc áo hoodie có mũ màu trắng.

Mái tóc dài rủ xuống bên vai, da thịt thì trắng nõn như tuyết.

Nàng tưởng chỉ có một mình Giang Chu ở đây, cho nên vừa vào liền muốn đưa tay ôm ôm.

Kết quả hai mắt vừa cong lên, liền nhìn thấy Doãn Thư Nhã đang ngồi trên ghế sa lon.

Vì vậy, bước chân của nàng hơi khựng lại, hai tay vươn ra đã rút trở về.

“Phùng Tư Nhược, đã lâu không gặp!” Doãn Thư Nhã đánh giá Phùng Tư Nhược một chút: “Hình như lại cao hơn rồi à.”

Phùng Tư Nhược chớp chớp mắt: “Không có nha.”

“A, giọng nói cũng to hơn rồi này.”

“Ô...”

Ngay sau đó, lại là tiếng chuông gió ngoài cửa.

Tô Nam vừa về từ tòa nhà Song Tinh, nàng đã đi vào phòng.

Ngay sau đó là Hoàng Kỳ và cả Hàn Nhu.

Cũng không lâu sau, Sở Ngữ Vi cũng chạy từ đại học Thanh Bắc qua bên này.

Một đoàn mỹ nữ ngồi song song trên ghế sa lon, quả thực là cảnh đẹp ý vui.

Có ngự tử lạnh lùng, có loli dễ thương, có trong trẻo, có nhút nhát... khiến cho Giang Chu vô cùng thoải mái.

Trong các nàng, ngoại trừ Doãn Thư Nhã ra, thì cơ bản là những người khác đều khá quen thuộc lẫn nhau.

Sở Ngữ Vi vừa vào liền chạy đến ngồi cạnh Phùng Tư Nhược, hai cô bé lại bắt đầu thì thầm gì đó.

Nhưng người khác cũng bắt đầu trò chuyện tán gẫu về cuộc sống và mấy thứ khác ... Thuận tiện còn chửi rủa Giang Chu luôn.

Duy chỉ có Doãn Thư Nhã là tỏ ra hơi khắn khượng khi phải đối diện với cảnh này.

Đừng thấy nàng đã qua sinh nhật tuổi 30, nhưng linh hồn của nàng thật sự chỉ là một cô bé thôi.

Trước kia, khi nàng đi học thì cũng chưa từng dung nhập vào tập thể, cho nên mặc dù nàng là người nhiều tuổi nhất ở đây, nhưng nàng vẫn không thể xen vào những câu chuyện này.

Nói một cách khác, thật ra nàng rất tương tự với Phùng Tư Nhược.

Chỉ là nàng không bị chứng sợ xã hội như Phùng Tư Nhược, nên cũng có thể miễn cưỡng nói chuyện trời đất.

“Không vui?”

“Tạm được, ngồi uống trà cũng rất tốt.”

Giang Chu nhìn Doãn Thư Nhã: “Không phải cô nói khi đi học thì chưa từng dung nhập vào tập thể sao? Tôi đặc biệt gọi người đến để cho cô trải nghiệm một chút.”

Doãn Thư Nhã hơi ngẩn ra, nàng không ngờ mình chỉ thuận miệng nói một câu, nhưng Giang Chu lại nhớ đến bây giờ.

“Đừng để cuộc sống có nhiều tiếc nuối.”

“Cậu đừng tưởng rằng cậu có thể hiểu tôi, tôi không có tiếc nuối nào cả...”

Giang Chu bấu môi khinh thường: “Cô ru rú trong nhà cả ngày, ngoại trừ tôi ra thì nào còn người bạn nào khác, vậy mà cô dám nói cô không có tiếc nuối nào?”

“...”

“Có phải đã từng nghĩ, nếu ngày xưa mình nói chuyện vui vẻ với mọi người, thì giờ đây mình sẽ không cô đơn như vậy?”

“...”

“Hoặc là sẽ nghĩ, trước kia, khi người khác rủ mình đi chơi đùa, mình không nên ra vẻ đại tiểu thư không thiếu tiền xài, thì mọi chuyện đã khác?”

“...”

“Cố gắng đi trò chuyện đi thôi.”

Giang Chu vừa nói xong, liền liếc mắt ra hiệu cho Sở Ngữ Vi.

Sở Ngữ Vi ho khan một tiếng: “Chị Doãn đúng không? Hôm nay chị và Giang Chu đã đi đâu vậy?”

Doãn Thư Nhã hơi sững sờ: “Nạo thai... à không phải, đi bệnh viện!”

“...”

Doãn Thư Nhã nói xong, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt lên.

Các nàng vừa nghe thấy cái gì cơ?

Hai chữ kia là nạo thai đúng không?!

“Hai người đi bệnh viện nạo thai?!”

Giang Chu cảm thấy như bùn rơi vào đũng quần: “Không phải, bọn tôi đi thăm Ngụy Lão Đại!”

Phùng Tư Nhược cắn môi: “Ngụy Lão Đại là ai?”

“À, Ngụy Lão Đại là giáo viên chủ nhiệm hồi cấp ba của mình và Giang Chu.”

“Ra là vậy...”

Chương 484: Nếu sau này có con, vậy nó sẽ họ Giang! (2)

Doãn Thư Nhã gật đầu: “Đúng thế, không phải nạo thai.”

Tô Nam nheo mắt lại: “Rất khả nghi nha.”

“Không phải thật, nạo thai là Giang Chu tung tin đồn thôi.”

Giang Chu gật đầu: “Ừm, tôi tình cờ gặp Dương Nhạc Đa, cho nên cố tình kích thích cô ta.”

Hàn Nhu nghe xong liền cau mày: “Lại là Dương Nhạc Đa, phiền chết đi được!”

Hoàng Kỳ nghe không hiểu ra sao: “Đây rốt cuộc là đang nói đến chuyện gì?”

“Ah...”

Roi vào đường cùng, Giang Chu không thể làm gì khác hơn là kể lại tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Kết quả là đưa đến vô số ánh mắt khinh bỉ.

“Boss chó, anh luôn thích bịa đặt như vậy à!”

“Đúng thế, nào có ai nói một cô gái như vậy, đúng không chị Doãn?”

Lúc này Doãn Thư Nhã cũng hơi sững sốt một chút.

Nàng không ngờ được, thì ra chỉ cần một vài câu xã giao là có thể thuận lợi gia nhập cuộc trò chuyện.

Ngày trước mình không có bạn bè, lẽ nào là do mình tìm sai chủ đề câu chuyện sao?

“Chị Doãn?”

“A...đúng thế, tên không biết xấu hổ này, cả ngày chỉ biết chiếm tiện nghi của người khác!”

Hoàng Kỳ là người đầu tiên đứng về phía Giang Chu: “Thật ra thì cũng không sao cả, dù sao đều phải sinh con mà!”

Giang Chu giơ con tay cái lên: “Vẫn là Kỳ Kỳ hiểu mình!”

“Đó là đương nhiên.”

Vì vậy, câu chuyện tiếp theo là.

Một đám thiếu nữ chưa trải sự đời đã bắt đầu chuyển qua đề tài có quan hệ đến con cái.

Nhưng đại bộ phận cuộc trò chuyện đều là nói chuyện không đâu.

Hoàn toàn là đọc được ở trên internet.

Nói gì gì mà đề mô thì thể lọ thể chai, đề thường thì sẽ rách cái này hỏng cái kia.

Làm cho Phùng Tư Nhược tròn tròn mắt lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch vì sợ hãi.

Một lúc lâu sau, nhịp điệu đại sư Hoàng Kỳ bỗng nhiên tung ra một chủ đề khá nặng cân.

“Mọi người đã nghĩ đến, sau này sẽ đặt tên con là gì chưa?”

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Nếu như là con trai, mình cảm thấy Văn Sinh nghe rất hay.”

Hoàng Kỳ vỗ ngực một cái: “Mình hy vọng là con gái, gọi Tây Tây.”

“Phùng Tư Nhược thì sao?”

“Không biết...”

“Vậy chị Tô Nam?”

Tô Nam suy nghĩ một chút: “Chưa từng nghĩ đến, nhưng nếu bắt buộc phải chọn một cái, thì nói là Giang Hà đi, đơn giản lại dễ nghe.”

Vừa dứt lời, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung qua bên này.

Các nàng đều nhìn chăm chăm vào Tô Nam, biểu cảm vô cùng kinh ngạc, kinh ngạc đến khó tin.

Ngay cả Giang Chu cũng ưỡn thẳng lưng lên, Tô Nam chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, nàng cảm thấy rất kỳ lạ: “Mọi người... nhìn tôi như vậy làm gì?”

“Vì sao... vì sao con của chị lại họ Giang?”

Tô Nam sửng sốt ba giây, sau đó mặt mũi liền đỏ bừng lên.

Thật ra thì đối với vấn đề con cái mang họ gì, tất cả mọi người đều ngầm hiểu lẫn nhau.

Sở Ngữ Vi hy vọng con mình tên Giang Văn Sinh, nhưng nàng chỉ nói Văn Sinh.

Hoàng Kỳ hy vọng con mình tên Giang Tây Tây, nhưng nàng chỉ nói Tây Tây.

Phùng Tư Nhược nhất gan, tạm thời chưa cân nhắc đến vấn đề này.

Doãn Thư Nhã và Hàn Nhu thì vẫn chưa chủ động trả lời.

Nói chung, biểu hiện của mọi người đều không có vấn đề gì.

Hơn nữa, các nàng cũng chỉ là nói chuyện phiếm mà thôi.

Không có nghĩa là sẽ thật sự có chuyện gì phát sinh.

Nghĩ cũng phạm pháp sao?

Đương nhiên không, vậy thì họ Giang thì sao chứ?

Nhưng mà... nghĩ ở trong lòng là không có vấn đề gì.

Nhưng nếu nói ra ngoài thì lại rất có vấn đề.

Ví dụ như Tô Nam, nàng nói sẽ đặt tên cho con mình là Giang Hà.

Kết quả là, nàng liền bị mọi người để mắt đến.

Hiện giờ Tô Nam cũng rất hoảng sợ!

Vì sao lại phát rồ rồi?

Tại sao bản năng của mình lại nghĩ con của mình sẽ họ Giang chứ?

Không...

Chắc đầu mình hỏng rồi!

Tô Nam thở sâu vài hơi, sắc mặt vẫn đỏ bừng như cũ.

Nhưng nàng làm việc dưới tay của Giang Chu lâu như vậy, nên cũng rất có kinh nghiệm với loại tình huống bất ngờ này.

Cho nên, nàng chuẩn bị ngụy biện một phen, để che lấp chuyện này đi.

“Mọi... mọi người nghe nhầm rồi, ý của tôi là, tên là Giang Hà.”

“Trương Giang Hà, Lý Giang Hà, Vương Giang Hà... Đều được mà.”

“Mọi người... mọi người hiểu chưa?”

Mặt Tô Nam tràn đầy chột dạ mà nhìn các nàng.

Ai ngờ, nàng chỉ nhận được những ánh mắt tràn đầy ý cười.

“Mọi người đừng nhìn tôi như vậy, thật sự không phải là họ Giang...”

Giang Chu tăng hăng một cái: “Tiểu Nam Nhi, tôi coi cô là đồng nghiệp, thế mà cô lại muốn sinh con cho tôi?”

Tô Nam vô cùng xấu hổ: “Khốn khiếp, anh...anh câm miệng! Con không có quan hệ gì với anh.”

“Vậy thì có quan hệ với ai?”

“Có quan hệ với tôi, là tôi tự sinh!”

“Khi cô sinh con có hỏi ý kiến của tôi chưa?”

“Ngày nào tôi cũng không nhìn thấy anh, tôi đi đâu để hỏi ý kiến của anh?!”

Mặt Giang Chu tràn đầy tức giận: “Nếu là con cháu nhà họ Giang tôi, vậy thì không thể theo họ người khác được.”

Mặt Tô Nam đầy vẻ không phục: “Nếu là tôi sinh, tôi nói nó họ gì thì nó họ đó.”

“Cô nói không tính.”

“Tôi cần chết anh!”

Hai người ta một lời người một lần, tranh luận không ngớt.

Chương 485: Nếu sau này có con, vậy nó sẽ họ Giang! (3)

Cùng lúc đó, đám người ngơ ngác nhìn hai người bọn họ, mọi người đều không hiểu gì nhưng chỉ biết là rất lợi hại.

Rốt cuộc hai người này đang tranh luận cái gì?

Đứa bé kia đã tồn tại sao?

Vì sao bọn họ lại có cảm giác như đang xem phim truyền hình drama vậy nhỉ?

Quá... quá máu chó rồi chứ?!

Nhưng đúng lúc này, Phùng Tư Nhược lấy lại tinh thần, bỗng nhiên lên tiếng: “A, mình biết rồi!”

Mọi người không khỏi khần trương khi nghe thấy Phùng Tư Nhược mở miệng.

Bởi vì mặc kệ mọi người nghĩ ra sao, thì Phùng Tư Nhược mới là bạn gái chính thức của Giang Chu.

Phùng Tư Nhược có tư cách tức giận khi nhìn thấy cảnh này.

Cho nên, rốt cuộc Phùng Tư Nhược đã biết cái gì?

Tất cả người trong phòng đều nhìn Phùng Tư Nhược với ánh mắt khần trương.

“Gọi là Giang Đường!”

Phùng ngốc nghếch đáng yêu nhà ta nhìn Giang Chu với ánh mắt mong đợi.

Nàng cảm thấy cái tên này quá tuyệt vời.

“...”

Mọi người yên lặng một lúc lâu, đột nhiên lại cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Thì ra là Phùng Tư Nhược vẫn đang đau khổ suy nghĩ chuyện đặt tên?

Wow, cô bé này thật sự là không hiểu tình hình bây giờ nha!

“Không được sao?”

Giang Chu mỉm cười: “Không tệ, mọi người đều thấy cái tên này rất hay.”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, mặt mũi tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

Một lúc sau, đã đến giờ cơm tối.

Giang Chu liền gọi đồ nướng về, đám người bắt đầu vừa ăn vừa nói chuyện.

Mặc dù ban đầu Doãn Thư Nhã không thể dung nhập vào câu chuyện, nhưng sau trò chơi đặt tên kia, nàng cảm thấy nói chuyện phiếm với người khác cũng không còn quá khó khăn nữa.

Hơn nữa, nàng còn phát hiện mình có tiềm năng trở thành một kẻ lắm lời!

Ví dụ như khi trò chuyện đến việc Giang Chu khôn khéo và tồi tệ như thế nào.

Khi đó, những lời nàng nói luôn làm cho mọi người sản sinh ra rất nhiều sự cộng minh.

Ngoài ra, còn có Tô Nam khi uống bia, thì đơn giản trở thành ‘máy phàn nàn’.

Như cái gì mà ông chủ vô lương tâm nghiền ép nhân viên.

Ông chủ háo sắc suốt ngày đòi xem khiêu vũ...

Doãn Thư Nhã cũng rất tán thành mấy lời này của Tô Nam, cho nên nhịn không được mà gật gù.

Sau đó, nàng cũng bắt đầu chửi rửa Giang Chu, quả thật vui quên đường về.

Giang Chu cũng không ngăn cản, dù sao mọi người vui vẻ là tốt rồi.

Bởi vì thiếu nữ 30 ngu ngốc Doãn Thư Nhã này quá ít bạn bè.

Hắn cũng không để ý chuyện nàng chửi rửa mình để thu hoạch được tình hữu nghị.

Giang Chu chỉ vừa ăn uống, vừa ngồi nhìn các nàng, bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống thật là rất tốt đẹp.

Chẳng mấy chốc, bữa tối đã kết thúc.

Bây giờ cũng đã là 10 giờ đêm rồi.

Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi đột nhiên muốn kết bạn đi dạo hồ, hơn nữa còn không cho phép Giang Chu đi theo.

Các nàng muốn nói chuyện về bí mật nhỏ của hai người.

Hơn nữa, rất có thể có quan hệ với ước định trong kỳ nghỉ hè đó.

Tô Nam thì phải trở về ký túc xá để học bù, thuận tiện sửa sang lại tài liệu danh sách các nhà máy làm thay.

Thời gian này, nàng vẫn luôn chạy từ công ty về trường, lại từ trường đến công ty, cho nên rất mệt mỏi.

Hàn Nhu và Hoàng Kỳ thì cùng đi sơn móng tay.

Hai cô bé này là vô lo vô nghĩ nhất, thời gian qua cũng rất vui sướng.

Mà Giang Chu thì phụ trách lái xe, đưa Doãn Thu Nhã trở về khu biệt thự Hồng Diệp.

Lúc này, mặt trăng sáng rực đang khảm giữa bầu trời đêm.

Nhưng ngôi sao lóng lánh tràn ngập bầu trời.

Giang Chu dừng xe, đứng ngắm màn đêm với Doãn Thu Nhã một lúc.

“Chơi vui không?”

Doãn Thu Nhã gật đầu: “Không ngờ nói chuyện phiếm thôi mà cũng có thể thú vị như vậy.”

Giang Chu mỉm cười: “Đừng ru rú ở nhà chơi game nữa, rảnh rồi thì đi qua chơi với các cô ấy đi.”

“Nhưng các cô ấy có thời gian rảnh không?”

“Sinh viên thì có việc gì mà bận chứ? Thử các cô ấy không bao giờ thiếu chính là thời gian.”

Một trận âm thanh bỗng nhiên truyền đến từ một góc hẻo lánh.

Nhưng mà hai người cũng không để ý nhiều, vì tưởng rằng đó là âm thanh gió thổi qua tán cây.

“Cậu dây dưa với nhiều cô gái như vậy, sau này phải làm sao?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Mọi người đều là bạn tốt thôi, cô cũng đừng nói linh tinh.”

Doãn Thư Nhã hừ lạnh một tiếng: “Thái độ của Tiểu Nam Nhi kia của anh đã quá rõ ràng rồi chứ?”

“Đó chỉ có thể chứng minh là tôi làm ông chủ rất kha.”

“Vậy Sở Ngữ Vi thì sao? Ánh mắt của cô ấy chưa từng rời khỏi anh.”

“Là khoản nợ đã liêm khi còn trẻ thôi.”

“Hoàng Kỳ thì sao?”

Giang Chu suy tư một chút: “Chúng tôi chỉ là bạn thân có cùng quan điểm thôi.”

Doãn Thư Nhã đã sợ sự vô sỉ của Giang Chu rồi: “Căn bã nam, cần thận bị sét đánh.”

“Tôi đi chân trần không sợ rách giày.”

Cùng lúc đó, lại có một trận âm thanh kỳ quái truyền đến.

Chụt chụt – chặc chặc—

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Gió còn có tiết tấu sao?

Không... Chắc chắn là không.

Như vậy âm thanh này là cái gì?

Bọn họ yên lặng một lát, sau đó ngẫm hiểu lẫn nhau mà đi về phía bụi cây.

Ngay sau đó, hai người ngồi xồm xuống, len lút nhìn về phía.

Dưới ánh trăng, dì Vương 100 kg đang ôm chặt bác Từ 45 kg.

Hai người xoay tới xoay lui, suýt nữa đã xoay thành bánh quai chèo.

Một lúc lâu sau, bác Từ không chịu được.

“Để tôi... Tôi thở... Thở lấy hơi đã!”

“Thở gấp cái gì, vậy thì vào nhà, tôi cho ông biết thế nào là thở gấp.”

Sau đó, bóng của hai người cùng giao hòa vào nhau.

Doãn Thư Nhã nhìn thấy cảnh này, mặt mũi liền tràn đầy khiếp sợ.

Mà Giang Chu thì nhìn say sưa ngon lành, còn nhin không được mà cảm thán.

“Thật sự là đẹp nhất cũng không bằng hoàng hôn mà.”

Chương 486: Thật sự hâm mộ đám người nằm cũng có thể kiếm tiền!

Dưới ánh trăng, bác Từ và dì Vương nhẩn nhẩn nhó nhó.

Mà Giang Chu và Doãn Thư Nhã thì yên lặng không nói gì.

Quả nhiên, nữ theo đuổi nam chỉ cách một tờ giấy.

Tuy rằng dì Vương càng ngày càng dày và bền chắc, nhưng cuối cùng, bác Từ vẫn rơi vào lòng bàn tay của dì.

Chuyện này chỉ có thể trách lòng già quá mềm yếu, không chịu nổi gió, không chịu nổi sóng.

“Được rồi, tôi về trước đây.”

“Ai, bây giờ cậu đi về, vậy tôi phải làm sao bây giờ?”

Giang Chu cảm thấy Doãn Thư Nhã hơi khó hiểu: “Đương nhiên là cô đi về rồi rồi sạch sẽ, sau đó leo lên giường đi ngủ chứ còn gì.”

Gò má Doãn Thư Nhã đỏ lên, chỉ chỉ vào trong sân: “Theo tình huống bây giờ, cậu thấy tôi phải làm thế nào mới có thể đi vào trong như không có chuyện gì xảy ra?”

“Cô liền đi qua chào hỏi một câu, chào, hôn tiếp đi.”

“Ai nha, tôi hỏi thật, anh có thể đàn hoàng một chút không?”

Doãn Thư Nhã vừa nói chuyện vừa đánh Giang Chu một cái, chỉ là động tác nhẹ nhàng như gãi ngứa.

Giang Chu suy nghĩ một chút, đột nhiên nâng cao giọng:

“Doãn tiểu thư, hôm nay đi chơi có vui không?”

Tiếng nói rất to này nhất thời làm cho Doãn Thư Nhã nhảy dựng lên.

Đồng thời, tiếng nói này cũng đánh tức bác Từ và dì Vương ở trong sân.

Hai người đang trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt này vội vội vàng vàng tách nhau ra.

Sau đó, cũng không biết bọn họ đã nói gì, chỉ thấy hai người đều chạy về phía phòng của riêng mình.

Trong sân biệt thự chỉ còn lại những cơn gió đêm của tháng chín.

Doãn Thư Nhã nhìn thấy cảnh này, cảm thấy không cần phải trốn tránh nữa.

Vì vậy, nàng liền đứng lên phui quần áo.

“Trời đã muộn rồi, cậu có muốn ngủ ở phòng khách không?”

Giang Chu lập tức từ chối: “Cho tôi ngủ ở khuê phòng của cô thì tôi cũng không vào chứ đừng nói là phòng khách.”

Sau khi nghe xong, Doãn Thư Nhã cảm thấy hơi tức giận:

“Làm sao vậy, phòng của tôi không xứng với cậu à?”

“Cô nghĩ lại mà xem, tất cả mọi người đều biết tôi đưa cô về, nếu như tôi không trở về trường học, vậy có nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch.”

“Cậu cho rằng tôi sẽ làm chuyện giống như dì Vương đã làm với bác Từ sao? Cậu đừng tự luyến!”

Giang Chu nhếch miệng cười: “Loại con trai ưu tú và đẹp trai ngồi ngồi như tôi, phải biết bảo vệ mình mỗi khi ra ngoài.”

Doãn Thư Nhã nhìn Giang Chu, hừ hừ hai tiếng: “Mặc kệ cậu, dù sao hôm nay bản tiểu thư cũng rất vui vẻ, cảm ơn.”

“Đi đây, không có chuyện gì thì đừng làm phiền tôi, rảnh rồi thì chạy qua đại học Thượng Kinh chơi là được.”

“Tên khốn khiếp này, cậu biết có bao nhiêu người muốn hẹn tôi ra ngoài chơi, mà tôi còn không đồng ý không?”

“Tôi cũng có việc của mình mà, không thể ngày nào cũng dẫn cô đi chơi chứ?”

“Vậy một tuần phải dẫn tôi đi chơi một lần.”

“Quá nhanh, nửa năm một lần đi.”

“Một tháng.”

“Hai tháng, không đồng ý thì quên đi.”

Doãn Thư Nhã nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn Giang Chu.

Ai ngờ Giang Chu không nói gì, mà chỉ lấy một chiếc chìa khóa từ trong túi ra.

“Đây là cái gì?”

“Là chìa khóa phòng nghỉ ngơi lúc này đây.”

“Cho... Cho tôi?”

Giang Chu gật đầu: “Chưa chắc tôi đã có thời gian rảnh, còn mấy người Tư Nhược thì có thời gian, nếu như bọn họ đều không rảnh, hoặc là cô không tìm thấy họ, thì cô có thể đi vào uống trà.”

Doãn Thư Nhã làm bộ như không thèm, nhưng ánh mắt thì vẫn dính chặt vào chiếc chìa khóa: “Tôi mới không nhàm chán như vậy, tôi cũng có thể uống trà ở nhà mà.”

“Vậy sao? Vậy thì quên đi.”

“A, cậu...cậu đã nói là cho tôi rồi, tại sao còn lật lọng?”

“Con người của tôi, vẫn luôn không thích ép buộc người khác.”

“Tôi còn chưa nói hết mà, ý của tôi là, nếu cậu đã có lòng như vậy, tôi liền cố mà nhận vậy.”

Giang Chu nhìn Doãn Thư Nhã, lại cười giễu cợt: “Không thẳng thắn chút nào, có lẽ ban đêm cũng sẽ kêu như vậy.”

Doãn Thư Nhã giơ chân lên, hung hăng dùng chiếc dép cao 5 cm để đập Giang Chu một cái: “Kêu cái em gái cậu, tôi vào đây.”

“Ừm, vậy tôi cũng đi đây.”

“Trên đường... Trên đường đi chậm một chút.”

Giang Chu khoát tay, nghênh ngang lái xe rời đi.

Mà Doãn Thư Nhã thì đứng ở cửa, đưa mắt nhìn Giang Chu rời đi, sau đó nàng yên lặng một lúc lâu.

Thảo nào nhiều người thích yêu đương ở đại học như vậy.

Hóa ra cuộc sống của hai người hoàn toàn khác với một người.

Doãn Thư Nhã giờ bàn tay cầm chìa khóa lên, dán vào ngực.

Tên khốn này đã quét sạch của hồi môn của mình rồi.

Xem ra sau này là thật sự không thể lập gia đình rồi.

Đây cũng không phải là nàng muốn thế, mà là không có cách nào nha.

Vậy cũng chỉ có thể như này, hì hì.

Sáng sớm hôm sau, bầu trời rất âm u.

Còn chưa đến giờ đi học, mà trời đã bắt đầu đổ mưa phùn.

Mặt trời không xuất hiện, khiến cho nhiệt độ lạnh hơn nhiều.

Người không có tiết học liền thoải mái, có thể nằm trong chăn ngủ một giấc.

Nhưng Giang Chu thì không may mắn như vậy, hôm nay hẳn có tiết học sớm.

Vì vậy, Giang Chu đứng dậy mặc quần áo tử tế, lại gọi ba con hàng kia dậy.

Chương 487: Thật sự hâm mộ đám người nằm cũng có thể kiếm tiền! (2)

“Lão Giang, bây giờ ông có bao nhiêu tài sản?”

“Không biết, nhưng mà phải có rất nhiều số 0.”

Mặt Từ Hạo Đông tràn đầy hâm mộ và ước ao: “So sánh với ông, tôi cảm thấy thời gian đại học của tôi quá lãng phí.”

Giang Chu hơi ngược mắt lên: “Không phải đâu, Hạo Đông, thật ra thì ông cũng có thứ mà tôi hâm mộ đấy.”

Từ Hạo Đông: “Thật sao? Là cái gì vậy, nói cho tôi nghe xem nào.”

“Thận thùng lỗ chỗ và bàn tay đầy vết chai.”

“...”

Trương Nghiễm Phát ở ngoài cửa đã cười không thở nổi: “Cái này đúng là hâm mộ cũng không được.”

Từ Hạo Đông cảm tức mà nhìn bọn họ: “Các ông đừng cười nhạo tôi, ít nhất thì tôi cũng khá hơn Lão Cao.”

Cao Văn Khải xanh xao vàng vọt bước xuống giường, mặt viết đầy buồn ngủ: “Ông khá hơn tôi ở chỗ nào hả?”

Đạo này, trạng thái tinh thần của Cao Văn Khải không tốt lắm, ngày nào cũng rất tốn sức mới rời giường được.

“Đại ca, ông thử nhìn mình trong gương xem, ông sắp bị lão baby của ông ép khô rồi đấy.”

Cao Văn Khải thở dài: “Loại người tự cung tự cấp như ông không hiểu được niềm vui sướng trong đó đâu.”

Từ Hạo Đông siết chặt nắm đấm: “Lão baby nhà ông có chị em hay không?”

“Có chứ, nhưng mà tất cả đều là con cháu đầy nhà rồi.”

“Quá như thế cơ à?!”

“Ông muốn tôi giới thiệu cho ông một người à?”

Từ Hạo Đông khẽ cắn môi: “Đúng thế, quả phụ cũng được.”

Mặt Cao Văn Khải hiện lên vẻ cố mà làm: “Được rồi được rồi, chiều nay tôi sẽ hỏi cho ông.”

“Tốt nhất là loại bảo dưỡng tốt, lại chịu cho tiền tiêu vặt.”

“Yêu cầu này quá cao, tôi chỉ có thể thỏa mãn một yêu cầu thôi, ông tự chọn đi.”

“...”

“Chịu cho tiền tiêu vặt đi!”

Giang Chu nhìn bọn họ nói chuyện, nhất thời tỏ vẻ trơ trẽn.

Đây đều cmn là bạn cùng phòng gì chứ?

Ngày nào cũng chỉ nói loại chuyện này?

Nam sinh viên bây giờ đều thích không làm mà hưởng như vậy sao?

Ghê tởm!

Rõ ràng là giá trị con người của mình đã rất cao.

Nhưng tại sao mình lại có một tia ước ao khi nhìn thấy bọn họ nằm cũng có thể kiếm tiền chứ?

Có lẽ... Đây chính là niềm vui của chơi chùa đi.

Giang Chu mặc quần áo tử tế, quyết định bung dù lên để đi tìm phú bà của mình.

Chính là vị phú bà trẻ tuổi xinh đẹp, vừa ngốc nghếch lại vừa dễ thương nhà mình.

Vì vậy, mười phút sau, Giang Chu xuất hiện ở dưới ký túc xá nữ.

Mưa nhỏ tí tách, mặc dù hạt không to nhưng mưa rất mau.

Giang Chu lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Phùng Tư Nhược.

“Xuống đi, anh đang chờ ở dưới rồi.”

.....

Bầu trời ở Thượng Kinh rất u ám.

Ngoài ra còn có những tiếng sấm chớp.

Lúc này, bầu trời vẫn tiếp tục có mưa nhỏ, làm ướt đám cây cỏ ở trong sân trường.

Đồng thời, trên mặt hồ nổi lên những gợn sóng nhỏ.

Hai người đi chung một cái ô, cùng nhau đi về phía tòa nhà dạy học.

Nhưng mà cái ô này không to lắm, miễn cưỡng có thể che được hai người.

Cho nên cả người Phùng Tư Nhược đều bị Giang Chu ôm vào trong ngực.

Gần tám giờ, sau khi đến tòa nhà dạy học.

Giang Chu liền lấy khăn ra, bắt đầu lau mái tóc dài cho Phùng Tư Nhược.

“Kỳ lạ, rõ ràng là anh che rất kỹ rồi, sao em còn bị ướt chứ?”

“Không biết...”

“Chẳng lẽ ngay cả Long Vương Gia cũng biết em quá dễ thương?”

Phùng Tư Nhược nghe thấy lời này của Giang Chu, liền cực kỳ vui vẻ.

Sau đó, nàng lặng lẽ nhìn Giang Chu, ngay cả hai gò má cũng đã có một vệt đỏ ửng.

Sáng sớm hôm nay, khi Phùng Tư Nhược phát hiện ra trời đang mưa, nàng liền vui vẻ mà chia sẻ tin vui này cho Đinh Duyệt biết.

Nhưng Đinh Duyệt lại cảm thấy rất kỳ lạ.

Trời mưa đúng là không tệ, nhưng nếu phải dậy sớm để đi học thì rất tệ.

Vậy tại sao Phùng Tư Nhược lại vui vẻ như vậy?

Phùng ngọc nghếch đáng yêu nhà ta nghe thấy vấn đề này thì sửng sốt.

Nàng nhớ là trước kia mình cũng không thích trời mưa, nhưng mà giờ này phút này, Phùng Tư Nhược đã hơi hiểu ra rồi.

Thì ra nàng thích trời mưa là vì Giang Chu, bởi vì mỗi khi trời mưa thì Giang Chu sẽ đến đón nàng.

Sau đó, vì sợ nàng bị dính mưa lạnh, cho nên liền nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực.

Nhưng mà lần nào, Phùng Tư Nhược cũng sẽ ... Thừa dịp Giang Chu không chú ý để dính một chút mưa.

Làm như vậy thì tóc của nàng sẽ ướt, sẽ được Giang Chu lau tóc cho nàng.

Loại chuyện hy sinh sức khỏe của bản thân này, chỉ có những thiếu nữ ngây ngốc trong giai đoạn yêu đương mới có thể làm được.

“Được rồi, lau xong rồi.”

“Cảm ơn.”

Phùng Tư Nhược lắc lắc cái đầu nhỏ, rồi nhỏ giọng nói một câu cảm ơn.

Cùng lúc đó, Giang Chu ngẩng đầu lên nhìn thời gian, tiết học đầu tiên sẽ bắt đầu vào lúc tám rưỡi.

Hiện giờ mới chỉ có bảy giờ bốn mươi, hiển nhiên là bọn họ đến sớm.

Khóe miệng của Giang Chu không khỏi hơi cong lên, trong lòng hắn bắt đầu tính toán.

“Tư Nhược.”

Phùng Tư Nhược ngẩng đầu: “Ừm?”

Giang Chu kéo tay của nàng: “Đi, đi theo anh qua bên này.”

“Đi đâu nha?”

“Đi đến một chỗ chơi rất vui.”

“Nhưng mà... sắp vào học rồi nha.”

Giang Chu cũng không trả lời nàng, mà trực tiếp kéo nàng đi vào phòng học, lại đi đến lối đi phòng cháy chưa cháy.

Phùng ngọc nghếch vẫn chưa kịp phản ứng, liền bị Giang Chu đẩy vào trong góc.

Ngay sau đó, cái miệng nhỏ nhắn của nàng đã bị chặn lại.

Chương 488: Còn chưa vào học, miệng Phùng Tư Nhược đã sưng lên!

“Ô ô...”

Phùng Tư Nhược tròn tròn mắt lên vì sợ, hai chân thon dài đập loạn vài cái.

Nhưng không lâu sau, nàng liền nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Khoảng hai mươi phút sau, Giang Chu nhếch miệng: “Gọi ông xã đi.”

“Không muốn...”

Giang Chu nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Rốt cuộc khi nào em mới gọi anh là ông xã?”

Phùng Tư Nhược thở hắt lên: “Em... em không gọi.”

“Vậy em xong đời rồi.”

“Ô ô...”

Chẳng mấy chốc, chuông vào học đã vang lên.

Các học sinh lục tục đi vào trong phòng học.

Cuộc sống đại học vốn vô cùng lười biếng, lại cộng thêm hôm nay là ngày mưa, cho nên rất nhiều người đều đi học sát giờ.

Sau khi Đinh Duyệt đi đến phòng học, liền phát hiện Giang Chu và Phùng Tư Nhược không có ở đây.

Hai mắt Đinh Duyệt mờ mịt, Đinh Duyệt nhớ rõ là Giang Chu đã đón Phùng Tư Nhược từ rất sớm.

Sao mình đi muộn vài chục phút và vẫn không nhìn thấy họ đâu?

Chẳng lẽ lại trốn học rồi?

Tên Giang Chu thôi này, luôn dạy hư chị em tốt của mình.

Nếu tiếp tục như vậy, bọn họ có tỉ lệ lớn là sẽ không đạt điểm tiêu chuẩn.

Đinh Duyệt lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị cảnh cáo Giang Chu một chút.

Không ngờ Đinh Duyệt còn chưa kịp gõ chưa, thì hai người kia đã đi vào phòng học.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược đã đỏ bừng, nhưng cái miệng nhỏ nhắn của nàng còn đỏ hơn cả gò má của nàng nữa.

“Hia người đi đâu vậy? Không phải đi từ sớm rồi sao?” Mặt Đinh Duyệt đầy dấu chấm hỏi: “Mình còn tưởng hai người trốn học nữa.”

Giang Chu ngồi xuống, có chút bất đắc dĩ: “Trẻ con đừng suốt ngày hỏi chuyện của người lớn, biết chưa?”

“Người lớn...” Đinh Duyệt nhìn về phía miệng của Phùng Tư Nhược, đột nhiên tròn tròn mắt lên: “Con bà nó, ông quá đáng thật.”

Giang Chu có chút không hiểu: “Quá đáng cái gì? Cô ấy là bà xã của tôi mà.”

“Vậy cũng không được, ông phải dịu dàng và ôn nhu với Phùng Tư Nhược một chút chứ.”

“Tôi thương cô ấy như vậy, tất nhiên là rất dịu dàng rồi.”

Phùng Tư Nhược thở phì phò, trong mắt viết đầy ủy khuất.

Nàng cảm thấy Giang Chu thật sự là quá xấu rồi.

Sau này nhất định phải đi học đúng giờ, không thể đi đến sớm nữa.

Ngay sau đó, tiết học đầu tiên đã bắt đầu.

Giang Chu nghe đến mức buồn ngủ, nhin không được mà nằm vật ra bàn.

Lúc này, ngoài cửa sổ mưa vẫn đang rơi.

Hơn nữa, còn to và mau hơn lúc sáng sớm một chút.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Giang Chu cảm thấy có người đang chọc vào người mình...

Không cần hỏi, nhất định là Hoàng Kỳ.

Cô nàng có chứng bệnh khó khăn khi rời giường này lại đến muộn.

Người ta đi muộn chỉ vài phút, còn Hoàng Kỳ đi muộn chỉ vài phút là tan học.

Cô bé này, sẽ không mua thành tích thi đại học đấy chứ?

Giang Chu ép buộc mình ngồi thẳng dậy, quay đầu nhìn về phía sau.

Tóc của Hoàng Kỳ đã bị nước mưa làm ướt sũng, ngay cả quần áo cũng vậy.

“Ô đâu?”

Vẻ mặt Hoàng Kỳ như sắp khóc: “Lần trước, trời mưa đi vào trung tâm thành phố chơi rồi làm mất rồi.”

Giang Chu nâng trán: “Còn có cái gì mà bạn không vứt đi không?”

“Mình không làm mất bản thân là tốt rồi.”

Giang Chu lấy khăn ra, lại len lút chuyển xuống chỗ ngồi phía sau.

Sau đó, hất cởi mái tóc đuôi ngựa của nàng ra, rồi bắt đầu lau tóc cho nàng.

Cô bé này bị mưa làm cho ướt sũng, thậm chí quần áo còn có thể vắt ra nước.

“Bình thường cũng đã đi muộn rồi, hôm nay mưa to như vậy sao không nghỉ luôn?”

“Đừng mắng mình, sau này mình sẽ dậy sớm.”

“Vô nghĩa, mấy lời này chưa nghe một 100 lần thì cũng có 99 rồi.”

Mặt Hoàng Kỳ đầy phiền muộn: “Người phát minh ra giường, thật sự là phải bị thiêu sống trên thập tự giá.”

Giang Chu nhin không được mà cười ra tiếng: “Vậy bạn nên trách người phát minh ra trường học thì hơn.”

“Có đạo lý...”

Trong khi hai người nói chuyện, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên quay đầu lại.

Nàng đưa chai nước của mình qua, để cho Hoàng Kỳ uống miếng nước.

“Cảm ơn Tư Nhược.”

“Không có gì...”

Ánh mắt Hoàng Kỳ quan sát trên người Phùng Tư Nhược: “A, tại sao áo sơ mi của bạn lại bị rơi mất một cái cúc áo rồi?”

Phùng Tư Nhược nhìn thoáng qua Giang Chu, mặt đầy ủy khuất mà nói: “Bị... bị Giang Chu kéo rơi rồi...”

Buổi trưa, sau khi học xong, Giang Chu nhận được điện thoại của Phùng Nhạc.

Hiện giờ, Tụ Mỹ đã tuyên truyền và quảng cáo đến gần bão hòa.

Bọn họ định nghe theo Giang Chu, làm một đoạn quảng cáo rất độc đáo.

Vì cam đoan hiệu quả, Phùng Nhạc liền mời Giang Chu đến hiện trường để chỉ đạo.

Bởi vì mọi người đều biết, Giang Chu không chỉ là một người lán ăn, mà đồng thời còn là biên kịch của bộ phim ăn khách Tôi không phải Dục Thần nữa.

Cho nên Phùng Nhạc cho rằng, năng lực trên phương diện này của Giang Chu rất khá.

Dù sao trời cũng mưa, ở trường học cũng không có chuyện gì làm, cho nên Giang Chu vui vẻ đồng ý, rồi lái xe rời khỏi trường.

Lúc này, trước cửa tòa nhà đồ sộ của Phi Độ.

Mấy cô gái trẻ tuổi mặc đồng phục đang đứng ở bên dưới tòa nhà, bọn họ hơi ngẩng đầu nhìn quanh, giống như là đang chờ đợi ai đó.

Chương 489: Mình là Thiên Nga Trắng, còn cô ấy là con vịt xấu xí!

“Bọn họ đến chưa?”

“Chưa, nhưng giờ này thì chắc là sắp đến rồi.”

“Sẽ không đến muộn chứ?”

“Đừng đùa, hợp tác với Phi Độ, ai dám đến muộn chứ?”

“Quản lý nói là, không cần khách khí với bọn họ, hung hăng ép giá là được rồi.”

“Đúng vậy, Phi Độ của chúng ta là công ty lớn, không cần phải nể mặt bọn họ.”

“Quản lý nói, rất nhiều người muốn hợp tác với chúng ta, nên đàm phán không thành công cũng không sao cả.”

“Công ty lớn chính là như vậy, chúng ta rất mạnh, cho nên không cần sợ.”

Trong cơn mưa nhỏ tí tách.

Nghiêm Úy Úy vừa nhậm chức, liền ghi tạc những lời này vào trong lòng.

Nàng cho rằng mình rất may mắn nên mới có thể vào được Phi Độ.

Coi như đi bàn chuyện hợp tác thì cũng có thể cao cao tại thượng.

Không như Vũ Đình, chỉ làm trong một công ty nhỏ mà đã thấy tự mãn rồi.

Có điều... không chế cở phần Chu Tinh cũng đang phát triển rất mạnh mẽ.

Nói một cách chính xác, thì nó không còn là một công ty nhỏ nữa.

Cho nên Chu Vũ Đình cũng rất may mắn.

Nhưng Nghiêm Úy Úy tuyệt đối không hâm mộ, bởi vì phần may mắn đó là nàng không cần, cho nên Chu Vũ Đình mới nhặt được.

Hơn nữa, bây giờ mình là nhân viên của Phi Độ.

Cho dù bên Chu Tinh có phát triển mạnh mẽ đến thế nào, cũng có thể vượt qua Phi Độ sao?

Đây chính là cá sấu lớn trong ngành internet truyền thống đấy.

Mà Chu Tinh thì sao?

Không có thực lực cũng không có bối cảnh, công ty nhỏ chỉ có thể là công ty nhỏ.

Cho nên Nghiêm Úy Úy cảm thấy, may mà lần trước Giang Chu không cho mình vào làm, bởi vì như vậy thì nàng mới có cơ hội nhận được offer của Phi Độ.

Nếu như nàng đi Chu Tinh, chẳng phải là sẽ thành thuộc hạ của Chu Vũ Đình sao?

Đây chính là điều mà nàng không thể chấp nhận được.

Bởi vì, tuy rằng nàng và Chu Vũ Đình là chị em với nhau.

Nhưng trên thực tế, Nghiêm Úy Úy vẫn cảm thấy Chu Vũ Đình là một con vịt con xấu xí, mà bản thân nàng, tất nhiên là Thiên Nga Trắng rồi.

Mặc dù tiền lương của Chu Vũ Đình đã lên đến 300 ngàn một năm, mà bây giờ nàng chỉ có 6000 đồng một tháng, thậm chí không đủ chi tiêu còn bị trừ 1500 đồng.

Nhưng Nghiêm Úy Úy cảm giác mình vẫn cao hơn Chu Vũ Đình một bậc.

Đây chính là Phi Độ đấy, Chu Tinh kia làm sao có thể so sánh được.

Tương lai của mình nhất định sẽ là tiền đồ vô lượng.

Còn Chu Vũ Đình có thể đi đến bây giờ cũng là giới hạn cao nhất rồi.

Mình chỉ cần cố gắng một chút, chẳng mấy chốc sẽ có tiền lương bằng Chu Vũ Đình thôi.

Cùng lúc đó, Giang Chu lái xe vào bãi đỗ xe hầm dưới đất.

Sau đó, ngồi thang máy lên đại sảnh tầng một.

Nơi này có bốn cái thang máy, một cái trong đó là dành riêng cho lãnh đạo.

Người ngoài không có thẻ nhân viên thì chỉ có thể đi lên đại sảnh tầng một thôi.

Cùng lúc đó, người của bộ phận kinh doanh lần lượt nhìn qua.

Giang Chu mặc tây trang, cầm một túi chứa văn kiện, bên trong chứa bản hợp đồng đã được chỉnh sửa như song phương yêu cầu.

Dù sao Tụ Mỹ cũng đã login, nên cần phải tối ưu hóa các nội dung cần hợp tác lần nữa.

Nhưng trong mắt những nhân viên kia, thì người này rất giống với một trong những người đến bàn chuyện hợp tác với Phi Độ.

“Xin chào tiên sinh, xin hỏi ngài là đến bàn chuyện hợp tác sao?”

Giang Chu hơi sững sờ, chột nhìn thấy Nghiêm Ủy Ủy: “Sao cô lại ở đây?”

Nghiêm Ủy Ủy cũng hơi kinh ngạc: “Anh là bên hợp tác sao?”

“Đúng thế, tôi có hợp tác với Phi Độ.”

“Đúng là trùng hợp, hiện giờ tôi đã là nhân viên phòng kinh doanh của Phi Độ.”

Nghiêm Ủy Ủy vô cùng kiêu ngạo mà ưỡn thẽ bài ở trước ngực lên.

Dưới cái nhìn của nàng, Giang Chu đã không nể mặt mình, nên lần trước mới từ chối mình ở sân bay. Hiện giờ mình đã dựa vào cái cây to Phi Độ này rồi, nhất định phải tìm lại mặt mũi đã mất.

Cho nên giọng điệu của nàng, còn mang theo một loại cảm giác từ trên cao nhìn xuống.

Dù sao các vị tiền bối cũng vừa nói rồi, Phi Độ là công ty lớn, nên không cần khách khí với mấy người hợp tác nhỏ lẻ này.

“Tìm được việc làm rồi à, không tệ nhỉ.”

“Anh muốn đi bộ phận kinh doanh đúng không? Nếu chúng ta đã quen nhau, vậy tôi liền phụ trách dẫn anh đi vậy.”

Giang Chu gật đầu, không hề từ chối.

Hắn vốn chính là người hợp tác lớn nhất của Phi Độ.

Cho nên khi Nghiêm Ủy Ủy hỏi hắn như vậy, câu trả lời của hắn cũng không sai chút nào.

Nhưng Giang Chu không biết, ngày hôm nay còn có vài công ty nhỏ muốn đến cầu xin hợp tác với Phi Độ.

Nghiêm Ủy Ủy thì coi Giang Chu thành một trong số đó.

Có điều, tuy hai người không cùng một tần số, nhưng lại trùng hợp có thể trò chuyện với nhau.

Thậm chí Giang Chu còn cảm thấy, ông anh Phùng Nhạc này cũng không tệ.

Ít nhất cũng biết phái một đồng mỹ nữ ra đón tiếp mình.

Vì vậy, Nghiêm Úy Úy và một nữ đồng nghiệp đeo kiềng đã dẫn Giang Chu lên tầng sáu.

“Giang Chu, thật ra quy mô công ty của anh cũng không nhỏ, vì sao lại muốn đến hợp tác với Phi Độ bọn tôi?”

“Có phải dạo này không phát triển được, nên muốn tìm bọn tôi hỗ trợ không?”

“Anh yên tâm, tôi là chị em tốt cới Vũ Đình, cho nên tôi sẽ giúp anh nói vài câu với quản lý.”

Nghiêm Úy Úy tự nói tự trả lời, lại có một loại cảm giác ưu việt.

Chương 490: Mình là Thiên Nga Trắng, còn cô ấy là con vịt xấu xí! (2)

Giang Chu biết tính cách của Nghiêm Úy Úy, hơn nữa, Nghiêm Úy Úy còn là cháu của Nghiêm Vi Dân.

Cho nên Giang Chu cũng không thềm nói gì.

“À đúng rồi, lần này anh đến là muốn hợp tác hạng mục gì?”

Giang Chu lật tay một cái, bản kế hoạch liền xuất hiện, trên đó viết mấy chữ lớn: Hợp đồng hợp tác Tụ Mỹ.

Nghiêm Úy Úy thấy thế liền sửng sốt một chút.

Tụ Mỹ chính là hạng mục lớn nhất của Phi Độ bây giờ.

Nhưng những công ty hợp tác đều là công ty thương mại điện tử mà.

Không phải công ty của Giang Chu làm đầu tư sao?

Chẳng lẽ đã bắt đầu chuyển hình qua làm nhà buôn điện tử thương mại rồi?

Nàng cảm thấy hơi khó hiểu.

“Anh bắt đầu làm thương mại điện tử rồi?”

“Không phải, tôi làm đầu tư.”

Nghiêm Úy Úy nhìn về phía cô gái đeo kính bên cạnh: “Chị Bội Bội, Tụ Mỹ của chúng ta cần đầu tư sao?”

Vương Bội đẩy mắt kính: “Cho đến bây giờ, chỉ có Phi Độ đầu tư cho người khác, chứ chưa từng nghe nói có người nào đầu tư cho Phi Độ.”

“Là vậy à...”

Nghiêm Úy Úy nhìn về phía Giang Chu với ánh mắt quái dị: “Có phải anh đến thử vận may không? Cảm thấy Phi Độ sẽ tiếp nhận đầu tư của anh?”

Giang Chu cảm thấy chuyện này bắt đầu hơi khó hiểu rồi: “Ai bảo tôi muốn đầu tư cho Phi Độ?”

“Ồ, vậy là anh muốn Phi Độ đầu tư cho anh à? Vậy có lẽ không được đâu.”

“...”

“Bây giờ Phi Độ đang dồn tài chính vào Tụ Mỹ rồi, cho nên sẽ không hứng thú với mấy hạng mục nhỏ của anh đâu.”

Giang Chu vừa định mở miệng, không ngờ hai người này đã ngừng lại.

Lúc này, Giang Chu mới phát hiện, hắn đang ở phòng khách của Phi Độ.

Khoan đã...

Không phải nói muốn quay chụp quảng cáo sao?

Vậy phải đến phòng chụp ảnh gì gì đó mới đúng chứ.

Chẳng lẽ cảnh quay này rất đơn giản?

Là series phim hai người và một mỹ nữ lãnh đạo sao?

Khi Giang Chu đang nghĩ ngợi, Nghiêm Úy Úy bỗng nhiên đẩy cửa ra.

Nàng nhìn Giang Chu, nhẹ giọng mở miệng: “Anh chờ ở đây một lát đi, quản lý của chúng tôi sẽ đến ngay.”

“À đúng rồi, đừng sờ mó lung tung, đây chính là quy củ của công ty lớn.”

Giang Chu ngồi xuống, hắn cảm thấy có chút gì đó không ổn.

Những mỹ nữ ở dưới đại sảnh không phải đón tiếp mình sao?

Giang Chu bỗng nhiên ngẩng đầu lên, liền phát hiện Nghiêm Ủy Ủy đã đi ra ngoài.

Vì vậy, hắn nhìn về phía cô gái đeo kính.

“Vương tiểu thư, các cô đang làm gì vậy?”

“Chờ quản lý đến bàn chuyện hợp tác chứ làm gì.”

“Vậy Phùng tổng đâu?”

Vương Bội đẩy kính lên: “Tôi không biết, từ khi đến công ty, tôi chỉ được nhìn thấy Phùng tổng vài lần.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Phim quảng cáo không quay ở đây sao?”

“Phim quảng cáo gì?”

Thế mà lại trả lời như vậy?

Vậy thì không cần hỏi nữa, nhất định là hai người này nhầm lẫn gì rồi.

Giang Chu mở điện thoại di động, liếc mắt nhìn tin nhắn trên đó.

Sau đó giơ lên cho Vương Bội xem qua.

“Bảy...tầng bảy?”

“Đúng thế, nơi này là tầng mấy?”

“Tầng sáu?”

“Vậy tại sao tôi lại ở tầng sáu?”

Vương Bội tròn tròn mắt lên: “Rất xin lỗi ngài, là sai lầm của chúng tôi.”

Giang Chu cất điện thoại di động đi: “Có thể làm phiền cô dẫn tôi lên không?”

“Được, đương nhiên là được rồi.”

Vì vậy, Vương Bội liền dẫn Giang Chu ra khỏi phòng khách.

Cùng lúc đó, Nghiêm Úy Úy đi thông báo cho quản lý xong liền quay về phòng khách.

Nàng không khỏi sửng sốt khi phát hiện không có ai trong phòng khách.

Quay đầu lại mới nhìn thấy bóng lưng của hai người kia đang đi về phía thang máy.

Hả?

Đi vệ sinh sao?

Nghiêm Úy Úy muốn há mồm gọi bọn họ một câu, nói cho bọn họ biết quản lý sắp đến rồi.

Nhưng mà nghĩ lại, Vương Bội là tiền bối của nàng, nên chắc chắn sẽ biết đúng mực.

Vì vậy, Nghiêm Úy Úy liền ngồi chờ bọn họ ở trong phòng khách.

Thang máy kêu ding một tiếng, sau đó liền đến tầng bảy.

Cửa từ từ mở ra, Giang Chu và Vương Bội cùng đi ra ngoài.

Tầng này vốn là trung tâm hoạt động của Phi Độ, bây giờ tạm thời đổi thành phòng chụp ảnh.

Lúc này, có rất nhiều người đang đứng trước một bối cảnh màu trắng.

Còn có một người đàn ông trẻ tuổi có dáng người khá tốt đang được chụp ảnh trước phong nền màu trắng.

Phùng Nhạc vừa nhìn thấy Giang Chu đến, lập tức lộ ra nụ cười xán lạn.

“Giang tổng, cuối cùng cậu cũng đến rồi.”

Giang Chu bắt tay với Phùng Nhạc: “Một đoạn phim quảng cáo mà thôi, thế mà cũng cần gọi tôi đến sao?”

Phùng Nhạc cười ha ha một tiếng: “Thật ra thì phim quảng cáo chỉ là râu ria, ngày hôm nay gọi cậu đến, chủ yếu là để giới thiệu cho cậu một người.”

“Giới thiệu cho tôi một người?”

Giang Chu hơi sững sốt một chút, lại lập tức tươi cười rạng rỡ: “Phùng tổng quá khách khí rồi, có hai cháu gái của ngài là đủ rồi.”

Phùng Nhạc tròn tròn mắt lên, sắc mặt cũng đã thay đổi: “Giang tổng, hai đứa cháu gái của tôi là bảo bối của Phùng gia đây, cậu tuyệt đối không thể làm bậy.”

“Không có, chẳng qua là... Tối hôm qua bọn tôi vừa đi ăn cơm với nhau xong.”

“...”

Phùng Nhạc nuốt nước miếng, đột nhiên lại cảm thấy hơi hận vì quyết định ban đầu của mình.

Con gái Phùng gia đều rất cao ngạo, ánh mắt phải chọn một trong trăm trong ngàn mới đúng.

Nhưng tại sao hai con bé này lại có quan hệ tốt với Giang Chu như vậy?

Nhất định phải giấu chuyện này.

Chưa nói đến cái khác, tuyệt đối không thể cho anh cả biết được.

Nếu như để anh cả biết chuyện này, hậu quả là không thể tưởng tượng được.

Chương 491: Mình là Thiên Nga Trắng, còn cô ấy là con vịt xấu xí! (3)

Giang Chu nói: “À đúng rồi, Phùng tổng, hôm nay ngài muốn giới thiệu ai vậy?”

“Ồ, cô ấy là...”

Lời còn chưa hết, tiếng giày cao gót bỗng nhiên vang lên.

Phòng chụp ảnh đã xuất hiện một cô gái mặc đồ văn phòng.

Tuổi của nàng tầm 27 28 tuổi, mái tóc dài được nhuộm màu nâu, ngũ quan xinh đẹp tinh tế, còn chứa một loại lạnh lùng không giải thích được.

Lúc này, nàng đi đến trước mặt Phùng Nhạc, rồi mỉm cười.

“Phùng tổng, để ngài đợi lâu rồi, trên đường hơi tắc, cho nên tôi đến muộn một chút.”

“Không sao không sao, Giang tổng cũng vừa đến thôi.”

Phùng Nhạc nhìn hai người: “Giang tổng, bị này là Quý tổng của công ty truyền thông Bách Việt, Quý Tử Hàm! Còn đây là Giang tổng của công ty Chu Tinh, Giang Chu!”

“Chào Quý tổng!”

Giang Chu không hiểu lắm, nhưng vẫn lễ phép mà bắt tay với Quý Tử Hàm.

Quý Tử Hàm lại vừa bắt tay vừa đưa mắt đánh giá Giang Chu, ánh mắt của nàng hiện ra vẻ sâu hun hút.

“Giang tổng, quả nhiên là tuổi còn rất trẻ, khi mới nghe nói thì tôi còn không tin.”

“Quý tổng quá khen rồi, những cô gái xinh đẹp như ngài cũng rất hiếm đây.”

Giang Chu nói xong, lại quay đầu nhìn về phía Phùng Nhạc: “Không biết vì sao Phùng tổng lại muốn giới thiệu cho chúng tôi quen nhau vậy?”

Phùng Nhạc dẫn hai người đi đến một bàn cà phê: “Thật không dám giấu diếm, tôi muốn thay đổi một chút về chuyện hợp tác của Tụ Mỹ.”

“Thay đổi thế nào?”

“Trên phương diện đầu tư và lên kế hoạch, thì năng lực của Giang tổng là không ai sánh bằng, mà Phi Độ thì nắm giữ phương hướng phát triển của Tụ Mỹ, thế nhưng hai công ty chúng ta không có kinh nghiệm trong việc vận hành và đưa vào hoạt động, cho nên tôi hy vọng chúng ta có thể hợp tác với Bách Việt.”

Quý Tử Hàm nói tiếp thay cho Phùng Nhạc: “Công ty chúng tôi đã làm cái này hơn 10 năm rồi, các trường hợp bao gồm OICQ, KuGao..., TouTiao dưới trướng Giang tổng cũng từng hợp tác với chúng tôi.”

OICQ, chính là đời trước của QQ, tên đầy đủ gọi là Opening I Seek You, sau đó dùng phương thức phiên âm đổi hành OICQ.

Sau này, từ từ diễn biến thành QQ như bây giờ.

Không ngờ người phụ nữ này còn làm cả hạng mục như vậy nữa.

Vậy chứng tỏ lý lịch của người này rất phong phú, kinh nghiệm cũng rất nhiều.

Dù sao thời đại này, QQ vẫn là nghiệp vụ chủ yếu của Tencent, bọn họ không thể nào đi hợp tác với một công ty rác rưởi được.

Giang Chu nghĩ đến đây, đột nhiên trở nên cảnh giác.

Hiện giờ Tụ Mỹ đã login, vô số quảng cáo đã lan tràn trên đường và trên internet, và nó cũng nhận được rất nhiều danh tiếng.

Dưới tình huống này, tiền đồ tương lai của nó sẽ rất tươi sáng.

Thời điểm này, Phùng Nhạc lại muốn kéo một công ty vào, chẳng lẽ là vì kiểm chế mình?

Hoặc là muốn gạt bỏ không chế cổ phần Chu Tinh ra khỏi cuộc?

Đây chính là tâm hoang để đăng cơ, liền muốn giết cự thân sao?

Khá lắm.

Muốn chơi trò chim bay hết liền giấu cung đúng không?

Giang Chu nhin không được mà ngược mắt lên, bắt đầu quan sát ngũ quan tinh xảo của Quý Tử Hàm một phen.

Trên thế giới này, không có nhiều người có vẻ ngoài đẹp mà lại biết làm ăn.

Thậm chí có thể nói là cực kỳ hiếm.

Phải có vẻ ngoài như Đại Mã, Kiến Lâm... mới là tình huống bình thường.

Quý Tử Hàm và Bách Việt... Chẳng lẽ là cũng là một công ty trong bóng tối?

Giống như quan hệ của Kinh Nam và Chu Tinh vậy?

Nếu thật sự là như vậy, họ đang cố gắng đá mình ra khỏi hạng mục này rồi.

Giang Chu không khỏi liếc mắt nhìn Phùng Nhạc.

Quả nhiên, hợp tác với lão hồ ly là phải rất cẩn thận.

Mình nghĩ cái gì, tên này cũng nghĩ không khác mấy.

Lấy danh nghĩa của phe thứ ba để xen vào, sau đó một người hát mặt đỏ, một người hát mặt đen.

Sau đó, từng bước từng bước cô lập kẻ còn lại.

Cuối cùng, dùng phương thức này để cho đồng bạn hợp tác kia chủ động rời khỏi.

Đây chính là thủ đoạn thường thấy nhất trên thương trường, hơn nữa cũng là thủ đoạn hữu dụng nhất.

Nhưng mà có lẽ Phùng Nhạc không ngờ được.

Tụ Mỹ vừa bắt đầu, thì nó đã đi lên con đường diệt vong rồi.

Giang Chu căn bản không có bất kỳ hy vọng gì với hạng mục này cả.

Đây là một kết cục đã được định sẵn rồi.

Dù kéo nhiều người hơn nữa cũng có lợi ích gì?

Cho nên Giang Chu vui vẻ đồng ý.

“Tôi cảm thấy ý tưởng của Phùng tổng rất tốt, mỗi công ty chúng ta đều thực hiện nhiệm vụ của riêng mình, nói không chừng hiệu quả còn đạt được 1 + 1 lớn hơn 2 ý chứ.”

“Nói vậy, là Giang tổng cũng đồng ý với ý kiến của tôi?”

Phùng Nhạc không ngờ Giang Chu lại đồng ý nhanh như vậy, cho nên biểu cảm có hơi bất ngờ.

Rốt cuộc tên này là một thiên tài hay là một tên ngu ngốc?

Hạng mục của hai công ty, đột nhiên biến thành ba công ty.

Mặc kệ là quyền phát biểu hay là cổ phần thì Chu Tinh đều bị pha loãng.

Đôi mắt với tình huống như vậy, thế mà Giang Chu còn vui vẻ đồng ý?

Mà Quý Tử Hàm thì cũng hơi trầm tư, ánh mắt biến thành hơi mơ hồ.

Chương 492: Ánh mắt của Giang Chu thật sự rất biến thái!

“Tôi vốn đã sửa lại một bản hiệp nghị hợp tác mới!”

“Nhưng giờ xem ra, lại cần làm một bản hiệp nghị hợp tác mới rồi!”

Giang Chu tiện tay lấy bản hợp đồng kia ra, rồi nhét vào máy cắt giấy.

Sau vài tiếng ong ong.

Bản hợp đồng chỉ còn là một đồng giấy vụn.

Phùng Nhạc cảm thấy rất vui mừng với sự phối hợp của Giang Chu.

Ông ta cũng không ngờ Giang Chu lại dứt khoát như vậy.

Thậm chí còn hủy luôn bản hợp đồng của mình luôn.

Nếu vậy, Giang Chu thật sự không phản cảm chút nào.

“Hợp tác với Giang tổng thật là vui sướng!”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Mọi người đều kiếm tiền mà, đương nhiên phải đồng lòng rồi.”

Phùng Nhạc nhin không được mà vỗ vỗ vai Giang Chu:

“Giang tổng có thể hiểu như vậy thì tôi cũng an tâm!”

“Phùng tổng cho rằng tôi sẽ không đồng ý sao?”

“Không phải, tôi luôn biết Giang tổng là người hiểu chuyện mà!”

Phùng Nhạc không keo kiệt lời ca ngợi của mình, thậm chí còn thấy hơi ngại.

Ông ta đã nghĩ vô số biện pháp để thuyết phục Giang Chu, không ngờ người ta cũng đồng ý.

Giang Chu này, là một thiên tài đầu tư, nhưng lại không biết nhân tính rồi.

Trước mặt lợi ích, thì quan hệ có vững chắc đến đâu cũng không thể bảo đảm được.

Sau khi thay đổi phương thức hợp tác, coi như Chu Tinh đã bị đá đến biên giới.

Một miếng thịt to như vậy, cần gì phải chia cho người khác chứ?

Giang Chu cũng cười rất tươi, nhưng trong lòng lại thầm mắng con bà nó.

Nếu như hạng mục này thật sự có thể phát triển lâu dài, vậy quả thật mình đã bị gài bẫy rồi.

Thuộc về loại bị mang ra làm súng để sử dụng, mà còn không cho nạp đạn.

Nhưng mà Phùng Nhạc không biết, Tụ Mỹ vốn là một cái hố tô.

Mà cái hố này còn là do bản thân Giang Chu đào cho Phùng Nhạc.

Có Quý Tử Hàm nhảy vào cuộc cũng tốt.

Như vậy, sau này Tụ Mỹ có vấn đề gì thì cũng không liên quan đến mình nữa.

Nhưng mà Tụ Mỹ sẽ thật sự xảy ra vấn đề sao?

Đương nhiên là sẽ rồi.

Bằng không thì Giang Chu tìm nhiều nhà máy làm thay như vậy làm gì?

“Vây... Giang tổng, Quý tổng, hai người trò chuyện đi nhé, tôi đi qua xem tiến độ quay chụp đến đâu rồi.”

Phùng Nhạc chào hỏi hai người, rồi quay người rời khỏi khu nghỉ ngơi.

Cùng lúc đó, Giang Chu cầm chén cà phê lên uống hai ngụm.

Nhà máy làm thay đã chuẩn bị xong.

Tiếp theo là khuyên Phùng Nhạc gia tăng tài nguyên đầu nhập vào Tụ Mũ.

Đến khi đó, lại dùng một lớp hàng giả để lấp kín cái hồ này.

Khi đó, Phùng Nhạc sẽ sút đầu mề trán, không còn tinh lực để làm gì cả.

Đồng thời, cha của Tư Nhượng cũng sẽ có kế hoạch của mình.

Lúc này, Quý Tử Hàm đang quan sát Giang Chu, lông mày không tự chủ được mà cau lại.

Mình còn đang ngồi ở chỗ này, thế mà Giang Chu này lại rơi vào yên lặng.

Chẳng lẽ Giang Chu không có chút hứng thú nào với mình sao?

Thay đổi phương án hợp tác là một chuyện rất trọng đại.

Nàng căn bản không tin Giang Chu sẽ cam tâm tình nguyện.

Vậy rốt cuộc người này đang suy nghĩ cái gì?

Người này thật sự là người đang đứng trên đầu ngọn gió của ngành internet sao?

Lẽ nào những gì trên internet nói đều là thật?

Người này thật sự là một con rối do các đại lão đẩy ra trước sân khấu?

Chỉ vì gánh chịu nguy hiểm trong đầu tư?

Cho nên người này không có chút đầu óc nào?

“Giang tổng?”

“Hả? Quý tổng, có chuyện gì sao?”

Lúc này Giang Chu mới lấy lại tinh thần, hắn mới nhớ ra bên cạnh mình vẫn còn một người.

Vì vậy, ánh mắt của hắn liền đặt trên người vị Quý tổng này.

Quý Tử Hàm mặc một chiếc áo sơ mi trắng ở, chỉ là không cài ba cái cúc ở trên, hình chữ V khoét xuống rất sâu.

Cổ áo có một mảnh tuyết nị trắng nõn.

Mà ánh mắt của Giang Chu rơi ngay vào đó, một lúc lâu sau vẫn không rời đi.

Quý Tử Hàm nhất thời thấy hơi xấu hổ!

Tên này không có chút lễ phép nào sao?!

Thế mà lại nhìn chăm chăm vào nơi đó, thậm chí còn không thèm che giấu luôn.

Nàng mặc như vậy là vì cực kỳ tự tin với bản thân mình, nhưng không có nghĩa là nàng muốn để cho đàn ông thường thức nó!

Tên biến thái chết tiệt này!

Ánh mắt này thật sự để cho nàng cảm thấy cực kỳ chán ghét!

“Cậu...” Quý Tử Hàm vừa định mắng chửi người.

Ai ngờ Giang Chu bỗng nhiên nâng hai tay lên.

Động tác này đã dọa cho nàng nhảy dựng lên, định nhảy về sau để tránh.

Ai ngờ mười ngón tay của Giang Chu bỗng nhiên khép lại, sau đó hợp lại với nhau, rồi thành kính bái một bái.

“...”

Quý Tử Hàm hơi sững sờ, sau đó cúi đầu xuống.

Lúc này, nàng mới nhớ mình có đeo một chiếc dây chuyền mặt phật.

Mặt phật kia được điêu khắc giống hệt Phật Tổ.

“Quý tông, ngại quá, tôi... Tôi vừa gặp được Phật Tổ liền không kìm được lòng.”

Quý Tử Hàm hơi kinh ngạc mà nhìn Giang Chu, một lát sau mới phản ứng lại: “Tôi còn tưởng rằng...”

Giang Chu dùng ánh mắt mờ mịt để nhìn qua: “Tuờng rằng cái gì?”

“Không có... không có gì, là tôi nghĩ nhiều thôi.”

“Ồ, vậy... không biết tôi có thể báí một cái nữa không?”

Quý Tử Hàm cắn răng, quay đầu qua một bên chứ không thèm nhìn Giang Chu nữa.

Nhưng thân thể vẫn hơi ưỡn về phía trước, trong mắt còn lộ ra vẻ xấu hổ.

Chương 493: Mặt Phậí này vừa trắng lại vừa to!

Một lúc lâu sau, Giang Chu mới thu hồi ánh mắt thành kính của mình.

Sau đó, hắí liền vẫy tay gọi một nữ nhân viên đến, nhờ mang cho mình một chai nước uống.

Phậí Tử cái gì?

Từ xưa đến giờ, hắí vẫn là người nổi nghiệp của chủ nghĩa khoa học xã hội, không tôn giáo và không tín ngưỡng.

Chỉ là hắí thích thưởng thức những sự vật đẹp mà thôi.

Giang Chu tin rằng Phậí Tô sẽ không trách tội mình.

Lúc này, Quý Tử Hàm nhìn Giang Chu uống nước, không biết vì sao tim lại đập nhanh hơn một chút.

Vì vậy, nàng hoảng hốt cài cúc ào vào, rồi nhân cơ hội tìm một chủ đề.

“Giang tồí, cậu... Cậu cảm thấy chuyện hợp tác ba phương này thế nào?”

Giang Chu mỉm cười: “Tôi cảm thấy rất tốt, chỉ cần kiếm tiền là được rồi.”

Quý Tử Hàm nhìn Giang Chu một cái thật sâu: “Cậu thật sự cảm thấy như vậy sao?”

“Bằíng không thì sao?”

“Tôi đã từng xem hồ sơ cá nhân của cậu, tôi luôn cảm thấy hôm nay không giống với phong cách của cậu chút nào.”

Giang Chu cau mày: “Vậy cô cho rằng phong cách của tôi là gì?”

Quý Tử Hàm hơi suy nghĩ một chút: “Mặc kệ là kế hoạch đầu tư điên cuồng, hay là âm thầm thu mua cổ quyền, không một thứ nào không tiết lộ chuyện cậu có ý muốn khống chế rất mạnh.”

“Vậy sao?”

“Đúng, cậu thích giữ quyền nói chuyện trong tay mình, không phải sao?”

“Thật ra thì ngoại giới có rất nhiều hiểu lầm với tôi, tôi là một thương nhân vô cùng ‘Phật hệ’!”

Khi nói đến ‘Phật hệ’, Giang Chu lại quay đầu qua, muốn cúi đầu bái Phật một lần nữa.

Ai ngờ Quý Tử Hàm đã cài cúc áo và rồi.

Ngay sau đó, vẻ thành kính trong mắt hắn đã biến mất sạch sành sanh.

Quý Tử Hàm cũng không có ý về mặt của Giang Chu, mà đang đánh giá người này một lần nữa.

Nàng cảm thấy mình không đoán ra được.

Cho dù trước khi đến đây, nàng đã điều tra rất nhiều, nhưng sau khi gặp mặt ngoài đời, thì nàng lại cảm thấy những điều tra kia đều là uổng phí.

Con người của Giang Chu, dường như có một ngàn gương mặt.

Có thể lập tức thay đổi sắc mặt trong nháy mắt.

Nhưng không ai có thể nhận ra, đâu mới là bộ mặt thật của Giang Chu.

“Giang tổng?”

“Ừm?”

Quý Tử Hàm lấy điện thoại di động ra: “Trao đổi phương thức liên lạc nha.”

Giang Chu hơi kinh ngạc: “Lén lút liên lạc? Như vậy Phùng tổng sẽ không vui đâu!”

“Không phải, không phải vì công việc, mà chỉ là tôi muốn kết bạn với cậu thôi.”

“Kết bạn?”

“Tôi cảm thấy trên người Giang tổng có rất nhiều thứ để mình học tập.”

Giang Chu nghe thấy câu này, liền cảm thấy mình cũng không tiện từ chối.

Vì vậy, hắn cũng lấy điện thoại di động ra, trao đổi phương thức liên lạc với nàng.

“Cảm ơn!”

“Không cần khách khí, tôi cũng rất thích kết giao bạn bè.”

Giang Chu nói xong, bỗng nhiên lại hơi nhú mày.

Nếu như Bách Việt chỉ là một công ty con, hoặc là một công ty chi nhánh ẩn mình trong bóng tối.

Vậy Quý Tử Hàm cũng không khác gì với Tô Nam cả.

Vậy... không biết có người đàn ông nào xin phương thức liên lạc của Tiểu Nam Nhi nhà mình không?

Không được, chờ trở về phải thẩm vấn Tô Nam mới được.

“Giang tổng, vì sao cậu lại nhìn tôi với ánh mắt này?”

Quý Tử Hàm cảm thấy hơi kỳ lạ, vì vậy cúi đầu một cái.

Rõ ràng là mình đã cài cúc áo rồi mà!

Mặt phật cũng nằm bên dưới quần áo rồi.

Còn có gì để nhìn chứ?

Làm sao người này luôn nhìn chăm chăm vào mình vậy nhỉ?

“Không có, tôi chỉ suy nghĩ vài chuyện, nên hơi thất thần thôi.”

Giang Chu mỉm cười, nội tâm lại thầm mắng Phật Tổ ăn mạnh.

Sau đó, hắn liền nghĩ đến Tô Nam, nhìn không được mà mở miệng.

“Quý tổng, xin hỏi cô biết khiêu vũ những bài của dân trạch không?”

“Đó là loại khiêu vũ gì?”

“Chính là một điệu nhảy hết sức tuyệt vời, có giá 5000 đồng một giờ.”

Quý Tử Hàm mỉm cười: “Xin lỗi Giang tổng, tôi không có hứng thú với khiêu vũ.”

Giang Chu nghe thế liền đứng lên: “Được rồi, nếu không còn chuyện gì khác, vậy tôi rút lui trước nhé.”

“Đúng là cần về rồi, tôi đi với cậu nhé.”

“Được.”

Hai người đang nói, Phùng Nhạc bỗng nhiên đi đến: “Hai người muốn đi đâu vậy?”

Giang Chu đứng lại: “Dù sao ở đây cũng không có chuyện gì, nên tôi đi về trước.”

“Đừng mà, tôi còn muốn mời hai người một bữa cơm đây.”

“Ăn cơm thì quên đi, công ty còn có vài chuyện, để lần sau đi.”

Quý Tử Hàm cũng gật đầu: “Chờ chính thức bắt đầu hợp tác thì ăn cũng được.”

Phùng Nhạc suy nghĩ một chút: “Được rồi, vậy tôi đi tiễn hai người.”

“Đều là bạn cũ rồi, Phùng tổng còn khách khí như vậy làm gì.”

“Hai người đều là Thần Tài của tôi, làm sao có thể không khách khí với Thần Tài được?”

Phùng Nhạc mỉm cười, mời hai người đi vào thang máy.

Trong quá trình đi xuống, lão hồ ly này còn nói bóng nói gió để hỏi xem hai người họ đã trò chuyện gì.

Nhìn dáng vẻ này, dường như ông ta cũng không yên tâm lắm với công ty của Quý Tử Hàm.

Nhưng thật ra cũng không có gì phải giấu diếm cả.

Vì vậy, Giang Chu cũng túy ý nói là mình vừa mới bái phật.

Phùng Nhạc hỏi Giang Chu bái phật gì.

Giang Chu trả lời là phật Đại Bạch ở Tây Phương Cực Lạc.

Điều này làm cho Phùng Nhạc không hiểu ra sao.

Trước kia xem Tây Du Ký cũng chưa từng nghe qua vị phật này mà.

Chẳng lẽ là Đại Phật bên trong Phật giáo?

Chương 494: Mặt Phật này vừa trắng lại vừa to! (2)

Có điều, khi Quý Tử Hàm nghe thấy câu này, ánh mắt lập tức hiện lên vẻ xấu hổ.

Nàng xác định, Giang Chu căn bản không phải Phật Tử gì cả.

Giang Chu nhìn không phải mặt phật, mà là...

Quý Tử Hàm nghĩ đến đây, hàm răng liền nghiến ken két.

Lòng thầm mắng Giang Chu không biết xấu hổ, thế mà lại dám mượn danh nghĩa của Phật Tổ để chiếm tiện nghi của mình.

Chẳng mấy chốc, thang máy đã đến tầng sáu.

Đình một tiếng.

Bên ngoài cửa thang máy là một nam hai nữ.

Nam ăn mặc tây trang, trước ngực còn có một thẻ bài ghi là quản lý nào nào đó.

Phía sau, một là Nghiêm Ủy Ủy, một là Vương Bội.

“Giang...” Nghiêm Ủy Ủy vừa định mở miệng chào hỏi, kết quả bị Vương Bội ở bên cạnh kéo một cái.

Nàng cảm thấy hơi mơ hồ, giọng nói cũng im bật.

Đúng lúc này, ai ngờ quản lý lại chào hỏi Phùng Nhạc.

“Phùng tổng, ngài đi ra ngoài sao?”

“Đi tiễn hai vị khách hàng lớn của Tụ Mỹ chúng ta thôi.”

Quản lý liếc mắt nhìn Giang Chu và Quý Tử Hàm: “Ồ, đây nhất định là Giang tổng và Quý tổng rồi nhỉ? Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”

Phùng Nhạc rất hài lòng với ánh mắt của anh ta: “Lão Tiền, ánh mắt của cậu không tệ nhỉ, hai vị này chính là Thần Tài của Phi Độ chúng ta đây.”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Giang Chu mỉm cười: “Đó là do Phùng tổng khách khí thôi.”

Phùng Nhạc không đồng ý: “Không có cậu, thì nào có hạng mục Tụ Mỹ này chứ, nói là Thần Tài cũng không quá đáng chút nào.”

“Vậy chỉ hy vọng sau này Phùng tổng sẽ không đuổi Thần Tài ra khỏi cửa.”

“Đó... Đó đương nhiên là không thể rồi.”

Phùng Nhạc nói xong, lại liếc mắt nhìn Quý Tử Hàm.

Ông ta còn tưởng rằng Quý Tử Hàm tiết lộ cái gì đó.

Nhưng mà Quý Tử Hàm cũng không có biểu cảm gì dị thường.

Vì vậy, thang máy lại rơi vào yên lặng.

Rất nhanh, thang máy đã xuống đến tầng một.

Quản lý Tiền dẫn hai cô bé ra khỏi thang máy.

Mà khi Nghiêm Úy Úy đi ra khỏi thang máy, còn liếc mắt nhìn Giang Chu theo bản năng, sau đó lại cúi đầu chứ không nói gì cả.

Nàng không ngờ địa vị xã hội của Giang Chu lại cao như vậy.

Ngay cả ra ngoài cũng có tổng giám đốc đưa tiễn.

Hiện giờ xem ra, vừa rồi chị Bội Bội nói đúng.

Giang Chu thật sự là quý nhân của Phi Độ.

Đồng thời, Giang Chu cũng là người hợp tác lớn nhất của Phi Độ.

Chẳng lẽ tiền đồ của công ty Chu Tinh lại rục rờ như vậy sao...?

Rục rờ đến mức cả Phi Độ cũng không dám coi thường?

Vậy cơ hội mà mình bỏ qua, rốt cuộc là ngốc hay là thông minh đây?

Nàng nhìn thoáng qua thẻ bài trước ngực của mình, bỗng nhiên lại thấy hơi giận.

Chẳng lẽ mình căn bản không sánh bằng Chu Vũ Đình sao?!

Nhưng mà rõ ràng mình không cần cơ hội đó nên mới cho Chu Vũ Đình.

Chu Vũ Đình nhặt đồ ăn thừa của mình, vì sao lại có thể phát triển tốt hơn mình?

Cùng lúc đó, Giang Chu và Quý Tử Hàm đã đi đến bãi đỗ xe ngầm.

Hai người quay đầu chào tạm biệt Phùng Nhạc, rồi đều đi tìm xe của mình.

Một giây trước khi ngồi vào trong xe, Quý Tử Hàm bỗng nhiên mở miệng nói vọng qua: “Giang tổng.”

“Quý tổng, còn có chuyện gì sao?”

Quý Tử Hàm cởi cúc áo ra: “Cuối tuần cậu có thời gian không, chúng ta cùng đi uống cà phê nhé?”

Giang Chu mỉm cười: “Cuối tuần không được rồi, tôi phải lên núi bái Phật.”

“...”

“Sao thế, Quý tổng không tin à?”

Quý Tử Hàm suy tư một chút, lại cười một tiếng: “Giang tổng đi uống cà phê với tôi, cũng có thể có Phật để bái.”

Giang Chu hơi nhướn mày lên: “Cô nói như vậy, làm cho tôi rất mong đợi nha.”

“Vậy quyết định như thế nhé, tôi sẽ gửi địa chỉ cho cậu.”

“Được thôi, cuối tuần gặp lại.”

Giang Chu thắt dây an toàn, chậm rãi rời khỏi bãi đỗ xe dưới hầm.

Sau đó, nụ cười trên mặt của hắn đã từ từ biến mất, hàng mày nhíu chặt lại.

Chẳng lẽ mình đoán sai rồi sao?

Bách Việt không phải công ty con hay chi nhánh của Phi Độ sao?

Bằng không thì vì sao Quý Tử Hàm lại nhiệt tình với mình như vậy?

Không đúng.

Có lẽ đây chính là kế hoạch của Phùng Nhạc thì sao?

Giang Chu suy nghĩ một chút, khóe miệng đột nhiên cong lên.

Suy nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Có phật xem không phải tốt rồi sao?

Ai sẽ từ chối một vị phật vừa trắng lại vừa to chứ?

Giang Chu vừa cười vừa lái xe như bay về phía tòa nhà Song Tinh.

Nửa tiếng sau, Giang Chu đỗ xe, đi thang máy lên trên.

Bởi vì chuyện mua trà sữa lần trước, cho nên hầu hết nhân viên của Kinh Nam đều biết Giang Chu.

Đây chính là bạn trai của Tô tổng.

Hơn nữa, còn chính là Giang Chu đang nổi như cồn ở trên internet kia.

Cho nên, lần này Giang Chu không cần đăng ký, mà có thể đi thẳng vào phòng làm việc của Tô Nam.

Lúc này, buổi trưa vừa qua đi.

Điều hòa trong phòng đang chạy vù vù.

Tô Nam nằm úp sấp trên bàn làm việc mà ngủ trưa.

Giang Chu cũng không gọi nàng dậy, mà ngồi xuống đối diện, rồi yên lặng thưởng thức gương mặt khi ngủ của nàng.

“Giang... Giang Chu ...”

“Đừng mà... rất nhiều người...”

“Không được, tôi phải về nhà... Cha mẹ tôi không cho tôi qua đêm ở bên ngoài.”

Tô Nam bắt đầu lẩm bẩm nói mớ.

Chương 495: Ngủ chảy nước dãi, thật sự là đáng yêu đến tận chân trời!

Sau bốn năm câu, Giang Chu nghe thấy chuyện khiến hấn toát mồ hôi lạnh.

Khá lắm, rốt cuộc cô bé này đang nằm mơ cái gì?

Trời ạ!

Một lúc lâu sau, Tô Nam bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc.

Sau đó, nàng bỗng nhiên vươn tay, lau lau khóe miệng.

Lúc này Giang Chu mới phát hiện, thì ra cô bé này ngủ chảy nước dãi.

Vừa lau là lau nước dãi bên khóe miệng.

Khá lắm, rõ ràng là tính cách của Tiểu Nam Nhi rất sôi nổi, động một tí là muốn từ chức, thậm chí còn mang chuyện tham ô ra để uy hiếp mình.

Làm sao lại là một em gái mềm mại đáng yêu như này chứ.

Giang Chu đang nghĩ ngợi, Tô Nam bỗng nhiên tỉnh dậy.

Nàng sợ hết hồn mà đứng bật dậy: “Giang... Giang Chu...”

Bởi vì nàng vừa gối má trái để ngủ, cho nên trên mặt vẫn còn nước dãi óng ánh.

Nàng ngơ ngơ ngác ngác mà nhìn Giang Chu, nhìn trông đáng yêu đến tột đỉnh.

Giang Chu rút mấy tờ giấy ra, rồi lau cho nàng.

“Nước dãi của cô đã tràn qua Kim Sơn rồi này.”

Tô Nam lập tức cướp giấy, rồi lại lau hai cái, sau đó hoảng hốt nhìn Giang Chu: “Anh đến từ bao giờ? Vì sao tôi không biết?”

Giang Chu nhìn đồng hồ trên tay: “Đến tầm một tiếng rồi.”

“Không thể nào, tôi không ngủ lâu như vậy!”

“Cô chắc chắn chứ?”

Tô Nam vội vàng cầm điện thoại di động lên xem một chút.

Nàng nhớ là mình ngủ lúc một giờ, làm sao vừa chột mắt mà đã là hai rưỡi rồi hả?

Giang Chu nhìn dáng vẻ hoảng hốt của điện thoại di động, lại nhìn không được mà thấy thú vị.

“Bây giờ cô biết mình quá đáng thế nào rồi chứ?”

“Tôi phát tiền lương cho cô, mời cô đến đây làm, thế mà cô lại ngủ khò khò.”

“Lại còn chảy nước dãi, làm bản bàn làm việc nunwax.”

“Hơn nữa, tôi đã ngồi chờ hơn một tiếng rồi, thế mà giờ cô mới tỉnh dậy.”

“Tiểu Nam Nhi, rốt cuộc tôi là chủ hay cô mới là chủ?”

Tô Nam thở phì phò: “Anh thấy tôi ngủ mà không đánh thức tôi, tôi sẽ tham ô tiền của anh.”

Giang Chu bĩu môi khinh thường: “Tôi có tiền, còn sợ cô tham ô à?”

“Đừng nói chuyện này nữa, rốt cuộc anh đến đây làm gì?”

“Ngày hôm nay tôi gặp một cô gái không khác cô là mấy, cho nên mới ghé thăm cô một chút.”

Tô Nam lập tức cau mày: “Cái gì gọi là không khác tôi là mấy? Anh nói rõ ràng xem nào.”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Đều là người lãnh đạo một công ty chi nhánh trong bóng tối giống như cô.”

“Còn gì nữa không?”

“Dáng người cũng đẹp như cô.”

Tô Nam dùng hai tay che ngực của mình: “Không biết xấu hổ.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Khi cô đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn, có hay bị người khác xin phương thức liên lạc không?”

“Không có, chỉ thêm điện thoại của công ty thôi.”

“Ừm, làm tốt lắm, những tên đàn ông giả vờ bái phật đều là đám hư hỏng.”

Tô Nam cảm thấy không hiểu ra sao: “Cái gì với cái gì chứ.”

Giang Chu nhớ đến chuyện ngày hôm nay, nhếch miệng cười: “Không có gì, chỉ là muốn cô cố gắng bảo vệ mình thôi.”

“Ồ.”

“Được rồi, đã đến thời gian khiêu vũ rồi, mau đứng lên thay quần áo đi.”

“Cả ngày anh chỉ biết có khiêu vũ khiêu vũ khiêu vũ.”

“Có nhảy hay không?”

Tô Nam lấy lỗi tai mèo ở trong ngăn kéo ra, lại lộ răng mèo mà nguýt Giang Chu một cái.

Giang Chu dựa vào ghế, mỉm cười mà nhìn vào nàng.

Nhìn Tiểu Nam Nhi trượt tay qua những đường cong của mình, lại nhảy nhót, lại bắn tim, quả thật là dễ thương đến không chịu được.

“Nội dung tiếp theo phải trả tiền, anh có xem hay không?”

“Ngày hôm nay thì không xem, không mang tiền.”

Tiểu Nam Nhi lau mồ hôi một chút, trợn mắt liếc nhìn Giang Chu một cái: “Làm phiền anh làm một cái thẻ hội viên ở đây đi!”

Giang Chu không khỏi chép miệng một cái: “Quan hệ của chúng ta mà còn cần dựa vào tiền để cân nhắc à?”

“Đúng!”

Giang Chu đưa tay, gõ một cái lên cái đầu nhỏ của nàng.

Tiểu Nam Nhi tức giận nhe răng trợn mắt, trong miệng còn lẩm bầm bầm mấy cốc như sẽ đi ăn máng khác gì gì đó.

“Đừng thờ phỉ phò nữa, giúp tôi một chuyện đi.”

“Chuyện gì?”

“Thông báo cho các nhà máy làm thay, làm cho tôi một nhóm hàng giả của các nhãn hiệu mỹ phẩm và đồ trang điểm.

Sau khi rời khỏi tòa nhà Song Tinh, Giang Chu vốn định đến công ty xem một chút.

Dù sao cũng đã thay đổi phương thức hợp tác, nên cũng phải về sửa đổi một chút.

Hắn cũng định vùi Phùng Nhạc vào trong hố, cho nên phải sắp xếp kế hoạch để mình có thể thoát ra.

Nhưng xe của hắn còn chưa đi đến nơi, QQ của Sở Ngữ Vi đột nhiên nhảy lên.

“Giang Chu, anh đang ở đâu?”

“Anh vừa mới xong việc, đang trên đường về trường học.”

“Ồ, vậy tối nay anh có rảnh không?”

Giang Chu cảm thấy trả lời tin nhắn khi đang lái xe thì quá nguy hiểm.

Vì vậy hắn trực tiếp gọi điện thoại qua cho Sở Ngữ Vi.

Rất nhanh, Sở Ngữ Vi đã nghe máy.

“Alo, Giang Chu.”

Giọng nói của Sở Ngữ Vi có vẻ hơi lười biếng.

Có vẻ như nàng vừa ngủ trưa xong, vẫn chưa rời giường.

“Lại ngủ nướng?”

“Ừm, mấy hôm nay hội học sinh có rất nhiều việc, cho nên hơi mệt!”

“Được rồi, vậy em tìm anh có chuyện gì không?”

Chương 496: Dám bắt nạt con gái tôi, tôi sẽ vắn đầu chó của cậu xuống!

Sở Ngũ Vi hơi trầm ngâm một lát: “Là như vậy, chiều hôm nay cha mẹ sẽ chạy đến đây thăm em, anh...”

Giang Chu bừng tỉnh đại ngộ: “Ý của em là đi ăn cơm với nhau đúng không? Được thôi...”

“Thật sao?”

“Ừm, dù sao anh cũng không có chuyện gì, bây giờ em đang ở đâu? Anh đi tìm em.”

“Không cần không cần, chỉ cần buổi tối qua là được rồi.”

Giang Chu mỉm cười: “Vậy bây giờ anh đi tìm người khác là được.”

Giọng nói của Sở Ngũ Vi bỗng nhiên trở nên thận trọng: “Thật sự có thể sao?”

“Đây là ý gì?”

“Em không muốn quấy rầy công việc của anh, Tư Nhược nói là dạo này anh rất bận.”

“Nếu như anh đã biết, thì cũng không thể để chú và dì đến đây mà còn phải ngồi taxi chứ? Nếu như để cha anh biết anh làm như vậy, thì cha anh không mắng anh mới là lạ.”

Lời này vừa dứt, trong ống nghe liền truyền ra tiếng cười của Sở Ngũ Vi.

Nghe âm thanh kia, hình như nàng còn đang lăn lộn vài vòng trên giường thì phải.

“Được, vậy em chờ anh ở cổng trường, rồi chúng ta đi đón hai người họ.”

“Ừm, vậy chúng ta hẹn nhau ở cổng trường nhé.”

“A, anh không cần đến quá nhanh đâu.” Sở Ngũ Vi bỗng nhiên kêu lên, giọng nói có vẻ hơi luống cuống.

Giang Chu hơi nhú mày: “Em còn phải làm cái gì à?”

“Em còn chưa trang điểm...”

“Em còn cần trang điểm?”

“Em lại không xinh đẹp...”

“Cmn, em học Versailles ở đâu vậy?”

Sở Ngữ Vi tỏ vẻ nghi ngờ: “Versailles là cái gì? Em...em không hiểu!”

(Versailles, được sử dụng để mô tả sự khoe khoang khiêm tốn, dùng để chỉ những người phô trương sự giàu có hoặc thành công của họ một cách khiêm tốn, có thể hiểu là ‘tự sướng’.)

Giang Chu chép miệng một cái: “Được rồi, anh chờ em ở cổng trường học, không cần vội đâu.”

“Được, em biết rồi.”

Giang Chu cúp điện thoại, lái xe đến đại học Thanh Bắc.

Bởi vì bây giờ mùa hè đã gần kết thúc, nên nhiệt độ cũng không quá nóng, chỉ là gió vẫn hơi ẩm áp.

Giang Chu dừng xe ở gần cổng trường, rồi xuống xe đi một vòng.

Những nữ sinh viên ở trên đường đều có lòng ngực sung mãn.

Tấm lòng bao dung cả thiên hạ, dung hòa tất cả.

Khiến cho Giang Chu nhìn đến vui vẻ thoải mái.

Không lâu sau, Sở Ngữ Vi mặc một chiếc váy đã xuất hiện.

Nàng đi dưới ánh mặt trời, da thịt trắng nõn không một tỳ vết giống như ngọc.

Đôi chân thon dài thẳng tắp mà tinh tế.

Vừa chạy vừa vẫy vẫy tay với Giang Chu, khuôn mặt tràn đầy ý cười.

“Giang Chu!”

“Chú và dì đã đến chưa?”

“Nửa tiếng nữa bọn họ đến sân bay.”

Giang Chu gạt dầu, mở cửa leo lên xe: “Lần này, chú và dì đến đây chỉ để thăm em thôi à?”

Sở Ngữ Vi ngồi vào ghế lái phụ, sửa sang làn váy: “Bọn họ còn muốn đi dạo chơi ở Thượng Kinh nữa.”

“Vậy chú Sở có mang súng không?”

“Em đã nói rồi, cha em không thể tùy tiện mang súng về nhà được.”

“Vậy...có mang tay không?”

Sở Ngữ Vi nhin không được mà cười khúc khích: “Yên tâm đi, ông ấy sẽ không vạ rơi đầu chó của anh đâu, em sẽ không cho phép.”

Giang Chu tràn đầy vẻ không tin: “Nếu như chú Sở vạ đầu anh thật, em sẽ bảo vệ anh chứ?”

“Ừm, em sẽ bảo vệ anh!”

“Được, vậy tính mạng của anh, liền giao cho em.”

Hai người vừa nói chuyện vừa lái xe về phía bắc, từng bước từng bước đi vào đường cao tốc.

Hai mươi phút sau, Giang Chu dừng xe.

Sở Ngữ Vi vui vẻ đi xem tin tức chuyến bay, trên đó biểu hiện chuyến bay sẽ hạ cánh đúng giờ.

Vì vậy hai người liền leo lên xe, ngồi chờ ở ven đường.

“Sắp đến kỳ nghỉ quốc khánh rồi, sao chú và dì lại đến vào lúc này?”

Sở Ngữ Vi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Chơi hai ngày, rồi chờ đến kỳ nghỉ sẽ đưa em về nhà luôn.”

Giang Chu nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Thế nào, em thấy ủy khuất khi phải ngồi xe của anh à?”

“Không có nha, em rất thích về nhà cùng anh, nhưng hai người họ không đồng ý.”

“Vì sao không đồng ý?”

Sở Ngữ Vi phồng má lên, có chút ủy khuất mà nói: “Lần trước, sau khi ăn cơm ở nhà anh xong, mẹ của em đã hỏi một vài vấn đề.”

Giang Chu sờ cằm, hơi suy nghĩ một chút rồi nói: “Em đang nói lần cha em muốn vạ đầu chó của anh à?”

“Ừm.”

“Hỏi vấn đề gì?”

“Mẹ em hỏi, có phải chúng ta đang hẹn hò hay không?”

“Vậy em trả lời thế nào?”

Sở Ngữ Vi cúi đầu, ánh mắt có chút chán nản: “Em nói chuyện của anh và Phùng Tư Nhược cho mẹ biết.”

Tay Giang Chu hơi run lên: “Chẳng trách từ đó về sau, cha mẹ của em lại không qua nhà anh ăn cơm nữa.”

“Ừm, hơn nữa mẹ em còn không cho em quan hệ với anh, đại khái cũng là vì lý do này, cho nên hai người họ mới đến đây để đón em về.”

“Bọn họ còn nói... Loại thích này sẽ không có kết quả.”

“Nhưng mà cũng hết cách, em chính là thích anh, đây là chuyện không thể khống chế được.”

Sở Ngữ Vi nói xong, nhin không được mà nắm vạt áo của mình.

Mỗi khi nói đến đề tài này, thì nàng đều cảm thấy khổ sở, đồng thời còn tràn đầy cảm giác bất lực.

Đại khái chính là vì mình bỏ lỡ một lời tỏ tình vô cùng quan trọng, cho nên bây giờ mới bị động như thế này.

“Em luôn nghĩ mấy thứ này làm gì chứ??”

“Con gái đều như vậy mà, bằng không thì nghĩ cái gì?”

“Nghĩ xem sáng nay ăn gì, buổi trưa ăn gì? Buổi tối lại ăn gì?”

“Vậy thì sẽ béo, khi đó... anh sẽ không ôm được đâu.”

Sở Ngữ Vi nói xong, Giang Chu đột nhiên vươn tay ra, vào qua mái tóc dài của nàng, sau đó ôm lấy bả vai mềm mại của nàng, rồi kéo nàng vào trong ngực.

Sở Ngữ Vi cao tầm 1m7.

Trán sáng bóng vừa hay chạm vào cằm của Giang Chu.

Gò má của Sở Ngữ Vi đã đỏ lên vì xấu hổ.

Nhưng vẫn nhẹ nhàng dựa vào người Giang Chu, lại ngoan ngoãn đến mức hít thở cũng chậm hơn.

Nàng rất thích cảm giác này.

Thậm chí còn thích hơn lần hội Hữu Nghị của đại học Thanh Bắc.

Bởi vì đây là lần đầu tiên Giang Chu chủ động ôm nàng.

“Em biết anh đã có Phùng Tư Nhược, nhưng em chỉ hy vọng anh đừng bỏ rơi em.”

“Câm miệng, chuyện này không cần em nhắc nhở.”

Sở Ngữ Vi hừ hừ hai tiếng: “Vậy anh không sợ cha em vặn đầu chó của anh xuống rồi hả?”

Giang Chu suy tư giây lát: “Anh chỉ ôm bạn học cũ thôi, không cần phải xử tử hình chứ?”

“Bạn học cũ có thể ôm chặt như anh đang ôm em sao?”

“Vì sao không được?”

Sở Ngữ Vi nhìn bàn tay đang đặt trên váy của mình kia:

“Chẳng lẽ bạn học cũ cũng có thể làm như vậy?”

Giang Chu bỗng nhiên mỉm cười đầy thâm ý: “Có một số bạn học cũ thích tham gia họp lớp, còn chơi thoáng hơn chúng ta nhiều lắm.”

“Nói bậy.”

“Đừng lằng nhằng nữa, rốt cuộc em có muốn ôm hay không?”

Sở Ngữ Vi ôm eo của Giang Chu: “Vẫn là muốn ôm.”

Giang Chu thuận thế xoa xoa đầu của nàng: “Không thể không nói, vẫn là bạn học cũ thời cấp ba mới có tình cảm tốt nhất.”

“Vậy anh cứ ôm thế này đi, để xem cha mẹ em thấy, không biết họ sẽ có phản ứng gì?”

“Chú Sở nhất định có thể hiểu được đây chỉ là tình hữu nghị giữa bạn cũ.”

Sở Ngữ Vi mới không tin chuyện hoang đường của hắn.

Nàng biết, nếu cha mẹ của nàng nhìn thấy cảnh này.

Vậy tôi nay khẳng định sẽ giáo dục tư tưởng cho nàng một phen.

Sẽ nói là loại cảm tình này không có kết quả, còn nói Giang Chu không phải thứ gì tốt...

Nhưng cũng hết cách, nàng chính là thích bị Giang Chu ôm như vậy.

Bị cha mẹ nhìn thấy thì nhìn thấy đi.

Cùng lắm thì bị mắng vài câu thôi.

Đúng lúc này, cửa kính bên trong sân bay bỗng nhiên mở ra.

Một đám người lục tục đi ra ngoài.

Trong tiếng bước chân còn xen lẫn tiếng kéo hành lý.

Ở giữa đám người, có một đôi vợ chồng trung niên, nam có thân hình cao ngất, liếc mắt nhìn qua liền thấy toàn cơ bắp, còn nữ thì đội một cái mũ rom rộng vành, khí chất lạnh lùng mà tao nhã.

Nhìn đến đây, hai mắt Sở Ngữ Vi lập tức sáng lên.

“Cha mẹ, con ở đây!” Nàng giơ tay lên quơ quơ.

Hai vợ chồng nghe thấy tiếng con gái liền quay đầu qua, mặt cũng lộ nụ cười.

Kết quả phát hiện con gái bảo bối của mình đang bị một người đàn ông ôm vào trong ngực.

Hơn nữa, hai cơ thể còn dính chặt vào nhau.

Loại cảm giác thân mật này, giống như là người yêu của nhau vậy.

Chuyện gì thế này?

Con gái mình yêu sớm rồi?!

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu tháo kính râm xuống.

Sau đó, hắn nở một nụ cười xán lạn, còn vẫy vẫy tay với hai vợ chồng.

Sở Hùng và Trần Uyển Oánh liếc mắt nhìn nhau, rồi nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Ah, thì ra là bị Giang Chu ôm.

Vậy thì cũng không sao...

Ủm?!

Bị Giang Chu ôm?

Bọn họ bỗng nhiên cảnh giác, sắc mặt nhất thời thay đổi.

Không phải Giang Chu có bạn gái rồi sao?

Con gái mình còn gặp rồi, còn nói người ta tên là Phùng Tư Nhược nữa.

Vì sao đã nửa năm rồi, mà hai đứa bé này vẫn quấn quýt lấy nhau?

Trần Uyển Oánh nheo mắt lại, bà đột nhiên cảm thấy Giang Chu không vừa mắt chút nào.

Mà Sở Hùng thì siết chặt nắm đấm, mỗi chiêu mỗi thức của Phân Cân Thác Cốt Thủ đều đã lóe lên trong đầu.

“Chú, dì, hai người có mệt không?”

“Đi, chúng ta đi khách sạn trước, cháu đã đặt phòng cho hai người rồi.”

Giang Chu tiến lên, cầm hành lý của Trần Uyển Oánh mà không cho bà từ chối.

Sở Ngữ Vi ngốc ngốc tại chỗ, lòng thầm nói, đặt khách sạn từ bao giờ vậy hả?

“Giang Chu, cháu và Ngữ Vi nhà dì vừa làm gì?”

Giang Chu cất hành lý vào cốp xe: “Không làm gì cả, chỉ chờ hai người thôi mà.”

Sở Hùng cười nhạt: “Sao tôi nhìn thấy Ngữ Vi ở trong ngực của cậu vậy?”

“Cha...”

Mặt Sở Ngữ Vi đỏ ửng, nàng thấy khá xấu hổ khi cha nói trực tiếp như vậy.

Giang Chu lơ đãng: “Vừa rồi chỉ là cái ôm giữa những người bạn học thôi.”

“Nếu như cậu còn dám bắt nạt con gái tôi, tôi liền vặn rơi đầu của cậu.”

“Không dám không dám, sao cháu có thể bắt nạt cô ấy chứ.”

Sở Hùng nhìn Sở Ngữ Vi: “Tên này có bắt nạt con không?”

Sở Ngữ Vi vội vàng lắc đầu: “Anh ấy mới không bắt nạt con.”

Chương 498: Nhìn trộm bí mật lớn nhất của Sở Ngữ Vi!

Sở Hùng và Trần Uyển Oánh đều liếc nhìn con gái mình.

Trong ánh mắt oán trách đó còn mang theo một chút đau lòng.

Con gái nhà mình xinh đẹp đến mức nào chứ.

Từ bé đến giờ, đám hàng xóm đều nói, dung mạo này thừa sức làm minh tinh và ngôi sao.

Hơn nữa, lại còn học tập tốt, còn đa tài đa nghệ.

Hiện giờ, vì sao lại ỷ lại vào Giang Chu rồi?

Tên nhóc thôi này có gì tốt chứ?

Tuy rằng ban đầu hai vợ chồng bọn họ còn rất vui lòng tác hợp hai người, nhưng dù sao đó cũng là trước kia.

Hơn nữa, bởi vì Sở Hùng và Giang Hoành Sơn là chiến hữu cũ, đều biết gốc gác của nhau, còn Trần Uyển Oánh lại cảm thấy Giang Chu rất ấm áp.

Quan trọng nhất là hai nhà rất gần nhau, coi như kết hôn thì cũng không cần đi quá xa.

Họ muốn thăm con gái và cháu ngoại thì chỉ cần đi một chút là đến.

Nhưng bây giờ thì khác.

Bây giờ Giang Chu đã có bạn gái.

Làm sao con gái mình vẫn bướng bỉnh như vậy chứ.

Nhưng chắc chắn hai vợ chồng họ không thể nói chuyện này ở ngay trước mặt Giang Chu được.

Dù sao bây giờ cũng là con gái mình quán quít lấy Giang Chu mà.

Nếu như nói ra, vậy người bị tổn thương, chắc chắn là con gái bảo bối nhà mình.

Nếu như tình hình là trái ngược, ví dụ như Giang Chu có bạn gái rồi mà vẫn trêu chọc con gái mình, vậy chắc chắn Sở Hùng sẽ vạ rơi đầu chó của Giang Chu xuống.

Bởi vậy, chuyện này đúng là có chút phiền phức.

“Chú Sở, ngài và di lên xe trước đi, chúng ta đến khách sạn cát hành lý.”

Hai vợ chồng gật đầu, rồi lên xe của Giang Chu.

Lúc này, Sở Ngữ Vi ôm tay của Giang Chu: “Anh đặt khách sạn từ bao giờ vậy?”

Giang Chu vỗ vỗ đầu của nàng: “Trên đường đi, anh đã phân phó người của công ty đặt rồi.”

“Còn em lại quên chuyện đặt phòng...”

“Cái đầu của em, lúc nào cũng chỉ có thể nghĩ đến tình tình yêu yêu thôi.”

Sở Ngữ Vi hừ hừ hai tiếng: “Con gái còn có thể nghĩ cái gì khác?”

Giang Chu nhéo mặt của nàng: “Được rồi, lên xe đi.”

“Ồ!”

Hai vợ chồng nhìn thấy cảnh này, thì không khỏi thở dài.

Nếu như không phải đã biết Giang Chu có bạn gái rồi, thì bọn họ thật sự muốn giao con gái cho tên nhóc thối này.

Chưa nói đến chuyện nửa đêm Giang Chu lái xe đưa con gái đi bệnh viện, cũng không nói đến chuyện Giang Chu lo lắng cho sự an toàn của con gái nên ngủ ngoài hành lang, lại càng không nói đến thiên phú phá án và tinh thần trọng nghĩa mạnh mẽ của Giang Chu.

Chỉ nói đến một màn vừa rồi thôi, hai người họ cũng có thể đoán được sau này con gái mình sẽ hạnh phúc ra sao.

Nhất định con bé sẽ được Giang Chu cưng chiều thành công chúa.

Nhưng giống như con gái đã nói vậy.

Có đôi khi, chỉ một quyết định sai lầm, có thể cả đời này đều không thể quay đầu lại.

Dù sao, người tỏ tình trước là Giang Chu, mà khi đó con gái lại trực tiếp từ chối.

Trần Uyên Oánh nghĩ đến đây, đột nhiên cảm thấy mình có thể hiểu được tâm trạng của con gái.

Từng từ chối một người, rồi lại phát hiện mình thật sự thích người ta.

Dù cho là bà, có lẽ cũng không thể làm ra quyết định chính xác.

Tối nay, ánh trăng nhàn nhạt.

Bốn người ăn bò bít tết ở đường Thủy Nhai, bầu không khí coi như không tệ.

Sau khi kết thúc, Giang Chu làm hướng dẫn viên du lịch, bắt đầu dẫn mọi người đi dạo bên trong trung tâm thành phố.

Trong lúc đó, Sở Hùng vẫn luôn phổ cập khoa học cho Giang Chu về thuật Cách Đấu đã học được trong đơn vị.

Cái gì mà Tả Câu Hữu Quyền.

Cái gì mà Chương Chém Yết Hâu.

Cái gì mà Ôm Chân Và Ném.

Cái gì mà Kẹp cổ, nhắc đầu gối đập vào đũng quần.

Mặc dù Sở Hùng vừa cười vừa miêu tả các động tác này.

Nhưng không biết vì sao, Giang Chu luôn cảm thấy toàn thân đau nhức.

Mấy cái trước còn có thể nhin, nhưng đập vào đũng quần thì cũng hơi quá đáng rồi.

“Chú Sở, có thể chuyển qua đề tài nào thân thiện một chút không?”

Sở Hùng gật đầu: “Bạn biết không, tôi rất thích tự giết gà mỗi khi ăn tết đây.”

Giang Chu nuốt nước miếng: “Vây...vây sao?”

“Cầm cổ của nó, đè lưỡi đao lên, một đao một cái, một đao một cái...”

“Ha ha.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái, ngay cả yết hầu cũng bắt đầu tê dại.

Sau khi đi dạo xong, đã là mười giờ tối.

Giang Chu liền dẫn một nhà ba người về phía đông thành phố.

Nơi nơi có một khách sạn năm sao, xem như là một trong những khách sạn có hoàn cảnh tốt nhất ở Thượng Kinh.

Hiện giờ Giang Chu không thiếu tiền, nên đương nhiên là phải chọn nơi tốt rồi.

Nhưng sau khi hai vợ chồng nhìn thấy giá cả của khách sạn, thì bọn họ vẫn cố tình trả tiền lại cho Giang Chu.

Bởi vì mặc kệ thế nào, Giang Chu vẫn là con cháu của họ, hơn nữa còn là sinh viên đang đi học.

Bọn họ là bậc bề trên, không thể để con cháu trả số tiền này được.

Cuối cùng, Giang Chu lặng lẽ nói vài câu ở bên tai Sở Hùng.

Không ngờ cục trưởng Sở lập tức sợ hãi luôn.

Ông vội vã đóng ví tiền lại, từ đây không còn dám đề cập đến chuyện tiền nữa.

Chương 499: Sở tay chinh phục Phùng Tư Nhục!

Một màn này khiến cho Sở Ngữ Vi cảm thấy rất kinh ngạc.

“Anh nói gì với cha em vậy?”

Giang Chu nhún vai: “Không nói gì cả.”

Mặt Sở Ngữ Vi tràn đầy vẻ nghi ngờ: “Không thể nào, cha em không phải là người dễ thuyết phục như vậy.”

“Em muốn biết thật à?”

“Ừm!”

“Anh nói là, nếu như ông ấy trả số tiền này, vậy anh sẽ dùng nó để đi thuê phòng với em.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Ngữ Vi lập tức đỏ bừng lên.

Sau đó lại xấu hổ mà giơ tay lên, không ngừng nện vào lưng của Giang Chu.

Hai vợ chồng nhìn thấy cảnh này, không khỏi cảm thấy hơi chua xót.

Con bé nhà mình đã không thể rời khỏi Giang Chu rồi.

Chỉ là... rốt cuộc phải giải quyết như thế nào đây?

“Ngữ Vi, con lên phòng một chuyến, cha mẹ có chuyện muốn hỏi con.”

“Ồ, vâng.”

Sở Ngữ Vi nhăn mũi với Giang Chu, sau đó liền kín đáo đưa túi xách cho Giang Chu, rồi mới theo cha mẹ đi lên phòng.

Giang Chu thì tìm một khu nghỉ ngơi, hẩn định ngồi chờ một lúc.

Một nhà ba người muốn nói chuyện, mình tham gia thì không thích hợp lắm.

Hơn nữa, hiện giờ hẩn rất cảnh giác với Sở Hùng.

Hẩn rất sợ Sở Hùng nói chuyện liên quan đến cái cổ của mình.

Đè dưới lưỡi đao, một đao một cái, một đao một cái...

Nhưng không ngờ là, Giang Chu vừa ngồi xuống, cái túi xách của Sở Ngữ Vi bị nghiêng rồi rơi xuống thảm trên mặt đất.

Những thứ trong túi liền rơi ra ngoài, có rất nhiều thứ lung tung, nào là phấn, soi môi, chìa khóa, ví tiền...

Giang Chu vội vàng ngồi xổm xuống, nhặt từng cái từng cái một.

Nhưng khi tay của hắn chạm vào một cuốn sổ nhỏ, thì ánh mắt của hắn trở nên ngơ ngác.

Đây là một cuốn sổ da đen rất bình thường.

Bây giờ vẫn tương đối nhiều người sử dụng loại sổ này, nhưng sau này thì không thấy nhiều.

Mà Giang Chu ngơ ngác là bởi vì, có một trang giấy ở trong đã lọt ra ngoài.

Trên trang giấy đó có viết một cái tên.

Không phải là Sở Ngũ Vi, mà là Phùng Tư Nhược.

Hả?

Đây là sổ của Phùng Tư Nhược?

Không thể nào!

Tại sao sổ của Phùng Tư Nhược lại ở trong túi xách của Sở Ngũ Vi được?

Hơn nữa, dường như mình chưa từng nhìn thấy Phùng Tư Nhược có một cuốn sổ như vậy.

Giang Chu nhặt cuốn sổ lên, rồi yên lặng một chút.

Thật ra thì hắn là một người rất coi trọng sự riêng tư của người khác.

Dưới tình huống bình thường thì hắn sẽ không xem đồ của người khác.

Nhưng trực giác của Giang Chu nói rằng, thứ trong cuốn sổ này có liên quan đến mình.

Giang Chu ngẩng đầu lên, quan sát bốn phía, liền phát hiện bốn phía không có ai.

Vì vậy, hắn cầm cuốn sổ lên, rồi ngồi xuống ghé sa lon.

Quý bà Trần Uyên Oánh cũng không khác gì quý bà Viên Hữu Cầm, một khi đã nói thì phải nói rất lâu mới có thể dừng lại.

Cho nên hẳn có đủ thời gian để nhìn trộm bí mật của Sở Ngữ Vi.

Có điều... Làm như vậy... Thật sự thích hợp sao?

Giang Chu suy nghĩ một chút, khoe miệng bỗng nhiên cong lên.

Làm sao lại không thích hợp?

Đương nhiên là rất thích hợp rồi.

Vì vậy, Giang Chu liền đưa tay, lật cuốn sổ ra.

Không ngờ trang đầu tiên chỉ có vài chữ, mà trực tiếp làm cho hắn trợn tròn mắt lên.

“Sổ tay chinh phục Phùng Tư Nhược 3.0!”

Cái gì đây?

Bí kíp võ công à?

Giang Chu trợn tròn mắt, hắn cảm thấy có chút khó tin.

Phùng Tư Nhược là bạn gái mình mà.

Vì sao Sở Ngữ Vi lại muốn chinh phục Phùng Tư Nhược?

Chẳng lẽ...

Chuyện Sở Ngữ Vi thích mình là giả, muốn tiếp cận Phùng ngọc nghêch đáng yêu mới là thật?

Con bà nó!

Chẳng trách từ hồi cấp ba đến giờ, Sở Ngữ Vi không bao giờ tiếp nhận lời tỏ tình của bất cứ tên con trai nào.

Thì ra là vì cô bé này thích con gái???!!!

Giang Chu cảm thấy mình đã phát hiện ra một bí mật động trời.

Nhưng bí mật này làm cho hắn cảm thấy rất nhức đầu.

Mối tình đầu thời cấp ba của mình, lại thích bà xã tương lai của mình.

Đây cmn là cái gì chứ?

Khá lắm, chẳng lẽ mình mới là kẻ thứ ba?

Chẳng trách hai cô bé này đi ra ngoài ăn lẩu mà không thèm gọi mình.

Giang Chu yên lặng một lát, liền lật trang thứ hai của cuốn sổ.

“Giai đoạn đầu tiên, trở thành bạn của Phùng Tư Nhược.”

“Cùng đi dạo phố với Phùng Tư Nhược.”

“Tặng quà cho Phùng Tư Nhược.”

“Trò chuyện online với Phùng Tư Nhược vào ban đêm.”

“Cùng nhau đi sơn móng tay với Phùng Tư Nhược.”

“Giai đoạn đầu tiên kết thúc.”

Giang Chu nhìn thấy bảng kế hoạch rõ ràng này, đột nhiên lại chú ý đến một chuỗi chữ có.

Cẩn thận nhìn một chút, liền phát hiện chuỗi chữ số này là ngày tháng.

Ngày đi sơn móng tay với Phùng Tư Nhược vốn phải là ngày hôm nay.

Nhưng bởi vì hai người chú Sở đến, cho nên hạng mục này đã bị gạch dấu x, rồi đổi thành ‘giới thiệu cha mẹ cho Phùng Tư Nhược biết.’

Hắn rất quen thuộc với mấy chiêu trò này.

Đây không phải là nước ấm nấu ếch sao?

Đây cũng chính là thủ đoạn tán tỉnh thường thấy nhất của đám con trai.

Đầu tiên, để cho con gái nhà người ta quen thuộc với sự tồn tại của mình, sau đó tiến hành tỏ tình.

Có điều, giai đoạn này, ngàn vạn lần không thể trở thành anh em hoặc chị em tốt của con gái nhà người ta, nhất định phải thể hiện thích hợp, để làm nền cho lời tỏ tình sau này.

Mà một khi trở thành anh em và chị em với con gái nhà người ta, vậy thì cơ bản là chỉ có một kết quả.

Kết quả đó chính là.

“Em không thể bằng lòng anh, bởi vì em không muốn mất một người bạn.”

Không thể nào ...

Chương 500: Sở tay chinh phục Phùng Tư Nhược! (2)

Giang Chu mở trang tiếp theo.

“Giai đoạn thứ hai, trở thành chị em tốt của Phùng Tư Nhược.”

“Mời Phùng Tư Nhược đi xem phim.”

“Mời Phùng Tư Nhược đi chơi hoặc du lịch trong ngày.”

“Nói chuyện với Phùng Tư Nhược về đề tài có liên quan đến Giang Chu.”

“Làm quen với các bạn của Phùng Tư Nhược, giới thiệu các bạn của mình cho Phùng Tư Nhược biết.”

“Tặng quà Phùng Tư Nhược trong ngày sinh nhật.”

“Tìm cơ hội qua đêm với Phùng Tư Nhược.”

“Trở thành chị em tốt nhất của Phùng Tư Nhược.”

“Giai đoạn thứ hai kết thúc!”

Giang Chu nhìn đến lơ ngơ.

Kế hoạch của cô bé này đúng là rất chu đáo nha.

Nhưng vì sao lại không tỏ tình, mà lại biến thành chị em tốt rồi?

Chẳng lẽ nang hao tổn tâm cơ chỉ để trở thành chị em tốt của Phùng Tư Nhược thôi sao?

Mặc dù hẳn biết dung mạo của Phùng Tư Nhược có thể giết cả nam lẫn nữ.

Nhưng nếu như chỉ là kết giao bạn bè, vậy Sở Ngũ Vi đâu cần phải cẩn thận từng li từng tí như vậy chứ?

Giang Chu cảm thấy rất khó hiểu, vì vậy hẳn liền lật trang tiếp theo.

“Giai đoạn thứ ba, từng bước từng bước đào sâu vào chủ đề chính.”

“Nói về những câu chuyện quan trọng như tương lai, công việc... với Phùng Tur Nhược.”

“Nói về những chủ đề riêng tư mà quan trọng như tình yêu, hôn nhân... với Phùng Tur Nhược!”

“Thử đề cập đến Giang Chu, thảo luận các ưu điểm của Giang Chu.”

“Thử ba người cùng đi dạo phố.”

“Tổ chức sinh nhật của mình, chỉ mời Giang Chu và Phùng Tur Nhược.”

Giang Chu đọc đến đây, lại cảm thấy hơi khó hiểu.

Những kế hoạch được miêu tả trong trang này, hầu như đều có liên quan đến hắn.

Không giống như Sở Ngữ Vi muốn đào góc tường của mình lắm.

Mà càng giống như là Sở Ngữ Vi muốn dung nhập vào cuộc sống của mình và Phùng Tur Nhược.

Giang Chu không biết mình có đoán đúng hay không, vì vậy quyết định xem tiếp.

“Làm những cử chỉ thân mật với hai người, nếu như Phùng Tur Nhược để ý thì lập tức dừng lại.”

“Giai đoạn thứ ba kết thúc!”

Khá lắm, càng xem càng đặc sắc nha.

Đây quả thực là kịch bản của phim thần tượng ở sân trường mà.

Vậy tiếp theo sẽ là gì đây?

Giang Chu không nhịn được lòng tò mò của mình, liền lật trang tiếp theo.

“Giai đoạn thứ tư, thăng thấn.”

Giang Chu thấy cái tên của giai đoạn này thì hơi sững sờ.

Thằng thẩn là thứ gì?

Muốn nói thẳng với mình là nàng thích Phùng Tur Nhượng sao?

Vì vậy, ánh mắt của Giang Chu lại đi xuống.

“Cùng Phùng Tur Nhượng nói chuyện về Giang Chu đến đêm khuya.”

“Nửa đùa nửa thật mà thừa nhận mình thích Giang Chu, nếu như Phùng Tur Nhượng có phản ứng xấu thì lập tức buông bỏ.”

“Cuối tuần, lặp lại giai đoạn thứ nhất, làm sâu sắc mối quan hệ chị em tốt.”

“Cuối tuần tới, lặp lại giai đoạn thứ hai, làm sâu sắc mối quan hệ chị em tốt.”

“Hỏi thăm tử lượng của Phùng Tur Nhượng, mấy chén sẽ say.”

“Mời Phùng Tur Nhượng uống một ly, cũng thăm dò tình cảm của Phùng Tur Nhượng.”

“Lại mời Phùng Tur Nhượng uống một ly, rồi đột nhiên thực hiện...”

Giang Chu yên lặng một lúc lâu, bỗng nhiên lại hít sâu một hơi.

Khi hần đọc đến đây, thì trong lòng cũng đã có đáp án.

Hình như không phải là Sở Ngữ Vi thích Phùng Tur Nhượng.

Thế mà cô bé này lại...

Lại nghĩ trăm phương ngàn kế để dung nhập vào cuộc sống của hần và Phùng Tur Nhượng.

Nàng muốn để cho Phùng Tur Nhượng chấp nhận một cuộc sống ba người.

Bằng không thì vì sao toàn bộ kế hoạch đều xoay quanh chuyện làm thân với Phùng Tur Nhượng chứ?

Còn biết chiều cố suy nghĩ của Phùng Tur Nhượng.

Thậm chí còn viết, nếu Phùng Tur Nhượng có ý kiến, vậy nàng sẽ tự rời đi.

Chuyện này... Chuyện này... Cmn là ai dạy cho Sở Ngữ Vi?!

Giang Chu tự hỏi lòng, tuy rằng hấn hơi cặn bã một chút, nhưng chưa bao giờ dẫn đạo Sở Ngữ Vi làm như vậy.

Lỗi suy nghĩ của cô bé này kỳ quái đến vậy sao?

Giang Chu hít sâu một hơi, hấn cảm thấy rất khó tin.

Chẳng trách hồi nghỉ hè, Sở Ngữ Vi lại kéo Phùng Tư Nhược vào phòng mình để tâm sự, hai người trò chuyện nửa tiếng mới ra ngoài.

Hơn nữa, cả hai nàng đều không muốn nói cho mình biết là các nàng đã nói chuyện gì.

Nhưng hiện giờ hấn cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều.

Hấn để ý nhất chính là sau cái ‘đột nhiên’ kia là cái gì.

Giang Chu giơ tay lên, chuẩn bị lật trang tiếp theo.

Nhưng đúng lúc này, hành lang bỗng nhiên truyền ra tiếng bước chân.

Giang Chu vội vàng đóng cuốn sổ lại, rồi nhét vào trong túi xách.

Sau đó, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra mà ngồi trên ghế sa lon, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm.

“Giang Chu, anh vừa làm gì thế?”

“Không có gì, túi của em bị đổ, anh nhặt lại cho em thôi.”

Sắc mặt Sở Ngữ Vi thay đổi, lập tức tiến lên kiểm tra túi xách của mình.

Nét của nàng có hơi bối rối, giống như là đang sợ bí mật của mình bị phát hiện vậy.

Giang Chu biết, nàng đang sợ mình xem cuốn sổ kia.

“Anh... anh có xem đồ của em không?”

Giang Chu tăng hấn một cái: “Không có, anh chỉ nhặt lên cho em thôi.”

Sở Ngữ Vi hơi nghi ngờ: “Thật sự không xem cái gì à?”

“Ồ, anh nhìn thấy một cuốn sổ.”

Hai mắt Sở Ngữ Vi lập tức tròn tròn lên: “Anh...anh mở ra rồi??!”

Giang Chu lắc đầu: “Không, anh vừa định mở ra xem thì em liền quay lại.”

“Thật không?”

“Chẳng lẽ trong cuốn sổ đó có thứ anh không thể xem à?”

Sở Ngữ Vi lập tức ôm túi xách của mình: “Không có, em... em làm gì có bí mật nào với anh chứ.”

Khóe miệng Giang Chu cong lên, hiện ra một nụ cười: “Sao anh thấy em nói hơi giả nhỉ, hay là đưa anh xem thử xem?”

“Không được không được, đánh chết cũng không cho anh xem!”

Chương 501: Qua đây, để anh đánh mộng!

Sở Ngữ Vi lùi về phía sau một bước, biểu cảm có hơi xấu hổ.

Nàng dùng bàn tay nhỏ bé và trắng nõn của mình để nắm chặt túi xách.

Trong mắt viết đầy cảnh giác, mũi ngọc bắt đầu hơi nhăn lại.

Đây là biểu cảm của các cô gái khi sợ bị người ta nhìn trộm bí mật.

“Không cho xem thật à?”

“Không cho, nói gì cũng không cho.”

“Vậy liền đưa mộng qua đây đi!”

“Làm gì...”

“Đánh mộng em chứ làm gì, thử xem có phải là đánh chết cũng không cho xem không.”

“Anh quá đáng quá...”

Sở Ngữ Vi siết chặt túi xách, mặt thì đã đỏ bừng lên.

Nhưng vì bảo vệ bí mật của mình, nên nàng vẫn quay người, rồi hơi cúi người xuống, ưỡn cái mông nhỏ về phía Giang Chu, chiếc quần mỏng liền lộ ra những đường nét tinh tế.

“Muốn... muốn đánh thì nhanh một chút.”

Sở Ngữ Vi xấu hổ đến mức giọng nói cũng hơi run rẩy.

Nhưng không biết vì sao, ngoại trừ xấu hổ ra thì nàng còn có một chút xiu chờ mong.

Nhưng Giang Chu cũng chỉ nói một chút thôi, chứ không định thật sự làm như vậy.

Khá lắm, chú Sở còn đang ở đây kia.

Mình lại có mấy cái đầu?

Chú Sở còn thích tự tay giết gà kia.

Cầm cái cổ, đè dưới lưỡi đao, một đao một cái, một đao một cái...

“Thôi quên đi, không cho xem liền không xem nữa.”

Giang Chu lập tức bỏ qua dụ hoặc ở trước mắt.

Dù sao thì trừ bước cuối cùng ra, những thứ còn lại hẳn đều nhìn hết rồi.

Hơn nữa... hẳn thật sự không ngờ Sở Ngữ Vi lại thích mình đến trình độ này.

Giang Chu ngẩng đầu lên nhìn nàng.

“Vừa rồi, em và cha mẹ em đã lén lút nói chuyện gì?”

Sở Ngữ Vi lấy lại tinh thần, nhin không được mà phồng má lên: “Anh mới lén lút.”

Giang Chu mỉm cười một cái: “Được được được, coi như anh dùng từ sai, vậy rốt cuộc là nói chuyện gì?”

“Còn có thể nói chuyện gì, đương nhiên là nói chuyện về anh rồi.”

“Chú Sở lại muốn vặn đầu chó của anh à?!”

Sở Ngữ Vi cười khúc khích một tiếng: “Không có, chỉ hỏi xem có phải em rất yêu thích anh không?”

Giang Chu đứng dậy, sờ sờ mái tóc của nàng: “Vấn đề này quá vô nghĩa.”

“Em cũng cảm thấy như vậy.”

“Cho nên, em đã trả lời thế nào?”

Sở Ngữ Vi ngoan ngoãn để Giang Chu sờ tóc mình, trên mặt còn lộ ra biểu cảm như một con mèo nhỏ: “Em không nói gì, chỉ là ... gật đầu.”

Giang Chu hài lòng mà véo mátt nàng một cái: “Đi thôi, anh đưa em về trường học.”

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Ừm.”

“Ngày mai chúng ta dẫn cha mẹ em đi đâu chơi?”

“Đi dạo danh lam thắng cảnh đi, còn có thể đi xem kéo cò nữa.” Sở Ngữ Vi vừa nói xong, đột nhiên lại cảm thấy rất kinh ngạc: “Ngày mai anh không phải đi làm sao?”

Giang Chu bóp lỗ tai của nàng: “Xem thế nào đã, nếu như không có chuyện gì, thì anh sẽ lái xe đưa mọi người đi chơi.”

“Vậy... vậy anh không đi với Phùng Tư Nhược sao?”

“Hình như cha mẹ của Phùng Tư Nhược cũng đến, cho nên chắc chắn là không cần anh rồi.”

Giang Chu nói xong, liền tiến lên kéo cửa xe ra.

Nhưng Sở Ngữ Vi lại không cất bước, nàng vẫn đứng ở cổng chính của khách sạn, đôi mắt tròn tròn lên, hàng lông mi dài hơi run run.

“Làm sao vậy?”

“Không có... không có gì.”

Sở Ngữ Vi lộ ra một nụ cười rục rờ, sau đó ngoan ngoãn leo lên ghế lái phụ.

“Cảm ơn anh!”

Giang Chu lái xe ra khỏi khách sạn: “Cảm ơn anh cái gì?”

Hai mắt của Sở Ngữ Vi nhon nhạo như một hồ nước trong:
“Cám ơn anh vì đã nguyện ý đi với cha mẹ em.”

“Chỉ bằng các chiêu số cách đấu mà chú Sở phổ cập khoa học cho anh, thì anh không muốn đi cũng không được.”

Giang Chu nói xong, liền cảm thấy lạnh sống lưng.

Vì vậy, hắn rung mình một cái, rồi nổi một lớp da gà.

Chẳng mấy chốc, hai người đã về đại học Thanh Bắc.

Sở Ngữ Vi xuống xe, vẫy tay chào tạm biệt Giang Chu.

Theo tiếng động cơ vang lên, Toyota Corolla chậm rãi biến mất trong màn đêm.

Lúc này, gió đêm hơi lạnh, cổng trường học còn có các cặp tình nhân vừa đi dạo về, bọn họ tay trong tay, cười nói vui vẻ, nhìn trông rất hạnh phúc.

Sở Ngữ Vi hít sâu một hơi, khoe miệng cũng không nhin được mà bắt đầu cong lên.

Cho đến giờ, nàng vẫn cảm thấy mình đang đóng vai một nhân vật đuổi theo người khác.

Bởi vì hồi hận khi từ chối Giang Chu, lại không nỡ nói lời biệt ly với Giang Chu.

Cho nên vẫn luôn chạy theo bóng lưng của Giang Chu, đây đưa với Giang Chu.

Nàng cho rằng, Giang Chu cũng sẽ nghĩ như vậy.

Hắn chỉ coi mình là một bạn học cũ có quan hệ tốt mà thôi, hoặc có thể là một cô em gái bị cha mẹ bắt phải chăm sóc.

Nếu như không phải hai trường ở rất gần nhau, nếu như không phải quan hệ của hai nhà rất tốt, thì có lẽ Giang Chu đã không thềm liên lạc với nàng rồi.

Dù sao Giang Chu cũng có Phùng Tư Nhược rồi, nào có nhiều thời gian quan tâm đến nàng chứ.

Nhưng đêm nay, nàng phát hiện ra, hình như là nàng đã nghĩ sai rồi.

Giang Chu nguyện ý đưa cha mẹ nàng đi dạo phố, chuyện này khiến cho nàng thấy rất bất ngờ.

Dưới cái nhìn của nàng, thì Giang Chu căn bản là không cần phải làm như vậy.

Giang Chu sẽ không lại thích mình chứ?

Hừm...

Không không, là do mình nghĩ nhiều thôi.

Sở Ngữ Vi bung gò má đã nóng bừng mà chạy vào trong trường học.

Chương 502: Xin hãy đối xử tốt với Phùng Tư Nhược!

Cùng lúc đó, trong ký túc xá nam.

Giang Chu còn chưa kịp đi lên trên, liền gặp ba con hàng kia ở bên dưới.

Ba người họ đang kẻ vai sát cánh với nhau, hình như là vừa đi uống rượu về.

“A, Giang Chu, ông về rồi à?”

Giang Chu quay người: “Các ông đi gặp bạn gái của Lão Cao thật đấy à?”

Cao Văn Khải gật đầu: “Gặp rồi, gọi ông mà ông không đi, giờ còn nói tôi khoác lác nữa không?”

“Thế nào, xinh đẹp không?”

Từ Hạo Đông gật đầu: “Bà lão rất hiền lành.”

Cao Văn Khải nghe thế liền cho Từ Hạo Đông một cái tát: “Nói gì thế?”

“Ồ ồ, là... Là dì.”

“Ông phải gọi là chị dâu!”

Trương Nghiễm Phát ợ một cái: “Đúng, chị dâu còn hiền lành hơn cả bà nội ruột của tôi nữa.”

Giang Chu nghe xong lại thấy rất hâm mộ: “Đậu xanh, biết thế thì tôi cũng đi gặp lão nhân gia rồi!”

“Không sao, dù sao cũng còn hai năm nữa mới tốt nghiệp, vẫn còn nhiều thời gian mà!”

“Ông...ông không sợ bạn gái của Lão Cao không còn thời gian à?”

“Hít, có đạo lý!”

Cùng lúc đó, mặt mo của Cao Văn Khải đã đen xì.

Mấy tên bạn cùng phòng này cũng quá xấu rồi!

Người ta trưởng thành một chút thì có làm sao chứ?

Trưởng thành một chút lại càng hiểu biết nhiều nha!

Bạn gái mình đã nói, rằng trong miệng cô ấy rơi ra, còn nhiều hơn cả năm tháng mà bọn họ sống nữa kìa!

“Đi thôi, về ký túc xá lắm nhảm chứ?”

“Tôi còn có việc, các ông đi về trước đi.”

Giang Chu liếc mắt nhìn thời gian, liền từ chối ba con hàng này.

Hình như rất lâu rồi hẳn không gặp Phùng Tư Nhược.

Có lẽ cô bên ấy sẽ có ý kiến.

Giang Chu suy nghĩ một chút, liền đi về phía ký túc xá nữ.

Hắn móc điện thoại di động của mình ra.

“Xuống dưới đi!”

Phùng Tư Nhược: “Anh về rồi à?”

Ngón tay Giang Chu gõ chữ: “Ừm, nhớ em, xuống đây ôm ôm.”

“Biết rồi.”

Giang Chu cất điện thoại di động đi, rồi lặng lẽ chờ đợi.

Cũng không lâu sau, đèn trên hành lang liền lần lượt sáng lên.

Tầng ba, tầng hai, tầng một.

Ngay sau đó, Phùng Tư Nhược đã xuất hiện ở dưới cổng, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi lem nhem, hình như là

còn có nước mắt.

“Làm sao thế? Em khóc à?”

Phùng Tư Nhược phồng má lên, nhào vào trong ngực của hắn, trên mặt viết đầy ủy khuất.

Giang Chu cảm thấy hơi khó hiểu.

Cô bé này bị ai bắt nạt rồi hả?

Chẳng lẽ là vì mình đi cả ngày không về?

“Làm sao thế? Ai bắt nạt em à?”

Phùng Tư Nhược lại ôm chặt một chút, giống như đang làm nũng vậy.

Miệng của nàng còn hừ hừ hai câu, rõ ràng là đang rất ủy khuất.

Giang Chu thấy nàng không nói lời nào, nhịn không được mà ôm nàng vào ngực, lại dùng sức nâng lên.

Phùng Tư Nhược đứng không vững, không thể làm gì khác hơn là hoảng hốt kiễng chân lên.

“Nói cho anh nghe nào, có chuyện gì?”

“Đình Duyệt dùng phim ma dọa em sợ...”

Giang Chu nhịn không được mà cười thành tiếng: “Em không biết che mắt mình lại sao?”

Phùng Tư Nhược hừ hừ: “Chính là loại ảnh động, sau đó đột nhiên có ma nhảy ra.”

“A, trò này có sớm như thế cơ à?”

“Ừm, rất đáng sợ.”

Giang Chu vỗ vỗ đầu của nàng: “Em cũng quá nhát gan rồi.”

Phùng Tư Nhược ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Rất bất ngờ nha, làm em sợ hết hồn.”

“Bây giờ còn sợ không?”

“Ừm...”

Giang Chu bỗng nhiên nhếch mép lên: “Vậy để anh sờ tim của em xem nó có đập nhanh không nào.”

Phùng Tư Nhược đưa tay che ngực, gò má đã đỏ lên:

“Không... không được, em không sợ nữa.”

“Em nói không tính, anh phải kiểm tra một chút.”

“Ngày hôm qua, anh đã làm đứt cúc áo của em rồi...”

Giang Chu dùng hai tay ép khuôn mặt xinh đẹp của nàng lại:

“Lần đó là ngoài ý muốn, tại tay của anh luôn có suy nghĩ riêng.”

Phùng Tư Nhược căn bản là không tin: “Là anh cố ý, anh luôn muốn bắt nạt em.”

“Rõ ràng là anh rất cưng chiều em, bằng không thì bây giờ em đã không phải là con gái rồi.”

“Vậy là con trai à...?”

Không phải con gái thì đương nhiên là phụ nữ rồi!

Giang Chu bắt đầu dĩ vớ sự ngây thơ của Phùng Tư Nhược, lại ôm nàng thật lâu mà không nói gì.

Phùng Tư Nhược là cô bé đã rúc vào trong lòng của Giang Chu thì sẽ không nguyện ý đi ra.

Nếu như không phải nàng vẫn có phản ứng khi Giang Chu trêu chọc nàng, nói nàng đang đứng ngủ thì cũng có người tin.

Có điều, mắt thấy đã gần 11 giờ, ký túc xá cũng sắp đóng cổng.

Lại tiếp tục ôm nữa, vậy có lẽ Phùng Tư Nhược sẽ không về được.

“Mười một giờ rồi.”

“Ừm!”

Giang Chu vò rối tóc của nàng: “Về ngủ đi.”

Phùng Tư Nhược ôm chặt hơn một chút: “Không về, em vẫn sợ.”

“Ý của em là, em không trở về ký túc xá?”

“Đinh Duyệt nhất định là lại muốn làm em sợ...”

“Đây trần truồng là hành vi tặc đầu người nha.”

Phùng Tư Nhượng lại sợ hết hồn: “Không cho phép nói đầu người...”

Giang Chu cười tủm tỉm, kéo nàng ra khỏi lòng mình: “vậy anh dẫn em đi đến chỗ chơi vui nhé?”

Mặt Phùng Tư Nhượng đầy mờ mịt: “Đi chỗ nào nha?”

“Đến đó thì em sẽ biết.”

“Ồ!”

Chương 503: Xin hãy đối xử tốt với Phùng Tư Nhượng! (2)

Hai mươi phút sau.

Bầu trời đêm ở Thượng Kinh có rất nhiều sao.

Giang Chu lái xe đưa Phùng Tư Nhượng đến một khách sạn có tên là Tư Khải.

Đây là một khách sạn tình yêu tương đối nổi tiếng ở Thượng Kinh.

Trong phòng có đầy đủ các loại thiết bị, dụng cụ, trang phục...

Thậm chí, mỗi một phòng ở đây đều có một cánh cửa ngầm, sau khi đi vào sẽ có một gian lớp học nhỏ.”

Phía trên cũng có bục giảng và bảng đen.

Thậm chí bên trái bảng đen còn treo một cái áo sơ mi trắng, và một cái váy zip đen như của giáo viên.

Ngoại trừ giá cả hơi đắt ra, thì khách sạn này chính là thánh địa của đám háo sắc và biến thái.

Giang Chu đứng ở trước cửa, đảo mắt nhìn vào bên trong rồi cảm thán một câu.

Thiết kế một lớp học bên trong phòng khách sạn, đây cmn là sáng ý của ai?

Các thiết bị và dụng cụ ở nơi này, hầu như đã hiểu rõ lòng của đàn ông như lòng bàn tay rồi.

Dù là Đường Tăng vào cũng không chịu nổi chứ đừng nói là đàn ông bình thường.

“Đến rồi à?”

“Ừm, vào đi.”

Giang Chu đi vào phòng, đặt mông ngồi lên giường.

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược cũng đi vào căn phòng tình nhân xa hoa này, nàng tròn tròn mắt lên, như là bị choáng váng bởi những thứ trước mắt.

Trời ạ, tại sao còn có một phòng dạy học ở đây?

Giang Chu là muốn học tập với mình ở chỗ này sao?

“Em ngờ ngác gì thế?”

“Nơi này là chỗ nào nha?”

Giang Chu nhướn mày lên: “Là phòng ở khách sạn chứ đâu.”

“Nhưng... nhưng tại sao lại có phòng học ở đây?”

“Em vẫn là trẻ con, tạm thời anh sẽ chưa mở cánh cửa của thế giới mới này ra cho em.”

Lông mi của Phùng Tư Nhược run lên, nhưng nàng suy nghĩ một lát mà vẫn không hiểu được.

Vì vậy, nàng đi tới bên giường, giang chân ra để ngồi vào lòng Giang Chu.

Trước đó, nàng bị Đinh Duyệt dọa sợ, khiến cho trái tim nhỏ đập thành thịch.

Nếu không phải là Giang Chu đến tìm nàng, có lẽ tối hôm nay nàng sẽ không ngủ được.

Cho nên, bây giờ nàng cực kỳ thêm muốn lồng ngực ấm áp của Giang Chu.

Trước kia, khi ở bên vên hồ thì nàng cũng đã nói, nàng có một loại cảm giác an toàn mỗi khi rúc vào trong ngực Giang Chu.

Con gái chính là như vậy, sau khi thả lỏng nội tâm thì sẽ không còn xấu hổ nữa.

Cho nên, đối với nàng mà nói, thì động tác này đã rất tự nhiên và rất thành thạo.

Sẽ không muốn được ôm nhưng xấu hổ mà không dám ôm như trước kia nữa.

Nhưng lúc này, Phùng Tư Nhược ngốc nghếch vẫn không biết, và cũng không ý thức được nguy hiểm đang đến gần.

Nơi này không phải là ghế dài bên ven hồ.

Mà đây chính là giường lớn trong khách sạn tình yêu đấy!

Mềm mại, trắng nõn, lại cực kỳ co giãn...

Khi ở bên ven hồ, dù Giang Chu có muốn làm gì thì cũng không làm được.

Nhưng bây giờ thì khác, hoàn cảnh đã hoàn toàn thay đổi rồi.

Phùng Tư Nhược dựa cằm vào vai của Giang Chu, trong mắt nhỏ đang xoay chuyển.

Hai chân thon dài của nàng không ngừng đung đưa, đôi giày nhỏ đã bị đá xuống chân giường.

Giang Chu sợ nàng ngã xuống, nên dùng một tay đỡ eo của nàng.

Kết quả là động tác này làm cho mặt Phùng Tư Nhược đỏ ửng lên.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Phùng Tư Nhược bỗng nhiên vang lên.

Đینگ linh linh!

Phùng Tư Nhược cầm lên xem, liền phát hiện là Đینگ Duyệt gọi đến.

Vì vậy, Phùng Tư Nhược liền nghe máy.

“Alo. Tư Nhược, ký túc xá đã đóng cửa rồi, bạn đi đâu rồi?”

“Chẳng lẽ bạn sợ đến mức không dám trở về à?”

“Mình xin lỗi còn không được sao, sau này mình sẽ không dọa bạn nữa.”

“Bạn không cần sợ, cùng lắm thì tối nay mình ngủ với bạn.”

Phùng Tur Nhược vừa muốn nói gì đó, Giang Chu đã cướp điện thoại di động trong tay nàng.

“Không cần, tối nay tôi sẽ ngủ với cô ấy.”

Đinh Duyệt liền yên lặng một lúc lâu, sau đó liền rít lên: “Con bà nó, Giang Chu, ông là tên không biết xấu hổ, thế mà lại thừa lúc vắng mà vào.”

Giang Chu bĩu môi khinh thường: “Bà đánh rắm, ông đây còn chưa có vào đâu.”

“Hai người đi khách sạn thật à?”

“Ừm.”

Phùng Tur Nhược bỗng nhiên tiến lại gần điện thoại: “Còn có phòng học nữa.”

Đinh Duyệt nghe không hiểu lắm: “Trong khách sạn mà còn có phòng học? Đây là thiết kế gì vậy?”

Giang Chu lập tức bật mode trào phúng: “Bà là một FA vạn năm, có nghĩ cả đời cũng không nghĩ ra đâu, nên đừng nghĩ làm gì.”

“Vậy đêm nay hai người không về thật à?”

“Đã đến đây rồi mà còn về sao? Làm vậy... không phải rất đáng thất vọng sao?!”

Đinh Duyệt yên lặng một chút: “Giang Chu, xin hãy... xin hãy đối xử tốt với Phùng Tur Nhược một chút.”

Sắc mặt Giang Chu không khỏi nghiêm túc hơn vài phần: “Tôi biết rồi, yên tâm đi.”

“Trước kia, cô ấy từng rất sợ tiêm khi tiêm chủng ở trường.”

“Tôi hiểu.”

Đinh Duyệt ừ một tiếng: “Vậy tôi sẽ không quấy rầy nữa, Giang tổng, cố gắng lên.”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Bà thật sự là hiểu tôi đấy.”

“Ngài mai đi học nhớ phát lì xì cho tôi đấy.”

“Vì sao?”

“Nếu như không phải tôi hù dọa Phùng Tư Nhược, thì ông sẽ có cơ hội này sao?”

Đinh Duyệt dứt lời liền cúp điện thoại luôn.

Giang Chu ngẩng đầu nhìn Phùng Tư Nhược.

Dưới ánh đèn, nàng quả thực rất mềm mại và đáng yêu.

Chương 504: Khách sạn tình yêu không phải để ngủ, hiểu chưa?

Đèn trên trần nhà chiếu xuống, làm cho gương mặt của Phùng Tư Nhược xinh đẹp không gì sánh được.

Những sợi tóc rủ xuống, thỉnh thoảng lại quét nhẹ lên mặt của hắn.

Làm cho mặt của hắn ngứa ngáy, lòng cũng ngứa ngáy không kém.

Giang Chu cảm thấy cũng đã đến lúc rồi.

Chỉ yêu đương hẹn hò không, thì cũng đã gần hai năm rồi.

Nếu như là một sinh viên khác, thử hỏi có thể bao dung được như hắn không?

Nếu như không phải Phùng Tư Nhược quá nhất gan, con của bọn họ đã chạy đầy đất rồi.

Giang Chu quyết định, lần này sẽ không tha cho Phùng Tư Nhược nữa.

Giang Chu nuốt nước miếng, vừa mới mở miệng: “Đêm nay...”

Nhưng hắn còn chưa nói hết, chỉ thấy Phùng Tư Nhược đã rời khỏi ngực của hắn.

Thần sắc của nàng còn lộ ra một vẻ hoảng hốt, sau đó cầm một thứ trong túi xách rồi chạy vào trong nhà vệ sinh.

Giang Chu nhìn thấy cái gói màu hồng nhạt kia, biểu cảm lập tức động lại.

Diana siêu mỏng cánh...

Ha ha.

Không thể nào?

Nụ cười của Giang Chu từ từ biến mất.

Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Chẳng lẽ hôm nay là cuối tháng rồi sao?

Giang Chu hít sâu một hơi lấy điện thoại di động ra.

Quả nhiên, đây là mấy ngày cuối tháng, mà kỳ kinh nguyệt của Phùng Tư Nhược lại nằm ở vài ngày này.

Giang Chu nhìn về phía phòng vệ sinh, đến kỳ mà không nói sớm một chút?

Chúng ta có thể đi ở khách sạn bình thường mà!

Mình tốn 2000 đồng để đặt cái phòng này...

Có điều, chuyện này cũng không thể trách Phùng Tư Nhược được.

Dù sao cô bé này vẫn luôn ngây ngốc trong tình yêu, có lẽ trong logic của nàng, đi khách sạn chính là để ngủ mà thôi.

Nàng không phân biệt được khách sạn bình thường và khách sạn tình yêu khác nhau ở chỗ nào.

Nói đi nói lại thì Đinh Duyệt không phải cố vấn tình cảm của Phùng Tư Nhược sao?!

Thậm chí ngay cả loại kiến thức này mà cũng không phổ cập?!

Giang Chu nghĩ đến đây, đột nhiên lại sửng sốt.

Đúng rồi, Đinh Duyệt chỉ là một con hàng biết lý luận suông mà thôi.

Đinh Duyệt tìm đối tượng một năm, ngay cả cộng lông cũng không tìm được, nên làm sao mà hiểu được loại tồn tại kỳ diệu như khách sạn tình yêu này.

Có lẽ Đinh Duyệt còn không biết quy trình đi thuê phòng ra sao ý chứ.

Cmn, tất cả đều là do Đinh Duyệt!

Lại lãng phí mất một buổi tối có ánh trăng như nước thế này.

Một lúc lâu sau, có tiếng xả nước truyền ra từ trong nhà vệ sinh.

Phùng Tư Nhược đi ra ngoài, ngồi xôm xuống rồi cởi tất ra.

Đôi chân xinh xắn của nàng nhảy vài cái trên sàn nhà, sua đó xỏ vào một đôi dép đi trong nhà.

Sau đó lại vui vẻ chạy đến, rồi tiếp tục ngồi vào trong lòng Giang Chu như trước.

Nhưng mà nàng phát hiện ra biểu cảm cứng nhắc của Giang Chu, vì vậy mà nàng thấy hơi mờ mịt.

“Có chuyện gì nha?”

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhược, lại bất đắc dĩ mà nói: “Tư Nhược, cuối tháng đi khách sạn với anh là không đúng, đây là một hành vi lãng phí, tiền của ông xã em cũng không phải gió thổi đến.”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một lát, gò má của nàng liền đỏ ửng lên: “Anh...anh nghĩ nhiều, em chỉ muốn ngủ thôi.”

“Bây giờ cũng chỉ có thể ngủ thôi, bằng không thì còn có thể làm gì chứ.”

“Hiện giờ không ngủ.”

“Hả?”

Phùng Tư Nhược đề vài Giang Chu xuống, chỉ chỉ màn hình tivi ở phía trước.

Sau đó quay đầu lại, nhìn Giang Chu với vẻ mong chờ.

“Xem ti vi?”

Phùng Tư Nhược gật đầu, nàng thấy rất hài lòng với năng lực lĩnh ngộ của Giang Chu.

Giang Chu thấy thế, khóe miệng không khỏi co quắp vài cái.

Hơn nữa đêm anh dẫn em đến khách sạn tình yêu, chung quanh còn đầy các loại thiết bị và dụng cụ chạy bằng điện và các loại trang phục...

Hơn nữa, em còn ngồi nũng nịu ở trong lòng của anh đến nửa ngày, kết quả chúng ta lại ngồi xem ti vi sao?

Em nghiêm túc sao?

Có điều... Giang Chu nhìn thấy ánh mắt mong chờ của Phùng Tư Nhược thì vẫn ôm nàng ngồi xuống ghế sa lon.

Dù sao thì đây cũng là bà xã nhà hắn, chỉ có thể cung chiêu thôi, bằng không thì còn có thể làm gì chứ?

“Xem A Wicky Ghost nhé?”

“Không muốn.”

“Vậy Chú Oán, hoặc là Bóng Ma Lúc Nửa Đêm?”

Phùng Tư Nhược nghe thấy thế, mặt mũi liền trắng bệch, rồi liên tục lắc đầu.

Nàng đã bị Đinh Duyệt dọa sợ khi ở ký túc xá rồi.

Hiện giờ nào dám xem mấy thứ này chứ.

Giang Chu lại tìm tìm vài cái đĩa khác, xem đến cuối cùng, bàn tay của hắn bỗng nhiên run lên.

Chiếc đĩa cuối cùng có một cái tên rất kinh người, nó gọi là ‘Xâm phạm trong giấc mộng’.

Cái hộp đĩa này cũ hơn tất cả các hộp đĩa còn lại, hiển nhiên là được vô số người mở ra rồi khép lại.

Mà cũng đúng, đối với đám háo sắc mà nói, thì căn bản là không có sức chống cự với cái tên này.

Giang Chu cười lạnh một tiếng.

Mẹ nó, lần trước ở nhà Doãn Thư Nhã thì hắn đã xem bộ phim này rồi.

Xâm phạm trong giấc mộng cái mịa gì chứ, căn bản là công chúa ngủ trong rừng của Disneyland.

Còn muốn lừa mình?

Giang Chu trực tiếp phủ định bộ phim này, cuối cùng hắn tìm được một bộ phim hoạt hình: Balala little magic fairy.

“Cái này nhé?”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Được.”

Giang Chu bắt đắ dĩ, bắt đầu mở máy dvd lên, cho đĩa vào trong.

Một đoạn âm nhạc bỗng nhiên vang lên.

Phùng Tư Nhược ôm cổ của Giang Chu, toàn bộ trọng lượng đều áp lên người hắn.

Sau đó, dựa trán vào gò má của Giang Chu, mắt thì nhìn chăm chăm vào màn hình, thỉnh thoảng lại bật cười khúc khích.

Chương 505: Khách sạn tình yêu không phải để ngủ, hiểu chưa? (2)

Giang Chu cảm thấy cảnh tượng này rất kỳ diệu.

Cmn, mình vẫn luôn tự cho rằng mình là một cận bã nam.

Thế mà lại có thể làm ra chuyện như xem phim hoạt hình ở trong khách sạn tình yêu?

Mình ngây thơ như vậy sao?

Nếu như để ba con hàng cùng phòng biết chuyện này, vậy không phải sẽ bị cười nhạo đến chết sao?!

Giang Chu có chút buồn bực, đưa tay nắm mặt của Phùng Tư Nhược.

Nhưng mà bóp mặt không vẫn không thoải mái, hơn nữa cũng không hết hận.

Vì vậy, hắn trực tiếp ôm Phùng Tư Nhược lên, đặt nàng nằm trên ghế sa lon.

Phùng Tư Nhược vẫn đang xem vui vẻ, chưa kịp phản ứng thì môi đã bị người khác phong ấn.

Nhưng nàng cũng không giãy dụa, trái lại còn tỏ ra rất mềm mại đáng yêu.

Một lát sau, Phùng Tư Nhược mới được Giang Chu thả ra, nàng lại bắt đầu thở hỏn hển.

“Làm cái gì nha?”

“Trùng phạ em.”

Phùng Tư Nhược cắn môi: “Em muốn xem ti vi.”

Giang Chu đưa tay tắt tivi: “Xem ti vi cái cọng lông, mau đi rửa mặt rồi đi ngủ.”

“Ồ!”

Một lúc sau, hai người nằm trên giường, đắp chung một cái chăn.

Giang Chu nhìn lên trần nhà trong bóng tối, trong lòng vẫn còn đang mắng Đinh Duyệt.

Mà Phùng Tư Nhược thì quay đầu nhìn Giang Chu.

“Giang Chu...”

“Ừm?”

“Anh ôm em nha.”

Giang Chu xoa xoa đầu của nàng, rồi ôm nàng vào ngực.

Phùng Tư Nhược cảm thấy rất thỏa mãn, nhịn không được mà cọ cọ vào lòng của hắn.

Bởi vì đã có kinh nghiệm ôm nhau ngủ ở bệnh viện, cho nên nàng cũng không bài xích loại chuyện này.

Huống chi nàng còn mặc đồ ngủ nữa.

“Sáng ngày mai, anh đưa em đi ăn sáng, sau đó sẽ đưa em về trường, buổi trưa anh cò chuyện phải ra ngoài, buổi tối mới có thể trở về.”

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu: “Đi đâu nha?”

Giang Chu nắn nắn vành tai của nàng: “Cha mẹ của Sở Ngữ Vi đến Thượng Kinh, anh dẫn hai người họ đi dạo một chút.”

“Ồ.”

“Ghen tị?”

Phùng Tư Nhược yên lặng một lát: “Có một chút xiu.”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Vậy em phảo cố gắng lên, phải chiếm đoạt lấy anh mới đúng.”

“Cố gắng thế nào?”

“Ví dụ như... gọi anh là ông xã?”

Phùng Tư Nhược hừ hừ một tiếng, lại tiến vào trong ngực hân mà không nói lời nào.

Một đêm trôi qua, đêm đi ngày đến.

Ánh nắng ban mai rải lên bề cửa sổ, nhuộm căn phòng thành màu vàng óng ánh.

Lông mi của Phùng Tư Nhược hơi run lên, bỗng nhiên bị ánh nắng làm tỉnh giấc.

Nàng dụi dụi con mắt, rồi bò ra khỏi ổ chăn.

Sau đó nhìn quanh một chút, rồi lại cảm thấy không muốn rời giường.

Vì vậy, lại chui vào trong lòng của Giang Chu, tiếp tục nhắm mắt đi ngủ.

Một giấc ngủ này, nằm đến chín giờ sáng mới tỉnh.

Giang Chu mơ mơ màng màng tỉnh lại, vô thức mà ôm chặt người ngọc trong ngực.

Tư thế ngủ của cô bé này rất kiêu ngạo, dùng cả bốn chi để ôm chặt mình như một con bạch tuộc.

Rõ ràng là vừa đáng yêu lại vừa sợ người, nhưng cử chỉ vẫn rất to gan.

Nhưng Giang Chu vừa mới cử động, Phùng Tư Nhược cũng liền tỉnh dậy theo.

Nàng vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Giang Chu, vì vậy khóe miệng liền toát ra một nụ cười ngọt ngào.

“Chào buổi sáng, bà xã.”

“Tối hôm qua được anh ôm, ngủ ngon không?”

Phùng Tư Nhược dụi dụi con mắt, xấu hổ mà nhìn Giang Chu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi hồng hồng vì vừa tỉnh ngủ.

Nàng vẫn muốn nằm ỳ một chút, cho nên liền chôn mặt vào trong ngực Giang Chu, dáng vẻ này như không muốn dậy.

“Đã chín giờ rồi, nắng đã lên đến mông rồi.”

“Mau rời giường thôi, anh đưa em về ăn sáng.”

Giang Chu ngáp một cái, lại bẹp một ngum vào cái miệng nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược.

Phùng Tư Nhược lập tức đỏ mặt, lại cọ cọ vài cái vào trong ngực của hắn.

“Được rồi, không nằm ỳ nữa, mau dậy thôi!”

Phùng Tư Nhược lắc đầu, trình độ nằm ỳ của nàng đã thăng cấp.

Giang Chu có chút bất đắc dĩ, vì vậy liền vỗ cái mông nhỏ của nàng.

“Không phải anh đã nói rồi sao, hôm nay anh còn có việc, có phải em muốn bị đánh mông hay không?”

Phùng Tư Nhược không tình nguyện mà chui ra khỏi chăn, để lộ cái xương quai xanh trơn bóng.

Làn da của nàng non mịn và trơn mềm như sữa bò.

Phùng Tư Nhược ngáp một cái, rồi đột nhiên choáng váng tại chỗ.

Tối hôm qua... rõ ràng là mình có mặc đồ ngủ mà?

Phùng ngốc nghếch đáng yêu nhà ta lập tức trợn tròn mắt lên, quay đầu nhìn về phía Giang Chu.

“Chuyện gì thế?” Giang Chu hỏi một câu, rồi lập tức hiểu ra:

“Ồ, em nói đồ ngủ của em à, nửa đêm anh thấy em khó chịu, nên liền giúp em cởi ra.”

Mặt Phùng Tư Nhược đỏ lên, lông mi dài cũng run lên:

“Anh...anh lại bắt nạt em.”

“Không phải anh đã nói với em rồi sao? Có đôi khi, tay của anh sẽ có suy nghĩ và tư tưởng riêng.”

Mặt Phùng Tur Nhược đầy ủy khuất, nhưng lại không dám nói gì.

Vì vậy, nàng không thể làm gì khác hơn là tìm đồ ngủ ở trong chăn, rồi mặc vào.

Chỉ là... Cúc áo của nàng đã bị rơi ra rồi, hoàn toàn giống như cúc áo hôm mặc đi học.

“Bại hoại...”

“Cái gì?”

Gò má Phùng Tur Nhược đỏ lên, vội vàng lắc đầu.

Nàng biết bạn trai mình không hiểu cái gì gọi là rụt rè.

Trong từ điển của Giang Chu căn bản là không có cái từ này.

Chương 506: Khách sạn tình yêu không phải để ngủ, hiểu chưa? (3)

“Phùng Tur Nhược, thương lượng với em một chuyện nhé?”

Giang Chu nắm mặt của nàng: “Anh định mua một căn nhà, em qua đó ở với anh.”

Sống chung!

Hai chữ này lập tức hiện lên trong óc của Phùng Tur Nhược.

Đinh Duyệt đã phổ cập khoa học cho nàng biết về chuyện này!

Phùng Tur Nhược liếc trộm Giang Chu một cái.

Nàng phát hiện Giang Chu rất nghiêm túc chứ không giống như đang nói đùa.

Nàng rất muốn đồng ý, bởi vì nàng thích được Giang Chu ôm đi vào giấc ngủ, nhưng lại cảm thấy không ổn lắm.

“Thế nào?”

Phùng Tur Nhược nhỏ giọng nói: “Không được...”

Giang Chu nghe thế liền giận dữ: “Không được cũng phải được, sau khi trở về liền thu dọn hành lý đi.”

“Ồ!”

“Như vậy mới ngoan nha.”

Giang Chu mỉm cười, xoa xoa đầu của nàng, sau đó đưa tay ôm nàng đi vào nhà vệ sinh.

Hai người bắt đầu đánh răng rửa mặt ở trước gương.

Động tác đánh răng của Giang Chu hơi mạnh, giống như là hận không thể đánh rơi hết hàm răng của mình xuống vậy.

Mà Phùng Tư Nhược thì rất nhẹ nhàng, từ từ lại cẩn thận.

Mũi ngọc của nàng hơi nhăn lại, nhìn trông dễ thương đến mê người.

Một màn này không mị tục chút nào, trái lại còn rất ấm áp.

Giang Chu đánh răng xong, lại lấy chút bột ở khóe miệng, bôi lên trên cái mũi nhỏ của Phùng Tư Nhược.

Sau đó, rửa mặt rồi đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Phùng Tư Nhược lau bột trên mũi, rửa mặt rồi cũng đi ra ngoài.

Hai người ăn sáng xong thì đã là 10 giờ sáng.

Giang Chu đưa Phùng Tư Nhược về ký túc xá, rồi quay người đi qua đại học Thanh Bắc.

Hôm nay Sở Ngữ Vi mặc một chiếc áo T shirt màu cam, phía dưới là một chiếc váy dài màu trắng.

Trên cái cổ thiên nga trắng nõn còn đeo sợi dây chuyền mà Giang Chu tặng.

Hai chân thon dài trơn tuột như ẩn như hiện ở dưới làn váy.

Nàng đứng trong nắng, lại chói mắt hơn cả ánh nắng.

Nếu thanh xuân là chỉ con gái trên khắp phố, vậy thì một mình Sở Ngữ Vi có thể bù đắp cho thanh xuân của khắp phố này.

“Giang Chu!”

Giang Chu đeo kính râm vẫy vẫy tay: “Lên xe đi.”

Sở Ngữ Vi ngoan ngoãn ngồi vào ghế lái phụ: “Hôm nay chúng ta sẽ đi đâu?”

“Đầu tiên đi dạo mấy khu danh lam thắng cảnh, như Cố Cung, Viên Minh Viên, Trường Thành...sau đó lại cho hai người bọn họ uống nước đậu xanh.”

“Không được, nước đậu xanh rất chán, vừa chua vừa thui, cha mẹ em sẽ ói mất.”

“Vậy thì sao? Uống không ngon thì cũng là đặc sản mà, ai bảo chú Sở vẫn luôn muốn vận đầu chó của anh?”

Sở Ngữ Vi cười khanh khách một lát, rồi đột nhiên yên tĩnh lại.

Nàng dúm đôi mắt dịu dàng và ôn nhu để nhìn Giang Chu, khoe miệng hiện lên một tia cười yếu ớt.

Thật ra thì nàng rất lo lắng là Giang Chu đang miễn cưỡng bản thân.

Miễn cưỡng bản thân chiều cô tâm trạng của nàng, miễn cưỡng bản thân đưa cả nhà nàng đi dạo phố...

Nhưng bây giờ xem ra, hoàn toàn là do nàng nghĩ nhiều.

Giang Chu thật sự là một người đàn ông rất ôn nhu, dịu dàng và ấm áp.

Tuy ngoài miệng vẫn luôn không chịu thiệt, nhưng lại dịu dàng và ấm áp đến mức khiến cho người ta cảm động.

“Giang Chu, anh thật là đẹp trai.”

Giang Chu liếc mắt nhìn Sở Ngữ Vi: “Ý của em là, chúng ta nên đi dạo khoa mắt ở bệnh viện trước?”

Sở Ngữ Vi hừ một tiếng: “Từ trước đến giờ, em vẫn chưa từng khen ai đẹp trai đâu, thế mà anh còn không biết cảm kích!”

“Cái này gọi là cái gì nhỉ? Trong mắt bạn học cũ hóa Tây Thi à?”

“Là tình nhân!”

Khoe miệng Giang Chu cong lên: “Thì ra em muốn làm tình nhân của anh?”

Gò má Sở Ngữ Vi đột nhiên đỏ lên vì xấu hổ: “Ai nói muốn làm tình nhân của anh chứ.”

“Lại từ chối anh thêm lần nữa, Sở Ngữ Vi, em đúng là rất khá đấy.”

Sở Ngữ Vi lập tức hoảng hốt: “Em...em làm, em làm còn không được sao!”

Giang Chu chậm rãi nhìn xuống dưới: “Quá nhỏ không được, chờ to hơn lại nói đi.”

“Đi tìm chết!”

Hai người vừa đấu võ mồm, vừa lái xe đến khách sạn.

Khi đến trước cửa khách sạn, Sở Ngữ Vi gọi điện thoại cho cha mẹ.

Sau đó móc túi trang điểm của mình ra, bắt đầu trang điểm.

Mặc dù là đưa cha mẹ đi dạo phố, nhưng nói cho cùng thì vẫn là đi dạo phố.

Sở Ngữ Vi vẫn là một cô bé rất để ý đến hình tượng của mình.

Nhưng mà nàng vừa mới lấy phấn ra, lại không cẩn thận mà bị rơi xuống.

Cái hộp phấn hình tròn này liền lăn đến dưới chân của Giang Chu.

“Anh nhặt cho em đi.”

Giang Chu nhìn thoáng qua: “Vị trí này không tiện khom lưng, em tự nhặt đi.”

Sở Ngữ Vi không thể làm gì khác hơn là cúi người xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn giữa bắp đùi của Giang Chu, đưa tay ra tìm kiếm.

Chỉ là dưới ghế khá tối, cho nên vẫn chưa thể mò thấy hộp phấn đâu.

“Ngữ Vi... hay là anh đi xuống trước nhé?”

Giang Chu đột nhiên cảm thấy không ổn lắm.

Bởi vì tư thế này của Sở Ngữ Vi rất dễ bị người bên ngoài xe hiểu lầm.

Thế nhưng Sở Ngữ Vi vẫn hồn nhiên không hay biết.

“Không sao, em sắp tìm thấy rồi.”

“VẬY...vẬY anh sẽ không khách khí!”

“HẢ? Không khách khí cái gì?”

Sở Ngữ Vi vừa dứt lời, Giang Chu chợt nhìn thấy Sở Hùng và Trần Uyên Oánh ở ngoài xe.

Người trước đang tràn đầy lửa giận mà nhìn hấn và Sở Ngữ Vi, chỉ hận không thể giết người tại chỗ.

Mà người sau thì sắc mặt tái xanh, ánh mắt né tránh qua một hướng khác.

“Hai người đang làm gì?”

“Chú Sở, tha đầu cho cháu, cháu có thể giải thích!” Giang Chu vội vàng vỗ vỗ lưng của Sở Ngữ Vi: “Ngữ Vi, mau đứng lên, cha mẹ em đến rồi.”

Sở Ngữ Vi khẽ nói một tiếng: “Chờ một lát, em sắp tìm thấy rồi.”

Sở Hùng giận tím mặt: “Ngữ Vi, con đang làm gì?!”

Chương 507: Nói thật, cháu chỉ muốn cưới thêm vài cô vợ!

Giang Chu đưa hai tay lên trời, ra vẻ mình trong sạch.

Mà Sở Ngữ Vi thì ngẩng đầu lên, tay còn cầm hộp phấn.

Chỉ là gò má của nàng hồng hồng, nhìn thế nào cũng không giống như là chỉ nhặt hộp phấn.

Trái lại... Còn giống như là thật sự có chuyện gì đó.

Giang Chu nhìn vẻ mặt của nàng, nhìn không được mà tròn tròn mắt.

Con bà nó.

Sở Ngữ Vi, em đỏ mặt cái quỷ gì??!!

Chẳng lẽ vừa rồi em không chỉ nhặt hộp phấn sao?

Trời ơi, bà chị của tôi ơi, nhặt hộp phấn thôi, vì sao còn phải đỏ mặt?

Chuyện này có gì đáng để xấu hổ sao?

Chẳng trách cha mẹ em lại nghi ngờ anh!

Dưới gầm trời này, quả nhiên chỉ có mình là ngây thơ nhất.

“Cha, con đang nhật hợp phần!”

Sở Hùng trừng mắt với con gái: “Không thể để Giang Chu đi xuống rồi nhật sao?”

Sở Ngữ Vi cảm thấy cha mình hơi khó hiểu: “Chỉ nhật hợp phần thôi mà, cần gì phiền phức như vậy chứ.”

“Ngữ Vi, con chính là một cô gái đấy!”

“Con biết nha!”

“Con biết mà còn làm như vậy? Nếu để người khác nhìn thấy thì biết giải thích thế nào?”

“Chỉ có con với Giang Chu, nào có người khác ở đây!”

Sở Hùng và Trần Uyển Oánh liếc mắt nhìn nhau, bọn họ phát hiện mình đã hết cách với con gái.

Đứa con gái mình tự tay nuôi lớn, vì sao lại thân thiết với Giang Chu như vậy chứ?

Trước kia, con gái mình không phải như vậy mà!

Ngay cả giáo viên cũng nói con bé rất cao ngạo và lạnh lùng, sẽ bất lợi cho việc trưởng thành.

Khi đó, hai vợ chồng họ còn phải tâm sự với con bé, để con bé thân cận với bạn bè một chút, không cần từ chối người từ ngàn dặm.

Nhưng mà mới tốt nghiệp cấp ba, học đại học được một năm thôi...

Rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề?

Hai vợ chồng buồn bực nửa ngày, nhưng lại cảm thấy không có lời nào để nói.

Người ta nhật hợp phần thật mà.

“Chú Sở, hôm nay cháu dẫn hai người đi dạo Cổ Cung nhé?”

“Nhân tiện đi thăm Thiên An Môn luôn.”

Giang Chu vừa lái xe, vừa nhìn sắc mặt hai vợ chồng họ từ kính chiếu hậu.

Sở Hùng ừ một tiếng, thần sắc cũng dịu đi một chút.

Trần Uyên Oánh thì vẫn là dáng vẻ lo lắng đó.

Trước kia, trong lòng bọn họ, thì Giang Chu từng là ứng cử viên tốt cho vị trí con rể.

Nhưng bây giờ Giang Chu đã trở thành một quả bom hẹn giờ.

Vấn đề mấu chốt là, bọn họ rất hiểu đứa con gái mình nuôi từ nhỏ đến lớn này, chẳng những rất kiêu ngạo mà còn rất bướng bỉnh và cố chấp.

Hơn nữa, nhìn tình hình hiện giờ, sẽ rất khó để cho con bé buông tay.

“Giang Chu, nghe nói cháu đã mở công ty à? Công việc có bận rộn không, sao còn có thời gian đi với nhà dì?”

“Nếu cháu biết chú và dì đến mà còn không xuất hiện, vậy sau này cháu chỉ có thể dùng chậu cơm cho chó để ăn cơm.”

Trần Uyên Oánh không khỏi lườm Giang Chu một cái: “Tên nhóc này, chỉ biết nói lời dễ nghe.”

Giang Chu cười hì hì: “Cháu cũng rất đẹp trai mà!”

“Vậy thì có tác dụng gì, còn không phải ngày nào cũng bắt nạt con gái của dì sao?”

“Oan uổng quá, trời đất chứng giám, cháu chăm sóc Ngũ Vi rất cẩn thận mà!”

Sở Ngũ Vi gật đầu: “Giang Chu rất tốt với con, đêm hôm đó còn ôm con nữa.”

Trần Uyên Oánh và Sở Hùng lập tức nheo mắt lại: “Cái gì, con nói cái gì cơ?”

“Chính là hôm đó, tâm trạng của con không tốt, Giang Chu ôm con, dỗ dành con rất lâu.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp vài cái.

Bà cô của tôi ơi, em là ông trời phái xuống để hành hạ anh à?

Em không hài lòng với chuyện đầu anh mọc ở trên cổ đúng không?

Thật ra thì Sở Ngữ Vi nghĩ rất đơn giản.

Nàng hy vọng mình nói thật cho cha mẹ biết, là mình sẽ không rời khỏi Giang Chu.

...

Chớp mắt, thời gian đã là buổi chiều.

Đi từ đầu đông đến đầu nam, Giang Chu và Sở Ngữ Vi đều mệt đến thở hồng hộc.

Kết quả là Sở Hùng và quý bà Trần Uyên Oánh chẳng mệt mỗi chút nào.

May mà hai người họ đến Thượng Kinh vào tháng chín, chứ nếu là mấy ngày nóng nực trong hè, thì Giang Chu cảm thấy mình sẽ bị cảm nắng mất.

“Tên nhóc thôi, cháu cũng quá yếu đuối rồi, mới đi vài bước mà đã không thở được rồi?!”

Giang Chu ép mình phải thẳng người lên: “Chú, đây trần truồng là nói xấu!”

Sở Hùng lạnh lùng liếc nhìn Giang Chu một cái: “Nghỉ hè đi đến sở cảnh sát với chú, chú sẽ rèn luyện cho cháu thật tốt!”

“Cháu không đi!”

“Chú sẽ nói với cha của cháu, cháu không muốn đi cũng không được!”

Giang Chu nhìn thoáng qua Sở Ngữ Vi.

Sở Ngữ Vi lập tức lên tiếng: “Cha, Giang Chu còn phải làm việc nữa mà!”

“Công việc quan trọng hay là thân thể quan trọng hơn? Hơn nữa, bây giờ các con là học sinh, làm việc gì chứ?”

“Cha, công ty của Giang Chu bây giờ rất lớn, còn lên cả tin tức và thời sự nữa.”

Tất nhiên là Sở Hùng và Trần Uyên Oánh đã xem qua tin tức phỏng vấn Giang Chu.

Nhưng trong lòng bọn họ, không gì tốt hơn con gái của mình.

“Chú, cũng là vì bận rộn nên cháu mới không rèn luyện được thôi!”

Sở Hùng mới không tin mấy lời này của Giang Chu: “Bây giờ cháu không thiếu tiền tiêu rồi, còn làm cái gì nữa?”

Giang Chu khẽ thở dài một cái: “Cháu khác với những người khác, cho nên cháu chỉ có thể càng cố gắng hơn.”

“Cháu khác với những người khác ở chỗ nào?”

“Người ta đều cưới một cô vợ, không phải cháu chỉ muốn cưới thêm vài cô vợ sao?”

Chương 508: Nói thật, cháu chỉ muốn cưới thêm vài cô vợ! (2)

Ngón tay của Sở Hùng đã siết chặt lại: “Cháu muốn cưới mấy cô? Nào, nói cho chú nghe xem nào.”

Giang Chu liếc nhìn Sở Ngữ Vi: “Ít nhất...cũng phải ba bốn cô!”

“Tên nhóc thối này, chú về sẽ nói cho cha cháu biết, xem ông ấy có đánh chết tên vô liêm sỉ nhà cháu không.”

“Cha cháu ủng hộ cháu, ông ấy nói, ai sinh con trai trước, sẽ trở thành con dâu cả của Giang gia.”

Hai mắt Sở Ngữ Vi sáng lên: “Để em đẻ em, em có thể sinh!”

Giang Chu liếc mắt nhìn nàng một cái: “Em thật sự sợ đầu trên cổ của anh quá cứng à?”

“Em mặc kệ, em coi đó là thật!”

Trần Uyên Oánh nhìn con gái của mình, lại chán nản mà vuốt trán.

Xong đời, con gái mình đã ăn no bùa mê thuốc lú rồi.

Làm sao bây giờ đây?

Bọn họ vốn muốn thuyết phục con gái mình rời bỏ Giang Chu chứ không phải thuyết phục con gái mình làm hòa với Giang

Chu.

Nhưng làm như vậy, có phải là quá tàn nhẫn với con gái mình không?

Một lúc lâu sau, sắc trời dần tối hơn.

Bốn người lái xe về khu đại học, đi vào đại học Thanh Bắc.

Hai vợ chồng đi phía trước, Giang Chu và Sở Ngữ Vi đi ở phía sau.

Nếu như người không biết, có lẽ thật sự cho rằng đây là một nhà bốn người.

Bốn người đi dạo một lúc, tổ hợp liên từ từ thay đổi.

Bây giờ trở thành Sở Hùng và Sở Ngữ Vi đi ở phía trước, mà Trần Uyên Oánh thì lạnh lùng nhìn Giang Chu.

“Tên nhóc thôi, dì hỏi cháu, cháu và Ngữ Vi bây giờ là thế nào?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Cô ấy là mối tình đầu của cháu!”

Trần Uyên Oánh yên lặng một lát: “Trước kia, Ngữ Vi không biết cái gì gọi là thích, cho nên mới từ chối cháu.”

“Cái này thì cháu không biết, cô ấy không nói với cháu.”

“Vậy bây giờ cháu đã thích người khách, tại sao còn cho Ngữ Vi hy vọng?”

Giang Chu ngồi xuống ghế dài, nhìn sắc trời đang từ từ tối hơn, lại từng bước ngơ ngẩn.

Mọi người đều nói, người ngoài cuộc tỉnh táo người trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ mà ngoài ngõ đã tường.

Nhưng liên quan đến chuyện tình yêu, đại đa số thời gian đều chỉ có người trong cuộc mới hiểu được.

Bởi vì đó lại trải nghiệm của bản thân, cũng là bởi vì bản thân yêu thật lòng.

“Dì à, thật ra thì sau khi thi đại học xong, cháu đã cố gắng tránh xa Ngữ Vi rồi.”

“Nhưng dì có biết không? Bởi vì cháu nói muốn ăn cơm gà vào buổi sáng, mà cửa tiệm ở gần trường đóng cửa, cho nên Ngũ Vi ngồi xe buýt cả tiếng để đi mua cho cháu.”

“Cháu tặng cô ấy một sợi dây chuyền, nói đó là giả, cô ấy nói giả còn đẹp hơn cả thật.”

“Công việc kinh doanh của cháu cần đi phát tờ rơi, cô ấy chạy đến quảng trường Thời Đại phát tờ rơi trong tuyết lớn cả tháng trời, còn dùng toàn bộ phí sinh hoạt để thuê một bộ linh vật.”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Cháu không biết cháu nghĩ thế nào, nhưng mà...”

“Nhưng mà... Cháu không hạ quyết tâm được nữa rồi.”

“Cháu không thể đẩy ngã cô ấy vào trong tuyết, rồi nói cho cô ấy biết là cháu không cần cô ấy giúp đỡ, nói cô ấy không cần giả vờ nhiệt tình như vậy!”

“Cháu không thể vứt hộp cơm gà đó vào thùng rác, rồi nói thứ cô ấy tốn cả tiếng mới mua được, chỉ là rác rưởi trong mắt cháu.”

“Cháu không thể nói cô ấy thích cả đồ giả, thật sự là tiện!”

“Chẳng lẽ...đây chính là nơi thiếu hụt trong tính cách của cháu sao?”

“Rốt cuộc thì cháu phải làm thế nào mới có thể vô tình như nhà tư bản?”

“Cháu không làm được những chuyện đó, thật sự là phiền chết đi được!”

Sau khi nghĩ xong, Trần Uyển Oánh cũng rất bất ngờ.

Bà vẫn nghe con gái mình nói Giang Chu tốt với con bé bao nhiêu.

Nhưng bà chưa hề hay biết, thì ra con gái mình cũng vì Giang Chu mà làm nhiều như vậy.

Người ta nói ra khỏi miệng, bạn mới có thể từ chối.

Nhưng người ta không nói gì, vậy bạn từ chối thế nào?

Sở Ngữ Vi chính là làm như vậy.

Nàng muốn đối xử tốt với một người, căn bản là không quan tâm đối phương có biết hay không.

Nàng lấy cơm gà ra và nói: Đây là bữa sáng của bạn.

Rất nhẹ nhàng!

Nhưng nếu như Giang Chu không phải ông chủ của Món Ngon thì sao?

Vậy hẳn căn bản không biết, mấy cửa hàng trong phố ẩm thực đã đóng cửa trong sáng hôm đó.

Càng không biết nàng đã ngồi xe buýt cả tiếng để đi chỗ khác mua cơm gà cho hắn.

Còn cả cái đêm giáng sinh năm ngoài nữa.

Nàng đi phát tờ rơi, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng vì lạnh, thế mà còn nói mình vừa ra ngoài, không lạnh chút nào.

Nhưng nếu Giang Chu không tình cờ đi mua quà giáng sinh thì sao?

Hắn căn bản sẽ không biết chuyện đêm hôm đó, càng không biết Sở Ngữ Vi đã phát tờ rơi một tháng.

Đôi mắt với một Sở Ngữ Vi như vậy, Giang Chu thừa nhận là mình sợ rồi.

Hắn không có can đảm để đuổi đánh nàng, bảo nào rút đi, bảo nàng hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của mình, bảo nàng đừng làm nữa, bảo nàng dù có làm nhiều hơn thì hắn cũng sẽ không thích nàng.

Nói những lời như vậy, thật sự là giết người tru tâm.

Hắn cũng không phải là tảng đá, làm sao có thể làm như vậy được?

Giang Chu thở dài, trong mắt lóe lên một vệt tang thương không phù hợp với tuổi tác.

“Dì Trần, cháu thật sự không làm được, hay là dì bảo chú Sở vận đầu chó của cháu xuống luôn cho rồi.”

“Cháu không muốn nhìn thấy cô ấy khóc, con người của cháu vốn đã nhu nhược như vậy rồi đấy!”

Giang Chu nói xong, lại nhin không được mà nhớ đến cuốn sổ ngày hôm qua.

Một cô gái kiêu ngạo như Sở Ngữ Vi, thế mà lại thật sự làm nhiều chuyện khiến người ta khó tin.

Bạn có thể tin tưởng không?

Vì thế, thậm chí nàng còn muốn trở thành chị em với Phùng Tư Nhược.

Đừng nói là Giang Chu, cho dù là súc sinh nghe thấy cũng phải gào khóc hai tiếng.

Chương 509: Trước khi tốt nghiệp, dì không muốn bế cháu ngoại!

Cùng lúc đó, Trần Uyển Oánh đột nhiên ho khan một tiếng.

Sau đó bà đưa tay vào trong túi xách, giống như đang muốn lấy thứ gì đó.

Thẻ ngân hàng?

Giang Chu tròn tròn mắt lên, nhớ lại một số cảnh kinh điển thường xuất hiện trên phim truyền hình.

Vì vậy, hấn vội vàng đứng dậy, giọng nói cũng cao hơn.

“Dì Trần, ngài không thể làm như vậy!”

“Cháu sẽ không vì tiền của ngài mà rời xa Ngữ Vi đâu!”

“Đừng nói là 100 ngàn hay 200 ngàn, cháu không cần đâu!”

“Đừng đưa mà, thật sự đừng đưa mà!”

Trần Uyển Oánh ngẩng đầu lên, nhìn Giang Chu với ánh mắt quái dị.

Giang Chu hơi sững sờ, lúc này mới phát hiện viền mắt của Trần Uyển Oánh đã hơi đỏ.

Bà cho tay vào túi xách, là vì lấy khăn giấy ra để lau nước mắt.

Giang Chu tăng hắng một cái, hơi lúng túng mà ngồi xuống ghế.

Thật ra thì Trần Uyển Oánh khóc cũng là chuyện bình thường.

Bà nuôi con gái bảo bối của mình từ nhỏ đến lớn.

Người khác có thể không biết con bé kia kiêu ngạo đến mức nào, nhưng người làm mẹ như bà có thể không biết sao?

Nhưng cũng chính là vì vậy, cho nên bà mới cho thể hiểu được Ngữ Vi nhà mình thích tên nhóc thối này đến mức nào.

Ngồi xe buýt cả tiếng để đi mua bữa sáng.

Trời có tuyết lớn lại len lút đi phát tờ rơi cả tháng trời.

Nhận được dây chuyền giả còn vui vẻ hơn cả nhận được đồ thật.

Đây còn là con gái của mình sao?

Đương nhiên, Giang Chu cũng không cô phụ tình cảm của Ngữ Vi.

Nửa đêm lái xe như bay đưa con bé đi bệnh viện, lại trông giữ cả đêm trong bệnh viện.

Mùa đông thấy con gái không mặc quần bông, liền mắng con bé một trận, sau đó dẫn con bé đi mua quần bông mặc luôn.

Hơn nữa, một năm nay, con gái đi học từ Lâm Giang đến Thượng Kinh, đi đi về về đều là đi theo Giang Chu.

Cũng chính là vì có Giang Chu ở đây, cho nên hai vợ chồng bọn họ mới yên tâm khi con gái đi học ở xa.

Trần Uyên Oánh nghĩ đến đây, bỗng nhiên bà lại thấy hơi hối hận.

“Thật ra thì chuyện này nên trách dì!”

“Trước kia, dì luôn bắt con bé phải học hành chăm chỉ, ngàn vạn lần không được yêu sớm.”

“Ngăn cản con bé qua lại với con trai, thậm chí còn yêu cầu con bé chỉ được chơi với con gái.”

“Cho nên con bé không biết thích một người là như thế nào.”

“Cũng không thể biết được, thì ra mình đã thật sự thích một người.”

Trần Uyên Oánh lau khóe mắt: “Cháu nói đám thanh niên các cháu bây giờ, yêu nhau mà vì sao còn khúc chiết như vậy

chứ?”

Môm Giang Chu há hốc: “Dì...dì Trần, ngài không sao chứ?”

“Không có gì!”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...”

Trần Uyển Oánh hít sâu một hơi: “Dì là một người mẹ, nhưng có khoảng cách thế hệ với đám thanh niên các cháu, cho nên sau này dì sẽ không xía vào chuyện hư hỏng của hai đứa nữa, bởi vì dì cũng rất thương con gái mình, không nỡ để con bé buồn tha người nó thích.”

Giang Chu nghe thấy câu này, liền trợn trừng mắt lên như chuông đồng.

Đây là có ý gì??!

Dưới tình hình dì Trần biết mình có bạn gái rồi, lại còn bật đèn xanh cho hấn và Sở Ngữ Vi?

Không không không, không thể nào.

Nhất định là mình nghĩ nhiều rồi.

Chú Sở và dì Trần đều là thành phần trí thức cao cấp, làm sao bọn họ có thể chấp nhận chuyện như vậy chứ?

Nhưng mà Giang Chu không ngờ được là, một giây tiếp theo Trần Uyển Oánh đã làm cho hấn kinh sợ.

“Hai đứa muốn làm gì thì dì cũng không quan tâm.”

“Nhưng hai đứa phải nhớ kỹ một chuyện.”

“Trước khi Ngữ Vi tốt nghiệp đại học, dì không muốn ôm cháu ngoại.”

Trần Uyển Oánh nói xong câu này, đột nhiên lại cảm thấy như trút được gánh nặng.

Sau đó, bà đứng dậy, đi về phía chồng và con gái ở cách đó không xa.

Cùng lúc đó, Giang Chu đã bị những lời này làm cho tê dại rồi.

Không muốn ôm cháu ngoại trước khi Ngữ Vi tốt nghiệp...

Cũng chính là, sau khi tốt nghiệp xong thì có thể ôm???

Khá lắm, tối nay mặt trời mọc từ phía tây à?

Không đúng, buổi tối là không có ánh mặt trời.

Sau khi rời khỏi đại học Thanh Bắc.

Giang Chu đưa chìa khóa xe cho chú Sở, để cho hai người họ đi về khách sạn.

Sau đó, hắn đi bộ về đại học Thượng Kinh, ngồi ngây người trong ký túc xá.

Cuộc sống này, thật sự quá kỳ diệu.

Mọi thứ đều diễn ra rất bất ngờ, không ai có thể lường trước được chuyện gì sẽ xảy ra.

Rốt cuộc là vấn đề nằm ở chỗ nào?

Đúng lúc này, điện thoại di động của Giang Chu đột nhiên rung lên.

Tinh tinh!

Giang Chu mở ra xem, ảnh chân dung của Phùng Tư Nhược đang nhảy nhót.

“Icon quả boom, quả boom, quả boom!”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Khá lắm, tạo phản rồi?”

Phùng Tư Nhược lập tức trả lời: “Thu dọn xong rồi...”

“Hả? Thu dọn cái gì?”

“Hành lý!”

Giang Chu sửng sốt một chút, rồi lập tức hiểu ra.

Hóa ra cô bé này quyết định sống chung với mình, cho nên đã thu dọn hành lý cả chiều hôm nay.

Nhưng mà mình chỉ thuận miệng nói một câu, nhà còn chưa mua nữa kìa!

Giang Chu có chút dở khóc dở cười, ngón tay vội vàng gõ chữ.

“Anh còn chưa chuẩn bị xong, em không cần gấp gáp như vậy!”

“Nhà còn chưa mua đâu, em muốn đến ở chỗ nào?”

Cùng lúc đó, ký túc xá nữ của học viện tài chính và kinh tế của đại học Thượng Kinh.

Phùng Tư Nhược mặc đồ ngủ đột nhiên ngốc tại chỗ, ánh mắt long lanh như nước hơi mờ mịt mà chớp hai cái.

Cùng lúc đó, Đinh Duyệt đuổi cái lưng mệt mỏi, thở phào một hơi rồi ngồi xuống ghế.

“Minh giúp bạn từ trưa đến giờ, cuối cùng cũng thu dọn sạch sẽ rồi!”

“Sao rồi? Bao giờ Giang Chu qua đón bạn?”

Đinh Duyệt chớp chớp mắt, Đinh Duyệt cảm thấy rất hưng phấn khi tình yêu Tư Nhược đã bước sang giai đoạn mới.

Đồng thời, Đinh Duyệt còn nhìn thoáng qua cái ván giường sạch bong sáng bóng của Phùng Tư Nhược.

Sau này, nơi này sẽ là thiên hạ của mình.

Sau đó, Đinh Duyệt liền chuyển mấy cái va li quần áo của Phùng Tư Nhược ra cửa.

Chương 510: Phùng Tư Nhược rất mong chờ sống chung?

Đinh Duyệt nhìn Phùng Tư Nhược với ánh mắt kỳ lạ: “Tư Nhược, tại sao bạn không nói gì?”

Cô bé này rõ ràng đã hưng phấn cả ngày hôm nay, chẳng lẽ bây giờ hối hận rồi?

Lúc này, Phùng Tư Nhược phồng má lên, hai gò má cũng đã đỏ lên.

Làm sao bây giờ nha?

Đồ đạc cũng đã thu dọn xong...

Nếu như nói ra là, ngay cả nhà con chưa mua, vậy nhất định Đinh Duyệt sẽ cười nhạo mình.

Nhưng mà nàng thật sự rất muốn được Giang Chu ôm ngủ mỗi ngày nha.

“Tư Nhược?”

Phùng Tư Nhược cắn môi, cuối cùng vẫn quyết định đưa điện thoại di động cho Đinh Duyệt xem.

Nếu bây giờ nàng không thể dọn đi, vậy chỉ có thể ở lại ký túc xá.

Cho nên có giấu thì cũng không có tác dụng gì.

Đinh Duyệt cầm điện thoại lên xem, lập tức tròn mắt lên.

Khá lắm!

Đây lại là một cái hiểu lầm!

Mình vất vả thu dọn từ trưa đến giờ, lưng đã sắp gãy rồi chứ chưa nói đến cái khác.

Phùng ngốc nghếch ơi là Phùng ngốc nghếch.

Dù bạn có chờ mong đến đâu, thì cũng phải hỏi rõ ràng rồi mới thu dọn chứ!

Đinh Duyệt nhìn chị em tốt của mình, lại cảm thấy như không quen biết Tư Nhược vậy.

“Nhất định là Giang Chu đã đổ bùa mê thuốc lú cho bạn, trước kia bạn không hề chủ động và tích cực như thế này.”

“Bây giờ...làm sao bây giờ?”

“Lại trải giường chiếu ra cho bạn chứ biết làm sao giờ?”

Phùng Tư Nhược quệt mồm, biểu cảm có chút ủy khuất.

Rõ ràng là Giang Chu bảo nàng về liền thu dọn mà, mình làm sao mà biết được còn chưa có nhà chứ.

Phùng ngốc nghếch đáng yêu nhà ta lại hừ hừ hai tiếng, cầm điện thoại di động lên, gửi cho Giang Chu một loại quả boom.

Nàng cho rằng lần này mình bị mắc lừa rồi.

Đinh Duyệt cảm thấy rất kinh ngạc với phản ứng của Phùng Tư Nhược.

“Bạn khó chịu à?”

“Chỉ vì không thể lập tức sống chung với Giang Chu sao?”

Mặt Phùng Tư Nhược đỏ lên, nhin không được mà đánh Đinh Duyệt một cái.

Ngay cả yêu đương mà nàng còn rất cẩn thận, nên căn bản không chịu được loại cười nhạo này.

Hiện giờ nàng đã rất xấu hổ rồi!

Đúng lúc này, có ngoài ở ngoài đây cửa phòng đi vào.

Hoàng Kỳ vừa găm một quả táo vừa nghênh ngang đi vào phòng.

Nàng nhìn thoáng qua hành lý ở trên mặt đất, liền có chút sững sờ.

“Còn chưa được nghỉ quốc khánh mà? Hai người đã chuẩn bị về rồi à!”

Đinh Duyệt ngẩng đầu lên, lập tức phủ định: “Đám hành lý này không phải của mình, mà là của Phùng Tư Nhược.”

Hoàng Kỳ nhìn Phùng Tư Nhược đang đỏ bừng cả mặt, lại thấy hơi kỳ lạ: “Tư Nhược, bạn thu dọn hành lý làm gì vậy?”

Phùng Tư Nhược làm bộ đáng thương mà ngẩng đầu lên, suy nghĩ một chút, rồi lại xấu hổ nên không dám mở miệng.

“Ai nha, là Tư Nhược chuẩn bị sống chung với Giang Chu.”

Hoàng Kỳ tròn tròn mắt lên: “Đi luôn bây giờ à? Thật hay giả?”

Phùng Tư Nhược phồng má lên: “Giang Chu lừa mình...”

“Hả?”

Đinh Duyệt thở dài: “Nói một cách chính xác thì là Phùng Tư Nhược nhà chúng ta gấp gáp, Giang Chu còn chưa mua nhà nữa kia.”

Hoàng Kỳ nhìn Phùng Tư Nhược với ánh mắt khó tin: “Thế mà đã thu dọn đồ đạc rồi, Phùng Tư Nhược bạn vội như vậy à, xem ra bạn cũng rất chờ mong nha!”

“Hmm...”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Đinh Duyệt chép miệng một cái: “Hết cách rồi, lại dọn chăn đệm ra thôi.”

Vì vậy, ba người Hoàng Kỳ, Phùng Tư Nhược và Đinh Duyệt bắt đầu ra tay.

Chỉ dùng 20 phút là đã xong xuôi.

Sau khi rời khỏi phòng của Phùng Tư Nhược, Hoàng Kỳ đứng ở hành lang, móc điện thoại di động ra, sau đó mở khung chat của Giang Chu.

“Cận bã nam, nghe nói bạn định sống chung với Phùng Tư Nhược à?”

“Tạm thời vẫn chỉ là một ý nghĩ thôi, nhà còn chưa mua nữa kìa.”

Hoàng Kỳ gặm miềng táo, ngón tay nhanh chóng đánh chữ: “Mua nhà rộng rãi một chút, để cho mình một phòng.”

Giang Chu cũng lập tức trả lời: “Để cho bạn một phòng làm gì?”

“Mình định dịch khỏi kỳ kinh nguyệt của Phùng Tư Nhược, để cho bạn không bao giờ cô đơn.”

“Chỉ biết mạnh miệng!”

Hoàng Kỳ cười một tiếng, tiếp tục gõ chữ: “Đúng lúc mình biết một căn nhà, có muốn đi xem nhà không?”

Giang Chu gửi một icon kinh ngạc: “Bạn biết?”

“Chính xác thì là một người quen của mình biết, người này làm môi giới nhà đất ở Thượng Kinh!”

“Ok, cuối tuần hai chúng ta đi xem!”

“Thôi đi, vừa nhắc đến sống chung với Phùng Tư Nhược liền tích cực như vậy rồi!”

Giang Chu gửi cho nàng một quả boom: “Nhớ kỹ đừng trùng kỳ kinh nguyệt!”

Gò má Hoàng Kỳ đột nhiên đỏ lên: “Cũng chỉ biết mạnh miệng, có bản lĩnh liền dùng cái thẻ vip ở khách sạn mà mình tặng đi!”

“Thứ tốt phải để đến cuối cùng!”

“Phi!”

Sau khi cuộc nói chuyện kết thúc, Giang Chu giờ lịch ra xem.

Cuối tuần này, đúng lúc này ngày nghỉ đầu tiên trong kỳ nghỉ quốc khánh.

Giang Chu suy nghĩ một chút, liền quyết định không trở về Lâm Giang.

Bởi vì hắn còn có rất nhiều chuyện cần làm.

Chuyện đầu tiên, đương nhiên là đi mua nhà rồi.

Đây cũng không phải chuyện có thể để người khác đi làm hộ.

Dù sao cũng là nhà để mình ở, nên tự đi xem vẫn tốt hơn.

Chương 511: Boss khôn khiếp, anh là tên biến thái chết tiệt!

Chuyện thứ hai, là chuyện hợp tác của Phi Độ, Bách Việt và Chu Tinh...

Ba nhà công ty lần đầu tiên tiến hành tiếp xúc, rất có thể sẽ xuất hiện một chút rắc rối, nên tốt nhất là mình không rời khỏi Thượng Kinh.

Chuyện thứ ba, là đón cha mẹ lên đây chơi.

Mình đã học ở Thượng Kinh một năm rưỡi rồi, cha mẹ vẫn chưa từng lên đây chơi.

Nhân dịp này đưa họ lên đây chơi một chuyến.

Vừa hay chú Sở và dì Trần cũng đang ở Thượng Kinh, khi họ về có thể đưa Ngữ Vi về cùng, mình không cần phải lái xe nữa.

Nhu Nhu có thể ở lại chỗ này chơi với cha mẹ.

Còn Quách Vĩ?

Tên chó chết này có vợ liền quên anh em.

Cả một học kỳ này, tên nhãi này còn không gửi được ba tin nhắn QQ.

Để cho tên nhãi này đi xe khách về Lâm Giang đi.

Mình là một ông chủ có vài trăm triệu, sao có thể làm tài xế cho tên nhãi đó được?

Giang Chu suy nghĩ xong, liền cảm thấy rất không tệ.

Tiếp đó, chính là bắt tay vào thực hiện mấy chuyện này.

Đúng lúc này, điện thoại di động của hắn bỗng nhiên vang lên.

Không phải QQ, mà là chuông điện thoại.

Người gọi đến là Phùng Y Nhất.

“Anh rể anh rể, ngày mai đưa em ra ngoài chơi nhé?”

“Anh đang bận rộn đến mức không kịp ăn cơm, mang em đi chơi cái rắm.”

Phùng Y Nhất hừ hừ hai tiếng: “Anh rể, từ lần anh gài bẫy bọn học của em, làm cho tên đó đi siêu thị rồi bị ăn đòn, bây giờ không còn có tên con trai nào dám tiếp cận em nữa rồi.”

Sau khi nghe xong, Giang Chu không khỏi vui vẻ một chút:

“Vậy không phải tốt sao, cha em vốn không cho phép em yêu đương sớm rồi mà.”

“Nhưng mà như vậy cũng rất quá đáng...”

“Đây không phải rất phù hợp với mong muốn của em sao? Giờ em có thể đi ngang trong trường rồi.”

Phùng Y Nhất sắp khóc: “Anh không chỉ có thể đi ngang đâu, bây giờ đám con trai đều trốn tránh em, tất cả mọi người đều nói anh mười bước bẫy một người.”

Giang Chu nhướn mày lên: “Không ngờ anh không ở trên giang hồ, mà giang hồ vẫn có truyền thuyết của anh nhỉ.”

“Anh rể, anh nói xem, em phải làm sao bây giờ?”

“Anh nào biết chứ?”

“Không có ai dẫn em ra ngoài chơi, anh nhất định phải dẫn em ra ngoài chơi!”

“Nằm mơ đi thôi, tự đi chơi đi!”

Phùng Y Nhất nghiêng răng nghiêng lợi: “Vậy anh đừng trách em lòng dạ độc ác!”

Giang Chu thở dài: “Như vậy đi, chờ anh hết bận rồi sẽ dẫn em đi chơi nhé.”

“Đây chính là anh nói, không cho phép đổi ý.”

“Được rồi, mau đi ngủ đi!”

.....

Ngày nghỉ lễ quốc khách đã đến.

Công ty Phi Độ đã bắt đầu tuyên truyền bộ phim quảng cáo “Tôi đại diện cho chính tôi!”, có thể nói là nổ tung toàn bộ internet.

Lại súp gà cho tâm hồn này, lập tức đánh trúng nỗi đau của vô số người.

Dân đi làm thuê, có thể nói là sinh vật bi thảm nhất trên thế giới này.

Ngày nào bọn họ cũng sáng tạo ra giá trị vượt qua số tiền mình kiếm được.

Nhưng cả ngày đều sống trong kiềm nén và thống khổ.

Bộ phim quảng cáo đột nhiên xuất hiện này, tương đương như đang gào thét tiếng lòng của bọn họ.

“Bạn có quy tắc của bạn, tôi có sự lựa chọn của tôi!”

“Bạn phủ định hiện tại của tôi, tôi quyết định tương lai của tôi.”

“Bạn cười nhạo tôi hai bàn tay trắng, không xứng được yêu, tôi thương hại bạn luôn chờ đợi.”

“Bạn có thể khinh thường đám thanh niên chúng tôi, nhưng chúng tôi sẽ chứng minh cho bạn thấy, đây là thời đại của người nào.”

“Ước mơ, đã định trước là một con đường cô độc, trên đường không thể thiếu nghi ngờ và cười nhạo.”

“Nhưng, vậy thì thế nào?”

“Dù cho thương tích đầy mình, cũng phải sống thật đẹp.”

Chữ chữ như châu ngọc, lại tuyên truyền năng lượng chính.

Giống như một cơn mưa xuân làm dịu nội tâm khô cằn, khiến cho đám dân đi làm điên cuồng tung cờ ở trên internet.

Vì vậy, một trận trend ‘tôi đại diện cho chính tôi’ liền quét khắp toàn bộ internet.

Tôi là XXX, tôi đại diện cho chính tôi.

Câu văn mẫu này còn trở thành từ được tìm kiếm nhiều nhất.

Mà Tụ Mỹ cũng nhờ bộ phim quảng cáo này mà thành công nhảy ra khỏi vòng.

Từ một nền tảng thương mại điện tử chỉ tập trung vào mỹ phẩm và đồ trang điểm chính hãng, đã nhanh chóng trưởng thành một nền tảng thương mại điện tử tổng hợp.

Điều này làm cho Phùng Nhạc được cổ vũ rất nhiều, cũng tin tưởng mình đang đi đúng hướng.

Vì vậy, Phùng Nhạc lại đem hai phần ba vốn lưu động của công ty, rút vào trong hạng mục này.

Ông ta dự định dựa theo lớp sóng này, để trực tiếp trở thành một trong những nền tảng thương mại điện tử hàng đầu.

Thậm chí còn tự in ấn và sản xuất một nhóm hộp đóng gói in logo riêng.

Ngay sau đó, lại chuẩn bị dây chuyền sản xuất hộp đóng gói.

Loại quyết đoán này, quả thực là đáng ghi nhận.

“Gần đây, Tụ Mỹ lại tung ra một ngày giảm giá 20% các loại mỹ phẩm.”

“Tụ Mỹ hợp tác với chuyển phát nhanh Thuận Phong, tốc độ giao hàng được tăng mạnh.”

“Phi Độ đầu tư 30 triệu, nghiên cứu công nghệ tính toán đám mây, nó sẽ đề cử sản phẩm thích hợp nhất cho người sử dụng.”

Chương 512: Boss khốn khiếp, anh là tên biến thái chết tiệt!
(2)

Tòa nhà Song Tinh, công ty TNHH đầu tư Kinh Nam.

Giang Chu nhìn những tin tức ở trên mạng, lại nhin không được mà nhìn về phía Tô Nam.

“Cô thấy thế nào?”

Tô Nam suy nghĩ một chút: “Không ngờ Tụ Mỹ lại phát triển thuận lợi như vậy.”

Giang Chu vỗ vỗ đầu của nàng: “Đó là đương nhiên, không thấy đó là sáng kiến của ai à?”

“Đúng nha, boss chó, anh là lợi hại nhất!”

“Bỏ chữ chó đi thì tốt hơn.”

Tô Nam hừ một tiếng: “Nhưng có Bách Việt gia nhập vào, không phải Chu Tinh gần như đã bị nốc ao sao?”

Giang Chu duỗi cái lưng mỏi: “Không nhanh như vậy đâu, ít nhất phải nửa năm thì bọn họ mới đá được tôi ra ngoài.”

“Boss chó, anh đã nghĩ ra biện pháp ứng phó chưa?”

“Dĩ nhiên, lần trước tôi bảo cô để các nhà máy làm thay làm một nhóm hàng, chuyện này sao rồi?”

Tô Nam ngẩng đầu lên: “Tất cả đều xong xuôi rồi, anh không nói thì tôi cũng quên mất.”

Giang Chu gõ nhẹ lên mặt bàn: “Để bọn họ vận chuyển hàng hóa đến kho của chúng ta đi.”

“Rốt cuộc nhóm hàng nhái loại một này là để làm gì?”

“Dùng để bán chứ làm gì, bằng không thì sản xuất ra chơi à?”

Ánh mắt Tô Nam hơi mờ mịt: “Tại sao lại phải kiếm chút tiền từ một nhóm hàng giả cao cấp này?”

Giang Chu mỉm cười: “Dĩ nhiên là chúng ta không bán ở trên phố, mà là bán ở trên Tụ Mỹ.”

“Anh... anh muốn hủy diệt danh tiếng của bọn họ?”

“Từ khi tôi viết hạng mục này, thì đã định vị cho Tụ Mỹ là một nền tảng bán đồ chính hãng, bây giờ lại bởi vì một bộ phim quảng cáo có năng lượng tích cực, khiến cho mọi người đều

tin tưởng Tụ Mỹ, nếu như có một ngày nó bán hàng giả, vậy Phùng Nhạc có ba đầu sáu tay thì cũng không chịu được.”

“Làm như vậy có tác dụng thật sao?”

“Tin tưởng tôi, tôi đã tận mắt nhìn thấy nó đi về con đường diệt vong.”

Tô Nam nghe thấy những lời này, nhin không được mà rùng mình một cái.

Đã bao lâu rồi nhỉ?

Đã bao lâu rồi nàng mới được nhìn thấy vẻ mặt này của boss chó chứ?

Quả nhiên, boss nhà mình lại muốn đào hố để bẫy người rồi.

“Thật là đáng sợ, tôi tuyệt đối sẽ không muốn đối nghịch với anh.”

Ánh mắt Giang Chu trở nên nhu hòa hơn vài phần: “Không sao, cô chỉ cần tham ô chỗ nên tham ô là được rồi.”

Tô Nam được Giang Chu dỗ dành vui vẻ: “Vậy nhiệm vụ tiếp theo của Kinh Nam là gì?”

“Đi bàn chuyện hợp tác tuyên truyền, chờ đến khi danh tiếng của Tụ Mỹ mất sạch, thì chúng ta sẽ điên cuồng tuyên truyền.”

“Cần phối hợp gì với Chu Tinh?”

Giang Chu hơi nhíu mày: “Nếu Phùng Nhạc phát hiện danh tiếng của Tụ Mỹ mất sạch, ông ta sẽ thế nào?”

Tô Nam hơi cau mày: “Sẽ sợ hãi?”

“Ông ta sẽ nghi ngờ năng lực làm việc của Bách Việt.”

“Nhưng mà anh đã nói Bách Việt là công ty con trong bóng tối của Phi Độ rồi mà, vậy quan hệ của bọn họ phải rất mật thiết mới đúng.”

Giang Chu khoát tay: “Dù cho Bách Việt là công ty con trong bóng tối của Phi Độ thật, nhưng năng lực làm việc của Bách Việt không được, vậy cô cho rằng Phùng Nhạc sẽ giữ nó lại sao?”

Tô Nam nghe thế không khỏi rung mình một cái: “Boss chó, anh sẽ không vứt bỏ tôi như vậy chứ?”

“Đương nhiên là không, cô chính là nhân viên tốt nhất của tôi mà!”

“Có trời mới biết anh nghĩ thế nào?”

Giang Chu đoạt chén trà từ trong tay Tô Nam, uống một ngụm: “Nói tóm lại, nhất định Phùng Nhạc sẽ tìm viện trợ khi hoảng hốt, đến khi đó tôi sẽ kéo cô vào cuộc.”

Gò má của Tô Nam đỏ lên: “Đã nói là không được dùng cốc của tôi rồi mà...”

“Nếu cô không nói thì tôi cũng không để ý, đây không phải là cái cốc lần trước tôi uống sao? Tại sao cô còn dùng nó?”

“Tôi... Con người của tôi rất tiết kiệm, nên dùng vẫn phải dùng, không thể tạo nhiều gánh vác kinh tế không cần thiết cho công ty được.”

Giang Chu có chút hăng hái mà nhìn nàng: “Cô sẽ không mê luyện mùi vị của tôi chứ?”

Ánh mắt của Tô Nam lập tức trở nên hoảng loạn: “Nói...nói bậy, tôi mới không thêm thích cái mùi vị đầy thuốc lá kia của anh.”

“Khá lắm, quả nhiên là đã uống qua.”

“Tôi không có, tôi chỉ tưởng tượng ra mà thôi!”

Giang Chu kéo ghế lại gần một chút, hai tay véo gò má của nàng: “Cô không thể thích tôi nha, công ty của chúng ta cấm yêu đương trong văn phòng, cô là tổng giám đốc, ngàn vạn lần không thể trái với quy định của công ty nha.”

Tô Nam hít hà hai cái: “Boss chó, đau chết tôi rồi.”

“Có nghe thấy không?”

“Nghe rồi!”

Giang Chu nhìn Tô Nam: “Lặp lại một lần!”

Tô Nam thở phì phò mà nhìn Giang Chu: “Không thể yêu đương trong văn phòng.”

“Nói vậy sẽ khiến cho người ta hiểu lầm, là cô muốn yêu đương với tôi ở bên ngoài văn phòng.”

“Ô Nam tôi là một vũ công giỏi nhất, lại còn là một tiểu phú bà dễ thương mê người, lẽ nào không có ai thèm sao? Tôi sẽ thèm thích anh sao?!”

“Vậy vì sao cô không vứt cái cốc này?”

Tô Nam nhìn cái cốc của mình: “Vứt, bây giờ tôi vứt luôn.”

Giang Chu liếm một cái trên miệng chén, rồi đưa qua: “Đây, nữ vứt thì vứt đi.”

“...”

“Vì sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt đó?”

“Tôi phát hiện ra anh là một tên biến thái chết tiệt.”

Chương 513: Vì sao cô ấy lại thành công hơn mình?

Tô Nam cướp cái chén lại, rồi lập tức nhét vào tủ.

Sau đó khóa lại, rồi trừng mắt với Giang Chu.

Một tiểu phú bà đỉnh thiên lập địa chuyên môn tham ô công quỹ như nàng, làm sao có thể thích ăn nước miếng của Giang Chu được chứ!

Một màn này rơi vào mắt của Giang Chu, làm cho hắn không tự chủ được mà cười hai tiếng.

Cô bé này, lần nào cũng nói là vứt cốc đi, nhưng lần nào cũng giữ nó lại.

Loại tâm tư của Tư Mã Chiêu này, đến ngoài qua đường cũng hiểu.

“Nếu như cô thật sự muốn nếm thử mùi vị của tôi, thì cũng không cần phiền phức vậy đâu.”

Tô Nam lạnh lùng liếc Giang Chu một cái: “Boss, anh lại muốn nói hươu nói vượn gì đó?”

Giang Chu nhếch mép lên: “Gọi một tiếng ba ba nữa, tôi cho cô hơn.”

“Anh... anh cầm miệng!”

Gò má của Tô Nam đỏ lên, lộ ra hai cái răng mèo.

Khí chất hung dữ lại đáng yêu này, còn giống như là đang muốn cắn người.

Lần trước chỉ là ngoài ý muốn, nên nàng mới gọi Giang Chu là ba ba.

Nguyên nhân chủ yếu ở trong đó, là bởi vì nàng phải rời khỏi Chu Tinh, không nỡ đám đồng nghiệp lâu năm kia, cho nên nội tâm nàng mới trở nên mềm mại như vậy, khi đó mới không nhịn được mà gọi Giang Chu là ba ba.

Đây chính là lịch sử đen tối mà nàng muốn quên đi nhất.

“Nhớ kỹ, đừng có dùng nước sôi.”

Gò má Tô Nam đỏ ửng mà nhìn Giang Chu: “Đừng dùng nước sôi cái gì?”

Giang Chu chỉ chỉ cái cốc: “Rót nước sôi vào, mùi vị của tôi sẽ nhạt bớt.”

“Đi tìm chết!”

Giang Chu khoát khoát tay, quay người rời khỏi Kinh Nam.

Hắn rất muốn xem Tô Nam khiêu vũ, nhưng hôm nay lại có quá nhiều chuyện cần làm.

Lại ký hợp đồng, lại phải đi xem nhà.

Cho nên tạm thời tha cho Tô Nam, để ngày mai rồi tính.

“Anh đi à?”

“Ừm, đi đây!”

Tô Nam đưa mắt nhìn hắn đi ra ngoài, sau đó lại nhìn về phía cái tủ mình, rồi bắt đầu trầm tư.

Một lúc lâu sau, gò má của nàng lại đỏ hơn vài phần.

Sau đó, liền lấy cái cốc ra một lần nữa, đi phòng giải khát để lấy một cốc nước ấm.

Cùng lúc đó, Giang Chu rời khỏi tòa nhà Song Tinh, hắn lái xe trở về công ty Chu Tinh.

Ba phương đã bàn bạc xong xuôi rồi, bây giờ chỉ chờ hấn về ký tên lên hợp đồng thôi.

Điều này cũng có nghĩa là, Chu Tinh đã giao quyền điều hành cho Bách Việt.

Sau này, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, thì trách nhiệm sẽ do Bách Việt gánh chịu.

Đây vốn là thủ đoạn của Phùng Nhạc dùng để đối phó với Giang Chu.

Nhưng Phùng Nhạc tuyệt đối không ngờ được, Giang Chu cũng nhờ vào đó mà giải vây ông ta.

Mà sau khi bản hợp đồng này được ký tên, vậy sự huy hoàng của Tụ Mỹ sẽ không còn có quá nhiều thời gian.

Giang Chu ký tên xong, bỏ bút xuống, ngồi nghỉ ngơi một lát.

Sau đó, hấn cầm hợp đồng đi ra khỏi phòng làm việc, chuẩn bị đưa qua cho Chu Vũ Đình.

Nhưng Giang Chu vừa ra khỏi phòng, liền phát hiện Chu Vũ Đình đang đứng ngoài cửa.

Cùng lúc đó, trước mặt nàng còn có Nghiêm Úy Úy.

Hình như hai người đang thảo luận gì đó, Nghiêm Úy Úy có vẻ tương đối kích động.

Giang Chu đi ra ngoài, đưa bản hợp đồng qua.

“Vũ Đình, cô đưa bản hợp đồng này đến Phi Độ giúp tôi.”

Chu Vũ Đình đưa tay tiếp nhận: “Được, ông chủ, chiều nay tôi sẽ đi.”

Giang Chu liếc nhìn Nghiêm Úy Úy: “Không phải cô đang làm việc ở Phi Độ sao? Chạy đến đây làm gì?”

“Giang tổng, tôi...tôi có chuyện muốn tìm Vũ Đình.”

Nghiêm Úy Úy cúi đầu, không dám nhìn Giang Chu, thái độ cũng hơi hèn mọn.

Trước kia, Nghiêm Úy Úy luôn gọi thẳng tên húy của Giang Chu.

Thậm chí còn cảm thấy một người khởi nghiệp không có bối cảnh như Giang Chu, cũng chẳng mạnh hơn mình là bao.

Nhưng từ khi gặp mặt Giang Chu ở Phi Độ, lại nhìn thấy thái độ của ông chủ mình.

Nghiêm Úy Úy đã hoàn toàn không dám nghĩ như vậy nữa.

Thì ra trong ngành internet này, Chu Tinh đã là một cá sấu lớn không kém hơn Phi Độ.

Chỉ là phòng làm việc của nó tương đối nhỏ mà thôi, chứ căn bản không phải là một công ty nhỏ như những gì nàng nghĩ.

Cho nên, Nghiêm Úy Úy không dám gọi thẳng tên húy của Giang Chu, mà theo bản năng gọi hắn là Giang tổng.

“Cô gặp rắc rối gì à?”

“Tôi không đủ chỉ tiêu tháng này, cần phải nộp 5000 đồng tiền phạt.”

Giang Chu nghe thế liền tròn mắt lên: “Phạt bao nhiêu tiền cơ?”

Nghiêm Úy Úy yên lặng một lát: “Năm... năm ngàn.”

“Tiền lương của cô chỉ có 6000 đồng?”

“Ừm.”

Giang Chu giơ ngón tay cái lên: “Không hổ là công ty lớn, ra tay thật sự là quá tàn nhẫn.”

Nghiêm Úy Úy hơi cúi đầu, không dám lên tiếng.

Nàng biết Giang Chu đang trào phúng.

Bởi vì ban đầu nàng muốn đi công ty lớn, chẳng thềm để ý đến mấy công ty như như này.

Thậm chí nàng còn từng trào phúng Giang Chu khi ở nhà Nghiêm Vi Dân.

Sau khi Chu Vũ Đình nhậm chức, nàng còn trắng trợn tuyên dương chuyện công ty nhỏ không có tiền đồ.

Còn nói dù Chu Vũ Đình có kiếm nhiều tiền hơn nữa, cuối cùng vẫn không có tương lai, còn không bằng kiếm lời ít tiền

rồi xin nghỉ việc đi.

Chỉ là Chu Vũ Đình có ý nghĩ của mình, cho nên cũng không nghe lời nàng.

Sau này, cuối cùng Nghiêm Úy Úy cũng vào Phi Độ, trở thành một thành viên của công ty lớn.

Nhưng lúc này, tiền lương của Chu Vũ Đình đã đạt đến tình trạng 250 ngàn/ 1 năm.

Còn mình thì sao?

Chỉ cầm 6000 đồng tiền lương, sau đó còn phải đi vay tiền để nộp phạt.

Chương 514: Vì sao cô ấy lại thành công hơn mình? (2)

Nghiêm Úy Úy vẫn luôn cho rằng mình là loại người rất thông minh, lựa chọn của mình chắc chắn là chính xác nhất, hoàn toàn khác biệt với Chu Vũ Đình.

Nghiêm Úy Úy vẫn luôn cảm thấy Chu Vũ Đình xuất thân từ nông thôn, bản thân lại không có kiến thức gì, làm người còn rất ngây thơ, loại người này rất dễ bị lừa khi mới bước chân vào xã hội.

Nhưng mà thực tế thì sao.

Thực tế là, bây giờ Chu Vũ Đình đã có thể gắn với hai chữ thành công rồi.

Mà Nghiêm Úy Úy nàng thì vẫn ăn bữa nay lo bữa mai, không cẩn thận một chút là không có tiền ăn cơm.

Đúng thật là Nghiêm Úy Úy có kiến thức hơn Chu Vũ Đình.

Đối với chuyện tìm việc làm, nàng cũng có một bộ lý luận của riêng mình.

Không chọn công ty nhỏ, chỉ chọn công ty lớn.

Bộ lý luận này, thậm chí còn được rất nhiều bạn học tin phục.

Khi vừa mới tốt nghiệp, tất cả mọi người đều nói Nghiêm Úy Úy có mục tiêu cao xa, là người tỉnh táo nhất, khiến cho nàng cảm thấy rất tự hào.

Mỗi lần bàn chuyện công việc với Chu Vũ Đình, nàng luôn dùng giọng điệu của người từng trải để nói.

Nhưng thực tế thì sao?

Thực tế là nàng làm việc được một tháng, đã vay Chu Vũ Đình gần 10000 đồng rồi.

Trong đó bao gồm phí đồng phục, tiền thuê nhà, tiền điện thoại... vân vân.

Mà Chu Vũ Đình thì đã là một tồn tại có thể tùy tiện lấy ra 10000 đồng rồi.

Loại chênh lệch này làm cho Nghiêm Úy Úy cảm thấy không ngóc đầu lên được.

Đây rõ ràng là cơ hội mà mình không cần, nên mới bị Chu Vũ Đình nhặt đi mà?

Vì sao Chu Vũ Đình lại có thể thành công hơn mình chứ?

Sau đó, Nghiêm Úy Úy lại nghĩ đến ông chú Nghiêm Vi Dân của mình.

Trước đây, Nghiêm Vi Dân muốn mình đến Chu Tinh làm, e rằng là vì muốn tốt cho mình thật.

Một lúc sau, Nghiêm Úy Úy cầm được tiền liền rời đi.

Giang Chu thì cười như không cười mà nhìn Chu Vũ Đình.

“Tiền lương 6000 đồng, tiền phạt 5000 đồng, lại thêm thuế nữa, người bạn này của cô uống gió tây bắc để sống qua ngày à?”

Chu Vũ Đình thở dài: “Có lẽ cô ấy cũng không biết công ty lớn mà lại như vậy.”

Giang Chu khoanh tay trước ngực: “Không phải các cô còn có một người bạn cùng phòng sao? Sao Nghiêm Úy Úy không vay của anh ta?”

“Người nào?”

“Chính là người vẫn theo đuổi Nghiêm Úy Úy đó.”

Chu Vũ Đình yên lặng một lát: “Hai tháng trước, Tiểu Đào đã rời đi, cậu ấy về nhà làm việc rồi.”

“Không theo đuổi được mà đã đi rồi à?”

“Nhà Tiểu Đào chướng mắt Nghiêm Úy Úy, còn nói... Còn nói cô ấy không chịu làm việc đảng hoàng...”

Giang Chu nhin không được mà nhếch mép lên.

Quả nhiên, vẫn có người có ánh mắt bình thường.

“Sau này, cô đừng kết giao bạn bè với mấy loại người này thì hơn.”

Chu Vũ Đình yên lặng một chút: “Thật ra thì Úy Úy cũng giúp tôi rất nhiều, công việc này cũng là Úy Úy nhường cho tôi, bằng không thì tôi cũng không có thành tựu như bây giờ.”

Giang Chu khẽ cau mày: “Cô nói gì cơ?”

“A...sao... sao vậy?”

Chu Vũ Đình nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của ông chủ, lập tức sợ hết hồn.

Có phải mình nói lời trong lòng ra.

Có chỗ nào làm cho ông chủ không hài lòng sao?

Vì vậy, Chu Vũ Đình khẩn trương nhìn Giang Chu, lại nhin không được mà nuốt nước miếng.

Giang Chu cảm thấy mình có hơi nghiêm túc, cho nên giọng điệu cũng dịu xuống: “Cô có thành tựu như bây giờ, là bởi vì sự cố gắng của cô, cộng thêm sự yêu thương của ông chủ dành cho cô.”

“Trừ cái đó ra, thì không có bất cứ quan hệ nào với những người khác cả, hiểu chưa?”

“Nếu cô muốn cảm ơn, thì phải cảm ơn tôi, chứ không phải cảm ơn Nghiêm Úy Úy.”

Chu Vũ Đình suy tư một lát, gật đầu: “Hiểu rồi, là bởi vì ông chủ bồi dưỡng, nên tôi mới có ngày hôm nay...”

Sắc mặt Giang Chu khá hơn một chút: “Ông chủ có thương cô không?”

“Thương.”

“Vậy cô phải rõ ràng mục tiêu cần cảm ơn, cố gắng làm việc đi!”

Giang Chu vỗ vỗ bả vai của Chu Vũ Đình, rồi cất bước đi về phòng làm việc.

Nhưng đúng lúc này, chuông cửa của công ty bỗng nhiên vang lên.

Có một người phụ nữ mặc tây trang ngắn xuất hiện ở ngoài cửa, bên trong là một chiếc áo sơ mi không cài cúc, để lộ một mảnh trắng nõn.

Nàng xách một cái giỏ, cất bước đi vào trong.

Nhân viên tiếp tân thấy thế liền đi ra nghênh đón.

“Tiểu thư, chào ngài, xin hỏi ngài có chuyện gì không?”

“Ngài quá, tôi muốn tìm Giang tổng của các cô.”

Giang Chu đang muốn đi về phòng làm việc, nghe tiếng liền quay lại.

Hắn đi qua quầy tiếp tân, nhìn thấy người đến thì không khỏi sửng sò.

Người này không phải ai khác, mà chính là Quý Tử Hàm của Bách Việt.

“Thì ra là Quý tổng, đã lâu không gặp!”

Quý Tử Hàm bắt tay với Giang Chu: “Tôi vẫn luôn hẹn cậu đi uống cà phê, nhưng cậu luôn nói bận rộn, nên đành phải đích thân đến đây.”

Giang Chu cười ngượng: “Dù sao chúng ta cũng là đồng bạn hợp tác với Phi Độ, trước khi ký hợp đồng mà gặp mặt riêng thì có hơi không tiện.”

“Tôi tìm cậu uống cà phê là vì muốn kết bạn với cậu mà thôi, chứ có mục đích gì khác đâu.”

Nhân viên tiếp tân thấy sếp của mình đã ra, vì vậy liền trở về vị trí của mình.

Chương 515: Chẳng lẽ đây chính là giác quan thứ sáu của phụ nữ?

Mà Giang Chu thì dẫn Quý Tử Hàm đi vào phòng làm việc của mình.

Đây là lần đầu tiên Quý Tử Hàm đi đến không chế cổ phần Chu Tinh.

Nói như thế nào đây.

Công ty này còn nhỏ hơn so với những gì nàng nghĩ.

So sánh với sự phách lối và kiêu căng của Giang Chu ở trong giới đầu tư, thì phòng làm việc nhỏ như vậy có phải quá khiêm tốn rồi không?

“Quý tổng đang nghĩ gì vậy?”

“Công ty này hoàn toàn khác với sự tưởng tượng của tôi.”

Giang Chu lập tức hiểu ra: “Cô đang nói là công ty rất nhỏ đúng không?”

Quý Tử Hàm mỉm cười: “Không ngờ Giang tổng chỉ dùng vài người như vậy, mà đã có thể làm nhiều chuyện như thế rồi, thật sự là đáng sợ.”

“Giai đoạn đầu khi tôi khởi nghiệp thì rất thiếu tiền, không thể làm thì khác hơn là giản lược tất cả.”

“Điều này chứng tỏ thủ đoạn của Giang tổng rất cao nha.”

“Quý tổng nói quá rồi, không biết hôm nay Quý tổng đến đây là vì chuyện gì?”

Quý Tử Hàm ngồi xuống ghế sa lon: “Sau khi ký hợp đồng, chúng ta cũng đã chính thức hợp tác rồi, cho nên tôi muốn làm quen một số nghiệp vụ của Tụ Mỹ từ chỗ của Giang tổng.”

Giang Chu đột nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt nàng: “Trước khi bàn chuyện làm ăn, tôi muốn làm một chuyện khác đã.”

“Hả?”

“Tôi muốn bái phật trước, được chứ?”

Quý Tử Hàm nghe thấy câu này, sắc mặt liền hiện lên một vết đỏ ửng.

Không sai, nàng vẫn đeo mặt phật ngày hôm đó.

Áo sơ mi cũng không cài hai cái cúc giống như ngày hôm đó.

Chỉ là nhận được một yêu cầu như thế này, không khỏi làm cho người ta cảm thấy cổ quái.

Đó mà gọi là bái phật sao?!

Đàn ông, quả nhiên đều không phải thứ tốt.

Nhưng mặc dù trong lòng nói như vậy, nhưng nàng vẫn hơi ưỡn ngực lên.

Lại không nhìn được mà cắn môi, gò má đã đỏ hơn vài phần.

Mặt Giang Chu đầy vẻ thán phục, ánh mắt không hề che giấu mà rơi vào bộ ngực kia.

Phật Tổ này, thật là to, thật là trắng.

“A Di Đà Phật, A Di Đà Phật.”

“Mặt phật này trông rất sống động, không biết là có thể chạm vào một cái được không?”

Ánh mắt Quý Tử Hàm hiện lên vẻ bối rối: “Giang tổng, cậu... cậu thật là quá đáng.”

Giang Chu lưu luyến không rời mà thu hồi ánh mắt lại: “Được rồi, để sau này rồi tính vậy.”

“Sau này cũng không được!”

“Quý tổng sẽ không hẹp hòi như vậy chứ?”

Quý Tử Hàm hít một hơi thật sâu, chuẩn bị chuyển đề tài:

“Nếu như Giang tổng thích bái phật, lần sau tôi sẽ tặng cậu một cái.”

Giang Chu vội vàng xua tay: “Vậy thì không cần, mỗi khi cần thì tôi tìm Quý tổng là được rồi.”

“Chúng ta... vẫn nên bàn chuyện Tụ Mỹ đi.”

“Hai chúng ta không nên lén lút bàn chuyện Tụ Mỹ chứ?”

Quý Tử Hàm mỉm cười: “Giang tổng lo lắng nhiều rồi, chỉ là tùy tiện tâm sự mà thôi.”

Giang Chu hơi dựa vào ghế sofa: “Vậy cô muốn biết cái gì?”

“Tôi đã xem qua bản kế hoạch phát triển của Tụ Mỹ, tôi phát hiện không có kế hoạch phát triển giai đoạn sau, vì sao vậy?”

“Tôi vẫn chưa nghĩ ra phải phát triển thế nào, kết quả Bách Việt đã nhập cuộc rồi.”

“Vậy... Có thể mời Giang tổng nói cho tôi biết, cậu cảm thấy giai đoạn sau phải phát triển như thế nào không?”

Giang Chu yên lặng một lát, khóe miệng cong lên, nở một nụ cười yếu ớt.

Đúng là hắn đã biết bản kế hoạch phát triển của Tụ Mỹ, hơn nữa hắn cũng chỉ viết đến giai đoạn này chứ không viết giai đoạn sau.

Nhưng nguyên nhân không phải là vì không kịp viết, mà là trong kế hoạch của Giang Chu, Tụ Mỹ chỉ có thể phát triển đến bước này thôi.

Cái sản phẩm này, từ khi nó xuất hiện thì đã đi về phía diệt vong rồi.

Khi giá trị danh vọng của nó lên đến đỉnh điểm, thì cũng có nghĩa là nó bắt đầu đi xuống dốc.

Cho nên, Tụ Mỹ nào có cái gì gọi là giai đoạn tiếp theo chứ?

Giống như một người sắp chết, thì nào có cái gì gọi là ngày mai.

Nhưng hắn không biết, vì sao Quý Tử Hàm lại hỏi vấn đề này.

Chẳng lẽ Quý Tử Hàm đã nhận ra cái gì đó, cho nên cố tình đến thăm dò thay cho Phùng Nhạc?

Nhưng mà hình như mình không để lộ gì mà?

Hơn nữa, bây giờ Tụ Mỹ vẫn đang phát triển rất tốt.

Nhất là sau khi phim quảng cáo xuất hiện, hiện giờ nó đã trở thành một trong những nhãn hiệu thương mại điện tử.

Đám người Phùng Nhạc vui vẻ còn không kịp, chứ nào có quan tâm đến về sau?

“Tôi cảm thấy tình hình phát triển của Tụ Mỹ đang rất tốt, cứ theo cái nhịp điệu này là không có vấn đề gì.”

Quý Tử Hàm liếc nhìn Giang Chu một cái thật sâu: “Nếu chỉ đơn giản như thế, vậy vì sao Giang tổng lại sẵn sàng khoái mà giao quyền điều hành cho tôi?”

Giang Chu thản nhiên nhìn Quý Tử Hàm: “Nằm kiếm tiền là thoái mái nhất, ước mơ của tôi chính là vừa nằm vừa kiếm tiền.”

“Tụ Mỹ có thể phát triển đến bây giờ, là không thể rời bỏ công lao của cậu, nhưng cậu lại phải giao quyền điều hành cho người khác, cậu thật sự cam tâm sao?”

“Nghe Quý tổng nói kia, vậy cô cảm thấy tôi có ý gì khác à?”

“Tôi cảm thấy Tụ Mỹ sẽ gặp nguy hiểm, mà cậu thì biết cái nguy hiểm đó nằm ở đâu.”

Giang Chu mỉm cười: “Cô nghĩ nhiều rồi.”

Quý Tử Hàm cười như không cười: “Cậu nắm chặt quyền lên tiếng của ByteDance, iQiyi... Trong tay mình, nhưng hết lần này đến lần khác, cậu lại buông tha cho Tụ Mỹ, cho nên tôi khó tránh khỏi suy nghĩ một chút.”

“Vậy theo cô, Tụ Mỹ có gì khác với mấy công ty kia của tôi nào?”

“Tôi chỉ là có một loại dự cảm, Tụ Mỹ sẽ không tồn tại được lâu.”

Ánh mắt Giang Chu hơi biến đổi.

Chẳng lẽ đây chính là giác quan thứ sáu của phụ nữ?

“Có thể là do Tụ Mỹ phát triển quá nhanh, cho nên cô mới có cảm giác như vậy!”

“Dù sao tốc độ phát triển quá nhanh, cũng sẽ dễ cho người ta có một loại cảm giác không ổn!”

“Cô thấy tôi nói có lý không?”

Quý Tử Hàm nhìn Giang Chu mà yên lặng một lúc lâu, sau đó liền gật đầu.

Thời gian gần đây, đúng là Tụ Mỹ phát triển quá nhanh.

Từ khi thành lập đến khi nhảy ra khỏi vòng, cũng chỉ mất có nửa năm mà thôi.

Mặc dù đây là kết quả do Phi Độ dồn rất nhiều tài nguyên và nhân lực vào đó.

Nhưng mặc dù là như vậy, thì tốc độ phát triển của nó vẫn khiến cho người ta lú lẫm.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến cho nàng cảm thấy hoảng hốt đi.

Giang Chu nói đúng.

Quá nhanh sẽ khiến cho người ta cảm thấy không ổn.

Nhưng mà... nàng luôn cảm thấy trong lời nói của Giang Chu còn có một tầng ý tứ khác.

Một ý tứ khiến cho người ta cảm thấy hoảng hốt.

“Cậu nói thật chứ?”

Giang Chu gật đầu: “Nếu cô không tin, tôi có thể thề với Phật Tổ!”

Gò má Quý Tử Hàm đỏ lên, lập tức che áo lại: “Vậy thì không cần.”

“Đi mà, không cần khách khí đâu.”

“Không cần thật mà!”

Giang Chu giả bộ tức giận: “Quý tổng, cô vẫn chưa tin tôi sao?”

Quý Tử Hàm cắn môi: “Tôi tin cậu thật rồi mà!”

“Vậy cô mau để tôi thề với Phật Tổ đi.”

“...”

Quý Tử Hàm bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là buông tay ra, cổ áo rộng mở liền nghênh đón ánh mắt hùng hực của Giang Chu, rồi bắt đầu thề với Phật Tổ.

Nhưng bởi vì đọc hơi chậm, cho nên mất nửa tiếng mới thề xong.

“Xong chưa?”

“Ừm, xong rồi, lần sau có vấn đề gì thì cứ hỏi tôi, tôi rất thích thề!”

Quý Tử Hàm vội vàng cài cúc áo lại, đứng lên nói: “Nếu đã xong rồi, vậy tôi sẽ không quấy rầy nữa.”

Giang Chu đứng lên, tiễn Quý Tử Hàm ra ngoài cửa: “Quý tiểu thư đi thông thả.”

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt!”

Đợi Quý Tử Hàm rời đi, Giang Chu trở lại công ty.

Lúc này, cô nàng tiếp tân ở trước quầy đang ăn vụng khoai tây chiên, bỗng nhiên bị Giang Chu vỗ vai một cái.

“Ông... ông chủ, tôi sai rồi!”

Mặt Giang Chu đầy ôn nhu dịu dàng: “Không sao, ăn đi, để bụng đói sẽ không tốt cho thân thể.”

Gò má nữ nhân viên đỏ ửng: “Ngài tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Lần sau vị Quý tổng này mà đến nữa, thì cô liền tăng nhiệt độ trong phòng tôi lên một ít.”

“A? Nhưng mùa hè vẫn chưa qua mà?”

“Không sao, trời nóng còn có thể cởi quần áo, nghe lời.”

“Vâng...”

Nữ nhân viên tiếp tân đã rất mờ mịt, nhưng vẫn lấy sổ ghi chú ra, để viết lại lời dặn của Giang Chu.

Quý tổng đến, tăng nhiệt độ điều hòa, cởi quần áo.

Giang Chu mỉm cười gật đầu, lại cho nữ nhân viên tiếp tân một ánh mắt tán thưởng.

Đúng lúc này, điện thoại di động của hắn đột nhiên vang lên.

Móc ra xem, hóa ra là Hoàng Kỳ gọi điện thoại đến.

“Cặn bã nam, mình chờ bạn nửa giờ rồi, bạn đang ở chỗ nào?”

“Sao thế? Có chuyện gì à?”

“Đi xem nhà chứ còn gì nữa, khốn khiếp, có phải bạn quên rồi không?”

Hoàng Kỳ tức giận mà hàm hừ, nàng không nhìn được mà muốn mắng chửi người.

Lúc này Giang Chu mới nhớ ra, đúng là hắn đã hẹn Hoàng Kỳ đi xem nhà.

“Xin lỗi xin lỗi, dạo này hơi bận nên quên mất, bạn chờ một lát, mình đi qua đón bạn luôn đây.”

“Nhanh lên, bốn tiểu thư đứng chờ đến tê cả chân rồi!”

Giang Chu vội vàng mặc áo khoác vào, rồi lái xe trở về đại học Thượng Kinh.

Vừa đến cổng trường học, hắn liền nhìn thấy Hoàng Kỳ đứng ở ven đường.

Ngày hôm nay, cô bé này mặc một chiếc váy vò, phía trên là một chiếc áo ngắn tay màu trắng.

Ngực tấn công, hông phòng thủ, hơi thở thanh xuân không gì sánh được đã đập vào mặt.

Giang Chu dừng xe ở bên cạnh nàng, mỉm cười nói: “Đại tiểu thư, lên đi xe!”

Hoàng Kỳ hừ một tiếng, mở cửa ngồi vào ghế lái phụ.

“Bạn không đến thì phải nói sớm, mình cảm thấy anh ăn nắng đến đen rồi.”

“Quên mất thật mà!”

Hoàng Kỳ lườm Giang Chu một cái, lại lấy khăn giấy ra để lau lau ngực.

Nơi này có rất nhiều mồ hôi, còn chảy cả vào trong rồi.

“Trời nóng nực cũng có chỗ tốt nhì!”

“Không cho phép nhìn, mau tập trung lái xe đi!”

Giang Chu chép miệng một cái: “Lần trước đã nhìn rồi, đợt đi suối nước nóng ý.”

Gò má Hoàng Kỳ đỏ lên: “Vậy cũng không được, trừ phi bạn dùng thẻ vip khách sạn mà mình tặng.”

“Quên đi, vậy thì không nhìn nữa.”

“Có lòng mà chẳng có gan, có giỏi đi đến đi!”

Giang Chu sờ sờ mũi một cái: “Bây giờ đi đâu?”

Hoàng Kỳ lấy điện thoại di động ra xem một chút: “Số 215 phố Đông, bạn của mình đang chờ chúng ta ở quán cà phê đó.”

“Tìm một căn nhà mà thôi, còn phải uống cà phê?”

“Anh ta nói là lâu không gặp, nên muốn chính thức một chút.”

Giang Chu bưng tỉnh đại ngộ: “Đây là liêm cầu bạn nuôi chứ gì?”

Hoàng Kỳ nhăn mũi ngọc: “Mình để ý đến anh ta, được chứ? Lần này không phải vì bạn nên mới liên hệ với anh ta sao?”

“Mặt mũi của mình lớn thế cơ à?”

“Đúng vậy, để cho một cô gái thích bạn đi tìm nhà cho bạn và bạn gái của bạn, bạn chính là một tên khốn khiếp.”

Chương 517: Mau dùng thẻ vip của khách sạn đi! (2)

Giang Chu đưa tay nắm mặt của nàng: “Mình sẽ giữ cho bạn một phòng.”

Hoàng Kỳ đánh tay Giang Chu ra: “Bạn đừng cho là mình không biết, coi như mình ở nhà bạn, bạn có dám vào phòng mình không?”

“Mình chỉ đồng ý để cho bạn một phòng, chứ có nói là làm gì đâu?”

“Cặn bã nam, sao bạn lại nhát như thế chứ? Chơi đi, bạn sợ cái gì!”

Giang Chu có hơi xấu hổ: “Đạo này đào hoa quá vượng, cho nên phải khắc chế một chút.”

Hoàng Kỳ nhẹ nhàng dựa vào vai Giang Chu: “Mình sắp lên năm ba đại học rồi, nhưng vẫn chỉ là một cô gái, bạn nhẫn tâm vậy sao?”

“Mình chỉ có một cái đầu chó, không thể để cha của bạn nhớ thương nó được.”

“Chuyện này có liên quan gì đến cha mình? Bạn quen ông ấy à?”

Giang Chu lời nhẹ mà ý nặng: “Cha của Tư Nhược và Ngũ Vi đều rất muốn vắn đầu chó của mình xuống, nhưng mình chỉ có một cái đầu.”

Hoàng Kỳ nhin không được mà bật cười: “Đáng đời, ai bảo bạn suốt ngày đi trêu hoa ghẹo nguyệt.”

“Mình treo hoa ghẹo nguyệt bao giờ?”

“Hôm khai giảng, bạn vừa vào cửa liền liếc mắt đưa tình với mình, làm cho người ta đến tận bây giờ vẫn không quên được.”

“Vậy sao?”

Hoàng Kỳ gật đầu: “Bạn còn hỏi mình trà sữa có ngọt hay không?”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Chẳng lẽ trong lúc vô tình, mình đã tán tỉnh nhiều cô gái như vậy sao?”

“Đáng tiếc, bạn chỉ tán chứ không...”

“Không cái gì?”

Gò má Hoàng Kỳ đỏ lên: “Hiểu rồi thì đừng hỏi.”

Khóe miệng Giang Chu hơi cong lên: “Đừng sốt ruột, từ từ sẽ đến.”

“Bạn nói mười câu, có mười một câu là không thể tin.”

Ba mươi phút sau, xe chậm rãi dừng lại.

Hai người xuống xe, đi vào quán cà phê đã hẹn.

Quán cà phê này rất thú vị, nó có tên là Gặp Mặt.

Nhìn phong cách, thì rất giống với quán cà phê dành cho các cặp tình nhân.

“Thế mà lại hẹn ở nơi này, tâm tư của Tư Mã Chiêu này, đến người qua đường cũng hiểu nha.”

Hoàng Kỳ ôm cánh tay của Giang Chu: “Bạn lại không muốn, còn không cho phép người khác nhớ thương sao?”

Giang Chu véo mặt nàng một cái: “Đừng kích thích mình, bằng không đi bộ sẽ đau đấy.”

“Chỉ nói mà không làm!”

“Chờ đấy, sớm muộn gì thì mình cũng cho bạn một bài học.”

“Minh không tin là bạn dám.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đi vào trong.

Bởi vì đang là cuối tuần, nên bên trong có không ít người.

Nhưng hầu như mọi người đều đang trò chuyện tán gẫu với nhau.

Thậm chí còn có người cắn hạt dưa trong quán cà phê.

“Người bạn hẹn đâu rồi?”

Hoàng Kỳ quan sát một vòng: “Quên mất mặt mũi thế nào rồi, nhìn thấy ai cũng hơi hơi giống, mà nhìn ai cũng thấy hơi khác.”

Giang Chu cảm thấy cả người đều tê rồi: “Lãnh khốc vô tình như vậy sao?”

“Hmmm... Trí nhớ của mình không được tốt lắm nha.”

“Được rồi, vậy gọi tên đi, xem ai có phản ứng không.”

Hoàng Kỳ lè lưỡi: “Lười ghi chú, cho nên quên tên rồi.”

Giang Chu tròn tròn mắt lên: “Con bà nó, vậy đi gặp thế này cũng quá xấu hổ rồi đấy.”

“Hình như tên là Lý Minh thì phải.”

“Thật không?”

“Nhưng mình nhớ có người gọi anh ta là Vương Thù.”

“Rốt cuộc là Lý Minh hay là Vương Thù?”

Hoàng Kỳ ôm chặt cánh tay Giang Chu: “Thật sự không nhwos mà, cũng có thể tên là Triệu Đông.”

Giang Chu nhìn không được mà véo mặt nàng: “Sao bạn lại cặn bã như vậy chứ?!”

“Không cặn bã bằng bạn.”

“Trời ạ, nếu như người này mà biết bạn quên cả tên của anh ta, vậy chúng ta sẽ không bị anh ta bắt đến mất cả quần khi mua nhà chứ?”

Hoàng Kỳ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, sóng mắt nhộn nhạo: “Vậy hay là bỏ đi, chúng ta đi khách sạn, sử dụng tấm thẻ vip kia nhé.”

Giang Chu chán nản: “Xem nhà và thuê phòng, hai chuyện này có quan hệ gì với nhau sao?”

“Vậy làm sao bây giờ, chẳng may anh ta lừa bạn thật thì sao?”

“Hít...!” Giang Chu trầm ngâm giây lát: “Không sao, mình có biện pháp để biết tên của anh ta.”

Hoàng Kỳ có hơi mờ mịt: “Bạn lại không quen anh ta thì có biện pháp gì chứ?”

“Lừa thôi!”

“Hả?”

Giang Chu xoa xoa tóc của nàng: “Nếu như nhìn thấy người, bạn liền nói mình là anh trai của bạn.”

Gò má của Hoàng Kỳ đỏ lên: “Nói là ba ba cũng được...”

“Buổi tối rồi nói chuyện này, bây giờ ít lắm lời đi!”

“Ồ!”

Trong khi hai người nói chuyện, một người đàn ông bên góc đối diện đột nhiên đứng dậy.

Anh ta mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng, mái tóc hơi dài.

Ngoại trừ có hơi lùn, chắc còn chưa đến 1m7, thì cũng không có tật xấu gì đáng nói.

Anh ta nhìn thấy Hoàng Kỳ, ánh mắt liền sáng lên như bóng đèn, sau đó bước nhanh qua bên này.

Lúc này, nụ cười trên mặt của người này làm cho Giang Chu cảm thấy rất quen thuộc, hắn đã nhìn thấy nụ cười như thế này ở trên mặt Cao Văn Khải rất nhiều lần.

“Hoàng Kỳ, đã lâu không gặp!”

Hoàng Kỳ ah một tiếng: “Xin chào, cái này ... Cái kia...”

Người kia hơi sững sờ, lập tức mở miệng: “Sao thế? Em sẽ không quên tên anh chứ? Ha ha ha, chỉ đùa một chút thôi!”

“...”

Hoàng Kỳ không cười, mà nhìn về phía Giang Chu.

“Không phải tên này nói sẽ có biện pháp sao?”

Chương 518: Mau dùng thẻ vip của khách sạn đi! (3)

Người kia cũng không cười nữa, mà nhìn về phía Nữ Thần của mình với ánh mắt khó tin.

Ngày nào anh ta cũng nói chào buổi sáng và ngủ ngon với Nữ Thần.

Coi như không nhận được câu trả lời, nhưng mà không đến mức quên cả tên mình chứ?

“Em thật sự quên tên của anh rồi?”

Hoàng Kỳ kéo kéo góc áo của Giang Chu.

Ngay sau đó, Giang Chu hừ lạnh một tiếng, đột nhiên đưa tay ra.

Hắn nắm cổ áo của người đàn ông kia, rồi trực tiếp ép anh ta vào tường.

“Thì ra cậu chính là Lý Minh, là tên khốn suốt ngày quấy rầy em gái tôi ở trên internet đúng không?!”

Người kia trợn tròn mắt lên, anh ta cảm thấy rất mờ mịt: “Tôi không phải là Lý Minh, anh nhầm người rồi à?!”

Giang Chu lộ ra vẻ tàn nhẫn: “Đừng giả vờ, cậu cho rằng cậu nguy trang thành Vương Thù thì tôi không nhận ra cậu sao? Nói cho cậu biết, ông đây mảnh khỏe thông thiên, khắp nơi trong Thượng Kinh này đều là đàn em của tôi đây.”

“Ai nguy trang thành Vương Thù, Vương Thù là ai, anh... anh đừng vu oan cho người tốt!”

“Cậu không phải là Vương Thù?”

Người kia mở miệng: “Tôi không nhận ra mấy người này là ai!”

Giang Chu nheo mắt lại: “Vậy cậu không phải tên đã quấy rầy em gái tôi thật sao?”

“Hoàng Kỳ là Nữ Thần của tôi, làm sao tôi có thể quấy rầy cô ấy được chứ!”

“Nhóc con, nếu để cho tôi biết cậu nói láo, vậy tôi sẽ phế cậu đây.”

Giang Chu chậm rãi thả lỏng tay của mình ra, rồi nháy mắt với Hoàng Kỳ.

Hoàng Kỳ thông minh lập tức hiểu ngay: “Triệu Đông, anh đừng tức giận, anh trai tôi hơi xấu tính, anh ấy chỉ sợ có người quấy rầy tôi thôi.”

“Hoàng Kỳ, em vẫn nhớ tên anh à? Anh biết ngay là em sẽ không quên mà!”

Mặt Triệu Đông tràn đầy vui sướng, thậm chí là có hơi kích động.

Anh ta hoàn toàn không tức giận khi bị Giang Chu làm như vậy, trái lại còn cảm thấy vui sướng và hân hoan khi Nữ Thần vẫn nhớ tên của mình.

“Đây là anh trai của em à?”

Hoàng Kỳ mỉm cười gật đầu, nàng ôm cánh tay của Giang Chu: “Đây là anh trai mà tôi thích nhất.”

Ánh mắt Triệu Đông không khỏi trở nên thân thiết hơn vài phần: “Chào anh, tôi là Triệu Đông, xin hỏi anh tên là gì?”

“Tôi là Giang Chu.”

“Anh... anh và Hoàng Kỳ không cùng một họ sao?”

Giang Chu hơi cau mày: “Đây là ân oán của hào môn quý tộc, cậu không hiểu đâu, nên đừng hỏi nhiều...”

Triệu Đông lập tức bưng tỉnh đại ngộ, anh ta còn cho rằng đó là bí mật động trời gì đó: “Vậy tôi không hỏi nữa, hai người mau ngồi đi.”

“Anh, ngồi đi.”

“Ừm!”

Giang Chu kéo ghế ra ngồi xuống.

Mà Triệu Đông thì kéo cái ghế bên cạnh mình ra, rồi mỉm cười mà nhìn Hoàng Kỳ.

Ai ngờ Hoàng Kỳ không đi qua, mà ngồi xuống bên cạnh Giang Chu.

Sau đó, nàng nhét bàn tay nhỏ trắng nõn như ngọc của mình vào lòng bàn tay của Giang Chu.

“Tình cảm của hai anh em các em tốt như vậy à?”

Hoàng Kỳ gật đầu: “Đây là anh trai mà tôi thân thiết nhất mà.”

Sắc mặt Triệu Đông có hơi không vui: “Đều là người lớn rồi, làm như vậy không thích hợp lắm nhỉ?”

“Hết cách rồi, ai bảo anh trai của tôi rất cưng chiều tôi chứ.”

Giang Chu tăng hắng một tiếng: “Triệu Đông, chúng ta vẫn nói chuyện chính trước đi, nghe nói anh có thể tìm nhà giúp tôi à?”

Triệu Đông lấy lại tinh thần: “Sau khi Hoàng Kỳ nói với tôi xong, tôi liền tốn ba ngày trời, cuối cùng cũng tìm được một nơi phù hợp yêu cầu của anh.”

“Thì ra là như vậy, vậy thì vất vả cho anh rồi.”

“Không vất vả không vất vả, nên làm mà.”

“Vị trí ở nơi nào?”

“Là một khu biệt thự ở đường vành đai bốn phía Bắc.”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Là biệt thự riêng biệt hay là biệt thự chung cư?”

Triệu Đông lấy tài liệu đã chuẩn bị ra: “Một nửa khu là riêng biệt, một nửa khu là chung cư.”

“Đường vành đai bốn có hơi xa hay không?”

“Không xa, hai người học ở Thượng Kinh đúng không? Chỉ cần lái xe 20 phút là đến trung tâm rồi.”

Hoàng Kỳ liếc trộm Giang Chu một cái: “Hai mươi phút à, vậy ngày nào cũng có thể dẫn một cô sinh viên khác biệt về qua đêm rồi nhỉ.”

Mặt mo của Giang Chu đen xì: “Đừng đào hố cho người khác nhảy, anh đây vẫn còn là một đứa trẻ ngây thơ.”

“Phi, ngày nào cũng đi học sớm nửa tiếng với Phùng Tư Nhược, sau đó lại không thích xuất hiện, còn tưởng người khác không biết mình làm gì sao?”

“Đậu xanh, vậy mà cũng biết? Không phải ngày nào em cũng đi học muộn sao?”

Hoàng Kỳ hừ một tiếng: “Đúng, ngày nào em cũng đi muộn, theo đạo lý thì sẽ không biết, nhưng mà ngày nào cúc áo của Phùng Tư Nhược cũng đứt một cái nha.”

Giang Chu đỏ mặt, lại sờ mũi một cái: “Xin đừng tuyên dương chiến tích của anh đây nữa.”

“Có thơm không? Có mềm không?”

Giang Chu liền mỉm cười: “Ha ha!”

Hoàng Kỳ có chút không cam lòng: “Rõ ràng là mình cũng không kém mà!”

“Cái này thì có gì mà ganh đua?”

“Ganh đua, chính là ý nghĩa sống của phụ nữ!”

Hoàng Kỳ phồng má lên, rõ ràng là không phục lắm.

Nàng vừa nói vừa đuổi người một cái.

Mũi ngọc bắt đầu nhăn lại, trên ngũ quan xinh đẹp viết đầy khiêu khích.

Chương 519: Nuôi một đám nữ sinh viên thì vẫn nuôi nổi!

Giang Chu nhìn thoáng qua, nhin không được mà cười hai tiếng.

“Vậy em có thể dậy sớm để đi học và làm việc như Phùng Tư Nhược, Tô Nam và Hàn Nhu không?” Giang Chu véo má của nàng một cái: “Nữ sinh viên cả ngày không có gì làm à? Mà suốt ngày so cái này đua cái kia?”

Hoàng Kỳ nở nụ cười rục rờ: “Ganh đua so sánh không phải mục đích, mà mục đích là để cho trọng tài tự tay kiểm tra nha.”

“Tự tay thì không cần, con mắt này đã là thước đo rồi.”

“Vậy em với Phùng Tư Nhược, ai hơn ai?”

Giang Chu đánh giá một chút: “Được rồi, em miễn cưỡng thắng lợi, nhưng mà vẫn kém Tô Nam một chút.”

Hoàng Kỳ có hơi buồn bực: “Tô Nam thì quá đáng quá rồi, ai dám so với Tô Nam chứ.”

“Cũng tự hiểu lấy mình đây.”

Triệu Đông nhìn hai người đấu võ mồm, lại yên lặng một lúc lâu.

Trong lòng anh ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bởi vì Nữ Thần quá thân thiết với người này.

Mà hai người này có chút không giống anh em, mà càng giống người yêu hơn.

Là mình nghĩ nhiều rồi sao?

E rằng chỉ là vì tình cảm của hai anh em họ rất tốt thôi.

Triệu Đông cũng không dám nói suy nghĩ của mình ra, tránh cho Nữ Thần phản cảm.

Có điều anh ta thấy rất kinh ngạc, không ngờ Nữ Thần của mình lại có một bộ mặt đáng yêu như vậy.

Hình tượng giống như thiếu nữ mới lớn này, hoàn toàn tương phản với hình tượng cao ngạo và lạnh lùng trước kia.

Anh ta cảm thấy chuyện này rất đáng giá, ít nhất thì không lỗ.

“VẬY... anh Giang, anh có hài lòng với vị trí đó không?”

Giang Chu quay đầu qua, suy tư một chút: “Nghe anh giới thiệu thì tôi cũng thấy hơi hài lòng, nhưng tôi muốn đi qua xem nhà trước đã.”

Triệu Đông gật đầu: “Đương nhiên là được, khi nào đi?”

“Luôn bây giờ, anh không có thời gian à?”

“Được thì được, nhưng bình thường thì khu biệt thự này phải trả trong một lần chứ không được trả góp.”

Giang Chu mỉm cười: “Không sao, chuyện này không phải chuyện khó với tôi.”

Triệu Đông nhìn thoáng qua Hoàng Kỳ: “Anh yên tâm, dựa vào mối quan hệ của chúng ta, tôi sẽ giúp anh ép giá!”

“Đi xem trước rồi nói, lát nữa nói chuyện tiền nong cũng ddouocj!”

Giang Chu mỉm cười, hắn cũng không nhận lời.

Thật ra thì thêm bớt chút tiền cũng không đáng kể, hắn chỉ cần một ngôi nhà tốt là được rồi.

Dù sao Thượng Kinh cũng là thành phố cấp một của quốc gia.

Giá đất ở đây rất cao và hot, nghe nói trong nghề còn có rất nhiều cạm bẫy.

Dù kẻ có tiền mua tràn giá, thì cũng chưa chắc đã mua được một căn nhà tốt.

Cho nên hắn mới nhờ Hoàng Kỳ tìm Triệu Đông đến hỗ trợ, nhiều nhất là vì bớt chút phiền phức, tránh một ít cạm bẫy.

Nhưng nếu quả thật chiếm chút lợi lộc ở phương diện tiền nong, vậy thì coi như nợ ân tình rồi.

Hắn cũng không hy vọng vì một cái ân tình mà Hoàng Kỳ sẽ bị Triệu Đông quần quít.

“Vậy chúng ta đi luôn nhé?”

“Ừm, đúng lúc tôi lái xe đến, đi cùng chứ?”

Ba người vừa nói chuyện vừa đi ra khỏi quán cà phê.

Sau đó lên xe, đi thẳng đến đường vành đai bốn.

Khu biệt thự này có tên là Hoa Nhuận Hào Đình, đúng là chỉ lái xe 20 phút là đến trung tâm thành phố.

Điểm này thì Triệu Động không miêu tả sai.

Toàn khu được trồng rất nhiều cây cối, công tác xanh hóa không tệ.

Bởi vì thời đại này, Thượng Kinh vẫn chưa phát triển và khai phát mạnh, cho nên đường vành đai bốn này vẫn tính là vùng ngoại ô của Thượng Kinh.

Ba người xuống xe, đi vào trong khu biệt thự Hoa Nhuận Hào Đình, đi đến căn thứ chín ở hàng thứ ba.

Bởi vì thời gian gần đây giá bất động sản tăng vọt, cho nên càng ngày càng ít khách đi xem nhà.

Thế cho nên công ty bất động sản còn chuyên môn sắp xếp một đội dọn dẹp vệ sinh ở nơi này.

Không có việc gì thì quét dọn vệ sinh, đảm bảo khách xem nhà có cảm quan tốt đẹp nhất.

“Diện tích bên trong căn biệt thự này là 650 mét vuông, tổng cộng ba tầng, bố cục cũng rất tốt.”

“Phía sau còn có một bể bơi, thảm cỏ và khu xanh hóa ở phía trước là khu vực công cộng.”

Giang Chu đứng trong phòng khách, quan sát một lúc thì cảm thấy không tệ.

Bố cục của căn biệt thự này rất giống với biệt thự của Doãn Thư Nhã, chỉ là diện tích nhỏ hơn một chút thôi.

Hơn nữa, trong biệt thự cũng không có những người hầu kẻ hạ như ở bên Doãn Thư Nhã.

Nhưng đối với Giang Chu mà nói, thì căn biệt thự này đã đủ dùng rồi.

Cùng lúc đó, Hoàng Kỳ buông tay của Giang Chu ra, nàng đi dạo một vòng tầng một.

“Đèn trong phòng ăn hơi xấu, đổi sang loại đèn khác được không?”

Giang Chu nhếch mép lên: “Được, nghe em!”

Hoàng Kỳ lộ ra nụ cười rục rịch: “Còn bốn tấm nữa, phải đổi thành bốn tấm mát xa.”

“Không thành vấn đề, ý kiến này rất hay.”

“Anh biết làm cơm không?”

Giang Chu nhin không được mà sờ cằm suy nghĩ một chút: “Đại khái là nhận được chút truyền thừa từ Viên gia.”

Hoàng Kỳ có hơi mờ mịt: “Viên gia là ai vậy?”

“Mẹ anh họ Viên.”

“Vậy ngày nào em cũng qua đây ăn cơm.”

Giang Chu sờ sờ đầu của nàng: “Được, cũng không phải không nuôi được.”

Sau khi nghe xong, Hoàng Kỳ thấy hơi động lòng: “Anh nói thật chứ?”

“Nuôi một đám nữ sinh viên thì có cái gì khó, gọi tất cả chị em tốt của em đến đây, anh nuôi hết.”

“Thôi đi, chỉ sợ một người còn cho ăn không no ý chứ.”

“Nói ít thôi, anh đây là một người đàn ông hoàng!”

Chương 520: Nuôi một đám nữ sinh viên thì vẫn nuôi nổi! (2)

Triệu Đông ở bên cạnh nhìn đến chua chát, nhìn không được mà xen mồm vào: “Anh Giang, anh cảm thấy căn biệt thự này thế nào?”

Giang Chu gật đầu: “Tôi cảm thấy không tệ lắm, vậy chọn căn này đi.”

“Căn biệt thự này có giá thị trường là 28 triệu, tôi có thể xin giảm giá cho anh, nhiều nhất là giảm được 3 triệu.”

“Không cần, 28 triệu đi, tôi sẽ mua theo giá thị trường.”

Triệu Đông hơi sững sờ, anh ta cảm thấy ông anh này hơi kỳ lạ: “Mặc dù 3 triệu không nhiều, nhưng nó cũng là tiền mà.”

Giang Chu lấy thẻ ra: “Tôi thích làm kẻ ngu, anh đi công ty quẹt thẻ và ký hợp đồng đi.”

“...”

Triệu Đông nhận thẻ ngân hàng: “Vậy chúng ta cùng đi nhé?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Tôi và Kỳ Kỳ đi dạo ở đây một lúc, anh lái xe tôi về công ty, rồi mang hợp đồng qua đây là được rồi.”

“Vậy... Hoàng Kỳ, em có muốn đi tham quan công ty của anh không?”

Ánh mắt của Hoàng Kỳ dờn khỏi người Giang Chu: “Ha? Không được, tôi muốn đi tham quan nhà mới, vẫn chưa xem tầng hai và tầng ba kìa.”

Triệu Đông không khỏi cảm thấy mất mát: “Được rồi, vậy anh sẽ về ngay, em có muốn ăn gì không?”

“Không cần, cảm ơn.”

“Vậy thì...anh Giàng chờ một lát nhé.”

“Anh đi đi, về trước khi trời tối là được.”

Triệu Đông liếc nhìn Hoàng Kỳ một cái thật sâu, sau đó quay người rời khỏi biệt thự.

Cùng lúc đó, Hoàng Kỳ quay đầu nhìn về phía Giang Chu.

“Tại sao phải mất thêm 3 triệu?”

Ánh mắt Giang Chu quét qua các nơi trong căn biệt thự:
“Không muốn để bạn nợ ân tình, chẳng may anh ta lấy cái cơ này để quán quít lấy bạn thì làm sao?”

Hoàng Kỳ hơi sững sờ, trái tim nhỏ nhất thời đập thành thịch:
“Bạn...Sao bạn lại đột nhiên tán tỉnh rồi, xấu xa!”

“Có sao?”

“Đương nhiên là có, mình đã không thể kháng cự rồi!”

Giang Chu chép miệng một cái: “VẬY GIÁ TRỊ ĐỘNG LÒNG CỦA BẠN CŨNG QUÁ THẤP RỒI.”

Hoàng Kỳ hừ một tiếng: “Nhưng mà Triệu Đông đã hỗ trợ rồi, mình vẫn nợ ân tình rồi.”

“Anh ta bán biệt thự cho mình là có thể nhận được tiền trích phần trăm, bạn giới thiệu khách hàng cho anh ta, nên trên nguyên tắc thì anh ta mới là người nợ bạn.”

“VẬY SAU NÀY MÌNH KHÔNG CẦN ĐỂ Ý ĐẾN ANH TA NỮA?”

“Bạn muốn làm thế nào thì làm thế đó đi.”

Hoàng Kỳ ôm Giang Chu, toàn thân để trở nên mềm mại đáng yêu: “Anh, chúng ta khai quang cho căn biệt thự này chứ?”

Giang Chu hơi sững sờ: “Khai quang là cái mẹ gì?”

“Khai quang cho mình, coi như là thuận tiện khai quang cho căn biệt thự này luôn.”

Khai quang?

Giang Chu nhìn đôi mắt biết cười chúm chím của nàng, trong lòng liền hơi run lên.

Đây mà gọi là khai quang sao?

Đây phải gọi là mời chào, trêu chọc mình mới đúng chứ?

Nói thế nào thì mình cũng là một người đàn ông đỉnh thiên lập địa, luôn bị một cô bé tán tỉnh cho mặt đỏ tim run là chuyện gì?

Chơi thôi!

(Đoạn trước xung hô hơi loạn là vì phải lừa Triệu Đông, Giang Chu và Hoàng Kỳ vẫn xung hô bạn bè, chờ một thời gian nữa sẽ đổi sang anh em!)

“Bạn xong đời, hôm nay mình không thềm đếm xỉa nữa.”

Giang Chu đột nhiên cúi người xuống, đưa tay bế Hoàng Kỳ lên, sau đó đá văng cửa phòng vệ sinh rồi đi vào.

Hoàng Kỳ bị động tác bất ngờ này làm cho sợ hết hồn.

Nàng hoảng hốt ôm lấy cổ của Giang Chu.

Đôi mắt nàng trợn tròn lên, sắc mặt cũng lập tức trở nên đỏ bừng.

“Giang... Giang Chu, đừng... Đừng mà, mình đùa thôi!”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Không được, mình tưởng thật.”

Mặt Hoàng Kỳ đỏ đến mức có thể chảy nước: “Bây giờ không được, Triệu Đông sắp về rồi.”

“Mình mặc kệ, ai bảo bạn không phân biệt trường hợp mà tán tỉnh trêu chọc mình chứ.”

“Mình sai rồi, sau này... sau này mình không dám nữa còn không được sao?”

“Không được, trừ phi bạn nói xin lỗi.”

“Xin lỗi xin lỗi, lần này mình sẽ để ý hơn, cầu xin mà.”

Hoàng Kỳ vừa nói, vừa không ngừng đập đôi chân thon dài.

Động tác này giống như đang giãy giụa, nhưng giọng nói lại cực kỳ giống như đang làm nũng.

Giang Chu nhìn Hoàng Kỳ, nhin không được mà cười thầm.

Hoàng Kỳ là một cô gái rất thú vị.

Ngày bình thường, hành vi và cử chỉ của nàng đối với mình là rất to gan.

Động một chút lại nói đến đây, đi khách sạn, để khăn trải giường nở hoa tươi...

Nhưng thật ra cô bé này chỉ biết mạnh miệng thôi!

Nếu thật sự làm thật, nàng sẽ bắt đầu sợ hãi đến chết mất.

Khi mới quen, Giang Chu dẫn nàng đi ăn cơm ở nhà hàng tây.

Bởi vì còn chưa thân thiết, nên Hoàng Kỳ còn mưu đồ giả vờ làm nữ Hải Vương.

Lúc thì nói mình thích cận bã nam, lúc lại nói buổi tối không về ...

Kết quả là Giang Chu nhẹ nhàng nói một câu, nàng lập tức bó tay chịu thua.

Cho nên, nàng là một cận bã nữ giả mạo, thực tế thì ngây thơ đến bất ngờ.

“Không dám thật?”

“Không dám, không dám nữa, ngàn vạn lần không dám còn không được sao?”

Hoàng Kỳ ôm cổ Giang Chu, ủy khuất mà cắn môi.

Giang Chu đặt nàng xuống, có chút hăng hái mà véo má của nàng.

Có bé này cũng không dám nói, chỉ dám cúi đầu hằm hừ.

Đây coi như là hoàn toàn sợ rồi, có lẽ có thể để nàng thành thật vài ngày.

“Biết sợ rồi chứ?”

“Ngoan rồi...”

Giang Chu nhướn mày lên: “Sau này còn dám nữa không?”

Hoàng Kỳ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhăn mũi ngọc một cái: “Sau này còn dám...”

“Khá lắm, vậy lần sau mình tuyệt đối không bỏ qua cho bạn.”

“Minh nói xong liền chạy đấy!”

Chương 521: Bạn quá đáng quá rồi, mình cũng muốn quá đáng một phen!

Một tiếng sau.

Hai người đã tham quan hết tầng hai và tầng ba.

Bên trên còn có sáu phòng ngủ, hai phòng ngủ chính và bốn phòng ngủ phụ, cộng thêm ba phòng vệ sinh và một số phòng để đồ.

Những phòng để đồ này liền với nhau, có thể đập thông nhau để làm phòng quần áo.

Giang Chu cảm thấy tương đối hài lòng với bố cục nơi này.

“Chọn một cái đi!”

Hoàng Kỳ quay đầu: “Chọn một cái gì cơ?”

Giang Chu ngáp một cái: “Chọn một phòng cho bạn đi!”

“Bạn để cho mình một phòng thật sao?!”

“Ừm!”

“Không cho phép gạt người!”

Giang Chu nhìn không được mà cười một tiếng: “Nhiều phòng như vậy, mình cũng không ngủ hết.”

Hoàng Kỳ có hơi vui vẻ: “Vậy mình muốn phòng đầu tiên ở hành lang, được chứ?”

“Được, dù sao bạn cũng là người đầu tiên, thích chọn cái nào thì chọn.”

“Hay quá, vậy mình muốn đập tường, nối thẳng đến phòng ngủ chính.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp vài cái.

Hắn vẫn đánh giá thấp thời gian giảm xóc của cô bé này.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân vang lên ở bên dưới.

Triệu Đông đầu đầy mồ hôi cầm chìa khóa xe và hợp đồng đi vào.

Từ nơi này đến công ty cần 25 phút, đi đi về về là cần 50 phút.

Lại thêm thời gian ký hợp đồng, quét thẻ và làm giấy tờ.

Thấy thế nào cũng phải mất hơn một tiếng, nhưng Triệu Đông lại làm xong tất cả trong vòng một tiếng.

Đây cũng không phải là vì anh ta làm việc chăm chỉ chịu khó, hoặc là có hiệu suất cao.

Mà là vì anh ta cảm thấy không thoải mái khi nghĩ đến chuyện Hoàng Kỳ và Giang Chu ở chung một chỗ.

Loại cảm giác này không thể nói rõ, nhưng chính là rất hoảng hốt.

Cho nên anh ta ra roi thúc ngựa, cuối cùng cũng chạy về đây.

“Anh Giang, hợp đồng đây rồi, anh ký tên luôn nhé?”

Giang Chu và Hoàng Kỳ nghe thấy thế liền đi xuống dưới nhà.

Triệu Đông tiến lên đón, đưa hợp đồng, chìa khóa xe và thẻ ngân hàng qua.

Sau đó, anh ta nhìn thoáng qua Hoàng Kỳ, thấy thần sắc của Nữ Thần vẫn như thường, liền thở phào nhẹ nhõm.

Trong khi nghĩ lại, anh ta không khỏi thầm mắng mình ngu xuẩn.

Người ta là hai anh em, dù ở chung với nhau thì có thể làm gì?

Mình thật sự là có bệnh!

“Cảm ơn, Triệu Đông, chờ rảnh rồi thì tôi sẽ mời anh ăn cơm.”

Triệu Đông mở chai nước ra uống vài ngụm: “Không có gì, anh là anh trai của Hoàng Kỳ, đây là chuyện tôi nên làm.”

Giang Chu gạt đầu: “Chìa khóa biệt thự đâu?”

“Ồ, suýt nữa thì quên mất.”

Triệu Đông lại đi ra ngoài, lấy túi của mình ở trên xe xuống, rồi lấy hai chồng chìa khóa to lớn ra đặt lên bàn.

Sáu gian phòng ngủ, sáu phòng để đồ, năm nhà vệ sinh, cộng thêm ban công và một số phòng như thư phòng...

Còn có chìa khóa cổng chính là chìa khóa cửa chính.

Tổng cộng sáu phần, tất cả đều có dẫn ghi chú.

“Nếu giao dịch đã thành công, vậy chúng tôi đi nhé.”

Triệu Đông nhìn về phía Hoàng Kỳ: “Ah... Hoàng Kỳ, anh có thể mời em đi ăn cơm tối không?”

Hoàng Kỳ nhìn thoáng qua Giang Chu: “Để hôm khác đi, hôm nay tôi muốn ăn cơm tối với anh trai.”

“Như vậy à, vậy hôm nào em rảnh?”

“Hai ngày nữa đi!”

“Được, vậy anh chờ tin của em!”

Hoàng Kỳ kéo tay của Giang Chu đi ra ngoài, lên xe, rời khỏi khu biệt thự.

Trên đường đi, Hoàng Kỳ cũng không nhận rồi, mà lấy điện thoại di động ra, bắt đầu thăm dò các thiết kế trang trí nội thất.

Nhưng so sánh với lúc đi đến đây, thì đúng là nàng đã an tĩnh hơn rất nhiều.

Đại khái là bị dọa sợ khi ở trong biệt thự đi.

Cho nên bây giờ vẫn còn thấy sợ hãi, không dám tùy tiện trêu chọc Giang Chu nữa.

Có điều, bầu không khí yên lặng này cũng không thoải mái lắm.

Cho nên, Tô Nam xem điện thoại di động một lúc, đột nhiên mở miệng.

“Tối nay đi ăn gì?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Hôm nay bạn giúp mình một chuyện lớn, bạn thích ăn ở đâu cũng được.”

điện thoại di động trầm ngâm giây lát: “Được, vậy gọi Phùng Tư Nhược nữa, chúng ta đi ăn lẩu, thuận tiện nói cho cô ấy biết chuyện mua nhà!”

“Cũng được!”

“Vậy thì Haidilao đi, lâu lắm rồi không uống canh thịt bò của bọn họ!”

Khóe miệng Giang Chu hơi cong lên, giảm tốc độ rồi lái vào đại học Thượng Kinh.

Lúc này, bầu trời đã dần tối.

Các ngọn đèn trong sân trường đã bắt đầu chiếu rọi các con đường.

Giang Chu dừng xe ở bên dưới ký túc xá, rồi mở đèn trong xe lên.

“Mình đi gọi Phùng Tư Nhược.”

“Không vội, chờ một chút đã.”

Giang Chu đưa tay, khóa kín cửa xe và cửa sổ xe lại.

Hoàng Kỳ có chút mờ mịt mà quay đầu lại: “Làm gì nha?”

“Ngày hôm nay bạn rất quá đáng đấy, biết không?”

“Mình xin lỗi rồi mà, bạn sẽ không tức giận chứ?”

“Tức giận thì không tức giận, nhưng mà, mình cũng rất muốn quá đáng một phen.”

Hai mươi phút sau, Giang Chu thu hồi bàn tay vẫn còn dư hương lại.

Ngón tay hằn khế nhúc nhích, cửa xe liền mở ra.

Mà Hoàng Kỳ đang rúc vào một góc vẫn không nhúc nhích, mà chỉ ngơ ngác nhìn Giang Chu.

Mặt của nàng đã đỏ bừng lên, đỏ đến mức không thể đỏ hơn, thế cho nên phải dùng một phút đồng hồ mới có thể lấy lại tinh thần.

Sau khi ý thức được cửa xe đã mở khóa, nàng cuống quýt xuống xe, giống như một con thỏ nhỏ bị đùa bỡn.

Chương 522: Sao cúc áo của Hoàng Kỳ cũng bị đứt?

“Mình... mình đi gọi Phùng Tư Nhược.”

Hoàng Kỳ không chờ Giang Chu đáp lại, liền chạy trốn chết.

Khi nàng chạy vào trong ký túc xá, lại không nhìn được mà rên rỉ một tiếng.

Hai mắt như nước, răng cắn chặt đôi môi đỏ mọng.

Bởi vì tâm loạn như ma, cho nên bước chân đi lên cầu thang cũng như nhũn ra.

“Phùng... Phùng Tư Nhược!”

“Giang Chu, Giang Chu bảo mình gọi bạn xuống đi ăn cơm!”

Lúc này, trong ký túc xá nữ.

Phùng Tư Nhược đang xem sách nhẹ nhàng ngẩng đầu lên.

Lông mi nàng hơi run rẩy, vẻ mặt ngây ngốc đáng yêu mà nhìn về phía Hoàng Kỳ đứng trước cửa.

Không biết vì sao, nàng phát hiện ra hôm nay Hoàng Kỳ rất quyến rũ.

Đinh Duyệt từ phòng vệ sinh đi ra, nghi ngờ mà nhìn Hoàng Kỳ: “Sao mặt của bạn đỏ vậy?”

Hoàng Kỳ có hơi bối rối khi nghe thấy vấn đề này, nhưng vẫn giả thờ trấn tĩnh: “Có... Có sao?”

“Đúng thế, đỏ bừng lên, nhìn rất đẹp mắt!” Đinh Duyệt tiến lại gần, quan sát tỉ mỉ hơn: “A, sao cúc áo của bạn lại bị rơi một cái rồi?”

Giọng nói của Hoàng Kỳ có hơi run rẩy: “Vậy sao... không biết nữa...”

“Kỳ lạ thật, chen xe buýt à?”

“Không có... không có mà!”

Phùng Tư Nhược hơi nghiêng đầu, nàng nhớ đến chuyện cúc áo của mình cũng bị đứt.

Sau đó, nàng lại liên tưởng đến bàn tay của Giang Chu, lập tức xấu hổ mà phồng má lên.

Mặt của hai người đã đỏ không kém gì nhau.

Đinh Duyệt nhìn hai người, không khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Phùng Tư Nhược, đi ăn cơm thôi.”

Phùng Tư Nhược lấy lại tinh thần, gõ nhẹ lên đầu một cái, lại nhìn về phía chị em tốt của mình: “Cùng đi nhé?”

Đinh Duyệt hừ lạnh một tiếng: “Tên đó không mời mình, mình mới không thêm đi.”

“Giang Chu nói là, nếu nhìn thấy bạn, thì cũng mời bạn đi luôn.”

“Thật không?”

Hoàng Kỳ gật đầu: “Giang Chu nói là muốn cảm ơn bạn đã thu dọn hành lý cho Phùng Tư Nhược.”

Đinh Duyệt suy nghĩ một chút, liền cảm thấy cũng có vài phần đáng tin: “Được rồi, vậy mình liền nể mặt tên đó một lần.”

“Ừm, vậy thì đi thôi.”

Hoàng Kỳ dẫn đầu quay người ra ngoài, lại nhin không được mà thở phào nhẹ nhõm.

Nàng thấy hơi oán giận Giang Chu, tại sao lại muốn làm loại chuyện như vậy chứ.

Chẳng may bị Phùng Tư Nhược nhận ra thì làm sao bây giờ?

Dù cho Phùng Tư Nhược vẫn tương đối ngây ngô trong chuyện tình cảm, nhưng bên cạnh nàng còn có một Đinh Duyệt tinh ranh như yêu quái kia.

Nhưng mà cũng may, mình giả vờ như không có gì, nên chắc là không lộ đâu.

Hoàng Kỳ nghĩ đến đây, lại nhin không được mà nhìn về phía cổ áo của mình.

Bởi vậy, gò má của nàng lại phủ thêm một lớp phấn hồng, nhẹ nhàng cắn môi.

Năm phút sau, ba cô gái đi xuống dưới.

Giang Chu hạ cửa sổ xe xuống, có chút hăng hái mà nhìn Phùng Tư Nhược: “Thu dọn hành lý có mệt không?”

Mặt Phùng Tư Nhược đỏ lên, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Nàng biết, Giang Chu đang chê cười mình.

Chê cười mình vội vàng chuyển ra sống chung với Giang Chu.

Nhưng chuyện này không thể trách nàng được, nàng chỉ là tương đối nghe lời mà thôi.

Giang Chu bảo nàng trở về ký túc xá liền thu dọn hành lý, nàng trở về liền thu dọn luôn nhà.

Ai ngờ Giang Chu còn chưa chuẩn bị xong nữa.

“Ông đừng cười nhạo Tư Nhượng nhà tôi, còn không phải vì ông sao.”

Giang Chu quay đầu nhìn về phía Đinh Duyệt: “Ai cười nhạo, đây là đùa giỡn giữa người yêu, nhưng mà bà là dân FA chuyên nghiệp, cho nên không hiểu cũng là chuyện bình thường.”

Đinh Duyệt cắn răng: “Hôm nay, tôi sẽ ăn cho ông phá sản luôn.”

“Chỉ sợ bà ăn đến vợ bụng thôi.”

Giang Chu nói xong lại quay sang nhìn về phía Hoàng Kỳ: “Ừa? Kỳ Kỳ, cúc áo ở cổ của bạn đâu rồi?”

Gò má Hoàng Kỳ đỏ lên, hung hăng trợn mắt với Giang Chu: “Có trời mới biết là vì sao.”

“Được rồi, mau lên xe đi, bây giờ đã là tám giờ rồi, không đi nữa thì còn không có nước lẩu mà ăn đâu.”

Ba cô gái nghe thấy câu này, liền leo lên xe.

Ngay sau đó, Toyota Corolla liền rời khỏi đại học Thượng Kinh.

Một lát sau, bốn người đến một tiệm lẩu ở gần trường học.

Bởi vì hôm nay là cuối tuần, cho nên trong tiệm có không ít người.

Nhưng đại đa số đều là một nhóm và một nhóm, dù sao đi ăn lẩu nha, phải có nhiều người mới vui vẻ náo nhiệt.

Giang Chu thuê một phòng riêng, sau đó chọn loạn một đồng ở trong thực đơn.

Ngay sau đó, hắn liền đi vào phòng riêng, rồi ngồi xuống giữa Phụng Tư Nhượng và Hoàng Kỳ.

“Ngày mai là kỳ nghỉ quốc khánh rồi, mọi người có tính toán gì không?”

Đinh Duyệt vừa cắn hạt dưa vào trả lời: “Đương nhiên là về nhà rồi, bằng không thì có thể đi đâu?”

Giang Chu rót cho Phùng Tư Nhược và Hoàng Kỳ một chén trà: “Hay là bà về muộn hai ngày đi, có được không?”

“Ông và Phùng Tư Nhược hẹn hò yêu đương, tôi ở lại để làm cái gì?”

“Bốn người mà.”

“Bốn người? Còn có ai?” Đinh Duyệt vừa nói xong, lập tức cảm thấy không đúng: “Giang Chu, khốn khiếp, đồ không biết xấu hổ!”

Hoàng Kỳ ở bên cạnh, nghe thấy thế thì trái tim nhỏ đập thình thịch, trong đầu nàng lại hiện lên những hình ảnh làm cho người ta sợ hãi mà kêu than.

Có điều, Phùng Tư Nhược lại không có phản ứng gì quá lớn.

Hiện giờ, mức độ lý giải của nàng đối với chuyện nam nữ vẫn chưa cao đến đẳng cấp nói phát hiểu ngay.

Cùng lắm thì là nhìn thấy Hoàng Kỳ đỏ mặt, thì mình cũng đỏ mặt theo nha.

Chương 523: Chuẩn bị vì cuộc sống chung!

Giang Chu nhìn phản ứng của mấy cô gái, nhin không được mà cười một tiếng: “Thật ra tôi hy vọng bà có thể giúp tôi quét dọn vệ sinh, và dọn dẹp hành lý.”

Đinh Duyệt nghe thế liền bĩu môi: “Ông mua nhà đi rồi tính cũng không muộn, bằng không thì uống công dọn ra rồi lại dọn vào.”

“Vậy là bà đồng ý rồi?”

“Được thôi, ông cứ mua nhà đi đã, à đúng rồi, Tư Nhược là thiên kim tiểu thư, cho nên nhà bình thường là không được đâu nhé.”

Giang Chu thản nhiên nâng chén trà lên: “Tôi đã mua nhà rồi.”

“Phốc...” Đinh Duyệt trợn tròn mắt lên: “Nhanh thế á, ông coi đó là mua cái trắng à?”

Phùng Tư Nhược cũng kinh ngạc, hơi mở cái miệng nhỏ nhắn ra: “Mua rồi?”

“Ừm, anh và Hoàng Kỳ vừa đi xem nhà xong, cô ấy có bạn làm môi giới biệt thự ở Thượng Kinh.”

“Biệt thự...”

“Biệt thự, trên dưới ba tầng, còn có bể bơi.”

Đinh Duyệt nghe thế liền líu lưỡi: “Đây chính là Thượng Kinh đấy, một căn biệt thự... Rốt cuộc thì ông đã kiếm được bao nhiêu tiền?”

Khóe miệng Giang Chu hơi cong lên: “Không nhiều lắm, nhưng đủ nuôi 800 1000 nữ sinh viên thôi.”

“Tôi tin ông mới là lạ.”

Giang Chu không phản bác, mà bắt đầu chìm vào ảo tưởng tuyệt vời của bản thân.

Mùa hè, nắng gắt như lửa.

Những bóng cây xanh tốt ở bên ngoài biệt thự, tiếng ve kêu không dứt.

Hắn đổ đầy nước lạnh vào bể bơi, sau đó nằm trên ghế dưới ô che nước.

Đối diện là một đám con gái mặc bikini.

Có Phùng Tư Nhược, Sở Ngữ Vi, Tiểu Nam Nhi, Hoàng Kỳ...

Trời ơi!

Giang Chu nghĩ đến đây, cảm xúc không khỏi dâng trào.

Hắn thậm chí còn cảm thấy mình phải cho Triệu Đông thêm 3 triệu tiền trà nước.

Đó cmn mới là cuộc sống mà!

Đây mới là ý nghĩa của việc trọng sinh!

Mẹ kiếp, kinh doanh làm ăn cái gì!

Dành thời gian đó để vui chơi với đám ‘bạn tốt’ ở bể bơi cả ngày không thom sao?

Ngày hè, bể bơi.

Nữ sinh viên, bikini.

Bốn cái từ này, tổ hợp vào với nhau, tạo thành một hình ảnh quả thực là như thiên đường ở nhân gian.

Có điều, làm đàn ông là phải có bản lĩnh.

Loại chuyện say chết trong ôn nhu hương này, chờ công thành danh toại rồi tính đi.

Giang Chu khẽ thở dài một hơi, sau đó liền cầm đũa lên.

Hắn gấp cho Phùng Tư Nhượng một viên thịt trước.

Bỏ vào bát của nàng rồi xoa xoa đầu của nàng, ánh mắt tràn đầy cưng chiều.

Đây là món Phùng gốc gác đáng yêu nhà ta thích ăn nhất.

Nói là viên thịt, nhưng thật ra 80% đều là bột.

Cũng không biết vì sao cô bé này lại thích ăn món này nữa.

Có lẽ là vì ăn quá nhiều sơn hào hải vị rồi, cho nên thêm một chút món ăn của bình dân?

Giang Chu suy nghĩ miên man, lại gấp một miếng măng, sau đó bỏ vào bát của Hoàng Kỳ.

Hắn nhớ là cô bé này đã nói muốn ăn măng khi đi đến đây.

Ban này, lại ngoan ngoãn để mình bắt nạt nửa tiếng ở trong xe.

Cho nên lúc này cần xum xoe và ân cần một chút.

Đinh Duyệt nhìn thấy cảnh này, trong lòng có hơi lên men.

Học kỳ đầu của năm thứ hai đại học đã qua rồi, thế mà mình còn chưa tìm được một đối tượng nào.

Loại phục vụ như gấp đồ ăn cho này, khẳng định là không có rồi.

Nhưng mà Giang Chu là ai?

Hắn tinh ranh như quỷ, nên tất nhiên không quên Đinh Duyệt mất mát rồi.

Vì vậy, hắn lại đưa đũa vào nồi lẩu, mò hai cái rồi gấp một thứ lên, bỏ vào bát của Đinh Duyệt.

Theo đạo lý mà nói, thì cần phải tránh khỏi nghi ngờ với chị em tốt của bạn gái.

Nhưng mà Giang Chu đã coi Đinh Duyệt là anh em tốt, cho nên gấp thức ăn cho anh em tốt cũng không có gì.

“Ăn đi, không cần khách khi với tôi.”

Đinh Duyệt nhìn miếng hành tây ở trong bát, khước miệng không khỏi co quắp lại: “Giang Chu, ông tuyệt đối không phải là người.”

Giang Chu tỏ vẻ oan uổng, chỉ về phía miếng hành ở trong mắt, mở miệng: “Hành tây, trắng dương, tôi đối xử tốt với bà thế còn gì.”

“Nhưng tôi là con gái, có cần trắng không?”

“Con gái thì làm sao vậy? Ăn cũng có mọc râu mép đâu.”

Đinh Duyệt ném miếng hành vào trong bát của Giang Chu: “Ăn đi, ăn đi mà trắng chết luôn đi.”

Giang Chu gấp miếng hành lên, nhét vào trong miệng: “Sắp sống chung rồi, bồi bổ một chút cũng tốt, miễn cho Phùng Tư Nhược không no.”

“...”

Phùng Tư Nhược đang ăn viên thịt, suýt nữa bị sắc chết, gò má của nàng đã đỏ bừng lên.

Nàng xấu hổ mà nhìn Giang Chu, trong ánh mắt còn mang theo một chút khiếp sợ.

Mặc dù nàng rất ngây thơ, nhưng nàng vẫn hiểu một chút về các từ ngữ trực tiếp như trắng dương bổ thận.

Đương nhiên, nàng cũng biết nó có ý thế nào.

“Làm sao thế? Em cảm thấy sau khi sống chung mà em còn có thể chạy à?”

Phùng Tư Nhược nhỏ giọng nói: “Em... em sẽ khóa cửa!”

Giang Chu hơi nhếch mép lên: “Sau này, trừ cổng chính và cửa chính ra, thì tất cả các cánh cửa đều phải bỏ khóa, thuận tiện cho anh tùy ý ra vào.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Kỳ cũng đỏ bừng lên, cúi đầu không dám nói lời nào.

Nàng đã chọn một phòng thuộc về riêng mình ở trong biệt thự của Giang Chu.

Nói cách khác, cửa phòng của nàng cũng bị tháo khóa.

Nhưng mà nàng không đỏ mặt vì cái này, mà là vì câu “Tùy ý ra vào” kia.

Bốn chữ này... Là đang nói cửa sao?

Làm sao có cảm giác không giống nhỉ.

Là do mình nghĩ quá nhiều sao?

Chương 524: Chuẩn bị vì cuộc sống chung! (2)

Sau khi bữa lẩu kết thúc.

Bốn người lái xe rời khỏi Haidilao, sau đó trở về ký túc xá.

Nếu như là ngày thường, chắc chắn Phùng Tư Nhược sẽ muốn chui vào trong lòng Giang Chu một lúc.

Bởi vì từ sau khi yêu đương, thì thời gian rúc ở trong lòng của Giang Chu, là thời gian mà nàng mê luyến nhất.

Nhưng mà lần này anngf không có làm như vậy.

Đầu tiên là vì Hoàng Kỳ và Đinh Duyệt đều ở đây, nàng xấu hổ, lại sợ bị chê cười.

Thứ hai là nàng muốn trở về thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chuyển ra sống chung.

Đặc biệt là vì hai từ “sống chung” này.

Trước khi vào đại học, cái từ này chưa bao giờ xuất hiện ở trong đầu Phùng Tư Nhược.

Bởi vì đối với nàng mà nói, thì cái từ này còn xa xôi hơn cả tình yêu.

Thật không ngờ là, chỉ mới một năm rưỡi ngắn ngủi, nàng đã đi đến mức độ này rồi.

Thật ra thì toàn bộ quá trình này, Phùng Tư Nhược hồi ức lại thì vẫn mơ mơ màng màng, không hiểu nhiều lắm.

Nàng chỉ biết là, có một tên con trai xông vào thế giới của mình bằng một cách rất bá đạo.

Sau đó, dỗ dành mình, cưng chiều mình.

Từ từ, dần dần để cho mình biết thế nào là yêu.

Từ từ, để cho mình không thể rời bỏ anh ấy.

Từ từ, coi anh ấy là cả thế giới của mình.

Nàng cho rằng, tình cảm của mỗi người đều đơn giản như vậy.

Từ quen biết nhau, hiểu nhau, đến mến nhau, yêu nhau... Điều từng bước một.

Nhưng Đinh Duyệt lại nói cho nàng biết, nàng là một trong những người may mắn nhất.

Bởi vì Giang Chu đã chuẩn bị tất cả cho nàng rồi.

Nàng chỉ cần bước về phía trước một bước, liền có thể rúc vào trong ngực của Giang Chu rồi.

Mà tình cảm của người khác sẽ có nhiều khắc khổ, cãi vã, hiểu lầm, rồi đến chia tay.

Có thể nói là càng khúc triết mà máu chó hơn nàng nhiều.

Cùng lúc đó, ký túc xá nam.

Giang Chu đá bay cửa phòng, đi vào ngồi xuống ghế.

Sau đó, lấy bao Trung Hoa mình vừa mua ra, phát cho mỗi con hàng kia một điều.

Ba con hàng cùng phòng thấy Giang Chu nghiêm túc như vậy, sắc mặt của bọn họ không khỏi hơi thay đổi.

Đây là chuyện gì?

Xảy ra chuyện gì rồi à?

Bọn họ đã sống chung hơn một năm, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của Giang Chu cả.

Lại còn phát thuốc lá đắt tiền như vậy nữa?

“Ngày hôm nay, tôi muốn tuyên bố với các ông một chuyện.”

Từ Hạo Đông nuốt nước miếng: “Từ bao giờ vậy? Có nghiêm trọng không?”

Mặt Giang Chu tràn đầy mờ mịt: “Ông nói cái gì cơ?”

“Không phải ông sàm sỡ con gái nhà người ta rồi bị bắt sao, bị tạm giam bao nhiêu ngày?”

Giang Chu tức giận: “Tôi... Cmn, ông có tin tôi giết chết ông không?”

Cao Văn Khải nhếch miệng cười: “Ngày nào Hạo Đông cũng nói, chắc chắn ông sẽ bị bắt vì lý do này.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Anh đây tán gái rất dễ ý, chưa bao giờ dùng thận.”

“...”

Giang Chu vừa nói xong, trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh vài giây.

Ngay sau đó, ba anh em liếc mắt nhìn nhau, rồi cười phá lên.

“Con bà nó, Lão Giang, ông tán gái kinh như thế, hóa ra vẫn là chim non à?!”

“Trời ạ, tâm lý của tôi cân bằng rồi, thoái mái thật!”

Giang Chu hung hăng trừng mắt với bọn họ: “Đừng làm nhảm lắm lời, tôi có chuyện lớn muốn nói với các ông.”

Ba người nghe thế liền nghiêm túc hơn một chút: “Chuyện gì?”

“Tôi muốn dọn ra ngoài.”

Trương Nghiễm Phát trợn tròn mắt lên: “Đừng mà, bốn anh em chúng ta đang sống chung rất vui vẻ mà.”

Cao Văn Khải và Từ Hạo Đông đều gật đầu: “Ông không hài lòng ở chỗ nào thì cứ nói, bọn tôi sẽ thay đổi.”

“Không liên quan gì đến các ông.”

“Vậy vì sao ông lại muốn dọn ra ngoài?”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Cuộc sống của anh đây chuẩn bị bước sang giai đoạn tiếp theo.”

Từ Hạo Đông hơi cau mày: “Giai đoạn tiếp theo là cái shxt gì?”

“Tôi muốn sống chung với Phùng Tư Nhược, nhà cũng mua rồi.”

“...”

Giang Chu vừa nói xong, ba con hàng cùng phòng lập tức thay đổi sắc mặt.

Nhất là Từ Hạo Đông, mặt cậu ta tràn đầy vẻ đau lòng.

“Mẹ nó, thì ra là chuyện tốt như vậy, tôi còn chưa có đối tượng, ông lại chuyển ra sống chung rồi, mau cắt mau cắt đi!”

“Đồng ý, cắt đi, như vậy thì cảm giác chênh lệch của bọn tôi còn có thể giảm bớt một chút!”

Giang Chu tỏ vẻ cặn lời với mấy con hàng này: “Tôi không định mang đồ trong phòng đi, các ông chia nhau xài đi.”

Cao Văn Khải sửng sốt một chút, bỗng nhiên chạy qua: “Máy tính của ông thuộc về tôi!”

Giang Chu liền trợn mắt lên: “Cắt đi, đưa ông thì tôi dùng cái gì?”

Cao Văn Khải hỏi tiếp: “Vậy thì ông để lại cho chúng tôi thứ gì?”

Giang Chu quan sát bốn phía một chút, liền hơi cau mày: “Chăn đệm giường, còn cả mười đôi tất tôi nhét dưới tủ nữa.”

Trương Nghiễm Phát liền gào lên: “Cmn, ông đã giật tất đâu.”

Giang Chu liếc nhìn Trương Nghiễm Phát: “Không phải ông thích nhất là để nguyên vị sao?”

Mặt Trương Nghiễm Phát đen xì: “Ông có tin tôi giết chết ông không!”

Chương 525: Bỏ thuốc, chuẩn bị sinh con, muốn một cái áo bông nhỏ!

Một lúc lâu sau.

Ba con hàng trong ký túc xá đã chia cắt hết đồ đạc của Giang Chu.

Trương Nghiễm Phát được chia một cái quạt chưa xài được vài lần.

Từ Hạo Đông vợ vét tất cả đồng giấy vệ sinh còn lại của Giang Chu.

Cao Văn Khải thì cầm cái USB có nhiều tài nguyên quý giá ở.

Ba người đều có thứ mình muốn, tất cả đều mỉm cười sung sướng, hoàn toàn không có vẻ đau thương khi chia tay.

Đây cmn là anh em tốt?

Thật cmn nhân gian chân thực.

“Các con, cầm di sản của cha rồi, sau này ba anh em phải đồng tâm hiệp lực đây!”

Ba con hàng liếc mắt nhìn nhau: “Cút đi!”

Giang Chu đưa tay với bao thuốc trên bàn: “Các ông bắt hiểu, nhưng tôi không thể không tha thứ, nơi này còn nửa bao, ai muốn?”

“Tôi tôi tôi!”

Là một kẻ nghiện thuốc nặng, Trương Nghiễm Phát đứng lên đầu tiên, cũng vươn tay ra để cướp nửa bao thuốc lá đi.

Có điều, cướp đi thì cướp đi, nhưng cậu ta vẫn rất nghi ngờ.

Thuốc lá này không nặng mùi, ném trên xe cũng được mà.

Dọn nhà chứ không phải hỏa táng, chẳng lẽ ở biệt thự không được hút thuốc sao?

Đưa thuốc cho người khác, mình lại phải đi mua, cần thiết sao?

“Giang Chu, ông đưa thuốc cho tôi, ông hút bằng gì?”

“Không hút nữa.”

Trương Nghiễm Phát bữu môi khinh thường: “Chém gió nữa đi, dọn nhà còn có thể cai nghiện thuốc lá à?”

Giang Chu mỉm cười: “Tôi sợ hút thuốc lá sẽ ảnh hưởng đến năng lực sinh sản, sẽ tổn thương sức khỏe của trẻ nhỏ.”

“...”

Ba con hàng lập tức dừng động tác, sau đó liếc mắt nhìn nhau, trong mắt viết đầy chấn động.

Làm sao lại có quan hệ với sinh sản và trẻ nhỏ rồi hả?

Không phải Giang Chu nữa nói là không xài thận sao?

“Phùng...Phùng Tư Nhược có rồi? Con bà nó, ông đúng là không phải người mà!”

Giang Chu hút xong điều thuốc cuối cùng, dập tàn thuốc: “Bây giờ thì chưa có, nhưng cố gắng một chút thì sẽ có thôi.”

Mặt Từ Hạo Đông tràn đầy vẻ thất bại: “Tôi cmn còn chưa tìm được đối tượng, ông đã chuẩn bị sinh con rồi?”

“Ông mới tìm hai năm, còn tôi đã đợi mười năm rồi.”

“Cmn, bây giờ ông mới chỉ 20 tuổi, có biến thái thì cũng không muốn sinh con từ lúc 10 tuổi chứ!”

Giang Chu mỉm cười, cũng không giải thích gì.

Hắn trọng sinh trở về, cuộc sống trở nên càng đặc sắc hơn.

Nhưng nếu nói đâu là tiếc nuối lớn nhất, thì đó vẫn là vấn đề sinh con.

Năm đó, vì chứng minh thực lực của mình với Phùng gia, cho nên Giang Chu đã dùng tất cả tinh khí thần của mình vào công việc.

35 tuổi đã trở thành quản lý cao tầng của một xí nghiệp nước ngoài.

Coi như cũng là một tồn tại sáng chói ở trong đám bạn học.

Nhưng cũng chính bởi vì như vậy, cho nên hắn không có thời gian sinh con với Phùng Tư Nhược.

Mãi cho đến khi hắn phát hiện ra, dù mình có cố gắng thế nào, thì Phùng gia vẫn không để mình vào mắt.

Khi đó, hắn mới quyết định gác công việc lại, sinh một đứa bé rồi tính sau.

Nhưng đứa bé còn chưa có, thuốc lá cũng chưa cai được.

Thì hắn đã đốt pháo ở cổng thoát nước, rồi trọng sinh trở lại.

Cho nên, hắn nói chờ 10 năm cũng không quá chút nào.

Làm ăn kinh doanh cũng tốt, đầu tư cũng tốt, tất cả đều là thủ đoạn khiến cho cuộc sống càng thêm đặc sắc mà thôi.

Nhưng mà mục tiêu của cuộc đời hắn là gì?

Đương nhiên là bù đắp tiếc nuối của đời trước rồi.

Cho nên, cứ để Phùng Tư Nhược mang thai trước đi đã, rồi sinh một áo bông nhỏ mềm mại đáng yêu, ngày ngày chạy theo mình, rồi kêu ba ba, ba ba...

Mẹ kiếp!

Chỉ nghĩ thôi mà đã thấy tuyệt cmn vời rồi!

Ngay cả mùa hè, bể bơi, nữ sinh viên, bikini cũng không sánh nổi một màn ẩm áp đó.

Đúng lúc này, đống quần Giang Chu đột nhiên chấn động.

Hắn móc ra xem, hóa ra là Phùng Tư Nhược nhắn tin QQ.

Ảnh chân dung của nàng đang nhấp nháy, giống như là tâm tình hờn hờ tung tăng của nàng vậy.

“Em thun dọn xong rồi!”

Ngón tay Giang Chu tung bay: “Căn bản là em không biết mình sắp gặp phải thứ gì đâu!”

Phùng Tư Nhược gửi một dấu chấm hỏi qua: “Cái gì nhà?”

“Đương nhiên là sự cưng chiều sâu nhất của chồng em rồi.”

“???”

Giang Chu gửi một icon tìm ra manh mối: “Thu dọn xong rồi thì ngủ đi, ngày mai sẽ chuyển nhà, buổi tối ôm em ngủ.”

Phùng Tư Nhược xấu hổ một lát, chỉ trả lời một chữ: “Ồ!”

“Đừng dọn cả chăn đệm đi, không dùng được đâu, giường bên kia là giường đôi.”

“Vậy làm sao bây giờ nha?”

“Để lại đi, có lẽ em còn về ngủ thì sao.”

Giang Chu trả lời Phùng Tư Nhược xong, Hoàng Kỳ liền gửi tin nhắn qua.

Hàng đầu tiên là một loạt icon tức giận, hàng thứ hai là một tấm ảnh.

“Cạn bã nam, mình trở về mới phát hiện, đã bị bạn bóp sung lên rồi!”

Giang Chu nhìn chằm chằm vào tấm ảnh một lúc lâu, rồi hít sâu một hơi: “Giả à? Đừng vu oan cho người tốt chứ!”

Hoàng Kỳ lập tức trả lời một câu: “Người tốt mà bắt nạt người khác như vậy sao?”

“Được rồi được rồi, cùng lắm bóp nốt bên kia cho đều là được chứ gì!”

“...”

Hoàng Kỳ gửi một icon xấu hổ: “Khi nào? Phải nhanh nha, bằng không nó hết sung mất.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái, hẳn biết cô bé này đã phát động kỹ năng mạnh miệng rồi.

Thời gian cold down của kỹ năng này quá ngắn rồi.

Giang Chu tự hỏi mình đã ngả ngón đến hết thuốc chữa, nhưng vẫn không sánh bằng Hoàng Kỳ khi phát động kỹ năng.

Chương 526: Sinh thật nhiều áo bông nhỏ, chính là thiên đường!

Giang Chu: “Nói nhảm ít thôi, khi nào thì chuyển qua?”

Hoàng Kỳ yên lặng một lát: “Mình còn chưa cân nhắc kỹ.”

Giang Chu lại gõ chữ: “Cái này thì có gì mà phải cân với nhắc? Muốn qua liền qua thôi...”

“Bạn ngốc à, mình và Phùng Tư Nhược đồng thời rời khỏi ký túc xá, bạn cho rằng các bạn học sẽ không đoán được sao?”

“Con bà nó, có đạo lý!”

“Cho nên, mình định để nghỉ đông rồi chuyển ra, mọi người có về ăn tết không?”

Giang Chu suy nghĩ một chút, ngón tay nhanh chóng gõ một hàng chữ: “Nếu như nhiều người, vậy ăn tết ở Thượng Kinh cũng không tệ.”

Phùng Tư Nhược gửi icon mỉm cười: “Rất chờ mong nha.”

“Vậy cùng nhau đón năm mới đi, mà nhà bạn có đồng ý không?”

“Phùng Tư Nhược thì sao? Nhà Phùng Tư Nhược có đồng ý không?”

Trên mặt Giang Chu hiện lên vẻ tự tin: “Mình đã gặp cha của Phùng Tư Nhược rồi, ông ấy rất hài lòng với mình.”

Hoàng Kỳ yên lặng một lát: “Vậy... nếu như cha mình không đồng ý, bạn sẽ đến nhà đón mình chứ?”

“Bạn vụng trộm trốn đi, mình sẽ ở bên cạnh tiếp ứng.”

“A, khi nói câu này thật sự là quá đều cáng.”

“Cái này mà cũng gọi là đều?”

“Quá đều luôn, không thêm đề ý đến bạn nữa.”

Sau khi trò chuyện với Hoàng Kỳ xong, Giang Chu lại gửi tin nhắn cho Sở Ngữ Vi.

Sau khi trò chuyện, Giang Chu mới biết, chú Sở và dì Trần vẫn chưa rời khỏi Thượng Kinh.

Hai người bọn họ còn muốn đi dạo trường thành, còn muốn đi chụp hình...

Giang Chu không khỏi chép miệng một cái.

Có nhiều tình lực như vậy, luyện thêm cái acc phụ có phải tốt không?

Leo trưởng thành làm cái mẹ gì chứ!

“Hai người họ muốn ngày người đến bao giờ?”

Sở Ngữ Vi gửi một biên lai mua vé: “Ngày mai về rồi.”

Giang Chu mở ra xem một chút: “Vậy hai người họ là muốn đón em về nhà à?”

“Ừm, anh họ ở quê muốn kết hôn, nên em phải về tham dự hôn lễ.”

“Được rồi, vậy thì anh chờ em về.”

“Anh không về nhà à?”

“Đạo này hơi bận rộn, nên tạm thời không về, hơn nữa, cha mẹ anh cũng muốn đến Thượng Kinh chơi một chút.”

Sở Ngữ Vi gửi một icon khổ sở: “Vậy em nhớ anh thì phải làm sao bây giờ?”

Giang Chu lại gõ chữ: “Nhớ thì cố chịu đi, không sao cả.”

“Không chịu được.”

“Dưới tủ của anh còn có vài đôi tất chưa giặt, hay là... em mang về đặt ở bên gối, để an ủi nỗi khổ tương tư nhé?”

Sau khi Giang Chu gửi tin này, Sở Ngữ Vi chậm chậm không trả lời.

Giang Chu còn tưởng cô bé này nổi nóng, vì vậy liền gõ mấy chữ anh đùa thôi.

Nhưng hắn còn chưa gửi đi, thì đối phương đã trả lời một câu.

“Ngày mai em qua ký túc xá của anh để lấy.”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Trương Nghiễm Phát ngu xuẩn, anh đây bán được nguyên vị rồi!”

Trương Nghiễm Phát trợn tròn mắt lên: “Ai vậy? Điên rồi à? Ngửi mùi tất của ông sẽ bị nhiễm trùng phổi đấy!!”

Nhiễm trùng cái em gái ông!

Giang Chu mắng một tiếng cút.

Sau đó trả lời cho Sở Ngữ Vi một câu Ok.

Ngay sau đó, hắn lại gọi điện thoại cho Hàn Nhu, dặn nàng ngày mai đi ra sân bay đón cha mẹ đến khách sạn.

Hai vợ chồng già suốt ngày vui mình ở Lâm Giang, rất ít khi đi xa.

Có lẽ bọn họ đến Thượng Kinh cũng sẽ không quen, bởi vì hai thành phố khác nhau rất nhiều.

Cho nên Giang Chu bảo Hàn Nhu bầu bạn với họ, vừa làm người dẫn đường vừa làm người trò chuyện luôn.

Như vậy thì hắn có thể tiết kiệm không ít thời gian, để chiêu cổ chuyện công ty.

Có điều, có nên nói chuyện mua biệt thự cho hai người họ biết không đây?

Giang Chu khoanh tay trước ngực, bắt đầu suy nghĩ một chút.

Trước kia, khi đi học đại học thì hắn đã lén lút mua xe.

Kết quả là suýt nữa bị cha ruột cầm chổi lông gà an ủi một trận.

Hiện giờ lại mua một cái biệt thự, nói ra sẽ có hậu quả gì?

Giang Chu chép miệng một cái, trong lòng bắt đầu có khuynh hướng không nói cho hai người họ biết chuyện biệt thự.

Tất cả cha mẹ trên thế giới, đại khái đều là như vậy.

Mặc kệ bạn có bao nhiêu thành tựu, mặc kệ bạn có bao nhiêu tiền, thì bạn vẫn chỉ là một đứa bé ở trong mắt bọn họ.

Hơn nữa, Giang Chu là người trọng sinh trở về.

Linh hồn 35 tuổi sẽ trưởng thành hơn 18 tuổi rất nhiều.

Nên căn bản là bắt đầu tự lập mà không cho hai vợ chồng già có cơ hội làm quen.

Bởi vậy, Giang Hoành Sơn tiên sinh và Viên Hữu Cầm nữ sĩ vẫn không thể chấp nhận sự thật là con trai mình đã trưởng thành.

Đây là một chuyện phải tiến hành theo chất lượng.

Nhưng hết lần này đến lần khác, lại bị một hồi xuyên việt làm cho rối loạn.

Cũng ví dụ như, hôm qua con trai vừa mới nhuộm một mái tóc xanh lè, ngày hôm sau lại mặc âu phục đi bàn chuyện làm ăn.

Loại chênh lệch quá lớn này làm cho bọn họ trở tay không kịp, đây cũng là bình thường.

Ngoài ra, còn có một nguyên nhân rất quan trọng nữa là, sau khi quý bà Viên Hữu Cầm đến Thượng Kinh, nhất định sẽ ồn ào muốn gặp Phùng Tư Nhược.

Dù sao cô bé kia đã len lút đi tìm hấn trong kỳ nghỉ hè, nàng đã gặp hai vợ chồng già rồi, đồng thời còn ở nhà mình một thời gian nữa.

Trong lòng quý bà Viên Hữu Cầm, chắc chắn là đã coi Phùng Tư Nhược thành con dâu của mình rồi.

Hơn nữa, mỗi lần quý bà Viên Hữu Cầm nhìn thấy Phùng Tư Nhược thì đều cười tươi như hoa.

Cho nên bà không muốn gặp Phùng Tư Nhược mới là lạ.

Vậy chẳng phải thế giới hai người của mình sẽ bị quấy nhiễu sao?

Sẽ, nhất định là sẽ.

Nói không chừng còn không có cơ hội ngủ chung với nhau ý chứ.

Chương 527: Sinh thật nhiều áo bông nhỏ, chính là thiên đường! (2)

Giang Chu nghĩ đến đây, trong lòng hấn đã có quyết định.

Quên đi, tạm thời không nói.

Chờ sang năm rồi nói cho hai người họ biết chuyện biệt thự cũng được.

Sau khi suy nghĩ xong xuôi, Giang Chu bò lên giường.

Hắn đắp chăn, lặng lẽ nhìn lên trần nhà một lúc, sau đó liền mơ mơ màng màng mà chìm vào giấc ngủ.

Ánh trắng như nước, nửa ngủ nửa mê.

Trong khi mơ mơ màng màng, Giang Chu đã mơ một giấc mơ.

Năm 35 tuổi, hắn bỏ thuốc lá, có một đứa con gái với Phùng Tư Nhược.

Bọn họ đặt tên cho con gái là Giang Đường.

Một là bởi vì khi hẹn họ yêu đương, Phùng Tư Nhược thích nhất là cho hắn ăn kẹo.

Hai là bởi vì, bọn họ hy vọng cuộc sống sau này có thể ngọt ngào và tươi đẹp.

Cứ như vậy, Giang Đường cất tiếng khóc chào đời đã bắt đầu trưởng thành, bi bô tập nói, rồi bắt đầu học nhà trẻ, tất cả mọi chuyện giống như chỉ là một chớp mắt, khi đó, một nhà ba người đang ngồi xem ti vi trên ghế sa lon.

Hai cô bé đều đang ngồi trong lòng mình, hai người giống nhau như hai giọt nước, Giang Đường dễ thương y như Phùng Tư Nhược lúc còn nhỏ.

Mỗi cái nhăn mày, mỗi tiếng cười đều có thể khiến cho nội tâm người ta tan chảy.

“Ba ba ba ba, con muốn ăn kẹo.”

“Ba ba ba ba, con muốn ăn kem.”

“Ba ba ba ba, con muốn xem phim hoạt hình.”

“Ba ba ba ba...”

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhược và Giang Đường với ánh mắt đầy cưng chiều.

Thậm nói, tuy rằng tướng mạo của con gái giống mẹ nhiều hơn một chút, nhưng tính cách lại càng giống mình hơn.

Trong khi Giang Chu đang thưởng thức cuộc sống ấm áp.

Két một tiếng, cửa phòng ngủ bên đối diện đột nhiên mở ra.

Giang Chu mờ mịt ngẩng đầu lên, thầm nói sao trong nhà mình lại còn có người khác?

Nhưng đúng lúc này, Sở Ngữ Vi mặc đồ ngủ đã đi ra.

Nàng đi đến trước mặt mình, đưa tay ôm lấy Giang Đường, hai người lại rúc vào trong ngực của Giang Chu.

Cứ như vậy, một nhà ba người đã biến thành một nhà bốn người.

Giang Chu cảm thấy hơi khó hiểu một chút.

Sở Ngữ Vi cũng sống chung với mình sao?

Có điều, hắn cũng không nghĩ quá nhiều, rất tự nhiên mà ôm lấy eo của nàng.

Nhưng ngay sau đó, dị biến lại xảy ra.

Trên bàn trà trong phòng khách đột nhiên xuất hiện một cái máy tính, Tiểu Nam Nhi mặc đồ văn phòng đang ngồi làm việc tại đó.

Sau đó, nàng cầm ly nước mình vừa uống lên, rồi nhấp một ngụm.

Không chờ Giang Chu kịp nghi ngờ, liền có tiếng mở cửa vang lên ở phía sau.

Tiếng mở cửa này khiến cho Giang Chu quay đầu lại.

Lúc này, hắn mới phát hiện Hoàng Kỳ đang đứng chân tảng hai với đôi chân trần, nàng đang chụp vài tấm ảnh.

Giang Chu cảm thấy rất khó hiểu.

Đều ở đây sao?

Kích thích như vậy?

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu quay đầu lại liền phát hiện bàn trà đã biến mất, thay vào đó là Doãn Thư Nhã đang tập Yoga.

Mà người trong ngực hắn đã không phải là Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi.

Mà biến thành rất nhiều đứa con gái đáng yêu, có đứa đang ôm một túi kẹo hình thỏ trắng, rồi bắt đầu chia kẹo cho nhau.

Giang Chu tròn tròn mắt lên.

“CMN, đây là thiên đường sao?”

“Ai có thể nói cho tôi biết, đây có phải là thiên đường không?!”

Đùng đùng đứng, vài âm thanh vang lên.

Đó là một cái tát

Giang Chu đang trong giấc mộng, chỉ cảm thấy mặt mình nóng lên.

Chờ hần mở mắt ra, chỉ thấy phía trước là một vùng tăm tối.

Và Trương Nghiễm Phát đang quỳ trên giường, nhìn Giang Chu với ánh mắt như nhìn thấy quỷ.

“Lão Giang, ông làm sao vậy?!”

Giang Chu còn chưa tỉnh táo lại, có chút mờ mịt: “Cái... Cái gì cơ?!”

Đôi mắt Trương Nghiễm Phát tràn đầy hoảng sợ: “Ông vừa đưa tay sờ mặt tôi, còn cmn nói là, cho ba ba hôn một cái nào.”

“Tôi chỉ lấy nửa bao thuốc thôi mà, không cần phải như vậy chứ...”

Giang Chu đột nhiên nhớ lại giấc mơ vừa rồi, liền giận tím mặt.

Con bà nó, thiên đường của mình bị tên chó má này cắt đứt rồi.

Một cảnh tượng tuyệt vời như vậy... Giờ còn có thể mơ lại sao?!”

“Mẹ nó, trả thuốc cho tôi!”

Trương Nghiễm Phát tròn tròn mắt lên: “Sờ ông cũng sờ rồi, giờ lại còn đòi về?”

Giang Chu đá cho Trương Nghiễm Phát một cước: “Cút em gái ông đi, trả cả quạt cho tôi!”

“Biết thế tôi liền không gọi ông dậy, sờ thì sờ đi...”

“Cút!”

Giang Chu hút sâu một hơi, vội vàng nhắm mắt lại.

Thừa dịp này để chìm vào giấc ngủ, nói không chừng còn có thể nổi liền.

Đến khi đó, mình phải hỏi một vấn đề.

Chị em các em, sắp xếp thứ hạng ra sao??

Nhưng mười phút sau, Giang Chu lại mở mắt ra.

Hắn phát hiện mình đã ngủ đủ rồi.

Hiện giờ, mặc kệ là làm thế nào thì hắn cũng không thể ngủ nổi, vậy thì không có cách nào để tiến vào giấc mơ.

Trương Nghiễm Phát đáng chết!

Giang Chu thầm mắng một tiếng, lại không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Vì vậy, hắn bắt đầu không ngừng nhớ lại những cảnh tượng trong mơ.

Giấc mơ quả nhiên chỉ là giấc mơ.

Không có chút đạo lý nào đáng nói cả.

Trên thế giới này, làm sao có thể có thiên đường tuyệt vời như vậy chứ!

Hì hì!

Mũi Giang Chu suýt nữa phun ra bong bóng!

Chương 528: Gọi các thiếu nữ đi dọn nhà!

Sáng sớm hôm sau, bầu trời khá âm u.

Một cơn mưa phùn rơi xuống làm ướt bề cửa sổ.

Giang Chu đánh răng, mở điện thoại di động ra xem.

Trên màn viết đầy mấy chữ “Nắng”, làm cho hấn nhin không được mà cảm khái.

Khá lắm, mấy hôm trước thì dự báo là trời mưa, kết quả là từ đầu đến cuối đều là ngày nắng to.

Hôm nay thì dự báo là ngày nắng, kết quả vừa sáng ra đã bắt đầu mưa rồi.

Ngày hôm qua, quý bà Viên Hữu Cầm còn xem dự báo thời tiết.

Còn nói là đã cố tình chọn một ngày nắng để đặt vé máy bay.

Bây giờ thì tốt rồi, hai vợ chồng già chọn đúng ngày mưa duy nhất trong tuần này.

Có điều, sáng sớm có mưa, nhưng chưa chắc sẽ mưa cả ngày.

Dù sao buổi chiều hai vợ chồng già mới đến, nói không chừng khi đó đã tạnh mưa rồi.

Giang Chu súc miệng, rồi nhìn qua phòng.

Ba con hàng kia đã rời giường, cả đám đều đang thu dọn hành lý.

Dù sao cũng là kỳ nghỉ quốc khách, nên về thăm nhà một chút.

Chung quy thì cũng không có ai ngang tàng như Giang Chu, nói mua nhà ở Thượng Kinh liền mua luôn một căn biệt thự.

“Lão Cao, ông cũng đi à, không ở lại đây để vun đắp tình yêu cuồng nhiệt rồi hả?”

Cao Văn Khải liếc đôi môi khô khốc: “Thật không dám giấu, Lão Giang, dạo này thân thể tôi không chịu nổi, nên định về nhà bồi bổ.”

Giang Chu lộ ra nụ cười đầy thâm ý: “Bà lão như bảo đao lại chưa lão nha, các cụ nói không sai chút nào.”

“Phu, đừng nói vậy, tôi đi trước đây.”

Lúc này, Từ Hạo Đông và Trương Nghiễm Phát cũng xách túi lên: “Lão Giang, chúng tôi cũng đi nhé?”

“Ừm, hẹn gặp lại.”

“Bye bye!”

Ba con hàng lần lượt rời đi, ký túc xá nhất thời trở nên vắng lạnh hơn vài phần.

Ngoài cửa thỉnh thoảng lại có tiếng bánh xe của va li.

Lộc cộc lộc cộc, càng lúc càng đi xa.

Giang Chu bỏ máy tính vào trong túi, quay người rời khỏi phòng.

Vừa đến tầng một, hắn liền thấy dì quản lý ký túc xá đang ngồi cắn hạt dưa.

Trước mặt còn bày sữa chua, quả táo, chuối tiêu...

Tất cả đều là của đám sinh viên hay ra ngoài chơi internet vào ban đêm tặng.

Giang Chu đi đến, ký tên lên mẫu đơn đăng ký, sau đó bỏ bút xuống.

“Dì, cháu dọn ra ngoài rồi, sau này sẽ không về ký túc xá nữa!”

Dì quản lý sững sốt một lúc lâu, đột nhiên lại mặt mày rạng rỡ: “Nhanh thế à, định chuyển qua đâu vậy?”

Giang Chu cười nhẹ: “Làm ăn được chút tiền nhỏ, nên mua một căn nhà nhỏ.”

“Ui, mua cơ à? Nơi này cũng không rẻ đâu nha, cậu có xem tin tức không? Giá nhà Thượng Kinh đang tăng chóng mặt đấy.”

“Đây không phải là vì giấc ngủ của dì sao, sau này cháu sẽ không gọi cửa lúc nửa đêm nữa rồi.”

Dì quản lý cười sáng lạn: “Thật ra thì dì cũng rất thích cậu ở nơi này, cậu vừa đi thì dì đã thấy không ổn rồi.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp vài cái: “Nếu ngài không cười tươi như vậy, có lẽ cháu sẽ tin ba phần.”

“Hết cách rồi, ai bảo vui quá chứ, được rồi...ha ha ha, dì cảm thấy cậu đi là rất tốt, quá vui vẻ, người gặp chuyện vui thì sẽ có tinh thần thoải mái mà.”

“Tiểu Giang, cậu cũng không nên trách dì, dì đã nhiều tuổi rồi, phải cam đoan giấc ngủ của mình, cậu đi làm ăn buôn bán cả ngày, nửa đêm về lại gọi dì mở cửa, dì thức giấc là không thể ngủ nổi nữa.”

“Cháu hiểu mà, hẹn gặp lại dì!”

“Đi thôi đi thôi, tên nhóc này, càng nhìn càng thuận mắt, chỉ mong sau này không gặp lại.”

Dì quản lý ký túc xá quả thực là cười tươi như hoa, như là mùa xuân thứ hai đang tỏa sáng.

Sau này mình không cần dậy lúc nửa đêm nữa rồi, nhất định có thể trẻ ra vài tuổi.

Bà cảm thấy mình nằm mộng đều cười được.

Giang Chu bắt đắc dĩ mà nắm một vốc hạt dưa, sau đó quay người rời khỏi ký túc xá.

Lúc này, Chu Vũ Đình lái một chiếc xe SUV Volkswagen chờ ở ven đường.

Bây giờ nàng đã là quản lý của bộ phận đầu tư rồi.

Cần đi bàn luận và ký hợp đồng ở khắp nơi.

Cho nên Giang Chu liền phê cho nàng một khoản, mua một chiếc thay cho đi bộ.

Lúc mua thì chiếc xe này còn hết hàng, phải chờ một tuần thì mới có xe.

Kết quả còn chưa được vài ngày, liền đụng phải hành động dọn nhà của Giang Chu.

Chiếc xe này tốn khoảng 200 ngàn, còn đắt hơn cả chiếc chiếc Toyota kia của Giang Chu.

Ban đầu, Chu Vũ Đình rất khó tiếp nhận cái giá tiền này, còn muốn đổi với Giang Chu.

Dù sao nàng cũng chỉ là một nhân viên, mà Giang Chu mới là sếp.

Lái xe đắt hơn sếp của mình, luôn luôn tạo thành một loại cảm giác không thích hợp.

Nhưng Giang Chu mới không thềm đề bụng chuyện này, còn cố tình bảo nàng thoải mái.

Chỉ là Chu Vũ Đình rất ít khi ra khỏi nhà, cùng lắm thì đi chạy nghiệp vụ mới lái ra ngoài.

“Ông chủ, chúng ta đi đâu đây?”

Giang Chu chỉ chỉ phía trước: “Lái qua bên kia, đến chỗ gốc cây anh đào thì rẽ trái, qua đó đón người trước đã.”

Chu Vũ Đình gật đầu, chậm rãi lái xe đi về phía đó.

Một lúc sau, mấy người đi đến ký túc xá của sinh viên mới.

Giang Chu xuống xe, gửi tin nhắn cho Phùng Y Nhất.

Không lâu sau, cô em vợ vui vẻ hơn hờ chạy lon ton xuống.

Chương 529: Gọi các thiếu nữ đi dọn nhà! (2)

Hôm nay nàng mặc một chiếc váy dài, mép váy trắng rủ xuống cổ chân trắng như tuyết.

Nơi ngực còn có một cái nơ hình con bướm màu đen.

Mái tóc dài được buộc lại, khóe môi nhếch lên một nụ cười ngọt ngào.

Nàng vừa ra khỏi ký túc xá, đã khiến cho đám con trai chờ bạn gái ở bên ngoài phải chú ý.

“Anh rê anh rê, anh muốn dẫn em đi chơi à?”

“Đúng thế, ngày hôm nay anh sẽ dẫn em đi chơi cả ngày, vui không?”

Phùng Y Nhất gật đầu thật mạnh: “Vui lắm, nhưng mà chúng ta đi chơi cái gì nha?”

Giang Chu nhếch mép lên: “Chơi một trò chơi nhập vai siêu thực.”

“Là cái gì?”

“Chính là vừa vào cho em một căn biệt thự, rồi để cho em bố trí, thiết kế nó trở thành ngôi nhà trong mơ của em.”

Phùng Y Nhất há hốc miệng nhỏ: “Nghe có vẻ rất vui nha, bao giờ đi?”

Giang Chu chỉ chiếc xe ở phía sau: “Đi luôn bây giờ, chờ đón chị em và hai người bạn học của anh nữa rồi đi luôn.”

“Nhiều người như vậy à, chơi cùng nhau sao?”

“Nhiều người chơi mới vui chứ.”

Trong mắt Phùng Y Nhất tràn đầy chờ mong.

Nàng chưa bao giờ được chơi một trò chơi thần kỳ như vậy.

Chỉ nghe thôi là đã thấy rất thú vị rồi.

Xem ra, không về nhà trong kỳ nghỉ quốc khánh là một lựa chọn chính xác.

Nàng biết anh, anh rõ là người thương nàng nhất mà.

Có điều... Trang trí biệt thự?

Nghe cứ hơi là lạ thế nào.

Đây là trò chơi mới hot dạo này à?

Phùng Y Nhất đang suy tư, đột nhiên lại nghe thấy giọng nói của Giang Chu.

“Được rồi, Tiểu Nhị Tử, đừng suy nghĩ nữa, lên xe đi.”

“Ừm.”

Hai người lên xe, tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng, bánh xe dừng lại ở trước ký túc xá nữ học viện tài chính và kinh tế.

Lúc này, Phùng Tư Nhược, Hoàng Kỳ và Đinh Duyệt đã chờ ở bên dưới.

Cả ba cô gái đều mặc quần áo tương đối cũ, chắc là để tránh bị bắt khi quét dọn.

Nhưng mặc dù là quần áo cũ, thì vẫn khó có thể che giấu nét thanh xuân của các nàng.

Nhất là Phùng Tư Nhược và Hoàng Kỳ.

Hai cô bé này đều buộc mái tóc dài của mình lên để tiện làm việc.

Xương quai xanh trắng nõn như tuyết bị mái tóc dài che khuất đã hiện ra.

Toàn thân đều tràn đầy vẻ ngây thơ và linh động của thiếu nữ.

Giang Chu mở cửa sổ xe, để lộ khuôn mặt của mình, vẫy vẫy tay với ba người.

“Thu dọn xong rồi chứ?”

“Xong rồi!”

“Lên xe đi, Vũ Đình sẽ đưa mọi người đến nơi đó.”

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu, ánh mắt có hơi mờ mịt:

“Anh không đi sao?”

Giang Chu xuống xe, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng:

“Anh còn có chuyện quan trọng cần làm, chờ làm xong thì sẽ đi tìm em.”

“Rõ ràng là dọn nhà cho ông, kết quả ông lại không đi?”

“Giang Chu chó, thật là vô liêm sỉ!”

“Chuyện của mình, phải tự làm, vậy mà còn cần người khác dạy sao?”

Đình Duyệt giúp Phùng Tư Nhược cất hành lý xong, nhin không được mà bắt đầu phàn nàn.

Hiện giờ Đình Duyệt đã có thói quen chửi rửa và phàn nàn về Giang Chu.

Cảm giác như đây là niềm vui duy nhất của Đình Duyệt khi học đại học vậy.

Miệng vốn là để dùng như vậy, không phải sao?

Đình Duyệt suy nghĩ một chút, đột nhiên lại thở dài.

Miệng còn có thể dùng để hôn nữa.

Nhưng chắc miệng của mình không có cơ hội này rồi.

Giang Chu nghe Đinh Duyệt oán giận, nhìn không được mà đáp lại một câu: “Bà yên tâm, khi tôi và Phùng Tư Nhược ngủ, nhất định sẽ tự mình làm.”

Phùng Tư Nhược nghe thấy thế, gò má đột nhiên đỏ lên, lại hơi xấu hổ mà liếc trộm Giang Chu một cái.

Đinh Duyệt hăm hừ một lúc, lại nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Cẩn chết tên đó, làm cho tên đó không có sức để xuống giường luôn đi.”

“???”

Mặt Phùng Tư Nhược tràn đầy mờ mịt.

Cẩn chết Giang Chu?

Có thể là có thể...

Nhưng tại sao lại không xuống giường được?

Cẩn lên cổ sao?

“Được rồi, nói nhảm ít thôi, mau xuất phát đi!”

Nghe thấy Giang Chu thúc dục, Hoàng Kỳ dẫn đầu mở cửa xe ra.

Nàng nhìn thấy Phùng Y Nhất ở phía sau, thì không khỏi sửng sờ.

“Cô là ai?”

Phùng Y Nhất phồng má lên: “Chào chị, em là sinh viên năm nhất của trường ta, em tên là...”

Hoàng Kỳ tròn tròn mắt lên: “Tại sao em lại ở đây?”

“Anh ấy nói là sẽ dẫn em đi chơi game.”

Phùng Y Nhất đưa tay chỉ chỉ vào anh rể ở bên ngoài.

Hoàng Kỳ nghe thấy câu này, lập tức hoảng hốt.

Chơi game?

Chơi game gì?

Nàng vừa nghĩ đến đây, trong đầu lập tức xuất hiện các loại tư thế...

Em gái khóa dưới và đàn anh khóa trên...

Có thể chơi game gì chứ?

“Giang Chu, bạn lại dụ dỗ đàn em của chúng ta rồi hả?”

Giang Chu nhớ ra Phùng Y Nhất còn ở trên xe: “Nghĩ gì thế, đó là em vợ của mình đấy.”

Hoàng Kỳ hơi mờ mịt: “Bạn có em vợ từ bao giờ vậy?”

“Vậy thì phải hỏi cha của Phùng Tư Nhược rồi.”

Phùng Tư Nhược nghe thế liền sững sốt, quay đầu qua: “Y Nhất?”

Đinh Duyệt cũng cúi đầu nhìn vào xe: “Nhóc con, sao em lại ở đây?”

“Em đi theo anh rể nha.”

“Đi biệt thự?”

Mặt Phùng Y Nhất tràn đầy hưng phấn: “Đi trang trí biệt thự.”

Đinh Duyệt sững sốt một chút, lại không hiểu lắm: “Vì sao em lại vui vẻ như vậy?”

“Đương nhiên là vui vẻ, em đã chờ cả một tuần rồi đấy.”

Làm việc không công mà còn vui vẻ như vậy sao?

Cô em ngọc này không bị bệnh gì chứ?

Chương 530: Gọi các thiếu nữ đi dọn nhà! (3)

Đinh Duyệt và Phùng Tư Nhược liếc mắt nhìn nhau, trong mắt viết đầy không thể tin nổi.

Người trẻ tuổi bây giờ, càng ngày càng khó hiểu.

Mà Phùng Y Nhất thì hoàn toàn không ý thức được thái độ quái dị của chị gái mình.

Nàng vẫn đang đắm chìm trong niềm vui sướng khi được đi chơi.

Căn bản là không biết mình đã bị anh rể lừa gạt.

Hơn nữa, sắp sửa phải liêu mạng dọn dẹp vệ sinh một ngày dài.

Một lúc sau, hành lý đã được mang lên xe.

Chu Vũ Đình và bốn cô gái bắt đầu xuất phát, đi đến Hoa Nhuận Hòa Đình.

Mưa nhỏ bay bay bên ngoài cửa sổ, nhìn trông rất lãng mạn.

Dọc đường đi, Chu Vũ Đình mở miệng ngậm miệng đều là bà chủ bà chủ, làm cho gò má Phùng Tư Nhược đỏ ửng lên, lại hơi khân trương mà cắn môi đỏ.

Nói thật, nàng vẫn không quá thành thạo với chuyện xã giao này.

Nên không biết trả lời ra sao, cũng không biết xử lý thế nào.

Nhất là sau khi Giang Chu xông vào cuộc sống của nàng, để cho các mối xã giao của nàng trở nên phức tạp hơn nhiều.

Khiến cho nàng phải đối mặt với những tình cảnh mà nàng chưa bao giờ nghĩ đến.

Giống như là bây giờ, cứ bà chủ này bà chủ nọ...

Nàng thật sự không biết nên mở miệng đáp lời hay là mở miệng nói một câu: Bây giờ còn quá sớm.

Chu Vũ Đình cũng không hiểu tính cách của Phùng Tư Nhược.

Mà chỉ coi Phùng Tư Nhược là một tiểu thư cao ngạo và lạnh lùng, cho nên vẫn không đành chỉ.

“Bà chủ, tại sao ngài không nói chuyện, có phải thấy không thoải mái ở đâu không?”

“Không có... rất... rất thoải mái...”

Phùng Tư Nhược nói xong, lại cảm thấy, dường như câu trả lời này không ổn lắm.

Vì vậy, gò má của nàng lại đỏ ửng lên, từ từ nhiễm lên hai lỗ tai trắng nõn.

“Bà chủ của các cô không thích nói chuyện, đây gọi là cao ngạo và lạnh lùng, có chuyện gì thì để tôi đại diện là được.”

Chu Vũ Đình gật đầu trong vô thức: “Vậy bây giờ chúng ta đi ăn cơm trước, hay là đi đến biệt thự trước?”

Đình Duyệt suy nghĩ một chút, không thể làm việc không mà không ăn cơm được: “Đi ăn cơm trước đi, ăn no mới có sức làm việc.”

“Được rồi, vậy chúng ta đi ăn chút gì đó ở gần đây nhé.”

“Quản lý Chu, cô rất tốt, tôi nhất định bảo bà chủ của cô thổi gió bên gối giúp cô.”

Đình Duyệt cáo mượn oai hùm một trận, lại cảm thấy tâm tình rất sáng khoái.

Mà Phùng Tư Nhược lại vì mấy chữ “thổi gió bên gối” làm cho trái tim nhỏ đập thành thịch, khuôn mặt đỏ bừng và nóng cháy lên.

Lúc này, mặt Phùng Y Nhất vẫn rất mờ mịt, nhìn không được mà chọc Hoàng Kỳ một cái.

“Chị ơi?”

“Ừm?”

“Làm việc là có ý gì?”

Sau khi nghe xong, Hoàng Kỳ lại thấy vui vẻ: “Chính là quét dọn vệ sinh ở biệt thự đó, em không biết sao?”

Phùng Y Nhất lập tức tròn mắt lên: “Anh rêu lừa em...?”

“Giang Chu lừa em thế nào?”

“Anh ấy nói là sẽ dẫn em đi chơi một trò chơi, gì mà vừa vào liền cho một căn biệt thự, sau đó bắt đầu trang trí nó trở thành căn nhà trong mơ.”

Hoàng Kỳ cũng tròn mắt lên: “Làm việc là làm việc, vậy mà còn có thể nói như hoa như ngọc vậy sao?!”

Phùng Y Nhất cũng sắp khóc: “Em chờ một tuần rồi, kết quả lại cho em đi dọn vệ sinh?”

“Sau này, tốt nhất là đừng tin hoàn toàn những gì Giang Chu nói.”

“Vậy em phải tin bao nhiêu?”

“Ah... Đừng tin câu nào là tốt nhất.”

Bên kia, phía bắc thành phố.

Giang Chu lái xe, đưa một nhà ba người Sở gia ra sân bay.

Lúc đến phải đi đón, lúc về phải đi tiễn.

Đây chính là quy củ đi thăm người thân của người Lâm Giang.

Mặc dù đây không phải là Lâm Giang, cũng không phải là thăm người thân.

Thế nhưng mà, nên làm thì vẫn phải làm.

Dù sao mình bây giờ cũng coi như là một nửa con rể rồi.

Ít nhất thì dì Trần cũng cảm thấy như vậy.

Cho nên, nhất định không thể thiếu mấy thứ này được.

“Giang Chu, nghỉ quốc khánh rồi mà cháu không về à?”

Giang Chu gật đầu: “Dạo này công việc rất bận rộn, cho nên cháu không về, thuận tiện mời cha mẹ cháu lên đây chơi một chuyến.”

Trần Uyển Oánh gật đầu, mỉm cười nói: “Tên nhóc nhà cháu cũng có hiếu đấy.”

“Đó là đương nhiên, bác gái Lưu ở bên đối diện nhà cháu vẫn luôn nói là, nếu cháu làm con rể nhà nào, vậy nhà đó sẽ hưởng phúc.”

“Chỉ biết ba hoa, làm sao dì không nghe thấy chị Lưu nói như vậy?”

“Ủa? Ngài cũng biết bác Lưu sao?”

Sắc mặt Sở Ngữ Vi đỏ bừng, nhin không được mà bấm Giang Chu một cái: “Bác Lưu bên đối diện nhà anh, là đồng nghiệp của mẹ em.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Đậu xanh, Lâm Giang quá nhỏ rồi, thế mà cũng có thể biết được?”

“Khoác lác bị chọc thủng rồi chứ?”

“Ai khoác lác, bác Lưu thật sự nói như vậy mà.”

Trần Uyên Oánh trợn mắt liếc nhìn Giang Chu một cái:

“Nhưng sao dì nghe chị Lưu nói, vừa nhìn tên nhóc nhà cháu liền biết cháu không phải thứ tốt nhỉ?”

Giang Chu trợn tròn mắt lên: “Không thể nào? Tết trung thu cháu còn tặng bánh trung thu cho bác ấy mà.”

“Dì còn có thể gạt cháu sao, hơn nữa, chị Lưu còn nói, đợt trước còn có một cô gái đi đến nhà cháu.”

“Dì Trần.”

“Ừm?”

Giang Chu tặng hắng một cái: “Bác Lưu này, rất hay khoác lác và chém gió, hơn nữa còn thích thêm mắm thêm muối.”

Trần Uyên Oánh hừ một tiếng: “Dì thấy chưa chắc đâu?”

“Lần trước bác Lưu còn nói, bác ấy là người trẻ nhất trong cơ quan, mấy người hơn 40 tuổi kia đều trông già hơn bác ấy.”

“Nói bậy.”

“Dì Trần nói rất đúng, cháu cũng biết là bác ấy nói bậy mà!”

Chương 531: Cúi đầu nhìn gò má phẫn của em!

Sở Ngữ Vi cười khúc khích khi nghe Giang Chu và mẹ mình nói chuyện.

Ánh mắt của nàng nhìn về phía Giang Chu lại hiện lên một tia ôn nhu dịu dàng.

Nàng từng cho là mình đã bỏ lỡ.

Nàng đã từng đau khổ, buồn rầu, thậm chí còn từng khóc.

Nhưng quanh đi quẩn lại, chỉ một năm rưỡi.

Nàng phát hiện ra, thật ra thì Giang Chu vẫn luôn cung chiều mình.

Dù cho Giang Chu nói chuyện hơi khó nghe, nhưng hành vi và cử chỉ của Giang Chu lại rất dịu dàng.

Giống như bây giờ vậy, Giang Chu đang chọc cho người nhà mình vui vẻ không gì sánh được, đây cũng là một loại cung chiều đối với nàng.

Đồng thời, nàng cho rằng, người mình thích có thể trò chuyện vui vẻ với cha mẹ mình, đây thật sự là một chuyện tốt nhất trên thế giới này.

Mọi người giống như người một nhà, không có phân chia xa gần, tựa như là có Giang Chu thì tất cả đều vừa vặn, hoàn chỉnh.

Thậm chí nàng còn có cảm giác, không nhận được mà muốn nhào vào lòng của Giang Chu.

Sau đó yên lặng mà nghe Giang Chu và cha mẹ của mình nói chuyện phiếm.

Cái gọi là hạnh phúc, đại khái chính là như vậy đi!

“Em cười ngây ngô cái gì thế?”

Sở Ngữ Vi lấy lại tinh thần, chu cái miệng nhỏ nhắn lên: “Không có, em chỉ nhìn thấy có con vịt ngã xuống ở ven đường thôi.”

Giang Chu nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ: “Không phải vịt đều ngủ bù vào ban ngày sao?”

“Nào có chứ, ban ngày vịt còn phải bơi, phải đẻ trứng mà.”

“Ồ, hóa ra là em đang nói đến con vịt kêu cạc cạc à.”

Sở Ngữ Vi mờ mịt mà ngẩng đầu lên: “Chẳng lẽ còn có loại vịt khác?”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Còn có một loại vịt bị cuộc sống ép buộc nữa.”

“Anh... anh thật là xấu xa.”

Sở Ngữ Vi nhăn mũi ngọc, lại đánh nhẹ một cái, ánh mắt vừa then vừa giận.

Cùng lúc đó, ở chỗ ngồi phí sau Toyota Corolla.

Sở Hùng đã nghiền chặt răng, lặng yên không một tiếng động mà chọc vào bà vợ đang mỉm cười của mình.

Trần Uyên Oánh liền quay đầu qua: “Làm sao vậy?”

“Bà cho phép chuyện của Giang Chu và Ngũ Vi rồi à?”

Trần Uyên Oánh thu nụ cười lại, liếc nhìn chồng mình: “Bằng không thì làm sao bây giờ?”

Mặt Sở Hùng tràn đầy vẻ khó chịu: “Nhưng tên Vương Bát Đản này đã có bạn gái rồi mà.”

“Vậy ông nói xem, phải làm thế nào mới có thể ép còn gái mình thích người khác?”

“Tôi...”

Trần Uyên Oánh cầm tay chồng mình: “Tôi cũng chẳng còn cách nào khác, cho nên mới chỉ có thể tạm chấp nhận, hơn nữa...”

Sở Hùng hơi cau mày: “Hơn nữa cái gì?”

“Ông xem, hai đứa nó rất tốt mà.”

“Bây giờ tôi nhìn thấy Giang Chu thì đã muốn vặn đầu của nó xuống rồi, nào có nhìn thấy cái gì tốt với không tốt chứ?”

“Nhưng mà ông biết không, khi tôi nhìn thấy hai đứa chúng nó, liền giống như đang nhìn thấy thời điểm chúng ta đang yêu đương vậy.”

Ánh mắt Trần Uyên Oánh rơi vào trên người hai người ở phía trước, liền trở nên nhu hòa đi nhiều.

Bà nhìn thấy gò má của con gái đỏ bừng, nhưng đôi mắt lại tràn đầy vui sướng.

Bà nhìn thấy vẻ mặt Giang Chu đầy ghét bỏ, nhưng cử chỉ và hành động lại rất dịu dàng và ôn nhu.

Loại chuyện tình cảm này, thật sự rất kỳ diệu.

Phải có một người hàng phục được một người, thì mới có thể an ổn và lâu dài được.

Trước kia, con gái của mình kiêu ngạo giống như một con Thiên Nga.

Con bé có thể hàng phục bất cứ người đàn ông nào.

Nhưng con bé lại không có hứng thú với bất cứ người nào.

Cuối cùng lại vẫn yêu Giang Chu, một người không chịu nhường nhịn con bé chút nào.

Đây chính là phụ nữ.

Ai cũng muốn như chim nhỏ nép vào người trong khi yêu đương, mà không phải là chồng nạnh quát tháo như một người đàn bà chanh chua, hoặc là giống như một người mẹ đang quản con trai.

Giống như chính bà năm đó, bà đã từng thấy vô số hoa tươi, nhận được vô số thư tình.

Nhưng lại chỉ động lòng với một mình Sở Hùng, người hiền lành lấy trộm súng ra cho bà xem.

Trần Uyên Oánh cảm thấy con gái của mình rất giống với mình, hoàn toàn không có sức chống cự với một người đàn ông trưởng thành.

Phụ nữ bọn họ, có thể ưu tú, có thể cao ngạo và lạnh lùng.

Nhưng cuối cùng, họ vẫn hy vọng có người có thể chiều chuộng mình giống như một đứa bé.

Một lúc sau, ô tô chậm rãi dừng lại ở ven đường.

Giang Chu xuống xe, lấy hành lý của bọn họ xuống, cũng mở miệng chào tạm biệt.

Sở Ngữ Vi cầm một túi tất, sáng mắt như nước.

Dường như nàng muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng bởi vì có cha mẹ ở đây cho nên ngại không dám nói.

“Mẹ...”

“Được rồi được rồi, biết rồi!”

Trần Uyên Oánh bất đắc dĩ mà thở dài, lại kéo Sở Hùng đi vào đại sảnh của sân bay trước.

Lúc này, Sở Hùng cảm thấy rất phiền muộn, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo vợ của mình.

“Giang Chu...”

Giang Chu véo má của nàng: “Bảy ngày mà thôi, chớp mắt liền qua đi, không cần khóc.”

Sở Ngữ Vi ồ một tiếng: “Vây...vây anh sẽ nhớ em sao?”

“Khi ngủ một mình vào ban đêm thì sẽ nhớ.”

“Lưu manh, vậy quan hệ của chúng ta bây giờ là thế nào?”

Giang Chu sờ cằm một cái: “Bạn học cũ có tình cảm tương đối tốt?”

Sở Ngữ Vi hừ một tiếng: “Em hận anh!”

“Vì sao hận anh?”

“Không biết, nhưng nếu như anh ôm em một cái, có lẽ em sẽ thấy khá hơn.”

Chương 532: Nhà của mình, không mệt!

Giang Chu vươn tay, nhẹ nhàng vòng qua eo của Sở Ngữ Vi.

Sau đó, hấn kéo nàng vào trong ngực của mình, cái cằm quệt nhẹ qua lỗ tai trắng như tuyết của nàng.

Một lúc sau, hấn cúi đầu xuống, nhìn gò má phần hồng của Sở Ngữ Vi.

Hấn phát hiện nàng đang nắm chặt cổ áo mình, lại nhẹ nhàng cắn môi mỏng.

“Như vậy có khá hơn chút nào chưa?”

“Khá hơn một chút xíu rồi.”

Sở Ngữ Vi rúc ở trong ngực Giang Chu, vòng tay ra phía sau, cầm bàn tay đang đặt ở trên quần mình của Giang Chu.

Sau đó quay đầu qua một bên, nhẹ nhàng dán vào trong ngực của hấn.

“Giang Chu, tim anh đang đập anh hơn.”

Giang Chu ôm nàng chặt hơn một chút: “Điều đó chứng tỏ cái gì?”

Lông mi của Sở Ngữ Vi khẽ run lên: “Chứng tỏ là có thể anh cũng thích em.”

“To gan hơn đi, bỏ hai chữ có thể đi.”

“Ừm!”

Bàn tay của Giang Chu hơi xoa xoa: “Như vậy có khá hơn một chút không?”

Sở Ngữ Vi nhin không được mà rên rỉ một tiếng, hai mắt tràn đầy ánh nước long lanh: “Em... em không biết...”

“Vì em ngoan ngoãn như vậy, cho nên anh quyết định, sẽ cho em một niềm vui bất ngờ khi em trở về.”

“Thật không?”

Giang Chu suy tư giây lát: “Đúng thế, một bất ngờ rất lớn.”

Mắt Sở Ngữ Vi lập tức lộ ra ý cười, lại cọ cọ vài cái ở trong ngực Giang Chu: “Tối hôm qua mẹ em có nói một câu.”

“Nói cái gì?”

“Mẹ em nói là, nếu đã thích, thì hãy thích hết mình đi.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Anh cảm thấy, ít nhiều gì thì mẹ em cũng có hơi vô trách nhiệm.”

Sở Ngữ Vi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Đó là bởi vì mẹ em biết, dù mẹ có làm gì thì cũng không thay đổi được suy nghĩ của em.”

“Anh...anh có gì tốt sao? Đáng giá để em làm như vậy?”

“Anh... Cái gì cũng tốt, em suy nghĩ cẩn thận rồi, nhưng cũng chỉ nghĩ ra một khuyết điểm thôi.”

Giang Chu ngửi mùi hương thoang thoang ở trên người nàng: “Khuyết điểm gì? Nói nghe xem nào.”

Sở Ngữ Vi yên lặng một lát: “Thay lòng đổi dạ quá nhanh.”

“Đây không tính là khuyết điểm, cái này phải gọi là dùng tổn thương đúng lúc, phải nói là ưu điểm mới đúng.”

“Cặn bã nam.”

Sở Ngữ Vi đỏ mặt gất một tiếng, trong miệng lại hàm hàm hừ hừ vài câu.

Giang Chu liếc mắt nhìn thời gian, phát hiện đã hơi muộn rồi. Vì vậy, hắn vỗ vỗ đầu của nàng, ra hiệu cho nàng chui ra khỏi ngực mình.

“Đến giờ rồi, đi thôi.”

“Nếu như em quá nhớ anh, em liền ngồi xe về trước thời hạn.”

“Không được.”

Sở Ngữ Vi có hơi ủy khuất: “Vì sao không được?”

Giang Chu quệt mũi của nàng một cái: “Đi một mình quá nguy hiểm, gọi điện thoại cho anh, anh đi đón em.”

.....

Sau khi tiễn Sở Ngữ Vi rời đi, Giang Chu lái xe đi về biệt thự.

Mây đen dày đặc ở phía chân trời.

Cơn mưa bay bay rơi xuống, mang theo cái lạnh của đầu thu.

Giang Chu nhìn không được mà nổi một tảng da gà, hắn vội vàng đóng cửa sổ xe.

Nửa tiếng sau, chiếc xe chậm rãi đỗ lại ở bãi đỗ xe của khu biệt thự.

Giang Chu cất bước xuống xe, đi vào trong sân biệt thự.

Trong nhà, bốn cô gái đang bận rộn.

Người lau cửa sổ, người trải giường chiếu, người quét rác, người dọn quần áo...

Tuy căn biệt thự khá rộng, nhưng bởi vì thường xuyên được quét dọn, cho nên cũng chẳng có nhiều việc cần làm lắm.

Đinh Duyệt cầm chổi lông gà, lắc lư vài vòng trong phòng khách, rồi phát biểu ý kiến của mình.

“Ai nha, đi nhà vệ sinh mà cũng phải đi xa như vậy, kẻ có tiện thật sự là mệt.”

“Nếu như mình ở đây, chạy vài bước là đã không nhìn nổi rồi, chắc chắn sẽ tiểu luôn ra đất.”

Sự chú ý của Đinh Duyệt luôn có chút kỳ lạ, có lẽ bởi vì Đinh Duyệt cũng là một người rất kỳ lạ đi.

“Phòng khách quá rộng lớn, quét dọn một lần đã tốn mất nửa cái mạng rồi.”

“Cái cửa này cũng rất kỳ quái, kéo nửa ngày rồi mà vẫn không kéo được.”

Giang Chu dựa vào âm thanh để đi qua, đưa tay mở cửa phòng: “Bà có nghĩ đến không, thật ra đây là một cái cửa đẩy?”

Đinh Duyệt sửng sốt một lát, có hơi lúng túng mà nói: “Đúng là bệnh tâm thần, người đảng hoàng ai lại dùng cửa đẩy chứ.”

“Người đảng hoàng cũng không tiểu trên mặt đất mà.”

“Ông... ông nghe thấy rồi?”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Chỉ nghe thấy vài câu quan trọng mà thôi.”

Đinh Duyệt liếc mắt: “Tôi nói là ví dụ, ví dụ, hiểu chưa?”

“Người bình thường mà ví dụ, bình thường sẽ nói là tè ra quần, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy có người nói tè ra đất đấy.”

“Ông... ông định nói cái gì?”

“Đinh Duyệt, bà trâu bò đấy, tôi không ngờ là bà lại chưa bao giờ mặc quần khi ở nhà!”

“Đi tìm chết, có ông mới không mặc quần.!”

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhục cầm chai nước đi qua.

Sau khi nàng đưa nước cho Giang Chu xong, liền nhét bàn tay nhỏ của mình vào trong tay của Giang Chu.

Sau đó, lại nhìn chị em tốt của mình với ánh mắt kỳ quái, nàng cảm thấy, hôm nay tần suất phản nản của Đinh Duyệt là quá dày đặc.

Giang Chu mở chai nước ra uống một ngụm, lại xoa xoa mặt của Phùng Tư Nhục.

“Có mệt không?”

Phùng Tư Nhược lắc đầu, lau mồ hôi ở trên chóp mũi: “Nhà mình, không mệt!”

Bộ quần áo cũ của nàng đã dính không ít bụi, trên mặt cũng dính một ít.

Có vẻ như nàng không quen làm việc nhà lắm, cho nên tự làm bản mình.

Nhưng không biết là do nàng quá xinh đẹp hay là do nguyên nhân khác.

Nên mặc dù gương mặt nhỏ nhắn của nàng hơi bản, nhưng lại vẫn có một loại cảm giác rất xinh đẹp.

Chương 533: Nhà của mình, không mệt! (2)

“Ai bảo đây là nhà em?”

Phùng Tư Nhược yên lặng một lát, đột nhiên lại thấy hơi khẩn trương mà ngẩng đầu lên: “Không phải... không phải sao?”

Giang Chu véo má của nàng: “Đây là nhà của chúng ta, hiểu chưa?”

“Đau...”

“Gọi ông xã, anh sẽ không véo nữa.”

Phùng Tư Nhược liền kêu vài tiếng, đau đến mức suýt chảy nước miếng.

Có điều, tuy đã đau như vậy, nhưng nàng vẫn không dám gọi hai chữ ông xã.

Bởi vì đối với nàng mà nói, hai chữ này là không thể tùy tiện nói ra được.

Bởi vì nó là trang nghiêm, là thần thánh.

“Buông tay, không được bắt nạt Tư Nhược nhà bọn tôi!” Đinh Duyệt đánh tay của Giang Chu, lại oán trách mà nhìn Phùng Tư Nhược: “Ông xã của bạn không phải thứ tốt, làm sao khi đó bạn lại rơi vào tay tên này chứ.”

Giang Chu giơ ngón tay cái lên: “Hơn một năm rồi, Phùng Tư Nhược vẫn chưa từng gọi một câu ông xã nào, trái lại thì bà gọi rất thành thạo nha.”

“Tôi... Tôi là gọi thay cho Phùng Tư Nhược thôi.”

“Được, gọi không sai, cho phép bà ở biệt thự vài ngày.”

Đinh Duyệt tròn tròn mắt: “Thật hay giả? Ông cũng đừng gạt tôi!”

Giang Chu gật đầu: “Chỉ cần bà đừng tè trên mặt đất nhà bọn tôi là được.”

“Tôi... Đó là tôi nói đùa thôi, Giang Chu, ông thật sự là một người tốt!”

Phùng Tư Nhược xoa xoa gò má, lại bởi vì mấy chữ “nhà bọn tôi” mà hai má lại phát nhiệt.

Ai sẽ tin tưởng chuyện một cô bé nhìn thấy người là sợ hãi như nàng, lại có một mái nhà với người khác chứ.

Thời sinh viên mà đã sống chung rồi, đây rõ ràng là chuyện của những người rất mạnh mẽ mới có thể làm được.

Xem ra, bản thân mình bây giờ cũng là một người rất lợi hại nhỉ!

“Nghĩ gì mà cười vui vẻ thế?”

“Không có!”

Phùng Tư Nhược nhăn mũi ngọc một cái, lại lấy kẹo từ trong túi ra đưa cho Giang Chu.

Nhưng vừa đưa tay ra thì nàng liền hơi sững sờ, rồi vội vàng thu lại, sau đó bóc vỏ kẹo rồi mới nhét kẹo vào miệng Giang Chu.

Đầu ngón tay trắng như hành đã dính chút nước miếng của Giang Chu.

Điều này làm cho Phùng ngọc nghếch đáng yêu nhà ta lại đột nhiên có một loại cảm giác như điện giật, gò má lập tức đỏ ửng lên.

Giang Chu mỉm cười: “Cũng không phải chưa bao giờ ăn nước miếng của anh, thế mà chạm vào liền xấu hổ rồi?”

“Không có... không có xấu hổ, nóng thôi.”

Giang Chu lại nhéo khuôn mặt của nàng, rồi quay người đi lên tầng hai.

Cùng lúc đó, Đinh Duyệt chọc chọc chị em tốt của mình.

“Tư Nhược, mùi vị thế nào?”

Phùng Tư Nhược có hơi mờ mịt mà nhìn Đinh Duyệt, nàng không hiểu Đinh Duyệt đang hỏi cái gì...

Đinh Duyệt tăng hăng một cái, nhỏ giọng nói: “Mình nói là, nước miếng của con trai có mùi vị gì?”

“Trước kia, mình từng lên mạng để tìm hiểu, có người nói là hôi, cũng không biết là thật hay giả, bạn cảm thấy thế nào?”

Phùng Tư Nhược tròn tròn mắt lên, ngơ ngác mà nhìn chị em tốt của mình.

Nàng có hơi kinh ngạc và hoảng hốt, giống như không biết chị em tốt của mình vậy.

Đinh Duyệt lại không có bạn trai, vì sao lại đi tìm hiểu loại chuyện này?

Thế giới nội tâm của Đinh Duyệt... rốt cuộc phải đáng sợ đến mức nào chứ?

Cùng lúc đó, trong buồng vệ sinh ở tầng hai.

Phùng Y Nhất đang cầm khăn lau tư đưng, lại không cẩn thận mà bị cộc đầu.

Nàng có chút khóc không ra nước mắt, trên gương mặt đẹp viết đầy ủy khuất.

“Vương Bát Đản, anh rồ thôi!”

“Còn nói cái gì mà trò chơi siêu thực nữa chứ!”

“Cánh tay còn sắp gãy rồi, mệt chết mình mất!”

Phùng Y Nhất vừa làm việc vừa trách móc.

Nhưng bởi động tác rất nhanh nhẹn, nên chẳng mấy chốc đã lau sạch một cái tủ.

Mà Hoàng Kỳ lại đi từ phòng ngủ ra, đúng lúc hội hợp với Tiểu Nhị Tử ở hành lang.

“Chị Kỳ Kỳ, em lau sạch rồi”

Hoàng Kỳ vỗ vỗ bả vai Phùng Y Nhất: “Y Nhất, thật sự là khổ cho em rồi.”

Phùng Y Nhất hừ một tiếng: “Rõ ràng là không phải chúng ta ở, vậy mà còn bắt chúng ta quét dọn miễn phí, quá thua thiệt, đúng không chị Kỳ Kỳ?”

“AH...”

“Chị Kỳ Kỳ, sao chị không nói gì?”

“Không có gì, chị cảm thấy giúp người làm niềm vui là rất tốt.”

Hoàng Kỳ hơi chột dạ, vô thức liếc về căn phòng ngủ mình đã chọn.

Phùng Y Nhất cảm thấy chị Kỳ Kỳ thật kỳ lạ, làm việc miễn phí mà còn ra sức như vậy nữa.

Chẳng lẽ chị Kỳ Kỳ nhận tiền lì xì của anh rê à?

Nhưng trong lúc Phùng Y Nhất đang suy nghĩ, đột nhiên lại cảm giác khuôn mặt nhỏ nhắn của mình tê rần.

Nàng lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện Giang Chu đang đứng ở bên cạnh mình.

Anh rê thối đang dùng tay bóp mặt mình, làm cho nàng đau đến kêu lên.

“Anh rê, em mệt mỏi quá nha!”

Giang Chu buông tay ra, sờ sờ đầu của nàng: “Em giỏi nhất!”

Phùng Y Nhất đều say: “Em không muốn loại khích lệ trên miệng như thế này!”

“Vậy em muốn cái gì?”

“Em nghe nói, anh đã dẫn chị em đi chơi đu quay khổng lồ vào ban đêm à?”

Giang Chu bôi một vệt bụi bẩn lên mặt Phùng Y Nhất: “Em nghĩ hay lắm.”

Phùng Y Nhất nghiêng răng nghiêng lợi: “Đã nói là thương em nhất rồi cơ mà!”

Chương 534: Ai cũng không thể ngăn cản mình ngủ Phùng Tư Nhược, mẹ ruột cũng không được!

Mười một giờ trưa.

Bên ngoài vẫn mưa tí tích như cũ.

Năm người quét dọn xong, liền ngồi xuống trong phòng ăn.

Sau đó ăn ngấu ăn nghiền thức ăn Giang Chu gọi về.

Chẳng mấy chốc, mặt bàn đã giống như gió cuốn mây tan.

Ngoại trừ nửa bát nước chấm ra, thì chẳng thấy thức ăn đâu cả.

Trong đó, người ăn hung ác nhất chính là Đinh Duyệt.

Ngay cả hành và gừng ở trong thức ăn mà Đinh Duyệt cũng không buông tha.

Xem dáng vẻ thì thật sự là đã đói đến không chịu được.

Sau đó, mọi người com nước no nê, liền nằm trên ghế sa lon, lẳng lặng nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ.

Những hạt mưa li ti xếp thành một hàng dài, liên tục rơi xuống bãi cỏ trước cửa.

Nhưng chiếc lá cây mào xanh biếc không ngừng run rẩy, nhìn qua trông rất vui vẻ.

Một giọt, hai giọt, ba giọt, bốn giọt...

Cuối cùng tất cả tụ tập ở trên một phiến lá, sau đó liền chảy xuống từ chóp lá.

Phùng Tư Nhược vốn nằm rất gần với Hoàng Kỳ, hai cô bé chụm đầu lại, thưởng thức vòng tay Hoàng Kỳ vừa mua.

Nhưng sau đó, lại không biết vì sao, Phùng Tư Nhược đã không cẩn thận mà chui vào trong lòng của Giang Chu.

Thậm chí ngay cả nàng cũng không hiểu được, làm sao tay và chân của nàng lại có thể tự chuyển động theo ý của mình chứ.

Nhưng nàng đã nằm ở trong ngực của Giang Chu rồi, nhẹ nhàng ngửi mùi hương nhàn nhạt ở trên người Giang Chu, trong mắt tràn đầy vui sướng.

Hoàng Kỳ đột nhiên nói: “Đúng rồi, dường như lâu rồi không thấy chị Hàn Nhu, sao hôm nay chị Hàn Nhu cũng không đến?”

Giang Chu ngáp một cái, nhìn về phía Hoàng Kỳ: “Hôm nay cha mẹ mình đến Thượng Kinh, Nhu Nhu đi sân bay đón hai người họ.”

Hoàng Kỳ đứng bật dậy từ ghế sa lon, có hơi bối rối: “Mọi người trò chuyện đi, mình... mình đi lên trên một chút.”

“Làm gì?”

“Đi trang điểm!”

Giang Chu há hốc mồm, định nói cha mẹ mình sẽ không đến biệt thự, nhưng Hoàng Kỳ chạy rất nhanh, chỉ vài bước là đã leo lên tầng hai rồi, có thể nói còn khẩn trương hơn cả khi bị muện học.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này, liền không mở miệng ngăn cản nữa.

Hắn ôm Phùng Tư Nhược chặt hơn một chút, tay không ngừng di chuyển xuống.

Chỉ một lát sau, gò má của công chúa sợ xã hội của chúng ta đã đỏ bừng lên, giống như Giang Chu đã mò thấy công tắc gì đó.

Cùng lúc đó, bên ghế sa lon phía đối diện.

Đinh Duyệt nhìn bàn tay kia của Giang Chu, trong lòng lại có hơi buồn bực.

Làm sao mệnh của mình lại là Thiên Sát Cô Tinh chứ?

“Chị Đinh Duyệt!” Cô em vợ hai mắt sáng bừng của Giang Chu bỗng nhiên mở miệng: “Chị cũng muốn hẹn hò yêu đương à?”

Đinh Duyệt a một tiếng, lại cảm thấy phải bảo trì về đứng đắn và uy nghiêm trước mặt trẻ con: “Không có, chị cảm thấy không yêu đương cũng được.”

“Ồ, em còn tưởng rằng chị cũng muốn yêu đương cơ.”

“Vì sao em lại nghĩ như vậy?”

Phùng Y Nhất thở dài: “Bởi vì em cũng muốn, cho nên em hiểu chị!”

Đinh Duyệt nhìn Phùng Y Nhất, lại hơi khó hiểu mà nói: “Em xinh đẹp như vậy, chắc hẳn phải có nhiều người theo đuổi lắm mà!”

“Đúng vậy, nhưng có một người theo đuổi em bị anh rở lừa gạt, phải vào bệnh viện nằm, từ đó về sau, không còn ai dám nữa.”

“Giang Chu chó, thật đúng là không phải thứ tốt.”

“Đúng thế, anh rở thôi, thật không phải thứ tốt!”

Đinh Duyệt yên lặng một lát, bỗng nhiên quay đầu lại: “Y Nhất, em có nghĩ đến không, e rằng anh rở của em là muốn chiếm lấy em.”

Phùng Y Nhất sửng sốt một chút: “Chị Đinh Duyệt, chị lại xem cái tiểu thuyết kỳ quái gì rồi?”

“Ah... Chị chỉ thuận miệng nói thôi.”

Nghỉ ngơi một lát.

Mưa bên ngoài cũng từ từ nhỏ đi.

Lúc này, Hàn Nhu đi ra sân bay đã gọi điện thoại đến.

Nàng nói cha mẹ đã đến Thượng Kinh.

Bởi vì hai người họ hơi say máy bay, cho nên liền đến khách sạn mà Giang Chu đã sắp xếp trước để nghỉ ngơi một lát.

Bây giờ đã nghỉ đủ rồi, liền nói là muốn gặp Phùng Tư Nhược.

Giang Chu suy nghĩ một chút, liền bảo Hàn Nhu đưa điện thoại cho quý bà Viên Hữu Cầm, còn hắn đi đưa di động vào sát bên tai Phùng Tư Nhược.

Ban đầu, Phùng ngọc nghếch đáng yêu nhà ta vẫn đầy mờ mịt, kết quả là vừa nghe thấy giọng nói của Viên Hữu Cầm, nàng liền nở nụ cười ngọt ngào, chào hỏi một câu.

Viên Hữu Cầm lập tức vui vẻ đến không chịu được, đảo mắt liền quên con trai mình luôn.

Hai người trò chuyện trong điện thoại một lát, lại quyết định lát nữa cùng nhau đi ăn cơm tối.

Còn nói buổi tối muốn ngủ chung ở khách sạn, sau đó lại trò chuyện tiếp.

Có điều, Phùng Tư Nhược còn chưa kịp đồng ý, Giang Chu đã lập tức cúp điện thoại rồi.

Khá lắm!

Hắn mua biệt thự tốn khoảng 30 triệu đó!

Chính là vì ngóng trông đêm nay đây!

Mẹ ruột mình thật sự là không có ánh mắt.

Đến cùng thì ôm cháu nội quan trọng hơn hay là nói chuyện phiếm quan trọng hơn?!

Cùng lúc đó, Hoàng Kỳ trang điểm xong liền lặng lẽ đi xuống dưới.

Nàng nghe nói là mẹ của Giang Chu vừa gọi điện thoại đến, biểu cảm lập tức trở nên biết điều, hiểu chuyện hơn không ít.

Nếu như hành sự theo phong cách trước kia của nàng, thì nàng cũng sẽ không quá khản trương khi cha mẹ của Giang Chu đến.

Thế nhưng mà... không phải nàng bị Giang Chu bắt nạt ở trong xe sao.

Cho nên, vừa nghe thấy cha mẹ của Giang Chu đến, nàng luôn cảm thấy không yên lòng, chính bản thân nàng cũng không hiểu tại sao.

Cứ như vậy, đảo mắt một cái liền đến chàng vạng rồi.

Bởi vì mưa vẫn chưa dừng lại, cho nên mọi người đều không rời đi.

Chờ đến giờ cơm tối, sắc trời cũng đã dần tối rồi, trời vẫn đang mưa.

Vì vậy, Giang Chu liền lái xe, dẫn còng nòng đi đến khách sạn nơi cha mẹ Giang Chu ở.

“Tur Nhược, đã lâu không gặp, dì rất nhớ cháu đấy!” Viên Hữu Cầm vừa nhìn thấy Phùng Tur Nhược thì đã cười tươi như hoa: “Sao lại gầy hơn rồi? Có phải là cơm ở trường không ngon không?”

Phùng Tur Nhược khéo léo cúi đầu: “Ăn rất ngon nha.”

“Giang Chu, Tur Nhược gầy thế này, mà sao con lại béo hơn rồi?”

“Mẹ, con làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật, cho nên không ăn cũng béo.”

Giang Chu rất tinh quái, hần lập tức chặt đứt cái logic đang nghĩ ngờ hần anh mãnh của mẹ ruột.

Viên Hữu Cầm trừng mắt với Giang Chu một cái, rồi lại đặt ánh mắt ở trên người Phùng Tur Nhược.

Khoảnh cách sinh ra cái đẹp, những lời này không chỉ dùng được ở trên quan hệ nam và nữ, mà còn có thể dùng được trong quan hệ mẹ chồng và nàng dâu nữa.

Trước đây, Phùng Tur Nhược đã ở nhà bọn họ vài ngày.

Ngoan ngoãn, đáng yêu đến vô cùng.

Nhưng chỉ vài ngày ngắn ngủi mà đã bị người nhà đến đón về rồi.

Từ đó về sau, ngày nào Viên Hữu Cầm cũng nhớ đến Phùng Tur Nhược.

Bà luôn nghĩ Tiểu Tur Nhược đang làm gì, đã ăn cơm chưa...

Thế cho nên, mặc dù tình cảm lúc đầu vẫn chưa sâu, nhưng dần dần liền trở nên sâu hơn.

Đương nhiên, Viên Hữu Cầm không chỉ nhớ Phùng Tư Nhược, mà bà còn nhớ cả Sở Ngữ Vi.

Nhưng bà cũng không thử gọi điện thoại cho hai người.

Bởi vì vấn đề tình cảm của tên con trai chết tiệt nhà bà quá phức tạp.

Nhất là trước khi biết rõ tình hình ra sao, chẳng may bà gọi điện thoại đến lại tạo thành hiểu lầm, vậy thì hỏng bét.

Cho nên, ngày thường bà chỉ gọi điện thoại cho Hàn Nhu, để hỏi thăm chuyện của hai người.

“Mẹ, giới thiệu cho mẹ một chút, đây là em gái của Phùng Tư Nhược, tên là Phùng Y Nhất.”

Phùng Y Nhất có hơi bối rối: “Dì... Chào dì ạ!”

Viên Hữu Cầm nhìn Phùng Y Nhất, lại thấy thán phục: “Thật xinh đẹp, gien nhà hai đứa tốt thật đấy!”

“Còn đây là bạn học cùng lớp bọn con, Hoàng Kỳ!”

Gò má Hoàng Kỳ đỏ ửng lên: “Chào dì, rất... rất vui khi được gặp dì ạ!”

Viên Hữu Cầm lập tức cảnh giác khi thấy Hoàng Kỳ đỏ mặt.

Bởi vì Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi cũng đã từng có loại phản ứng này.

Chắc chắn trong này có chuyện gì đó rồi.

“Hoàng Kỳ, cháu cũng rất xinh đẹp nha, đã có bạn trai chưa?”

“A?!” Hoàng Kỳ hơi bối rối: “Còn... Còn chưa có!”

“Là vậy à!”

Ánh mắt sắc bén của quá bà Viên Hữu Cầm lập tức đâm thẳng vào Giang Chu, trong mắt còn mang theo vẻ cảnh cáo.

Giang Chu thấy thế, da đầu liền tê dại, vội vàng đẩy Đinh Duyệt ra để chắn gió.

“Mẹ, đây là Đinh Duyệt, cũng là bạn học cùng lớp của con, còn là chị em tốt của Phùng Tư Nhược nữa.”

Đình Duyệt cũng không sợ gì, dù sao mình cũng không có quan hệ gì với Giang Chu mà: “Chào dì, cháu là Đình Duyệt.”

Ánh mắt Viên Hữu Cầm ôn hòa: “Cô bé mập mập đen sẫm, rất tốt!”

Đình Duyệt lập tức có hơi khỏ sở.

Vì sao mẹ của Giang Chu lại cảnh giác khi nhìn thấy Hoàng Kỳ?

Nhưng khi nhìn thấy mình thì lại rất yên tâm chứ?

Mọi người trò chuyện trong khu tiếp khách một lát.

Giang Hoành Sơn say máy bay đã đi ra khỏi phòng, sắc mặt ông vẫn chưa tốt lắm, còn cầm chai nước ở trên tay.

Vừa nhìn là biết đã nôn vài lần, lúc này vẫn chưa bình phục hoàn toàn.

Nhưng khi nhìn thấy con trai, lại nhìn thấy một đám con gái ở bên cạnh con trai mình, ông vẫn không nhin được mà tinh thần phấn chấn.

Lập tức định khen một câu Hồ Phụ không Khuyển Tử!

Nhưng vì cái mạng chó của mình, nên ông vẫn nhin cái ý nghĩ này!

Chỉ là ném ánh mắt tán dương qua bên này.

Giang Chu và cha ruột rất ăn ý.

Hai người chỉ trao đổi ánh mắt trong vòng một phần ba giây, lập tức đều lộ ra vẻ anh hùng có cùng ý kiến.

Lúc này, trời mưa vẫn chưa có dấu hiệu sẽ dừng lại.

Đi ra ngoài ăn cơm là không thực tế chút nào.

Cho enen Giang Chu liền lấy một phòng riêng trong khách sạn, sau đó gọi một bàn tiệc lớn, từ chua cay đến mặn ngọt, mọi thứ đều đầy đủ.

“Tư Nhược, mau ăn nhiều một chút.”

“Kỳ Kỳ và Y Nhất cũng thế!”

“Các cháu đều quá gầy, con gái phải mập một chút mới đáng yêu.”

Viên Hữu Cầm ngồi giữa Phùng Tư Nhược và Hoàng Kỳ, bà không ngừng gấp đồ ăn cho hai người, trên mặt còn mỉm cười rất hiền hòa, có thể nói là cười không ngậm được miệng.

Cùng lúc đó, Đinh Duyệt đang gặm xương sườn liền thở dài trong lòng.

Nàng cúi xuống nhìn một chút, miếng sườn đang gặm bỗng nhiên không thơm nữa.

À, hiểu rồi!

Có phải là do mình quá mập không?

Tại sao mình lại thấy khó chịu với bữa tiệc thịnh soạn này chứ?

Đinh Duyệt đang nghĩ ngợi, giọng nói của Viên Hữu Cầm lại đột nhiên vang lên.

“Nào, Đinh Duyệt, cháu cũng ăn nhiều một chút.”

Hai mắt Đinh Duyệt lập tức sáng lên.

Thật sao?

Mình cũng có quyền lì ăn nhiều một chút sao?

Đinh Duyệt vui sướng ngẩng đầu lên, nhìn về phía khuôn mặt như cây khô gặp mùa xuân của quý bà Viên Hữu Cầm.

“Nào, ăn nhiều rau dưa vào!”

“Cám... Cám ơn dì!”

Đinh Duyệt nhìn miếng rau của mẹ Giang Chu gấp cho, ánh mắt vui sướng nhất thời biến mất.

Rõ ràng vừa nói mập một chút mới đáng yêu mà.

Mẹ của Giang Chu và Giang Chu đều giống nhau, cả hai đều là tiêu chuẩn kép.

Chương 536: Ai cũng không thể ngăn cản mình ngủ Phùng Tư Nhược, mẹ ruột cũng không được! (3)

Cùng lúc đó, ánh mắt của Viên Hữu Cầm rơi vào người con trai mình.

“Giang Chu, cả ngày hôm nay con bận rộn cái gì? Tại sao đến tối mới xuất hiện?”

Giang Chu tăng hắng một tiếng, phun hạt tiêu ở trong miệng ra: “Sáng nay con đi tiễn chú Sở và dì Trần ra sân bay.”

Giang Hoàn Sơn để đũa xuống: “Vậy buổi chiều thì sao, sao không thấy con đi đón cha với mẹ?”

“Buổi chiều có chút việc, không phải Nhu Nhu đã đi đón hai người rồi sao? Hơn nữa, con trai và con gái đều như nhau, con gái cũng là người nối nghiệp nha.”

Giang Chu cười hì hì, nói ra lời trích năm đó khi Lâm Giang triển khai kế hoạch hóa gia đình.

Sau đó, tạm thời lăm liếm được chuyện biệt thự, không đề cho hai vợ chồng già nghi ngờ.

Dù sao trong mắt cha mẹ của mình, mua nhà mua xe đều là chuyện lớn giống như kết hôn sinh con vậy.

Người bình thường phải phấn đấu cả đời mới có một cơ hội mua nhà.

Cho nên, nếu như hắn nói ra, vậy tối nay đừng hòng yên tĩnh.

Đúng lúc này, Hàn Nhu bỗng nhiên tiến lại gần bên tai Giang Chu, nhỏ giọng nói: “Anh, chiều nay suýt nữa thì em lỡ miệng.”

Giang Chu ngẩng đầu liếc nhìn Hàn Nhu một cái: “Nói lỡ miệng cái gì?”

Hàn Nhu tăng hắng một cái: “Mẹ hỏi em là anh đang làm gì, em nói... Là anh đang đi xem nhà.”

“Hai người họ có phản ứng gì không?”

“Không có, đại khái là không nghĩ đến chuyện anh đi mua nhà đi!”

Giang Chu vuốt ve mặt của nàng: “Em thật là biết làm hỏng chuyện.”

Hàn Nhu hừ hừ hai tiếng: “Nếu như muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm.”

“Anh còn muốn để cho em một phòng ở biệt thự, nếu em như vậy, thì anh có thể thay đổi ý định đây.”

“Thay đổi thì thay đổi, dù sao em cũng không thêm khát gì.”

Giang Chu hơi kinh ngạc: “Đây chính là biệt thự đây, còn có cả bể bơi nữa.”

Hàn Nhu ung dung thở dài: “Em đã tán gẫu với Hoàng Kỳ rồi, Hoàng Kỳ nói biệt thự chỉ có năm phòng thôi.”

“TRên thực tế là có sáu phòng.”

“Nhưng trong đó còn có phòng để đồ nữa.”

“Cho nên?”

“Tư Nhược, Ngũ Vi, Hoàng Kỳ, Tô Nam, còn cả vị Doãn tiểu thư lần trước anh dẫn đến nữa, nào còn đến lượt em chứ?”

Giang Chu tròn tròn mắt lên, hần phát hiện em gái mình thật sự là ‘nhân gian thanh tỉnh’.

Làm sao nàng biết tình hình trong giấc mơ đêm hôm trước của mình chứ?

Chẳng lẽ trình độ căn bã của mình đã đến mức người người đều biết rồi?

Giang Chu đang nghĩ ngợi, quý bà Viên Hữu Cầm đột nhiên nhìn qua với ánh mắt nghi ngờ.

“Nhu Nhu, con và anh trai của con thần thần bí bí cái gì thế?”

Hàn Nhu lập tức ngồi thẳng: “Mẹ, con vừa mới chơi trò chơi đoán số lượng chị dâu với anh ấy.”

Viên Hữu Cầm lại nghe chị dâu thành sừu cảo: “Sủi cảo ở đây cũng không ít, chỉ là bán quá đắt, giá hàng ở Lâm Giang và Thượng Kinh là không thể so sánh được!”

“Không có gì đâu, con có tiền, ngài muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.”

Giang Chu nhe răng cười, lại đưa tay véo eo của Hàn Nhu một cái.

Cô em gái này, không biết giữ bí mật gì cả.

Trong lúc đó, Viên Hữu Cầm nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

“Tối nay ngủ cùng dì ở khách sạn nhé?”

“Lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau, nằm trò chuyện với dì một chút nhé?”

Phùng Tư Nhược phồng má lên, đột nhiên lại liếc mắt nhìn Giang Chu.

Đừng thấy nàng nhất gan, lại động tý là xấu hổ mà nhảm, trên thực tế thì nàng rất chờ mong ngủ qua đêm với Giang Chu ở trong nhà của hai người.

Nhưng nàng lại không dám từ chối lời mời của mẹ Giang Chu, vì sợ bà sẽ chán ghét mình.

Vì vậy, nàng chỉ đáp ứng, không biết nên trả lời thế nào.

“Mẹ, trò chuyện ban ngày là đủ rồi, buổi tối là thời gian đi ngủ, trò chuyện gì mà lắm thế.”

Viên Hữu Cầm liếc nhìn Giang Chu một cái: “Ban ngày không thấy bóng dáng của các con đâu, trò chuyện với ai?”

Giang Chu nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Con đoán là Phùng Tư Nhược không muốn trò chuyện với mẹ đâu.”

“Thật sao?”

Phùng Tư Nhược sợ hết hồn, vội vàng mở miệng: “Muốn, muốn ạ!”

Giang Chu mỉm cười: “Cô ấy nói dối, mỗi lần nói dối, cô ấy đều lặp lại hai lần.”

“...”

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu với ánh mắt u oán, biểu cảm ủy khuất như sắp khóc đến nơi.

Bình thường có thể nỏ đùa, dù sao mình ngốc nên cũng sẽ không để ý.

Nhưng bây giờ nàng rất sợ hãi nha.

Chẳng may mẹ của Giang Chu không thích mình thì sao?

Tại sao Giang Chu lại xấu xa như vậy chứ?

Đúng lúc này, Giang Hoành Sơn bỗng nhiên mở miệng nói chuyện: “Bà xã, buổi tối vẫn nghỉ ngơi cho tốt đi, mà đám thanh niên cũng có thói quen sống của mình mà.”

“Nếu như bà muốn nói chuyện, vậy tôi nói chuyện với bà cũng được, bà muốn nói chuyện gì thì nói chuyện đó.”

Giang Chu nghe thấy thế, liền ném cho cha ruột một ánh mắt tán dương.

Loại thời khắc máu chột này, vẫn là cha ruột ra sức nhất.

Đêm nay, ai cũng đừng hòng ngăn cản hẳn ngủ với Phùng Tư Nhược, mẹ ruột cũng không được.

“Được rồi được rồi, không nói chuyện đó nữa, Tư Nhược về nghỉ ngơi cho tốt nhé, sáng mai lại qua trò chuyện với dì nhé.”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Vâng!”

Viên Hữu Cầm cười một tiếng: “Thật ngoan!”

Chốc lát, bữa cơm đã kết thúc.

Mưa bên ngoài đã nhỏ hơn vài phần, độ ẩm trong không khí thì tăng cao.

Viên Hữu Cầm đã ngáp vài cái, bà đã không không chế được cơn buồn ngủ.

Vì vậy, mọi người ngồi một chút rồi liền rời đi.

Hàn Nhu muốn ở lại khách sạn với cha mẹ.

Hoàng Kỳ và Đinh Duyệt phải trở về ký túc xá thu dọn hành lý, ngày mai sẽ trở về nhà.

Phùng Y Nhất vốn không muốn đi về, thậm chí còn muốn ngủ ở biệt thự của Giang Chu.

Nhưng trên đường trở lại trường, lại nhận được điện thoại của cha mẹ.

Vì vậy, nàng liền cầu xin quay về ký túc xá.

Lúc này, bóng đêm đã sâu hơn.

Giờ phút tốt đẹp này chỉ còn hai người Giang Chu và Phùng Tư Nhược.

Tuy hai người đã ở chung với nhau rất nhiều lần, nhưng khi ý thức được hôm nay sẽ phát sinh gì đó, Phùng ngốc nghếch nhà ta vẫn hơi khẩn trương.

Vì vậy, trên đường trở về, nàng vẫn không nói gì, mà chỉ siết chặt góc áo của mình.

Chương 537: Nếu không nói gì, vậy cùng tắm thôi!

Trở lại biệt thự, Giang Chu đỗ xe xong, liền hít sâu một hơi.

Sau đó, hắn vừa sốt ruột vừa vội vàng mà lôi kéo Phùng Tư Nhược đang hoảng sợ đi vào biệt thự.

Bật đèn, khóa cửa.

Thay dép, cởi áo khoác.

Sau đó kiểm tra tất cả cửa sổ, đóng tất cả rèm cửa trong nhà.

Động tác của Giang Chu nhanh nhẹn như nước chảy mây trôi, làm cho Phùng Tư Nhược sững sốt.

Cuối cùng, công tác chuẩn bị đã xong xuôi.

Giang Chu liền kéo bàn tay trắng nuột, non mịn của Phùng Tư Nhược đi về phía phòng vệ sinh.

“Em tắm trước hay anh tắm trước?”

“Hoặc là...cùng tắm?”

Phùng Tư Nhược nghe thấy câu này, lập tức khẩn trương hơn.

Gò má trắng nõn đã có thêm một tầng phấn đỏ ửng, nhìn qua vừa ngượng ngùng lại vừa đáng yêu.

Lúc này, nàng đang dùng hàm răng trắng tin để cắn bờ môi đỏ nở nang.

Nàng rất muốn nói, nhưng lại hoảng loạn đến mức run rẩy không nói thành lời.

“Em...”

“Được, không thành vấn đề, vậy cùng tắm thôi.”

Khóe miệng Giang Chu cong lên, cũng không để ý đến ý kiến của Phùng Tư Nhược, liền đưa tay kéo nàng vào phòng vệ sinh.

Nhưng chưa được vài giây, Giang Chu mặt đen xì đi ra ngoài.

Cmn!

Nguồn điện bình nước nóng lại đen xì?

Đồng hồ đo nhiệt độ của máy đã hạ xuống vị trí số 0!

“Đinh Duyệt chết tiết, lau máy thì lau máy đi, còn rút phích cắm ra làm cái mọe gì!”

“Ông đây nhiều tiền như vậy, còn cần tiết kiệm điện sao?!”

Giang Chu tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng không thể làm gì khác.

Vì vậy, hắn chỉ có thể cắm phích điện lại một lần nữa.

Sau đó yên tĩnh chờ đèn sáng lên.

Nhưng cái đồ chơi này không phải gắn vào là có nước nóng luôn.

Mà phải chờ nó đun nóng lên thì mới có thể sử dụng.

Mà còn phải đun đến khi đủ cho hai người dùng nữa, ít nhất cũng phải chờ tầm một tiếng.

Đầu năm nay, khoa học kỹ thuật đều cmn là rác rưởi.

Công suất của máy nước nóng cũng rất nhỏ, thời đại chết tiết này!

Đây không phải là làm lỡ chuyện sinh con của người ta sao?!

Bây giờ Giang Chu có khổ mà không thể nói, chỉ có thể nhắm vào Đinh Duyệt mà miệng phun hương thơm.

Ngàn tính vạn tính, cái gì cũng đã tính xong.

Không ngờ lại bị Đinh Duyệt vừa bước chân vào cửa đào cho một cái hố.

Giang Chu và Phùng Tư Nhược rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn là ngồi chờ ở trên ghế sa lon.

Quá trình này lại có chơi lúng túng.

Nhất là đối với Phùng Tư Nhược, bởi nàng biết Giang Chu muốn làm gì nàng.

Nhưng nàng lại hoàn toàn không hiểu nhiều về vấn đề này, cho nên không khỏi bắt đầu suy nghĩ miên man.

Tâm trạng vừa buông lỏng khi bình nóng lạnh hết điện, giờ lại bắt đầu từ từ trở nên khẩn trương hơn.

Cùng lúc đó, Giang Chu cầm điều khiển từ xa, bật ti vi lên.

Trên ti vi đang phát sóng một bộ phim điện ảnh kinh điển “Thiện Nữ U Hồn”.

Trương Quốc Vinh đóng vai Ninh Thái Thần và Vương Tổ Hiền đóng vai Tiểu Thiển đang triền miên trong lương đình.

Đêm xuân trong lều đỏ, tải tuyết nhạt dần, vòm bàn chân từ từ duỗi ra.

Phùng Tư Nhược há hốc cái miệng nhỏ, nhìn đến đỏ bừng cả mặt, nhìn không được mà rúc vào một góc trên ghế sa lon.

Dáng vẻ của nàng giống như một con thỏ nhỏ sắp bị ăn sống vậy.

Trên mặt nàng viết đầy đáng thương, lại còn không dám thở mạnh.

Giang Chu nhìn thấy nàng khẩn trương, liền cầm điều khiển từ xa lên để đổi kênh.

Đài truyền hình Thượng Kinh đang chiếu lại kết cục của bộ phim “Tiên kiếm 3”.

Từ Trường Khanh và Tử Huyền rót Vong Tình Thủy cho nhau, sau đó lại thừa dịp đối phương không chú ý mà nhổ ra.

Cuối cùng tóc đen thành trắng, cá về với nước, quên đi chuyện trên bờ.

Trước kia, khi Giang Chu xem đến đoạn này thì cảm thấy rất phiền chán.

Vất vả lắm mới chơi chết được phản diện, tất cả mọi chuyện đều được giải quyết rồi, kết quả hai người lại muốn chia tay?

Vậy làm 37 tập phim để làm cái mọe gì?

Đùa nghịch khán giả à?

Ngay cả happy ending mà cũng không cho, biên kịch đúng là sinh con không có lỗ đít.

“Tại sao phải chia tay chứ?”

Đúng lúc này, Phùng Tư Nhược nhẹ nhàng mở miệng, nàng đưa ra một nghi vấn.

Nàng vẫn luôn không hiểu, vì sao người ở chung với nhau rồi mà còn có thể chia tay được.

Bởi vì đối với nàng mà nói, nàng tuyệt đối sẽ không rời xa Giang Chu.

Giống như cá rời khỏi nước thì sẽ không thể sinh tồn được vậy.

Nếu như Giang Chu không cần nàng nữa, nàng nhất định sẽ khóc đến mức không dừng lại được.

Làm sao có thể bình tĩnh như trong bộ phim đang xem này chứ.

“Có rất nhiều lý do để chia tay, không thích hợp, không yêu nữa, hoặc có thể là đã sai ngay từ ban đầu rồi.”

Phùng Tư Nhược yên lặng một lát: “Em không hiểu.”

Giang Chu sắp xếp ngôn từ một chút: “Trong hiện thực, có rất nhiều người đều đến với nhau chỉ vì một tia rung động, nhưng sau khi đến với nhau rồi thì mới phát hiện ra là không thích hợp.”

“Cái gì gọi là không thích hợp?”

“Giá trị quan, cách tiêu phí, nhân phẩm, con người, cách đối đãi với các sự vật và sự việc khác nhau, bối cảnh gia đình... Tất cả đều có thể là nhân tố cho chuyện đó.”

Chương 538: Nếu không nói gì, vậy cùng tắm thôi! (2)

Hai mắt Phùng Tư Nhược lúc sáng lúc tối: “Ví dụ như?”

Giang Chu trầm ngâm giây lát: “Ví dụ như nhà em giàu có như vậy, nếu như anh không nỗ lực và cố gắng, rất có thể cuối cùng sẽ chia tay.”

“Ồ!”

“Còn có một loại nữa là, ban đầu thì rất yêu thích nhau, cũng tương đối hợp nhau, nhưng lâu ngày lại cảm thấy không còn mới mẻ nữa, vì vậy liền không thích nữa, bởi vì cảm thấy chán ngán, không có kích thích, bởi vì đã hiểu rõ đối phương như trứng bóc vỏ.”

Phùng Tư Nhược gật đầu, lẳng lặng nhìn ti vi chứ không nói gì nữa.

Ban đầu thích, sau lại không thích.

Sau khi nghe thấy mấy từ này, nàng cảm thấy có hơi sợ hãi.

Thì ra tình cảm lại yếu ớt như vậy.

Nàng còn tưởng rằng thích là chuyện cả đời nữa.

Một lúc lâu sau, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên nhìn về phía Giang Chu.

Lúc này, thân thể nàng hơi ngửa ra sau, bảo trì một khoảng cách với Giang Chu.

Như kiểu vừa khẩn trương mà lại vừa muốn thăm dò.

Giống như một giây tiếp theo nàng sẽ chạy trốn mất dạng vậy.

Giang Chu nhìn động tác của nàng, lại cảm thấy những lời mình vừa nói đã hù dọa nàng.

Khiến cho nàng bỗng nhiên nghi ngờ chuyện tình cảm này, thậm chí là sinh ra cảnh giác.

“Chúng ta... sẽ chia tay sao?”

“Sẽ không.”

Phùng Tư Nhược cắn môi: “Vì sao?”

Giang Chu đổi một tư thế cho thoải mái hơn: “Anh đã tưởng tượng ra vô số tương lai, nhưng duy chỉ không có cái tương lai

mà em vừa nhắc đến.”

Phùng Tư Nhược nghe thấy câu này, bỗng nhiên lại thở phào nhẹ nhõm.

Nàng cũng nghĩ như vậy.

Nàng cũng đã tưởng tượng qua vô số tương lai.

Nhưng chưa bao giờ có tương lai nào không có Giang Chu cả.

Đúng lúc này, Giang Chu kéo đôi chân thon dài của Phùng Tư Nhược qua, đặt lên đầu gối của mình.

Sau đó, lại cởi đôi dép và tất trắng của nàng ra.

Hắn giữ bàn chân nhỏ trơn tuột nhẵn mịn kia tại lòng bàn tay mình.

“Hơi... hơi ngứa!”

Gò má Phùng Tư Nhược đỏ lên, nàng định rút chân về, nhưng lại bị Giang Chu giữ chặt lại.

Trong khoảnh khắc, nàng cảm thấy mình bắt đầu hết hơi, chỉ có thể giả bộ như không biết gì mà xem ti vi.

“Thật ra thì chúng ta khác với những cặp đôi khác.”

“Vì sao...?”

Giang Chu suy tư một chút, vô thức mà nắm ngón chân dễ thương của nàng: “Nếu như cả hai đời của anh đều thích em, vậy có thể là bằng chứng chứng minh chúng ta sẽ đi đến cuối cùng không?”

Phùng Tư Nhược cuộn mình lại: “Em chưa rửa chân...”

“Thật sao?”

“Ừm...”

Giang Chu nhẹ nhàng ấn ấn mắt cá chân nàng xuống: “Hôm nay đã quét dọn vệ sinh cả ngày rồi, giúp em thả lỏng một chút vậy.”

Mặt Phùng Tư Nhược đỏ như muốn chảy nước, nhịn không được mà khép hai chân lại: “Anh... anh không nên như vậy nha.”

“Đừng nhúc nhích, ngoan, bằng không anh sẽ uống Vong Tình Thủy.”

Phùng Tư Nhược bỗng nhiên không dám động nữa rồi.”

Nàng cảm nhận được sự ấm áp truyền đến từ gan bàn chân, nội tâm lại bắt đầu hoảng hốt, tay chân luống cuống.

Làm sao lại thích chơi chân chứ?

Con trai thật sự là một sinh vật kỳ quái!

Hôm nay các nàng đã quét dọn biệt thự cả một ngày nha.

Mặc dù thời tiết khá mát mẻ, không có nhiều mồ hôi, nhưng chắc chắn là mùi vị sẽ không khá hơn bao nhiêu mới đúng...

Phùng Tư Nhược liếc trộm Giang Chu một cái, lại không dám nói gì thêm.

Vì vậy, nàng hằm hằm hừ hừ, chỉ có thể giả bộ đang tập trung xem ti vi.

Lúc này, trong màn hình ti vi có hoa tuyết rơi lã chã.

Sau trận đại chiến, thành Vĩnh An khôi phục dáng vẻ yên bình và tĩnh lặng.

Cảnh Thiên và Tuyết Kiến ngồi trước bậc thang ở Vĩnh An, ánh mắt nhìn về phía chân trời xa xa.

Cũng không lâu sau, bọn họ liền dìu nhau đứng lên, cùng nhau trở về gian nhà ở phía sau.

“Nhìn thấy chưa, hai người bọn họ muốn trở về nhà sinh con rồi kia.”

“Không phải.”

“Thật đấy, em không thấy Cảnh Thiên đã cúi gập cả người xuống rồi à.”

Phùng Tư Nhược cắn môi, mũi ngọc nhẫn một cái, vẻ mặt viết đầy không tin.

Nàng luôn cảm thấy Giang Chu đang ám chỉ cái gì đó.

Bởi vì sự chú ý của Giang Chu, căn bản không phải ở trên ti vi.

Phùng Tư Nhược đã liếc trộm hần nhiều lần rồi, nàng phát hiện hần chưa từng nhìn vào màn hình ti vi, mà vẫn nhìn chăm chăm vào dưới váy của mình.

“Điểm cuối của tình yêu chính là sinh con, đương nhiên, sinh được hay không thì tính sau.”

“Trên ti vi không có diễn như vậy...”

“Ah, chuyện này rất bình thường, nếu như diễn như vậy, thì sẽ không được phát sóng rồi.”

Phùng Tư Nhược há hốc cái miệng nhỏ, có vẻ hơi kinh ngạc.

Chẳng trách nha, chẳng trách nàng lại chưa bao giờ nhìn thấy phương diện này.

Hóa ra là bởi vì phim truyền hình không thể diễn cảnh đó.

Phùng Tư Nhược chưa yêu đương, cho nên chẳng bao giờ phát hiện ra vấn đề này.

Nhưng bây giờ nàng cần hiểu, thì mới phát hiện ra chuyện nghiêm trọng này.

Đây rõ ràng là chuyện cần chuẩn bị trước cơ mà, vì sao lại không phổ cập khoa học nhỉ?

“Vậy... vậy tiểu thuyết thì sao?”

Giang Chu sờ mũi một cái: “Tiểu thuyết cũng không dám viết.”

Phùng Tư Nhược yên lặng một lát: “Có phải anh đang gạt em không...?”

“Thật mà, hay là em lên Baidu kiểm tra mà xem, nếu có thì coi như anh thua.”

Chương 539: Làm sao để sinh con?

Ánh mắt Phùng Tư Nhược lộ ra vẻ bối rối.

Vì vậy, nàng lấy điện thoại di động ra để tìm hiểu một phen “Làm sao để sinh con”.

Kết quả Baidu cho ra rất nhiều chia sẻ và cảm nhận của một ít bà mẹ trẻ.

Hoặc là một ít tri thức sinh con của bác sĩ khoa sản.

Chỉ có một bức ảnh, hóa ra chỉ là một tấm ảnh phụ nữ mang thai đang sờ bụng.

Phùng Tư Nhược trượt vài cái trên điện thoại di động, biểu cảm lại hơi phiền muộn.

Không có thật này.

Nhưng mà...

Nếu như không ai truyền bá, vậy Đinh Duyệt xem những thứ đó ở đâu?

Giang Chu lặng lẽ nhìn Phùng Tư Nhược, hần phát hiện hàng mày đẹp của nàng hơi nhăn lại, vì vậy liền nhẹ nhàng cù lòng bàn chân của nàng.

“Tìm thấy chưa?”

Phùng Tư Nhược phồng má lên: “Không... không có.”

Giang Chu cười đắc ý: “Khi nào có thời gian thì anh sẽ tìm một ít cho em xem.”

“???”

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một tiếng “Đinh” truyền ra từ phòng vệ sinh.

Bình nóng lạnh đã đun nước xong, âm thanh nhắc nhở này đại biểu cho chuyện nước đã đến nhiệt độ cần thiết, sau đó sẽ chuyển qua hình thức giữ nhiệt.

Giang Chu cảm thấy, cả đời này mình chưa bao giờ nghe thấy âm thanh hay như vậy.

Một giờ trước trận chiến đã trôi qua.

Đều cmn tại Đinh Duyệt, bằng không thì bây giờ đã quét dọn chiến trường rồi!

Trong lúc Giang Chu suy nghĩ miên man, hần phát hiện Phùng Tư Nhược đang nhìn mình với ánh mắt khẩn trương.

“Nước được rồi.”

“Em ... em tắm trước!”

Phùng Tư Nhược rút chân về, xỏ dép, rồi chạy nhanh vào phòng vệ sinh.

Sau đó là anh thanh khước cửa, một lát sau là tiếng nước truyền ra.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Sao cô bé này đột nhiên lại tích cực thế?

Chẳng lẽ đã chuẩn bị tâm lý xong xuôi rồi à.

Nhưng mà Giang Chu không biết là, Phùng Tư Nhược thật sự sợ chuyện Giang Chu muốn tắm cùng mình.

Nàng không thể nào tiếp thu được chuyện này, ít nhất thì bây giờ vẫn chưa được.

Cho nên, thà rằng dứt khoát chạy đi tắm cho xong.

Bên kia, Giang Chu chuyển kênh, tiếp tục xem Thiện Nữ U Hồn một lần nữa.

Nhưng hắn cũng không hiểu tí vi đang chiếu cái mọe gì, bởi vì đầu óc của hắn chỉ có tiếng nước đang truyền ra từ phòng vệ sinh thôi.

Giang Chu đã cố gắng kéo lực chú ý của mình về vài lần rồi, nhưng mà tâm tư của hắn luôn bay về phía phòng vệ sinh.

Roi vào đường cùng, Giang Chu không thể làm gì khác hơn là tăng âm lượng của tí vi lên, dùng âm thanh to lớn này để ngăn cản tư duy nhảy nhót của mình.

Nửa tiếng sau, bộ phim này cũng kết thúc.

Danh sách diễn viên và đoàn làm phim đang không ngừng chạy trên màn hình.

Nhưng mà tiếng nước trong phòng tắm vẫn chưa dừng lại.

Con gái luôn tắm lâu hơn con trai nhiều.

Giống như Giang Chu tắm, mỗi lần chỉ cần mười phút là xong xuôi.

Hơn nữa, mười phút này còn là cộng cả thời gian sấy tóc rồi đây.

Dù con gái có tắm lâu, thì nửa tiếng mà vẫn chưa đủ sao?

Chẳng lẽ tâm tình của Phùng Tur Nhược nhộn nhạo, quyết định làm cái gì gì đó ở trong bồn tắm vừa mua?

Giang Chu suy tư một lúc, liền đứng lên đi về phía phòng tắm.
Cốc cốc cốc!

Hắn gõ cửa vài cái, rồi hỏi: “Phùng Tur Nhược? Em ngủ gật ở bên trong à?”

Ngay sau đó, một giọng nói yếu yếu ớt ớt liền truyền ra:
“Em... em đang tắm nha.”

Giang Chu dựa vào tường: “Tắm lâu như vậy, em không sợ mất một lớp da à?”

“Ngày hôm nay... hơi nhiều mồ hôi.”

“Cho em ba phút nữa, bằng không thì anh sẽ tìm chìa khóa sơ cua.”

“Em...em biết rồi.”

Phùng Tur Nhược hoảng hốt đáp ứng, sau đó lại nhìn bồn tắm đã đầy tràn, nước không ngừng tràn ra từ bốn phía.

Tâm trạng của nàng bây giờ có hơi hổ thẹn.

Bởi vì nghe nói, có rất nhiều người trên thế giới này không có nước mà uống.

Nhưng nàng lại đang lãng phí tài nguyên nước...

Nhưng mà bây giờ, nàng chỉ còn mỗi một biện pháp là kéo dài thời gian thôi.

Nàng muốn dùng sạch nước nóng, rồi để bình nóng lạnh đun thêm lần nữa, như vậy nàng có thể có thêm một tiếng nữa rồi.

Nàng hy vọng ‘bà mẹ trái đất’ sẽ không trách nàng.

Sau này nàng sẽ lấy nhiều tiền tiêu vặt hơn, để quyên cho người cần nó hơn.

Phùng Tư Nhược vừa sấy tóc vừa nhìn đồng hồ nhiệt độ.

Bình nóng lạnh trong phòng vệ sinh này là loại bình có dung tích lớn.

Một lần đun có thể đủ cho bốn người tắm.

Cho nên phải mất một chút thời gian mới có thể xả hết nước nóng.

Nàng vừa ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn chăm chăm vào kim đồng hồ không ngừng tụt xuống kia.

Cuối cùng, đến khi cái cổ hơi mỏi, thì đồng hồ cũng chỉ vào con số 0

Phù!

Phùng Tư Nhược thở phào một hơi.

Thật ra thì không phải nàng không muốn, mà chỉ là còn chưa chuẩn bị tâm lý xong.

Một tiếng nữa, chắc hẳn là đủ rồi.

Sau đó, cửa phòng tắm mở ra.

Phùng Tư Nhược ngồi trên ghế sa lon quay đầu lại, ánh mắt liền ngơ ngẩn.

Lúc này, Phùng Tư Nhược đang quần một chiếc khăn tắm màu hồng, để lộ hai chân thon dài mà trắng nõn.

Gò má hồng hồng như được thoa phấn, cũng không biết là vì buồn bực hay là vì xấu hổ nữa.

Lúc này, Giang Chu âm thầm cảm thán trong lòng.

Phùng ngọc nghêch đáng yêu quả thật là quá tuyệt vời.

Mỗi lần nhìn thấy, lại làm cho người ta không thể không yêu.

“Em...em tắm xong rồi, đến lượt anh!”

Phùng Tư Nhược nói xong câu này, liền hoảng loạn mà chạy vào phòng ngủ.

Có bé này, thật đáng yêu.

Giang Chu đứng lên, nghênh ngang đi vào phòng tắm.

Sau đó, hắn nhìn chằm chằm vào số 0 ở trên đồng hồ, nụ cười từ từ đọng lại trên mặt.

Chương 540: Ngọt ngào đến tận trái tim và cơ thể của Phùng Tư Nhược!

Cái bình nóng lạnh ngu xuẩn này hỏng rồi à?

Cmn, mình đợi một tiếng mới đun được nước, làm sao mới tắm một cái đã hết rồi hả?

Con bà nó, toàn thế giới này đều ngăn cản mình ngủ Phùng Tư Nhược rồi sao?

Ha hả...

Ông đây không tin, đã vậy ông đây càng muốn ngủ Phùng Tư Nhược!

Giang Chu đưa tay vỗ bình nóng lạnh với vẻ mặt âm trầm.

Đây chính là thói quen đã khắc trong xương của người trong nước rồi.

Thứ gì hỏng đều vỗ vỗ hai cái, sáu mươi phần trăm là nó sẽ tốt.

Có điều...nếu như bình nóng lạnh thật sự hỏng rồi, vậy vừa rồi Phùng Tư Nhược tắm kiểu gì?

Giang Chu suy tư giây lát, lại nhấn nút trên cái đồng hồ, điều chỉnh đến giao diện lịch sử sử dụng nước nóng.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán.

Bình nóng lạnh căn bản không có hỏng, mà là nước nóng đã bị sử dụng hết sạch.

Vậy thì không cần hỏi, chắc chắn là trò quỷ của Phùng Tư Nhược rồi.

Thì ra cô bé này trốn trong này lâu như vậy, chính là vì xả hết nước nóng?

“Chuyện này...”

“Đây là định kéo dài thời gian à?”

“... ”

“Ha hả, nghĩ hay lắm!”

Giang Chu cầm vòi hoa sen xuống, không do dự gì mà mở lên.

Ngay sau đó, một dòng nước liên chảy từ vòi hoa sen ra.

Mùi vị của Phùng Tư Nhược đã bị hòa tan, nhiệt độ trong phòng tắm cũng không ngừng giảm xuống.

Nam tử hán đại trượng phu, tắm nước lạnh thì làm sao vậy?

Vì phá cửa ải này, trả giá một chút là chuyện cần phải làm!

“Hít...”

“Con bà nó, thật cmn lạnh!”

“Mẹ nó, tắm xong sẽ không trực tiếp tiến vào trạng thái hiền giả chứ?!”

Giang Chu cảm nhận nhiệt độ của nước, không nhận được mà bắt đầu nổi da gà.

Bây giờ cũng coi như là mùa thu.

Nhiệt độ không khí không hề cao, hướng chi lại vừa mưa cả ngày hôm nay, đến giờ vẫn chưa tạnh.

Có câu nói như nào ý nhỉ?

Một hồi mưa thu một hồi lạnh.

Hai trận mưa thu hai trận lạnh...

Cho nên, Giang Chu vừa tắm nước lạnh vừa run lẩy bẩy.

Nhất là khi nước chạm vào những khoảng da chưa bị dính nước, có thể nói, đơn giản chính là khảo nghiệm can đảm của đàn ông.

Nhưng vì Phùng Tư Nhược đang gào khóc đòi ăn, nên chút đau khổ này vẫn có thể chịu đựng được.

Giang Chu cắn răng, tự thôi miên bản thân mình thành một khối gỗ không có cảm giác.

Trên thực tế, khi nước lạnh không ngừng kích thích làn da của hắn, thì hắn cũng rất khó có cảm giác nữa.

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ ở trên tầng hai.

Phùng Tư Nhược đang cuộn mình trong chăn bông nhiên lộ cái đầu nhỏ ra.

Nàng há hốc miệng, ánh mắt tràn đầy mờ mịt.

Bởi vì nàng nghe thấy tiếng nước như có như không.

Làm sao có thể chứ?

Rõ ràng là mình đã xả hết nước nóng rồi nha.

Vì sao... vì sao Giang Chu lại có thể tắm ngay được chứ?

Vậy không phải một tiếng mà mình tranh thủ được đã mất...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược bắt đầu nóng lên, rồi lại lo lắng không yên mà rúc vào ổ chăn.

Sau đó, hai bàn tay nhỏ bé trắng nõn nắm thật chặt mép chăn.

Cái chân nhỏ vừa lộ ra bên ngoài lập tức “Suru” một tiếng, đã rút trở về.

Nhưng những thứ này không thể làm cho tâm tình khẩn trương của nàng khá hơn, trái lại còn để cho nàng càng khẩn trương hơn.

Vì vậy, sau khi cân nhắc một chút, Phùng Tư Nhược liền cầm điện thoại di động lên.

Nàng mở khung chat của Đinh Duyệt ra, bắt đầu đánh một hàng chữ ở bên dưới.

“Giang Chu... Giang Chu đang tắm!”

Đinh Duyệt lập tức trả lời một câu: “Chắc chắc, thật hâm mộ!”

Phùng Tư Nhược sững sốt một chút: “???”

“Có phải đã mong chờ đến không nhìn nổi rồi không?”

“...???”

Đinh Duyệt có hơi chua chát: “Còn chuyên môn chạy đến khoe khoang mới mình nữa, Tư Nhược, quả nhiên là bạn đã bị Giang Chu làm hư rồi.”

Phùng Tư Nhược để điện thoại di động xuống, đột nhiên lại chìm vào mê man.

Dường như trong mắt người khác, chuyện này cũng không có đáng sợ như vậy à?

Một lúc sau, Giang Chu run lập cập mà tắt công tắc đi.

Hắn cảm thấy, sau khi mình tắm nước lạnh xong, hai mạch Nhâm Đốc của mình đã được đả thông.

Vì vậy, bắt đầu thưởng thức cơ bắp của mình ở trước gương.

Ừm, rất tốt!

Đêm nay làm cho con mèo nhỏ Phùng Tư Nhược cầu xin tha thứ là không có vấn đề.

Vì vậy, hắn quần khăn tắm lên, đi ra khỏi phòng vệ sinh, đi lên tầng hai.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ ra.

Két một tiếng.

Trong bóng tối, Giang Chu nhìn thấy Phùng Tư Nhược đã co rúc vào trong chăn, giống như một con thỏ nhỏ sắp bị ăn tươi, cho rằng rúc vào một góc là có thể tránh được một kiếp.

A, quá ngây thơ.

“Phùng Tư Nhược, là em xả hết nước nóng đúng không? Em muốn mưu sát chồng à?”

Phùng Tư Nhược cuộn mình trong chăn hơi chột dạ, lại thở phì phò.

Nàng không nói lời nào, nàng muốn coi mình là thịt cá mặc cho người chém giết.

Giang Chu cũng không nói nhiều, mà lao lên giường, vén chăn rồi chui vào.

Sau đó, đưa tay nhanh như chớp, kéo Phùng Tư Nhược đang giả bộ ngủ vào trong ngực.

“Lạnh... Lạnh quá!”

Phùng Tư Nhược giãy người một cái, đôi chân nhỏ đạp loạn xạ vài cái.

Biểu cảm ủy khuất kia, hiển nhiên là muốn nói cho Giang Chu, nàng đã bị hấn làm lạnh.

Nhưng Giang Chu còn rất đặc ý.

Đây coi như là một trừng phạt nho nhỏ, để cho nàng không dám làm vậy nữa...

Chương 541: Ngọt ngào đến tận trái tim và cơ thể của Phùng Tư Nhược! (2)

“Lạnh? Bây giờ em mới biết lạnh à, khi anh tắm thì còn lạnh hơn!”

“Anh... anh có thể chờ... Chờ mà...”

Giang Chu nhìn lấy Phùng Tư Nhược: “Chờ cái gì!”

Phùng Tư Nhược nhỏ giọng nói: “Chờ... Chờ tắm sau!”

“Nói nhảm ít thôi, tắm cũng tắm xong rồi, đừng nói mấy thứ vô dụng đó nữa, nào, gọi một tiếng ông xã đi?”

Gò má Phùng Tư Nhược đỏ lên, nhẹ nhàng rúc vào trong ngực Giang Chu, không chịu mở miệng.

Lúc này, ánh trăng bên ngoài cửa sổ như nước.

Gió đêm làm nhung tán cây đu đưa, tạo thành những tiếng xào xạc.

Giang Chu bật đèn ngủ ở đầu giường lên, làm cho phòng ngủ hơi sáng sủa một chút.

Lúc này, Phùng Tur Nhược vẫn co rúc ở trong chăn, chỉ để lộ đôi mắt sáng rực kia, trong đó tựa như có mưa thu gọn sóng lẫn tẩn trên mặt hồ.

Hắn dùng một tay chống đầu, rồi lặng lẽ nhìn Phùng Tur Nhược.

Phùng Tur Nhược là một cô gái hoàn mỹ nhất mà hắn từng gặp.

Không chỉ là tướng mạo mà còn cả tính cách nữa.

Tuy hội chứng sợ xã hội không phải là thứ tốt, nhưng nó lại càng làm nổi bật vẻ dễ thương và đáng yêu của nàng.

Bạn có thể tùy tiện dọa nàng sợ nhảy dựng lên, cũng có thể dễ dàng làm cho nàng xấu hổ.

Hẹn hò yêu đương với nàng thật sự sẽ rất có cảm giác thành công, cũng sẽ sinh sản ý muốn bảo vệ nàng.

“Đi ra.”

“Không...”

Giang Chu thấy Phùng Tur Nhược từ chối, liền trực tiếp nắm lấy viền chăn, rồi từ từ xốc lên.

Gò má Phùng Tur Nhược đã nóng bỏng và đỏ ửng lên như vừa mới uống rượu vậy.

Phối hợp với ngọn đèn ngủ màu quýt kia, lại hiện ra vẻ mê ly không gì sánh được.

Chẳng trách mấy quán bán ‘đồ ăn chín’ lại thích lắp đèn màu.

Thì ra dưới lớp đèn màu mờ ảo, ‘thịt’ lại có thể trở nên đẹp như vậy.

“Em... bọn mình nói chuyện phiếm nhé?”

“Nói chuyện cái rắm, em thấy anh giống với người đang muốn nói chuyện sao?”

“Chỉ... Chỉ trò chuyện một lát thôi!”

“Sau này sẽ có nhiều thời gian trò chuyện, em muốn nói chuyện gì thì anh sẽ nói với em chuyện đó, thậm chí còn có thể nghe em phát biểu cảm nghĩ luôn.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng gì cả, hãy nghe anh nói.”

“Ừm?”

“Anh yêu em!”

“Em...em cũng vậy!”

Khóe miệng Giang Chu cong lên, nhẹ nhàng ngấn môi của nàng lại.

Lúc này, Phùng Tư Nhược hơi trợn tròn mắt lên, trong con ngươi tràn ngập bối rối.

Nhưng ngay sau đó, nàng liền cảm thấy toàn thân đã mất hết sức lực.

Sau đó, ánh mắt hơi nhắm lại, rồi hoàn toàn chìm vào ôn nhu đã được âm mưu từ lâu.

Nàng đã không còn suy nghĩ lung tung và sợ hãi nữa, tất cả đều hiện ra như đang thuận theo tự nhiên.

Nàng cảm thấy mùi vị của Giang Chu rất ngọt.

Giống như tình yêu của hai người họ đã ngọt ngào đến tận trong cơ thể...

Cuộc chiến kéo dài đến hai tiếng đồng hồ.

Từ càng ngày càng kịch liệt, rồi đến hành quân lặng lẽ.

Trong toàn bộ quá trình, Phùng Tư Nhược giống như con thuyền nhỏ lắc lư trong mưa bão, Giang Chu chính là mưa bão nắm giữ dịp điệu lắc lư của nàng.

Cho đến cuối cùng, nàng chỉ biết nằm bẹp dí tại chỗ.

Trong thế giới yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng thờ đốc sóng sót sau tai nạn.

Lúc này, bên ngoài thụt mưa đã nhanh hơn một chút, làm cho những chiếc lá ở bên ngoài cửa sổ không ngừng run rẩy.

Toàn bộ khu biệt thự đều đắm chìm trong một loại yên tĩnh.

Có tiếng gió, có tiếng mưa, trừ cái đó ra thì không còn gì khác.

Giang Chu sờ sờ mái tóc mềm mại của nàng, sau đó hắt đi xuống nhà bếp ở dưới tầng một.

Giang Chu rót chén nước, đưa lên mép nhưng vẫn chưa kịp uống, hắt nhịn không được mà lộ ra một nụ cười.

Sau đó, cười nửa ngày rồi hít sâu một hơi, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý.

Loại vui sướng phát ra từ nội tâm này là không thể che giấu được.

Hết cách, dù sao mình cũng quá mạnh.

Toàn bộ quá trình, cô bé kia đều sợ đến choáng váng, chỉ biết đàn độn mà kêu tên mình, còn đứt quãng nữa.

Giang Chu cầm chén nước lên uống một ngụm, sau đó lại rót một chén, quay người đi lên tầng hai.

Cùng lúc đó, trong căn phòng ngủ tĩnh lặng.

Phùng Tư Nhược chu cái miệng nhỏ nhắn lên, lẳng lặng nhìn nhìn lên trần nhà, nàng vẫn hơi choáng váng.

Thì ra đây chính là cách để sinh con...

Nàng cảm thấy mình đã mở cánh cửa của một thế giới mới.

Trong hoảng hốt và luống cuống còn mang theo một chút gì đó như trầm tư suy nghĩ.

Lúc này, Giang Chu đi đến, ngồi xuống bên giường.

“Ngồi dậy uống nước đi!”

Phùng Tư Nhược mím môi, phồng má lên, nước mắt bỗng nhiên đổ rào rào.

Trên gương mặt nhỏ nhắn và xinh đẹp đã viết đầy ủy khuất, nhưng sắc hồng hào trên gò má vẫn chưa rút đi.

“Làm sao vậy? Em khóc cái gì?”

“Đau...”

Phùng Tư Nhược mếu máo nói, nghe vào rất dễ thương mà lại đàn độn.

Giang Chu nhìn không được mà chép miệng một cái, hẳn cảm thấy cô công chúa sợ xã hội này đã đáng yêu đến mức phạm quy rồi.

Vì vậy, Giang Chu đưa tay ôm Phùng Tư Nhược vào ngực, rồi đút nước cho nàng, lại còn nhẹ nhàng véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng để biểu đạt sự bất mãn của mình, nhưng thân thể lại rất thành thực mà rúc vào trong ngực hắn.

Sau đó, lại dùng hai cánh tay trắng nõn để ôm lấy eo của hắn, ôm rất chặt rất chặt.

Chương 542: Tối hôm qua bọn con nhún nhảy ở trên giường!

Hai người lặng lẽ ôm nhau rất lâu, mãi cho đến khi đồng hồ bắt đầu báo giờ.

Lúc này, sẽ không có người vụng trộm rút phích cắm bình nóng lạnh, cũng sẽ không có cô bé ngốc ‘ác ý’ xả hết nước nóng nữa.

Giang Chu đưa tay ôm lấy Phùng Tư Nhược, không để ý nàng luống cuống từ chối, mà trực tiếp ôm nàng vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong thì là đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời chói chang.

Khi Giang Chu tỉnh dậy thì Phùng Tư Nhược vẫn còn đang ngủ.

Có điều giấc ngủ của nàng tương đối cạn.

Cho nên Giang Chu vừa động dậy, nàng lập tức bị đánh thức.

Nàng nhìn thoáng qua Giang Chu, lại xấu hổ mà chui vào trong chăn.

Giang Chu nhìn nét mặt của nàng, nhìn không được mà vui vẻ.

Theo như Đinh Duyệt nói, thì Phùng Tư Nhược chưa từng có thói quen nằm ỳ.

Khi ở ký túc xá, thì nàng là người đầu tiên rời giường.

Hơn nữa, nàng còn là một cô bé tỉnh lại là dậy luôn chứ không bao giờ nằm thêm.

Cũng không biết vì sao, Giang Chu chưa từng thấy Phùng Tư Nhược như vậy.

Mỗi khi cô bé này ngủ trong ngực của mình, thì có thể nằm ỳ bao nhiêu thì nằm ỳ bấy nhiêu.

“Năng phoi đến mộng rồi kìa!”

“Không có...”

Giang Chu đưa tay kéo rèm cửa sổ ra: “Xem đi, có chưa.”

Phùng Tư Nhược cọ cọ vài cái vào ngực Giang Chu: “Em... em phải nằm thêm một lát mới được.”

“Vậy em nằm đi, anh đi làm bữa sáng cho em.”

“Không muốn!”

Phùng Tư Nhược ôm chặt cổ của Giang Chu, nói cái gì cũng không cho Giang Chu rời khỏi giường.

Giang Chu ngáp một cái, rồi liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường ở đối diện.

Mới có bảy giờ sáng thôi.

Ngủ một lát nữa cũng không sao nhỉ?

Hơn nữa, đúng là bây giờ Phùng Tư Nhược cần nghỉ ngơi.

Vì vậy, Giang Chu liền ôm nàng vào trong ngực, yên tĩnh mà chìm vào giấc mộng.

Hai tiếng sau.

Ánh mặt trời đã rực rỡ., ánh nắng áp áp xuyên qua cửa sổ, trải lên sàn nhà.

Những vết bẩn chưa được lau sạch của ngày hôm qua lập tức lộ ra.

Giang Chu mở hai mắt ra, nhìn không được mà chép miệng một cái.

Cô em vợ Phùng Y Nhất đúng là không biết làm việc nhà mà.

Giang Chu rón rén thả lỏng Phùng Tư Nhược ra, sau đó lặng lẽ đi xuống nhà, đi vào nhà bếp bật bếp lên, chuẩn bị làm bữa sáng.

Tủ lạnh nhà hần vốn không có nguyên liệu nấu ăn, dù sao cũng là lần đầu tiên đến ở, nên ai sẽ nghĩ đến chuyện này chứ?

Nhưng khu biệt thự này có thể cung cấp phục vụ quản gia biệt thự.

Chỉ cần gọi điện thoại, mười phút sau liền sẽ đưa nguyên liệu nấu ăn đến.

Đây chính là cuộc sống của kẻ có tiền.

Bằng không thì tại sao Giang Chu phải tốn khoảng 30 triệu chứ.

Chẳng mấy chốc, ông anh phụ trách đưa đồ đã xách bao lớn bao nhỏ đến cửa.

Ông anh này bấm chuông, lại đưa tất cả đồ vào trong nhà bếp sau đó mới chào tạm biệt rồi rời đi.

Giang Chu cũng rất khách khí mà cho 100 đồng tiền boa, giả bộ đại gia một phen.

Sau đó, hần chuẩn bị bắt tay vào làm, chuẩn bị thể hiện truyền thừa tài nghệ nấu ăn của nhà họ Viên.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu phát hiện một vấn đề trí mạng.

Nguyên liệu nấu ăn đã có rồi, nhưng mà dầu, muối gia vị... Tất cả đều không có.

Giang Chu lại gọi điện thoại qua hỏi.

Kết quả là quản gia nói, bọn họ có thể cung cấp phục vụ đưa đồ ăn, thế nhưng lại không mua được những thứ đó.

Đúng lúc này, Phùng Tư Nhược mặc đồ ngủ đi xuống dưới.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vẫn có hơi bối rối, sắc môi hơi trắng bệch.

Mãi cho đến khi nhìn thấy Giang Chu ở trong nhà bếp, biểu cảm của nàng mới hòa hoãn lại.

Nàng vốn đang ngủ rất thom ngon, bỗng nhiên ý thức được cánh tay ôm mình đã biến mất.

Vì vậy, nàng vội vàng mở mắt ra, phát hiện cảm giác của mình không phải là ảo giác.

Trong khoảnh khắc đó, lòng Phùng Tư Nhược tràn đầy bất an.

Đại khái thì tất cả các cô gái đều là như vậy, thời điểm này bọn họ luôn lo được lo mất, sợ bị người yêu bỏ rơi.

Bởi vì bọn họ đã trao toàn bộ những gì mình có rồi.

“Dậy rồi?”

“Ừm!”

Giang Chu thả muối xuống: “Không có gia vị và dầu ăn, nên không thể làm bữa sáng được.”

Phùng Tư Nhược gật đầu, bước chân trần trên sàn nhà, nhỏ giọng nói: “Không sao.”

“Sao em lại đi chân trần?”

“Em... em tưởng rằng anh đi rồi.”

“Ồ, cho nên không thèm đi dép, mà đã chạy xuống đây tìm anh?”

Khuôn mặt của Phùng Tư Nhược đỏ lên, sau đó gật đầu.

Giang Chu đi qua, véo véo khuôn mặt của nàng: “Đi thôi, anh lái xe đưa em đến khách sạn, rồi ăn sáng với cha mẹ luôn.”

“Hơi mệt...”

“Chờ quen liền tốt!”

Phùng Tư Nhược cắn môi, thở phì phò liếc nhìn Giang Chu một cái: “Ồ!”

Vì vậy, hai người rửa mặt một chút, thay quần áo.

Sua đó, lái xe đi đến khách sạn.

Phùng Tư Nhược hành động không tiện lắm, ngay cả bước đi cũng nhỏ hơn nhiều.

Quý bà Viên Hữu Cầm liếc mắt liền phát hiện không thích hợp.

Vì vậy liền bắt đầu truy hỏi, Phùng Tư Nhược không thể làm gì khác hơn là nói mình bị trọ chân.

Viên Hữu Cầm hỏi Phùng Tư Nhược bị từ bao giờ.

Phùng Tư Nhược ấp úng nói alf tối hôm qua.

Viên Hữu Cầm lại hỏi tối hôm qua làm gì?

Giang Chu thấy thế liền chen vào.

“Tối hôm qua bọn con nhún nhảy ở trên giường.”

Chương 543: Cải trắng cuối cùng cũng bị heo ủi!

Nhún nhảy... Là cái gì?

Đối với hai vợ chồng già mà nói, thì cái từ xa lạ này có chút khó hiểu.

Nhưng mà đã dính đến từ ‘nhảy’ này, thì có trọ chân cũng là rất bình thường nhỉ?

Viên Hữu Cầm nhìn thoáng qua Giang Chu, lại hơi tức giận nói: “Buổi tối mà con cũng không thể thành thật một chút à?”

Giang Chu há miệng ra: “Con... Con rất thành thật mà, trái lại thì Phùng Tư Nhược vẫn luôn kêu la hoảng hốt.”

“Nói bậy, Tư Nhược ngoan như vậy, làm sao sẽ giống như con nói được?”

“Vâng vâng vâng, là con nói bậy, con không nói gì nữa.”

Trong khi hai mẹ con đấu võ mồm, Phùng Tư Nhược đỏ mặt cúi đầu.

Trong đầu nàng không khỏi nhớ lại tình cảnh ngày hôm qua, sau đó, liền cảm thấy gò má đã hơi nóng bỏng.

Vì vậy, nàng vươn hai tay nhỏ, nhẹ nhàng xoa nắn gò má.

Kết quả nhào nặn đến nhào nặn đi, lại không cẩn thận mà phát ra một tiếng ‘bóc’, thậm chí còn thổi ra một bong bóng nước.

Trong phòng lập tức yên tĩnh vài giây.

Phùng Tư Nhược bối rối ngẩng đầu lên, phát hiện cha mẹ và Giang Chu đều đang nhìn về phía mình.

Nhất là Viên Hữu Cầm còn mang theo một ý cười cung chiêu.

Bà vẫn cảm thấy tính cách cô bé này hơi buồn buồn, không vui vẻ hoạt bát, hoặc là có tâm sự gì.

Nhưng xem ra, Tiểu Tư Nhược vẫn rất hoạt bát nha.

Có thể chỉ là sợ người lạ, cho nên ngày thường mới không nói lời nào.

Xem đi xem đi, cô bé chơi một mình mà con vui vẻ như vậy kìa.

Có điều, tuy cha mẹ của Giang Chu không phát hiện cái gì, nhưng Hàn Nhu thiên tư thông minh thì lại khác.

Trong đầu nàng nhớ đến biệt thự, lại nhớ hai chữ trọ chân này.

Cộng thêm chuyện hôm qua anh trai không muốn Phùng Tư Nhược ngủ ở đây, vì vậy mà trong lòng nàng đã có một suy đoán to gan.

“Anh, hai người...”

Giang Chu liếc nhìn Hàn Nhu một cái: “Không nên nghe ngóng chuyện của người lớn.”

Mặt Hàn Nhu đầy vẻ tiếc hận mà nhìn Phùng Tư Nhược: “Quả nhiên, cái trắng cuối cùng vẫn bị heo ùi.”

“Đừng nói bậy bạ, cẩn thận cha mẹ đánh chết em.”

“Rõ ràng là anh làm việc xấu mà, nên đánh chết anh mới đúng.”

“Em biết cái gì, bây giờ em hỏi mẹ, nói mẹ sắp sửa có cháu nội, xem mẹ có vui vẻ hay không?”

Hàn Nhu lập tức ngẩng đầu lên: “Mẹ! Anh con nói...”

Nàng còn chưa kịp nói xong, Giang Chu lập tức bịt miệng nàng lại: “Mẹ, Nhu Nhu muốn hỏi mẹ, chiều nay chúng ta đi đâu chơi?”

“Trường thành, Cố Cung... Đi dạo mấy chỗ này là được.”

Viên Hữu Cầm thuận miệng nói, lại liếc nhìn Giang Chu: “Con buông tay ra, Nhu Nhu ngạt thở rồi kìa.”

Giang Chu vội vàng buông tay, nhìn thoáng qua cô em gái đã đỏ bừng cả mặt.

“Không sao chứ?”

“Phi phi phi, sao trên tay có có mùi gì là lạ?”

“Ồ, anh vừa đi vệ sinh, không cẩn thận liền tè ra tay.”

“A...A...A, em muốn cắn chết anh!”

Một lúc sau, bữa sáng kết thúc.

Giang Chu vốn định đi dạo với bọn họ, nhưng không ngờ Chu Vũ Đình lại gọi điện thoại đến.

Dường như bên phía Phi Độ có động tác mới, hơn nữa còn là động tác lớn.

Quý Tử Hàm đã gửi bản kế hoạch đến không chế cở phần Chu Tinh.

Đây là bước đầu tiên của Bách Việt sau khi gia nhập vào liên minh.

Là một tiếng hát kinh người cũng được, là quan mới đốt ba đồng lửa cũng tốt.

Dù sao cái kế hoạch hoạt động lần này của Quý Tử Hàm cũng sẽ không đơn giản.

Vì vậy, Giang Chu ăn qua loa vài miếng, lại giao Phùng Tư Nhược cho hai vợ chồng gia, sau đó liền lái xe đi đến công ty.

Hắn vừa vào phòng làm việc, Chu Vũ Đình đã ôm bản kế hoạch đi đến.

Phía sau còn có hai nhân viên mới nhậm chức bê một cái bàn đen vào.

“Nói đơn giản thôi, rốt cuộc là loại hoạt động gì?”

Chu Vũ Đình ho khan một tiếng: “Hoạt động này có tên là ‘Ngày mỹ phẩm toàn cầu’, định vị của nó là ngày giảm giá cho những người thích mỹ phẩm và đồ trang điểm.”

Giang Chu hơi cau mày: “Quý Tử Hàm muốn sáng tạo ra một ngày lễ vốn chưa có à?”

“Đúng thế, sáng tạo ra một ngày lễ chỉ tồn tại vì mỹ phẩm và đồ trang điểm.”

“Con bà nó, tôi đoán là người phụ nữ này sẽ bị tất cả đàn ông hận đến chết mất.”

Giang Chu không khỏi lau mồ hôi thay cho đồng bào nam tính của mình.

Nếu hoạt động này thành công, sau này liền có thêm một ngày lễ nữa.

Hơn nữa, còn là ngày lễ chỉ đích danh là phải tặng đồ trang điểm và mỹ phẩm.

Yêu đương càng ngày càng tốn kém, sau này cmn ai còn muốn kết hôn nữa?

Có điều, Quý Tử Hàm này đúng là không đơn giản.

TaoBao mới làm ra một ngày lễ 11/11, hiệu quả còn chưa xuất hiện, thế mà người phụ nữ này đã theo sát phía sau, làm một ngày lễ mỹ phẩm.

Xem ra người làm đại sự, luôn luôn có suy nghĩ giống nhau.

“Nội dung chiết khấu của hoạt động này là gì?”

“Giảm nữa giá các mặt hàng mỹ phẩm và đồ trang điểm, nhưng không phải tiến hành giảm tiền, mà là mua một tặng một.”

Giang Chu hít một tiếng: “Đây chính là một cái giá lớn đấy, Phùng Nhạc có thể tiếp nhận sao?”

Chu Vũ Đình gật đầu: “Quý tổng nói, Phùng tổng đã phê duyệt bản kế hoạch này rồi!”

“Mỹ phẩm vốn là nhắm vào phụ nữ trẻ tuổi, năng lực tiêu phí của đoàn thể này rất mạnh, nếu như có thể thành công, vậy Tự Mỹ sẽ thật sự thành công ở quốc nội.”

“Quý tổng cũng nói như vậy.”

Chương 544: Cải trắng cuối cùng cũng bị heo ủi! (2)

Giang Chu sờ cằm một cái: “Có những thương hiệu nào tham gia ngày lễ mỹ phẩm này? Đã xác định danh sách chưa?”

Chu Vũ Đình lập tức mở bản kế hoạch ra, rút một tờ trong đó ra rồi đưa qua.

Giang Chu tiếp nhận, cầm lên xem một chút, hầu như đều là hàng hiệu.

Nào là Dior, Chanel, Helena, Estee Lauder, La Mer, Clé de Peau, Labourne...

Những sản phẩm của các thương hiệu này, tùy tiện một cái chai nhỏ thôi cũng có giá hàng ngàn, hàng chục ngàn đồng rồi.

Khá lắm, còn mua một tặng một?

Coi như các nhãn hiệu này rất nể mặt Phi Độ, sẵn sàng giảm giá cho Phi Độ, nhưng Phi Độ vẫn phải gánh chịu một bộ phận rất lớn.

Má ơi, gì thế này?

Làm buôn bán hay là làm từ thiện đây?

Chẳng lẽ Phùng Nhạc không nghĩ đến, chẳng may hoạt động này sẽ thất bại thì phải làm sao à?

Vậy ít nhất Phùng Nhạc cũng sẽ mất một nửa tài sản.

Đúng, Phi Độ là một quái vật khổng lồ, không sai chút nào.

Nhưng đừng quên, nó đã bán hết những sản nghiệp cũ rồi, nói cách khác, hiện giờ Phi Độ chỉ có chi mà không có thu.

Coi như Phi Độ là một trong những bá chủ của ngành internet truyền thống, nhưng có thể có bao nhiêu vốn lưu động chứ?

Nếu như hoạt động này thất bại, còn không phải trực tiếp lấy nửa mạng già của Phùng Nhạc luôn sao?

Tuy rằng Phùng Nhạc chỉ nhìn thấy lợi ích trước mắt, nhưng cũng không cần thiết nóng lòng như vậy chứ?

Chẳng lẽ Phùng Nhạc đã tìm được người lật tẩy cho mình rồi sao?

Hoặc là... Phùng gia có vấn đề gì rồi sao?

Giang Chu suy nghĩ một lát, nhưng nghĩ mãi vẫn không có đáp án gì.

Vì vậy, hắn cầm bản kế hoạch trong tay Chu Vũ Đình, quan sát cẩn thận một phen.

Không nói cái khác, nhưng quả thật là Quý Tử Hàm rất có tài năng.

Thậm chí nàng còn suy tính đến tất cả những khả năng có phát sinh tình huống bất ngờ và ngoài ý muốn.

Ví dụ như vấn đề hậu mãi, vấn đề hậu cần, vấn đề chuyển hóa lưu lượng...

Không hề nghi ngờ, nếu như hoạt động ngày lễ mỹ phẩm này phát triển theo bản kế hoạch này, vậy nhãn hiệu Tụ Mỹ này, tuyệt đối có thể đạt đến độ cao như TaoBao.

Thế nhưng mà... không được.

Giang Chu sẽ không để cho nó thành công.

Hắn đã đào hố rất sâu rồi, đang chờ sẵn rồi.

Hoạt động này của Quý Tử Hàm, không phải gia tăng tốc độ để Tụ Mỹ nhảy vào hố sao?

Giang Chu dùng ngón tay gõ mặt bàn.

Tay còn lại cầm bản kế hoạch, sắc mặt ngưng trọng, trầm ngâm một lúc lâu.

Hắn vẫn chưa nghĩ ra.

Tại sao Phùng Nhạc lại chấp nhận một kế hoạch có chi phí cao như vậy?

Bởi vì theo Giang Chu, tuy rằng lão hồ ly này hơi gấp gáp một chút, nhưng trong xương vẫn còn rất cẩn thận.

Thế mà Quý Tử Hàm lại có thể thuyết phục Phùng Nhạc, chuyện này thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Giang Chu không tin, trong chuyện này không có nhân tố nào khác.

Vừa hay lúc này Quý Tử Hàm gọi điện thoại đến.

Quý Tử Hàm cũng không giấu diếm, mà trực tiếp vào thẳng vấn đề.

Nàng nói nàng muốn biết ý kiến của Giang Chu về hoạt động lần này.

Mà Giang Chu cũng muốn thăm dò quá trình Quý Tử Hàm thuyết phục Phùng Nhạc.

Vì vậy, hai người hẹn gặp mặt ở một nhà hàng cơm tây gần đây.

Tiệm cơm tây này còn rất có phong cách.

Trong nhà hàng có không ít các cặp tình nhân đang châu đầu ghé tai.

Thậm chí phong cách và thiết kế của nó đều có hơi ám muội, hơn nữa, bởi vì ghé hai người còn bé hơn những nhà hàng khác, cho nên hai người ngồi chung sẽ dính lại với nhau, đùi chạm đùi, hông dựa hông.

Chậc chậc chậc!

Ông chủ nhà hàng này, thật cmn biết làm ăn.

Thảo nào lại có nhiều cặp đôi đến đây như vậy.

Lúc này, Quý Tử Hàm xuất hiện ở trong nhà hàng, cất bước đi về phía Giang Chu.

Hôm nay nàng cũng ăn mặc giống như lần trước, một chiếc váy sơ mi trắng, cúc trên ở cài, để lộ một mảnh da thịt trắng như tuyết.

Trên chân là một đôi giày cao gót 7cm, di chuyển liền phát ra âm thanh cộc cộc, để cho dáng người của nàng càng thêm cao gầy mà ưu nhã.

“Giang tổng, cậu đã xem bản kế hoạch tôi gửi đến chưa?”

Giang Chu gật đầu: “Đã xem rồi, tôi cảm thấy hơi mạo hiểm.”

Quý Tử Hàm hé miệng cười, lộ ra hai lúm đồng tiền: “Cậu cho rằng, tỉ lệ thành công là bao nhiêu?”

“Sáng tạo một ngày lễ chỉ thuộc về mỹ phẩm và đồ trang điểm, đây là một quá trình khá dài, chỉ xem một lần thì không thể nói chính xác được.”

“Tôi cũng cho rằng như vậy, muốn sáng tạo một ngày lễ, còn phải ảnh hưởng từ từ và thay đổi một cách vô tri vô giác.”

Giang Chu quơ quơ ly rượu vang trong tay: “Có điều, chi phí của hoạt động này nằm ngoài dự đoán của tôi.”

Quý Tử Hàm gật đầu: “Đúng là chi phí rất lớn, nhưng làm ăn kinh doanh mà, muốn kiếm tiền thì phải có trả giá chứ.”

“Nhưng mà tôi rất ngạc nhiên, cô thuyết phục Phùng tổng như thế nào vậy? Dù sao đây cũng là một nửa tài sản của Phùng tổng đấy.”

“Trên thực tế, khi tôi đem bản kế hoạch đến trước mặt ông ấy, thì ông ấy liền đồng ý luôn.”

“Quý tổng, cô sẽ không coi tôi là đứa trẻ ba tuổi chứ?”

Chương 545: Cải trắng cuối cùng cũng bị heo ủi! (3)

Quý Tử Hàm yên lặng một lát: “Tôi nói thật!”

Giang Chu chậm rãi đặt ly rượu vang xuống: “Xem ra tôi tu hành còn chưa đến nơi đến chốn rồi.”

“Có gì gì?”

“Nếu như bắt tôi đặt nửa tài sản của mình lên, vậy tôi phải suy nghĩ mười ngày nửa tháng, vẫn chưa chắc đã có quyết đoán đó đâu.”

Quý Tử Hàm lộ ra nụ cười mê người: “Người bình thường đều sẽ nói vậy, người càng có tiền thì sẽ càng keo kiệt.”

Giang Chu hơi cau mày: “VẬ ý của cô là, Phùng tổng không phải người bình thường?”

“Trên thực tế, chuyện này có liên quan đến Phùng lão gia tử.”

“Phùng Viễn Sơn?”

Quý Tử Hàm hơi do dự một chút, sau đó gật đầu: “Dạo này, thân thể của ông ấy không tốt lắm.”

Giang Chu nhướn mày lên: “Ngã bệnh? Bệnh gì?”

“Không rõ, tình trạng sức khỏe của Phùng Viễn Sơn vẫn luôn là bí mật.”

“Vậy làm sao cô lại biết chuyện này?”

“Lần này ông ấy bệnh tương đối nặng, sắc mặt tái nhợt nên căn bản là không giấu được.”

Giang Chu nghe thấy câu này, lập tức liền hiểu ra.

Vì sao Phùng Nhạc lại không muốn đi từng bước, mà lại dùng phương thức vội vàng như vậy?

Nguyên nhân chính là vì tình trạng sức khỏe của Phùng Viễn Sơn khiến cho Phùng Nhạc lo lắng.

Ngoại giới đều nói nhị thiếu của Phùng gia mới là người thừa kế của Phùng gia.

Nhưng chưa đến cuối cùng, thì ai cũng không thể đảm bảo 100% được.

Phùng Nhạc lo lắng Phùng Viễn Sơn đột nhiên ợ ra rắm.

Đến khi đó, người vừa chết, gia sản chia thế nào thì vẫn là một ẩn số.

Cho nên, Phùng Nhạc muốn làm ra một số thành tích trước khi Phùng Viễn Sơn gặp chuyện không may.

Để cho Phùng Viễn Sơn có quyết đoán, giao sản nghiệp lại cho mình.

Phùng Nhạc cố gắng nắm chặt tất cả những thứ có thể bắt được trước khi Phùng Viễn Sơn chết.

Đây mới là mục đích thật sự của Phùng Nhạc.

Vì vậy, Phùng Nhạc tình nguyện bỏ ra một nửa tài sản để đánh cược một lần.

Dù sao cũng là đánh cược nha, ô tô biến thành máy bay cũng là có khả năng.

“Giang tổng, cậu đang nghĩ gì vậy?”

Giang Chu lấy lại tinh thần, mỉm cười: “Cô nói xem, rốt cuộc Phùng gia có bao nhiêu gia sản?”

Khóe miệng Quý Tử Hàm cong lên: “Không biết, nhưng chắc chắn con số đó rất đáng sợ.”

“Trời ạ, tôi thừa nhận là mình nói nhảm.”

“Nghe nói Giang tổng đang hẹn hò với cháu gái của Phùng tổng à?”

Giang Chu hơi ngần ra: “Ngay cả cái này mà Phùng Nhạc cũng nói cho cô à?”

Quý Tử Hàm cười như không cười mà nhìn Giang Chu: “Ba nhà chúng ta hợp tác, là phải tin tưởng lẫn nhau, cho nên giữa tôi và Phùng tổng không có bí mật gì.”

“Cũng không thể nói là hẹn hò, chỉ là kết giao bạn bè thôi.”

“Giang tổng hẹn hò với đại tiểu thư Phùng gia, lẽ nào thật sự có ý tưởng với gia sản của Phùng gia sao?”

Ánh mắt Giang Chu trở nên thản nhiên: “Thương nhân, có ai mà không tham? Huống chi cái bánh ga tô của Phùng gia quá lớn, tôi cũng không thể ngoại lệ được.”

Quý Tử Hàm lắc đầu: “Vậy thì sợ rằng Giang tổng phải thất vọng rồi.”

“Vì sao lại nói vậy?”

“Con người của Phùng Viễn Sơn rất coi trọng huyết mạch, ông ta tuyệt đối sẽ không để gia sản của mình mang họ khác đâu.”

Giang Chu làm bộ rất kinh ngạc: “Ngay cả cháu gái của mình cũng không tư cách?”

Quý Tử Hàm mỉm cười: “Đương nhiên, dù sao thì là cháu gái chứ không phải cháu trai, con gái nhất định là phải lập gia

đình.”

“Không thể nào, đó không phải là tư tưởng của xã hội phong kiến sao?”

“Giang tổng, thật ra thì hiện tại, mỗi một gia tộc tài phiệt như vậy, đều là một Vương Triều phong kiến độc lập.”

Giang Chu lộ vẻ tiếc nuối: “Nói như vậy, dù tôi có quyền rũ Phùng đại tiểu thư thì cũng không có tác dụng mĩa gì?”

Quý Tử Hàm mập mờ liếc mắt nhìn Giang Chu: “Cũng chưa chắc nha?”

“Hả?”

“Phùng đại tiểu thư rất xinh đẹp, cưới về nhà nhìn cũng thoải mái nha.”

Giang Chu có hơi kinh ngạc: “Cô đã gặp cô ấy rồi à?”

Quý Tử Hàm lắc đầu: “Tôi chỉ xem qua ảnh thôi, chắc chắn là rất hoạt bát sáng sủa nhỉ?”

“...”

Hoạt bát sáng sủa?

Đây là nhìn kiểu gì vậy?

Người này nhất định là nhìn thấy Phùng Tư Nhược giả nhĩ?

“Thật ra thì Phùng Tư Nhược rất hướng nội, hơn nữa có chút sợ người lạ.”

“Giang tổng gạt người.”

“Hả?”

Quý Tử Hàm nói xong, bỗng nhiên duỗi cánh tay mảnh khảnh và trắng nõn ra, sau đó dùng hai ngón tay kẹp cổ áo của Giang Chu, kéo ra lại gần mình.

“Nếu như Phùng đại tiểu thư xấu hổ và ngượng ngùng như Giang tổng nói, vậy làm sao có thể để lại một dấu ấn to gan như vậy chứ?”

Giang Chu hơi sững sờ, lấy điện thoại di động ra, mượn màn hình làm gương để soi một cái.

Trên cổ hắn có một vết hôn màu đỏ thẫm, to bằng một đồng tiền xu.

Cụ thể thì có bảy hoặc tám cái rất rõ ràng, còn có ba bốn vết không rõ lắm.

“...”

Giang Chu nhớ rồi.

Tối hôm qua, khi Phùng Tư Nhược đau dữ dội, lại xấu hổ nên không dám kêu lên thành tiếng.

Cho nên, nàng hung hăng hút cổ của hắn, còn suýt nữa cào rách cả lưng hắn.

Giang Chu trầm ngâm liếc mắt nhìn Quý Tử Hàm.

Sức quan sát của người phụ nữ này mạnh mẽ như vậy sao?

“Giang tổng, tối hôm qua chơi rất vui nha.”

“Nào có nào có, vui bình thường thôi, ha hả...”

Chương 546: Tiểu Nam Nhi thích ăn nước miếng như vậy sao?

Quý Tử Hàm khẽ nhấp một ngụm rượu vang.

Sau đó ngược mắt lên, mặt đầy mập mờ mà nhìn Giang Chu.

“Giang tổng cảm thấy thế nào, thoải mái không?”

“???”

Giang Chu bỗng nhiên ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt quỷ dị mà nhìn Quý Tử Hàm.

Người phụ nữ này... Thật hay giả vậy?

Nữ hão sắc?

Hoặc là... Có ý kiến gì với mình sao?

Chậc chậc chậc!

Giang Chu nhin không được mà thâm lú lú.

Sau khi mình trọng sinh trở về, không có hệ thống cũng không thức tỉnh cái mọe gì.

Ban đầu còn cảm thấy rất khó chịu.

Dù sao làm gì cũng phải tự cố gắng và nỗ lực, nào có thom bằng có hack với bug chứ.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ ông trời đã bồi thường cho mình ở phương diện này sao?

Quý Tử Hàm nhìn dáng vẻ sững sờ của Giang Chu, lại tưởng rằng hắn đang xấu hổ.

Vì vậy, nàng nâng bàn tay trắng nõn lên, che miệng cười trộm một lát.

“Giang tổng, tôi chỉ đùa một chút thôi, cậu đừng để ý.”

Giang Chu lấy lại tinh thần, mỉm cười nói: “Tôi không ngại, Quý tổng thích tư thế nào?”

Quý Tử Hàm tròn tròn mắt lên, gò má đột nhiên đỏ bừng: “Cậu... sao cậu có thể hỏi con gái vấn đề này chứ?”

“Ồ, được rồi, có điều tôi thích dùng ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa để kẹp lấy đáy ly, uống như vậy vẫn rất có cảm giác.”

“???”

“Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Quý Tử Hàm ho khan một tiếng, suýt nữa thì sặc: “Thì ra... Thì ra cậu đang nói đến tư thế uống rượu à...?”

Giang Chu tỏ vẻ nghi ngờ: “Bằng không thì là tư thế gì?”

“Không có, tôi...tôi nói là tư thế cầm dao nữa...”

“Ồ, cô nói tư thế cầm dao nữa à, có điều, hôm qua tôi ăn đồ trong nước, nên chỉ dùng đũa.”

Giang Chu cầm ly rượu lên, cười như không cười mà uống một ngụm.

Nói loại chuyện này, có ai có thể trâu bò hơn mình?!

Quý Tử Hàm lại dám dùng các này để trêu chọc mình nữa.

Chẳng lẽ không biết miệng của mình còn có thể lái xe lửa sao?

Tạm tha cho nàng lần này.

Lần này còn dám nữa, liền hung hăng nắm Phật Tổ trong tay!

Để cho nàng cảm nhận được thế nào là sợ hãi khi bị mình nắm!

Quý Tử Hàm cảm nhận được ánh mắt của Giang Chu, đột nhiên cảm thấy gương mặt hơi nóng lên.

Người làm ăn, hoặc là người bình thường, tất cả đều thích giả vờ đang hoảng đứng đắn mới đúng.

Đây là lần đầu tiên nàng cam bái hạ phong thì tranh đua miệng lưỡi.

Có điều, nếu nói tiếp thì có hơi lúng túng.

Quý Tử Hàm cảm thấy bầu không khí hơi quý dị, mơ hồ còn có cảm giác đứng ngồi không yên.

“VẬY... Giang tổng, tôi ăn xong rồi, hay là tôi đi trước nha?”

“ĐỪNG VỘI!”

“HẢ?”

“Tôi còn chưa bye bye Phật Tổ mà, nào, ngẩng đầu uốn ngực đi.”

Nửa tiếng sau, bữa cơm tây đã kết thúc.

Giang Chu trả tiền, rời khỏi nhà hàng tây, rồi lại xe đến tòa nhà Song Tinh.

Làm thương nhân, bình thường thì linh cảm khá nhạy bén.

Từ trước kỳ nghỉ, Giang Chu đã có dự đoán là Phi Độ sẽ có động tác lớn.

Cho nên hắn đã mặt dày mà bảo Tô Nam không về nhà.

Hiện giờ xem ra, quả nhiên là không uống phí chút nào.

Nếu như Quý Tử Hàm và Phùng Nhạc đã nóng lòng muốn nhảy vào hố, vậy mình không thể không nỗ lực một chút.

Công ty Kinh Nam của Tô Nam thành lập lâu như vậy rồi, cũng nên có chút tác dụng rồi.

Bởi vậy, Giang Chu liền đi thang máy lên trên, đi vào công ty đầu tư Kinh Nam.

Lúc này, trong công ty chỉ có tiếng lạch cạch của bàn phím.

Các nhân viên đều đang nỗ lực làm việc, chăm chỉ tự hạn chế, tràn đầy tinh thần phấn đấu.

Xem ra, không lâu sau là mình có thể mua thêm một cái biệt thự rồi.

Mặt Giang Chu đầy vẻ vui mừng, nhẹ nhàng đi qua khu làm việc, sau đó vươn tay, đẩy nhẹ cửa phòng của Tô Nam ra.

Lúc này, trong phòng làm việc của Tô Nam.

Tô Nam đang dựa vào trên ghế làm việc, bàn chân nhỏ trắng nõn đặt trên mặt bàn làm việc.

Trong tay còn cầm một cái chén sứ màu trắng, nàng đang dùng đầu lưỡi mềm mại của mình để liếp láp miệng chén.

Khuôn mặt nhỏ nhắn và xinh đẹp đã đỏ bừng, đôi mắt đang dập dờn như một mặt hồ.

Mãi cho đến khi tiếng mở cửa vang lene, nàng mới ngẩng đầu lên theo bản năng.

Sau đó, bốn mắt nhìn nhau với Giang Chu, bầu không khí lập tức đọng lại.

“... ..”

“... ”

Tô Nam vội vàng đặt chén sứ xuống, ánh mắt hiện lên vẻ bối rối: “Anh nghe tôi giải thích đã, tôi không làm chuyện gì kỳ quái cả!”

Giang Chu há hốc mồm, cảm thấy miệng khô lưỡi khô: “Nếu như tôi không đoán sai, thì ba ngày trước tôi đã dùng cái chén đó rồi.”

“Không phải, là giống nhau thôi!”

“Không thể nào, sao tôi thấy nó giống như y đúc?!”

Tô Nam xấu hổ không chịu nổi: “Đã nói giống nhau rồi mà, tôi nói nó giống thì là giống!”

Giang Chu đến gần hơn, chỉ vào miệng chén: “Trên này có vết nứt này, giải thích thế nào? Giống nhau mà giống cả vết nứt à?”

“Không... không sai, giống cả vết nứt đây!”

“Không ngờ... Cô lại thích ăn nước miếng của tôi như vậy?”

Chương 547: Tiểu Nam Nhi thích ăn nước miếng như vậy sao?
(2)

“...” Tô Nam đỏ mặt, lập tức phi phi phi: “Boss khôn khiếp, tởm quá, anh mới thêm ăn nước miếng.”

Giang Chu véo véo gương mặt của nàng: “Cô là con nhóc miệng nói một đằng mà lại làm một nẻo.”

“Hừ!”

“Liêm tiếp đi, cứ coi như tôi chưa từng đến.”

Giang Chu làm bộ muốn rời khỏi phòng làm việc, tay đã chạm vào chốt cửa.

Tô Nam lập tức thở phì phò, vươn tay lấy đệm ở sau lưng rồi ném qua.

“Tôi đã nói rồi, là giống nhau.”

“Được được được, tôi giả vờ tin có được không?” Giang Chu kéo ghế qua, ngồi xuống bên cạnh nàng: “Nói cho cô biết một chuyện.”

Tô Nam đi giày xong, gò má vẫn đỏ ửng: “Chuyện gì?”

“Tụ Mỹ chuẩn bị có một hoạt động mới, gọi là ‘Ngày mỹ phẩm toàn cầu’, cô sắp xếp những nhà máy làm thay kia cũng tham dự vào.”

“Muốn bán hàng giả thật à?!”

Giang Chu liếc nhìn nàng một cái: “Ai nói đó là hàng giả, đó là hàng bất chước loại cao cấp, không khác biệt gì với hàng thật cả.”

Tô Nam hừ hừ hai tiếng: “Vậy có qua được bộ phận kiểm tra hàng không?”

“Qua được bộ phận kiểm tra liền trở thành hàng chính hãng thật rồi.”

“Làm như vậy sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Một hoạt động lớn như vậy, kết quả người tiêu dùng lại mua được hàng giả, cô nói xem?”

Tô Nam nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Anh thật sự định đẩy Tụ Mỹ xuống hố à?”

Giang Chu dùng ngón tay gõ bàn một cái: “Tôi vốn không định nhanh như vậy, nhưng người ta đem cơ hội đến trước mặt rồi, tôi không thể không cần nha.”

“Được rồi, tôi sẽ phân phó người đi làm!”

“Cẩn thận một chút, đừng để người ta nắm được đuôi.”

Tô Nam xoa xoa gò má của mình: “Tôi luôn cảm thấy mình đang làm chuyện xấu nhỉ?”

Giang Chu nắm lỗ mũi của nàng: “Trên phương diện làm ăn, thủ đoạn là không chia tốt xấu, mà chỉ phân chia là dùng được khó dùng thôi.”

“Đừng bóp, đau...”

“Gọi ba ba liền không bóp.”

Tô Nam thở phì phò, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Giang Chu: “Bóp đi, bóp hồng mũi tôi, tôi sẽ tham ô công quy để đi phẫu thuật thẩm mỹ.”

Giang Chu buông tay mình ra: “Nói cho cô biết một chuyện, tôi mới mua biệt thự.”

“Tôi biết, chị Hàn Nhu đã nói cho tôi rồi.”

“Có thời gian thì qua đó một chút? Dù sao cũng có rất nhiều phòng, có muốn chọn một phòng cũng được.”

Tô Nam lấy tay che ngực, mắt lộ vẻ cảnh giác: “Anh còn muốn mang tôi về nhà? Làm gì, nhảy múa cho anh xem?!”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Thật ra trong lòng cô rất hy vọng như vậy đúng không?”

“Tôi mới không thêm hy vọng loại chuyện đó!”

“Nói dối sẽ mắc bệnh tè dầm đấy.”

“Anh không tin thì tôi có thể thề, nếu như tôi muốn điều đó, vậy tối nay tôi sẽ không có cơm ăn.”

Giang Chu tròn tròn mắt lên: “Cái này cmn mà cũng tính là thề à? Không ăn một bữa cũng không chết đói mà.”

Tô Nam nhăn mũi ngọc, lẳng lặng nhìn Giang Chu một lát: “Vậy anh nói xem, thề như thế nào?”

“Nếu như cô có muốn, vậy phải tăng 10 kg, mặt to như bánh trung.”

“Được... anh thật là ác độc!”

“Như thế nào? Có dám thề không?”

Tô Nam yên lặng một lát, ánh mắt hơi mất tự nhiên: “Đổi chủ đề câu chuyện đi, mấy trò đánh cược này quá nhàm chán.”

Giang Chu nhin không được mà nheo mắt lại: “Ông đây coi cô là nhân viên, vậy mà ngày nào cô cũng muốn sinh con cho tôi?”

“Phi! Phi phi phi, nhỏ chết anh!”

Tô Nam xấu hổ giống như một con nai con bị hoảng sợ.

Đôi môi đỏ chu lên, nhổ mấy cái vào Giang Chu.

“Tôi lại không thích ăn nước miếng như cô, nên có nhỏ cũng vô dụng, còn không bằng nhảy vài bài làm cho tôi vui vẻ đi.”

“Ai muốn đồ dành anh vui vẻ? Tôi đang biểu đạt sự chán ghét của mình!”

Giang Chu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên đưa tay đè đầu của nàng lại, sau đó sát mặt lại.

Hai khuôn mặt gần trong gang tấc, gần đến mức còn cảm nhận được hơi thở ấm áp của nhau.

Tô Nam bị động tác bất ngờ này làm cho hoảng sợ.

Trong mắt nàng bỗng nhiên liện lên một tia lo lắng bất an, nhưng cũng không có sợ hãi.

Sau đó... ma xui quỷ khiến thế nào...

Nàng liền nhắm hai mắt lại.

“Lông mi rơi dính vào chóp mũi rồi này, tôi lấy xuống giúp cô rồi, không cần cảm ơn.”

Giang Chu bỗng nhiên nhặt một sợi lông mi ở trên chóp mũi của nàng, rồi lại ngồi về chỗ cũ.

Lúc này, Tô Nam mở mắt ra, hàng lông mi dài hơi run lên.

“Giang Chu, anh biết không, anh chính là tên khốn khiếp.”

Giang Chu đứng lên, xoa xoa đầu của nàng, sau đó lại cầm chén của nàng lên một lần nữa, động tác rất tự nhiên mà uống một ngụm.

Sau khi làm xong tất cả, mặt Tô Nam đã đỏ bừng.

Nàng kinh ngạc nhìn cái chén của mình, cũng không biết là đang nghĩ gì.

“Tôi sẽ gửi địa chỉ biệt thự qua cho cô.”

“Không muốn!”

“Khi đi qua thì nhớ gọi cho tôi trước, tôi sẽ cho cô thưởng thức tài nghệ nấu nướng của tôi.”

Tô Nam định mở miệng từ chối.

Nhưng nghe thấy mấy chữ ‘tài nghệ nấu ăn’ thì lại nhin không được mà giật mình.

Vì vậy, nàng thở hắt hắt mà quay đầu đi.

Không bằng lòng, cũng không coi như là từ chối.

Chương 548: Vợ của mình thì mình phải xử lý!

Giang Chu khoát tay, quay người rời khỏi Kinh Nam.

Không ngờ hần vừa bước chân ra khỏi cửa, tiếng bàn phím đã giăng co rất lâu ở trong công ty đột nhiên dừng lại.

Đám người liếc mắt nhìn lẫn nhau, không khỏi lộ ra biểu cảm cười như không cười.

“Khăng định là hôn môi, cá 10 đồng!”

“Không thể nào, đây là công ty, làm vậy sẽ có ảnh hưởng không tốt lắm đâu?”

“Không tin thì chờ đi, Tô tổng chuẩn bị ra lấy nước uống luôn đây này.”

“Uống nước thì liên quan gì đến hôn môi?”

“Hôn lâu như vậy, phải khát nước chứ.”

“Thôi đi, nói cứ như thật, chẳng lẽ cô nhìn thấy rồi?”

“Cô là người mới đến nên không biết, mỗi lần bạn trai của Tô tổng rời đi, thì Tô tổng xe đi ra lấy một chén nước đây.”

“Vậy cũng chưa chắc là đã hôn môi nha!”

“Không hôn môi, vậy miệng để làm gì?”

Trong tiếng nghị luận, cửa phòng làm việc của Tô Nam bỗng nhiên mở ra.

Tô Nam ôm chén của mình đi ra ngoài, đi đến khu giải khát rồi rót một cốc nước.

Sau đó, đi về phòng làm việc của mình với gò má đỏ bừng, lại nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Lúc này, đám nhân viên trong công ty lại liếc mắt nhìn nhau một lần nữa, sau đó tiếng bàn phím lại tiếp tục vang lên.

...

Mỗi một thành phố đều có một khu danh lam thắng cảnh ra dáng.

Hoặc là do người xây dựng, hoặc là do tự nhiên hình thành.

Nhất là một cố đô của một Vương Triều như Thượng Kinh, nơi này có rất nhiều nơi để đi tham quan.

Cho nên cả ngày hôm nay, hai vợ chồng Viên Hữu Cầm và Giang Hoành Sơn đều không nhàn rỗi.

Từ đông đến tây, từ nam đến bắc.

Hai vợ chồng già đều đi dạo một vòng.

Có điều, cảnh thì vẫn chưa ngắm được bao nhiêu, nhưng đồ kỷ niệm thì đã mua đầy một túi lớn.

Các loại huân chương, các loại búp bê bằng đất sét, còn có ông già thỏ, lọ hít thuốc, đồng hồ bỏ túi...

Thậm chí bọn họ còn lấy hết dũng khí để mua một phần nước đậu xanh chua loét và mấy món khác.

Có điều, quý bà Viên Hữu Cầm nuốt không trôi, nên cuối cùng toàn bộ đều thuộc về Giang Hoành Sơn.

Giang Hoành Sơn vốn đã say máy bay, nên choáng váng và khó chịu rồi.

Nghỉ ngơi cả một đêm mới miễn cưỡng khôi phục một ít.

Kết quả một chén nước đậu xanh xuống ruột, đến xế chiều trở về liền tiếp tục trên nôn dưới cũng phun.

“Cha, không thể uống thì cũng đừng uống, người bên ngoài uống không quen đâu, đâu cần thiết phải cố như vậy chứ?”

Sắc mặt Giang Hoành Sơn vàng như nến, ông ngẩng đầu lên: “Tên nhóc thôi, lãng phí lương thực là hành vi đáng xấu hổ.”

Giang Chu nhìn cha ruột của mình, nhìn không được mà chép miệng một cái: “Ngài có tư tưởng giác ngộ cao như vậy từ bao giờ?”

“Chủ yếu là vì... Cha đánh không lại mẹ con...”

Lời này vừa dứt, bầu không khí trong phòng trở nên tĩnh lặng.

Đại khái thì tất cả ông chồng trên thế giới này đều đánh không lại vợ của mình đi.

Có một bộ phận là đau lòng, cho nên mặc kệ thế nào thì vẫn nhường nhịn.

Còn có một bộ phận là như Giang Hoành Sơn, đúng là đánh không lại thật.

“Hay là... ngày mai cha giả bệnh đi?”

“Giả bệnh cũng không được, nếu như cha ốm, khẳng định mẹ con cũng không ra ngoài.”

Giang Chu nghe không hiểu: “Không ra ngoài cũng tốt mà, có thể nghỉ ngơi trong khách sạn.”

Giang Hoành Sơn lại thở dài: “Cả ngày bà ấy không có chuyện gì làm, chẳng phải là sẽ dần vật cha từng giây từng phút cho vui à?”

“...”

Yên tĩnh!

Giang Hoành Sơn uống một hớp nước, thở phào một hơi: “Con trai, ngày mai còn có việc gì à?”

Giang Chu lắc đầu: “Chuyện nên làm thì đã làm xong rồi, chắc hẳn ngày mai sẽ không có chuyện gì.”

“Vậy thì tốt quá, ngày mai con đi dạo phố với mẹ con đi, để cha nằm nghỉ một ngày.”

“...”

“Sao thế? Sao con lại nhìn cha như vậy?”

Giang Chu vất vả mở miệng: “Con cũng đánh không lại mẹ mà.”

Giang Hoành Sơn nâng trán: “Con biết không, nuôi con ngàn ngày, dùng con một ngày thôi.”

“Mọi người đều nói là, con trai đừng sợ, trời sập cũng có cha đỡ rồi.”

Đúng lúc này, cửa phòng bỗng nhiên xuất hiện một cái đầu nhỏ.

Phùng Tư Nhược ngậy người ở khách sạn một ngày đang đứng ở trước cửa, khéo léo nhìn lấy Giang Chu.

Nàng vừa nói chuyện phiếm với quý bà Viên Hữu Cẩm và Hàn Nhu.

Nghe nói Giang Chu làm việc xong, lập tức chạy qua đây gặp Giang Chu.

Dù sao cô bé này cũng rất dính Giang Chu.

Hiện giờ, đã trải qua chuyện tối hôm qua, quả thực là dính như keo luôn.

Giang Chu nhìn thấy Phùng Tư Nhược, lập tức như nhìn thấy cứu tinh.

“Cha, Tư Nhược đến rồi, con đi trước đây, hì hì!”

Giang Hoàn Sơn ngẩng đầu lên: “Ai, đừng đi mà, con còn chưa đồng ý mà!”

Giang Chu vội vàng đi ra cửa, dắt tay Phùng Tư Nhược: “Cha, vợ của cha thì cha phải giải quyết, cố gắng lên.”

“Con...”

Giang Chu vội vàng kéo Phùng Tư Nhược chạy trốn, mãi cho đến khu tiếp khách của khách sạn thì mới dừng lại.

Lúc này, hắn nhìn Phùng Tư Nhược, lại đưa tay véo véo má của nàng, nội tâm thấy thỏa mãn không gì sánh được.

Cưới một cô vợ ngoan là một chuyện rất quan trọng.

Chuyện này liên quan đến sống chết của một người đàn ông đấy!

Chương 549: Phùng Tư Nhược thích loại có gai!

Trên đường rời khỏi khách sạn.

Giang Chu dẫn Phùng Tư Nhược đi dạo siêu thị tổng hợp ở gần đó.

Mua một chút gia vị dùng để nấu ăn, và một số đồ dùng hàng ngày linh tinh, như là khăn lau các thứ ...

Phùng Tư Nhược ngoan ngoan đi theo sau lưng Giang Chu, ánh mắt tò mò nhìn về phía bốn.

Mãi cho đến một giá hàng màu xanh lam, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên dừng bước chân lại.

Sau đó nhìn Giang Chu, có chút muốn nói lại thôi.

Lúc này, ngọn đèn ấm áp chiếu sáng ngũ quan xinh đẹp của nàng, cái miệng nhỏ nhắn hồng hào hiện lên một vẻ utor át và mềm mại.

“Muốn cái gì sao?”

Phùng Tư Nhược lại nhìn giá hàng, nhỏ giọng nói: “Định Duyệt nói là phải mua cái này mới được...”

Giang Chu về thoáng qua giá hàng đó!

Con bà nóT

Đây là một công cụ cản trở sinh sôi nảy nở của nhân loại, và làm gia tăng tốc độ lão hóa của dân số.

Nghe nói, có thể bán được 10 tỷ cái trong vòng một năm.

Còn cmn bán chạy hơn cả Hương Phiêu Phiêu nhiều.

(hương phiêu phiêu, xiang piao piao là thương hiệu trà sữa, chiếm 70% thị trường TQ)

“Vậy lấy một cái nhé!”

“Ồ!”

Mặt Phùng Tư Nhược đỏ lên, nàng vội vàng cầm một cái, rồi giấu ở dưới đáy của giỏ hàng.

Lúc này, đúng lúc có một dì gái tóc quăn đi qua, đột nhiên nhìn nàng một cái, làm cho nàng sợ hết hồn.

Trong nhận thức của nàng, thì mua thứ này chúng tỏ là đang làm chuyện xấu.

Cho nên Phùng Tư Nhược có một loại cảm giác như có tật giật mình.

“Chúng ta không trộm đồ, em sợ cái gì?”

Phùng Tư Nhược ôm cánh tay của Giang Chu, nhỏ giọng thúc giục: “Đi mau, đi mau nha.”

Giang Chu dừng lại một chút: “Hay là lấy thêm hộp nữa? Hình như 10 cái không đủ dùng.”

“Không được không được.”

“Thôi đi, đúng là nhát như chuột mà!”

Phùng Tư Nhược hừ hừ một tiếng, lại nhin không được mà ôm chặt tay của Giang Chu hơn một chút.

Có điều, khi đi đến quầy tính tiền, nàng bỗng nhiên buông tay ra, sau đó chẳng nói chẳng rằng mà chạy ra ngoài, rồi đứng ở nơi xa xa mà nhìn Giang Chu.

Giang Chu nheo mắt lại, làm bộ tức giận mà nhìn nàng một cái.

Phùng Tư Nhược lập tức trở nên bối rối, nhưng lưỡng lự một lát rồi vẫn không dám đi qua.

Phải lấy nó ra để tính tiền mà,

Không nên không nên, tuyệt đối không nên qua đó.

Giang Chu bắt đầu dĩ, không thể làm gì khác hơn là nhặt từng món đồ trong giỏ hàng lên quầy thanh toán.

Cuối cùng, khi cầm cái hộp kia lên quầy tính tiền, hắn nhìn thoáng qua, rồi bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói: “Tư Nhược, em thích loại có gai à?”

“Xác định chưa? Không muốn đổi loại siêu mỏng sao?”

“Không ... không muốn!”

Phùng Tư Nhược vừa dứt lời, tất cả khách hàng đang chuẩn bị thanh toán ở chung quanh đều nhìn qua.

Bọn họ đều kinh ngạc mà nhìn Giang Chu, biểu cảm như cười mà lại như không.

Sau đó, lại cực kỳ ảm ý mà nhìn về phía Phùng Ngọc Nghêch đáng yêu nhà ta ở phía cửa siêu thị.

Phùng Tư Nhược nhìn thấy cảnh này, vẻ đỏ ửng ở trên mặt lập tức nhuốm đến mang tai.

Nàng quay đầu đi, vù một cái, chạy ra khỏi siêu thị.

Sau đó hoảng hốt leo lên xe, trong mắt tràn đầy xấu hổ.

Vì sao Giang Chu lại có thể không biết xấu hổ như vậy nha.

Tất cả mọi người đều nhìn anh ấy, nhưng tại sao anh ấy lại có thể tự nhiên như không mà hỏi loại vấn đề đó chứ?

Trong khi nàng vẫn chưa hết xấu hổ, thì Giang Chu ngênh ngang đi ra khỏi cửa siêu thị, sau đó ngồi vào ghế lái, vút các

thứ vừa mua xuống ghế sau.

“Em dám bỏ anh lại à?”

Phùng Tư Nhược phồng má lên, lại rúc vào một góc.

Giang Chu ngang nhiên xông qua bệp một ngụm, hôn cho nàng kêu oai oái.

“Có phải cảm thấy anh rất mát mặt không?”

“Ừm...”

Giang Chu cài dây an toàn: “Loại chuyện này thì có gì mà mát mặt, một người muốn mua, một người muốn bán, thuộc về giao dịch bình thường.”

Phùng Tư Nhược nhìn lấy Giang Chu: “Biết rồi...”

“Ừm, lần sau để em đi mua.”

“Không ... không được!”

“Vậy thì không xài!”

“Ô ô...”

Một đường phi nhanh như chớp.

Khi trở lại biệt thự thì đã là mười giờ tối.

Bóng đêm càng sâu hơn, ánh trăng cũng trở nên mờ lung hơn.

Nhưng bởi vì tối hôm vừa mưa, cho nên nhiệt độ trong khu biệt thự mát mẻ hơn nhiều.

Quanh hồ nhân tạo có rất nhiều bóng người đang lắc lư.

Nam nữ già trẻ, hoặc là cả nhà hoặc là độc thân.

Còn có người ôm mèo dắt chó, tất cả đều đang đi dạo lung tung quanh hồ.

Giang Chu dừng xe, kéo tay nhỏ của Phùng Tư Nhược về phía biệt thự.

Hai gương mặt xa lạ này xuất hiện, lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt tò mò.

Người có thể ở chỗ này, địa vị xã hội đều tương đối cao một chút.

Hoặc là thương nhân, hoặc là quan chức gì gì đó.

Nói không chừng sau khi quen biết thì còn có thể trở thành mạng lưới quan hệ.

Cho nên, mỗi khi có một gia đình mới chuyển đến, đều sẽ làm cho những người khác tò mò.

Nhất là hai gương mặt trẻ tuổi như Giang Chu và Phùng Tư Nhược.

“Anh bạn trẻ, mới dọn đến à?”

“Đúng vậy, chào dì, vừa dọn đến hôm qua.”

Bác gái ngồi xe lăn đang hóng mát đánh giá Phùng Tư Nhược: “Đây là bạn gái cậu à?”

Giang Chu nhéo nhéo bàn tay nhỏ của Phùng Tư Nhược: “Là vợ!”

“Ồ ồ, anh bạn trẻ này dáng vẻ không quá đẹp trai, trái lại thì vợ rất xinh đẹp nha, chẳng khác gì ngôi sao và minh tinh cả.”

Chương 550: Phùng Tư Nhược thích loại có gai! (2)

Khóe miệng Giang Chu co quắp vài cái.

Có người nói chuyện như vậy sao?

Mọi người đều là hàng xóm, khen một câu trai tài gái sắc không được sao?

Chẳng trách tóc còn chưa bạc mà đã phải ngồi xe lăn rồi, chắc miệng thôi quá nên bị đánh.

“Anh bạn trẻ, cậu làm việc gì vậy?”

“Cháu là bác sĩ khoa ung bướu của bệnh viện Hiệp Hòa, nếu dì muốn đi cắt u nhọt, cháu có thể giảm cho ngài 50%.”

“...”

“Họ hàng cũng được, giá cả cực kỳ ưu đãi, cắt một cái chính là kiếm lời, còn cắt một tặng một luôn.”

Khóe miệng bác gái cũng co quắp một cái.

Khá lắm, gặp phải đối thủ rồi.

Người trẻ tuổi bây giờ thật sự là đáng kinh ngạc nha.

Trò chuyện một lát, bụng của Phùng Tư Nhược bắt đầu kháng nghị âm ỉ.

Vì vậy, nàng liền tựa vào lòng của Giang Chu, rồi bắt măn mà hừ hừ hai tiếng.

Giang Chu xoa gương mặt nhỏ nhắn của nàng, rồi nói lời tạm biệt với hàng xóm, quay người đi vào nhà.

“Đêm nay muốn ăn gì? Chồng em bọc lộ tài năng cho em xem.”

“Sủi cỏ...”

Giang Chu nhìn gói sủi cỏ đông lạnh vừa mới mua xong:

“Thứ này không thể làm nổi bật tài năng nấu ăn của anh được.”

Phùng Tư Nhược nghiêng đầu: “Nhưng mà em muốn ăn nha.”

“Vậy ăn sủi cỏ đi, đúng là không có lộc ăn.”

“Em đi tắm!”

Phùng Tư Nhược thay dép, chạy lon ton vào nhà tắm.

Nửa tiếng sau, một nồi sủi cỏ nóng hổi được mang lên bàn.

Giang Chu còn đặc biệt điều chế một chút nước chấm bí truyền, để bù đắp tiếc nuối khi không thể bọc lộ tài năng nấu nướng của mình.

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược thay đồ ngủ xong, nhảy nhót đi xuống dưới nhà.

Khuôn mặt của nàng trở nên hồng hào và mềm mại vì hơi nước, đôi chân thon dài và trắng như tuyết như ẩn như hiện ở dưới làn váy.

Giang Chu nhìn không được mà nhìn thêm vài lần, hẳn có một loại xung động không muốn ăn cơm, mà muốn trực tiếp trở về phòng ngủ.

“Ăn cơm.”

“Ừm.”

“Cẩn thận nóng.”

“Em biết thôi!”

“Thôi một cái cho anh xem nào?”

“Phù phù...”

Phùng Tư Nhượng gấp sợi cỏ lên, thổi hai cái rồi cho vào miệng.

Vị tươi ngon lập tức nổ tung trong khoang miệng, bắt đầu kích thích vị giác.

Giang Chu cũng không quá đói bụng, hắn chỉ cảm thấy người đẹp rất ngon.

Đại khái là hắn chỉ nhìn Phùng Tư Nhượng ăn thì cũng có thể no rồi, còn có thể tiết kiệm lương thực luôn.

Qua nửa ngày, Phùng Tư Nhượng bỗng nhiên ngừng đầu lên.

Nàng có chút muốn nói lại thôi, ấp úng một lát, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Giang Chu thấy thế, liền đưa sữa bò còn ấm cho nàng: “Muốn cái gì thì nói đi.”

Phùng Tư Nhượng nuốt sợi cỏ xuống: “Có gai là cái gì?”

...

Kết kết.

Giường đôi trong phòng ngủ là của hiệu IKEA.

Nhân viên bán hàng nói là hàng nhập khẩu, chất lượng rất tốt, cực kỳ bền chắc.

Nhưng đáng tiếc, giường bền chắc đến đâu thì vẫn có âm thanh run rẩy.

Lúc này, rốt cuộc Phùng Tư Nhượng cũng được cảm nhận sâu sắc về cái gì là có gai.

Nét mặt của nàng có vẻ hơi ủy khuất.

Nàng muốn đứng lên nói cho Giang Chu biết, mình căn bản không có ý này.

Nhưng mà nghĩ lại một chút, liền cảm thấy bây giờ nói cũng đã quá muộn.

Vì vậy, nàng chỉ có thể ghé vào bên giường mà thở dốc.

Một lúc sau, trong phòng là một mảnh tĩnh lặng.

Tay nhỏ của Phùng Tư Nhược vẫn nắm chặt ga giường, không cẩn thận liền chìm vào giấc ngủ mơ màng.

Lúc này, Giang Chu lặng lẽ nhìn gương mặt khi ngủ của Phùng Tư Nhược, khóe miệng không khắc chế được mà cong lên.

Rốt cuộc thì cô bé ngoan ngoãn này cũng hoàn toàn thuộc về hắn.

Điều này làm cho hắn có hơi hoảng hốt, trong lúc nhất thời lại không phân biệt được kiếp trước và kiếp này.

Chỉ cảm thấy loại cảm giác biến mất từ lâu này, vừa quen thuộc lại vừa có một loại mới mẻ vô tận.

Đúng lúc này, điện thoại di động ở trên bàn bỗng nhiên bắt đầu rung động.

Âm thanh ong ong liền vang lên trong phòng ngủ yên tĩnh, lập tức dọa Giang Chu nhảy dựng lên.

Vì tránh đánh thức Phùng Tư Nhược, Giang Chu liền cầm điện thoại di động xuống phòng khách ở dưới tầng một.

Hắn mở khóa điện thoại, trên đó có bốn chữ lớn.

Ông anh tài xế.

Giang Chu đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng.

Hắn vô thức liếc mắt nhìn về phía phòng ngủ.

“Alo, làm sao bây giờ mới nghe điện thoại?”

Giang Chu nuốt nước miếng: “Không nghe thấy, giờ tôi mới thấy.”

Đối diện trầm ngâm một chút: “Cha, ah... Đúng là Phùng Viễn Sơn đã ngã bệnh.”

“Bệnh gì? Nghiêm trọng không?”

“Không rõ, nhưng mấy hôm trước, luật sư làm di chúc cho ông ấy lại đến lần nữa.”

Sau khi nghe xong, Giang Chu cau mày lại: “Nói như vậy, Phùng Viễn Sơn chuẩn bị có quyết định rồi?”

“Đại khái là như vậy đi, nhưng không thể loại trừ khả năng là giả.”

“Hả? Giả?”

“Chính là giả vờ bệnh, để kiểm tra lòng hiếu thảo của mấy đứa con trai.”

Giang Chu cảm thấy khó tin: “Còn có thủ đoạn kỳ lạ như vậy sao?”

Đối diện truyền đến một tiếng cười lạnh: “Ai cũng không muốn để tài sản của mình lại cho một tên ăn cháo đá bát, vong ân phụ nghĩa.”

“Thảo nào Phùng Nhạc lại vội vàng như vậy!”

“Cậu nhất định phải nghĩ cách ngăn cản chuyện của Tụ Mỹ, bởi vì nếu như Phùng Nhạc thành công, nói không chừng Phùng Viễn Sơn sẽ thật sự giao bốn công ty còn lại cho Phùng Nhạc thật, cậu biết điều này có nghĩa gì không?”

Chương 551: Cha vợ nổi giận, lên Thượng Kinh, chém Giang Chu!

Giang Chu nghĩ ngợi giây lát: “Nghĩa là không giấu được chuyện quỹ Y Nhất nữa?”

“Không sai, tuy tài chính tham ô đã được bổ sung hơn phân nửa, nhưng nếu như Phùng Nhạc biết chuyện này, chắc chắn sẽ không cố kỵ tình cảm gì đâu, tên Vương Bát Đản này là hận không thể đưa anh cả của mình vào ngục đấy!”

“Hiểu rồi!”

Giang Chu nâng chén trà lên uống một hớp, yên lặng suy nghĩ một chút.

Trước đây, khi đầu tư Chu Tinh tiến hành thu mua cổ quyền.

Cộng tất cả tài chính lại vẫn không đủ dùng, cho nên nhờ có ông cha vợ này di dời một bộ phận tài chính của sản nghiệp Phùng gia, sau đó lấy danh nghĩa của quỹ Y Nhất để đầu tư cho mình.

Khi đó hẳn mới có cơ hội thu mua cổ quyền, thành lập tập đoàn khổng lồ cổ phần Chu Tinh.

Hiện giờ, khoản tiền này đã được bổ sung hơn phân nửa.

Thế nhưng vẫn còn một nửa chưa được bù vào, hướng chảy của tài chính cũng không thể xóa được.

Hiện giờ, rất có thể là Phùng Viễn Sơn không sống lâu được nữa, dòng nước ngầm tranh đoạt quyền thừa kế bắt đầu cuộn trào mãnh liệt.

Nếu Phùng Nhạc thật sự có thể thành công với Tự Mỹ, vậy nói không chừng Phùng Nhạc thật sự có thể thừa kế năm công ty của Phùng gia.

Vậy chuyện cha vợ tham ô tiền bạc công quỹ sẽ bị bại lộ.

Rất có thể là khổng lồ cổ phần Chu Tinh sẽ bị kiện ra tòa án.

Mà cha vợ của mình cũng sẽ bị đối mặt với tai ương lao ngục.

Đây chính là kết quả xấu nhất.

Cũng chính là kết quả mà Giang Chu không cho phép xuất hiện.

“Đại tiểu thư dạo này thế nào?”

Giang Chu lấy lại tinh thần, lại thấy hơi chột dạ: “Vẫn... vẫn tốt.”

Cha vợ ở đối diện cũng không nhận ra điều gì dị thường: “Vẫn tốt là được rồi, Phùng tổng muốn cậu chăm sóc cô ấy thật tốt.”

“Ngài yên tâm, cô ấy rất tốt...”

“Không được bắt nạt đại tiểu thư nhà tôi, bằng không thì tôi không tha cho cậu đâu.”

“Làm sao có thể, tôi rất thương cô ấy mà.”

Giang Chu vừa dứt lời, chợt nghe thấy tiếng bước chân từ chân lầu truyền xuống.

Hắn có hơi ngạc nhiên, vì vậy vô thức mà ngẩng đầu lên.

Lúc này, Phùng Tư Nhược mơ mơ màng màng đi ra khỏi phòng ngủ, nàng vịn lan can ở tầng hai, nhìn xuống Giang Chu ở bên dưới.

“Anh đi đâu thế...”

“Lên ôm em ngủ nha.”

Phùng Tư Nhược vừa dứt lời, tiếng thở dốc trong ống nghe liền trở nên nặng nề hơn nhiều...

Ngay sau đó, hình như Giang Chu còn nghe thấy một tiếng “Răng rắc”.

Giống như là có thứ gì bị vỡ nát vậy.

Đầu bên kia, chén trà của Phùng Sùng đã rơi xuống đất, chỉ còn lại một đồng mảnh sứ vỡ.

Mà ông thì đang ôm ngực, cảm nhận cõi lòng mình tan nát.

“Khốn khiếp, cậu đang ở cùng với Tư Nhược?!”

“Ngài... ngài... ngài nghe tôi giải thích đã!”

“Không cần giải thích, cậu chờ đây, ngày mai tôi sẽ đến Thượng Kinh, rồi tự tay lột da cậu.”

Giang Chu chợt rung mình một cái: “Ngài để cho tôi giải thích một cái, chỉ một lời thôi.”

Âm thanh bên kia vẫn chưa dừng lại: “Được, vậy cậu nói xem, tôi xem cậu có thể ngụy biện thế nào!”

“Tôi ... nếu tôi nói, tôi và Phùng Tư Nhược chỉ đắp chăn nói chuyện thôi, thì ngài có tin không?”

“Ha ha, tôi nói tôi sẽ tha cho cái mạng chó của cậu, cậu có tin không?”

Giang Chu yên lặng một lát: “Ông anh, ngài ... không phải ngài chỉ là một tài xế sao? Hình như chuyện này không liên quan gì đến ngài mà!”

Đôi diện nghe thế, đột nhiên lại rơi vào yên lặng.

Khi Phùng Sùng tiếp xúc với Giang Chu thì vẫn ngụy trang thành tài xế của Phùng gia.

Bởi vì ông cảm thấy như vậy mới có lợi cho chuyện quan sát nhân phẩm của Giang Chu.

Mặc dù Giang Chu đã biết chuyện này từ lâu rồi, nhưng Phùng Sùng vẫn còn cảm thấy mình diễn rất tốt, không hề có sơ hở gì.

Có điều, hiện giờ Phùng Sùng cảm thấy mình đã không diễn nổi nữa.

“Không diễn nữa, tôi ngả bài, tôi chính là Phùng Sùng!”

“Rửa cổ đi, tên con rể chó má!”

Giang Chu cảm thấy đầu lười mình tê dại rồi, còn thảm nói, hình như mình chơi lớn rồi.

Cha vợ ẩn giấu thân phận lâu như vậy, thế mà hôm nay lại bị ép cho trực tiếp ngả bài luôn.

Tức giận đến trình độ này, đầu của mình còn giữ được chứ?

“Cha, con sai rồi.”

“Câm miệng, Vương Bát Đản, tôi sẽ lên Thượng Kinh lột da cậu!”

Tút tut tut.

Đôi phương nói xong một câu liền cúp máy lên.

Giang Chu ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Phùng Tư Nhược.

Lúc này, Phùng ngốc nghếch đáng yêu vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, nàng chỉ mờ mịt mà nhìn lấy Giang Chu.

“Nhìn cái gì, đều tại em hết đấy!”

Phùng Tư Nhược có chút ủy khuất: “Trách em cái gì nha?”

Giang Chu cũng không trả lời, mà trực tiếp ném điện thoại đi động rồi xông lên tầng hai.

Sau đó, hắn ôm ngang Phùng Tư Nhược lên, đi vào phòng ngủ rồi ném lên giường.

Phùng Tư Nhược sợ hãi, lại khẩn trương mà theo dõi Giang Chu, gò má của nàng đã đỏ ửng lên, trông rất đẹp mắt.

“Biết ai vừa gọi điện thoại đến không?”

“Không biết nha...”

“Là cha em gái, ông ấy còn nói, ngày mai sẽ đến Thượng Kinh để trừng trị anh.”

“A?”

“Cho nên, bây giờ anh muốn trừng trị em trước!”

Giang Chu đưa tay tắt đèn, lại đưa tay cởi váy ngủ của Phùng Tư Nhược.

Cha vợ muốn trừng trị mình?

Vậy mình trừng trị con gái bảo bối của ông ấy trước!

Chương 552: Người đang căng thẳng, cái gì cũng có thể đồng ý!

Hôm nay, ngày mùng 3 tháng 10, sắc trời âm u.

Chưa đến tám giờ sáng, một cơn mưa phùn mát mẻ đã trút xuống, kèm theo đó là những tiếng sấm ở trên bầu trời.

Hoạt động ‘ngày mỹ phẩm toàn cầu’ của Tụ Mỹ đã chính thức login.

Kênh ưu đãi và miễn giảm đều được đồng loạt mở ra.

Hơn nữa, vì phối hợp với hoạt động này, Phi Độ còn dùng một số tiền lớn để mua quảng cáo của các trang web lớn.

Bọn họ đang điên cuồng tuyên truyền và quảng cáo, độ mạnh của nó có thể so sánh với quảng cáo và popup của ngày 11/11 trong kiếp trước.

Các chàng trai tơ đương nhiên là sẽ không cảm thấy hứng thú với loại hoạt động này.

Nhưng mà đám con gái vừa nhìn thấy nội dung của hoạt động này, hai mắt không nhìn được mà bắt đầu tỏa sáng.

Sản phẩm mỹ phẩm chính hãng, mua một tặng một?

Còn có loại chuyện tốt này sao?

Vì vậy, trong khoảnh khắc, server của Phi Độ đã chật ních.

Con gái vốn là một sinh vật có thói quen tiêu phí bốc đồng.

Huống chi là những cô gái thích trang điểm và mỹ phẩm.

Những người tiêu dùng vượt qua hai điều kiện sàng chọn này, vậy năng lực tiêu phí tuyệt đối là rất lớn.

Lúc này, Phùng Nhạc sai người lắp một cái màn hình lớn 100 inch ở đại sảnh công ty.

Tất cả nhân viên quản lý cao tầng và người đầu tư đều tụ tập ở chỗ này, người người đều ngẩng cao đầu để nhìn chăm chăm vào màn hình.

Bọn họ đang nhìn các số liệu gia tăng một cách chóng mặt kia, tâm trạng lại rất khẩn trương.

Đây chính là một lần đầu tư rất lớn, thanh thế cuồn cuộn, tránh đánh ác liệt.

Nếu thành công, Tụ Mỹ sẽ trở thành một nền tảng thương mại hàng đầu.

Nếu thua, vậy những người ngồi đây phải vài viện vì cao huyết áp rồi.

Có điều, cũng không phải tất cả mọi người trong đại sảnh đều đang run sợ, cũng ví dụ như Giang Chu ngồi ở hàng thứ nhất.

Hắn vắt chéo hai chân, buồn ngủ đến mức suýt ngủ gật.

Hết cách, hai ngày này phải đại chiến nhiều lần với Phùng Tư Nhược, nếu như không phải hắn có nội tình sâu dày, vậy có lẽ còn không bò được xuống giường.

Cái gọi là Hồng Nhan, thật sự là Họa Thủy, không sai chút nào.

Có điều, trong khi Giang Chu đang buồn ngủ, có người trong đại sảnh đột nhiên hét lên kinh hãi.

Mọi người quay đầu nhìn qua, phát hiện đó là phó tổng Dương Minh Khôn.

Dương Minh Khôn đột nhiên đứng lên, ánh mắt trở nên rất kích động.

“Con bà nó, một triệu rồi? Cái màu xanh lục kia là doanh thu à?”

“Thật hay giả? Mới nửa tiếng mà đã được một triệu rồi à?!”

“Chúng ta thành công, chúng ta thành công rồi!”

Lời này vừa dứt, đại sảnh bỗng nhiên vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Trên mặt của tất cả mọi người đều tràn đầy vui sướng khi thành công.

Nửa tiếng liền có doanh thu một triệu, vậy qua một thời gian ngắn nữa, 10 tỷ cũng không thành vấn đề nhỉ!

Đây sẽ là một cột mốc rất quan trọng đối với Tụ Mỹ.

Không!

Không chỉ như vậy!

Thậm chí nó sẽ trở thành một cột mốc quan trọng đối với lịch sử phát triển của thương mại điện tử.

Nhưng khi mọi người ở đây đang mừng rỡ như điên, người hướng dẫn lại nói một câu làm cho Dương Minh Khôn lúng túng sững sờ ngay tại chỗ.

“Dương tổng, thứ này nói... Thật ra là lượng người xem...”

“Là sao?”

“Tóm lại là, quảng cáo trên trang web chính của chúng ta đã được xem một triệu lần.”

Dương Minh Khôn yên lặng một lát: “Một triệu người xem quảng cáo à? Vậy cũng rất lợi hại mà.”

Người hướng dẫn ho khan một tiếng: “Một lượt xem không phải là một người.”

“Không phải là sao?”

“Cũng ví dụ như, tôi không cần thận mà xem quảng cáo này hai lần, vậy tính là hai lượt xem, nhưng thật ra chỉ có một người.”

Dương Minh Khôn cười ha hả một tiếng, biểu cảm lại hơi lúng túng: “Vậy... vậy số lượng đơn đặt hàng ở đâu?”

Người hướng dẫn chỉ xuống phía dưới: “Cái số liệu màu vàng óng ở cao nhất kia, chính là số lượng đơn đặt hàng.”

“...”

Đám người ngẩng đầu lên, nhìn về phía số liệu màu vàng óng này.

Một con số ả rập 5 sáng loáng và chói mắt.

“Mới có 5 đơn đặt hàng á? Làm sao chỉ có năm đơn?!”

“Chuyện này rất bình thường, bởi vì trước khi mua sắm, người tiêu dùng thường sẽ có một thời gian do dự, hoạt động của chúng ta vừa bắt đầu, nên có ít đơn cũng là rất bình thường.”

“Thì ra là như vậy...”

Dương Minh Khôn yên lặng ngồi xuống ghế, cầm chén trà lên nhấp một ngụm.

Không có gì, chỉ là hiểu lầm mà thôi.

Chỉ cần mình không xấu hổ, vậy người lúng túng sẽ là người khác.

Lúc này, Giang Chu nhin không được mà chép miệng.

Hắn thật sự không chịu nổi loại không khí khẩn trương và căng thẳng này.

Làm cho mình kinh hãi cứ làm như là đang gỡ bom mìn vậy.

Vì vậy, Giang Chu đặt chén trà xuống, chuẩn bị đi ra ngoài một chút.

Nhưng Giang Chu vừa đứng lên, một bàn tay trắng nõn và tinh tế bỗng nhiên nắm vạt áo của hắn.

“Cậu...cậu đi đâu vậy?”

Giang Chu kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện Quý Tử Hàm khẩn trương đến mức toát mồ hôi: “Quá căng thẳng, tôi định ra ngoài hít thở không khí.”

Quý Tử Hàm liềm bờ môi khô khốc: “Nhưng nếu cậu đi thì tôi sẽ càng căng thẳng hơn.”

“...”

Cô căng thẳng thì có liên quan gì đến tôi?

Sau này cô kết hôn vào động phòng cũng sẽ căng thẳng kìa, có bản lĩnh thì cho tôi vào tham quan học tập nha.

Chương 553: Người đang căng thẳng, cái gì cũng có thể đồng ý! (2)

Nhưng lời đến khóe miệng, Giang Chu lại không nói ra, mà đổi thành một câu khác: “Để tôi ở lại cũng được, cô cho tôi sờ sờ Phật Tổ nhé?”

Quý Tử Hàm yên lặng một lát, cuối cùng cắn nhẹ môi: “Được, chờ buổi tối rồi tôi sẽ cho cậu sờ.”

Giang Chu lại ngẩn người, hắn còn tưởng rằng Quý Tử Hàm không nghe rõ, vì vậy lặp lại một lần: “Tôi nói là sờ phật đấy.”

“Ừm, tôi nói là sẽ cho cậu sờ, cậu đừng đi nữa.”

Đến mức này sao?

Thế mà lại căng thẳng đến mức có thể để cho hắn sờ phật?

Giang Chu há miệng, vô thức liếc nhìn Phùng Nhạc ở bên cạnh.

Hàng đầu tiên có ba vị trí.

Hắn ngồi giữa, Phùng Nhạc ngồi bên trái, Quý Tử Hàm ngồi bên phải.

Hai người hai bên trái phải đều toát mồ hôi hột, trán đã ướt sũng.

Quý Tử Hàm căng thẳng là vì đây chính là hoạt động đầu tiên từ khi nàng bắt đầu gia nhập và điều hành Tụ Mỹ.

Nếu chẳng may thất bại, vậy sau này nàng sẽ trở thành tài liệu giảng dạy tiêu cực cho toàn bộ ngành nghề.

Mà Phùng Nhạc khẩn trương là vì ông ta đã đặt nửa tài sản vào canh bạc này, nếu chẳng may thất bại, vậy có thể Phi Độ sẽ không chịu đựng được.

Nhưng đây vẫn chưa phải thảm nhất.

Thảm nhất là khi Phùng Nhạc chơi đùa sập Phi Độ, vậy hy vọng thừa kế Phùng gia cũng rất mong manh.

Đây đâu chỉ là một canh bạc.

Mà nó giống như ‘con mèo của Schrodinger’ vậy, sống hay chết vẫn là điều chưa biết.

Giang Chu ngồi xuống ghế, vẫy vẫy tay một cái.

Ngay sau đó, một cô gái mặc váy zip liền mang ấm trà đến.

Cô gái rót cho Giang Chu một chén, lại nhìn Giang Chu với ánh mắt phức tạp.

“Dạo này lại bị phạt tiền rồi à?”

“Không... không có.”

Giang Chu gật đầu: “Lão Nghiêm thế nào rồi? Dạo này tôi bận quá, không có thời gian đi thăm ông ấy.”

Nghiêm Ủy Ủy lộ ra một nụ cười: “Sức khỏe khá tốt, chỉ là mấy hôm trước còn cãi nhau với thím của tôi.”

“Sao lại cãi nhau?”

“Nghe nói là bởi vì tin nhắn SMS gì đó, tôi cũng không rõ lắm!”

Sau khi nghe xong, tim Giang Chu lại run lên.

Con bà nó, chủ nhiệm Trần vẫn gửi tin nhắn cho Lão Nghiêm sao?

Lại nói những lời như thư tình của các thiếu nữ 18 tuổi hoài xuân kia nữa à?

Nếu như bị bắt được, không bị đánh chết mà là lạ.

Cùng lúc đó, Nghiêm Ủy Ủy thấy Giang Chu không nói gì, liền lặng lẽ lùi lại sau.

“Ủy Ủy, đó không phải là tổng giám đốc của Chu Tinh sao? Cô quen anh ta à?”

“Không... không quen, làm sao tôi có thể quen một nhân vật như vậy chứ.”

“Tôi còn tưởng rằng cô quen chứ, làm tôi sợ hết hồn.”

“Tôi đi qua rót trà thôi, cô không cần nghĩ nhiều.”

“Cũng đúng, loại nhân viên quen như chúng ta, làm sao có thể quen biết với các ông chủ lớn như vậy chứ.”

Nghiêm Ủy Ủy nghe lời nói của đồng nghiệp, cũng chỉ mỉm cười.

Có điều, trong nụ cười này còn xen lẫn rất nhiều cô đơn.

Nàng nhìn không được mà nhìn về phía Giang Chu, trong lòng lại khẽ thở dài.

Thì ra chính mình mới là người có mắt không biết Thái Sơn.

Nàng nhớ lại những lời nói ầu nói tả của mình trong năm ngoái, không khỏi có một loại cảm giác như đã cách mấy đời.

Không hiểu ban đầu mình đã lấy can đảm từ đâu, mà lại dám nói năng lỗ mãng với một người có cấp bậc như vậy.

Giang Chu chính là người có thể kề vai sát cánh, ngồi chung một chỗ với tổng giám đốc của công ty, thậm chí sắc mặt của Giang Chu còn thân nhiên như không nữa.

Một lúc lâu sau, số liệu đặt hàng cũng bắt đầu dâng lên.

Mặc dù tốc độ rất chậm, nhưng vẫn làm cho người ta thở phào nhẹ nhõm.

Sắc mặt Phùng Nhạc cũng từ từ trở nên dễ coi hơn.

Thần kinh căng cứng của Quý Tử Hàm cũng từ từ thả lỏng hơn.

Bầu không khí khẩn trương và căng thẳng trong đại sảnh cũng hòa hoãn hơn một chút.

Mặc dù đơn đặt hàng không tăng mạnh, nhưng tình thế trước mắt vẫn rất ổn định.

Một tiếng trước, số lượng đơn đặt hàng chỉ có hơn 20 đơn.

Nhưng đến giờ thứ hai, đã có hơn 100 đơn đặt hàng.

Điều này chứng tỏ là rất nhiều người tiêu dùng đã vượt qua thời gian do dự.

“Thời gian này không có nhiều người mua đồ trên internet lắm, phải chờ đến buổi tối mới là giờ cao điểm.”

Quý Tử Hàm gật đầu: “Tôi biết.”

Giang Chu nhẹ nhàng gật đầu: “Cho nên không cần phải canh chừng chặt chẽ như vậy.”

“Không nhìn thấy số liệu, trong lòng luôn thấy bất an.”

“Hay là một tìm phòng riêng, tôi giúp cô thả lỏng nhé?”

Quý Tử Hàm âm thầm gật một tiếng: “Giang tổng không khẩn trương chút nào sao?”

Giang Chu lắc đầu: “Khẩn trương với căng thẳng cũng có tác dụng gì đâu, quần chúng sẽ không đi theo ý muốn của thương nhân.”

“Chẳng may thất bại thì làm sao bây giờ?”

“Gửi vòng hoa cho Phùng tổng để bày tỏ lòng kính ý thôi.”

Giang Chu vừa nói chuyện vừa nhìn thoáng qua Phùng Nhạc ở bên kia.

Hiện giờ lão hồ ly này đang cầm một chiếc khăn tay, thỉnh thoảng lại lau lau mồ hôi.

Giờ phút này, trong mắt Phùng Nhạc chỉ còn cái màn hình to lớn kia.

Người khác nói cái gì hay làm cái gì, Phùng Nhạc cũng hoàn toàn không quan tâm.

“Tôi đi ra ngoài một chuyến, mọi người cứ xem đi nhé.”

Quý Tử Hàm nhìn Giang Chu: “Cậu lại muốn đi đâu?”

Giang Chu chỉnh sửa cà vạt một chút: “Mở vòi nước để xả nước thôi, có muốn đi cùng không?”

“Lát nữa đi, bây giờ tôi không có tâm trạng đi.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Cô nghĩ gì thế, tôi muốn đi vệ sinh thật!”

Mặt Quý Tử Hàm hơi đỏ lên: “Cậu cậu. . Cậu mau cút đi!”

“Bệnh tâm thần, người phụ nữ này thêm thân thể mình.”

Giang Chu bước ra khỏi đại sảnh, đi đến nhà vệ sinh gần nhất.

Sau khi đi vào một buồng vệ sinh, hắn lấy điện thoại di động ra, gửi cho Tô Nam một tin nhắn.

Sau đó ngồi xổm trên bồn cầu, lẳng lặng chờ Tô Nam trả lời.

Trước khi hoạt động này bắt đầu, Tô Nam đã sắp xếp người tạo các gian hàng trên Tụ Mỹ.

Còn sản phẩm thì đương nhiên là những hàng hóa, mỹ phẩm của các nhà máy làm thay kia rồi.

So sánh với hàng thật, thì bọn nó chỉ thiếu mã vạch và đóng gói xinh đẹp thôi, nhìn qua thì giống nhau như đúc.

Tuy nhiên, giá cả lại thấp hơn hàng thật, hơn nữa còn đang trong giai đoạn hoạt động mua một tặng một, cho nên Giang Chu tin rằng, tuyệt đối sẽ bán được không ít.

Đúng lúc này, Tô Nam đã nhắn tin trả lời.

“Số lượng đơn đặt hàng: 29!”

Giang Chu cầm điện thoại di động, hơi suy tư một chút.

Lúc đi ra ngoài, hắn đã liếc nhìn màn hình lớn một cái.

Tổng số đơn đặt hàng của Tụ Mỹ bây giờ là hơn 400, mà trong đó có 29 đơn đặt hàng là của gian hàng nhà mình.

Mặc dù con số này không lớn, nhưng chiếm tỉ lệ cũng không ít.

29 chia cho 400.

Tương đương với tầm 7%.

Nói cách khác, mỗi 100 người tiêu dùng, sẽ có 7 người mua phải hàng giả.

Lần này, Phùng Nhạc gặp rắc rối rồi.

Giang Chu cầm điện thoại di động lên, nhấn cho Tô Nam một tin.

“Quyên góp tất cả doanh thu cho viện mồ côi đi, chúng ta làm việc này không phải để kiếm tiền, loại chuyện bán hàng giả này, khiến cho lương tâm của tôi hơi khó chịu.”

“Ừm!”

“Sao cô lại lạnh lùng như vậy?”

“Không liên quan đến anh!”

“Nhớ tôi không?”

“Boss khôn, anh là tên khôn!”

“???”

Cùng lúc đó, ở công ty Kinh Nam.

Tô Nam ghé vào trên bàn làm việc của mình, biểu cảm tràn đầy phiền muộn.

Hôm qua, Giang Chu chạy đến đây đùa giỡn nàng một trận.

Ban đầu nàng còn không cảm thấy gì.

Kết quả buổi tối liền nằm mơ một giấc mơ khó hiểu.

Nhưng Giang Chu ở trong giấc mơ đang ôm mình... rồi bắt đầu gặm gặm gặm.

Điều quan trọng nhất chính là, nàng ở trong mơ lại không hề chống cự, thậm chí còn nép ở trong ngực Giang Chu mà làm nũng.

Tại sao mình lại có thể như vậy chứ!

Vì vậy, sáng sớm hôm nay, khi nàng mở mắt ra, lại không thể không chui vào trong chăn để suy nghĩ về giấc mơ đó một lúc lâu.

Cuối cùng là còn đi làm muộn.

Nhưng nếu chỉ có vậy thì cũng không có gì đáng nói, điều đáng chết bây giờ là trong đầu nàng luôn phát đi phát lại những hình ảnh ngày hôm qua.

Khi đó, Giang Chu xoa đầu của nàng, gương mặt hai người rất gần, nàng còn có thể cảm nhận được hơi ấm của đôi phương.

Nếu như gần thêm một chút nữa thì sao?

Gần thêm một chút nữa liền hôn cái miệng nhỏ rồi.

Vậy vì sao Giang Chu không thể gần thêm một chút nữa chứ.

Phiền quá, phiền chết đi được!

Tô Nam nghiêng răng nghiêng lợi mà mở máy tính lên.

Màn hình sáng lên, mặt của Giang Chu hiện lên theo ánh sáng màn hình.

Khóe miệng của hắn hơi cong lên, để lộ ra một nụ cười xấu xa.

...

Bên kia, trong nhà vệ sinh của Phi Độ.

Giang Chu rửa tay xong thì định đi ra ngoài, bỗng nhiên dừng quần lại chấn động.

Hắn lấy điện thoại di động ra xem, phát hiện là Sở Ngữ Vi gửi một đồng ảnh đến.

Anh họ của nàng kết hôn trong dịp nghỉ quốc khánh, nàng đi theo cha mẹ về tham gia hôn lễ.

Trong ảnh, cặp vợ chồng trẻ đang tay trong tay, đi đến từng bàn để mời rượu.

“Anh xem, anh họ và chị dâu thật sự quá hạnh phúc.”

Giang Chu thuận tay đánh một hàng chữ: “Đánh rắm, không kết hôn mới là hạnh phúc nhất, muốn chơi cái gì thì chơi cái đó, muốn chơi ai thì chơi người này.”

Sở Ngữ Vi gửi một icon quả bom: “Đó là cận bã nam, khôn khiếp.”

“Không kết hôn thì liền là cận bã nam rồi hả?”

“Mỗi một cô gái, đều sẽ hy vọng có một cái hôn lễ.”

“Anh không kết hôn, là vì để cho càng nhiều cô gái hạnh phúc.”

Sở Ngữ Vi hừ hừ: “Nói như đúng rồi ý, nhưng trên thực tế lại là cận bã nam.”

Giang Chu nhếch miệng cười một tiếng: ‘Khi không làm cận bã nam thì em cũng không muốn anh mà.’

“Bây giờ em muốn, nhưng anh đã trở thành cận bã nam rồi!”

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, anh đang bận đây!”

“Ồ, vậy buổi tối lại gọi điện cho anh!”

“Ok baby!”

Giang Chu nhét điện thoại di động vào túi áo, rồi lại rửa tay một cái.

Kết quả, hần phát hiện có một nữ nhân viên đang đứng cạnh và nhìn hần với ánh mắt kỳ lạ.

Lúc này, Giang Chu mở vòi nước ra để rửa tay, kết quả Sở Ngữ Vi gửi tin nhắn qua, hần không đóng vòi nước, cho nên nước tràn ra đã làm ướt quần.

“Tiểu lên tay, nên phải rửa sạch sẽ, không ngờ lại làm ướt quần.” Giang Chu lẩm bẩm một câu, rồi quay người đi về đại sảnh.

Lúc này, số lượng đơn đặt hàng thành công của Tụ Mỹ đã tăng mạnh, đảo mắt liền đột phá hơn 1000 đơn hàng.

Hơn nữa, còn có hơn 5000 đơn hàng đang chờ thanh toán.

Điều này chứng tỏ mọi chuyện đang đi đúng hướng.

Một lúc nữa, rất có thể bọn họ sẽ được chứng kiến cảnh đơn đặt hàng tăng mạnh như nổ tung.

“Số liệu không tệ nhỉ!”

Quý Tử Hàm nhìn thấy Giang Chu trở về, liền vui sướng mà gật gù: “Xem ra không cần lo lắng nữa rồi.”

Giang Chu ngồi xuống ghế, nhấp một ngụm trà: “Nếu như thuận lợi như vậy, Tụ Mỹ có khả năng sẽ trở thành một nền tảng thương mại điện tử số một số hai.”

“Ừm?”

“Không có gì, chỉ cảm thán một chút thôi.”

“Sao quần cậu lại ướt rồi?”

“Vừa rồi vẩy quá nhanh.”

Chương 555: Rượu thì thôi, có vợ đẹp đang chờ ở nhà!

Chương trình khuyến mại được triển khai rất tốt.

Số lượng đơn đặt hàng của Tụ Mỹ cũng không ngừng tăng cao.

Từ lúc bắt đầu, số lượng tăng trưởng chậm rãi, rồi từ từ biến thành tăng mạnh.

Ngay sau đó, số lượng đơn đặt hàng đã vượt qua 10 ngàn.

Toàn bộ số liệu trên màn hình cũng tăng mạnh.

Nhất là cái số liệu màu vàng óng kia, tốc độ tăng trưởng của nó càng ngày càng nhanh.

Đám quản lý cao tầng và người đầu tư nhìn thấy cảnh này, tất cả đều lộ vẻ vui mừng.

Mãi cho đến tối, tòa nhà Phi Độ đột nhiên xuất hiện một tràng bật thót.

Thời điểm này, doanh thu trong ngày đã vượt mốc 100 triệu.

“Thành công! Các vị, chúng ta đã sáng tạo lịch sử!”

Phùng Nhạc cầm Champagne lên, điên cuồng lắc lư, sau đó phanh một tiếng, nắp đã được mở.

Tất cả mọi người đều chìm vào trong cơn vui sướng.

Nhất là Quý Tử Hàm, rốt cuộc cũng không cần lo lắng nữa rồi.

“Lần trước, TaoBao cử hành một ngày lễ mua sắm 11/11, doanh thu cũng chỉ là 800 triệu mà thôi, nhưng lại cần tận một tuần.”

“Không sai, điều này chứng tỏ, tiềm lực của Tụ Mỹ chúng ta đã vượt xa TaoBao!”

“Còn có sáu ngày nữa, chúng ta nhất định có thể vượt qua tất cả kỷ lục của nền tảng thương mại điện tử.”

“Sau ngày hôm nay, Tụ Mỹ chính là thương hiệu thương mại điện tử số một cả nước.”

Rất nhiều người đầu tư và tầng quản lý đều nâng ly cùng chén, mặt mày tràn đầy hớn hởi và vui vẻ.

Bởi vì trong mắt bọn họ, những số liệu kia chính là vàng ròng bạc trắng.

Lúc này, Phùng Nhạc hít sâu một hơi, đặt chai Champagne xuống.

Ông ta cởi cúc áo bên dưới âu phục, lặng lẽ đứng quan sát màn hình lớn.

Số liệu vàng óng kia vẫn không ngừng tăng lên.

Chỉ là đơn vị đã biến thành chục ngàn, cho nên có vẻ chậm chạp hơn rất nhiều.

Tuy rằng như vậy, nhưng ông ta vẫn vui mừng quá đỗi.

Từ một nhà công ty internet truyền thông, chuyển hình thành công thành một nền tảng dịch vụ thương mại điện tử internet.

Đây thật sự là một chuyện rất khó khăn.

Trước mắt, có rất nhiều công ty đang đi theo phong trào này, nhưng cuối cùng đều chết ở một bước cuối cùng.

Nhưng Tụ Mỹ lại có thể trở hết tài năng giữa cơn sóng gió to lớn này.

Giờ phút này, thậm chí còn có tiềm lực vượt qua cả TaoBao.

Quá trình này rất gian khổ, Phi Độ đã đầu nhập rất nhiều tài nguyên và công sức vào chuyện này, nhưng đối với Phùng Nhạc mà nói, thì tất cả đều là đáng giá.

Bởi vì nếu như Tụ Mỹ tiếp tục phát triển như này, không có bất ngờ gì thì chắc chắn nó sẽ trở thành một nền tảng thương mại điện tử hàng đầu cả nước.

Thậm chí còn có sức mạnh để ganh đua với Tao Bao.

Đáng sợ nhất là, từ khi hạng mục Tụ Mỹ này xuất hiện cho đến khi có thành tích như bây giờ, tất cả chỉ dùng thời gian một năm mà thôi.

Mà tất cả những thứ này, đều bắt đầu từ người thanh niên trẻ tuổi kia.

Có thể nói là, nếu như không có người thanh niên này, thì sẽ không có Tụ Mỹ như ngày hôm nay.

Tuy hoạt động ‘ngày mỹ phẩm toàn cầu’ này là ý kiến của Quý Tử Hàm.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, Quý Tử Hàm chỉ là đứng trên vai người khổng lồ mà thôi.

Còn người khổng lồ chân chính, lại chính là người từng lên kế hoạch cho hạng mục này.

Mọi người nghĩ đến đây, không khỏi nhìn chằm chằm về hàng trước.

Lúc này, Giang Chu vẫn ung dung uống trà, ánh mắt thâm thúy, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hắn không mừng rỡ như điên giống những người khác, trái lại còn rất bình tĩnh giống như một người ngoài cuộc vậy.

Mặc kệ là tư thế ngồi hay là thái độ, biểu cảm... Tất cả đều không khác gì khi hoạt động mới bắt đầu.

Mọi người nhìn thấy một màn này, không khỏi hai mắt nhìn nhau.

Dáng vẻ thản nhiên ung dung này của Giang tổng, thật sự là có chút lợi hại.

Trước mặt doanh thu khổng lồ như vậy mà vẫn có thể bất động như núi.

Không thể không nói, không hổ danh là người sáng lập tập đoàn khổng lồ chế cổ phần Chu Tinh.

Chắc hẳn vị này đã dự liệu được kết quả này từ trước rồi, cho nên mới có thể ung dung và bình tĩnh như vậy.

Chỉ cần cái khí độ này thôi... Chẳng trách.

“Giang tổng, nào, tôi mời ngài một ly!”

“Đúng đúng đúng, Giang tổng nhất định phải uống ly rượu này rồi.”

“Giang tổng còn trẻ như vậy, mà đã như cá gặp nước trong ngành internet này rồi, quả nhiên là tuổi trẻ tài cao.”

“Giang tổng, ngài cảm thấy ngành internet này còn cái gì có thể kiếm tiền nữa?”

“Làm trò chuyện là có ý gì? Tôi còn có một chai Burgundy Romani Conti, lát nữa chúng ta cùng tâm sự nhé?”

Giang Chu bị đám người vây quanh, lúc này hắn mới lấy lại tinh thần.

Thật ra là hắn còn đang ngẩn người, hoàn toàn chẳng có quan hệ gì đến ung dung và bình tĩnh cả.

Mà nguyên nhân hắn ngẩn người là vì bảng sản phẩm tiêu thụ ở trên màn hình.

Một hoạt động mỹ phẩm mua một tặng một.

Tại sao mấy bộ cosplay áo ngủ bằng lụa lại đột nhiên tặng vớ?

Mua đồ trang điểm tặng con gái, bắt được trái tim của người ta rồi lừa các nàng mặc vào sao?

Con bà nó, tên chó má nào biết chơi như vậy, lại còn biết hưởng thụ hơn cả mình?

Không được, thế nào cũng phải mua một bộ cho Phùng Tư Nhược mới được.

Không không không...

Vẫn là mua sáu bộ đi.

Chẳng may cần dùng đến thì sao?!

Chương 556: Có phải Tư Nhược mang thai rồi không?

Giang Chu đang ảo tưởng rất đẹp.

Chợt phát hiện có một ly rượu vang sắp đâm vào miệng của mình.

Lúc này hắn mới phát hiện ra, thì ra là Phùng Nhạc và các cổ đồng của Phi Độ đều đang mời rượu mình.

Giang Chu đứng lên, vội vàng mở miệng từ chối.

“Các vị, tôi biết mọi người rất hưng phấn, đúng là nên uống một ly, có điều, tửu sắc hại người, nên đạo này tôi mới cai rồi.”

Quý Tử Hàm hé miệng cười: “Giảng tổng, cậu bỏ rượu hay là bỏ sắc vậy?”

Giang Chu nhếch mép: “Bỏ rượu chính là vì sắc nha.”

Phùng Nhạc giả bộ tức giận: “Tụ Mỹ có thành tựu như bây giờ, cậu là người có công lớn nhất, một chén này, mặc kệ thế nào thì cậu đều phải uống.”

“Phùng tổng, đề hôm khác đi, hôm khác rồi uống.”

“Không được, nhất định phải uống, bằng không thì chính là không nể mặt tôi!”

Trong khi nói chuyện, Quý Tử Hàm cười khẽ một tiếng: “Phùng tổng, vẫn là thôi đi, Phùng đại tiểu thư còn đang chờ Giang tổng trở về kìa.”

Giang Chu tươi cười rạng rỡ: “Đúng vậy, đi về muộn sẽ bị mắng, mọi người tiếp tục uống đi.”

“...”

Nụ cười trên mặt Phùng Nhạc đột nhiên đọng lại.

Sau đó, hai mắt trợn trừng trừng mà nhìn Giang Chu cầm áo khoác lên rồi biến mất ở cửa.

Phùng đại tiểu thư đang chờ Giang Chu về nhà?

Đi về muộn liền bị mắng?

“...”

Phùng Nhạc nuốt nước miếng, bỗng nhiên lại nhìn về phía Quý Tử Hàm: “Quý tổng, cô vừa mới nói Phùng đại tiểu thư,

là chỉ cháu gái tôi à?”

Quý Tử Hàm kỳ quái mà nhìn Phùng Nhạc: “Đương nhiên rồi.”

“Hai người họ... ở cùng nhau?”

“Không chỉ ở cùng nhau đâu, người trẻ tuổi nha, còn chơi rất điên cuồng nữa.”

Quý Tử Hàm che miệng cười, trong đầu lại hiện lên những dấu vết ở trên cổ của Giang Chu.

Tuổi trẻ thực sự là quá tốt, tuổi đôi mươi đúng là hùng hực khí thế mà.

Nhưng Phùng Nhạc nghe thấy câu trả lời này thì lại không bình tĩnh được!

Giang Chu thật sự đã bắt được cháu gái mình rồi?!

Không thể nào...

Sẽ không nhanh như vậy chứ?!

Phùng Nhạc suy nghĩ một chút, phát hiện từ khi mình giới thiệu cháu gái cho Giang Chu, đến bây giờ vẫn chưa được hai tháng.

Làm sao hai người đột nhiên sống chung rồi hả?!

Nếu như Phùng Sùng biết chuyện này, tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện lớn!

Đúng lúc này, Dương Minh Khôn bỗng nhiên thu nụ cười lại, tiến lại gần Phùng Nhạc, cố gắng nói nhỏ bên lỗ tai Phùng Nhạc.

“Phùng tổng, anh cả của ngày đến Thượng Kinh rồi.”

Phùng Nhạc tròn mắt lên: “Tin này là thật?!”

Dương Minh Khôn gật đầu: “Tuyệt đối chính xác.”

“Anh ấy...anh ấy đến Thượng Kinh, không phải vì chuyện của Tư Nhượng chứ?!”

Cùng lúc đó, Giang Chu rời khỏi công ty Phi Độ.

Sau đó, lái xe như bay ở trên đường cao tốc, cuối cùng dừng lại ở sân bay Thượng Kinh.

Tòa nhà của Phi Độ nằm ở phía bắc thành phố.

Mà sân bay của Thượng Kinh lại nằm ở phía nam thành phố.

Khoảng cách giữa hai nơi là rất xa, cho nên bầu trời ở hai nơi đều có chút khác biệt.

Khi Giang Chu lái xe rời khỏi tòa nhà Phi Độ thì bầu trời vẫn rất quang đãng.

Chẳng qua là vì chàng vạng rồi, cho nên không nhìn thấy bầu trời trong xanh, lại thêm trong không khí có sương mù, nên chỉ có thể thấy mấy ngôi sao u ám.

Nhưng khi đi được một nửa đường thì lại khác.

Bầu trời phía nam đen thui lụi, tựa như có tầng tầng lớp lớp mây đen đang che kín cả bầu trời vậy.

Đi được không bao lâu, một cơn mưa tầm tã đột ngột xuất hiện.

Giang Chu vẫn nghĩ mãi mà không hiểu một vấn đề.

Rốt cuộc là người đi vào nơi đang mưa, hay là trời bắt chợt đổ mưa khi người đi đến?

Giang Chu suy tư một lát, sân bay Thượng Kinh liền xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Giang Chu dừng xe, kéo kín quần áo của mình lại, rồi dùng đôi mắt sáng như đèn để nhìn người đến người đi trong khu vực hành khách xuống máy bay.

Mặc dù cha vợ đã nói là sẽ qua đây lột da của hắn, nhưng dù sao đó cũng là cha của Phùng Tư Nhược, là cha vợ của mình, một người làm con rể như mình cũng không thể giả vờ không biết chứ?

Cho nên nên đi đón thì vẫn phải đi đón.

Nếu như cha vợ đột nhiên có hứng thú, muốn bẻ gãy cổ hấn ở sân bay, vậy hấn cũng không thể tránh được.

Người Lâm Giang chính là như vậy, lễ nghi nên tuân theo thì vẫn phải tuân theo.

Giống như hấn bỏ trọng trách dọn nhà để đi tiễn gia đình Sở Ngữ Vi vậy.

Đến phải đón, đi phải tiễn.

Đây chính là quy củ và lễ nghi, không thể tùy tiện vứt bỏ.

Ngay sau đó, lối đi của khách xuống máy bay đã có một đám người đi ra.

Trong đám người, có một người đàn ông mặc áo khoác màu tối, thắt cà vạt màu xanh lam đi ra.

Ông lôi kéo một cái va ly màu đen,

Nhìn qua bình thường không có gì lạ, giống như là một người đàn ông trung niên đi công tác mà thôi.

Giang Chu liếc mắt liền nhận ra người này.

Quả nhiên là người dựa vào quần áo ngực dựa vào yên mà.

Lần này, cha vợ của mình ăn mặc khiêm tốn như vậy, hoàn toàn không dính dáng gì đến mấy chữ đẹp trai cả.

Có điều, ăn mặc như vậy sẽ không khiến người ta chú ý, cũng sẽ an toàn hơn nhiều.

Nếu như cha vợ ăn mặc như mọi khi, một thân âu phục đắt tiền, cộng với đồng hồ nổi tiếng trị giá hàng triệu.

Khá lắm, nói không chừng cha vợ còn có thể nghênh đón mùa xuân thứ hai ở Thượng Kinh luôn ý chứ.

Nhưng mà nếu thật sự mặc như vậy, thì có lẽ quan hệ của hấn và Phùng Sùng sẽ không giấu được nữa.

Giang Chu chép miệng một cái, tâm tư trong đầu bắt đầu nhảy nhót.

Nhưng đến khi cha vợ đến gần, hấn lại không dám can rờ như vậy.

Chương 557: Có phải Tư Nhược mang thai rồi không? (2)

“Ông anh tài xế cha vợ, đã lâu không gặp!”

Giang Chu lộ ra nụ cười tự cho là 100 điểm, cố gắng hóa giải lửa giận của cha vợ, ai ngờ Phùng Sùng căn bản không thèm để ý đến hắn.

“Tư Nhược đâu?”

“Ở nhà, cháu không nói với cô ấy chuyện ngài đến đây.”

“Trong nhà? Trong nhà cái gì?”

“Ah...” Giang Chu hơi đau đầu: “Cháu mua một cái biệt thự ở Thượng Kinh, hiện giờ Tư Nhược đang ở biệt thự.”

Phùng Sùng liếc mắt nhìn Giang Chu một cái: “Tên nhóc nhà cậu to gan thật đấy, không có sự đồng ý của tôi mà đã dám bắt cóc con gái tôi về nhà rồi?”

Giang Chu cảm thấy đây là nói xấu: “Cháu cũng muốn nói cho ngài biết, nhưng mà cháu không biết ngài ở nơi nào mà?”

“Nói bậy, không phải cậu biết số điện thoại của tôi rồi sao?”

“Ngài nói ngài là tài xế của Phùng gia, cháu yêu đương với đại tiểu thư của Phùng gia, mà còn phải nộp hồ sơ cho tài xế à?”

“...”

Phùng Sùng bị nghẹn một cái, không biết trả lời thế nào.

Chuyện giả danh tài xế đúng là mình không đúng.

Cái này không có gì để cãi cả.

Có điều, mặc dù là như vậy, nhưng Phùng Sùng vẫn thấy rất không vừa mắt với Giang Chu.

Cái này cũng khó trách.

Con gái mình nuôi 20 năm, bỗng nhiên lại bị một người xa lạ bắt cóc đi.

Bây giờ lại còn có một cái nhà mới ở bên ngoài.

Nghe thấy loại chuyện này, có người cha già nào mà sẽ cảm thấy thoái mái chứ?

Phùng Sùng thở dài đầy phiền muộn, lại mở cửa leo lên xe.

Giang Chu biết cha vợ của mình tạm thời vẫn chưa lột da mình, vì vậy thở phào nhẹ nhõm, rồi ngồi vào ghế lái.

“Đưa tôi đến biệt thự đi!”

Giang Chu quay đầu xe: “Hiện giờ là giờ cơm tối rồi, đi ăn một bữa cơm trước, cháu lại đón Phùng Tư Nhược đến.”

Phùng Sùng suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy mình hơi đói bụng: “Cũng được, vậy cậu cứ sắp xếp đi.”

“Cha vợ yên tâm, con sẽ sắp xếp cho ngài thỏa đáng.”

“Ai là cha vợ của cậu, đừng gọi linh tinh!”

Giang Chu không giận chút nào.

Trái lại khóe môi còn cong lên, lộ ra vẻ đắc ý khi âm mưu đã thành công.

Hắn đã biết Phùng Sùng muốn lột da mình rồi, vậy hắn còn không có chuẩn bị gì sao?

Cho nên, bây giờ Phùng Tư Nhược căn bản không ở trong biệt thự.

Mà nàng đang ở khách sạn chỗ cha mẹ mình.

Quý bà Viên Hữu Cầm rất yêu thích Phùng Tư Nhược, cho nên thường xuyên gọi nàng đến trò chuyện tán gẫu gì đó.

Chẳng qua là, đại đa số thời gian đều là quý bà Viên Hữu Cầm nói, còn Phùng Tư Nhược thì chỉ phụ trách lắng nghe.

Cha ruột của mình thì ở bên cạnh để bụng trà rót nước, bóc hạt dưa gì gì đó.

Bởi vậy, Giang Chu liền gọi điện thoại cho Hàn Nhu trước, để nàng đưa Phùng Tư Nhược qua chỗ cha mẹ của mình trước.

Còn hắn thì đi đến sân bay Thượng Kinh đón cha vợ, sau đó lại đưa cha vợ đến khách sạn của mấy người kia.

Cha mẹ hai bên gặp mặt nhau là một chuyện rất quan trọng.

Đừng thấy là cha vợ mình đang tức giận đến mức này, nhưng chỉ cần có cha mẹ mình ở đó, vậy chắc chắn cha vợ sẽ không

dám phát giận.

Đến khi đó, cái đầu của mình được bảo vệ rồi, bà xã còn có luôn, quả thực là một mũi tên trúng hai con chim, đúng không?

Vì vậy, Giang Chu liền lái xe đi trên đường cao tốc, thừa dịp đêm tối mà đi về phía khách sạn của cha mẹ mình.

Nhưng mới đi được nửa đường, cơn mưa bỗng nhiên dừng lại.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này, bỗng nhiên lại hiểu ra.

Thì ra là mình lái xe xông vào khu vực đang mưa, mà không phải mình đi đến thì trời mới đổ mưa.

Đương nhiên, hắn cũng không biết đáp án này có chính xác hay không.

Có điều, có một việc là không thể nghi ngờ, đó chính là dự báo thời tiết cmn không có chút trình độ nào đáng nói cả.

Nửa tiếng sau, Giang Chu chậm rãi dừng xe lại.

Ngoài cửa sổ là một địa phương đèn đuốc sáng trưng, vừa nhìn là biết đây là một nơi tương đối phồn hoa ở Đế Kinh.

Trước cửa còn có mấy người trẻ tuổi đang mặc đồng phục đen đang nghênh đón và đưa tiễn khách hàng.

Giang Chu xuống xe, ném chìa khóa cho người trẻ tuổi kia, sau đó mới cha vợ của mình đi vào khách sạn.

“Không phải cậu đi đón Tư Nhược sao? Sao trực tiếp đến khách sạn luôn rồi?”

Giang Chu quay đầu lại: “Cháu để em gái cháu đi đón cô ấy rồi, chắc giờ họ cũng đến đây rồi.”

Phùng Sùng nheo mắt nhìn Giang Chu: “Cậu Đừng cho rằng có Tư Nhược ở đây thì tôi không dám làm gì cậu.”

“Cha vợ, nam hoan nữ ái vốn là một chuyện rất bình thường, vì sao ngài lại muốn trừng trị cháu chứ?”

“Hiện giờ hai đứa vẫn không danh không phận mà đã đến ở với nhau rồi, chẳng lẽ tôi còn không thể trình trị cậu sao?”

Giang Chu liếc nhìn ông một cái: “Ngài ít nhiều gì cũng có chút bảo thủ đấy.”

Phùng Sùng nguýt Giang Chu một cái: “Nói bậy!”

“Thời đại này đã khác rồi, còn có người không kết hôn mà đã có con rồi kìa.”

Phùng Sùng nghe thấy câu này, đột nhiên lại hết sức cảnh giác.

Thậm chí ông còn cảm nhận được trái tim của mình đang đập loạn, trong nháy mắt lại liên tưởng đến một số chuyện đáng sợ.

“Cậu vừa mới nói cái gì?”

“Cháu nói là còn chưa kết hôn mà đã...”

Giang Chu còn chưa nói hết lời, bỗng nhiên ngậm miệng lại.

Nhưng lúc này, sắc mặt của Phùng Sùng bỗng nhiên nghiêm túc dị thường.

“Tên nhóc thôi, có phải là Tư Nhượng đã mang thai rồi không hả?!”

Giang Chu yên lặng một lát: “Nếu như đúng thì sao...?”

Chương 558: Hai nhà gặp mặt, Phùng Tư Nhượng bối rối!

Phùng Sùng nghe thấy câu này, lập tức tròn mắt lên.

Lời này là có ý gì?

Chẳng lẽ con gái mình có thai thật rồi?

Nhưng mà Tư Nhượng nhát gan như vậy, con bé dám không?

Vậy không cần hỏi, chắc chắn là do tên nhóc này đầu độc!

Con gái mình căn bản là không hiểu mấy chuyện này, nên nhất định là bị tên này lừa gạt!

Đã biết tên này không phải thứ gì tốt rồi mà.

Xem ra mình đi qua đây lột da tên này, là một lựa chọn rất sáng suốt!

“Nào, đưa đầu của cậu qua đây!”

“Không... không đưa!”

Phùng Sùng tiến lên một bước: “Tự đuổi cổ, sẽ chịu ít đau khổ hơn, tôi sẽ cho cậu toàn thây.”

Giang Chu suýt nữa hộc máu: “Lột da xong còn có thể toàn thây?”

“Tên nhóc thối này, Tư Nhược vẫn còn là trẻ con, cậu cũng quá nóng lòng rồi!”

“Cha vợ, thật ra con chỉ đùa thôi!”

Phùng Sùng hung hăng trừng mắt nhìn Giang Chu: “Cậu nói thật chứ?”

Giang Chu gật đầu: “Đúng là có kế hoạch này, nhưng còn chưa kịp thực hiện.”

“Còn chưa kết hôn mà đã muốn có con? Cậu muốn ăn rắm à!”

“Muốn một đứa cháu ngoại trước khi ngài già!”

Phùng Sùng: “...”

Giang Chu nhướn mày lên: “Có phải cảm thấy không tệ đúng không?”

“Câm miệng, cậu lừa được Tư Nhược, nhưng không lừa được tôi đâu.”

“Cháu gái dễ thương mặc quần yếm đi qua đi lại trước bãi cỏ, lại lộ ra nụ cười rục rờ mà cũng không lừa được ngài sao?”

“...”

“Cháu gái dễ thương đòi ông ngoại mua đồ chơi, làm nũng với ông ngoại bằng đôi bàn tay nhỏ bé đó, như vậy cũng không lừa được ngài sao?”

“...”

“Cháu gái dễ thương nói ông ngoại quá mệt mỏi, liền đắp chăn cho ông ngoại, như vậy mà còn không lừa được ngài sao?”

Phùng Sùng nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn Giang Chu, ông thừa nhận là trong khoảnh khắc vừa rồi, ông cũng hơi động lòng.

Nhưng con gái mình vẫn còn quá nhỏ, hơn nữa hai người vẫn còn chưa kết hôn!

Mang thai trước khi kết hôn, đây cũng không phải là một chuyện dễ nghe!

“Cậu cảm miệng cho tôi, cậu đầu độc tôi? Tên nhãi nhà cậu vẫn còn non lắm!”

Giang Chu chép miệng một cái, cảm thấy không thú vị nữa: “Được rồi, cha vợ, chúng ta đi ăn cơm trước đi!”

Phùng Sùng liếc nhìn Giang Chu một cái: “Bây giờ gọi cha vợ có phải hơi sớm rồi không?”

“Được rồi, ông anh, chúng ta đi ăn cơm trước!”

Phùng Sùng chợt phát hiện mình sai rồi.

Trên phương diện đấu võ mồm, mình hoàn toàn không phải là đối thủ của Giang Chu.

Hơn nữa, còn rất dễ bị Giang Chu đưa vào trong hố.

Giống như mấy lời nói đến cháu gái vậy, nói không động lòng thì là giả.

Nhất là những người đến tuổi trung niên trung niên như ông, thường rất có khát vọng đối với đời tiếp theo.

Đây cũng có thể chính là ‘cách một thế hệ’ như mọi người hay nói.

Hơn nữa, từ sau khi Phùng Sùng chuyển trọng tâm từ công việc sang gia đình, thì ông cũng hiểu được, tình thân mới là thứ quan trọng nhất.

Thế nhưng mà... Tư Nhược mới học năm hai đại học mà đã bị Giang Chu lừa về nhà rồi.

Y Nhất lên đại học, cả năm chỉ có thể gặp mặt trong kỳ nghỉ thôi.

Nếu như thật sự có một đứa cháu ngoại ở bên...

Hít... Có phải là rất tuyệt vời không?!

Nhưng nguyên nhân mà Phùng Sùng phản đối là, Tư Nhược còn quá nhỏ.

Trong lòng cha già như ông, con gái 20 tuổi của mình vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Hơn nữa, tính cách của Phùng Tư Nhược khá hướng nội, đồng thời còn có chứng sợ hãi xã hội.

Hiện giờ đột nhiên lại có bạn trai, thậm chí còn muốn có con.

Cái này cmn ai chịu nổi?

Giống như quý bà Viên Hữu Cầm không quen khi Giang Chu đột nhiên trưởng thành và tự lập vậy.

Phùng Sùng cũng không thể tiếp nhận được chuyện con gái mình đột nhiên trưởng thành.

Đại khái thì tâm lý của người làm cha mẹ đều là như vậy đi.

Giang Chu nhìn đôi mắt lúc sáng lúc tối của cha vợ mình, trong lòng lại thấy rất đặc ý.

Như thế nào?

Động lòng rồi đúng không?

Mang cháu gái nhỏ ra làm lợi thế, chiêu này bách phát bách trúng!

Đến khi đó, cũng có thể thử nghiệm trên người Sở Hùng, để xem ông có ý kiến gì không.

Nhưng phải chờ đến khi sở cảnh sát nghỉ, vậy Sở Hùng mới không kiếm được súng.

Lúc này, sắc trời đã bắt đầu tối.

Cơn mưa phía nam cũng bắt đầu lan tràn đến phía bắc.

Cửa khách sạn truyền vào những tiếng mưa rơi tí tách, mái hiên và ô che nước bị gió thổi phàn phật.

Cùng lúc đó, ông anh lái xe vào bãi đã quay lại, sau đó trả chìa khóa xe cho Giang Chu.

Mắt thấy trời không còn sớm, hơn nữa mưa đang có xu hướng to và nhanh hơn.

Giang Chu nhanh chóng tìm một người phục vụ, rồi thuê một gian phòng riêng.

“Cha vợ, ngài muốn ăn gì thì cứ gọi, ngàn vạn lần đừng tiết kiệm tiền cho con rề!”

Phùng Sùng liếc mắt nhìn Giang Chu: “Tôi đầu tư cho cậu nhiều tiền như vậy, cậu muốn tiết kiệm thì tôi cũng không đồng ý.”

Giang Chu cười hì hì hai tiếng, lại gọi điện thoại cho Hàn Nhu: “Alo, em gái, em gọi mọi người xuống đi, bọn anh ở phòng 203, xuống ăn cơm thôi!”

Giọng nói trong ống nghe có vẻ hơi nghi ngờ: “Bọn anh? Còn có ai thế?”

“Một người bạn bí mật!”

“Hừ, sẽ không phải là một nữ sinh viên xinh đẹp nào đó chứ? Để xem mẹ trừng trị anh như thế nào!”

“Nói nhảm ít thôi, mau xuống đây, còn dài dòng nữa thì không cho em lên bàn.”

“VẬY anh chờ một chút, bọn em xuống luôn đây!”

Chương 559: Sao tự nhiên lại thành gặp mặt thông gia rồi?

Giang Chu cúp điện thoại, quay đầu lại, liền phát hiện Phùng Sùng đang nhìn mình.

Trong đôi mắt sắc bén kia có chút hoang mang, hiển nhiên là bắt được vài từ mấu chốt trong cuộc đối thoại kia.

“Bảo tất cả mọi người xuống? Ngoại trừ Tư Nhược ra thì còn có ai?”

Giang Chu rót chén nước rồi đưa qua: “Em gái con, không phải đã nói cho ngài biết rồi sao?”

Phùng Sùng gật đầu, cũng không hỏi thêm gì, mà tiếp tục gọi đồ ăn.

Dù sao tên con rề chó má này cũng trả tiền, người cha vợ như mình phải làm thịt tên này một phen mới được.

Tên nhóc này dùng tiền của mình, lại lừa gạt con gái mình.

Quả thực là bao nhiêu thứ tốt thì đều bị tên nhãi này chiếm sạch.

Dù mình có ăn sạch cả khách sạn này cũng không quá đáng chút nào.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên những tiếng nói chuyện.

Ngay sau đó, cửa phòng bị người kéo ra.

Người đầu tiên đi vào là quý bà Viên Hữu Cầm và quý ông Giang Hoành Sơn.

Hai người họ tay trong tay, giống như một cặp vợ chồng già ân ái.

Hai người đi vào liền nhìn thấy Giang Chu đầu tiên, sau đó lại nhìn thấy Phùng Sùng.

Ngay sau đó, ánh mắt của họ đọng lại, rồi ngây người tại chỗ.

Sau đó, là Phùng Tư Nhược đi vào.

Nàng vừa ngồi xem ti vi ở phòng của Hàn Nhu.

Lại bị Hàn Nhu quá nhàm chán đề ra thất hai bím tóc.

Nhìn qua rất tươi tắn và quyến rũ, giống như một thiếu nữ mới 16 tuổi vậy.

Làn da non mịn và trắng nõn như đang lóe sáng khi ở dưới ánh đèn.

Nàng vừa đi vào liền nhìn thấy Giang Chu, trên mặt liền nở nụ cười ngọt ngào.

Phùng Tư Nhược đang định tiến lên, ánh mắt lại quét qua Phùng Sùng ngồi ở bên cạnh Giang Chu.

Nàng lập tức dừng bước, cứng đờ tại chỗ.

Cái miệng nhỏ nhắn há hốc ra, trong mắt viết đầy không thể tin nổi.

Tại sao ba ba lại ở chỗ này?

Chẳng lẽ mình còn chưa tỉnh ngủ sao?

Phùng Tư Nhược dụi dụi mắt, phát hiện Phùng Sùng vẫn không biết mất.

Vì vậy, nàng lập tức trở nên khẩn trương và bối rối.

Mặc dù Giang Chu đã từng nói là, anh ấy đã gặp cha của mình.

Nhưng đối với Phùng Tư Nhược mà nói, cảnh tượng này vẫn quá rung động.

Tại sao hai người họ lại ngồi chung một chỗ chứ?

Một màn này là quá khó tin đối với nàng.

Một người là cha.

Một người là ông xã.

A phi, còn chưa phải là ông xã.

Là bạn trai nha...

“Cha, sao cha lại ở chỗ này nha?”

Phùng Tư Nhược nhỏ giọng hỏi một câu, thần sắc của nàng có chút căng thẳng.

Nàng vẫn luôn rất hiểu quy củ của Phùng gia.

Đó chính là không cho phép con gái Phùng gia gả ra ngoài.

Nàng không biết mục đích chuyến đi này của Phùng Sùng là gì.

Cho nên nàng thấy rất lo lắng bất an khi gặp Phùng Sùng ở đây.

“Cha... Cha đến làm việc, thuận tiện thăm con luôn.”

“Ồ, con vẫn rất tốt nha!”

Lời vừa dứt, Viên Hữu Cầm và Giang Hoành Sơn không khỏi ngây ngẩn cả người.

Cha?

Người này chính là cha của Phùng Tư Nhược sao?

Không phải ông ta ở Bắc Hải sao?

Tại sao đột nhiên lại đến Thượng Kinh rồi hả?

Mà Phùng Sùng cũng không hiểu ra sao, trong mắt viết đầy mờ mịt.

Ông nhìn về phía Giang Chu, trong mắt còn mang theo vẻ dò hỏi.

Không phải nói chỉ có Tư Nhược và em gái thôi sao?

Vậy đôi vợ chồng trung niên này là chuyện gì đây?

Giang Chu uống một hớp, mắt thấy bầu không khí đã ổn rồi, hần liền đứng lên.

“Cha mẹ, để con giới thiệu một chút, vị này là cha của Phùng Tư Nhược.”

“Trùng hợp là hôm nay đến Thượng Kinh, khi con gọi điện cho Nhu Nhu là đang đi đón ông ấy.”

Giang Chu lại nhìn về phía Phùng Sùng: “Cha vợ, đây là cha mẹ con, nhân dịp nghỉ quốc khánh để lên Thượng Kinh chơi, giờ đang ở trong khách sạn này, con và Phùng Tư Nhược cũng qua lại khá lâu rồi, vừa hay hôm nay có cơ hội, nên để mọi người gặp mặt nhau luôn.”

Giang Chu vừa dứt lời, ba người lập tức tròn mắt lên.

Khá lắm, không phải đã nói là ăn một bữa cơm sao?

Tại sao đột nhiên lại trở thành gặp mặt thông gia rồi??

Hơn nữa, bọn họ còn không kịp chuẩn bị cái gì nữa.

Gặp mặt thông gia nào có thể không chính thức như vậy chứ?

Bọn họ hoàn toàn là bị Giang Chu lừa gạt đến đây mà.

Nhất là Phùng Sùng, ông đến Thượng Kinh chính là để lột da Giang Chu.

Lúc này, trong lòng ông vẫn tràn đầy oán hận đối với việc Giang Chu bắt nạt con gái mình.

Làm sao tên nhóc này không rên tiếng nào, một trận bão thù lại biến thành lễ ra mắt phụ huynh rồi?

Rốt cuộc là có vấn đề ở chỗ nào?

Hàn Nhu ở phía sau nhìn biểu cảm của ba người, lại không nhịn được mà khẽ thở dài một cái.

Anh trai mình là ai?

Là tên khôn khiếp mười bước bầy một người nha.

Nhìn thái độ của cha Phùng Tư Nhược, có lẽ cũng hoàn toàn không biết gì cả rồi.

Tất cả những chuyện này, đều là do anh trai mình lừa gạt mà thành.

Mọi người vốn cho rằng đây chỉ là một bữa cơm bình thường, kết quả đi vào mới biết, bữa cơm này tuyệt đối không bình thường.

Chương 560: Sao tự nhiên lại thành gặp mặt thông gia rồi? (2)

Giang Chu đứng lên nói: “Nào nào, mọi người mau ngồi xuống, đừng đứng đờ ra đó chứ!”

“Con biết đây là lần đầu tiên mọi người gặp mặt, không có chuẩn bị gì, nhưng trò chuyện vài câu là sẽ quen thuộc thôi.”

“Sau này hai nhà đều là người nhà, sinh con xong còn phải thương lượng xem bên nào nuôi nữa kìa.”

“Con định sinh hai đứa, đến khi đó, mỗi bên nuôi một đứa, không cần tranh cướp nữa, đúng không Tư Nhược?”

Phùng Tư Nhược nghe lời nói của Giang Chu, gò má đột nhiên đỏ lên, sau đó nắm thật chặt cánh tay của Giang Chu.

Cùng lúc đó, thần sắc của Giang Hoành Sơn và Viên Hữu Cầm biến thành hết sức phức tạp.

Mà Phùng Sùng thì mặt đã đen xì.

Cái gì mà sinh một đứa với sinh hai đứa.

Kết hôn còn chưa kết, đã muốn lừa gạt con gái mình sinh con rồi hả?!

Tên con rể chó má này thật sự là vô liêm sỉ!

Vì mục đích của mình mà còn lừa gạt của cha mẹ luôn!

Có điều... nếu cha mẹ người ta ở đây, vậy e rằng mình không thể trưng trị Giang Chu rồi.

Nhất định là do tên con rể chó má này tính toán từ trước rồi.

Cùng lúc đó, Giang Chu nắm tay Phùng Tư Nhược, ngồi xuống bên cạnh Phùng Sùng.

Lại nháy mắt cho cha mẹ, để hai người ngồi xuống bên kia.

Sau đó, hắc bảo Hàn Nhu chạy vào bếp thúc giục đồ ăn, cũng gọi hai chai Mao Đài Phi Thiên.

Lúc này, song phương ngồi đối diện, lại nhìn nhau.

Bầu không khí trong phòng có hơi xấu hổ, nhưng cũng không xấu hổ đến mức nói không ra lời.

Cuối cùng, vẫn là Giang Hoành Sơn dẫn đầu, mở miệng phá vỡ yên lặng.

Đừng thấy Giang Hoành Sơn rất phục tùng khi ở trước mặt quý bà Viên Hữu Cầm.

Nhưng nếu đối mặt với chuyện lớn, thì cả nhà vẫn phải nghe ý kiến của ông.

“Anh chính là cha của Tư Nhược à? Nhìn anh trẻ quá.”

Phùng Sùng vội vàng đứng lên: “Đúng vậy, Tư Nhược là con gái tôi!”

Giang Hoành Sơn nhìn thoáng qua Viên Hữu Cầm, do dự một chút rồi mới mở miệng: “Vậy... vậy chúng ta ... Coi như là thông gia nhỉ?”

“Cũng có thể nói là như vậy...”

Lúc này, Viên Hữu Cầm tiến đến trước mặt con trai mình:

“Tên nhóc thối này, con lại giở trò quỷ gì? Sao cha của Tư Nhược đến mà con không biết nói một câu à?”

Giang Chu hạ thấp giọng: “Cha của Tư Nhược đến Thượng Kinh bất ngờ, nên con chưa kịp nói.”

“Chuyện còn chưa đâu vào đâu, làm sao liền gặt mặt phụ huynh rồi?”

Giang Chu thở dài: “Con và Phùng Tư Nhược đã sống chung rồi, bất tự cũng xem đến thất tự rồi!”

Viên Hữu Cầm không phản ứng kịp: “Sống chung rồi? Sống ở chỗ nào?”

“Con... Con mua nhà ở Thượng Kinh.”

“Mua nhà ở Thượng Kinh rồi?!” Viên Hữu Cầm bỗng nhiên trợn tròn mắt lên: “Chuyện lớn như vậy, sao con không thương lượng với mẹ?”

Giang Chu nhỏ giọng nói: “Lần trước con mua xe mà đã bị hai người dài dòng cả một kỳ nghỉ hè, nếu nói mua nhà không phải mất mạng luôn sao?”

“Tên nhóc thối này, nhất định là con bắt nạt Tư Nhược, cho nên cha của Tư Nhược mới ngồi máy bay qua đây để tính sổ với con.”

“Hả? Mẹ, năng lực trinh thám của mẹ tốt vậy à?”

Viên Hữu Cầm hừ lạnh một tiếng: “Nhìn thái độ của ông ấy, chắc chắn là không biết chúng ta cũng ở nơi này.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Ngày hôm qua, cha của Tư Nhược biết chuyện con và Tư Nhược sống chung.”

“Sau đó thì sao?”

“Ông ấy nói là muốn trừng trị con, cho nên chạy đến rồi.”

Viên Hữu Cầm nghiêng răng nghiêng lợi: “Cho nên con đẩy cha mẹ ra làm bia đỡ đạn?”

Giang Chu rót cho mẹ ruột chén nước: “Con là hy vọng chuyện xấu thành chuyện tốt, ba người cố gắng tâm sự đi, như vậy con và Tư Nhược cũng có thể danh chính ngôn thuận mà sống chung rồi.”

“Con... Con cả ngày chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt, còn đòi danh chính ngôn thuận?”

“Danh chính ngôn thuận cũng không trở ngại việc con trêu hoa ghẹo nguyệt nha.”

“Ngũ Vi phải làm sao bây giờ? Hôm qua mẹ của Ngũ Vi còn gọi điện cho mẹ, còn nói là chờ trở về rồi cùng ăn cơm.”

“Mẹ, ngài không cần quan tâm chuyện này đâu, con tự có suy nghĩ của mình.”

Viên Hữu Cầm cảm thấy huyết áp mình đang tăng cao: “Con trai, con là con ruột của mẹ sao?”

Giang Chu nhìn mẹ ruột của mình: “Tất cả mọi người đều nói ngũ quan của con giống mẹ, khuôn mặt thì giống cha.”

“Nếu như con là con ruột của mẹ, làm sao lại không giống mẹ chút nào vậy?”

“Giống cái gì?”

“Mẹ chung thủy với cha con đến mức nào chứ, rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào rồi?”

Lời này vừa dứt, hai mẹ con bỗng nhiên yên lặng một lát.

Sau đó, đồng thời quay đầu nhìn về phía Giang Hoành Sơn đang nói chuyện trời đất với Phùng Sùng.

Chẳng lẽ vấn đề lằng nhằng này xuất hiện ở chỗ của Giang Hoành Sơn?

Quý bà Viên Hữu Cầm không khỏi nhớ lại mấy phong thư của mối tình đầu mà Giang Hoành Sơn cất giấu.

Vì vậy, bà liền giận không có chỗ phát tiết, hung dữ mà trợn mắt nhìn Giang Hoành Sơn.

Cùng lúc đó, Giang Hoành Sơn không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

Ông đang trò chuyện vui vẻ với Phùng Sùng, ánh mắt vô thức liếc qua bên này.

Chỉ thấy ánh mắt của vợ mình sắc bén như ngàn vạn lưỡi dao, hung hăng đâm qua bên này.

Giang Hoành Sơn bối rối rồi.

Chuyện gì thế này?

Mình lại có lỗi gì rồi hả?

Chương 561: Chính mồm cha vợ phê chuẩn cho sống chung!

Trong lúc nâng ly cạn chén, bầu không khí liền thoải mái hơn rất nhiều.

Chuyện này chủ yếu là nhờ công của hai chai Mao Đài Phi Thiên.

Dù sao Phùng Sùng và Giang Hoành Sơn đều là người có chút mê rượu.

Trên bàn rượu không chỉ nói chuyện vui vẻ, mà sau vài chén rượu thì tình cảm cũng có thể gần hơn nhiều.

“Hai đứa bé đi học ở bên ngoài cũng không dễ dàng gì, chăm sóc lẫn nhau cũng tốt.”

“Đúng vậy, con gái tôi hơi nhát gan, tôi là sợ con bé bị bắt nạt.”

“Cậu em cứ yên tâm đi, mặc dù thằng con trai nhà tôi hơi khốn kiếp, nhưng làm người vẫn rất tốt.”

Phùng Sùng nhìn thoáng qua Giang Chu, nhin không được mà thở dài: “Lời này thì cũng không sai, bằng không thì tôi cũng không đồng ý rồi.”

Giang Hoành Sơn lại rót rượu cho Phùng Sùng: “Đứa bé Tư Nhược này cũng rất ngoan ngoãn, chị dâu của cậu cũng rất thích con bé.”

“Thật sao?”

Viên Hữu Cầm ngẩng đầu lên, cười tủm tỉm: “Nếu như hai đứa bé không yêu đương, tôi còn định bán Giang Chu để mua một đứa con gái như Tư Nhược kia.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Mẹ, đây là gặp mặt thông gia đấy, mẹ không tăng bốc nói tốt cho con thì tôi đi, làm sao còn dìm con xuống rồi.”

“Tăng bốc có lợi ích gì, dù sao ai chả biết con thế nào.”

“Dù giả bộ cũng tốt mà, giống như sản phẩm thấp kém vậy, không nói tốt vài câu thì làm sao người ta có thể yên tâm mà ký hợp đồng chứ?”

“Con cũng biết mình là sản phẩm thấp kém à?” Viên Hữu Cầm trợn mắt liếc nhìn Giang Chu một cái: “Được rồi, con trai nhà tôi vẫn còn có ưu điểm.”

Giang Chu nhướn mày nhìn Phùng Sùng: “Cha vợ, ngài nghe thấy chưa, con cũng có ưu điểm.”

“Ừm, con trai tôi cái gì cũng không tốt, chỉ là có ánh mắt tốt.”

“???”

Mặt Giang Chu tràn đầy vẻ khó tin.

Khen xong rồi hả?

Chỉ cái này?

Đây là khen mình hay là khen Phùng Tư Nhược?

Mà Phùng Sùng nghe thấy câu này, bỗng nhiên lại mỉm cười, nỗi lo lắng trong lòng cũng được thả xuống.

Từ xưa đến nay, điểm chết người nhất trong hôn sự của con gái, chính là quan hệ giữa mẹ chồng và nàng dâu.

Con gái mình lại rất nhất gan, không biết nói chuyện.

Nếu thật sự gặp một người mẹ chồng xấu tính, vậy nửa đời sau nhất định phải chịu nhiều đau khổ.

Bây giờ nhìn thái độ của Giang gia với con gái mình, ông sẽ không còn lo lắng nhiều nữa.

Hơn nữa, nhiều biểu cảm của con gái, thì có vẻ như con bé đang rất hạnh phúc.

“Nào nào nào, đừng chỉ nói không, làm ly nữa nào.”

Đúng lúc này, Giang Hoành Sơn lại cầm ly rượu lên, cùng một cái với Phùng Sùng.

Sau vài chén xuống bụng, hai người không khỏi hơi lâng lâng.

Dù sao rượu trắng cũng khá mạnh.

Còn trực tiếp chảy vào huyết dịch, nhanh chóng xông lên não.

Giang Hoành Sơn thừa dịp này, liền hỏi một vấn đề mà ông muốn biết nhất.

“Cậu em Phùng này, bên phía Bắc Hải phải cho bao nhiêu tiền lễ hỏi vậy?”

Phùng Sùng ợ một cái, hơi lắc lắc đầu cho thanh tỉnh một cái: “Tùy tiện là được rồi, dù sao cái này cũng không quan trọng.”

Giang Hoành Sơn gật đầu: “Ông yên tâm, tuy nhà chúng tôi rất bình thường, nhưng thứ Tư Nhược nên có thì nhất định sẽ không thiếu.”

“Có lời này của ông anh, thì tôi cũng yên tâm rồi.”

“Nào nào, chúng ta lại làm một chén nào.”

Phùng Sùng uống xong một chén, những thứ trước mắt đều mờ mờ lung lung mơ hồ.

Lúc này, Giang Hoành Sơn vẫn tiếp tục rót rượu.

Kết quả bị Giang Chu đưa tay cản lại.

Khá lắm, nếu uống nữa thì cha vợ mình ngã xuống gầm bàn mất.

Làm sao thấy cha ruột mình như đang lừa gạt để được uống rượu thế nhỉ?

“Giang Chu, sau này cậu nhất định phải đối tốt với con gái của tôi đây.”

Giang Chu lộ ra nụ cười xán lạn: “Ngài yên tâm, con sẽ đối xử tốt với cô ấy!”

Phùng Sùng thở dài: “Haiz, sống chung thì sống chung đi, dù sao đây cũng là chuyện sớm hay muộn thôi.”

“Ngài đồng ý rồi?”

“Cậu cmn đã tiền trăm hậu tấu rồi, còn hỏi tôi có đồng ý hay không?”

Giang Chu cười hì hì, mặt đầy vẻ vui mừng khi gian kế đã thành công.

Tại thời đại này, các cặp đôi sống chung là một chuyện rất bình thường.

Nhưng nếu có cha vợ phê chuẩn, vậy cũng coi như là danh chính ngôn thuận.

Mà hần, cũng có thể bảo vệ cái đầu chó của mình rồi.

Thiên tài, mình thật cmn là thiên tài mà!

Giang Chu nghĩ đến đây, vô thức vươn tay ra, xoa xoa bắp đùi trắng như tuyết của Phùng Tư Nhược.

“Không muốn...”

“Không muốn cũng phải muốn.” Giang Chu véo má của nàng: “Nói cho em biết, chúng ta đã gặp mặt phụ huynh rồi, bây giờ em muốn chạy cũng không chạy thoát đâu.”

Phùng Tư Nhược nhăn mũi một cái, nhin không được mà hừ một tiếng.

“Vui không?”

“Ừm.”

Giang Chu cầm chén rượu của mình lên, đưa qua: “Vui liền uống một chút đi, uống say rồi muốn làm gì thì làm.”

Phùng Tư Nhược cầm lên uống một hớp nhỏ, lập tức bị cay đến lè lưỡi.

Lần trước, khi đi ăn đồ tây thì Giang Chu đã cho nàng uống rượu vang một lần.

Nàng còn tưởng rằng rượu trắng cũng giống như rượu vang, chỉ là có màu sắc khác nhau mà thôi.

Nhưng không ngờ nó lại cay như vậy, hơn nữa sau khi uống vào còn nóng hết cả cái bụng nhỏ.

“Uống ngon không?”

“Không ngon...”

Chương 562: Chính mồm cha vợ phê chuẩn cho sống chung!
(2)

Phùng Tư Nhược ủy khuất mà đặt chén rượu xuống, miệng nàng đã bị cay xè rồi.

Mặc dù chỉ có một hớp nhỏ, nhưng sắc mặt của nàng đã đỏ bừng lên, trong ánh mắt mê ly cũng có một chút men say.

Dưới ánh đèn chùm, nhìn nàng còn xinh đẹp hơn cả bình thường.

Làn da trắng nõn bị phủ một lớp phấn hồng, ngay cả chóp mũi xinh xắn cũng hơi hồng hồng.

Một lúc sau, bữa cơm kết thúc.

Cha vợ không kiên trì được đến cuối cùng, giữa đường đã bị uống té xuống gầm bàn.

Đây cũng không phải vì Giang Hoành Sơn cố tình chuốc say.

Chủ yếu là bởi vì Phùng Sùng cảm thấy rất vui vẻ, không cần thận mà uống nhiều hơn vài chén.

Ngoài ra, Giang Hoành Sơn cũng bị quý bà Viên Hữu Cầm quả quá nghiêm.

Bình thường lại không được chạm vào rượu.

Nên không thể làm gì khác hơn là mượn cớ mời rượu thông gia để uống nhiều hơn một hai chén.

Giang Chu gọi nhân viên phục vụ đến, đưa cha vợ lên gian phòng mới.

Viên Hữu Cầm cũng đỡ Giang Hoành Sơn đã say lơ lơ, chuẩn bị trở về nghỉ ngơi.

Giang Chu nhân cơ hội phân phó em gái, ngày mai nhất định phải để Phùng Sùng ăn sáng chung với cha mẹ.

Hàn Nhu cũng không hể hể, vì vậy liền hỏi vì sao?

Thật ra thì đáp án này rất đơn giản!

Có vài người uống say thì sẽ đáp ứng rất sảng khoái, nhưng sau khi tỉnh rượu lại rất dễ trở mặt.

Giang Chu tuyệt đối sẽ không cho Phùng Sùng cơ hội này.

Hơn tám giờ tối, sắc trời đã đen kịt.

Giang Chu dẫn Phùng Tư Nhược về Hoa Nhuận Hào Đình, sau đó hai người đi dạo một vòng trong vườn cây của khu biệt

thự.

Cuối cùng, đi dạo mệt mỏi, liền ngồi nghỉ một lúc ở ghế dài trong vườn cây.

“Anh... Tại sao anh lại thích em?”

“Em xinh đẹp, hơn nữa còn dễ bắt nạt.”

Phùng Tư Nhược nhăn mũi, nàng rất không hài lòng với đáp án này.

Nàng chính là phải lấy hết can đảm mới dám hỏi vấn đề này, vốn tưởng rằng có thể nhận được một câu trả lời đặc biệt, kết quả lại là thế này sao?

Mấy người trong tiểu thuyết ngôn tình đều nói rất hay cơ mà.

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, đang định mở miệng nói gì đó.

Nhưng đúng lúc này, một quả bóng đá bỗng nhiên bay đến, trực tiếp nện vào cái đầu gối trắng nõn của nàng.

Phùng ngóc nghếch đáng yêu nhà ta sợ hết hồn, đầu gối cũng đỏ lên.

Ngay sau đó, có một đứa bé trai tầm bảy tám tuổi đi deensds.

Tên nhóc này liếc mắt nhìn Phùng Tư Nhược, rồi ôm quả bóng chạy đi, toàn bộ quá trình đều không nói một câu này.

Phùng Tư Nhược ôm chặt cánh tay của Giang Chu, biểu cảm từ từ trở nên ủy khuất.

“Tại... Tại sao đứa bé đó lại không nói xin lỗi nha?”

Giang Chu yên lặng một lát, rồi đứng dậy đuổi theo.

Không lâu sau, trong bóng tối liền truyền ra tiếng khóc rõ to, có thể nói là nát ruột nát gan.

Phùng Tư Nhược há hốc miệng mà nhìn Giang Chu quay lại từ bóng tối.

“Anh... anh đánh đứa bé đó à?”

“Không có, anh mới không thèm đánh trẻ con.”

“Vậy tại sao đứa bé đó lại khóc?”

“Anh nói cho nó biết, trên thế giới này căn bản là không có Ultraman, tên nhóc thôi này liền sợ đến choáng váng luôn.”

.....

“Tên đáng đâm ngàn đao nào nói với trẻ con nhà người ta là trên thế giới này không có Ultraman!”

“Rãnh rồi không có chuyện gì làm hả?!”

“Bảo bồi đừng khóc, trên thế giới này có Ultraman mà!”

“Hôm trước bà nội còn gặp khi đi mua trứng, nhìn giống hết như trên ti vi.”

“Ultraman còn nói, nếu cháu ngoan ngoãn thì anh ấy sẽ đến thăm cháu.”

“Đừng nghe tên đáng đâm ngàn đao kia nói hươu nói vượn!”

“Đi, bà nội dẫn cháu về nhà, chúng ta đi ăn đồ ngon.”

Trong đêm tối, tiếng la chối tai và chửi rủa vang lên không ngừng.

Nghe giọng nói thì có vẻ như đã tức giận đến nổ phổi rồi.

Lúc này, Phùng Tư Nhược phồng má lên, nàng nhin một lát, rồi vẫn không nhin được mà bật cười khanh khách.

Giang Chu nhìn thấy một màn này, bỗng nhiên lại giật mình, rồi đưa tay xoa xoa gò má của nàng.

Sau đó, hấn nấn cái miệng nhỏ nhắn của nàng thành hình chữ O, nhìn trông vừa ngây thơ vừa dễ thương.

Giang Chu nhin không được mà cảm thán.

Tại sao mình lại gạt được một cô bé đáng yêu như vậy chứ?

“Nếu sau này chúng ta sinh con trai, tuyệt đối không thể cưng chiều như vậy.”

“Con bà nó, ngay cả tiếng xin lỗi mà cũng không biết nói, dậy dỗ thế đấy?”

“Có điều, nếu là con gái thì có thể yếu đuối một chút, như vậy mới dễ thương.”

“Nhưng mà nhất định phải biết lễ phép, yếu đuối mà không phải điêu ngoa, hay cái này hoàn toàn khác biệt.”

“Anh chính là một người cha nghiêm, em phải chuẩn bị tâm lý cho tốt nhé.”

“Sau này, nếu như anh muốn đánh con, em cũng không thể đau lòng.”

Phùng Tư Nhược lẳng lặng nghe Giang Chu nói, hàng lông mi tinh tế không ngừng run rẩy.

Làm sao bây giờ nha?

Nàng cảm thấy, đại khái là cả đời này mình đều không thể rời bỏ Giang Chu được.

Giống như là người rời bỏ không khí thì sẽ không sống nổi vậy.

Nàng không quen dùng từ ngữ trau chuốt để miêu tả tình cảm.

Nàng cũng không biết nói những lời êm tai như trong tiểu thuyết ngôn tình.

Vì vậy, nghĩ tới nghĩ lui, thì cái ví dụ này là thích hợp nhất.

Trong đêm hai người vừa mới dọn vào biệt thự, trong quá trình hai người chờ đợi nước nóng.

Phùng Tư Nhược cảm giác trình độ dính Giang Chu của mình đã gần như con cá không thể rời bỏ nước rồi.

Nhưng sau khi suy nghĩ lại một chút, nàng cảm thấy ví dụ đó không chính xác.

Bởi vì con cá rời khỏi nước vẫn còn có thể sống thật lâu.

Còn nàng thì không được.

Chương 563: Gọi ông xã thì anh tha cho em, bằng không...!

Phùng Tư Nhược hơi ngẩng đầu lên, nhìn Giang Chu vẫn còn đang lải nhải.

Bởi vậy, nàng chống tay ngọc xuống ghế dài, cơ thể thon thả nghiêng về phía trước, bẹp một cái, hôn lên gò má của Giang Chu một cái.

Giang Chu đang ảo tượng chuyện nuôi con đến lớp mẫu giáo rồi.

Đúng lúc này lại bị hôn một cái, lập tức không lái nhai nữa.

Hắn nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn vào Phùng Tư Nhược.

Đôi mắt của cô bé này còn sáng hơn cả đèn đường ở phía trước.

Gò má hồng hồng, môi đỏ mọng nhuận nước, mùi thơm thoang thoang trên người giống như là hoa Lan.

Sau đó, nàng dùng cả tay cả chân, chậm rãi bò qua.

Rồi nhào vào trong ngực của mình, dùng gò má cọ cọ lên cái cằm của mình.

Giang Chu trực tiếp ôm lấy eo của nàng, rồi đặt nàng lên trên đùi mình.

“Ai cho phép em hôn anh?”

“Em.”

Giang Chu có chút hăng hái mà nhìn Phùng Tư Nhược: “Cái này gọi là chiếm tiện nghi, hiểu không?”

Phùng Tư Nhược yếu ớt mềm mại nói: “Anh cũng toàn chiếm tiện nghi của em nha.”

“Nói vậy, anh làm như vậy là để trị liệu cho hội chứng sợ xã hội của em, là vì em mà kính dâng chính bản thân mình.”

“Không phải...”

“Đừng động đậy nữa, hôn anh là phải trả giá lớn đấy, biết chưa?”

Phùng Tư Nhược mờ mịt ngẩng đầu lên.

Giang Chu thấy thế, liền đưa ngón tay ra, nâng cằm của nàng lên.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tur Nhược vừa xinh đẹp vừa tinh tế.

Mặc dù đã chiến đấu rất nhiều lần, nhưng mỗi lần Giang Chu đối mặt với Phùng Tur Nhược thì vẫn không nhìn được mà thấy ngửa ngáy.

“Đi, mau về nhà thôi!”

“Làm gì nha?”

“Thời gian không chờ người, anh muốn dành thời gian để sinh con.”

Giang Chu bỗng nhiên đứng dậy, thuận tay bế ngang nàng lên.

Chỉ nghe thấy Phùng Tur Nhược nhẹ nhàng “A...” một tiếng, rồi ôm chặt lấy cổ của hắn.

Hai người trở về biệt thự, lên thẳng phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng tràn vào phòng qua cửa sổ.

Bởi vì tối qua có mưa, cho nên không khí trở nên tươi mát hơn nhiều.

Bảy giờ sáng, Giang Chu đã tỉnh giấc.

Hắn yên lặng thưởng thức gương mặt khi ngủ của Phùng Tur Nhược, sau đó liền đi xuống nhà, đi vào phòng bếp.

Giang Chu làm hai quả trứng ốp, rồi lại đi đun sữa bò.

Sau đó, bế Phùng Tur Nhược từ giường xuống phòng khách.

Lúc này, Phùng ngọc nghêch đáng yêu nhà ta vẫn chưa hoàn toàn tỉnh giấc.

Nàng dụi dụi mắt, lại ngáp liên tục.

“Ăn sáng.”

“Ồ!”

Giang Chu gấp trứng vào bát của nàng: “Ngày hôm nay anh có việc phải làm, trưa liền đưa em về khách sạn nhé?”

Phùng Tur Nhược gật đầu, nhẹ nhàng cắn miếng trứng trong bát: “Buổi chiều có về không?”

“Chưa biết được, để xem tình hình thế nào đã...”

“Biết rồi.”

Giang Chu nhai vài cái, lại đưa tay chỉ xuống dưới bàn: “Đá thùng rác qua cho anh.”

Phùng Tư Nhược vươn cái chân nhỏ trắng nõn, năm ngón chân béo mập dễ thương hơi nhếch lên.

Nhưng vẫn chưa đến thùng rác, nàng nhin không được mà cau mày một cái, miệng còn nhẹ hàng ‘hít’ một tiếng.

“Làm sao vậy?”

“Hmmm, đau...”

Biểu cảm của Phùng Tư Nhược có hơi ủy khuất.

Tình hình chiến đấu đêm hôm qua kịch liệt hơn bao giờ hết, có thể nói là mạnh nhất trong lịch sử.

Nàng không thể chịu được, cuối cùng chỉ có thể yếu yếu ớt ớt mà cầu xin tha thứ.

Ai ngờ Giang Chu lại tâm ngoan thủ lạt, căn bản không có ý định tha cho nàng.

“Bại hoại...”

Giang Chu cười nhẹ: “Gọi ông xã liền bỏ qua cho em, ai bảo em không gọi?”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng: “Kết hôn mới có thể gọi nha.”

“Nói bậy.”

“Hừ!”

Giang Chu gấp miếng trứng lên, đưa qua.

Phùng Tư Nhược lập tức ngoan ngoãn há miệng, ăn ngon lành.

Hiện giờ nàng đã không sợ nước miếng của Giang Chu nữa rồi.

Dù sao hai người cũng đã hôn vô số lần, dùng chung một đĩa căn bản không phải chuyện gì đáng nói.

Giang Chu vốn cho rằng nước ầm nấu ếch rất thích hợp để đối phó với Phùng Tư Nhược.

Nhưng ai ngờ cô bé này có thể kiên trì một năm rưỡi, mà vẫn không chịu gọi ông xã.

“Đinh Duyệt khôn nạn, thật sự là cần ăn đòn.”

Phùng Tư Nhược có chút mờ mịt: “Mắng Đinh Duyệt làm gì nha?”

Giang Chu hùng hù hỏ hỏ thả đũa xuống: “Mở miệng ngậm miệng đều nói là cố vấn tình cảm của em, thế mà còn không dạy em gọi ông xã, không tìm được đối tượng cũng là đáng đời.”

Phùng Tư Nhược há hốc miệng.

Như vậy cũng được sao?

Rõ ràng là bản thân mình kiên trì không gọi nha.

Làm sao lần nào Giang Chu cũng mắng chị em tốt của mình vậy?

Giang Chu ngược mắt lên, hẳn biết nàng đang nghĩ gì, vì vậy liền thở dài.

“Hết cách, anh không nở mắng em, nên chỉ có thể mắng Đinh Duyệt.”

Giang Chu nói xong, liền ăn sạch đồ ăn, rồi ném bát đũa vào bồn rửa bát.

Sau đó liền đi vào buồng vệ sinh để rửa mặt với Phùng Tư Nhược.

Hai người đứng cạnh nhau, cùng đánh răng đánh răng.

Lại liếc mắt nhìn nhau, phát hiện trong miệng hai người đều là bột trắng.

“Cảnh tượng này có chút quen thuộc nha.”

“Thị trấn suối nước nóng.”

“Ừm, còn có lần ở khách sạn tình yêu nữa.”

Giang Chu đưa mắt nhìn hai người ở trong gương.

Thật sự là quá giống với cuộc sống của đôi vợ chồng trẻ mới cưới mà.

Chương 564: Tô Nam thấy lương tâm bất an!

“Ngày mỹ phẩm toàn cầu của Tụ Mỹ, ngày lễ chuyên dụng của các Tiểu Tiên Nữ.”

“Ngày đầu tiên của ‘Ngày mỹ phẩm toàn cầu’, mức tiêu thụ đột phá 800 triệu.”

“Thời đại thương mại điện tử đã đến, Tụ Mỹ giết ra khỏi trùng vây nhờ tự nghĩ ra ngày lễ!”

“Nội bộ công ty Phi Độ quyết định, năm nay Tụ Mỹ sẽ lên sàn!”

“Ngày mỹ phẩm toàn cầu đầu thắng lợi, địa vị bức thẳng 11/11!”

“Rốt cuộc các cô nàng phá sản có năng lực tiêu phí mạnh đến mức nào? Bộc lộ bảng tiêu thụ của ‘ngày mỹ phẩm toàn cầu’.”

“Người sử dụng mỹ phẩm quá điên cuồng, server Tụ Mỹ suýt nữa chết máy.”

“Hướng dẫn tiết kiệm tiền trong ‘ngày mỹ phẩm toàn cầu’, dạy bạn cách để lĩnh gấp đôi tiền lì xì.”

“...”

Hơn 9 giờ sáng.

Trong công ty đầu tư Kinh Nam.

Giang Chu ngồi trong phòng làm việc của Tô Nam, ung dung đọc tin tức mới trong ngày.

Ngón tay của hắn gõ lên mặt bàn, tạo thành những âm thanh rất có nhịp điệu.

Tô Nam ngồi ở bên cạnh, tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của Giang Chu.

Lại phát hiện Giang Chu cau mày cũng rất đẹp trai, còn có một loại cảm giác đàn ông trưởng thành.

Đặc biệt giống với những ngôi sao, minh tinh đẹp trai trong phim ảnh Hồng Kông.

“Nhìn cái gì vậy?”

Tô Nam lấy lại tinh thần, ánh mắt né tránh: “Không có... không có nhìn gì cả, chỉ là âm thanh gõ bàn của anh quá đáng ghét thôi.”

Giang Chu yên lặng thu tay lại: “Tôi khát, rót cho tôi cốc nước đi.”

“Ồ!”

“Dùng chén của cô.”

“Vì sao?”

“Con người của tôi luôn nhớ tình xưa, không thích dùng chén mới.”

Tô Nam hừ một tiếng, nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm chén của mình đi ra khỏi phòng làm việc.

Bởi vì đang là kỳ nghỉ quốc khánh, nên trừ hai người họ ra thì trong công ty không còn ai.

Nếu như làm gì đó ở trong phòng làm việc, thì có lẽ cũng không sợ bị người khác nghe thấy.

Tô Nam nghĩ đến đây, chợt nhớ đến tình tiết trong một bộ phim.

Bộ phim đó là Đinh Duyệt gửi cho nàng xem.

Mấy người các nàng có một nhóm chat các chị em.

Nhóm chat này tên là ‘Giang Chu chó không phải thứ tốt’.

Đinh Duyệt thường xuyên thích chia sẻ một số phim điện ảnh mà các cô gái bình thường không tìm được.

Bộ phim đó tên là gì ý nhỉ?

À, nó gọi là “Phu nhân, cô không muốn chồng cô mất việc chứ?”

Dường như cả bộ phim đều phát sinh trong một phòng làm việc.

Gò má Tô Nam bỗng nhiên đỏ lên, lại thăm gắt một tiếng.

Rốt cuộc mình đang nghĩ cái chuyện linh tinh gì chứ!

Xui, thật sự là xui!

Tô Nam có chút bối rối mà tắt máy nước uống đi.

Sau đó hít sâu một hơi, để cho mình bình tĩnh lại.

Rồi ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, mà cầm cốc nước đi về phòng làm việc.

“Nước của anh đây, uống đi.”

Ánh mắt Giang Chu rời khỏi màn hình máy tính, liếc nhìn nàng một cái: “Không nhổ nước miếng vào trong đó chứ?”

Tô Nam tròn mắt lên: “Làm sao có thể, tôi...tôi mới không phải loại người như vậy!”

“Không có à? Vậy tôi không uống.”

“???”

Tô Nam hoàn toàn sợ trình độ không biết xấu hổ của Giang Chu rồi.

Nói thật, đúng là nàng từng nghĩ nhổ nước miếng gì gì đó, nhưng luôn cảm thấy làm như vậy thì quá xấu xa rồi.

Thật sự không ngờ tên boss chó này lại chờ mong như vậy?

Vô liêm sỉ!

Giang Chu nhìn biểu cảm của Tô Nam, nhin không được mà cười ha ha.

Sau đó, hắn cầm chén nước lên uống một ngụm.

Ánh mắt lại trở về màn hình máy tính lần nữa.

Hiệu ứng của hoạt động ‘ngày mỹ phẩm toàn cầu’ càng ngày càng nghiêm trọng.

Vô số truyền thông và báo chí cũng bắt đầu tranh nhau đưa tin.

Ngoài ra, từ khi truyền thông bắt đầu đưa tin, độ hot của hoạt động này cũng tăng mạnh.

Hiện giờ, chỉ cần tìm hai từ ‘mỹ phẩm’ ở trên internet, thì cái đầu tiên chính là ‘ngày mỹ phẩm toàn cầu’.

Nếu như chuyện phát hiện theo phương hướng này, có lẽ Tụ Mỹ thật sự sẽ trở thành một nền tảng thương mại điện tử số một số hai.

Chờ đến khi nó chiếm được một nửa thị trường, lại dựa vào quần chúng cơ sở để chuyển hình là thương mại điện tử tổng hợp.

Vậy nói không chừng, Tụ Mỹ còn có thể trở thành TaoBao thứ hai, thậm chí còn trò giỏi hơn thầy.

Nhưng rất tiếc, Giang Chu đã chôn bom từ trước rồi.

Hiện giờ chỉ chờ đến khi đốt kíp nổ thôi.

Giang Chu ngẩng đầu, nhìn về phía Tô Nam.

“Nhóm hàng nhái kia của chúng ta đã bán được bao nhiêu rồi?”

“Tất cả đều hết sạch, dọn sạch kho luôn rồi, mức độ tiêu thụ có ở trên máy tính đấy.”

“Hết sạch rồi?”

“Đúng vậy, tốc độ đặt hàng còn nhanh đến mức không kịp xử lý.”

“Đám người tiêu dùng kia không nghi ngờ đây là sản phẩm thật hay giả à?”

“Hình như là không.”

“Xem ra Tụ Mỹ xây dựng hình tượng kinh doanh cũng không tệ lắm nha.”

Giang Chu cầm con chuột, nhẹ nhàng di chuyển vài cái, màn hình lập tức sáng lên.

Hắn đã tìm thấy bảng tiêu thụ kia, lại nhìn kỹ một chút.

Khá lắm, đây không thể dùng từ bán chạy để hình dung, mà đơn giản chính là tranh cướp.

Nhất là phần lót và nước tẩy trang thì hết ngay lập tức.

Giá cả của hàng nhái cao cấp, căn bản là không kém hàng thật bao nhiêu.

Nhưng vẫn bán hết sạch sẽ luôn.

Thì ra bán hàng giả ở trên thương mại điện tử có thể kiếm tiền như vậy sao?

Chẳng trách đám bán hàng giả ở kiếp trước lại hung hăng ngang ngược như vậy.

Có điều, bởi vì lượng truy cập trong hoạt động này quá lớn, đơn hàng tăng vọt.

Cho nên chắc chắn là hậu cần phải chịu áp lực rất lớn.

Thời gian một ngày ngắn ngủi, 90% đơn hàng vẫn chưa được giao.

Còn 10% kia cũng đang ở trên đường, vẫn chưa thể đến tay người tiêu dùng.

Cho nên người tiêu dùng vẫn chưa biết mình mua được hàng giả.

Chuyện này còn cần một đoạn thời gian để lên men.

Đến khi đó, có lẽ vấn đề hàng giả này sẽ bộc phát.

Chương 565: Bác sĩ nói: Ít nhiều gì cũng có chút biến thái!

Giang Chu nghĩ đến đây, lại mở website tin tức lên xem lần nữa.

Hiện giờ, đám truyền thông và báo chí như những con ruồi đang nhìn chăm chăm vào miếng thịt tươi từ từ bốc mùi.

Hiện giờ bọn họ điên cuồng khen ngợi hoạt động ‘ngày mỹ phẩm toàn cầu’ bao nhiêu, thì mấy ngày nữa, bọn họ sẽ điên cuồng cười nhạo Tụ Mỹ bán hàng giả bấy nhiêu.

Một nền tảng thương mại điện tử được định vị là bán đồ chính hãng, nếu như bị chìm sâu vào phong ba hàng giả, vậy hậu quả là có thể tưởng tượng được.

“Có phải chúng ta bán hàng giả là không tốt lắm không?”

“Đương nhiên là không tốt, người bán hàng giả đều không có lương tâm.”

Tô Nam liếc nhìn Giang Chu một cái: “Nhưng chuyện này là do anh bảo tôi làm mà.”

Giang Chu xoa nắm gương mặt của nàng: “Đừng có gánh nặng trong lòng, làm tốt phần bồi thường là được rồi.”

“Chúng ta tự gánh chịu hậu mãi và bồi thường à?”

“Nếu như chúng ta làm việc xấu, vậy chúng ta gánh chịu một bộ phận cũng tốt, coi như nhận trừng phạt đi.”

Tô Nam ồ một tiếng: “Trong lòng vẫn thấy hơi khó chịu, cảm giác như mình đang lừa người khác vậy.”

Giang Chu véo véo má của nàng: “Chúng ta bán hàng giả không phải vì lợi nhuận, mà là đào hố cho Tụ Mỹ, chờ sau này trả lại tiền cho bọn họ là được.”

“Trực tiếp bồi thường luôn à?”

“Không được, phải chờ chuyện này bộc phát, đến khi tất cả người tiêu thụ đều đòi bồi thường mới được.”

“Vì sao?”

“Độ hot của phong ba hàng giả này, sẽ thu hút lượng truy cập của Pinxixi của chúng ta.”

Sau khi nghe xong, Tô Nam hơi sững sờ một chút.

Pinxixi là hạng mục mà Kinh Nam đã khai thác từ khi mới thành lập.

Tất cả kế hoạch, điều hành và định vị đều là do Giang Chu tự mình hoàn thiện.

Nó hoàn toàn khác với TaoBao, Kinh Đông và Tụ Mỹ.

Cái nền tảng này không có liên quan gì đến hàng thật và chính hãng cả.

Nó chính là một nền tảng thương mại điện tử chuyên môn bán hàng giả, hàng nhái chất lượng cao.

Chủ trương của nó là dùng giá tiền rẻ nhất, để mua được một sản phẩm không khác gì hàng thật.

Đây cũng không phải là khoác lác chém gió.

Bởi vì, thỉnh thoảng trên thị trường lại có những hàng nhái chất lượng cao còn tốt hơn cả hàng thật, hơn nữa, giá cả còn chưa bằng một phần mười hàng thật.

Những người thích mua đồ hiệu, đồ thật, đều phải nộp một loại thuế cho nhãn hiệu, đó gọi là thuế IQ.

Hiện giờ, hạng mục Pinxixi đã hoàn thiện.

Thế nhưng Giang Chu vẫn không cho bọn họ tiến hành tuyên truyền và mở rộng.

Chẳng lẽ Giang Chu chính là đang đợi Tụ Mỹ gặp chuyện không may sao?

“Sau khi làm to chuyện thì sẽ không bị mắng chứ?”

“Nhất định là sẽ bị, bán hàng giả, không bị mắng là không thể nào?”

Ánh mắt Tô Nam hơi mờ mịt: “Vậy thu hút lượng truy cập cho Pinxixi kiểu gì?”

Giang Chu cầm chén nước lên uống một ngụm: “Internet là con dao hai lưỡi, chuyện tốt chưa chắc đã không phải chuyện xấu, giống như Tụ Mỹ vậy, hiện giờ rất tốt, nhưng vài ngày nữa sẽ rất tệ hại, cũng là đạo lý này, chuyện xấu cũng chưa chắc không thể là chuyện tốt.”

“Đó là thế nào?”

“Tìm người lên bán thử, khóc lóc kể lể thôi, nói chúng ta bán hàng giả là bởi vì hoàn cảnh gia đình khó khăn bla bla...nhưng thật ra thì chúng ta chính là nhà máy làm thay của các thương hiệu hàng thật, sản phẩm của chúng ta không kém gì hàng thật cả, mà chỉ thiếu một cái nhãn hiệu thôi, ngay cả cmn nguyên liệu thành phần đều giống hệt nhau, không tin thì có thể đi kiểm tra đo lường.”

“Nhưng...sau đó thì sao?”

“Sau đó chúng ta đóng gian hàng trên Tụ Mỹ, rồi chuẩn bị mở gian hàng mới ở Pinxixi, tự làm một nhãn hiệu quốc nội có chất lượng không kém gì các thương hiệu nổi tiếng của nước

ngoài, sau đó thuận tiện bán thảm với đám người yêu nước, cầu mọi người ủng hộ.”

“ ... ”

Thì ra chờ chuyện này bộc phát rồi còn có thể thu hút lưu lượng như vậy sao??

Trời ạ...

Tuy rằng Tô Nam không quá hiểu kế hoạch này, nhưng vẫn trợn tròn mắt mà nhìn.

Làm ăn buôn bán mà còn có thể làm như vậy sao?

Chẳng trách boss chó nhà mình lại thuận buồm xuôi gió như vậy.

Chuyện này không phải vì Giang Chu may mắn, mà đơn giản là vì người khác căn bản không đấu lại Giang Chu mà thôi.

Nàng không khỏi lại nhớ đến Phương Thiên Tài bị Giang Chu gài bẫy hơn 500 ngàn.

Người bị boss chó nhà mình để mất đến, thật sự là quá thảm.

“Hiểu chưa?”

“Hơi hiểu một chút.”

Giang Chu sờ sờ tóc của nàng: “Có phải cảm thấy con người của tôi rất đáng sợ không?”

Tô Nam nhin không được mà gật đầu: “Đáng sợ, may mà tôi còn chưa tham ô công quỹ.”

“Coi như cô tham ô thì tôi còn có thể làm gì?”

“Anh sẽ gài bẫy tôi!”

“Tôi thật sự không nỡ gài bẫy cô đâu.”

Mặt Tô Nam đột nhiên đỏ lên, lại gạt tay của Giang Chu ở trên đầu mình ra.

Hành động cũng được, mà giả vờ tình sâu nghĩa nặng cũng không sao.

Nhưng vừa hành động lại vừa giả vờ nói vài câu như vậy, lực sát thương thật sự quá lớn rồi.

Vẫn là khi boss chó mắng chửi thì dễ đối phó nhất.

Boss vừa giả vờ tình sâu nghĩa nặng, làm ình không biết phải đối phó ra sao.

“Bây giờ anh nói rất dễ nghe, đến khi đó thì chưa biết thế nào.”

“Nếu như cô tham ô công quỹ, tôi cùng lắm là...”

Tô Nam trừng mắt lên nhìn: “Cùng lắm là gì?”

Giang Chu suy tư một chút: “Cùng lắm là đánh mông của cô thôi.”

“Phi!”

“Nói nhảm ít thôi, đi sắp xếp người, vài ngày nữa châm ngòi cái hoạt động bán hàng giả này đi.”

“Biết rồi.”

Sau khi nghe xong, Tô Nam gật gật đầu.

Tuy rằng nàng hung dữ giống như một con mèo nhỏ, nhưng thật ra thì chuyện gì nàng cũng đều nghe theo Giang Chu cả.

Trừ bỏ mạnh miệng, và nói một đằng làm một nẻo ra, thì nàng cũng ngoan ngoãn không kém gì Phùng Tư Nhược.

Cho nên nàng mới có thể trở thành nhân viên tốt nhất trong lòng của Giang Chu.

Dĩ nhiên, biết nhảy múa và khiêu vũ cũng là một hạng được thêm điểm.

Chương 566: Bác sĩ nói: Ít nhiều gì cũng có chút biến thái! (2)

Một lúc sau, thời gian đã đến gần giữa trưa.

Ánh mặt trời rực rỡ treo cao, nhưng nhiệt độ lại khá vừa vặn.

Đây chính là lợi ích của mùa thu.

Trời không quá nóng nực cũng không quá khô, ngay cả tâm trạng cũng sẽ trở nên khá hơn.

Giang Chu liếc nhìn đồng hồ, cũng nên đi ăn cơm trưa rồi.

Vì vậy, hắn chuẩn bị dẫn Tô Nam ra ngoài ăn một bữa ngon.

Phải khao cô bé này một phen, kỳ nghỉ quốc khánh mà phải ở lại chăm chỉ làm việc chứ không được về nhà.

Hai người đi vào thang máy, đi từ tầng tám xuống dưới.

Trên đường đi xuống, quảng cáo Oreo vẫn phát đi phát lại trong thang máy.

Đây là một loại bánh bích qui có nhân đã tiến vào thị trường quốc nội ở những năm 96.

Bởi vì khẩu vị không tệ, hơn nữa tuyên truyền cũng rất tốt, cho nên rất được yêu thích.

Thời gian gần đây, bởi vì thay đổi bao bì, tăng thêm hương vị mới, cho nên quảng cáo và tuyên truyền ngập trời.

Lúc này, những lời quảng cáo vờn quanh trong thang máy như tiếng “Ma m’.

“Xoay lắc một cái—!”

“Liếm một cái—!”

“Ngâm một cái—!”

“Chỉ có Oreo—!”

Mấy lời quảng cáo này vốn không có gì đáng nói.

Nhưng khi Tô Nam nghe thấy từ liếm một cái, không hiểu vì sao mà nàng lại bắt đầu chột dạ.

Không sai, dạo gần đây nàng vẫn luôn liếm cái chén mà Giang Chu đã từng dùng qua.

Nàng có một loại cảm giác yêu thích không dừng được.

Thậm chí còn có một loại cảm giác mê mẩn.

Tô Nam cũng cảm giác, không biết mình có bị bệnh hay không, hoặc là đầu óc có vấn đề gì rồi.

Bằng không thì tại sao mình lại có thể có hành vi biến thái như vậy chứ?

Vì vậy, nàng còn chuyên môn đi tìm bác sĩ tâm lý để hỏi một chút.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Bác sĩ nói, ít nhiều gì thì nàng cũng có chút biến thái.

Tô Nam không phục, lập tức miệng phun hương thơm với bác sĩ.

Tôi không biến thái thì còn tìm bác sĩ làm gì?

Vì vậy, dưới sự phân tích tỉ mỉ của bác sĩ, bác sĩ đã cho ra một kết quả khám và chữa bệnh.

Kết quả này chính là, nàng đã vô tình yêu boss chó nhà mình.

Hơn nữa, còn sinh ra lòng quyến luyến rất sâu với boss nữa.

Tâm lý thì giống như là con chó con ý lại vào chủ nhân của mình vậy.

Bởi vì chó con cũng thích ngửi mùi vị của chủ nhân mình.

Mà mỗi khi ngửi thấy mùi vị mà mình thích, thì chó con liền thích lè lưỡi liếm khắp nơi.

Nghe được câu trả lời này, Tô Nam lại tức giận mà chửi ầm lên.

Mình là chó sao?

Mình rõ ràng là một cô bé ngạo kiều nha!

Đúng là nói bậy!

Đơn giản chính là làm trò cười cho thiên hạ.

Thế nhưng mà... không biết vì sao mà nàng lại thấy chột dạ trong khi mắng chửi người.

Nàng luôn cảm thấy bác sĩ nói cũng không phải không có đạo lý...

“Xoay lắc một cái.”

“Liếm một cái.”

“...”

Cùng lúc đó, quảng cáo trong thang máy lại tiếp tục tuần hoàn.

Khiến cho Tô Nam tức giận mà hừ lạnh một tiếng, suýt nữa lại mở miệng mắng chửi người.

Giang Chu ở bên cạnh nhìn cảnh này thì thấy hơi kỳ lạ.

Dáng vẻ như muốn ăn thịt người này của Tiểu Nam Nhi là sao vậy?

“Cô muốn ăn Oreo?”

“Tôi không muốn ăn, anh mới muốn ăn!”

Thang máy đến tầng một.

Tô Nam cất bước đi ra ngoài, bóng lưng tản ra một loại u oán.

Giang Chu sững sốt một lát, mãi đến khi cửa thang máy đóng lại thì hắn mới lấy lại tinh thần.

Vì vậy, hắn vội vàng mở cửa thang máy ra lần nữa, rồi đuổi theo Tô Nam.

“Cô làm sao thế?”

“Tôi ghét Oreo!”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái.

Đây không giống như ghét mà, đây càng giống như là có thâm thù đại hận gì hơn đây.

“Ghét thì không ăn thôi, chúng ta đi ăn cơm, cô muốn ăn cái gì? Lẩu được không?”

“Không.”

“Vậy...bò bít tết nhé?”

“Không muốn!”

Giang Chu hơi nghi ngờ một chút: “Vậy cô muốn ăn cái gì?”

Tô Nam suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên giơ tay chỉ về một phía: “Ăn canh thịt dê, bên con phố kia có một quán rất ngon, tôi ăn ở đó nhiều lần rồi.”

“Cô... Có phải cô coi thường tôi hay không?”

“Nào có!”

Mặt Giang Chu đầy vẻ ghét bỏ: “Tôi nói mời cô đi ăn ngon, có hiểu không? Là cái gì đã hạn chế sức tưởng tượng của cô? Nghèo khó sao?”

Tô Nam nhìn Giang Chu, lại nhả mũi một cái: “Liên ăn canh thịt dê, anh không ăn thì đi đi.”

“Vì sao vậy?”

“Có được hay không cũng không quan trọng, thích hợp mới là quan trọng nhất.”

“???”

Không ngờ một ông chủ lớn như hần, lại cmn thích hợp ăn canh thịt dê?

Chẳng trách cô bé này lại không dám tham ô công quỹ.

Có điều, nếu người được mời đã muốn ăn, vậy người mời khách như hần cũng không thể nói gì hơn.

Vì vậy, hần không thể làm gì khác hơn là băng qua đường theo Tô Nam.

Hần đương nhiên không biết Tô Nam đang nghĩ cái gì.

Cũng không biết thích hợp là có ý gì.

Lầu đều là ai gấp người đẩy ăn, không thể liếm nha.

Bò bít tết? Dao và nĩa quá sắc, có thể làm rách đầu lưỡi của nàng.

So sánh xuống, vẫn là canh thịt dê thích hợp.

Nàng có thể ăn thịt dê của mình trong bát canh của Giang Chu!

Chương 567: Đào hoa quá vượng, còn như vậy liền khó tránh khỏi kiếp số!

Đối diện tòa nhà Song Tinh, cửa tiệm canh thịt dê.

Bởi vì đang là kỳ nghỉ quốc khánh, cho nên trong tiệm cũng không có nhiều người.

Hai người ngồi đối diện nhau, chờ đồ ăn được mang lên.

Trong lúc này, thỉnh thoảng Giang Chu lại vươn tay véo má của Tô Nam.

Nàng không cho véo, còn đánh tay của Giang Chu.

Hai cái răng mèo đã lộ ra ngoài, vẻ mặt vừa hung dữ lại vừa đáng yêu.

Không lâu sau, canh thịt dê nóng hổi đã được mang lên bàn.

Bà chủ có quen biết với Tiểu Nam Nhi, cho nên còn cố tình nhìn Giang Chu thêm vài lần.

Sau đó, lại tỏ vẻ mập mờ mà nhìn Tô Nam, khiến cho nàng thấy hơi ngượng ngùng.

Nam nữ trẻ tuổi đi ăn cơm với nhau, đại khái đều sẽ bị hiểu lầm thành loại quan hệ đó.

“Anh mau nếm thử đi, xem uống có ngon không, ngày nào tan làm tôi cũng đến đây ăn.”

Đôi mắt Tô Nam lóe sáng, vẻ mặt đầy chờ mong.

Giang Chu thấy thế, lền cầm bát canh thịt dê lên, đưa đến bên mép.

Một loại mùi vị không rõ lập tức xông thẳng vào khoang mũi, khóe miệng Giang Chu không khỏi co quắp vài cái.

Nói thật, hần không thể nào quen được cái mùi vị của dê.

Trước kia, mỗi khi ăn sủi cảo nhân thịt dê thì hần miễn cưỡng lắm mới có thể nuốt trôi.

Đó vẫn là chỉ ăn vỏ sủi cảo chứ không ăn nhân đấy.

Nhưng bây giờ, lại là một bát canh thịt dê đầy ắp.

Giang Chu hít vài hơi, ánh mắt có hơi do dự, nhưng hần lại không muốn từ chối khi Tô Nam đang rất chờ mong.

Vì vậy, Giang Chu cầm lên, cưỡng ép mình uống một ngụm.

Kết quả là canh vừa vào miệng, mùi gây nồng đậm xông thẳng lên não, cộng thêm nhiệt độ nóng bỏng, làm cho Giang Chu cảm thấy đầu lưỡi của mình tê dại rồi.

Vì vậy, hần bỗng nhiên phun ra, phun chỗ canh vừa rồi về bát.

“Con bà nó, tại sao có thể có người thích cái này chứ?!”

“Đáng sợ, thật là đáng sợ!”

Nhưng khi Tô Nam nhìn thấy Giang Chu phun canh lại bát, thì hai mắt nhin không được mà sáng rực lên.

Nàng lập tức vươn tay, lấy thế nhanh như chớp, sét đánh không kịp bưng tai mà đổi bát canh của mình và Giang Chu với nhau.

“Tôi uống bát này nha!”

“???”

Tô Nam thổi thổi vài hơi, rồi nhẹ nhàng húp một hớp canh trong bát của Giang Chu.

Gương mặt mím cười đầy thỏa mãn này, lại xinh đẹp một cách lạ thường khi ở dưới hơi nước.

Một màn này làm cho Giang Chu ngây người tại chỗ, đầu óc có chút đứng máy.

Cô bé này bị làm sao vậy?

Bát của mình không uống, lại đi uống bát mà hắn đã phun ra?

“Tô Nam... Cô...”

“Đừng nói chuyện, không nói chuyện khi ăn uống, biết không?”

Giang Chu nhìn lấy nàng: “Có phải cuộc sống khi còn nhỏ của cô rất nghèo khổ không?”

Tô Nam khó hiểu mà nhìn Giang Chu: “Sao anh lại hỏi vậy?”

“Chính là vì quá nghèo khó, vất vả, cho nên không nỡ lãng phí lương thực, cho nên ăn cả đồ ăn thừa của người khác?”

“Anh nghĩ nhiều rồi!”

Mặt Tô Nam đỏ ửng lên, nhưng dáng vẻ vẫn rất ngạo kiều.

Có điều, trong đầu nàng lại nhớ đến những gì bác sĩ tâm lý đã từng nói với nàng.

Không sai.

Bác sĩ nói đúng.

Mình quả nhiên là một tên biến thái.

Nhưng nàng chỉ hơi biến thái với tên boss chó nhà mình thôi.

Một lúc sau, Tô Nam uống xong bát canh của Giang Chu, còn bát của mình thì không động vào giọt nào.

Vì vậy, nàng liền móc ví ra, đi ra quầy thanh toán.

Giang Chu nhìn bát canh thịt dê tràn đầy, đầu óc lại chết máy lần nữa.

Lúc này, hẳn thật sự cho rằng cuộc sống khi bé của Tô Nam là quá khó khăn, đại khái là khó khăn và vất vả như gia đình của Hàn Nhu vậy.

Hoặc cũng có thể là thâm hiểm hơn một chút.

Cho nên mới không nỡ lãng phí lương thực.

Nhưng bây giờ xem ra, chuyện này không đúng chút nào.

Nàng còn lãng phí cả một bát canh dê nguyên vẹn luôn.

Trái lại thì uống sạch bát canh mà mình đã phun ra.

Nội tâm Giang Chu liền loạn cào cào.

Trời ạ, còn có thể chơi như vậy sao?

“Ba chủ, tính tiền!”

Bà chủ lau tay một chút, rồi liếc nhìn Tô Nam: “Khẩu vị không giống nhau, sau này kết hôn sẽ có rất nhiều mâu thuẫn.”

Tô Nam quay đầu liếc mắt nhìn Giang Chu: “Không sao, anh ta cũng không phải bạn trai cháu.”

“Còn chưa phải à? Vậy thì con gái cũng cần chủ động một chút, bằng không thì sẽ không có cơ hội.”

“Cháu mới không thèm người như này, quá đáng ghét.”

Bà chủ chặc chặc hai tiếng, lấy tiền lẻ ra để trả lại, lòng thầm nói cô bé này thật sự là nói một đằng nghĩ một nẻo mà.

Tô Nam hừ hừ hai tiếng, nhận tiền lẻ, lòng thầm nói bà chủ này thật sự là thích xen vào chuyện của người khác.

Mấy ngày tiếp theo, mọi việc đều rất bình tĩnh.

Hoạt động của Tụ Mỹ vẫn còn rất hot.

Mức tiêu thụ trong một tuần, đã đột phá 2 tỷ.

Năng lực tiêu phí của phụ nữ đã làm cho đại chúng chấn động thêm lần nữa.

Đàn bà phá sản đã trở thành từ hot mới ở trên internet.

Thậm chí có không ít đàn ông cũng bắt đầu nói dối tiền lương của mình, đồng thời cũng rất oán hận với Tụ Mỹ.

Chương 568: Đào hoa quá vượng, còn như vậy liền khó tránh khỏi kiếp số! (2)

Trong lúc đó, Phùng Nhạc tổ chức một bữa tiệc mừng công ở Thượng Kinh.

Thư mời đã được gửi đến tay của Giang Chu, nhưng Giang Chu cũng không đi.

Kỳ nghỉ quốc khách này hẳn đã bận rộn lâu như vậy rồi, mấy ngày tiếp theo hẳn định đi chơi với cha mẹ và cha vợ một chút.

Làm con cái, phải biểu hiện lòng hiếu thảo mới được, bằng không mẹ ruột lại lải nhải dài dòng văn tự, rồi gọi điện thoại đến để mắng chửi.

Sau đó, Quý Tử Hàm cũng gọi điện thoại đến mời, nàng là mời Giang Chu đến nhà mình chơi.

Nàng nói bây giờ mình đang sống một mình, hơn nữa mỗi khi ở nhà đều mặc rất ít quần áo.

Nàng còn có sở thích uống rượu với khách đến chơi nhà nữa.

Hơn nữa, vừa uống là đã say, mà khi say thì mặc người muốn làm gì thì làm.

Đồng thời nàng còn cường điệu rằng, mình vừa mới mua thêm một mặt phật nữa.

Mấy câu nói này làm cho Giang Chu xao động bất an, đồng thời còn cảm thán liên tục, còn có cmn chuyện tốt như vậy sao?

Có điều, hấn cũng không nhận lời mời này.

Bởi vì hấn cảm giác, đạo này vận đào hoa của mình quá vượng rồi.

Thậm chí vượng đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Đối với căn bã nam mà nói, thì loại vận thế này rất thoái mái và sung sướng, nhưng rất có thể sẽ biến thành kiếp đào hoa.

Vật cực tất phản, thịnh cực mà suy, họa phúc tương ý.

Hấn vẫn hiểu mấy cái đạo lý này.

Điều này không đại biểu Giang Chu là một người mê tín.

Chủ yếu là vì ngay cả chuyện trong sinh mà cmn cũng có, chẳng may thật sự có cái gọi là kiếp số khó thoát thì sao?

Vì vậy, Giang Chu đề xao động trong lòng xuống, về nhà trưng trị Phùng Tư Nhược một trận.

Cuối cùng, bật mode ‘Hiện giả’ lên để gọi điện thoại cho Quý Tử Hàm.

Nói là đa tạ ý tốt của nàng, nhưng đạo này tôi rất bận, cả người uể oải, không có sức lực.

Bên kia, Phùng Sùng chạy đến Thượng Kinh hai ngày xong liền quyết định trở về Bắc Hải.

Ông cảm thấy chuyển đi này làm cho mình rất phiền muộn.

Vốn là muốn đi tính sổ với Giang Chu, kết quả tự nhiên lại bị chuốc một trận rượu.

Sau đó cmn lại đồng ý chuyện sống chung của hai đứa.

Đây không phải là tiền mất tật mang sao?

Bà mẹ nó chứ, sau này nhất định phải cẩn thận khi ở chung với tên con rể chó má này.

Bằng không thì không biết lúc nào tên này đào hố chờ mình nhảy vào đâu.

Hai ngày cuối cùng của kỳ nghỉ quốc khánh.

Đình Duyệt trở về Thượng Kinh trước hạn, cũng tiến vào biệt thự của Giang Chu.

Đây là chuyện Giang Chu đã đồng ý với Đình Duyệt.

Nói là chỉ cần Đình Duyệt hỗ trợ dọn dẹp vệ sinh, thì sẽ để cho Đình Duyệt ở vài ngày.

Đình Duyệt nhân cơ hội này, nài nỉ định nhờ Phùng Tư Nhược một chút.

Trước kia, Đình Duyệt vẫn tự cho mình là cố vấn tình cảm của Phùng Tư Nhược.

Dựa vào chuyện mình xem qua vô số tiểu thuyết ngôn tình, mỗi lần Phùng Tư Nhược gặp phải chuyện không hiểu, thì Đình Duyệt đều có các loại lý luận suông.

Nhưng bây giờ thì khác.

Phùng Tư Nhược người ta đã là người trải qua cuộc chiến rồi.

Cho nên Đình Duyệt thấy tò mò đối với chuyện hai người này sống chung trong kỳ nghỉ quốc khánh.

Có điều... Phùng Tư Nhược thật sự có thể trò chuyện về chuyện này với Đình Duyệt sao?

Không thể chứ??

Buổi tối vừa mới lên đèn.

Trong căn phòng khách rộng rãi ở biệt thự.

Ti vi đang phát sóng một bộ phim mới tên là “Cung”. (Cung tỏa tâm ngọc)

Đây coi như là bộ phim xuyên việt cấp hiện tượng hiếm có của quốc nội.

Một khi phát sóng liền hot đến không thể hot hơn.

Nữ chính Tình Xuyên không cẩn thận mà xuyên việt về triều Đại Thanh, sau đó lại không cẩn thận mà quần vào cuộc tranh đấu ngôi vị hoàng đế, lại không cẩn thận mà vị mấy vị A Ca yếu thích.

Vì vậy mà được mọi người xưng là “Vườn Sao Băng” bản cổ trang.

Lúc này, trong màn hình ti vi đang chiếu đến đoạn.

Bát A Ca và Tình Xuyên gặp mặt ở lương đình bên ngoài phủ.

“Ta thích ngươi, ta muốn cưới ngươi làm tiểu thiếp của ta.”

“Người cổ đại các ngươi đều nói như vậy sao?”

“Ta nghiêm túc đấy, chưa từng có nữ nhân nào dám làm càn ở trước mặt ta giống như ngươi, nếu đã có duyên như vậy, ta cho phép ngươi ở bên cạnh ta.”

“Ha hã, sẽ liên lạc lại sau.”

...

Phùng Tư Nhược ôm chân, cầm đặt trên đầu gối, xem đến mê li.

Không hiểu vì sao mà nàng cảm thấy lời kịch này có hơi quen tai.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận một chút, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ.

Hình như nàng và Giang Chu cũng là gặp nhau như vậy.

Có điều, địa điểm không phải là lương đình, mà là bên ngoài phòng tập múa.

Ngày đó là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Giang Chu.

Giang Chu chỉ nói vài câu mà nàng suýt nữa bị sợ đến phát khóc.

“Biết anh không? Anh là Giang Chu.”

“Không biết cũng không sao, sau này em chính là vợ của anh.”

“Lắc đầu cũng không được, biết chưa?”

Phùng Tư Nhược nghĩ đến đây, không khỏi nở nụ cười ngọt ngào.

Nàng thích Giang Chu.

Cho nên nàng cảm thấy Giang Chu chỗ nào cũng tốt, thậm chí nàng còn cho rằng, con gái khắp thiên hạ này đều phải thích Giang Chu mới đúng.

Hiện giờ, lại đem tâm trạng này chuyển qua tình tiết trong phim truyền hình, nàng liền nhận ra, nhất định là Tình Xuyên sẽ gả cho Bát A Ca.

Bằng không thì còn có thể gả cho ai đây?

Giống như nàng không thể rời bỏ Giang Chu vậy.

Chương 569: Đào hoa quá vượng, còn như vậy liền khó tránh khỏi kiếp số! (3)

Trong khi nàng đang suy nghĩ, cửa phòng tắm bỗng nhiên bị mở ra.

Đinh Duyệt vừa tắm rửa xong liền đi qua ngồi xuống cạnh Phùng Tư Nhược.

Hôm nay Đinh Duyệt mới đến Thượng Kinh, lại tàu xe mệt mỏi, hiện giờ tắm nước nóng một phát, liền cảm thấy nhẹ nhàng hơn không ít.

“Tư Nhược, đừng xem phim truyền hình nữa, quá nhàm chán.”

“Chúng ta tâm sự đi? Mau phổ cập khoa học cho mình đi, để mình có thêm chút kiến thức.”

Phùng Tư Nhược lấy lại tinh thần, mờ mịt mà nhìn Đinh Duyệt.

Da thịt tuyết trắng lộ ra vẻ hơi hồng hồng khi ở dưới ánh đèn, nhìn trông vô cùng dễ thương lại mê người.

Bàn chân nhỏ giẫm ở trên ghế sa lon hơi nhúc nhích, trong con ngươi lại giống như chất chứa cả bầu trời sao.

Đinh Duyệt hơi cau mày, gương mặt không có ý tốt: “Ngày nghỉ sống chung thế nào? Thoải mái không?”

“Không... không biết.”

“Chúng ta là chị em tốt nha, chia sẻ với mình một chút thì có làm sao?”

“Mình không muốn.”

Gò má Phùng Tư Nhược đột nhiên đỏ lên, lại xấu hổ mà rút về sau một cái.

Có một số việc không thể nói, hỏi cũng không được.

Đinh Duyệt thấy thế, nhất thời lại hừ lạnh, rồi lại tiến lại gần Phùng Tư Nhược lần nữa.

“Chúng ta có phải là chị em tốt không?”

“Trước kia, bạn không biết chuyện gì thì mình đều dạy cho bạn, hiện giờ không phải đến lượt bạn dạy mình sao?”

“Bạn chỉ miêu tả cho mình một chút thôi, hai người đã làm những gì?”

Phùng Tư Nhược phồng má lên, bất đắc dĩ mà nhìn Đinh Duyệt.

Gò má của nàng vẫn hơi nóng, đôi chân thì rúc vào một chỗ.

Nàng biết, nếu như mình không nói chút gì đó, vậy chắc chắn là chị em tốt này sẽ không tha cho mình.

“Giang Chu... Giang Chu thích hôn chân mình.”

Trong khi nói chuyện, mu bàn chân của Phùng Tư Nhược căng lên thành một độ cong rất đẹp.

Dường như nàng lại nghĩ đến hình ảnh nào đó, lại không khắc chế được nổi xấu hổ.

“...”

“Cái ... Cái gì cơ?”

“Hôn chân.”

Đinh Duyệt nhất thời tròn mắt lên: “Con bà nó, hai người chơi biến thái như vậy sao?”

Mặt Phùng Tư Nhược đã đỏ đến mức không dám ngẩng đầu lên, yếu yếu ớt ớt mà mở miệng nói: “Bạn... bạn không nên hỏi.”

“Mình lại không nói ra ngoài, sợ cái gì chứ.”

“Ồ...”

Trong khi Phùng Tư Nhược nghĩ ngợi, cửa biệt thự bỗng nhiên kêu lên một tiếng.

Giang Chu vừa trở về từ khách sạn.

Hắn đi vào nhà, sau đó cởi áo khoác, rồi đi vào bếp rót chén nước.

Đi dạo với cha mẹ một vòng, mà hắn còn không đi nhanh bằng hay vợ chồng già luôn.

Có tinh lực này thì đi luyện cái acc phụ đi, vì sao phải dẫn vật đưa con trai này chứ?

“Hai người đang làm gì?”

“Không... không làm gì, xem phim trên tivi thôi.”

Giang Chu liếc mắt nhìn qua ti vi, phát hiện là bộ phim đã xem qua ở kiếp trước.

Hắn nhìn không được mà nổi ý xấu, muốn spoiler một chút.

Đến khi đó, nhất định là Phùng Tư Nhược sẽ rất ủy khuất, nhưng lại không lắm nói gì, muốn dễ thương đến đâu thì sẽ dễ thương đến đó.

Giang Chu nghĩ đến đây, liền mở miệng nói luôn: “Sau này Tình Xuyên sẽ ở cùng với Bát A Ca.”

Giang Chu nói xong, liền nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

Không ngờ Phùng Tư Nhược lại không hề tức giận, mà hai mắt lại sáng rực lên.

Nàng đã đoán đúng.

Tình Xuyên nhất định sẽ gả cho Bát A Ca.

Bởi vì ngoại trừ Bát A Ca ra thì còn có thể thích ai chứ?

Giang Chu cảm thấy hơi kỳ lạ.

Phản ứng này hoàn toàn khác với những gì mình nghĩ mà.

“Em không tức giận?”

Phùng Tư Nhược nhú mũi một cái, có hơi kiêu ngạo: “Em đã đoán được rồi.”

Giang Chu đi vòng qua ghế sa lon, đưa tay ôm nàng ngồi lên chân mình: “Ngày hôm nay ở nhà có ngoan không?”

“Có nha, rất ngoan.”

“Như vậy à, vậy liền thưởng cho em một cái kẹo que.”

Giang Chu móc một cái kẹo ở trong túi ra rồi đưa cho nàng.

Thời đại này, thanh toán bằng điện thoại di động vẫn chưa phổ cập toàn quốc.

Hầu hết thời gian đều cần trả lại tiền lẻ.

Nhưng đám siêu thị kia quá cmn đáng ghét, 5 xu mà cũng không muốn tìm, cho nên thường xuyên trả bằng kẹo quy hay kẹo cao su gì gì đó.

May mà nhà bọn họ có một cô bé thích ăn kẹo ngọt.

Bằng không thì hẳn là một người đàn ông, cả ngày cầm mấy cái kẹo que làm gì?

“Này này này, có phải hai người đang cho là mình không tồn tại không?” Đinh Duyệt không nhịn được mà muốn thể hiện cảm giác tồn tại của mình: “Giang Chu, một người sống sờ sờ như vậy mà ông không nhìn thấy à?”

Giang Chu ôm Phùng Tư Nhược, quay đầu nhìn Đinh Duyệt: “Sao bà lại ở đây?”

“Là ông đã đáp ứng tôi, có thể qua chơi với Phùng Tư Nhược!”

“Biết nấu cơm không?”

Đinh Duyệt sững sốt một chút, sau đó lắc đầu.

“Nấu canh?”

“Tôi là chị em tốt của vợ ông, chứ không phải người nội trợ mà nhà ông mời đến, được chứ?”

Giang Chu nhếch miệng cười: “Được rồi, đùa chút thôi mà.”

Đinh Duyệt khoanh tay trước ngực, nheo mắt lại: “Nói đi, vài ngày tôi không ở đây, ông đã bắt nạt Tư Nhược nhà tôi thế nào rồi hả?”

“Đừng giả vờ trong sáng, bà ảo tưởng ra rồi còn gì? Vậy mà còn hỏi.”

“Tôi chỉ là muốn biết tí mĩ một chút thôi mà.”

Chương 570: Nửa đêm đi nghe trộm, làm như vậy có thích hợp không?

Giang Chu thả Phùng Tư Nhược xuống ghế sa lon: “Nào, qua hỏi Tư Nhược đi, cô ấy biết rất rõ ràng đấy.”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, biểu cảm rất là bất mãn: “Em không biết.”

“Hai vợ chồng hai người, thật sự là không hiểu khách chút nào.”

Giang Chu rót bình trà: “Có thời gian này, đi tìm bạn trai không thơm hơn sao?”

Đinh Duyệt tỏ vẻ chán nản: “Tôi không tìm được mà.”

“Vậy tôi cũng hết cách, bà không tìm được bạn trai cũng không phải trách nhiệm của tôi.”

Giang Chu vừa nói xong, lại nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Ngày mai anh đi tiễn cha mẹ về nhà, để Đinh Duyệt ở nhà với em được không?”

Phùng Tư Nhược hơi do dự một chút: “Cũng được.”

“Ngoan lắm!”

Nói chuyện tào lao một lúc.

Bộ phim truyền hình cũng kết thúc.

Ngay sau đó chính là chiếu lại phim cũ.

Phim được phát lại là Hoàn Châu Cách Cách.

Ba người đã xem không biết bao nhiêu lần, nên tất nhiên không có hứng thú gì.

Vì vậy, Giang Chu ôm Phùng Tư Nhược về phòng ngủ.

Phùng Tư Nhược vốn còn hừ hừ tức tức mà không muốn đi.

Dù sao chị em tốt đến chơi, ở lại nói chuyện thêm một lúc cũng tốt.

Nhưng nàng vừa nói không đi, thì đã bị Giang Chu đánh mông rồi.

Sau đó, nàng liền ngoan ngoãn.

Đinh Duyệt nhìn thấy cảnh này, liền đỏ mặt, lại gắt một cái về phía bóng lưng của Giang Chu.

Vương Bát Đản, đồ lưu manh.

Không coi ai ra gì như vậy có thích hợp không?

Đây là thật sự không coi mình là người ngoài sao?

Hay là căn bản không coi mình là người?!

Buổi tối, bình tĩnh như nước, bầu trời ngoài cửa sổ chấm đầy sao.

Giang Chu bận rộn một lát, đột nhiên lại cảm thấy hơi khát nước.

Vì vậy, hắn mặc đồ ngủ, đưa tay kéo cửa phòng.

Không ngờ ầm một tiếng.

Một cái bóng lão đảo ngã xuống sàn nhà.

Hoàn toàn là ngã sấp, trực tiếp ngã nhào trên sàn nhà.

Giang Chu nhìn thoáng qua, lại cảm là họ Đinh này.

Không cần hỏi, chắc chắn là đang nghe trộm rồi.

“Bà điên rồi à? Nửa đêm không ngủ mà còn làm gì vậy?”

Đinh Duyệt đứng lên, tăng hắng một cái: “Mộng du, mộng du thôi...”

Giang Chu dựa vào cửa, có chút hăng hái mà nhìn Đinh Duyệt: “Chưa nghe nói đến bà có tật này nha?”

“Chẳng phải là do hoàn cảnh lạ, ngủ không quen, nên dễ bị mộng du sao?”

“Ồ, mộng du còn có thể mộng du đến tận phòng này cơ à, trùng hợp thật?”

Đình Duyệt mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra: “Mộng du là không thể không chế, đi đến đâu cũng không có gì kỳ lạ.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp vài cái: “Ha hả, bà thật sự là...”

“Ông mới là...”

“Được rồi, nói nhảm ít thôi, nói cho tôi biết, bà nghe thấy cái gì rồi?”

Biểu cảm của Đình Duyệt có chút mất mát: “Cách âm quá tốt, không nghe được gì cả.”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Bà nghĩ tôi bỏ 30 triệu vàng ròng bạc trắng ra để làm gì?”

“Thôi đi, ai chả biết ông có tiền, cả ngày chỉ biết khoe khoang.”

“Hết cách rồi, kẻ có tiền chính là phách lối như vậy đấy.”

Mặt Đình Duyệt đầy vẻ ghét bỏ: “Ông thì sao? Nửa đêm không ngủ mà đi ra ngoài làm gì?”

“Khát nước, đi uống miếng nước.”

Giang Chu ném lại một câu, rồi quay người đi xuống nhà bếp ở bên dưới.

Cùng lúc đó, Đình Duyệt mượn ánh trăng u ám mà nhìn về phía giường đôi của hai người.

Lúc này, mình ngã nhào trên mặt đất, âm thanh đó cũng không nhỏ hơn tiếng sét đánh chứ?

Nhưng sao Phùng Tư Nhược vẫn không tỉnh, bàn chân trắng còn lộ ra ngoài chăn.

Đình Duyệt thấy cảnh này, không khỏi khẽ thở dài một hơi.

Cô bé này ngủ sâu như vậy, chứng tỏ vừa rồi đã chịu không ít tội.

Đình Duyệt nghĩ đến đây, lại chạy xuống phòng khách bên dưới.

“Giang Chu, hai người định bao giờ kết hôn?”

“Làm gì?”

“Đến lúc đó, tôi sẽ làm phù dâu.”

Giang Chu đặt chén nước xuống, nhẹ nhàng liếc nhìn Đinh Duyệt một cái: “Quy củ của Lâm Giang bọn tôi là, người chưa từng yêu đương thì không được làm phù dâu.”

Đinh Duyệt há hốc mồm: “...”

“Không thể nào? Từ nhỏ đến giờ mà bà chưa có một người bạn trai nào?”

“Tôi thủ thân như ngọc, không được sao?!”

Giang Chu hơi cau mày, lại quan sát Đinh Duyệt một phen.

Người ta đã nói, khi còn bé mà đáng yêu thì khi lớn lên sẽ xấu.

Khi còn bé xấu thì trưởng thành sẽ đẹp.

Nhưng Đinh Duyệt này sẽ không xấu từ bé đến lớn chứ?

“Ông nhìn cái gì vậy?”

Giang Chu lại uống một hớp nước: “Chờ bà kết hôn xong thì tôi lại kết hôn.”

Đinh Duyệt có chút khó hiểu: “Vì sao? Ông kết hôn thì có liên quan gì đến tôi?”

“Tự nghĩ đi.”

Giang Chu đặt chén nước xuống, quay người đi lên nhà.

Cùng lúc đó, Đinh Duyệt cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó nhin không được mà tròn tròn mắt lên.

“Tên Vương Bát Đản này, có phải ông không định kết hôn không?”

Thật ra thì kỳ nghỉ quốc khánh cũng không có vài ngày.

Chớp mắt, thời gian trôi qua như chó chạy ngoài đồng.

Nhưng đối với Giang Chu mà nói, kỳ nghỉ này lại có ý nghĩa hơn là kỳ nghỉ hè và nghỉ đông.

Không bởi vì cái gì khác, mà chỉ vì hắn đã bắt được Phùng ngọc nghếch thôi.

Từ khi trọng sinh đến nay, có lẽ đây chính là chuyện quan trọng nhất mà hắn từng làm.

Chương 571: Nửa đêm đi nghe trộm, làm như vậy có thích hợp không? (2)

Đến ngày mùng 5 tháng 10.

Giang Chu định lên kế hoạch đưa cha mẹ về Lâm Giang, sau đó tiện đường đón Sở Ngữ Vi lên luôn.

Nhưng cái gọi là kế hoạch, vĩnh viễn không thể theo kịp biến hóa.

Ngay khi hai vợ chồng già thu dọn hành lý xong, chuẩn bị leo lên xe.

Một cuộc điện thoại của Tô Nam làm cho Giang Chu hoàn toàn kinh ngạc.

Thì ra là đã có người mở topic lên án Tụ Mỹ tiêu thụ hàng giả.

Hơn nữa, nhân số bị lừa còn không ít.

Những người này đều từng đi giám định, sau đó liền xác định sản phẩm trong tay mình không phải hàng chính hãng.

Điều quan trọng nhất là, đám hàng này không phải là đám hàng của các nhà máy làm thay mà Giang Chu đã tìm.

Chuyện này có một ý vị rất sâu xa nha.

Thì ra ngoại trừ mình ra, vẫn còn có những người khác cũng đang làm giả bán giả?

Giang Chu bỗng nhiên có một loại dự cảm.

E rằng cái topic này chính là điềm báo trước của cơn bão dư luận hàng giả rồi.

Giang Chu suy tư một chút, hắn cho rằng mình tạm thời không thể rời khỏi Thượng Kinh được.

Mấy loại chuyện lừa gạt và bẫy người như này, nhất định là không phải sở trường của Tiểu Nam Nhi.

Ngay cả bán hàng giả mà nàng còn cảm thấy hổ thẹn, thì làm sao có khả năng mặt không đỏ tim không đập nhanh như mình chứ.

Cho nên, hần phải tọa trận ở chỗ này.

Chờ sau khi chuyện này bùng phát, thì hần có thể thêm dầu vào lửa, lại thuận tiện mượn độ hot của Tụ Mỹ, để đẩy Pinxixi của mình ra trước mắt công chúng.

Vì vậy, Giang Chu liền mua vé máy bay cho cha mẹ.

Sau đó để cặp vợ chồng già đi máy bay về Lâm Giang, còn hần thì lái xe về Kinh Nam.

Sau khi đến công ty, Giang Chu dùng máy tính của Tô Nam để xem topic kia.

Hần phát hiện, đám hàng giả này không phải là hàng giả của các thương hiệu nổi tiếng nước ngoài, mà chỉ là một nhãn hiệu tương đối đại chúng ở trong nước, có tên là Mạc Lan.

Tuy rằng sản phẩm của thương hiệu này không quá đắt, nhưng vấn đề nằm ở chỗ nó rất đại chúng.

Cho nên toàn bộ hoạt động ‘ngày mỹ phẩm toàn cầu’, sản phẩm của thương hiệu Mạc Lan này có lượng tiêu thụ rất kinh người.

Cho nên càng ngày càng có nhiều người tham gia vào chuyện này, các topic và các bài post mắng chửi đã liên miên không dứt.

Hơn nữa, Giang Chu phát hiện, có vài người còn biết mắng chửi người hơn cả mình.

Con gái đúng là không phải một sinh vật ngoan ngoãn gì.

“Hiện giờ, có bao nhiêu người tham gia rồi?”

Tô Nam nhìn số liệu mà mình đặt trên bàn: “Tạm thời đã có 48 người phát hiện mình mua phải hàng giả.”

Giang Chu có chút kinh ngạc: “Số liệu chuẩn xác như vậy sao? Cô lấy ở đâu vậy?”

“Bọn họ thành lập một nhóm chat để chống lại Tụ Mỹ, tôi dùng thân phận người bị hại để lên vào.”

“Còn có thể chơi như vậy à?”

Tô Nam nhìn không được mà lườm hằm một cái: “Tôi chính là rất thông minh, được chứ?”

Giang Chu lấy điện thoại di động ra: “Tôi tạo cái acc phụ, cô kéo tôi vào nhóm đó đi.”

“Tôi kéo anh vào đó làm gì?”

“Để mắng Tụ Mỹ cùng các chị em đồng bào của tôi, để cho bọn họ cho chúng ta một câu trả lời.”

...

Nick name: Tỷ không biết yêu.

Tuổi tác: 20 tuổi.

Ký tên: Một người ở nơi hẻo lánh, tự mình đau thương.

Giang Chu mở website QQ lên, bắt đầu lập cái acc phụ.

Sau đó tìm một số ảnh mỹ nữ ở trên mạng, rồi post lên tường nhà mình.

Sau đó lại post vài câu xuân châu thu buồn trầu tre gì đó.

“Một người, một tòa thành, đau lòng cả đời.”

“Người không hiểu chị, có tư cách gì để chỉ trích chị đây.”

“Em không ngoan, còn hơi hư, anh có dám yêu hay không?”

“Dù là xxx, cũng không thể xxx.”

“Đừng cúi đầu, vương miện sẽ rơi, đừng rơi lệ, tiện nhân sẽ cười.”

“Bồn cung không chết, người vĩnh viễn đều là phi!”

“...”

Bên dưới còn có rất nhiều những câu như vậy.

Nếu như thêm có thể một chút văn chương hot thì càng tốt hơn.

Giang Chu ngẩng đầu lên, gõ bàn một cái: “Nào, kéo acc phụ của tôi vào trong nhóm chat đó đi.”

Tô Nam bất đắc dĩ mà nhìn Giang Chu, trong mắt viết đầy ghét bỏ.

Boss chó nhà mình rốt cuộc là hạng người gì?

Boss bắt đầu hồ người liền trở nên lãnh huyết vô tình.

Theo đạo lý là nói, chắc hẳn đây phải là một mỹ nam sắc phát quyết đoán.

Nhưng rồi lại cực kỳ hứng thú với mấy chuyện nhàm chán này.

Một người tự vui tự nhạc mà cũng có thể cười rất lâu.

Giống như là một thiếu niên ngu xuẩn vậy.

Không ngờ lại còn có chút đáng yêu.

Thật kỳ lạ...

Tô Nam kéo Giang Chu vào trong nhóm chat, rồi bắt đầu suy nghĩ miên man.

“Được rồi!”

“Ok baby!”

“Anh đừng nói bậy, cẩn thận tôi đá anh ra khỏi nhóm.”

Giang Chu liếc nhìn nàng một cái: “Ai có thể hiểu phụ nữ hơn chị đây chứ?”

Tô Nam ồ một tiếng: “Tôi chợt phát hiện ra anh quá đáng ghét.”

“Câm miệng, mau rót cho tôi cốc nước.”

“Ồ.”

“Dùng cái chén của cô.”

“Biết rồi.”

Tô Nam cầm chén, vội vàng đi đến phòng giải khát.

Mà Giang Chu thì ôm điện thoại đi động, ngồi ngắm ảnh trên tường QQ của các chị em trong nhóm.

Wow, đều là những cô gái trẻ tuổi da trắng mặt xinh nha.

Còn có một ít thiếu phụ thành thực xinh đẹp, ngực tấn công mông phòng thủ.

Chương 572: Nửa đêm đi nghe trộm, làm như vậy có thích hợp không? (3)

Giang Chu yên lặng xem một lúc, lại đưa tay bắt đầu gõ chữ.

“Các chị em, tôi mua phải hàng giả, hu hu ...”

“Người ta vẫn là học sinh, phí sinh hoạt không nhiều, Tụ Mỹ quá ghê tởm.”

Kiều đồn tiểu mao lư: “Em gái đừng khóc, chúng ta cùng nhau bảo vệ quyền lợi của mình!”

Khỏe miệng Giang Chu cong lên: ‘Chị gái, có thể thêm bạn với em không?’

Kiều đồn tiểu mao lư: “Tốt, chúng ta thêm bạn.”

“Chị gái, dáng người chị đẹp thật, tập như thế nào vậy?”

Kiều đồn tiểu mao lư: “Chị là huấn luyện viên Yoga, em cũng có thể học Yoga nha.”

“Có giáo án dạy solo 1 v 1 không? Xấu hổ .jpg!”

Trúc Diệp Thanh: “@ Ty không biết yêu, tôi cũng là học sinh, bạn ở chỗ nào vậy?”

“Tôi ở Thượng Kinh, là Tiểu Tiên Nữ thân cao chỉ có 1m6 nha.”

Trúc Diệp Thanh: “Thật vậy chẳng? Tôi cũng ở Thượng Kinh, bạn bao nhiêu rồi?”

“Tôi 30B, bạn thì sao?”

Trúc Diệp Thanh: “Ai nha, người ta hỏi tuổi tác nha!”

“Các chị em, chúng ta chơi trò chơi xem ngực ai to hơn đi nhé?”

Giang Chu đắm chìm trong niềm vui trò chuyện online, trên mặt tràn ngập vui mừng.

Lúc này, Tô Nam cầm chén nước trở về phòng làm việc, cũng lấy điện thoại di động ra xem một chút.

Khá lắm, mình chỉ đi rót chén nước, Giang Chu liền có hai chị em tốt ở trong nhóm rồi.

Sao tên khốn này lại giỏi trêu chọc phụ nữ thế không biết?

Cặn bã nam, tên lừa gạt!

“Boss chó, kéo anh vào nhóm là để làm việc, chứ không phải tán gái.”

“Ồ ồ, đúng rồi nhỉ, suýt nữa thì quên mất chuyện chính...”

Giang Chu lấy lại tinh thần, vội vàng gửi một ít văn kiện vào trong nhóm bảo vệ quyền lợi.

Trong đó còn có cả phương thức liên lạc của hiệp hội bảo vệ quyền lợi của người tiêu dùng.

Cùng với một bản tố cáo mà hắn tự viết, cộng thêm phương thức liên lạc của một số truyền thông và báo chí.

Chỉ nửa tiếng ngắn ngủi.

Một đám cô bé vẫn không hiểu chuyện, bỗng nhiên trở thành một tổ chức bảo vệ quyền lợi có tổ chức và kỷ luật.

Giang Chu để điện thoại di động xuống, khoe môi nhếch lên một nụ cười nhạt.

“Ồn rồi, giờ thì chờ xem Phi Độ trả lời thế nào thôi.”

Tô Nam ồ một tiếng: “Sau đó thì sao?”

Giang Chu chỉ chỉ vào giá áo ở đối diện: “Sau đó chính là thời gian dành cho khiêu vũ, nhanh nào.”

“Hmm, mặc bộ nào?”

“Bộ có tai mèo màu trắng kia kìa, thay đổi khẩu vị một chút.”

Cùng lúc đó, trong tòa nhà Phi Độ.

Quản lý của bộ phận chăm sóc khách hàng vội vã lao vào thang máy, sau khi đến tầng năm, lại vội vàng đẩy cửa phòng của làm việc của giám đốc, rồi đặt một chồng tài liệu lên bàn.

Giám đốc nhìn qua một lượt, thái độ trở nên nghiêm túc hơn nhiều.

Vì vậy, giám đốc liền cầm tài liệu, đi thang máy lên tầng cao nhất, đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Lúc này, Dương Minh Khôn đang sắp xếp lịch trình của mình.

Hết cách, hoạt động của Tụ Mỹ quá thành công, các truyền thông và báo chí đều đang tranh nhau xin phỏng vấn.

Dương Minh Khôn chọn một ít truyền thông và báo chí nổi tiếng, như vậy mới phù hợp thân phận của mình.

Hơn nữa, Dương Minh Khôn còn phải dựa theo kịch bản của bọn họ mà chuẩn bị câu trả lời của mình cho tốt.

Đem nhỏ chém thành lớn, chém không thành có, chém thối thành thơm.

Đem chuyện không có, chém thành đang chuẩn bị, nói thành số một cả nước luôn.

Truyền thông bây giờ đều phỏng vấn như vậy cả.

Người xem nhìn thấy là người hỏi người đáp, người được phỏng vấn tỏ vẻ EQ cực cao, đối đáp trôi chảy, nhưng thật ra là người ta có kịch bản từ trước rồi.

Đài truyền hình, internet, chả có cái gì là chân thực cả.

Chhawnrg qua là, đại đa số người đều không thích động não mà thôi.

Lúc này, giám đốc bộ phận chăm sóc khách hàng đi vào phòng làm việc, thả tập tài liệu ở trong tay xuống.

“Dương tổng, chúng ta bị tố cáo.”

Dương Minh Khôn hơi cau mày: “Là ai?”

“Chính là người tiêu dùng tham gia hoạt động ‘ngày mỹ phẩm toàn cầu’, bọn họ nói là mua phải hàng giả.”

“Có bao nhiêu người tố cáo?”

“Hiệp hội bảo vệ quyền lợi người tiêu dùng nói là có 15 người tố cáo, còn có rất nhiều người nói là sẽ tìm truyền thông và báo chí để vạch trần bộ mặt thật của chúng ta.”

Dương Minh Khôn nhíu chặt mày lại: “Chúng ta chỉ là một nền tảng, một cái chợ thương mại, vấn đề hàng giả là vấn đề của người bán, của thương gia, bọn họ dựa vào cái gì mà tố cáo chúng ta?”

Giám đốc bộ phận chăm sóc khách hàng ho khan một tiếng: “Bọn họ cho rằng, bọn họ mua sản phẩm từ chỗ của chúng ta, thì chúng ta phải chịu trách nhiệm.”

“Nói vậy, đám người này thật sự là ăn no không có chuyện gì làm à, nền tảng của chúng ta xuất hiện hàng giả, thì chúng ta cũng là người bị hại!”

“Vậy... vậy bây giờ phải xử lý thế nào?”

“Đám người này yêu cầu cái gì?”

“Bọn họ yêu cầu chúng ta bồi thường gấp ba lần, nói là quy định của pháp luật!”

Dương Minh Khôn nhất thời cười lạnh một tiếng: “Hoạt động của chúng ta đã là mua một tặng một rồi, bây giờ còn đòi bồi thường gấp ba? Đám người này nghèo đến điên rồi à?!”

Giám đốc nhìn trộm Dương Minh Khôn một cái: “Vậy ý của ngài là không cần xử lý?”

“Không cần xử lý.”

“Vậy chần may to chuyện thì làm sao bây giờ?”

“Chỉ có hơn chục người mà thôi, có thể tạo thành sóng gió gì chứ? Còn đòi làm to chuyện nữa, bọn họ có năng lực này không?”

“Vâng, Dương tổng, tôi hiểu rồi.”

Sau khi giám đốc bộ phận chăm sóc khách hàng rời đi.

Dương Minh Khôn tiếp tục sắp xếp lịch trình của mình.

Theo Dương Minh Khôn, chợ thương mại online tồn tại hàng giả là một chuyện rất bình thường.

Thứ trên internet là không sờ được, không thấy được.

Tất nhiên sẽ có xác suất mua phải hàng giả lớn hẵn.

Mà dù cho đi mua ở cửa hàng chính hãng thì thế nào?

Có lẽ đại đa số người đều không có năng lực phân biệt thật giả ở ngay tại hiện trường chứ?

TaoBao, Kinh Đông, đây là hai nền tảng thương mại điện tử lớn nhất bây giờ, có cái nào mà không bị tố cáo bán hàng giả chứ?

Hơn nữa, bọn họ là nền tảng, là chợ thương mại, chứ không phải là thương gian trực tiếp sản xuất và buôn bán.

Bạn mua phải hàng giả ở chợ, thì có liên quan gì đến người quản lý chợ chứ?

Chẳng lẽ quản lý chợ còn phải phân biệt từng sản phẩm xem là thật hay giả sao?

Hàng giả tồn tại, đây chính là chuyện bình thường của các chợ thương mại online.

Loại chuyện nhỏ này, căn bản là không cần quan tâm quá nhiều.

Nếu như bọn họ khách khí với đám người tiêu dùng này một chút, nói không chừng đám người này còn được một tác lại muốn một thước.

Vậy thì công việc tiến hành kiểu gì?

Làm ăn, nhất định phải như vậy.

Nhưng đúng lúc này, giám đốc của bộ phận chăm sóc khách hàng lại đẩy cửa đi vào một lần nữa.

“Dương tổng, có cần báo chuyện này có Phùng tổng không?”

Dương Minh Khôn suy nghĩ một chút: “Không cần, Phùng tổng vừa về Bắc Hải, đừng vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tâm trạng của Phùng tổng.”

“Cứ như vậy sao?”

“Phùng tổng không ở đây, toàn bộ sự vụ sẽ do tôi xử lý, tôi nói thế nào thì cậu cứ làm như thế là được.”

Giám đốc bộ phận chăm sóc khách hàng muốn nói lại thôi.

Bởi vì anh ta luôn có một loại dự cảm không tốt.

Nhưng nếu Dương tổng đã nói vậy, thì anh ta cũng không kiên trì nữa.

Dù sao đây cũng là lãnh đạo trực tiếp, người ta đã ra lệnh rồi, mình chỉ cần chấp hành là được rồi.

Không cần phải kêu gào ở trước mặt lãnh đạo làm gì.

Cùng lúc đó, trong nhóm chat bảo vệ quyền lợi kia.

Chủ nhóm chat nhận được câu trả lời của Tụ Mỹ, lại tức giận đến mức chửi ầm lên.

Bên trên thì hỏi thăm tổ tông tám đời của Phi Độ.

Bên dưới lại nguyên rửa toàn bộ công ty sinh con không có lỗ ass.

Kiều đồn tiểu mao lư: “Tụ Mỹ xuất hiện vấn đề lớn như vậy, thế mà còn không đồng ý trả lại tiền, quá nực cười!”

Đôi Đôi: “Bọn họ bảo chúng ta đi nói chuyện với thương gia, nói đùa gì vậy?”

Trúc Diệp Thanh: “Tụ Mỹ chính là đang bắt nạt chúng ta là quần thể yếu thế, họ biết chúng ta không làm được gì.”

Thệ Ngôn: “Tôi sẽ vạch trần chuyện này cho truyền thông và báo chí biết, nhất định phải bảo vệ quyền lợi của chúng ta!”

Tìm không thấy người này: “Dù cho không cần tiền, cũng phải bắt bọn họ cho một câu trả lời hợp lý.”

Sao biết ý ta: “Tôi hỏi một người bạn làm luật sư rồi, thương mại điện tử cũng phải có trách nhiệm giám thị, bọn họ không thoát được đâu.”

Trúc Diệp Thanh: “Tôi cũng liên lạc với một người bạn làm truyền thông rồi, nhất định phải vạch trần chuyện này ra ánh sáng.”

Giang Chu nhìn đám người đang kích động, lông mày không nhin được lại bứt đầu nhú chặt.

Hắn cảm thấy chuyện này hơi sai sai.

Sao Phi Độ có thể dùng phương thức xử lý lạnh với chuyện này được nhỉ?

Không trả tiền, còn để người tiêu dùng tự đi nói chuyện với các thương gia.

Cmn.

Đây cmn là chủ ý cùi bắp của ai?

Phùng Nhạc?

Không thể nào.

Lão hồ ly kia sẽ không ngu xuẩn như vậy, bằng không thì Phùng Viễn Sơn cũng sẽ không coi trọng ông ta.

Quý Tử Hàm?

Vậy thì càng không thể.

Người phụ nữ này vốn xuất thân từ công việc điều hành.

Nàng hiểu rất rõ, một khi chuyện này bị lộ thì sẽ ảnh hưởng rất nghiêm trọng đến hình tượng và nhãn hiệu Tụ Mỹ.

Vậy thì ai đã hạ cái mệnh lệnh xử lý lạnh này đây?

Giang Chu suy nghĩ một lát, nhưng nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra được.

Loại cảm giác này có chút kỳ lạ.

Giống như bạn chuẩn bị đánh một người, người này lại còn đưa mắt ra để cho bạn đánh vậy, còn nói ai không đánh thì kẻ đó là cháu trai.

Chẳng lẽ trong đám quản lý cao tầng của Phi Độ của gián điệp của mình, nhưng mình lại quên mất rồi?

Giang Chu suy nghĩ một lát, quyết định nói bóng nói gió một cái.

Vì vậy, hắn gọi điện thoại cho Phùng Nhạc, chuẩn bị thăm dò một phen.

“Alo, Phùng tổng, đang làm gì vậy?”

Đối diện truyền đến một giọng nói trầm muện: “Giang tổng, bây giờ tôi đang ở Bắc Hải.”

Giang Chu hơi kinh ngạc: “Sao ngài lại chạy về Bắc Hải rồi?”

“Trong nhà có vài chuyện, tối hôm qua tôi đã về rồi, có chuyện gì sao?”

“Ồ, không có gì đâu, chỉ là có vài nghiệp vụ cần xử lý thôi.”

“Vậy cậu trực tiếp nói chuyện với Dương tổng đi, tôi trở về hơi vội, cho nên không sắp xếp gì cả, chuyện công ty bây giờ đều do Dương tổng xử lý.”

“Ừm, được rồi, vậy tôi tìm Dương tổng.”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Chu chép miệng một cái, lại có một loại cảm giác như bưng tỉnh.

Thì ra Dương Minh Khôn đang xử lý tất cả mọi chuyện của Phi Độ.

Vậy thì cách xử lý này cũng không có gì kỳ lạ.

Chương 574: Giang Chu chính là căn nguyên của toàn bộ tội ác!

Nguyên nhân là vì Dương Minh Khôn này xuất thân từ quản lý, người này không hiểu điều hành và vận doanh, càng không hiểu lên kế hoạch.

Ngày đó, khi mọi người đang xem số liệu thời gian thực ở Phi Độ, thì bởi vì người này không hiểu gì về số liệu tiêu thụ nên đã làm trò cười cho người khác.

Nhưng người này cũng không phải là loại người tài trí bình thường.

Năng lực làm việc của Dương Minh Khôn vẫn rất tốt, nhưng đó chỉ là năng lực quản lý nhân viên xí nghiệp thôi.

Dương Minh Khôn có thể có bọn họ có thêm lúc ngưng tụ, đề cao hiệu suất làm việc.

Cho nên giao công ty cho Dương Minh Khôn cũng không có gì đáng chê trách cả.

Nhưng nếu như giao một dự án mới cho Dương Minh Khôn thì lại khó mà nói trước được.

Giống như phong ba hàng giả lần này vậy.

Nhãn hiệu và hình tượng của Tụ Mỹ đang rất tốt.

Hơn nữa còn đang nằm trong giai đoạn phát triển mạnh mẽ.

Nếu như gặp loại chuyện phong gia hàng giả này, thì nhất định phải bóp chết từ trong trứng nước.

Không thể để con đề ngàn dặm bị vỡ bởi tổ kiến được.

Nếu như là Quý Tử Hàm và Phùng Nhạc đến xử lý chuyện này.

Chắc chắn bọn họ sẽ dùng ít tiền để xử lý, bọn họ sẽ không hy vọng có nhiều tin tức tiêu cực về Tụ Mỹ.

Nhưng theo Dương Minh Khôn, thì Phi Độ bây giờ có nhiều người tiêu dùng, thiếu một vài người cũng chẳng sao cả.

Đây chính là mỗi người sẽ có một phản ứng và thái độ khác nhau khi đối mặt với những sự kiện khác nhau.

Giang Chu nghĩ đến đây, nhin không được mà nhếch mép lên.

Phùng Nhạc không ở công ty, Dương Minh Khôn trở thành lãnh đạo cao nhất.

Chuyện này quá tốt.

Đây là trời cao chăm sóc, đã giúp hấn một tay từ nơi sâu xa.

Vì vậy, Giang Chu cảm điện thoại di động lên, bắt đầu dẫn dắt nhịp điệu trong nhóm chat với Tô Nam.

Nói Tụ Mỹ thấy chúng ta người nhỏ lời nhẹ, không thể làm được gì.

Còn phân tích Tụ Mỹ có thể đã biết đó là hàng giả từ đầu rồi, bằng không thì vì sao lại có thái độ cứng rắn như vậy?

Thậm chí còn lấy hoạt động mua một tặng một ra để nói, nói hoạt động này rõ ràng là một hoạt động lỗ vốn, nói không chừng ông chủ của bọn họ muốn lừa bịp một mớ rồi ôm tiền bỏ chạy.

Các chị em trong nhóm nghe hai người nói liền giận điên người.

Vì vậy, bọn họ bắt đầu mở topic ở khắp nơi, bắt đầu vạch trần hành y ác liệt của Phi Độ.

Nền tảng của bọn họ không quản đúng không?

Được, vậy tổ cáo thương hiệu thôi.

Nhưng không chấp nhận trả tiền, cũng không chấp nhận xin lỗi.

Các nàng yêu cầu Tự Mỹ phải cho một câu trả lời hợp lý.

Vì vậy, chuyện này tiếp tục lên men.

Những tia lửa li ti từ từ biến thành những ngọn lửa.

Thế nhưng tất cả quản lý cao tầng của Phi Độ lại không chú ý đến chuyện này.

Thậm chí còn cho rằng đây chỉ là chuyện nhỏ, không đáng nhắc đến.

Chỉ cần không trả lời vậy đám người tiêu dùng kia sẽ chẳng làm được trò trống gì.

...

Giang Chu hô mưa gọi gió ở Thượng Kinh.

Hắn vừa điên cuồng dẫn dắt mọi người vào cuộc, một bên lại chuẩn bị đào hố bẫy người.

Mà bên phía thành phố Lâm Giang cũng không thái bình.

Ngày mùng 7 tháng 10.

Một buổi trưa có gió và nắng.

Bầu trời Lâm Giang xanh thăm thẳm, vắng dậm không mây.

Hơn mười một giờ trưa.

Viên Hữu Cầm và Giang Hoành Sơn thay quần áo rồi rời khỏi nhà.

Kết quả bởi vì đi quá nhanh, nên Giang Hoành Sơn không cẩn thận mà đá trúng thùng rác.

Nhất thời ăn ngay một cái lườm nguýt của vợ mình.

“Không phải chỉ là ăn một bữa cơm sao, ông tích cực như thế để làm gì?”

Giang Hoành Sơn nhúc đầu: “Ăn cơm còn không tích cực, vậy làm gì mới có thể tích cực?”

Viên Hữu Cầm khóa cửa, tâm sự lại hơi nặng nề: “Tôi cảm thấy bữa cơm này không đúng lắm.”

“Có vấn đề gì?”

“Ông thấy đấy, giờ cũng không phải năm mới, vì sao Trần Uyển Oánh lại mời chúng ta qua ăn cơm?”

Biểu cảm của Giang Hoành Sơn có hơi hoang mang: “Không phải đã nói rồi sao, sắp hết kỳ nghỉ rồi, nên ăn một bữa cơm để tiễn Ngũ Vi mà!”

Viên Hữu Cầm bắt đắc dĩ mà liếc chồng mình một cái: “Tiễn Ngũ Vi đi học mà còn phải đặc biệt mời chúng ta qua sao?”

“Đây không phải là càng nhiều người thì càng vui vẻ hơn à!”

“Tôi thấy chuyện này, nhất định có vấn đề.”

Giang Hoành Sơn thực sự không hiểu cách suy nghĩ của vợ mình thế nào.

Ăn một bữa cơm thì có thể có vấn đề gì?

Chỉ bằng tử lượng của Lão Sở, còn có thể uống cho mình gục sao?

Cho nên ông cũng không để ý nữa, mà cầm chai Mao Đào đi xuống dưới nhà.

Đây chính là rượu Giang Chu mang về lúc tết, ông không dám uống mà giữ đến tận bây giờ.

Cầm rượu này đi ăn cơm, cũng coi như là cho Lão Sở mặt mũi.

“Ông chính là đồ đàn!”

Giang Hoành Sơn thở dài: “Mẹ bọn nhỏ à, có phải bà suy nghĩ nhiều rồi không?”

Viên Hữu Cầm nhin không được mà lờm hẩn một cái: “Tôi cũng hy vọng là mình suy nghĩ nhiều, nhưng có thể sao?”

“Ăn cơm uống rượu mà thôi, nào có phức tạp như bà nói?”

“Vậy tôi hỏi ông, Ngũ Vi nhà người ta đi học, thì liên quan gì đến chúng ta?”

Giang Hoành Sơn suy nghĩ một chút: “Chắc là Lão Sở bị quản quá nghiêm, nên nhân cơ hội này để uống rượu với tôi?”

Viên Hữu Cầm bắt đắc dĩ: “Ông cho rằng ai cũng như ông à?”

“Vậy tôi cũng không hiểu.”

Chương 575: Giang Chu chính là căn nguyên của toàn bộ tội ác! (2)

Viên Hữu Cầm thấy chồng mình chậm hiểu như vậy thì cũng không nói gì nhiều.

Chỉ là nghĩ tới nghĩ lui, bà vẫn luôn cảm thấy có gì đó sai sai.

Lâm Giang là một thành phố hết sức chú trọng lễ nghĩa.

Người của thành phố này, trước khi làm vài chuyện đều phải cần một cái danh chính ngôn thuận.

Nhưng mà lần này, nhà họ Sở lại gọi hai người họ đi tiễn Sở Ngữ Vi đi học.

Đây chính là chuyện danh không chính, ngôn không thuận.

Vì sao?

Bởi vì tiễn con gái đi học là việc tư nhà người ta.

Có thể gọi ông bà nội, cô dì chú bác thì đều là bình thường.

Nhưng hai người họ lại có thân phận gì?

Hàng xóm tương đối thân thiết?

Hay là cha mẹ của bạn học của con gái?

Đây hoàn toàn là không liên quan gì mà.

“Lão Giang, ông có nhớ năm ngoái, cả nhà ba người bọn họ đến nhà chúng ta ăn cơm không?”

Giang Hoành Sơn gật đầu: “Có chứ, không phải là bà còn đề nghị, sau này hai nhà thối lửa nấu cơm chung sao?”

Viên Hữu Cầm ừ một tiếng: “Nhưng từ ngày đó về sau, hai người này chưa bao giờ đến nhà chúng ta.”

“Có lẽ là do họ bận rộn thôi.”

“Nhưng lần nào tôi gặp Trần Uyển Oánh ở chợ, thì Trần Uyển Oánh đều cố tình giả vờ không nhìn thấy tôi.”

Giang Hoành Sơn không tin: “Không thể nào?”

Viên Hữu Cầm khẽ nhú mào: “Tôi nói thật.”

“Như vậy chúng tỏ cái gì?”

“Không biết.”

Giang Hoành Sơn mỉm cười: “Vậy không phải là bà đoán mò sao?”

Viên Hữu Cầm không đồng ý: “Đầu tiên thì giả vờ không quen, sau đó lại bỗng nhiên gọi chúng ta đi ăn cơm, ông không thấy kỳ lạ sao?”

“Đúng là hơi kỳ lạ.”

“Tôi cảm thấy chuyện này có quan hệ với Giang Chu.”

“Ý của bà là, Sở gia lúc nóng lúc lạnh với chúng ta, nguyên nhân là vì con trai chúng ta?”

Viên Hữu Cầm gật đầu, bà cảm thấy cái suy đoán này chuẩn không cần chỉnh.

Vì sao?

Bởi vì bà biết, hai người Sở gia cũng vừa trở về từ Thượng Kinh.

Chẳng qua là thời gian hai nhà đi là khác nhau.

Nhà trước vừa đi thì nhà sau lại đến, cho nên không gặp được nhau.

Hơn nữa, nghe Giang Chu nói, thì Giang Chu đã đưa cha mẹ Sở Ngữ Vi đi chơi cả ngày.

Vậy không cần hỏi, chắc chắn trong quá trình này đã có chuyện gì đó rồi, khiến cho thái độ của Sở gia chuyển biến lần nữa.

Đây không phải là vừa trở về thì lập tức tìm cơ hội gặp mặt sao?

Chuyện gì đây?

Viên Hữu Cầm nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi lộp bộp một tiếng.

Chẳng lẽ họ biết chuyện Giang Chu chân đạp nhiều thuyền rồi?

Đây là chuẩn bị hưng sư vãn tội sao?

Tim Viên Hữu Cầm đập thành thịch.

Bà cảm thấy khả năng này rất lớn.

Vì sao?

Bởi vì hơn một năm nay, con bé Ngũ Vi vẫn bám theo đuôi của Giang Chu, thậm chí ăn tết cũng chạy qua nhà mình, còn giúp mình gói sủi cảo.

Nếu không phải là có Phùng Tư Nhược xuất hiện, thì Viên Hữu Cầm thật sự nhận người con dâu này.

Nhưng sau này bà phát hiện, con trai mình căn bản không phải thứ tốt, bên cạnh nó có rất nhiều con gái.

Sở Hùng và Trần Uyển Oánh thương yêu con gái của mình như bảo bối, hận không thể ngậm con bé trong miệng, nhưng lại sợ tan.

Nếu như họ biết con trai mình làm như vậy, thì không tức giận mới là lạ.

Hồng Môn Yên, chắc chắn là Hồng Môn Yên.

Trong khi suy nghĩ, hai người đã đi đến nhà hàng đã hẹn.

Khách sạn Hồng Vận.

Khi Viên Hữu Cầm nhìn thấy chữ Hồng ở trên biển hiệu, bà lại khẳng định suy đoán của mình.

Hồng Môn Yên, tuyệt đối là Hồng Môn Yên.

“Lão Giang... hay là... hay là ông đi vào một mình thôi, tôi về nhà trước đây.”

Giang Hoành Sơn không hiểu ra sao: “Đã đến rồi, còn về nhà làm gì?”

Viên Hữu Cầm tức giận đến ngửa răng: “Còn không phải vì tên con trai khốn khiếp nhà ông làm chuyện xấu à.”

“Bà lại nghĩ đến cái gì rồi?”

“Haiz, hai ba câu là không nói rõ được, về nhà rồi nói đi.”

Giang Hoành Sơn kéo tay vợ mình: “Có chuyện gì, ăn xong rồi tính.”

Viên Hữu Cầm hít sâu một hơi: “Nếu như có đánh nhau, ông có thể đánh thắng Sở Hùng không?”

“Nếu như là năm xưa, tôi chấp ông ta một tay cũng không thềm nháy mắt!”

“Bây giờ thì sao?”

Giang Hoành Sơn vỗ vỗ bụng bìa của mình: “Hiện giờ, Sở Hùng chỉ cần một tay là tôi liền không nháy được mắt rồi.”

Viên Hữu Cầm dờ khóc dờ cười: “Đều là người trong bộ đội đi ra ngoài, làm sao ông lại kém như vậy?”

“Đã bao nhiêu năm rồi chứ? Sở Hùng làm trong hệ thống cảnh sát, tôi làm trong tòa trị chính, khác nhau quá nhiều.”

“Thôi quên đi, đến cũng đến rồi, vào xem rốt cuộc là có chuyện gì vậy.”

Viên Hữu Cầm điều chỉnh tâm lý, mang theo vẻ quyết tâm mà đi vào với Giang Hoành Sơn.

Đánh nhau là không thể đánh nhau rồi.

Dù sao cũng là hàng xóm láng giềng, lại có tình chiến hữu nhiều năm, trái lại thì cũng trư đến mức đấy.

Nhưng mà da mặt của bà mỏng nha.

Chẳng may bị Trần Uyển Oánh quở trách một trận, sau này bà thực sự liền không góc đầu lên được.

Nói cho cùng thì chuyện này không thể trách ai được.

Căn nguyên của toàn bộ tội ác đều là Giang Chu!

Tên nhóc thôi không có lương tâm này!

Bản thân làm chuyện xấu lại bắt mẹ già nhiều tuổi gánh chịu.
Viên Hữu Cầm đang nghĩ ngợi, Giang Hoành Sơn đã đẩy cửa phòng ra.

Có điều, tình hình trong phòng riêng làm cho hai vợ chồng
bọn họ thấy hơi kinh hãi.

Trong phòng không chỉ có ba người nhà Sở gia.

Mà còn có già có trẻ, có chồng gậy, có mặc âu phục.

Tất cả phải hơn mười cái miệng, tất cả mọi người đều tươi
cười mà nhìn hai người họ.

Chương 576: Con trai mình lừa gạt giỏi như vậy sao?

Trước cửa phòng.

Hai vợ chồng Viên Hữu Cầm và Giang Hoành Sơn không khỏi
liếc mắt nhìn nhau một cái.

Trên mặt người trước viết ‘quả nhiên’.

Trên mặt người sau thì viết đầy mờ mịt.

“Ông thấy chưa, tôi đã nói chuyện này không đơn giản rồi
mà.”

“Tôi thấy bà nói đúng...”

“Đều là do cái ghen chó má của nhà Giang gia các ông đấy!”

Tuy Giang Hoành Sơn là một người chậm hiểu, nhưng ông
cũng nhận ra một tia dị thường.

Nếu như bây giờ chỉ có ba người nhà Sở gia, vậy thì bữa cơm
này có thể là một bữa cơm bình thường.

Nhưng bây giờ xem ra, họ hàng thân thích của Sở gia đều ở
đây hết.

Đây là đang làm gì chứ?

Giang Hoành Sơn không khỏi sờ cái bụng bia của mình, lại
liếc mắt nhìn mấy người tráng niên có sức chiến đấu mạnh mẽ
ở trước mặt.

Khá lắm, có thể một cái cũng không đánh nổi rồi.

Đang nghĩ ngợi, Sở Ngữ Vi bỗng nhiên đứng lên.

Hôm nay nàng mặc một chiếc váy dài màu trắng.

Mái tóc đen được buộc lên trên, da thịt trắng nõn còn mang theo một tia hồng nhàn nhạt.

Đôi mắt sáng sủa và long lanh như có cả vì sao ở trong đó.

“Chú, dì, hai người đến rồi, mau ngồi thôi!”

Trần Uyển Oánh cũng mở miệng cười nói: “Đúng vậy, mau ngồi mau ngồi!”

Viên Hữu Cầm do dự một chút: “Uyển Oánh, sao nhiều người như vậy? Có thích hợp không?”

“Không sao, đây đều là trưởng bối của Ngữ Vi, cũng đến tiễn Ngữ Vi thôi.”

“Nhưng họ hàng thân thích của nhà em đều ở đây, hai người bọn chị làn gười ngoài, có phải là không tiện lắm không?”

Trần Uyển Oánh liếc mắt nhìn hai người: “Sao hai người có thể là người ngoài được chứ?”

Viên Hữu Cầm a một tiếng: “Chúng ta không phải người ngoài sao?”

“Nếu em nói hai người là người ngoài, con gái nhà em nhất định sẽ giận em mất.”

“Vậy... vậy được rồi.”

Viên Hữu Cầm lvať Giang Hoành Sơn liếc mắt nhìn nhau, sau đó ngồi xuống.

Sở Hùng lập tức giới thiệu những người ở đây cho hai người bọn họ.

Cô dì chú bác, anh chị em, ông bà nội, ông bà ngoài... Tất cả đều có mặt.

Hầu như toàn bộ trực hệ của Sở gia đã xuất hiện.

Thật sự là không có một người ngoài nào.

Viên Hữu Cầm càng nghĩ càng thấy không thích hợp.

Chẳng lẽ mình đã đoán sai?

Chuyện chân đạp nhiều thuyền của tên con trai chó má nhà mình không bị lộ sao?

Làm sao lại có loại cảm giác như đang gặp mặt bên thông gia nhỉ?

Đây không phải là chuyện phải đính hôn mới có thể làm sao?

Viên Hữu Cầm quay đầu, nhìn thoáng qua Giang Hoành Sơn.

Giang Hoành Sơn vẫn rất ung dung thản nhiên, ông đã quay sang, bắt đầu trò chuyện với Sở Hùng rồi.

Quý bà Viên Hữu Cầm nhìn thấy cảnh này, liền cảm thấy mình rất bị động.

Nếu như chuyện giống như những gì mình đoán, vậy mình còn có thể chuẩn bị tâm lý.

Cùng lắm thì binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn.

Nhưng bà vẫn không hiểu tình hình bây giờ ra sao cả.

Ngăn cản kiểu gì?

Chuẩn bị cái gì?

Yên lặng một lát.

Quý bà Viên Hữu Cầm quyết định biến bị động thành chủ động.

“Uyển Oánh!”

“Chị Cầm, sao vậy?”

Viên Hữu Cầm hạ giọng: “Mọi người đi chơi ở Thượng Kinh có vui không?”

Trần Uyển Oánh gật đầu: “Đừng thấy tên nhóc Giang Chu cà lơ phất phơ, nhưng thật ra thì ở bên ngoài vẫn rất đáng tin.”

“Tên nhóc nhà chị chính là một tên khôn khiếp thôi!”

“Nhưng Giang Chu đã chăm sóc Ngũ Vi nhà em rất tốt.”

“Thật sao?”

“Bây giờ Ngữ Vi nói ba câu đều có hai câu là nói đến Giang Chu, cả ngày chỉ Giang Chu Giang Chu!”

Viên Hữu Cầm nhìn về phía Sở Ngữ Vi, trong lòng lại thấy hơi chua xót.

Sở Ngữ Vi cũng là một cô bé rất tốt giống như Phùng Tư Nhược.

Một người ngoan ngoãn hơn một người, một người lại làm cho người ta thương yêu hơn một người.

Nếu như có thể có hai con dâu thì tốt rồi.

Bà có thể đảm bảo mình sẽ rất công bằng, sẽ yêu thương cả hai đứa con dâu như nhau.

Nhưng mâu chốt là, không có khả năng như vậy!

Coi như mình muốn, thì hai người Sở gia có thể đồng ý sao?

Sở Hùng sẽ không vạ rơi đầu chó của con trai mình chứ?

Tuy rằng con trai mình rất khôn khiếp, nhưng nói thế nào thì đó cũng là con ruột, không thể thật sự nhìn nó mất đầu được.

Viên Hữu Cầm thở dài, lại nhìn về phía Trần Uyển Oánh.

Sắc mặt của Trần Uyển Oánh không có chút dị dạng nào, nụ cười cũng rất thật lòng.

Nói như vậy, Trần Uyển Oánh vẫn chưa biết sự tồn tại của Phùng Tư Nhược?

Viên Hữu Cầm cũng hơi hiểu ra rồi.

Bữa tiệc ngày hôm nay, e rằng là đại biểu cho thái độ của nhà họ Sở.

Bọn họ cho rằng, sớm muộn gì thì con trai mình và Ngữ Vi cũng đến với nhau.

Cho nên mới không coi hai người họ là người ngoài, đúng không?

Nhưng mà làm như vậy cũng không được, nếu tiếp tục như vậy thì sẽ có chuyện lớn đấy.

Viên Hữu Cầm hít thở thật sâu, bà cảm thấy mình nên nói ra.

Miễn cho cuối cùng lại rơi vào tình trạng lúng túng, cũng không thể quay đầu lại.

Khi con trai đối mặt với một lựa chọn khó khăn, người làm mẹ như bà phải dũng cảm gánh chịu một bộ phận mới đúng.

“Uyên Oánh, thật ra thì có một ít chuyện mà em không biết.”

Trần Uyên Oánh hơi sững sờ: “Chuyện gì?”

Viên Hữu Cầm hít sâu một hơi: “Thật ra... Thật ra Giang Chu không phải thứ tốt.”

“Cái này thì em biết.”

“Không không không, ý của chị là...”

Trần Uyên Oánh bỗng nhiên dự đoán được Viên Hữu Cầm muốn nói gì: “Chị nói là Phùng Tư Nhược?”

Chương 577: Con trai mình lừa gạt giỏi như vậy sao? (2)

Viên Hữu Cầm nhất thời sững sờ: “Em... em biết Tư Nhược?”

“Chị nhớ lần trước ăn cơm ở nhà chị không? Chúng vốn còn định sau tết liền thôi lửa nấu cơm chung.”

“Đương nhiên là nhớ, chị cũng vừa nói với Lão Giang, từ hôm đó vẫn không thấy hai người qua nhà chị ăn cơm nữa.”

Trần Uyên Oánh khẽ thở dài một hơi: “Đó là bởi vì trên đường về nhà, con gái em đã nói chuyện của Giang Chu và Phùng Tư Nhược cho em biết.”

Viên Hữu Cầm bừng tỉnh đại ngộ: “Thảo nào em lại giả vờ không nhìn thấy chị khi gặp nhau ở trong chợ.”

“Ai bảo Giang Chu không để ý đến con gái em, còn ở cùng người khác, người làm mẹ như em tất nhiên phải tức giận rồi.”

“Chuyện này... Đúng là Giang Chu nhà chị không đúng!”

Trần Uyên Oánh cười khở một tiếng: “Nhưng mà chuyện này không đơn giản như vậy.”

Viên Hữu Cầm hơi ngẩn ra: “Lại có chuyện gì nữa à?”

“Bắt đầu từ ngày hôm đó, em đã trò chuyện với Ngũ Vi rất nhiều, con bé nói là thật sự không thể rời khỏi Giang Chu, càng không muốn hối hận, em tin rằng con bé nói thật.”

“Chuyện này...”

Trần Uyên Oánh hít sâu một hơi: “Sau đó em quyết định bắt tay vào làm từ phía Giang Chu, để cho Giang Chu rời khỏi Ngũ Vi.”

Viên Hữu Cầm liếc nhìn Trần Uyên Oánh một cái: “Đây là chuyện các em đã nói khi ở Thượng Kinh à?”

“Ừm?”

“Tên nhóc thôi kia đã đáp ứng rồi?”

Trần Uyên Oánh yên lặng một lát: “Trên thực tế, em bị Giang Chu thuyết phục.”

“...”

Viên Hữu Cầm thấy hơi mờ mịt: “Thuyết phục cái gì?”

“Chuyện sau này còn chưa biết thế nào, con gái em lại không thể rời bỏ Giang Chu, vậy thuận theo tự nhiên là được rồi.”

“Hả?”

“Em chỉ bắt Giang Chu cam đoan một điều.”

“Cam đoan cái gì?”

“Trước khi tốt nghiệp, em không muốn ôm cháu ngoại.”

Viên Hữu Cầm trợn tròn mắt lên, trong lòng đã có sóng to gió lớn.

Đây là ý gì?

Chẳng lẽ Trần Uyên Oánh không tức giận vì chuyện của Tư Nhược.

Thậm chí sau khi biết Tư Nhược tồn tại, vẫn đồng ý cho Ngũ Vi ở cùng với Giang Chu?

Chuyện này cũng quá bất hợp lý rồi?!

Rốt cuộc con trai mình đã nói gì với Trần Uyên Oánh?

Thế mà lại có thể thuyết phục cả Sở Hùng và Trần Uyển Oánh?

Tên nhóc đó... Tên nhóc đó thật sự con ruột mình?

Viên Hữu Cầm cảm thấy rất khó tin với năng lực lừa dối của con trai mình.

“VẬY...vẬY BỮA CƠM NÀY CÓ Ý GÌ?”

Trần Uyển Oánh mỉm cười: “Không phải hai người đã gặp mặt cha của Phùng Tư Nhược ở Thượng Kinh sao?”

Viên Hữu Cầm hơi sững sờ: “Sao em biết?”

“Ngũ Vi thấy trên tường QQ của Phùng Tư Nhược.”

“Đúng thế, đúng là đã gặp, nhưng hai chuyện này có liên quan gì sao?”

“Bọn em không thể thua, nếu cha của Phùng Tư Nhược đã bay đến Thượng Kinh để gặp mặt hai người, vậy bọn em liền kéo tất cả họa hàng qua đây, bên họ chỉ có một mình cha Phùng Tư Nhược xuất hiện, bên em là cả một nhà, đây cũng coi như là tốt hơn chứ?”

Khóe miệng Viên Hữu Cầm co quắp một cái.

Trời ạ!

Lòng háo thắng còn có thể dùng ở chỗ này sao?

Hai người họ gặp mặt cha của tình địch của con gái, nhà bọn họ liền kéo cả nhà đến gặp mặt hai người họ luôn.

Viên Hữu Cầm cảm thấy thế giới này quá vô lý rồi.

Ban đầu còn tưởng là Hồng Môn Yến, hiện giờ sao mình lại trở thành bánh trái thơm ngon rồi?

...

Giang Chu đang chú ý đến chuyện hàng giả, điện thoại di động ở trên bàn bỗng nhiên kêu lên tinh tinh.

Hắn mở ra xem, là Sở Ngũ Vi gửi một tấm ảnh.

“Đang ăn cơm với cha mẹ anh!”

Trong tám ảnh, quý bà Viên Hữu Cầm và Trần Uyển Oánh ngồi ở giữa mâm, bên cạnh là những gương mặt xa lạ.

Giang Chu liếc mắt nhìn qua, cảm thấy hơi nghi ngờ một chút.

“Lão già kia thật buồn cười, sao lại chỉ còn có mỗi một cái răng rồi?”

“Lão già cái gì, đó là ông nội em! Icon quả bom, quả bom!”

“Ồ, thì ra là ông nội của anh à, ông ấy ăn ngó sen có bị dính răng không?”

“Ồ, để em hỏi giúp anh nhé?”

“Đừng hỏi đừng hỏi, anh đùa thôi.”

Sở Ngữ Vi ôm điện thoại di động, khẽ hừ một tiếng: “Hôm nay em sẽ về Thượng Kinh!”

Giang Chu lập tức trả lời một câu: “Khi nào đến? Anh dẫn em đi ăn ngon.”

“Đại khái khoảng tầm 6 giờ tối.”

“Sao muộn thế?”

“Không biết vì sao mà mẹ em mời họ hàng đến hết, phải tiễn mọi người về rồi mới có thể xuất phát.”

“???”

“Làm sao vậy?”

Giang Chu gửi một icon nghi ngờ: “Những người này đều là họ hàng thân thích của nhà em à?”

Ngón tay của Sở Ngữ Vi cực nhanh: “Đúng vậy, có ông bà nội, có chú thím, cậu mợ...”

“Vậy sao cha mẹ của anh cũng ở đó?”

“Mẹ em nói là, cha mẹ anh không phải người ngoài, nên cũng mời đến tiễn em.”

Giang Chu cầm điện thoại di động nhướn mày lên, hẳn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Gọi tất cả họ hàng thân thích đến để ăn cơm với cha mẹ mình.

Còn nói là không phải người ngoài.

Chuyện này không hề giống như một bữa cơm tiễn người đi học chút nào.

Trái lại còn giống với thông gia gặp mặt hơn.

Chẳng lẽ trong này còn có ý gì khác?

Nhưng Giang Chu cũng không nghĩ nhiều.

Bởi vì kiểu gì quý bà Viên Hữu Cầm cũng sẽ gọi điện thoại qua đây.

Mình không cần hỏi, nhất định mẹ ruột sẽ lắm bà lắm bầm.

Mà hẳn cũng có thể đoán được nội dung.

Đừng làm cặn bã nam, học tập cho giỏi...

Sau đó lại dạy dỗ mình vài câu, rồi nói vài câu dụng tâm lương khổ bla bla...

Từ bé đến lớn, mình đã ăn cái bài này không biết bao nhiêu lần rồi.

Không phải chỉ lảng nhăng một chút thôi sao, đây là bản sắc của đàn ông mà.

Hơn nữa, lảng nhăng một chút cũng tốt mà, có tỷ lệ ôm cháu trai cao hơn.

Chớp mắt, mặt trời đã khuất núi.

Sở Hùng tiễn họ hàng thân thích đi, sau đó liền lái xe đi đến Thượng Kinh.

Chương 578: Con trai mình lừa gạt giỏi như vậy sao? (3)

Viên Hữu Cầm nhìn chiếc xe nghênh ngang rời đi, không khỏi có hàng vạn hàng ngàn tâm tư dâng lên.

Bà luôn cảm thấy mọi chuyện phát triển theo hướng không giải thích được, có chút khó giải thích.

Có điều... Đây cũng coi như là một chuyện tốt nhỉ?

Nói không chừng mình thật sự có thể có hai đứa con dâu.

Hoặc là... N đứa?

Viên Hữu Cầm nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy mệt lòng.

Một Phùng Tư Nhược, một Sở Ngữ Vi đã đủ rắc rối rồi.

Nếu như lại thêm vài người...

Trời ạ!

Khi nào mới hết phải lo lắng đề phòng như này đây!

Vì vậy, Viên Hữu Cầm quay đầu, hung dữ trợn mắt nhìn Giang Hoành Sơn.

“Vương Bát Đản, tất cả đều là lỗi của gien Giang gia nhà ông đấy.”

“... “ Khóe miệng Giang Hoành Sơn co quắp một cái.

Đây chính là người vô tội nằm cũng trúng đạn?

Con trai cả ngày phong lưu không chịu gò bó, làm sao người bị mắng luôn là người cha như mình?

“Chị Cầm.”

“Ừm? Làm sao vậy?”

Trần Uyển Oánh đi qua: “Chị em mình đi dạo phố đi, thuận tiện tâm sự chuyện hai đứa bé luôn.”

Viên Hữu Cầm cũng cảm thấy phải nói chuyện cẩn thận:

“Được, vậy thì đi thôi.”

“Em đi lấy xe.”

Viên Hữu Cầm quay đầu nhìn Giang Hoành Sơn: “Ông trở về liền dùng chậu com chó của con trai ông đi, trong một tháng không được lên bàn!”

Giang Hoành Sơn yên lặng một lát: “Tôi...”

“Đều là tại Giang gia các ông!”

“...”

Cùng lúc đó, bên phía công ty đầu tư Kinh Nam.

Giang Chu đưa tay tắt máy tính, chuẩn bị về nhà.

Hắn hiểu, chuyện lần này không thể quá nóng vội.

Nếu Phi Độ đã chọn cách xử lý lạnh, vậy tổ cáo như vậy sẽ không tập thành áp lực cho bọn họ được.

Chiến tranh chân chính, chắc phải chờ đến lúc dư luận hình thành bão táp mới được.

Vì vậy, Giang Chu đứng lên, nhét chìa khóa xe vào túi, lại nhìn về phá Tô Nam.

“Tiểu Nam Nhi, theo tôi về nhà ăn cơm không?”

“Không... không đi!”

Tô Nam nghe thấy hai chữ về nhà, trái tim nhỏ bỗng nhiên run lên một cái.

Một người đàn ông muốn dẫn bạn về nhà.

Đây tuyệt đối là những lời lăng mạn nhất mà các thiếu nữ trong thời kỳ trưởng thành muốn nghe thấy.

Nhưng Tiểu Nam Nhi lại có kiêu ngạo của mình.

Nàng có thân phận gì chứ?

Nàng chỉ là nhân viên tốt nhất của boss mà thôi.

Trừ cái đó ra thì không có bất cứ danh phận nào khác cả.

Dựa vào cái này mà muốn dẫn mình về nhà?

Nghĩ sướng thế?

Nàng là một loli kiêu ngạo, làm sao dễ lừa gạt như vậy được?

“Thật sự không đi à?”

“Không đi không đo, anh đi nhanh lên!”

Giang Chu cúi đầu, tiến lại gần mặt nàng: “Tiểu Nam Nhi, có phải cô đang giả vờ rụt rè với tôi không?”

Tô Nam lập tức lộ đôi răng mèo của mình ra: “Tôi là con gái, con gái vốn rụt rè rồi!”

“Làm con gái, ngàn vạn lần không được rụt rè, rụt rè là chướng ngại vật cho chuyện sinh sôi nảy nở của nhân loại.”

“Anh anh anh... anh đừng hòng để tôi sinh con cho anh!”

Sắc mặt Tô Nam đỏ bừng lên, lại đưa tay bảo vệ trước ngực.

Giang Chu có chút dở khóc dở cười: “Tôi dẫn cô về nhà là mời cô ăn cơm, chứ không phải ăn cô.”

“Anh cho rằng tôi không biết anh nghĩ thế này sao, cha mẹ tôi chính là một ví dụ điển hình!”

“Hả?”

Tô Nam trừng mắt với Giang Chu: “Trước kia, tôi từng hỏi mẹ tôi là, ban đầu mẹ muốn sinh con trai hay con gái.”

Giang Chu không khỏi thấy hứng thú: “Mẹ cô nói như thế nào?”

“Mẹ tôi nói, ban đầu mẹ chỉ muốn đến nhà cha tôi để xem con mèo biết lộn nhào thôi.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái.

Thậm nói núi cao còn có núi cao hơn nha.

Hắn biểu thị bội phục với cha của Tiểu Nam Nhi.

Tại sao mình không nghĩ ra biện pháp hay như vậy nhỉ?

“Vậy tôi đi về nhé?”

“Boss khôn, anh mau đi đi, tôi hẹn bạn cùng phòng ăn cơm rồi.”

Giang Chu bắt đầu dĩ mà véo má nàng một cái.

Hắn lại cảm thấy yêu thích không nổi buông tay với xúc cảm mềm mại trơn nhẵn này.

“Tiểu Nam Nhi, cô thật đáng yêu.”

“Cút đi!”

Giang Chu nhún vai, quay người rời khỏi tòa nhà Song Tinh.

Lúc này đã là ba giờ hơn.

Giang Chu đi mua chút thực phẩm ở trong chợ gần đó, sau đó trở về Hoa Nhuận Hào Đình.

Hết cách rồi, tuy Tiểu Nam Nhi rụt rè, nhưng trong nhà vẫn còn một Phùng Tư Nhược đang gào khóc đòi ăn, cùng với Đinh Duyệt mặt dày ăn cơm chùa.

Con bà nó, ban đầu mình đồng ý cho Đình Duyệt đến ở vài ngày, nhưng cũng không đồng ý chuyện nuôi cơm mà.

Mà Đình Duyệt này ăn gì cũng không thừa, còn thích nghe trộm lúc nửa đêm.

Ăn ăn uống uống cũng không sao cả, nhưng đừng làm hư vợ hãnh là được.

Giang Chu dừng xe, đi vào biệt thự.

“Anh về rồi đây!”

Lúc này, Phùng Tư Nhược đang đi chân trần từ nhà vệ sinh về ghé xô pha.

Sau đó nàng khần trương mà nhìn Giang Chu, lại có một loại cảm giác như có tật giật mình.

“Em làm gì vậy?”

Phùng Tư Nhược lắc đầu, biểu thị mình không làm cái gì cả.

Làm sao Giang Chu có thể tin tưởng được.

Vì vậy, hãnh không nói hai lời, liền cất bước đi vào phòng vệ sinh.

Phùng Tư Nhược thấy thế, lập tức xấu hổ mà đuổi theo.

Vừa vào cửa, chỉ thấy trong phòng vệ sinh đang treo tấm ga trải giường mới dùng tối hôm qua.

Xem qua thì đang ướt sũng, có vẻ như là đã được giặt.

Khóe miệng Giang Chu cong lên, lại ôm Phùng Tư Nhược lên, đặt nàng ngồi trên rìa bồn rửa tay.

“Giặt ga trải giường tối hôm qua à, chuyện này có gì mà phải khần trương?”

“Không... không thể để cho Đình Duyệt nhìn thấy được.”

Phùng Tư Nhược nhìn những giọt nước rơi xuống từ ga trải giường, yếu yếu ớt ớt nói.

Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên nàng tè dầm.

Vẫn còn là trong khi tỉnh...

Chuyện này quá mất mặt!

Chương 579: Cuộc sống không biết xấu hổ không biết thẹn!

Ăn cơm tối xong chính là hoàng hôn.

Nhưng đám mây đỏ rực như lửa lơ lửng trên bầu trời.

Từ đông đến tây, vẽ ra một đường ranh giới dài mông lung.

Bên này ranh giới vẫn còn sót lại một tia ban ngày, bên kia ranh giới chính là bóng tối vô tận.

Lúc này, trong khu biệt thự đã là một mảnh đèn đuốc sáng trưng.

Giang Chu ngồi trên ghế sa lon, cầm điều khiển từ xa để đổi kênh.

Phùng Tư Nhược thì ngoan ngoãn ngồi trong lòng của hắn.

Cái mông nhỏ mềm mại đặt trên bắp đùi của hắn.

Hai người đều yên lặng không nói gì, cả hai đều tâm trung tĩnh thần mà nhìn chăm chăm vào màn hình tivi.

Bởi vì đang là giờ cơm, nên trên tivi phát toàn quảng cáo mua sắm, cái gì mà bếp gas tiết kiệm, cái gì mà nồi niêu xoong chảo...

Giang Chu đổi kênh một lần lại một lần.

Hắn cảm thấy khá buồn chán, tay trái vô thức sờ lên eo nhỏ thon gọn của Phùng Tư Nhược.

Trải qua những ngày sống chung, Phùng Tư Nhược đã hoàn toàn quen với cuộc sống sinh hoạt chung.

Nàng không có xấu hổ như trước, lá gan cũng to hơn một ít.

Cũng ví dụ như bây giờ, nàng mặc một chiếc quần sooc màu trắng có đai lưng.

Bởi vì tư thế ngồi nên ống quần bị kéo lên tận bắp đùi.

Đôi chân thon dài trắng như tuyết đã lộ ra ngoài không khí, nhìn qua vừa tinh khiết lại vừa khiêu gợi.

Nhất là cái bụng dưới bằng phẳng lại trắng nõn kia, mỗi lần Giang Chu sờ vào đều cảm thấy yêu thích không nổi buông tay.

Giang Chu đang cảm thấy rất thoải mái, Phùng Tư Nhược lại cảm thấy hơi ngứa, nên cái mông nhỏ uốn qua uốn lại trên đùi hần, còn hừ hừ hai tiếng đã biểu đạt bất mãn của mình.

“Đừng lộn xộn, bằng không thì em không chịu nổi hậu quả đâu!”

Phùng Tư Nhược nghe thấy lời này của Giang Chu liền sợ hết hồn, lập tức yên tĩnh lại.

Trong bảy ngày nghỉ này, nàng đã nghe thấy vô số lời tương tự, kết quả là không có gì bất ngờ, nàng thật sự không chịu nổi.

Cho nên bây giờ nàng đã có kinh nghiệm rồi.

Không cho di chuyển liên không động đậy nữa.

Giang Chu thấy thế, khoe miệng không khỏi cong lên.

Có một cô bạn gái mềm mềm thơm thơm thật là quá tốt.

Ngay cả cuộc sống cũng bắt đầu không biết xấu hổ không biết thẹn rồi.

Đinh Duyệt tắm rửa xong liền quay lại phòng khách, mặt đầy buồn bực mà nhìn hai người họ.

“Cả ngày hai người chỉ biết ôm ôm ấp ấp, có để ý đến cảm nhận của dân FA hay không?”

Biết thế này thì mình đã không đến ở nhờ rồi.

Ngày nào cũng ăn một đồng thức ăn cho chó, nội tâm thì đã bị thủng lỗ chỗ rồi.

“Có để ý, không phải bà chưa từng yêu đương sao, chúng tôi đang biểu diễn cho bà xem đấy!”

Đinh Duyệt có hơi bất đắc dĩ: “May mà ngày mai là đi học rồi, rốt cuộc tôi cũng không cần nhìn cảnh này nữa.”

Giang Chu không nể mặt Đinh Duyệt chút nào: “Cả ngày ăn của ông đây, uống của ông đây, lại còn làm nhảm phàn nàn, phiền chết đi được.”

“Tôi cũng đã làm cơm, được chứ?”

“Đúng vậy, nấu bát canh thì làm thùng cả nồi, rửa cái bát cũng rửa không sạch, tôi thật cảm ơn bà nha.”

Đinh Duyệt ho khan một tiếng: “Loại chuyện này cần quen tay hay việc, Tư Nhược cũng không biết làm cơm mà.”

Giang Chu véo véo má của Phùng Tư Nhược: “Nhưng mà Tư Nhược có người bạn trai biết làm cơm, bà có không?”

“Không có...”

“Đây chính là vấn đề đấy!”

“Vấn đề gì?”

“Không có tiền, lại không biết nấu ăn, vậy tìm chồng kiểu gì? Dựa vào khuôn mặt à?”

Đinh Duyệt buồn bực nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Giang phu nhân, mau cho mình vay 100 ngàn, mình muốn đi phẫu thuật thẩm mỹ.”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một chút: “Ngày mai mình sẽ lấy cho bạn!”

“Hả?”

“Làm sao vậy?”

“Tư Nhược, chị em tốt nhất em bạn muốn đi phẫu thuật thẩm mỹ, bạn không nên ngăn cản một chút sao?”

Phùng Tư Nhược cảm thấy, hình như đúng là cần ngăn cản, vì vậy liền trừng mắt lên: “Vậy bạn không đi nữa có được không nha?”

Đinh Duyệt vỗ trán một cái: “Gọi bạn một tiếng Giang phu nhân bạn liền choáng váng rồi bà, sao bạn lại thích tên này như thế chứ.”

“Ồ...” Phùng Tư Nhược nhìn về phía Giang Chu, yếu yếu ớt ớt mà mở miệng: “Ngày mai em cũng muốn về trường học, được không?”

Giang Chu hơi nhướn mày lên: “Ở chỗ này không tốt à?”

“Tốt, nhưng mà...”

Phùng Tư Nhượng nói một nửa liền không nói nữa, cúi đầu quơ quơ mái tóc của mình.

Giang Chu cảm thấy thái độ của nàng có hơi kỳ lạ.

Đây là làm sao rồi?

Ở đây không quen à?

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

Phùng Tư Nhượng lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không về cũng được.”

Giang Chu bỗng nhiên nghiêm túc: “Tư Nhượng, em không thích nơi này? Hay là thấy khó chịu khi ở đây?”

“Rất thoải mái...”

“Vậy tại sao lại muốn quay về ký túc xá?”

Lúc này, Đinh Duyệt bỗng nhiên tỉnh táo: “Ai ai ai, hay là ông thử hỏi tôi xem?”

Giang Chu quay đầu: “Bà thì biết cái đêch gì?”

“Trưa nay bọn tôi vừa thảo luận xong.”

“Vì sao?”

Đinh Duyệt khoanh tay trước ngực: “Nói cho ông biết cũng được, nhưng tôi có chỗ tốt gì?”

Giang Chu hơi suy tư một chút: “Sau này sẽ không chế giễu bà nữa, thế nào?”

“...”

“Không nói thì thôi!”

Đinh Duyệt rất không có kiên trì: “Ông qua đây, tôi vụng trộm nói cho ông biết.”

Giang Chu nhìn Đinh Duyệt với ánh mắt quái dị: “Bà sẽ không chờ tôi đưa mặt qua, rồi hôn trộm tôi chứ?”

“Cút đi, tôi mới không vô liêm sỉ như vậy!”

“Chắc chắn chứ?”

Chương 580: Đêm mưa lạnh, cha vợ thả neo trên đường!

Đình Duyệt bất đắc dĩ, vì vậy tự mình lại gần, ghé vào lỗ tai của Giang Chu để nói một câu.

Giang Chu nghe thấy câu này, không khỏi sùng sờ một cái.

Lúc đầu, hẳn nghĩ đến rất nhiều khả năng.

Ngủ không ngon này, ăn không đủ no này...

Thế giới bên ngoài quá xa lạ này, nhà lại quá lớn nên thấy hơi sợ hãi này...

Nhưng thật sự không ngờ nguyên nhân chân chính lại là cái này.

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhược, phát hiện khuôn mặt của nàng đang từ từ đỏ ửng lên.

“Được rồi, anh cho phép em về hai ngày.”

“Ồ!”

Giang Chu nhéo nhéo cái mũi nhỏ của nàng, lại cảm thấy nàng đáng yêu đến mức phạm quy.

Không muốn ở biệt thự mà muốn trở về ký túc xá, nguyên nhân lại là buổi tối quá mệt mỏi, cho nên muốn về nghỉ ngơi hai ngày.

Chặc chặc chặc.

Phùng Tư Nhược quả nhiên vẫn là một thiếu nữ rất đơn thuần, hoàn toàn không biết mình có một ông chồng như báu vật quốc gia nha.

Đúng lúc này, Giang Chu đột nhiên cảm thấy đũng quần bắt đầu chấn động.

Vì vậy hắn vươn tay, lấy điện thoại di động ra xem.

“Alo?”

“Giang Chu, xe của cha em bị hỏng!”

Giang Chu hơi sùng sờ: “Bây giờ em đang ở chỗ nào?”

Giọng nói của Sở Ngữ Vi có hơi run rẩy: “Ở thành phố T, nơi này đang mưa to, rất lạnh.”

“Em tìm chỗ trú mưa trước đi, anh sẽ đi đón em!”

“Ồ, vậy em sẽ chờ anh!”

“Chú Sở đâu?”

“Ông ấy đang gọi điện thoại ở ngoài, chắc là tìm xe cứu hộ!”

“Vậy gửi địa chỉ cho anh, anh đi qua đó đây!”

“Anh đi chậm một chút, không cần vội đâu.”

“Anh sẽ cố gắng không bay.”

Giang Chu cúp điện thoại, vỗ vỗ cái mũi nhỏ của Phùng Tư Nhược.

Công chúa dễ thương mắc chứng sợ xã hội liền đứng lên, nghi ngờ mà nhìn Giang Chu.

“Thành phố T có mưa to, xe nhà Sở Ngữ Vi lại bị hỏng giữa đường, anh đi qua đón cô ấy.”

Giang Chu vừa nói chuyện vừa bắt đầu mặc áo khoác: “Đinh Duyệt, tối nay bà ngủ với Tư Nhược, bằng không thì cô ấy sẽ sợ.”

Đinh Duyệt hừ lạnh một tiếng: “Cặn bã năm, không cần ông nói thì tôi cũng biết!”

“Trước khi ngủ nhớ phải kiểm tra cửa sổ các thư, tôi cầm chìa khóa theo, không cần phải để cửa.”

Giang Chu vừa nói xong, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên chạy lon ton lên trên lầu.

Giang Chu cảm thấy hơi kinh ngạc, nàng chạy nhanh như vậy làm gì?

“Không hiểu à, Tư Nhược đang ghen đấy!”

Giang Chu nhìn Đinh Duyệt: “Thật sao?”

Đinh Duyệt nhin không được mà lờm một cái: “Ông cho rằng tôi xem tiểu thuyết ngôn tình bao năm nay là xem cho có à?”

Nhưng đúng lúc này, Phùng Tư Nhược lại chạy lon ton xuống dưới nhà, trong ngực nàng còn ôm một cái ô to, đưa cho Giang Chu.

“Trời mưa là phải cầm ô nha.”

Giang Chu mỉm cười, tiếp nhận cái ô: “Ồ nhà phải ngoan.”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Ừm!”

“Anh đi đây!”

“Ừm!”

Đinh Duyệt yên lặng một lát.

Cmn, bà đây xem tiểu thuyết ngôn tình là vô ích à?

Tiểu thuyết mạng ngu xuẩn, đều cmn gạt người!

“Sao bạn lại không ghen?”

Phùng Tư Nhược phồng má lên: “Mình và Ngũ Vi có bí mật!”

Đinh Duyệt nhất thời thấy hứng thú: “Nói tỉ mỉ xem nào?”

“Không thể.”

“???”

...

Từ Thượng Kinh đến thành phố T, phải đi tầm hai tiếng trên đường cao tốc.

Nhưng may mà Sở Hùng đã lái xe vượt qua khu vực thành phố, dừng lại ở chỗ cách Thượng Kinh không xa.

Giang Chu lái xe trên đường cao tốc, đạp mạnh chân ga, sau đó không ngừng đi về phía trước.

Có điều, lái xe buổi tối trên đường cao tốc cũng không dễ như ban ngày.

Chẳng những điều kiện ánh sáng không tốt, mà còn có rất nhiều các loại xe tải lớn đi qua đi lại.

Chủ yếu là vì có rất nhiều con đường đều hạn chế trọng tải và tốc độ ở trước sáu giờ tối.

Nên các xe tải lớn đều không thể đi được, cho nên tất cả đều chờ đến tối mới bắt đầu xuất phát.

Lúc này, tiếng còi xe vang lên không ngừng trên đường cao tốc, làm cho Giang Chu cũng căng thẳng hơn không ít.

Nhưng may mắn là đoạn đường này có kinh nhưng không hiểm, cuối cùng hẳn cũng đi đến nơi.

Thời điểm này, vùng ngoại ô thành phố T vẫn đang mưa.

Tiếng sấm ầm ầm lúc ẩn lúc hiện ở phía chân trời.

Thỉnh thoảng lại có những tia chớp xẹt qua, chiếu sáng cả bầu trời đêm vô tận.

Mà theo cơn mưa thu này, cái lạnh cũng đã bao phủ nơi đây.

Lúc này, Sở Ngũ Vi và Sở Hùng đang chờ ở một cửa hàng tiện lợi bên ven đường.

Cha già đang ôm chén trà, ngồi ngắm mưa bên cửa sổ.

Bên ngoài vẫn đen xì, chỉ có những ngọn đèn đường đang đứng trong mưa gió.

Những ngọn đèn này nói mờ không mờ, nói sáng cũng không sáng lắm.

Màu sắc rất lạnh lùng, trái lại còn cực kỳ phù hợp với tình cảnh đêm mưa lạnh này.

Những hạt mưa rơi xuống giống như những sợi tơ khi ở dưới ánh đèn.

Chỉ một lát sau, đã có những vũng nước đọng.

May mà cửa hàng tiện lợi là 24/24, hơn nữa còn có chén trà nóng này.

Bằng không thì tại cái vùng ngoại ô hoang vắng này, lại tăng thêm cái xe rơm bị hỏng kia, muốn tìm một cái ngôi miếu đồ nát cũng khó chứ đừng nói là tìm khách sạn và nhà nghỉ.

Đói khổ lạnh lẽo cả đêm, cảnh ngộ này có thể nói là thảm không thể thảm hơn.

Chương 581: Đêm mưa lạnh, cha vợ thả neo trên đường! (2)

Đúng lúc này, chuông gió ở cửa của cửa hàng tiện lợi bỗng nhiên kêu lên.

Giang Chu dừng xe xong liền đi vào trong cửa hàng, nhìn về phía hai cha con.

“Giang Chu!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Ngữ Vi đã lạnh đến trắng bệch: “Anh đến nhanh thế, đã ăn cơm tối chưa?”

Giang Chu xoa xoa tóc của nàng: “Ăn rồi, em ăn chưa?”

“Ăn mỳ ở đây rồi, củ cải nơi này rất ngon, anh ném thử đi!”

“Ăn cần rồi, anh không ăn!”

Sở Ngữ Vi lập tức ủy khuất: “Anh ghét bỏ em?”

Giang Chu xoa nắn mặt của nàng: “Em xem em kìa, lạnh đến mức chảy nước mũi rồi, chẳng may rơi vào bát thì sao?”

“Ồ!”

Giang Chu nhìn về phía Sở Hùng: “Chú Sở, lúc ra tết cháu đã bảo rồi, chú nên thay cái xe cú bắt này đi, chú thấy chưa, nó trực tiếp đòi nghỉ việc rồi chứ?”

Sở Hùng nhin không được mà thở dài: “Xe này đã lái nhiều năm rồi, cũng ó chút tình cảm.”

“Tình cảm tốt mà còn vút chú ở ven đường, để cho mưa xối run lập cập à?”

“Ngoài ý muốn thôi, cuộc sống dài đằng đặc, hoặc ít hoặc nhiều đều sẽ có chút ngoài ý muốn.”

Giang Chu nhìn mưa ở bên ngoài: “Gọi xe cứu hộ chưa?”

Nhắc đến cái này, Sở Hùng liền nổi giận: “Gọi rồi, bọn họ nói trời mưa to nên không tiện qua đây kéo xe.”

“Nhất định là thấy xe của chú nằm ở vùng ngoại ô, nơi thâm sơn cùng cốc này cũng không trở ngại đến giao thông, cho nên mới không qua thôi.”

“Dù sao họ cũng nói sáng sớm mai sẽ qua, chỉ có thể chờ thôi.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Hay là trực tiếp báo hồng đi, để cho nhà máy xử lý đến giải quyết là được.”

Sở Hùng vỗ bàn một cái: “Chiến hữu nhiều năm rồi, làm sao có thể nói vớt là vớt được?!”

“Chiến hữu cũng sẽ không vớt các chú ở ngoài đường để mưa xối chứ?”

“Lời này đúng là không sai...”

Giang Chu kéo cái ghế ngồi xuống, nhìn qua bên ngoài qua lớp cửa sổ.

Đây đại khái là một địa phương kết hợp giữa nông thôn và thành thị.

Chung quanh không có bất cứ kiến trúc cao tầng nào, chỉ có mấy khối đất hoang vu.

Mưa to nên sương mù khá nặng, hoàn toàn không thể nhìn xa được.

Đừng nói, đúng là thật sự rất có ý cảnh nha.

Thế mà nơi này lại có một cửa hàng tiện lợi 24/24, đúng là rất ly kỳ.

Giang Chu nhìn một lúc, bỗng nhiên cầm chìa khóa xe lên: “Chú Sở, đi thôi, chúng ta đi tìm một khách sạn qua đêm.”

Sở Hùng suy nghĩ một chút: “Xe thì sao?”

“Gọi điện thoại báo hồng đi!”

“Không thể nào, chú không nỡ.”

“Thật sao?”

“Đừng khuyên, ai cũng không khuyên được chú đâu!”

Lúc này, Giang Chu lấy điện thoại di động ra, gọi một cuộc cho Trần Uyển Oánh ở quê nhà.

Nội dung cuộc trò chuyện này rất đơn giản.

Chủ yếu là nói Sở Hùng đi xe rơm nguy hiểm như thế nào, sau đó Ngữ Vi bị sợ hãi như thế nào, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch.

Còn nói đúng lúc có xe tải lớn đi qua, nếu không phải tài xế nhanh tay nhanh mắt thì đã trực tiếp nghiền qua xe rồi.

Tuy Giang Chu không nhìn thấy cảnh đó, nhưng hẳn vẫn có thể chém gió nha.

Nhưng năng lực miêu tả mạnh mẽ này lại làm cho Trần Uyên Oánh sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ướt sống cả người.

Thậm chí còn có cảm giác như mình vừa trải qua một vụ tai nạn xe cộ vậy.

Sau đó, Sở Hùng liền bị chửi mắng một trận.

Còn nói nếu không vứt cái xe rơm đó đi thì sẽ ly hôn.

Mặt Sở Hùng đen xì, không thể làm gì khác hơn là liên mồm đồng ý.

“Chú Sở, sao rồi, giờ thoát mái rồi chứ?”

Sở Hùng cắn răng, vỗ bàn một cái: “Báo hỏng thì báo hỏng, coi như cho nó về hưu!”

Giang Chu cầm áo khoác của Sở Ngữ Vi: “Nào, đưa tay, mặc áo vào!”

“Ừm!”

“Em thấy cha em có quá đáng không, thế mà lại lái cái xe rơm đó để đưa em đi học!”

Sở Ngữ Vi liếc mắt nhìn cha ruột: “Cha, Giang Chu nói cũng có đạo lý!”

Mặt mo của Sở Hùng đã đen xì: “Người xưa nói rất đúng, con gái lớn liền không giữ được.”

“Được rồi, đến khách sạn rồi nói chuyện tiếp, phải tắm nước nóng, nếu không sẽ bị cảm lạnh đấy.”

Giang Chu nói xong liền đẩy cửa đi ra ngoài, để hai người lên xe của mình.

Sau đó, dựa theo hướng dẫn mà đi đến một khách sạn ở gần đó.

Dưới tình hình này thì không thể chọn ba lấy bốn được, cho nên bọn họ chỉ có thể đến khách sạn ở gần nhất.

Sau khi đến nơi, ba người đỗ xe rồi đi vào trong.

Trước quầy tiếp tân là một cô gái đang cày phim, cô vừa xem phim vừa cắn hạt dưa.

“Xin chào, thuê phòng!”

Cô gái tiếp tân lấy lại tinh thần: “Ồ ồ, ba người đúng không?”

Sở Hùng gật đầu: “Ba người, ba phòng.”

“Được rồi, ngài chờ một chút, để tôi xem một cái!”

Cô gái tiếp tân cầm con chuột, vừa định nhìn về phía màn hình máy tính, lại chợt phát hiện có một cái tay đưa ra, rồi vụng trộm ra hiệu số hai với mình.

Làm ngành khách sạn này, hoàn toàn không lạ lẫm gì với mấy cái thủ thế này cả.

Dù sao người đến đây đều là các cặp tình nhân có chút ám muội.

Hy vọng có nhiều không gian riêng tư hơn.

Nhưng đúng là không thấy tổ hợp ba người, hai người trẻ tuổi và một trưởng bối như vậy.

Xem tướng mạo, thì chắc hẳn người đàn ông trung niên này là cha của cô gái kia.

Khuôn mặt hai người có nhiều đường nét tương đồng.

Còn người thanh niên trẻ tuổi này...

Cũng không tính là xấu, nhưng hoàn toàn không thể so sánh với hai cha con nhà kia.

Có điều, lá gan của người này cũng không nhỏ nha, còn dám chơi loại thủ đoạn nhỏ này ở trước mắt cha vợ.

Chương 582: Lừa gạt cha vợ, cũng kéo mình xuống hố!

Cô gái tiếp tân mỉm cười, ngẩng đầu lên: “Rất xin lỗi tiên sinh, nơi này chỉ còn hai phòng thôi.”

Sở Hùng sững sốt một chút: “Sao lại chỉ có hai phòng?”

“Kỳ nghỉ quốc khánh là tuần hoàng kim, tất cả mọi người đều ra ngoài chơi, nên tất cả khách sạn đều như vậy.”

“Kỳ nghỉ cũng hết rồi, mà còn có nhiều người như vậy sao?”

Cô gái tiếp tân mỉm cười lễ phép: “Đúng vậy, tiên sinh, chỉ còn hai phòng.”

Lúc này Giang Chu tăng hắng một cái: “Hai phòng liền hai phòng đi, cháu chịu thiệt một chút, chen chung một phòng với Ngũ Vi vậy!”

Sở Hùng quay người, không nói lời nào mà chuẩn bị đi ra ngoài.

Bà mẹ nó chứ!

Xe báo hỏng còn chưa tính.

Con gái còn bị bắt cóc luôn?

Đừng hòng!

“Ai, Chú Sở, chú đi đâu thế?”

“Chỉ còn hai phòng, không ở được, đi tìm khách sạn khác.”

Cô gái tiếp tân ngẩng đầu: “Quanh đây không còn khách sạn nào khác cả.”

Sở Hùng yên lặng một lát, ngẩng đầu nhìn về phía Giang Chu: “Vậy cháu đưa chìa khóa xe đây, chú ngủ trong xe.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái.

Để cho cha vợ ngủ trong xe được?

Không không không, hần không dám làm vậy.

Nếu như cha mẹ ruột mà biết chuyện này, hần lại phải ăn một trận đông dài rồi.

Giang Chu nghĩ đến đây, liền đánh mắt ra hiệu cho nữ tiếp tân một cái.

Ý muốn nói là mau nói ba phòng, mỗi người một phòng là tốt rồi.

Không thể ngủ một giường với hoa khô, vậy ngủ một giấc thật ngon cũng tốt.

Sáng ngày mai còn phải lái xe về Thượng Kinh, không nghỉ ngơi tốt sẽ dễ xảy ra vấn đề.

Ai ngờ nữ tiếp tân nhìn một lát, lại bất đắc dĩ mà mở miệng: “Cái này... rất xin lỗi, bây giờ chỉ còn một gian phòng!”

“???”

Giang Chu tròn tròn mắt lên.

Cmn!

Bà chị này là Nguyệt Lão tại trần gian à?

Bằng không thì sao lại không hỗ trợ được thì không cam tâm rồi?

Hắn là muốn ba phòng nha, hắn là muốn ngủ một giấc thật ngon mà!

Này này! Không phải bảo cô đổi thành ba gian phòng rồi sao!

Hai gian phòng cũng đã không cho hắn ngủ chung rồi, huống chi bây giờ lại chỉ còn một gian phòng.

Vậy Sở Hùng càng không muốn.

Đêm hôm khuya khoắt rồi, đừng bảo phải ngủ đầu đường xó chợ thật nhé.

Quả nhiên, Sở Hùng nghe thấy thế liền cau mày lại.

“Vừa rồi vẫn còn hai gian phòng cơ mà? Tại sao giờ lại chỉ còn một phòng?!”

Cô gái tiếp tân gật đầu: “Vừa rồi có khách lựa chọn thuê tiếp.”

Sở Hùng nhìn thoáng qua bóng đêm đen thui lù ở bên ngoài:

“Cô đừng cho là tôi chưa từng ở khách sạn nhé, nào có khách nào trả phòng lúc nửa đêm chứ?”

“Thật mà, người ta trả tiền ở trên internet, hệ thống tự động xử lý!”

“Vậy là chỉ còn một phòng.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Một phòng thì ở kiểu gì?”

Sở Hùng lộ ra nụ cười hiền lành: “Đương nhiên là để Ngữ Vi ngủ, sau đó chúng ta tìm một chỗ để tâm sự cả đêm.”

“Sao thế? Cháu không muốn à?”

“Chú Sở, cháu thấy chúng ta không có gì để tâm sự cả, cháu muốn ngủ.”

Sở Hùng hừ lạnh một tiếng: “Muốn mà được à, mau thuê phòng đi, chỉ một gian phòng thôi!”

Cô gái tiếp tân nghe thấy thế, không khỏi thở dài một cái.

Nửa đêm trả phòng cũng đã là chuyện kỳ lạ rồi, thế nhưng mà, loại chuyện này cũng có lúc xảy ra.

Cho nên, hai phòng đổi thành một phòng cũng không có gì cả.

Nhưng...

Haiz, giờ nữ tiếp tân cũng không thể nói có thêm hai phòng nữa.

“Chào ngài, phòng 302, thang máy bên phía tay phải!”

Sở Ngữ Vi tiếp nhận thẻ phòng, lại nhìn cha mình và Giang Chu một cái.

Lần đầu nàng đi thuê phòng vẫn là bên đối diện đại học công nghệ thông tin, khi đó là ngủ cùng với Giang Chu.

Tuy rằng Giang Chu ngáy to, thế nhưng cảm giác cũng không tệ lắm.

Cho nên nàng không đề ý chuyện ngủ chung với Giang Chu.

Dù sao nàng cũng thích Giang Chu mà.

Nhưng nếu có cha ở đây, thì nàng cũng không thể nói gì hơn.

Huống hồ bây giờ chỉ còn có một gian phòng, dù nào có muốn nói gì thì cũng là chuyện vô ích.

Dù sao thì nếu để cha ở bên ngoài một mình, thì cũng quá bất hiếu rồi.

“Hay là... hay là chúng ta không ở nữa.”

Giang Chu vỗ vỗ đầu của nàng: “Không sao, em mau đi ngủ đi.”

Sở Ngữ Vi nhìn về phía Sở Hùng: “Cha, hay là cha lên ngủ đi, ngày mai cha còn phải về.”

“Bảo bối, con yên tâm đi, cha không buồn ngủ, lúc trước khi cha xử lý vụ án lớn thì có thể thức ba ngày ba đêm mà vẫn không sao.”

“Nhưng... nhưng như thế này thì con ngủ cũng không ngon nha.”

Giang Chu đỡ bả vai của nàng, đẩy nàng đến chỗ thang máy: “Không ngủ được thì nằm ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần cũng được.”

“Ồ!”

Sở Ngữ Vi thấy hai người bọn họ kiên trì như vậy, đành phải đi thang máy lên phòng.

Lúc này, trong đại sảnh của khách sạn.

Sở Hùng và Giang Chu mắt lớn trừng mắt nhỏ một lúc, đột nhiên lại cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

“Hơi lạnh, hay là lên xe ngồi một chút nhé?”

“Đi, vào xe ngồi nghe đài radio đi!”

Hai người ra khỏi khách sạn, chui vào trong xe.

Lúc này, Giang Chu mở radio trong xe lên.

Sau vài tiếng rè rè, một bài hát đã vang lên.

Hai người điều chỉnh ghế ngồi một chút, rồi chậm rãi nằm yên, sau đó nhìn nhau mà không nói gì.

Giữa con rể và cha vợ có rất ít thứ để nói.

Không riêng sự khác biệt giữa thế hệ, mà còn có ngăn cách về thân phận.

Nhưng Giang Chu là ai, hẳn cũng không hề sợ tình cảnh này chút nào.

Chương 583: Lừa gạt cha vợ, cũng kéo mình xuống hố! (2)

Lại qua nửa ngày, Sở Hùng bỗng nhiên mở miệng.

“Chiếc xe này của cháu thế nào?”

“Cháu lái không nhiều, nhưng tóm lại cũng ổn, chỉ là khi đi tốc độ cao thì hơi rung.”

Sở Hùng gật đầu: “Vậy dạo này công việc làm ăn có ổn không?”

Giang Chu ngáp một cái: “Kỳ nghỉ mà còn phải làm việc chứ không được về nhà, xem như là đã đến giai đoạn quan trọng đi.”

“Không nghe nói anh Giang có đầu óc buôn bán gì, tên nhóc nhà cháu học từ chỗ nào vậy?”

“Tự mày mò thôi, cũng không có ai vừa sinh ra thì đã biết làm ăn cả.”

Sở Hùng yên lặng một lát: “Cháu và Ngữ Vi thế nào?”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Cũng khá tốt, có chút giống Ngưu Lang và Chức Nữ!”

“Ý cháu là tình cảm của hai đứa khá rất tốt?”

“Không phải, ý cháu là rõ ràng có thể đến với nhau, nhưng lại bị người ngăn cản.”

Sở Hùng trợn mắt lên: “Ý cháu là, chú là Vương Mẫu Nương Nương?”

Giang Chu lập tức phủ định: “Ngài làm sao có thể là Vương Mẫu Nương Nương được, ngài là chồng của Vương Mẫu nha.”

“Đó cmn gọi là Ngọc Hoàng Đại Đế.”

“Dù sao cũng như nhau.”

Sở Hùng hừ lạnh một tiếng: “Tên Vương Bát Đản này, cả ngày chỉ biết sớm ba chiều bốn, giờ còn muốn bắt cóc con gái chú?”

Giang Chu bắt đặc dĩ mà nhìn Sở Hùng: “Dì Trần cũng không đề ý, ngài còn quần quít cái này làm gì?”

“Bà ấy là bà ấy, chú là chú, bà già phá sản kia thì biết cái gì?”

Giang Chu lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, mở danh bạ ra.

Sở Hùng nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi hơi hồi hộp một chút.

“Cháu... Cháu định làm gì?”

“Cháu gọi điện thoại cho dì Trần để trò chuyện một chút.”

Sở Hùng cướp điện thoại di động của Giang Chu: “Dì Trần của cháu ngủ rồi, không nên quấy rầy bà ấy! Đêm nay chúng ta sẽ trò chuyện đề tài của đàn ông.”

Giang Chu cười hì hì: “Thì ra cục trưởng Sở của chúng ta cũng sợ vợ như cha cháu nha?”

“Đó không phải là sợ, mà phải gọi là tôn trọng.”

“Ngài chém tiếp đi, cháu xem ngày chém gió đến đâu nào.”

Sở Hùng đổi một tư thế thoải mái hơn: “Thật ra thì lúc đầu chú rất hài lòng với cháu, cảm thấy có một đứa con rể như cháu cũng không tệ.”

Giang Chu liếc mắt qua: “Hiện giờ cũng chưa muộn mà!”

“Thằng nhóc này, đã có bạn gái rồi còn đến quấy rầy con gái chú?”

“Không đề cập đến cái này, ngài hãy nói xem, cháu đối xử với cô ấy có tốt không?”

Sở Hùng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không thể phủ nhận.

Bị ôm liền đưa đi bệnh viện còn chăm sóc cả đêm, nửa đêm còn canh giữ ngoài cửa phòng khách sạn.

Hiện giờ lại lái xe lúc nửa đêm để đến đón.

Mấy thứ này là không thể phủ nhận!

“Tốt thì thế nào?”

“Ngài để cho Ngũ Vi tìm một người đàn ông, nhưng ngài có thể xác định người đó sẽ đối xử tốt với Ngũ Vi như cháu sao?”

Sở Hùng nghe thấy lời này của Giang Chu, không khỏi rơi vào trầm tư.

Loại chuyện hôn nhân này, thật ra là rất phức tạp.

Trong đó có rất nhiều vấn đề, từ củi gạo dầu muối, cho đến những chuyện liên quan đến tiền tài, quan điểm cá nhân của từng người, cách sống...

Có một số cặp vợ chồng trẻ, ban đầu thì tình cảm rất tốt, như keo như sơn, nhưng đến cuối cùng, lại chưa chắc đã có thể không thay đổi.

Cộng thêm hiện giờ internet đã phổ cập.

Quan niệm truyền thống của nam và nữ càng ngày càng khác biệt.

Nữ tính chú trọng bình đẳng, nam tính chú trọng tự do.

Cho nên mấy năm gần đây, tỷ lệ ly hôn ở trong nước càng ngày càng cao.

Bởi vậy, đối với Sở Hùng mà nói, dù cho con gái mình đổi một người khác, thì cũng chưa chắc sẽ nhận được đối xử tốt.

Ngoài có vẻ ngoài đàng hoàng, nội tâm chưa chắc đã như vậy.

Người yêu tự do, phóng đãng không chịu trói buộc, nhưng nội tâm chưa chắc đã ngây thơ.

Mỗi một người đều có một cái mặt nạ của mình.

Muôn nhìn xuyên qua mặt nạ để hiểu linh hồn của một người ra sao, đây là một chuyện quá khó khăn.

Trước kia, Sở Hùng đã từng làm đội trưởng đội cảnh sát hình sự, ông có rất nhiều thủ đoạn để thẩm vấn tội phạm, cũng có ánh mắt nhìn người tương đối độc đáo.

Nhưng cho dù là vậy, ông cũng không dám nói là có thể nhìn thấu một người.

Huống chi lại là người có liên quan đến con gái bảo bối của mình.

Tên nhóc Giang Chu này quả thật là có chút khôn khiếp.

Ăn trong chén còn nhìn trong nồi, cả ngày cọt nhả, không làm chuyện đàng hoàng.

Nhưng cũng không thể phủ nhận là, mặc kệ Giang Chu nhìn trong nồi hay ăn trong bát, thì đều toàn tâm toàn ý cả.

So sánh như vậy, nội tâm u ám của đám ngục quân tử kia mới là đáng sợ hơn.

Ngoài mặt thì giả vờ khiêm tốn lễ phép, nhưng sau lưng thì âm u ghê tởm.

Nếu như con gái mình không may gặp phải một người như vậy, thì đây mới thật sự là bắt đầu một câu chuyện buồn.

Sở Hùng nghĩ đến đây, không khỏi nhìn về phía Giang Chu.

“Cháu có thể đối xử tốt với con bé cả đời không? Không bắt nạt con bé, cung chiều con bé giống như chú cả đời?”

Giang Chu nhìn mưa bên ngoài cửa sổ, bỗng nhiên thẳng người lên: “Có phải bên kia có bà lão bị té không?”

Sở Hùng nhíu mày lại: “Thằng nhóc này, đừng nói sang chuyện khác.”

“...”

“Ngay cả một lời hứa mà cũng không dám hứa, còn vọng tưởng chú gả con gái cho cháu? Cháu nhất định là muốn ăn rắm rồi!”

Chương 584: Lừa gạt cha vợ, cũng kéo mình xuống hố! (3)

Giang Chu bỗng nhiên quay đầu: “Chú Sở, không phải, thật sự có một bà lão bị ngã ở bên ngoài mà.”

Sở Hùng hơi ngần ra: “Chỗ nào?”

“Ngài xem, bên chỗ cái dốc ở dưới đèn đường kia kìa!”

Sở Hùng thò đầu ra, nhìn thoáng qua về phía Giang Chu chỉ.

Quả nhiên, bên chỗ cái dốc đó có một bà lão bị ngã xuống đất, bà lão đang chống tay, muốn đứng lên từ vũng bùn.

Nhưng bởi vì vấn đề tuổi tác, trên người cũng không có sức khỏe để sử dụng, cho nên vẫn không thành công.

Hai người liếc nhìn nhau, rồi vội vàng xuống xe.

Sau đó chạy về phía bà lão.

“Bà à, bà không sao chứ?”

Sở Hùng và Giang Chu mỗi người một tay, đỡ bà lão lên.

Bà lão thở hắt hên, vội vàng xoay người nhặt cái rễ nhỏ rơi trên mặt đất.

Trong rễ là một ít rau dại màu xanh, hình như là rau mã đề.

Nông dân đều coi nó là một loại rau cỏ dại, nhưng cũng có không ít người coi nó là đồ ăn, chỉ là mùi vị của nó thật sự là không dám khen.

Giang Chu thấy thế, vội vàng giành trước một bước, nhặt cái rễ nhỏ lên, đưa cho bà lão.

“Bà à, đêm mưa to như này mà bà còn đi đâu vậy?”

“Ai ui, đói không chịu nổi, nên mới đi ra đào ít rau về ăn.”

Sở Hùng nhìn chung quanh một cái: “Không có con cái nào đi theo bà à? Đêm hôm khuya khoắt như vậy quá nguy hiểm!”

Bà lão vươn ba đầu ngón tay: “Nuôi dưỡng ba đứa con gái, gả cho người rồi không trở về nữa.”

“Không trở về?”

Sau khi nghe xong, lòng Sở Hùng lại run lên.

Bà lão nhếch miệng, cũng không biết là khóc hay cười: “Đúng thế, nhiều năm chưa quay về rồi.”

“Nào có con cái nào như vậy chứ?”

“Không thể nói như vậy được, nhà chồng bọn nó rất ghê gớm, không cho bọn nó trở về, nên không trách được.”

“Ý của ngài là, chồng của bọn họ quản rất nghiêm? Không cho họ trở lại?”

“Đúng vậy!”

Bà lão nói xong, liền tập tễnh đi về phía trước.

Mặc dù trước khi đi còn nở một nụ cười, nhưng trong mắt của Sở Hùng, thì đó là một nụ cười đắng chát.

Mặc dù xã hội bây giờ vẫn luôn khởi xướng nam nữ bình đẳng.

Nhưng ở các vùng nông thôn xa xôi, đúng là vẫn còn những thứ rất phong kiến.

Người ở đó vẫn cảm thấy đây là xã hội Phụ Hệ, đàn ông chính là trời là đất của gia đình.

Nếu như gặp một nhà chồng bá đạo, vậy bên nhà mẹ đẻ sẽ rất khổ.

Lúc này, Sở Hùng và Giang Chu đều mang tâm sự nặng nề mà trở về xe.

Hai người khôi phục trạng thái như khi vừa mới lên xe.

Cả hai đều yên lặng klo nói gì, bắt đầu cân nhắc chuyện của mình.

Sở Hùng tâm sự nặng nề là bởi vì cảnh ngộ của bà lão kia.

Nhà bà chỉ có con gái chứ không có con trai, sau khi con gái lập gia đình lại bởi vì nhiều nguyên do mà không thể trở về.

Chỉ để lại một người già không có năng lực làm việc, một người miễn cưỡng sống qua ngày.

Đói bụng đến mức trời mưa to mà vẫn phải chạy ra ngoài đào rau dại ăn cho đỡ đói.

Mà ông cũng chỉ có một đứa gái, không có con trai.

Nếu như Ngũ Vi tìm một người ở vùng khác, nhân phẩm và tâm tính đều không rõ, gia thế bối cảnh đều không biết...

Cuối cùng sẽ trải qua cuộc sống như thế nào, đây là một chuyện khó nói trước được.

Đừng thấy con gái mình bây giờ kiêu ngạo giống như một con Thiên Nga.

Nhưng đến khi gả cho người khác, vậy thì chưa chắc sẽ không bị coi thường hay khinh bỉ.

Dù sao tính tình của con gái mình cũng rất xấu, từ bé đã được nuông chiều quen rồi.

Từ khi sinh ra đến giờ, cũng chỉ có một mình Giang Chu là quản được con bé thôi.

Ngay cả lời nói của một người cha như ông mà còn không bằng Giang Chu kia.

Mà tên nhóc Giang Chu này, tuy rằng chuyện tình cảm rất lãng nhãng, nhưng nhân phẩm đúng là rất tốt.

Bằng không thì Giang Chu đã không tố cáo nghi phạm, càng không giúp mình phá vụ án bầm thây sông Nam Hà.

Giang Chu có một loại cảm giác có trách nhiệm với xã hội, vậy chắc chắn cũng có một loại cảm giác có trách nhiệm của một người đàn ông.

Nhưng đó không phải thứ để cho Sở Hùng hài lòng, mà chính là gia thế và bối cảnh của Giang Chu.

Ông và Gianh Hoành Sơn là chiến hữu cũ nhiều năm, cả hai đều hiểu nhau rất rõ.

Hiện giờ hai gia đình qua lại tương đối thân thiết, có chuyện gì cũng không phải là bí mật.

Mấu chốt nhất là ở gần nhau.

Dù cho sau này, chẳng may con gái mình bị Giang Chu bắt nạt, vậy cũng có thể chạy về khóc lóc với mình.

Nếu vậy mình liền xông vào sở cảnh sát, lấy súng lục ra để bắn nổ đầu chó của Giang Chu.

Sau khi cân nhắc cẩn thận, Sở Hùng bỗng nhiên hiểu ra vì sao bà vợ vẫn luôn kiêu ngạo của mình lại ngầm cho phép chuyện của hai đứa bé rồi.

Trên thế giới này, vốn không có chuyện nào vẹn cả đôi đường cả.

Mấu chốt ở chỗ là lấy hay bỏ thế nào thôi.

Con gái thích Giang Chu, thậm chí đã thích đến mức độ si mê.

Giang Chu cũng rất thích hợp với con gái, rất thích hợp với gia đình ông.

Nghĩ đến nghĩ lui, cái thằng nhóc này lại là lựa chọn tốt nhất?

Chương 585: Cha vợ chặn cửa!

Sở Hùng thở dài, nhìn về phía Giang Chu đang có tâm sự nặng nề: “Sau này hãy đối xử tốt với con gái của chú một chút, bằng không chú sẽ vận đầu chó của cháu xuống thật đấy.”

“Ah, vâng...”

Sở Hùng hít sâu một hơi, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Lúc này, Giang Chu vẫn là dáng vẻ tâm sự nặng nề như cũ.

Chẳng lẽ mình thật sự là Khí Vận Chi Tử?

Bằng không thì tại sao đêm hôm khuya khoắt rồi mà còn có một bà lão chạy ra hỗ trợ chứ?

Lúc này, hần và Sở Hùng đang nói đến chỗ then chốt.

Chỉ cần hơi không cẩn thận một chút thôi liền có thể chọc giận cha vợ rồi.

Dưới tình huống căng thẳng như vậy, đột nhiên lại có một bà lão chạy ra thuyết phục thay mình.

Khá lắm, mình được thần linh quan tâm giúp đỡ rồi hả?

Giang Chu ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, còn có thể nhìn thấy bóng người mơ hồ của bà lão.

Không có lắc mình biến mất, cũng không có đột nhiên bay lên trời.

Hít...

Có lẽ là mình cả nghĩ quá rồi.

Trong radio truyền đến một trận dự báo thời tiết.

“Đài khí tượng thành phố T tuyên bố.”

“Con mưa này có thể duy trì liên tục hai đến ba ngày.”

“Nhiệt độ thấp nhất là 13 độ, nhiệt độ cao nhất là 15 độ...”

Giang Chu nghe thấy giọng nói của chị gái phát thanh, liền co đầu rút cổ ở trong xe, trong lòng lại thấy hơi khó chịu.

Hần cao hơn 1m8, rúc tại không gian nhỏ như vậy căn bản là không ngủ nổi.

Chỉ đôi chân dài này thôi đã không có chỗ để rồi.

“Chú Sở, ngài đã ngủ chưa?”

“Chú Sở...?”

Sở Hùng nghe tiếng liền thở dài: “Chú vừa mới ngủ, tên nhóc thối nhà cháu rút cuộc muốn làm gì?”

Giang Chu sờ sờ mũi của mình: “Hay là chúng ta đừng rúc ở trong này nữa? Quá khó chịu.”

“Vậy cháu muốn đi đâu? Bãi đất hoang bên kia à?”

“Chúng ta đi vào khách sạn...”

“Không phải đã nói hết phòng rồi sao? Ngủ ở chỗ nào? Ngoài hành lang cũng lạnh lắm.”

Giang Chu ho khan một tiếng để che giấu xấu hổ: “Chú Sở, cháu nói ra chú đừng đánh cháu nhé?”

Sắc mặt Sở Hùng chợt thay đổi: “Chú cho cháu biết, cháu đừng hòng vào phòng của Ngũ Vi.”

“Không phải, cháu nói là đi thuê thêm hai phòng nữa, thế nào?”

“Không thể nào, không phải đã nói là hết phòng rồi sao, không còn phòng...”

Sở Hùng còn chưa nói hết lời, bỗng nhiên trợn tròn mắt lên: “Tên Vương Bát Đản này, lẽ nào là do cháu giờ trò quỷ?”

Giang Chu nắm chặt cửa xe, chuẩn bị tùy thời tẩu thoát: “Chú Sở, nếu như muốn ngủ ở trong xe, vậy chú cứ tiếp tục thăm vấn đi.”

Sở Hùng không khỏi quay cái cổ đã hơi cứng của mình, nếu như thật sự ngủ ở trong xe, vậy có lẽ ba ngày nữa cũng không khỏi.

Tên con rết chó má này quá lắm trò.

Lúc này mình phải lấy bản lĩnh cảnh sát hình sự ra để hỏi thêm vài câu mới đúng.

Như vậy thì không cần nằm hơn một tiếng ở trong cái xe rơm này rồi!

“Chú Sở, chú có đi hay không?”

“Đi!”

Vì vậy, hai người xuống xe, khóa kỹ cửa xe, rồi lại quay vào khách sạn lần nữa.

Lúc này, đã là tám giờ hơn rồi.

Cô gái tiếp tân vẫn đang cày phim, nhưng trên mặt đã có vẻ buồn ngủ.

Vừa thấy hai người đi vào, lập tức chu mỏ lên: “Sao lại quay về rồi?”

Giang Chu cầm ví tiền đập lên bàn: “Thuê phòng, không chịu nổi rồi.”

Cô gái tiếp tân nhin không được mà che miệng cười trộm: “Lần đầu tiên thấy người mang cha vợ đi khách sạn.”

“...”

Mặt Sở Hùng đen xì, nắm đấm đã kêu ken két.

Giang Chu thấy thế, nhin không được mà sờ cổ mình một cái.

Cũng may cũng may, đầu vẫn còn trên cổ.

“Được rồi, phòng ở bên cạnh bị nữ sĩ kia, thang máy ở bên phải.”

“Cảm ơn.”

Giang Chu cầm thẻ phòng, đi vào thang máy với cha vợ.

“Đưa thẻ phòng cho chú xem nào.”

“Đồ chơi này có gì mà xem, chọn số cho hên à?”

Sở Hùng không để ý đến Giang Chu, mà trực tiếp cầm hai cái thẻ phòng trong tay Giang Chu lên xem.

Con gái ở phòng 302.

Hai chiếc thẻ này lần lượt là 303 và 304.

Sở Hùng suy nghĩ một chút, đưa một chiếc thẻ qua cho Giang Chu: “Cháu ở 304, chú sẽ ở phòng 303.”

“???”

Thật sự là chọn số lấy hên sao?

Làm cảnh sát mà còn có loại thói quen này sao?

Giang Chu cũng không coi ra gì, cầm thẻ phòng rồi đi về phòng của mình.

Hắn mở cửa phòng, cởi áo khoác, rồi trực tiếp nhào lên giường.

Khá lắm, vẫn là giường thoải mái hơn.

Người phát minh ra giường, xứng đáng được nhận giải Nobel.

Giang Chu lẳng lặng nhìn trần nhà, giờ hắn lại không thấy quá buồn ngủ nữa.

Lúc này ở trong xe thấy rất buồn ngủ là bởi vì nằm quá khó chịu, vì vậy Giang Chu đành phải ép buộc mình đi ngủ, như vậy thì có thể tốt hơn một chút.

Hiện giờ đi vào khách sạn, nhìn đồng hồ mới hơn tám giờ, ai còn có tâm tư đi ngủ nữa chứ?

Giang Chu nhìn không được mà cầm điện thoại di động lên, mở QQ của Sở Ngữ Vi ra.

“Em đang làm gì thế?”

“Em vừa mới tắm rửa xong, hai người vẫn còn ở trong xe à?”

“Không, lại thuê thêm hai phòng nữa rồi.”

Sở Ngữ Vi gửi một dấu chấm hỏi qua: “Khách sạn đã nói là chỉ còn một gian phòng thôi cơ mà?”

Chương 586: Cha vợ chặn cửa! (2)

Giang Chu yên lặng một lát: “Có thể là do nhân phẩm của anh quá tốt, cho nên lại có hai người trả phòng trong đêm.”

“Ai mà điên như vậy chứ, hiện giờ trả phòng cũng có được trả lại tiền đâu.”

“Ai nói không có? Chỉ có thể nói là thế giới rộng lớn, không thiếu cái lạ mà thôi!”

Sở Ngữ Vi gửi một icon đáng yêu: “Giang Chu, anh có thể đến đón em, em thấy rất vui!”

Giang Chu nhếch miệng lên: “Nếu em đã vui vẻ như vậy, có phải nên thưởng cho anh một chút không?”

“Thưởng cái gì?”

“Anh đến phòng em tâm sự nhé?”

Sở Ngữ Vi lập tức gửi một quả bom qua: “Khăng định là anh lại nghĩ chuyện xấu rồi.”

Giang Chu căn bản không phủ định: “Đúng thế, anh chỉ nghĩ mấy chuyện xấu thôi, có được không?”

“...”

“...”

“Được rồi, anh qua đi! Xấu hồ.jpg!”

“Ok baby!”

Giang Chu cười hì hì, bỏ điện thoại di động xuống rồi đi vào phòng vệ sinh.

Hắn chỉnh sửa kiểu tóc ở trước gương một chút, cảm thấy vẫn rất đẹp trai.

Vì vậy liền kéo cửa đi ra ngoài.

Không ngờ Giang Chu vừa mở cửa, không đi được vài bước, thì gian phòng bên cạnh cũng mở cửa ra.

Sở Hùng lạnh lùng nhìn về phía Giang Chu: “Cháu định đi đâu?”

“Ah, cháu định đi vệ sinh.”

“Nói nhảm, trong phòng cháu không có nhà vệ sinh à?”

Giang Chu nuốt nước miếng: “Cháu không thích cái nhãn hiệu bồn cầu đó lắm.”

Nắm đấm của Sở Hùng đã kêu ken két: “Có phải cháu lại có ý đồ với Ngữ Vi không?”

“Chú Sở, sao ngài cứ đề phòng cháu như đề phòng trộm vậy?”

“Tên nhóc nhà cháu quá xấu, còn xấu hơn cả trộm nữa!”

Giang Chu thở dài, lặng lẽ quay trở về phòng của mình.

Chẳng trách lúc này cha vợ lại muốn phòng 303 này.

Hóa ra là để kẹp giữa và quan sát nhất cử nhất động của hắn!

Đúng lúc này, ảnh chân dung của Sở Ngữ Vi bắt đầu nhảy lên.

“Anh đến chưa? Em thấy hơi buồn ngủ rồi!”

“Đến cái lông, anh mới đi được nửa đường thì đã bị cha em bắt tại trận rồi, suýt nữa mất đầu luôn rồi!”

“Ồ, vậy em ngủ trước nha.”

“Đừng mà, hay là em qua bên anh đi! Chắc chắn cha của em sẽ ngại mà không dám nói gì, đúng không?”

“Không được!”

Giang Chu chép miệng một cái: “Ngữ Vi, anh có tốt với em không?”

Sở Ngữ Vi lập tức trả lời một câu: “Tốt, đương nhiên là tốt.”

“Vậy anh không ngủ được, quá nhàm chán rồi, em qua đây chơi với anh đi!”

“Hmm... Được rồi, thế nhưng chúng ta chỉ có thể nói chuyện thôi nhé.”

“Nói nhảm ít thôi, mau qua đây.”

“Ồ!”

Giang Chu ném điện thoại di động xuống, mở ti vi lên, bắt đầu ngồi chờ.

Không lâu sau, tiếng gõ cửa vang lên.

Nhẹ nhàng lại mềm mại, vừa nghe đã biết là tiếng gõ cửa của một cô bé rồi.

Khóe miệng Giang Chu hơi cong lên, trực tiếp mở cửa phòng ra.

Sở Hùng đứng trước cửa, dùng ánh mắt sắc bén như đao để nhìn Giang Chu.

Cùng lúc đó, phía sau Sở Hùng còn có Sở Ngữ Vi mặt mày ủy khuất, dầm dề đứng tại đó.

“Ah, sao hai cha con vẫn chưa ngủ, đừng qua đây quấy rối cháu chứ!”

Giang Chu ném một câu nói, rồi lấy thế sét đánh không kịp bưng tay để đóng cửa lại.

Sau khi nhốt cha và con gái ở Sở gia ở ngoài cửa.

Giang Chu nhin không được mà vỗ ngực một cái, thầm nói nguy hiểm thật.

Chú Sở thật sự không hổ danh là xuất thân từ cảnh sát hình sự, năng lực điều tra qua mạnh.

Có lẽ năng lực theo dõi chính là kiến thức cơ bản của cảnh sát hình sự rồi.

Giống như mây phim Hồng Kông đều diễn như vậy.

Xem ra, có lẽ đêm nay là không có cơ hội gì rồi.

Có thời gian để phòng lo lắng này, còn không bằng đi tắm rửa rồi ngủ một giấc.

Dù sao ngày mai chú Sở cũng phải ngồi xe về nhà, đến lúc đó còn không phải chỉ có một mình Sở Ngữ Vi, còn không phải muốn làm gì thì làm à!

Hả...?

Sao đột nhiên lại cảm thấy bản thân mình rất hèn mọn nhỉ?

Giang Chu ơi Giang Chu, mày không thể trầm luân với mấy chuyện này được, tình cảm chân chính là cần cộng minh từ linh hồn.

Giang Chu thở một hơi dài, hần quyết định vứt bỏ tạp niệm, sau đó ngủ sớm.

Lúc này, mưa bên ngoài đang từ từ to dần.

Mây đen xì xì giống như sắp sập trời.

Âm thanh mưa rơi vào cửa sổ rất êm dịu và dễ nghe, còn có hiệu quả thôi miên cực kỳ tốt.

Giang Chu mơ mơ màng màng, sắp sửa ngủ đến nơi.

Nhưng đúng lúc này, lại có tiếng gõ cửa vang lên.

Còn đến?

Mình đã thành thật đi ngủ rồi mà!

Giang Chu đứng dậy từ giường, đi ra đến cửa: “Chú Sở, cháu đã ngủ rồi, Ngũ Vi cũng không ở phòng cháu, chú có muốn vào kiểm tra không?”

Ai ngờ giọng nói của Sở Ngũ Vi lại đột nhiên vang lên ở bên ngoài cửa.

“Giang Chu, là em nha.”

“Sao em lại đến đây?”

“Mở cửa trước rồi nói, bằng không thì sẽ bị phát hiện mất!”

Giang Chu mở cửa ra, vội vàng kéo nạng vào phòng: “Cha em đâu? Sao ông ấy lại không phát hiện ra em?”

“Em vừa mới gọi điện thoại cho mẹ, phát hiện máy mẹ đang bận, em đoán là cha đang gọi cho mẹ, cho nên nhân cơ hội này chạy qua đây.”

“Con bà nó, em quá thông minh rồi, nhưng như thế này, chờ chú Sở gọi điện thoại xong, chú ấy sẽ xông vào vặn đầu chó của anh.”

Sở Ngũ Vi lộ ra nụ cười狡 hoạt: “Sẽ không, em có cách.”

“Ừm?”

“Khi em quay lại phòng, cha em đã kẹp hóa đơn của trạm xăng dầu vào trong khe cửa của em, có lẽ ông ấy cho rằng chỉ cần em mở cửa thì nó sẽ rơi xuống.”

Chương 587: Cha vợ chặn cửa! (3)

Giang Chu sững sốt một lát: “Sau đó thì sao?”

Sở Ngũ Vi nhíu mũi ngọc một cái: “Lúc em đi ra, em đã kẹp hóa đơn vào chỗ cũ rồi, chắc chắn là ông ấy vẫn cho rằng em ở trong phòng.”

“Sở Ngũ Vi, em khá đầy nhí!”

“Đó là dĩ nhiên, em chính là con gái của cục trưởng Sở đấy!”

Sở Ngữ Vi kiêu ngạo mà hừ hừ: “Có điều, anh đừng suy nghĩ nhiều, em chỉ đến tìm anh nói chuyện phiếm mà thôi!”

Giang Chu mỉm cười, ánh mắt rơi vào trên người Sở Ngữ Vi.

Gò má của nàng đã đỏ ửng lên, tựa như đang xấu hổ.

Nhưng tính cách kiêu ngạo để cho nàng giả bộ trấn định, dường như đang nói không có chuyện gì to tát cả.

Cánh tay trắng như tuyết cũng lộ ra khỏi ống tay áo ngủ ngắn tay này.

Dưới ánh mắt soi mói của Giang Chu: Hồng nhạt!

“Anh... anh nhìn cái gì nha?”

“Anh tự nhiên lại nhớ đến một câu chuyện hài hước.”

Ánh mắt Sở Ngữ Vi lập tức trở nên cảnh giác: “Em nói rồi, chỉ cho phép trò chuyện thôi.”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Anh là chính nhân quân tử, em không cần luôn đề phòng anh như vậy chứ?”

“Vậy anh muốn làm gì?”

“Em ở chỗ này, không cần nói, cũng không cần nhúc nhích!”

Giang Chu cầm lấy điều khiển điều hòa ở trên bàn, sau đó mở cửa phòng đi ra ngoài hành lang.

Một giây tiếp theo, quả nhiên cửa phòng 303 đã mở ra.

Sở Hùng ló đầu ra, dùng ánh mắt sắc bén mà nhìn chăm chăm vào Giang Chu.

“Cháu muốn làm gì?”

Giang Chu giơ tay lên: “Điều khiển điều hòa phòng cháu không xài được, cháu xuống quầy hỏi một chút xem sao.”

Sở Hùng nghi ngờ nhìn qua: “Đừng giờ trò với chú, chú đang nhìn chăm chăm vào cháu đấy.”

“Có vị cảnh sát hình sự kinh nghiệm phong phú như ngài ở đây, cháu có thể làm gì chứ?”

“Cháu biết thế thì tốt.”

Giang Chu cười hì hì, nghênh ngang đi đến quầy tiếp tân.

Có điều, điều khiến điều hòa căn bản là không có vấn đề gì, cho nên hắn chạy xuống trò chuyện vài câu với cô bé ở trước quầy.

Hỏi người ta có bạn trai hay chưa, lại quan tâm đến tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của người ta.

Cuối cùng lại chọc cho người ta cười khúc khích, còn đỏ mặt mà nói hấn xấu.

Đại khái khoảng năm phút sau, Giang Chu cảm thấy thời gian cũng không còn nhiều, vì vậy quay người trở về, đi thang máy lên tầng ba.

Quả nhiên Sở Hùng vẫn không về phòng, mà vẫn đang canh chừng ở hành lang.

Ánh mắt tròn trừng như chuông đồng kia còn mang theo một tia khôn khéo.

Rất giống như cảnh sát mèo đen!

“Chú Sở, chú không về ngủ mà đứng ở đây làm gì?”

Sở Hùng tăng hắng một cái: “Bây giờ chú vẫn chưa buồn ngủ, chờ cháu ngủ thì chú sẽ ngủ.”

Giang Chu nhếch mép lên: “Vậy cháu về ngủ trước nhé?”

“Mau về ngủ đi, đêm hôm khuya khoắt còn chạy lung tung làm gì.”

“Biết rồi, chú Sở, ngủ ngon!”

Sở Hùng nhìn Giang Chu đi vào phòng, lại quay đầu liếc nhìn phòng 302.

Rất tốt, hóa đơn của trạm xăng dầu vẫn còn kẹp trên khung cửa, có lẽ con gái đã ngủ rồi.

Ông liền trở về phòng mình, rồi ngáp một cái.

Lúc này mới phát hiện ra là đã 10 giờ rồi.

Con bà nó, tên con rể chó má này thật cmn không phải thứ tốt, đêm hôm khuya khoắt rồi mà còn dằn vặt như vậy nữa.

Thật sự muốn chơi chết cha vợ à?!

Cùng lúc đó, Giang Chu trở về phòng, ném điều khiển điều hòa lên bàn.

Hắn nghĩ đến tình hình vừa rồi, lại không nhịn được mà vui vẻ.

Công nhận là chú Sở đã rất cẩn thận, vừa có gió thổi cỏ lay liền xuất hiện luôn.

Nhưng đáng tiếc là áo bông nhỏ lại lọt gió...

Chú Sở sẽ không thể ngờ là, thật sự Sở Ngữ Vi đang ở trong phòng của hắn rồi.

“Anh đi trêu cha của em?”

“Làm sao em biết? Em không ra ngoài mà!”

Sở Ngữ Vi hừ một tiếng: “Em còn có thể ngửi thấy mùi sát khí ở ngoài hành lang.”

Giang Chu nhin không được mà sờ cổ mình một cái: “Thật hay giả?”

“Thật mà.”

“Em nói đúng, anh đúng là đi tìm đường chết mà.”

Giang Chu cảm thấy khiêu chiến uy nghiêm của Sở Hùng cũng không khác gì voi tợn tự sát cả.

Vừa rồi tự nhiên nóng đầu lên, liền không nghĩ đến hậu quả.

May mà mình là Khí Vận Chi Tử, cho nên không lộ chân tướng gì.

“Sở Ngữ Vi!”

“Ừm?”

Giang Chu đưa tay ôm cằm lấy nàng: “Để anh kiểm tra xem đạo này có to hơn không nào.”

Gò má Sở Ngữ Vi đột nhiên đỏ lên: “Anh là tên lừa đảo, rõ ràng đã nói là chỉ nói chuyện phiếm thôi mà.”

“Anh nói thế nào giờ?”

“QQ đó, anh đừng giả vờ không biết, em vẫn còn lịch sử trò chuyện trên QQ làm chứng cứ nha!”

Giang Chu nhin không được mà bóp mặt của nàng một cái:
“Lúc trước, khi em muốn anh ôm, thì sao không căng thẳng như vậy?”

“Đó... Đó là chuyện khác!”

“Khác nhau ở chỗ nào?”

Sở Ngữ Vi liếc mắt nhìn mặt tường: “Giang Chu, cha em ở phòng bên cạnh, em mới không thèm...”

Sở Ngữ Vi phẫn nộ mà thu tay về: “Anh cũng chỉ đùa một chút thôi mà, ngày nào cũng mang cha em ra đề anh, chán chết.”

“Chúng ta vẫn là nên nói chuyện phiếm đi!”

“Được rồi, em nói đi!”

Sở Ngữ Vi dùng tay ôm lấy cổ của hắn: “Anh bảo sẽ có bất ngờ chớ em, bây giờ có thể nói chưa?”

Chương 588: Nếu em rụt rè, em sẽ không chui vào chăn của anh!

“Chờ khi nào về rồi hãy nói chuyện bất ngờ, bây giờ chúng ta làm chuyện chính trước đã.”

“Hả? Chuyện chính là chuyện gì?”

Khóe miệng Giang Chu cong lên, bỗng nhiên đưa tay ôm lấy Sở Ngữ Vi, rồi nhảy lên trên giường.

Sở Ngữ Vi nhất thời bị dọa sợ mà kêu lên một tiếng, gò má của nàng đã đỏ ửng lên.

“Đã nói với anh rồi, cha em còn ở phòng bên mà!”

“Anh cũng làm gì đâu, sợ cái gì!”

Sở Ngữ Vi hừ hừ hai tiếng: “Vậy anh ôm em nhảy lên giường để làm gì?”

Giang Chu vỗ cái nệm ở dưới hông: “Anh kiểm tra xem chất lượng của cái giường này thế nào thôi mà.”

“...”

“Cái giường này không tệ, ngủ không lo bị sập, rất tốt, ngủ thôi!” Giang Chu bỗng nhiên buông tay ra, kéo chăn đắp lên

người: “Buổi tối đừng lộn xộn, anh chính là người thủ thân như ngọc đấy!”

“Anh...”

“Cái gì? Anh đang đang hoàng hoàng, em lại không hài lòng?”

Sở Ngữ Vi đáp ứng một lát: “Rõ ràng là anh bảo muốn nói chuyện trời đất, tại sao lại trở thành ngủ chung rồi hả?”

Giang Chu ngáp một cái: “Vốn định nói chuyện trời đất, nhưng lại bị cha em dẫn vắn tới tới lui lui cho nên mới mệt mỏi mà!”

“Nhưng em là con gái, sao có thể ngủ ở đây với anh được, hơn nữa cha em còn ở phòng bên cạnh kia, nếu anh không thích nói chuyện thì em về phòng đây.”

“Vậy anh ngủ trước đây, mặc kệ em!”

Sở Ngữ Vi nhìn thấy Giang Chu như vậy, lập tức thở phì phò.

Tên này lần nào cũng như vậy, tán tỉnh xong liền bỏ chạy.

Giống như lần ở khách sạn kia cũng vậy.

Khi đó nàng còn tưởng rằng Giang Chu sẽ làm gì với mình, kết quả vừa ngả người liền ngáy khò khò luôn.

Mà lần này thì bảo nói chuyện trời đất, kết quả lại không nói gì.

Hừ! Chẳng lẽ kiếp trước của Giang Chu là heo à!

“Nếu như anh không nói chuyện với em, vậy em liền nói chuyện với anh!”

“Giang Chu, anh biết không, lúc này em có trò chuyện với cha em.”

“Ông ấy nói là mặc kệ chuyện của chúng ta, nhưng nếu như anh không tốt với em, ông ấy liền đánh chết anh.”

“Cha em là cảnh sát, lời nói của ông ấy vẫn rất đáng tin.”

“Anh có nghe không, Giang Chu?”

“Giang Chu ca ca!”

“Giang Chu ba ba!”

Sở Ngữ Vi lằm bằm lâu bầu, lại thấy Giang Chu không chịu trả lời thật, liền nhin không được mà đưa tay đẩy Giang Chu một cái.

Nhưng Giang Chu vẫn không hề động đậy, vẫn ngủ khò khò như cũ, hơn nữa còn bắt đầu ngáy lên.

“Anh thật sự là quá đáng ghét!”

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu một lúc, trong mắt viết đầy do dự.

Cuối cùng, nàng hít sâu một hơi, đưa tay nhắc chăn lên, rồi chui vào ổ chăn của Giang Chu.

Nhưng ngay khi nàng vừa chui vào trong chăn, Giang Chu bỗng nhiên trở mình.

Hắn đưa tay nắm lấy cái eo thon thả của hoa khôi, rồi kéo nàng vào trong lòng.

“Anh không đối xử tốt với em không bao giờ? Cha em dựa vào cái gì mà đòi đánh chết anh?”

Lông mi của Sở Ngữ Vi hơi run lên: “Hóa ra là anh không ngủ nha, vậy tại sao anh không nói chuyện với em?”

Giang Chu cười híp mắt: “Nếu anh không giả vờ ngủ, vậy sao em có thể chui vào chăn của anh được?”

“Ô...”

“Đúng không?”

“Không đúng không đúng, chúng ta đã từng ngủ chung chăn rồi.”

Giang Chu chống đầu lên, cười như không cười mà nhìn nàng: “Tuy rằng kết quả như nhau, nhưng quá trình lại khác nhau.”

Sở Ngữ Vi hơi ngẩng đầu lên, dùng gò má để cọ cọ vào cằm của Giang Chu: “Khác nhau ở chỗ nào?”

“Lần trước, là anh đi đến phòng em, còn lần này, là em đến phòng anh.”

“Sau đó thì sao?”

“Anh đi phòng của em, em có thể coi thành bị ép buộc, cho nên sẽ không rụt rè, nhưng em đến phòng anh thì khác, quyền chủ động nằm trong tay em, em muốn vào hay không là quyền lựa chọn của em, nên đương nhiên em sẽ rụt rè, cho nên anh chỉ có thể giả vờ ngủ.”

Sở Ngữ Vi hít sâu một hơi: “Giang Chu, anh thật sự là quá mưu mô!”

Giang Chu cúi đầu, ngửi mùi tóc của nàng: “Em đang khen anh, hay là đang mắng anh vậy?”

“Hmm... Coi như là khen đi!”

“Nói nhảm, anh không thấy nó giống lời khen chút nào cả.”

Sở Ngữ Vi cười một tiếng, nhin không được mà rúc đầu vào ngực Giang Chu.

Sau đó, lại bắt đầu cọ cọ giống như một con mèo, toàn thân nàng cũng trở nên mềm mại và đáng yêu.

“Lần trước em không dám lại gần như vậy, vì luôn cảm thấy thẹn thùng.”

“Vậy bây giờ thì sao?”

Sở Ngữ Vi nhăn mũi một cái: “Bây giờ thì không biết vì sao mà lại không tự chủ được...”

Giang Chu yên lặng một lát: “Đám con trai bọn anh gọi cái hiện tượng này là ‘phát xuân’...”

“Nói vậy, em mới không có.”

“Được rồi, nhìn rõ chứ không nói toạc!”

Sở Ngữ Vi phồng má lên: “Em thấy hơi buồn ngủ, làm sao bây giờ?”

Giang Chu bỗng nhiên vung chăn lên, đi khóa cửa phòng lại: “Ngủ thôi, rời giường trước sáu giờ sáng mai là được.”

“Dậy sớm như vậy làm gì, em muốn ngủ nướng.”

“Nếu như em ngủ nướng, cha em mà phát hiện ra, đầu anh liền không còn.”

Sở Ngữ Vi cười hì hì: “Xem ra anh thật sự sợ cha em nha, vậy sau này chắc chắn anh sẽ không dám bắt nạt em.”

“Nói nhảm ít thôi, bắt đầu từ ngày mai, anh liền nói em quyền rũ anh.”

“Nói bậy, ngủ đi!”

Chương 589: Giúp Sở Ngữ Vi chinh phục Phùng Tư Nhược!

Giang Chu xoa xoa tóc của nàng, hài lòng mà nhắm mắt lại.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng chiếu vào phòng qua khung cửa sổ.

Giang Chu ngồi dậy, thở dài một hơi, chậm rãi duỗi cái lưng mỏi.

Có điều, khi ánh mắt của hắn rơi xuống bên cạnh, toàn thân liền choáng váng tại chỗ.

Sở Ngữ Vi vẫn đang nhắm mắt ngủ say như con mèo nhỏ.

Không biết vì sao mà ba cúc áo đều bị mở ra.

Giang Chu hít sâu một hơi, lập tức cầm điện thoại di động ở đầu giường lên xem.

Khá lắm, đã tám giờ sáng rồi.

Chẳng lẽ chú Sở đang chờ sẵn ở cửa rồi?

Giang Chu nghĩ đến đây, trước mắt liền hiện ra hình tượng chú Sở cầm Đại Khảm Dao, dè dặt lên cổ, một đao một cái, một đao một cái!

“Sở Ngữ Vi, cha em đến!”

Sở Ngữ Vi nghe thấy câu này, bỗng nhiên tỉnh giấc từ mộng đẹp: “Anh... anh nói thật hay giả?”

Giang Chu nhìn lấy nàng: “Còn chưa có, nhưng cũng không khác gì nhiều, tại sao đồng hồ báo thức của em không kêu?”

“Hả? Không kêu à?”

“Nếu kêu thì tại sao anh lại không nghe được?”

Sở Ngữ Vi lấy điện thoại di động của mình ra xem một chút:
“A..., hình như em đặt sai giờ rồi, em đặt là sáu giờ tối...”

Khóe miệng Giang Chu co gập hai cái: “Khá lắm, em đặt giờ chết cho anh đó à?”

“Vậy làm sao bây giờ? Nếu như em đi ra khỏi phòng của anh, chắc chắn cha em sẽ không tha cho anh đâu.”

“Em... em nấp trước đi, anh đi ra xem thế nào đã.”

Sở Ngữ Vi ồ một tiếng: “Vậy anh cẩn thận một chút nha.”

Giang Chu mặc quần áo xong, liền đi ra cửa nghe ngóng động tĩnh.

Cũng may là trước cửa hoàn toàn yên tĩnh.

Không có tiếng thở dốc đầy phần nộ nào đó.

Giang Chu ngừng thở, kéo tay nắm cửa ra.

Kết quả là, tình hình bên ngoài cửa lại nằm ngoài dự đoán của hắn.

Sở Hùng không có ở hành lang, mà cửa phòng 303 lại đang mở.

Hả?

Sáng sớm mà chú Sở đã đi đâu rồi?

Giang Chu vội vàng vào phòng, gọi Sở Ngữ Vi ra.

Cha em có thói quen luyện công buổi sáng à?”

“Không... không có nha.”

Hai người nhìn căn phòng trống rỗng, nhất thời lại thấy hơi mờ mịt.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên ở cuối hành lang.

Sở Hùng vừa ngáp vừa đi qua, trên người ông có hơi bẩn thỉu.

Giang Chu nhìn vẻ mặt của ông, phát hiện không có chút tức giận này, vì vậy mà hắn thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra chú Sở đã đi ra ngoài từ sáng sớm rồi.

May mắn quá, may mà không bị bắt được tại trận!

Giang Chu vừa nghĩ đến bị bắt, liền không nhin được mà bắt đầu liên tưởng đến ‘thằng thần sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm trị’.

Hai đời của hắn đều là công dân lương thiện, chứng tỏ mấy chữ này vẫn có đủ lực uy hiếp.

“Nhà máy ô tô gọi điện thoại cho cha, nói là cái xe của cha được trả 800 đồng.”

Giang Chu đánh giá bừa bãi trên người Sở Hùng: “Ngài tiến hành giao dịch ở bên bãi đất hoang à?”

Sở Hùng khoát tay: “Chú gặp được bà lão tối hôm qua, liền đưa tiền cho bà ấy, lại không cẩn thận mà dính ít bùn đất trên đường.”

“Bà lão nào?”

“Tối qua cha và Giang Chu nhìn thấy một bà lão ngã ở bên đường, con gái không ở bên cạnh, đói bụng phải đi đào rau dại ăn.”

Sở Ngữ Vi quay đầu nhìn về phía Giang Chu: “A, tại sao tối hôm qua anh không nói cho em biết chuyện này?”

Giang Chu ho khan một cái: “Nào có ai giúp người khác rồi lại tuyên dương khắp nơi chứ?”

“Thế nhưng mà em sẽ sùng bái anh nha.”

“Được, lần sau lại có chuyện như vậy thì anh sẽ nói cho em.”

Sau khi nghe xong, Sở Hùng bỗng nhiên cảnh giác: “Tối hôm qua? Vì sao tối hôm qua Giang Chu phải nói với con?”

“...”

Trong lòng Giang Chu run lên một cái, thậm chí nói suýt nữa thì lộ tẩy rồi: “Tối hôm qua chúng cháu trò chuyện trên QQ một lúc rồi mới ngủ.”

Sở Ngữ Vi lập tức gật đầu: “Tuyệt đối là không có chuyện ngủ cùng nhau gì đó đâu!”

“...”

Giang Chu nhìn không được mà liếc mắt nhìn Sở Ngữ Vi.

Co bé này không phải rất thông minh sao?

Làm sao còn không biết nói láo?

Còn tuyệt đối không ngủ với nhau nữa chứ.

Xác định đó không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?

Sở hoa khôi đang giúp cha cắt đầu mình à?

“Anh nhìn em làm gì?”

“Nếu như em không biết nói thì sẽ càng xinh đẹp hơn.”

“???”

Sở Ngữ Vi tràn đầy vẻ mê man khó hiểu.

Nói là vấn đề âm thanh, có liên quan gì đến gương mặt đâu?

Sau khi ăn sáng xong, không khí trở nên tươi mát hơn rất nhiều.

Giang Chu lái xe đưa Sở Hùng đến bến xe cách đó ba cây số.

Trước khi chia tay, hai cha con còn trò chuyện bí mật một lúc.

Lúc này, ánh mắt của Sở Hùng luôn liếc nhìn về phía Giang Chu, trong đó còn ẩn chứa cảnh cáo, căm thù và bất đắc dĩ.

Giang Chu không cần nghe cũng có thể đoán được.

Chú Sở đây là đang dặn con gái mình không được ở riêng với hắn.

Bởi vì coi như trong lòng ông đã ngầm cho phép tên con rể Giang Chu này.

Thế nhưng trước khi xác định quan hệ, ông vẫn không hy vọng con gái mình sẽ chịu thiệt.

Chương 590: Giúp Sở Ngữ Vi chinh phục Phùng Tư Nhược!
(2)

Sau khi chia tay, Giang Chu đưa Sở Ngữ Vi trở về Thượng Kinh.

Hôm qua vốn là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ rồi.

Nhưng may mắn là hôm nay Sở Ngữ Vi cũng không có tiết học.

Hai người liền ăn một bữa cơm ở gần trường học, sau đó lại hưởng thụ ánh nắng dịu dàng sau giờ ngủ.

“Cho nên...rốt cuộc bắt ngờ anh nói đến là cái gì?”

Giang Chu trầm ngâm một lát: “Em cảm thấy cuộc sống sinh hoạt tập thể thế nào?”

Sở Ngữ Vi cho rằng Giang Chu đang nói đến ký túc xá: “Cũng không tệ lắm, chỉ là có một vài người cực kỳ đáng ghét.”

“Nếu như sinh hoạt tập thể với con trai thì sao?”

“Đó... Đó không phải là sống chung à?”

Giang Chu vừa trầm ngâm một hồi: “Nếu như cuộc sống sinh hoạt tập thể của hai cô bé mà một đứa con trai thì sao?”

Sở Ngữ Vi nhăn mũi lại: “Rốt cuộc anh đang muốn nói cái gì?”

“...”

Giang Chu chép miệng một cái, lời đến khóe miệng lại thấy hơi do dự.

Khi xuất phát rời khỏi Thượng Kinh, thì đúng là hấn đã đáp ứng cho nàng một niềm vui bất ngờ.

Khi đó hấn là muốn nói chuyện biệt thự cho nàng biết.

Mặc kệ nàng có đáp ứng hay không, thì vẫn chôn xuống một mầm mống từ trước đã.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, hấn bỗng nhiên cảm thấy thời cơ vẫn chưa chín muồi.

Điểm đầu tiên, Phùng Tư Nhược vẫn chưa biết chuyện này.

Hấn và công chúa ngốc manh có chứng sợ xã hội đã sống chung được một tuần, từ trên tâm lý mà nói, Phùng Tư Nhược sẽ cảm thấy đó là lãnh địa riêng của nàng.

Nếu như không nói một câu mà đã dẫn người khác vào sợ, sợ rằng chuyện này không hay cho lắm.

Điểm thứ hai, coi như Phùng Tư Nhược vui vẻ đồng ý, vậy chưa chắc Sở Ngữ Vi đã có thể bằng lòng.

Đừng thấy cô bé này vẫn luôn giả vờ ngoan ngoãn, nhưng trong xương nòng vẫn là một con Thiên Nga kiêu ngạo.

Tuy rằng mình rất cần bả, nhưng mà cái chuyện không biết xấu hổ như vậy lại không thể sốt ruột được.

Cho nên chuyện này cần một cái cơ hội.

Giang Chu suy nghĩ một chút, cảm thấy cơ hội là rất quatrọng.

“Không có gì, ăn cơm đi!”

Sở Ngữ Vi tròn mắt lên: “Bất ngờ của em đâu?”

Giang Chu cầm đũa lên, gõ đầu nòng một cái: “Bất ngờ nha, quá nhanh thì sẽ không có ý nghĩa, em chờ một thời gian đi.”

“Anh căn bản là lừa gạt em.”

“Ai bảo em đàn như vậy, anh nói một câu em liền tin.”

Sở Ngữ Vi hừ hừ hai tiếng: “Em sẽ nói cho cha em biết, anh bắt nạt em.”

Giang Chu nhếch miệng cười: “Bây giờ cha em vẫn còn đang ở trên xe khách kia, em muốn ông ấy nhảy xuống xe rồi quay lại đây?”

“Vậy sau này anh không gạt em nữa được không? Người ta đã rất chờ mong mà.”

“Được, sau này rồi tính.”

Sở Ngữ Vi phẫn nộ mà cúi đầu xuống, bắt đầu ăn từng miếng từng miếng cơm.

Tên Vương Bát Đản Giang Chu này, thật sự là nói mười câu thì có mười một câu là giả.

“Đúng rồi, Ngữ Vi, em có liên hệ với Phùng Tư Nhược không?”

Sở Ngữ Vi hơi ngẩng đầu lên: “Có nha, lúc đến đây đã báo cho cô ấy rồi.”

Ánh mắt Giang Chu hơi sáng lên: “Tur Nhược nói gì?”

“Cô ấy nói là sẽ dẫn em đi ăn ngon.”

“Bây giờ hai người các em là bạn rồi à?”

Sở Ngữ Vi suy tư một chút: “Em cảm thấy nói là chị em tốt cũng không có vấn đề gì nha?”

Chị em tốt?

Trong cuốn sổ chinh phục Phùng Tur Nhược của Sở hoa khôi, trở thành chị em tốt là giai đoạn thứ mấy nhỉ?

Hình như là giai đoạn thứ hai đúng không?

Co bé này, tốc độ chinh phục cũng quá chậm rồi.

Tiếp tục như vậy thì có đến tốt nghiệp cũng không biết có thể sống cuộc sống sinh hoạt chung không nữa.

Giang Chu ngậm tăm trong khóe miệng, rồi bắt đầu suy nghĩ cẩn thận một chút.

Đám lửa này rốt cuộc đến khi nào mới có thể nhen lửa đây?

Không được, mình phải âm thầm cho thêm cây đuốc mới được.

Trừ phi mình có thể để các nàng mở rộng lòng ra, giao lưu với nhau mà không giữ lại chút gì.

Nhưng hẹn đi ăn cơm và dạo phố bình thường thì chắc chắn là không được rồi.

Hoàn cảnh và trạng thái đó là không thể giao lưu như vậy được.

Phải là một cái thời gian và điểm địa đặc thù hơn nữa.

“Giang Chu, anh... anh đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên lại thấy hơi chột dạ.

Giờ phút này, nàng cũng nhớ đến cuốn sổ chinh phục kia của mình.

Có điều, Giang Chu phải không xem ra mới đúng chứ.

Ừm, có thể Giang Chu đang suy nghĩ đến một chuyện khác với mình.

Chờ mình chinh phục Phùng Tư Nhược thành công thì sẽ nói cho Giang Chu biết.

Đến khi đó, ba người có thể sống chung vui vẻ hòa thuận với nhau rồi.

Sở Ngữ Vi cười híp mắt, trong mắt viết đầy giả hoạt.

Một lúc lâu sau, bữa cơm đã kết thúc.

Giang Chu đưa Sở Ngữ Vi về cổng chính đại học Thanh Bắc.

Trên đường trở về, hắn lấy điện thoại di động ra để lên mạng tra tìm một chút.

Xem gần đây có mưa bão hay không?

Xem quanh đây có rừng núi nào dễ lạc đường không?

Làm thế nào để cho hai cô bé có thể ở cùng nhau một thời gian?

Chương 591: Danh tiếng xuống đáy!

“Nền tảng thương mại điện tử tự xưng là chính hãng? Tụ Mỹ hãm sâu trong phong ba hàng giả!”

“Tỷ lệ hàng giả lớn hơn 1%, Tụ Mỹ đã phát rồ vì gom tiền!”

“Là khuyến mại hay là vật lông gà? Ngày mỹ phẩm toàn cầu nực cười!”

“Sản phẩm nhái xuất hiện trên nền tảng thương mại điện tử, danh tiếng của Tụ Mỹ rơi xuống đáy cốc.”

“Hàng giả không bồi thường, chỉ nhận trả hàng? Tụ Mỹ quá cuồng vọng!”

“Tụ Mỹ bỏ mặc hàng giả hoành hành, tương ăn quá xấu xí!”

“Là hữu tâm hay là vô tình? Tụ Mỹ trở thành đại danh từ ‘hàng giả’!”

“Phong ba hàng giả đột kích, Tụ Mỹ vẫn chưa từng trả lời!”

“Tụ Mỹ là đại diện cho hàng giả, nền tảng chỉ bán hàng thật chính hãng lại bán hàng giả!”

Trung tuần tháng mười, vào một buổi chiều cuối thu mát mẻ.

Tầng quản lý cao nhất của công ty Phi Độ mở một cuộc họp.

Phùng Nhạc vừa trở về từ Bắc Hải đang thở hổn hển, đập mạnh xấp tài liệu thật dày lên bàn.

Nhưng tài liệu này đều là những tấm ảnh screenshot của các tin tức truyền thông và báo trí.

Nhưng ba ngày trước, đám truyền thông và báo trí này vẫn còn đang tán dương Tụ Mỹ, nói nó là ngôi sao mới nổi ở trong ngành.

Trước đây tâng bốc Tụ Mỹ cao bao nhiêu, thì bây giờ đập Tụ Mỹ ác độc bấy nhiêu.

Thậm chí còn có rất nhiều quần chúng đều ngỡ ngác và mờ mịt.

Bởi vì bọn họ vừa mới nhìn thấy tin tức Tụ Mỹ trâu bò thế nào, có tiềm lực cao thế nào...

Kết quả một giây tiếp theo, Tụ Mỹ lại trở nên vô sỉ thế nào, tham lam ra sao...

Khiến cho đám dân mạng không biết nên tin cái nào, chỉ có thể ngỡ ngác nhìn chăm chăm vào màn hình.

“Ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc đã có chuyện gì không?”

“Tôi phái nhiều nhân viên nghiệp vụ đi bàn chuyện hợp tác với các thương hiệu như vậy là vì cam đoan con đường hàng hóa của chúng ta.”

“Nhưng nhiều hàng giả như vậy là ở đâu ra? Từ trên trời rơi xuống à?!”

“Còn nữa, cái chủ ý không chấp nhận một bồi ba, mà chỉ chấp nhận trả hàng là của ai?”

“Tất cả đều cúi đầu làm gì? Nói!!!”

Phùng Nhạc gầm thét từng chữ từng chữ một.

Tiếng gầm thét to lớn đến mức khiến cho người ta có một loại cảm giác cửa kiếng cũng phải rung động.

Lúc này, toàn bộ phòng họp đều lặng ngắt như tờ.

Mãi cho đến khi Dương Minh Khôn chậm rãi đứng lên, mọi người mới dám hít thở vài hơi.

“Phùng tổng, phương thức xử lý lạnh này là ý kiến của tôi.”

Trong mắt Phùng Nhạc tràn đầy lệ khí: “Minh Khôn, cậu nghĩ thế nào mà lại làm vậy?”

Dương Minh Khôn cắn răng: “Chuyện này đều là lỗi của tôi, tôi nguyện ý gánh chịu toàn bộ trách nhiệm.”

“Tôi đã đem một nửa tài sản của Phi Độ vào dự án này, cậu có thể gánh chịu trách nhiệm này sao?”

“Tôi sẽ lấy danh nghĩa của mình, gánh chịu tất cả ảnh hưởng phụ của phong ba hàng giả lần này.”

“Cậu sẽ bị kéo vào danh sách đen trong ngành đấy, hiểu không?”

Quý Tử Hàm yên lặng một lúc lâu, rồi đứng lên: “Phùng tổng, chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách Dương tổng được.”

Phùng Nhạc hít sâu một hơi: “Vậy cô nói cho tôi biết, nên phải trách ai?”

“Ban đầu chỉ có vài người mua phải hàng giả, ai ngờ bỗng nhiên nó lại bộc phát kinh như vậy?”

“Vậy ý của cô là gì?”

Quý Tử Hàm cắn răng: “Tôi cho rằng có người đang cố tình chơi chúng ta, bọn họ cố tình sắp xếp hàng giả vào trong đó.”

Phùng Nhạc cười lạnh một tiếng: “Nhưng mà bây giờ không phải thời điểm truy tìm nguyên nhân, tôi chỉ muốn biết cách khắc phục hậu quả thế nào!”

“...”

Lúc này, trong phòng họp lại rơi vào trạng thái lặng ngắt như tờ một lần nữa.

Tất cả mọi người đều cúi đầu, không biết nên trả lời ra sao.

Làm sai đương nhiên là có thể sửa

Bán hàng giả cũng có thể bồi thường gấp ba.

Có thể đổi những món hàng nhái đó.

Tất nhiên đây đều là những chuyện rất dễ dàng.

Nhưng vấn đề mấu chốt bây giờ là, danh tiếng của Tụ Mỹ đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Đây không phải là trả hàng, đổi hàng và đền tiền là có thể cứu vãn.

Danh tiếng, tương đương với một khối tài sản vô hình.

Bạn nói nó có giá trị cũng đúng, mà nói là không có giá trị cũng không sai.

Hơn nữa, thứ này nhất định phải tích lũy từ ban đầu.

Chỉ cần có một vết bẩn, vậy tất cả công sức tích lũy từ đầu đều sẽ bị đổ nát.

Phùng Nhạc đi qua đi lại trong phòng họp.

“Đầu tiên dùng tiền, để tất cả truyền thông gỡ bỏ bài viết và đừng đưa tin nữa!”

“Sau đó lại đi điều tra nguồn gốc của hàng giả, sau khi tra được thì báo cảnh sát!”

“Tôi muốn bắt vài người ra ánh sáng, để làm sáng tỏ phong ba này!”

Quý Tử Hàm hít sâu một hơi: “Hiện giờ, toàn bộ internet đều đang bàn luận chuyện này, nếu chúng ta để nó xuống thì sẽ có hiệu quả ngược.”

Phùng Nhạc ngẩng đầu lên: “Quý tổng, cô vốn là người điều hành hạng mục này, khi chuyện xảy ra thì cô ở chỗ nào?”

“Tôi... Tôi không nhận được bất kỳ thông báo nào.”

“Vậy bộ phận chăm sóc khách hàng đâu? Các anh không có bất cứ lòng cảnh giác nào à?”

Giám đốc bộ phận chăm sóc khách hàng liếc nhìn Dương Minh Khôn: “Phùng tổng, thật ra thì tôi đã báo lên.”

Phùng Nhạc cũng nhìn về phía Dương Minh Khôn: “Minh Khôn, cậu thật sự làm tôi quá thất vọng.”

“Tôi...tôi sẽ từ chức.”

“Bây giờ cậu có từ chức thì cũng không có tác dụng gì cả.”

Quý Tử Hàm cắn môi: “Phùng tổng, tôi cũng có một phần trách nhiệm trong chuyện này.”

Phùng Nhạc nhìn một vòng chung quanh: “Nói đến trách nhiệm, thì tất cả những người ngồi đây có ai là không có trách nhiệm? Nhưng bây giờ tôi không muốn truy cứu trách nhiệm, tôi chỉ muốn phương án giải quyết vấn đề.”

“Quý tổng, chuyện kia có thể từ từ, không cần nóng vội!”

“Không ngờ tôi tốn nửa tài sản để làm một hoạt động, nhưng nó lại trở thành thứ làm cho Tự Mỹ thân bại danh liệt?”

Quý Tử Hàm nói: “Tôi cam đoan, chỉ cần độ hot bắt đầu hạ xuống, tuyệt đối sẽ cho ra một phương án giải quyết hợp lý.”

“Giải quyết như thế nào?”

Quý Tử Hàm nuốt nước miếng: “Dân mạng bây giờ đều rất dễ quên, chờ độ hot giảm xuống, chúng ta có thể bắt đầu làm một hoạt động khác.”

Phùng Nhạc nhất thời cười nhạt thành tiếng: “Làm một hoạt động khác? Để cho Tự Mỹ triệt để chết từ trong trứng nước?”

“Quý tổng, đây là lần đầu tiên cô điều hành một hoạt động, nhưng kết quả này thật sự làm cho tôi quá thất vọng.”

“Xin lỗi Phùng tổng, là tôi cô phụ kỳ vọng của ngài.”

Quý Tử Hàm vừa dứt lời, cửa phòng họp bỗng nhiên bị kéo ra.

Đám người đồng loạt ngẩng đầu lên, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc, muốn biết xem là ai lại dám đến muộn trong lúc quan trọng như thế này.

Lúc này, Giang Chu mặc âu phục đi vào trong, hắn không nói tiếng nào mà ngồi xuống bên cạnh Quý Tử Hàm.

Phùng Nhạc nhìn thấy Giang Chu thì hơi thu lại cơn giận của mình, sắc mặt cũng từ từ hòa hoãn hơn một chút.

“Giang tổng, cậu đến rồi?”

Giang Chu gật đầu: “Rất xin lỗi, công ty có chuyện cần xử lý, cho nên đến muộn.”

Phùng Nhạc ho khan một tiếng: “Cậu đã xem tài liệu tôi gửi qua chưa?”

“Xem rồi, hàng giả đúng không?”

“Đúng thế, không biết Giang tổng có biện pháp gì để giải quyết chuyện này không?”

Lúc này, tất cả mọi người trong phòng đều nhìn về phía Giang Chu.

Bởi vì mọi người đều biết, tất cả kế hoạch và trù tính của Tụ Mỹ trước kia đều là do Giang Chu làm, dưới sự lãnh đạo của Giang Chu, Tụ Mỹ nhận được rất nhiều lưu lượng, mà vẫn chưa từng xuất hiện sai lầm nào.

Tuy rằng Giang Chu không phải người của công ty, nhưng đảm quản lý cao tầng bọn họ vẫn tin tưởng hẳn hơn Quý Tử Hàm.

Giang Chu ngồi trong phòng họp, đảo mắt nhìn quanh.

Lúc này, Dương Minh Khôn đang tỏ vẻ sa sút tinh thần mà cúi đầu xuống, thần tình đã chết lặng.

Mà Quý Tử Hàm thì siết chặt tay, trên mặt viết đầy không cam lòng.

Bầu không khí trong phòng họp hết sức căng thẳng và khàn trương.

Ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng đều rơi vào trên người Giang Chu.

“Giang tổng nghĩ đến cái gì rồi?”

Giang Chu lấy lại tinh thần, nhìn về phía Phùng Nhạc:

“Chuyện giải quyết vấn đề phải do Quý tổng làm chủ mới đúng, cô ấy mới là người điều hành mà.”

Phùng Nhạc hít sâu một hơi: “Chuyện trước mắt hơi khó giải quyết, Quý tổng cũng không có biện pháp nào tốt.”

“Thật sao?”

Quý Tử Hàm ngẩng đầu lên: “Tôi cho rằng, chỉ cần độ hot giảm xuống, lại tiến hành cứu vãn, khi đó mới có thể khiến cho mối quan hệ của Tụ Mỹ và người tiêu thụ không trở nên gay gắt.”

Giang Chu trầm tư một lát, lại nhìn về phía Phùng Nhạc: “Vậy Phùng tổng có ý kiến gì?”

“Tôi muốn dùng tiền để ép những tin tức kia xuống, không để chuyện này tiếp tục khuếch tán nữa, bằng không thì danh tiếng của Tụ Mỹ sẽ mất sạch!”

Giang Chu lại trầm tư một lát, hẳn cũng hiểu ý nghĩa của hai người này.

Quý Tử Hàm là hy vọng có thể giải quyết phong bà này trong một lần, không muốn mở rộng ảnh hưởng.

Chuyện này sẽ có lợi cho cuộc sống nghề nghiệp của nàng sau này.

Dù sao hoạt động ‘ngày mỹ phẩm toàn cầu’ cũng chỉ thể hiện năng lực lên kế hoạch của nàng mà thôi, còn giải quyết phong ba sẽ là một bài kiểm tra về cách ứng đối và phát huy khi gặp khó khăn của nàng.

Còn Phùng Nhạc thì muốn dùng đường tắt, dùng tiền để gỡ bỏ toàn bộ tin tức xuống.

Làm như vậy có thể giảm bớt độ chú ý, có thể giữ lại một chút danh tiếng còn sót lại của Tụ Mỹ.

Hai cách làm đều có mục đích như nhau, nhưng lại có chút khác biệt.

Chờ độ hot giảm xuống, danh tiếng của Tụ Mỹ nhất định sẽ như tụt dốc không phanh.

Mà dùng tiền để gỡ bỏ tin tức, nhất định sẽ kích thích cảm xúc của người tiêu dùng.

Hai biện pháp giải quyết trái ngược, tạo thành những kết quả khác nhau.

“Tôi kiến nghị là tiếp thu ý kiến của Quý tổng.”

“Chờ độ hot giảm đi?”

Giang Chu thản nhiên gật đầu một cái: “Mạnh mẽ gỡ bỏ tin tức, có lẽ thực sự sẽ làm cho mâu thuẫn trở nên gay gắt hơn.”

Phùng Nhạc nhíu chặt mày: “Chờ độ hot giảm bớt là phải cần rất nhiều thời gian, đến khi đó sẽ có càng nhiều người biết chuyện hàng giả hơn.”

“Nhưng chuyện này cũng không phải không có cách cứu vãn.”

“Cứu vãn thế nào?”

Giang Chu liếc nhìn Quý Tử Hàm: “Chờ người tiêu dùng tỉnh táo lại, lại đẩy người bán hàng giả ra ngoài ánh sáng, rồi bắt đầu phát sóng xin lỗi toàn bộ internet.”

Phùng Nhạc yên lặng một lát: “Cậu xác định đây là biện pháp tốt nhất?”

“Hiện giờ căn bản là không có biện pháp tốt nhất, mà chỉ có thể chọn biện pháp thích hợp nhất.”

“Quý tổng vốn là một người điều hành rất giỏi, ngài nên tin tưởng vào ý kiến của cô ấy.”

“...”

Chương 593: Danh tiếng xuống đáy! (3)

Thật ra thì Phùng Nhạc vẫn luôn là một người rất có chủ kiến.

Trong công ty Phi Độ, ông ta vẫn luôn đóng vai một nhân vật nói một không hai.

Nhưng bây giờ, chuyện này liên quan đến một nửa tài sản của ông ta.

Ông ta không thua nổi, cho nên không thể không cẩn thận hơn một chút.

Muốn giải quyết vấn đề thì phải giao cho người chuyên nghiệp, đây là thường thức rồi.

Hơn nữa trước kia Giang Chu cũng lộ ra vẻ thận trọng, làm đầu chắc đấy, hoàn toàn chính xác là đã tạo cho Phùng Nhạc một cảm giác rất an toàn.

Phùng Nhạc suy nghĩ một lát, rồi cảm thấy Giang Chu nói cũng không sai.

“Được rồi, vậy liền nghe Giang tổng và Quý tổng đi, chúng ta tuyên bố thông báo bồi thường trước, rồi chờ độ hot của chuyện này giảm xuống.”

“Tất cả bộ phận đều phải hành động ngay lập tức, đừng lại giống như một đám phế vật!”

“Ngoài ra, Minh Khôn, cậu đến phòng làm việc của tôi một chút, tôi có chuyện muốn nói với cậu!”

Tất cả mọi người nghe thấy lời của Phùng Nhạc, toàn thân liền run lên.

Sau đó bọn họ vội vàng bồi rôi mà rời khỏi chỗ ngồi, rồi trở về cương vị làm việc của mình.

Cùng lúc đó, Quý Tử Hàm quay đầu nhìn về phía Giang Chu.

Hôm nay nàng đánh mất màu quýt, nhìn trông có thêm vài phần kiều mị.

“Giang tổng, khi nào cậu có thời gian, tôi muốn tâm sự với cậu một chuyện.”

Giang Chu hất hất mái tóc của mình: “Bây giờ có thời gian, nhưng tôi muốn đi vệ sinh, cô có muốn đi tè với tôi không?”

Quý Tử Hàm cắn môi, lông mi hơi run lên: “Được, vậy thì cùng đi!”

“Thôi quên đi, tôi cảm thấy Phật Tổ mà biết sẽ trách tội tôi mất.”

Giang Chu mỉm cười, quay người rời khỏi phòng họp.

Quý Tử Hàm thấy vậy, hơi do dự một chút rồi đi đi theo.

Hai người một tiếng một sau đi đến phòng vệ sinh, đối mặt với cái gương ở trước bồn rửa tay bên ngoài hành lang.

Tấm gương sạch sẽ chiếu rọi khuôn mặt xinh đẹp và đáng người có lỗi có lỗi của Quý Tử Hàm.

Hôm nay nàng mặc một chiếc váy zip màu đen, bắp đùi trắng như tuyết như ẩn như hiện ở bên dưới.

“Tôi cảm thấy có người đã cố tình tạo ra vụ phong ba hàng giả này.”

Giang Chu có bội phục mà liếc nhìn Quý Tử Hàm một cái: “Cô cảm thấy là ai làm?”

Quý Tử Hàm hơi nhú mày: “Đối thủ cạnh tranh.”

“TaoBao và Kinh Đông đều đã đi lên quỹ đạo, nên họ sẽ không coi Tụ Mỹ ra gì đâu, nhưng nền tảng thương mại điện tử khác thì chẳng ra hồn, ai sẽ cố tình đối phó với Tụ Mỹ?”

“Nhưng ngoại trừ đối thủ cạnh tranh đã thiết kế hãm hại ra, thì tôi thực sự không tìm ra lý do nào khác cả.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Có lẽ thật sự chỉ là trùng hợp thì sao?”

Quý Tử Hàm quay đầu nhìn Giang Chu: “Thủ đoạn của đám người đòi quyền lợi kia rất chuyên nghiệp, hiển nhiên là có người đang dẫn dắt bọn họ.”

“Không nên nghĩ quá nhiều, phải nhớ điều quan trọng nhất bây giờ là giải quyết vấn đề, chuyện truy cứu trách nhiệm để sau này rồi tính tiếp.”

“Cậu nói đúng, bây giờ giải quyết vấn đề mới là quan trọng nhất.”

Quý Tử Hàm hít sâu một hơi, lại nhìn Giang Chu ở trong gương.

Nàng cảm thấy người này rất kỳ quái, rõ ràng là nhỏ hơn mình sáu bảy tuổi, nhưng lại thành thực và trưởng thành hơn mình nhiều.

Giống như làn phong ba hàng giả này vậy.

Ngay cả một lão hồ ly tung hoành trong giới kinh doanh nhiều năm như Phùng Nhạc mà còn cảm thấy bối rối và luống

cuồng, nhưng mà Giang Chu này lại hoàn toàn không có bất kỳ lo lắng nào.

Thậm chí ngay cả biểu cảm cũng chưa từng thay đổi.

Trong tay Giang Chu cũng có một bộ phận cổ phần của Tụ Mỹ.

Tụ Mỹ gặp nguy cơ, tương đương với chuyện lợi ích của Giang Chu bị xâm hại.

Quý Tử Hàm nhìn Giang Chu khom lưng rửa mặt, trái tim bỗng nhiên lại đập thình thịch.

Mình là một người phụ nữ 27 tuổi, mà đối phương chỉ là một sinh viên trẻ mới hơn 20 tuổi, vì sao mình lại có một loại cảm giác như em gái nhìn thấy anh trai vậy?

Đúng lúc này, Giang Chu ngẩng đầu lên, lau nước ở trên mặt.

“Nhìn cái gì vậy? Lo lắng thế cơ à?”

Quý Tử Hàm lấy lại tinh thần, gò má đỏ ửng: “Nhìn một tên cận bã nam chứ nhìn gì.”

“???”

Mặt Giang Chu tràn đầy vẻ mờ mịt.

Mình làm cái mịa gì sao?

Hắn lau tay một chút, rồi ném giấy vào thùng rác.

“Quý tiểu thư, tôi có một chuyện muốn nói cho cô biết trước.”

Quý Tử Hàm nhìn Giang Chu: “Chuyện gì?”

Giang Chu yên lặng một lát: “Tôi định bán cổ phần trong tay mình, rồi khỏi hạng mục hợp tác lần này.”

“Bởi vì chuyện hàng giả lần này sao?”

“Không phải, tôi có suy nghĩ của mình, hy vọng cô có thể truyền đạt cho Phùng tổng giúp tôi.”

Quý Tử Hàm thấy hơi kinh ngạc.

Dưới tình hình hiện tại, bán cổ quyền là một hành động rất ngu xuẩn.

Bởi vì Tụ Mỹ vừa tao ngộ nguy cơ, giá trị cổ quyền giảm mạnh.

Chuyện này tương đương với chuyện bán hàng hóa tại khi nó có giá rẻ nhất.

Vì sao đây?

Vì thiếu tiền xoay vòng sao?

Giang Chu mỉm cười, quay người rời khỏi nơi đó.

Chờ độ hot giảm bớt?

Làm sao có thể chứ.

Tiếp đó mới là bắt đầu thôi.

Hắn đã bơm thêm rom và củi cho phong ba hàng giả này rồi!

Chương 594: Anh thích tất chân, vậy em tặng cho anh nha!

Từ Phi Độ trở về đại học Thượng Kinh đã là xế chiều.

Lúc này, khí trời sáng sủa, ánh nắng ôn hòa.

Một đoàn nữ sinh viên thanh xuân tịnh lệ ôm sách vở tràn ra khỏi tòa nhà dạy học.

Các nàng có người mặc váy dài, có người mặc quần jean bó sát người.

Những đôi chân thon dài mà tinh tế kia khiến cho Giang Chu đang ngồi xổm dưới lầu hoa cả mắt.

Thảo nào lại có nhiều người mơ ước được học đại học như vậy.

Nhìn bộ ngực đầy đặn mà phong thái mê người kia, đơn giản chính là thiên đường của đám háo sắc.

Những người không được học đại học trên đời này, quả thực là thua thiệt chết.

Trong lúc Giang Chu suy nghĩ lung tung, trên con đường nhỏ ở rừng cây bỗng nhiên xuất hiện một bóng người cao gầy.

Nàng mặc một cái áo sơ mi dài, bên dưới là một cái váy màu đen.

Mái tóc dài được thắt thành bím, mỗi khi di chuyển lại rung lên.

Cái mũi nhỏ xinh xắn, làn da trắng nõn, nhất định là đại danh từ của thanh thuần và trong sáng rồi.

Giang Chu đang nhìn chân thấy thế, hai mắt không khỏi sáng lên, lại không nhìn được mà ngẩng đầu lên nhìn mặt anngf.

Kết quả là Giang Chu vừa nhìn thấy mặt nàng thì lại sững sờ, rồi lập tức chuyển ánh mắt đi.

Con bà nó, thế mà lại là cô em vợ của mình.

Lỗi rồi lỗi rồi.

Lúc này, Phùng Y Nhất cũng nhìn thấy Giang Chu, nàng lập tức hớn hờ chạy qua, đuôi lông mày không khỏi hiện lên ý cười.

“Ai, anh rề, anh ngồi xổm ở chỗ này làm gì nha?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Rơi mấy đồng tiền xu, đang ngồi tìm.”

Phùng Y Nhất cũng ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào Giang Chu: “Không đúng, anh nhặt tiền thì vì sao không nhìn xuống dưới đất?”

“Ah... Cái này...”

“Ồ, em hiểu rồi, anh đang ngắm chân đúng không?”

Giang Chu xoa xoa bắp chân đã tê dại của mình: “Nói bậy, ngắm chân rất nhàn chán, anh ghét nhất là ngắm chân.”

Phùng Y Nhất hừ hừ hai tiếng, lại vẫy vẫy tay về phía sau: “Nhã Nhã, bạn mau qua đây cho anh rề mình thương thức một chút.”

“Anh rề anh rề, em là Nhã Nhã!”

Trong khi nói chuyện, chị em tốt của Phùng Y Nhất đã lắc eo xuất hiện.

Giờ phút này, Giang Chu mới hiểu được vì sao Phùng dần dần lại gọi cô bé này qua đây.

Cô bé Nhã Nhã này lại mặc một cặp tất chân màu đen.

Hai chân thon dài cân xứng mà thẳng tắp, chỉ kém Phùng Tư Nhược nhà mình một chút xíu.

Giang Chu hít sâu một hơi: “Sinh viên phải lấy việc học làm chủ! Hai đứa mau đi học đi!”

Phùng Y Nhất nhìn trái lại nhìn phải một cái: “Anh rể, chiều nay anh không có tiết à?”

“Có chứ, đang chờ chị em đến đây.”

“Ah! Rõ ràng là chị em đã sống ở ngoài với anh rồi cơ mà, tại sao hai người lại không đi chung?”

“Ồ, mấy hôm nay chị em hơi mệt, nên đòi về ký túc xá để nghỉ ngơi.”

Phùng Y Nhất nghe không hiểu lắm: “Vì sao chị em lại mệt nha? Hai người lại quét dọn vệ sinh rồi à?”

Giang Chu nhớ lại mấy đêm đại chiến, nhin không được mà mở miệng nói: “Chuyện của người lớn, trẻ con không nên hỏi nhiều.”

“Ồ, vậy chúng em đi trước nha.”

“Mau cút đi!”

Giang Chu khoát tay, thuận tiện liếc mắt nhìn tất chân của Nhã Nhã một cái.

Ủm, cuộc sống đại học tốt thật.

Có điều, động tác này của hấn không trốn được ánh mắt của Nhã Nhã.

“Anh rể, anh thích à? Có muốn em tặng anh một cái không?”

Giang Chu hơi sững sờ: “Em gặp ai cũng tặng à?”

Nhã Nhã lập tức lắc đầu: “Làm sao có thể chứ, em sùng bái anh cho nên mới có thể tặng nha.”

“Anh có gì mà sùng bái chứ?”

Phùng Y Nhất và Nhã Nhã liếc mắt nhìn nhau: “Anh rất được hoan nghênh ở trong đám sinh viên với có được không hả,

giáo viên gây dựng sự nghiệp suốt ngày kể chuyện của anh.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Hóa ra đại học Thượng Kinh coi anh thành tài liệu tuyên truyền rồi à.”

“Anh rể, rốt cuộc anh có muốn hay không nha?”

“Em cứ mặc trước đi, trời thu khá lạnh, chờ buổi tối rồi tính.”

Nhã Nhã vốn chỉ khiêu khích Giang Chu một chút thôi, nhưng không ngờ Giang Chu lại to gan lớn mật như vậy.

Dám tán tỉnh con gái nhà người ta ở trước mặt cô em vợ luôn à?

Giang Chu không sợ Phùng Y Nhất tố cáo với chị gái mình sao?

Gò má Nhã Nhã đột nhiên đỏ lên, lại ngượng ngùng mà lôi kéo Phùng Y Nhất chạy đi.

Giang Chu thấy thế liền cười tủm tỉm, tiếp tục ngồi xổm xuống để tìm kiếm đồng tiền xu không tồn tại kia.

Cũng không lâu sau, bóng người của Phùng Tư Nhược xuất hiện trước cửa tòa nhà dạy học.

Hôm nay nàng mặc một cái váy hoa dài, để lộ cái cổ trắng nõn và xương quai xanh.

Đôi mắt trong suốt dưới hàng mi dài đang tỏa sáng lấp lánh, hình như còn có sóng nước nhộn nhào.

Phùng ngọc manh vừa nhìn thấy Giang Chu, hai mắt lập tức sáng lên, sau đó liền chạy lon ton đến trước người hắn.

Lại đưa tay vào trong túi xách để tìm tòi, rồi lấy một viên kẹo hoa quả ra.

Giang Chu cầm kẹo lên, bóc vỏ rồi nhét vào miệng.

“Nghỉ ngơi hai ngày ở ký túc xá rồi, đã hết mệt chưa, tối nay có muốn về nhà không?”

Khuôn mặt Phùng Tư Nhược đỏ lên, yếu yếu ớt ớt mà mở miệng: “Nghĩ ngơi vài ngày nữa có được không nha...”

Giang Chu nhin không được mà xoa xoa đầu của nàng: “Loại chuyện này, không phải nghỉ ngơi là có thể khỏe, em phải thử nghiệm tập mãi thành quen đi.”

“Hmm...”

Chương 595: Một phong thư tình, hai cô bé khóc!

“Phi, hai người đơn giản là đang ban ngày tuyên cái gì đó!”
Đinh Duyệt đi qua, lườm hai người một cái: “Còn không lên lớp thì sẽ muộn học đấy.”

Giang Chu cười lạnh một tiếng: “Lầu bà lầu bầu, không khác gì mấy bà lão đang vội vàng lĩnh trứng gà cả.”

“Ông mới là bà lão, tôi là mỹ nữ thanh xuân vô địch!”

“Bà và mấy cái chữ mỹ nữ thanh xuân này chẳng có quan hệ mẹ gì cả.”

Đinh Duyệt suy nghĩ một chút: “Vậy tôi vô địch à?”

Giang Chu lười đấu võ mồm với Đinh Duyệt, liền kéo Phùng Tư Nhược đi về phía tòa nhà dạy học.

Ba người ngồi xuống ở vị trí quen thuộc, rồi ngồi chờ chuông vào học vang lên.

Nhưng chuông còn chưa vang lên, một người rất lâu không xuất hiện lại đến.

Lúc này, Nghiêm Vi Dân ló đầu vào phòng học từ cửa sau, ông không ngừng quan sát tìm kiếm.

Sau khi ánh mắt của ông phát hiện được Giang Chu đang ngồi ở hàng sau, sắc mặt không kìm hãm được mà lạnh hơn vài phần.

“Giang Chu ở đây không, mau theo tôi ra ngoài một lát.”

Giang Chu quay đầu lại, trong lòng nhất thời run lên.

Con bà nó, Nghiêm Vi Dân!

Xong xong, xong đời rồi!

Hắn không nhin được mà nhớ đến cuộc trò chuyện với Nghiêm Úy Úy ở công ty Phi Độ.

Dựa theo những gì Nghiêm Ủy Ủy nói, dạo này Nghiêm lão đầu hay cãi nhau với vợ, nguyên nhân là bởi vì tin nhắn SMS.

Người khác có thể không biết tin nhắn đó là gì, nhưng mà Giang Chu lại biết.

Trước kia, vì khai thác thị trường ở đại học công nghệ thông tin, hần đã ngụy trang văn vẻ của Nghiêm Vi Dân để viết thư tình cho chủ nhiệm Trần.

Kết quả là từ đó về sau, ngày nào chủ nhiệm Trần cũng gửi thơ cho Nghiêm lão đầu.

Nhưng câu thơ văn nghệ sĩ của các thiếu nữ mới lớn kia, lại là gió lại là mưa, làm cho Nghiêm Vi Dân tràn đầy mờ mịt.

Giang Chu chột dạ, liền lừa ông mà nói đây là dự báo thời tiết kiểu mới.

Hần cũng biết sẽ có một ngày giấy không gói được lửa.

Quả nhiên, Nghiêm Vi Dân đã đến tìm hần để tính sổ rồi.

Giang Chu hít sâu một hơi, lấy hết cam đảm để đi ra khỏi phòng học.

“Chủ nhiệm Nghiêm, đã lâu không gặp, sức khỏe thế nào?”

Nghiêm Vi Dân nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Giang Chu: “Khí tiết tuổi già của tôi suýt nữa mà biến mất vì cậu rồi, có thể mỉm cười nơi chín suối rồi!”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Chủ nhiệm, ngài nhất định phải nghe em ngụy biện!”

“Thôi quên đi, tôi đến đây không phải vì chuyện này.”

“Hả?”

“Sắp đến quý thông báo tuyển dụng ở sân trường rồi, công ty của cậu có muốn tham gia hay không?”

Thông báo tuyển dụng tại sân trường là một con đường tuyển dụng đặc thù.

Trường học sẽ bắt đầu, để cho các xí nghiệp tuyển dụng một số sinh viên vừa tốt nghiệp tại trường.

Hầu như mỗi một khóa tốt nghiệp đều sẽ tham gia hoạt động này.

Bởi vì đây coi như là lấy không được offer của các công ty tốt.

Tham gia loại hoạt động này ít nhất cũng có thể rèn luyện da mặt của mình.

Mà đại học Thượng Kinh và đại học Thanh Bắc đều là đại học có tiếng trong toàn nước, sinh viên nơi này có tố chất và năng lực đều đứng hàng đầu cả nước.

Cho nên, hàng năm hai trường đều cử hành thông báo tuyển dụng tại sân trường cùng nhau.

Hơn nữa, mỗi lần đều làm rất to và sôi nổi.

Giang Chu là một ngôi sao mới nổi của đại học Thượng Kinh, cho nên tất nhiên cần lộ diện trong loại hoạt động này.

“Em cảm thấy là có thể tham gia, khi nào vậy?”

Nghiêm Vi Dân đưa tờ tuyên truyền trong tay cho Giang Chu:

“Một giờ chiều ngày kia, ở lễ đường trung tâm.”

Giang Chu tiếp nhận tờ tuyên truyền, lật lật vài cái: “Được rồi, em sẽ phái người của công ty đến.”

“Ý của hiệu trưởng Tần là, hy vọng em có thể đến tham dự.”

“Vì sao?”

Nghiêm Vi Dân khoanh tay trước ngực: “Bởi vì em là ngôi sao mới của đại học Thượng Kinh chúng ta, em xuất hiện đương nhiên là sẽ mang mặt mũi về cho trường học rồi.”

Giang Chu bắt đầu cau mày: “Nhưng mà dạo này em rất bận rộn.”

“Ngày nào em cũng ngồi xổm trước cửa nhà tắm nữ và nhà vệ sinh nữ, hiện giờ có cơ hội quang minh chính đại để ngắm mà không cần à?”

“???” Giang Chu tròn mắt lên: “Con bà nó, Nghiêm lão đầu, thầy đừng vu oan cho em, có phải ngày nào em cũng ngồi đâu?”

Nghiêm Vi Dân không nghe lời giải thích của hấn: “Tôi đã nhận được không biết bao nhiêu đơn tố cáo em rồi, em nói đi, có đi hay không?”

“Haiz, được rồi, dựa vào những chuyện mà thầy đã ủng hộ em, em không thể không đáp ứng giúp đỡ trường học được.”

“Vậy em mau chóng chuẩn bị áp phích với mấy thứ biển hiệu gì đó đi.”

Giang Chu gật đầu, hấn định gọi Tiểu Nam Nhi qua đâu.

Cái này gọi là nam nữ phối hợp, làm việc không mệt mỏi.

Tiểu Nam Nhi phụ trách thông báo tuyển dụng, còn hấn thì phụ trách ngắm chân.

Chắc chắc chắc, quá thơm!

Nhưng đúng lúc này, giọng nói của Nghiêm Vi Dân bỗng nhiên vang lên.

“Nói chuyện chính xong rồi, giờ nên tâm sự chuyện riêng nhi...”

Mặt Giang Chu vô cùng nghi ngờ mà ngẩng đầu lên: “Chuyện riêng cái gì?”

Nghiêm Vi Dân móc điện thoại di động của mình ra: “Trước đây em nói với tôi đây là dự báo thời tiết kiểu mới đúng không...”

Chương 596: Một phong thư tình, hai cô bé khóc! (2)

Giang Chu cuống quýt: “Chủ nhiệm, ngài nghe em giải thích, em chỉ là bất đắc dĩ thôi!”

“Ồ, có người ép em phải dùng danh nghĩa của tôi, để viết thư tình cho người quen cũ của tôi à?”

Giang Chu nuốt nước miếng một cái: “Mẫu chốt là lá thư của ngài quá tệ, nếu chủ nhiệm Trần nhìn thấy lá thư này, thì có lẽ sẽ lột da em chứ đừng nói là cho em phát triển kinh doanh làm ăn ở bên đó.”

Nghiêm Vi Dân yên lặng một lát: “Tôi đã xem lá thư đó rồi, không thể không nói, tài văn chương của tên nhóc nhà em

cũng không tệ đâu.”

“Quá khen quá khen, đây đều là bị vận đào hoa ép ra mà thôi.”

“Em nói nhảm ít thôi! Tôi hỏi em, em định xử lý chuyện này thế nào?”

Giang Chu hơi ngẩn ra: “Xử lý cái gì?”

Nghiêm Vi Dân trừng mắt lên: “Sự nương của em muốn ly hôn rồi kìa, em nhất định phải viết phong thư tình khác cho tôi!”

“Giúp thầy cứu vãn tình cảm vợ chồng?”

“Ừm.”

Giang Chu ho khan một tiếng, suýt nữa thì sặc: “Hóa ra bây giờ em trở thành tay bút chuyên viết thư tình cho ngài rồi à?”

Nghiêm Vi Dân hung hăng lườm Giang Chu một cái: “Em nói nhảm ít thôi, tan học tôi sẽ đến lấy thư.”

Giang Chu nhìn bóng lưng rời đi của Nghiêm lão đầu, khoe miệng không khỏi co quắp vài cái.

Tài hoa kinhn gười của mình không phải là để viết thư tình mà!

Từ khi mình trọng sinh trở về, đã có cô bé nào nhận được thư tình của mình chưa?

Phùng Tư Nhược không, Sở Ngữ Vi cũng không.

Tiểu Nam Nhi không, Hoàng Ky cũng không, tất cả đều không được nhận!

Khá lắm, cuối cùng lại phải viết thư tình cho người phụ nữ khác.

Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, Nghiêm lão đầu cũng là một người đa tình.

Viết thư tình cho hai người phụ nữ, còn cmn bắt mình viết thay.

Phi!

Lão liếm cầu!

Giang Chu thầm mắng một tiếng, lại có chút bất đắc dĩ mà quay về lớp học.

Sau đó bắt đầu tìm giấy bút, trải lên bàn.

Sư nương thân ái...???

Không đúng, con bà nó, suýt nữa thì nhầm!

Giang Chu xé tờ giấy này đi, nhét vào túi.

Sau đó bắt đầu suy nghĩ cẩn thận một phen, một lúc lâu sau mới bắt đầu viết.

Thân ái!

Em giống như vị ngon ngọt nhất ở giữa trái dưa hấu.

Những ngôi sao trên bầu trời cũng thấp sắp cả mùa hè vì em.

Anh không biết nói những lời ngon ngọt, những lời hay ho như trong phim ảnh hay tiểu thuyết, anh chỉ là một người đơn giản.

Nhưng anh thích đứng ở sau lưng em, thích ôm em trong ngực, thích cúi đầu nhìn gò má thuần khiết trắng hồng của em.

Anh thích dâng tặng cái ôm độc nhất vô nhị ở khắp vũ trụ này cho em, không coi ai ra gì mà ôm em nhảy múa.

Giang Chu ký tên xong liền đặt xuống, đưa giấy cho Phùng Tư Nhược ở bên cạnh.

Sau đó vỗ nhẹ tay nàng, ra hiệu cho nàng đọc.

Lúc này, Phùng Tư Nhược đang tập trung nghe giáo viên giảng bài.

Nàng thấy có người chạm vào mình thì quay đầu qua, ngo ngoe ngác ngác lại đáng yêu mà nhìn Giang Chu một cái, sau đó ánh mắt rơi xuống tờ giấy.

Ngay khi mấy câu này rơi vào trong tầm mắt của Phùng ngọc manh.

Khoảnh khắc đó, Giang Chu có thể nhìn thấy lông mi của nàng bỗng nhiên run lên.

Mà tần suất run rẩy càng ngày càng nhanh hơn, ngay cả hô hấp của nàng cũng nặng hơn vài phần.

Không lâu sau, gò má của Phùng Tư Nhược liền nổi lên một mào hồng nhạt đầy đáng yêu.

Nàng ngược mắt lên, kinh ngạc mà nhìn Giang Chu một lát, hình như trong mắt đã có ánh nước long lanh.

Khóc?

Giang Chu sững sốt một chút, hẳn không ngờ nàng lại có phản ứng mãnh liệt như vậy.

Sau đó, Giang Chu liền nở nụ cười cung chiêu và sủng nịnh, đưa tay véo gò má của nàng.

Cô bé này thật sự không chịu nổi tán tỉnh mà.

Chỉ vài câu ngọt ngào mà đã khóc rồi sao?

Có điều, chuyện này cũng không có gì kỳ lạ.

Bởi vì đại đa số thời gian khi mình ở chung với nàng đều hiện ra vẻ cà lơ phất phơ, không bắt nạt nàng thì chính là trêu chọc nàng.

Dường như mình thật sự chưa bao giờ tỏ tình nghiêm túc như vậy.

Lúc này, Đinh Duyệt nghe thấy tiếng nước nở, có chút kinh ngạc mà nhìn hai người họ: “Tư Nhược, sao bạn lại khóc rồi?”

Ngay sau đó, Đinh Duyệt lại hung hăng lườm Giang Chu một cái, lại hạ giọng nói một câu.

“Tên Vương Bát Đản này, có phải ông lại bắt nạt Phùng Tư Nhược rồi không hả?”

Giang Chu bĩu môi một cái, rồi mặc kệ Đinh Duyệt.

Loại FA như Đinh Duyệt, hoàn toàn không hiểu được lãng mạn là gì.

“Tư Nhược, tên này bắt nạt bạn như thế nào, nói cho mình nghe xme nào!”

Phùng Tư Nhược lắc đầu, cắn môi một cái, lại đưa tờ giấy bị nước mắt làm ướt cho Đinh Duyệt xem.

Ban đầu Đinh Duyệt hơi sững sốt, sau đó liếc mắt nhìn về phía tờ giấy bị nước này.

Yên tĩnh, yên tĩnh, lại là yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, tiếng nước nở đã biến thành hai.

Mắt Đinh Duyệt cũng đỏ lên, bắt đầu không ngừng khịt mũi.

Giang Chu thấy thế, mặt đầy mờ mịt.

“Tôi viết cho Phùng Tư Nhược, bà cmn cảm động cái quỷ gì?”

Đinh Duyệt cắn môi: “Vì sao tôi lại không tìm được bạn trai chứ?”

“...”

Giang Chu há hốc mồm, trong lúc nhất thời lại á khẩu không trả lời được.

Được rồi, chuyện này đáng giá khóc, khóc đi!

Chương 597: Chuyên nhược cổ quyền, Pinxixi chuẩn bị login!

Một lúc sau, Giang Chu lại viết một bức thư tình khác.

Trong bức thư này còn có rất nhiều câu danh ngôn hay ho của các bài hát nổi tiếng ở kiếp trước.

Ví dụ như: Quảng đời còn lại, phong tuyết chính là em, bình thảo là em, nghèo khó cũng em là. Vinh Hoa là em, ôn nhu dịu dàng là em, trong mắt đều là xem.

...

Những lời bài hát thúc nước mắt, viết thành bức thư tình cảm động lòng người.

Nghiêm lão đầu có thứ này, chắc chắn có thể bắt được sư nương!

Nói không chừng đêm nay còn xuân tiêu một khắc nữa ý chứ.

Mẹ nó, mình nhất định là Tống Tử Quan âm mà!

Giang Chu đắc ý mà gấp bức thư lại, vừa tan học liền đi đến phòng giáo vụ.

Quả nhiên, Nghiêm Vi Dân rất hài lòng với bức thư tình này.

Ông cho rằng, nếu như năm đó mình có tài văn chương lai láng này, thì chưa chắc chủ nhiệm Trần và vợ của mình không thể chung sống hòa thuận.

Đáng tiếc, chuyện cũ như may hời, hiện giờ hối hận cũng không kịp rồi.

Nghiêm Vi Dân cảm thán một tiếng, thái độ với Giang Chu cũng khá hơn một chút.

Có điều, ông vẫn chưa hoàn toàn buông tha cho Giang Chu.

Mà buộc Giang Chu đi giải thích với chủ nhiệm Trần một chút.

Chuyện này liền làm cho Giang Chu rất khó xử.

Giải thích thế nào?

Thừa nhận bức thư tình kia là do mình chém gió?

Nội dung thư căn bản là giả dối, không có thật?

Năm đó đã thất vọng, hiện giờ cũng thất vọng?

Má ơi, đây cũng quá không phải là người rồi.

Giang Chu cảm thấy, nếu như mình ăn một trận mắng thì cũng không sao, nhưng mà chẳng may làm tổn thương trái tim của chủ nhiệm Trần thì rất phiền phức.

Dù sao chủ nhiệm Trần cũng đã giúp mình không ít khi mình mở rộng, lại còn giải trừ hiểu lầm cho mình với cô cô của Phùng gia.

Giang Chu thật sự không đành lòng làm như vậy.

Giang Chu trái lo phải nghĩ, quyết định tạm thời để chuyện này qua một bên.

Dù sao đây là họa của Nghiêm lão đầu gây ra khi con trẻ, mình sốt ruột làm cái gì.

Đợi đến khi chủ nhiệm Trần xuất hiện tại cửa nhà Nghiêm lão đầu, vậy Nghiêm lão đầu sẽ tự có biện pháp thôi.

Chó gấp còn có thể nhảy tường, cho nên hấn phải tin tưởng Nghiêm lão đầu!

Sau khi tan học, trời đã chạng vạng tối.

Ráng mây đỏ phủ khắp bầu trời.

Mỗi một góc trong sân trường đều có một loại cảm giác mát lạnh của mùa thu.

Giang Chu đưa Phùng Tư Nhược đi ăn tối, sau đó lái xe đi đến công ty đầu tư Chu Tinh.

Hấn viết một cái mail gửi cho mấy đại cổ đông của Phi Độ.

Biểu thị mình muốn chuyển nhượng tất cả cổ quyền liên quan đến Tụ Mỹ.

Theo đạo lý mà nói, loại cổ quyền trong tay hấn là không được phép tự do mua bán.

Nếu muốn xử lý cổ quyền trong tay, phải xin hội đồng quản trị đồng ý mới được.

Nhưng mà cũng may là, hơn một tháng trước, Bách Việt gia nhập liên minh làm cho cổ quyền của hấn bị pha loãng.

Làm cho hấn từ 18% biến thành 9%.

Cứ như vậy, hội đồng quản trị sẽ dễ dàng phê chuẩn hơn.

Nhưng vừa gửi mail không lâu, Phùng Nhạc liền gọi điện thoại đến, giọng nói có chút không vui.

“Giang tổng, cậu muốn chuyển nhượng toàn bộ cổ phần trong tay?”

“Không sai, Phùng tổng, tôi không muốn cầm cổ nữa!”

Phùng Nhạc yên lặng một lát: “Vì sao? Vì phong ba hàng giả này sao? Tôi tin rằng chuyện này sẽ được giải quyết ổn thỏa thôi.”

Giang Chu dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn: “Dưới cờ tôi có rất nhiều hạng mục, xử lý rất mệt mỏi, người phải học được cách

lấy hay bỏ, hoàn toàn không liên quan gì đến chuyện lần này cả.”

“Nhưng cậu phải biết, sáng ý Tụ Mỹ này là của cậu, hiện giờ nó không thể rời bỏ cậu được!”

“Phùng tổng, tôi không biết mình có nên nói câu này hay không?”

“Cậu nói đi, chỉ cần là yêu cầu của cậu, tôi có thể bằng lòng hết.”

Giang Chu gật đầu: “Trước kia, khi ngài mời Bách Việt vào cuộc, ngài có thương lượng với tôi không?”

Phùng Nhạc: “...”

“Ngài trực tiếp quyết định cho Bách Việt vào cuộc, cổ phần của tôi bỗng nhiên bị pha loãng, nhưng mà tôi cũng không hề phản đối, đúng không?”

“Giang Chu, chuyện đó là lỗi của tôi, tôi thừa nhận rằng mình có tư tâm.”

“Chúng ta đều là người làm ăn, muốn tối đa hóa lợi ích của mình là chuyện rất bình thường, tôi có thể hiểu được, ngài sợ tôi nắm quá nhiều cổ phần, sẽ gây bất lợi cho chuyện khổng chế hạng mục này của ngài đúng không?”

Phùng Nhạc nghe thấy những lời này, cũng không nói gì, đây coi như là thăm chấp nhận.

Khóe miệng Giang Chu cong lên, hắn cũng không muốn nói nhảm quá nhiều.

“Trước đây, tôi không ngăn cản quyết sách của ngài, thậm chí còn giúp ngài đến bây giờ, hiện giờ mời Phùng tổng cũng có thể ủng hộ quyết định của tôi.”

“Cậu thật sự muốn rời khỏi Tụ Mỹ, không hợp tác với Phi Độ nữa?”

Giang Chu trầm ngâm giây lát: “Rời khỏi Tụ Mỹ là nhất định, nhưng nói không chừng thì Chu Tinh vẫn chưa hết duyên với Phi Độ đâu.”

Phùng Nhạc hơi nghi ngờ một chút: “Ý của cậu là, Phi Độ và Chu Tinh vẫn còn có thể hợp tác với nhau?”

“Không biết, nhưng tôi tin rằng, nhất định Phùng tổng sẽ đến tìm tôi.”

Chương 598: Xoa xoa cái bụng nhỏ của Tiểu Nam Nhi

Giang Chu cúp điện thoại, gác chân lên mặt bàn, nhắm mắt suy nghĩ một lúc lâu.

Phùng Nhạc nhất định sẽ đi tìm hắn.

Khoảnh khắc Tụ Mỹ sụp đổ, lão hồ ly này có thể sẽ đoán ra, đây căn bản là một cái bẫy của hắn.

Quả thật, công nhận là giai đoạn đầu của Tụ Mỹ cực kỳ tốt.

Nó dùng danh nghĩa mỹ phẩm chính hãng để mở một lỗ hổng trong lĩnh vực thương mại điện tử, lại bởi vì độ hot của cái quảng cáo kia mà kiếm được một đồng lưu lượng.

Trong mắt những người đầu tư và Phi Độ, đây là một hạng mục cực kỳ tiềm năng.

Nhưng trong mắt Giang Chu, Tụ Mỹ là một khối u.

Giai đoạn phát triển, đầu nhập, tuyên truyền, cùng với khuyến mại thực sự là quá đốt tiền.

Mà Phi Độ căn bản không có những hạng mục khác để thu vào.

Phùng Nhạc vẫn cho rằng, sau khi kết thúc hoạt động ‘ngày mỹ phẩm toàn cầu’, thì Tụ Mỹ nhất định sẽ trở thành một nền tảng chợ thương mại online hàng đầu.

Nhưng lại không ngờ nửa đường sẽ gặp phải phong ba hàng giả.

Bây giờ Phùng Nhạc vẫn chưa ý thức được, Tụ Mỹ đã sắp ép khô vốn lưu động của Phi Độ rồi.

Có điều, coi như Phùng Nhạc ý thức được thì cũng đã muộn rồi.

Bởi vì có người nói Phùng Viễn Sơn đã ngã bệnh, sợ rằng không còn nhiều thời gian nữa.

Dưới tình huống này, Phùng Nhạc không thể mở thêm một hạng mục mới nữa.

Phùng Nhạc nhất định phải cố gắng cứu con ngựa chết Tụ Mỹ này thành con ngựa sống.

Nhưng mà ngựa chết rồi, mặc kệ là chữa thế nào thì nó vẫn là ngựa chết mà, đúng không?

Giang Chu hít sâu một hơi, rời khỏi công ty, chạy đến Kinh Nam.

Vừa vào cửa, hắn liền vỗ vỗ tay ở khu làm việc.

“Bộ phận kế hoạch, bộ phận tuyên truyền, và bộ phận... nửa tiếng sau đi vào họp.”

Lúc này, tất cả mọi người đều mờ mịt nhìn nhau một cái.

Giang Chu không phải là bạn trai của Tô tổng sao?

Rõ ràng Giang Chu không phải lãnh đạo của công ty, cũng không phải người của Kinh Nam, vậy tại sao lại còn bảo bọn họ đi họp rồi?

Có điều, Giang Chu cũng không giải thích nhiều, mà đi thẳng vào phòng làm việc của Tô Nam.

“Tiểu Nam Nhi, hoạt động kéo người của Pinxixi của chúng ta đã xong chưa?”

Tô Nam ngẩng đầu lên, sắc mặt có hơi tái nhợt: “Đã chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể login.”

Giang Chu hơi sững sờ, đưa tay sờ lên trán của nàng: “Làm sao sắc mặt khó coi thế? Cũng không sốt mà?”

“Tôi... Đến tháng.”

Tô Nam ôm bụng, lông mày không khỏi nhíu chặt lại.

Trên gương mặt xinh đẹp mảnh mai đã biết đầy ủy khuất, ánh mắt không còn chút hung dữ nào, trái lại còn ủy khuất như một con thỏ nhỏ bị thương.

Khóe mắt nơi đuôi lông mày tràn ngập thương cảm, khiến cho người ta không nhìn được mà muốn ôm nàng vào lòng để dỗ dành.

Giang Chu lấy tay ở trên trán nàng xuống, phát hiện lòng bàn tay đã dính đầy mồ hôi hột của nàng.

“Nghiêm trọng như vậy rồi, sao còn đi làm?”

“Tôi tưởng là một lúc sẽ hết...”

Giang Chu vô thức đưa tay xuống phía dưới, nhẹ nhàng chạm vào cái bụng của nàng.

Động tác này làm cho Tô Nam sợ hết hồn, sắc mặt vốn đang tái nhợt lập tức biến thành hồng hào.

“Anh... anh đang làm cái gì?”

“Tôi xoa xoa cho cô, tay cô còn không nóng bằng tay tôi kìa.”

Giang Chu vừa nói vừa dùng bàn tay của mình, nắm nhẹ bàn tay nhỏ bé đang lạnh như băng của nàng vào lòng bàn tay mình.

Tô Nam ấp úng, muốn nói lại thôi, cuối cùng không thể làm gì khác hơn mà mặc Giang Chu làm loạn.

Boss khốn khiếp vô liêm sỉ.

Mình vẫn là một cô bé, được chứ.

Nào có ai không hỏi mà đã sờ bụng con gái nhà người ta rồi...

Không biết đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân sao?

Không phải bạn trai mình, nhưng hết lần này đến lần khác lại coi đây là chuyện đương nhiên.

Haiz, Tô Nam ơi Tô Nam, mày thật sự là quá thảm.

Là một loli đi làm việc ở ngoài, lại boss chó má chiếm sạch tiện nghi.

Vấn đề mấu chốt là, nàng cũng không hề chịu thua kém!

Thế mà nàng lại không hề chống cự lại Giang Chu, thậm chí còn cảm thấy hưởng thụ.

Điên rồi điên rồi, nhất định là điên rồi.

“Thấy khá hơn chút nào chưa? Còn đau hay không?”

Tô Nam ngược mắt lên, lông mi không khỏi run lên: “Xoa xoa bụng chỉ có tác dụng tâm lý, nào có ai xoa xoa hai cái liền khỏi?”

Giang Chu hơi cau mày, lại hơi hăng hái mà nhìn nàng: “Tôi còn tưởng là do cô không muốn tôi xoa bụng cho cô, cho nên mạnh miệng nói không đau nữa chứ!”

“VẬY... vậy tôi không đau nữa, mau bỏ vuốt chó của anh ra!”

“Thành thật một chút, tôi lại không lấy tiền.”

Tô Nam nghe thấy những lời này, không biết vì sao lại thấy hơi vui mừng.

Vì vậy, nàng nhẹ nhàng tựa vào vai của Giang Chu, cái mông không nhin được mà chuyển lại gần hơn.

Giang Chu mỉm cười, đưa tay xoa nhẹ vành tai của nàng.

Trán của cô bé này rất lạnh, lỗ tai lại rất nóng.

Tô Nam cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng núp vào vai của Giang Chu.

Trán lạnh như băng của nàng cọ vào cằm của hắn, ngoan ngoãn một cách lạ thường.

Nếu như lúc này có người đẩy cửa đi vào phòng làm việc, nhìn cảnh này từ góc độ ở cửa, thì có lẽ sẽ cho rằng Tô Nam đang ngồi trong lòng của Giang Chu, không biết tay của hai người ở bên dưới đang làm gì nữa.

Chương 599: Xoa xoa cái bụng nhỏ của Tiểu Nam Nhi (2)

Tô Nam mở miệng: “Boss!”

“Ừm?”

Tô Nam nhắm mắt lại, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Tôi cảm thấy mình bệnh rồi, thật đấy.”

Giang Chu nhin không được mà cười thành tiếng: “Thời gian bị kinh nguyệt thì đau đớn là chuyện bình thường, Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi cũng như vậy!”

“Không phải, tôi không nói đến cái này.”

“Vậy cô đang nói cái gì?”

Tô Nam cắn môi, do dự một lát cũng không dám mở miệng vì xấu hổ.

Bệnh gì?

Thích liếm cái chén mà Giang Chu từng dùng, thích bị Giang Chu ôm như thế này.

Thích đấu võ mồm với Giang Chu, thích bị Giang Chu xoa xoa bụng.

Đây còn không phải là bệnh sao?

Đây quả thực là bệnh nặng!

“Sao tay anh không ấm nữa rồi, giống như chẳng còn cảm giác gì cả...”

Giang Chu thổi một hơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng:
“Cách một lớp quần áo, có nóng nữa thì cô cũng không có cảm giác...”

Tô Nam ồ một tiếng: “Có đạo lý.”

“Sao cứ như là cô bị đau đến choáng váng rồi vậy?”

“Anh mới đau đến choáng váng.”

Giang Chu yên lặng một lát, đột nhiên lại vén áo của nàng lên, rất thành thạo mà đưa tay vào trong.

Sau đó, dùng bàn tay ấm nóng của mình, dán chặt vào cái bụng nhỏ bằng phẳng và bóng loáng của nàng.

Mặt Tô Nam nhất thời đỏ ửng lên, nhưng chỉ hừ hừ hai tiếng chứ không nói gì.

Hai người cứ yên lặng như vậy, không ai mở miệng nói chuyện cả.

Rất nhanh, nửa tiếng đã trôi qua.

Thời gian họp đã đến, Giang Chu phải đi bố trí nhiệm vụ cho giai đoạn sau.

Nhưng hần gọi Tiểu Nam Nhi vài câu, lại phát hiện cô bé này không có động tĩnh.

Không phải rất đau sao?

Thế mà vẫn ngủ được sao?

Giang Chu không nhìn được mà cười một tiếng, liền nhẹ nhàng rút tay ra, sau đó ôm nàng vào lòng, rồi đặt nàng xuống ghế sa lon.

Sau đó dùng đệm dựa ở trên ghế để cho nàng gối đầu, cuối cùng ngồi xổm xuống, cởi giày và tắt cho nàng.

Bàn chân nhỏ của nàng rất dễ thương, cầm trong lòng bàn tay lại mềm mềm mại mại, chỉ là hơi lạnh một chút.

Giang Chu nhìn bốn phía, không phát hiện ra chần hay thăm gì đó.

Vì vậy, liền cởi áo khoác ngoài ra, nhẹ nhàng đắp lên người cho nàng.

Lúc này, Tô Nam đang ngủ liền trở mình, rồi ôm chặt cái áo khoác đó vào ngực.

Cũng không biết có phải là vì ngửi thấy mùi vì an tâm hay không, mà lông mày của nàng hơi giãn ra, có vẻ như không quá đau nữa.

Cùng lúc đó, trong phòng họp.

Giang Chu ngồi ở vị trí trên cùng, ánh mắt nhìn tất cả mọi người trong phòng.

“Có phải mọi người đang rất khó hiểu vì sao lại là tôi họp với mọi người không?”

“Đó là bởi vì Tô tổng của mọi người đang bị ôm, cho nên không tiện họp.”

“Nhưng cuộc họp này ai nói cũng như nhau, cho nên mọi người không cần thấy không quen.”

Giang Chu vừa nói vừa lật bản kế hoạch trong tay ra xem, hần chuẩn bị bố trí công việc gian đoạn tiếp theo.

Tiếp theo, nhiệm vụ duy nhất của đầu tư Kinh Nam là tuyên truyền và quảng bá Pinxixi.

Thủ đoạn đầu tiên là lợi dụng phong ba hàng giả của Tụ Mỹ, cộ lớp độ hot của bọn họ.

Thủ đoạn khác là lì xì cho người kéo khách hàng cho Pinxixi, và hoạt động mấy triệu người chém một dao.

Lợi dụng người tiêu dùng dễ hấp dẫn người tiêu dùng, để cho bọn họ hiểu được sức cảm dỗ của sản phẩm giá thấp.

“Tổ chương trình chú ý một chút, đầu tiên, xác xuất thành công phải cao một chút, như vậy mới có thể làm cho người tiêu thụ động lòng.”

“Ngoài ra, lì xì của giai đoạn đầu không thể thấp hơn 20 đồng, một tuần sau sẽ hạ xuống 10 đồng, cuối cùng sẽ điều chỉnh về con số thích hợp.”

“Chờ đến khi hoạt động bắt đầu, tổ số liệu sẽ gánh chịu áp lực rất lớn, hy vọng mọi người có thể chịu khổ cực một chút.”

“Đây là một trận khiêu chiến, cũng là một cơ hội của chúng ta.”

“Tôi biết mọi người gia nhập công ty đến giờ, đều muốn làm một vài chuyện lớn.”

“Nhưng bởi vì thời cơ chưa đến, cho nên vẫn luôn không có hạng mục lớn nào cả.”

“Nhưng nửa năm tiếp theo, mọi người sẽ gặp được một hạng mục thành công không khác gì TaoBao cả.”

Sau khi nghe xong, đám người đều gật đầu, sau đó lại liếc mắt nhìn nhau.

Cầm tiền lương làm việc, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Sếp nói như thế nào thì mình làm như vậy là tốt rồi.

Đương nhiên, bạn trai của sếp nói cũng giống như vậy.

Nếu như hỏi xã súc có ước mơ hay không, vậy đương nhiên là có rồi.

Dù sao ai cũng muốn thành công mà.

(xã súc, hay súc vật của công ty, ý chỉ các nhân viên văn phòng.)

Coi như không kiếm được lợi ích thật sự, vậy cũng có thể mang ra chém gió mà.

Nhưng nếu như nói có thể làm ra một nền tảng sánh ngang với TaoBao, điều này thực sự có thể sao?

Đám người cảm thấy Giang Chu nói có hơi quá rồi.

TaoBao người ta lập nghiệp sớm, trưởng thành nhanh.

Hiện giờ đã trở thành một trong những nền tảng chợ thương mại điện tử lớn nhất cả nước.

Mà cái thị trường này chỉ lớn như vậy, làm sao có thể sẽ xuất hiện cái TaoBao thứ hai chứ??

Giang Chu không nói gì, mặc kệ cho mọi người nghị luận.

Dù sao thì chân lý, vĩnh viễn nằm trong tay một ít người thôi.

Chương 600: Tìm một ông chú thật thà!

Sau khi họp xong, thời gian cũng đã đến hai giờ chiều.

Giang Chu trở về phòng làm việc của Tô Nam, nhẹ nhàng véo gương mặt đang ngủ say của nàng.

Lúc ngủ, cô bé này rất biết điều, không ầm í không náo loạn.

Toàn thân cuộn ở trên ghế sa lon, khoe miệng còn có nước dãi trong suốt chảy xuống.

Giang Chu nhìn không được mà lấy điện thoại di động ra, chụp cho nàng một tấm.

Sau đó kéo áo khoác ra, rũ hai cái rồi lại đắp lên người nàng.

Giang Chu ngồi trong phòng một lúc lâu, rồi lại quay về phòng họp.

Ba giờ chiều, mặt trời đã bắt đầu di chuyển về phía tây.

Một người đàn ông xa lạ mặc tây trang đi vào công ty Kinh Nam, dáng người của người này rất mập mạp, có thể dùng từ bụng phệ để hình dung.

Cánh tay phải của ông ta còn kẹp một cái cặp công văn, nhìn rất có một loại cảm giác nhân viên thương vụ.

Phía sau ông ta còn có một ông chú mặc đồng phục làm việc màu xanh đậm.

Hai người cùng đi vào, hình như quan hệ là cấp trên và cấp dưới.

Người mặc âu phục ngẩng đầu bước đi, còn người mặc đồng phục lao động thì cúi đầu khom lưng đi ở phía sau.

“Xin chào, tôi tìm Tô tổng.”

Nhân viên tiếp tân khẽ ngẩng đầu: “Xin chào tiên sinh, ngài có hẹn trước không?”

Người mặc tây trang móc danh thiếp ra, đặt lên bàn: “Tôi là Hồng Thái, ông chủ của hãng chế biến mỹ phẩm xxx.”

“Ồ, thì ra là ông chủ Hồng, vậy mời ngài theo tôi, Giang tổng đang chờ ngài.”

“Giang tổng? Không đúng, hình như là Tô tổng gọi chúng tôi đến mà.”

“Giang tổng là bạn trai của Tô tổng, hai người họ là một.”

“Ồ ồ, thì ra là như vậy!”

Hồng Thái đưa cặp công văn của mình cho ông chú mặc đồng phục ở phía sau.

Sau đó, hai người đi theo nữ tiếp tân qua khu làm việc, tiến vào cánh cửa chỉ khép hờ của phòng họp.

“Giang tổng, vị này chính là ông chủ Hồng.”

“Hai vị, mời ngồi, Mộc Mộc, cô đi rót nước cho họ đi.”

Nữ tiếp tân gật đầu, quay người rời khỏi phòng họp.

Lúc này, Giang Chu đặt chén trà xuống, đưa tay ra hiệu cho hai người ngồi xuống.

“Hồng tiên sinh đúng không?”

Hồng Thái gật đầu, nhìn Giang Chu một cái, ánh mắt lập tức trở nên kinh ngạc: “Ngài là Giang tổng của đầu tư Chu Tinh đúng không?”

Giang Chu cảm thấy hơi bất ngờ: “Ông biết tôi à?”

“Đoạn thời gian trước đã xem qua tin tức về ngài, ngài còn trẻ tuổi hơn cả trên ti vi nữa, thực sự là tuổi trẻ tài cao mà!” Hồng Thái không nhịn được mà cảm thán: “Tôi đoán ngài tối đa cũng 30 nhỉ? Tuyệt đối không cao hơn 30 đâu!”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Ông không thấy tin tức nói tôi là sinh viên học đại học à?”

“Hiện giờ, nghiên cứu sinh hoặc thạc sĩ gì gì đó đều thích tự gọi mình là sinh viên, thực sự là quá khiêm tốn.”

“Thôi bỏ đi, chúng ta không nói chuyện tuổi tác nữa.”

Giang Chu nói xong, vô thức sờ lên mặt của mình.

Hắn kiêu, ông đây mới 21 tuổi, có thể già như vậy sao?

Chẳng lẽ vài ngày trước bị cô bé Phùng Tư Nhược kia hút khô rồi không?

Không được, tối nay phải đi ăn thận bồi bổ mới được.

“Giang tổng, hóa ra ngài là bạn trai của Tô tổng à?”

Giang Chu lấy lại tinh thần, mỉm cười nói: “Đúng thế, nhưng không có bao nhiêu người biết chuyện này, xin ông hãy giữ bí mật giúp tôi.”

Hồng Thái lập tức gật đầu: “Tôi hiểu tôi hiểu, đàn ông mà, nhất là các ông chủ lớn thì đều thích tuyên bố rằng mình vẫn đang độc thân.”

“Xem ra ông chủ Hồng cũng thích nói mình độc thân khi ở bên ngoài nhỉ.”

“Ha ha, tất cả mọi người đều ngầm hiểu mấy chuyện này mà.”

Giang Chu nhịn không được mà nhìn Hồng Thái một cái.

Ngầm hiểu cái lông.

Ông đây không phải loại cận bã nam đó.

Chỉ là không muốn bị người ta biết quan hệ giữa Kinh Nam và Chu Tinh thôi.

Miễn cho ảnh hưởng đến kế hoạch sau này, miễn cho Phùng Nhạc cảnh giác quá sớm.

“Ồ đúng rồi, Giang tổng, tôi đã mang người ngài muốn đến rồi đây.” Hồng Thái chỉ chỉ vào ông chú mặc quần áo đồng phục ở bên cạnh: “Anh ta là Cao Vệ Quân, là công nhân ở trong xưởng, ngài có thể gọi anh ta là Lão Cao, miệng anh ta cũng không tệ.”

Giang Chu nhìn ông chú mặc đồng phục kia: “Xin chào, trước kia ông đã từng được phỏng vấn chưa?”

“Không... không có.”

“không có gì, thử vài lần là được rồi.”

Giang Chu lấy một văn kiện ra, đưa qua: “Đọc cái này tôi cho tôi nghe trước, xem có thích hợp hay không!”

Cao Vệ Quân hơi khần trương, lau lau tay vào quần áo, rồi dùng hai tay tiếp nhận cái bản thảo kia.

“Tôi là xxx...”

“Không phải, cái xxx này là tên của ông.”

Cao Vệ Quân hơi sửng sốt một chút: “Nhưng tôi là Cao Vệ Quân, chứ không phải xxx mà.”

Giang Chu có chút bất đắc dĩ, liền đưa tay cầm bản thảo, gạch bỏ ba cái xxx kia đi, đổi thành tên của Cao Vệ Quân.

Hồng Thái có hơi xấu hổ: “Đầu óc của anh ta không nhanh nhạy cho lắm, nhưng nói chuyện không có vấn đề gì.”

“Ừm, được rồi, đọc lại đi.”

Cao Vệ Quân cầm bản thảo đã được thay đổi lên, hít sâu một hơi.

“Tôi là Cao Vệ Quân, là một thương gia trên Tụ Mỹ, bởi vì đã bán hàng nháy, cho nên lên đây để xin lỗi mọi người.”

“Vì bù đắp tổn thất của mọi người, tôi quyết định lấy danh nghĩa riêng của mình, bồi thường gấp ba lần cho tất cả những người đã mua phải hàng nhái của tôi.”

“Nhưng sản phẩm của chúng tôi không phải loại hàng giả như mọi người đã nghĩ.”

Chương 601: Tìm một ông chú thật thà! (2)

Cao Vệ Quân hít một hơi: “Xí nghiệp của chúng tôi vốn là một nhà máy làm thay cho các thương hiệu chính hãng, mặc kệ là kỹ thuật hay là năng lực thì đều không thua gì các nhà máy của thương hiệu chính hãng cả...”

“Nhưng bởi vì không có giá trị thương hiệu, cho nên chỉ có thể làm đại lý gia công cho các thương hiệu nước ngoài.”

“Nhưng trên thực tế, tôi hy vọng có thể làm ra một thương hiệu mỹ phẩm tốt nhất cho người trong nước sử dụng.”

“Sản phẩm từ nhà máy sản xuất của chúng tôi có chất lượng không hề kém hơn những sản phẩm của các thương hiệu chính hãng kia.”

“Nếu như mọi người không tin, có thể đi đến các cơ cấu kiểm tra để đo lường và kiểm tra thành phần của sản phẩm.”

“Trên thực tế, sau khi các thương hiệu lấy sản phẩm mà chúng tôi sản xuất xong, liền sẽ dán nhãn hiệu của bọn họ lên, giá cả liền đắt hơn 5 6 lần, nhưng tất cả đều giống nhau như đúc.”

“Mấy năm nay, tôi vẫn chứng kiến tất cả mọi người nói rằng đồ ngoại quốc tốt hơn đồ trong nước.”

“Rõ ràng là đồ ngoại quốc đắt đến chết, nhưng mọi người lại thấy rất đáng giá.”

“Rõ ràng là đồ trong nước có ưu đãi nhiều hơn, nhưng mọi người lại không nhìn trúng.”

“Nhưng tất cả mọi người không biết là, đồ ngoại quốc mà mọi người đang sử dụng, thật ra tất cả đều là những nhà máy làm thay của chúng tôi sản xuất ra.”

“Nếu như đồ đều như nhau, vì sao mọi người phải dùng giá cả cao hơn để mua một cái nhãn hiệu không có tác dụng gì?”

“Tôi rất xin lỗi vì chuyện lần này đã quấy nhiễu mọi người, cho nên tôi quyết định, rời khỏi Tụ Mỹ.”

“Nếu như mọi người cảm thấy sản phẩm của chúng tôi không tệ, có thể đi qua Pinxixi để đặt hàng.”

“Lão Cao tôi quyết định làm nhãn hiệu của chính mình, muốn làm nhãn hiệu quốc nội, để nói cho mọi người biết, hàng trong

nước chưa chắc đã kém hơn hàng nước ngoài.”

“Nếu như mọi người dùng thỏa mãn, có thể đến Pinxixi để đặt hàng, đăng ký Pinxixi là có thể nhận bao lì xì 100 đồng, còn có thể lĩnh 100 triệu.”

Giang Chu nghe Cao Vệ Quân đọc diễn cảm một lượt, không nhin được mà cười một tiếng.

Cmn, tướng mạo của Lão Cao này rất thành thật trung thực, trung thực đến mức chỉ cần mở miệng thôi đã làm cho người ta có vài phần tin tưởng rồi.

“Rất tốt.”

“Cảm ơn Giang tổng khích lệ.”

“Như này đi, ông ở đây học thuộc bản thảo, sau đó tôi sẽ tìm người dẫn đi ông làm phỏng vấn.”

“Vâng vâng.”

Giang Chu gạt đầu, cầm chén trà lên uống một hớp.

Thật ra thì nhà máy làm thay tự bán sản phẩm là trái với điều khoản hợp đồng.

Bằng không thì các nhà máy này đã bán hàng giả từ lâu rồi chứ không làm đại lý cho người ta.

Có điều, mặt ngoài thì có thể không bán, nhưng bên dưới thì bán không ít.

Nhưng đánh bóng sát biên này cũng không phải mục đích của Giang Chu.

Hắn chỉ cần một mảnh lời, để cộ độ hot của Tụ Mỹ mà thôi.

Thuận tiện đem hành vi bán hàng giả này lộ ra cho tất cả mọi người biết.

Dù sao Pinxixi cũng là một nền tảng chuyên bán hàng giả và hàng giá thấp.

Nếu không đem hành vi bán hàng giả này nói trắng ra, sau này bị chống lại thì biết làm sao bây giờ?

Vậy còn kinh doanh kiểu gì?

...

Hoàng hôn buông xuống, sáng ở bên ngoài trở nên u ám hơn nhiều.

Tô Nam tỉnh giấc, xoa xoa hai con mắt của mình.

“Đã sáu rưỡi rồi à...”

Nàng duỗi người, chỉ cảm thấy đầu óc vẫn hơi mơ hồ.

Nhưng sau khi nàng thu hồi ánh mắt từ đồng hồ treo tường, lại không khỏi nhìn về phía ghế ở sau bàn làm việc của mình.

Lúc này, ánh sáng bên ngoài cửa sổ vẫn sáng rõ hơn bên trong cửa sổ.

Giang Chu đang ngồi trên ghế làm việc của nàng, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

Tô Nam nhìn một lúc, lại không khỏi hơi thất thần.

Thật ra thì dáng người của Giang Chu rất khá.

Dù sao hấn cũng khá cao, chân lại dài.

Thuộc về loại cởi quần áo thì có thật, mặc quần áo lại hơi gầy.

Bởi vì trong phòng không bật đèn, những tia ánh sáng sót lại của một ngày tràn vào qua khung cửa sổ khổng lồ sát đất.

Khiến cho mặt mũi và cơ thể của Giang Chu được chiếu sáng một nửa, một nửa còn lại chìm trong bóng tối âm u.

Tô Nam nhìn đến ngơ ngơ ngác ngác.

Nàng cảm thấy cảnh tượng này quá đẹp, đẹp đến khó hiểu luôn.

Để cho trái tim nhỏ của nàng đập thành thịch, giống như vừa mới động vài cái công tắc động lòng nào đó vậy.

Nhưng mà rất nhanh, Tô Nam đã tỉnh hồn lại.

Phi phi!

Mình đang suy nghĩ gì thế.

Tên boss khốn kiếp nhà mình hoàn toàn không liên quan gì đến chữ đẹp cả, được chứ?

Xem ra mình thật sự bị bệnh quá nghiêm trọng rồi.

Không được, phải tìm thời gian đi tâm sự với bác sĩ tâm lý thôi.

Đúng lúc này, Giang Chu nghe thấy tiếng động liên nghiêng đầu qua.

“Tỉnh rồi à? Ngủ lâu phết rồi đấy!”

Tô Nam lấy lại tinh thần, nhăn mũi lại: “Không phải xong việc thì anh sẽ đi sao, tại sao còn ở đây?”

Giang Chu thả con chuột xuống: “Lo lắng cho cô ngủ một mình ở đây, cho nên mới ngồi chờ cô tỉnh giấc rồi mới đi.”

“Thôi đi, nói dễ nghe thật, tôi mới không thèm tin.”

“Được rồi, tôi đi đây, cô có muốn trở về trường học với tôi không?”

Chương 602: Không biết thở khi hôn!

Tô Nam suy nghĩ một chút, lại liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc này đã qua giờ tan làm rồi, trong công ty đã trống rỗng.

Bầu trời bên ngoài tràn ngập ráng mây đỏ, từng mảnh từng mảnh giống như vẩy cá.

Nàng không khỏi cảm thấy cái bụng trống trơ.

“Anh ăn cơm tối chưa? Hay là chúng ta ăn ở đây đi?”

“Nơi này?” Giang Chu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên tròn mắt lên: “Lại là canh thịt dê?!”

Mặt Tô Nam đỏ lên: “Sao thế, không thích ăn thì rút!”

“Cô trở mặt nhanh thật đấy.”

“Nào có?”

“Lúc nãy, khi tôi xoa bụng cho cô thì không thấy cô làm như vậy.”

Tô Nam hừ hừ hai tiếng: “Đó là tình huống đặc biệt, chứ không phải bản tính của tôi.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Tôi thấy cô là vừa suy yếu, không cần thận liên bại lộ bản tính dễ thương thì có.”

“Phi, rốt cuộc anh có muốn ăn hay không?”

“Tôi sợ mình uống vào thì lại phun ra.”

Sau khi nghe xong, hai mắt của Tô Nam nhin không được mà sáng lên: “Tốt, vậy liền quyết định ăn canh thịt dê.”

“???”

Mặt Giang Chu tràn đầy mờ mịt, hẳn không hiểu cô bé này rốt cuộc nghĩ cái gì.

Hắn không thích mùi vị thịt dê, uống một hớp canh liền phun ra.

Lần trước Tiểu Nam Nhi đã thấy rồi còn gì?

Tại sao lần này còn đòi đi?

“Đi hay không?”

Giang Chu có chút bất đắc dĩ: “Đi thì đi, nể mặt cái bụng của cô đấy.”

Tiểu Nam Nhi cười hì hì, lộ ra hai cái răng mèo: “Đi, chị mời khách.”

“Cút đi, gọi ba ba.”

“Ba cái đầu của anh!”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi thang máy xuống bên dưới.

Sau đó xe nhẹ đường quen mà đẩy cửa quán canh dê ra.

Sau khi ăn cơm tối xong, sắc trời đã hoàn toàn đen xì.

Giang Chu liền lái xe đưa Tiểu Nam Nhi về đại học Thượng Kinh.

Bữa cơm tối này có tư vị rất phức tạp, nên nói thế nào đây.

Giang Chu hình như đã ăn, nhưng lại cảm giác như mình chưa ăn.

Trong bụng vẫn trống rỗng, giống như là vừa ăn cái tịch mịch vậy.

Lần trước, hai người gọi hai bát canh thịt dê, chỉ là Giang Chu uống một ngụm, cảm thấy thực sự không chịu nổi, liền phun ra luôn.

Mà Tô Nam thì uống sạch bát canh mà hắn đã phun ra, lại lãng phí một bát canh còn nguyên.

Lần này thì tốt rồi, Tiểu Nam Nhi trực tiếp gọi một bát, rồi đưa cho Giang Chu uống.

Giang Chu ngừng thở, miễn cưỡng húp ba húp.

Hai lần đầu thì còn có thể nuốt sống, nhưng đến lần cuối cùng thì thật sự không chịu nổi, vẫn là phun vào bát.

Tiểu Nam Nhi giống như đã dự liệu được là hắn sẽ phun ra, liền vội vàng cướp lấy bát canh đó, sau đó ngon lành uống sạch.

Bởi vì đã qua thời gian tan tằm, cho nên trong quán canh thịt dê cũng không có nhiều khách.

Bà chủ đứng ở trước cửa, dùng ánh mắt phức tạp để nhìn hai người bọn họ, giống như là đang nhìn hai tên biến thái vậy.

Đây là làm cái gì?

Nam uống một hớp, phun vào trong bát.

Sau đó đưa cho nữ, nữ liền uống hết sạch.

Ông trời của tôi ơi.

Bà đã mở quán ở đây năm sáu năm rồi, vẫn là lần thứ hai nhìn thấy khách hàng biết chơi như vậy.

Đương nhiên, ý nghĩ của Giang Chu cũng không kém bà chủ tiệm là bao.

Hắn thừa nhận mình đã rất biến thái.

Nhưng không ngờ so với Tiểu Nam Nhi thì mình vẫn chỉ là một con gà non tơ.

Cô bé này thích ăn thứ mình phun ra?

Trời ạ, Giang Chu cũng không dám nghĩ nữa.

Giang Chu cảm thán xong, ô tô liền chậm rãi dừng lại trong sân trường.

Cuối thu nên thời tiết khá mát mẻ, nhưng bởi vì trời đã muộn, cho nên nhiệt độ vẫn khá thấp.

Tô Nam xuống xe, nói tạm biệt Giang Chu, rồi trở về ký túc xá của mình.

Dù sao nàng cũng đang trong thời gian đau bụng kinh, thân thể không khỏe, cho nên cần về ký túc xá nghỉ ngơi sớm một chút để nghỉ ngơi.

Giang Chu vốn cũng định trở về ký túc xá nhìn xem.

Dù sao bây giờ hán cũng đã mua biệt thự ở bên ngoài, cũng dọn ra ngoài được hơn mười ngày rồi.

Sau này cũng không có nhiều thời gian để về ký túc xá chơi.

Nhất là sau khi tốt nghiệp đại học, thì loại sinh hoạt tập thể này chỉ còn lại là hồi ức.

Trở về chơi với đám bạn cùng phòng một chút, miễn cho sau này có tiếc nuối.

Có điều, hán gọi điện thoại cho Từ Hạo Đông hỏi một câu, phát hiện ba con hàng này cmn tổ chức đi chơi net qua đêm.

Hai ngày gần đây có ít tiết học, ba con hàng liên tục tập với nhau.

Từ Hạo Đông và Trương Nghiễm Phát là vì không có bạn gái cho nên mới đi chơi game để làm mất cảm giác của mình, còn Cao Văn Khải là vì bạn gái quá hung tàn, cho nên thừa dịp chơi game để cho thân thể nghỉ ngơi một chút.

Bạn cùng phòng không ở ký túc xá, giường mình cũng đã bị dọn sạch sẽ.

Giang Chu cảm thấy trở về một mình cũng không có ý nghĩa gì, vì vậy hán liền gọi điện thoại cho Phùng Tư Nhược.

Bên bờ hồ trong sân trường, trên ghế dài dưới gốc cây liễu.

Chụt chụt choạt choạt.

Hai người chut chut hơn nửa ngày, Giang Chu mới từ từ buông Phùng Tư Nhược ra.

Dưới ánh đèn mê ly, Phùng ngọc manh nhà ta thở hên hên vài cái, mặt nàng đã đỏ ửng.

Đôi môi ướm át đã đỏ như trái cà chua chín, kiều diễm mà ướm át, còn gò má thì cũng có màu sắc gần giống như vậy.

“Dạy em lâu như vậy rồi, sao em vẫn không biết?”

Phùng Tư Nhược vẽ mặt nghiêm túc của Giang Chu, lại thấy hơi ủy khuất, nhìn không được mà ghé vào bờ vai của hắn, rồi yên lặng.

Giang Chu bắt đắc dĩ, lại cung chiều mà sờ sờ mái tóc của nàng, lòng thầm nói cô bé này thực sự đơn thuần đến ngốc nghếch.

Khi hôn lại không thở, mỗi lần hôn đều bị nghẹn gần chết.

Chương 603: Chân tướng của thế giới, chỉ có truyền thông định đoạt!

“Thử thêm một lần?”

Phùng Tư Nhược hít sâu một hơi, chuẩn bị kỹ càng, liền gật đầu thật mạnh.

Vì vậy, hai người lại bắt đầu chặc chặc chut chut ở bên bờ hồ.

Sau khi tách nhau ra, mặt Phùng ngọc manh vẫn cứ đỏ bừng, sau đó nhìn không được mà mở cái miệng nhỏ nhắn ra để thở dốc.

Tay còn đặt lên ngực, giống như là phải giúp khí quản phát lực vậy.

“Phùng Tư Nhược, anh hỏi em, em dùng cái gì để hít thở?”

Phùng Tư Nhược giơ ngón tay lên, chỉ vào cái mũi của mình: “Dùng cái này.”

Giang Chu gật đầu, lại hỏi tiếp: “Vậy hôn môi thì sao, hôn dùng cái gì?”

“Miệng!”

“Nếu đã là như vậy, vậy tại sao em lại không thở được?”

Phùng Tư Nhược yên lặng một lát, cuối cùng lắc đầu.

Nàng suy nghĩ rất nghiêm túc về vấn đề này.

Hít thở là việc của lỗ mũi.

Hôn môi là việc của miệng.

Hai cái khí quan đều có công việc riêng của mình.

Nhưng vì sao lại không thể vận hành cùng một lúc trong loại tình huống đặc biệt đó chứ?

Phùng Tư Nhược giơ tay lên nhéo nhéo cái mũi của mình, nàng vẫn không thể hiểu được.

Vì vậy, nàng liền dùng ánh mắt mờ mịt để nhìn Giang Chu.

“Vì sao nha?”

Giang Chu vui vẻ, đưa tay kéo nàng vào lòng: “Em còn không biết, thì sao anh biết được?”

Phùng Tư Nhược thấy hơi buồn bực: “Vậy anh dạy em nha.”

“Không dạy, em quá ngốc!”

“Vậy sao anh biết?”

“Có thể là do thiên phú!”

“Ồ!”

Giang Chu đưa tay ra dấu mời: “Hay là đêm này trở về biệt thự nhé? Anh sẽ dạy cho em thật tốt.”

Gò má Phùng Tư Nhược đỏ lên, vội vàng lắc đầu: “Đề... Đề ngày mai đi nhé?”

“Tại sao phải chờ đến ngày mai, nhà của chúng ta, mà em không muốn về à?”

“Em đã hứa với Đinh Duyệt là đêm này sẽ ngủ cùng cô ấy rồi!”

Giang Chu nhin không được mà chán nản: “Đinh Duyệt thật là, bản thân không tìm được đối tượng thì cũng thôi đi, vậy mà ngày nào cũng xen vào chuyện của chúng ta, có phải chúng ta

sinh con thì Đinh Duyệt cũng muốn nhảy vào tham gia náo nhiệt không?”

Phùng Tư Nhược cắn môi, lại bẹp một ngum lên mặt Giang Chu: “Bồi thường cho anh.”

“Được rồi, trở về phòng nhớ luyện tập ở trước gương, xem làm thế nào để vừa hôn vừa thở đi.”

“Biết rồi.”

Giang Chu đứng dậy, vỗ vỗ cái mông của nàng, rồi đưa nàng về ký túc xá nữ.

Hai người lại thử thứ liên quan đến điều tiết hô hấp khi ở dưới lầu.

Nhưng rất tiếc, Phùng Tư Nhược vẫn không thể bắt được trọng điểm, rõ ràng là thiếu luyện tập.

Thật ra thì đây cũng không phải chuyện gì lạ.

Người bình thường sẽ vô thức ngừng thở khi đang căng thẳng hoặc khẩn trương.

Huống chi là cô bé có chứng sợ xã hội như Phùng ngọc manh nhà ta.

Sáng sớm hôm sau, khí trời rất sáng sủa.

Chỉ là trời nổi gió to, thổi nhưng chiếc lá vàng trên đất bay khắp sân trường.

Giang Chu tỉnh giấc ở trong biệt thự, chợt phát hiện mình nhận được một cái mail từ công ty Kinh Nam.

Bên trong là video xin lỗi của Cao Vệ Quân đã được quay ngày hôm qua.

Ông chú này rất thật thà, biểu cảm lại trung thực, giọng nói thành khẩn.

Cho nên lời nói có độ tin cậy vô cùng cao.

Giang Chu thấy rất hài lòng, liền gửi cái video này cho các truyền thông và các trang web lớn.

Trong khi Tụ Mỹ hăm sâu vào phong ba hàng giả, Quý Tử Hàm đề nghị Phùng Nhạc chờ đợi.

Chờ đợi thời gian trôi qua, độ hot của phong ba này có thể sẽ giảm xuống. Đến khi đó lại đứng ra xin lỗi, có lẽ người tiêu dùng sẽ tha thứ.

Thật ra đây cũng là một biện pháp xử lý rất tốt.

Kiếp trước có rất nhiều phòng làm việc của ngôi sao và minh tinh đều làm như vậy.

Khi phạm sai lầm bị bắt thì áp ứng, tránh nặng tìm nhẹ, ba gây cũng đánh không được cái rắm.

Chờ độ hot qua đi, không ai quan tâm nhiều nữa thì lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nên đóng phim thì đóng phim, nên ngủ thì ngủ. Nhưng điều kiện tiên quyết là, đừng có làm cái trò mèo gì trong quá trình chờ đợi cả.

Bằng không thì công chúng sẽ càng phẫn nộ hơn, căn bản sẽ không quên lỗi lầm đó.

Giống như cái video mà Giang Chu đã chuẩn bị này.

Sau khi video này được truyền thông công bố, Tụ Mỹ rất khó thoát ra khỏi chuyện này trong thời gian ngắn.

Đến khi đó, nhiều loại áp lực nặng nề sẽ khiến cho cái nền tảng thương mại đèn tử này sụp đổ hoàn toàn.

Giang Chu lắc chân, nhớ đến Phùng Viễn Sơn mà mình chưa từng gặp mặt.

Theo đạo lý mà nói, hẳn phải gọi đôi phương một tiếng ông nội.

Dù sao kiếp trước hẳn cũng đã kết hôn với Phùng Tư Nhược, đời này lại yêu đương với Phùng Tư Nhược.

Cho nên dựa theo bồi phận, thì xưng hô như vậy là không có vấn đề.

Không biết sau khi Tụ Mỹ sụp đổ hoàn toàn, ông lão này sẽ có phản ứng gì đây.

Hận con trai vô năng? Đòi một người thừa kế?

Hay là bị đả kích đến không thở nổi, liền ợ ra rắm luôn?

Giang Chu không phải thầy bói, nên tất nhiên không đoán được.

Nhưng hẳn có thể khẳng định một điều, đó là Phùng Nhạc sẽ rất thâm hiểm.

Có khả năng sẽ không còn cơ hội tham dự chuyện tranh giành quyền thừa kế.

Đây chính là kết quả mà Giang Chu mong muốn.

Chương 604: Chân tướng của thế giới, chỉ có truyền thông định đoạt! (2)

“Phong ba hàng giả của Tụ Mỹ: Thương gia từng bán hàng giả lại công khai lên tiếng.”

“Nhà máy làm thay cho các thương hiệu lại đổi thành nhãn hiệu quốc nội, là tẩy trắng hay là thật sự?!”

“Tụ Mỹ từ chối bồi thường, thương gia lại hứa hẹn bồi thường gấp ba lần, là lảng xê sao?”

“Thương gia bán hàng giả trong Tụ Mỹ đã lên tiếng, kiên trì cho rằng sản phẩm của mình tuyệt đối không thua các thương hiệu nổi tiếng.”

“Pinxixi là nền tảng gì? Một cái dao cạo râu bằng điện mà chỉ có 9,9 đồng, lại còn free ship!”

“Thương gia mỹ phẩm rời khỏi Tụ Mỹ, gia nhập Pinxixi, dự định tự làm nhãn hiệu mới!”

“Sản phẩm nháy lại không phải hàng giả, không cần lãng phí tiền vì giá trị thương hiệu.”

Theo âm thanh nhắc nhở vang lên.

Giang Chu phát hiện trang chính của TouTiao đã bắt ra một loạt popup.

ByteDance cũng là một trong những công ty mà hẳn không chế cổ phần.

Cho nên tốc độ tuyên truyền đương nhiên phải nhanh hơn những truyền thông và báo chí còn lại.

Chẳng những tẩy trắng cho những thương gia bán hàng giả kia, mà thuận tiện còn tặng bốc Pinxixi một phen.

Thậm chí còn có người liên hệ Pinxixi với Tôi không phải Được Thần.

Thuốc giả thuốc thật, nhưng đều có thể chữa bệnh, vậy bạn chọn cái nào?

Một cái giá thấp một cái giá cao, hiệu quả như nhau, bạn chọn cái nào?

Nói thật, đại bộ phận những thứ được viết trong bài post này đều là nói bậy.

Ví dụ như chất lượng tốt mà lại rẻ, hàng nhái không khác gì với hàng thật... vv...

Nhưng nói thật, tiền nào của đấy vẫn là một chân lý không thể chối cãi.

Không thể nào có một thứ bán 300 mà giống với thứ bán 3000 cả.

Nhưng nói như vậy lại rất hấp dẫn rất mê người, mà hấp dẫn và mê người lại đại biểu cho lưu lượng.

Có cái mảnh lối này, tin rằng Pinxixi sẽ có thể được mọi người biết đến nhiều hơn nhớ vào Tụ Mỹ.

Giang Chu thích nhất là loại tuyên truyền quảng cáo không tốn một xu nào này.

Lúc này, hần xem qua tất cả các bài post, rồi không khỏi hít một hơi thật sâu.

Sức mạnh của truyền thông quả nhiên là mạnh đến đáng sợ.

Nó muốn bạn nhìn thấy cái gì, thì bạn chỉ có thể nhìn thấy cái đó.

Nó muốn bạn tin tưởng cái gì, thì bạn phải tin tưởng cái đó.

Đây còn không phải là nó nói gì thì chính là cái đó sao?

Nếu như loại quyền lực này bị tư bản nắm giữ, vậy thế giới này sẽ không còn chân tướng gì đáng nói cả.

Tất cả những gì bạn nhìn thấy, cũng là vì để cho bạn ngoan ngoãn bỏ tiền ra mà thôi.

Nhưng mà cũng may, bản thân mình cũng là một thành viên của tư bản.

...

Tòa nhà Phi Độ, trong phòng họp trên tầng cao nhất.

Phùng Nhạc nhìn thấy đám tin tức này thì nổi giận đùng đùng, sắc mặt âm trầm như nước.

Mãi đến cuối cùng liên không khống chế nổi, liền cầm ly nước trên bàn mà ném ra ngoafi.

Mảnh sứ vỡ rơi đầy đất, âm thanh quanh quẩn trong phòng họp.

“Ai có thể giải thích cho tôi biết, tình huống này là như thế nào?”

“Tại sao lại có thương gia bán hàng giả nhảy ra tiếp nhận phỏng vấn?!”

“Các người luôn miệng nói chờ đợi chờ đợi, chính là chờ đợi kết quả này?”

Giám đốc bộ phận quản lý không khỏi mồ hôi lạnh đầy đầu:

“Rất xin lỗi sếp, chúng tôi chưa từng nhận được bất cứ tin tức hay tiếng gió nào cả.”

Phùng Nhạc liền cười lạnh một tiếng: “Rất xin lỗi? Bây giờ cậu chỉ biết xin lỗi? Tôi nuôi đám phế vật các cậu thì có lợi ích gì chứ?”

“Phùng tổng, chuyện này nhất định có gì đó kỳ lạ, đây rõ ràng là đang nhắm vào chúng ta.”

“Cậu cho rằng tôi không biết sao? Nhưng vấn đề bây giờ là nên giải quyết thế nào?”

Phùng Nhạc nói xong, phòng họp lại lặng ngắt như tờ lần nữa.

Bọn họ có cảm giác mơ hồ như Tụ Mỹ đang bị rơi vào một vùng bùn, không thể nào tự kiểm chế được.

Nếu giữ vững bình tĩnh, thì chỉ có thể để cho mình chìm xuống chậm hơn một chút.

Mà giấy dựa kịch liệt, thì sẽ để cho mình chìm xuống đến tận đáy luôn.

Đây chính là một hồi âm mưu.

Đây chính là một cái hố đã được người ta đào từ trước!

Chỉ là đoạn thời gian trước, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào hoạt động kia, nên căn bản không có ai thấy được bất cứ thứ gì bất thường cả.

“Quý tông, cô có ý kiến gì không?”

Quý Tử Hàm nhìn thoáng qua Phùng Nhạc, gian nan mở miệng: “Dùng tiền để giảm bớt độ hot của chuyện này...”

Phùng Nhạc nghiêng răng nghiêng lợi: “Nếu làm như vậy từ đầu, có lẽ đã không có nhiều chuyện như vậy rồi.”

“Phùng tổng, nhưng mà không có ai có thể ngờ được thương gia bán hàng giả đột nhiên nhảy ra tiếp nhận phỏng vấn, còn nói xin lỗi trước mặt tất cả mọi người nữa.”

“Đừng nói mấy lời vô dụng này với tôi, lập tức suy nghĩ một phương án giải quyết cho tôi.”

Phùng Nhạc cảm thấy trái tim sẽ tức giận thành bệnh mất.

Nửa tháng trước, đã có người gọi điện đến bộ phận chăm sóc khách hàng để trách cứ, khi đó cũng chỉ có hơn chục người mua phải hàng giả mà thôi.

Nếu như giải quyết xong xuôi từ lúc đó, nói không chừng sẽ không đi đến trình trạng này!

Chỉ là thời gian đó mình không ở Thượng Kinh, mà đã trở về Bắc Hải.

Dương Minh Khôn phụ trách chuyện công ty, đã lựa chọn không thêm quan tâm đến đám người khiếu nại kia.

Đó chính là lần đầu tiên bọn họ đánh mất cơ hội giải quyết chuyện này.

Chương 605: Chân tướng của thế giới, chỉ có truyền thông định đoạt! (3)

Hiện giờ Dương Minh Khôn đã tự nhận lỗi mà từ chức, đã rời khỏi Phi Độ, nhưng lại để lại một cục diện rối rắm.

Ngay sau đó, tại buổi họp cách đâu không lâu, Phùng Nhạc đã đưa ra ý kiến, không tiếc bất kỳ giá nào để bảo vệ tiếng tăm, thậm chí còn muốn dùng tiền để gỡ bỏ toàn bộ những tin tức xấu kia.

Nhưng mà Quý Tử Hàm và Giang Chu lại hy vọng có thể áp dụng phương thức chờ đợi.

Hy vọng độ hot của chuyện này sẽ giảm xuống theo thời gian.

Mà trong khoảng thời gian đó, Tụ Mỹ chỉ cần bảo trì im miệng không nói, tránh cho nảy sinh xung đột trực tiếp với người tiêu dùng.

Đây chính là lần thứ hai bọn họ đánh mất cơ hội giải quyết vấn đề!

Sau đó chính là hôm nay, thương gia tự nhận bán hàng giả trên Tụ Mỹ, người này có một gương mặt thật thà, nhưng vừa mở miệng liền bán đứng Tụ Mỹ luôn.

Đầu tiên, người này thừa nhận sản phẩm của mình là hàng nhái, sau đó lại bắt đầu tâng bốc hàng quốc nội không kém hàng ngoại quốc bao nhiêu.

Tâng bốc thì cũng thôi đi, thế mà lại còn nhắc đến cái Pinxixi kia rất nhiều lần.

Ha hả, thì ra là muốn đập người khác xuống để thu hoạch lưu lượng?

Phùng Nhạc đã lăn lộn trong giới kinh doanh nhiều năm rồi, tự thấy mình chưa bao giờ gặp phải một chuyện khuất nhục như vậy!

Bị người đề lên đầu mà đi ị!

Đây còn bà nó còn có vương pháp không?

Nhiều lần đánh mất cơ hội, nhiều lần hối hận.

Điều này làm cho Phùng Nhạc suýt nữa bị tâm thần.

“Giang Chu đâu? Vì sao Giang Chu không đến họp?”

Quý Tử Hàm cắn môi: “Giang tổng đã chuyển nhượng cổ phần, rời khỏi hạng mục này rồi.”

Phùng Nhạc há hốc mồm, chợt nghĩ đến chuyện này, sắc mặt lập tức trầm xuống: “Chẳng lẽ tên này đã biết chuyện này sẽ xảy ra? Cho nên mới chạy trước?”

“Chắc là không đâu, chuyện này cũng không có lợi gì cho Giang tổng cả.”

“Tên nhóc này có thể thành công như bây giờ đều là nhờ vào ánh mắt sắc bén của mình, chẳng lẽ tên này đã nhận ra Tụ Mỹ

không cứu được từ lâu rồi?”

Quý Tử Hàm cảm thấy khá kinh ngạc với suy đoán của Phùng Nhạc: “Dù cho có là Giang tổng, thì sợ rằng cũng không thể dự đoán được mọi chuyện chứ.”

Phùng Nhạc cười lạnh một tiếng: “Không sai, trên thế giới này là không có tiên tri, trừ phi chuyện này có quan hệ với Giang Chu?”

“Không thể nào, tôi không tin Giang tổng lại là một người như vậy.”

“Cô tin hay không cũng không quan trọng, tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng, nếu Giang Chu thật sự có dính líu đến chuyện này, vậy tôi sẽ không tha cho tên đó đâu.”

Quý Tử Hàm cảm thấy Phùng Nhạc có chút thần hồn nát thần tính: “Phùng tổng, việc này là thứ yếu, điều quan trọng bây giờ là nghĩ cách giải quyết chuyện phỏng vấn.”

Phùng Nhạc xoa xoa huyệt thái dương, trong mắt viết đầy hung dữ: “Phái người đi tìm Lão Cao ở trong video đó cho tôi!”

Giám đốc bộ phận quản lý mở miệng: “Sếp, thật ra chúng tôi đã thử tìm người này trước khi vào họp rồi.”

“Ồ? Vậy kết quả thế nào?”

“Không tìm được!”

“Tên đó đã nói mình là thương gia trên Tụ Mỹ mà? Tại sao lại không tìm được?”

Giám đốc bộ phận quản lý hít sâu một hơi: “Chúng tôi đã điều tra thông tin của cửa hàng online đó, ông chủ là một người họ Hồng, chứ không phải là họ Cao!”

Phùng Nhạc yên lặng một lát, bỗng nhiên lại lộ ra vẻ vui mừng: “Như vậy, nói một cách khác, người này là giả? Vậy thì tốt quá, mau liên hệ truyền thông để bác bỏ tin đồn, nói người này dùng thân phận giả mạo để lăng xê.”

“Chuyện này...”

“Còn không đi, còn cái gì nữa?!”

Giám đốc bộ phận quản lý gian nan mở miệng: “Cũng... Cũng không thể nói là giả được.”

Phùng Nhạc hơi ngần ra: “Ý của cậu là gì?”

“Lão Cao này đã nói trong video kia là, hôm nay sẽ đóng tiệm trên Tự Mỹ, kết quả là sáng nay cửa tiệm online đó đã bị gạch bỏ thật.”

“Cho nên?”

“Cho nên người tiêu dùng nhất định sẽ tin tưởng thân phận của Lão Cao này, tin tưởng lời nói của Lão Cao này, mà nếu như chúng ta phủ nhận cái video này, thì người tiêu dùng có thể sẽ cho rằng chúng ta đang che dấu chân tướng.”

“Con mẹ nó!” Phùng Nhạc nhin không được mà chửi một tiếng: “Vậy thì ông chủ ban đầu của cửa tiệm đó đã nói gì?”

Giám đốc bộ phận quản lý hít sâu một hơi: “Nói là chịu ảnh hưởng bởi tin tức, nên tạm thời đóng cửa, chúng tôi đã gọi điện thoại qua, nhưng số điện thoại của đối phương đã thành số chưa đăng ký.”

“Con bà nó, rõ ràng là bọn họ đang chơi tôi mà!”

“Chuyện này ai cũng biết, nhưng chúng ta lại không có bất cứ chứng cứ nào, chỉ cần bọn họ chết cũng không chịu thừa nhận, vậy chúng ta cũng không thể làm gì.”

Sau khi nghe xong, Quý Tử Hàm không khỏi mở miệng: “Bọn họ có kế hoạch và phân công rõ ràng, vừa nhìn đã biết đây là một âm mưu được tính toán từ lâu rồi.”

Phùng Nhạc bỗng nhiên cảm thấy một loại áp lực chưa từng có: “Vậy chúng ta còn biện pháp nào không?”

“Biện pháp duy nhất là gửi một bản thảo để thanh minh, để phủ định ở trên internet, nhưng chắc nó cũng không giải quyết được vấn đề gì, bởi người tiêu dùng sẽ không tin tưởng.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó chống đỡ đến khi chuyện này trôi qua...”

“Lại cmn chờ đợi? Cậu biết có bao nhiêu công ty đã đóng cửa vì chờ đợi không?”

“Vậy thì cũng không còn cách nào.”

Chương 606: Yêu đương với hoa khô rất mệt chứ?

Phùng Nhạc cắn răng, càng nghĩ càng thấy không đúng.

Ông ta cảm thấy mình thật sự xui đến tận mạng.

Làn cái gì cũng không thành.

Cho dù có chút thành tích, nhưng kết quả vẫn không được cười đến cuối cùng.

Nói thế nào thì mình cũng là một ông chủ lớn của một công ty, tung hoành nhiều năm trên thương trường như vậy.

Kinh nghiệm, thủ đoạn và ánh mắt đều không phải thứ người bình thường có thể so sánh.

Nhưng sau khi đến Thượng Kinh, ông ta luôn có cảm giác mình đang bị che mắt.

Chẳng lẽ là anh cả?

Không... không thể nào!

Mặc dù mình và Phùng Sùng không phải cùng một mẹ sinh ra, mặc dù hai người vẫn luôn tranh giành quyền thừa kế, thế nhưng cha lại ghét nhất chuyện tranh đấu nội bộ trong Phùng gia.

Thật ra thì đạo lý này rất đơn giản.

Gia nghiệp to lớn của Phùng gia đều do Phùng Viễn Sơn vất vả khổ cực kiếm được.

Kết quả hai đứa con trai lại cầm gia nghiệp của mình để đối kháng lẫn nhau, đây chính là tranh đấu nội bộ điển hình, mà tổn thất chỉ là lợi ích của Phùng gia.

Anh cả sẽ không làm loại chuyện ngu xuẩn như vậy.

Phùng Nhạc dùng loại phương pháp này để loại trừ cái tên đầu tiên xuất hiện trong đầu.

Cuối cùng, chỉ còn một cái tên lấp lóe trước mắt Phùng Nhạc.

Sau đó, Phùng Nhạc hít sâu một hơi, nhìn về phía đám người trong phòng.

“Hiện giờ, lập tức đi thương lượng với truyền thông, tranh thủ thời gian gỡ bỏ những bài viết đó xuống.”

“Bộ phận hậu mãi dành thời gian xử lý vấn đề hàng giả, mặc kệ phải trả cái giá thể nào thì cũng phải ổn định đám người tiêu thụ này.”

“Quý tổng, cô nghĩ biện pháp xử lý chuyện liên quan đến video xin lỗi.”

“Đây chính là thời gian sinh tử tồn vong của Tụ Mỹ, tôi hy vọng mọi người đều cố hết sức mình.”

Phùng Nhạc nói xong, đám người vội vàng gật đầu.

Mọi người thấy sếp còn định nói thêm gì nữa, liền vội vàng rời khỏi phòng họp.

Mấy ngày hôm nay, bởi vì vấn đề của Tụ Mỹ, mà bọn họ ăn không ngon ngủ không yên.

Nhất là khi đối mặt với sếp lớn, áp lực tâm lý thực sự quá lớn.

Ngay cả tư thế bọn họ rời khỏi phòng họp cũng giống như đang chạy trốn vậy.

Phùng Nhạc nhìn đám người này, nội tâm có hơi nặng nề.

Đám phế vật này, vừa gặp chuyện đã nghĩ đến chạy trốn rồi, đơn giản chính là phế vật.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, thật ra Phùng Nhạc cũng muốn chạy trốn.

Ông ta cũng muốn rút lui khỏi hạng mục Tụ Mỹ này, lại phát triển một hạng mục mới một lần nữa.

Bởi vì cho đến bây giờ.

Mặc kệ là có xử lý được phong ba hàng giả này hay không, nhưng cuối cùng vẫn sẽ tổn thất nặng nề.

Thà rằng cắt đứt luôn từ bây giờ, còn hơn là để Phi Độ tiếp tục tiêu hao.

Việc này không làm được, vậy đổi một việc khác là được.

Nhưng mà Phùng Nhạc không có thời gian.

Phùng Nhạc hít sâu một hơi, đáy mắt lóe lên vài tia phức tạp.

Lần này, ông ta trở về Bắc Hải liền biết được một tin tức quan trọng.

Rất có thể cha đã bị ung thư thời kỳ cuối, không còn nhiều thời gian nữa.

Trong khoảng thời gian này, Phùng Nhạc nhất định phải làm cho Phùng Viễn Sơn tin tưởng, như vậy thì ông ta mới có thể tiếp quản Phùng gia.

Hiện giờ, biện pháp duy nhất chính là vắt hết óc để suy nghĩ xem, làm thế nào để xử lý tốt chuyện Tụ Mỹ.

“Mẹ nó!”

“Không ngờ lại thực sự bị người bức vào ngõ cụt không lối thoát!”

Phùng Nhạc nhìn về phía thư ký của mình: “Tiểu Chu, tôi an bài cho cậu một nhiệm vụ bí mật.”

Sắc mặt thư ký lập tức ngưng trọng hơn: “Phùng tổng, mời ngài phân phó.”

“Sau lưng Pinxixi này là một công ty đầu tư có tên Kinh Nam, cậu đi thăm dò một chút, xem nó có quan hệ gì với Giang Chu không.”

“Giang tổng? Cậu ấy ... không phải cậu ấy vẫn giúp chúng ta sao?”

“Tôi cũng hy vọng là mình đoán sai, nhưng thời gian Giang Chu rút lui cũng quá trùng hợp rồi.”

“Được rồi, tôi hiểu rồi!”

“Nhớ kỹ, không được để bất cứ người nào biết chuyện này.”

Trong khoảng thời gian một tuần tiếp theo.

Từ trên xuống dưới của Phi Độ đều vội đến mức sút đầu mề trán.

Tất cả người trong công ty đều thấy rất bất an, lại bận tối mày tối mặt vì tiền đồ.

Nhưng ở bên kia, tâm trạng của Giang Chu lại rất vui vẻ.

Tự tay mình đào hố, tự tay mình bắt được con mồi, hơn nữa còn là một con mồi lớn.

Đây là một chuyện rất có cảm giác thành công.

Đến cuối tuần, một buổi trưa có sắc trời không tẻ.

Giang Chu lái xe đến đại học Thanh Bắc, lại gửi tin nhắn cho Sở Ngữ Vi, bảo nào đi ra cổng trường.

Hai ngày gần đây, hội học sinh đại học Thanh Bắc đã thay đổi một nhiệm kỳ mới.

Các đàn anh đàn chị khóa trên chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, hoặc là đi thực tập, bắt đầu phấn đấu vì tiền đồ của mình.

Những chức vị còn trống kia đương nhiên phải có người ngồi lên.

Sở Ngữ Vi xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào, rất được hoan nghênh ở trường học.

Cho nên nàng không tốn công sức nào mà đã trở thành bộ trưởng bộ tuyên truyền của trường rồi.

Lúc này, trong phòng của hội học sinh.

Sở Ngữ Vi thì nhìn vào màn hình máy tính, kiểm tra kinh phí đã tiêu hao trong hoạt động tuyên truyền lần trước.

Ngũ quan xinh đẹp được ánh sáng từ màn hình chiếu rọi, bờ môi đỏ mềm mại, lông mi dài...

Chương 607: Yêu đương với hoa khô rất mệt chứ? (2)

Hôm nay Sở Ngữ Vi mặc một chiếc váy màu trắng tinh, nơi thắt lưng còn có một cái đai.

Dưới chân là một đôi giày màu đen.

Cánh tay trắng như ngà voi lộ ra ngoài, làm cho tâm thần người ta nhộn nhạo.

Trong lúc nàng tập trung, âm thanh nhắc nhở của QQ bỗng nhiên vang lên.

Sở Ngữ Vi mở ra xem, phát hiện là tin nhắn của Giang Chu.

“Gặp ở cổng chính.”

Sở Ngữ Vi lộ ra nụ cười ngọt ngào, đang từ Nữ Thần cao ngạo lạnh lùng, lập tức biến thành một cô bé mềm mại dễ thương.

“Được, em ra luôn đây.”

Sau đó, nàng buông con chuột xuống, bắt đầu sửa sang lại mặt bàn.

Cùng lúc đó, một tên con trai mặc áo gió ngồi đối diện nàng, người này đeo một cái kính đen, kiểu tóc còn khá mới, trong tay còn cầm một phong thư, do dự một lúc lâu, dường như muốn làm gì đó.

Nhưng cậu ta càng nghĩ thì lại càng không dám hành động.

Đám trai lẫn gái ở chung quanh thấy thế, lập tức bắt đầu cổ vũ cho cậu ta.

Cuối cùng, anh chàng mặc áo gió đứng lên, đi về phía Sở Ngữ Vi.

“Ngữ Vi, anh có một chuyện muốn nói với em...”

Sở Ngữ Vi hơi ngược mắt lên, nhìn cậu ta một cái.

Gương mặt muốn nói lại thôi, ánh mắt né tránh, hít thở sâu không ngừng, trong tay còn cầm một phong thư.

Nàng đã trải qua tình huống này vô số lần rồi, nên làm sao có thể không hiểu chứ.

“Đàn anh, ngại quá, bạn trai em đến đón em rồi, em đi trước một bước, có chuyện gì để mai hãy nói.”

“À? Được... Được rồi!”

Sở Ngữ Vi cười nhạt một tiếng, gật đầu chào, bước đôi chân thon dài rời khỏi hội học sinh.

Bóng lưng lạnh nhạt và hờ hững kia, mơ hồ có một cảm giác từ chối người ngoài ngàn dặm.

Lúc này, trong hội học sinh đã chìm vào yên tĩnh.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhìn lẫn nhau một lúc lâu.

“Chị Ngữ Vi lạnh lùng thật, thật sự là không có chút cơ hội nào.”

“Không chỉ là không cho chút cơ hội nào, mà ngay cả biểu cảm cũng không cho luôn.”

“Sở Ngữ Vi nói là bạn trai, là vị bên đại học Thượng Kinh à?”

“Không biết Sở Ngữ Vi có lạnh lùng như vậy khi ở chung với bạn trai không nhỉ?”

“Chắc chắn rồi, đây là do tình cách rồi!”

“Tên Giang Chu bên đại học Thượng Kinh kia, chắc chắn là liêm rất giỏi.”

“Ở chung với một người lạnh lùng như chị Ngữ Vi, thật ra là một chuyện rất mệt.”

“Vì sao?”

“Ông nghĩ mà xem, ông chuẩn bị một niềm vui bất ngờ cho bạn gái, mà bạn gái ông chỉ liếc mắt, rồi cười nhạt nói cảm ơn, ông có thấy buồn bực không?”

“Mặc dù nói như vậy, nhưng nếu như là tôi, thì tôi vẫn rất nguyện ý.”

Cùng lúc đó, trước cổng đại học Thanh Bắc.

Sở Ngữ Vi nhảy nhót chạy đến xe của Giang Chu, lại ôm chặt cánh tay của Giang Chu.

“Giang Chu, một tuần rồi mà anh không đến tìm em.”

“Bạn rộn thôi, không phải vừa làm xong liền đến rồi à?” Giang Chu nói xong, lại đưa túi ny lon trong tay cho nàng: “Bánh bao ăn không hết từ trưa, em có muốn không?”

Sở Ngữ Vi không do dự chút nào: “Muốn.”

“Vui vẻ như vậy?”

“Chỉ cần là đồ của anh, mặc kệ là cái gì thì em cũng vui.”

Sao cô bé này càng ngày càng biết liếm?

Ăn bánh bao thừa mà cũng có thể vui vẻ như vậy.

Vậy nếu thật sự lấy về nhà, chỉ cần nuôi bằng cơm thừa canh cặn à.

Giang Chu yên lặng một lát, bỗng nhiên lại nhìn chằm chằm vào mắt của Sở Ngữ Vi.

“Em không bị đoạt xá đó chứ?”

Sở Ngữ Vi ngắt miếng bánh bao, thả vào trong miệng: “Đoạt xá là cái gì?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Chính là tính cách thay đổi qua lớn, có chút không giống như một người.”

“Nào có thay đổi gì, em chính là em nha.”

“Rõ ràng là trước kia em rất cao ngạo và lạnh lùng mà.”

Sở Ngữ Vi nhăn mũi một cái: “Bây giờ em cũng thế mà, chỉ là không thể với mỗi mình anh thôi.”

Giang Chu bóp vành tai của nàng một cái: “Đây chính là cảm giác được ưu ái?”

“Cái gì?”

“Không có gì, đi theo anh đến một chỗ đã.”

Giang Chu nói xong, liền lái xe ra khỏi khu đại học.

Mất thấy con đường phía trước càng ngày càng xa lạ, Sở Ngữ Vi không khỏi hơi nghi ngờ một chút.

“Chúng ta đang đi đâu đây?”

“Đi đến tiệm bán xe 4S.”

Sở Ngữ Vi tròn tròn mắt, có chút khó tin: “Anh lại thay xe mới?”

Giang Chu đánh vô lăng, thuận tiện nhéo má nàng một cái: “Cái xe rởm này của anh vẫn đi tốt, đôi cái gì mà đổi.”

“Vậy anh đi đến tiệm xe làm gì?”

“Mua xe tặng người.”

“Ồ!”

Sở Ngữ Vi gật đầu, cũng không ý thức được có gì không đúng. Xe là một thứ rất đắt tiền.

Cho nên chuyện mua xe tặng người này có chút hơi thái quá. Đây cũng không phải cà rốt hay củ cải trắng, nào có ai tặng quà đắt như vậy chứ.

Có điều, nàng biết Giang Chu có công ty riêng, có lẽ là buôn bán kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền, cho nên mua xe tặng người cũng không phải chuyện gì quá lớn với Giang Chu cả.

Nhưng gia đình bình thường thì sẽ không hào phóng được như vậy.

Giống như chiếc Santana kia của cha nàng, ông đã đi vài chục năm rồi mà vẫn không sờ thay.

Nếu như không phải lần này làm lỡ chuyện đưa nàng đi học, lại bị mẹ mắng cho một trận, vậy có lẽ cha cũng phải lái thêm vài năm nữa thì mới bỏ được.

Như vậy, có thể người được Giang Chu tặng xe là một người rất quan trọng nha.

Chương 608: Giá trị của món quà tương đương với tình yêu?

Sở Ngữ Vi nghĩ đến đây, nhìn không được mà cúi đầu liếc nhìn chiếc dây chuyền kim cương trên ngực mình.

Đây là một cái mặt cỏ bốn lá may mắn, trên đó có một viên kim cương nhỏ chưa đến một Kara.

Đây là quà Giang Chu tặng mình khi mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp.

Khi đó Giang Chu còn lừa mình nói nó là hàng giả, còn nói mua ở trên quán ven đường, mặc cả xuống còn 50 đồng.

Mãi cho đến khi nàng được một đàn chị từng làm thêm ở cửa hàng trang sức phổ cập khoa học cho, khi đó nàng mới biết được cái thứ nho nhỏ này lại có giá hơn 200 ngàn.

Vì thế mà nàng còn vui vẻ cả năm trời nữa.

Coi như bây giờ nhìn thấy nó thì nàng cũng cảm thấy rất cảm động.

Sở Ngữ Vi nghĩ đến đây, lại quay đầu nhìn về phía Giang Chu.

Người được Giang Chu tặng xe, nhất định phải quan trọng hơn bản thân mình.

Chẳng lẽ là Phùng Tư Nhược?

Không đúng, hình như Phùng Tư Nhược vẫn chưa học lái xe.

Dù sao miệng của mấy ông huấn luyện viên lái xe thật sự quá biết phun hương thơm, đến cả nàng cũng không dám đi học chứ đừng nói là Phùng Tư Nhược.

Nhưng mà ngoại trừ Phùng Tư Nhược ra thì còn có thể là ai đây?

Mình ở trong lòng Giang Chu lại chiếm giữ vị trí nào đây?

Nếu như Phùng Tư Nhược là thước đo trị số tình cảm của Giang Chu.

Vậy nhất định là còn có rất nhiều người đứng ở trước mình.

“Em nhìn chăm chăm anh làm gì?”

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên hoàn hồn, phồng má liếc mắt nhìn Giang Chu một cái: “Không có gì, dù sao mặc kệ là thế nào, em vẫn thích anh nhất.”

Giang Chu cười khẽ một tiếng: “Ngực không lớn, nhưng ánh mắt lại không tệ nhỉ.”

“Nói bậy, em... em đã hỏi mẹ em rồi, mẹ em nói đây là bình thường.”

“Gì cơ? Em hỏi mẹ em á? Con bà nó, em hỏi thế nào??!!”

Sở Ngữ Vi tỏ vẻ ủy khuất: “Em nói là anh luôn ghét bỏ em nhỏ nha.”

Giang Chu không khỏi cảm thấy cái cổ mát lạnh: “Em cái con bé chết tiệt này, tại sao cái gì cũng nói ra ngoài?”

“Em nói cho mẹ em biết thì làm sao, ai bảo anh luôn nói như thế, làm cho người ta mất hết tự tin.”

“Đây là tình thú của các cặp tình nhân, em để cho mẹ em tham gia vào làm gì? Làm cho anh giống như một tên lưu manh vậy.”

“Anh chính là lưu manh!”

“Câm miệng, bằng không anh ném em xuống xe, cho en chạy bộ về.”

Sở Ngữ Vi hừ một tiếng, giả vờ tức giận, nhưng giữa lông mày lại hiện lên ý cười.

Nếu như nàng không nghe nhầm, thì Giang Chu vừa nói hai người họ là người yêu nhỉ?

Đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy Giang Chu dùng từ này để diễn tả quan hệ của hai người bọn họ.

Dù sao thì trong mắt của những người khác, Phùng Tư Nhược và Giang Chu mới là người yêu nha.

“Giang Chu.”

“Ừm?”

Sở Ngữ Vi bóp tay mình, khẩn trương mà ngược mắt lên: “Em không muốn nhiều đâu, chỉ cần anh cho em một chút xíu tình yêu thôi, là em có thể vui sướng cả đời rồi.”

Giang Chu bỗng nhiên yên lặng một chút: “Yêu không phải là thứ muốn chia ra bao nhiêu phần thì chia bấy nhiêu phần, dùng toán học để giải thích nó là vô nghĩa.”

“Thật sự sao?”

“Đương nhiên!”

Sở Ngữ Vi hít một hơi thật sâu, nhỏ giọng thầm thì một câu: “Đối với anh mà nói, chắc chắn là có rất nhiều người để anh thích hơn em.”

Giang Chu không nghe thấy: “Em vừa mới nói cái gì cơ?”

“Không có gì, không có gì, em hỏi là khi nào thì đến nơi?”

“Sắp đến rồi!”

Ba mươi phút sau, đường vành đai nằm ở phía đông.

Giang Chu chậm rãi dừng xe lại, sau đó đưa Sở hoa khôi xuống xe, đi về phía một tòa khuôn viên.

Tầm năm phút đồng hồ sau, hai người liền đi đến một công ty tiêu thụ ô tô.

Bên trong phòng triển lãm màu trắng tinh rộng lớn này có rất nhiều xe, rất nhiều loại xe và kiểu dáng khác nhau.

Trước cửa còn có một người đàn ông mặc tây trang màu đen đi qua.

“Giang tiên sinh, chào ngài.”

Giang Chu gật đầu: “Quản lý Vương, xe tôi đã đặt đâu?”

Quản lý Vương lập tức mời hai người đi vào trong: “Cái xe này thật sự rất khó kiếm, chúng tôi phải mất sức chín trâu hai hổ mới kiếm được về đây.”

“Cảm ơn quản lý Vương, có thời gian tôi nhất định sẽ mời anh ăn tiệc.”

“Ha ha, Giang tiên sinh khách khí rồi, đây vốn là chức trách của chúng tôi mà.”

Quản lý Vương vừa cười vừa đi, cuối cùng dẫn hai người bọn họ đến trước một chiếc Audi Q7.

Đây là một chiếc SUV năm chỗ, toàn thân đen bóng.

Sở Ngữ Vi cũng không hiểu xe, nhưng vẫn nhận biết mấy cái nhãn hiệu này.

Audi nha, là nhãn hiệu xe có tỷ lệ hiệu suất giá cả tối cao.

Nàng biết loại xe này rất đắt, nhưng mà rốt cuộc đắt đến mức nào thì nàng cũng không có khái niệm gì.

Giang Chu sờ soạng một vòng quanh xe, lại nhìn ghế lái ở trong xe.

“Tặng chiếc xe này có được không?”

Quản lý Vương hơi sững sờ: “Ngài... ngài mua chiếc xe này để tặng người khác?”

Giang Chu thản nhiên gật đầu: “Tặng cho một trưởng bối.”

“Giang tiên sinh thật sự là quá hào phóng, xe một triệu nói tặng là tặng luôn.”

“Tiền không quan trọng, quan trọng là tấm lòng.”

Cùng lúc đó, trái tim nhỏ của Sở Ngữ Vi liền run rẩy một hồi.

Xe một triệu?

Làm sao lại đắt như vậy nha.

Chiếc Santana của cha mình mới có 80 ngàn thôi.

Chương 609: Người khác có ra giá một triệu thì anh cũng không bán!

“Đang hỏi em này, tặng chiếc xe này có được không?”

“A?”

Giang Chu nắm mặt Sở Ngữ Vi: “Sao em cứ thất thần mãi thế, anh hỏi em là có được không?”

Sở Ngữ Vi ngẩn người một lúc: “Tại sao lại hỏi em?”

“Tặng cho cha em, không hỏi em thì hỏi ai?”

Xe này...xe này là ... Là tặng cha mình?

Sở hoa khôi ngẩn ra, nhìn Giang Chu một lúc lâu mà không nói gì.

Vừa rồi mình đang suy nghĩ cái gì nha?

Ah, hình như là đang cảm thán chiếc xe này quá đắt.

Sau đó lại suy đoán Giang Chu muốn tặng chiếc xe này cho ai.

Dưới cái nhìn của nàng, người đó chắc chắn là một nhân vật rất quan trọng.

Bởi vì... Chiếc xe này có giá trị một triệu nha.

Số tiền này có thể mua một căn nhà ở Lâm Giang rồi.

Trừ phi là người rất thân rất thân, bằng không thì ai lại tặng thứ đắt tiền như vậy chứ.

Nhưng mình đoán tới đoán lui cũng không đoán được, hóa ra chiếc xe này lại tặng cho cha mình.

“Vì... vì sao?”

Giang Chu quay đầu nhìn nàng: “Không phải xe của cha em bị hỏng rồi sao? Anh mua cho ông ấy một chiếc mới.”

Sở Ngữ Vi tròn tròn mắt lên, che cái miệng nhỏ nhắn lại: “Anh thật sự muốn tặng chiếc xe này cho cha em á?”

“Anh đã nói ba lần rồi, bây giờ em mới hiểu được?”

“Em nghe thấy rồi, nhưng mà chắc chắn cha em không nhận đâu.”

“Vì sao?”

“Xe một triệu, quá đắt, ai dám nhận chứ!”

Giang Chu nhếch mép lên, tay đặt lên đầu của nàng: “Anh mặc kệ cha em có nhận hay không, anh chính là muốn đưa.”

Sở Ngữ Vi không giải thích được mà nhìn Giang Chu: “Anh là nhiều tiền quá không biết tiêu gì à?”

“Ăn người miệng ngán, bắt người tay mềm, lái xe của anh, sau này anh có bắt nạt em, ông ấy cũng ngại vạ đầu anh xuống.”

“Ồ, hóa ra là anh có chủ ý như vậy!”

Giang Chu thả chìa khóa xe vào tay Sở Ngữ Vi: “Lái thử thay cha của em nhé?”

Sở Ngữ Vi nhìn chìa khóa, yên lặng một lúc rồi lắc đầu:

“Không được, Giang Chu, thực sự quá quý giá rồi.”

“Em không nói cho ông ấy biết giá là được rồi.”

“Cha em lại không ngốc, nếu ông ấy biết anh tặng xe cho ông ấy, nhất định sẽ đi thăm dò giá cả.”

Giang Chu tiếp nhận hợp đồng, ký tên: “Cha của em không muốn, vậy anh tự lái!”

Sở Ngữ Vi ôm cánh tay của hắn, bỗng nhiên ngược mắt lên:

“Em...em trong lòng anh, có giá trị tận một triệu sao?”

“Không phải.”

“Vậy giá trị của em là bao nhiêu?”

Giang Chu nhéo mũi nàng một cái: “Không biết, nhưng nếu người khác ra giá một triệu để mua em, thì anh tuyệt đối không bán.”

Sở Ngữ Vi nhất thời yêu kiều rên lên một tiếng, gò má hơi đỏ lên: “Đây chính là anh nói nhé, không cho phép đổi ý.”

“Đến lúc đó rồi tính, nói không chừng người ta thêm một đồng thì anh sẽ bán.”

“Phi, khôn khiếp, cặn bã nam!”

Giang Chu véo má nàng một chút, lại đưa hợp đồng đã ký cho vị quản lý Vương kia.

Sau đó hai người liền lên xe, lái chiếc Q7 này ra khỏi cửa hàng.

Với giá trị con người của hắn bây giờ, thì một chiếc Audi nhập khẩu cũng chẳng là gì.

Hơn nữa, tiền nha, không tiêu thì thực sự chính là giấy vụn.

Hắn đã vượt qua giai đoạn kinh tế khó khăn nhất kia, cho nên bây giờ cũng sẽ không thiếu khuyết tài chính.

Cho nên có thể tiêu xài chút tiền trong tay, cũng ví dụ như là mua biệt thự hoặc là mua xe.

Nhưng giống như Sở Ngữ Vi đã tưởng tượng.

Gia đình bình thường tuyệt đối không thể tiếp nhận được loại chuyện tặng chiếc xe có giá một triệu này.

Cho nên, nàng cũng không biết nên nói với cha mình thế nào.

Có lẽ với tính cách của cha mình, thì chắc chắn sẽ từ chối ngay.

“Giang Chu, hay là đem chiếc xe này cho chú và dì lái đi nhé?”

Giang Chu hơi liếc mắt nhìn nàng một cái: “Cha mẹ anh không thích hợp lái loại xe này.”

Ánh mắt Sở Ngữ Vi hơi mờ mịt: “Vì sao? Xe còn phải phân biệt người lái sao?”

“Cha mẹ anh đều là nhân viên của đơn vị Thị Chính, họ lái xe một triệu thì có hơi quá rồi? Chẳng may bị tố cáo thì biết giải thích thế nào, cái này gọi là được không bù mất.”

Sở Ngữ Vi ồ một tiếng: “Nhưng cha em lái xe đắt như vậy cũng không tiện mà? Ông ấy cũng là cảnh sát mà.”

Giang Chu đánh vô lăng, đưa xe lên đường cái: “Hệ thống cảnh sát khác với đơn vị thị chính của thành phố, thật ra thì bên cảnh sát không có nhiều tranh luận lắm.”

“A, chúng ta cứ đi như vậy sao?”

“Bằng không thì sao, em còn muốn ở lại ở đêm à?”

Sở Ngữ Vi nhìn thoáng qua phía sau: “Vậy chiếc xe kia của anh phải làm sao bây giờ, không lái xe à?”

“Không sao, anh đã gọi tài xế của công ty đến lấy rồi.”

“Vậy chiếc xe này thì sao bây giờ?”

Giang Chu sờ mó một vòng trên vô lăng: “Khoan hãy nói, cái xe này tốt hơn cái xe cùi của anh thật, đúng là có hơi không nỡ tặng cho cha em.”

Sở Ngữ Vi hừ hừ hai tiếng: “Vậy anh giữ lại luôn đi.”

“Thôi quên đi, anh không phải người có mới nới cũ, mấy ngày nữa anh sẽ phái tài xế mang xe về Lâm Giang, giao cho cha em xử lý đi.”

Chương 610: Phu nhân cao quý giống như Tinh Linh!

Cùng lúc đó, trong khu chung cư Giang Đông của thành phố Lâm Giang.

Sở Hùng đang ngồi trên ghế sa lon, chậm rãi nghiên cứu một bản tạp chí xe hơi.

Xe của ông đã báo hỏng, nhưng bình thường lại cần phương tiện để đi làm và chạy nhiệm vụ ở khắp nơi.

Cho nên càng nghĩ lại càng có quyết định mua một chiếc xe mới.

Nhưng sản nghiệp ô tô bây giờ có rất nhiều cạm bẫy, hơn nữa còn có rất nhiều mảnh khoe, không cần thận một chút là bị

mắc bẫy ngay.

Cho nên ông quyết định không vội vàng, mà từ từ nghiên cứu kỹ lưỡng đã.

“Uyên Oánh, chúng ta mua một cái xe khá một chút nhé, bà thấy thế nào?”

Trần Uyên Oánh ngược mắt lên nhìn chồng mình: “Khá một chút? Ý ông là xe gì?”

Sở Hùng lấy can đảm: “Xe tầm 300 ngàn, được không?”

“không được, ông nghĩ hay quá nhỉ, chúng ta còn phải tiết kiệm của hồi môn cho con gái nữa!”

Sau khi nghe xong, Sở Hùng không khỏi thở dài: “Lại mua xe trong vòng 100 ngàn à? Loại xe này lái chẳng thú vị chút nào.”

Trần Uyên Oánh tăng âm lượng của ti vi lên một chút: “Ông muốn thử nghiệm lái xe à?? Vậy được, ông lái xe đạp đi, trải nghiệm còn mạnh hơn nhiều đấy!”

“...”

“Bà xã, cũng không phải chúng ta không mua nổi xe khá một chút mà.”

“Không được, mua được cũng không mua, không nên lãng phí tiền bạc vào những hạng mục không cần thiết này.”

Sở Hùng chép miệng một cái, thực sự không hiểu nổi phu nhân nhà mình nghĩ như thế nào: “Gia đình chúng ta cũng coi như nhà khá giả, không cần phải có cảm giác nguy cơ mạnh như vậy chứ?”

Trần Uyên Oánh thả điều khiển từ xa xuống, nghiêm túc nhìn chồng mình: “Ngữ Vi và Giang Chu còn phải đi một quãng đường rất dài, ai có thể biết được cuối cùng sẽ ra sao chứ?”

“Có thể có chuyện gì chứ?”

“Không có chuyện gì là tốt nhất, chẳng may hai đứa không đi được đến cuối cùng, vậy chẳng phải lãng phí thanh xuân sao?”

Sở Hùng lập tức trợn mắt lên: “Vậy tôi liền vặn đầu chó của Giang Chu xuống.”

Trần Uyển Oánh lườm chồng một cái: “Dù ông có vắn đầu chó của Giang Chu xuống thì cũng có tác dụng gì? Nửa đời sau của con gái phải làm sao?”

“Cho nên cảm giác nguy cơ của bà là vì con gái mình?”

“Chúng ta phải giữ lại một cái bảo đảm khác cho con gái, để đến khi con bé muốn buông tha thì có thể có quyền lợi buông tha, đúng không?”

Sở Hùng suy nghĩ một lát, lại cảm thấy vợ mình nói có đạo lý.

Con gái mình yêu tiểu Vương Bát Đản kia, đây là chuyện không thể làm gì rồi.

Nhưng nói không chừng, có một ngày con bé không thích nữa thì sao.

Làm cha mẹ, cần phải ủng hộ con bé trong thời điểm đó.

“Đều cmn tại Giang Chu cả!”

“Không được, mình phải để tên đó trả tiền mua xe cho mình mới được.”

...

Đầu tháng mười một.

Thời tiết bỗng nhiên trở nên khô hanh hơn rất nhiều.

Thành phố Lâm Giang là một thành thị ở phương bắc, sáng sớm còn có thể khô đến mức chảy máu mũi.

Sở Hùng và Trần Uyển Oánh được nghỉ, liền quyết định đi dạo công viên một chút.

Dù sao lúc này đã là cuối mùa thu.

Lá vàng rơi đầy đường, đẹp không sao tả xiết.

Nhưng là những lối đi bộ trong công viên, cảnh thu đẹp miễn bàn.

Hai vợ chồng nắm tay nhau đi dạo, còn chụp vài tấm ảnh dưới gốc cây.

“Chụp xong!”

Trần Uyển Oánh tràn đầy vui vẻ chạy qua: “Mau cho tôi xem nào, nếu đẹp thì gửi cho Ngữ Vi xem.”

Mặt Sở Hùng tràn đầy tự tin mà đưa cho vợ: “Tôi chụp thì chắc chắn là phải đẹp rồi, kỹ thuật của tôi mà còn phải hỏi à?”

“Ah, tôi... Chúng ta đâu?”

“Hả? Không phải chụp cảnh thu sao?”

Trần Uyển Oánh tròn tròn mắt lên: “Không phải ông nói tôi là Tinh Linh trong trời thu sao?”

Sở Hùng hơi sững sờ: “Nói vậy, tôi nói như vậy bao giờ, đều là vợ chồng già rồi, tôi chỉ chụp phong cảnh thôi.”

“Khi ông tán tỉnh tôi thì đã nói như vậy, dám đàn ông chó má các ông, thật đúng là giỏi thay đổi!”

“Ah... hay là lại chụp một tấm?”

“Cút, bà đây không cần nữa!”

Sở Hùng có hơi xấu hổ, nhin không được mà đưa tay lên gãi đầu.

Tinh Linh trong trời thu?

Chắc chắc chắc, khi yêu đương thật sự là không cần mặt mũi mà.

Con bà nó chứ, mấy câu chưa như vậy mà cũng có thể nói được?

Sở Hùng cười ha ha, lại ngẩng đầu nhìn phong cảnh, bỗng nhiên ông chú ý tới một người thanh niên trẻ tuổi.

Người này mặc tây trang, đeo cà vạt kẻ ca rô, gương mặt đang tràn đầy khẩn trương mà nhìn ông.

Hả?

Người quen biết à?

Sao trông lạ thế nhỉ?

Nhưng mà ông lại rất quen thuộc với vẻ mặt này!

Đây không phải biểu cảm khi làm chuyện trái lương tâm rồi bị bắt vào trại tạm giam sao?

Sở Hùng lập tức cau mày, bước chậm qua bên đó.

“Xin chào?”

“Chào...chào ngài, xin hỏi ngài là Sở Hùng, cảnh sát Sở sao?”

Sở Hùng gật đầu: “Cậu tìm tôi có việc gì?”

Thanh niên trẻ tuổi móc chuỗi chìa khóa từ trong túi ra: “Ông chủ của chúng tôi bảo tôi đưa cho ngài cái này.”

“Chìa khóa xe? Là sao?”

“Ồ, chính là cái xe này, đây là ông chủ của chúng tôi mua cho ngài!”

Thanh niên trẻ tuổi vừa nói vừa quay người lùi lại một bước.

Lúc này, một chiếc Audi SUV màu đen đập vào mắt của Sở Hùng.

Khung xe rộng lớn, cộng với màu đen khỏe mạnh và mỹ cảm vận động.

Chương 611: Phu nhân cao quý giống như Tinh Linh! (2)

Sở Hùng sửng sốt một lát, đầu óc vẫn chưa nảy số kịp.

“Cậu trộm chiếc xe này, bây giờ tìm tôi để tự thú?”

Thanh niên trẻ tuổi vội vàng nói: “Không phải không phải... Tôi chỉ là một tài xế, đến để tặng xe thôi!”

Ánh mắt Sở Hùng lập tức trở nên sắc bén: “Trộm ở đâu?”

“Là mua ... mua, là ông chủ của chúng tôi mua tặng cho ngài.”

Sở Hùng cầm chìa khóa xe trong tay, bắt đầu suy nghĩ.

Mua xe tặng mình?

Còn có loại chuyện tốt này sao?

Làm sao mình không nhớ rằng mình đã quen một ông chủ như vậy nhỉ?

“Anh bạn trẻ, cậu còn nhỏ, bây giờ quay đầu vẫn còn kịp, tôi thấy cậu khá lạ mặt, có lẽ là mới vi phạm lần đầu, lại cộng thêm chuyện chủ động tìm tôi để đầu thú, bây giờ nói thật đi, còn có thể được nhận khoan hồng.”

“Đây là ông chủ của chúng tôi mua tặng ngày thật, ngài biết ông chủ của chúng tôi là ai chẳng? Chính là con rể của ngài!”

Sở Hùng cười lạnh một tiếng: “Nói bậy, tôi có con rể từ bao giờ.”

Thanh niên trẻ tuổi hơi sững sờ: “Không có sao? Không thể nào, ông chủ đã nói là cảnh sát Sở, ở khu này còn có cảnh sát Sở nào khác sao?”

“Ông chủ của các cậu nói như thế nào?”

“Ông chủ của chúng tôi nói là, cha vợ mình rất uy vũ, lại đẹp trai, cao tầm 1m8, năm đó cũng là một người đàn ông phong lưu ở Lâm Giang!”

“...”

Nghe có vẻ rất đáng tin nhỉ.

Chẳng lẽ người này không nói dối thật sao?

Con rể?

Khoan đã...

Trong lòng Sở Hùng không khỏi lộp bộp một tiếng.

Khoan hãy nói, cái đồ chơi này đúng là có một cái thật.

“Ông chủ của cậu là Giang Chu?”

“Đúng đúng đúng, ông chủ của chúng tôi là Giang Chu!”

Sở Hùng giật mình há hốc miệng: “Ý của cậu là, Giang Chu mua cho tôi một chiếc xe?”

Thanh niên trẻ tuổi gật đầu như gà con mổ thóc: “Đúng vậy, chính là chiếc xe này, Audi Q7!”

“Tên nhóc thôi kia, tự nhiên lại mua xe cho tôi làm gì?”

“Ông chủ của chúng tôi nói là, một người đàn ông đẹp trai uy vũ bức người như ngài, nên xứng với một chiếc xe tốt, chiếc

xe này có không gian rộng lớn, động cơ mạnh, sau này đưa người nhà ra ngoài chơi cũng tiện hơn.”

Sở Hùng quan sát thanh niên này một chút.

Cmn, tên nhóc này không phải là một tài xế sao?

Mấy câu nói vừa rồi, chữ nào cũng là châu ngọc, vừa nghe đã biết là nói thật rồi.

Nói chuyện dễ nghe như vậy mà chỉ làm một tài xế có phải là hơi khuất tài rồi không?

“Lão Sở, Lão Sở!”

Đúng lúc này, Trần Uyên Oánh tự chụp ảnh xong liền đi qua.

Bà nhìn Sở Hùng, lại nhìn người thanh niên kia, biểu cảm không khỏi có hơi mờ mịt.

“Lão Sở, vị này là ai vậy?”

Sở Hùng lấy lại tinh thần, nhìn về phía bà xã mình: “Cậu ta nói mình là nhân viên của Giang Chu.”

Thanh niên trẻ tuổi gật đầu: “Tôi là một người tài xế của công ty Chu Tinh, ngài nhất định là mẹ vợ của ông chủ chúng tôi rồi nhỉ? Quả nhiên là một phu nhân cao quý như Tinh Linh giống như những gì ông chủ đã nói.”

Trần Uyên Oánh bỗng nhiên vui vẻ mà nhướn mày lên: “Đây là Giang Chu miêu tả cho cậu à?”

“Hoàn toàn chính xác!”

“Đứa bé này, nói mấy lời thật lòng như vậy với người ngoài làm gì.” Trần Uyên Oánh cười một lát, bỗng nhiên lấy lại tinh thần: “Không đúng, công ty của Giang Chu không phải ở Thượng Kinh sao?”

Sở Hùng thấy thế, lập tức lắc lắc cái chìa khóa trong tay: “Vị này nói là đến đưa xe, chính là chiếc xe trước mặt này.”

Trần Uyên Oánh há hốc miệng, lập tức chìm vào kinh ngạc.

Tên nhóc Giang Chu này lại mua một chiếc xe mới rồi đưa qua?

Đây là Audi đúng không?

Anh Lưu ở đơn vị của bà cũng có một chiếc, nhưng nhỏ hơn chiếc xe này nhiều, cũng không đẹp bằng chiếc xe này.

Bao nhiêu tiền ý nhỉ?

Hình như là hơn 200 ngàn, mà đó còn là mua lại rẻ tiền nhất rồi đây.

“VẬY...Sở tiên sinh, xe đã đưa đến cho ngài rồi, nếu không có chuyện gì khác thì tôi về trước nhé.”

Sở Hùng nghe thế liền giơ tay lên: “Chờ đã, cậu lái xe về đi, nói với Giang Chu là tôi không thể nhận.”

Thanh niên trẻ tuổi nhất thời trợn tròn mắt lên: “Cái này không thể được, Giang tổng của chúng tôi luôn nói một không hai.”

“Xe này bao nhiêu tiền?”

“Bên ghế lái phụ có hợp đồng và giấy tờ xe, tôi chưa xem, nếu ngài muốn biết giá thì có thể xem hợp đồng.”

Sở Hùng lập tức đi qua bên ghế lái phụ, mở cửa xe ra rồi tìm kiếm một lát.

Cuối cùng, ông tìm thấy hợp đồng mua xe ở trong hộp để đồ, còn có hợp đồng bảo hiểm, giấy tờ xe và hóa đơn ở trong đó.

Khi ánh mắt của ông rơi vào chuỗi con số kia, sắc mặt của ông lập tức thay đổi.

“Không được, tuyệt đối không thể nhận chiếc xe này được.”

Thanh niên trẻ tuổi quay đầu rời đi: “Sở tiên sinh, tôi chỉ phụ trách mang xe đến, xe đã đến nơi cần đến, tôi phải trở về, nếu như ngài có vấn đề gì, hay là trực tiếp gọi điện thoại cho ông chủ của chúng tôi đi.”

Trần Uyển Oánh nghe thế liền đi qua: “Ông sao thế? Xe này bao nhiêu tiền vậy?”

Sở Hùng đưa hóa đơn trong tay qua cho vợ xem: “Bà tự xem đi này!”

“Hơn một triệu? Trời ạ, đây là xe hay là nhà?”

Sau khi xem xong, Trần Uyển Oánh lập tức thay đổi sắc mặt, bà tình nguyện tin tưởng là hóa đơn in sai.

Sở Hùng đi một vòng quanh xe, trong mắt nhịn không được mà lộ ra vẻ cảm thán: “Xe Audi nhập khẩu, đắt tiền cũng có đạo lý!”

“Nhưng thế này thì quá đắt!”

“Tôi cũng không ngờ, tên nhóc Giang Chu này lại còn có lòng như thế.”

Trần Uyển Oánh nhịn không được mà lườm chồng một cái: “Thế nào? Một chiếc xe liền thu mua được ông rồi?”

Sở Hùng ho khan một tiếng: “Nói bậy, làm sao tôi có thể bị thu mua được?”

“Vậy ông nói xem, chuyện này làm sao đây?”

“Xe đúng là xe tốt, nhưng Ngũ Vi nhà chúng ta lại không có quan hệ chân chính nào với Giang Chu cả, nhận thì không thích hợp.”

Trần Uyển Oánh gật đầu, cảm thấy chồng mình nói không sai: “Hơn nữa còn quá đắt, cho dù có quan hệ thì tôi cũng không dám để ông nhận.”

Sở Hùng sờ cằm một cái: “Theo bà thì con gái chúng ta biết chuyện này không?”

“Chuyện này gọi điện thoại hỏi là được, nhưng đó không phải là mấu chốt, mấu chốt là xử lý chiếc xe này ra sao?”

“Hay là... Com nước xong, tôi liền đưa xe qua chỗ anh Giang nhé?”

Trần Uyển Oánh suy tư một lát, liền lắc đầu: “Không được, không thể trực tiếp đưa qua đó được.”

Sở Hùng không khỏi sửng sốt: “Vì sao không được?”

“Chẳng may Giang Chu chỉ mua cho ông, chứ chưa mua cho cha mẹ thì làm sao bây giờ? Chị Cẩm rất thích ăn giấm đấy.”

“Nói như vậy cũng có lý, có lẽ anh Giang sẽ cảm thấy tôi cướp con trai của anh ấy mất.”

Trần Uyên Oánh suy tư một lúc lâu: “Cứ mang xe về bãi đỗ xe trước đi, chờ Giang Chu nghỉ đông, quay về rồi tính.”

Sở Hùng cầm chìa khóa xe lên thưởng thức vài lần: “Xe mà cứ đặt ở trong bãi là sẽ hỏng.”

“Ông còn muốn lái vài vòng à?”

“Dù sao cũng chưa lái xe nhập khẩu bao giờ, trải nghiệm một chút cũng không quá chứ? Mà nói thế nào thì tôi cũng là cha vợ của Giang Chu, không cần xe mà còn không thể lái một vòng à?”

“Ông đã bắt đầu tự nhận là cha vợ rồi kia, vậy còn nói là không bị thu mua?”

“Kỳ thực bắt đầu từ ngày tiền Ngũ Vi đi học, thì tôi đã chấp nhận rồi.”

Trần Uyên Oánh suy nghĩ một chút, dùng cùi chỏ đung chồng một cái: “Vậy ông đưa tôi ra công viên Đông Cao đi.”

Khóe miệng Sở Hùng hơi cong lên: “Đi nơi chúng ta hẹn hò lần đầu?”

“Ừm, đi chụp vài tấm ảnh, thế nào?”

“Vậy tôi liền nể mặt Giang Chu mà lái cái xe này một lần.”

“Thôi đi, ông đang sướng đến phát rồ rồi mới đúng!”

Ánh mắt Sở Hùng hơi lảng lảng, thân thể nhanh nhẹn như trai trẻ, vèo một cái đã chui vào ghế lái rồi.

Trần Uyên Oánh thấy thế liền cười một tiếng, rồi cũng leo lên ghế lái phụ.

Thật ra thì có vài thân phận là khó có thể quen, ví dụ như cha vợ và con rể, mẹ chồng và nàng dâu.

Nhưng nếu như đã quen, hoặc là gọi thuận miệng, thì loại quan hệ này sẽ có một loại cảm giác như người của mình vậy.

Sở Hùng đỡ vô lăng, không ngừng vuốt ve quanh xe, trong lòng lại hơi cảm khái.

Không ngờ chiếc xe thứ hai trong đời mình, lại là tên con rể chó má kia tặng.

Nếu như mình lái quen rồi, sau này không lái được xe rẽ tiền thì làm sao bây giờ?

Tên con rẽ này, tâm tư vẫn rất sâu mà.

Trong khi Sở Hùng suy nghĩ, Trần Uyên Oánh đã lấy điện thoại di động ra, gọi cho Sở Ngữ Vi.

“Alo, Ngữ Vi, còn đang làm gì thế?”

“Mẹ, con đang ngồi dưới lầu.”

Trần Uyên Oánh hơi nghi ngờ một chút: “Trời chuyển lạnh rồi, con ngồi ở dưới lầu làm gì?”

Giọng nói của Sở Ngữ Vi có hơi mềm mại: “Hmm... Con thích nha!”

“Ồ, vậy con mau về ký túc xá đi, đừng để bị lạnh!”

“Vâng, con biết rồi!”

Sở Ngữ Vi vừa nói chuyện, vừa đưa tay đánh rụng vuốt chó đang không ngừng lục lọi của Giang Chu.

Nàng vốn đang ngồi ở trên đùi của Giang Chu mà làm nũng, ai ngờ mẹ ruột lại gọi điện thoại đến đúng lúc như thế.

Kết quả không kịp chuẩn bị, chỉ có thể giả bộ trấn định.

Lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã đỏ bừng lên.

Giữa lông mày hiện lên một tia thẹn thùng, lại dùng ánh mắt để cảnh cáo Giang Chu không nên lộn xộn.

Sau đó nhẹ nhàng mở miệng, âm thanh đi qua micro, truyền đến đôi điện.

“Mẹ, mẹ gọi điện thoại cho con làm gì nha?”

“Ồ, con có biết chuyện Giang Chu mua xe cho cha con không?”

Sở Ngữ Vi tựa nhẹ vào vai của Giang Chu: “Biết chứ, con còn đi theo nữa kìa.”

Trần Uyên Oánh ừ một tiếng: “Vậy sao con không cản Giang Chu lại, thế mà lại để Giang Chu mua xe đắt như vậy.”

“Lúc con đi thì Giang Chu đã đặt xe được vài ngày rồi, tiền cọc cũng đã đưa rồi.”

“Đám thanh niên các con thật là, không biết quản lý việc nhà, không biết gạo muối củi lửa đất.”

Sở Ngữ Vi cảm thấy bên đùi hơi nóng, nhin không được mà hừ nhẹ một tiếng: “Con... Con cũng nói là đừng mua rồi, nhưng Giang Chu nhất định đòi mua.”

Trần Uyên Oánh thở dài: “Sau này không nên để Giang Chu tiêu xài bậy bạ như thế nữa.”

“Con biết rồi, sau này con không cho Giang Chu mua nữa.”

“Được rồi, mẹ với cha con ra ngoài chơi, con ngồi một lát rồi về ký túc xá đi.”

“Vâng!”

Chương 613: Đã nói đêm lông mi, sao lại mất nụ hôn đầu? (2)

Sở Ngữ Vi cúp điện thoại, đôi bàn tay trắng như phấn bỗng nhiên đánh lên vai của Giang Chu: “Anh cái tên khốn này!”

Giang Chu thu bàn tay từ dưới làn váy về: “Cha em đã nhận được quà rồi à?”

“Nhận được rồi.”

“Ông ấy thấy thế nào?”

Sở Ngữ Vi suy nghĩ một chút: “Tuy ngoài miệng nói không muốn, nhưng có vẻ như rất hưng phấn.”

Giang Chu tương đối hài lòng, đưa tay xoa xoa đầu của nàng: “Anh đã nói rồi, không có một người đàn ông nào có thể từ chối Audi cấp một triệu mà.”

“Anh mua chiếc xe đó... Là vì em sao?”

Lông mi của Sở Ngữ Vi hơi run lên, giọng nói nhẹ nhàng lại dịu dàng ôn nhu.

Giang Chu đưa tay nắm eo của nàng, ôm chặt nàng hơn một chút: “Anh không vì em thì mua xe cho cha em làm gì? Để cha em thuận tiện vận cổ anh à?”

“Nhưng mà quá đắt.”

“Bây giờ anh rất nhiều tiền.”

Sở Ngữ Vi đỡ bờ vai của Giang Chu, đung đưa hai cái chân trắng: “Nhưng mà vẫn rất đắt nha.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Anh cảm thấy vẫn được, dù sao có tiền không tiêu thì chỉ là giấy vụn.”

“Đó là tiền của chúng ta!”

“...” Giang Chu có hơi ngạc nhiên mà nhìn nàng: “Thì ra con gái lớn cùi chỏ chĩa ra ngoài là có thật à?”

Sở Ngữ Vi cười khúc khích: “Em cố tình nói như vậy, để xem anh có phản ứng gì.”

“Thử thăm dò thái độ của đàn ông, không phải là một chuyện tốt đâu.”

“Vậy em không hỏi.”

Giang Chu đưa tay, nắm cằm của nàng: “Qua đây.”

Hô hấp của Sở Ngữ Vi đột nhiên rối loạn: “Anh... anh muốn làm gì?”

“Không làm gì, chỉ đếm xem em có bao nhiêu lông mi thôi.”

“Đếm số lượng lông mi làm gì...”

“Bảo em qua thì em cứ qua đi.”

“Ồ!”

Sở Ngữ Vi hơi then thùng mà đưa mặt lại gần.

Ai ngờ một giây sau, nàng đột nhiên cảm thấy môi mình bị cắn.

Hóa ra không phải đếm lông mi, mà là hôn môi.

Sở hoa khô khan trương.

Đây là nụ hôn đầu của mình!

Vừa rồi, nàng còn thực sự cho rằng Giang Chu muốn đếm lông mi, hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý gì cả.

Sở Ngữ Vi bị dọa cho giật mình, hoảng hốt mở mắt ra.

Bởi vì con gái rụt rè, nàng vô thức đẩy Giang Chu ra.

Nhưng không ngờ vừa mở mắt, Giang Chu cũng đang tròn mắt mà nhìn nàng.

Hắn ở rất gần, trong mắt viết đầy ôn nhu và cung chiều.

Sở Ngữ Vi nhìn đến đây, bỗng nhiên lại không muốn chống cự nữa.

Cho đến nay, nàng luôn cảm thấy Giang Chu như gần như xa với mình.

Không thân mật quá, thậm chí còn không nắm tay nhau đi dạo phố như các cặp đôi khác.

Nếu như lần trước nhìn thấy người khác tỏ tình, trong lòng nàng hơi xúc động mà gọi điện thoại cho Giang Chu, vậy thì có lẽ cái ôm ôm kia cũng là xa vời.

Nhưng giờ phút này, nàng đã xác nhận được Giang Chu thật sự thích mình.

“Hô hấp thuận lợi không?”

“Vẫn... vẫn được...”

Vẫn được?

Vậy chính là vẫn thở được.

Xem ra chỉ có một mình Phùng Tư Nhược là không thở được thôi nha.

Có điều, hàng mẫu vẫn quá ít, nói không chừng chỉ có một người là ngoại lệ thì sao?

Giang Chu suy nghĩ một chút, quyết định tìm thời gian để thử với Tiểu Nam Nhi.

Sau đó, lại tìm Hoàng Kỳ để thử một lần.

Hắn phải hắn vì muốn chiếm tiện nghi nên mới làm cận bã nam.

Mà là hắn chỉ muốn giải quyết vấn đề khó khăn là vì sao hôn môi lại không thở được.

Đây coi như là mang thân thể ra làm khoa học, lấy thực tiễn để chứng minh suy đoán.

“Qua đây.”

“Lại tới...”

Giang Chu nắm eo của Sở Ngữ Vi, lại ngăn miệng của nàng lần nữa.

Hai mươi phút sau, gió thu nổi lên.

Sở Ngữ Vi đẩy Giang Chu ra, lấy tay che ngực, ánh mắt thì tìm kiếm ở dưới đất.

“Vương Bát Đản, đứt cúc áo của em rồi!”

Giang Chu xoa xoa đầu của nàng: “Ngoan, ngày mai mua cho em cái mới.”

Sở Ngữ Vi thở phì phò: “Chiều em còn phải đi họp, không cho anh hôn nữa.”

“Không cho hôn thì rút đi, nói nhảm quá nhiều, lần sau cầu xin anh thì anh cũng không hôn.”

“Đây là nụ hôn đầu của em, anh có thể nói chuyện dễ nghe một chút không?”

Giang Chu đưa tay nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Baby, không cho hôn liền lượn đi.”

Sở Ngữ Vi hờn dỗi một tiếng: “Vậy em đi nhé?”

“Mau lên!”

“Vương Bát Đản.”

Sở Ngữ Vi che ngực, dẫn váy chạy trở về ký túc xá.

Nửa tiếng sao, nàng thay một chiếc áo khoác ka ki đi xuống.

Bên trong là một chiếc áo trắng bằng lụa, bên dưới là một chiếc quần jean màu xanh.

Nhưng khi nàng đi xuống dưới lầu, Giang Chu đã không còn ở trên ghế nữa rồi.

Tên này, lấy nụ hôn đầu của người ta mà còn không biết nói vài lời ngon ngọt.

Sở hoa khô cằn môi, dậm chân đi về phía tòa nhà hành chính.

Cùng lúc đó, Giang Chu nhận được điện thoại của Tô Nam.

“Alo, boss khôn khiếp, anh đang làm gì thế?”

Giang Chu đi đến trước cửa đại học Thanh Bắc, mua chia nước: “Vừa hôn môi xong, khát nước nên đi mua nước uống.”

Tô Nam hừ lạnh một tiếng: “Hôm qua có một người đến công ty, nói là muốn bàn chuyện hợp tác, nhưng tôi cảm thấy người này đang thử thăm dò cái gì đó.”

“Chắc là người của Phi Độ.”

“Anh xác định không?”

Giang Chu uống một hớp: “Ngay cả cô cũng có thể nhận ra vấn đề, vậy tám chín phần mười rồi.”

Tô Nam trầm ngâm giây lát: “Có phải Phùng Nhạc đã nghi ngờ anh rồi không?”

Chương 614: Đã nói đêm lông mi, sao lại mất nụ hôn đầu? (3)

Giang Chu nói tiếp: “Dù sao Phùng Nhạc cũng là một lão hồ ly, ông ta không hề ngu xuẩn đâu, tôi chuyển nhượng cổ phần ở thời khắc quan trọng này, nên tất nhiên ông ta sẽ nghi ngờ rồi.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Không sao, ông ta không nắm được đuôi của tôi đâu.”

“Ồ, vậy hôm nay anh có qua đây không?”

Giang Chu đóng nắp chai lại: “Làm gì?”

Tô Nam trầm ngâm giây lát: “Tôi muốn uống canh thịt dê, cái loại đã xài rồi ý.”

“Cút đi, thà rằng cô nói thẳng là muốn ăn nước miếng của tôi cho xong.”

“Khôn... khôn khiếp, mới... mới không phải như vậy!”

Khỏe miệng Giang Chu hơi nhếch lên: “Buổi tối đến biệt thự của tôi, tôi nấu cơm cho cô ăn.”

Tô Nam hừ một tiếng trong điện thoại: “Tôi mới không thèm đi, bằng không thì cơm còn không được ăn, người lại bị ăn sạch.”

“Chắc chắc chắc, Tiểu Nam Nhi, cô thông minh đến quá đáng rồi, như vậy thì sẽ không được sắp thích đâu.”

“Tôi mới không thèm anh thích.”

Tút tut tut.

Nàng cúp điện thoại, mặc kệ Giang Chu.

Mấy ngày tiếp theo, bên phía Tụ Mỹ bắt đầu giống trông khoa chiêng, làm một hoạt động ưu đãi cho người sử dụng.

Có điều, hoạt động này khác với hoạt động ‘ngày mỹ phẩm toàn cầu’ kia.

Hoạt động kia là vì đề cao lưu lượng, mở một lối đi, để cho danh tiếng của Tụ Mỹ đạt đến tầng cao mới.

Mà hoạt động lần này, đơn giản là để cứu vãn danh tiếng, đồng thời tiêu trừ lửa giận của người tiêu thụ.

Nhưng trên thực tế, thủ đoạn này đã không có hiệu quả.

Nhất là khi hoạt động của Pinxixi chính thức bắt đầu, chỉ cần kéo một người mới đăng ký là có thể nhận được bao lì xì.

Vì vậy, lưu lượng vốn thuộc về Tụ Mỹ lại bị trôi sạch.

Công ty Phi Độ, phòng họp trên tầng cao nhất.

Phùng Nhạc nhìn những mảnh sứ vỡ đầy đất, tháng này ông ta đã đập mấy chục cái chén rồi.

Nhưng tiếc là, mặc kệ có đập bao nhiêu cái chén thì cũng không có tác dụng gì.

Lưu lượng truy cập của Tụ Mỹ càng ngày càng thấp, thậm chí còn thấp hơn cả trước khi hoạt động ‘ngày mỹ phẩm toàn cầu’ diễn ra nữa.

Nói cách khác, một nửa tài sản của ông ta đã hoàn toàn một đi không trở lại rồi.

Mà Pinxixi đập lên đầu ông ta lại có một lượng lưu lượng rất lớn, chẳng những càng ngày càng có nhiều người sử dụng, mà danh tiếng cũng càng ngày càng vang xa.

Thậm chí đã nhảy ra khỏi vòng.

“Ba trăm triệu người sử dụng app này!”

“Liều chết nhiều, tiết kiệm càng nhiều!”

“...”

Quảng cáo của Pinxixi đã ngập trời.

Phùng Nhạc thật sự không có cách để kéo Tụ Mỹ trở về từ vực sâu, vì vậy ông ta chỉ có thể nghiên cứu đối thủ.

không ngờ rằng, ông ta càng nghiên cứu Pinxixi thì lại càng kinh hãi hơn.

Nhìn chung lịch sử phát triển của Pinxixi, hầu như mỗi bước đi của nó đều theo sát Tụ Mỹ.

Tụ Mỹ login thì cái nền tảng không biết từ đâu chui ra này cũng login.

Khi Tụ Mỹ làm quảng cáo và tuyên truyền, thì Pinxixi này cũng đang âm thầm tuyên truyền.

Khi Tụ Mỹ phong quang vô hạn, thì Pinxixi bắt đầu lên kế hoạch nội dung hoạt động.

Mãi đến khi Tụ Mỹ lỡ bước thành mối hận thiên cổ, thì Pinxixi lại đón gió lớn, lập tức nhảy lên đầu Tụ Mỹ.

Hơn nữa, Phùng Nhạc còn phát hiện ra một chuyện rất quan trọng.

Tụ Mỹ được định vị là nền tảng mỹ phẩm chính hãng, được xưng là tuyệt đối sẽ không mua phải hàng giả.

Nhưng bây giờ nghĩ lại một chút, định vị như vậy rất dễ dàng bị sập tiệm.

Nền tảng thương mại điện tử, các thương gia ở trên đó rất phức tạp, muốn điều tra rõ ràng thì cần phải tiêu hao rất nhiều tinh lực, cho nên căn bản là không thể ngăn cản được vấn đề hàng giả.

Tự Mỹ tự tạo bản thân thành một nền tảng không bán hàng giả, chính là đang nhảy múa trên lưỡi đao.

Mà Pinxixi thì lại khác.

Tuy người ta không nói thẳng ra là mình bán hàng giả, nhưng khi quảng cáo và tuyên truyền, người ta luôn tiết lộ ra rằng, muốn mua hàng giả thì mau mau qua đây.

Thậm chí Phùng Nhạc còn nhìn thấy rất nhiều hình ảnh và bài post ở trên internet.

Có một người tiêu thụ mua một cái dao cạo râu bằng điện ở trên Pinxixi, kết quả vừa bật công tắc lên, dao cạo râu còn quay cmn kinh hơn cả con quay.

Đây là hàng giả đúng không.

Nếu như đặt ở TaoBao, Kinh Đông hoặc là Tự Mỹ thì chắc chắn sẽ bị mắng đến chết.

Nhưng ở Pinxixi thì lại khác, bức ảnh động này lập tức trở thành một loại tuyên truyền mới lạ.

Thậm chí còn có mấy người nhấn lại, nói là muốn mua về làm con quay.

Cmn, đây không phải là tiện sao?

Người thích con quay, thì đi mua con quay về mà chơi, còn cmn mua dao cạo râu làm gì?

Phùng Nhạc tức giận đến mức không biết làm gì hơn, chỉ có thể nhìn thấy cái gì liền mắng cái đó.

Nhưng ông ta biết, đây là vô dụng.

Đỉnh cao của Tự Mỹ đã dừng lại ở hoạt động ‘ngày mỹ phẩm toàn cầu’ rồi.

Sau này nó sẽ xuống dốc chứ không còn có cơ hội nhỉnh lên nữa.

Đúng lúc này, có vài tiếng gõ cửa vang lên.

Cốc cốc cốc!

Thư ký mặc tây trang đi vào phòng, nhìn về phía Phùng Nhạc.

“Điều tra thế nào rồi?”

Thư ký gật đầu: “Tôi đã điều tra Kinh Nam rồi, không phát hiện vấn đề gì.”

Phùng Nhạc hít sâu một hơi: “Không thể nào, trực giác của tôi chưa từng sai.”

“Nhưng mà Giang tổng thật sự không có bất cứ quan hệ gì với Kinh Nam cả.”

Chương 615: Tôi sợ Giang Chu chưa dùng hết sức!

Phùng Nhạc nói: “Chẳng lẽ là tôi nghĩ nhiều thật à?”

Thư ký yên lặng một lát: “Nếu không tôi lại điều tra thêm vài ngày, nói không chừng sẽ phát hiện ra cái gì đó.”

Phùng Nhạc hít sâu một hơi: “Dù cho thật sự là Giang Chu thì sao, bắt được Giang Chu thì có thể giải quyết toàn bộ vấn đề sao?”

“Vậy ý của Phùng tổng là...?”

“Tạm thời để chuyện này xuống đi, hiện giờ có thêm một kẻ địch cũng không phải là chuyện tốt.”

Thư ký hơi cau mày: “Mặc dù có thêm một kẻ địch không phải chuyện tốt, nhưng nếu kẻ địch vẫn luôn núp trong bóng tối cũng không phải chuyện tốt, nếu bắt được thì chúng ta cũng có thể phòng bị dễ dàng hơn.”

Phùng Nhạc cười lạnh một tiếng: “Bởi vì bây giờ vẫn chưa phải kẻ địch, cho nên đối phương sẽ có cố kỵ, nhưng nếu như thật sự vạch mặt...”

Thư ký do dự giây lát, há hốc mồm nói: “Giang tổng chỉ là một người thanh niên mới 20 tuổi thôi mà! Cậu ta thật sự lợi hại như vậy sao?”

Phùng Nhạc hơi xiaats tay lại: “Rất nhiều người đều nói Giang Chu là mèo mù vớ cá rán nên mới đầu tư thành công, nhưng

cậu đã thấy con mèo mù nào có thể vớ được mười mấy con chuột chết chưa?”

“Chuyện này...”

“Thậm chí tôi còn cho rằng, đến bây giờ Giang Chu vẫn chưa dùng hết sức đâu.”

“Phùng tổng, tôi hiểu rồi.”

Phùng Nhạc phát tay một cái, ra hiệu cho thư ký ra ngoài, một loại cảm giác mệt mỏi nhất thời xông lên đầu của ông ta.

Mặc dù không có chứng cứ, nhưng ông ta càng ngày càng nghi ngờ Giang Chu hơn.

Đây là một loại trực giác.

Thậm chí Phùng Nhạc còn tin rằng, Giang Chu chính là kẻ đã đào cái hố này.

Phùng Nhạc nghĩ đến đây, ký ức không khỏi trở về ngày hoạt động ‘ngày mỹ phẩm toàn cầu’ login.

Chiều hôm đó, Tụ Mỹ bỗng nhiên có lượng lưu lượng rất lớn, thậm chí đã phá mục tiêu trăm triệu chỉ trong vài tiếng đồng hồ.

Khi đó, tất cả mọi người đều hoan hô, giống như đã hoàn thành một hành động vĩ đại nào đó.

Nhưng chỉ có một mình Giang Chu là không nói gì, biểu cảm còn chẳng thèm thay đổi gì luôn.

Giống như là Giang Chu chỉ là một người qua đường, kiếm được bao nhiêu tiền thì cũng không liên quan đến mình vậy.

Sau này, lại đến buổi họp của phong ba hàng giả.

Tất cả mọi người đều tâm sự nặng nề, ai ai cũng tràn ngập sầu lo.

Nhưng chỉ có Giang Chu vẫn thản nhiên như không, thậm chí còn đến muộn.

Chuyện này bình thường sao?

Hoàn toàn là không bình thường.

Nhưng khi đó, Phùng Nhạc cũng không suy nghĩ nhiều như vậy.

Bởi vì khi đó có quá nhiều chuyện xảy ra, các loại phiền phức nhiều đến mức vương tay vương chân.

Ban đầu thì ông ta vẫn chìm đắm trong thành công của hoạt động 'ngày mỹ phẩm toàn cầu'.

Sau đó lại vì phong ba hàng giả mà lo lắng.

Ông ta nào có thời gian để quan sát biểu cảm của Giang Chu chứ?

Nhưng bây giờ tỉnh táo lại, rốt cuộc Phùng Nhạc cũng ý thức được chuyện này.

Ông ta phát hiện, từ đầu đến cuối, Giang Chu đều có biểu hiện giống như một người ngoài cuộc.

Giống như là tất cả mọi người đang anh dũng chém giết trên chiến trường, vì mạng sống của mình, tất cả mọi người đều sử dụng hết sức mình có.

Nhưng chỉ có một mình Giang Chu ở đi dạo ở ngọn núi cách đó không xa.

Mãi cho đến khi cảm thấy nhàm chán quá, thì Giang Chu mới có thể liếc mắt nhìn qua xem chiến tranh đã đến trình độ nào rồi...

Phùng Nhạc nghĩ đến đây, ánh mắt bỗng nhiên trở nên lảng lẽ.

Trò chơi!

Đúng thế, chính là một trò chơi!

Phùng Nhạc cảm thấy, việc kinh doanh này giống như một trò chơi với Giang Chu vậy.

Hơn nữa, Giang Chu còn là loại người chơi đứng đầu ở trên bảng xếp hạng.

Như kiểu: Internet trống rỗng, tôi nhảy vào trước thì tôi chính là người chế tạo quy tắc.

Phùng Nhạc lại nghe đến những câu nói mà Giang Chu đã nói trong lần gặp mặt đầu tiên.

Khi đó, ông ta chỉ cho rằng, mặc dù Giang Chu có chút bản lĩnh nhưng lại có khinh cuồng của tuổi trẻ.

Nhưng hai người hợp tác với nhau lâu như vậy, ông ta lại cảm thấy, internet thật sự như một đám bột bị Giang Chu tùy ý nhào nặn.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Phùng Nhạc ở trên bàn bỗng nhiên đổ chuông.

Nếu như nhớ không nhầm, thì đây là âm thanh của tin nhắn SMS.

Bởi vì là điện thoại cá nhân, hơn nữa thời đại này có rất ít người nhắn tin bằng SMS, cho nên Phùng Nhạc cho rằng là tin nhắn hóa đơn hoặc là lừa đảo nào đó.

Nhưng sau khi mở khóa, ông ta phát hiện mình nhận được một tin nhắn của Giang Chu.

...

Phùng tổng, dạo này có khỏe không?

Nghe tôi khuyên một câu, sầu lo cũng không thể thay đổi phương hướng phát triển đâu. Thà rằng ra ngoài nhiều một chút, còn hơn là cả ngày buồn bã ở trong phòng, ra ngoài còn có thể thả lỏng tâm trạng.

Tiền nha, nhiều đến mức không xài hết liền vô dụng.

Chắc hẳn ông cũng học được thỏa mãn rồi, không cần theo đuổi những thứ không thuộc về mình.

Ngoài ra, thời tiết hôm nay không tệ lắm, tôi và Phùng đại tiểu thư đang chơi rất vui.

...

Chương 616: Tôi sợ Giang Chu chưa dùng hết sức! (2)

Sau khi xem xong, Phùng Nhạc bỗng nhiên nhú chặt mày lại.

Tin nhắn không giải thích được này là có ý gì?

Tiền đủ tiêu là được rồi?

Người phải học được thỏa mãn?

Phùng Nhạc lướt qua một chút, chợt phát hiện đây không phải tin nhắn SMS, mà là tin nhắn MMS.

Bởi vì bên dưới còn có một tấm ảnh.

Bối cảnh của tấm ảnh là một căn phòng có ba cái đỉnh nhọn, theo thứ tự là màu vàng, màu lam và màu trắng.

Bên dưới là một cổng vòm bằng sắt đen, bên cạnh còn dán mấy áp phích các nhân vật trong phim hoạt hình.

Đây chính là bức ảnh cổng chính của công viên.

Lúc này, Giang Chu đang đeo một cái kính râm, trên trán có vài sợi tóc rối.

Tay phải của hắn đang ôm Phùng Tư Nhược buộc tóc đuôi ngựa.

Tay trái thì ôm chặt Phùng Y Nhất đang thắt bím.

Ba người tươi cười rạng rỡ, còn làm thủ thế số hai về phía ống kính.

Phùng Nhạc nhìn đến đây, mí mắt không khỏi nháy lên.

Tụ Mỹ đang hăm sâu trong trùng vây, hơi không cẩn thận liền thua đến không có cơ hội trở mình.

Mà hai đứa cháu gái của mình, lại thật sự rơi vào trong tay của Giang Chu.

Đây cmn còn có vương pháp hay không!

Nhưng nhìn một chút, Phùng Nhạc đột nhiên lại cảm thấy trong lòng hơi căng thẳng một chút.

Ông ta phát hiện ra mình đã bỏ quên một chuyện.

Tụ Mỹ phát triển sẽ có rất nhiều người được lợi.

Giang Chu cũng tốt, mà Quý Tử Hàm cũng được, còn cả mấy người đầu tư kia và nền tảng thương mại điện tử nữa.

Tất cả sẽ nhận được hồi báo nếu như Tụ Mỹ phát triển.

Nhưng cũng có một ít người không muốn Tụ Mỹ phát triển mạnh mẽ.

Ví dụ như anh cả của mình.

Hiện giờ, cha đang ngàn cân treo sợi tóc, luật sư lập di chúc đã chạy đến ba lần rồi.

Nhưng quyền thừa kế thuộc về ai, vẫn là chuyện chưa thể biết được.

Dù cho ngoại giới có đồn đoán mình là người thừa kế thật sự, nhưng Phùng Nhạc cũng hiểu được, suy đoán chỉ là suy đoán mà thôi.

Nếu như Tụ Mỹ thắng lớn, trở thành một nền tảng hàng đầu, thì Phùng Nhạc cảm thấy mình sẽ có 65% đến 70% xác suất thắng lợi.

Nhưng bây giờ, Tụ Mỹ đã bị ngã xuống vực sâu, hơn nữa còn không thể giải quyết trong thời gian ngắn được.

Cho nên cha có còn tin tưởng mình hay không thì cũng là một vấn đề.

Ai là người hy vọng nhìn thấy loại kết quả này nhất?

Phùng Nhạc không cần suy nghĩ, liền cảm thấy nhất định là anh cả của mình.

Vì sao hiện giờ Giang Chu lại thờ ơ với Tụ Mỹ.

Vì sao Giang Chu bỗng nhiên chuyển nhượng cổ phần, rời khỏi hạng mục này?

Lúc trước Phùng Nhạc đã nghĩ đến rất nhiều nguyên nhân.

E rằng Giang Chu cảm thấy thất vọng với hạng mục này, hoặc là Giang Chu còn có những lý do khác.

Nhưng ông ta luôn vô thức bỏ quên một lý do.

Có lẽ Giang Chu và anh cả đã có liên hệ? Có thể hay không?

Bởi vì Phùng Nhạc hiểu hai đứa cháu gái của mình.

Hai người là thiên kim tiểu thư của Phùng gia, sẽ không dễ dàng tiếp xúc với một người khác phái.

Nhưng khi mình giới thiệu ba người với nhau, thì hai cô cháu gái của mình lại biểu hiện rất thân mật.

Nhất là Tư Nhượng, rõ ràng Tư Nhượng là một người có chứng bệnh sợ xã hội, không thể giao tiếp với người lạ được.

Nhưng vì sao đêm đó lại bị Giang Chu đưa đi mà không kháng cự chút nào?

Chẳng lẽ Phùng Sùng đã bắt tay với Giang Chu từ lâu rồi?

Nói cách khác, Phùng Tư Nhượng đã quen biết Giang Chu từ trước rồi!

Phùng Nhạc nghĩ đến đây, không khỏi hít sâu một hơi.

Đúng là một cái hố lớn mà!

“Nếu như thật sự là như vậy, chẳng phải mình vẫn luôn bị đùa giỡn trong lòng bàn tay sao?!”

“Không... không thể nào!”

Phùng Nhạc suy tư một lúc, lại hủy bỏ cái suy nghĩ này, vì sao?

Bởi vì... Đối với anh cả mà nói, bắt tay với Giang Chu là rất có lợi, nhưng hại còn nhiều hơn.

Bởi vì cha luôn rất coi trọng tài sản của Phùng gia.

Cha tuyệt đối không cho phép người họ khác có cơ hội tranh đoạt gia sản.

Vì thế mà Phùng Y Vân phải cô độc cả đời, thì mới có tư cách nắm giữ một trong năm công ty.

Trong giờ phút quan trọng này, anh cả để con gái qua lại với Giang Chu là một chuyện rất không sáng suốt.

Nếu như cha mà biết chuyện này, vậy chỉ có hai kết quả.

Một là cắt đứt quan hệ với con gái, hai là từ bỏ quyền thừa kế.

Đầu tiên, kết quả đầu tiên là không có khả năng.

Mặc dù mấy năm nay anh cả vẫn luôn nỗ lực vì chuyện thừa kế gia sản, nhưng thật ra anh cả vẫn là một người yêu gia đình.

Bắt anh cả cắt đứt quan hệ với con gái, điều này không thể nghi ngờ gì là còn khó chịu hơn cả giết anh cả.

Cái kết quả thứ hai, từ bỏ quyền thừa kế?

Không, cái này thì lại càng không thể nào.

Bởi vì anh cả vẫn luôn phấn đấu vì nguyện vọng của mẹ.

Anh cả có chấp niệm rất sâu với mẹ đẻ của mình, đây cũng là một trong những biểu hiện muốn bảo vệ người nhà.

Cho nên, mặc dù anh cả bắt tay với Giang Chu, nhưng sẽ có hại nhiều hơn lợi.

Chương 617: Tôi sợ Giang Chu chưa dùng hết sức! (3)

Hành vi này cũng có thể làm cho cha rất tức giận.

Không có mình, không có anh cả, vậy cha còn có thể chọn Phùng Long.

Cho nên đây tuyệt đối là hạ sách trong hạ sách.

Ngoài ra, còn có một nguyên nhân rất quan trọng nữa.

Phùng Nhạc không tin ánh mắt của đại ca mình lại có thể lợi hại đến trình độ đó.

Phi Độ tiếp xúc với Chu Tinh là khoảng thời gian nào?

Là khi Giang Chu bỗng nhiên nổi tiếng ở trên internet, chỉ dùng một bộ phim làm cơ hội, để dẫn dắt tất cả hạng mục dưới cờ mình phát triển.

Khi đó, vô số người công nhận Giang Chu đã kéo đến.

Thiên tài kinh doanh, nhà đầu tư điên cuồng, ngôi sao mới nổi chói mắt...

Giang Chu có vô số quang hoàn, danh tiếng nhất thời có một không hai.

Phùng Nhạc tìm đúng thời gian, đã liên lạc với Giang Chu ngay ngày thứ hai.

Anh cả có thể liên lạc với Giang Chu sớm hơn mình sao?

Không thể nào.

Vì sao?

Bởi vì trước khi Giang Chu bộc lộ tài năng, tất cả mọi người đều cảm thấy Giang Chu sẽ thất bại.

Cảm thấy Giang Chu là một tên ngu ném tiền bừa bãi.

Cảm thấy Giang Chu căn bản không hiểu đầu tư, là một kẻ thấy hạng mục nào liền đầu tư hạng mục đó.

Thậm chí Giang Chu còn bị rất nhiều đại lão chế giễu.

Phùng Sùng làm sao có thể biết được Giang Chu có tiềm lực lớn như vậy chứ.

Làm sao có thể đi trước mình một bước, hợp tác với Giang Chu trong khi Giang Chu còn chưa nổi tiếng.

Cho nên, khi đó Giang Chu và anh cả tuyệt đối không có liên hệ gì!

Khá lắm, mình cơ trí thông minh như vậy mà suýt nữa bị lạc lối rồi, lại còn nghi ngờ anh cả bắt tay với Giang Chu nữa.

Phùng Nhạc phân tích một trận, lại loại bỏ câu trả lời chính xác nhất trong hàng ngàn câu trả lời.

Lúc này, thời tiết đã vào cuối thu, nhiệt độ khá thích hợp.

Những cơn gió nhẹ lướt qua những tán cây.

Giang Chu dẫn hai chị em Phùng Y Nhất và Phùng Tư Nhược đi chơi, còn chụp rất nhiều ảnh ở cổng chính.

Đây là một khu vui chơi mới mở ở vùng ngoại ô, nó vừa mới xây được một năm.

Để kỷ niệm ngày sinh nhật của mình, khu vui chơi đã có một hoạt động ưu đãi một hai tặng một.

Cũng chính là hai người mua hai vé, thì được miễn phí một vé.

Hoạt động này thật ra là nhằm vào một nhà ba người.

Cha mẹ mang con cái đến chơi, tiêu tiền hai người nhưng ba người được trải nghiệm.

Bởi vì thời đại này vẫn còn đang thi hành kế hoạch hóa gia đình.

Cho nên rất nhiều gia đình đều có ba thành viên.

Nhưng mà hoạt động này lại không phù hợp với các cặp đôi tình nhân lắm.

Mua hai tấm vé, lại sợ lãng phí một tấm.

Nếu như mang thêm một người nữa, lại sợ bóng đèn quá sáng.

Năm ngoái, khi còn chưa mở cửa thì Giang Chu đã dẫn Phùng Tư Nhược đến một lần rồi.

Khi đó khu vui chơi rất an tĩnh, ngoại trừ âm nhạc từ các thiết bị máy móc và một bác bảo vệ ra, thì không còn bất kỳ cái gì cả.

Hai người họ ngồi đu quay khổng lồ ba lần, ngắm nhìn thành phố trong đêm từ trên cao.

Cũng chính là cái ôm đầu tiên của hai người, tình cảm cũng phát triển nhanh chóng.

Cho nên Giang Chu và Phùng Tư Nhược rất cáo thiện cảm với nơi này.

Vậy tấm vé miễn phí phải làm sao bây giờ?

Hết cách, chỉ có thể dẫn Phùng gia tiểu nhị tử đến thôi.

Dù sao Giang Chu cũng thấy hơi áy náy với cô em vợ này.

Hắn đã đáp với ứng Phùng Y Nhất là sẽ dẫn nàng đi chơi trong kỳ nghỉ quốc khánh.

Kết quả lại lừa nàng đi biệt thự của mình, bắt nàng dọn dẹp vệ sinh cho mình.

Cho nên, lần này hắn dẫn Phùng Y Nhất nhất coi như là đền bù.

“Anh rề anh rề, em muốn ăn kem.”

Giang Chu nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Em có muốn ăn không?”

Phùng Tư Nhược cắn môi: “Không thể ăn!”

“À đúng rồi, em đến tháng rồi nhỉ.”

“Ừm...”

Giang Chu nhìn về phía Phùng Y Nhất: “Y Nhất, nghe lời, không thể ăn.”

“Ồ!”

Một lúc sau, Phùng Y Nhất lại bị hấp dẫn bởi kẹo đường nhiều màu sắc.

Vì vậy lại chạy lon ton qua đó để xem.

“Anh rể, em muốn ăn kẹo đường!”

Giang Chu nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Em có muốn ăn kẹo đường không?”

Phùng Tư Nhược lắc đầu: “Trong túi em còn có rất nhiều kẹo.”

“Đúng rồi, em là cô nàng ngọt ngào mà!”

“Ừm!”

Giang Chu quay đầu nhìn về phía Phùng Y Nhất: “Y Nhất, nghe lời, không thể ăn!”

Phùng Y Nhất ủy khuất đến suýt khóc: “Anh rể, anh căn bản là không thương em chút nào, chỉ biết thương chị em thôi.”

“Chị em là bà xã của anh, tất nhiên anh phải thương rồi!”

“Nhưng em là em vợ của anh nha, anh cũng có thể thương em mà!”

Giang Chu bĩu môi: “Bà xã có thể ca hát ở trên giường, cô em vợ có thể làm gì?”

Phùng Y Nhất sững sốt một lúc: “Chị, chị còn biết hát à?”

Gò má Phùng Tư Nhược đột nhiên đỏ lên, thở phì phò nhìn về phía Giang Chu.

Trong đôi mắt đẹp dịu dàng kia, đã hiện lên một tia xấu hổ, nhìn rất đáng yêu.

“Anh rể, em cũng biết hát!”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Em hát cái rắm, chuyện của người trưởng thành, em đừng tham dự vào.”

Phùng Y Nhất hừ một tiếng: ‘Vì sao chị em hát được, mà em lại không được?’

“Đó cmn là hát sao? Em mau cầm miệng đi!”

“Hừ, biết thế thì em đã tự cầm tiền theo rồi!”

Chương 618: Phùng Tư Nhược: Anh ôm em một cái nha!

Giang Chu bắt đắc dĩ mà cười hai tiếng, liền kín đáo đưa ví cho Phùng Y Nhất, lại xoa xoa đầu của nàng.

“Đừng nói anh rề không thương nữa nhé, thích mua gì thì mua cái đó đi.”

Hai mắt Phùng Y Nhất sáng lên: “Cảm ơn anh rề, anh rề chính là người tốt vô địch vũ trụ!”

Giang Chu véo má của nàng: “Mau cút đi, đừng ở đây làm bóng đèn nữa.”

“Tuân lệnh!”

Phùng Y Nhất cầm ví của Giang Chu, vui sướng chạy vào chỗ sâu trong khu vui chơi.

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược ngược mắt lên, bỗng nhiên lại đưa ngón tay ra.

“Nhìn kia...”

Giang Chu cũng ngẩng đầu nhìn theo: “Lại muốn ngồi đu quay khổng lồ rồi hả?”

Phùng Tư Nhược lắc lắc tay của hắn: “Muốn ngồi nha...”

Khu vui chơi này có diện tích rất rộng lớn.

Tàu lượn trên không này, máy nhảy cầu này... Cái gì cần cũng có.

Có trò kích thích mạo hiểm, cũng có trò chơi lãng mạn.

Có điều, mặc kệ là trò nào, thì cũng có rất nhiều người xếp hàng.

Giang Chu nắm chặt tay Phùng Tư Nhược, lặn vào trong đám người.

May mà lúc này là mùa thu chứ không phải mùa hè.

Bằng không thì ít nhất một nửa người ở nơi này sẽ bị cảm nắng.

Lúc này, Phùng Tư Nhược nhìn quanh, trong đôi mắt sáng rực viết đầy hưng phấn và tò mò.

Đây là lần thứ hai nàng được đi đến khu vui chơi.

Lần đầu tiên là trong đêm, nên khu vui chơi hoàn toàn không có người.

Nhưng lần này là ban ngày, tiếng người huyên náo ồn ào.

Cho nên trong mắt Phùng Tư Nhược, đây coi như là hai khu vui chơi hoàn toàn khác nhau.

Hoặc là nói một cách khác, thì vui vẻ náo nhiệt như này mới xem như là một khu vui chơi đúng nghĩa.

Nếu như không có Giang Chu...

Nếu như không có Giang Chu, có lẽ cả đời này của nàng cũng không dám đến chỗ này.

Bởi vì quá nhiều người, nàng sẽ không thở nổi.

Phùng Tư Nhược nghĩ đến đây, bỗng nhiên lại thấy hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Giang Chu.

Nàng phát hiện ra, lâu lắm rồi nàng chưa từng bị khấn trương và căng thẳng khi ở chỗ đông người.

“Nhìn gì đó?” Giang Chu đưa tay, quệt cái mũi nhỏ của nàng một cái.

Phùng Tư Nhược cảm thấy hơi ngứa, vì vậy đưa tay lên xoa xoa, sau đó nhẹ nhàng ngả vào ngực Giang Chu.

Thắt lưng của thiếu nữ mảnh khảnh như liễu non, hai chân thon dài trơn tuột mà thẳng tắp.

Giang Chu ôm nàng vào lòng, hẳn có thể cảm nhận được rõ ràng dáng người có lỗi có lỗ của nàng.

Phùng Tư Nhược đáng yêu, mềm mềm thơm thơm đến tột cùng.

“Mệt mỏi?”

Phùng Tư Nhược nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có.”

Giang Chu xoa xoa vành tai của nàng: “Không mệt thì sao lại rúc vào ngực anh rồi?”

“Muốn...”

“Em muốn đẹp nhỉ, đã hỏi anh có muốn hay không chưa?”

Giang Chu vừa nói chuyện, bỗng nhiên lại rút tay đang ôm eo nàng về: “Anh không thể quá cưng chiều em được, không ôm nữa.”

Phùng Tư Nhược ủy khuất hừ hừ hai tiếng, lại tìm cánh tay của Giang Chu: “Anh ôm em một cái nha.”

“Trước kia em rất sợ người mà, bây giờ không sợ rồi đúng không?”

“Không biết...”

Phùng Tư Nhược không tìm được tay của Giang Chu lại thấy hơi mất mát, nàng chỉ có thể lẳng lặng tựa vào vai của hắn.

Nhưng không lâu sau, nàng liền cảm nhận được một đôi bàn tay to lớn ôm lấy eo mình.

Phùng ngọc manh lập tức nhếch mép lên, lộ ra nụ cười vui sướng.

Thứ yêu đương này là sẽ nghiện.

Nhất là một người ngây thơ như Phùng Tư Nhược, nàng hoặc sẽ từ chối người ngoài ngàn dặm.

Nhưng đến khi nàng tiếp nhận người đó, vậy nàng sẽ sinh ra một loại ỷ lại mãnh liệt.

Đây chính là đặc điểm của mấy thiếu nữ ngây thơ nhỉ?

Giang Chu trầm tư một chút, tây phải nhịn không được mà bắt đầu du tẩu.

“Đu quay khổng lồ ban ngày khác với đu quay khổng lồ ban đêm đó.”

“Ừm...”

“Có nhớ lần đầu chúng ta đến đây không, quần anh còn tụt.”

“Nhớ rõ...”

“Thật ra thì cái thắt lưng đó là Sở Ngưu Vi tặng anh, cô ấy còn nói là không cho anh đeo nó đi tán gái.”

“Anh là cận bã nam...”

“Nói vậy, anh chỉ là không muốn các Tiểu Tiên Nữ đau lòng thôi, dù sao mỗi một cô gái đều xứng đáng được yêu...Hả? Sao mặt em lại đỏ vậy?”

Giang Chu nhìn gò má đỏ ửng của nàng và hàng mi hơi run của Phùng Tư Nhược bằng ánh mắt kinh ngạc.

Nàng còn khăn trương mà nhìn hấn.

“A, ngại quá ngại quá.”

Giang Chu bỗng nhiên ý thức được cái gì, liền rút tay từ trong áo của nàng ra.

Phùng Tư Nhược thở hắt hên một tiếng, trong mắt đã có ánh nước dập dờn.

Có lẽ đây chính là di chứng sau khi trọng sinh.

Bàn tay của hấn giống như là có tư tưởng và linh hồn riêng vậy.

Đúng, không sai.

Nhất định là di chứng sau khi trọng sinh.

Trước kia hấn không phải người như vậy.

Chắc không phải nhỉ...

“Vị tiếp theo!”

Tầm mười phút sau, tất cả du khách ở phía trước đã đi vào trong.

Giang Chu cầm tay Phùng Tư Nhược, đi vào trong buồng dưới sự hướng dẫn của nhân viên.

Bởi vì đu quay khổng lồ tương đối lớn, hơn nữa tốc độ không nhanh, cho nên tốc độ lên cao khá chậm chạp.

Trong buồng, Phùng Tư Nhược dùng ánh mắt tò mò để nhìn ra ngoài cửa sổ.

Theo độ cao tăng dần, tầm mắt của nàng cũng từ từ tăng lên.

Chương 619: Phùng Tư Nhược: Anh ôm em một cái nha! (2)

Lần trước là buổi tối, khi đó thành phố có hơi mờ mờ lung, không quá chân thực.

Nhưng lần này là Thanh Thiên Bạch Nhật, cũng không có sương mù gì cả.

Cho nên ở độ cao này, tầm mắt có thể nhìn thấy rất xa.

Là một Trạch Nữ cực kỳ nhất gan, đúng là sẽ bị hấp dẫn bởi quang cảnh bên ngoài.

Phùng Tư Nhược tràn đầy phấn khởi, trong mắt đã có những ngôi sao đáng chiếu sáng.

“Công ty của anh nằm ở tòa nhà kia, giống như cái eo thon kia kia, thấy chưa?”

Ánh mắt Phùng Tư Nhược bắt đầu tìm kiếm: “Cái đó à?”

Giang Chu đưa tay ôm nàng vào ngực, để nàng ngồi lên đùi mình: “Ừm, khi nào thì bà chủ đi thị sát công ty?”

“Hôm nào...”

“Được, đến khi đó anh sẽ bảo toàn bộ nhân viên xếp hàng để hoan nghênh bà chủ.”

Lông mi Phùng Tư Nhược khẽ run, bỗng nhiên hít sâu một hơi rồi cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn Giang Chu.

Giang Chu đang định mở miệng nói chuyện liền sững sốt một chút, sau đó thuận thế ôm nàng vào trong ngực, bắt đầu chìm đắm trong đó.

Một lúc lâu sau, hai người mới tách ra.

Phùng Tư Nhược hít sâu một hơi, lại thở hồng hộc nửa ngày.

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể vừa sử dụng cả miệng và mũi đây?

Phùng ngọc manh cảm thấy chuyện này thật sự quá khó khăn.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên nhận được tin nhắn.

Hắn mở ra xem, hóa ra là tin nhắn của Tô Nam.

Có truyền thông chính thức nào đó đã đưa tin đánh giá về chuyện bán hàng giả của Tụ Mỹ.

Nội dung có thể tóm tắt thành lại một câu.

Xí nghiệp lừa dối người tiêu dùng, sẽ bị người tiêu dùng vứt bỏ.

Bởi vì nền kinh tế internet mới quật khởi, cho nên vẫn còn nhiều lỗ thủng trên pháp luật.

Cho nên, rốt cuộc là người bán phải phụ trách hay là nền tảng phải phụ trách chuyện này, tất cả mọi người đều có rất nhiều cách nói.

Có người nói nền tảng chỉ là hỗ trợ tiêu thụ, trách nhiệm phải thuộc về người sản xuất và bán hàng giả.

Cũng có người nói nền tảng phải chịu trách nhiệm giám sát, dung túng hàng giả là không thể tha thứ.

Nói chung, mặc kệ là cách nói nào, thì bây giờ vẫn không thể tranh luận ra một kết quả được.

Nhưng truyền thông chính thức đã lên tiếng, thì không khác gì với kết luận cả.

Mặc kệ là nền tảng thương mại điện tử có sản xuất hàng giả hay không, nhưng nó tuyệt đối không thể trốn tránh trách nhiệm của mình.

“Nên lấp hố rồi!”

Giang Chu tắt điện thoại di động, nhét vào trong túi, lại hôn cho Phùng ngọc manh thở dốc tiếp.

Tụ Mỹ sụp đổ đã là điều hiển nhiên rồi.

Mặc kệ Phi Độ có thể chống đỡ bao lâu, nhưng kết quả cuối cùng đã được định sẵn rồi.

Như vậy, bên phía cha vợ sẽ ít áp lực hơn nhiều.

Có điều, Phùng gia vẫn còn một phiền phức, đó là lão tam của Phùng gia, Phùng Long.

Phùng Long là anh em cùng một mẹ với Phùng Nhạc.

Hơn nữa, thực lực của người này cũng không kém hơn Phùng Nhạc là bao.

Mất một cái Phùng Nhạc, Phùng Viễn Sơn vẫn còn lựa chọn như cũ.

Giang Chu cảm thấy làm việc một nửa thì không có ý nghĩa, đã làm thì phải làm tuyệt luôn mới vui.

Một lúc lâu sau, buồng đu quay đã đến mặt đất.

Giang Chu chống cửa sắt, sau đó nhìn không được mà lắc lắc đầu.

Lần trước ngồi cái đồ chơi này cũng không cảm thấy gì.

Dù sao khi đó hẳn chỉ chú ý đến mỗi Phùng Tư Nhược thôi.

Nhưng không biết hôm nay bị làm sao.

Có lẽ là bởi vì quá nhiều người?

Hoặc là ánh nắng quá chói mắt?

Hoặc là do dạ dày trống không?

Dù sao Giang Chu cũng cảm thấy đầu óc mình hơi mơ mơ màng màng.

Mẹ nó, không thể nào?

Một người đàn ông mạnh mẽ như mình, lại không chinh phục được một cái đu quay khổng lồ sao?

Chẳng lẽ mình đã định trước là chỉ có thể chơi ngựa gỗ?

Giang Chu ngẩng đầu, nhìn thoáng qua tàu lượn trên không đang gầm thét mà qua kia.

Nếu như ngồi cái này...

Con bà nó, nói không chừng đời này liên kết thúc luôn.

Lúc này, Phùng Tư Nhược cũng rời khỏi buồng, bước nhanh đi về phía sau Giang Chu.

Làn váy mềm mại lưu động theo bước chân của nàng, lúc lên lúc xuống, mềm mại êm ái như sóng biển.

Sau đó, nàng chạy đến bên người Giang Chu, nhón chân lên, thoáng một cái đã nhào vào trong lòng của đối phương.

“Còn muốn ngồi một lần.”

Giang Chu hút sâu một hơi: “Chờ về nhà rồi làm tiếp, về nhà rồi em muốn làm lần cũng được.”

Phùng Tư Nhược nghe thế liền sững sốt, cái miệng nhỏ nhắn hơi há ra: “Trong nhà cũng có đu quay khổng lồ sao?”

“Không có, thế nhưng trong nhà còn có trò vui hơn đang chờ em chơi.”

“Ngô, không muốn...”

Giang Chu cắn chữ “Chơi” rất nặng.

Trong khoảnh khắc đó, Phùng Tư Nhược đã hiểu được tâm tư xấu xa của hắn.

Giang Chu luôn muốn bắt nạt nàng, muốn cho nàng gào khóc.

“Em còn muốn chơi đu quay khổng lồ...”

Giang Chu liếc nhìn đội ngũ xếp hàng kia: “Ngồi nữa thì anh sẽ nôn mất, trạng thái hôm nay không tốt lắm, để hôm khác lại dẫn em đi chơi.”

Phùng Tư Nhược nhăn mũi ngọc, yếu yếu ớt ớt mà mở miệng: “Sau này em sẽ tự đi, tự chơi nhiều lần...”

“Hả? Em vừa nói cái gì cơ?”

“Không có... không có gì!”

Chương 620: Miệng ăn đầy thức ăn cho chó!

Giang Chu nheo mắt lại: “Nếu em dám tự đi, vậy anh liền mua khu vui chơi này luôn, rồi không cho phép em vào.”

Phùng Tư Nhược có chút ủy khuất mà nhìn Giang Chu: “Em nói đùa.”

“Sau này cũng không dẫn em đi chơi nữa.”

“Không được.”

Phùng Tư Nhược thấy Giang Chu muốn đi, lập tức tiến lên ôm cánh tay của hắn.

Môi đỏ mọng chu lên, trong đôi mắt sáng đã viết đầy ủy khuất.

Giang Chu nhìn không được mà đưa tay bóp khuôn mặt nhỏ nhắn bóng loáng của nàng.

Khá lắm, bây giờ còn biết làm nũng là vũ khí sắc bén của phụ nữ rồi à.

Đây là một tiến bộ vĩ đại với cô nàng có hội chứng sợ xã hội của chúng ta.

Trước kia, nàng còn không dám phản đối ý kiến chứ đừng nói là làm nũng.

“Nể mặt em ngoan ngoãn như vậy, anh liền dẫn em chơi thêm một lần, đi thôi.”

Phùng Tư Nhược kinh ngạc mà ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, không ngờ lại bị đối phương mỗ một cái vào môi.

Một tiếng sau.

Hai người rời khỏi đu quay khổng lồ.

Phùng Tư Nhược chơi rất vui sướng, nhưng Giang Chu đã có triệu chứng sắp phun.

Nhất là hôm nay lại có gió hơi lớn, nên khi lên cao thì buồng hơi lắc lư một chút.

“Được rồi, hài lòng chưa?”

Phùng Tư Nhược cắn môi: “Lại... Lại chơi thêm lần nữa.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Phùng Tư Nhược, em có nhớ rằng mình còn một cô em gái nữa không? Tên là cái gì ý nhỉ, Phùng Y Nhất à? Hình như em gái em cũng đến đây với chúng ta nhỉ?”

“Ngồi đu quay khổng lồ mất tận hai tiếng, em không lo em gái em đi lạc sao? Hai người là chị em ruột thật à?”

Phùng Tư Nhược lập tức tròn mắt, biểu cảm có hơi bối rối: “Không chơi không chơi nữa, chúng ta đi tìm Y Nhất.”

Giang Chu cảm thấy trên Phùng Tư Nhược bây giờ rất vui: “Dù sao thì khi ở trên cao, anh tìm một lượt mà đã không thấy rồi.”

“Hả?”

“Nói không chừng còn bị bắt cóc rồi.”

“...”

“Nói không chừng là do ăn nhiều quá không có tiền trả, bị người ta bán vào mỏ than rồi.”

“...”

“Cũng có thể là bị lão già háo sắc nào đó để ý đến, rồi bắt về làm vợ rồi.”

“...”

Đúng lúc này, có giọng nói vang lên ở trên ghế dài ở cách đó không xa.

“Anh rề, anh không thể nói tốt một chút à?” Phùng Y Nhất mặt đầy ủy khuất đứng lên: “Em đã chờ ở đây hơn một tiếng rồi, hai người còn dám không nhìn em nữa!”

Giang Chu nhìn thấy Phùng Y Nhất, hấn không khỏi sùng sốt: “Không phải anh đã đưa ví cho em rồi sao, trong này nhiều thứ ngon như vậy, mà em ăn hết rồi à?”

“Mua đồ ngọt đều là các cặp đôi tình nhân, em bị tổn thương nghiêm trọng rồi!” Phùng Y Nhất cắn môi: “Vốn muốn trở về tìm anh và chị để cầu an ủi, không ngờ hai người lại đút thức ăn cho chó, em đã nhìn rõ rồi, em không nên đến đây.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Sao em còn băn khoăn chuyện yêu đương? Cẩn thận không lại biến thành Đinh Duyệt thứ hai đấy.”

“Thà rằng bị lão già háo sắc để mất tới như anh nói còn hơn.”

“Đến mức đó sao...?”

“Anh và chị lại ôm ôm hôn hôn, đương nhiên không hiểu cảm giác này rồi.”

Giang Chu suy tư một lát, cuối cùng thở dài: “Được rồi, anh rể làm chủ cho em, em nhìn trúng tên mặt trắng nhỏ nào rồi?”

Phùng Y Nhất yên lặng một lát: “Quên... quên đi, em không cần nữa.”

“Vì sao?”

“Em vẫn cảm thấy tình cảm chị em tương đối quan trọng.”

“??”

Phùng Y Nhất ngẩng đầu lên, lập tức thay đổi chủ đề câu chuyện: “Chết đói mất, đồ ngọt căn bản là ăn không no được, em đã chán ngán rồi, khi nào chúng ta đi ăn mặn?”

Giang Chu nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Chơi cũng chơi rồi, đi ăn cơm nhé?”

“Ừm.”

Vì vậy, ba người rời khỏi khu vui chơi, lái xe trở về.

Những nơi như khu vui chơi này, tiêu hao thời gian rất tốt.

Giữa trưa bọn họ đến, không ngờ chơi một lát đã gần tối rồi.

Ba người tìm một nhà hàng để giải quyết bữa tối.

Khi ăn xong, màn đêm cũng đã bao phủ bầu trời.

Giang Chu lái xe về đại học Thượng Kinh, liền nhận được tin nhắn của Quý Tử Hàm.

Đối phương nói là muốn tâm sự, giọng điệu có hơi nặng nề.

Giang Chu cũng không biết là Quý Tử Hàm phát hiện ra manh mối gì hay không, nhưng chưa biết phải thăm dò thế nào, cho nên hẩn liền đồng ý, chuẩn bị gặp mặt một phen.

“Chị, anh rể, em về trước!”

Phùng Y Nhất ăn uống no say đã xuống xe, vui vẻ chạy về ký túc xá.

Lúc này, bầu không khí trên xe bỗng nhiên trở nên yên lặng.

Kỳ nghỉ quốc khánh đã trôi qua được hơn nửa tháng.

Mấy ngày hôm nay, Phùng Tư Nhược vẫn ở trong ký túc xá.

Nàng cảm thấy mình cũng nên trở về rồi.

Tuy rằng trở về biệt thự sẽ rất mệt, thế nhưng cũng rất thoải mái nha.

Phùng Tư Nhược nghĩ đến đây, không khỏi thấy hơi xấu hổ, đôi bàn tay trắng như phấn hơi xiết lại.

“Cái này... hay là đêm nay em về ký túc xá trước đi, tối nay anh còn có việc.”

“Hả?”

“Nghe lời.”

Phùng Tư Nhược ngây ngốc xuống xe, nhìn Giang Chu rời đi, ánh mắt có hơi mất mát.

Đã nói là dẫn mình về rồi, tại sao tự dừng lại thay đổi chứ?

Chương 621: Tán tỉnh cô nàng ngoại quốc, có tính là giành vinh quang cho đất nước không?

Chín giờ tối, vừa mới lên đèn.

Giang Chu dựa theo địa chỉ, đi đến đường Tây Môn.

Con đường này vẫn nằm trong khu phố cổ, nên đường bên trong rất hẹp.

Đi vào một đoạn, xe liên không thể đi vào, chỉ có thể đi bộ xuyên qua các đường phố nhỏ.

Nơi này là những con phố và ngõ nhỏ từ xưa, toàn bộ phố nhỏ này phải dài hơn 300 mét, nhưng chỉ có vài ngọn đèn đường, cho nên trông khá tối tăm.

Bên cạnh chính là cửa Quốc Tử Giám, trước kia là thư viện tối cao của triều Thanh.

Còn được xưng là Thái Học, học viện hàng gia chân chân chính chính.

Người quản lý nơi này được gọi là Tế Tửu, tương đương với bộ trưởng bộ Giáo Dục bây giờ.

Mà con phố nhỏ này, trước kia là nơi tập bắn tên của các học sinh trong thư viện.

Có điều, ngoại trừ một số kiến trúc có ý nghĩa lịch sử ra, thì con phố nhỏ này đã bị đổi thành một con đường dành cho các quán bar.

Nhưng đây không phải những quán bar có nhạc đập đình tai nhức óc, mà là những quán rượu nhỏ tinh xảo và nhẹ nhàng.

Chỗ này có khá nhiều người ngoại quốc, từng người từng người tóc vàng mắt xanh, uống đến đi bộ còn không vững, sau đó lại xả một đồng ngoại ngữ, khiến cho những cô gái kia hâm mộ không thôi.

Giang Chu liền cảm thấy rất kỳ lạ.

Một người ngoại quốc biết nói ngoại ngữ thì có gì là lạ?

Ông đây cũng biết nói tiếng quốc ngữ, sao không thấy ai quý liêm?

Hắn cất bước đi xuyên qua con phố nhỏ.

Lúc này, có một ông anh ngoại quốc có mái tóc lưa thưa đi về phía một cô em ngoại quốc tóc nâu, hai người nói bla bla một lúc, sau đó bắt đầu gặm nhau.

Giang Chu nhìn thấy một màn này, không khỏi rơi vào trầm tư.

Hay là mình cũng kinh doanh ở nước ngoài nhỉ, sau đó đi ra nước ngoài để hưởng thụ phong hoa tuyết nguyệt gì gì đó.

Tán tỉnh mấy cô bé nước ngoài, coi như là giành vinh quang cho đất nước không?

Nhưng đúng lúc này, điện thoại di động của hắn bỗng nhiên vang lên.

Giang Chu lấy điện thoại di động ra xem, phát hiện là tin nhắn của Quý Tử Hàm.

“Đến chưa?”

“Đang ở ngoài, quán nào?”

“Chờ tại chỗ, tôi ra đón cậu!”

Ngay sau đó, một quán bar ở cách Giang Chu không xa liền mở cửa.

Quý Tử Hàm đứng ở trên bậc thềm trước cửa, gò má của nàng đã hơi hồng hồng.

Hôm nay nàng mặc một chiếc váy dài màu đen, cực kỳ nổi bật lên dáng người của nàng, còn phụ trợ vòng eo tinh tế, đường cong uyển chuyển.

Da thịt trắng như tuyết được chiếu sáng dưới ngọn đèn nê ông trước cửa.

Gương mặt của nàng lộ ra vài phần men say, có vẻ như là đã uống hơi nhiều, có một loại trạng thái say lơ đãng rồi.

“Chào quý khách, ngài muốn uống chút rượu không?” Quý Tử Hàm cười như không cười mà nhìn vào Giang Chu: “Whiskey hay là Cocktail?”

Giang Chu có hơi kinh ngạc mà nhìn nàng: “Quán này là của cô mở?”

“Đúng vậy, xem như là một sở thích nho nhỏ của tôi đi.”

“Đúng là rất hay đấy, trước kia tôi cũng có loại suy nghĩ này.”

Quý Tử Hàm cau mày: “Cậu cũng muốn mở quán rượu?”

Giang Chu nhếch mép lên: “Tôi muốn mở một khách sạn tình yêu, ngày ngày ngồi ở hành lang để nghe âm thanh ồn ào náo động lúc hoạt động sinh sôi nảy nở diễn ra.”

“Lại đùa rồi!” Quý Tử Hàm cười duyên một tiếng, sóng mắt lưu chuyển: “Vào đi! Hôm nay, quán này chỉ có một vị khách là cậu thôi.”

Giang Chu yên lặng gật đầu, đi theo sau lưng Quý Tử Hàm vào trong.

Diện tích của quán rượu này không lớn.

Những khu vực có thể nhìn thấy khoảng tầm 50 mét vuông.

Bên trong bày bốn năm cái bàn.

Trừ cái đó ra còn có một quầy bar, và giá rượu rục rở muôn màu.

Đây coi như là nơi công cộng siêu nhỏ đi.

“Tôi mở quán này không phải vì kiếm tiền, mà chỉ để gặp mặt bạn bè mỗi khi rảnh rỗi thôi, thật ra thì doanh thu của quán này còn không đủ trả tiền thuê nhà ý chứ.”

Giang Chu ngồi xuống, nhìn Quý Tử Hàm: “Nói như vậy, tôi cũng là bạn của cô?”

Quý Tử Hàm gõ quầy bar một cái: “Hiện giờ nói như vậy vẫn còn quá sớm, nói không chừng chờ uống hết rượu thì sẽ đúng.”

“Hình như câu này của Quý tiểu thư còn có ý khác?”

“Giang tổng nghĩ nhiều.”

Trong khi hai người nói chuyện, rèm cửa phía sau bỗng nhiên bị đẩy ra.

Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo sơ mi trắng đi ra.

Cánh tay của cô gái có xăm hoa, bấm khuyên môi, cô gái không nói lời nào liền bắt đầu pha rượu luôn.

Một lát sau, hai ly Cocktail đã được đưa đến trước mặt.

Quý Tử Hàm cầm chén rượu lên của mình lên, cụng một cái với Giang Chu.

“Giang tổng, dạo này rất bận sao?”

“Rất bận, bận rộn học tập, bằng không thì học kỳ sau sẽ phải thi lại, con bà nó, tên ra đề thi quá biến thái, tôi học bài nào, đề thi liền không có bài đó.”

Quý Tử Hàm hơi sững sờ, bỗng nhiên cười khẽ: “Tôi thật sự thấy rất khó tin chuyện cậu vẫn là sinh viên năm hai đấy, thật sự là không thể tin nổi mà!”

Giang Chu vuốt cằm của mình: “Trông như ông cụ non à!”

“Có điều, loại đàn ông trẻ tuổi lại thành thực như cậu, thật sự rất mê người.”

“Quý tiểu thư, cô chuyên môn gọi tôi đến đây là để khen tôi mê người sao?”

Chương 622: Đàn ông chó má, không chịu trách nhiệm chút nào!

Quý Tử Hàm lắc lắc ly rượu trong tay: “Vậy cậu chỉ đến gặp mặt chào hỏi thôi sao? Tôi muốn biết, rốt cuộc cậu và Phùng tổng có quan hệ gì?”

Giang Chu hơi nhướn mày lên: “Chúng tôi đã từng là đồng bạn hợp tác rất vững chắc, tại sao cô lại hỏi như vậy?”

“Nếu như không có nguyên nhân, vậy tôi không nghĩ ra vì sao cậu lại muốn đưa Tụ Mỹ vào chỗ chết?”

“Quý tiểu thư, tôi không hiểu cô đang nói gì!”

“Tôi không thể phủ nhận là cậu đã ẩn giấu rất sâu, nhưng tôi phát hiện ra một chuyện.”

Giang Chu yên lặng một chút: “Bởi vì tôi chuyên nhượng cổ phần của Tụ Mỹ?”

Quý Tử Hàm lắc đầu, lấy một xấp ảnh từ trong ngực ra: “Nếu như tôi không nhìn nhầm, vậy người trong những tấm ảnh này là cậu đúng không?”

“...”

Giang Chu nhật ảnh lên xem một chút.

Trong ảnh là quán canh thịt dê ở đối diện tòa nhà Song Tình.

Chính giữa là hai người đang ngồi ăn.

Một người là Giang Chu, một người còn lại là Tô Nam.

“Người này là tổng giám đốc của công ty đầu tư Kinh Nam, cũng chính là sinh viên đại học Thượng Kinh, hơn nữa, cũng chưa tốt nghiệp giống như cậu.” Quý Tử Hàm nhẹ nhàng mở miệng: “Cô ấy cũng là người phụ nữ của cậu, đúng chứ?”

Giang Chu nhật bức ảnh lên, nhìn chăm chăm vào Tiểu Nam Nhi trong ảnh một lát: “Không thể nói lung tung được, cô ấy là nhân viên tốt nhất của tôi!”

“Cho nên Kinh Nam cũng là của cậu, Pinxixi cũng là của cậu?”

“Cái này thì khó mà nói.”

Mặt Quý Tử Hàm bỗng nhiên lạnh xuống: “Vì sao cậu phải làm như vậy? Chuyện này có lợi gì đối với cậu?”

Giang Chu bỗng nhiên nhật một tấm ảnh lên: “Có thể tặng thôi tấm ảnh này không?”

“???”

“Tấm ảnh này, Tiểu Nam Nhi cười hết sức xinh đẹp!”

Quý tử thư hít sâu một hơi: “Chỉ cần cậu trả lời câu hỏi của tôi, tôi có thể đưa cậu tất cả chỗ ảnh này.”

Giang Chu cất tấm ảnh vào trong ví tiền: “Tôi chỉ là rất thích kết giao bạn bè, nhất là nhưng cô gái xinh đẹp, cho nên đi ăn cơm với Tô Nam cũng có gì lạ đâu?”

“Tôi không phải là một cô gái xinh đẹp sao?”

“Có chứ!”

“Vậy tại sao tôi mời cậu ăn cơm, mà cậu chưa bao giờ đồng ý?”

Giang Chu giang hai tay ra: “Kiếp đào hoa đến, cho nên thấy hơi mệt.”

Mặt Quý Tử Hàm từ từ âm trầm xuống: “Bởi vì Bách Việt vào cuộc, giảm bớt cổ phần của cậu, cho nên cậu mới ghi hận trong lòng sao?”

“Không phải, tôi không thêm quan tâm đến tỷ lệ cầm cổ đâu.”

Quý Tử Hàm nghĩ mãi không ra: “Vậy tại sao cậu lại muốn hủy diệt Tụ Mỹ?”

Giang Chu để ly rượu xuống, chép miệng một cái: “Cô chắc chắn chuyện đó là do tôi làm?”

“Những tấm ảnh ở đây đã nói rõ hết rồi, Giang Chu, cậu không thể nói thật cho tôi biết sao?”

“Cô rất xinh đẹp!”

Quý Tử Hàm hơi sững sờ: “Ai bảo cậu khen tôi hả?”

Giang Chu lắc lắc ly rượu trong tay: “Là cô muốn tôi nói thật mà!”

“Tôi nói là chuyện của Tụ Mỹ!”

“Quý tổng, hay là cô mau chóng rời khỏi hạng mục Tụ Mỹ này đi!”

Quý Tử Hàm yên lặng một lát, nàng đã hơi lung lay vì men rượu rồi: “Quả nhiên là cậu canh cánh trong lòng chuyện bị giảm cổ phần xuống.”

Giang Chu liếc nhìn cái mặt phật vừa trắng vừa to kia: “Nếu như Quý tổng cảm thấy lý do này có thể thuyết phục cô, vậy tôi liền cam chịu là được.”

“...”

Quý Tử Hàm hít sâu một hơi, lại uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Nàng biết, sáng ý Tụ Mỹ là của Giang Chu.

Tài chính là do Phùng Nhạc cung cấp.

Không có hai người họ, vậy hạng mục Tụ Mỹ này căn bản là không tồn tại.

Cho nên Giang Chu phải là người được lợi nhiều nhất sau Phùng Nhạc mới đúng.

Nhưng khi Tụ Mỹ vừa mới phát triển, vừa mới nhìn thấy tiền đồ sáng lạn, bỗng nhiên mình lại nhảy vào cuộc.

Dùng danh nghĩa của công ty Bách Việt để tham gia vào hợp tác.

Cổ phần của Giang Chu đã bị pha loãng khá nhiều.

Cho nên, theo Quý Tử Hàm thì mặc kệ Giang Chu có biểu hiện thần nhiên và bình tĩnh đến đâu, chắc chắn vẫn sẽ có khúc mắc trong lòng.

Đây là một chuyện rất bình thường.

Có ai hy vọng có người động vài cái bánh ga tô của mình không?

Nhưng nàng không thể ngờ được là, Giang Chu lại ra tay tàn nhẫn như vậy.

Thế mà lại trực tiếp đưa Tụ Mỹ vào con đường chết, căn bản không thèm giữ lại bất cứ chỗ trống nào.

Tại thời đại này, việc hợp tác làm ăn kinh doanh là có mình tranh ám đấu, chuyện tranh đấu gay gắt là rất bình thường.

Nhưng không có ai trực tiếp lật bàn như vậy cả.

Bởi vì dù cổ phần bị pha loãng, thì nó chỉ đại biểu cho việc kiếm ít hơn.

Còn trực tiếp lật bàn, vậy hoàn toàn chính là không kiếm được gì.

Quý Tử Hàm thực sự không hiểu nổi vì sao Giang Chu lại làm như vậy.

“Nắc ...”

Quý Tử Hàm bỗng nhiên nắc một cái, lại hơi ngượng ngùng mà che miệng lại.

Gò má của nàng đã đỏ bừng, trong cặp mắt xinh đẹp viết đầy men say.

“Ngại... ngại quá, uống... uống hơi gấp rồi.”

Giang Chu nhìn không được mà thở dài, bỗng nhiên mở miệng: “Cô uống nhiều rồi, hôm nay đến đây thôi.”

Chương 623: Đàn ông chó má, không chịu trách nhiệm chút nào! (2)

Quý Tử Hàm ngược mắt lên, lông mi khẽ run: “Vậy cậu nói cho tôi biết, lý do thật sự là gì?”

“Tôi sợ Tự Mỹ phát triển quá tốt, đến khi đó nhiều tiền quá lại tiêu không hết.”

“Cậu cảm thấy mình đang nói tiếng người sao?!”

“Vậy cô cho rằng vì sao?”

“Bây giờ là tôi đang hỏi cậu, nếu như cậu chó chuyện gì khó nói, vậy có thể nói với tôi.”

Hả?

Lời khó nói?

Giang Chu yên lặng nhìn Quý Tử Hàm một lúc lâu, cuối cùng nhẹ nhàng mở miệng: “Thật ra thì tôi thích vợ của Phùng Nhạc, lật đổ Phi Độ thì tôi có thể đến với Phùng phu nhân rồi.”

“...???”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Trước kia, lần đầu tiên nhìn thấy Phùng phu nhân thì tôi đã rất kinh ngạc.”

Quý Tử Hàm kinh hãi không gì sánh được: “Cậu... Cậu thích vợ người khác?”

“Đúng thế, tôi chính là Tào Tặc!”

“Tại sao cậu có thể như vậy?!”

Giang Chu cướp chén rượu của nàng: “Haiz, nên trách tôi, nếu cô muốn nói với Phùng Nhạc thì cứ nói đi.”

Quý Tử Hàm yên lặng một lát: “Tôi...tôi sẽ giữ bí mật cho cậu, hơn nữa, chuyện tình cảm đúng là không thể không chế

được.”

“???”

“Thôi bỏ đi, cậu đi đi...”

Giang Chu dùng ánh mắt kinh ngạc để nhìn Quý Tử Hàm.

Cô gái này uống say thật rồi à?

Cái có ngu xuẩn như vậy mà cũng tin á?

Vì sao?

Giang Chu suy nghĩ một chút, đột nhiên biến sắc.

Con bà nó!

Thì ra trong mắt người khác, mình là một tên vô liêm sỉ như vậy sao?

Quý Tử Hàm thà tin là hấn thích vợ người ta, chứ không thêm tin rằng chuyện này không phải do hấn làm??

Khóe miệng Giang Chu co quắp một trận, thậm chí nói hình tượng của mình phải là một người thanh niên chăm chỉ phần đầu mới đúng.

Làm sao lại trở thành Tào Tặc rồi hả?!

Có điều... Cũng hết cách rồi.

Dù sao Phùng Viễn Sơn vẫn chưa chết.

Không thể bại lộ chuyện hấn và cha vợ lén lút hợp tác với nhau được.

Bằng không thì nguồn gốc của quỹ Y Nhất sẽ bị điều tra rõ ràng.

Nếu như Phùng Viễn Sơn biết cha vợ tham ô tài sản của Phùng gia để giúp đỡ mình, vậy thì tất cả đều xong.

Thôi bỏ đi, Tào Tặc liền Tào Tặc đi.

“Quý tiểu thư, vậy tôi liền đi trước.”

Giang Chu cầm áo khoác lên mặc vào, đang định đi ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, một trận nước nở bỗng nhiên vang lên.

Quý Tử Hàm đang nằm gục trên bàn, bả vai run rẩy, âm thanh nước nở căn bàn là không đỉnh chỉ được.

“Cô làm sao vậy?”

“Này...”

“Quý Tử Hàm, cô khóc cái gì?”

Lúc này, nữ nhân viên pha chế đi đến, đưa cho Giang Chu một cái chìa khóa.

Chính là loại chìa khóa của cửa chống trộm trong các khu dân cư hay dùng.

Giang Chu cầm cái chìa khóa này, lại không hiểu ra sao.

“Cô đưa tôi cái này làm gì?”

Nữ nhân viên liếc nhìn Quý Tử Hàm: “Bà chủ uống say, mà nơi này chỉ có một mình anh là đàn ông.”

Giang Chu sững sốt một chút: “Cho nên?”

“Hỗ trợ bé bà chủ lên tầng hai!”

Giang Chu nhìn Quý Tử Hàm, bỗng nhiên bắt đầu hơi do dự.

Hắn thật sự không muốn dây dưa quá nhiều với người phụ nữ này.

Bởi vì hắn phải bảo trì thái độ lạnh lùng với chuyện làm ăn kinh doanh.

Nếu như chuyện nào cũng nói đến tình cảm, vậy làm sao có thể trở thành một nhà tư bản vô tình được?

“Này, anh chỉ thích vợ người ta, chứ không thích cô gái xinh đẹp độc thân à?”

Nữ nhân viên pha chế bỗng nhiên nhìn Giang Chu với ánh mắt quỷ dị.

Giang Chu cười lạnh một tiếng: “Vô nghĩa!”

“Vậy anh mau ôm bà chủ đi!”

“Ôm thì có thể, nhưng mà tại sao cô ấy lại khóc?”

Nữ nhân viên pha chế ném khăn qua một bên, đi đến trước mặt hai người.

Cô nhìn nhìn Giang Chu, lại nhìn Quý Tử Hàm một chút.

Say khi do dự một lát, cuối cùng mới hơi thở dài, mở miệng yếu ớt nói: “Bởi vì khi còn nhỏ, nhà rất nghèo, cho nên chị ấy là một cô gái rất mạnh mẽ.”

“Sau khi tốt nghiệp đại học, chị ấy liền tiến vào cái nghề này, bốn ba nhiều năm mới có thành tích như ngày hôm nay.”

“Chị ấy vẫn luôn rất tự hào với thành tựu và cố gắng của mình, mặc kệ có vất vả và mệt mỏi ra sao thì vẫn không bao giờ oán hận.”

“Nhưng mà chuyện anh làm đã hủy diệt tất cả mọi thứ của chị ấy!”

“Phương án ‘ngày mỹ phẩm toàn cầu’ là của chị ấy, kết quả làm xong thì Tụ Mỹ cũng xong đời.”

“Anh cảm thấy, sau này còn có công ty nào dám hợp tác với Bách Việt nữa không?”

Giang Chu yên lặng một chút: “Cô là em gái của cô ấy à? Cô tên gì? Thêm cái QQ?”

Nữ nhân viên pha chế nhìn không được mà tròn tròn mắt: “Đó không phải là mẩu chót, mẩu chót là chị của tôi thật sự bị anh hại chết, hơn nữa tôi còn chưa kết hôn!”

“Nghiêm trọng như vậy sao?”

“Đương nhiên là nghiêm trọng rồi, tất cả nỗ lực của chị ấy đã tan thành mây khói.”

Giang Chu nhìn Quý Tử Hàm: “Không ai dám hợp tác thì tôi sẽ hợp tác với cô ấy.”

Nữ nhân viên pha chế hừ một tiếng: “Đám đàn ông khôn khiếp các anh, chỉ biết nói lời ngon ngọt, nhưng chẳng biết chịu trách nhiệm chút nào.”

“Hít...sao cô lại có địch ý với tôi lớn như vậy?”

“Tôi là bất bình thay cho chị mình thôi!”

Chương 624: Tiểu Nam Nhi ăn kẹo que!

Sáng sớm hôm sau.

Quý Tử Hàm tỉnh giấc từ trên giường, chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Vì vậy, nàng đứng lên, lắc lắc cái đầu đang mơ màng vì sau rượu.

Sau đó, đi từ trên lầu hai xuống dưới lầu một, rót chén nước uống cho đỡ khát.

Tối hôm qua mình làm cái gì ý nhỉ?

Hình như là hẹn Giang Chu qua đây nói chuyện phiếm.

Nàng uống nhiều rượu, mượn men say để hỏi chuyện mà mình muốn biết nhất.

Nàng muốn biết, vì sao Giang Chu lại muốn đưa Tụ Mỹ vào chỗ chết.

Quý Tử Hàm nghĩ đến đây, lại hơi nghi ngờ một chút.

Giang Chu trả lời thế nào nhỉ?

“Đúng thế, tôi chính là Tào Tặc!”

Một âm thanh bỗng nhiên vang lên trong đầu Quý Tử Hàm, nhất thời làm cho nàng sợ hết hồn.

Nàng đã nhớ ra, lý do Giang Chu đã nói là thích vợ của Phùng Nhạc!

Loại lý do này nghe vào thì thấy rất vớ vẩn.

Nhưng Giang Chu là một tên lưu manh vô lại, nên hoàn toàn có thể làm được loại chuyện này.

Mặt Quý Tử Hàm bỗng nhiên trở nên trắng bệch.

Có nên nói chuyện này cho Phùng Nhạc biết hay không?

Nếu như không nói, vậy chính là giấu diếm với đồng bạn hợp tác.

Nhưng nếu như nói... vậy thật sự là rất khó mở miệng.

Không nên không nên, chuyện này không phải là vấn đề về phương diện làm ăn kinh doanh nữa rồi.

Mình phải suy nghĩ một chút mới được, để tính sau đi.

Quý Tử Hàm ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn ánh nắng bên ngoài cửa sổ, biểu cảm không khỏi ngưng trọng hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, cửa quán rượu bỗng nhiên bị đẩy ra.

Cô gái xăm hoa trên tay đi vào, đặt bữa sáng lên bàn.

“Chị, chị tỉnh rồi à?”

“Tử Nguyệt, tối hôm qua chị lên nhà kiểu gì?”

“Là họ Giang kia bế chị lên nhà!”

“Cái gì?!”

Quý Tử Hàm lập tức cúi đầu nhìn ngực mình.

May quá, mặt phật không có bị lộ ra ngoài.

Hả?

Không đúng!

Tại sao áo sơ mi lại mất hơi cúc áo rồi?

Cùng lúc đó, tại lễ đường trung tâm của đại học Thanh Bắc.

Hơn mười xí nghiệp bản thổ của Thượng Kinh đã phái nhân viên của mình đến đây, tất cả đều tiền vào trong lễ đường.

Điện Tín, Đăng Tấn, Haier, TaoBao, Kinh Đông, Pinxixi...

Các công ty bất động sản, các công ty bảo hiểm nhân thọ, các công ty xe hơi, công ty y dược... vân vân...

Hầu như các xí nghiệp đầu lĩnh của các lĩnh vực đều tụ tập lại đây, hầu như mỗi công ty ở đây đều là hướng gió cho những ngành nghề này.

Chỉ cần là học sinh của đại học Thanh Bắc và đại học Thượng Kinh, tất cả đều có thể đến đây nộp hồ sơ và phỏng vấn.

Đây chính là sức mạnh của các trường đại học hàng đầu.

Trong thời đại internet phát triển nhanh chóng này, có rất nhiều người thích cổ xúy cách nói đi học là vô dụng.

Muốn thành công thì không nên đi học, mà phải dành thời gian đi gây dựng sự nghiệp.

Còn nói người đi học sẽ không lẫn lộn được trong xã hội, không làm được ông chủ lớn.

Tương lai, những người vất vả vất vả để lên đại học, hoặc là các bạn học thì nghiên cứu sinh, có thể sẽ yêu cầu hoặc nhờ vả bạn tìm việc cho họ.

Ha ha!

Đánh rắm!

Người như vậy, có thể có bao nhiêu?

Lấy một ví dụ đơn giản nhất, đám người được mọi người gọi là đại ca khi đi học kia, cuối cùng bọn họ thực sự trở thành sếp rồi hả?

Không phải!

Một bộ phận tương đối khá trong số bọn họ, có người học sửa xe, có người học làm nail... Tất cả đều bị xã hội mài mòn góc cạnh, cả ngày phải phát sầu vì tiền thuê nhà và tiền điện tiền nước, không có ai là ngoại lệ.

Còn một bộ phận không khá kia, bọn họ trộm xe đạp điện để nuôi cô gái mình thích, cuối cùng bị đưa vào nhà lao.

Khi ngồi xôm bên trong còn cảm thấy không sao cả, vẫn còn vui vẻ thoải mái.

Sau khi đi ra ngoài mới phát hiện, cô gái mình thích đã lập gia đình, sau khi cam chịu số phận lại bị đưa vào nhà lao.

Còn muốn làm ông chủ? Quản lý những bạn học xuất sắc khi xưa?

Cách nói này chỉ có thể lừa dối bản thân mà thôi.

Có người nói, năm đó Bill Gates cũng bỏ học để gây dựng sự nghiệp mà.

Đừng nói nhảm, trường học của Bill Gates là trường học gì, là trường học nổi tiếng toàn cầu.

Cho nên, vấn đề mấu chốt không phải là bỏ học.

Mà bạn phải có thực lực thi đỗ vào trường học, và còn có can đảm để dứt khoát bỏ đi.

Nhìn hoạt động thông báo tuyển dụng trong sân trường của đại học Thanh Bắc và đại học Thượng Kinh thì biết.

Học hành tốt, chứng tỏ bạn sẽ trở nên quý hiếm không gì sánh được.

Hơn nữa, tiền vào xí nghiệp nổi tiếng không có nghĩa là bạn chỉ nhận được một bộ phận tiền lương chết đói và tiền thưởng.

Mà bạn còn có thể tích lũy mạng lưới giao thiệp, nắm giữ những tin tức có lợi.

Tương lai bạn có thể đi gây dựng sự nghiệp, có thể tổ kiến đoàn đội của mình, đây mới chính là chân lý.

Mà những người dự định bỏ học để ý làm ăn kinh doanh kia, đều là vượt qua cầu độc mộc trong thiên quân vạn mã, không phải ai cũng làm được như vậy.

Tại bãi đỗ xe ở phía tây lễ đường, trong một chiếc Toyota Corolla.

Giang Chu đang ngậm một cái kẹo que, tây còn đang véo má Tiểu Nam Nhi.

“Hình như dạo này cô gầy hơn một chút?”

Chương 625: Tiểu Nam Nhi ăn kẹo que! (2)

Tô Nam đánh tay của hắn, hừ một tiếng: “Boss, xin anh đừng quấy rầy nhân viên xinh đẹp dễ thương mê người của anh.”

Giang Chu hậm hực mà thu tay lại: “Như vậy, cô đã biết mình cần phải làm gì chưa?”

“Biết rồi, đi phỏng vấn nhân viên thay cho Chu Tinh.”

“Trước kia cô cũng đã làm chuyện này này, chắc hẳn là không có vấn đề gì nhỉ?”

Tô Nam thò tay vào túi xách, mở cái gương nhỏ ra để trang điểm lại: “Lần trước là nhân viên xã hội, còn lần này là bạn học, tóm lại vẫn có hơi khẩn trương.”

Giang Chu lấy kẹo que từ trong miệng ra: “Cho cô ăn, hóa giải nỗi lo lắng trong lòng.”

“...”

“...”

Tô Nam nhìn cái kẹo que ở bên mép, bỗng nhiên lại hơi xấu hổ: “Tôi nói rồi, tôi không thích ăn nước miếng của anh, đó là hiểu lầm.”

Giang Chu lại đưa kẹo que vào gần hơn một chút: “Nể mặt chút đi.”

“Nào có ai cho người khác ăn kẹo que mà mình đã ăn rồi?!”

“VẬY...VẬY THÌ QUÊN ĐI, TÔI CŨNG KHÔNG MUỐN ĂN NỮA, VỨT NHA.”

Tô Nam nghe thấy câu này, vô thức ngồi thẳng lên: “Cái này...cái kia...Vứt thì lãng phí quá.”

Giang Chu giả vờ mở cửa sổ xe ra: “Cô không ăn, tôi cũng không muốn ăn, vậy cho kiến ăn thôi.”

“Anh có tiền cũng không thể lãng phí như vậy được.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Tô Nam yên lặng một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu liếc nhìn Giang Chu một cái: “Vị gì thế?”

Giang Chu lại đưa kẹo que qua: “Vị vải, cô nếm thử?”

“Trùng hợp thật, thế mà lại là mùi vị tôi thích nhất...”

“Vậy cô có ăn hay không?”

Tô Nam đỏ mặt, trong tròng mắt hiện lên một vết xấu hổ: “Ăn, thế nhưng anh không được hiểu lầm, tôi chỉ là thích vị vải, lại cảm thấy vứt thì đáng tiếc...”

Giang Chu bỗng nhiên đưa tay ra, nắm bóp vành tai của nàng: “Không cần giải thích, ngoan, mở miệng.”

“...”

“A A...”

Tô Nam hơi hé miệng ra, ngậm cái kẹo que vị vải vào miệng.

Sau đó nàng cảm thấy gò má nóng bừng lên, vô thức kéo cửa sổ xe xuống.

Rốt cuộc là phải có quan hệ gì mới có thể ăn chung một cái kẹo que?

Trời ạ!

Tô Nam, bệnh của mày càng ngày càng nghiêm trọng rồi.

Mày nghiện nước miếng của Giang Chu rồi sao?

Lúc này, gió thu thổi qua, làm cho Tô Nam bớt căng thẳng hơn một chút.

Nhưng nàng vẫn ngại mà không dám đối mặt với Giang Chu.

Vì vậy, nàng liền nhìn về phía lối đường qua cửa sổ, làm bộ như đang quan sát người qua lại.

“Ăn ngon không?”

“Câm miệng, không nên hỏi tôi vấn đề này!”

Lấy kẹo que ăn rồi cho mình ăn.

Lại còn hỏi mình là ăn ngon không.

Rốt cuộc cái tên này có biết con gái rất dễ xấu hổ hay không?!

Tô Nam tức giận mà nhìn Giang Chu, đôi răng mèo là lóe hàn quang.

Nhưng Giang Chu lại không cho là đúng, hắn còn đưa tay bóp miệng nàng thành hình chữ O.

“Thấy cô ăn hăng hái như vậy, đột nhiên tôi lại muốn ăn.”

Tô Nam tròn mắt lên, khó có thể tin mà hít một hơi:

“Anh... anh sẽ không muốn ăn cái này chứ?!”

Giang Chu nhìn thoáng qua bên ngoài: “Đây là lần đầu tiên tôi đến đại học Thanh Bắc, không biết siêu thị ở nơi nào, rất muốn đi mua cũng khó.”

“Anh nghiêm túc...?”

“Làm sao vậy?”

Mấy hôm trước, tên này còn bị người ta vạch trần ở trên diễn đàn.

Nói là ôm ôm ấp áp tận hai tiếng với Sở hoa khôi ở bên đại học Thanh Bắc này.

Kết quả bây giờ lại nói là lần đầu tiên đến đây?

Tô Nam đầy vẻ khinh bỉ, lập tức muốn chế giễu một câu.

Ai ngờ vừa không để ý, kẹo que trong miệng đã bị Giang Chu cướp mất.

“Anh...”

Giang Chu quơ quơ cái kẹo que trong tay: “Tôi đoán là nó ăn ngon hơn.”

Tô Nam cắn chặt môi mông: “Boss chó, nếu anh dám ăn, tôi liền từ chức.”

“Vui sướng là cần chia sẻ, Tiểu Nam Nhi, cô không nên quá ích kỷ.”

“Vậy... vậy lát nữa tôi sẽ mua cho anh cái khác.”

“Nhưng mà tôi lại muốn ăn ngay bây giờ cơ.”

Giang Chu nhếch mép lên, rất tự nhiên mà ngậm kẹo que vào miệng.

Gò má Tô Nam lập tức đỏ bần lên.

Thế là tên boss chó nhà mình lại dám ăn thật!

Nàng lộ răng mèo của mình ra, nhặt cái gối dựa vào đằng sau lên, làm bộ muốn đánh Giang Chu.

Nhưng đúng lúc này, trên lối đi bộ bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu la.

“Anh!”

Hàn Nhu mặc váy dài màu vàng nhạt đi đến trước xe, cúi người nhìn từ cửa sổ vào trong xe.

Nàng thấy hai người quần quít lấy nhau, ánh mắt có hơi khó hiểu.

“Hai người đang làm gì vậy?”

Giang Chu đưa tay đề cái đầu nhỏ của Tô Nam lại: “Không có gì, cô bé này muốn cướp kẹo que trong miệng anh để ăn, anh có chết cũng không chịu khuất phục!”

Mặt Tô Nam đỏ lên, nguýt Giang Chu một cái: “Cái kẹo này rõ ràng là từ trong miệng tôi có được không, thực sự là ác nhân cáo trạng trước!”

“Đánh rắm, rõ ràng là tôi liếm vài cái rồi mới nhường cho cô!”

Hàn Nhu nhìn không được mà lộ ra vẻ ghét bỏ: “Hai người đã phát triển đến mức ăn nước miếng của nhau rồi sao?”

Cánh tay nhỏ đang giãy giụa của Tô Nam bỗng nhiên cứng đờ: “Không phải... không phải như vậy!”

“Ah, không cần phải giải thích, chắc chắn là hai người có vấn đề rồi.”

“Không thể nào, Nhu Nhu, chị biết đấy, em và anh trai chị luôn như nước với lửa, thế bất lưỡng cập!”

Chương 626: Tiểu Nam Nhi ăn kẹo que! (3)

Hàn Nhu tỏ vẻ không tin: “Lần trước em còn nói sinh con thì đặt tên là Giang Hà nữa kìa!”

Hàn Nhu liền ghen hợm: “Đó...đó chẳng qua là tên, ví dụ như Lý Giang Hà, Vương Giang Hà gì gì đó!”

“Không cần giải thích, có thể chị phải gọi em là chị dâu rồi, dù sao gọi bốn người hay năm người cũng không khác gì nhau.”

“Phi, em mới không thèm thích loại người này!”

Tô Nam giãy giụa từ trong lòng Giang Chu ra, mở cửa xe: “Em muốn đi phỏng vấn, đừng nhắc chuyện kẹo que và đặt tên nữa.”

Hàn Nhu nhìn bóng lưng của Tô Nam, nhìn không được mà che miệng cười khê: “Cô bé này thật là, chỉ biết nói một đằng nghĩ một nẻo.”

“Nhu Nhu, anh và Tiểu Nam Nhi chỉ là đồng nghiệp mà thôi, em đừng suy nghĩ quá nhiều.” Giang Chu nói như đúng rồi:

“Bọn anh ăn chung một cái kẹo que, chỉ là vì tăng thêm tình hữu nghị giữa đồng nghiệp thôi.”

“Anh, nếu như đây là ngày đầu tiên em biết anh, thì có lẽ em sẽ tin thật!”

“Đừng làm nhảm, em chuẩn bị sơ yếu lý lịch xong chưa?”

Hàn Nhu ngồi vào ghế lái phụ, đưa sơ yếu lý lịch trong tay cho Giang Chu: “Tối hôm qua đã thức đêm làm, mời Sếp Giang xem qua một chút.”

Giang Chu thuận tay lật hai cái: “Ừm, viết không tệ!”

“Anh cũng quá qua loa lấy lệ rồi chứ? Chẳng may có vấn đề thì sao, chẳng may em không tìm được việc thì sao?”

“Anh nhiều tiền như vậy, còn không đủ nuôi em cả đời à?”

Hàn Nhu hơi ngẩn ra, ánh mắt lập tức trở nên dụi dàng hơn.

Nếu như người khác nói cho nàng những lời này, thì nàng nhất định sẽ cười nhạt.

Hiện giờ, người có nuôi nổi bản thân mình không vẫn là một vấn đề, nào có năng lực gì mà đòi nuôi sống người khác chứ.

Nhưng anh trai nàng thì khác.

Anh trai nói sẽ nuôi nàng cả đời, vậy nhất định là cả đời.

Sẽ không ít hơn phút nào giây nào cả.

“Em không muốn!”

Giang Chu kinh ngạc nhìn Hàn Nhu: “Vì sao?”

Hàn Nhu nhìn Giang Chu mà cười một tiếng: “Em sợ mình lãng phí hết tất cả may mắn trong kiếp này, kiếp sau sẽ không gặp được anh nữa.”

“Nhóc con mới bao tuổi, làm sao lại mê tín như vậy?”

“Ai ui, anh, anh đừng nói nhảm nữa, mau xem sơ yếu lý lịch hộ em đi.”

Hàn Nhu ôm cánh tay của Giang Chu để làm nũng.

Giang Chu bắt đầu dĩ, không thể làm gì khác hơn là kiểm tra từng câu từng chữ trong sơ yếu lý lịch cho nàng.

Một giờ chiều.

Mặt trời mùa thu treo cao ở phía chân trời.

Đại hội tuyển dụng sân trường của đại học Thanh Bắc và đại học Thượng Kinh chính thức bắt đầu.

Các xí nghiệp và công ty tham gia hoạt động đều lần lượt ngồi vào vị trí của mình.

Sau đó, dựng bảng hiệu tuyên truyền, chờ sinh viên đi vào.

Lúc này, trong lễ đường có rất nhiều sinh viên đã tốt nghiệp.

Nam mặc tây trang, nữ mặc váy dài.

Mỗi một người đi phỏng vấn đều ăn mặc cẩn thận một phen, cố gắng để cho người phỏng vấn có ấn tượng tốt với mình.

Giang Chu sửa sơ yếu lý lịch cho Hàn Nhu, lại gọi Chu Vũ Đình đi in lại một bản khác.

Hàn Nhu lấy được sơ yếu lý lịch mới, liền nhảy nhót lon ton, bắt đầu đi xếp hàng để tham gia phỏng vấn.

Mà Giang Chu thì chen qua đám người, chuẩn bị đi vào hội trường.

Nhưng hắn mới đi được hai bước, liền bị một bàn tay mập mạp cản lại.

“Vì sao cậu lại chen hàng?”

“Tham gia phỏng vấn là phải xếp hàng, không thấy có nhiều người đang xếp hàng như vậy sao?”

“Nếu như tất cả mọi người đều không tuân theo quy củ, vậy chẳng phải sẽ thành cái chợ rồi sao!”

“Cậu cho rằng mình rất đặc thù à?”

“Xếp hàng cũng không được, vậy có ai muốn một nhân viên như cậu chứ?”

Giang Chu hơi nhướn mày lên, ngược mắt quan sát người này một chút.

Đứng trước mặt hắn là một anh chàng mập mạp có làn da đen, trên người mặc một bộ tầu trang màu xám lạnh.

Trên đầu được vuốt nửa cân keo xịt tóc, lộ ra đầy mỡ.

Giọng nói của người này rất to, vừa mở miệng đã hấp dẫn vô số ánh mắt, bao quát cả các xí nghiệp đang chờ khảo sát ở.

“Bạn là sinh viên Thượng Kinh hay là Thanh Bắc? Làm sao tổ chấp lại thấp như vậy?”

“Bạn cho rằng bạn đi phỏng vấn là chỉ đại biểu cho một mình bạn thôi à?”

“Người anh em, không nên làm xấu mặt trường học, được chứ?”

“Mọi người đều vất vả xếp hàng, bạn dựa vào cái gì mà muốn chen lên phía trước?”

“Nói cho bạn biết một chuyện, tìm việc làm là nhìn tổng hợp tố chất và năng lực, dù bạn có chen lấn giỏi thì lại có tác dụng gì?”

“Nói không chừng còn bị người ta nhìn thấy không xếp hàng, trực tiếp Pass bạn luôn ý chứ.”

Lúc này, giọng nói của ông anh này vẫn quanh quẩn ở trong lễ đường.

Dẫn đến không ít người của các xí nghiệp đều liếc mắt nhìn nhau.

Có không ít người trong đó cảm thấy ông anh mập mạp đen xì này nói rất có đạo lý.

Một người còn không biết xếp hàng, thì làm sao sẽ tuân thủ quy củ chế độ của công ty?

Không có ý thức tập thể, không có trách nhiệm, không hiểu kính trọng...

Người như vậy, mặc kệ là có tài giỏi đến đâu, có năng lực mạnh đến đâu, thì cũng không phải một nhân viên tốt.

Hít...

Đầu óc tên mập mạp này cũng nhanh nhạy phết nhỉ.

Dùng cách răn dạy người chen hàng này để tạo ấn tượng tốt với những người của các xí nghiệp kia.

Vừa thể hiện tinh thần trọng nghĩa và ý thức trách nhiệm của mình, lại vừa cmn có thể loại bỏ một đối thủ cách tranh.

Giang Chu kinh ngạc đến mức nhin không được mà giờ ngón tay cái lên.

“Người anh em, anh nói rất có lý, tôi thấy rất xấu hổ, vậy tôi sẽ đi xếp hàng.”

Chương 627: Đó không phải học sinh, mà là quan phòng vấn!

Giang Chu nói xong liền quay người rời đi, đi thẳng đến cuối hàng ngũ luôn.

Ánh mắt của hắn vẫn thản nhiên như không, chẳng có chút lúng túng hay xấu hổ nào cả.

Giống như chuyện bị người cùng lứa răn dạy cũng không hề mất mặt vậy.

Đám người đang xếp hàng nhìn thấy cảnh này, đều ngăn người ra.

Dưới cái nhìn của bọn họ, người có thói quan chen hàng, chắc chắn là loại người cực kỳ ích kỷ.

Người như vậy đều có mấy cái tính chất đặc biệt.

Ví dụ như không nhìn quy tắc, không biết lễ phép, luôn lấy mình làm trung tâm, không coi ai ra gì...

Nhưng tại sao người này lại dễ nói chuyện như vậy?

Bảo xếp hàng liền đi xếp hàng luôn?

Xã hội bây giờ hài hòa như vậy sao?

“Biết thế thì xếp hàng từ đầu không phải tốt rồi sao?”

“Đều là sinh viên như nhau, còn cần tôi phải dạy nữa.”

“Ngay cả sơ yếu lý lịch cũng không mang, có quý mới thuê người như vậy!”

Ông anh mập mập thấy Giang Chu sáng khoái như vậy, nhất thời lại có loại cảm giác chưa thỏa mãn.

Anh ta đã nghĩ kỹ biện pháp ứng đối khi người này phản bác rồi.

Ai ngờ người này lại chịu thua dễ dàng như vậy.

Điều này làm cho anh ta có một loại cảm giác sử dụng toàn bộ sức mạnh nhưng lại không biết đánh vào đâu.

Hoặc là một loại cảm giác như cao thủ đang định dùng chiêu cuối nhưng đối thủ đã ngã xuống trước đó rồi.

Nhát gan như vậy mà còn học người khác chen hàng, thực sự là lãng phí nước bọt.

Có điều, một màn vừa rồi cũng đã để lại cho người phỏng vấn ấn tượng tốt rồi.

Như vậy, chỉ cần mình không biểu hiện quá kém, liền sẽ nhận được offer của rất nhiều công ty.

Ông anh mập mạp nhin không được mà quay đầu nhìn thoáng qua phía sau.

Lúc này, Giang Chu thật sự ngoan ngoãn đứng cuối đội ngũ, còn cmn huýt sáo nữa.

Cái người này, không biết then một chút nào sao?

Hít...

Ông anh mập mạp quan sát Giang Chu một lát, kìm lòng không được mà bắt đầu hơi nhúu mày.

Vừa rồi vội vã biểu hiện nên không quá để ý đến tướng mạo của Giang Chu.

Hiện giờ nhìn một lát, lại thấy người này hơi quen quen.

Chẳng lẽ trước kia có quen biết sao?

Không đúng, tuyệt đối là không.

Xem ra là mình nghĩ nhiều rồi.

Chẳng mấy chốc, đã đến thời gian bắt đầu tuyển dụng.

Mọi người xếp thành hàng dài chờ đợi ở ngoài cửa.

Có người đang luyện tập giới thiệu bản thân, có người xem lại sơ yếu lý lịch của mình.

Thứ như cơ hội này, luôn luôn đều là lưu lại cho người có chuẩn bị.

Cái gọi là lâm trận mới mài gương, không sắc thì cũng sáng nha.

Nhưng trong nháy mắt, nửa tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Điều kỳ lạ là hoạt động vẫn chưa được bắt đầu.

Đám sinh viên ở trước cửa chờ một lúc lâu, liền bắt đầu vội vàng xao động.

Vì vậy, bọn họ bắt đầu châu đầu ghé tai, mặt đầy nghi ngờ khó hiểu.

“Tại sao còn chưa bắt đầu?”

“Đúng vậy, đã nói là một rủi rồi liền bắt đầu rồi mà?”

“Những công ty này không phải đều là xí nghiệp nổi tiếng sao, tại sao lại không có khái niệm thời gian chứ??”

“Biết thế này thì đã không đến rồi, tôi cũng không muốn tìm việc thật, mà chỉ muốn đi thử xem một lần thôi, như này không phải lãng phí thời gian sao?”

“Người đã đến đông đủ rồi, tại sao còn bắt chúng ta chờ ở ngoài này?”

Đám sinh viên bên ngoài bắt đầu mở miệng, âm thanh nghị luận từ từ tăng cao.

Mà đám người của các xí nghiệp lớn bên trong cũng tỏ vẻ nghi ngờ.

Đã nói là bắt đầu lúc một rủi rồi cơ mà.

Bọn họ khảo sát xong còn phải đi làm chuyện khác nữa.

Tự nhiên lại phải ngồi chờ nửa tiếng mà không làm được gì cả.

Nhưng đúng lúc này, Nghiêm Vi Dân từ sau đài đi đến.

Lông mày của ông đã bắt đầu nhíu chặt, ánh mắt có hơi khó hiểu.

Ông vừa trò chuyện trời đất với mấy người bạn ở phía sau, không để ý đến tình hình bên này.

Kết quả phát hiện bên ngoài càng ngày càng an tĩnh, lúc này mới phát giác ra chuyện không đúng.

“Có chuyện gì? Đã một rưỡi rồi, tại sao còn chưa bắt đầu?”

Sinh viên phụ trách ghi danh liền bước nhanh qua đó: “Chủ nhiệm Nghiêm, có một xí nghiệp vẫn chưa đến.”

Mặt Nghiêm Vi Dân tràn đầy dấu chấm hỏi: “Là xí nghiệp nào?”

“Chính là bên kia kia...”

Nghiêm Vi Dân nhìn theo phương hướng đó, sau đó liền sững sờ.

Là công ty của Giang Chu.

Tên nhóc này lại giờ trò mèo gì đây?

Giang Chu sẽ không ngồi xỏm ở nhà tắm nữ đại học Thanh Bắc người ta để thưởng thức phong cảnh chứ?

Mặt Nghiêm Vi Dân tràn đầy phiền muộn, vội vàng cầm điện thoại di động lên, gọi điện thoại cho Giang Chu.

Cùng lúc đó, giữa đội ngũ xếp hàng rất dài ở bên ngoài.

Một tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên.

“Honey, em gái, xin em đừng khóc —!”

“Phía trước có một khách sạn, để anh mang em vào — - -!”

“Ồ, đừng kêu đau — —!”

“Ồ, đừng khóc — - -!”

Âm thanh đột nhiên xuất hiện này làm cho đám sinh viên đang xếp hàng thoáng nghiêng đầu, ánh mắt của bọn họ trở nên hơi cổ quái, không ngừng tìm kiếm nơi bắt nguồn của âm thanh đó.

Nhất là mấy nữ sinh viên mềm mại đáng yêu kia, còn bị bài hát này làm cho đỏ mặt.

Chương 628: Đó không phải học sinh, mà là quan phòng vấn!
(2)

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu thân nhiên móc điện thoại di động từ trong túi ra.

Đám sinh viên chung quanh nhìn thấy cảnh này, lại là một trận khinh bỉ.

Hóa ra lại là người chen hàng vừa rồi!

Tên này không biết đặt chế độ yên lặng khi ở trường hợp công cộng à?

May mà bây giờ vẫn đang chỉ xếp hàng, nếu như đang phỏng vấn mà có điện thoại thì...

Hơn nữa, tại sao tiếng chuông điện thoại của người này lại có thể ô uế đến mức này chứ?

Nói thế nào thì đại học Thanh Bắc và đại học Thượng Kinh cũng là trường học số một số hai, tại sao lại có loại học sinh này?

Trong vô số ánh mắt ghét bỏ, Giang Chu cầm điện thoại di động lên, đưa lên tay.

“Alo, Giang Chu, tại sao em vẫn chưa đến?”

“Chủ nhiệm, em đến từ lâu rồi mà!”

“Em đừng nói nhảm, bây giờ tôi đang ở trong đó, nào thấy bóng dáng của em đâu?”

“Ồ, em đang xếp hàng ở ngoài lễ đường mà!”

“Em là người phỏng vấn, em xếp hàng cái lông gì?”

“Có người ngăn cản em, không cho em đi vào, nói là em không biết lễ phép, em còn tưởng rằng em cũng phải xếp hàng nữa chứ.”

Giang Chu như đang bắt chước ông anh mập mạp kia, giọng nói không nhỏ, hơn nữa còn bật loa ngoài của điện thoại.

Cùng lúc đó, đám sinh viên chung quanh đều dồn dập lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Quan phòng vấn?

Người này không phải sinh viên sao, tại sao lại trở thành quan phòng vấn rồi?

Đậu xanh, bảo sao người ta lại chen hàng đi vào trong.

Người ở là ngồi ở, chứ không phải đứng ở bên ngoài này.

Ai cmn rảnh rồi đến nhúc trướng mà để cho người ta xếp hàng ở đây?

Đám người nghĩ đến đây, lại dồn dập nhìn về phía ông anh mập mập đen xì kia.

Con mẹ nó, cũng bởi vì bên ngu xuẩn này muốn tìm cảm giác tồn tại, cho nên mọi người phải chờ nửa tiếng!

Lúc này, ông anh mập mập cũng tràn đầy mờ mịt.

Anh ta cho rằng người này con trẻ, nhìn qua không lớn tuổi hơn mình.

Một người như vậy thì làm sao có thể là quan phòng vấn được?

Đúng lúc này, cô gái đứng ở trước mặt Giang Chu lên tiếng: “Anh... anh còn không đi vào à?”

Giang Chu nhếch mép lên: “Không, tôi muốn xếp hàng.”

Cô gái liếc nhìn đồng hồ: “Chiều nay tôi còn phải đi làm thêm nữa, anh không vào thì làm sao có thể bắt đầu được?”

“Bảo bọn họ cứ bắt đầu trước đi, tôi lại xếp hàng thêm một lúc, chị gái, chị học trường nào?”

“Tôi... Đại học Thanh Bắc.”

“Thanh Bắc rất tốt, có bạn trai chưa?”

“Chưa... vẫn chưa!”

Giang Chu ồ một tiếng: “Chỉ lo học tập thôi à?”

Cô gái hơi xấu hổ, yếu yếu ớt ớt mở miệng: “Chủ yếu là vì gia đình không cho.”

“Gia giáo nghiêm ngặt như vậy sao?”

“Đúng vậy, nếu bị phát hiện thì sẽ bị mắg...”

Giang Chu sờ cằm gậ đầu: “Vậ có thíc cậ bả nam không?”

Cô gái sừng sốt: “Hả?”

“Chính là loại không nói chuyện yêu đương, chỉ nói Phong Hoa Tuyết Nguyệt đó.”

“Vây... như vậy không tốt lắm đâu.”

Lúc này, tất cả sinh viên chờ phỏng vấn đều nghiêng rắg nghiêng lợi.

Đây là cmn quan phỏng vấn gì chứ?!

Nơi này có vài trăm người đang xếp hàng chờ phỏng vấn.

Nhưng tên này lại lãng phí thời gian để tán gái.

Nhưng mà...đám người suy nghĩ một chút, lại cảm thấy chuyện này không phải do người này.

Nếu như không phải tên mập mạp chết bầm kia xen vào chuyện của người khác, thì làm sao bọn họ có thể chờ lâu hơn nửa tiếng được?

Vì vậy, tất cả sinh viên đều dùng ánh mắt tức giận và hung ác để trợn mắt nhìn mập mạp chết bầm kia.

Ông anh mập mạp vốn đang rất sảng khoái, giờ lại nhịn không được mà cúi đầu xuống, giả vờ như không nhìn thấy tất cả những chuyện này.

Ông anh này cảm thấy hôm nay mình ra ngoài đã không xem Hoàng Lịch.

Này cmn cũng quá đen đui rồi.

Nhưng đúng lúc này, Nghiêm Vi Dân đi từ bên trong ra ngoài.

Ông nhìn thấy Giang Chu đang trò chuyện vui vẻ với một nữ sinh viên thì lập tức nghiêng rắg nghiêng lợi.

“Em cái tên này, em có biết bao nhiêu người đang chờ em không?”

Giang Chu làm bộ bất đắc dĩ: “Chủ nhiệm, ngài vợi cũng vô dụng thôi, em phải xếp hàng mà.”

Nghiêm Vi Dân nhúc đầu: “Em xếp hàng cái chim gì, đừng lãng phí thời gian nữa, mau đi theo tôi.”

“Không được, em phải xếp hàng!”

“Có phải em muốn đại học Thượng Kinh chúng ta mất mặt không?”

Giang Chu liếc nhìn đám người ở chung quanh: “Em là người văn mình, biết lễ phép nên phải xếp hàng.”

Nghiêm Vi Dân hận không thể cho Giang Chu một đấm: “Em là một quan phòng văn, em chạy vào đội ngũ sinh viên làm gì?”

“Người ở phía trước không cho em vào, nói là em phải xếp hàng mới được vào.”

“Là ai? Là ai nhiều chuyện như vậy?”

Giang Chu lắc đầu: “Em quên rồi, dù sao em cũng phải xếp hàng.”

Nghiêm Vi Dân nhíu mày: “Chuyện này để tính sau, bên trong kia mới là chuyện chính.”

“Bên ngoài cũng có thể làm chuyện chính mà, hiện giờ em đang phỏng vấn rồi.”

“???”

Giang Chu quay đầu nhìn về phía cô gái kia: “Chị thấy chiều cao của tôi thế nào? Có hài lòng không?”

“A...” Cô gái hơi ngượng ngùng mà đẩy kính mắt lên: “Chiều cao rất tốt.”

“Vậy chị muốn sinh con trai hay là sinh con gái?”

“Hả?!”

Nghiêm Vi Dân tức giận muốn bốc khói, trực tiếp lôi kéo Giang Chu đi vào trong.

Giang Chu vừa hô phỏng vấn chưa kết thúc, vừa bị kéo vào lễ đường.

Chương 629: Đó không phải học sinh, mà là quan phòng vấn!
(3)

Nghiêm Vi Dân tức giận nói: “Đó gọi là phòng vấn sao, tôi cũng ngại thay em luôn đấy!”

Giang Chu sửa sang cà vạt: “Thật ra thì em chỉ đến cho đủ số thôi, có em hay không cũng có khác gì đâu?”

Nghiêm Vi Dân không đồng ý: “Em bây giờ chính là bảng hiệu của đại học Thượng Kinh, có thể không khác sao?”

“Được rồi, chủ nhiệm, em hiểu rồi, mau chóng bắt đầu đi!”

“Mau đi về chỗ của em đi!”

Giang Chu cất bước đi vào hội trường, xuyên qua lối đi nhỏ, đi đến trước bàn có biển hiệu Chu Tinh.

Lúc này, những người của công ty khác cũng dồn dập quay đầu nhìn qua, họ muốn xem xem là ai mà quá đáng như vậy.

Không ngờ khi bọn họ nhìn thấy Giang Chu thì lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Là Giang Chu?!”

“Không đúng lắm, sao trông cứ khang khác với trên ti vi vậy?”

“Là đen hơn trên ti vi, nhưng mũi và mắt đều giống.”

“Giang Chu thật sự trẻ như vậy?”

Đám quan phòng vấn đều nhìn lẫn nhau, cả đám đều thấy rất kinh ngạc.

Tên Giang Chu này rất hot ở trong giới đầu tư.

Một mặt là bởi vì hắn đã lên ti vi, một mặt khác là phong bo hàng giả của Tụ Mỹ.

Tất cả mọi người đều biết, Tụ Mỹ là hạng mục hợp tác của Phi Độ và Chu Tinh.

Không ngờ thời điểm này mà Giang Chu vẫn còn có hứng thú đi tham gia loại hoạt động tuyển dụng này.

Nhưng bọn họ vừa nghĩ đến đây, bỗng nhiên ý thức được rằng Giang Chu vẫn là một gã sinh viên.

Là sinh viên năm thứ hai của học viện tài chính và kinh tế, của đại học Thượng Kinh.

Sự thật này không khỏi làm cho tất cả mọi người đều trở mắt nhìn nhau.

Trong khi đám bạn cùng trang lứa đang nghĩ cách xin việc, khi nghiên cứu sinh, thì người này đã có khối tài sản to lớn rồi.

Mặc dù đại học Thượng Kinh và đại học Thanh Bắc đều là đại học hàng đầu cả nước.

Nhưng căn bản là không có người giống như vậy.

Đám người không khỏi hồi tưởng lại thời kỳ mình học đại học.

Khi đó mình đang làm cái gì nhỉ?

Giúp Nữ Thần mua bữa sáng cho bạn trai của nữ thần...?

Cùng lúc đó, đám sinh viên đang xếp hàng ở bên ngoài cũng rối loạn một phen.

Bởi vì người của hội học sinh vừa đưa một tấm bảng đến, trên tấm bảng này viết tên tất cả các xí nghiệp tham gia hoạt động lần này.

Thật ra thì cái danh sách này cũng đã có từ sớm rồi, nhưng chỉ là danh sách trước không có cái tên tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh này.

Bởi vì Nghiêm Vi Dân biết, Giang Chu là một tên nhóc không đáng tin cậy.

Chẳng may viết tên lên, người lại không đến, vậy thì quá xấu hổ rồi.

Nhưng khi cái tên tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh này bỗng nhiên xuất hiện ở trên đó, lại nghĩ đến một màn vừa rồi.

Tất cả sinh viên đang xếp hàng đều lộ ra vẻ bưng tỉnh đại ngộ.

“Con bà nó, bảo sao tôi lại thấy quen mắt như vậy, hóa ra người đó là Giang Chu?!”

“Giang Chu chính là thần tượng của tôi, thế mà tôi lại ở gần thần tượng của mình như vậy!”

“Nhưng tại sao Giang Chu không giống với trên ti vi lắm nhỉ?”

“Bình thường mà, ai lên ti vi mà không trang điểm chứ, tôi cũng thấy hơi khác một chút.”

“Nghe nói Giang Chu là người yêu của Sở hoa khôi trường chúng ta à?”

“Mọi người đều đoán sai rồi, có hôm tôi còn nhìn thấy một phú bà lái Porsche đi tìm Giang Chu nữa kìa!”

“...”

Trong tiếng nghị luận âm ỉ, hoạt động rút cuộc đã được bắt đầu.

Đầu tiên là hai vị chủ nhiệm đi lên đọc diễn văn, cảm tạ các xí nghiệp ủng hộ bla bla...

Sau đó, lại có vài đại biểu của các xí nghiệp đi lên đài phát biểu cảm tưởng một chút.

Sau khi xong xuôi tất cả thì cũng đã là nửa tiếng sau.

Đám sinh viên cũng từ từ tỉnh táo lại, bắt đầu tập trung đưa sơ yếu lý lịch cho xí nghiệp mà mình hướng tới.

Nhìn trúng liền trò chuyện, chướng mắt liền Pass.

Toàn bộ bầu không khí trong hội trường có thể tình là vui vẻ hòa thuận.

Cũng không có quan phòng vấn nào đưa ra vấn đề quá khó khăn.

Cùng lúc đó, Tô Nam liếc nhìn sơ yếu lý lịch trong tay, bắt đầu đánh số cho bọn nó.

Sinh viên nơi này nhiều lắm.

Giang Chu lại nói rõ từ đầu rồi, hẳn không tham gia phỏng vấn, mà chỉ đến ngắm chân mà thôi.

Cho nên, toàn bộ trọng trách nặng nề này đều rơi vào người Tiểu Nam Nhi.

Nàng lại chỉ có một mình, không có cách nào khác hơn là đánh số từng cái một.

Một lúc lâu sau, Tô Nam lựa chọn ra một ít sinh viên mà mình tương đối hứng thú.

“Anh thấy những người này thế nào?”

“Tại sao lại nhiều nam như vậy?”

Tô Nam liếc mắt: “Công ty của chúng ta cũng không phải công ty giải trí như bên cạnh!”

Giang Chu nhìn thoáng qua mấy chục cặp chân dài ở bên sát vách, lại thấy hơi tiếc nuối: “Tôi cuối định, sáu tháng cuối năm nay sẽ tiến quân vào ngành giải trí.”

“Tùy anh!”

“Ừm!”

Giang Chu móc một cái kẹo que từ trong túi ra, bóc vỏ rồi nhét vào trong miệng.

Bây giờ hắn đã bị Phùng Tư Nhược nuôi quen rồi, luôn thích nhét vài cái kẹo vào trong túi.

Có điều, khi Tô Nam nhìn thấy cảnh này, nàng lập tức tròn mắt lên.

“Lúc ở trong xe, anh nói đó là cái cuối cùng rồi mà?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Có thể là tôi nhớ nhầm!”

Tô Nam dùng đôi bàn tay trắng như phấn đánh Giang Chu một trận: “Anh chính là muốn ăn nước miếng của tôi thì có!”

Chương 630: Anh đi xin việc, hay là đến làm lãnh đạo?

“Vẫn còn rất ngọt, cô muốn ăn không?”

Giang Chu kéo kẹo que từ trong miệng ra, đưa đến trước mặt Tô Nam.

Tô Nam thấy thế, gò má liền đỏ ửng, ánh mắt hơi né tránh.

Ăn hay là không ăn đây?

Thật ra thì kẹo que cũng không phải món gì ngon.

Ngày bình thường nàng chưa từng mua kẹo que để ăn.

Thế nhưng mà...

“Ăn, nhưng anh phải đưa cho tôi một cái mới.”

“Không có cái mới, đây là cái cuối cùng rồi!”

Tô Nam liếc mắt, lộ ra đôi răng mèo đã lóe hàn quang: “Trên xe ở cũng đã nói như thế, vậy cái kẹo này là sao?”

Giang Chu kéo hai túi áo khoác ra ngoài: “Không có thật, không tin thì nhìn đi!”

“...” Tô Nam yên lặng một lát: “Ăn cũng được, nhưng không cho phép anh nói chuyện này cho người khác biết!”

Giang Chu gạt đầu, đưa kẹo qua: “Thật ra thì tôi không thích vị vải lắm!”

“Vậy tại sao anh còn cố tình ngậm vào mồm rồi mới cho tôi? Anh không thể trực tiếp đưa cho tôi luôn à?”

“Không phải cô thích ăn loại này sao?”

“Nói... nói vậy, tôi không thích ăn đồ người khác đã liếm qua.”

Giang Chu yên lặng một chút, sau đó vươn tay vào túi quần.

Hắn móc hai cái kẹo que ra, chọn một cái vị vải ở trong đó ra.

Hiện giờ, trong tay Giang Chu có hai cái kẹo que.

Một cái là hắn đã ngậm vào mồm, một cái khác là hoàn toàn mới, còn chưa bóc vỏ.

“Cô xem đi, đây là kẹo mới, đây là kẹo tôi ăn rồi, cô chọn cái nào?”

Tô Nam tròn tròn mắt, nhất thời lại ngần ra: “Anh đã nói là còn một cái cuối cùng rồi cơ mà, anh cái tên boss khốn nạn này!”

Giang Chu nhất thời nhếch mép lên: “Tiểu Nam Nhi, cô quá ngây thơ rồi, tôi nói là cái cuối cùng trong áo, còn đây là túi quần mà!”

“...”

“Đây chính là nghệ thuật ngôn ngữ đấy!”

“Anh chính là tên lừa đảo, nói mười câu thì có mười một câu là giả!”

Biểu cảm của Giang Chu bỗng nhiên trở nên nghiêm túc:

“Chứng minh cho tôi xem, cô thích ăn cái mới hơn đi!”

Tiểu Nam Nhi do dự một lát, chậm chạp không đưa tay ra.

“Không phải cô không thích ăn thứ tôi ăn rồi sao, cái này vẫn chưa bóc vỏ nè!”

“Tôi...”

Giang Chu đặt kẹo lên trên ly giấy, sau đó nhắm mắt lại: “Như vậy đi, tôi không nhìn, cô chọn đi!”

Tô Nam giơ tay lên, quơ quơ vài cái trước mặt hẳn: “Không nhìn thật chứ? Anh sẽ không ti hí chứ?”

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!”

“...”

Một lúc lâu sau, Tô Nam ho khan một tiếng.

Giang Chu nghe thấy âm thanh này, lặng lẽ mở mắt ra.

Lúc này, trên ly giấy chỉ còn có một cái kẹo que chưa được bóc vỏ.

Giang Chu nhin không được mà nhếch mép lên.

Ngoài miệng nói không muốn, nhưng thân thể vẫn rất thành thực nha.

“Anh... anh cười cái gì?”

“Không có gì, gọi đám người bên ngoài vào đi!”

Tô Nam lẩm bẩm một câu, rồi ngồi thẳng người, bắt đầu phỏng vấn những sinh viên kia.

Sinh viên của đại học Thượng Kinh và đại học Thanh Bắc có tố chất cực cao.

Mặc dù chỉ là có hơi lý luận suông, nhưng năng lực cơ bản thì vẫn có.

Hơn nữa, có không ít người đã có kinh nghiệm thực tập tại các công ty lớn.

Đây cũng chính là vì sao các xí nghiệp nổi tiếng lại thích tuyển dụng nhân viên từ các đại học hàng đầu.

Đúng lúc này, ông anh mập mập da đen xếp hàng ở phía trước Giang Chu đi vào, anh ta hoàn toàn thân nhiên như không nhớ ra chuyện ở bên ngoài vậy.

“Xin chào, tôi tên là Dương Tiễn!”

Trên mặt còn nở nụ cười tràn đầy tự tin.

“Chào bạn Dương, bạn học trường nào?”

“Tôi là sinh viên năm thứ tư ngành tài chính của đại học Thanh Bắc!”

“Mời tự giới thiệu bản thân.”

Dương Tiễn tăng hắng một cái, bắt đầu tự giới thiệu bản thân mình.

Nội dung đại khái là tham dự cái hạng mục này, nhận được giải thưởng gì...

Dương Tiễn còn nhấn mạnh là mình đã được nhận học bổng ở năm nhất, nhưng là nhận được dựa vào hoạt động của trường.

Tô Nam vừa nghe Dương Tiễn giới thiệu, vừa ghi ghi chép chép gì đó ra giấy.

Có vài người vừa lên tiếng đã bại lộ tính cách của mình.

Thời gian trước, Tô Nam đã phỏng vấn không ít người, cho nên vừa nghe Dương Tiễn mở miệng là đã hiểu được vài thứ.

Nàng cảm thấy Dương Tiễn này quá biết làm màu, thái độ làm việc luôn có một loại cảm giác như quan liêu.

Nếu như không xem sơ yếu lý lịch, thì còn tưởng rằng Dương Tiễn sinh ra trong thế gia chính trị.

Nhưng thật ra Dương Tiễn sinh ra trong một trấn nhỏ, gia đình mở một cái siêu thị.

Coi như là một gia đình hơi khá giả, không tốt cũng không xấu, nhưng cái giọng quan liêu này khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái lắm.

Một lúc sau, tự giới thiệu kết thúc.

Tô Nam nhìn thoáng qua Giang Chu: “Anh thấy thế nào?”

Giang Chu mỉm cười: “Tôi cảm thấy anh ta không thích hợp làm nhân viên, mà thích hợp làm lãnh đạo hơn.”

Hai mắt Dương Tiễn nhất thời sáng lên: “Giang tổng thật là mắt sáng như đuốc, đúng là tôi muốn nhận lời mời công việc quản lý, bởi tôi cho rằng mình rất có năng lực lãnh đạo.”

“Rất tốt, anh rất thích hợp làm lãnh đạo, ít nhất thì cái thái độ này...”

“Đúng vậy đúng vậy, bạn học của tôi đều nói như vậy.”

Chương 631: Lương một năm 20 ngàn!

Giang Chu cười xán lạn: “Vậy chứng tỏ ưu điểm của anh đã rất rõ ràng rồi, nhất định sẽ trở thành một lãnh đạo tốt.”

Sau khi nghe xong, Dương Tiễn hết sức phấn chấn: “Thật ra thì đó chỉ là một ít hư danh, nhưng sau khi gia nhập công ty, tôi nhất định sẽ làm ra một phen sự nghiệp!”

“Ừm, tôi tin rằng dù anh đến bất cứ xí nghiệp nào thì đều có thể phát sáng.”

Tô Nam nhìn không được mà liếc mắt nhìn Giang Chu một cái.

Boss khốn nhà mình quá xấu, từ chối thì nói là từ chối đi, lại còn trêu chọc người ta, để cho người ta vui sướng nữa, cuối cùng lại từ chối.

“Tiểu Nam Nhi, cô thấy thế nào?”

Tô Nam hừ một tiếng, thầm nói boss chó má quá đáng thật, tự hát mặt đỏ rồi bắt nàng đi hát mặt đen.

“Chuyện này... Bạn Dương, bạn trở về chờ thông báo đi, chúng tôi phải suy tính một chút.”

Dương Tiễn nghe thấy câu này, sắc mặt liền thay đổi.

Kết thúc nhanh như vậy?

Không phải đã nói mình rất thích hợp làm lãnh đạo sao?

Làm sao cuối cùng lại thành từ chối rồi?

Dương Tiễn suy đoán rằng, có thể mình bị từ chối là do chuyện lúc này.

Nhưng chuyện này không liên quan gì đến năng lực làm việc của mình mà.

Làm một ông chủ lớn, làm sao có thể ích kỷ và hẹp hòi như vậy?

“Tuy rằng tôi và Giang tổng có ít mâu thuẫn, nhưng thật ra tôi vẫn rất có năng lực.”

Tô Nam có hơi kinh ngạc: “Anh còn có mâu thuẫn với boss của chúng tôi?”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Người vừa rồi bắt tôi xếp hàng ở ngoài kia là anh ta.”

“Hóa ra là vậy!”

Dương Tiễn yên lặng một lát: “Nhưng năng lực của tôi rất khá, đúng là tôi cũng có ý định nhận lời mời làm quản lý, quý công ty dùng tôi tuyệt đối sẽ không lỗ.”

Giang Chu mỉm cười: “Tôi cũng không muốn phải xếp hàng ở công ty.”

“Đó chẳng qua chỉ là một hiểu lầm.”

“Anh cảm thấy có ông chủ nào thích một nhân viên giống với lãnh đạo hơn mình sao?”

Dương Tiễn nuốt nước miếng: “Chắc là... không đâu nhỉ...”

Giang Chu gật đầu, trả sơ yếu lý lịch lại cho Dương Tiễn: “Tôi từ chối anh không liên quan gì đến chuyện xếp hàng ngoài kia, tôi không phải loại người thù dai như vậy, chỉ là thái độ của anh... Có lẽ đây là một ưu điểm, đại biểu cho lực chấp hành và năng lực quản lý của anh, nhưng bây giờ nó vẫn không thích hợp lắm, nếu như anh không tin, anh có thể đến nơi khác thử xem.”

Sắc mặt Dương Tiễn hết sức khó coi, cảm sơ yếu lý lịch của mình rồi quay người rời đi.

Mẹ kiếp, nơi này không lưu ông, tự có chỗ lưu ông.

...

Cùng lúc đó, Hàn Nhu cũng đi vào lễ đường.

Bởi vì nàng đã làm chủ tịch hội học sinh hai năm, cũng có nhiều kinh nghiệm thực tập, hơn nữa bình thường lại thích đi làm thêm, lớn lên lại xinh đẹp.

Cho nên rất nhiều xí nghiệp đều ném cành ô liu cho nàng.

Có điều, cũng có một vài xí nghiệp thích làm khó dễ sinh viên.

Nói tới nói lui, nói qua nói lại, hầu như mỗi câu nói đều đang thể hiện cảm giác ưu việt của mình.

Ví dụ như loại cơ cấu nhỏ huấn luyện giáo dục máy móc này.

Vị quan phòng vẫn này mặc một bộ âu phục ngắn màu xanh vỏ cau, đeo dây chuyền vàng, đi một đôi giày cao gót cao chót gót, khuôn mặt thì như cái dùi.

Phương thức phỏng vấn của người này lập tức khiến cho Hàn Nhu hiểu được xã hội đáng sợ.

“Xem sơ yếu lý lịch của cô, trước kia cô đi làm thêm đều làm nhưng công việc rất low như phát tờ rơi... vậy cô có kinh nghiệm làm việc ở những xí nghiệp nổi tiếng không?”

Hàn Nhu rất thành thực mà lắc đầu: “Trước kia từng có cơ hội, nhưng cuối cùng vẫn không đi.”

Khuôn mặt như cái dùi đẩy mắt kính: “Tại sao không đi? Là vì sợ mình không có năng lực sao?”

“Bởi vì thời gian quá dài, mà tôi không có nhiều thời gian như vậy.”

“Vậy tôi có thể hiểu là, cô không muốn kính dâng càng nhiều sức lực hơn cho công ty?”

Hàn Nhu mỉm cười: “Gia đình tôi rất nghèo khó, cho nên phải dành thời gian đi làm thêm kiếm học phí, nhưng hạng mục

thực tập lại không có tiền lương, cho nên nó không thực tế với tôi.”

Sắc mặt của cái dùi liền khó coi: “Tại sao mới tí tuổi mà đã như vậy rồi? Chẳng lẽ cái gì cũng phải nói đến tiền tiền tiền sao?”

“???”

“Đám sinh viên mới tốt nghiệp các cô, lòng tham quá nặng cũng không phải chuyện tốt đâu.”

Hàn Nhu chợt nhớ đến câu danh ngôn của Tiểu Nam Nhi: “Không nói chuyện tiền thì nói chuyện gì, nói chuyện ước mơ à?”

Mặt cái dùi yên lặng một lát: “Chúng tôi có thể cho cô 20 ngàn một năm, sau đó có thể cho cô tham gia một hạng mục quan trọng, chờ đến khi cô có đủ kinh nghiệm, có thể cân nhắc cô chuyển lên tầng quản lý, không phải ai cũng có cơ hội như vậy đâu!”

“Lương một năm 20 ngàn?”

Hàn Nhu há hốc miệng, nàng còn tưởng mình nghe nhầm.

Trời ạ!

Đó không phải là một tháng hơn một ngàn sao?

Hiện giờ đi làm bảo vệ cũng được 2500 rồi.

Hàn Nhu tự hỏi mình xưa nay không có yêu cầu quá cao.

Nhưng muốn dùng lương tháng hơn một ngàn để tuyển dụng sinh viên của trường đại học hàng đầu, vị mặt như cái dùi này cũng quá kỳ lạ rồi đây.

“Tôi biết 20 ngàn hơi ít, nhưng sau khi cô hoàn thành hạng mục đầu tiên thì lương sẽ tăng gấp bội.”

“Gấp bội cũng chỉ có 40 ngàn một năm thôi.”

Khuôn mặt như cái dùi tăng hăng một cái, che giấu xấu hổ:

“Xí nghiệp của chúng tôi đang trong giai đoạn cất bước, muốn chiêu mộ những đồng bạn cùng trưởng thành mà không phải người làm công.”

Hàn Nhu nhin không được mà sờ mũi một cái.

Anh mình nói đúng thật.

Mấy công ty cần cái gì cũng không có như này, đều thích chơi mấy chiêu trò này.

Khi tuyển dụng thì nói là cùng nhau trưởng thành, sau khi nhậm chức thì liền trở thành đội sản xuất con lừa.

Phấn đấu và nỗ lực của bạn, đổi thành xe mới của ông chủ.

Những xí nghiệp như vậy là không có lương tâm nhất.

“Bạn học Hàn, cô cảm thấy thế nào?”

“Anh tôi nói, những xí nghiệp chỉ muốn bóc lột nhân viên lại không muốn cho nhân viên cái gì, sớm muộn gì cũng sẽ thất bại thảm hại.”

“Đây không phải là bóc lột nhân viên, cô không cảm thấy cùng trưởng thành với công ty là một cơ hội rất tốt à? Tương lai còn có thể được chia cổ phần.”

“Anh tôi nói, tất cả những xí nghiệp vô dụng đều mang cổ phần không có giá trị ra để lừa gạt người khác.”

Khuôn mặt như cái dùi lập tức cau mày: “Anh cô là ai?”

Hàn Nhu nhắc đến Giang Chu, không nhin được liền nhếch miệng cười: “Anh của tôi chính là anh của tôi, cũng là sinh viên của trường chúng tôi.”

“Sinh viên chỉ biết lý luận suông, căn bản không hiểu được hiện thực.”

“Tôi cho rằng anh trai tôi nói không sai.”

Khuôn mặt như cái dùi tỏ thái độ như tiền bối: “Cô bé, cô nghe tôi khuyên một câu, bây giờ cô gia nhập những xí nghiệp lớn kia, có thể nhận được một phần tiền lương đến chết, tôi đa cũng có thêm chút tiền thưởng của hạng mục mà thôi!”

Hàn Nhu trầm ngâm một lát: “Vào công ty của các cô thì sao?”

“Được chia cổ phần, chia phần trăm, được làm tầng quản lý, tất cả mọi người cùng nhau trưởng thành, hơn nữa còn có chế

độ làm việc co giãn, thời gian rất tự do, không phải cưỡng chế check in...”

“Nhưng anh tôi nói, những công ty không muốn trả tiền tăng ca cho nhân viên, đều nhấn mạnh chế độ làm việc co giãn, có thể co giãn từ sáng đến đêm luôn.”

Mắt của mặt dùi lóe lên một tia bối rối: “Thế nhưng... Công ty của chúng tôi còn có một cô bé, vừa mới ra trường, nhậm chức một tháng liền nhận được tiền lương 15 ngàn.”

Ánh mắt Hàn Nhu bỗng nhiên lạnh hơn vài phần: “Anh tôi nói, nếu như chỉ nhấn mạnh người kia lương rất cao, vậy đó nhất định là nhóm tiêu thụ, nói không chừng còn phải đi tiếp khách, đi tiếp rượu, đi xã giao... bị chiếm tiện nghi sạch, cho nên tất nhiên có lương cao rồi.”

“Cô...”

“Chẳng lẽ tôi nói sai?”

“Bạn học Hàn, tạm thời không nói chuyện mấy chuyện đó, nhưng cô phải biết rằng, công ty chúng tôi có xe đưa đón, xí nghiệp lớn cũng không có đãi ngộ này đâu.”

“Anh tôi nói, bình thường thì loại công ty này đều nằm ở nơi hoang dã bên ngoài thành, tuyệt xe buýt còn không có chứ đừng nói là tàu điện ngầm, bằng không thì làm sao có thể an bài xe đưa đón được.”

Khuôn mặt như cái dùi có chút thẹn quá hóa giận: “Rốt cuộc là cô đến phỏng vấn hay là đến gây sự?”

Hàn Nhu cảm sơ yếu lý lịch của mình: “Loại công ty như các người, rõ ràng là đang lừa gạt sinh viên mà!”

“Cô không nên nghe thấy người ta nói cái gì liền tin tưởng cái đó chứ? Anh của cô tính là cái gì? Cậu ta có kinh nghiệm làm việc trong xí nghiệp chưa?”

“Anh của tôi rất tài giỏi, anh ấy không thèm quan tâm mấy công ty nhỏ như các cô đâu.”

Khuôn mặt như cái dùi cười nhạt, bỗng nhiên cướp sơ yếu lý lịch từ tay của Hàn Nhu.

Sau đó lật một tờ, lại lật một tờ.

“Cô sinh ra ở một huyện nghèo, còn phải đi làm thêm đóng học phí, vậy thì lấy đâu ra anh trai nào có thể mở công ty? Cô lừa gạt ai chứ, cô gái trẻ, nói xạo trong cuộc phỏng vấn là một chuyện rất không sáng suốt, nó sẽ làm cho cô trông rất nực cười, biết chưa?”

Hàn Nhu trực tiếp kéo sơ yếu lý lịch của mình lại: “Tôi nói dối hay không thì chưa biết được, nhưng chắc chắn là cô nói dối.”

Khuôn mặt như cái dùi tỏ vẻ phiền chán: “Cho cô cơ hội mà cô còn không biết điều, mau đi đi, đừng làm phiền tôi phỏng vấn người khác.”

“Loại xí nghiệp giống như các cô, rốt cuộc đã làm gì để có thể trà trộn vào trong này?”

“Chúng tôi có thư mời chính thức.”

“Không thể nào, muốn vào đại hội tuyển dụng của đại học Thượng Kinh và đại học Thanh Bắc, nhất định phải là công ty có tư chất nhiều năm, cô đã nói là công ty của các cô vừa mới cất bước mà?”

“Đó là đương nhiên vì hình tượng của công ty chúng tôi tốt, nên được đặc cách!”

Đặc cách?

Được đặc cách giống như công ty Chu Tinh của anh trai à?

Hàn Nhu không thèm nói lại, mà lấy điện thoại di động ra gõ chữ.

Khuôn mặt như cái dùi nhìn thấy cảnh này, bỗng nhiên lộ ra vẻ cảnh giác.

“Cô đang làm gì?”

“Chia sẻ trải nghiệm phỏng vấn của mình lên diễn đàn, cung cấp cho mọi người tham khảo, tránh lãng phí thời gian.”

Khuôn mặt như cái dùi lập tức vỗ bàn: “Cô đến gây sự đúng không? Nhân viên công tác đâu, nhân viên công tác đâu!”

Hàn Nhu khẽ ngẩng đầu lên: “Tôi là chủ tịch hội học sinh, nhắc nhở mọi người tránh bị lừa cũng là chức trách của tôi.”

Chương 633: Tôi không sợ Hàn Nhu, tôi sợ anh trai Hàn Nhu!

“Cô không đi đúng không? Vậy cô chờ đây!”

Khuôn mặt như cái dùi trực tiếp đứng dậy đi ra đại sảnh.

Trong đại sảnh, chủ nhiệm Tần dẫn đoàn của sinh viên đại học Thanh Bắc đang đứng quan sát trong sân.

Lúc này, khuôn mặt như cái dùi tràn đầy phần uất mà đi đến phía sau ông ta, rồi đưa tay vỗ vai ông ta một cái.

Hả?

Chủ nhiệm Tần quay người, trong mắt toát lên tia nghi ngờ.

“Tương tổng, có chuyện gì sao?”

“Chủ nhiệm, bên kia có học sinh gây sự ở chỗ tôi!”

Chủ nhiệm Tần hơi cau mày một cái: “Gây sự cái gì?”

Khuôn mặt như cái dùi nhìn bốn phía, phát hiện không có ai, liền nhỏ giọng nói: “Cô ta nghi ngờ công ty tôi không có tư cách tham gia đại hội này, đoán được tôi đi cửa sau vào.”

“Là sinh viên nào mà lại thích xen vào chuyện của người khác vậy, là đại học Thanh Bắc chúng tôi?”

“Không phải, là đại học Thượng Kinh!”

Chủ nhiệm Tần trầm ngâm một lát: “Như vậy đi, cô nói tên cho tôi, tôi đi tìm chủ nhiệm Nghiêm hỏi một chút.”

Khuôn mặt như cái dùi hắng giọng nói: “Tên là Hàn Nhu, còn nói mình là hội trưởng hội học sinh, không biết là thật hay giả.”

“Được rồi, tôi sẽ xử lý chuyện này, cô cứ đi phỏng vấn đi.”

“Con bé chết tiệt kia ăn vạ ở đó không đi, lại còn viết bài ở trên internet nữa, chủ nhiệm ngài nhất định phải xử lý cho tốt.”

Chủ nhiệm Tần vỗ vỗ bả vai của cô ta: “Cô yên tâm đi, cứ về chờ một lát, tôi sẽ dẫn người đến.”

Khuôn mặt như cái dùi tỏ vẻ hài lòng: “Chủ nhiệm, ngài phải nhanh một chút đấy, chúng ta đều là họ hàng, lại nói số tiền kia...”

“Tiền gì?”

“Chính là số tiền hôm đó...”

Chủ nhiệm Tần nhất thời rùng mình: “Câm miệng, ai nhận tiền của cô? Cô còn nói hươu nói vượn nữa thì cút đi cho tôi.”

“Tôi...”

Khuôn mặt như cái dùi há hốc mồm, lúc này mới phát giác ra mình phạm sai lầm tới kỳ.

Loại chuyện đưa tiền này, có thể nói ở trường hợp công khai như vậy sao?

“VẬY... Chủ nhiệm, tôi đi về trước, ngài xử lý nhanh một chút nhé.”

“Được rồi được rồi, tôi sẽ đi tìm chủ nhiệm Nghiêm!”

“VẬY là tốt rồi, tôi về trước đây.”

Khuôn mặt như cái dùi thở dài một hơi, lại vênh váo hồng hách mà đi trở về vị trí của mình, sau đó lấy một điều thuốc trong túi ra, ngậm lên miệng rồi định châm lên.

Nhưng lại nhìn thấy bảng cấm hút thuốc ở trên tường, vì vậy liền lấy xuống, thuận tiện vắt chéo hai chân.

Lúc này, cô ta dùng ánh mắt giễu cợt để nhìn về phía Hàn Nhu.

“Cô nói xem, cô đến tìm việc làm, hay là đến duy trì chính nghĩa chứ?”

Hàn Nhu thần nhiên mà nhìn cô ta: “Tôi chỉ là nghi ngờ tư cách của cô mà thôi, không cần phải nói nặng nói nhẹ như vậy.”

Khuôn mặt như cái dùi cười lạnh một tiếng: “Người như cô, dù có đi vào xã hội thì chắc chắn cũng sẽ bị xa lánh đến đầu rơi máu chảy.”

“Thật sao?”

“Cô còn không tin à, xã hội chính là như vậy đấy, có đôi khi căng quá là sẽ đứt đấy, nếu cô không tin, vậy cô hãy xem xem có xí nghiệp nào cần cô không?”

Hàn Nhu búi môi khinh thường, lộ ra vẻ thản nhiên: “Không ai cần, vậy anh tôi cũng sẽ nuôi tôi.”

Khuôn mặt như cái dùi lập tức trở nên âm lãnh và phiến: “Rốt cuộc anh của cô là ai vậy?”

“Mắc mớ gì đến cô, cô chỉ cần lấy tài liệu chứng minh tư cách của mình ra là được rồi mà?”

“Cô là chủ nhiệm phòng giáo vụ à? Nếu tôi có thể đi vào, đương nhiên là phải có tư cách rồi.”

“Nếu như không có vấn đề gì, thì lấy ra xem cũng không có vấn đề gì mà?”

“Tôi không cần phải tranh luận chuyện này với một sinh viên như cô, sẽ có người đến xử lý chuyện này thôi.”

Hàn Nhu biết người này ngoài mạnh trong yếu, cho nên không hề vội vàng.

Nàng liền lẳng lặng chờ tại chỗ, định xem xem người này xử lý như thế nào.

Thật ra thì chuyện này cũng không thể trách Hàn Nhu xen vào chuyện của người khác.

Bởi vì nàng muốn kiếm học phí và phí sinh hoạt, cho nên mấy năm nay nàng đã đi làm thêm ở rất nhiều nơi.

Trong đoạn thời gian đó, nàng cũng bị rất nhiều các xí nghiệp vô lương lừa gạt, đi làm vất vả cả tháng trời, cả cơm cũng không kịp ăn, kết quả lại bị nợ tiền lương, cuối cùng người cũng mất liên lạc luôn.

Mồ hôi công sức thì cũng thôi, nhưng còn uổng phí thời gian và tinh lực nữa.

Cuối cùng chỉ có thể vay tiền sống qua ngày, sau đó lại tìm một việc làm thêm khác.

Bây giờ nghĩ lại một chút, đoạn thời gian khổ sở đó vẫn rõ mồn một ngay trước mắt.

Cho nên, nàng rất hận cái loại xí nghiệp vô lương này.

Cùng lúc đó, trong khi Hàn Nhu và mặt như cái dùi giăng co.

Chủ nhiệm Tần thu tiền trà nước đã tìm được chủ nhiệm Nghiêm đang ngồi hút thuốc trước cửa.

Trong nửa năm trước, Nghiêm Vi Dân không hút thuốc lá, nhưng từ khi Giang Chu giả dạng ông để viết bức thư tình đó, ông bỗng nhiên lại nhớ đến tình xưa.

Vì vậy, thói quen không tốt này đã từ từ quay lại.

Giang Chu chó má này, đúng là cmn không phải thứ tốt.

Đã làm cho mình thành người đứng núi này trông núi nọ, còn cmn làm cho mình thuốc hút lại!

Chương 634: Tôi không sợ Hàn Nhu, tôi sợ anh trai Hàn Nhu!
(2)

“Chủ nhiệm Nghiêm, tôi có chút chuyện cần tìm ông!” Lúc này chủ nhiệm Tần vội vã đi đến: “Vừa rồi có một xí nghiệp khiếu nại với tôi rằng, có một sinh viên của đại học Thượng Kinh đang gây sự tại đó.”

Nghiêm Vi Dân đang ngồi xôm trên đất, kinh ngạc quay đầu lại: “Cái gì? Gây sự á?”

“Đúng thế!”

“Không thể nào, tổ chức của sinh viên đại học Thượng Kinh chúng tôi cũng rất cao.”

Chủ nhiệm Tần bị ghen một cái: “Thật mà, người này ăn vạ ở chỗ ngồi không chịu đi, ảnh hưởng nghiêm trọng đến những người phỏng vấn phía sau.”

Nghiêm Vi Dân cảm thấy chuyện này có hơi kỳ lạ: “Vô duyên vô cớ sao?”

“Người này... Chủ yếu là vì người này nghi ngờ tư cách tham gia đại hội tuyển dụng của xí nghiệp này.”

“Ồ, vậy cũng rất bình thường mà, lấy giấy tờ cho người ta xem là được rồi còn gì?”

“Chuyện này...”

Nghiêm Vi Dân thấy thái độ của chủ nhiệm Tần, nhất thời nghĩ đến điều gì: “Là không có tư cách thật à?”

Chủ nhiệm Tần gãi đầu một cái: “Có tình huống đặc biệt, tuy công ty này không đủ niên hạn, nhưng cũng là một xí nghiệp tốt, giống như cái công ty Chu Tinh mà bên trường các ông đề cử vậy, nó cũng không đủ niên hạn còn gì.”

“Chủ nhiệm Tần, ông đừng chơi cái trò vàng thau lẫn lộn này với tôi, công ty Chu Tinh trừ niên hạn không đủ ra, thì những thứ còn lại đều thừa sức tham gia đại hội này rồi, công ty mà ông đề cử thì sao? Nó tên là gì?”

“Cái này không quan trọng, dù sao cũng đã vào rồi, bây giờ cũng phải giải quyết cho người ta chứ?”

“Không thích hợp, Lão Tần ông rất không thích hợp, ông thu tiền trà nước à?”

“Sao... Có có thể chứ, tôi không phải loại người như vậy!”

Nghiêm Vi Dân yên lặng một lát: “Thôi bỏ đi, tôi đi xử lý với ông vậy, mà sinh viên kia tên là gì?”

Chủ nhiệm Tần suy nghĩ một chút: “Hình như là Hàn gì gì đó, nói là hội trưởng hội học sinh của trường các ông.”

“Hàn Nhu?!”

“Ah... đúng rồi, chính là cái tên này!”

Nghiêm Vi Dân tròn mắt lên: “Vậy ông mau đuổi cái xí nghiệp đó ra ngoài đi, mau lên.”

Chủ nhiệm Tần tràn đầy mê man: “Tôi đến nhờ ông đưa sinh viên đi, sao ông lại bảo tôi đuổi xí nghiệp người ta đi rồi?”

“Ông nghe tôi khuyên một câu, mau đuổi người ta ngoài đi, rồi tôi sẽ giải thích cho ông.”

“Không phải chỉ là một hội trưởng hội học sinh thôi sao? Lão Nghiêm, ông còn sợ cả một sinh viên à?”

“Tôi không sợ Hàn Nhu, tôi là sợ người khác.”

“Là sao?”

Chủ nhiệm Tần trăm mối không lời giải.

Một học sinh mà thôi.

Dù cho có là chủ tịch hội học sinh thì cũng chỉ là học sinh thôi mà.

Huống chi còn chưa nói đến quản gì mà, chỉ là hy vọng mời người ra khỏi chỗ đó thôi.

Bọn họ chính là chủ nhiệm phòng giáo vụ cơ mà.

Cái này có gì khó sao?

Lúc này, Nghiêm Vi Dân phun ra một làn khói, thái độ trở nên nghiêm túc hơn vài phần.

“Lão Tần, ông không biết đâu, Hàn Nhu này khác với những người còn lại.”

“Là sao? Chẳng lẽ Hàn Nhu này rất có bối cảnh?”

“Nói vậy cũng không sai.”

Chủ nhiệm Tần hơi sửng sốt: “Không đúng, tôi nhìn thoáng qua sơ yếu lý lịch rồi, cái học sinh gọi Hàn Nhu này có gia cảnh rất nghèo khó mà.”

Nghiêm Vi Dân hung hăng rít hơi thuốc: “Gia đình nghèo khó là không sai, nhưng mà Hàn Nhu còn có một người anh trai.”

“Anh trai? Vậy thì sao?”

“Có lẽ ông cũng đã nghe qua về anh trai của Hàn Nhu rồi, chính là Giang Chu của tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh.”

Nghiêm Vi Dân nói xong, bầu không khí lập tức trở đọng lại.

Chủ nhiệm Tần há hốc miệng mà nhìn Nghiêm Vi Dân.

Mà Nghiêm Vi Dân thì nghiêm túc gật đầu, nói cho chủ nhiệm Tần biết đây là thật, đây không phải là mộng.

“Chính là Giang Chu đang ngồi trong kia? Là Giang Chu đã được giới thiệu cả một tuần trên kênh tài chính và kinh tế đó á?”

Nghiêm Vi Dân đập điều thuốc: “Trước kia, Giang Chu là ngôi sao gây dựng sự nghiệp của trường chúng tôi, bây giờ là người đầu tư được chú ý nhất trong ngành ở Thượng Kinh này!”

“Giang Chu ở trường các ông chính là Giang Chu đã lên ti vi á?”

“Đúng vậy!”

Chủ nhiệm Tần hơi bối rối: “Không đúng, ngôi sao gây dựng sự nghiệp của trường các ông làm đưa thức ăn ngoài cơ mà?”

Nghiêm Vi Dân không khỏi cười nhạo chủ nhiệm Tần không có kiến thức: “Giang Chu chính là cầm tiền của hạng mục đó, đi đầu tư rất nhiều xí nghiệp khác.”

“Vậy Giang Chu này mới chỉ có đại học năm hai đúng không?”

“Đúng thế, chỉ mới một năm ngắn ngủi, mà đầu tư cái gì kiếm cái đó, kiếm đến đầy bồn đầy bát.”

Chủ nhiệm Tần yên lặng một lát: “Nhưng hai người họ không cùng một họ mà, một người họ Hàn, một người lại họ Giang?”

Nghiêm Vi Dân ho khan một tiếng: “Trong này có thể còn có một đoạn ân oán tình thù rất phức tạp, cụ thể thế nào thì tôi cũng không quá rõ.”

“Chẳng lẽ là em gái mưa? Vậy cũng không có gì mà, đám nam sinh viên đều có rất nhiều em gái mưa khi đi học, nhưng thật ra tình cảm cũng có tốt lắm đâu, hồi còn đi học tôi cũng nhận vài cô em gái mưa, đến bây giờ thì không có liên lạc gì.”

“Ông cho rằng ai cũng giống như ông à?”

Chương 635: Tôi không sợ Hàn Nhu, tôi sợ anh trai Hàn Nhu!
(3)

Chủ nhiệm Tần lúng túng, lại nhức đầu: “Không phải sao?”

Nghiêm Vi Dân trầm ngâm một lát: “Theo như tôi biết, Hàn Nhu cũng gọi cha mẹ của Giang Chu là cha mẹ, hơn nữa còn về nhà ăn tết cùng nhau luôn.”

“Chuyện này...”

“Cho nên, đối với Giang Chu mà nói, thì Hàn Nhu không khác gì em gái ruột cả, mà tên nhóc Giang Chu này nổi tiếng là bao che khuyết điểm, ông cũng đừng trêu chọc tên nhóc này.”

Biểu cảm của chủ nhiệm Tần lập tức trở nên nghiêm túc.

“Nhưng dù sao Giang Chu cũng là một học sinh của trường các ông, lẽ nào ông nói mà Giang Chu cũng không nghe sao? Bảo em gái của cậu ta về trước đi thôi.”

Nghiêm Vi Dân nghe thế liền rung mình một cái, nhin không được mà tròn tròn mắt: “Con bà nó, lão bắt tử này, ông tự tìm chết thì đừng có hại tôi.”

“Hả?”

“Tên Vương Bát Đản Giang Chu này mà câu lên thì lục thân không nhận, tên này có thể gài bẫy chết người đấy.”

Chủ nhiệm Tần nuốt nước miếng một cái: “Đáng sợ như vậy sao?”

Nghiêm Vi Dân hít một hơi khí lạnh: “Ông là không biết thật hay là giả vờ không biết? Tên này còn có một danh hiệu khác ở trong trường học.”

“???”

“Mười bước bẫy một người!”

Chủ nhiệm Tần bối rối một chút: “Có ý gì?”

Nghiêm Vi Dân thở dài: “Lúc trước có một tên muốn theo đuổi Hàn Nhu, liền đi theo dõi Hàn Nhu, chụp lén một đồng ảnh, kết quả bị Giang Chu phát hiện, cuối cùng phải mời phụ huynh đến, bồi thường hơn 500 ngàn.”

“Không đến mức đó chứ? Trường học các ông không quản à?”

“Giang Chu còn gài bẫy cả hiệu trưởng của bọn tôi, quản được cái lông, chết đạo hữu không chết bản đạo, dù sao tôi lại

không chọc tên này, ai muốn quản thì quản đi.”

“Sinh viên bây giờ không hung ác như vậy chứ?”

“Ông đừng thấy tên chó má này luôn cười hì hì, nhưng đến khi ra tay thì không dễ đường sống đâu.”

Chủ nhiệm Tần nhin không được mà run lên một cái: “Thôi... Thôi quên đi, tôi không muốn dính vào chuyện này đâu.”

Nghiêm Vi Dân rất tán thành: “Ông mau đi mời cái xí nghiệp kia ra ngoài đi, người đi rồi liền coi như xong, hơn nữa ông còn nhận tiền, nếu như náo loạn lên thì ông sẽ không có lợi đâu.”

“Được rồi, ông nói đúng, không đến mức vì chút tiền mà phải trả giá lớn như vậy.”

Sau khi suy nghĩ xong xuôi, chủ nhiệm Tần liền quay người rời đi.

Có điều, ông không đi thẳng đến nơi của mặt như cái dùi kia.

Mà quay người đi ra ngoài cửa, gọi hai người bảo vệ phụ trách duy trì trật tự ở cổng vào, lại chỉ về phía mặt như cái dùi mà thì thầm vài câu.

Dù sao ông ta cũng thu tiền, nên cũng không tiện trực tiếp đuổi người ra ngoài.

Cho nên, ông gọi người khác mời vị kia ra ngoài, sau đó mới trả lại tiền cho người ta.

Cùng lúc đó, tại một lối đi trong tiền sảnh lễ đường.

Khuôn mặt như cái dùi nhìn thấy hai vị bảo vệ xuất hiện ở đó, lập tức nở nụ cười nhạt.

Hiệu suất làm việc của chủ nhiệm Tần cũng không tệ lắm.

Nhanh như vậy mà đã gọi người đến xử lý rồi.

“Bây giờ cô đi thì vẫn kịp đấy, tôi sẽ chờ lại chút mặt mũi.”

Hàn Nhu cũng nhìn thấy mấy bảo vệ, sắc mặt nhất thời thay đổi: “Xem ra thật sự không phải cô trà trộn vào đây, mà là đưa tiền rồi nhỉ?”

Khuôn mặt như cái dùi bắt chéo chân: “Cô nghĩ thế nào thì nghĩ, nhưng bây giờ cô nhất định phải rời đi.”

“Ghe tởm, tôi sẽ tố cáo cô.”

“Nhóc con, tôi đưa cho người phụ trách là vàng ròng bạc trắng đây, cô tố cáo có tác dụng gì?”

“Ồ vàng ròng bạc trắng cơ à!” Hàn Nhu bỗng nhiên giơ điện thoại di động trong tay lên: “Ghi âm nửa tiếng, cuối cùng cũng có thể nghe thấy một câu hữu dụng, may mắn là không bỏ cuộc.”

Khuôn mặt như cái dùi biến sắc, nhìn về bảo vệ ở phía trước; ‘Mau đem người này ra ngoài, lấy cái điện thoại di động đó cho tôi!’

Bảo vệ liếc mắt nhìn nhau, không nói hai lời mà nhấc mặt như cái dùi lên.

Bọn họ đều là người cao to vạm vỡ hơn 1m8, hai người nhấc cô ta lên như một con gà con.

Khuôn mặt như cái dùi tràn đầy mờ mịt, lập tức gãy giữa giằng co.

“Này, các người nhầm rồi, không phải tôi!”

“Câm miệng, lãnh đạo nói chính là cô, mau đi với bọn tôi!”

Hai bảo vệ dùng sức, trực tiếp xách vị quan phòng vẫn vênh vào hồng hách này ra ngoài.

Một màn này làm kinh động tất cả mọi người đang phỏng vấn, nhưng không ai biết chuyện gì đang xảy ra.

Cùng lúc đó, chủ nhiệm Tần đang núp phía sau cũng bỗng nhiên xuất hiện.

Ông lộ nụ cười hòa ái dễ gần, đi đến trước mặt Hàn Nhu.

“Bạn học Hàn, rất xin lỗi, là chúng tôi thẩm tra không nghiêm, không ngờ lại để cho người như vậy trà trộn vào trong, cô nói với anh của cô một chút, đừng nóng giận nhé.”

Hàn Nhu nghe đến đây, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Chẳng trách lại quay xe gắt như vậy, hóa ra là có anh trai mình hỗ trợ.

“Cám ơn chủ nhiệm, tôi sẽ nói với anh của mình.”

Chủ nhiệm Tần gật đầu thỏa mãn: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Hàn Nhu gật đầu, vui sướng chạy đến chỗ của Giang Chu, ôm bả vai của hắn rồi nói cảm ơn.

Lúc này, Giang Chu vừa tỉnh vừa giấc mộng, lau nước dãi bên mép một cái, trên mặt viết đầy mờ mịt.

Mình cmn đang mơ được sờ chân mà.

Hỗ trợ cái gì?

Chương 636: Giang Chu bối rối, Tiểu Nam Nhi từ chức thật!

Sau khi đại hội tuyển dụng kết thúc, Giang Chu thanh nhàn đến cuối tuần.

Hắn từ công ty về biệt thự, đẩy cửa đi vào nhà, thay dép lê.

Sau đó, hắn rất bất ngờ khi nhìn thấy một cô gái vừa mập lại vừa đen.

Lúc này, Đinh Duyệt đang ôm chân trên ghế sa lon trong phòng khách.

Một bên móc chân, một bên xem bộ phim ‘chung cư tình yêu 2’ trên tivi.

Giang Chu cất bước đi qua, nhìn chằm chằm vài ti vi một lúc, nhất thời lại có loại cảm giác hoài niệm quanh quẩn ở trong lòng.

Tiểu Hiền, Tử Kiều, Nhất Phi và Quan Cốc, bốn người hẹn nhau đi ăn mừng tại quán bar mới mở.

Vô tình gặp được Trương Vĩ ở trên đường.

Khi biết Trương Vĩ sẽ tổ chức hôn lễ vào ngày mai, mọi người đều cảm thấy rất kinh ngạc.

Lúc này, Tử Kiều đề nghị tổ chức tiệc độc thân cho Trương Vĩ.

Mấy người đi uống rượu hát karaoke, còn biểu diễn ngẫu hứng điện thoại di động ngâm bia.

Kết quả là sau một đêm phóng túng, đến khi tỉnh lại thì đã xế chiều.

Trương Vĩ cả người đều mờ mịt.

Bởi vì cmn uống rượu mà bỏ lỡ hôn lễ của bản thân rồi?

Vì vậy, Trương Vĩ vội vã chạy đến hiện trường, trên đường còn suy nghĩ các loại lý do.

Nhưng khi đến hiện trường thì Trương Vĩ mới phát hiện, thế mà cô dâu lại chạy trốn trước hôn lễ rồi.

Trương Vĩ ngủ thẳng đến chiều cũng không bị cha mẹ vợ trách mắng, trái lại còn được hai người họ xin lỗi.

Trương Vĩ đau đầu.

Mình nên vui vẻ?

Nhưng mà vợ mình chạy theo người khác rồi mà.

Vậy mình nên đau lòng?

Nhưng mà mình cũng bỏ lỡ hôn lễ mà???

Giang Chu đứng ở phía sau xem một lúc, cảm thấy biên kịch này rất trâu bò.

Tạm thời không nói đến tình tiết của câu chuyện, nhưng thiết lập nhân vật lại rất độc đáo.

Lúc này, Đinh Duyệt mới phát hiện Giang Chu, vì vậy quay đầu hỏi: “A! Ông về từ bao giờ vậy, sao bước đi mà không có tiếng động?”

Giang Chu thu hồi ánh mắt từ ti vi: “Tôi còn đang muốn hỏi bà, tại sao bà lại ở đây?”

“Tôi đến chơi với Tư Nhượng mà!”

“Vậy Phùng Tư Nhượng nhà tôi đâu?”

Đinh Duyệt ho khan một tiếng: “Tư Nhượng bị Sở Ngũ Vi gọi đi dạo phố rồi!”

Giang Chu nghe thấy câu này, nhất thời lộ ra vẻ trầm ngâm.

Kế hoạch chinh phục Phùng Tư Nhược của Sở hoa khôi lại bắt đầu tiến hành rồi à?

Cái này rất tốt.

Nói không chừng hai cô bé này thật sự có thể trở thành chị em tốt.

Đến khi đó, mình có thể quang minh chính đại ôm cả hai người ngủ rồi nhỉ?

Hít...

Nếu có thể Bĩ Dục Song Phi, song phi nha- - -

Đầu óc Giang Chu co lại, trong đầu hiện lên ca khúc chủ đề của bộ phim ‘tân nương cầm điếu’.

Lời bài hát này quá hay.

Còn song phi nha nữa.

Chỉ là bây giờ còn có một vấn đề.

Hắn không biết kế hoạch của Sở Ngữ Vi đã đến giai đoạn nào rồi.

Mà hình như hai cô bé này đã thương lượng với nhau rồi, cả hai đều kín miệng như bưng.

Hắn dùng đầu lưỡi mà còn không cậy được.

Hỏi Phùng Tư Nhược, thì Phùng Tư Nhược bảo hắn hỏi Sở Ngữ Vi.

Hỏi Sở Ngữ Vi, thì Sở Ngữ Vi bảo hắn hỏi Phùng Tư Nhược.

Con bà nó, có chút lòng dạ hẹp hòi thì đều để dành để đối phó với người bạn trai là mình.

“Giang Chu, ông xem phim ‘chung cư tình yêu’ này chưa?”

Giang Chu lấy lại tinh thần: “Xem qua mấy tập, nhưng không có xem hết.”

Đinh Duyệt nhìn thoáng qua tầng trên: “Nơi này nhiều phòng như vậy, tuyển thêm mấy người bạn cùng nhà cũng không tệ

nha.”

“Tôi có bệnh à?”

“Tuyển mấy anh đẹp trai đến thì tốt, tôi có thể quét dọn vệ sinh cho ông hàng ngày.”

Giang Chu có một loại cảm giác bưng tỉnh đại ngộ: “Bà cho rằng mình không tìm được đối tượng là vì không có bạn cùng phòng nam?”

Đinh Duyệt hơi xấu hổ khi bị nhìn thấu: “Tôi cảm thấy... gần ban công thì có thể hưởng ánh trăng trước nha.”

“Tôi cmn lại không thiếu tiền, tuyển mấy tên con trai đến nhà làm gì? Đấu kiếm?”

“Đấu kiếm là cái gì?”

“Ngay cả kiếm mà bà còn chưa nhìn thấy, nên tất nhiên là không hiểu được.”

Đinh Duyệt xì hơi, nhin không được mà nhìn về phía màn hình ti vi: “Chẳng lẽ tôi thật sự là Trương Vĩ phiên bản nữ à?”

Giang Chu đi lấy chai nước trong nhà bếp: “Bà cũng có thể tìm Trương Vĩ! Đến mùa năm người ta cũng kiếm được một nữ sinh viên!”

“Đánh rắm, bây giờ mới là phần hai, phần năm phải chờ đến bao giờ!”

Giang Chu mặc kệ Đinh Duyệt, đảo mắt nhìn qua, ánh mắt không khỏi dừng lại ở trên bàn.

Nơi đó còn có một phong thư, bên trên còn có logo màu xanh của cục bưu chính.

“Đây là cái gì?”

Đinh Duyệt lấy lại tinh thần, lập tức cầm phong thư lên: “Sáng nay có người đưa qua, ông không hỏi thì tôi cũng uqueen.”

Giang Chu cầm phong thư trong tay, nhìn một lúc: “Tại sao bà vẫn chưa đi?”

“Tôi là chị em tốt của vợ ông, coi như là một vị khách quý rồi, sao ông có thể đối xử với tôi như vậy??”

“Cho phép bà xem thêm một tập, xem xong thì rút đi!”

Giang Chu nói xong liền cầm phong thư đi lên lầu.

Chương 637: Giang Chu bối rối, Tiểu Nam Nhi từ chức thật!
(2)

Mấy ngày nay Phùng Tư Nhược không ở đây, nên hắn cũng không dọn dẹp nhà cửa.

Dạo này cô bé kia đã tỉnh táo lại, quyết định trở về nhà.

Cái này cũng mang ý nghĩa, nàng lại sắp gào khóc vì bị Giang Chu tàn phá.

Cho nên Giang Chu định nhân khoảng thời gian này, dọn dẹp phòng ngủ một chút.

Hắn mở cửa sổ ra, ném quần áo bẩn vào sọt, lại thay một bộ chăn ga mới.

Sau đó nằm ở trên giường để nghỉ ngơi một lát, cũng đưa tay cầm phong thư kia lên xem.

...

Chào boss, trải qua một thời gian suy nghĩ, tôi quyết định phải có trách nhiệm với cuộc sống của mình, cho nên quyết định xin nghỉ việc ở công ty.

Làm thêm là sở thích của tôi, nhưng đó không phải là tương lai của tôi.”

Mặc dù có không nở và đau buồn, nhưng xin anh có thể hiểu cho.

Quãng thời gian trưởng thành cùng anh rất vui vẻ và đặc sắc.

Tôi chưa bao giờ ngờ được, cuộc sống đại học của mình lại có thể tốt đẹp như vậy.

Những lời hâm mộ và tán thưởng kia khiến cho tôi cực kỳ thỏa mãn.

Nhưng bữa tiệc nào cũng có lúc tàn.

Dù bữa tiệc có khá đến đâu thì cũng sẽ có giây phút rời khỏi trường.

Cho nên tôi quyết định quay lại sân trường, chuẩn bị thi
nghiên cứu sinh.

Mong anh phê chuẩn.

Tô Nam.

Ngày mùng 5 tháng 11 năm 2011.

...

Giang Chu nhìn thấy ký tên xong, ánh mắt lập tức hiện lên vẻ
kinh ngạc.

Đây là thư từ chức của Tô Nam?

Cô bé này lại giở trò quỷ gì đây?

Làm sao không rên tiếng nào, bỗng nhiên lại đòi từ chức rồi?

Là bởi vì mình lừa nàng ăn kẹo que mình đã ăn, cho nên nàng
tức giận?

Không thể nào?

Tiểu Nam Nhi nhà mình không phải người hẹp hòi như vậy
mà.

Giang Chu nghĩ mãi vẫn không hiểu, vì vậy liền cầm điện
thoại di động lên, gọi cho Tô Nam.

Tút tut tut–

Tút tut tut–

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi, hiện không liên lạc
được...”

“???”

Giang Chu hơi cau mày, lại nhặt phong thư lên xem một chút.

Hắn đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó không đúng.

Bởi vì trước kia Tiểu Nam Nhi vẫn luôn kêu gào đòi từ chức.

Nhưng đại đa số thời gian đều là uy hiếp mình mà thôi.

Nhưng lần này không khỏi quá nghiêm túc rồi.

Còn gọi là boss chứ không thêm gọi là boss chó má hay boss khôn khiếp luôn?

Giang Chu thả thư từ chức qua một bên, bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

Con gái sẽ có vài ngày như vậy.

Tâm trạng không tốt, tính khí không tốt, đây là chuyện rất bình thường.

Ngay cả Phùng Tư Nhược đến kỳ kinh nguyệt cũng dám chu mỏ lên đấu lại hấn chứ đừng nói là Tiểu Nam Nhi.

Hai ngày nữa mua kẹo quy đi dỗ dành nàng, có lẽ sẽ không có chuyện gì lớn.

Giang Chu trầm tư một lát, trở mình một cái, bắt đầu nhìn trần nhìn để thôi miên mình đi ngủ.

Mấy ngày hôm nay, hấn dành thời gian để viết một cuốn sách.

Cuốn sách mang tên: Thời đại chiến tranh Internet.

Ông chủ lớn ở thời đại này đều như vậy, làm ăn khăm khá liền thích viết sách.

Một nguyên nhân là vì tuyên truyền hình tượng và đề cao sự nổi tiếng xí nghiệp của mình.

Còn một nguyên nhân nữa là tăng cường cho độ hấp thụ ánh sáng, thu hoạch một ít tài nguyên quảng cáo.

Dù sao tác dụng của mấy thứ như sách vở này cũng không có thời gian hạn định.

Hiệu quả còn có thể lâu dài hơn cả quảng cáo ở trên tivi hay là tàu điện ngầm... Chứ nó không hề chỉ có vài giây vài phút ngắn ngủi.

Hiệu quả của phương thức này còn hơn cả bỏ ra hàng trăm triệu để quảng cáo mỗi năm.

Giang Chu cũng muốn giả bộ văn nghệ và trang bức một phen.

Trang bức cũng có rất nhiều loại hình khác nhau.

Trang bức giàu có, trang bức văn nghệ sĩ...

Mỗi một loại đều có cảm giác sung sướng không giống nhau.

Cho nên, mặc dù công việc gần đây không bận lắm, nhưng Giang Chu vẫn tiêu hao rất nhiều tinh lực.

Cũng bởi vì như vậy, dạo gần đây hắn rất muốn ngủ.

Một lúc lâu sau, bỗng nhiên có tiếng bước chân truyền đến.

Cộc cộc cộc!

Âm thanh rất nhẹ nhàng.

Giang Chu đang mơ mơ màng màng liền cảm thấy hơi kỳ lạ.

Trong biệt thự chỉ có một mình Đinh Duyệt thôi mà?

Cô nàng dữ như hổ này không thành thành thật thật xem ti vi, mà đến phòng ngủ của mình làm gì?

Trong khi Giang Chu suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy nệm ở phía sau hơi trầm xuống.

Hình như người kia đã bò lên giường, lúc này đang cúi người nhìn bản thân mình.

Có thể vì đối phương càng ngày càng tiến lại gần, cho nên hắn còn có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp phả vào mặt.

Hôn trộm?

Trong đầu Giang Chu lập tức hiện lên hai chữ này.

Con bà nó, không thể nào?!

Chẳng lẽ bởi vì không tìm được bạn trai, cho nên Đinh Duyệt bắt đầu ra tay với bạn trai của chị em tốt?!

Nhưng mà trời đất chứng giám!

Hắn tuyệt đối không có hứng thú gì với cô bé vừa mập lại vừa đen này!

Nhưng mà một giây kế tiếp, Giang Chu bỗng nhiên cảm giác được, có người vừa bẹp một ngụm lên gương mặt của mình.

Sau đó, một cơ thể mềm mềm thơm thơm chui vào trong lòng mình.

Chương 638: Giang Chu bối rối, Tiểu Nam Nhi từ chức thật!
(3)

Nàng nhẹ nhàng dán đầu vào lồng ngực mình, còn dùng cái trán để cọ cọ cằm của mình, động tác và mùi vị đều vô cùng quen thuộc.

Giang Chu hơi sững sờ, chậm rãi mở mắt ra.

Trước mắt hắn, Phùng Tư Nhược đang mở to đôi mắt sáng rực, ngơ ngác ngác ngác mà nhìn hắn.

Hôm nay nàng hơi trang điểm một chút, lại thoa thêm một ít son môi.

Cánh môi kiều diễm ướt át ở gần trong gang tấc.

Không cần hỏi, chắc chắn đây là chủ ý của Sở Ngữ Vi.

Dù sao Phùng Tư Nhược cũng không biết trang điểm.

Giang Chu mỉm cười, tiến tới, ngăn bờ môi đỏ mọng mềm mại của nàng.

Mười phút sau, hai người tách ra.

Phùng ngọc manh bị hôn đến thở hồng hộc, sắc mặt đỏ ửng.

Nàng vẫn chưa thể nắm giữ kỹ xảo cao siêu như vừa hôn vừa thở.

“Không phải em ra ngoài chơi rồi sao, làm sao lại trở về rồi?”

“Trời đã tối rồi nhà, cũng không còn sớm nữa.”

Giang Chu hơi sững sờ, lập tức ló đầu ra khỏi chăn.

Lúc này hắn mới phát hiện ra ngoài cửa sổ đã đen xì, chỉ thấy ánh trăng treo cao.

Con bà nó, cứ tưởng mình mới mơ mơ màng màng được vài phút đồng hồ, không ngờ lại ngủ lâu như vậy rồi.

Viết sách phí sức như vậy cơ à?

Chẳng trách đám tác giả ngu xuẩn ở trên internet kia lại ra chương chậm như vậy.

Xem ra chuyện này cũng không thể trách bọn họ được.

Giang Chu lấy lại tinh thần, đem Phùng Tư Nhược ôm vào ngực, lại sờ soạng một phen.

“Hôm nay em và Sở Ngữ Vi đã làm gì?”

Sắc mặt Phùng Tư Nhược đỏ ửng, giật mình: “Đi dạo... Đi dạo phố, thử quần áo.”

Giang Chu lập tức tỏ vẻ bưng tỉnh đại ngộ: “Thảo nào lễ hỏi anh để dành cho em lại bị giảm bớt, hóa ra là hai người tiêu xài khi đi dạo phố à?”

Phùng Tư Nhược bỗng nhiên khản trương: “Em tiêu tiền của em nha.”

“Thật sao?”

“Ừm!”

Giang Chu nắm bờ eo thon gọn và trơn mượt của nàng: “Dù sao lễ hỏi cũng không đủ, không cưới nữa.”

Phùng Tư Nhược ôm cổ của Giang Chu: “Em sẽ không đi dạo phố nữa...”

“Được rồi, anh đùa thôi mà.”

“Hừ.”

“Nào, cởi quần áo đi.”

“???”

“Nghe lời.”

“Cửa...còn chưa đóng cửa, ô ô!”

...

Một lúc lâu sau, trong phòng khách của biệt thự.

Đinh Duyệt yên lặng một lát, rồi dần dần, mặt liền đỏ đến tận mang tai.

Đinh Duyệt không nhịn được mà tăng âm lượng của ti vi lên, làm bộ như mình không nghe thấy cái âm thanh ồn ào náo động kia.

Lại bắt đầu lẩm bẩm bài thơ “Đăng Vương Các Tự” để bài trừ tạp niệm ở trong lòng...

Có điều, hiển nhiên là làm như vậy không có tác dụng gì.

Nên Đinh Duyệt vẫn cứ nghe thấy âm thanh nên nghe được.

Quá đáng thật!

Quá đáng quá rồi!

Không coi ai ra gì như vậy, không phải là làm khó mình sao?

Thậm chí Đinh Duyệt còn cảm thấy mỗi một tiếng ân ân a a của Phùng Tư Nhược là đang cười nhạo mình không có bạn trai!

Ghê tởm...

Chớp mắt, bóng đêm sâu hơn.

Sau khi ồn ào náo động xong, liền là mệt mỏi ngủ say.

Sau khi ngủ say xong, là một buổi sáng mỗi eo đau lưng.

Khi ánh nắng mặt trời chui vào cửa sổ, tất cả mọi thứ đều như bình tĩnh.

Phòng ngủ được chiếu sáng trưng, thậm chí còn hơi chói mắt.

Phùng Tư Nhược rúc vào trong lòng của Giang Chu, lười biếng giống như một con mèo đang phơi nắng vậy.

Giang Chu nhẹ nhàng xoa tóc của nàng, sau đó cẩn thận từng li từng tí mà xuống giường.

Hắn làm bữa sáng, ăn bữa sáng.

Rửa mặt, rửa bát.

Bỗng nhiên lại cảm thấy rất hạnh phúc trong thời gian bình tĩnh hiếm có này.

Ngoài trừ một cái ăn chực nằm chờ là Đinh Duyệt ra, thì cuộc sống bây giờ đã xem như là hoàn mỹ.

Nhưng sau khi ăn bữa sáng xong, Đinh Duyệt cũng rất biết điều mà lượn khỏi đây.

Lúc đi còn tràn đầy cơ đơn, hai mắt còn có quầng thâm đen xỉ.

Đến buổi trưa, Phùng Tư Nhược mặc đồ ngủ, vùi mình ở sofa cây phim.

Giang Chu thì rót chén trà, lấy giấy bút rồi bắt đầu cân nhắc về cuốn sách của mình.

Thế nhưng cái thứ gọi là ‘linh cảm’ này rất quý dị.

Khi bạn muốn nó thì bạn lại không nhận được, nhưng khi bạn đang làm việc khác thì nó bất ngờ xuất hiện.

Nó cũng khó nắm bắt như cmn hai từ ‘duyên phận’ vậy.

Giang Chu gắng gượng lắm mới viết được vài chữ, cuối cùng bắt đầc dĩ mà vứt bút qua một bên.

Trang bức thoi mà thật cmn mệt mỏi.

Giang Chu hít sâu một hơi, sau đó nhìn chăm chăm vào điện thoại di động của mình hơn 10 giây.

Khi hănn ăn sáng thì đã gửi mấy tin nhắn cho Tiểu Nam Nhi.

Kết quả là đến trưa rồi mà vẫn không có trả lời như cũ.

Đây rốt cuộc là làm sao rồi?

Giang Chu cảm thấy rất phiền não, không khỏi quay đầu nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

Lúc này, Phùng ngọc manh vẫn đang hào hứng mà cây phim trên ti vi.

Đôi lông mi dài tinh tế hơi run lên, nhìn qua rất đáng yêu.

Giang Chu yên lặng một lát, liền đứng dậy móc vào đầu gối của Phùng Tư Nhược, rồi bế nàng từ ghế ghế sofa lên.

Phùng Tư Nhược đang cầm điều khiển từ xa rất khó hiểu, nhỏ nhàng đập đập đôi chân thon dài.

“Anh làm gì nha?”

“Cổng hiến cho chuyện làm chậm lão hóa của nhân loại.”

“???”

Chương 639: Nghỉ học nửa năm, trong lòng Tô Nam có vấn đề!

Ngày mùng 8 tháng 11, cuối mùa thu.

Hầu như những cái cây trên đường đã rơi sạch lá.

Giang Chu tan học liền rời khỏi tòa nhà dạy học, hắn bắt đầu đi dạo trên con đường chính trong sân trường.

Khi đi ngang qua nhà ăn của trường, hắn đi vào nghỉ chân một chút.

Nhìn những nữ sinh viên quần chật quần áo thật đầy ròi khỏi nhà tắm nữ, tâm trạng lại không vui vẻ chút nào.

Bởi vì thời tiết đã bắt đầu trở nên lạnh, cho nên hầu như các nữ sinh viên tắm xong thì đều vũ trang hạng nặng.

Đồ ngủ nhung, quần nhung, dép nhung...

Thậm chí là còn dùng khẩu trang để che mặt, chỉ để lộ đôi mắt chứ đừng nói là đôi chân dài trắng như tuyết.

Giang Chu thở dài.

Mùa đông ới mùa đông, không nên trách tao không thích mùa đông.

Thật đấy, mà cmn học mùa hè người ta một chút xem nào.

Giang Chu cảm thấy một trận tê nhát vô vị, liền cất bước đi về phía trước.

Nhưng hắn còn chưa đi được vài bước, liền gặp được một người quen.

Mục Tiêu Tiêu.

Đây là một đàn chị đã từng làm ở Món Ngon với mình, còn là quản lý của bộ phận thị trường nữa, đã ký hợp đồng với các thương gia thay cho trang web.

Giang Chu đã từng dẫn Mục Tiêu Tiêu đi tuyên truyền và tiếp thị một thời gian.

Học viện sư phạm và học viện thời trang, đều là bọn họ bắt được.

Nhưng bởi vì Mục Tiêu Tiêu muốn thi nghiên cứu sinh, cho nên đã nghỉ việc từ năm ngoái.

Cộng thêm sau này Giang Chu lại mở rộng thị trường ra ngoài trường học.

Ngoài trừ đi học hoặc là đi ngồi xỏm ở nhà tắm nữ ra, thì bình thường Giang Chu cơ bản là không ở trong trường học.

Cho nên lâu lắm rồi hai người chưa từng gặp mặt.

Mục Tiêu Tiêu nhìn thấy Giang Chu thì cũng rất vui vẻ: “Ông chủ ông chủ, đã lâu không gặp!”

Giang Chu nhếch miệng cười: “Tiêu Tiêu, thi nghiên cứu sinh thuận lợi không?”

“Nên nhớ thì không nhớ được, khẳng định là không thuận lợi bằng việc buôn bán của ông chủ nha.”

“Có phải là muốn trở về công ty làm, không có tâm tư học tập không?”

Mục Tiêu Tiêu hờn dỗi một tiếng: “Nếu như tôi biết cậu việc kinh doanh của cậu phát triển như vậy, thì có chết cũng không nghỉ việc.”

Giang Chu nhướn mày lên: “Bây giờ trở về công ty cũng không muộn mà.”

“Không được, ông chủ, con người tôi rất dễ thấy sóng liên ngã quai chèo, cho nên tôi đã quyết định ngay từ đầu rồi, nhất định phải kiên trì thi nghiên cứu sinh đến cuối cùng.”

“Có phải chê tiền lương tôi cho quá thấp không?”

Mục Tiêu Tiêu tròn mắt lên: “Không thể nào, tôi thi xong còn muốn cầu xin cậu thu nhận nữa kia, đến khi đó, cậu không thể không cần tôi đấy nhé!”

Giang Chu cười rất xán lạn: “Thật hay giả? Thí xong có học tiến sĩ không?”

“Không học, con gái học lên tiến sĩ liền thành Diệt Tuyệt Sư Thái rồi, đến khi đó không ai thèm cưới thì làm sao bây giờ?”

“Ừm, con gái có bằng cấp quá cao thì quả thực là không dễ gả, vậy cô học xong thì gọi điện thoại cho tôi.”

Mục Tiêu Tiêu cười ngọt ngào: “Ông chủ là tốt nhất, nếu như cậu không để cho tôi làm lãnh đạo, thì ngày nào tôi cũng khóc cho cậu xem.”

Tâm trạng Giang Chu khá hơn nhiều: “Vậy được rồi, cô mau về học tập đi thôi.”

“Được rồi, tạm biệt ông chủ!”

“Bye bye.”

Giang Chu cất bước rời đi, định đi lượn một vòng ở ký túc xá nam.

Nhưng vừa đi được vài bước, giọng nói của Mục Tiêu Tiêu bỗng nhiên vang lên.

“Đúng rồi, ông chủ, Tô Nam xảy ra chuyện gì vậy?”

Giang Chu hơi sững sờ, lập tức quay người: “Chuyện gì là chuyện gì? Tôi không hiểu ý của cô.”

Mục Tiêu Tiêu lấy điện thoại di động ra: “Cậu xem này, mấy hôm trước Tô Nam hỏi tôi về vấn đề thi nghiên cứu sinh, tôi hỏi cô ấy là công việc phải làm thế nào, cô ấy nói là đã từ chức.”

Giang Chu hơi nhú mày lại.

Đúng thế, hơn một tuần rồi mà hắn vẫn chưa từng nhìn thấy Tiểu Nam Nhi.

Hắn còn tưởng nàng đến kỳ kinh nguyệt, nên tâm trạng không quá ổn định, chỉ cần chờ mấy ngày là khỏi.

Nhưng đã gần hai tuần lễ rồi.

Kinh nguyệt hay là kinh nhật gì cũng phải hết rồi chứ.

Nhưng từ hôm đó đến giờ, dường như là Tô Nam đã cắt đứt liên lạc với hắn vậy.

Gọi điện thoại di động cũng không được, nhắn tin QQ cũng không trả lời.

Nếu như không phải gần đây hắn đang bận viết cuốn sách kia, thì hắn đã đi qua ký túc xá của Tô Nam để tìm rồi.

Nhưng Giang Chu thật sự không ngờ rằng, Tiểu Nam Nhi lại thật sự quyết định thi nghiên cứu sinh.

Chuyện này rất kỳ lạ nha.

Một sinh viên muốn thi nghiên cứu sinh vì lý do gì?

Đương nhiên là vì đề cao trình độ học vấn của mình, tăng cường sức cạnh tranh khi đi ra ngoài xã hội.

Nói cách khác, là vì tìm được một công việc tốt hơn.

Đừng nói cái gì mà làm nghiên cứu để cống hiến cho xã hội.

Thời đại này, đại bộ phận sinh viên đều không phải người có chủ nghĩa lý tưởng.

Bọn họ liều mạng đề cao bằng cấp là vì bản thân mình.

Nhưng chuyện này rất kỳ lạ.

Chu Tinh đã phát triển đến trình độ này rồi.

Tô Nam cũng trở thành người có quyền lực nhất chỉ sau mỗi Giang Chu.

Không phải nàng đã nói rồi sao.

Hiện giờ nàng cũng là tiểu phú bà ở Thượng Kinh rồi.

Coi như bây giờ có nghỉ việc thì nàng vẫn có thể sống thoải mái cả đời.

Vậy vì sao nàng lại quyết định đi thi nghiên cứu sinh?

Giang Chu nghĩ mãi vẫn không hiểu được chuyện này.

Chương 640: Nghỉ học nửa năm, trong lòng Tô Nam có vấn đề! (2)

“Tiêu Tiêu, Tô Nam có nói gì với cô không?”

Mục Tiêu Tiêu ồ một tiếng, hình như nghĩ ra thứ gì: “Tô Nam định nghỉ học nửa năm, hiện giờ đã về nhà rồi.”

Giang Chu đột nhiên tròn mắt lên: “???”

“Thật, cậu không tin thì xem đi, vẫn còn lịch sử trò chuyện đây này.”

“Không phải tôi không tin, mà là cảm thấy quá bất ngờ thôi.”

Mục Tiêu Tiêu từ chối cho ý kiến: “Tôi cũng thấy hơi bất ngờ, không muốn làm việc mà lại muốn thi nghiên cứu sinh, vậy thì về nhà làm gì?”

Giang Chu cau mày, đáy lòng dâng lên một chút phiền muộn: “Vì sao cô ấy lại nghỉ học nửa năm?”

“Tô Nam nói là, năm thứ hai đại học vẫn luôn gây dựng sự nghiệp với anh, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, cho nên muốn nghỉ ngơi một thời gian cho khỏe.”

“Chuyện này...”

Giang Chu chợt phát hiện ra mình quên mất một chuyện.

Thật ra thì Tô Nam lớn hơn mình một tuổi.

Trên nguyên tắc mà nói, hẳn nhìn thấy Tiểu Nam Nhi thì còn phải kêu một tiếng đàn chị.

Hiện giờ mình đang học năm hai, còn Tô Nam thì đã học năm thứ ba rồi.

Nếu như bây giờ không chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, vậy sau này có thể không còn cơ hội nữa.

Cái lý do này đúng là tương đối hợp lý.

Nhưng nếu như xuất phát điểm là muốn nghỉ ngơi nửa năm, vậy tại sao còn muốn thi nghiên cứu sinh?

Hơn nữa, tạm nghỉ học còn nhất định phải thôi việc sao?

Hiện giờ, Giang Chu chẳng có thứ gì ngoài một đồng tiền dơ bẩn.

Nuôi Tiểu Nam Nhi cả đời cũng được, chứ đừng nói là nuôi nàng nửa năm.

“Ông chủ, tôi cảm thấy cảm xúc của Tô Nam không tốt lắm.”

“Vì sao?”

“Khi Tô Nam nói chuyện với tôi, luôn có một loại cảm giác rất mất mát, giống như... giống như...”

Giang Chu nhìn chằm chằm vào mặt Mục Tiêu Tiêu, vĩnh tai lắng nghe: “Giống như cái gì?”

Mục Tiêu Tiêu a một tiếng: “Tôi nghĩ ra rồi, giống như là đang giận đối với người yêu vậy, rõ ràng là muốn tha thứ cho đối phương, nhưng lại mạnh miệng không nói, đúng, chính là loại cảm giác này!”

“Lộn xộn cái gì?”

“Thật sự là như vậy đấy!”

Giang Chu hít sâu một hơi, hần cảm thấy mình phải nói chuyện với Tiểu Nam Nhi một chút.

Quả thực, một năm nay mình đã bỏ quên cảm xúc của cô bé này.

Mình không biết nàng vui hay giận, cũng không biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

Mỗi lần đến Kinh Nam đều vội vã mà đến rồi lại vội vã rời đi.

Giang Chu lại nhớ lại từng lần gặp mặt giữa hai người.

Chắc là Tiểu Nam Nhi có rất nhiều lời muốn nói với mình...

Chẳng lẽ... Trong lòng Tiểu Nam Nhi thật sự có vấn đề?

Giang Chu lấy điện thoại di động ra, thử gọi điện thoại cho Tô Nam.

Nhưng ông nghe truyền ra âm thanh và giọng nói không khác gì lúc trước cả.

Hơn một tuần rồi, tại sao vẫn không gọi được?

Tình huống như vậy thì cơ bản là chỉ có hai khả năng.

Một là bị kéo vào sổ đen, một là Tô Nam đã vứt cái sim này.

Dù sao thì mặc kệ là khả năng nào, thì rõ ràng là Tiêu Tiêu Nhi không muốn để mình tìm được nàng.

Hít...

Rốt cuộc cô bé này đang nghĩ cái gì?

Giang Chu lấy lại tinh thần, lại nhìn về phía Mục Tiêu Tiêu.

“Tiêu Tiêu, cô biết nhà Tô Nam ở đâu không?”

Mục Tiêu Tiêu hơi sững sờ: “Không phải ở Hà Châu sao?”

Giang Chu nhét điện thoại di động vào trong túi: “Tôi biết là ở Hà Châu, nhưng địa chỉ chính xác thì sao?”

“Cái này thì tôi không rõ lắm.”

“Vậy làm phiền cô giúp tôi một việc, cô thử gọi điện thoại cho Tô Nam, xem xem cô có gọi được không?”

Ánh mắt Mục Tiêu Tiêu bỗng nhiên trở nên quỷ dị, biểu cảm cũng trở nên hơi ám muội: “Ông chủ, cậu nói thật cho tôi biết đi, có phải cậu và Tô Nam đã xảy ra chuyện gì mà không thể cho người ta biết không?”

Khóe miệng Giang Chu hơi co quắp lại: “Cô đang ám chỉ cái gì?”

“Thôi đi, khi tôi xin nghỉ việc thì đã đoán ra được rồi, chắc chắn là hai người sẽ không khống chế nổi bản thân.”

“??”

“Có phải cậu đã dè Tô Nam lên bàn làm việc, rồi ép người ta làm cái gì gì đó không?”

Giang Chu nhất thời tròn mắt lên: “Cmn, trong đầu cô suốt ngày suy nghĩ cái gì vậy? Tôi và Tô Nam chỉ là đồng nghiệp thôi.”

Nụ cười của Mục Tiêu Tiêu từ từ tắt đi: “Thảo nào Tô Nam không muốn nhìn thấy cậu...”

“Là sao?”

“Tự nghĩ đi, tôi mới không nói cho cậu biết.”

“Được rồi, nói nhảm ít thôi, mau gọi thử xem nào.”

Đàn ông chó má, cặn bã đến chết!

Tại sao không tìm từ đầu, còn còn phải chờ đến thời điểm không tìm được mới liều mạng tìm kiếm?

Làm từ đầu thì đã không có chuyện như bây giờ!

Mục Tiêu Tiêu trừng mắt với Giang Chu một cái, trong lòng đột nhiên lại cảm thấy hơi kích thích.

Trước kia, làm thêm ở dưới tay Giang Chu nên không dám trừng.

Khi đó người ta là ông chủ nha, là sếp nha, cũng không thể gây sự với tiền được.

Nhưng bây giờ thì khác.

Bây giờ nàng là người tự do!

Đã là người tự do rồi mà còn không dám trừng sao?!

Hả?

Người tự do gì gì đó...

Làm sao giống mấy lời hay treo bên mép của phụ nữ thời cổ đại bị sảy chân nhỉ?

Chương 641: Chẳng lẽ mình không phải cặn bã nam?

Mục Tiêu Tiêu suy nghĩ miên man một lúc, đồng thời bấm số điện thoại của Tô Nam.

Tút tut tut, tut tut tut.

Sau những âm thanh tut tut đó, giọng nói ‘thuê bao quý khách’ lại vang lên.

Mục Tiêu Tiêu giờ điện thoại di động lên: “Cậu xem, tôi cũng không gọi được!”

Giang Chu không khỏi thấy hơi phiền muộn: “Được rồi, không cần gọi, tôi tự nghĩ biện pháp vậy.”

“Vậy tôi đi nhé?”

“Lần sau đi tắm nhớ mặc ít một chút, đã sắp đến mùa đông rồi, không nóng à?”

Mục Tiêu Tiêu lập tức lấy tay bảo vệ ngực: “Ông chủ, quá cận bã cũng không tốt đâu.”

Giang Chu bĩu môi một cái: “Nói nhảm ít thôi, tôi còn cần cô dạy à? Mau cắt đi, chúc cô thi trượt nhé!”

“Hừ!” Mục Tiêu Tiêu hừ một tiếng, vội vã ôm cái rổ nhỏ của mình mà rời khỏi cửa nhà tắm.

“Luôn cảm thấy có chút cảnh còn người mất...”

Giang Chu lâu bầu một tiếng, lại ngồi xuống ghế dài bên thao trường.

Lúc này, ánh mắt của hắn quét qua bốn phía.

Trong thao trường có một đám con trai đang chơi bóng rổ đến mồ hôi đầm đìa.

Bên rừng cây đối diện có một đám cặp đôi đang ôm ôm ấp ấp.

Bốn phương tám hướng đều có tiếng cười nói vui vẻ.

Giờ phút này, Giang Chu nghĩ đến rất nhiều rất nhiều chuyện.

Từ sau khi hắn đến đại học Thượng Kinh, cuộc sống của hắn bắt đầu trở nên bận rộn hơn.

Bận rộn làm ăn, bận rộn học hành, bận rộn thi cử, còn bận rộn đi vớt tin chỉ nữa.

Trong quá trình này, người làm bạn với mình lâu nhất là ai?

Không phải Phùng Tư Nhược, càng không phải Sở Ngữ Vi.

Người làm bạn với hắn lâu nhất, chính là nhân viên tốt nhất của hắn.

Chính là Tô Nam luôn mạnh miệng, nhưng nhảy máy thì càng ngày càng dịu dàng ôn nhu.

Từ khi bắt đầu gây dựng sự nghiệp, cho đến khi thành lập tập đoàn khổng lồ chế cổ phần Chu Tinh, Tô Nam vẫn luôn ở bên cạnh.

Nhưng mình đã bao giờ nghĩ đến nàng muốn thứ gì chưa?

Không phải, phải nói là biết, nhưng không dám chọc thủng.

Đối với Tô Nam mà nói, e rằng cái tư vị bị bỏ quên này thực sự rất khó chịu.

Trong khi Giang Chu đang suy tư.

Bỗng nhiên có một cơ thể mềm mại dán vào sau lưng của hắn.

Hai cánh tay áp lên vai hắn, dùng đôi bàn tay nhỏ non mịn để che đôi mắt của hắn.

Ngay sau đó, một hơi thở ấm áp liền phun vào lỗ tai của hắn.

“Đoán xem mình là ai?”

Giang Chu cảm nhận quy mô mềm mại ở phía sau lưng mình:
“Với cái quy mô này, chắc chắn là Hoàng Kỳ rồi!”

Hoàng Kỳ buông tay ra, cau mũi một cái: “Bạn chưa từng xem qua, tại sao lại biết?”

“Con mắt của mình chính là thước!”

“Thôi đi, tin mới là lạ!”

“Làm sao bạn biết mình ở chỗ này?”

Hoàng Kỳ đi vòng qua ghế gài, trực tiếp ngồi vào trong lòng Giang Chu: “Chạy bộ ở thao trường, đúng lúc nhìn thấy bạn đang ngồi chờ ra ở đây, cho nên đi qua.”

Giang Chu nắm eo thon của Hoàng Kỳ: “Bạn có cảm thấy bị người khác bỏ quên là một chuyện rất khó chịu không?”

“Bạn...sao bạn tự nhiên trở nên thâm trầm như vậy?”

“Không có gì, có thể là do mùa thu đã kết thúc, khiến cho người ta dễ đau buồn hơn.”

Hoàng Kỳ vịn vẹo cái mộng nhỏ ở trên đùi Giang Chu: “Thật ra thì cái này cũng phải xem là người nào.”

Giang Chu ngược mắt lên: “Sao lại nói vậy?”

“Bạn xem, bạn cũng không tìm mình, cũng không dẫn mình đi chơi, mình cũng không quá buồn nha.”

“Vì sao?”

Hoàng Kỳ suy tư một chút: “Mình chính là người như vậy, mình có thể giới của mình, ngoại trừ việc thích bạn ra, thì những chuyện khác như ngắm sao, tập thể hình... Cũng rất quan trọng nha.”

Giang Chu lộ ra ánh mắt kinh ngạc: “Không thể nào, bạn thật sự thích mình?”

“Hừ, Bạn đây là có ý gì? Mình đã bị bạn ôm vào ngực rồi, mà bạn còn nói cái này?!”

“Mình... mình đùa thôi!”

Hoàng Kỳ có chút khó tin mà ghé sát vào mặt Giang Chu: “Trời ạ, mình còn tưởng rằng bạn đang giả bộ, không ngờ bạn lại thật sự đa sầu đa cảm như vậy á?”

Giang Chu dùng cái trán để đụng nàng một cái: “Tại sao mình không thể đa sầu đa cảm?”

“Cận bã nam cũng biết đa sầu đa cảm sao? Làm sao vậy, Phùng Tư Nhược không để ý đến bạn?”

“Là Tô Nam.”

Hoàng Kỳ lập tức ồ một tiếng: “Chuyện này rất bình thường.”

Mặt Giang Chu tràn đầy dấu chấm hỏi: “Sao lại rất bình thường rồi hả?”

“Còn nhớ lần chúng ta thảo luận chuyện đặt tên con cái ở trong phòng làm việc ở trường không?”

“Ừm.”

Hoàng Kỳ ôm lấy cổ của Giang Chu, nhẹ nhàng dán vào gò má của hắn: “Rõ ràng là Tô Nam thích bạn nha, bạn cũng không dám đáp lại, thì sớm muộn gì cũng có vấn đề thôi.”

Giang Chu đưa tay xoa xoa tóc của nàng: “Tô Nam thật sự thích mình?”

“Có lẽ là trước kia Tô Nam không nghĩ đến phương diện này, dù sao bạn cũng là sếp mà, nhưng hình như gần đây đã nghĩ đến, cho nên mới không để ý đến bạn nữa.”

“Không thể nào? Mình chính là cận bã nam đấy!”

“Cận bã nam thì làm sao vậy?”

“Làm sao mình có thể sợ Tô Nam thích mình được?”

Hoàng Kỳ nhin không được mà xì một tiếng: “Bạn không sợ á? Ngay cả đi khách sạn với mình mà bạn còn không dám đi, chuyện này có gì khác với chuyện không đáp lại Tô Nam?”

Giang Chu hơi sững swof: “Đúng vậy nha, tại sao mình chỉ dám nói ngoài miệng nhỉ?”

“Bạn đã cận bã thì phải làm cận bã đến cùng, nhưng lại luôn thích bị động, suốt ngày giao chuyện chủ động cho đám con gái bọn mình.”

“Hít, chẳng lẽ mình đang muốn làm kỹ nữ lại muốn lập đền thờ? Đã muốn làm cận bã nam, nhưng lại tỏ vẻ mình không cận bã như vậy?”

“Chúc mừng thiếu niên, rốt cuộc cậu cũng hiểu được bản thân mình rồi đây.”

Giang Chu bỗng nhiên nheo mắt lại, ôm Hoàng Kỳ từ trên đùi mình xuống, sau đó đặt nàng nằm sấp trên đùi mình.

Hôm nay nàng mặc một chiếc quần học sinh màu trắng, thỉnh thoảng lại lay động mỗi khi có gió thu thổi qua.

“Bạn... bạn muốn làm gì?”

“Bạn biết quá nhiều, mình muốn đánh mông bạn.”

Gò má Hoàng Kỳ ửng đỏ, giãy dụa vài cái: “Bạn... Tốt nhất là đánh nhẹ một chút.”

Giang Chu giơ tay lên, lại vỗ xuống một cái: “Con bà nó, mình sống hai đời rồi, còn không hiểu được bản thân mình.”

Chương 642: Vận đào hoa của mình còn không tha cho cả một bác gái?

Hoàng Kỳ phát ra một tiếng hét chói tai, sắc mặt nhất thời đỏ ửng.

Giang Chu vốn là nói đánh, nhưng mà dần dần, sức lực lại càng ngày càng nhỏ.

Cuối cùng căn bản không được gọi là đánh, đó hoàn toàn là xoa bóp vuốt ve.

Hoàng Kỳ nhin không được mà phát ra những tiếng ô ô, như khóc như mếu.

Nhưng thật ra nàng cũng không khóc, trái lại còn lộ ra biểu cảm thoái mái.

Gió thu chợt thổi qua, làm mái tóc của nàng bay toán loạn.

Nàng vội vàng vuốt mái tóc dài của mình, lại giả bộ giãy dụa vài cái.

Nhưng loại giãy dụa này là không có chút ý nghĩa nào, trái lại còn làm cho nàng càng thêm mê người.

Cái mộng vĩnh cao không ngừng vắn vẹo của nữ sinh viên.

Quá tuyệt!

Giang Chu cảm thấy nếu tiếp tục như vậy nữa thì có thể gặp chuyện không may, vì vậy liền dừng tay.

“Được rồi, đứng lên đi, con bé chết tiệt này nặng thật, nên giảm cân đi, biết chưa?”

Hoàng Kỳ tràn đầy u oán mà đứng lên: “Minh mới có 45 kg, cái tên đàn ông khốn này, sau này mình sẽ không phân tích vấn đề cho bạn nữa.”

Giang Chu thấy nàng rất đáng yêu, nhin không được mà lại ôm trở về: “Nói nhảm ít thôi, mau phân tích Tô Nam giúp mình đi.”

“Không cần.”

“Vì sao?”

“Bởi vì Tô Nam thật sự thích bạn, là tình địch của mình!”

Hoàng Kỳ lầu bầu một câu, biểu cảm lại có hơi ngạo kiều.

Giang Chu cảm thấy Hoàng Kỳ hơi kiêu ngạo rồi.

Vì vậy, hấn nhân lúc nàng không chú ý, mà đưa tay cù eo của nàng, nhất thời dẫn đến một trận tiếng cười dễ nghe như chuông bạc.

“Ô ô ... ngựa quá, mau bỏ ra!”

“Tại chỗ của mình, tất cả mọi người đều là chị em tốt, không có tình địch nào ở đây cả.”

Hoàng Kỳ lập tức tỏ vẻ chán ghét: “Những lời này thật sự là quá đều cáng.”

“Vậy bạn mau nói cho mình biết, bạn cho rằng tình hình của Tô Nam là thế nào?”

Ánh mắt Hoàng Kỳ hiện lên một tia giao hoạt: “Bạn đi bàn chuyện làm ăn cũng nói như vậy à? Không có lợi ích thì ai sẽ giúp chứ?”

Giang Chu chép miệng một cái: “Cũng được, mình cho phép bạn ra một yêu cầu.”

“Được, ăn tết nhớ đến nhà của mình để đón mình!”

“Đón bạn làm gì?”

Hoàng Kỳ tròn tròn mắt lên: “Là bạn nói muốn cùng nhau ăn tết ở biệt thự, bạn sẽ không quên chứ?”

Giang Chu nhớ lại chuyện khi mua nhà: “Cũng được, mình sẽ đến nhà bạn, đón bạn về nhà mình ăn tết.”

“Nếu cha mình không đồng ý thì làm sao bây giờ?”

“Vậy thì rất xin lỗi, mình sẽ vắn đầu chó của cha bạn xuống.”

Hoàng Kỳ lập tức bóp cổ Giang Chu: “Không được, nói lại một lần xem nào!”

Giang Chu bóp tay của nàng trong lòng bàn tay: “Mình sẽ quỳ gối trong tuyết để thuyết phục ông ấy, đã nghe thấy câu chuyện quỳ gối trong tuyết chưa?”

“Chẳng may không có tuyết rơi thì sao?”

“Trời mưa cũng được, mình sẽ quỳ xuống cầu xin cha bạn, để ông ấy cho bạn đi theo mình.”

Hoàng Kỳ nheo mắt lại, tiến lên nhẹ nhàng mỗ một ngụm vào miệng của hắn: “Không có mưa cũng không có tuyết!”

Giang Chu có hơi không hiểu mà nhìn nàng: “VẬY MÌNH CHỈ CÓ THỂ VẶN ĐẦU CHÓ CỦA ÔNG ẤY XUỐNG THÔI HẢ?”

“Bạn mới là đầu chó.”

“ĐƯỢC ĐƯỢC ĐƯỢC, KHÔNG VẶN ĐẦU CHÓ NỮA, DÙ SAO MÌNH NHẤT ĐỊNH SẼ ĐI ĐÓN BẠN.”

Hoàng Kỳ miễn cưỡng hài lòng với đáp án này của Giang Chu, vì vậy bắt đầu lặng lẽ suy tư.

Phân tích lòng người vẫn luôn là điểm mạnh của nàng.

Giống như khi đối mặt với Khúc Tiểu Nhã, nàng liếc mắt một cái là biết ngay Khúc Tiểu Nhã có ý định quỷ quái gì.

Bởi vì đây là yêu cầu của Giang Chu, cho nên nàng rất dễ tâm, không muốn nói mò một trận.

Bởi vậy, nàng cần thời gian để suy nghĩ cẩn thận.

Giang Chu cũng không quấy rầy nàng, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Cô bé này thật sự là rất xinh đẹp nha.

Mũi quỳnh nhỏ nhắn vênh cao, da thịt trắng như tuyết.

Lại có một loại vẻ đẹp của mỹ nữ Giang Nam.

Dường như bên cạnh mình có không ít mỹ nữ.

Đây coi như là sưu tập tem sao?

“Tô Nam... dạo này có... Có hành vi dị thường nào không?”

Giang Chu lấy lại tinh thần: “CÓ, TÔ NAM THÍCH ĂN NƯỚC MIẾNG CỦA MÌNH.”

“???” Hoàng Kỳ nhin không được mà tròn tròn mắt lên: “Hai người chơi biến thái như vậy cơ á?”

“ĐỪNG HIỂU LẦM, Ý MÌNH KHÔNG PHẢI LÀ CÁI LOẠI MIỆNG ĐỐI MIỆNG ĐÓ!”

“VẬY LÀ LOẠI NÀO?”

“TÔ NAM THÍCH CANH MÀ MÌNH ĐÃ UỐNG RỒI, THÍCH ĂN KẸO QUE MÀ MÌNH ĐÃ LIÊM RỒI, CỨ NHƯ VẬY THÔI!”

“Cứ như vậy, mà còn thôi?”

Giang Chu cảm thấy mờ mịt: “Bằng không thì sao?”

“Một cô gái, tuyệt đối sẽ không thân mật như vậy với một người mình không thích!”

“Cái này thì mình biết, có thể Tô Nam yêu thích mình thật, nhưng bây giờ, thứ mình muốn biết không phải chuyện này, mà là tại sao Tô Nam lại trốn tránh mình?”

Hoàng Kỳ suy nghĩ một chút: “Trước khi Tô Nam thích ăn nước miếng, thì còn có hành vi gì khác thường không?”

Giang Chu hơi cau mày: “Vậy thì không có, chỉ là tần suất nói sẽ từ chức đã tăng cao hơn nhiều.”

“Bạn có nghĩ đến không, vì sao Tô Nam lại muốn vừa chức?”

“Tô Nam nói mình là tên boss khôn khiếp, lãng phí tuổi thanh xuân của cô ấy.”

Hoàng Kỳ nghe thấy lời này của Giang Chu, trong lòng cũng đã có chút manh mối.

Hơn nữa còn là loại manh mối chắc tám chín phần mười.

Chương 643: Vận đào hoa của mình còn không tha cho cả một bác gái? (2)

Hoàng Kỳ bắt đầu nói: “Ban đầu, có thể Tô Nam thật sự muốn làm thêm cho nên mới đi theo bạn.”

“Thế nhưng sau đó, Tô Nam có thể đã phát hiện ra một chuyện rất đáng sợ.”

“Đó chính là Tô Nam cảm thấy hứng thú với bạn nhiều hơn là tiền, Tô Nam càng để ý đến bạn hơn, chứ không phải là tiền lương nữa.”

“Thời điểm đó, Tô Nam vẫn chưa biết đây chính là thích, dù sao Tô Nam cũng chưa từng yêu đương, cho nên cô ấy rất trì hoãn với loại chuyện này.”

“Nhưng mà yên lặng thích một người là một chuyện rất đau khổ, hơn nữa nỗi đau khổ này sẽ tăng lên theo thời gian.”

“Có thể trong tiềm thức của Tô Nam sẽ thấy không thỏa mãn, cô ấy sẽ hy vọng bạn quan tâm đến cô ấy nhiều hơn.”

“Đây chính là vì sao Tô Nam luôn không ngừng nhắc đến từ chức, để tìm cảm giác tồn tại của mình, để cho bạn quan tâm đến cô ấy nhiều hơn.”

Sau khi nghe xong, Giang Chu tròn tròn mắt lên, đầu lưỡi cũng tê dại.

Quả nhiên vẫn là con gái mới hiểu được con gái.

Trước kia hẳn không cảm thấy hành vi của Tô Nam có ý gì khác.

Nhưng bây giờ nghe Hoàng Kỳ giải thích, thì hẳn mới phát hiện ra, tất cả hành vi của Tô Nam đều có nguyên nhân.

“Khi chúng ta uống trà và trò chuyện ở trong phòng làm việc trong trường.”

“Tô Nam bỗng nhiên phát hiện ra, thế mà cô ấy lại muốn sinh con cho bạn.”

“Nói một cách khác, cô ấy cho rằng con của mình nhất định sẽ mang họ Giang, bởi vì trong tiềm thức của cô ấy, cha của con cô ấy chỉ có thể là bạn.”

“Cái ý nghĩ này cũng làm cho cô ấy sợ chết khiếp.”

“Có thể cô ấy đã ý thức được rằng cô ấy đã thích bạn, nhưng lại không ngờ cái tình cảm đó mãnh liệt như vậy!”

Giọng nói của Hoàng Kỳ rất êm tai và thú vị, giống như là đang kể một câu chuyện cũ.

Nhưng mỗi một câu nói của nàng, đều là chuyện đã xảy ra trong thế giới thực.

“Tại giai đoạn này, Tô Nam đã thừa nhận rằng cô ấy thích bạn.”

“Thế nhưng cô ấy không dám nói cho người khác, cũng không dám nói cho bạn biết.”

“Có thể trong lòng cô ấy luôn có một hy vọng được trở nên thân mật hơn với bạn.”

Giang Chu cũng không ngốc, nghe đến đây thì hắn cũng hiểu kha khá rồi.

Vì sao Tô Nam lại thích dùng cái chén mà mình đã dùng rồi?

Vì sao Tô Nam lại thích uống canh dê mà mình phun ra?

Vì sao Tô Nam không ghét bỏ kẹo que mà mình đã ăn rồi?

Bởi vì nàng muốn thân mật với mình hơn, nhưng lại đem tâm tư giấu ở trong lòng.

Nàng căn bản không phải một cô nàng biến thái gì cả.

Mà chỉ là nàng đè nén tình cảm của mình quá ác thôi.

Từ khi hai người mới bắt đầu, chỉ có quan hệ nhân viên và ông chủ.

Hành vi thân mật nhất cũng chỉ là ăn cùng một cái kẹo mà thôi.

Hơn nữa... bên cạnh Giang Chu còn có những cô gái khác.

Tại loại quan hệ danh không chính, ngôn không thuận này.

Tô Nam dùng tất cả sức lực để che giấu tình cảm của mình, giả vờ như không có chuyện đó.

Thậm chí ngày nào nàng cũng thôi miên mình, nói loại ông chủ chó má như Giang Chu không đáng giá để yêu thích.

Nhưng tình cảm chân chính thì làm sao có thể lừa gạt được trái tim của bản thân?

Bởi vậy, có thể thấy được, Tô Nam đã rất vất vả trong chuyện chơi đùa giữa hiện thực và ảo tưởng.

“Cho nên Tô Nam lựa chọn biện pháp chạy trốn?”

Hoàng Kỳ quơ quơ đôi chân thon dài trắng như tuyết: “Nói chạy trốn cũng đúng, mà nói nghĩ thông cũng không sai.”

Giang Chu không tự chủ được mà cau mày lại: “Tô Nam nghĩ thông cái gì?”

“Nghĩ thông suốt chuyện bạn là cận bã năm, không đáng giá để yêu thích.”

“Đánh rắm.”

“Là thật!”

Giang Chu yên lặng một chút: “Cụ thể thì... Cô ấy nghĩ thế nào?”

Hoàng Kỳ ôm cổ Giang Chu: “Đầu tiên, mình hỏi bạn, bạn cho rằng hai người tiếp tục ở chung như vậy, kết quả cuối cùng sẽ như thế nào?”

“...”

“Bạn không biết?”

“Mình chưa từng nghĩ đến vấn đề này.”

Hoàng Kỳ dựng hai ngón tay ngọc oánh nhuận lên: “Có hai kết quả, một là đi cùng bạn, hai là rời khỏi bạn.”

Giang Chu hơi tựa lưng vào ghế: “Chỉ có hai kết quả này?”

“Nếu như gần như xa đã để Tô Nam cảm thấy đau khổ, vậy nhất định Tô Nam sẽ hy vọng mình có thể làm ra lựa chọn.”

“Lựa chọn...”

“Ừm!”

Giang Chu đột nhiên cảm thấy lòng mình căng lên: “Cho nên Tô Nam lựa chọn rời khỏi mình?”

Hoàng Kỳ nhẹ nhàng ôm lấy Giang Chu, cố gắng để giọng nói của mình dịu dàng hơn: “Mỗi một người đều có quyền lựa chọn, ca ca, không nên đau buồn.”

“Mẹ kiếp, một con nhóc tí tuổi mà sao nhiều tâm tư như vậy? Tô Nam ăn cơm chỉ để phát triển tâm tư à?”

“Này, đàn ông và phụ nữ là hai loại khác nhau, tâm tư của phụ nữ đương nhiên phải khác biệt rồi, ai bảo trước kia bạn không quan tâm đến Tô Nam!”

“Chờ mình gặp được Tô Nam, mình sẽ hung hăng đánh cái mông của cô ấy!”

Hoàng Kỳ lầu bầu một tiếng: “Bạn đang ôm mình, lại suy nghĩ đến chuyện đánh mông cô gái khác?”

Giang Chu lấy lại tinh thần, cười như không cười mà nhìn Hoàng Kỳ: “Vậy đánh bạn trước nhé?”

“Không... không được!”

“Không được cũng phải được, qua đây!”

Hoàng Kỳ tỏ vẻ ủy khuất, nhưng vẫn khéo léo nằm ở trên đùi Giang Chu.

Rõ ràng là Tô Nam chạy trốn, kết quả người bị đánh lại là mình.

Chương 644: Vận đào hoa của mình còn không tha cho cả một bác gái? (3)

Có điều, sao Hoàng Kỳ lại không nghĩ giống với Tô Nam chứ?

Nàng cũng hy vọng hai người có thể càng thân mật hơn một chút nha.

Cho nên nàng cũng không chống cự chút nào, chỉ là ngoài miệng vẫn thích nói từ chối mà thôi.

“A... Đó... Đó căn bản không phải là đánh!”

Giang Chu nhếch mép lên: “Đương nhiên là đánh, nhưng mà đây là đánh nhẹ!”

Mặt Hoàng Kỳ đầy ai oán: “Ngữ văn của bạn nhất định là do giáo viên thể dục dạy, động từ mà cũng không hiểu.”

“Bằng không thì sao?”

“Đây phải gọi là sờ!”

Buổi chiều đến, sắc trời có vẻ hơi âm trầm.

Giang Chu lái xe, đi lung tung không có mục đích ở trên đường.

Đối với cận bã nam mà nói, cái thứ ‘đào hoa’ này, đơn giản chính là ban ân của thần linh.

Nhưng đối với hần mà nói, thì lại giống như một trận cực hình.

Bởi vậy có thể thấy được, có thể hần thật sự không phải một cận bã nam hợp cách.

Một căn bã nam đường đường chính chính sẽ là như thế nào?

Đầu tiên, phải được đám con gái rất yêu thích và hoan nghênh.

Thứ hai, phải lãnh khốc vô tình, mặc quần lên liền rời đi.

Giang Chu tự hỏi mình có thể làm được điều đầu tiên.

Nhưng mặc kệ thế nào thì hắn vẫn không thể làm được điều thứ hai.

Giang Chu dừng xe ở gần công viên, dự định giải sầu một chút rồi sẽ trở về.

Từ khi trọng sinh đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn có loại cảm giác trầm trọng này.

Nhưng đúng lúc này, một bác gái đeo vòng tay vàng rất to bỗng nhiên đi về phía hắn.

Bác gái này khoảng hơn 50 tuổi.

Tóc uốn thành những gợn sóng xoắn tít, loại này đang rất mốt ở những người tuổi trung niên.

Bác gái này đi ba bước thì nhảy một cái, đi hai bước lại lắc một cái, trực tiếp hướng về phía Giang Chu mà đến.

“Này, anh bạn trẻ, dáng người không tệ nha, nào nào, qua đây với đi một chút.”

“???”

Bác gái đeo vòng tay vàng cười rạng rỡ: “Yên tâm, đi không ăn thịt người đâu.”

Mặt Giang Chu tràn đầy mờ mịt và mê man.

Đậu xanh rau muống!

Vận đạo hoa của mình cmn đã đến mức này rồi hả?

Cmn ngay cả bác gái mà cũng không tha thì thực sự là quá đáng rồi đấy!

Mẫu chốt là đây không phải gu của mình nha!

“Bác gái, ngài nghe cháu nói, chúng ta cần tỉnh táo...”

Bác gái liếc nhìn Giang Chu đầy nghi ngờ: “Sao thế? Cậu không muốn tìm đối tượng à?”

Giang Chu lại mờ mịt: “Tìm đối tượng cái gì?”

“Xem mắt chứ gì nữa!”

Bác gái chỉ chỉ về góc tây bắc của công viên.

Lúc này Giang Chu mới phát hiện ra bên đó có treo một tấm bảng rôn.

“Đại hội coi mắt lần thứ năm của đường tây nam Thượng Kinh!”

“Bác gái, ngài nhầm người rồi, cháu chỉ đến để đi dạo thôi.”

Bác gái ồ một tiếng: “Không sao không sao, đi dạo cũng được, dù sao cũng chỉ đến để góp cho đủ số thôi mà.”

Giang Chu lập tức lùi lại một bước: “Hiện giờ cháu đã rất phiền vì con gái rồi, thật sự không chịu được thêm người nữa đâu.”

“Cậu đang nói đùa à?”

“Thật mà, bây giờ cháu còn đang lo sợ đây này!”

Bác gái tỏ vẻ không tin: “Chỉ bằng cậu á? So với người ở đại học xem mắt của chúng tôi, thì cậu chỉ có thể coi như là đến cho đủ số.”

Giang Chu tròn tròn mắt mà nhìn: “Bác gái, ngài đừng ngậm máu phun người, cháu đi đến đâu cũng là mặt hàng bán chạy đấy.”

“Vậy cậu có nhà ở Thượng Kinh không?”

“Không có.”

Bác gái cười nhạt: “Ngay cả nhà cũng không có, còn nói không phải đến cho đủ số?”

Giang Chu nhếch mép lên: “Nhà không có, biệt thự thì có một căn.”

Sắc mặt bác gái bỗng nhiên trở nên nghiêm túc hơn: “Có xe không?”

Giang Chu lắc lắc cái chìa khóa xe trong tay: “Toyota Corolla, loại rẻ tiền, cũng chỉ hơn 100 ngàn.”

“Đây mà gọi là xe sao? Cái xe đây của bác Vương đội nhảy múa của bọn tôi còn đắt hơn cái xe đó.”

“Đã ngồi xe lăn rồi mà còn cmn nhảy múa??”

“Dù sao cũng là xe của cậu cũng ...”

Khóe miệng Giang Chu cong lên không ít: “Nhưng mà cháu mua cho cha vợ một chiếc Audi nhập khẩu hơn một triệu.”

Sắc mặt bác gái lập tức thay đổi: “Có phải cậu đang nói đùa không?”

“Thế nào, cháu là hàng quý hiếm hay là hàng đủ số đây?”

“Người như cậu tuyệt đối là hàng quý hiếm, nào nào nào, đi cùng dì, dì giới thiệu cho cậu mười cô tám cô để cho cậu xem!”

Giang Chu mới không có hứng thú này, hấn trực tiếp lắc mình bỏ chạy mất dạng.

Con bà nó.

Một cái Tô Nam cũng đã đủ để mình nhức đầu rồi, lại giới thiệu mười cô tám cô nàng nữa thì còn sống nổi không hả?

Có điều, mình đã là hàng quý hiếm như vậy.

Tài sao lại không giải quyết được Tiểu Nam Nhi?

Giang Chu đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm thấy dừng quần chân động.

Hấn lấy điện thoại di động ra nhìn xem, phát hiện là có người gọi điện thoại đến.

Biểu hiện người gọi đến là ba chữ Tiểu Nam Nhi, quả thực là vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Cuộc điện thoại bất ngờ này, nhất thời làm cho tim hấn run lên.

“Alo?”

“Boss khốn, anh tìm tôi làm gì?”

Não Giang Chu lập tức thiếu oxi: “Cái con bé chết tiết này, rốt cuộc cô muốn làm gì?!”

Giọng nói của Tô Nam có hơi mất mát: “Tôi không làm gì cả, tôi chỉ là không muốn nhìn thấy anh thôi!”

“Tôi đã bạc đãi cô sao?”

“Đúng thế, anh chính là đã bạc đãi tôi!”

Chương 645: Cho tôi địa chỉ, tôi đi bắt cô về!

Giang Chu hỏi: “Tôi bạc đãi cô thế nào?”

“Anh...”

Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức không có câu sau.

Hai người đang trò chuyện liền chìm vào một trận yên lặng rất lâu.

Yên lặng như vậy làm cho Giang Chu bỗng nhiên thấy rất phiền muộn.

Có lời gì thì cứ nói.

Có yêu cầu gì liền nói.

Muốn nói lại thôi là muốn làm cái gì?

Dù sao đây cũng không phải mấy bộ phim thần tượng ngu xuẩn kia!

Giang Chu nghĩ đến đây, nhin không được mà cau mày.

“Con bé chết tiết này, cô đang ở chỗ nào?”

“Anh đừng mắng tôi, tôi đã về nhà rồi.”

“Khi nào quay lại? Tôi lái xe đi đón cô.”

Giọng nói của Tô Nam nhỏ hơn rất nhiều: “Tôi còn chưa có ý định quay lại...”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Cô chờ xem, tôi sẽ trừ sạch tiền lương tháng trước của cô!”

“Dù sao tôi cũng nghỉ việc rồi, muốn trừ thì cứ trừ!”

“Tôi biết cô muốn nói suy nghĩ của mình, tôi cũng muốn nói suy nghĩ của tôi, cô cho tôi địa chỉ, tôi đi qua gặp mặt nói

chuyện.”

“Không muốn.” Tô Nam nỉ non một tiếng: “Bây giờ tôi còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, chờ khi nào tỉnh táo thì tự nhiên sẽ gặp mặt anh.”

Giang Chu chép miệng một cái, hận không thể đánh mông của nàng: “Cô không ở đây, đoạn thời gian này ai cmn nhảy múa cho tôi xem?!”

“Tôi đã từ chức rồi, có quý mới nhảy cho anh xem!”

“Vậy tôi đi tìm một em gái bên học viện múa, nhảy cái loại cởi quần áo, đến khi đó, cô đừng hối hận.”

“Tôi...” Tô Nam đang định nói mấy câu ‘sao tôi có thể hối hận được’, nhưng lời đến khóe miệng thì lại không thể nói ra được.

Bị thay thế là một chuyện rất khó chịu nha.

Nhưng mà mình cũng chưa từng được sở hữu mà.

Nếu như nói bị thay thế thì có chút nực cười rồi.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không xem người khác, cô mau quay lại đi!”

Tô Nam bỗng nhiên lại thẹn quá hóa giận: “Anh muốn xem ai thì xem đi, tôi yên tâm cái gì?”

Giang Chu lại hít sâu một hơi: “Con bé chết tiệt này, nếu như cô lại mạnh mẽ như vậy, sau này đừng quay lại nữa.”

“Không quay lại liền không quay lại!”

Giang Chu nói xong liền thấy hối hận, thậm chí nói miệng mình thật cmn quá tiện.

Lời đã nói ra, liền phải trả giá.

Bây giờ, tâm lý của Tô Nam vẫn chưa quá ổn định.

Mình nói như vậy, có thể làm cho đối phương có tâm lý phản nghịch.

“Thật ra...tôi chỉ đùa thôi.”

“Hừ...”

“Khi về nhà đã mang đủ đồ chưa?”

Tô Nam ừ một tiếng, lại nhẹ nhàng mở miệng: “Tạm thời thì đủ rồi, chỉ là chưa cầm áo lông gì gì đó thôi.”

Giang Chu suy tư một chút: “Như vậy đi, cô cho tôi địa chỉ, tôi gửi đồ qua cho cô.”

“Không được, anh đừng hòng tìm thấy tôi!”

“Tôi thề, trước khi cô tỉnh táo lại, tôi sẽ không vụng trộm đi bắt cô.”

“Tôi... Tôi không chạy án, anh đừng dùng cái từ bắt chứ!”

Giang Chu không khỏi nâng trán, trên mặt viết đầy hai chữ phiền muộn.

Mẹ nó, vì sao trước đây lại dạy dỗ Tiểu Nam Nhi thông minh như vậy?

Mình vừa mới động tâm tư, nàng liền phát hiện ra luôn.

Fuck!

Quả nhiên, phụ nữ vẫn ngu ngốc một chút mới đáng yêu!

Nhưng yên lặng một lát, Tô Nam lại mở miệng trước: “Tôi... Tôi sẽ cho anh một cái địa chỉ, anh gửi đồ qua cho tôi là được.”

Giang Chu nhướn mày lên: “Được, cô yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không len lút đi qua.”

Tô Nam hừ một tiếng: “Tốt nhất là như vậy!”

“Còn cần cái gì khác không?”

“Không có, huồng hồ thứ tôi cần anh lại không cho được.”

Tút tut tut!

Những âm thanh tut tut tut vang lên, Tô Nam bỗng nhiên cúp điện thoại.

Giang Chu nhét điện thoại di động vào túi, lại thở phào một hơi.

Tô Nam gọi điện thoại cho mình, nhưng lại không có chuyện gì cả, chứng tỏ là nàng đang nhớ mình!

Nếu không phải như vậy, chắc chắn nàng sẽ không chủ động gọi điện thoại.

Nàng nghe thấy Mục Tiêu Tiêu nói mình tìm nàng, có lẽ nội tâm đang cứng rắn liền trở nên mềm nhũn.

Vì vậy trần chọc cả một buổi chiều, vẫn không nhin được mà liên lạc với mình.

Cô bé này không thẳng thắn và thành thật chút nào.

Tiếp theo, chính là chờ địa chỉ bưu điện thôi.

Sau khi lấy được địa chỉ, liền trực tiếp lái xe đi bắt nàng.

Mặc kệ cô có tâm tư chó má gì, cứ trực tiếp bắt về trừng trị một trận rồi tính sau.

Giang Chu nghĩ đến đây, nhin không được mà nhếch mép lên.

Ông đây bách chiến bách thắng trên thương trường, lẽ nào còn không thu thập được một cái Tiểu Nam Nhi sao?

Ngay sau đó, Giang Chu liền nghe thấy điện thoại di động kêu lên.

Tình tình!

Hắn liền mở ra xem một chút.

“Trạm Thái Điều, khu chung cư Thịnh Thế Giang Nam, khu Tây Giang thành phố Hà Châu!”

Giang Chu nhìn cái địa chỉ này, nhin không được mà nheo mắt lại.

Khá lắm, rất thông minh.

Không viết địa chỉ gia đình, mà chỉ viết trạm dịch gửi đồ bưu điện?

Nàng cho rằng làm như vậy thì mình sẽ không tìm được sao?

Chỉ cần biết nàng đang ở khu chung cư nào, vậy hỏi thăm một chút là biết ngay mà?

Có điều, đầu năm nay, hàng xóm láng giềng ở mấy khu chung cư này rất xa lánh nha.

Chỉ mong Tô Nam có cha mẹ thích đi dạo chợ bán thức ăn, bằng không thì không dễ hỏi thăm.

Chương 646: Đáng yêu thật, có thể sờ không?

Cùng lúc đó, trong một khu chung cư của thành phố Hà Châu.

Tiểu Nam Nhi mặc đồ ngủ đứng ở ngòai ban công, ngơ ngác ngác nhìn về phía chân trời.

Nhìn tia sáng cuối cùng trong ngày biến mất.

Nhìn bốn phía chung quanh trở nên u tối.

Trên mặt của nàng không có biểu cảm gì, chỉ là yên lặng mà nhả nhả.

Lúc này, mẹ Tô lặng lẽ ló đầu ra từ phòng bếp, khuôn mặt tràn đầy lo âu mà nhìn con gái mình.

Bà không biết rốt cuộc Tô Nam đã gặp phải chuyện gì.

Nhưng rất hiển nhiên là đây không phải là một chuyện nhỏ.

Bằng không thì sao có thể bỗng nhiên tạm nghỉ học để trở về nhà chứ?

Hơn nữa, trở về một tuần rồi, ngày nào cũng ngây người mà nhìn ra ngoài.

“Nam Nam, mau qua ăn cơm, không ăn sẽ nguội mất.”

Tô Nam hít sâu một hơi, quay đầu lại: “Vâng mẹ, để con đi xới cơm cho.”

Ngày hôm nay mẹ Tô làm ba món ăn một món canh, tất cả đã được bê lên bàn: “Không biết cha con lại làm gì rồi, giờ này mà còn chưa về, không chờ ông ấy nữa.”

“Hay là chờ một chút đi, dù sao con cũng chưa đói bụng lắm.”

Trong khi hai mẹ con nói chuyện, cửa nhà bỗng nhiên bị mở ra.

Cha Tô đeo túi xách đi vào nhà, gò má ông có hơi đỏ.

“Tôi về rồi.”

Mẹ Tô không khỏi cau mày: “Ông lại đi uống rượu?”

Cha Tô treo túi lên: “Lãnh đạo làm tiệc đầy tháng cho cháu trai, tôi là người duy nhất trong đơn vị được mời đến, quá hãnh diện luôn!”

“Hãnh diện với cả mặt mũi, cả đời này ông chỉ biết có mặt mũi thôi, tiền thì không kiếm được bao nhiêu.”

“Người sống một đời, không phải vì mặt mũi sao!”

Tô Nam nghe thấy câu này, lông mi không khỏi run lên vài cái.

Người sống cả đời, chính là vì mặt mũi.

Nếu như mình thật sự đi làm tiểu tam, có lẽ sẽ làm cho cha rất mất mặt.

“Nam Nam, con không trở về trường học à?”

“Con nghỉ học rồi mà!”

Cha Tô bỗng nhiên vỗ trán: “Xem trí nhớ của cha này, thế mà lại quên mất!”

Tô Nam miễn cưỡng lộ ra nụ cười: “Cha, chị Nhã Lan mà cha nói lần trước thế nào rồi?”

“Hà? Nói lúc nào?”

“Khi con trở về, chẳng phải cha đã nói chị Nhã Lan thích một người đàn ông đã kết hôn, còn mang thai, làm người nhà không ngóc đầu lên được sao!”

Cha Tô ngáp một cái: “Còn có thể thế nào, đi bệnh viện thôi, quá mất mặt!”

Thần sắc Tô Nam có chút mất tự nhiên: “Có con gái như vậy thực sự rất mất mặt sao!”

“Đó là dĩ nhiên, quả thực là làm cho tổ tông hổ thẹn, nhưng mà con hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì, chỉ là tự nhiên nghĩ đến thôi.”

“Đừng đoán mò nữa, ăn cơm ăn cơm.”

...

Sáng sớm hôm sau, đại học Thanh Bắc.

Giang Chu mặc quần áo phăng phiu, đeo một chiếc kính râm lớn, băng qua cổng trường.

Thời kỳ cuối mùa thu, sân trường có một loại vẻ đẹp khác.

Nhất là những rừng cây nhỏ, lá khô rụng đầy những con đường.

Khắp nơi đều là những nữ sinh viên đang điện thoại di động lên chụp hình.

Chỉ tiếc là mặc quá nhiều quần áo, dù có căng tràn cũng không nổi ra ngoài được.

Giang Chu chậm rãi bước đi về phía ký túc xã nữ của học viện Y, hần đi được nửa đường bỗng nhiên lại dừng lại.

Giang Chu nhìn thấy một nữ sinh viên đang ngồi sau một tấm biển.

Trước người của nàng còn có một con mèo màu quýt đang ăn thứ gì đó.

Giang Chu đi đến chỗ cách đó không xa để nghỉ chơi, kiên nhẫn nhìn một lúc.

“Đáng yêu thật!”

“Bao lớn?”

Nữ sinh viên lộ ra nụ cười ngọt ngào: “Không biết, đây là mèo hoang ở trong trường.”

Giang Chu gật đầu rất hòa nhã: “Có cho sờ không?”

“Có thể nha.”

Giang Chu ngồi xổm xuống, nhìn nữ sinh viên: “Không có tính công kích chứ? Sẽ không cào người chứ?”

Nữ sinh viên lắc đầu: “Đương nhiên là không rồi, nó rất ngoan, không tin thì sờ thử xem.”

“Vây... vậy tôi sẽ không khách khí nữa.”

Giang Chu gật đầu thỏa mãn, đưa tay sờ sờ đầu của nữ sinh viên một cái.

Mái tóc vừa được gội xong còn mang theo một mùi thơm nhàn nhạt, sờ lên vừa mềm mại lại vừa trơn nhẵn, thơm thơm mềm mềm.

Cái xúc cảm này hoàn toàn chính xác là nữ sinh viên.

Căn bản là hoàn toàn khác biệt với mấy cô gái tự xưng là nữ sinh viên ở con hẻm đối diện trạm xe lửa.

“ ... ”

“ ... ”

Nữ sinh viên nhất thời tròn tròn mắt, quay đầu kêu lên: “Chú bảo vệ, chú bảo vệ! Có người lừa giỡn lưu manh!”

Hả???

Giang Chu biến sắc, lập tức co cổ lên chạy.

Đậu xanh rau muống, đã nói là rất ngoan rồi mà?

Làm sao vừa sờ đầu một cái liền gọi bảo vệ rồi hả?

Đây cmn không phải là tuyên truyền sai sự thật sao!

Giang Chu chạy thẳng đến bên dưới tòa nhà dạy học của học viện Y, một tay chống đầu gối để thở dốc một lúc.

Đúng lúc này, Sở Ngữ Vi mỉm cười đi đi xuống bên dưới.

Hôm nay nàng mặc rất thanh xuân.

Một chiếc áo có mũ mà trắng in hình hoàng hôn và hồ nước.

Mái tóc dài được buộc lên thành đuôi ngựa, để lộ cái cổ trắng nõn.

Đôi môi đỏ mọng như anh đào, nhìn qua liền biết rất co giãn.

Chương 647: Đáng yêu thật, có thể sờ không? (2)

Sở Ngữ Vi: “Anh đến rồi?”

Giang Chu lau mồ hôi một chút: “A, đến rồi ...”

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu với ánh mắt nghi ngờ: “Sao trông anh có vẻ mệt mỏi thế?”

Giang Chu vừa thở vừa nói: “Mấy con mèo hoang ở trường học các em không ngoan chút nào, còn gọi bảo vệ bắt anh nữa, may mà anh chạy nhanh!”

“Mèo hoang mà có thể gọi bảo vệ? Thành tình rồi à?”

Giang Chu đứng thẳng người, nhìn thoáng qua phía sau lưng: “Có lẽ là bầu không khí bên đại học Thanh Bắc quá tốt, cho nên mèo cũng học được tiếng phổ thông.”

Sở Ngữ Vi hoàn toàn không tin mấy lời hoang đường của Giang Chu, nàng hừ một tiếng: “Anh có cầm theo thứ mà em bảo không?”

“Có, đều ở đây, nhưng em muốn mấy thứ này để làm gì?”

“Đương nhiên là hữu dụng nha!”

Sở Ngữ Vi tiếp nhận cái túi trong tay Giang Chu, mở ra xem xét.

Bên trong đều là quần áo dơ mà Giang Chu đã thay ra.

“Bảo anh cầm quần áo bẩn, tại sao còn có cả quần lót?”

Mặt Giang Chu đầy mờ mịt: “Em chỉ nói là quần áo bẩn, anh nào biết nên lấy cái gì?”

Sở Ngữ Vi buộc cái túi lại, híp mắt cười: “Vậy cứ như thế nhé?”

“Em sẽ không mang quần áo của anh đi quyên góp chứ? Cái áo đó của anh hơn 300 đồng đấy.”

“Không phải quyên góp, em định giặt cho anh!”

???

Mặt Giang Chu tràn đầy dấu chấm hỏi, trong ánh mắt viết đầy khó hiểu: “Đã có máy giặt quần áo rồi, tại sao em phải giặt cho anh?”

Sở Ngữ Vi hờn dỗi một tiếng: “Bạn gái giặt đồ cho bạn trai là một chuyện rất bình thường, không trải nghiệm chuyện này thì cuộc sống đại học sẽ không hoàn mỹ.”

“Em lại xem mấy phim truyền hình ngu xuẩn nào rồi?”

“Không có, là tự em nghĩ như vậy.”

Giang Chu ồ một tiếng, lập tức nhếch mép lên: “Em đã từng nghe nói đến, thanh xuân không sảy thai thì không hoàn mỹ chưa?”

Gò má của Sở Ngữ Vi đỏ lên: “Anh cẩn thận đầu chó của anh đấy.”

“Anh đã mua xe mới cho cha em rồi, ông ấy còn có thể đánh anh?”

“Chứ sao nữa, anh muốn bắt nạt con gái bảo bối của ông ấy, ông ấy sẽ đánh chết anh.”

Giang Chu bĩu môi một cái: “Được rồi, mau rút đi giặt quần áo đi!”

Sở Ngữ Vi giang hai tay, có chút ngượng ngùng mà ngược mắt lên: “Ngày hôm nay còn chưa ôm ôm hôn hôn nâng thật cao...”

“Thôi bỏ đi!”

“Có phải anh không thích ôm em rồi đúng không hả?”

Giang Chu ôm nàng vào lòng, lại dùng tay nâng cằm của nàng lên: “Dạo này em làm nũng hơi nhiều đấy nhỉ? Rõ ràng là mua xuân đã qua rồi mà?”

Sở Ngữ Vi lườm Giang Chu một cái, biểu cảm có hơi xấu hổ: “Anh đừng nói lung tung, em không có phát xuân.”

“Được rồi, anh đi trước đây.”

“Ai, anh còn không ăn trưa với em mà?”

Giang Chu mở hai cái vào môi của nàng: “Ngày mai có việc, phải đi Hà Châu một chuyến, tối nay phải chuẩn bị một chút.”

Sở Ngữ Vi bị Giang Chu hôn cho đỏ mặt: “Vậy anh trở về liền đi ăn cơm với em nhé?”

“Ngày nào cũng muốn anh ăn cơm với em, nhưng mấy chỗ nên phát triển lại không phát triển được.”

“Anh...”

“Được rồi, anh biết rồi, em đừng dẫn Phùng Tư Nhược đi loạn nha.”

Sở Ngữ Vi lầu bầu một tiếng: “Bây giờ bọn em là chị em tốt, đi chỗ nào cũng không liên quan đến anh!”

Giang Chu đưa tay gõ trán của nàng một cái: “Còn chị em tốt nữa, có giỏi thì nắm tay nhau lên giường của anh chơi đi.”

“Anh nghĩ hay lắm, đừng cho là em không biết anh đang nghĩ gì, hừ, xấu xa!”

Giang Chu khoát tay, quay người trở về đại học Thượng Kinh.

Lúc này, sắc trời đã từ từ âm trầm.

Tòa nhà dạy học đã tối om, nhưng trong thao trường lại có tiếng người huyên náo.

Giang Chu chạy một vòng qua siêu thị ở trước tòa nhà, cuối cùng cũng đi đến dưới lầu học viện Văn Học.

Có một cô gái cao gầy đang đứng ở trước cửa.

Nàng mặc một đồ ngủ màu xám lạnh, trong tay còn có một cái va li.

“Giang Chu!”

Giang Chu ngênh đón: “Chị là đàn chị Thẩm đúng không?”

Cô gái gật đầu, đưa cái va li trong tay cho Giang Chu: “Cố gắng lên, nhất định phải cướp Tô Nam về đây.”

“Ah, thật ra thì...”

“Không phải nói muốn nói chỉ là đồng nghiệp đó chứ?”

Giang Chu ghen hòng, lập tức mỉm cười: “Không chỉ là đồng nghiệp.”

Đàn chị Thẩm thở dài: “Thật ra thì khi Tô Nam rời đi, tâm trạng rất không vui.”

“Tôi biết, tất cả những chuyện này đều là lỗi của tôi.”

“Bây giờ không phải lúc nhận lỗi, hơn nữa, người nên nghe cậu xin lỗi cũng không phải tôi.”

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn chị Thắm!”

Đàn chị Thắm nhìn Giang Chu quay người rời đi, bỗng nhiên gọi lại một tiếng: “Giang Chu, cậu suy nghĩ kỹ chưa?”

Giang Chu quay người: “Nghĩ kỹ cái gì?”

“Tôi cảm thấy, nếu như cậu bắt được cô ấy, cô ấy nhất định sẽ ngoan ngoãn trở về bên cậu, nhưng sau khi trở về thì thế nào? Vẫn bảo trì quan hệ cấp trên và cấp dưới sao? Cậu phải biết rằng, chính vì như vậy nên cô ấy mới rời đi.”

“Chị Thắm có ý kiến tốt gì không?”

“Tôi muốn làm đi!”

“???”

Chương 648: Có một số việc, chỉ hai người mới có thể cảm nhận!

Sau khi rời khỏi đại học Thượng Kinh.

Giang Chu lái xe trở về khu biệt thự.

Lúc này, Phùng Tư Nhược đang tưới cây trong vườn hoa.

Nàng mặc một bộ đồ ngủ có Pooh Bear của Disneyland.

Mũi ngọc hơi nhăn lại, đôi mắt trong veo như hồ nước, vừa xinh đẹp lại vừa đáng yêu.

Giang Chu dừng xe, nhẹ nhàng đi vào sân, dựa vào cột đèn ở trước cửa để quan sát từng hành động của nàng.

Bởi vì đang là cuối thu, nên nhiệt độ môi trường đang giảm xuống.

Đám hoa cỏ trong sân có một loại cảm giác hơi ủ rũ.

Có vài công hoa hướng dương còn gục đầu xuống, nhìn qua như không còn sức lực.

Điều này không khỏi làm cho Phùng ngọc manh cảm thấy rất đau lòng.

Thế cho nên cứ có thời gian rảnh là nàng lại chạy vào vườn hoa, muốn tìm một biện pháp để cứu vớt bọn nó.

Nhưng bốn mùa, luân hồi, sinh lão bệnh tử, tất cả đều có định luật của bản thân.

Ông trời cũng không thể giúp Phùng ngọc manh chỉ bởi vì nàng quá đáng yêu.

Giang Chu nhìn nàng với ánh mắt cưng chiều, suy nghĩ xem sau này có nên trồng một ít thực vật có thể sinh sống bốn mùa hay không.

Đúng lúc này, Phùng Tư Nhượng đột nhiên chú ý đến Giang Chu ở trước cửa.

Hai mắt của nàng sáng lên, lon ta lon ton chạy đến.

“Anh đã trở về?”

Giang Chu ôm nàng quay một vòng: “Thấy em nghiêm túc như vậy, cho nên không đành lòng quấy rầy em.”

Phùng Tư Nhượng bỗng nhiên giơ tay lên, bôi một ít bùn đất lên mặt hắn, sau đó cười khúc khích nửa ngày.

“Cô bé chết tiệt này, có phải ngứa mông rồi hay không?”

“Không... không phải, không ngứa mông nha!”

Phùng Tư Nhượng chột da mà lùi về sau, nhưng bởi vì cái eo thon bị ôm chặt, nên không thể nào thoát ra được.

Động một tí là đánh mông đánh mông, ban ngày cũng đánh mà buổi tối cũng đánh.

Coi tay Giang Chu không cần nghỉ, vậy mông của mình cũng muốn nghỉ ngơi một chút nha!

Nàng phồng má lên, trong mắt hiện ra một tia u oán.

“Đi, đi phụ anh nấu cơm.”

“Ồ, hay lắm, em mua một con gà!”

Giang Chu có hơi kinh ngạc mà nhìn nàng: “Tự em đi ra chợ mua đồ ăn á?”

Phùng Tư Nhượng rất tự hào mà gật đầu: “Đúng vậy, em đi một mình.”

“Phùng Tư Nhược, rất giỏi nha, đã mở khóa thành tựu tự đi mua đồ ăn rồi...”

“Ừm!”

“Vậy tôi nay liền ăn gà.”

Giang Chu buông tay ra, xoa xoa đầu của nàng một cái, lái véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, sau đó cất bước đi vào biệt thự.

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, rửa tay một cái rồi đi theo.

Từ sau khi chuyển ra ngoài sông, thế giới hai người của bọn họ càng ngày càng giống với chuyện đương nhiên.

Sáng sớm thì cùng tắm, cùng rửa mặt, cùng đi học.

Buổi tối về nhà lại cùng nhau làm cơm.

Cùng nhau ăn cơm, cùng nhau xem ti vi.

Dạo này Phùng ngọc manh rất thích một bộ phim truyền hình tên là ‘Tam thiên kim họ Hạ’.

Trong đó có một cuộc tình tay ba phức tạp, bội tình bạc nghĩa đến kỳ lạ, để cho đầu óc của nàng ong ong.

Có điều, tuy rằng khá ngược, nhưng nàng vẫn thích xem.

Đây đại khái chính là khác biệt giữa con trai và con gái.

Đàn ông quan tâm nhất chính là thoải mái.

Ban ngày thoải mái, buổi tối thoải mái, thoải mái không thôi!

Cuộc sống vốn đã rất đáng ghét, lại còn tìm một vài thứ để ngược đãi bản thân mình, thật sự là rảnh rồi.

Chẳng mấy chốc, cơm canh nóng hổi đã được mang lên bàn.

Có gà xào dưa, rau cải xào, trứng sốt cà chua, bò và khoai tây hầm cách thủy...

Lúc này, Phùng Tư Nhược chạy vào phòng khách trên đôi dép lông nhung.

Sau đó, nàng cầm điều khiển từ xa đi ra bàn cơm, mở phim truyền hình lên xem.

Giang Chu cũng nhìn vài lần, nhìn không được mà mở miệng: “Xem ít phim truyền hình trên ti vi thôi, nó sẽ làm cho tình cảm của em trở nên vụn vặt đấy.”

Phùng Tư Nhược có hơi mờ mịt: “Tại sao vậy?”

“Suốt này chỉ âm âm mưu mưu, phản bội lẫn nhau... giống như trên thế giới này không có tình yêu nào thuận buồm xuôi gió vậy, nó sẽ ảnh hưởng đến quan điểm của em.”

“Nhưng mà rất hay nha.”

“Trước kia em không xem loại phim này à?”

Phùng Ngọc Mạnh hơi nghĩ ngợi một chút, phát hiện mình thực sự chưa từng xem qua loại phim tương tự.

Bao quát cả bộ phim vô cùng hot trước khi thi đại học là ‘cùng nhau ngắm mưa sao băng’.

Khi đó, các bạn học chung quanh đều trò chuyện về bộ phim đó, thế nhưng nàng thực sự không xem qua tập nào.

Đối mặt với một tên con trai đã rất kinh khủng rồi.

Thế mà cái cô bé gì gì đó còn có thể đồng thời đối mặt với nhiều người.

Trời ạ, lẽ nào vẫn thờ nổi sao?

Hơn nữa, thích và đổ kị gì gì đó, thật sự là quá kỳ lạ.

Nàng cảm thấy một bộ phận người ở trong phim rất là ngốc.

Nhưng sau khi bị động yêu đương với Giang Chu, thì nàng đột nhiên cảm thấy có một số chuyện rất dễ hiểu.

Tại sao muốn ôm ôm, tại sao muốn hôn môi.

Tại sao muốn... ngủ cùng nhau.

Bởi vì có tình cảm là không thể biểu đạt bằng ngôn ngữ.

Cho nên phải dùng những hành động đó để biểu đạt tình cảm cháy bỏng của mình.

Cho nên nàng mới bắt đầu bị thu hút bởi đám phim tình cảm thanh xuân máu chó này.

Chương 649: Có một số việc, chỉ hai người mới có thể cảm nhận! (2)

Phùng Tư Nhược: “Trước kia em không hiểu tình tình yêu yêu gì đó...”

Giang Chu xé đùi gà ra cho nàng: “Bây giờ em xem là bởi vì em hiểu rồi?”

Phùng Tư Nhược ừ một tiếng, ánh mắt vẫn rơi vào ti vi: “Là anh dạy cho em nha.”

“VẬY anh coi như là sư phụ của em rồi?”

“Ừm!”

Giang Chu nhếch mép lên, nhin không được mà xoa xoa đầu của nàng: “Thật ra thì em cũng là sư phụ của anh.”

Ánh mắt Phùng Tư Nhược lóe sáng: “Thật sao?”

“Loại chuyện như yêu đương này đều là qua lại lẫn nhau, không chỉ có anh dạy cho em, mà em cũng tương tự là đang dạy cho anh.”

“Nhưng mà em không hiểu nha...?”

Giang Chu để đĩa xuống, uống một hớp nước: “Dạy người khác nhưng chưa chắc mình đã hiểu, con người là một đám sinh vật khó hiểu như vậy đấy.”

Phùng Tư Nhược cảm thấy có chút thâm ảo: “Em không hiểu mình đã dạy anh thế nào?”

“Ví dụ như bây giờ em đang yêu đương, thế nhưng em có thể dạy Đinh Duyệt không?”

“...”

Phùng Tư Nhược lắc đầu, nàng cảm thấy dạy Đinh Duyệt là một công trình quá lớn.

“Cho nên, có vài thứ chỉ có hai người trong cuộc mới có thể cảm giác được.”

“Nha.”

Sáng sớm hôm sau, ánh mắt trời bên ngoài cửa sổ rất sáng lạn.

Nhiệt độ tăng cao, tạm thời áp chế cảm giác hơi lạnh của mùa thu.

Ánh mắt trời âm áp khiến cho người ta không muốn rời giường.

Có thể nói là một ngày đẹp thích hợp để nằm ỳ.

Phùng Tư Nhược tỉnh giấc từ giấc ngủ, lông mi hơi run lên, sau đó từ từ mở mắt ra.

Nàng nhìn về phía Giang Chu đang chơi điện thoại di động, biểu cảm lại trở nên ủy khuất giống như sau cuộc vận động tối hôm qua.

“Tỉnh rồi?”

“Ừm...”

Giang Chu xoa xoa tóc của nàng, tiếp tục thao túng điện thoại di động.

Hôm nay là một ngày cuối tuần đẹp trời.

Hắn quyết định nhân cơ hội này đi Hà Châu một chuyến.

Không thể bỏ mặc vấn đề của Tiểu Nam Nhi được.

Dù sao chuyện là do mình gây nên, cho nên mình phải biểu hiện thái độ của mình cho Tiểu Nam Nhi biết.

Bởi vậy, Giang Chu đang kiểm tra bản đồ, tính toán nên ngồi xe hay là lái xe đi.

Nhưng đúng lúc này, một đôi bàn tay nhỏ nhắn xin xắn gạt cánh tay đang cầm điện thoại di động của hắn ra.

Phùng Tư Nhược giơ tay của hắn lên, rồi chui vào trong ngực của hắn.

“Chúng ta có thể ngủ trên giường cả ngày không...”

Giang Chu hơi cau mày: “Không được.”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, lại rúc vào trong ngực của Giang Chu.

Nàng rất thích cuộc sống như bây giờ, thậm chí có thể nói là quyến luyến.

Nếu như đây là một giấc mơ đẹp, nàng hy vọng mình vĩnh viễn sẽ không tỉnh giấc.

...

Sau khi ăn sáng xong.

Giang Chu liền đi thay quần áo, rồi lái xe lên đường cao tốc.

Trong cốp xe có quần áo mùa đông của Tô Nam.

Nhưng thứ này vốn phải giao cho chuyển phát nhanh đưa qua.

Thế nhưng Giang Chu suy nghĩ một chút.

Hắn liền không gửi những cái áo bông này qua, mà chỉ gửi những bộ váy Lolita của Tô Nam để ở Thượng Kinh.

Hơn nữa, hắn còn nhét máy định vị vào trong những chiếc váy Lolita đó.

Dù cho hắn không tìm được Tiểu Nam Nhi, nhưng chỉ cần nàng đi lấy hàng chuyển phát nhanh, thì nhất định sẽ bại lộ vị trí của bản thân.

Đây cũng là một phương án dự bị, dù sao cô bé này cũng rất tinh quái.

Chẳng may nàng kéo dài mười ngày nửa tháng mới đi lấy chuyển phát nhanh, vậy mình cũng không thể ở Hà Châu lâu như vậy được.

Hơn nữa, nhìn thấy những chiếc váy Lolita kia... Có lẽ Tiểu Nam Nhi sẽ hoài niệm cuộc sống trước kia, rồi lại lon ta lon ton mà chạy về Thượng Kinh.

Dù sao phụ nữ cũng là một đám động vật xử trí theo cảm tính nha.

Giang Chu cảm thấy kế hoạch của mình như thiên y vô phùng.
(áo trời không kẻ hở)

Mẹ nó, thật sự có nhân viên ép buộc ông chủ thành ra như vậy sao?!

Mình cmn là ông chủ, là sếp mà!

Coi như từ chức thì làm sao vậy?

Tại sao có thể không nể mặt ông chủ như vậy chứ?

Giang Chu vỗ vỗ mặt của mình, thoát khỏi cơn buồn ngủ vào sáng sớm, sau đó đỗ xe ở cửa đường cao tốc.

Hắn châm điều thuốc lên, rồi bắt đầu tra xét tuyến đường đi đến Hà Châu.

Từ sau khi cai thuốc, đã hơn nửa năm rồi hắn không chạm vào điều thuốc nào, không ngờ lần này lại hút lại.

“Đến thành phố Hà Châu! Còn phải đi thêm một tiếng nữa cơ à...”

Giang Chu có hơi buồn bực.

Biết thế thì đã đưa tài xế theo rồi.

Mình lái đến cmn mệt một ngu người luôn rồi.

Xét cho cùng, tất cả đều do con bé Tô Nam chết tiệt này.

Chờ mình tìm được nàng, nhất định phải cho nàng biết cái gì gọi là đánh mông.

Giang Chu nghĩ đến đây, lại mở danh bạ ra xem, rồi gọi điện thoại cho Mục Tiêu Tiêu.

“Alo, Tiêu Tiêu, cô đã liên lạc được với Tiểu Nam Nhi chưa?”

Giọng nói của Mục Tiêu Tiêu lập tức truyền ra từ ống nghe: “Gọi điện thoại rồi, nhưng chưa được, thế nhưng có thể liên lạc bằng QQ.”

Giang Chu ừ một tiếng: “Nhớ giữ liên lạc với Tiểu Nam Nhi, chẳng may tôi không tìm được thì phải dựa vào cô rồi.”

Chương 650: Mình coi thường chỉ số IQ của Tô Nam rồi!

Mục Tiêu Tiêu đáp lời: “Ông chủ, tôi không muốn bắt tay với cậu để lừa gạt Tô Nam, cô ấy sẽ mắng tôi.”

“Cô không sợ tôi mắng cô à?!”

“AH... .” Mục Tiêu Tiêu hít sâu một hơi: “Được rồi, tôi sẽ lừa cô ấy ra cho anh!”

Giang Chu gạt đầu thỏa mãn, cắt điện thoại di động rồi bắt đầu khởi động xe.

Sau khi lái lên đường cao tốc, Toyota Corolla phóng như bay với vận tốc 120 km/h.

Cũng không biết là do xe này có vấn đề gì hay không, mà Giang Chu chỉ cảm thấy sàn xe và vô lăng hơi rung rung.

Nhưng cũng may đây không phải kỳ nghỉ lễ, cho nên trên đường cao tốc không có nhiều xe cộ.

Đoạn đường này coi như an ổn, nhưng mà lại tương đối nhàm chán.

Giang Chu đưa tay ấn một cái, mở máy phát trên xe lên.

Cô nàng Đinh Duyệt dữ như hổ kia, lần trước ngồi xe mình đã để quên cái USB, bên trong có rất nhiều tiểu phẩm hài độc thoại của Quách Đức Cường.

Lúc này dùng đó để an ủi cuộc hành trình cô đơn này cũng không tệ.

“Ba giờ sáng, chị dâu mặc váy ngắn, tất chân màu đen, ah, phải nói là rất xinh đẹp!”

“Chờ đã, vì sao vợ anh vẫn ở trên đường vào lúc ba giờ sáng?”

“Mới tan làm mà!”

“Đây là làm cái gì, mà ba giờ sáng lại ăn mặc như vậy!”

“...”

Giang Chu nhếch mép lên, trong lòng lại thấy tự hào khi mình lập tức hiểu ra.

Năm tiếng sau, thời gian đã đến buổi chiều.

Khí trời bỗng nhiên trở nên âm trầm, dường như sắp có một cơn mưa trút xuống.

Giang Chu rời khỏi đường cao tốc ở Hà Châu, tìm một cửa hàng tiện lợi.

Hắn mua chai nước, thuận tiện kiểm tra bản đồ một lúc.

Cái khu chung cư Thịnh Thế Giang Nam kia, cách đường cao tốc không quá xa.

Giang Chu lại thử gọi điện thoại cho Tô Nam, kết quả là không gọi được giống như trong dự liệu.

Sau đó, hắn lại mở điện thoại ra xem đơn hàng chuyển phát nhanh ngày hôm qua.

Chuyển phát nhanh Thuận Phong quả thực quá trâu bò.

Mình vừa mới đi hết đường cao tốc, chuyển phát nhanh đã đến nơi rồi.

“Thôi quên đi, đi hỏi thăm người ở khu chung cư trước đã.”

“Không được thì ngồi chờ ở cổng, chẳng may nàng sẽ đi nhận chuyển phát nhanh trong hôm nay thì sao.”

Giang Chu lên kế hoạch xong, liền lái xe đi thẳng đến Thịnh Thế Giang Nam.

Đây là một khu chung cư khá mới, mặc kệ là bề ngoài hay là cơ sở vật chất bên trong thì đều như là mới xây.

Giang Chu đi vào khu chung cư, bỗng nhiên hắn lại có một dự cảm xấu.

Khu chung cư mới như vậy, có lẽ mới xây dựng xong được một vài năm.

Mà hắn chưa từng nghe nói Tô Nam mua nhà mới.

Giang Chu đỗ xe ở trong bãi đỗ xe dưới hầm, lại chạy một vòng quanh khu chung cư.

Đây đúng là một khu chung cư rất mới.

Chẳng lẽ Tiểu Nam Nhi đưa cho mình một địa chỉ giả sao?

Giang Chu suy nghĩ một chút, hắn chợt phát hiện mình vẫn xem thường chỉ số IQ của Tô Nam rồi.

Nàng hoàn toàn có thể cho hắn một địa chỉ ở không xa nhà lắm.

Sau đó chờ khi nào rảnh rồi lại đi lấy chuyển phát nhanh là được.

Không cần phải chuyển phát nhanh đến thẳng khu nhà của mình, cũng vẫn có thể lấy như thường.

Giang Chu đi đến biên giới của khu nhà, liếc mắt nhìn bốn phía chung quanh.

Hình như đây là một khu khai phát rất rộng lớn, chung quanh đều là những tòa nhà mới xây.

Trước kia, hình như hẳn từng nghe Tô Nam nhắc đến một câu.

Nhà của Tô Nam là ở một khu chung cư cũ, hơn nữa mua sau khi đã được cải tạo qua một lần.

Nói như vậy, xác xuất nàng ở chỗ này là rất nhỏ.

Giang Chu suy nghĩ một lát, quyết định hỏi thăm một chút rồi tính sau.

Đến cũng đến rồi, xác xuất nhỏ cũng không thể buông tha được.

Vì vậy, Giang Chu đi tới đi lui, liền để mắt đến một bác gái mặc áo bông ở trong vườn hoa.

Bình thường thì loại nữ tính ở tuổi này, cũng tương đương với một nhân viên của cục tình báo trung ương.

Thậm chí mấy bác gái này còn biết nhiều hơn cả tổ trưởng khu nhà nữa.

Giang Chu đi qua, khách khí chào hỏi một câu.

“Ngài biết nơi này có một nhà ba người nào, có con gái tên là Tô Nam không?”

Bác gái ngẩng đầu lên, vẻ mặt mờ mịt: “Tô cái gì cơ?”

Giang Chu tiến lại gần một chút: “Là Tô Nam!”

“Cái gì Nam cơ?”

“...”

Giang Chu nhin không được mà đứng thẳng người, quan sát bác gái này một lần nữa.

Đây là từng xem Mã Đông Mai à?

“Bác gái, cháu tìm Tô Nam!”

“Tô cái gì Nam cơ?”

Giang Chu chán chả buồn nói, nói một câu tạm biệt rồi liền quay người rời khỏi vườn hoa.

Tiếp đó, hắn lại tìm mấy người trẻ tuổi để hỏi thăm.

Thế nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy rất xa lạ với cái tên Tô Nam này.

Cuối cùng, có một ông chú trực tiếp nói là hắn không cần tìm nữa.

“Đây là khu chung cư mới được đền bù, tất cả người ở đây đều là người cùng một thôn.”

“Tôi nhớ là thôn chúng tôi không có họ Tô, tất cả đều là họ Từ và họ Nhiếp.”

“Anh bạn trẻ, người cậu muốn tìm, chắc chắn không có ở đây đâu.”

Chương 651: Khá lắm, đây là chơi Mission Impossible à!

Chắc chắn không ở nơi này.

Giang Chu nghe thấy câu này của ông chú, coi như đã bỏ qua một tia huyền tưởng cuối cùng.

Tuy rằng hắn đã có phán đoán từ trước rồi.

Nhưng khi nghe thấy câu này thì vẫn không nhin được mà cảm thấy thất vọng.

Tô Nam không hổ danh là nhân viên tốt nhất của Chu Tinh.

Tất cả thông minh để đối phó với khách hàng trước kia, giờ lại đều dùng lên người ông chủ là mình.

Bị cô bé mà mình tự tay dạy dỗ đùa giỡn một trận, cảm giác này thật sự là không dễ chịu.

Nhưng mà cũng không sao.

Chắc hẳn Tô Nam đã nhận được tin chuyển phát nhanh đã đến nơi rồi.

Có máy định vị ở trong đồng váy Lolita kia, hắn vẫn có thể tìm thấy nàng như cũ.

Cô bé này sẽ không đến mức vứt bỏ đám váy đó.

Giang Chu tìm một nơi yên tĩnh, lại nhin không được mà móc điều thuốc ra.

Nếu như mấy ngày nữa nàng mới đi lấy chuyển phát nhanh, vậy mình cũng không thể chờ ở Hà Châu mãi được.

Dù sao công ty cũng còn một đồng chuyện cần xử lý.

Hơn nữa, hần cũng phải đi học nữa.

Rốt cuộc là nên trở về hay là không trở về đây?

Trong lúc nhất thời, Giang Chu lại lâm vào tiến thoái lưỡng nan.

“Hả?”

“Đây... Đây là chuyện gì?”

Trong khi suy nghĩ, Giang Chu lấy điện thoại di động ra, mở app kết nối với máy định vị.

Kết quả là, không nhìn thì không sao, vừa nhìn liền phát hiện gói hàng chuyển phát nhanh đang di chuyển.

Hơn nữa, gói hàng chuyển phát nhanh còn đang bồi hồi qua lại ở vị trí thu nhận chuyển phát nhanh.

Giang Chu sửng sốt một lát, vội vã tra xét mã số chuyển phát nhanh.

Ngay sau đó, logo liền hiện ra ba chữ: “Đã ký nhận!”

Chẳng lẽ mình đã nghĩ nhiều, Tô Nam căn bản không thông minh như mình nghĩ?!

Giang Chu tròn tròn mắt lên, lập tức đứng dậy đuổi theo.

Hơn nữa, vị trí của hần còn đang ở rất gần với gói hàng chuyển phát nhanh kia.

Với tốc độ của một thanh niên như Giang Chu, chẳng mấy chốc đã đuổi đến.

Sau khi đến nơi được định vị, app định vị vẫn biểu hiện gói hàng đang bồi hồi qua lại ở vị trí trước mặt.

Giang Chu ngẩng đầu lên, nhìn bốn phía chung quanh.

Bởi vì đang làm giờ đi làm, nhưng lại chưa đến lúc tan việc, cho nên đa số người đến lấy chuyển phát nhanh, đều không phải là thanh niên.

Giang Chu lén lút tìm một lúc, đừng nói là Tiểu Nam Nhi, coi như là Lão Nam Nhi cũng không thấy đâu.

Rốt cuộc là chuyện gì đây?

Chuyển phát nhanh bị trộm?

Giang Chu yên lặng một lát, bước nhanh vào.

Gói hàng chưa vấy Lolita rất lớn, chắc hẳn sẽ nhìn thấy.

Thế nhưng hẳn quét mắt nhìn kho hàng trước mặt một lát, lại không phát hiện ra gói hàng chuyển phát kia đâu.

Giang Chu lấy điện thoại di động ra, nhìn kỹ một lát.

Quả nhiên, gói hàng lại bắt đầu di chuyển.

Hơn nữa, biên độ di chuyển khá lớn, cũng không bồi hồi qua lại ở chỗ này nữa.

Giang Chu hơi cau mày, bắt đầu đuổi theo gói hàng chuyển phát nhanh.

Dựa theo app biểu hiện, gói hàng vừa rẽ trái ở chỗ 500 mét phía trước.

Đây cmn là đi vào khu nhà rồi?

Giang Chu nửa tin nửa ngờ mà đi theo.

Nhưng Giang Chu lại rất bối rối.

Đúng, máy định vị có thể biểu hiện ra vị trí, không sai chút nào.

Nhưng mà đây cmn chỉ là hình ảnh hai chiều thôi.

Vị trí mà nó biểu hiện ra, không thể nào phân biệt được nó đang ở tầng mấy.

Giang Chu chạy lên vài tầng, bỗng nhiên nhìn thấy một ông chú mặc đồ màu xám ở hành lang.

“A, ngài cũng ở nơi này à?”

Ông chú sừng sốt một chút: “A... đúng thế, tôi cũng ở nơi này!”

Giang Chu không có suy nghĩ nhiều, định quay người rời đi.

Nhưng bỗng nhiên, hần chột nhìn thấy thùng giấy ở bên chân ông chú.

Thùng giấy này rất quen, hình như chính là cái thùng mà mình bỏ đám váy Lolita vào.

“Hả? Ông chú, hình như đây là gói hàng chuyển phát nhanh của tôi...”

“Hả? Không phải đâu, cậu... Cậu nhìn nhầm rồi.”

Ông chủ vừa nói chuyện, vừa muốn ôm cái thùng vào nhà.

Có thể nhìn thấy một tia bối rối ở trong mắt của ông chú này.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này, lập tức ba chân bốn cẳng xông lên.

“Con bà nó, ông chú, ngài không nói Võ Đức, thế mà lại trộm chuyển phát nhanh của tôi?!”

Ông chú lập tức phủ nhận: “Cậu nhóc, đừng nói lung tung!”

Giang Chu chỉ vào cái thùng: “Đây chính là chuyển phát nhanh của tôi, ông thấy nó còn viết tên tôi không?”

“Cậu buông tay ra đã, chúng ta từ từ nói!”

“Không được, ông trộm chuyển phát nhanh của tôi!”

Ông chú hít sâu một hơi: “Cậu là Giang Chu đúng không? Được rồi được rồi, tôi nói thật với cậu, tôi là cậu cả của Tô Nam!”

Tay Giang Chu bỗng nhiên cứng đờ, ánh mắt tràn đầy mờ mịt: “Gì cơ?”

“Cậu nghe cho rõ, tôi là Nhiếp Nghiễm Phát, cậu cả của Tô Nam!”

“Cậu cả...?”

Nhiếp Nghiễm Phát kéo tay của Giang Chu xuống: “Thanh niên không nói Võ Đức, lại đi bắt nạt lão đồng chí hơn 50 tuổi

như tôi.”

Giang Chu tăng hắng một tiếng để che giấu xấu hổ: “Không đúng, cậu cả, ngài trộm chuyển phát nhanh của cháu làm gì?”

Nhiếp Nghiễm Phát phủ nhận ngay: “Đây mà là gọi là trộm à? Đây là nhận thay cho Tô Nam!”

“Không đúng, không phải lúc này ngài đã nói, cái khu này không có ai tên là Tô Nam sao?”

Mặt già của Nhiếp Nghiễm Phát đỏ lên, nhìn không được mà liếc nhìn Giang Chu một cái: “Được rồi, đừng đứng ở cửa nữa, vào bên trong rồi nói.”

Giang Chu tràn đầy nghi ngờ, nhưng vẫn đi vào theo.

Đây là một căn nhà nhỏ có một phòng khách và hai phòng ngủ, nhìn qua thì chắc là vừa mới mua.

Trong nhà không có bao nhiêu đồ dùng, nhưng cũng rất sạch sẽ.

“Uống gì không? Chỗ này của tôi có trà xxx!”

Giang Chu khoát tay: “Cậu cả, ngài nói cho cháu biết trước, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Nhiếp Nghiễm Phát liếc Giang Chu một cái: “Cậu gọi cậu cả cũng nhanh nhỉ, ai là cậu cả của cậu?”

“Ngài là cậu cả của Tô Nam, vậy chẳng phải là cậu cả của cháu rồi sao?”

“Tô Nam nhà tôi đã nói rồi, con bé không có quan hệ gì với cậu cả, còn bảo cậu mau đi đi, đừng tìm con bé nữa.”

Giang Chu hơi sững sờ, lập tức tròn mắt mà nhìn: “Cho nên ngài mới giả vờ là người qua đường, rồi cung cấp tình báo giả? Ngài đang chơi Mission Impossible à!”

Nhiếp Nghiễm Phát lườm một cái: “Cái gì gọi là tình báo giả, nơi này đúng là không có ai tên Tô Nam cả, tôi có nói láo đâu.”

“Ồ, là trò chơi ngôn ngữ à!”

“Bây giờ cậu hiểu rồi chứ? Tô Nam không muốn gặp cậu, cậu không nên lãng phí sức lực nữa, vẫn là về đi thôi.”

Giang Chu ngồi ngay ngắn: “Cậu cả, Tô Nam đã nói gì với ngài?”

Nhiếp Nghiễm Phát hơi cau mày, trầm ngâm một lát: “Nói là trong trường có một đứa con trai tên Giang Chu rất thích mình, con bé thấy quá phiền, cho nên trở về để trốn tên đó.”

“Gì cơ...?”

“Làm sao, cậu còn định không thừa nhận à?”

Khóe miệng Giang Chu giật giật,. Cuối cùng cũng không thể phản bác: “Được rồi, e rằng tình hình là như vậy thật, nhưng cháu đi ngàn dặm xa xôi đến đây, không có công lao cũng có khổ lao, ngài ... Có thể nói cho cháu biết Tô Nam đang ở đâu không?”

Nhiếp Nghiễm Phát đặt chén nước trong tay xuống: “Không được!”

“Vì sao?”

“Tô Nam không muốn gặp cậu, người làm cậu như tôi đương nhiên phải ngăn cản cậu rồi, cậu còn muốn tôi chỉ đường cho cậu á, đừng hòng.”

Nhiếp Nghiễm Phát nói xong, lại nhìn Giang Chu với ánh mắt ghét bỏ.

Tên này thật sự là không biết xấu hổ.

Chẳng trách lại dây dưa đến mức Tô Nam phải tạm nghỉ học.

Giang Chu lập tức đáp trả: “Cậu cả, không thể nói như vậy được!”

“Vậy cậu nói cho tôi biết, phải nói như thế nào?”

Giang Chu trầm ngâm một lát: “Ngài cho rằng, thứ gì của một người là quan trọng nhất?”

Nhiếp Nghiễm Phát suy nghĩ một lát: “Tôi nghe chuyên gia trên ti vi nói là tâm mới là quan trọng nhất, vậy hẳn là tâm tình rồi.”

“Ngài nói không sai, tâm tình là thứ quan trọng nhất.”

“Rốt cuộc cậu đang muốn nói cái gì?”

Giang Chu nhìn Nhiếp Nghiễm Phát: “Ngài cảm thấy, từ khi Tô Nam trở về nhà, thì cô ấy có vui vẻ hơn không?”

“...”

Mấy lời này của Giang Chu làm Nhiếp Nghiễm Phát sững sốt một chút.

Sau khi trở về nhà, cháu ngoại của mình có vui vẻ không?

Ông suy nghĩ một chút về tình hình gần đây của Tô Nam.

Không đúng, không vui chút nào.

Mà đâu chỉ không vui!

Thậm chí còn bé còn muốn viết hai chữ khổ sở lên mặt nữa!

Giang Chu nhìn Nhiếp Nghiễm Phát, ánh mắt dần dần trở nên thâm thúy hơn: “Nếu như không vui... vậy cô ấy trốn tránh cháu để làm gì?”

Nhiếp Nghiễm Phát không khỏi cau mày chặt hơn vài phân: “Chuyện này cũng không có nghĩa là con bé sẽ vui vẻ khi nhìn thấy cậu, có lẽ con bé chỉ không muốn rời khỏi trường học thôi.”

“Cậu cả, nếu như cô ấy trốn tránh cháu liên không vui, vậy chứng tỏ cô ấy không phải thật sự muốn trốn cháu.”

“Nói vậy, chẳng lẽ tôi lại tin cậu mà không tin cháu gái mình à?”

Giang Chu nhin không được mà vui vẻ.

Cậu cả quả nhiên là quá thành thật, chỉ nói mấy câu mà ông đã cắn câu rồi.

Hắn thích nhất là người khác đi theo nhịp điệu câu chuyện của mình.

Như vậy thì hắn có thể dẫn dắt ra một kết quả như ý muốn.

Đây chính là thiên phú của hắn, là thiên phú lần nào cũng đúng.

“Cậu...cậu cười cái gì?”

“Cậu cả, cháu không thuyết phục được cậu, cậu cũng không có cách thuyết phục được cháu rời đi, hay là chúng ta đánh cược đi nhé?”

Giang Chu vừa nói chuyện, vừa móc một điều thuốc đưa qua.

Nhiếp Nghiễm Phát nhận lấy theo bản năng, lại châm lên hút hai hơi.

“Dù sao cũng đang nhàn rồi, nói đi, cậu muốn đánh cược cái gì?”

“Bây giờ ngài gọi điện thoại cho Tô Nam, xem cô ấy phản ứng ra sao, ngài thấy thế nào?”

Nhiếp Nghiễm Phát bỗng nhiên cảnh giác: “Nhóc con, cậu muốn lừa tôi liên lạc với con bé?”

Giang Chu thở dài, ánh mắt có hơi bất đắc dĩ: “Dù cho ngài có liên hệ với Tô Nam, thì cháu cũng có thể tìm được cô ấy qua điện thoại sao?”

“Điều này cũng đúng...”

“Ngài nói là cháu đã đi rồi, để xem cô ấy sẽ vui vẻ hay là đau buồn, ngài thấy thế nào?”

Chương 653: Không đến, liền giết con tin!

Nhiếp Nghiễm Phát trầm ngâm một lát: “Nếu như con bé thấy vui vẻ khi cậu đã rời đi thì sao?”

Giang Chu vỗ bảp đùi một cái: “Vậy thì cháu sẽ không nói hai lời, mà trực tiếp rút đi luôn, sau này cũng không đến nữa.”

“Vậy nếu con bé cảm thấy đau buồn thì sao?”

“Vậy chứng tỏ Tô Nam nói dối, cô ấy rất muốn gặp cháu, ngài phải nói cho cháu biết cô ấy đang ở đâu, bằng không thì cháu sẽ đập vỡ cửa kính nhà ngài.”

Nhiếp Nghiễm Phát tròn mắt lên: “Con bà nó... Cậu uy hiếp tôi?”

Giang Chu nhin không được mà cười một tiếng: “Cháu nào dám uy hiếp cậu cả chứ, ngài là cậu cả, cháu tôn trọng ngài

còn không kịp nữa là.”

“Tên nhóc nhà cậu, miệng lưỡi lợi hại lắm!”

“Vậy ý ngài thế nào?”

Nhiếp Nghiễm Phát móc một chiếc Nokia từ trong túi ra:

“Đánh cược cũng được thôi, nhưng cậu phải giữ lời, nếu như Tô Nam thấy vui vẻ, thì cậu phải đi luôn.”

Giang Chu vô cùng tự tin mà gật đầu.

“Nếu cô ấy cảm thấy vui vẻ, cháu lập tức lượn luôn.”

“Được, vậy chúng ta thử một lần xem sao.”

“Mời ngài!”

Nhiếp Nghiễm Phát cầm điện thoại di động lên, vừa muốn gọi vào số của cháu gái, nhưng ngay sau đó lại để xuống.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này, liền thấy hơi mờ mịt.

“Cậu cả, ngài làm sao vậy?”

“Chẳng may bị lộ tẩy thì làm sao bây giờ?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Không có vấn đề, cháu sẽ gọi ý cho ngài.”

Nhiếp Nghiễm Phát trầm ngâm một chút: “Được, vậy tôi gọi thử xem.”

Tút tut tut.

Âm thanh tut tut vang lên tầm năm giây.

Sau đó, đôi điện đã có âm thanh truyền ra: “Alo, cậu, cậu gọi cho cháu làm gì?”

Nhiếp Nghiễm Phát hắng giọng một cái: “Cậu vừa nhìn thấy Giang Chu, tên đó đi tìm cháu.”

Đôi điện bỗng nhiên yên lặng, một lúc sau mới mở miệng:

“Giang Chu... Giang Chu bây giờ đang ở đâu?”

“Đi rồi, bị cậu đuổi đi rồi.”

“Vậy Giang Chu có nói gì trước khi đi không?”

Nhiếp Nghiễm Phát nhìn về phía Giang Chu, lộ ra ánh mắt hỏi thăm.

Giang Chu châm nước trà, viết vài chữ ở trên bàn đá.

Nói cho cô ấy biết, cháu rất nhớ cô ấy.

Giang Chu dùng ánh mắt để truyền tải ý nghĩ của mình.

Nhiếp Nghiễm Phát thản nhiên mở miệng: “Ồ, tên đó nói là muốn đi chết.”

“???”

Mặt Giang Chu đầy mờ mịt.

Con bà nó, cậu cả, ngài đang làm cái gì?

Có phải ngài xem phim ‘Tam thiên kim họ Hạ’ quá nhiều rồi không?

Mình là loại người muốn sống muốn chết đó sao?

Nhưng mà điều thần kỳ là.

Tuy câu trả lời này không đúng ý của Giang Chu lắm, nhưng hiệu quả của nó lại rất bất ngờ.

“Cậu cả, cậu nói thật hay giả vậy??!!”

“Ah... Là thật!”

“Vậy sao cậu còn có thể để Giang Chu đi chứ, Giang Chu đi được bao lâu rồi?”

“Ah... mới... mới được một lúc.”

“Cậu mau đuổi theo Giang Chu đi, cháu không muốn Giang Chu chết!”

Giọng nói của Tô Nam bỗng nhiên trở nên vội vàng xao động, giữ điệu còn rất lo lắng.

Nhiếp Nghiễm Phát cũng nhận ra điều này, liền cảm thấy rất kỳ lạ.

Cháu gái của mình chê tên này phiền, vậy tại sao lại quan tâm đến tên này như vậy?

Rốt cuộc đám thanh niên này đang làm cái gì?

Giang Chu nghe thấy giọng nói trong điện thoại, đột nhiên lại cảm thấy không uống công lái xe mấy tiếng đồng hồ.

Tuy rằng Tiểu Nam Nhi rất mạnh miệng, nhưng vẫn rất quan tâm mình.

Hắn nghĩ đến đây, liền vươn hai ngón tay, làm ra tư thế đi bộ bằng hai chân.

Nói cho cô ấy biết, cháu đã quay lại.

“Ồ, cậu thấy tên đó muốn đi... Liền đánh gãy hai chân của tên đó rồi!”

Nhiếp Nghiễm Phát nói xong, còn nhìn Giang Chu với ánh mắt khó hiểu.

Giống như là đang hỏi, vì sao phải nói như vậy.

???

Mình cmn muốn nói như vậy sao?

Có thể ăn ý một chút không cậu cả.

Đám đặc công trên ti vi giao tiếp bằng thủ thế rất thuận lợi mà, tại sao đến lượt chúng ta lại chênh lệch lớn như vậy chứ?

Cậu nói như vậy, có ngu xuẩn mới không biết là chúng ta đang giở trò!

Quả nhiên, Nhiếp Nghiễm Phát vừa dứt lời, giọng nói của Tô Nam lập tức trở nên lạnh nhạt.

“Cậu cả, cậu nói thật đi, Giang Chu đâu rồi?”

Nhiếp Nghiễm Phát bỗng nhiên khản trương: “Tên đó... Tên đó đang bò trên mặt đất, không có chân nên chỉ có thể bò!”

Tô Nam cười nhạt: “Vậy tại sao cháu không nghe thấy Giang Chu kêu gào khóc lóc?”

“Ồ, chuyện này... Có thể là tên đó tương đối ... kiên cường, đúng thế, tương đối kiên cường!”

“Cậu cả, cháu là cháu gái của cậu mà, thế mà cậu lại bắt tay với Giang Chu để lừa gạt cháu!”

Nhiếp Nghiễm Phát hung dữ nhìn Giang Chu: “Đều cmn tại cậu, tôi biết ngay là tên nhóc nhà cậu không phải thứ tốt mà.”

Giang Chu cũng không dong dài, trực tiếp đưa tay cướp điện thoại: “Ô Nam, chúng tìm chỗ nói chuyện đi!”

“Không nói chuyện, anh đã đáp ứng là không tìm tôi rồi mà, anh không giữ lời.”

“Tôi đến đây là vì lo lắng cho cô.”

Tô Nam hừ một tiếng: “Tôi mới không cần anh lo lắng.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Vậy tôi chỉ có thể bắt cóc cậu của cô, nếu như cô không đến thì tôi sẽ giết con tin!”

“???”

Cậu cả nghe vậy liền tròn tròn mắt lên.

Đậu xanh rau muống...

Chương 654: Boss khôn có gì mà phải sợ?

Tô Nam liền nói: “Tôi không muốn gặp anh!”

Tút tut tut.

Một trận âm thanh tut tut tut đã vang lên.

Giang Chu giơ điện thoại di động, không nhìn được mà thờ dài.

Tại sao Tô Nam lại kiên quyết như vậy chứ?

Chẳng lẽ ngoại trừ những gì Hoàng Kỳ phân tích ra, thì Tô Nam còn có những chuyện khác sao?

“Trả điện thoại di động lại cho tôi!” Nhiếp Nghiễm Phát tràn đầy cảnh giác: “Ô Nam nhà chúng tôi đã nói là không muốn gặp cậu rồi, cậu đi nhanh lên.”

Giang Chu giật mình tỉnh táo lại: “Cậu cả, có phải ngài đã quên chúng ta vừa mới đánh cược không?”

“Hả?”

“Chúng ta đã nói rồi, nếu Tô Nam vui vẻ thì cháu sẽ đi ngay, Tô Nam không vui thì ngài phải dẫn cháu đi tìm cô ấy.”

Nhiếp Nghiễm Phát bỗng nhiên ý thức được mình bị rơi vào bẫy: “Cậu cố ý?!”

Giang Chu có chút bất đắc dĩ: “Đây hoàn toàn là vì chúng ta không có chút ăn ý nào, được chứ?”

“...”

“Cậu cả, ngài là trưởng bối, ngài sẽ không nói mà không giữ lời đấy chứ?”

Nhiếp Nghiễm Phát nhớ lại thái độ của Tô Nam ở trong điện thoại, ông yên lặng một lúc lâu, sau đó mở miệng: “Rốt cuộc cậu và cháu gái của tôi có quan hệ gì?”

Giang Chu liếm bờ môi khô khốc: “Cháu... Cháu cũng không biết.”

Chẳng mấy chốc, mặt trời đã ngã về tây.

Bầu trời u ám từ từ che khuất tất cả ánh sáng.

Những con đường trong thành phố Hà Châu đều đã lên đèn.

Một cột hai ngọn đèn, tất cả đều liên miên thành một đường.

Tô Nam rời khỏi khu nhà, bắt đầu đi dạo ở vườn cây trong khu nhà.

Tâm trạng của nàng không tốt lắm, giống như bầu trời đêm u ám này vậy.

Âm u không rõ, không nhìn thấy dù chỉ là nửa ngôi sao.

Đi một lát, nàng bỗng nhiên lại cảm thấy rất phiền muộn.

Vì vậy, nàng liền ngồi xuống ghế dài bên đường, ngơ ngác nhìn những cặp tình nhân đi qua đi lại.

Tại sao lại như vậy chứ?

Khi mình đẩy cánh cửa đó ra, rõ ràng chỉ là vì muốn đi làm thêm.

Giang Chu trả lương cũng khá cao.

Tuy luôn thích nói vài câu chiếm tiện nghi, nhưng con người vẫn rất tốt.

Mình đang hoang đi làm kiếm tiền thì tốt rồi, tại sao lại thích Giang Chu chứ?

Khiến cho bây giờ còn không dám đi học, công việc cũng phải bỏ.

Chẳng lẽ chuyện tình cảm thật sự không thể không chế sao?

Rõ ràng là người ta đã có bạn gái rồi, hơn nữa còn không chỉ là một người!

Tên cận bã nam Vương Bát Đản chó má này!

Nếu như cha mà biết chuyện này, có lẽ sẽ cảm thấy rất mất mặt.

Dù sao tao ngộ của mình cũng không khác với người họ hàng xa Nhã Lan kia là mấy.”

Chị Nhã Lan cũng thích một người đàn ông có gia đình, còn mang thai con của người ta.

Đến bây giờ thì cả ngày bị người ta nói ra nói ra vào.

Hơn nữa, còn làm cho người nhà không ngóc đầu lên được.

Cả đời này của cha, luôn quan tâm đến danh tiếng nhất.

Nếu như cha biết mình thích người đã có nhiều bạn gái, có lẽ cũng sẽ tức đến vỡ mũi mất.

Tô Nam nghĩ đến cảnh cha tức đến vỡ mũi, lại nhin không được mà cười thành tiếng.

Nhưng nụ cười của nàng, từ từ lại biến thành cười khổ sở.

Chuyện này, đã sai từ lúc ban đầu rồi!

Bản thân mình không nên nhảy múa cho Giang Chu xem!

Đừng nói là hai người họ, dù tùy tiện tìm một nam một nữ đến, cho hai người sống chung một năm rưỡi, ngày ngày nữ còn nhảy múa cho nam xem.

Nói không có chuyện gì thì sẽ không có ai tin!

“Tô Nam ơi Tô Nam, tên boss khôn khiếp kia có gì tốt chứ?”

“Mày là chưa từng ăn qua hay là chưa từng gặp qua, mà lại bị mê mất hồn vía chứ!”

“Mày nhìn lâu như vậy rồi, còn cho là mình đã quen rồi, kết quả vừa nghe thấy giọng nói đó là lại không nhìn được rồi.”

“Ghe tởm!”

“Không có kiên định!”

Tô Nam lẩm bẩm lâu bầu, nhìn không được mà có chút ghét bỏ bản thân mình.

Chuyện đến nước này, nàng cũng không biết quyết định của mình là đúng hay sai.

Nàng chạy trốn.

Bởi vì không thể không chế được cổ tình cảm đang dâng trào kia, cho nên dứt khoát không gặp Giang Chu nữa.

Nhưng loại chuyện như tình cảm này, không phải chạy trốn là có thể giải quyết được.

Nhất là thời gian càng lâu, thì nàng sẽ cảm thấy thế giới này càng u ám hơn, sẽ cảm thấy không có hứng thú với chuyện gì nữa, cũng sẽ không thấy phấn chấn với tất cả mọi chuyện nữa.

Khi ăn cơm, rõ ràng là đã gấp thức ăn lên, nhưng căn bản lại không biết nhét vào miệng.

Tô Nam thở dài, vẫn nhìn không được mà lấy điện thoại di động ra, mở khung chat của Giang Chu ra.

“Tôi nhớ anh!”

Nàng đánh mấy chữ này xong, lập tức lại dùng ngón tay xóa bỏ luôn.

Trời ạ!

Tại sao mình có thể nói nói mấy lời này chứ?!

Dù cho trước khi chạy trốn, thì quan hệ của hai người bọn họ cũng không đến trình độ này mà!

Không thể nói như vậy!

Tuyệt đối không thể...

Một lúc lâu sau, ngón tay ngọc nhẹ nhàng gõ chữ.
Khung chat trống rỗng liền xuất hiện mấy chữ một lần nữa.

“Anh đang ở đâu?”

Ánh mắt Tô Nam hơi do dự, còn nhịn không được mà cắn móng tay.

Nói như vậy chắc sẽ không có vấn đề gì nhỉ.

Chương 655: Boss khôn có gì mà phải sợ? (2)

Nhưng mà... Đối với nàng mà nói, cái tin nhắn này có thể sẽ trở thành một cái van.

Chỉ cần gửi tin nhắn này, thì cái van cũng bị mở ra.

Tất cả những thứ tích lũy dưới đáy lòng cũng sẽ bắt đầu tràn ra ngoài.

Đến khi đó, dù mình có lừa gạt bản thân thế nào cũng vô dụng.

Một tiểu Mị Ma có cánh mặc váy Lolita hệ hắc ám màu hồng đang kêu gào: “Gửi đi, chỉ là một tin nhắn mà thôi, do dự cái gì chứ? Mà còn là Tô Nam sao? Một tên boss khôn khiếp thì có gì mà phải sợ! Cùng lắm thì cường bạo tên đó là được!”

Một tiểu Thiên Sứ có cánh và vàng sáng óng ánh mặc váy Lolita dễ thương đang cảnh báo: “Đừng gửi, nếu như gửi, vậy tất cả những cố gắng bấy lâu nay sẽ uổng phí mất, sẽ không còn thuốc chữa nữa, tên đó đã có bạn gái rồi đấy!”

...

Tô Nam yên lặng một lát, không biết nên nói gì cho phải.

Nàng chỉ có thể nghiêm túc nhìn hai người tí hon ở trước mặt bắt đầu đánh nhau, hy vọng hai nàng có thể đánh ra kết quả.

“Cô nói nhầm cái gì, cô cho rằng không gửi thì có thể làm như chưa có chuyện gì xảy ra à?”

“Không gửi liền còn có đường lui, chẳng qua chỉ khó chịu một thời gian mà thôi!”

“Chó má, đó chỉ là lừa mình dối người mà thôi, trước kia ăn kẹo mút mà tên đó ăn rồi, không phải cô cũng rất vui vẻ sao?”

“Tôi... Tôi chỉ là thích đồ ngọt thôi!”

“Phi, thích đồ ngọt thì đi mua cái mới đi, còn tưởng Tiểu Thiên Sứ là thứ tốt, không ngờ cũng là một con bitch trong ngoài không đồng nhất.”

“Cô mới là Bitch, đồ bitch từ địa ngục đi ra này, nếu như không phải cô khiêu vũ cho Giang Chu xem, thì chuyện sẽ đến nước này sao?”

Tiểu Mị Ma xắn tay áo lên, xông qua: “Khiêu vũ thì làm sao vậy? Đó chắc là do tên kia thấy tôi xinh đẹp nên mới thích tôi, tại sao cô cũng thích tên đó?!”

Tiểu Thiên Sứ nghe thấy câu này liền bối rối.

Đúng vậy nha, mình khiêu vũ đẹp như vậy, chắc hẳn tên đó sẽ thích mình.

Nhưng tại sao mình lại thích tên đó chứ?

Tiểu Thiên Sứ bỗng nhiên trở nên không tự tin: “Trời ạ, làm sao mình lại thích tên đó...”

“Đến bây giờ mà tôi vẫn không hiểu vì sao cô lại thích tên đó, chạy trốn thì lại nhanh hơn tất cả!”

“Tôi... Tôi chỉ là nhất thời hồ đồ!”

Tiểu Mị Ma thất cổ của Tiểu Thiên Sứ: “Cô đã không biết, vậy tôi nói cho cô biết!”

Tiểu Thiên Sứ giùng giởng: “Cô nói đều là giả, tôi không nghe, tôi không nghe!”

“Tên đó nói cô dễ thương, tên đó khen cô nhảy múa đẹp, tên đó mua váy cho cô, tên đó nói mình cần cô, tên đó nói cô là nhân tiên tốt nhất, tên đó biết cô thích tiền liền tặng thẻ mua sắm cho cô, cứ có ngày lễ là tên đó tặng quà cho cô, tên đó lái xe ngàn dặm xa xôi đến đây tìm cô, tên đó nói cô muốn tham ô công quỹ cũng không sao, tên đó chỉ có thể đánh mộng cô...!”

“...”

Một lúc lâu sau, hai người tí hôn đánh đến mệt.

Vì vậy, một người ngồi xuống bả vai trái của Tô Nam, một người ngồi xuống bả vai phải.

“Tên đó cung chiêu cô như vậy, cô thích cũng không có gì kỳ lạ...”

Tiểu Mị Ma lấy tay chống đầu gối, lắc lắc đôi chân nhỏ trắng và trơn bóng như ngọc.

Ánh mắt của nàng rất ngạo kiều, chỉ là trong tròng mắt lại tràn ngập ai oán.

Tô Nam nhìn Tiểu Mị Ma, hàng mi tinh tế hơi run lên.

Nàng biết, những lời Tiểu Mị Ma nói đều là thật.

Bởi vì đó vốn là suy nghĩ trong lòng nàng.

Một lúc lâu sau, bóng đêm càng ngày càng mờ lung hơn.

Tô Nam thở dài, cầm điện thoại di động lên nhìn thoáng qua.

Hả?

Khoan đã...

Tô Nam chợt tròn tròn mắt lên.

Đây là thế nào?

Vì sao câu ‘anh đang ở đâu’ kia lại bị gửi đi rồi?

Nàng còn chưa nghĩ ra là có nên gửi hay không mà!

Tô Nam yên lặng một lát, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía bả vai trái của mình.

“Con bé chết tiệt này, lại dám len lút gửi tin nhắn quá?!”

Tiểu Mị Ma bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút vô tội: “Rõ ràng tôi chính là cô, chính cô muốn gửi, tôi cũng hết cách mà?”

Tiểu Thiên Sứ nghe vậy liền thở dài: “Được rồi, xem ra tôi lại thua rồi!”

“Cô chưa bao giờ thắng mà!”

“Đây chẳng phải là do nàng không kiên định sao!”

Vừa dứt lời, Tiểu Mị Ma và Tiểu Thiên Sứ liền đứng dậy, rồi bỗng nhiên biến mất tăm.

Cùng lúc đó, điện thoại di động của Tô Nam kêu lên vài tiếng Tinh Tinh.

“Tôi ở nơi mà cô chỉ cần quay đầu lại là có thể nhìn thấy tôi!”

“Nói bậy!”

“không tin đúng không? Được rồi, chúng ta đánh cược nhé, thế nào?”

Tô Nam hừ hừ hai tiếng, tỏ vẻ rất ngạo kiêu.

Nhưng chính nàng cũng không nhận ra, hai hàng lông mày đang cau chặt đã giãn ra.

“Anh muốn đánh cược cái gì?”

“Nếu như tôi đang ở nơi mà cô quay đầu lại liền có thể nhìn thấy, vậy cô phải gọi ba ba.”

“...”

Tô Nam nhìn thấy hàng chữ này, trong lòng bỗng nhiên thấy rất luống cuống.

Nàng vội vàng quay đầu lại, nhìn thoáng qua phía sau lưng mình một chút.

Đó là lối vào của vườn cây trong khu chung cư.

Lúc này có một ông lão ngồi ở đó, bây giờ thì lại không có ai cả.

Hừ!

Chỉ biết làm mình sợ!

Còn quay người là có thể nhìn thấy, tưởng Tô Nam mình nhát gan thế sao?

~~~~~

Đầu tháng sau rảnh sẽ bạo chương

Hy vọng ae đề cử hoặc cho KP

Chương 656: Boss khôn có gì mà phải sợ? (3)

“Được, cược thì cược, vậy nếu anh không ở đó thì sao?”

“Nếu như tôi không ở đó, vậy tôi sẽ không làm phiền cô nữa.”

“...”

“Có đánh cược hay không?”

“Không nên không nên, tôi không thích cái hình phạt này!”

“Được, vậy cô nói một cái hình phạt khác đi!”

“Nếu như tôi quay lại mà không nhìn thấy anh, vậy sau này anh gặp tôi thì phải gọi tôi là chị.”

“Cô gọi tôi là ba ba, tôi gọi cô là chị, như vậy có phải sai thể hệ rồi không?”

“Anh không thể ở sau lưng tôi được, cho nên tôi không thể nào thua được, vì sao phải gọi anh là ba ba?”

“Trước kia cô đã gọi rồi, cô quên à?”

“Không cho phép nói đến chuyện đó, khi đó là do tôi ầm đầu thôi! Icon quả bom/ quả bom/ quả bom!”

“Được, vậy cô quay người nhìn đi!”

Tô Nam nhìn thấy mấy lời này, trong lòng bỗng nhiên bắt đầu trở nên khẩn trương hơn.

Rõ ràng là nàng đã xác nhận sau lưng không có ai rồi, nhưng vẫn nhìn không được mà cảm thấy chờ mong.

Nếu như Giang Chu thật sự đột nhiên xuất hiện thì sao?

Bước đi chậm rãi, xuyên qua lối đi bộ, mang theo nụ cười đến trước mặt mình.

Thình thịch thình thịch!

Chỉ mới nghĩ như vậy thôi, trái tim nhỏ của Tô Nam đã không tự chủ được mà bắt đầu nhảy loạn nhịp.

Nhưng sau khi nàng quay người, hình ảnh nàng mong chờ vẫn không xuất hiện.

Lối vào vườn cây vẫn không có một bóng người như cũ.

“Uổng công mong chờ...”

“Hả? Không đúng!”

“Mình tạm nghỉ học là vì trốn tránh Giang Chu mà!”

“Rốt cuộc... rốt cuộc mình chờ mong cái gì chứ!”

Tô Nam hung hăng phản nản bản thân mình, nhưng lại không che giấu được nỗi thất vọng.

Thật ra thì khoảng khắc nàng quay người lại, nàng thật sự hy vọng Giang Chu sẽ xuất hiện.

Thậm chí còn nghĩ rằng...

Nếu như Giang Chu thật sự xuất hiện, vậy mình liền dứt khoát đi với Giang Chu luôn!

Nhưng ảo tưởng chính là ảo tưởng, ảo tưởng luôn luôn không phải là hiện thực.

Leng keng leng keng.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Tô Nam bỗng nhiên bắt đầu rung động.

Điện báo không có tên, nhưng rất rõ ràng là dãy số của Giang Chu.

Nàng vẫn luôn nhớ kỹ cái dãy số điện thoại này.

Nhưng... Làm sao Giang Chu lại biết số điện thoại mới của mình?

“Alo?”

“Alo cái gì, gọi ba ba!”

Tô Nam lập tức hừ một tiếng: “Tôi quay người rồi, không nhìn thấy anh, nên anh phải gọi tôi là chị mới đúng!”

Nàng vừa dứt lời, chỉ nghe thấy tiếng cười của Giang Chu truyền ra từ ống nghe.

“Tôi không nói mình ở mặt đất mà, cô không thể nhìn kỹ một chút à?”

“Vậy anh còn có thể ở trên trời à?”

“Như vậy đi, cô lại quay người một lần nữa xem.”

Tô Nam quay người, vẫn không nhìn thấy bóng người: “Sau đó thì sao?”

“Ngẩng đầu.”

“...”

Trên một cái ban công ở tầng ba.

Dưới ánh đèn mềm mại, có một người trẻ tuổi đang đút tay vào túi quần.

Trên mặt người này còn mang một biểu cảm như cười như không, nhìn qua có vẻ vô cùng quen thuộc.

Tô Nam bỗng nhiên tròn tròn mắt: “Anh... Tại sao anh lại ở ban công nhà tôi?!”

“Tôi nói mình là bạn của cô, cha mẹ cô liền mời tôi vào nhà ngồi chơi một chút.”

“Anh... anh mau xuống đây đi!”

Giang Chu nhìn vai: “Cha mẹ cô rất hiền hòa, tôi vẫn còn muốn ở đây thêm chút nữa.”

Tô Nam tức giận muốn giậm chân: “Nhanh xuống đây, bằng không thì tôi sẽ không để ý đến anh nữa!”

“Cô vốn đã định không để ý đến tôi rồi mà, không phải sao?”

“Ai bảo thế, chẳng qua là tôi muốn trở về nghỉ ngơi một thời gian thôi.”

Giang Chu nhìn từ trên ban công xuống dưới: “Nếu như chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, vậy tại sao không trả lời tin nhắn của tôi, tại sao không nhận điện thoại của tôi?”

Tô Nam yên lặng một lát, dùng âm thanh nhỏ đến mức không thể nghe thấy để nói: “Rõ ràng là vì anh cho nên lòng tôi mới loạn...”

“Cái gì?”

“Không có gì, boss khốn khiếp, anh mau xuống đây đi!”

“Được rồi, tôi xuống luôn đây, chờ tôi một chút!”

Tô Nam cúp điện thoại, thở phì phò mà nhìn cổng tòa nhà.

Tên này không nói tiếng nào mà đã đến rồi.

Lại còn chạy đến nhà mình nữa.

Làm sao tên này to gan thế không biết!

Mình phải giải thích quan hệ của mình với Giang Chu cho cha mẹ thế nào đây?

Có điều, tại sao Giang Chu lại biết địa chỉ nhà mình?

Cậu cả... không thể nào!

Làm sao cậu cả có thể đầu hàng dễ dàng như vậy được chứ!

Đúng lúc này, có tiếng bước chân truyền đến.

Cộc cộc cộc.

Không nhanh không chậm, nghe có vẻ như có chút dương dương tự đắc.

Cùng lúc đó, đèn hành lang trên tầng hai liền sáng lên, sau đó chính là tầng một.

Cuối cùng, đèn trước cửa tòa nhà liền sáng lên.

Từng bước từng bước một, bóng dáng cao lớn của Giang Chu đã xuất hiện, từ từ đi về phía nàng.

Tô Nam nhìn chằm chằm vào Giang Chu một lát, đột nhiên lại cảm thấy hơi tức giận.

“Tôi đã nói là không cho anh đến rồi, anh còn len lút đến nữa!”

“Đến thì đến đi, vì sao lại bắt cóc cậu cả của tôi nữa!”

“Tôi chỉ muốn yên tĩnh một chút, anh cần gì phải đi ngàn dặm xa xôi đến tìm tôi.”

“Tôi... ô ô!”

“Ô...Ô ...!”

Chương 657: Muốn nói với anh một câu: Em nhớ anh!

Dưới đèn đường ấm áp trong vườn cây.

Chiếu nghiêng xuống cánh cổng, tạo thành một vòng tròn mờ lung.

Tô Nam đứng tại chỗ, miệng lưỡi vẫn đang rất sắc bén.

Đây chính là thái độ mà nàng thích dùng khi đối mặt với Giang Chu.

Nó có thể che giấu tình cảm của nàng đối với Giang Chu., còn có thể nói nhiều hơn vài câu với Giang Chu.

Nhưng lần này, đúng là nàng đã tính sai.

Bởi vì Giang Chu không nói nhảm một câu nào, mà chỉ trực tiếp đi qua kéo nàng vào lòng.

Thái độ của hắn rất kiêu ngạo, động tác rất bá đạo.

Không có chỗ thương lượng, càng không cho phép phản kháng.

Ngay sau đó, cái miệng nhỏ nhắn của nàng đã bị chặn lại.

Ngạo kiều cái gì, mạnh miệng cái gì...

Tất cả đều bị cắt đứt.

Ông đây không cho cô nói tiếng người.

Vậy thì cô sẽ không được nói lời nào!

Giờ phút này, trong đầu của Giang Chu chỉ còn mỗi cái suy nghĩ đó.

Chụt chụt chụt- - -

Chịt chịt chịt - - -

Hành động này trực tiếp làm cho Tô Nam bối rối.

Hai mắt của nàng tròn tròn, gò má đã biến thành đỏ bừng.

Ngay cả phản ứng cũng hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào.

Nàng chỉ cảm thấy đầu óc mình trống rỗng.

Tại sao lại như vậy...

Tại sao lại như vậy...

Tại sao Giang Chu có thể ...

Rõ ràng chỉ là sếp và nhân viên...

Không nên không nên, rõ ràng không nên nên đáp lại...

Tô Nam thẹn thùng đến mức bắt đầu giãy dụa.

Nhưng không giãy dụa được vài cái, nàng liền nhịn không được mà nhắm mắt lại.

Lúc này, tất cả nỗi lòng mà nàng đang kiềm nén đều đã nổ tung, khiến cho nàng luân hãm vào trong ôn nhu của tên boss khốn khiếp này.

Bóng đem lặng lẽ.

Chỉ có hai người trong lòng đều có đối phương đang ngời đi ta đến.

Tô Nam chưa bao giờ yêu đương.

Mối tình đầu của nàng chính là Giang Chu.

Mà cái tình cảm này là nảy sinh từ trong mộng lung và lặng lẽ.

Giống như nụ hôn đầu tiên của nàng, cả hai đều là giật mình tỉnh dậy thì chuyện đã rồi.

Nhưng mà nàng thích.

Nàng... nàng có chút không nở nhả ra.

Mặc dù phần ôn nhu này làm cho nàng sợ hãi, nhưng cũng là thứ mà nàng khát vọng từ lâu.

Suy nghĩ của mỗi người đều đang thay đổi từng giây từng phút.

Giờ phút này, tình cảm của nàng đã chiến thắng lý trí.

Tương đương với Tiểu Mị Ma chiến thắng Tiểu Thiên Sứ.

“Ồ...”

Hai mươi phút sau, hai người mới từ từ tách ra.

Tô Nam khiếp nhược mà ngẩng đầu lên, phát hiện ánh mắt của Giang Chu còn sáng hơn cả đèn đường.

Hắn còn đang cười như không cười mà nhìn bản thân mình.

Cái ánh mắt này làm cho nàng không khỏi thấy hơi xấu hổ.

“Tại sao anh lại như vậy, tôi là nhân viên của anh, không phải là... Của anh!”

“Ồ...!”

Giang Chu cúi người, lại ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của nàng một lần nữa.

Có người nói, không có chuyện gì mà một bữa xiên nướng không giải quyết được.

Nếu có, vậy thì hai bữa.

Mà đối với nam nữ yêu thích lẫn nhau mà nói, những lời này cũng có thể áp dụng được.

Không có chuyện gì là một trận chụt chụt không thể giải quyết được.

Nếu có, vậy thì hai trận.

Ba mươi phút sau, chung quanh lặng yên không một tiếng động.

Dưới cổng lối vào vườn cây có một con chó hoang, nó đang tràn đầy phấn khởi mà ngồi xem phim.

Trận thứ hai bỗng nhiên kết thúc.

Tô Nam cũng đã ăn no.

Lần này nàng đã có kinh nghiệm, không còn dám đóng vai cô bé có miệng lưỡi sắc bén nữa.

Chỉ là ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn Giang Chu, ánh mắt đã có thể thấm ra nước, còn xinh đẹp hơn cả những ngôi sao trên trời.

Giang Chu lấy tay vuốt mái tóc dài của nàng, nhẹ nhàng mở miệng: “Muối khu chung cư này thật cmn nhiều, vì sao chỉ cắn mình tôi mà không cắn cô?”

Tô Nam hơi xấu hổ, không dám nói lời nào: “Tôi... Tôi không biết nữa...”

Giang Chu đưa tay nâng cằm của nàng lên: “Cô trốn đi, trốn nữa đi, xem tôi có thể tìm được cô không?”

“Anh bắt nạt tôi, tôi đã trốn về nhà rồi, anh còn chạy đến tận cửa để bắt nạt tôi...”

“Cô cho rằng ai tôi cũng bắt nạt sao? Tại sao tôi lại không đi bắt nạt người khác?”

Tô Nam tựa vào trong ngực Giang Chu, nhẹ nhàng thở hắt hển, thuận tiện lau miệng: “Tôi biết làm sao được ...”

Giang Chu nhẹ nhàng nhếch mép lên: “Hiện giờ cô đã thừa nhận chưa, tôi đã thắng vụ cược đó, đã đến lúc cô thực hiện lời hứa rồi.”

“Ba ba...”

“Cái gì? Nói to lên một chút, tôi không nghe thấy.”

Tô Nam hừ hừ hai tiếng: “Ba ba... Tôi sai rồi!”

Giang Chu nhin không được mà ôm chặt nàng hơn một chút:

“Sau này đừng chạy nữa, nếu không phải cậu cả của cô diễn quá tẻ, thì bây giờ tôi đã rời khỏi Hà Châu rồi.”

“Tôi...tôi vốn không muốn trốn mà!”

“Còn nguy biện à?”

Tô Nam nhẹ nhàng ngẩng đầu lên: “Tôi lớn hơn anh một tuổi, là đàn chị của anh đấy!”

Giang Chu hứ một tiếng: “Nhưng chúng ta chỉ hơn nhau vài tháng thôi, cô đừng hòng chiếm tiện nghi của tôi!”

“Không phải, tôi chỉ là nghĩ... nếu như tôi tạm nghỉ học nửa năm, vậy tương lai có thể tốt nghiệp cùng nhau rồi.”

Chương 658: Muốn nói với anh một câu: Em nhớ anh! (2)

Ánh mắt Giang Chu bỗng nhiên trở nên mềm mại hơn vài phần: “Ý của cô là, từ xưa đến giờ, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ rời khỏi tôi?”

Tô Nam nhẹ nhàng thở dốc, giọng nói còn mang theo vẻ hờn dỗi: “Tôi đã nói rõ ràng rồi, tôi chỉ muốn trở về nhà yên tĩnh một thời gian thôi.”

“Đậu xanh, sao cô không nói sớm, tỉnh táo lại đi, tôi về trước đây!”

“Anh...”

“Được rồi, đùa thôi mà, đừng làm ra vẻ không nỡ như vậy chứ.”

“Tôi mới không thèm.”

Giang Chu mỉm cười, kéo nàng ngồi xuống ghế dài, để cho nàng ngồi lên đùi của mình.

Sau đó tiến lên, lại ngăn chặn miệng của nàng.

Hình như con gái cũng có thiên phú ở phương diện này.

Mặc dù Tô Nam chưa từng yêu đương qua, cũng chưa nhìn thấy nhiều heo chạy.

Nhưng lúc này, nàng rất tự nhiên mà ôm lấy cổ của Giang Chu.

Chờ đến khi hai người tách ra, nàng lại thân mật mà dựa vào vai của Giang Chu, nội tâm là một mảnh ngưng ngừng.

Vừa rồi bị Giang Chu chụt chụt ba trận, bây giờ lại bị Giang Chu ôm lấy.

Tiểu Nam Nhi phát hiện ra, thân thể của mình như đã nhũn ra rồi.

Trước nàng cũng từng trêu chọc, từng nói là muốn ngồi ở trên đùi của Giang Chu trong văn phòng.

Kết quả hay lắm, nàng vừa ngồi một lúc liền không đứng dậy nổi.

“Sau này còn dám trốn không?”

“Không trốn nữa.”

“Thật không?”

“Ừm, dù sao trốn cũng bị anh bắt được, còn... Còn bị bắt nạt nữa!”

Giang Chu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên: “Tô Nam, cô rất thích tôi đúng không? Hơn nữa còn là rất rất rất... Thích?”

Gò má vừa khôi phục bình thường của Tô Nam lại đỏ ửng lên: “Tôi... Tôi không có!”

“Đánh rắm, cô cho rằng ông đây là thằng ngu à?”

“Xin lỗi, tôi không có ý ...”

“Thích một người thì có gì mà phải xin lỗi, tôi còn vui vẻ nữa kia.”

Tô Nam yên lặng một lát, giọng nói hơi run rẩy: “Không phải anh đang dỗ dành tôi đấy chứ?”

Giang Chu lắc đầu: “Trước kia chúng ta ở cùng nhau đều là bận rộn công việc, tôi khá trù ộn ở trên phương diện này, cho nên không phát hiện kịp thời, chờ đến khi xác định, thì phát hiện cô đã trốn rồi.”

“Tôi đã nói là không phải trốn...”

“Mặc kệ là có đúng hay không, cô để cho tôi bắt được cô, vậy cũng không khác gì chạy trốn cả.”

Biểu cảm của Tô Nam có hơi ủy khuất: “Chỉ là tôi không biết nên làm gì bây giờ.”

Giang Chu xoa xoa tóc của nàng: “Không biết phải làm gì thì liên giao cho tôi đi!”

“Ừm!”

“Còn muốn nói với tôi cái gì không?”

“Em rất nhớ anh!”

Tiểu Nam Nhi trước kia.

Nói tới nói lui cũng chỉ là miệng lưỡi bén nhọn.

Không phải muốn từ chức thì là muốn tham ô công quỹ.

Hầu như không có khi nào là mềm mại đáng yêu như bây giờ.

Cho nên, cái câu “em rất nhớ anh” này, đã làm cho Giang Chu thấy hơi xấu hổ.

“Sao lại nói thật lòng rồi?”

Tiểu Nam Nhi có hơi xấu hổ mà hừ một tiếng: “Em đã bị anh hôn rồi!”

Giang Chu lộ ra ánh mắt khó tin: “Đơn giản như vậy mà có thể để em nói thật lòng rồi? Vậy sao em không nói sớm, nói sớm thì anh đã hôn em từ lâu rồi!”

“Anh...anh cút đi, trước đây em lại chưa từng hôn qua!”

“Hiện giờ đã thử rồi, có thích không?”

Tiểu Nam Nhi ngốc ngơ ngác nhìn Giang Chu: “Thích gì?”

Giang Chu véo véo gương mặt của nàng: “Đương nhiên là hôn môi rồi.”

“Nào có ai hỏi con gái vấn đề này, chẳng lẽ em còn có thể nói không thích?”

“Mới thăng thần được không đến một giây, lại trở về như cũ rồi à?”

Tô Nam bị Giang Chu nói như vậy, nhất thời chột dạ cúi đầu: “Thật ra thì... rất thích!”

Giang Chu xoa xoa tóc của nàng: “Vậy lại đến một lần? Thời gian lâu một chút.”

“Không... không muốn.”

“Vì sao?”

Tô Nam nhìn không được mà nhìn lên ban công tầng ba: “Đây là bên dưới nhà em, chẳng may cha mẹ em nhìn thấy thì làm sao bây giờ?”

Giang Chu yêu thương mà ôm nàng chặt hơn một chút: “Em cũng đã hai mươi tuổi rồi, trong một mối quan hệ không phải là rất bình thường sao?”

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng mà, do dự sẽ bại trận, ngoan, mau nhắm mắt lại.”

Sắc mặt Tô Nam đỏ ửng, tay chân luống cuống muốn tránh ra.

Nhưng khi thấy Giang Chu càng ngày càng gần, ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại nhắm nghiền mắt lại.

Không được không được, thật sự là quá thích mà...

Tô Nam ơi Tô Nam, mày thật sự là không kiên định chút nào!

Mày có nhớ lúc đó mày chỉ muốn làm thêm thôi hay không.

Kết quả... kết quả lại kéo cả bản thân mình vào!

“Ô ô...”

Lúc này, trong vườn cây vắng vẻ không một tiếng động.

Thỉnh thoảng lại có những cơn gió đêm thổi qua, vén những sợi tóc của Tô Nam lên.

Đèn đường không có sáng mà cũng không quá tối, vừa hay lại tối đậm bầu không khí ám muội này.

Tô Nam chậm rãi đáp lại Giang Chu, ánh mắt từng bước từng bước trở nên mê ly.

Đại khái là hơn 20 phút sau.

Mặt Tiểu Nam Nhi bỗng nhiên lại đỏ hơn vài phần, vòng eo tinh tế nhin không được mà bắt đầu vận vẹo.

“Không... không hôn nữa.”

“Hả?”

Chương 659: Muốn nói với anh một câu: Em nhớ anh! (3)

Tô Nam thở phì phò, kéo tay của Giang Chu ở trước người mình ra.

Giang Chu thấy thế, liền lúng túng mà ho khan một tiếng.

“Ngoài ý muốn, cái này thuần túy là ngoài ý muốn thôi!”

“Hừ, có quỷ mới tin anh.”

“Thật mà, tay của anh có ý nghĩ và linh hồn riêng!”

Tô Nam lộ răng mèo ra, hung dữ lại đáng yêu mà mở miệng:

“Anh là phần tử xấu, anh sẽ bắt nạt em!”

Giang Chu kéo mặt nàng tựa lên vai mình: “Em nói đúng, anh thực sự rất thích bắt nạt người khác.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Tô Nam chu lên, trái tim nhỏ bỗng nhiên nhảy loạn nhịp.

Nàng phát hiện, mình thực sự đã luân hãm vào rồi.

Bởi vì... Câu nói này được nói ra bởi một giọng điệu ôn nhu dịu dàng, lực sát thương thực sự là quá lớn.

“Nề... nề mặt anh đi ngàn dặm xa xôi đến tìm em, tạm tha cho anh lần này.”

“Vậy ngày mai em sẽ trở về với anh chứ?”

Tô Nam khẽ gật đầu một cái: “Không được nha... em đã xin nghỉ học.”

“Bên phía trường học để tính sau, nhưng bên công ty Kinh Nam không thể không có em, em đừng quên, tên công ty này là đặt theo tên của em, chẳng lẽ em muốn vứt bỏ nó?”

“...”

Tô Nam yên lặng một lát, cuối cùng vẫn là bị Giang Chu thuyết phục.

Nàng gật đầu, sau đó nhẹ nhàng hôn lên mặt của Giang Chu một cái.

Bản thân mình cũng có cảm tình với Kinh Nam.

Dù sao đó cũng là công ty Giang Chu mở.

Chính xác hơn thì là công ty mà Giang Chu mở cho nàng.

Trước đó, khi viết thư từ chức thì nàng đã khóc rất lâu.

Hai phần ba nước mắt là vì Giang Chu, một phần ba nước mắt còn lại là vì Kinh Nam.

“Em sẽ về với anh!”

“Như vậy mới ngoan nha!”

Tô Nam uốn éo eo thon: “Anh biết em thích anh từ bao giờ?”

Ánh mắt Giang Chu thâm thúy hơn vài phần: “Biết từ khi mới bắt đầu rồi.”

“Anh nói vậy, ban đầu em không có thích anh.”

“Em không thích anh, vì sao lại khiêu vũ cho anh xem?”

Biểu cảm của Tô Nam có chút ngạo kiều: “Đó là vì công việc, lấy lòng ông chủ cũng là vì công việc!”

Giang Chu cười nhạo một tiếng: “Vậy em cũng nhảy cho người khác xem?”

“...”

“Nói đi.”

“Không... sẽ không, em chỉ nhảy cho anh xem.”

“Vậy em còn nói mình không thích anh?”

Tô Nam biết mình nói không lại Giang Chu, không khỏi buồn bực một chút.

Rốt cuộc thì mình đã thích tên boss khôn khiếp này từ bao giờ nhỉ?

“Honey, em gái thân yêu, xin em đừng khóc- - -“

“Phía trước có một khách sạn, để cho anh dẫn em vào đó- - -!”

“Ồ, đừng khóc, ồ, đừng kêu đau.”

Đúng lúc này, một bài hát vui sướng bỗng nhiên vang lên.

Giang Chu thả lỏng cánh tay đang ôm eo thon ra, lấy điện thoại di động từ trong đũng quần ra.

“Ai thế?”

“Sở Ngữ Vi.”

Tô Nam ồ một tiếng, nhẹ nhàng tựa vào ngực hấn, không quá rầy hấn nữa.

Cùng lúc đó, ngón tay Giang Chu lướt nhẹ qua màn hình, nghe máy.

“Alo, Ngữ Vi, làm sao vậy?”

“Giang Chu, khi nào anh về?”

Giang Chu hơi sững sờ: “Anh mới đi một ngày thôi mà, có việc gì thế?”

Giọng nói Sở Ngữ Vi có hơi run rẩy: “Bên ngoài... Thật ra cũng không có chuyện gì.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Vì sao giọng nói của em lại lạ như vậy?”

“Là Ngụy lão đại...”

Giang Chu hơi sững sờ, lập tức có một loại dự cảm xấu:
“Ngụy lão đại làm sao vậy?”

Lời này vừa dứt, trong ống nghe liền truyền ra một trận âm thanh nức nở.

“Sư mẫu vừa gọi điện thoại qua, nói là Ngụy lão đại có thể sẽ không chịu được nữa, ông ấy nhớ nhà, nhưng bởi vì anh đã hỗ trợ xếp giường bệnh, cho nên bảo em nói với anh một câu.”

“Đó là bệnh viện tốt nhất Thượng Kinh, tài nguyên chữa bệnh cũng là tốt nhất, hiện giờ bệnh tình của ông ấy nặng hơn, vậy thì càng không thể trở về chứ?”

“Hu hu hu ...”

Giang Chu đỡ Sở Ngữ Vi một lúc, lại hỏi: “Ngụy lão đại nghĩ như thế nào?”

Sở Ngữ Vi nức nở vài cái: “Ông ấy nói ông ấy muốn chết ở nhà, không muốn chết nơi tha hương nơi xứ lạ.”

Giang Chu yên lặng một lát, bỗng nhiên không biết nói gì hơn.

Ngụy lão đại là giáo viên chủ nhiệm hồi cấp ba của bọn họ.

Đồng thời, ông ấy còn là giáo viên tốt nhất của thành phố Lâm Giang.

Chết tha hương nơi xứ lạ là một tuyển tập Nguyên Khúc.

Trước kia, Ngụy lão đại đã dạy cho bọn họ ý nghĩa của từ này.

Bây giờ ông sắp chết, cũng không muốn trở thành người giống như câu thành ngữ này.

Vì vậy, Ngụy lão đại muốn trở về nhà.

Ông muốn chết trong cái thành phố nhỏ mà mình sống cả đời.

Cái yêu cầu này dường như có hơi hào hiệp.

Nhưng lúc này, Giang Chu lại thấy lòng tràn đầy bi thương.

Thật ra thì mỗi người sinh ra đều đã phải đối mặt với tử vong.

Hướng chết mà sống, đây chính là quy luật của tự nhiên.

Chỉ khi nào đến những lúc như vậy, thì những tên con trai kiên cường hơn cũng khó tránh khỏi sa sút tinh thần.

Tuy rằng không bật khóc như Sở hoa khô, nhưng...

Người bên cạnh sắp chết đi, thật sự là một chuyện rất khó tiếp thu.

“Ngày mai anh sẽ trở về Thượng Kinh, bảo Ngụy lão đại chuẩn bị một chút, chúng ta cùng nhau về nhà.”

Chương 660: Chuyển xe đêm, từ Hà Châu về Thượng Kinh!

Tút tut tut.

Sau khi cúp điện thoại, Giang Chu chìm vào yên lặng một lúc lâu.

Có câu ngạn ngữ ‘người chết đi đèn tắt’.

Điều này cũng có nghĩa là sẽ rời đi mãi mãi.

Tuy rằng tử vong là định luật mà không ai có thể tránh khỏi.

Nhưng người sống vẫn sẽ đau thương như cũ, đây là điều tất nhiên.

Cùng lúc đó, Tô Nam cũng nhận ra tâm trạng của Giang Chu rất tồi tệ, liền nhẹ giọng mở miệng: “Xảy ra chuyện gì?”

“Chủ nhiệm cấp ba của anh bị mắc ung thư, hiện giờ đã không chịu đựng nổi, không muốn chết tha hương nơi xứ lạ, cho nên muốn về nhà.”

Tô Nam ồ một tiếng: “Tình cảm thầy trò của bọn anh tốt nhỉ!”

Giang Chu mỉm cười: “Ngụy Lão Đại là giáo viên giỏi nhất của thành phố Lâm Giang bọn anh, anh và ông ý vừa là thầy vừa là bạn.”

“Thật à?”

“Ừm, ông ấy còn hướng dẫn anh viết thư tình để theo đuổi con gái.”

Tô Nam nhẹ nhàng ôm lấy cổ của hắn: “Vậy anh trở về trước đi.”

Giang Chu ngồi thẳng dậy, nhìn mặt của nàng: “Vậy còn em? Em không muốn trở về cùng anh à?”

“Khi em tạm nghỉ học cũng không giải thích với cha mẹ, bây giờ đột nhiên lại đòi quay lại trường, ít nhiều gì cũng phải giải thích một chút.”

“Vậy anh chờ em giải thích xong lại trở về đón em.”

Tô Nam lắc đầu: “Không cần nha, trước kia đi làm cũng không thấy anh lái xe đi đón em.”

Giang Chu cũng bớt u buồn hơi một chút: “Bây giờ đã khác trước rồi, trước đó em vẫn chỉ là nhân viên quèn của anh mà thôi!”

“Bây giờ cũng thế.”

“Hôn cũng hôn rồi, cũng thế cái gì mà cũng thế?”

Tô Nam lấy tay bảo vệ ngực: “Anh đừng suy nghĩ nhiều, em và anh không có quan hệ gì cả, cùng làm chỉ là hôn môi gì gì đó thôi.”

Giang Chu đưa tay xoa xoa gò má của nàng: “Người lừa mình dối người, ngay cả bản thân mình cũng không lừa được!”

“Hừ!”

“Vậy anh đi nhé?”

Tô Nam tròn tròn mắt: “Anh muốn về trong đêm luôn á?”

Giang Chu do dự một chút, gật đầu: “Anh muốn nhanh chóng quay về xem sao.”

“Không được, quá nguy hiểm.”

“Em chỉ là một nhân viên quèn thôi mà? Có nhân viên ra lệnh cho sếp như vậy sao?”

Biểu cảm của Tô Nam trở nên nghiêm túc hơn: “Anh lái xe một ngày qua đây rồi, buổi tối lại lái xe trở về luôn, anh thấy thế có được không?”

Giang Chu thở dài: “Đối với bệnh nhân mà nói, thời gian một buổi tối có thể là thời gian sinh tử.”

“...”

“Yên tâm, anh lái xe nhiều năm rồi, không sao đâu!”

“VẬY... vậy em sẽ gọi điện thoại cho anh bất cứ lúc nào, anh nhất định phải nghe máy.”

Giang Chu vỗ vỗ đầu của nàng: “Không nghe máy là chó.”

Tô Nam gật đầu, ngay sau đó lại nghĩ đến một chuyện: “Có phải lúc này anh đã vào nhà em không?”

“Ah... Đúng thế.”

“Anh nói gì với cha mẹ em rồi?”

Giang Chu nhếch mép lên: “Tự em về hỏi thì sẽ biết.”

Tô Nam nhìn không được mà cau mày, biểu cảm có hơi tức giận.

Giang Chu sẽ không nói gì đó không hay chứ?

Một lúc sau, Giang Chu lái xe lên đường cao tốc.

Dọc theo bóng đêm vô tận, lái xe về phía Thượng Kinh.

Trên đường đi, thỉnh thoảng lại có những tiếng còi xe của những chiếc xe tải loại lớn đi qua.

Còn lại chỉ là tiếng gió và tiếng chuông điện thoại di động bỗng nhiên vang lên.

Mãi cho đến năm giờ sáng, Giang Chu mới đi hết đường cao tốc, chạy đến bệnh viện.

Bởi vì thời gian vẫn còn sớm, cho nên hẳn không trực tiếp đi vào phòng bệnh của Ngụy Lão Đại.

Mà dừng xe ở bãi đỗ xe, gửi tin nhắn cho Sở Ngũ Vi, sau đó nằm chợp mắt một chút để hồi sức.

May mà trời đã cuối thu, thời tiết khá mát mẻ.

Hơi hạ cửa sổ xe xuống một chút, lại mở cửa sổ trên trần xe ra.

Giang Chu chợp mắt một lát, cũng coi như khá thoải mái.

Mãi đến tám rưỡi, ngoài cửa sổ vang lên tiếng gõ cửa.

Sở Ngữ Vi mặc một chiếc áo trắng đang đứng ở ngoài xe, đôi mắt hơi đỏ đỏ.

“Đến rồi?”

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Sao anh lại đến sớm như vậy?”

Giang Chu mở cửa xe, ôm nàng vào lòng: “Anh cmn lái xe một đêm, chân đều tê luôn rồi, vậy còn có thể không sớm sao?”

“Tại sao anh lại lái xe trong đêm, quá nguy hiểm!”

“Anh sợ Ngụy Lão Đại không chờ được!”

Sở Ngữ Vi cắn môi: “Anh có buồn ngủ không, hay là ôm em ngủ thêm một lát đi, em làm gối ôm cho anh!”

Giang Chu xoa xoa hai mắt: “Thôi quên đi, đi vào xem thế nào đã, có lẽ sư mẫu đã thu dọn đồ đạc xong rồi.”

“Cũng được!”

Hai người vừa muốn đi vào tòa nhà.

Đúng lúc này, Quách Vĩ lại gọi điện thoại đến.

Từ khi tên nhãi này yêu đương, cơ bản là nằm trong trạng thái mất liên lạc.

Hoàn toàn chính xác là một tên thấy sắc quên bạn.

Có điều, tính mệnh của Ngụy Lão Đại nguy kịch, nên chắc chắn tên nhãi Quách Vĩ sẽ chạy đến.

Quách Vĩ hỏi luôn: “Lão Giang, ông đang ở đâu thế?”

“Bãi đỗ xe trước cổng bệnh viện...”

“Được, ông chờ tôi một chút, tôi sắp đến nơi rồi.”

Giang Chu cúp điện thoại xong, lại ôm Sở Ngữ Vi để chợp mắt một lúc.

Chương 661: Chuyến xe đêm, từ Hà Châu về Thượng Kinh!
(2)

Khoảng tầm 20 phút sau, Quách mập mạp đeo túi xách chạy đến, trên trán cậu ta còn có mồ hôi hột, tóc mai cũng dính đầy

mồ hôi.

“Mẹ nó, tàu điện ngầm lúc sáng sớm qua kinh dị, chen chúc đến mức không thở nổi!”

Giang Chu mở mắt ra, lườm tên nhãi này một cái: “Ông cũng quá keo kiệt rồi đấy, không thể gọi xe qua đây à?”

Quách Vĩ bĩu môi một cái: “Ông anh, tôi đang hẹn hò yêu đương, đàn ông đang yêu đương nào có tiền đi xe chứ?”

“Thế tại sao tôi lại có?”

“Tôi lại không có công ty to như ông, tôi chỉ là một sinh viên đại học bình thường có hơi đẹp trai mà thôi.”

Giang Chu nhin không được mà lộ ra vẻ mặt khó tin: “Có phải ông đã hiểu sai về cái chữ đẹp trai này rồi không?”

Quách Vĩ xì một tiếng: “Hoa khôi, tình hình của Ngụy Lão Đại thế nào?”

“Đã rất yếu rồi, bác sĩ nói ông ấy có thể trị liệu bằng hóa chất thêm lần nữa, nhưng ông ấy sống chết cũng không đồng ý, ông ấy chỉ muốn về nhà.”

“Rõ ràng mới được một năm, làm sao lại thành như vậy rồi!”

Giang Chu nhìn về phía tòa nhà bệnh viện: “Cái đồ chơi ung thư này, ai có thể nói chính xác được, có người có thể chống đỡ vài năm, có người còn không chịu được nửa năm...”

Quách Vĩ nhin không được mà thấy mũi hơi cay cay: “Trước kia cha mẹ tôi đi công tác, tôi còn ở nhờ nhà Ngụy Lão Đại một tháng...”

“Các cụ đã nói rồi, người tốt sẽ không sống lâu.”

Ba người vừa nói chuyện vừa đi vào trong bệnh viện.

Bọn họ đi thang máy lên tầng tám, đi xuyên qua hành lang.

Phòng bệnh của Ngụy Lão Đại nằm ở giữa hành lang.

Giang Chu vừa mới đi vào, nội tâm lập tức rơi xuống đáy cốc.

Lần trước gặp mặt ở Thượng Kinh, Ngụy Lão Đại vẫn như người bình thường, chỉ là sắc mặt hơi trắng bệch thôi.

Nhưng bây giờ, thì có thể dùng từ da bọc xương để hình dung.

Bàn tay lộ ra ngoài không khí đã chỉ còn một lớp da, có thể nhìn thấy rõ ràng những đường nét của xương cốt.

Hơn nữa, Ngụy Lão Đại cũng không tỉnh táo, mà nằm trong trạng thái mê man, còn được cắm rất nhiều các loại máy móc.

Trên mặt còn có máy thở oxi, nói chung là không khác gì với trên ti vi cả.

Giang Chu không dám nghĩ đến, căn bệnh này đã mang lại cho Ngụy Lão Đại bao nhiêu đau khổ.

Mà Sở Ngữ Vi thì còn không đành lòng nhìn, nàng chỉ biết nắm chặt cánh tay của Giang Chu.

“Sư mẫu...”

“Đến rồi à? Mau, mau ngồi xuống đi!”

Thần thái của sư mẫu cũng rất tiêu tụy, nhưng nụ cười lại rất tự nhiên.

Nhưng so sánh với một năm trước, thì mái tóc bạc trắng kia thực sự khiến cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Sở hoa khôi nhìn thấy một màn này, càng không thể nhìn được.

Nàng vốn là một người đa sầu đa cảm.

Có đôi khi muốn khóc liền căn bản không nhìn được.

Nhưng mà cũng may là có Giang Chu ở bên cạnh nàng.

Khi tâm trạng của nàng chập chờn quá lớn, liền cọ cọ vài cái ở trong ngực của Giang Chu.

Cảm nhận mùi thuốc lá nhàn nhạt trên cơ thể Giang Chu, tâm trạng liền có thể bình phục một chút.

“Thương lượng xong chưa? Nhất định phải về nhà sao?”

Sư mẫu bất đắc dĩ mà gật đầu: “Đã đến nước này rồi, ông ấy muốn gì cũng phải chiều thôi.”

Giang Chu khẽ thở dài một cái: “Đề em đi liên lạc với bên xe cứu thương.”

“Giang Chu, chuyện của Lão Ngụy đã làm phiền em rồi.”

“Có gì đâu mà phiền, mọi người nói chuyện đi, em ra ngoài gọi điện thoại.”

Giang Chu xoa xoa đầu Sở hoa khô, rồi cầm điện thoại đi động đi ra ngoài.

Là một cá sấu lớn trong giới đầu tư của Thượng Kinh, hơn nữa còn được kênh tài chính và kinh tế của đài truyền hình trung ương tuyên truyền nhiều lần, cho nên Giang Chu vẫn có chút mặt mũi ở Thượng Kinh này.

Viện trưởng vừa nghe thấy là họ hàng của Giang Chu cần xe cứu thương, thì lập tức sắp xếp cho hắn luôn.

Từ Thượng Kinh đến Lâm Giang, khoảng cách tầm mấy trăm km.

Bình thường thì loại chuyện này cần phải đặt trước mới có thể có xe.

Đây chính là sức mạnh của tiền, cũng là sức mạnh của danh tiếng.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Giang Chu liền rời khỏi hành lang, muốn đi tìm một nhà vệ sinh.

Hắn lái xe cả đêm, ngủ bù hơn hai tiếng ở trong bãi đỗ xe.

Dù cho bàng quang của hắn vô cùng mạnh mẽ, thì lúc này cũng không khỏi hơi mắc tiểu.

Giang Chu đi vệ sinh xong, liền trở về phòng bệnh của Ngụy Lão Đại.

Hắn không ngờ mình lại bị một nữ bác sĩ đeo khẩu trang chặn đường ở hành lang.

“Cậu vừa mới đi vệ sinh ở bên kia à?”

Giang Chu cảm thấy người trước mặt này hơi quen quen:

“Đúng thế, có chuyện gì sao?”

Nữ bác sĩ ngẩng đầu lên: “Cậu biết chỗ đó cấm sử dụng không?”

“Rất xin lỗi, tôi không nhìn thấy bảng cấm sử dụng.”

“Cậu nói không có là không có?”

Giang Chu thấy hơi buồn bực, người phụ nữ này có bệnh hay không?

Mình cũng không làm gì quá đáng mà.

Nếu như có bằng chứng sử dụng, vậy chắc chắn hẳn sẽ không đi vào.

Hơn nữa, lúc này cũng không chỉ có một mình hắn sử dụng cái nhà vệ sinh đó.

Tại sao không bắt mấy ông anh vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh kia?

Chương 662: Khi nào cậu trả của hồi môn cho tôi?

Giang Chu hỏi: “Vị bác sĩ này, cô muốn xử lý như thế nào?”

Nữ bác sĩ khoanh tay trước ngực: “Cũng không có gì, chỉ là... Tịch thu công cụ gây án mà thôi.”

“???”

Con bà nó.

Con mụ này bị điên cmnr.

Giang Chu nhất thời cảm thấy đùng quăn hơi lạnh lẽo.

“Nhanh giao ra đây, bằng không thì tôi sẽ gọi bảo vệ.”

“Được rồi, cô gọi đi.”

Nữ bác sĩ sửng sốt: “Cậu... Có phải cậu cho rằng tôi không dám gọi không?”

Giang Chu bỗng nhiên đưa tay ra, chuẩn bị giật khẩu trang của nàng xuống: “Doãn Thư Nhã, có phải cô muốn ăn đòn không?”

“Cậu... sao cậu lại nhận ra được?!”

“Vừa rồi đã cảm thấy hơi giống rồi, nhưng cô mặc áo bác sĩ nên tôi không dám khẳng định.”

Doãn Thư Nhã lấy khẩu trang xuống, hừ một tiếng: “Không ngờ đúng không, bây giờ tôi cũng coi như là một nửa cái bác sĩ rồi.”

Giang Chu cảm thấy rất khó hiểu: “Rốt cuộc cô lại giờ trò quỷ gì?”

“Có nhớ lần chúng ta đến bệnh viện không? Chính là lần đi thăm giáo viên của cậu ấy?”

“Có nhớ, nhưng mà sao?”

Doãn Thư Nhã nhẹ nhàng tựa lưng vào tường, mỉm cười: “Tôi cho rằng, rốt cuộc tôi cũng tìm được chuyện mà mình thích rồi.”

Giang Chu không khỏi cau mày, có chút không hiểu lắm: “Cô nói là làm bác sĩ? Cô từng học y à?”

“Không phải, cậu không nghe thấy tôi nói gì à, tôi nói bây giờ tôi coi như là một nửa cái bác sĩ.”

“Đó chính là hộ sĩ, hay là y tá?”

“Cũng không phải.”

Giang Chu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nhếch mép lên: “Cô sẽ không xin việc dọn vệ sinh trong bệnh viện chứ? Thảo nào cô lại không cho tôi đi vệ sinh.”

Doãn Thư Nhã trợn mắt liếc nhìn Giang Chu một cái: “Mới không phải, hiện giờ tôi mở một cái Quỹ Từ Thiện, chuyên quan tâm đến những người sắp lâm chung.”

“Quan tâm lâm chung?”

“Ừm, chính là tiễn bệnh nhân đi đoạn đường cuối cùng, để cho bọn họ có thể cảm nhận được nhiều vui vẻ và hạnh phúc nhất trong những ngày tháng cuối cùng của mình.”

Giang Chu hơi kinh ngạc: “Cô là một thiên kim tiểu thư, lại đi làm cái này?”

Doãn Thư Nhã hít sâu một hơi: “Tất cả đều là do cậu ban tặng đấy!”

“Hả? Cái này thì có liên quan gì đến tôi?”

“Trước kia, khi quay phim ‘tôi không phải Dược Thần’ thì tôi đã chú ý đến một ít đoàn thể người bệnh, nhưng khi đó chỉ cảm thấy bọn họ rất đáng thương thôi.” Doãn Thư Nhã nhìn

thoáng qua ông lão đang phải sử dụng máy thở oxi ở trong phòng bệnh: “Nhưng đó chỉ là một loại thương hại, chứ tôi không thể thực sự hiểu được nỗi đau của bọn họ.”

“Sau đó, tôi lại đi theo cậu đến thăm giáo viên của cậu, lại phát hiện khi bệnh nặng đến thì không ai có thể cứu được, mặc kệ là người nhà có đau buồn và thương tiếc thế nào, thì cũng chỉ có thể trơ mắt ra nhìn thôi.”

“Tôi chợt phát hiện, so sánh với những thứ này, thì tất cả đau buồn trong cuộc sống của tôi cũng chẳng là cái gì cả.”

Doãn Thư Nhã vừa nói chuyện, vừa móc ra một thứ hình tam giác màu đỏ: “Có nhớ cái này không?”

Giang Chu hơi sững sờ: “Đây không phải phù bình an mà sư mẫu tôi đi cầu cho cô sao?”

“Ừm, tôi vẫn luôn mang nó theo người, bởi vì tôi phát hiện ra, được người khác cảm tạ là một chuyện rất có cảm giác thành tựu, trợ giúp người khác cũng là một chuyện rất vui vẻ.”

“Tôi hiểu rồi, cho nên cô mới thành lập một quỹ từ thiện.”

Sắc mặt Doãn Thư Nhã bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo: “Nói đi, rốt cuộc thì bao giờ cậu mới trả của hồi môn cho tôi?”

Giang Chu tròn tròn mắt lên: “Đậu xanh, năng lực chuyển đổi tài của cô kinh khủng vậy!”

“Dù sao quỹ từ thiện của tôi bây giờ cũng đang cần tiền, cậu mau trả tiền cho tôi.”

“Được rồi, chờ tôi quay lại từ Lâm Giang đã, khi đó chúng ta sẽ ký một hiệp nghị hợp tác.”

Doãn Thư Nhã hơi sững sốt, bỗng nhiên tròn to mắt: “Thế mà cậu lại đồng ý?”

Giang Chu khoanh tay trước ngực: “Đó không phải của hồi môn của cô sao, tôi cầm lâu quá cũng không tiện lắm.”

“Vậy sao trước kia cậu không nói như vậy?”

“Trước kia là xấu hổ vì trong túi rỗng tuếch, hiện giờ thì khác, hiện giờ tôi có tiền.”

Doãn Thư Nhã híp mắt lại: “Ý của cậu là, cậu lợi dụng tôi xong liền kết thúc?”

Giang Chu nhin không được mà trừng mắt: “Tôi nói như vậy bao giờ, đám phụ nữ các cô đều không nói đạo lý như vậy sao?”

“Vậy cậu có ý gì?”

“Tôi cảm thấy chuyện cô làm rất có ý nghĩa, nên tôi muốn hợp tác với cô.”

Doãn Thư Nhã lộ ra vẻ mặt rất bất ngờ: “Ý của cậu là, cậu cũng muốn tham dự vào hạng mục này của tôi?”

Giang Chu gật đầu: “Đúng thế, cho nên tôi mới nói là hợp tác, chứ không phải là trả tiền cho cô.”

“Cậu cmar thấy hạng mục này của tôi rất có ý nghĩa sao?”

“Bình thường thôi!”

“Vì sao?”

Giang Chu yên lặng một lát: “Tôi cảm thấy, càng vui vẻ và hạnh phúc trước khi chết, sẽ càng làm cho bọn họ không rời khỏi thế giới này hơn.”

Doãn Thư Nhã suy tư một lát: “Nhưng mà cậu không cảm thấy những bệnh nhân bị hành hạ bởi bệnh tật rất đáng được quan tâm trước khi chết sao?”

“Đây là lý niệm bất đồng, không có nghĩa là đúng hay sai.”

“Nhưng nếu như cậu không đồng ý với ý tưởng của tôi, tại sao còn muốn hợp tác với tôi?”

Chương 663: Nghĩ bậy bạ gì mà mặt đỏ như vậy?

“Trước kia, khi tôi không có tiền thì cô đã giúp tôi.”

“Hiện giờ tôi có tiền rồi, cũng nên để tôi giúp cô một lần.”

Doãn Thư Nhã nhếch mép lên, nàng cảm thấy tương đối hài lòng với câu trả lời này.

Mình đã lấy hết của hồi môn ra để ủng hộ Giang Chu gây dựng sự nghiệp.

Loại hành vi này đã vượt qua khỏi quan hệ giữa người đầu tư và người được đầu tư rồi.

Nếu như tên này chỉ trả lại tiền choa nàng, vậy nàng sẽ thực sự thất vọng.

“Coi như cậu có chút lương tâm.”

Giang Chu nhẹ giọng cười, lại nhin không được mà nhìn thoáng qua sau lưng: “Cô biết không, hôm nay Ngụy Lão Đại sẽ xuất viện.”

Doãn Thư Nhã hơi sững sờ: “Ngụy Lão Đại là ai vậy?”

“Chính là giáo viên của tôi, người mà cô đã sắp xếp cho ông ấy vào viện ý, lần trước vợ ông ấy còn tặng cô phù bình an còn gì.”

“À? Không phải ông ấy bị ung thư sao? Còn có thể xuất viện á?”

Giang Chu thở dài: “Không phải hết bệnh, mà là bởi vì cảm thấy mình không chịu nổi nữa, cho nên muốn trở về nhà.”

Doãn Thư Nhã yên lặng một lát: “Đây đại khái chính là lá rụng về cội.”

“Ừm, cho nên tôi sẽ về Lâm Giang vài hôm, sau khi về đây sẽ đi tìm cô.”

“Tôi mới không thêm tin cậu.”

Sau khi nghe xong, Giang Chu không khỏi sững sờ một chút: “Cái này có gì mà không tin?”

Doãn Thư Nhã khoanh tay trước ngực: “Lần trước cậu nói một tháng sẽ dẫn tôi ra ngoài chơi một lần, kết quả ba tháng rồi mà vẫn không nhìn thấy bóng dáng đâu.”

“Chủ yếu là bởi vì tôi đang đào hố cho Phi Độ!”

“Vậy kịch bản phim cộng đã đồng ý đưa cho tôi đâu?”

“Kịch bản gì?”

“Tôi không phải Dược Thần phần 2 chứ gì nữa!”

Giang Chu lúng túng sờ mũi một cái: “Thật ra đó là lừa cô thôi, phim này căn bản không có phần hai.”

Doãn Thư Nhã hừ một tiếng: “Tôi biết ngay mà!”

“Hả? Sao cô lại biết?”

“Kết thúc phần một, nhân vật chính đã vào nhà lao, bảo hiểm y tế của quốc gia cũng đã đưa các loại thuốc đặc biệt vào danh sách bảo hiểm, căn bản là không có chỗ trống để làm phần hai.”

Giang Chu cảm thấy rất kinh ngạc: “Vậy hóa ra cô nguyên ý bị tôi lừa gạt?”

Doãn Thư Nhã liếc nhìn Giang Chu một cái: “Tôi lại không lập gia đình, cho anh mượn của hội môn cũng không có vấn đề gì.”

“Cô đúng là có ánh mắt thật đấy.”

“Cậu đúng là có thể tận dụng mọi thứ để tự khen bản thân mình nhỉ.”

Giang Chu mỉm cười: “Xe cứu thương đến rồi, tôi phải đi tiễn Ngụy Lão Đại lên xe, chờ tôi trở về rồi nói chuyện nha.”

Doãn Thư Nhã vẫy vẫy bàn tay trắng như ngọc của mình: “Nhớ kỹ lời cậu nói đấy, nếu cậu cho tôi leo cây nữa, thì sau này đừng gặp mặt.”

“Biết rồi, đám phụ nữ các cô thù dai thật đấy.”

“Hừ, tôi ghét nhất là loại người nói không giữ lời.”

Giang Chu nhếch mép lên, cười hai tiếng rồi quay người đi về phía trước.

Nhưng vừa mới đi được vài bước, hấn nhẹn không được mà dừng bước, quay đầu hỏi: “Doãn phú bà, quan điểm vừa rồi của tôi không chính xác lắm, những chuyện có làm đúng là rất có ý nghĩa, nếu một bệnh nhân ốm đau lâu dài mà không nhận được sự quan tâm, vậy thực sự là quá đáng thương.”

Doãn Thư Nhã ngạo kiều mà hất cằm lên, ánh mắt có một loại vui sướng khi được tán đồng.

Mười giờ, mặt trời treo cao.

Xe cứu thương đã đến trước cổng bệnh viện.

Mấy người đẩy giường bệnh vào thang máy ở trên tầng tám, Ngụy Lão Đại vẫn đang trong trạng thái hôn mê.

Sư mẫu và con cái cũng leo lên xe cứu thương, muốn bầu bạn với Ngụy Lão Đại cả đoạn đường này.

Ngay sau đó, chiếc xe chậm rãi khởi động, đi về phía cửa đường cao tốc.

Từ Thượng Kinh đến Lâm Giang, toàn bộ hành trình khoảng hơn 400 km.

Tốc độ của xe cứu thương không thể quá cao, cho nên chỉ có thể chậm rãi.

Sau khi đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, Giang Chu, Sở Ngữ Vi và Quách Vĩ cũng leo lên xe.

Bởi vì liên tục lái xe một ngày một đêm, cho nên trạng thái hiện giờ của Giang Chu không quá tốt.

Bởi vậy hắn liền giao xe cho Quách Vĩ, để tên nhãi này làm tài xế.

Còn hắn thì ngồi ở hàng ghế sau, nằm trên đùi Sở Ngữ Vi mà ngủ bù.

Mặc dù có Quách Vĩ ở đằng trước, nên Sở Ngữ Vi thấy hơi xấu hổ.

Nhưng những hành động ngọt ngào này vẫn làm cho nàng cảm thấy rất vui mừng.

Thế cho nên trái tim nhỏ đang đập loạn nhịp, hàm răng cắn nhẹ bờ môi đỏ.

“Lâu rồi chưa về nhà.”

“Ai bảo kỳ nghỉ quốc khánh mà anh cũng bận rộn như vậy?”

Giang Chu từ từ nhắm mắt lại, dùng khuôn mặt dán cái bụng dưới phẳng lì của hoa khôi: “Con người, luôn phải hy sinh thời gian để hoàn thành một số chuyện, nhưng kỳ nghỉ quốc

khánh này không về cũng không lỗi, anh đã làm cho đối thủ rất thê thảm.”

Sở Ngữ Vi biết Giang Chu đang nói chuyện ở trên phương diện làm ăn, nhưng nàng cũng không hiểu lắm, cho nên liền đổi chủ đề câu chuyện: “Anh nói xem, Ngụy Lão Đại có thể bình an trở về Lâm Giang không?”

“Nói thật lòng, anh thấy tình trạng của Ngụy Lão Đại quá kém, cho nên khá nguy hiểm.”

“Đúng vậy... Ngụy Lão Đại bây giờ còn không tỉnh lại được.”

Chương 664: Nghĩ bậy bạ gì mà mặt đỏ như vậy? (2)

Quách Vĩ lái xe, nhin không được mà thở dài: “Tôi vốn cho rằng cảnh còn người mất là chuyện có thể cảm nhận được sau khi tốt nghiệp đại học.”

Giang Chu yên lặng một chút: “Lần đầu tiên tôi gặp ông thì ông vẫn còn thò lò mũi xanh, đảo mắt mà ông đã tìm được bạn gái rồi, đúng thật là cảnh còn người mất.”

“Ông mới thò lò mũi xanh.”

“Móa, tại sao ông lại có thể ghét bỏ quá khứ của mình chứ?”

Sắc mặt Quách Vĩ đen xì: “Đây không phải là ghét bỏ, mà căn bản là tôi không có thò lò mũi xanh.”

Sở Ngữ Vi cười đến đỏ mặt: “Thật ra thì khi học lớp một, em vẫn còn là cô bé chảy nước mũi kìa.”

“Thật á?”

“Ừm.”

Giang Chu tưởng tượng cái hình ảnh đó: “Vậy cũng không giống nhau, em chảy nước mũi là đáng yêu, là dễ thương, còn Quách Vĩ chảy nước mũi là cmn hèn mọn, là bỉ ổi.”

Quách Vĩ giận dữ: “Hai người không nên kẻ xướng người họa có được không?”

“Ông có giỏi thì cũng mang Dương Hân đến đây.”

“Dương Hân không có thời gian, cô ấy học đến năm thứ ba rồi, còn chuẩn bị thi nghiên cứu sinh nữa.”

Hai người người một câu ta một câu, làm cho gò má của Sở Ngữ Vi hơi nóng lên.

Quách Vĩ vừa mới nói hai người bọn họ là một đôi, hơn nữa Giang Chu cũng không phản bác.

Điều này chứng tỏ Giang Chu đã thừa nhận sao?

Chuyện này cũng đúng nha...

Dù sao cũng hôn rồi, ôm rồi, sờ soạng rồi...

Toàn thân cao thấp, chỉ còn một bước cuối cùng là chưa bước qua thôi.

Cũng không biết Giang Chu bắt đầu có tâm tư hư hỏng như này từ bao giờ nữa.

Sở hoa khôi nghĩ đến đây, không khỏi thấy hơi thẹn thùng.

Tại sao mình lại nghĩ đến vấn đề này?

Không nên không nên, thật sự là không nên mà.

Bản thân mình là một cô gái, tại sao lại có thể chờ mong đôi với chuyện này được.

“Em đang nghĩ bậy bà gì thế? Sao mặt đỏ bừng lên rồi?”

Sở Ngữ Vi hít sâu một hơi, ra vẻ trấn định: “Không có... không có gì, em chỉ lo lắng cho Ngụy Lão Đại thôi.”

Giang Chu ngẩng đầu nhìn mặt nàng: “Em lo lắng cho Ngụy Lão Đại đến đỏ cả mặt?”

“Em là ... nóng thôi...”

Quách Vĩ nghe thấy câu này, cũng tràn đầy mờ mịt mà quay đầu nhìn Sở Ngữ Vi.

Trời đã cuối thu, mà còn có thể nóng đến đỏ cả mặt?

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân vì sao Sở hoa khôi lại xinh đẹp hơn người bình thường?

“Ai nha, vì sao hai người lại đề ý chuyện này chứ, Giang Chu, anh còn không ngủ bù đi!”

Giang Chu đổi một tư thế: “Ngủ, ngủ, em chờ một chút, anh ngủ luôn đây.”

...

Một lúc lâu sau, sắc trời từ từ âm trầm.

Một cơn mưa nhỏ xuất hiện, làm cho nhiệt độ hạ thấp hơn vài phần.

Giang Chu ngửi mùi thơm trên người Sở hoa khô, giấc ngủ này lại cực kỳ sáng khoái.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, nhiệt độ không khí bên ngoài lại thấp hơn một chút.

Giang Chu xoa xoa cánh tay đã nổi da gà, rồi mở mắt ra.

Hắn ngủ từ mười một giờ trưa, xúc cảm trên người Sở Ngữ Vi vẫn còn tại đó.

Không ngờ vừa mở mắt ra, thì trời đã gần tối rồi.

Giang Chu ngẩng đầu lên, nhìn chung quanh một vòng.

Trong xe đã không còn ai.

Chỉ có một mình hắn tựa vào ghế trên hàng sau, trên người còn đắp cái áo khoác của Sở Ngữ Vi.

“Người đâu rồi?”

Giang Chu đẩy cửa bước xuống xe, phát hiện xe mình đang đỗ ở một khu nhà không quá quen thuộc.

Chiếc xe cứu thương từ Thượng Kinh kia cũng đang đỗ ở bên dưới tòa nhà, chung quanh còn có rất nhiều người đang tụ tập.

Tất cả mọi người đều có sắc mặt nặng nề, dường như ngay cả hô hấp cũng bị đè nén.

Giang Chu nhìn thấy một màn này, nội tâm không khỏi chìm xuống.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một giọng nói truyền ra từ trong đám người.

“Giang Chu, anh dậy rồi à?”

Sở Ngữ Vi bước nhanh qua, rồi nhào vào trong ngực của Giang Chu.

Hai mắt của nàng đã đỏ bừng, so với lúc sáng thì đã sưng lên một ít.

Trong cảm giác lê hoa đái vũ này, lại có thêm vài phần kiều mị.

“Ngụy Lão Đại... Đi rồi...”

Giang Chu liếm bờ môi khô khốc: “Ông ấy vẫn không thể kiên trì đến cuối cùng sao?”

Sở Ngữ Vi lau lau mắt: “Không phải, sư mẫu nói là Ngụy Lão Đại chống đến khi vào khu nhà thì mới nhắm mắt.”

“Vậy thì cũng không tệ...”

“Đây là lần đầu tiên em nhìn thấy có người chết ở trước mặt mình, liền không nhìn được nước mắt.”

Giang Chu vỗ về sau lưng nàng một chút: “Được rồi, đừng khóc nữa, thật ra thì mọi người đều hiểu, đây là chuyện sớm hay muộn thôi.”

Sở Ngữ Vi cắn môi, ôm Giang Chu thật chặt: “Sau này em nhất định sẽ trân trọng anh, chẳng may...”

“Hả? Sao anh nghe thấy lời này không giống như lời tốt lành gì vậy?”

“Dù... dù sao thì sau này em sẽ ngoan, nhất định là vậy!”

Giang Chu gạt đầu một cái, dùng bàn tay rộng lớn để vuốt ve má tóc của nàng.

Người đã chết rồi, chuyện tiếp theo liền đơn giản hơn.

Lâm Giang có phong tục người chết không thể vào nhà.

Vì vậy Ngụy Lão Đại vừa mới xuống xe, lại lập tức bị chuyển lên xe.

Ông không chết tha hương nơi xứ lạ, mà về đến nhà mới nhắm mắt, nghĩ như vậy thì cũng không có gì tiếc nuối.

Chương 665: Nghĩ bậy bạ gì mà mặt đỏ như vậy? (3)

Sư mẫu và con cái của ông liền đi theo xe đến nhà tang lễ.

Nhưng đám người Giang Chu thì không tiếp tục đi theo nữa.

Bởi vì từ biệt với người chết là một chuyện rất tàn khốc.

Bọn họ từ đi Thượng Kinh về đây chỉ là vì muốn tiễn Ngụy Lão Đại đi đoạn đường cuối cùng.

Đoạn đường này đến đây, coi như là đã kết thúc.

Tham gia một cái lễ truy điệu xong, người sống vẫn sẽ tiếp tục sống như cũ, không có gì khác biệt quá lớn.

Rời khỏi khu nhà của Ngụy Lão Đại, Quách Vĩ chợt nhớ ra một chuyện.

“Lão Giang, hay là tôi qua đêm ở nhà ông luôn nhé, bắt xe về nhà từ chỗ này phải mất hơn 40 đồng kìa.”

Giang Chu liếc nhìn Quách Vĩ một cái: “Ông muốn ăn rằm à? Nhà của tôi không có chỗ cho ông ngủ.”

Quách Vĩ nghe thế liền buồn bực: “Tuy phòng ngủ cuối cùng của nhà ông đã đổi thành phòng của Hàn Nhu, nhưng tôi có thể ngủ chung với ông mà?”

“Ông ngủ với tôi?”

“Đúng thế, trước khi chúng ta vẫn ngủ chung với nhau mà.”

Giang Chu nhướn mày lên: “Ông cũng biết, đó là chuyện trước kia rồi mà.”

Quách Vĩ vẫn không hiểu: “Vậy thì sao?”

“Ông ngủ với tôi, Ngũ Vi ngủ ở đâu?”

Quách Vĩ trừng mắt mà yên lặng một lúc, sau đó ngoan ngoãn xuống xe.

Chờ tên nhãi Quách Vĩ này rời đi, Giang Chu đột nhiên cảm thấy cánh tay của mình bị véo một cái.

“Ai nói em sẽ ngủ chung với anh?”

Giang Chu quay đầu nhìn nàng một cái: “Có phải em suy nghĩ nhiều rồi không, anh chỉ muốn đuổi tên nhãi Quách Vĩ đi thôi mà.”

Sở Ngữ Vi liếc nhìn Giang Chu một cái, hừ một tiếng liền đi tới phía trước: “Không ngủ liền không ngủ.”

“Vậy em đi đâu bây giờ?”

“Đương nhiên là về nhà em rồi.”

Giang Chu bỗng nhiên dừng bước lại: “Sở hoa khôi, cha mẹ em không biết em đang ở Lâm Giang, đúng không?”

Sở Ngữ Vi quay đầu, mặt đầy mờ mịt: “Đương nhiên mà, chuyện này quá đột nhiên, em còn chưa kịp nói cho hai người họ biết.”

“Cho nên, tối này là một cơ hội, em về nhà với anh, cha mẹ em cũng không biết đâu.”

“...”

“Có phải bỗng nhiên thấy rất chờ mong không?”

Sở Ngữ Vi cắn môi, tròn mắt lúc sáng lúc tối.

Có phải bỗng nhiên thấy rất chờ mong không?

Ừm... quả thật là có chút chờ mong.

Dù sao thần không biết quỷ không hay, cha mẹ cũng không thể biết được.

Thế nhưng mà chắc chắn nàng không thể trả lời như vậy được.

Con gái đương nhiên phải có rụt rè rồi!

“Không phải, em không chờ mong chút nào!”

...

Sáng ngày hôm sau, ánh mặt trời buổi sáng rất ập áp.

Chỉ là bởi vì đang là mùa thu, nên nhiệt độ không khí vẫn khá lạnh.

Sở Ngữ Vi mở mắt ra, hơi hoảng hốt một chút, lúc này mới phát hiện mình đang ở phòng ngủ của Hàn Nhu.

Không sai, nàng không về nhà, mà là ngủ ở nhà của Giang Chu.

Quý bà Viên Hữu Cầm cảm thấy rất vui vẻ khi hai người họ đột nhiên trở về, cho nên đã làm một bàn tiệc lớn, lại vừa ăn vừa hỏi han ân cần.

Nhưng mà, cái đối tượng hỏi han ân cần này đương nhiên là Sở Ngữ Vi.

Giang Chu cùng lắm thì được coi là thuận miệng thăm một câu.

Hơn nữa Viên Hữu Cầm vẫn có thái độ như khi Phùng Tư Nhược đến.

Nhà gái lần đầu tiên đến nhà ở qua đêm, mặc kệ là xuất phát từ tôn trọng hay là bảo vệ, thì cũng không thể cho hai đứa bé ngủ chung.

Vì vậy, căn phòng của Hàn Nhu lại bị trưng dụng một lần nữa.

Khi Giang Chu dẫn Sở Ngữ Vi về nhà thì vẫn đang ảo tưởng.

Còn thăm nghĩ, đêm này lại phải bận rộn rồi.

Ai ngờ mẹ ruột của mình lại chặn ngang một cước.

Lúc này, đồng hồ đã điểm vào đúng bảy giờ sáng.

Sở Ngữ Vi rời giường đi súc miệng, đi dẹp chạy vào phòng ngủ của Giang Chu.

Nàng cũng không biết vì sao mình lại muốn đi súc miệng rồi mới chạy vào đây.

Đại khái là bởi vì có dự cảm sẽ bị hôn miệng nhỏ?

“Giang Chu?”

“Anh đã dậy chưa?”

Sở Ngữ Vi đứng ở cửa một lúc, nghe thấy tiếng ngáy ở bên tay, nhin không được mà mắng một câu đồ lười.

Sau đó, nàng vươn ngón tay trắng nõn ra, mơn trớn vuốt ve hàng lông mày của Giang Chu.

Vẻ ngoài của tên lười này không quá đẹp trai, vì sao lại khiến người ta ý loạn thần mê như vậy chứ?

Sở Ngũ Vi nhìn Giang Chu một lát, sau đó đưa tay xốc chăn mềm của hắn lên, rồi lặng lẽ chui vào, dán chặt vào sau lưng của hắn.

Giang Chu lái xe lâu như vậy, Từ Thượng Kinh về Hà Châu, lại đi suốt đêm từ Hà Châu về Thượng Kinh.

Chỉ nghỉ ngơi được một lát ở trên xe, căn bản là không thể hết mệt mỏi được.

Cho nên, lúc này hắn vẫn đang ngủ rất sâu, ngay cả bị người khác xâm chiếm ổ chăn mà cũng không hề hay biết.

Giang Chu chỉ là quay người theo bản năng, rồi trực tiếp ôm người ngọc vào trong ngực của mình.

Ừm, thơm thơm mềm mềm, dịu dàng đáng yêu.

Giang Chu đang ngủ mà vẫn chép miệng một cái, lại ôm chặt người ngọc trong ngực hơn một chút.

Sở Ngũ Vi lẳng lặng nằm ở trong lòng Giang Chu, nàng vốn đang tỉnh táo, nhưng từ từ lại bắt đầu buồn ngủ.

Nàng liền nhẹ nhàng khép mắt lại, chuẩn bị ngủ thêm một lát.

Chương 666: Em chui vào chăn của anh, lại nói đạo lý với anh?

10 giờ sáng.

Giang Chu chậm rãi mở mắt ra.

Lúc này hắn mới ý thức được mình đã về Lâm Giang, hiện giờ đang ở trong nhà mình.

Nhưng khi hắn nhìn thấy Sở Ngũ Vi đang nằm trong ngực mình, thì đầu óc vẫn không nhận được mà mờ mịt.

Đầu của mình... vẫn còn sao?

Giang Chu sờ soạng hai cái, không tự chủ được mà thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may, đầu vẫn còn ở chỗ cũ.

Giang Chu chuyển bả vai, rút tay của mình từ trong áo ngủ của nàng ra.

Sau đó, hắn nằm một lúc cho tỉnh táo hẳn, rồi mới lặng lẽ bò xuống giường.

Đúng lúc này, Sở Ngữ Vi nhin không được mà ưm một cái, chậm rãi mở mắt ra.

Nàng vốn đã ngủ đủ giấc rồi, nhưng khi nhìn thấy Giang Chu đang ngủ ngon thì nàng mới quyết định ngủ thêm một lát nữa.

Cho nên vừa nghe thấy động tĩnh liền tỉnh giấc cũng là chuyện rất bình thường.

“Anh dậy rồi à?”

Giang Chu mỉm cười: “Cái con bé chết tiệt này, sao em lại chạy lên giường của anh rồi?”

Sở Ngữ Vi xoa xoa mắt, gò má có hơi đỏ lên: “Người ta đến gọi anh rời giường nha, ai ngờ anh lại không dậy.”

“Cho nên em liền chui vào chăn vào anh?”

“Ừm.”

Giang Chu đưa tay bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Lần sau nhớ chờ lúc anh tỉnh thì hãy đến.”

Sở Ngữ Vi hừ nhẹ một tiếng: “Em mới không thèm, ai biết lúc anh tỉnh thì sẽ làm gì.”

“Mẹ nó, em chui vào chăn của anh, em lại còn giảng đạo lý với anh?”

“Hừ hừ!”

“Hừ cái rắm, chiều này anh sẽ tố cáo với cha mẹ em, nói em chui vào chăn của anh.”

“Vậy em cũng cáo trạng, nói là tối qua anh không cho em về!”

“Nếu như em hy vọng anh thiếu đầu, vậy em liền nói đi.”

Giang Chu vỗ cái trán của nàng một cái, rồi quay người đi ra ngoài.

Quý bà Viên Hữu Cầm và tiên sinh Giang Hoành Sơn đã đi làm từ sớm.

Lúc này, trong nhà chỉ còn hai người bọn họ.

Giang Chu lấy một ít nguyên liệu ở trong tủ lạnh ra, thái một ít thịt, lại làm hai bát mì.

Sau đó, lại bắt đầu làm hai quả trứng trần.

Hai người ngồi xuống đối diện nhau, bắt đầu ăn bữa sáng.

Sau đó, thay quần áo bẩn ra, rồi lái xe đi đến lễ truy điệu của Ngụy Lão Đại.

Sư mẫu vốn không muốn làm quá long trọng, dù sao Ngụy Lão Đại vẫn luôn là một người khiêm tốn.

Cả đời này ông không đánh bài, cũng không uống rượu.

Nhiều lắm là thích chạy marathon, chơi đá bóng.

Những cái được gọi là cảnh tượng hành tráng, vẫn luôn không có liên quan gì với ông.

Cho nên, theo suy nghĩ của sư mẫu, thì chỉ cần làm một lễ truy điệu đơn giản là được.

Nhưng kế hoạch luôn không theo kịp biến hóa.

Cũng không biết là ai đã nói tin tức Ngụy Lão Đại qua đời ra ngoài.

Vì vậy, vô số xe cộ tập nập mà đến khu chung cư, làm tắc cả đường bên ngoài.

Ngụy Lão Đại làm giáo viên hơn ba mươi năm, đã dạy dỗ vô số học sinh, nhưng đại bộ phận học sinh đều chưa trở lại cái thành phố nhỏ Lâm Giang này.

Một phần trong đó học tập và làm việc ở các thành phố lớn, còn một bộ phận thì trực tiếp xuất ngoại, trở thành cái gọi là tinh anh.

Nhưng chuyện này vẫn không thay đổi được một sự thật là, Ngụy Lão Đại có học trò ở khắp thiên hạ.

Giống như ngày hôm nay, không ai ngờ sẽ có nhiều học sinh đến tiễn đưa ông như vậy.

Tình hình này khiến cho cư dân quanh đây bị dọa đến nhảy dựng lên.

Lòng thầm nói, Lão Ngụy làm giáo viên thật sự là quá thành công.

Điều càng khiến người ta bất ngờ hơn là, hiệu trưởng trường cấp ba thành nam đã cho học sinh lớp 12A1 nghỉ một ngày, để cho bọn họ đến tham gia lễ truy điệu.

Ngụy Lão Đại là giáo sư đặc cấp của quốc gia, là giáo viên tốt nhất của trường học.

Cả đời này, ông đều ở đây để quan tâm đến vận mệnh thi đại học của học sinh.

Vài chục năm trôi qua, ông vẫn luôn là một giáo viên chủ nhiệm lớp 12, chưa từng làm chủ nhiệm mấy lớp thoải mái như lớp 10 và lớp 11.

Đây chính là lý do mà trường học tôn trọng ông, cũng hoài niệm và ghi nhớ ông.

Sự mẫu thấy càng ngày càng có nhiều người đến tham gia lễ truy điệu, trong nhà còn không có cả chỗ đứng chứ đừng nói là ngồi.

Vì vậy, tạm thời dời địa điểm ra một khu vực ở ngoài khu chung cư.

Mặc dù bố trí khá vội vàng, thậm chí là hơi đơn sơ.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến đám học sinh hồi ức và hoài niệm chút nào.

“Anh Từ, đã lâu không gặp, sao anh lại béo thế này.”

“Bị vợ cho ăn thôi, cậu thế nào rồi?”

“Tôi làm việc ở trên chợ bên kia, tối hôm qua nghe nói chuyện này, liền đi suốt đêm về đây.”

“Thật không ngờ... Chúng ta lại gặp lại nhau dưới tình huống này.”

“Các cụ đã nói người tốt sống không lâu, không ngờ lại là sự thật.”

“Các cụ nói không sai!”

Lúc này, Giang Chu nắm tay Sở Ngữ Vi đứng ở bên ngoài, nhìn không chớp mắt những cảnh này.

Bọn họ đã đưa tiễn Ngụy Lão Đại đoạn đường cuối cùng, cũng không cần phải... không cần phải chen vào trong.

Hơn nữa, tâm trạng của bọn họ bây giờ đã khá hơn hôm qua nhiều.

Đại khái là bởi vì nhìn thấy có nhiều người đến như vậy, nên cũng cảm thấy vui mừng thay cho Ngụy Lão Đại.

Chương 667: Bị cha vợ bắt tại trận!

Sở Ngữ Vi hỏi: “Chúng ta có nên mua mộ cái vòng hoa không?”

Giang Chu cúi đầu nhìn nàng: “Anh đã đặt rồi, lát nữa sẽ đưa tới.”

Sở Ngữ Vi gật đầu, lại tiến lại gần Giang Chu hơn một chút: “Có nhiều người đến tiễn Ngụy Lão Đại như vậy, nhất định ông ấy sẽ rất vui vẻ.”

“Ừm, cũng không biết sẽ có nhiều người như vậy đến tiễn đưa khi anh chết không.”

“Anh đừng nói hươu nói vượn, nào có ai tự nguyện rửa bản thân mình.”

“Anh chỉ là hơi xúc động một chút mà thôi!”

Chẳng mấy chốc, hai tiếng đã trôi qua.

Lễ truy điệu cũng đã đến hồi cuối.

Ngụy Lão Đại từ một bóng người sinh động, đã biến thành một tấm di ảnh đen trắng ở trong lòng mọi người.

Những người từ nơi khác chạy đến đây vẫn chưa kịp ăn cơm, liền vội vội vàng vàng chạy về nơi khác.

Những người xin nghỉ một ngày thì bắt đầu chuẩn bị ôn chuyện với những người bạn học kỹ một chút.

Giang Chu thấy cũng không còn chuyện gì nữa, liền lôi kéo Sở Ngữ Vi đi dạo trong trung tâm thành phố.

Mãi cho đến chạng vạng tối, sắc trời cũng từ từ tối hơn.

Gió đêm rất lạnh lẽo.

Giang Chu cùng Sở Ngữ Vi đi đến khu chung cư Giang Đông.

“Em ngàn vạn lần đừng nói chúng ta đã về từ hôm qua, biết chưa?”

Sở Ngữ Vi trợn mắt liếc nhìn Giang Chu một cái: “Có gan làm lại không có gan nhận, lại bắt em lừa gạt cha mẹ mình?”

Giang Chu hô to oan uổng: “Em đừng ngậm máu phun người, anh đã làm gì?”

“Anh dẫn em về nhà ở qua đêm.”

“Vậy thì đã làm sao, anh lại không để em gào khóc rên rỉ.”

Gò má Sở Ngữ Vi đỏ ửng, nhin không được mà đưa tay bấm Giang Chu một cái.

Chỉ là động tác rất nhẹ nhàng, căn bản là không đau không ngứa.

Giang Chu lấy điện thoại di động ra, nhìn thoáng qua một chút.

Ừm, năm giờ chiều.

Đây là một thời gian rất tốt.

Dì Trần đã tan làm, nhưng chú Sở thì chưa tan tầm.

Như vậy thì, đầu chó của mình tạm thời không có nguy hiểm.

Dì Trần là một người phụ nữ, cho nên không thể nào khỏe hơn chú Sở được.

Sở Ngữ Vi lên lầu, gõ cửa một cái.

Cốc cốc cốc!

“Mẹ, mẹ có nhà không, con về rồi!”

Giang Chu cũng hắng giọng một cái: “Mẹ, chúng con về rồi đây!”

Sở Ngữ Vi lấy tay đẩy Giang Chu hai cái: “Anh... anh gọi linh tinh cái gì, chẳng may bị hàng xóm nghe thấy thì làm sao bây

giờ?”

“Nghe thấy liền nghe thấy thôi, dù sao anh cũng không lỗ.”

“Đồ vô lại!”

Vô lại thì vô lại đi.

Đầu năm nay, người thành thật là không bán được.

Chính là vô lại mới có thể được phụ nữ yêu thích.

Giang Chu cảm thấy cái từ vô lại này, cũng coi như là đang khích lệ.

Đúng lúc này, trong phòng truyền ra một tiếng ken két.

Quý bà Trần Uyển Oánh mở một khe cửa, nhìn thoáng qua bên ngoài.

Khi phát hiện con gái của mình đang đứng ở cửa, nét mặt của bà liền trở nên hết sức kinh ngạc.

“Ai, sao hai đứa lại về nhà rồi?”

“Mẹ, giáo viên chủ nhiệm thời cấp ba của bọn con qua đời...”

“Hả?”

Giang Chu gật đầu: “Ngụy Lão Đại đã qua đời vì ung thư, cháu dẫn Ngữ Vi về đi tiễn đưa.”

Trần Uyển Oánh vội vàng mở cửa ra: “Mau vào mau vào, đừng đứng ở ngoài nữa.”

“Cảm ơn mẹ!”

“Cảm ơn mẹ!”

Sở Ngữ Vi nhú mày lại: “Này, đây là mẹ em.”

Giang Chu nheo mắt lại, véo gò má của nàng một cái: “Cận thận lời nói một chút, chúng ta vừa trở về sáng nay, biết chưa?”

“Em cũng không phải kẻ ngu.”

Trần Uyển Oánh nghe thấy hai người xì xào bàn tán, không khỏi thấy hơi kỳ lạ: “Hôm nay ngày mai cái gì?”

Giang Chu vội vàng nói tiếp: “Không có gì, chỉ là thời tiết ngày hôm nay không tệ.”

“Thời tiết... quả thực là không tệ, nhưng sao hai đứa không gọi điện thoại trước mà đã về rồi?”

“Chủ yếu là vì sáng nay đi quá sớm, sợ dì và chú chưa ngủ dậy, cho nên không gọi.”

Trần Uyên Oánh rót chén nước: “Hai đứa ăn cơm chưa?”

Sở Ngữ Vi nhìn thoáng qua Giang Chu: “Chúng ta ăn cơm chưa?”

“Chưa ăn.”

Trần Uyên Oánh nhin không được mà trừng mắt với còn gái mình một cái: “Con bé chết tiệt này, ăn hay chưa mà con cũng không biết à?”

Sở Ngữ Vi nghẹn họng, có chút ủy khuất: “Giang Chu không cho con nói lung tung.”

“???”

“Giang Chu, cháu lại bắt nạt Ngữ Vi nhà dì rồi à?”

Giang Chu tròn tròn mắt mà nhìn: “Trời đất chứng giám, tuyệt đối là Ngữ Vi đang hãm hại cháu.”

Trần Uyên Oánh nhìn hai người bọn họ, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ: “Được rồi, hai đứa ngồi trước đi, mẹ đi mua ít thức ăn về đã.”

“Mẹ, con đi mua thức ăn với mẹ nhé.”

“Hai đứa vừa đi về, cũng mệt mỏi rồi, ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Sở Ngữ Vi nhìn thoáng qua Giang Chu, lập tức khoát tay: “Không mệt mỏi không mệt mỏi, con không mệt chút nào.”

Trần Uyên Oánh cầm chìa khóa liền đi ra cửa: “Không mệt cũng không cần con, con có biết bao nhiêu tiền một cân khoai tây không?”

“Con...”

Trong khi nói chuyện, Trần Uyên Oánh đã mở cửa đi ra ngoài.

Lúc này, trong phòng khách chỉ còn lại hai người bọn họ.

Chương 668: Bị cha vợ bắt tại trận! (2)

Giang Chu đặt chén nước xuống, chuyển đến trước mặt Sở hoa khô: “Bây giờ còn biết cáo trạng rồi cơ đấy.”

Sở hoa khô chuyển sang bên phải một chút: “Ai bảo anh luôn bắt nạt em.”

“Đánh rắm, sáng sớm nay chính em đã chủ động chui vào chăn của anh.”

“Em đang nói chuyện anh bắt em lừa gạt cha mẹ em, không cho em nói chuyện qua đêm ở bên ngoài.”

Giang Chu bỗng nhiên đứng dậy, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà đè nàng xuống ghế sa lon: “Tối hôm qua anh chỉ cho em một cái đề nghị, nhưng đó là chính em động lòng.”

Sở Ngữ Vi đỏ mặt: “Nói vậy, rõ ràng là anh đã mê hoặc em.”

“Anh mê hoặc em thế nào?”

“Chính là như vậy.”

“Như vậy là như nào?”

Sở Ngữ Vi học động tác nhú lông mày của Giang Chu:

“Chính là như thế này.”

Giang Chu có chút khiếp sợ: “Đậu xanh, anh chỉ nhú mày một cái, em liền trở về qua đêm với anh?”

“Em...”

“Vậy nếu như anh nhún mày một cái, chẳng phải tất cả người trên đường đều muốn xếp hàng để qua đêm với anh à?”

Sở Ngữ Vi gạt một cái, đưa tay đẩy đẩy Giang Chu: “Sướng chết anh nhé, anh nặng quá, đè chết em rồi, mau dậy đi.”

Giang Chu căn bản là không di chuyển chút nào, mà nhìn nàng với ánh mắt khiêu khích: “Em có giỏi thì tự đứng dậy đi.”

“Vậy anh đừng trách em kêu cứu mạng.”

“Kêu đi!”

“Cứu mạng, ô ô, Giang Chu vô lại bắt nạt người khác, sắp đè chết người rồi.”

Nhưng đúng lúc này, một tiếng động nhỏ vang lên.

Sở Hùng vừa tan tầm về nhà, liền sững sờ ở trước cửa, đầu óc có chút mờ mịt.

Cùng lúc đó, Giang Chu và Sở Ngữ Vi cũng cứng đờ ở trên ghế sa lon.

Hai người lúc lên lúc xuống, tất cả đều ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

“Hai đứa...”

“Chú Sở, cháu... Cháu nói là chúng cháu đang chơi trò chơi, chú có tin không?”

Hai tiếng sau, Giang Chu dùng tay bịt mắt đi về nhà.

Quý bà Viên Hữu Cầm vừa mới tan làm về nhà lau nhà, nhìn thấy hành vi quái dị của con trai thì không khỏi cau mày.

“Con làm gì thế? Không có mặt mũi nhìn người à?”

“Mẹ, ngài quả thật là thần cơ diệu toán.” Giang Chu lấy tay ra, đáy mắt đã đen xì: “Mẹ xem, có đẹp trai không?”

Viên Hữu Cầm lập tức ném chổi lau nhà: “Con... Con đập đầu vào đâu à? Mặt có bị làm sao không?”

“Không sao đâu, đây là con tự làm tự chịu thôi.”

“Con đã bao nhiêu tuổi rồi hả? Đi ra ngoài một chuyến mà còn có thể làm cho mình bị như thế này? Con sẽ không đánh nhau chứ?”

“Không không không, con tuyệt đối sẽ không đánh nhau với người khác!”

Giang Chu rất khẳng định, rất cam đoan chuyện này.

Không sai, chuyện vừa rồi thực sự không thuộc phạm vi đánh nhau, mà là hắn bị chú Sở ngược đãi một trận.

“Ai, cha con đâu rồi?”

“Không biết nữa, tan làm hơn ba tiếng rồi mà còn chưa về, nếu như mẹ mà biết ông ấy lại đi câu cá, vậy mẹ sẽ cho ông ấy ngủ ở ghế sofa.”

Viên Hữu Cầm vừa nói xong, cửa nhà liền mở ra.

Giang Hoành Sơn đi vào trong nhà, thay giày, lại vừa hát vài câu vừa đi vào nhà.

Khi ông nhìn thấy vết máu ứ đọng trên mắt của Giang Chu, toàn thân liền sửng sốt một chút.

“Bảo sao hôm nay con chó đen ở cuối phố lại bị què chân...”

Mặt Giang Chu đầy dấu chấm hỏi: “Cha, con bị ngã thôi mà, cha đừng suy luận lung tung được không?”

Giang Hoành Sơn đưa tay xắn ống quần lên, để lộ một khối máu ứ đọng: “Thật không hổ là con cha, xem đi, cha cũng bị ngã một cái này.”

“Cái đồ chơi này mà cũng có thể chơi như vậy à?”

“Xem đi, hình dáng như thế nào?”

“Khoan hãy nó, đúng là hơi giống UFO.”

Viên Hữu Cầm liếc một cái, sắc mặt lập tức thanh đổi: “Giang Hoành Sơn, ông lại đi câu cá đúng không?!”

Giang Hoành Sơn lập tức thả ống quần xuống: “Không có, tuyệt đối không có, tôi đi uống rượu với Lão Sở thôi.”

“Thật không?”

“Đương nhiên, tôi có thể thề, sẽ không tiếp tục đi câu cá ở sông nữa.”

Viên Hữu Cầm nửa tin nửa ngờ: “Tốt nhất là ông đừng lừa tôi!”

Giang Hoành Sơn tỏ vẻ vô tội: “Tôi nào dám chứ!”

“Tôi cũng tin là ông không có lá gan này.”

“Hi hi, com tối xong chưa?”

“Vẫn chưa xong, vừa trở về nhà là chỉ biết ăn.”

Viên Hữu Cầm lườm Giang Hoành Sơn một cái, rồi quay người đi vào nhà bếp.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này, không nhịn được mà bu lại.

“Cha, sao bây giờ mẹ con còn quản cả chuyện cha đi câu cá rồi?”

“Con có nhớ chú Bạch mà trước kia hay đến nhà chúng ta chơi không?”

“Có nhớ.”

Giang Hoành Sơn thở dài: “Tháng trước ông ấy đi câu cá ở sông rồi ngã một cái, chạm vào đường dây cao thế, liền đi rồi.”

Giang Chu lập tức tròn mắt lên mà nhìn: “Vậy ngài còn dám vụng trộm đi câu?!”

“Nói vậy, cha là đi uống rượu với chú Sở của con.”

“Cho con 500 đồng đi.”

Mặt Giang Hoành Sơn đầy dấu chấm hỏi: “Dựa vào cái gì?”

Giang Chu chỉ chỉ vào mắt mình: “Đây chính là tác phẩm của chú Sở, vẫn còn nóng hôi hôi đây này, cha thấy chú ý có thời gian đi uống rượu với cha sao?”

“Con... ngay cả cha mình mà con cũng bắt chẹt, đáng đời con bị ăn đòn!”

Chương 669: Tôi chưa từng cho người khác phái vào phòng làm việc!

Cuối tháng mười, thời tiết từ từ lạnh hơn.

Sau khi trở về từ Lâm Giang, Giang Chu vẫn luôn sáng tác cuốn sách ‘Chiến tranh Internet’ của mình.

Hắn cũng lợi dụng thân phận người trọng sinh, để viết những dự đoán về tương lai của mình vào trong sách.

Dĩ nhiên, chỉ có một phần nhỏ trong số những dự đoán này là đáng tin.

Hơn nữa, cái bộ phận đáng tin này cũng tương đối mơ hồ.

Trọng sinh là ưu thế lớn nhất của hắn khi đối mặt với thế giới này.

Hắn sẽ không hào phóng đến mức tuyên truyền chiêu hướng của tương lai cho tất cả mọi người biết.

“Vũ Đình, chuyển báo cáo của Tụ Mỹ gần đây cho tôi xem.”

“Được rồi sếp, đã gửi đến hòm thư của ngài.”

Giang Chu mở hòm thư ra xem, dùng một tay sờ cảm, bắt đầu xem xét cẩn thận.

Hôm nay, tiếng tăm của Tụ Mỹ đã rớt xuống đáy cốc.

Tất cả những khách hàng và hình tượng thương hiệu đã tích lũy được từ đầu đều hao tổn gần như sạch sẽ.

Chỉ là Phùng Nhạc không buông tha được, cũng không dám buông, cho nên vẫn đang đau khổ chống đỡ.

Dựa theo báo cáo này, giai đoạn sau Tụ Mỹ đã tuyên truyền và vận danh thêm hai lần.

Tất cả đều là kế hoạch dùng giá thấp để kéo lại khách hàng.

Nhưng bởi vì đến tận bây giờ, phong ba hàng giả vẫn chưa có câu trả lời hợp lý, cho nên người tiêu dùng căn bản là không quan tâm đến Tụ Mỹ, thậm chí âm thanh trên chộc và giễu cợt càng lúc càng lớn.

“Lại gửi phiếu giảm giá để chúng ta mua hàng giả à?”

“Phiếu giảm giá mười phần trăm, chết cười, là đang khuyến chúng ta mua hàng giả bằng giá tiền của hàng thật sao?”

“Ai mua mỹ phẩm ở Tụ Mỹ thì kẻ đó chính là ngu xuẩn!”

“Đúng vậy, đây chính là thứ dùng cho da và cho mặt, chẳng may làm hỏng mặt thì không chịu nổi đâu.”

“Đúng là nhà tư bản hút máu, còn nền tảng bán đồ chính hãng nữa, chính hãng cái cmm!”

“Nhanh đóng cửa đi thôi, đừng lừa gạt người tiêu dùng nữa!”

“Vẫn không giải thích chuyện hàng giả, bây giờ phát phiếu giảm giá cũng có lợi ích gì?”

“Tôi đại diện cho chính tôi, tôi thấy là nhà bọn họ đại diện cho tiền thì đúng hơn.”

Giang Chu nhìn những bình luận này ở trên internet, đột nhiên lại cảm thấy Phùng Nhạc có chút đáng thương.

Đúng, chính hắn đã kéo lão hồ ly này vào cuộc.

Cũng vẽ cho lão hồ ly này một cái bánh thơm ngon ngào ngạt.

Cũng chính hắn đã trực tiếp ném khối bánh này xuống đất, làm cho nó dính đầy bùn cát.

Hiện giờ Phùng Nhạc vứt đi thì tiếc, ăn thì lại ăn không vào.

Đối với một đại lão trong giới kinh doanh như Phùng Nhạc mà nói, thì loại tình cảnh tiền thoái lưỡng nan này cũng không coi vào đâu.

Nhưng bởi vì Phùng Viễn Sơn không sống được lâu nữa, cho nên hiện giờ Phùng Nhạc không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Phùng Nhạc chỉ có thể bị Tụ Mỹ kéo xuống, có lẽ bây giờ ông ta đang rất đau đầu.

Giang Chu đóng báo cáo lại, cầm chìa khóa đi xuống lầu.

Thượng Kinh vào mùa đông có một loại mỹ cảm u buồn và thê lương.

Chỉ tiếc là không được nhìn thấy cặp chân trắng và xương quai xanh của mùa hè.

Chuyện này khiến cho Giang Chu chẳng buồn đi ngồi xỏm ở trước cửa phòng tắm nữ nữa.

Nữ sinh viên vừa ra ngoài liền che kín mít, hoàn toàn không đẹp chút nào.

Trong khi Giang Chu đang nghĩ ngợi, một chiếc Mercedes màu đen dừng lại ở trước cửa tòa nhà.

Tài xế mặc tây trang bước xuống xe, kéo cửa cho Giang Chu.

“Giang tổng, ngài muốn đi đâu?”

“Đi tòa nhà Ngân Hà.”

Tài xế gạt đầu, bắt đầu lái xe dung nhập vào dòng xe cộ.

Giang Chu thì ngồi ở hàng sau, xoa xoa huyệt thái dương mà nhìn ra phía người cửa sổ, yên tĩnh thưởng thức phong cảnh đường phố hai bên.

Thật ra thì hắn thích tự lái xe hơn, bởi vì hắn là một người có ý muốn không chế khá mạnh.

Tự mình không chế tốc độ, cũng là một loại biểu hiện của nó.

Chỉ là từ Thượng Kinh chạy đến Hà Châu, lại từ chạy từ Hà Châu về Thượng Kinh trong một ngày một đêm, thực sự đã khiến cho hắn muốn ói.

Vì vậy, sau khi trở về, hắn đã thuê một tài xế riêng.

Kết quả...

Thật cmn thơm.

Nửa tiếng sau, ở tòa nhà Ngân Hà.

Giang Chu đi thang máy lên tầng ba, xuyên qua một hành lang gập ghềnh.

Khoảng tầm chưa đến 30 mét ở phía trước, có một tấm bảng hiệu.

Trên đó viết mấy chữ to công ty Bách Việt.

Giang Chu đi dọc theo bảng hiệu, đi vào một gian phòng làm việc, trong lúc nhất thời đã hấp dẫn không ít ánh mắt.

“Quấy rầy một chút, tôi đến tìm Quý tổng.”

Nữ nhân viên tiếp tân ngẩng đầu lên: “Xin chào tiên sinh, Quý tổng đang họp với bộ phận tư pháp, xin hỏi ngài có hẹn trước không?”

Giang Chu lắc đầu: “Cô cứ nói là bạn cũ đến bàn chuyện hợp tác là được, tôi có thể chờ ở đây một lúc.”

“Vâng tiên sinh, mời ngài ngồi.”

“Làm phiền rồi.”

Giang Chu đi đến khu nghỉ ngơi, ngồi xuống, bắt đầu nhìn lướt qua báo chí ở trên kệ tạp chí.

Cũng không lâu lắm, khu làm việc liền có tiếng giày cao gót giẫm lên sàn nhà truyền đến.

Quý Tử Hàm mặc một bộ tây trang ngắn màu vỏ cau đi đến, trên mặt nàng còn có chút kinh ngạc.

“Giang tổng, sao cậu lại đến đây?”

Giang Chu khép quyển tạp chí lại, đặt xuống ghế: “Tìm cô bàn chuyện hợp tác.”

Quý Tử Hàm nhìn Giang Chu: “Cậu nghe nói rồi?”

“Nghe nói cái gì?”

“Tôi và Phi Độ đã đường ai nấy đi rồi, cũng chính thức rời khỏi hạng mục Tụ Mỹ.”

Chương 670: Tôi chưa từng cho người khác phái vào phòng làm việc! (2)

Giang Chu cảm thấy kinh ngạc với quyết đoán của nàng: “Thảo nào cô lại hợp với bộ phận pháp luật, Phùng Nhạc có gây khó dễ cho cô không?”

Quý Tử Hàm nhẹ giọng cười: “Vậy thì không có, nhưng chuyện nên làm thì vẫn phải làm, miễn cho trở tay không kịp.”

“Vậy đến phòng làm việc của cô nói chuyện đi nhé?”

“Chuyện này...”

“Chẳng lẽ cô còn có việc gì khác sao?”

Quý Tử Hàm cắn môi: “Cũng không có chuyện gì cả, xin mời đi theo tôi.”

Giang Chu cất cuốn tạp chí vừa đọc lên kệ, lại đi theo nàng vào phòng làm việc.

Lúc này, tất cả nhân viên chung quanh đều lộ ra vẻ kinh ngạc, ngay sau đó liền bàn tán xì xào.

Giang Chu đóng cửa lại, nhìn về phía Quý Tử Hàm: “Sao bọn họ lại kinh ngạc như vậy?”

Quý Tử Hàm nhẹ giọng cười: “Tôi chưa từng cho phép người khác phái vào phòng làm việc của mình, cậu là người đầu

tiên.”

“Vậy tôi cũng không khác cô là bao.”

“Cậu cũng không cho người khác phái vào?”

Giang Chu ngồi xuống ghế sa lon, quan sát bốn phía: “Không phải, tôi cũng không cho người cùng giới tính vào phòng làm việc của mình.”

Quý Tử Hàm nhin không được mà lườm Giang Chu một cái: “Cho nên, hôm nay cậu đến đây làm gì?”

“Hợp tác một cái hạng mục.”

“Hạng mục gì?”

Giang Chu lấy một bản tài liệu ra: “Tôi chuẩn bị giao cho cô làm điều hành hạng mục Pinxixi của Kinh Nam.”

Quý Tử Hàm hơi sững sờ, ánh mắt bỗng nhiên trở nên ảm đạm: “Lại là nền tảng thương mại điện tử à, nhưng mà tôi đã không có lòng tin.”

“Tự Mỹ thành ra như vậy không phải vì năng lực của cô, mà là do tôi đào hố quá sâu.”

“Nhưng chuyện này cũng chứng minh tôi không đủ năng lực để cách vãn cục diện khi bị đối thủ nhắm vào, cậu còn dám giao Pinxixi cho tôi?”

Giang Chu yên lặng một lát: “Thuật nghiệp hữu chuyên công, mỗi một người đều có sở trường và sở đoản, tôi nhìn trúng độ nhạy cảm với thế cục của cô.”

Quý Tử Hàm hít sâu một hơi: “Trái lại thì tôi cho rằng mình không đủ nhạy cảm, bằng không thì tôi đã xử lý được phong ba hàng giả đó rồi.”

“Cô làm ra một hoạt động ‘ngày mỹ phẩm toàn cầu’, đó cũng đã rất ghê gớm rồi.”

“Cậu thực sự cho rằng hoạt động đó rất tốt?”

Giang Chu gật đầu: “Chế tạo một cái ngày lễ tiêu phí, kéo theo thói quen tiêu phí, cái kế hoạch này rất tốt, lại còn không có giới hạn.”

Quý Tử Hàm cắn môi: “Vậy vì sao tôi vẫn thất bại?”

“Đó là bởi vì định vị của Tụ Mỹ quá nguy hiểm, một nền tảng thương mại điện tử làm sao có khả năng không có hàng giả được, nó lại dám tự xưng là bán đồ chính hãng, không sập mới là lạ.”

“Nhưng mà... kế hoạch Tụ Mỹ này là do cậu làm ra mà!”

“Đúng thế, đó là do tôi cố tình đào hố.”

“Cậu thật sự quá xấu xa.”

“Bình bất yểm trá, đây vốn chính là chiến tranh.”

Quý Tử Hàm nhìn Giang Chu với ánh mắt thăm dò: “Cậu thực sự thích vợ người khác?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Ký hợp đồng trước đi...”

Quý Tử Hàm nhìn bản hợp đồng trước mặt, nàng không khỏi yên lặng một lát.

Tình cảnh của Bách Việt bây giờ rất xấu hổ.

Bởi vì phong ba của Tụ Mỹ chẳng những ảnh hưởng đến Phi Độ, đồng thời nó cũng ảnh hưởng đến hình tượng của Bách Việt ở trong giới.

Một cái nền tảng thương mại điện tử phát triển rất tốt đẹp, thậm chí còn có cơ hội trở thành một nền tảng thương mại điện tử hàng đầu cả nước.

Nhưng sau khi Bách Việt nhảy vào cuộc, thì nó lại trở thành con chuột bị người tiêu thụ đuổi đánh.

Dưới loại nhận thức này, Bách Việt rất khó có thể nhận được thêm hạng mục hợp tác mới.

Hơn nữa, loại ảnh hưởng này sẽ duy trì thời gian rất dài.

Nếu như có thể kiên trì được, thì khoảng thời gian này chính là kỳ thung lũng của công ty.

Nhưng nếu như không thể kiên trì nổi, vậy đây chính là khoảng thời gian mà Bách Việt tuyên bố phá sản.

Cho nên, bây giờ Giang Chu mang một hạng mục hợp tác qua, chẳng khác gì là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi với Bách Việt cả.

Hơn nữa, phần hợp tác này không chỉ có ý nghĩa ở phương diện tiền bạc.

Bởi vì hình tượng của tập đoàn không chế cổ phần Chu Tinh vẫn luôn rất tốt trong vòng ở Thượng Kinh, nó là chong chóng đo chiều gió của ngành internet tương lai.

Cho nên, Chu Tinh có thể hợp tác với Bách Việt, không nghi ngờ gì là có thể giúp Bách Việt thành lập lại hình tượng của mình một lần nữa.

Nói cách khác, giao Pinxixi cho Bách Việt điều hành, Chu Tinh chưa chắc đã kiếm, nhưng chắc chắn Bách Việt sẽ không thua thiệt.

Quý Tử Hàm nghĩ đến đây, không khỏi thấy hơi cảm kích.

Chuyện dệt hoa trên gấm thì ai cũng có thể làm, nhưng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì không phải ai cũng chịu làm.

Vì vậy, Quý Tử Hàm cầm bút lên, dứt khoát ký tên của mình vào.

“Cảm ơn!”

“Không cần khách khí, tôn chỉ của tôi là có tiền mọi người cùng nhau kiếm.”

Quý Tử Hàm nhìn không được mà cười khẽ: “Vậy tại sao cậu muốn cùng kiếm tiền với Phùng tổng?”

Giang Chu nhếch mép lên: “Bởi vì tôi không muốn Phùng Nhạc kiếm tiền, vậy ông ta liền không kiếm được tiền.”

“Nếu như những lời này của cậu mà truyền ra ngoài, tất cả mọi người sẽ cho rằng cậu là một tên điên cuồng vọng.”

“Khi tôi mới làm đầu tư, không phải tất cả mọi người cũng cho rằng như vậy sao? Cho rằng tôi là một tên điên, không giữ lại một đồng nào trong tay, nhưng mà kết quả thì sao? Tôi đã thanh công!”

Chương 671: Tình yêu xé bóng là tình yêu cuồng nhiệt!

Quý Tử Hàm hơi sững sờ, lúc này nàng mới nhớ đến, từ khi Giang Chu bộc lộ tài năng đến khi thanh danh vang dội như bây giờ, thời gian chỉ mới có hai năm thôi.

Khi đó, tất cả mọi người đều cho rằng Giang Chu là một người mới không hiểu gì, còn cười nhạo hành vi được ăn cả ngã về không của Giang Chu là quá ngu xuẩn.

Nhưng thực tế chính là, bây giờ Giang Chu đã đứng ở đầu ngọn gió của thời đại Internet này.

Mà những người đã từng cười nhạo Giang Chu, tất cả đều thềm thuồng những hạng mục dưới cờ của Chu Tinh.

Từng người đều trợn tròn mắt mà nhìn, cũng không biết là đã khóc hết nước mắt chưa.

“Thành công, tất nhiên sẽ kèm theo một vài nguyên nhân, cho nên người thành công mới là số ít, cũng chính bởi vì như vậy, tôi mới không quan tâm đến đánh giá của những người khác dành cho mình.”

Quý Tử Hàm kinh ngạc nhìn Giang Chu: “Giang Chu, tôi cảm thấy cậu không đẹp trai chút nào.”

Giang Chu nghe thế liền nhe răng: “Đánh rắm!”

“Không phải cậu nói cậu không quan tâm đến đánh giá của người khác với mình sao?”

“Nói tôi khờ thì được, nhưng nói tôi không đẹp trai thì không được!”

Quý Tử Hàm nhìn lấy Giang Chu, bỗng nhiên lại nhin không được mà bật cười thành tiếng.

Mấy hôm nay nàng rất phiền muộn vì chuyện hủy hợp đồng với Phi Độ, cộng thêm lo lắng cho tương lai của Bách Việt.

Sau khi Giang Chu rời khỏi tòa nhà Ngân Hà thì đã là ba giờ chiều, hần vốn định trở về ăn cơm với Phùng Tư Nhược.

Nhưng hần chợt nhớ ra là mình đang đáp ứng với Doãn Thu Nhã là khi trở về sẽ tìm nàng.

Tính tình của đại tiểu thư phú bà kia vẫn rất xấu.

Lần trước cho nàng leo cây đã khiến nàng giận dữ một thời gian rồi.

Lần này lại cho nàng leo cây nữa, thì không biết nàng sẽ giở trò gì đâu.

Bởi vậy, Giang Chu liền phân phó một tiếng, chiếc Mercedes màu đen liền quay đầu, lái về hướng khu biệt thự Hồng Diệp.

Trong nhận thức của Giang Chu, Doãn Thư Nhã là một siêu cấp Trạch Nữ.

Khi không có chuyện gì thì nàng chỉ trạch ở trong, khách khứa thì cơ bản là không có.

Ngoại trừ tiệc sinh nhật một năm một lần ra, đại đa số thời gian đều không có người ngoài ở trong biệt thự.

Nhưng mà lần này, Giang Chu lại đến không đúng lúc.

Trong biệt thự của Doãn Thư Nhã có hai vị khách.

Một người là một đàn ông trung niên mặc tây trang, bụng phệ, có khí thế của ông chủ.

Một người khác là một người trẻ tuổi mặc đồ thể thao, mái tóc được vuốt qua một bên trông rất mốt, trên tay còn có một chiếc vòng có mặt hình đầu lâu.

Mà Doãn Thư Nhã thù mặc một bộ tây trang ngắn rất chính thức, nàng đang ngồi đối diện hai người này mà cười nhạt với bọn họ.

Người trong phòng khách cũng không chú ý đến Giang Chu đã đến.

Chỉ có mình bác Từ xanh xao vàng vọt là chú ý tới Giang Chu.

Ông cầm một cái xẻng xới đất cho hoa, lặng yên không một tiếng động, lén lút di chuyển đến sau lưng của Giang Chu.

Chỉ là còn chưa kịp đến gần, thì Giang Chu đã phát hiện ra ông.

“Bác Từ?”

Bác Từ lập tức giấu cái xẻng đi, đổi sang nụ cười hiền lành: “Giang thiếu gia, đã lâu không gặp, tôi vừa thấy cậu liền muốn đi lên chào hỏi.”

Giang Chu quan sát bác Từ một lát, ánh mắt trở nên vô cùng kinh ngạc: “Con bà nó, Bác Từ, sao bác lại gây thành dáng vẻ này?!”

Giang Chu vừa dứt lời, bác Từ liền nuốt nước miếng, trong mắt viết đầy ai oán.

“Tôi thành ra như vậy, còn không phải là do thiếu gia ngài ban tặng sao.”

“Hả? Cái này thì liên quan gì đến tôi??”

Giang Chu vừa dứt lời, bác Từ nhin không được mà nhìn về phía căn phòng của dì Vương, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi.

Mấy ngày hôm nay, cuộc sống của ông thật sự quá thê thê thảm thảm.

Vốn cho rằng mình cây khô gặp mùa xuân xong, chỉ là không giữ được khí tiết tuổi già thôi, cùng lắm là bị người ta trêu đùa vài câu.

Nhưng không ngờ suýt nữa bị dì Vương chơi cho mất mạng luôn.

Chơi thế nào thì tạm thời không nói.

Dù sao thì trong một tháng này, giường đã gãy đến ba lần.

Giang Chu nhìn vào bác Từ, hẳn cũng lập tức hiểu ra một chút.

Xem ra thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt của dì Vương và bác Từ vẫn chưa hết.

Nhưng mà chuyện này cũng rất bình thường.

Bác Từ góa nhiều năm, cho nên giờ vẫn luôn đặt trọng tâm vào công việc.

Dì Vương thì ly hôn từ khi còn trẻ, vì con cái nên cũng không tìm người mới.

Nhưng người như vậy, thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt sẽ kéo dài rất lâu.

Có điều... Tình trạng thân thể của bác Từ có điểm hơi thái quá rồi.

Đây là thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt hay là thời kỳ lấy mạng vậy?

“Bác Từ, vài ngày nữa tôi mua cho bác ít Lộc Nhung, bác cố gắng bồi bổ một chút.”

Bác Từ thở dài: “Tôi sợ thuốc quá bổ, trực tiếp làm tôi bổ chết luôn.”

Giang Chu như ghen ở hòng: “Còn có loại mạo hiểm này sao?”

“Ai, người đã già...”

“Vậy bác phải nói với dì Vương một chút, phải nghỉ ngơi nhiều hơn gì gì đó.”

Bác Từ trợn mắt lên: “Tôi là đàn ông đích thực, sao phải sợ!?”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái, không biết phải nói như thế nào, đành phải giơ một ngón tay cái lên.

Bác Từ lại hỏi: “Ngài đến tìm đại tiểu thư làm gì?”

“Mấy hôm trước tôi đã đáp ứng cô ấy là sẽ đến tìm cô ấy, nên vừa trở về Thượng Kinh đã chạy qua đây luôn.”

Bác Từ ồ một tiếng: “Vậy sao ngài lại đứng ở chỗ này mà không vào?”

Giang Chu chỉ chỉ về phía phòng khách: “Bên trong có người, tôi còn chưa thăm dò được tình hình.”

“Ồ, đó là Võ tổng của bất động sản Hoàn Đạt, người bên cạnh là con trai duy nhất của ông ấy, Võ Ngọc Bằng.”

“Bọn họ đến làm gì vậy?”

Bác Từ trầm ngâm một lát: “Theo như tôi biết, thì chắc là xem mắt.”

Giang Chu kinh ngạc: “Xem mắt? Doãn Thư Nhã khai khiếu rồi?”

“Thật ra thì chuyện này không phải ý của đại tiểu thư, mà là do lão gia sắp xếp.”

Sau khi nghe xong, Giang Chu liền hiểu ra: “Con gái không ai thèm lấy, người nhà liền khẩn trương là đúng rồi.”

Bác Từ hơi cau mày, ánh mắt tràn ngập cảnh cáo: “Giang thiếu gia, cậu phải phân biệt được không ai thèm lấy và không muốn lấy chồng.”

“Được rồi, vậy tôi sẽ không quấy rầy.”

“Ngài không vào?”

Giang Chu đi ra ngoài mấy bước mới quay đầu lại: “Cô ấy đang xem mắt, tôi đi vào làm gì?”

Bác Từ nhìn thoáng qua phòng khách: “Tôi cảm thấy đại tiểu thư sắp phiền chết rồi, hay là ngài đi vào giải vây cho đại tiểu thư đi.”

“Vì sao ông không vào?”

“Tôi là người làm, chủ nhân có khách, tôi làm sao dám đi lung tung.”

Giang Chu nhìn Doãn Thư Nhã xuyên qua lớp cửa sổ thủy tinh, phát hiện nàng đang ngồi rất nghiêm chỉnh.

Hai chân khép cùng một chỗ, rồi hơi nghiêng sang bên trái, trên mặt vẫn luôn duy trì nụ cười nhạt.

Vẻ mặt này, cũng không giống như là đang bị ép buộc mà.

Có nên đi vào hay không đây?

Dù sao mình cũng lấy của hồi môn của nàng đi đầu tư, giúp nàng một tay cũng là chuyện nên làm.

Nhưng... Chẳng may cắt đứt một mối lương duyên tốt đẹp thì sao?

Phụ nữ ba mươi tuổi mà còn độc thân thì cũng không dễ dàng gì nha.

Ai biết bác Từ có nói thật hay không chứ.

Chẳng may bác Từ ôm hận mình vì chuyện dì Vương, cho nên cố tình đào hố cho mình nhảy vào thì sao?

Nếu như bây giờ mình xông vào, đến khi Doãn Thư Nhã không ai thêm lấy, chẳng phải nàng sẽ bóp chết mình sao?

Giang Chu ghé vào bên bệ cửa sổ, chuẩn bị quan sát thêm một chút.

Loại chuyện này, tốt nhất vẫn nên tìm hiểu rõ ràng, miễn cho lát nữa lại có hiểu lầm.

Nhưng ngay khi Giang Chu đang do dự, ánh mắt Doãn Thư Nhã bỗng nhiên liếc về phía hắn.

Vì vậy, nụ cười nhạt kia của nàng, lập tức thay đổi thành một vẻ xin giúp đỡ.

Lúc này, khóe miệng của nàng rõ ràng là đã cứng đờ.

Vẻ mặt này, chứng tỏ nàng không hề thích thú một chút nào.

“...”

Giang Chu thu hồi ánh mắt, vừa nhìn về phía hai người bên kia.

Lúc này, hai cha con đến xem mắt vẫn cứ nói thao thao bất tuyệt.

Nhất là người thanh niên kia thì vẫn luôn vuốt vuốt mái tóc mốt của mình suốt.

Giống như là đang muốn tận toàn bộ quyền rũ và mị lực của mình ra ngoài vậy.

Chỉ là Doãn Thư Nhã tuyệt đối không ăn chiêu này, chẳng những nàng không thêm nhìn, thậm chí còn nói rất ít.

Đúng lúc này, có tiếng nói thô lỗ vang lên ở bên ngoài.

“Lão Từ, qua đây một chút, tôi có chuyện muốn nói với ông!”

Dì Vương hơn 100 kg đang đứng ở trong sân, lưng dựa vào vách tường, trong mắt viết đầy câu hồn đoạt phách.

Bác Từ nhìn thấy cảnh này, lập tức giật nảy mình.

Ông lộ ra vẻ bi phẫn, cắn răng nghiêng lợi mà nhìn Giang Chu.

“Giang thiếu gia, tôi liền giao tiểu thư của chúng tôi cho cậu, lần này từ biệt không biết còn có thể trở về hay không, chúng ta có duyên thì gặp lại đi!”

“Cmn, bác Từ, bác nói cũng quá dọa người rồi đây!”

“Cái này mà đã dọa người rồi à, đó là do cậu còn chưa gặp qua chuyện càng dọa người hơn thôi.”

Bác Từ xắn tay áo lên, uốn ngực đi về phía dì Vương.

Khoảng cách chỉ ngắn ngủi hơn chục mét, nhưng vẫn thể hiện được sự bi tráng và dũng cảm của bác Từ.

Ngay sau đó, ông đã bị dì Vương nắm bả vai rồi kéo vào trong nhà.

Giang Chu nhìn một màn này, viền mắt cũng đã ươn ướt.

“Khụ khụ...”

Đúng lúc này, một trận ho khan ở trong biệt thự đã hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Lúc này Giang Chu mới nhớ ra, mình vẫn còn nhiệm vụ cần làm.

Vì vậy, hắn chỉnh sửa quần áo của mình một chút, rồi bước vào phòng khách.

Giang Chu vừa mới dừng lại ở sau ghế sofa, còn chưa kịp lên tiếng.

Doãn Thư Nhã lập tức ngẩng đầu lên, biểu cảm có chút không vui: “Sao anh lại đến nhanh như vậy?”

“Hả?”

Hai cha con ở đối diện nghe thấy thế thì lập tức quay người, có chút bất ngờ mà nhìn lấy Giang Chu.

Bọn họ cảm thấy rất mờ mịt với vị khách đột nhiên xuất hiện này.

Vì vậy, cả hai lại quay đầu nhìn về phía Giang Chu, trong mắt còn mang theo vẻ dò hỏi.

Doãn Thư Nhã ho khan một tiếng, không để ý đến hai cha con nhàn ày, mà nhẹ nhàng mở miệng: “Con đâu rồi, con thế nào rồi?”

“???”

“Không phải anh đưa con đi bệnh viện sao? Con thế nào rồi?”

Giang Chu không hiểu nàng đang muốn làm gì, đành phải gật gù: “Con vẫn tốt.”

Chương 673: Tên đàn ông khốn khiếp, anh chính là không muốn chịu trách nhiệm! (2)

Doãn Thư Nhã cười lạnh một tiếng: “Tôi cho anh biết, đứa bé đó, một nửa là của anh, cũng có một nửa của tôi, chúng ta ai cũng đừng hòng trốn tránh trách nhiệm!”

“Đxxcm...”

“Anh còn dám nói bậy?”

Giang Chu sững sốt một lát: “Tôi cmn có trách nhiệm gì?”

Mặt Doãn Thư Nhã đỏ: “Ai... ai bảo anh chuẩn như vậy!”

“???”

“Hôm nay có ăn cơm ở nhà không?”

Giang Chu cũng chưa xem qua loại kịch bản này, vì vậy thuận miệng đáp: “Không được, công ty có một cuộc họp, cô ăn một mình đi.”

Doãn Thư Nhã nghe thế liền giơ tay lên, lau lau khóe mắt không có chút nước mắt nào: “Tôi biết ngay mà, nhất định là anh lại đi tìm con hồ ly tinh kia rồi!”

“Tôi nói là công ty có chuyện, cô dài dòng lắm nhằm nhiều như thế làm gì?!”

“Nếu là chuyện của công ty, vậy anh có thể đưa tôi đi cùng mà!”

“Cô đừng quên, chúng ta vẫn chưa kết hôn đâu, cô dựa vào cái gì mà đòi không chế cuộc sống riêng của tôi?”

Doãn Thư Nhã có chút kích động mà đứng lên: “Nhưng chúng ta đã có một đứa con, đây là trách nhiệm mà anh không thể chối từ.”

Giang Chu tỏ vẻ phiền chán mà trừng mắt nhìn nàng: “Tôi có trách nhiệm với đứa bé, nhưng không có trách nhiệm đối với cô!”

“Tôi... nhưng tôi là mẹ của đứa bé mà, tại sao anh có thể nói như vậy?”

“Mẹ nó, nếu như không phải đêm hôm đó có bão, siêu thị nhỏ ở gần nhà không mở cửa, thì còn có thể biến thành như vậy sao?”

“Anh cái tên đàn ông chó má này, anh chính là không muốn chịu trách nhiệm với tôi, hu hu hu ...”

Hai cho con ở trên ghế sofa nhìn thấy cảnh tượng máu chó này, lập tức sợ ngây người.

Đứa bé?

Siêu thị?

Còn cmn chuẩn?

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Không phải nói Doãn Tiểu thư vẫn đang độc thân sao?

Làm sao bỗng nhiên lại có cả con rồi?!

“Cha, Doãn tiểu thư đã có con rồi, tại sao cha không nói cho con biết trước?!”

“Đừng nói chuyện, có con thì làm sao vậy, mua một tặng một không thích à?”

Con trai sợ ngây người: “Con mới 25 tuổi thôi mà, cha, con... con vẫn chưa vội!”

Người cha dùng ánh mắt sắc bén để lờm con trai mình: “Con có biết năng lượng của Doãn gia lớn như thế nào không? Cha nuôi dưỡng con lớn đến như vậy rồi, con không nên cống hiến một chút vì gia tộc à?”

“Không được, con không đồng ý!”

“Tên Tiểu Vương Bát Đản này, không phải lúc này con còn khen người ta xinh đẹp sao?!”

“Không không, tuyệt đối không được!”

Đứa con trẻ tuổi đứng dậy, quay người chạy ra khỏi phòng khách.

Người đàn ông trung niên nhìn thấy cảnh này cũng đứng dậy luôn, vừa cung kính vừa nói xin lỗi, sau đó mới đuổi theo con trai mình.

Lúc này, trong phòng khách đã hoàn toàn yên tĩnh.

Hai người nhìn lẫn nhau một lúc lâu, trên mặt cả hai đều không có biểu cảm gì.

“Cận bã nam!” Doãn Thư Nhã hừ một tiếng, trong mắt hiện lên một tia khinh bỉ.

Mặt Giang Chu đầy dấu chấm hỏi: “Đậu xanh rau muống, cô không nên diễn một vở kịch lại coi nó là thật chứ!”

“Tôi mặc kệ, dù sao thì cậu cũng chính là cận bã nam!”

Cận bã nam?

Một người đàn ông cứ vớt nhiều phụ nữ trong thiên hạ như mình lại bị gọi là cặn bã nam?

Quả nhiên... Loại người tốt chuyện tốt này là không thể làm nhiều.

Làm nhiều là sẽ gặp báo ứng!

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Hay là tôi gọi hai người kia quay lại để giải thích một chút nhé?”

Doãn Thư Nhã nheo mắt lại: “Cậu dám!”

“Thôi quên đi, lần trước ở bệnh viện, tôi đã lấy bụng cô ra đùa, lần này cô lấy tôi làm bia đỡ đạn, chúng ta coi như hòa.”

“Thôi đi, ai thèm hòa nhau với cậu? Cửa hồi môn của tôi đâu?”

Giang Chu quơ quơ văn kiết trong tay: “Đây là cửa hồi môn của cô.”

Doãn Thư Nhã nửa tin nửa ngờ mà nhận lấy: “Hợp đồng hợp tác?”

“Khi ở bệnh viện đã nói rồi còn gì, tôi muốn tham dự cái hạng mục ‘Quan tâm lâm chung’ này của cô.”

“Tôi còn rằng tưởng cậu nói đùa nữa!”

“Còn có cái này!” Giang Chu đưa một tấm thẻ ra, rồi ngồi xuống ghế sa lon: “Đây chính là cửa hồi môn của cô, không thiếu một xu nào.”

Doãn Thư Nhã giơ hợp đồng lên: “Vậy còn cái này?”

“Tôi sẽ lấy 0.2% lợi nhuận mỗi quý của tập đoàn Chu Tinh ra để cung cấp tài chính cho cái hạng mục ‘quan tâm lâm chung’ này!”

“0.2% có bao nhiêu?”

Giang Chu tiến lại gần bên tai nàng, nhỏ giọng nói ra một chuỗi chữ số.

Khi Doãn Thư Nhã nghe thấy con số này, liền lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Nhiều như vậy sao?”

“Ừm, tất cả hạng mục dưới cờ của Chu Tinh đều đã có thành tựu, tất cả đều rất kiếm tiền.”

Doãn Thư Nhã nhìn Giang Chu một cái, hừ hừ hai tiếng:

“Không ngờ tôi vô tình cảm liễu, liễu lại xanh ung nhỉ.”

Giang Chu móc một cái bút từ trong túi ra: “Ký đi, viết cả tài khoản lên đó.”

“Ồ!”

Doãn Thư Nhã dứt khoát ký tên lên, rồi viết tài khoản lên.

Giang Chu cầm phần hợp đồng của mình lên: “Cô không xem mà đã ký rồi, không sợ tôi hại cô à?”

“Của hồi môn mà tôi còn cho cậu mượn, cậu còn định hại tôi?”

“Vậy thì không đến nỗi, chỉ là tôi cảm thấy rất vui khi được tín nhiệm.”

Chương 674: Tên đàn ông khôn khiếp, anh chính là không muốn chịu trách nhiệm! (3)

Doãn Thư Nhã bỏ văn kiện xuống dưới bàn trà, đứng lên: “Đi, mời tôi ăn cơm.”

Giang Chu ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái: “Còn có thể ăn cơm chùa như vậy sao?”

“Chủ yếu là vì tôi ngâm mình trong bệnh viện quá lâu, lây lắm rồi mới có thời gian đi ra ngoài.”

“Trước kia cô là Trạch Nữ cơ mà?”

Doãn Thư Nhã trợn mắt liếc Giang Chu một cái: “Người đã đi ra ngoài thì sẽ không trạch được nữa, bây giờ tôi rất thích cuộc sống ở bên ngoài.”

Giang Chu đề đầu gối đứng lên: “Được rồi, cô muốn ăn gì? Tôi mời khách.”

“Lái xe đi dạo một vòng trước đã.”

“Tôi chỉ đáp ứng mời cô ăn cơm, chứ có đáp ứng dẫn cô đi chơi đâu, phải thêm tiền.”

“Phi, vậy coi như bù vào chuyện lần trước cho tôi leo cây đi.”

“Được rồi, đi thôi.”

Hai người thay giày, một trước một sau đi ra khỏi phòng khách của biệt thự.

Nhưng vừa đi được một đoạn, bọn họ liền nghe thấy những tiếng cọt két.

“Bác Từ làm gì trong phòng vậy?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Chắc là đang đập muỗi thôi.”

Doãn Thư Nhã nhíu mày một cái: “Đập muỗi mà có động tĩnh lớn như vậy sao?”

“Muỗi hơn 100 kg, động tĩnh không lớn mới là lạ!”

“Muỗi hơn 100 kg gì cơ?”

Giang Chu rất khó tưởng tượng, vì sao một người phụ nữ 30 tuổi lại có thể ngốc như vậy.

Nàng thật sự không hiểu gì về chuyện nam nữ sao.

“Thôi quên đi, giải thích cũng không giải thích được, không phải cô muốn đi ăn cơm sao, đi nhanh lên đi!”

“Ồ!” Doãn Thư Nhã ngoan ngoãn đi theo Giang Chu ra ngoài, đến cổng chính biệt thự: “A, cậu đổi xe rồi?”

Giang Chu đuổi người: “Không chỉ đổi xe, còn thuê một tài xế.”

“Không phải cậu rất thích tự lái xe sao?”

“Lần trước đi một vòng Thượng Kinh đến Hà Châu, lại từ Hà Châu về Thượng Kinh trong một ngày, tôi đã ngán đến tận cổ rồi, có lẽ một năm nữa cũng không muốn nhìn thấy vô lăng.”

Vừa dứt lời, cửa sổ xe từ từ hạ xuống.

Tài xế ngồi trong xe ló đầu ra ngoài: “Sếp, chúng ta đi đâu?”

“Cô muốn đi đâu?”

Doãn Thu Nhã suy nghĩ một chút: “Không cần, bảo tài xế của cậu về trước đi, chúng ta đi xe của tôi.”

Giang Chu hơi sững sốt một chút: “Ý của cô là, cô để tôi lái chiếc Ferrari kia của cô?”

“Đúng thế, tôi đã nói rồi, mục đích chủ yếu là đi dạo chứ không phải đi ăn cơm, tôi thích đi dạo bằng xe của cậu hơn.”

“Đây là xe của tôi mà.”

“Ý tôi là cậu lái xe.”

“Đúng là có bệnh!”

Tuy ngoài miệng Giang Chu vẫn chống cự, nhưng vẫn vẫy tay ra hiệu cho tài xế lái xe về trước.

Vì vậy, hai người lại đi vào nhà để xe, lái chiếc Ferrari đã được nghỉ ngơi gần một năm rồi ra ngoài.

Trên đường ra, trùng hợp lại nhìn thấy dì Vương đi ra từ trong phòng của bác Từ.

Trên gương mặt mập mạp của dì Vương viết đầy chưa thỏa mãn.

Nhưng khi nhìn thấy chiếc Ferrari đi ra khỏi nhà để xe, dì Vương lập tức thu nụ cười lại, khẽ khom người cúi chào.

Doãn Thu Nhã ngồi ở ghế lái phụ nhìn thấy cảnh này, nhin không được mà tròn tròn mắt lên.

Đây chính là muỗi 100 kgf?

Nàng nghĩ đến đây, bỗng nhiên quay đầu, đôi bàn tay trắng như phấn trực tiếp nện lên người của Giang Chu.

“Này, cô làm gì thế, suýt nữa thì đâm vào cột cửa rồi.”

“Anh là tên xấu xa!”

Lúc này Giang Chu mới phát hiện dì Vương ở phía sau: “Rõ ràng là cô nghĩ ra, liên quan gì đến tôi?”

Doãn Thu Nhã hừ một tiếng: “VẬY anh cũng không nên nói đập muỗi gì gì đó, chuyện này có quan hệ gì với đập muỗi chứ?”

“Tôi còn tưởng là cô hiểu rồi cơ, xem ra cô chỉ có kiến thức nửa vời thôi nhỉ.”

“Vậy anh mau giải thích đi!”

“Được rồi, xin hỏi Doãn tiểu thư, đập muỗi sẽ có âm thanh gì?”

“Đương nhiên là...” Doãn Thư Nhã đang định nói cái từ tượng thanh đó ra, bỗng nhiên lại phản ứng lại: “Giang Chu, cậu thật sự là không phải thứ tốt.”

Giang Chu đánh vô lăng: “Đi ăn cơm mà nói lái nhảm lảm thế, cô màn ói nữa thì lần sau tôi sẽ không dẫn cô ra ngoài chơi.”

“Được được được, tôi không nói gì nữa là được chứ gì.”

“Cái này còn tạm được.”

Giang Chu vừa nói chuyện, vừa lái chiếc Ferrari này ra khỏi khu biệt thự Hồng Diệp.

Sau đó, xe không ngừng tăng tốc, đi vào dòng xe cộ không đông đúc ở trên đường chính.

Bởi vì đã là trời tối, cho nên đèn đường và những tấm biển hiệu ở hai bên đường đều đã sáng rực.

Những ngọn đèn sáng rực chiếu lên khuôn mặt rất có góc cạnh của Giang Chu.

Lúc này, Doãn Thư Nhã dùng tay chống cằm, ánh mắt thì dừng lại ở trên mặt Giang Chu.

Nàng vẫn luôn cảm thấy Giang Chu rất đẹp trai.

Ít nhất thì cũng đẹp trai hơn mấy tên ngôi sao và minh tinh điện ảnh ở trên tivi.

Nhưng mà lần trước, nàng đã thử hỏi bạn bè xem rằng Giang Chu có đẹp trai hay không.

Tuy rằng mọi người đã nói là nàng có mắt như mù.

Nhưng mà rõ ràng là Giang Chu rất đẹp trai, rất rất rất đẹp trai nha.

Cũng có lẽ là bởi vì Giang Chu không ăn ảnh, cho nên mọi người xem ảnh mới thấy không đẹp trai.

“Câu nhất định là rất đẹp trai...”

“Hả?”

Doãn Thu Nhã bỗng nhiên lấy lại tinh thần: “Không có... không có gì, tôi nói là chiếc xe vừa đi qua rất đẹp.”

“???”

Giang Chu nhìn thoáng qua chiếc xe chở lợn đang kêu đình tai nhúc óc kia, trong lúc nhất thời lại rơi vào trầm tư.

Thì ra Doãn phú bà thích loại này sao?

Chương 675: Giang Chu: Rốt cuộc cũng leo lên bảng tỷ phú!

Bắt đầu từ tháng mười hai, trời liền vào đông.

Quần áo của mọi người càng ngày càng dày, đến cả tay cũng không muốn vươn ra ngoài.

Nhất là sau khi có tuyết, thì nhiệt độ đã giảm mạnh.

Ngoại trừ thời gian đi học, rất ít khi có thể nhìn thấy dân FA đi trong sân trường.

Dĩ nhiên, các cặp tình nhân thì vẫn xuất hiện bình thường.

Dù sao trời đông giá rét cũng không thể nào ngăn trở hai trái tim nóng bỏng cuồng nhiệt.

Chính là trong cái thời kỳ khô ráo và lạnh lẽo này, bảng tỷ phú trong nước đã công bố top 100 người giàu nhất nước.

Cái bảng danh sách này được thành lập năm 1999.

Cũng là chính bảng xếp hạng tài phú đầu tiên mà quốc nội đã đẩy ra.

Nó là cũng một bảng danh sách có sức ảnh hưởng lớn nhất trong ngành tài chính và kinh tế của quốc nội, cũng là bảng danh sách có tính quyền uy nhất.

So sánh với năm ngoái, thì bảng danh sách năm nay vẫn có những cái tên và gương mặt quen thuộc.

Nhưng cũng có một vài người mới bỗng nhiên xuất hiện.

Ví dụ như người sáng lập Byte Dance, và người sáng lập Kinh Đông.

Tất cả bọn họ đều có tên ở cuối bảng danh sách, một người xếp 99 và một người xếp 100.

Nhưng rất nhiều truyền thông và báo chí đều cho rằng, đây chỉ là khởi điểm của bọn họ mà thôi.

Bởi vì từ khi ngành kinh tế internet bắt đầu phát triển nhanh chóng, dường như kiếm tiền đã trở thành một chuyện rất dễ dàng.

Không cần lo trở ngại về khoảng cách, tiền của mọi người đều có thể chuyển qua nhanh chóng.

Khởi thị trường to lớn này, quả thực đã mở ra một mặt thương nghiệp mới tinh.

Đương nhiên, Kinh Đông và Byte Dance và sản nghiệp dưới cờ tập đoàn khổng lồ cổ phần Chu Tinh cũng đạt đến mức này, điều này chứng tỏ giá trị con người của Giang Chu cũng rất cao.

Một năm nay, Giang Chu thật sự từ một người trẻ tuổi có hai bàn tay trắng, biến thành một ngôi sao mới nổi ở trên bảng danh sách.

Hắn lấy giá trị con người 96 tỷ, để xếp vị trí thứ 63 trên bảng danh sách này.

Mãi cho đến lúc này, các thương nhân trong vòng tròn Thượng Kinh mới bắt đầu chính thức coi trọng Giang Chu.

Thì ra hai năm qua Giang Chu làm đông làm tây, nhìn như không có đầu óc, nhưng trong lúc vô hình, đã tích lũy được nhiều tài phú như vậy rồi.

Nhất là Món Ngon vẫn luôn bị coi là công cụ ở tầng dưới chót nhất kia, sau khi nó được định giá, thì giá trị của nó đã vượt qua 30 tỷ.

Thậm chí có lời đồn đại rằng, Alibaba có ý định bỏ ra 50 tỷ để thu mua hạng mục Món Ngon này của Giang Chu.

Tin tức này vừa truyền ra, nhất thời làm cho đám dân mạng kinh ngạc đến rớt cả cằm.

Thì ra một cái app đưa cơm mà có thể có giá trị kinh người như vậy sao?

...

“Giang tổng, thật ra thì 50 tỷ đã là rất cao rồi, Ali cũng đã biểu hiện thành ý của mình rồi.”

“Hơn nữa, hạng mục Món Ngon này cũng không phải hạng mục kinh doanh chủ yếu của chúng ta.”

“Hiện giờ Meituan cũng đang làm nghiệp vụ đưa thức ăn ngoài, phía nam cũng có một app Đói Bụng Sao đang được đầu tư, 50 tỷ đã là cực hạn.”

Giám đốc bộ phận đầu tư của Chu Tinh đang cầm báo cáo phân tích, bắt đầu phân tích từ đầu đến đuôi về cái giá của Ali đưa ra.

Giang Chu đang ngồi trên ghế nghe thấy câu này, bắt đầu rơi vào trầm tư.

Đời trước, Ali đã mua Đói Bụng Sao vào năm 17, khi đó Ali đã bỏ ra 60 tỷ.

Đời này, Ali đã thay đổi mục tiêu, cuối năm 12 đã nhìn chằm chằm vào Món Ngon của hắn, dự định bỏ ra 50 tỷ.

Tuy rằng chênh lệch hơn 10 tỷ.

Thế nhưng tính toán đến lạm phát trong vòng năm năm tới, vậy giá cả cũng không khác gì lắm.

Hơn nữa, đối với Giang Chu mà nói, Món Ngon chỉ là một cái ván cầu để hắn cất bước.

Hắn dùng Món Ngon thành một công cụ để kiếm thùng tiền đầu tiên.

Giang Chu có số tiền này, hắn mới có cơ hội thành lập tập đoàn khổng lồ chế cỗ phần Chu Tinh.

Cũng bởi vì có khởi đầu đó, hắn mới có thể lấy được cổ quyền của các công ty như Byte Dance, Kinh Đông... vân vân.

Nhưng bây giờ, Món Ngon đã không còn là nghiệp vụ kinh doanh chủ yếu của Chu Tinh nữa.

Nhất là khi cái ngành nghề giao đồ ăn này càng ngày càng lớn mạnh, làm cho quốc gia bắt đầu ban bố một số chính sách nhằm vào nó.

Thị trường cũng đã gần bão hòa, thật sự rất khó có thể đột phá thêm nữa.

Hơn nữa, Meituan và Baidu cũng đã nhảy vào cuộc, Đói Bụng Sao cũng bắt đầu trưởng thành.

Tất cả mọi người đang cạnh tranh giá cả, phí giao hàng càng ngày càng xuống thấp.

Lợi nhuận của cái nghề này cũng từng bước từng bước mỏng hơn.

Nếu như muốn sinh tồn trong thời gian dài, vậy chỉ có thể giết hết tất cả đối thủ, chiếm đoạt đại bộ phận thị trường.

Nhưng đối với Chu Tinh của hắn mà nói, thì chuyện này rất không có ý nghĩa.

“Lại đi thương lượng đi, bán đứt với giá 55 tỷ.”

Giang Chu nhẹ nhàng mở miệng, quyết định bán hạng mục mỗi tình đầu này của mình cho người khác.

Thật ra thì từ khi hắn bắt đầu làm đầu tư Internet.

Số phận của hạng mục Món Ngon cũng đã được quyết định rồi.

Nó nhất định sẽ bị bán ra.

Bởi vì quần thể giao đồ ăn là một quần thể rất khổng lồ.

Hơn nữa, cái quần thể này còn phát triển với tốc độ rất kinh người.

Khi đó nó sẽ mang lại áp lực rất lớn cho việc quản lý và duy trì thành phẩm.

So sánh với chuyện đầu tư internet đơn giản và không mệt mỏi này, thì nó đã trở thành một hạng mục vừa phí sức mà lại không có kết quả tốt.

Bán nó đi sẽ giảm phụ tải cho công ty, cũng là vì tiền bạc chảy về.

Chương 676: Một đêm chột giàu, một đêm chột phá sản!

“Vâng, Giang tổng, tuần này tôi sẽ bay đi Hà Châu để gặp mặt với người phụ trách của bọn họ.”

Giang Chu vuốt cằm của mình: “Anh đi ra ngoài trước đi, bảo giám đốc bộ phận hậu cần đi qua đây một chuyến.”

Giám đốc bộ phận đầu tư gật đầu, đứng dậy cài cúc áo khoác, rồi quay người đi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, giám đốc bộ phận hậu cần đã đi đến phòng làm việc của Giang Chu.

Đây là một người đàn ông 36 tuổi, mang một cái kính đen.

Người này đến từ Sơn Đông, tên là Thôi Nghị, có tửu lượng rất tốt.

Thế nhưng Thôi Nghị lại vừa gầy vừa cao, nhìn qua có chút nhả nhặn.

“Giang tổng, ngài tìm tôi có chuyện gì không?”

Giang Chu phất tay một cái, ra hiệu cho Thôi Nghị ngồi xuống: “Thôi tổng, dạo này bộ phận hậu cần có chuyện gì bận rộn không?”

Thôi Nghị lắc đầu: “Cũng không có quá nhiều chuyện bận rộn.”

“Vậy tôi giao cho anh một nhiệm vụ.”

“Giang tổng, ngài cứ nói là được.”

“Phòng làm việc của chúng ta bây giờ quá nhỏ, anh có ý kiến gì không?”

Thôi Nghị hơi sững sờ: “Ngài muốn...”

Giang Chu gật đầu: “Chuyển nhà thôi, chúng ta có nhiều tiền như vậy, xây một tòa nhà cho mình cũng không tệ.”

“Chuyện này... Đây chính là một chuyện lớn đấy.”

“Cho nên tôi muốn giao chuyện này cho anh, anh đi lựa chọn vài người, thành lập một bộ phận công trình tạm thời, không đủ nhân viên thì có thể tuyển thêm, sau khi xác định, chúng ta lại mở họp để bàn bạc một chút.”

Thôi Nghị gật đầu: “Vậy tôi sẽ bắt đầu làm luôn từ bây giờ.”

Giang Chu ngáp một cái: “Nếu như có sẵn, vậy trực tiếp mua luôn cũng được!”

“Vâng, tôi hiểu rồi.”

“Ừm, đi thôi.”

Thôi Nghị đứng dậy, rời khỏi phòng làm việc của Giang Chu.

Lúc này, Giang Chu cũng đi ra ngoài, rồi quan sát một vòng công ty.

Cái văn phòng này có tất cả hai tầng, có thể chứa tầm hơn 500 người, cũng chính là văn phòng mà Phùng Tứ Hải đã tặng.

Khi đó, chuyện làm ăn của mình mới cất bước, không gian còn đủ để sử dụng.

Nhưng từ khi thành lập tập đoàn khổng lồ chế cổ phần Chu Tinh, cộng thêm việc hoàn thành kế hoạch thu mua cổ quyền.

Nhân viên của công ty càng ngày càng nhiều, cái văn phòng nhỏ này đã không đủ để sử dụng nữa rồi.

Bởi vậy, Giang Chu muốn thuê thêm cả ba tầng bên trên, rồi phân tán đoàn đội của mình ra.

Nhưng chuyện này tạo thành câu thông và trao đổi không thuận tiện.

Sau khi bán hạng mục Món Ngon, tài chính trong tay Giang Chu rất đầy đủ.

Cho nên hắn mới có kế hoạch xây một tòa nhà làm văn phòng, lại chỉnh hợp tất cả bộ môn của công ty qua đó.

Giang Chu đi dạo một vòng, ánh mắt đúng lúc lại nhìn qua cửa kính.

Lúc này, có một đám người tụ tập ở hành lang bên ngoài.

Tất cả bọn họ đều đang ôm một hộp giấy nhỏ, vẻ mặt tràn đầy mất mát mà rời khỏi phòng làm việc.

Lúc này, Phùng Tứ Hải tâm sự nặng nề đi ở cuối cùng đám người.

Chờ thang máy đi lên, Phùng Tứ Hải còn chưa kịp lấy lại tinh thần.

Mà chỉ thất thần nhìn tấm bảng hiệu của công ty mình, trên mặt tràn đầy vẻ khổ sở.

Kinh doanh thật sự là một thứ rất thần kỳ.

Có người một đêm chột giàu, cũng có người một đêm phá sản.

Phùng Tứ Hải thuộc về cái sau.

Sau ngày hôm nay, giới kinh doanh Thượng Kinh sẽ không còn ai nhớ đến Phùng Tứ Hải nữa.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này, nhìn không được mà đi ra ngoài.

“Phùng tổng, làm sao vậy?”

Phùng Tứ Hải nhìn Giang Chu, miễn cưỡng lộ ra nụ cười: “Là Giang tổng à, nghe nói cậu đã leo lên bảng tỷ phú rồi à?”

Giang Chu không thềm đề ý chút nào mà khoát tay: “Cái bảng xếp hạng đó chỉ nói bừa thôi, không nên tin.”

“Không thể nào, hạng mục nào dưới cờ của cậu cũng kiếm rất nhiều tiền, làm sao có thể là nói bừa được?”

“Thật mà, cái bảng xếp hạng đó chỉ nói tôi có hơn 96 tỷ, quá khinh thường tôi rồi.”

Khóe miệng Phùng Tứ Hải co quắp một trận: “Giang tổng vẫn cứ khiêm tốn giống như trước kia vậy.”

Giang Chu mỉm cười: “Phùng tổng, ngài làm sao vậy? Muốn dọn đi à?”

“Đầu tư thất bại, dự định xin phá sản.”

“Anh đầu tư Tụ Mỹ à?”

Phùng Tứ Hải yên lặng nửa ngày, cuối cùng vẫn gật đầu: “Tôi cho rằng chuyện kinh doanh của dòng chính gia tộc sẽ kiếm tiền như nước, cho nên đã đầu tư tất cả vào đó, không ngờ lại thua thảm như vậy.”

Giang Chu là người khởi xướng chuyện này, nhưng vẫn cố gắng duy trì thần sắc tự nhiên: “Tình trạng của Phi Độ đã xấu đến mức này rồi sao?”

“Bạn phải biết nhiều hơn tôi mới đúng chứ, không phải cậu cũng là cổ đông của Tụ Mỹ sao?”

“Tôi đã rời khỏi hạng mục đó từ lâu rồi.”

Phùng Tứ Hải thở dài: “Tụ Mỹ bây giờ chỉ có chi chứ không có thu, hoàn toàn là thua lỗ, nhưng Nhị Gia của gia tộc vẫn cứ đau khổ chống đỡ, tôi thật sự không hiểu là có gì mà phải cố như vậy chứ, đại trượng phu thất bại thì thất bại thôi, làm lại từ đầu là được rồi, gắng gượng như vậy cũng có ý nghĩa gì chứ?!”

Giang Chu vỗ vỗ bờ vai Phùng Tứ Hải: “Chưa chắc ông ấy đã không muốn làm lại từ đầu đâu, chỉ là thời gian đã không đủ rồi.”

Chương 677: Một đêm chột giàu, một đêm chột phá sản! (2)

“???” Phùng Tứ Hải hơi suy tư một chút về câu nói này, đột nhiên trợn tròn mắt: “Chẳng lẽ lời đồn đó là thật?”

“Ừm, có lẽ Phùng Viễn Sơn sẽ không sống được lâu nữa, cho nên ông ta nhất định phải quyết định người thừa kế của mình trong thời gian này.”

Phùng Tứ Hải hít một hơi khí lạnh: “Thảo nào Nhị Gia lại không có can đảm để làm lại từ đầu.”

Giang Chu nhếch miệng cười cười: “Mặc dù Tụ Mỹ bây giờ là một chiếc xe ròm, nhưng tốt xấu gì vẫn còn lái được, tăng thêm tình trạng của Phùng Viễn Sơn, nên Phùng Nhạc chỉ có thể tiếp tục gắng gượng.”

“Cái này quá vô nghĩa.”

“Đương nhiên là vô nghĩa, chỉ là Phùng Nhạc không chịu thua mà thôi!”

Phùng Tứ Hải nghe đến đây, bỗng nhiên lại nhận ra điều gì đó, không khỏi liếc nhìn Giang Chu với ánh mắt quái dị.

Một người rất dễ để lộ tâm tình của mình qua những câu nói thường thường.

Trừ phi là được huấn luyện chuyên nghiệp, hoặc là không chế theo bản năng, bằng không thì sẽ không thể nào che giấu được nội tâm chân thật của mình.

Phùng Tứ Hải phát hiện ra, khi Giang Chu nhắc đến Phùng Nhạc thì giọng điệu luôn mang theo một loại châm chọc và khiêu khích.

Thậm chí là khi nhắc đến Phùng gia thì cũng mang theo một loại khinh miệt và không vui.

Kỳ lạ không?

Không phải Giang Chu và Nhị Gia của bốn gia là đồng bạn hợp tác sao?

Coi như giai đoạn sau có chút mâu thuẫn, thì Giang Chu cũng không có mâu thuẫn gì với Phùng gia mà.

Dù sao trước kia, khi Giang Chu gây dựng sự nghiệp, thì đại tiểu thư của Phùng gia đã giúp đỡ Giang Chu mà.

“Anh nhìn tôi như vậy làm gì?”

Phùng Tứ Hải lấy lại tinh thần: “Không có gì, suy nghĩ lung tung một chút thôi, cậu đi mau đi, tôi đi làm thủ tục đã.”

Giang Chu dõng chân, hơi nghiêng người: “Làm thủ tục gì?”

“Trả nhà, công ty cũng mất rồi, thuê văn phòng làm gì nữa?”

“Không muốn nỗ lực thêm một lần à?”

Phùng Tứ Hải cười khở một tiếng, chỉ vào tóc của mình: “Tôi đã nợ hơn 5 triệu rồi, cậu xem, chỉ mới nửa năm mà tóc đã bạc hết rồi.”

Giang Chu cũng chú ý đến mái tóc hoa râm của Phùng Tứ Hải: “Hơn 5 triệu, cũng không nhiều mà.”

“???”

“Tôi lại không phải cậu, tôi chỉ làm kinh doanh nhỏ, làm sao có thể so sánh với tập đoàn lớn như của cậu chứ?”

Giang Chu vỗ vỗ bờ vai của Phùng Tứ Hải, kéo ông ta đến trước của văn phòng công ty mình: “Anh có nhớ cái văn phòng này không?”

Phùng Tứ Hải mỉm cười: “Lúc cậu vừa mới đến đây, vẫn chỉ là một tên nhóc con, bởi vì tôi nhận được ám chỉ của đại tiểu thư, cho nên đã nhường cái văn phòng này cho cậu.”

“Không phải là nhường cho tôi, anh Phùng, trí nhớ của anh không tốt lắm đâu.”

“Hả? Sao lại nói vậy?”

“Lúc đó, anh đã nộp tiền thuê nhà năm năm liền, cho nên, tương đương với chuyện anh đã tặng tôi cái văn phòng này.”

Phùng Tứ Hải sững sốt một chút: “Thì ra cậu chỉ dùng thời gian hai năm để từ hai bàn tay trắng mà leo lên bảng tỷ phú, cậu là quái vật sao?”

Giang Chu nhếch miệng cười: “Trên đầu tôi cmn có sừng, đũng quần cũng có đuôi.”

“Thôi không nói đùa nữa, tôi đi đây, khi nào rảnh thì chúng ta tìm một chỗ uống trà nói chuyện phiếm đi.”

Phùng Tứ Hải vỗ vỗ vai Giang Chu, định quay người rời đi.

Không ngờ vừa mới đi được hai bước, Giang Chu đã mở miệng gọi lại.

“Kiên trì một chút đi, tôi sẽ để cho anh kiếm lại chỗ đã mất trong nửa năm, anh thấy thế nào?”

“Cậu em này, cậu đừng nói đùa thế chứ.”

Giang Chu tiến lại gần bên tai Phùng Tứ Hải mà thì thầm, nhất thời làm cho Phùng Tứ Hải tròn tròn mắt lên.

“Còn có thể làm như vậy á?”

“Đương nhiên, nếu anh không tin thì cứ đi đi.”

Đầu óc Phùng Tứ Hải hơi loạn, vô thức nhìn về phía nhân viên của mình ở cuối hành lang.

Lúc này, đám người sắp đối mặt với thất nghiệp kia đều khẩn trương mà nhìn chăm chăm vào nơi này.

Bọn họ đã làm hàng xóm của tập đoàn khổng lồ chế cổ phần Chu Tinh hai năm rồi.

Có ai là không biết đến cái tên Giang Chu chứ?

Đây chính là một thiên tài kinh doanh, cũng có nhiều người nói đây là một tên điên.

Trong khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, thì tên điên này đã dùng nghiệp vụ giao thức ăn ngoài để nhảy vào ngành kinh tế Internet.

Trong khi tất cả mọi người vẫn đang quan sát tình huống, thì tên điên này đã dùng cái giá thấp nhất để không chế cổ quyền những công ty hot nhất internet bây giờ.

Nghe nói tên điên này còn leo lên bảng tỷ phú, còn được các tiết mục trên kênh tài chính và kinh tế mới đến.

Điều đáng sợ nhất là, tên điên này vẫn chưa đến 21 tuổi.

Lý lịch như vậy, chỉ cần nói ra thì quả thực là còn sáng chói hơn cả đèn pha ô tô.

Mà bọn họ khẩn trương là vì bọn họ đã cảm giác được.

Giang Chu xuất hiện sẽ mang lại cơ hội xoay người cho công ty của mình.

Nhưng đúng lúc này, cửa kiếng văn phòng đầu tư Tứ Hải bỗng nhiên bị đẩy ra.

Một cô gái có làn da ngăm đen, ánh mắt dài và nhỏ đi từ trong ra.

Trên tay cô gái còn ôm một cái hộp nhỏ, một tay cầm điện thoại di động để xem tin tức thông báo tuyển dụng.

Kết quả là vừa ra khỏi cửa, liền nhìn thấy Giang Chu, sắc mặt lập tức sùng sốt.

“Là... Là cậu?”

Giang Chu cũng thấy rất bất ngờ: “Bạn học Dương, thì ra cô làm ở công ty của Phùng tổng à?”

“Đúng thế, tôi đi làm ở đây!”

Ánh mắt cô gái hơi né tránh, giọng điệu có hơi hèn mọn.

Chương 678: Lại đến thi cuối kỳ rồi?

Dương Nhạc Đa cũng từng lại ngôi sao khởi nghiệp của đại học Thanh Bắc.

Từ khi Giang Chu gây dựng sự nghiệp, thì cô bắt đầu châm chọc khiêu khích Giang Chu.

Cô chính là người sáng tạo ra hạng mục xe đạp cùng hưởng, còn từng làm trang web nhái của Món Ngon.

Kết quả cuối cùng là thua đến mất cả quần, còn nợ mấy triệu tiền đầu tư.

Cho nên, cô vừa nhìn thấy Giang Chu thì thật sự có hơi chột dạ mà không dám ngẩng đầu lên.

Chuyện kinh doanh chính là như vậy.

Có thời điểm bạn dương dương đắc ý, nhưng chỉ hơi không cẩn thận một chút, là bạn sẽ thịt nát xương tan ngay.

Nhất là trong thời đại này.

Làm kinh doanh xong đi nhảy lầu, ở chỗ nào cũng có chuyện này.

Nhưng người đều biết sợ đau, nhất là người đã liên tục đập vào tường.

Nếu như đập đến bể đầu chảy máu và vẫn không sợ đau, vậy đó chính là một con lừa.

Dương Nhạc Đa cũng là như vậy.

Liên tục thất bại khi gây dựng sự nghiệp, lại mắc một đống nợ, làm cho Dương Nhạc Đa đã có kinh nghiệm.

Nếu không thì Dương Nhạc Đa cũng không buông tha gây dựng sự nghiệp, mà đến làm một nhân viên nhỏ ở công ty Tứ Hải.

Trước kia, Dương Nhạc Đa phách lối đến mức nào chứ.

Cô chê cười Tô Nam và Hàn Nhu ở đại hội đầu tư, nói các nàng sẽ không thu hoạch được gì.

Sau đó lại thừa nhíp nghỉ đông để làm nháy Món Ngon, tất cả đều rập khuôn y như Món Ngon.

Thậm chí còn kêu gọi các thương gia trên phố ẩm thực phản bội Món Ngon.

Mãi cho đến khi phá sản mà vẫn rất cao ngạo, còn muốn ngăn xe của Giang Chu ở trên đường, tìm hẩn vay tiền.

Nhưng bây giờ, Dương Nhạc Đa chỉ dám cúi đầu xuống, toàn thân đều tản ra một loại cảm xúc bất an và khủng hoảng.

Giang Chu không khỏi cảm thấy có một loại cảm giác như cách một đời.

Thì ra, con người thật sự sẽ bị mài mòn góc cạnh.

Đừng nói đến bạn có cá tính thế nào, đừng nói miệng lưỡi của bạn sắc bén bao nhiêu, đến khi bạn chỉ còn hai bàn tay trắng thì bạn nhất định sẽ thay đổi, sẽ chết lặng.

“Giang... Giang tổng!” Dương Nhạc Đa đột nhiên ngẩng đầu lên: “Tôi có thể đi làm ở quý công ty không?”

Giang Chu hơi sững sốt một chút, sau đó nhếch miệng cười: “Cô đang tuyên bố đi ăn máng khác ở trước mặt sếp của mình à?”

“Công ty đã phá sản, nhưng tôi còn phải trả nợ, tôi rất cần một công việc.”

“Tiểu Dương, thật ra thì...”

Dương Nhạc Đa nhìn về phía Phùng Tứ Hải, nhin không được mà cắn môi: “Phùng tổng, tôi biết ngài rất tốt với tôi, nhưng tôi thật sự hết cách rồi, tôi phải trả nợ, bằng không thì tôi sẽ phải vào tù.”

Giang Chu cảm nhận được xã hội tàn khốc từ trên người của Dương Nhạc Đa: “Công ty đầu tư Tứ Hải sẽ không phá sản.”

“Cái gì cơ?”

“Tôi nói là, công ty Tứ Hải sẽ không phá sản.”

“Không thể nào.”

“Thật, tôi sẽ giúp anh Phùng đầu tư, sau này sẽ hợp tác với nhau, tương lai còn có một khoản tiền lớn đang chờ mọi người kiếm kìa.”

Giang Chu vừa nói xong, trong hành lang lập tức yên tĩnh.

Nhưng yên tĩnh này cũng không kéo dài được lâu, tất cả nhân viên của công ty Tứ Hải đều bắt đầu hoan hô, hò hét.

Nói thật, Phùng Tứ Hải vẫn rất thành công khi làm một ông chủ.

Mặc kệ là Phùng Tứ Hải phá sản cũng được, kiếm tiền cũng tốt, vẫn có rất nhiều nhân viên chịu đi theo Phùng Tứ Hải.

Coi như là đến trình trạng phải trả văn phòng rồi, thì tất cả mọi người vẫn muốn kiên trì đến cuối cùng với công ty.

Bởi vậy có thể thấy được, những người này thực sự không hy vọng công ty Tứ Hải sẽ đóng cửa.

Giang Chu thấy cảnh này, nhất thời cảm thấy quyết định của mình là đúng đắn.

Thế giới rất phức tạp, mà hoạt động thương nghiệp lại là một trong những bộ phận phức tạp nhất trong đó.

Có một số việc cần người thông minh đi giải quyết.

Cũng có một số chuyện cần người xảo trá đi làm.

Cũng có một vài chuyện, phải là người thật thà và trung thành mới có thể làm được.

Giang Chu thấy, đám nhân viên này của đầu tư Tứ Hải, chính là loại người đó.

Hơn nữa, cái hồ Tụ Mỹ vốn là do hấn đào.

Chẳng những lừa gạt Phi Độ đến bước đường cùng, còn kéo theo cả Tứ Hải hy sinh theo.

Giang Chu không phải một người vong ân phụ nghĩa.

Trước kia, mặc dù Phùng Tứ Hải không giúp đỡ hẳn quá nhiều, nhưng lại rất then chốt.

Cộng thêm chuyện Giang Chu cảm thấy hơi thua thiệt Phùng Tứ Hải, cho nên hẳn muốn giúp đỡ Phùng Tứ Hải một phen.

“Được rồi, tất cả mọi người lại chuyển đồ về vị trí cũ đi.”

“Có Giang tổng ở đâu, công ty của chúng ta sẽ kiếm được nhiều tiền.”

“Ồ đúng rồi, không bằng nhân cơ hội này, chúng ta dọn dẹp tổng vệ sinh văn phòng nhé, mọi người thấy thế nào?!”

Giọng nói của Phùng Tứ Hải vang lên, nhất thời tạo thành một mảnh hoan hô.

Đối với bọn họ mà nói, mấy chữ tập đoàn không chế cổ phần Chu Tinh này có sức mạnh không gì sánh được.

Đây là một cái cây đại thụ, cũng là một cái bắp đùi rất to.

Lưng dựa đại thụ là rất tốt, ôm bắp đùi to cũng là chuyện nhìn mà thêm.

Nói cách khác, những lời nói của Giang Chu đã mang lại vô tận hy vọng cho bọn họ.

Vì vậy, đám nhân viên đang thất hồn lạc phách, lập tức lại hào hứng sôi nổi mà trở về văn phòng công ty mình.

Chương 679: Lại đến thi cuối kỳ rồi? (2)

Lúc này, Dương Nhạc Đa nhìn về phía Giang Chu với ánh mắt phức tạp.

Nhưng nàng cũng không nói gì, mà cúi mình vái chào một cái rồi quay về công ty.

Giang Chu bây giờ đã không còn là Giang Chu trước kia nữa.

Mặc kệ Dương Nhạc Đa có nói cái gì thì cũng vô nghĩa.

Bốn giờ chiều, bắt đầu có tuyết bay ngoài cửa sổ.

Giang Chu lái xe trở về đại học Thượng Kinh, lạnh đến hàm răng run cầm cập.

Thật ra thì sáng nay hẳn đã xem dự báo thời tiết rồi.

Nhưng dự báo thời tiết ở thời đại này quá cmn phé vật.

Cho nên, hấn cảm thấy không thể có tuyết được, cùng lắm là có sấm có chớp mà thôi.

Kết quả là lần này hấn tính sai.

Ngày hôm nay chẳng những có tuyết, mà cmn còn có gió to.

Ngay cả đám mèo hoang chó hoang ở trong trường cũng đã tìm chỗ tránh rét.

“Em đang ở đâu?”

“Phòng tự học.”

“Đi phòng tự học làm gì?”

“Sắp thi thử rồi, phải ôn tập nha.”

Giang Chu nhìn tin nhắn của Phùng Tư Nhược, lập tức tròn mắt lên.

Đậu xanh, lại đến kỳ thi cuối kỳ rồi?

Lúc này mới bao lâu mà đã cuối kỳ rồi?

Mẹ kiếp, tuy mình thường xuyên nghỉ học, đi học thì lại ngủ, nhưng trường học có quyền gì mà tự quyết định đi vào cuối kỳ?

Đáng hận nhất là cuối kỳ còn phải thi thử, đại học này thật sự là đại học vớ vẩn mà!

Học sinh tốt là có thể cân nhắc từ thành tích học tập sao?

Giang Chu hùng hùm hồ hồ mà lái xe đi đến phòng tự học.

Hấn đi vào đại sảnh, vội vàng vỗ vỗ đám tuyết ở trên người.

Nhưng tuyết hôm nay còn dính chút mưa, làm cho lưng của hấn đã bị ướt sũng.

Đúng lúc này, một em gái khóa dưới đang làm thêm chức nhân viên quản lý thư viện đã chạy đến.

Nàng cầm một gói khăn giấy đưa đến trước mặt Giang Chu, khuôn mặt thì hơi đỏ ửng.

“Đàn anh Giang, anh dùng cái này đi!”

“Ừm?”

“Em là sinh viên năm nhất của học viện tài chính và kinh tế, anh chính là sư huynh của em nha!”

“Ồ, chào sư muội, cảm ơn khăn giấy của em.”

Giang Chu tiếp nhận khăn giấy, vừa lau lau vừa đi vào trong.

“Không ... không cần cảm ơn, tạm biệt sư huynh!”

Em gái cắn môi, nhìn bóng lưng của Giang Chu, ánh mắt tràn đầy mê luyến.

Đây chính là Giang Chu, là nhân vật truyền kỳ của học viện tài chính và kinh tế bọn họ.

Nàng vừa nhập học liền nghe thấy câu chuyện gây dựng khởi nghiệp của vị này.

Mỗi lúc trời tối, nàng đều sẽ tưởng tượng ra cảnh Giang sư huynh khuấy động gió tanh mưa máu ở trong giới kinh doanh Thượng Kinh.

Chuyện này chính là mộng tưởng, là ước mơ của mỗi một tên sinh viên học ngành tài chính và kinh tế này.

Nhưng mà bình thường Gianh sư huynh như thần long thấy đầu không thấy đuôi, thật sự là rất khó để gặp được anh ấy.

không ngờ hôm nay nàng lại có cơ hội được gặp mặt.

chẳng lẽ đây chính là duyên phận sao?

Cùng lúc đó, Giang Chu đi đến cửa thang máy.

Khi đi lên thì còn không nhìn được mà nhìn thoáng qua vị sư muội kia.

“Mẹ nó, tại sao lại có cô nhóc dễ thương thích mình rồi?”

“Mình lên đại học là để học kiến thức, làm sao có thể trầm luân trong sắc đẹp chứ?”

Giang Chu lấy điện thoại di động ra, dùng màn hình để soi mặt của mình.

Đậu xanh, quả thực là quá cmn đẹp trai luôn.

Đám người nói mình không đẹp trai kia, quả thực là có mắt như mù mà.

Giang Chu đi thang máy lên phòng tự học ở tầng cao nhất của thư viện.

Hắn xoa xoa tay, mắt nhìn bốn phía.

Mùa đông chính là như vậy, đi từ bên ngoài vào trong phòng sẽ cảm thấy lòng bàn tay hơi ngứa.

Nhưng xoa xoa tay chưa chắc đã hết ngứa, chỉ có thể tạm thời đỡ một chút.

Giang Chu cởi áo khoác, khoát lên cánh tay rồi đi vào.

Sau khi lượn vài vòng, hắn liền nhìn thấy Phùng Tư Nhược đang ngồi ở chỗ cũ.

Mấy lần trước, bọn họ đều ngồi ở vị trí này.

Giang Chu còn từng tố cáo một đôi tình nhân hôn nhau ở trước mặt mọi người tại chỗ này.

Bây giờ nghĩ lại, mọi chuyện đều như mới hôm qua.

Thật không ngờ, vừa chớp mắt đã đến kỳ thi cuối kỳ rồi.

Lại mở công ty lại phải đi học, học sinh giỏi cũng không chịu nổi nha.

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược đang cầm một cái ly giữ ấm màu trắng, hàng lông mi hơi cong lên, cái mũi nhỏ hơi nhăn lại.

Mấy ngày gần đây nàng đã bị cảm, luôn chảy nước mũi.

Đây cũng là chuyện rất bình thường.

Trạch Nữ nha, cơ thể vẫn không được rèn luyện thường xuyên, sức miễn dịch cũng tương đối yếu.

Những người giống như nàng, không bị ốm vặt thì mới là lạ.

Giang Chu cảm thấy, Phùng Tư Nhược bây giờ giống như một con yêu tinh chảy nước mũi vậy.

Mặt của nàng bị nhiệt độ trong phòng làm cho hồng hồng như đang thoa phấn, đôi mắt sáng như tuyết thì nhìn chăm chăm

vào sách giáo khoa.

Khi thì cau mày, giống như gặp phải vấn đề khó khăn nào đó.

Khi thì lại giãn ra, khoe miệng lộ ra nụ cười.

Nụ cười này đã hấp dẫn không ít ánh mắt từ bốn phía chung quanh.

Ngay cả mấy người trông giống một sách kia cũng không thể tập trung vào sách được.

Mẹ kiếp, quả thực là nhân gian tuyệt mỹ mà.

Liên giống như một câu thoại trong bộ phim “Thần Ăn” của Tinh Gia.

“Cơm rang ngon như vậy, nếu như sau này tôi không được ăn thì làm sao bây giờ?”

Trước kia, Giang Chu không hiểu câu nói này lắm.

Đậu xanh, một bát cơm còn có thể ném ra mùi vị sinh ly tử biệt sao?

Nhưng bây giờ nghĩ lại, đó chắc hẳn là một lời ca ngợi cao cấp nhất.

Chương 680: Lại đến thi cuối kỳ rồi? (3)

Dù sao thì trong đại học Thượng Kinh cũng có rất nhiều người tự nhận là hoa khôi.

Ví dụ như một vị đàn chị học năm ba của học viện Múa kia, nghe nói vị này có thể mở khóa hơn 20 tư thế.

Lại dụ như mấy nữ sinh viên năm hai học viện truyền thông, nghe nói kỹ thuật trang điểm có thể làm cho cha mẹ không nhận ra.

Còn cả học viện Pháp luật, học viện tài chính... Tất cả đều có hoa khôi.

Nhưng chỉ có một người là khác biệt, đó chính là Phùng Tư Nhượng.

Từ sau khi bữa tiệc đón sinh viên mới ở hai năm trước, Phùng Tư Nhượng vẫn luôn được gọi là Thiên Sứ của Thượng Kinh.

Máu chốt là trên người nàng có một loại khí chất ngây thơ hồn nhiên, xa cách trần thế.

Ba—

Giang Chu ném áo khoác lên bàn, ngồi xuống bên cạnh Phùng Tư Nhược.

Sau đó, dùng tay chống cằm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược.

Lúc này, Phùng Tư Nhược thu hồi ánh mắt từ cuốn sách, đáng yêu nhìn lấy Giang Chu.

“Anh lại sắp rớt tín chỉ rồi!”

Phùng Tư Nhược nhăn mũi một cái, đưa cuốn sách đến trước mặt hẳn: “Anh học đi!”

Giang Chu đẩy sách lại, kéo tay của nàng: “Không vội, nào, tìm một chỗ làm ấm tay cho anh.”

“Hả?”

“Đi theo anh.”

Phùng Tư Nhược cũng không biết Giang Chu muốn làm gì, nhưng đây là bạn trai nàng nha.

Cho nên nàng vẫn đứng lên, ngoan ngoãn đi theo Giang Chu.

Đối diện phòng tư học có một căn phòng nhỏ, bên trong cất chứa báo tường hàng năm của trường học, còn có một số tạp chí và báo chí nổi tiếng viết về đại học Thượng Kinh.

Thế nhưng có rất ít người đến chỗ này.

Dù sao người thời đại này cũng không có thói quen xem báo.

Nếu như trên thế giới này có tin tức gì mới, thì những truyền thông mới trên internet kia chỉ hận không để bay đến trước mặt, rồi báo cho mọi người biết.

Cho nên, vì tiết kiệm điện, căn phòng này thậm chí còn không thềm bật đèn luôn.

Giang Chu dẫn Phùng Tư Nhược đi vào trong, trong phòng liền vang lên vài âm thanh khó nói.

Cùng lúc đó, trong phòng tự học.

Đình Duyệt đi tìm trai đẹp ở khắp nơi đã quay về vị trí cũ, thần sắc có hơi chán nản.

Không có trai đẹp.

Thực sự!

Phòng tự học rộng lớn của đại học Thượng Kinh, lại không có một tên trai đẹp nào cả.

Chẳng lẽ người đẹp là không đi ôn tập sao?

Hay là do Đình Duyệt mình có thể chất đặc thù?

Người ta có thể chất Bách Độc Bất Xâm, hoặc là Chư Tà Chớ Phạm, còn Đình Duyệt mình thì có thể chết Trai Đẹp Chớ Phạm, Bách Đẹp Bất Xâm?

“Tức chết mình rồi!”

Đình Duyệt trở về chỗ ngồi, muốn tìm chị em tốt của mình để phàn nàn vài câu.

Nhưng vừa quay đầu thì đã phát hiện Phùng Tư Nhược biến mất rồi.

Trên bàn vẫn còn sách vở, cũng với một cái ly giữ ấm.

“Hả?”

“Cô bé này đi đâu rồi? Chẳng lẽ Giang Chu đến rồi?”

Trong khi Đình Duyệt đang nghi ngờ và khó hiểu.

Giang Chu nghênh ngang rời khỏi phòng chứa báo chí, hân hân vừa đi vừa hài lòng mà nhìn bàn tay mình.

Mà Phùng Tư Nhược thì cẩn thận từng li từng tí đi theo sau lưng hân, khuôn mặt nàng đã là một mảnh đỏ ửng.

“Ui, Giang Bận Rộn đến rồi đấy à, đã lâu không gặp?”

Giang Chu nhìn về phía Đình Duyệt, biểu cảm có chút ghét bỏ: “Tại sao bà lại làm kỳ đà cản mũi rồi?”

Đình Duyệt bĩu môi khinh thường: “Hai người vừa mới làm gì?”

“Bên ngoài có tuyết rơi, tôi tìm Phùng Tư Nhược để làm ấm tay.”

“Làm ấm tay?” Đinh Duyệt nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Tư Nhược, sao cúc áo của bạn lại mở rồi?”

Phùng Tư Nhược đáp ứng: “Không có gì, làm ấm tay thôi.”

“Ah, Giang Chu, ông thật sự không phải người mà!”

“Tôi làm gì?”

Đinh Duyệt nhìn chằm chằm Giang Chu: “Cái móng heo của ông lạnh như băng, làm sao ông có thể làm như vậy chứ?”

Giang Chu hừ một tiếng: “Bà nghĩ tôi nõ à? Tôi phải chờ tay ấm rồi mới dám cho vào đây.”

“Như vậy còn tạm được.”

“Ừm!”

“Không đúng, ấm rồi cũng không thể được, đây chính là phòng tự học, là nơi để học tập.”

“Vậy bà vừa đi đâu?”

Đinh Duyệt nhất thời bị nghẹn họng: “Tôi...”

Giang Chu nhìn Đinh Duyệt như nhìn một tên ngốc: “Đầu năm nay, có thể dựa vào mặt để ăn cơm, thì ai sẽ dựa vào thành tích? Thà bà đi nhà tắm nữ để tìm đối tượng, còn tốt hơn là đến phòng tự học đây.”

“Câm miệng, tôi muốn học tập.”

Đinh Duyệt thuận tay cầm quyển sách của Phùng Tư Nhược lên, bắt đầu vùi đầu vào học hành.

Cùng lúc đó, Giang Chu quay đầu nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

“Mấy hôm nay anh quá bận rộn, không có thời gian ăn cơm với em, em có đề ý không?”

Phùng Tư Nhược lắc đầu: “Không sao!”

Ánh mắt Giang Chu bỗng nhiên trở nên sắc bén: “Vậy chứng tỏ em đã không chờ mong được ăn cơm chung với anh rồi.”

“Không phải không phải nha!”

“Vậy thì vì sao?”

Phùng Tư Nhược có chút hoảng hốt mà ngược mắt lên: “Là vì ngại.”

Giang Chu nheo mắt lại: “Anh ở ngoài kiếm tiền nuôi gia đình, thế mà em lại không để ý chuyện ăn cơm cùng anh?”

“Em...”

“Không có lương tâm!”

Phùng Tư Nhược cắn môi, trong đôi mắt tinh khiết kia, từ từ dâng lên một tầng sương mù.

Thật ra thì nàng rất muốn ăn cơm chung với Giang Chu.

Hơn nữa còn không chỉ là ăn cơm, nàng còn muốn ngủ chung, rồi giường cùng nhau.

Nhưng nàng cũng biết, đạo này Giang Chu rất bận rộn.

Nói không chờ mong chỉ là vì không muốn quấy rầy Giang Chu thôi.

Kết quả lại bị Giang Chu mắng...

Chương 681: Tham gia vào bữa tiệc của Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi!

Một lúc lâu sau, Đinh Duyệt đã ăn no thức ăn cho chó.

Lại cảm thấy nơi này đã không có trai đẹp nữa.

Vì vậy liền bỏ quyển sách của Phùng Tư Nhược xuống, rồi rời khỏi phòng tự học.

Giang Chu thấy bóng đèn đã rời đi, liền không khách khí nữa, hắn đưa tay ôm Phùng Tư Nhược vào lòng.

“Lát nữa về nhà, anh nấu cơm cho em ăn.”

“Không được.”

“Hả?”

Phùng Tư Nhược mở điện thoại di động của mình ra, giờ đến trước mặt Giang Chu.

Trên màn ảnh là lịch sử trò chuyện của nàng và Sở Ngữ Vi.

“Buổi tối đi ăn cá nướng nhé?”

“Minh sẽ dẫn bạn đi sơn móng tay, bên đường Thủy Nhài có cửa tiệm mới làm rất đẹp!”

“Nhưng mà mình chưa từng thử.”

“Không sao, mình làm trước, nếu như bạn không thích thì không làm nữa.”

“Cũng được.”

“Icon trái tim/ trái tim/ trái tim.”

“Icon hoa hồng/ hoa hồng/ hoa hồng!”

Giang Chu nhin không được mà ngẩng đầu: “Mấy hôm anh bận rộn chuyện công việc, hai người các em thường xuyên ăn với nhau à?”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Thỉnh thoảng Đinh Duyệt cũng đi cùng.”

“Ăn cái gì?”

“Rất nhiều.”

Giang Chu sờ lỗ mũi một cái, hần cảm thấy Sở hoa khô quá trâu bò, nàng vẫn kiên định với kế hoạch của bản thân mình.

Muốn dùng phương thức nước ấm nấu ếch để cho Phùng Tư Nhược quen với sự tồn của của nàng.

Tạo nền móng cho cuộc sống một nhà ba người sau này.

Khá lắm, đây cũng là quá trâu bò rồi.

“Buổi tối dẫn anh đi cùng.”

“Không được!”

Giang Chu đưa tay nhéo mũi Phùng Tư Nhược: “Em nói xem, đã bao lâu rồi chúng ta chưa ăn cơm chung?”

Phùng Tư Nhược nhìn thoáng qua điện thoại di động: “Tám ngày và chín tiếng.”

“Tính chuẩn như vậy? Kiếp trước em là đồng hồ à?”

“Hừ!”

“Hơn, rất lâu rồi anh và Ngũ Vi cũng chưa ăn cơm chung.”

Giang Chu nói xong, liền vụng trộm quan sát thái độ của Phùng Tư Nhược.

Cảm thán một câu lâu rồi chưa ăn cơm với người con gái khác ở ngay trước mặt bạn gái.

Đây tuyệt đối là một hành vi tìm đường chết.

Nhưng hình như giữa bọn họ lại không thể phán đoán theo lẽ thường.

Giống như bây giờ vậy, Phùng ngọc manh nghe thấy câu này thì căn bản là không có phản ứng gì.

Nàng chỉ chớp đôi mắt sáng rực của mình, bỗng nhiên cầm điện thoại di động ở trong tay.

“Vậy để em hỏi một chút.”

Giang Chu cướp điện thoại di động trong tay nàng: “Hỏi cái gì? Anh hỏi em, ai là nóc nhà của nhà chúng ta?”

Phùng Tư Nhược nghe thấy mấy chữ nhà chúng ta, khuôn mặt liền đỏ hồng lên, nhin không được mà cắn môi: “Đương nhiên là anh rồi.”

“Được, nếu là anh quyết định, vậy chuyện này quyết định như vậy đi!”

“Ồ!”

Phùng Tư Nhược lên tiếng, lại cầm điện thoại di động của mình lên, mở QQ ra.

Mặt Giang Chu đầy dấu chấm hỏi: “Không phải anh quyết định rồi sao? Còn hỏi gì nữa?”

“Vẫn phải nói cho Ngũ Vi một câu nha.”

“Đây là một niềm vui bất ngờ.”

“Niềm vui bất ngờ?”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một chút.

Niềm vui bất ngờ, theo ý của mặt chữ thì là niềm vui đến một cách bất ngờ.

Nhưng mà nếu như Giang Chu bỗng nhiên xuất hiện trên bàn cơm của hai người họ, thì Ngũ Vi sẽ cảm thấy vui sướng sao?

Nàng thật sự không dám xác định.

Nhưng đổi một góc độ khác, nếu như là bản thân nàng thì sao?

Mình đang ăn cơm, bỗng nhiên lại gặp được bạn trai.

Hmm...Hình như đúng là có cảm giác vui sướng nha.

“Vây cũng được.”

“Ngoan lắm!” Giang Chu nhặt sách lên, nhét vào trong nàng: “Nào, tiếp tục ôn tập cho anh đi.”

Lông mi của Phùng Tư Nhược khẽ run, nhẹ nhàng mở miệng: “Quy tắc xxx còn được gọi là gì?”

“Tiền xấu khu trục tiền tốt.”

“Xin giải thích.”

“Anh chọn A!”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng: “Đây không phải câu hỏi trắc nghiệm!”

Giang Chu nhin không được mà thở dài: “Thôi quên đi, không học nữa, chờ thi lại đi, dù sao thi lại cũng dễ hơn là kỳ thi cuối kỳ, mà anh cũng không cần học bổng, cũng không thi nghiên cứu sinh.”

“Anh quá đáng!”

“Đó là em còn chưa gặp chuyện còn quá đáng hơn thôi!”

Ánh mắt Phùng Tư Nhược hơi mờ mịt: “Là cái gì nha?”

Giang Chu cầm bàn tay mềm mại trơn nhẵn của nàng: “Đi, đi phòng báo chí, làm ấm miệng cho anh.”

“Ô.”

Một lúc lâu sau, sắc trời bên ngoài cửa sổ đã tối dần.

Mặc dù tuyết bên ngoài không quá dày, nhưng cũng không có dấu hiệu sẽ dừng lại.

Lúc này, trên mặt đất đã có một tầng tuyết mỏng, khiến cho những con đường có một loại mỹ cảm đặc biệt.

Dưới lầu có một nhóm nữ sinh viên đang tụ tập.

Mặc áo lông, đi giày đi tuyết, choàng khăn quàng cổ và mũ bông.

Có người bước chậm trên tuyết với bạn trai, cũng có người chơi ném tuyết với bạn cùng phòng.

Còn có một người rất ngu, thế mà lại muốn đập người tuyết bằng một chút tuyết như vậy. Kết quả là cố gắng nửa ngày trời, chỉ đập được một đồng tuyết bé xíu.

Giang Chu liếc mắt nhìn một cái, có lẽ cái đồng tuyết kia còn không to bằng ‘tâm hồn’ của Sở Ngữ Vi.

Hắn nhìn một lúc lâu, lại cảm thấy hơi buồn chán.

Vì vậy, Giang Chu liền ngồi xổm trên mặt đất, yên lặng châm điếu thuốc.

Chương 682: Làm móng tay, buổi tối cào Giang Chu!

Theo tia lửa tỏa ra những ánh sáng nhạt, miệng Giang Chu cũng tràn ngập mây mù.

Mẹ nó, vốn đã bỏ thuốc lá rồi.

Ai ngờ Tô Nam lại chơi mất tích, khiến thói hư tật xấu này lại trở lại.

Nếu như sau này phổi của mình mà hỏng, thì tất cả đều cmn tại Tô Nam.

Giang Chu dập điếu thuốc, tiện tay vẽ một hình trái tim ở trên mặt tuyết.

Chỉ là cái hình trái tim này không được hoàn mỹ lắm, nhìn thế nào cũng giống một cái móng dày dặn hơn.

Cũng không lâu sau, có tiếng bước chân vang lên ở hành lang trong ký túc xá.

Phùng Tư Nhược mặc một chiếc áo lông ngắn màu xanh nước biển.

Bên dưới là một chiếc quần jean màu đen.

Sau đó là một đôi giày màu đen.

Nàng chạy lộc cộc xuống dưới lầu.

Chiếc quần jean kia đã vẽ ra một đôi chân thon dài và vòng eo tinh tế của nàng.

Dáng người hoàn mỹ đến mức khiến cho đại bộ phận con gái đều phải thấy ghen tị.

Hơn nữa, cái áo lông của nàng còn có khóa kéo rất cao, cổ áo che nửa gò má.

Loại mỹ cảm mông lung này càng làm cho người khác chú ý hơn.

Đây là còn chưa nói đến cặp mắt ngây thơ và thuần khiết của nàng đấy.

“Xong rồi!”

Giang Chu nhìn chằm chằm Phùng Tư Nhược một lúc: “Hình như trên mặt em dính cái gì kia.”

Phùng Tư Nhược ngược mắt lên, vội vàng dùng năm đầu ngón tay để lau lau: “Dính cái gì nha?”

“Xinh đẹp nhất.”

“Hmm...”

Phùng Tư Nhược nghe thấy Giang Chu nói như vậy, nhin không được mà hừ hừ hai tiếng.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này, liền thấy hơi đắc ý.

Tuy rằng nói mấy lời chua loét này hơi xấu hổ, nhưng nó lại có hiệu quả rất tốt với Phùng Tư Nhược.

Dù sao cô bé này cũng sạch sẽ giống như một tấm giấy trắng, ngay cả yêu đương là gì mà cũng không hiểu.

Chỉ cần biểu đạt ra một chút yêu thích đối với nàng, thì nàng sẽ cực kỳ vui vẻ.

Dĩ nhiên, người này chỉ giới hạn ở Giang Chu.

“Đi thôi!”

Giang Chu gật đầu, sờ sờ tóc của nàng: “Em nói cho Sở Ngữ Vi, đừng ngu ngốc chạy đến cổng trường, mà chờ lệnh ở dưới ký túc xá đi.”

Phùng Tư Nhược nghe lời lấy điện thoại di động ra, gõ một hàng chữ, gửi cho Sở Ngữ Vi.

Sau vài tiếng tinh tinh, Sở Ngữ Vi cũng đã trả lời.

“Mình đang ở cổng trường rồi, sợ bạn quá vội cho nên không nói, bạn chuẩn bị xong chưa?”

Giang Chu nhìn thấy câu trả lời này, nhin không được mà ngẩng đầu lên, neho mắt lại nhìn về phía bầu trời.

Dưới sắc trời chạng vạng tối, những bông hoa tuyết vẫn bay đầy trời.

Thỉnh thoảng lại có những cơn gió lạnh thổi qua, làm cho hấn nhin không được mà kéo kín áo khoác.

Cảnh tượng này làm cho Giang Chu nhớ đến mùa đông năm ngoái.

Sở Ngữ Vi mặc quần áo búp bê để phát tờ rơi ở trung tâm thành phố.

Vừa hô hào mọi người ủng hộ, khuôn mặt thì đỏ bừng thì lạnh cóng.

Cô bé này, rốt cuộc là chịu lạnh giỏi hay là nội tâm quá nóng bỏng đây.

Dĩ nhiên lại không nói lời nào mà đã đứng chờ trong trời đông giá rét này.

“Đi thôi, chúng ta đi qua đón Sở Ngữ Vi!”

Phùng Tư Nhược gật đầu, đi theo Giang Chu lên xe.

Mười phút sau, chiếc Toyota Corolla dừng lại trước cổng trường đại học Thanh Bắc.

Lúc này, Sở Ngữ Vi đang chống một cái ô màu trắng, mặc quần áo rất dày.

Trên cổ của nàng có một chiếc khăn quàng cổ màu trắng, đuôi khăn rủ xuống đến trước ngực.

Cả khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đã bị che khuất, chỉ để lộ một đôi mắt tinh quái.

Sở Ngữ Vi nhìn thấy chiếc xe và biển số xe quen thuộc, thần sắc không khỏi hơi sững sờ.

Ngay sau đó, cửa sổ xe từ từ hạ xuống.

Giang Chu thò đầu ra khỏi cửa sổ, nhìn nàng một cái.

“Có lạnh không?”

“Làm sao anh cũng đến nha?”

Giang Chu chỉ chỉ lên trời: “Tuyết rơi quá nhiều, ngồi xe buýt không an toàn, anh lái xe đưa hai người đi.”

Sở Ngữ Vi ồ một tiếng, muốn cất bước đi về phía sau xe.

“Làm gì vậy?”

“Lên xe nha.”

“Ngồi phía trước!”

Sở Ngữ Vi hơi kinh ngạc, lập tức cúi đầu nhìn thoáng qua.

Lúc này, Phùng Tư Nhược đang ngồi ở hàng sau, còn cười ngọt ngào với nàng qua lớp kính thủy tinh.

“Sao Tư Nhược lại không ngồi hàng trên.”

“Cô ấy nói là để lại cho em.”

“Là như vậy sao!”

Sở Ngữ Vi hơi do dự một chút, lại hơi ngượng ngùng mà ngồi vào ghế lái phụ.

Đem vị trí bên cạnh bạn trai mình cho cô gái khác ngồi, làm như vậy thật sự thích hợp sao?

Sau khi Sở Ngữ Vi ngồi xuống, trong lòng bắt đầu lo lắng bất an.

Vì vậy, nàng nhin không được mà ngược mắt lên, nhìn về phía Phùng Tư Nhược qua chiếc gương chiếu hậu.

“Cho bạn!”

Lúc này, Phùng Tư Nhược vươn tay ra, đưa một bình thủy tinh qua.

Trong bình có chứa sữa bò, cầm vào tay vẫn còn rất ấm áp.

“Cảm ơn!”

Phùng Tư Nhược vui vẻ mở miệng: “Thời tiết quá lạnh, bạn không cần chờ mình ở ngoài cổng chính đâu.”

Sở Ngữ Vi vắn nắp ra uống một hớp: “Ký túc xá của mình cách cổng hơi xa, nếu như bạn đến rồi mình mới ra, thì người phải chờ chính là bạn rồi.”

Chương 683: Làm móng tay, buổi tối cào Giang Chu! (2)

Phùng Tư Nhược nhăn mũi ngọc: “Mình chịu lạnh rất giỏi!”

Sở Ngữ Vi nói: “Mình cũng vậy!”

Giang Chu quay đầu xe, vẻ mặt khó hiểu mà nhìn hai người.

Chuyện chịu lạnh rất giỏi này cũng đáng để lấy ra ganh đua à?

Phụ nữ thật thần kỳ, thật sự là không hiểu nổi các nàng nghĩ cái gì nữa.

“Nghe nói hai người muốn đi sơn móng tay à?”

Sở Ngữ Vi nghe thấy câu này của Giang Chu, lại giống như nghĩ đến cái gì, vội vàng thả bình sữa bò xuống.

Sau đó, nàng lấy một tờ quảng cáo từ trong túi ra, quay người đưa cho Phùng Tư Nhược ở phía sau.

“Tư Nhược, bạn xem đi, đây là một cửa tiệm Nail mới mở ở đường Thủy Nhai, bạn cùng phòng mình đã làm thử rồi, hiệu quả không tệ lắm!”

Phùng Tư Nhược cầm tờ quảng cáo lên xem, lại nhìn bàn tay của mình, đôi mắt đã tỏa sáng.

Có điều, rất rõ ràng là nàng đang do dự, vì vậy đưa mắt nhìn về phía Giang Chu.

“Em muốn làm thì làm thôi, nhưng đừng làm cái loại dán lên móng tay, cái loại móng tay giả rất dài rất nhọn ý.”

Sở Ngữ Vi suy nghĩ một chút: “Móng tay plastics à?”

Giang Chu ừ một tiếng: “Hình như là vậy, lần trước Hoàng Kỳ cũng làm loại đó, cào rất đau.”

“Vậy em liền muốn làm cái đó!”

Phùng Tư Nhược nghe thấy lời miêu tả đó, liền nóng lòng muốn thử.

Mỗi lúc trời tối, nàng đều bị Giang Chu bắt nạt.

Đánh thì đánh không lại, trốn lại trốn không thoát.

Bây giờ thì tốt rồi, móng tay lại có thể trở thành vũ khí.

Sau này, nếu như nàng lại bị bắt nạt, nàng sẽ dùng móng tay dài để cào Giang Chu.

“Không được, không cho phép em làm loại đó!”

“Hừ!”

Sở Ngữ Vi quay sang cười hai tiếng với Phùng Tư Nhược, lại nhìn về phía Giang Chu: “Em thì sao?”

Giang Chu liếc mắt nhìn nàng đầy cảnh giác: “Em cũng vậy, muốn làm thì làm, nhưng không thể làm cái loại đó.”

“BIết rồi, vậy em và Tư Nhược sẽ làm giống nhau.”

Phùng Tư Nhược nghe thấy câu này, lập tức chỉ chỉ vào tờ quảng cáo, rồi đưa cho Sở Ngữ Vi xem.

Sở Ngữ Vi có hơi kinh ngạc: “Bạn thích loại thay đổi màu sắc này à?”

“Ừm!”

“Vậy chúng ta liền làm cái này!”

Trong khi nói chuyện, chiếc Toyota Corolla bắt đầu tăng tốc độ.

Chỉ là có tuyết rơi nên đường hơi trơn, vì vậy Giang Chu phải lái xe chậm hơn lúc bình thường một chút.

Chờ đến đoạn đường an toàn hơn, Giang Chu mới thư giãn một chút, liền quay sang nhìn về phía Sở Ngữ Vi.

“Làm móng tay mất tầm bao nhiêu thời gian?”

“Loại đơn giản thì mất tầm nửa tiếng, loại phức tạp thì phải hơn một tiếng.”

“Vậy các em thích loại nào?”

“Loại này cũng không quá phức tạp, đại khái khoảng 40 phút.”

Giang Chu gật đầu.

40 phút thì hẳn vẫn có thể chấp nhận được, ngồi chờ trong tiệm là được rồi.

Còn có thể ngắm các em gái đi làm móng tay nữa.

Đến khi đó, chắc chắn trong quán cũng có điều hòa không khí, nên nhiệt độ sẽ thoải mái hơn bên ngoài nhiều, các chị em đi làm móng tay sẽ cởi áo lông.

Bên trong mặc áo len bó sát người, đem đường cong hoàn mỹ lộ ra ngoài.

Mặc dù không đẹp bằng mùa hè, nhưng cũng có một phong tình khác biệt.

Hai mươi phút sau, Giang Chu đi đến đường Thủy Nhai.

Sau đó, dựa theo địa chỉ mà đi đến trước cửa tiệm Nail.

“Là nơi này à?”

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Chính là chỗ này, đông khách phết nhỉ.”

Phùng Tư Nhược dí mắt vào cửa sổ để nhìn thoáng qua.

Quả nhiên, trong tiệm Nail có không ít người.

Nhưng đại đa số đều là người mặc quần áo làm việc, chắc là thành phần tri thức đang làm việc ở gần đây.

Hiện giờ trời đang có tuyết rơi, phải chờ xe buýt lâu hơn bình thường.

Lại cộng thêm chuyện trung tâm thành phố hay bị tắc đường rất nghiêm trọng, thời tiết sáng sủa còn tắc đường chứ đừng

nói là tuyệt rồi.

Bởi vậy, đối với những người này mà nói, thà rằng đi vào làm móng tay còn hơn là chờ bên ngoài trong trời đông giá rét này.

Sở Ngữ Vi đẩy cửa đi vào, ánh mắt quan sát một vòng quanh tiệm.

Phùng Tư Nhược đi theo sau Sở Ngữ Vi, còn Giang Chu thì đi sau Phùng Tư Nhược.

Chiều cao của hai cô bé không khác nhau là bao, đều thuộc về loại mỹ nữ chân dài.

Dù cho các nàng mặc quần áo mùa đông, vòng eo vẫn cứ thon gọn và tinh tế như vậy.

Cho nên, hai người vừa vào cửa, lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt.

“Hai vị mỹ nữ, muốn làm móng tay sau?”

Sở Ngữ Vi móc tờ quảng cáo ra: “Làm loại này, hai người đều làm giống nhau.”

Nhân viên mặc đồng phục gật đầu: “Hai vị có cần cởi áo khoác ngoài không?”

“Có tủ chứa đồ không?”

“A, không có tủ chứa đồ.”

Sở Ngữ Vi ồ một tiếng, liếc mắt nhìn nhau với Phùng Tư Nhược.

Sau đó, hai người liền cởi áo khoác và khăn quàng cổ, lại kín đáo mà đưa cho Giang Chu.

Cái cửa tiệm Nail ở đường Thủy Nhai này không quá rộng rãi mà cũng không quá nhỏ.

Nhưng có lẽ là do hiệu quả quảng cáo quá tốt, cho nên có rất nhiều cô gái đến đây làm móng tay.

Cũng có không ít con trai đưa bạn gái đến đây làm móng tay giống như Giang Chu.

Chương 684: Làm móng tay, buổi tối cào Giang Chu! (3)

Thế cho nên, các loại nịnh nọt liền xuất hiện liên tục.

“Bảo bối, em làm cái này chắc chắn là rất đẹp, rất có khí chất.”

“Bà xã, thật ra em không làm móng tay cũng đã rất đẹp, bàn tay này của em quả thực là vừa trắng lại vừa mềm.”

“Honey, chỉ có mấy viên kim cương lung linh này mới xứng với dung mạo xinh đẹp của em, nào, khảm nó lên đi!”

Những lời nịnh nọt này làm cho các cô nàng đi sơn móng tay đắm chìm trong lời dỗ ngon dỗ ngọt, cảm thấy mình chắc chắn là tiên nữ đã không cẩn thận mà bị rơi xuống phạm trần.

Vì vậy, các cô nàng bắt đầu trầm mê trong từng tiếng khen ngợi.

Mãi đến khi ghé bên cạnh các nàng có tiếng động, Sở Ngũ Vi và Phùng Tư Nhược đã lấy khăn quàng cổ xuống, ngồi ở trước mặt nhân viên làm móng tay.

Mà khi gò má thanh thuần và xinh đẹp của hai nàng lộ ra, nhất thời làm cho cửa tiệm yên tĩnh một lúc.

Những tên con trai vừa khen bạn gái của mình kia, lúc này, cả đám đều bị hấp dẫn qua bên đó.

Từng cặp mắt đều nhìn không chớp, giống như đã hoàn toàn quên mất hoàn cảnh của mình bây giờ.

Mãi cho đến khi ‘nóc nhà’ của mình bỗng nhiên dùng đôi mắt lạnh như băng để nhìn qua.

Thì cả đám mới lấy lại tinh thần.

“Vương Bát Đản, anh nhìn cái gì??!!!”

“Không có... không có nhìn gì mà!”

“Ngắm mỹ nữ đúng không? Không phải anh vừa mới nói tôi rất xinh đẹp sao?”

“Bảo bối, xinh đẹp có rất nhiều loại, có loại không rõ ràng giống như em, còn có loại chính là cực kỳ rõ ràng như vậy.”

“Mẹ kiếp, anh muốn chết!”

Theo đó, là những tiếng kêu la thảm thiết và những ánh mắt lạnh như băng.

Thật ra thì chuyện này cũng không thể trách bọn họ được.

Hai người các nàng, một là hoa khôi của đại học Thanh Bắc.

Một người khác thì được đám nam sinh viên của đại học Thượng Kinh phụng làm Nữ Thần, là Thiên Sứ.

Chỉ cần một người xuất hiện thôi, cũng đã đủ hấp dẫn ánh mắt của mọi người rồi.

Huống chi là hai người các nàng ngồi cùng một chỗ, vừa nói vừa cười như hai chị em tốt.

Mà nhân viên phụ trách làm móng tay cho hai nàng cũng nhin không được mà sững sốt.

Dụng cụ sơn móng tay treo ở giữa không trung, nhin không được mà nói quá đẹp.

Sở Ngữ Vi thì đã tập mãi thành quen với loại ca ngợi này rồi.

Dù sao thì từ khi nàng hiểu chuyện đến giờ, vẫn luôn được người khác khen như vậy.

Cho nên chỉ mỉm cười, bảo trì lễ phép.

Nhưng Phùng ngọc manh thì hình như chưa quen với tình huống này.

Khuôn mặt của nàng không tự chủ được mà đỏ hồng lên, có chút khiếp sợ mà nói cảm ơn.

Nhưng khi tất cả mọi người rung động vì sắc đẹp của hai người các nàng xong, lại không tự chủ được mà nhìn về phía Giang Chu ở sau hai người các nàng.

Lúc này, Giang Chu đang ôm áo khóa của hai cô bé, trên mặt viết đầy buồn chán.

Chẳng lẽ... người này là bạn trai của một trong hai cô gái này?

Dung mạo cũng quá bình thường rồi.

Có phải là phung phí của trời rồi hay không?

Giang Chu chú ý đến ánh mắt chung quanh, trên trán đầy dấu chấm hỏi.

Nhân viên sơn móng tay thì sơn móng tay đi, nhìn mình làm gì?

Thế nào, chẳng lẽ trên mặt mình có gì sao?

Giang Chu nheo mắt lại, nhưng rất nhanh đã thoải mái như thường.

Bỏ đi.

Nề mặt chuyện các nàng đi tất chân màu đen, mình liền tha thứ cho hành vi vô lý này của các nàng.

Khoan hãy nói, làm móng tay cũng rất tốt.

Giang Chu ôm áo khoác của hai hoa khôi, ánh mắt thì đảo qua tất chân của các nhân viên sơn móng tay, đáy lòng tràn đầy vui mừng.

Một lúc lâu sau, cuối cùng cũng làm xong.

Phùng Tư Nhược giơ tay lên, nhìn móng tay của mình, trong mắt đã có những tia sáng lóe lên.

Nàng không phải loại con gái thích những thứ bên ngoài này.

Bởi vì tích cách của nàng rất hướng nội, ngo ngác lại dễ thương.

Cho nên, đối với nàng mà nói, chuyện sơn móng tay này là một trải nghiệm hết sức mới mẻ.

Thế nhưng nàng cũng là một cô gái, cho nên luôn cảm thấy thích thú với những thứ đẹp mắt này.

Vì vậy, Phùng Tư Nhược lập tức quay đầu, khoa tay múa chân với Giang Chu, trong ánh mắt viết đầy vui sướng.

“Ừm, rất đẹp, rất thích hợp với em.”

Phùng Tư Nhược cười ngọt ngào, lại bắt đầu thưởng thức móng tay của mình.

Cùng lúc đó, Sở Ngữ Vi cũng đã làm xong.

Nàng cũng quay đầu, quơ quơ tay về phía Giang Chu.

“Em thì sao?”

“Ừm, của em cũng rất đẹp!”

Sở Ngữ Vi hừ hừ hai tiếng: “Hừ, qua loa lấy lệ!”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Cái màu sắc này rất xứng đôi với em, trong hoạt bát lại mang theo linh động, trong tinh tảo lại mang theo trang nhã, thật sự là hiếm có.”

“Cái này thì có hơi quá rồi đấy!”

“Vậy thì bỏ qua, nói thật là quá xấu.”

“Thôi đi!”

Cùng lúc đó, tất cả người trong cửa tiệm đều lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

Hai cô bé này đều có biểu hiện rất thân mật với người con trai ở phía sau nha.

Vậy rốt cuộc ai mới là bạn gái của người này chứ?

Không có khả năng là cả hai người đều là nhỉ?

Vậy nếu như chỉ có một cái, chẳng lẽ lại không thấy ghen khi bạn trai mình thân mật với cô gái khác sao?

Khoan đã...

Có lẽ còn một khả năng khác.

Chẳng lẽ hai cô bé này có loại quan hệ đó sao?

Còn người kia thì là anh trai của một trong hai cô bé này?

Nhưng mà dung mạo chênh lệch nhau quá lớn rồi, không giống như là anh trai với em gái chút nào cả.

~~~~~

Đầu năm bạo chương, mấy ngày nghỉ ở nhà gõ chữ, 12c/1 ngày.

Chúc ae năm mới vui vẻ hạnh phúc!!

cầu KP cầu Đề Cử!!!

Chương 685: Phùng Tư Nhược: Mình muốn tâm sự chuyện của ba người chúng ta!

“Được rồi, mặc áo vào đi, anh đưa bọn em đi ăn cơm.”

Sở Ngữ Vi cầm điện thoại di động của mình: “Ăn cái gì nha?”

Giang Chu đuổi người: “Bọn em tự thương lượng đi, anh chỉ phụ trách trả tiền thôi.”

“Ăn lẩu!” Phùng Tư Nhược giơ tay lên.

“Lại ăn lẩu?”

“Rất lâu rồi chưa ăn lẩu nha.”

“Ăn cái đó rất dễ nóng trong người, hay là ăn bò bít tết đi, lâu rồi chưa ăn bò bít tết.”

Sở Ngữ Vi nhìn hai người bọn họ, con người bỗng nhiên đảo một vòng: “Em ủng hộ Tư Nhược, đi ăn lẩu.”

Giang Chu sững sốt một chút, đang định phản bác.

Nhưng lúc này, Sở Ngữ Vi lại chớp chớp mắt với hắn.

Trong nháy mắt, Giang Chu liền hiểu ý của nàng.

Khi mình và Phùng Tư Nhược có ý kiến bất đồng, vậy Sở Ngữ Vi sẽ trực tiếp mở miệng ủng hộ Phùng Tư Nhược.

Hành vi này nhìn qua thì không có vấn đề gì, nhưng sẽ gia tăng độ thân mật của hai cô bé.

Có lẽ còn có một loại, sau này hai người bắt tay nhau, cùng nhau phản kháng lại mình.

Sở hoa khôi, quả nhiên là tâm cơ không cạn mà.

Có lẽ ăn bao nhiêu đều bổ hết cho tâm cơ rồi.

Thảo nào bộ ngực vẫn luôn bằng phẳng như vậy.

“Được rồi, vậy thì đi ăn lẩu.”

“Tốt quá rồi!”

“Vậy hai người các em, ai ngồi ghế lái phụ?”

“Không ngồi, bọn em muốn ngồi với nhau ở hàng sau.”

Giang Chu kéo cửa ra, nhin không được mà sờ mũi một cái.

Khá lắm, vị trí bên cạnh mình đã bị chê rồi hả?

Hai mươi phút sau, ba người rời khỏi đường Thủy Nhai, đi đến gần đường vành đai ba ở phía Tây Nam.

Tuy đường Thủy Nhai cũng có không ít cửa tiệm ăn uống, hơn nữa cũng có quán lẩu.

Nhưng nếu muốn nói quán lẩu ăn ngon nhất ở Thượng Kinh, thì vẫn phải dùng loại nồi đồng thau truyền thống kia.

Sau khi đến quán lẩu, ba người tìm một vị trí ở trong góc, đó là vì quan tâm đến chuyện Phùng Tư Nhược không thích quá sôi nổi và ồn ào.

Cũng có lẽ là bởi vì đang có tuyết rơi, nên có không ít người đi ra ngoài ăn lẩu.

Tại những lúc như thế này, ăn một miếng thịt, húp chút nước lẩu, quả thật là sướng không gì bằng.

“Chọn đi, muốn ăn gì cũng được.”

Giang Chu đưa tay, nhặt menu lên đưa qua.

Hai cô bé thấy thế, lập tức cùng tiến lên, bắt đầu gọi món ăn.

Bởi vì ngồi gần cửa sổ thủy tinh, cho nên vẫn có thể nhìn thấy những bông tuyết đang rơi ở bên ngoài cửa sổ.

Nhất là dưới sự chiếu sáng của những ngọn đèn nê ông, tất cả những thứ trước mắt đều hiện lên nhưng ánh sáng nhiều màu sắc.

Giang Chu vô thức sờ vào bao thuốc ở trong túi.

Nhưng lại cảm thấy hút thuốc ở nơi công cộng như vậy thì không hay cho lắm, vì vậy liền nhét chiếc đĩa vào trong miệng thay cho thuốc lá.

Hắn vừa nhâm nhi chén trà nóng, vừa lặng lẽ quan sát hai cô bé đang ríu ra ríu rít ở trước mắt.

Giang Chu phát hiện, có vẻ như Phùng Tư Nhược hoạt bát hơn khi ở bên cạnh Sở Ngũ Vi.

Các loại khí chất của thiếu nữ đang từ từ hiện ra.

Chuyện này có hơi khác với những gì Giang Chu nhìn thấy ở Phùng Ngốc mạnh.

Trước kia nàng mềm mềm thơm thơm, ngo ngoắc dễ thương, nhưng đại khái là không có chút hoạt bát nào.

Cùng làm thì chỉ giống với thiếu nữ trong những lúc nàng hừ hừ thôi.

Nhưng mà khi nàng ở cùng với Sở Ngữ Vi, thì có vẻ như nàng đã hoạt bát hơn.

Giống như lúc này, nàng vụng trộm nhìn mặt khi ở trong cửa tiệm Nail vậy.

Xem ra, cho dù ở trong quần thể nữ sinh, thì mị lực của Sở hoa khô vẫn không kém chút nào.

“Chọn xong rồi, anh xem đi!”

Sở Ngữ Vi ngẩng đầu, giao menu vào trong tay của Giang Chu.

“Vậy cứ thế đi đã, lại thêm mấy chai nước uống.”

Sở Ngữ Vi chớp chớp mắt: “Không uống chút bia à?”

“Tuyệt rồi, đường rất trơn, anh phải lái xe cho nên không uống, nếu như hai người các em muốn uống thì gọi một ít.”

Giang Chu nói xong, nhân viên phục vụ mặc tạp dề đã đi đến, lấy menu đi.

Cũng không lâu sau, một nồi lẩu bằng đồng thau nóng hổi đã được mang lên bàn.

Các món đã gọi cũng được đưa lên, tràn đầy cả một bàn.

Ăn nửa ngày, khuôn mặt của Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi đều từ từ trở nên đỏ ửng vì hơi nước.

Nhìn qua giống như một trái anh đào đã chín mọng, kiều diễm mà ướt át.

Phùng Tư Nhược quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, con người bị ánh đèn bên ngoài chiếu rọi.

“Năm nay tuyết rơi nhiều quá.”

Sở Ngữ Vi nghe thế cũng nhìn qua: “Ừm, nhưng mà năm ngoái cũng rơi rất nhiều.”

Phùng Tư Nhượng nhú mũi ngọc một cái: “Năm ngoái chưa đi ra ăn lẩu.”

“Sau này, năm nào ba người chúng ta cũng có thể...”

Sở Ngữ Vi còn chưa nói hết, bỗng nhiên bị chặn lại ở trong cổ họng.

Sau này, năm nào ba người chúng ta cũng có thể ra ngoài ăn lẩu sao?

Cái ý đồ này không khỏi quá mức rõ ràng rồi chứ?

Giống như là đang ám chỉ với Phùng Tư Nhượng, sau này ba người chúng ta sẽ sinh hoạt cùng một chỗ vậy.

Sở Ngữ Vi có chút lo lắng bất an mà liếc mắt nhìn biểu cảm của Phùng Tư Nhượng.

Nhưng Phùng Tư Nhượng chỉ cười ngọt ngào, hình như cũng không có phản ứng gì quá lớn.

Chương 686: Phùng Tư Nhượng: Mình muốn tâm sự chuyện của ba người chúng ta! (2)

Lúc này, Giang Chu lại thả một khay thịt vào trong nồi, rồi đặt đĩa xuống.

“Cũng được, sau này, cứ đến mùa tuyết rơi trong năm, thì ba người chúng ta sẽ đi ra ngoài ăn lẩu.” Giọng nói của Giang Chu thản nhiên, nấn mặt của Phùng Tư Nhượng: “Có được hay không?”

“Được nha.”

“Em thì sao?”

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên bị điểm danh, lại thấy hơi do dự: “Đúng là rất tốt, dù sao em cũng rất thích ăn lẩu.”

Giang Chu nhếch miệng cười, gấp một miếng gừng trong nồi, thả vào bát Sở Ngữ Vi: “Em xem, gừng cũng chín rồi, không ăn thì sẽ không ngon đâu.”

“Anh mới thích ăn gừng, em muốn ăn thịt.”

“Thịt thuộc về anh, những thứ khác đều thuộc về em.”

Sở Ngữ Vi hừ một tiếng: “Nhưng mà bọn em cũng gọi thịt mà!”

Giang Chu bắt đắc dĩ, gấp một miếng thịt thả vào bát của nàng: “Cho em ăn thịt, anh cảm thấy rất thua lỗ.”

“Vì sao?”

“Nơi cần phát triển thì không phát triển, ăn thịt có ý nghĩa gì?”

“Anh...”

Sở Ngữ Vi có chút không phục, quay đầu nhìn Phùng Tư Nhược ở bên cạnh.

Có khác biệt lớn như vậy sao?

Rõ ràng là... Là...

Sở Ngữ Vi sửng sốt một chút, ánh mắt viết đầy kinh ngạc.

Trời ạ, công nhận là rất khác biệt nha.

“Tư Nhược, bình thường bạn hay ăn cái gì vậy?”

“Không nha.”

Phùng Tư Nhược bị Sở Ngữ Vi nhìn cho đỏ ửng cả mặt, nhin không được mà dùng hai tay che trước ngực.

Sau đó, nàng lại nhin xấu hổ xuống, rồi cho Sở hoa khô một ánh mắt khích lệ.

Không có cũng không sao, dù sao bạn cũng rất xinh đẹp rồi nha!

Sau khi ăn lẩu xong, mặt đường đã tích một lớp tuyết rất dày.

Tuyết ở Thượng Kinh, trong thanh lãnh còn lộ ra một vẻ đẹp diêm dúa và lờ lợt.

Giang Chu thanh toán tiền xong, liền dẫn hai cô bé trở về khu đại học.

Mùa đông rất thích hợp sinh hoạt tập thể ở trong ký túc xá.

Dù sao khí trời lạnh giá, cho nên mọi người càng hướng đến bầu không khí náo nhiệt hơn.

Phùng Tư Nhược cũng muốn trở về ký túc xá.

Dù sao mấy hôm nay nàng cũng đau lưng mỏi eo, nên phải trở về ký túc xá để tĩnh dưỡng vài hôm.

Nửa tiếng sau, giữa bầu trời đầy tuyết của đại học Thanh Bắc.

Sở Ngữ Vi quấn chặt khăn quàng cổ, rồi bước xuống xe.

“Em đi nhé?”

Giang Chu giang hai tay ra: “Ôm một cái.”

Sở Ngữ Vi liếc mắt nhìn Phùng Tư Nhược ngồi trong xe: “Có thể không?”

“Nói nhảm nhiều như thế làm gì, nào có nhiều chuyện như vậy!”

“Thế nhưng mà...”

Giang Chu cũng không nghe nàng lảm nhảm nhiều, liền đưa tay ôm nàng vào trong ngực.

Sở Ngữ Vi vốn đang rất khản trương, bỗng nhiên liền mềm nhũn ra.

Thôi quên đi, ôm thì ôm đi.

Có đôi khi, con người cần tình cảm áp chế lý trí.

Vì vậy Sở Ngữ Vi hít sâu một hơi, ôm Giang Chu thật chặt.

Lần này, nàng dùng rất nhiều sức mạnh, giống như muốn hòa tan cả người mình vào trong huyết mạch của đối phương vậy.

Bởi vì chiếc ôm này hoàn toàn khác biệt với những lần khác.

Đây là lần đầu tiên nàng gan to bằng trời, dám ôm Giang Chu trước mặt Phùng Tư Nhược.

Lúc này, Phùng Tư Nhược ngồi ở trong xe, lông mi khẽ run lên, trong con ngươi từ từ trở nên thâm thúy hơn.

“Đi thôi!”

“Ừm!”

Sở Ngữ Vi chuyển ánh mắt từ trên người Giang Chu qua chỗ Phùng Tư Nhược: “Minh đi nhé?”

Phùng Tur Nhược giơ tay lên, quơ quơ vài cái: “Đêm nay mình rất vui vẻ.”

“Mình cũng vậy.”

“Buổi tối mình muốn nói chuyện trên QQ với bạn.”

Sở Ngữ Vi kinh ngạc sững sốt một chút, sau đó liền hết sức nghiêm túc mà gật đầu.

Tất cả người quen biết Phùng Tur Nhược đều biết, nàng là một người không biết chủ động.

Nàng sẽ không chủ động đi dạo phố, không chủ động đi liên hoan, không chủ động đi vui chơi.

Hơn nữa, ngoại trừ Giang Chu ra, thì nàng cũng rất ít khi chủ động mở miệng nói chuyện.

Đây chính là tính cách của nàng.

Cho nên, Phùng Tur Nhược rất khó đưa ra một lời đề nghị muốn tâm sự.

Nhưng mà nếu như nàng đã đề nghị, vậy chứng tỏ nàng thực sự có chuyện cần nói.

Không phải nói chuyện phiếm.

Tuyệt đối không phải nói chuyện phiếm.

Sở Ngữ Vi nghĩ đến đây, lại khó tránh khỏi cảm thấy khẩn trương và căng thẳng.

Thậm chí nàng còn cảm nhận được một loại áp lực.

Nàng cảm thấy, Phùng Tur Nhược muốn tâm sự chuyện giữa ba người bọn họ.

Bởi vì bắt đầu từ năm ngoái, nàng vẫn luôn lên kế hoạch trở thành chị em tốt của Phùng Tur Nhược.

Đi ra ngoài ăn cơm cũng được, đi dạo phố cũng tốt, đi sơn móng tay cũng vậy, tất cả đều phải tiến hành từng bước từng bước.

Hiện giờ, hai người các nàng đã là chị em tốt.

Vậy thì sẽ có một chuyện không thể không đối mặt được.

Đó chính là, cuộc sống của ba người bọn họ sẽ là loại trạng thái như thế nào.

Phù!

Sở Ngữ Vi hít sâu một hơi, cảm thấy giờ phút này mình không thể thiếu can đảm và dũng khí được: “Vậy mình không muốn về ký túc xá nữa.”

Giang Chu hiểu rồi, kế hoạch của Sở Ngữ Vi đã đến bước sau cùng rồi.

Vì vậy, hắn khoanh tay trước ngực, hơi suy tư một chút.

“Vậy chúng ta đừng về ký túc xá nữa, buổi tối hai em ngủ cùng nhau, còn anh ngủ ở thư phòng.”

Hai cô bé liếc mắt nhìn nhau, sau đó gật đầu.

Chương 687: Mình thích Giang Chu, mình cũng vậy!

Ban đêm, tuyết vẫn rơi không ngừng.

Không biết vì sao mà con chó lông vàng của biệt thự bên cạnh vẫn luôn kêu không ngừng.

Rất có một loại ý cảnh chó sủa ở cổng tre, người về trong gió tuyết.

Hai cô bé thay đồ ngủ, ngồi xem ti vi trên ghế sa lon trong phòng khách.

Một người ôm đệm, một người thì ôm một con gấu bông.

Hai cặp chân thon dài trắng nõn đặt ngang trên nệm, quả thực là cảnh đẹp ý vui.

Mẹ nó, đây là thiên đường sao?

Đây nhất định là thiên đường, đúng không?

Giang Chu cầm chén trà lên, ánh mắt lưu luyến ở trên người hai cô gái.

Nhắm một ngụm trà đắng, liếc mắt nhìn cặp đôi đẹp rung động lòng người.

Niềm vui sướng lớn nhất trong cuộc sống cũng không hơn gì cái này.

Nhưng nhìn được một lúc, Giang Chu chợt phát hiện Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi đều đang nhìn vào mình.

“Nhìn anh làm gì?”

Ánh mắt Sở Ngữ Vi tràn đầy ghét bỏ: “Anh thực sự không hiểu chuyện.”

Giang Chu đặt chén trà xuống: “Hiểu chuyện có lợi ích gì, anh biết cỏi đồ lót là đủ rồi.”

“Anh... anh là tên lưu manh.”

“Đây cũng không phải ngày đầu tiên anh lưu manh, sao em lại tỏ vẻ như lần đầu tiên biết vậy?”

Phùng Tư Nhược cắn môi: “Chúng em muốn tâm sự chuyện của con gái nha.”

Giang Chu sững sốt một chút: “Ồ, cho nên cảm thấy anh ở đây là vương vếu?”

“Ừm!”

“Vậy anh đi nhé?”

Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi liếc nhìn nhau, sau đó gật đầu.

Giang Chu há miệng, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ mà cầm chén trà đi lên lầu.

Con bà nó, mình lại trở thành kẻ dư thừa à?

Cái biệt thự này là do mình mua lại cơ mà!

Ha hả.

Cẩn thận một chút nha.

Tốt nhất là đi ngủ nhớ khóa cửa cho kỹ.

Bằng không thì xếp hàng chờ bị trừng trị đi!

“Anh đi, các em nhớ uống nhiều nước một chút.”

“Vì sao?”

“Đêm gào khóc rên rỉ nhiều, sẽ bị khô miệng đấy.”

Sở Ngữ Vi hơi mờ mịt, nàng không hiểu ẩn ý trong lời này lắm.

Nhưng Phùng Tư Nhược thì lại hiểu, nàng cắn môi, nhìn không được mà lầu bầu hai câu.

Người này, luôn luôn nghĩ đến làm chuyện xấu.

Thật sự hối hận khi không làm móng tay giả mà, bằng không thì có thể cào rồi.

“Được rồi, anh rút lui, hai người trò chuyện đi!”

Giang Chu xoa xoa đầu hai cô bé, cầm chén trà đi lên thư phòng.

Căn biệt thự này rất rộng lớn, cũng có không ít gian phòng.

Thế nhưng phòng nào cũng đã có người đặt trước rồi.

Giống như mấy người Sở Ngữ Vi, Tiểu Nam Nhi, Hoàng Kỳ...

Cho nên, sau khi sắp xếp phòng, Giang Chu bỗng nhiên phát hiện biệt thự của mình không có chỗ để làm thư phòng.

Roi vào đường cùng, hắn không thể làm gì khác hơn là đổi căn phòng dành cho bảo mẫu ở trong góc kia thành một gian phòng sách.

Biệt thự của người trẻ tuổi, rất ít khi mời bảo mẫu đến làm.

Tối đa cũng chỉ mời một bác gái đến quét dọn vệ sinh thôi, làm xong việc cũng sẽ không ở lại chỗ này.

Cho nên, cái phòng này không dùng cũng là lãng phí.

Lúc này, Giang Chu đặt chén trà xuống, mở máy tính trong thư phòng lên.

Hắn vẫn đã viết đến chương cuối cùng của cuốn sách “Chiến tranh Internet” kia rồi.

Chuyện tiếp theo là liên hệ với nhà xuất bản, chuẩn bị xuất bản.

Hiện giờ có năm nhà xuất bản ở Thượng Kinh liên hệ với hắn, hy vọng có thể giúp hắn xuất bản cuốn sách này.

Hơn nữa, cả năm nhà này đều có tư chất rất không tệ.

Giang Chu chỉ cần kết thúc công việc cuối cùng, là có thể tiến vào giai đoạn xuất bản rồi.

Giang Chu cảm thấy rất thần kỳ.

Đời trước cũng không ngờ rằng mình sẽ có cơ hội trở thành một tác giả.

Không ngờ đời này tiện tay lại trở thành tác giả.

Chắc chắc chắc.

Quả nhiên, người có tiền thực sự là muốn làm gì thì làm.

Cạch cạch cạch...

Ngón tay của Giang Chu bay múa trên bàn phím, chương cuối cùng cũng đã xong xuôi.

Sau khi kết thúc công việc, hẩn nhẹ nhàng dựa vào ghế, nhìn bông tuyết ở bên ngoài cửa sổ mà thất thần.

Cả này và đời trước, thực sự trở thành hai cuộc sống hoàn toàn khác nhau.

Có đôi khi, hẩn thực sự không phân biệt được đâu là mộng và đâu là thật.

“Khụ khụ ...”

Giang Chu cảm thấy miệng hơi khô, vì vậy cầm chén trà lên uống một ngụm.

Sau đó, hẩn lại vênh tai lên lắng nghe, thử xem có nghe được gì từ phòng khách không.

Thế nhưng mà, biệt thự này cách âm rất tốt, cho nên hẩn chỉ nghe được yên tĩnh mà thôi.

Hai cô bé này...

Rốt cuộc các nàng thần thần bí bí cái gì đây?

Cùng lúc đó, trong phòng khách của biệt thự.

Sở Ngữ Vi và Phùng Tư Nhược xem ti vi, đôi mắt được ánh sáng màn hình chiếu rọi, biến thành lúc sáng lúc tối.

Từ sau khi Giang Chu rời khỏi phòng khách đến giờ, đã trôi qua nửa tiếng rồi.

Phùng Tư Nhược nói là muốn tâm sự, nhưng vẫn không chịu mở miệng.

Sở Ngữ Vi thì trông như đang rất bình tĩnh mà thường thức bộ phim trên ti vi, nhưng thực tế thì nội tâm nàng đang rất bồi hồi.

Người có tâm sự đều như vậy.

Luôn luôn suy nghĩ rất nhiều, từng giây từng phút đều phải chịu dày vò.

Chương 688: Mình thích Giang Chu, mình cũng vậy! (2)

Nhưng thật ra thì Phùng Tư Nhược cũng không khá hơn là bao.

Bởi vì hiện giờ nàng cũng rất khẩn trương và căng thẳng.

Bàn tay vẫn siết chặt cái nệm, lòng bàn tay đã có chút mồ hôi hột.

Nàng rất ít khi đứng ở vị trí chủ đạo trong một cuộc trò chuyện.

Trước đây, là người khác nói, còn nàng chỉ cần nghe là tốt rồi.

Nhưng bây giờ thì khác, bây giờ là nàng chủ động yêu cầu được tâm sự.

Phùng Tư Nhược ấp úng một cái, hít sâu một hơi, quyết định mở lời trước rồi tính sao.

“Ngữ... Ngữ Vi!”

“Ừm...”

Phùng Tư Nhược hơi nhúc nhích, cố gắng để cho sống lưng của mình thẳng hơn: “Mình rất yêu Giang Chu.”

Lông mi của Sở Ngữ Vi hơi run lên: “Mình... Mình biết!”

Nàng định nói là mình cũng vậy.

Nhưng không biết vì sao, lời đến khóe miệng thì lại sửa lại.

Nàng có chút oán trách bản thân mình trở nên mềm yếu trong khoảnh khắc đó.

Bởi vì nàng biết, đó chính là cơ hội tốt nhất để nói ra ý tưởng chân thật của mình.

Nhưng Sở Ngữ Vi không ngờ, khi nàng đang định nói lại, thì Phùng Tư Nhược đã nói ra: “Mình biết bạn cũng thích Giang Chu.”

Một lúc lâu sau, bóng đêm trở bên càng thâm thúy hơn.

Đống tuyết tích tụ ở bên ngoài cũng dày hơn.

Giang Chu đã uống hết trà, cái mông cũng bắt đầu ngồi không yên.

Chủ yếu là vì hắn không biết hai cô bé kia đang nói chuyện gì trong phòng khách.

Loại tò mò này càng ngày càng nhiều hơn, nội tâm giống như đang bị mèo cào vấy.

Vì vậy, Giang Chu càng nghĩ lại càng quyết định đi ra ngoài liếc trộm một cái.

Hắn cầm chén trà lên, giả bộ như đi ra ngoài rót trà.

Sau đó, nhẹ nhàng mở cửa thư phòng ra, bước một bước ra ngoài.

Qua lan can cầu thang, hắn nghe thấy tiếng cười dễ nghe như chuông bạc ở phòng khách.

Điều này làm cho Giang Chu nhin không được mà sưng sờ.

Đây là chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ tâm sự đến điên rồi hả?

Giang Chu liền bước đi, chậm rãi đi đến phòng khách.

Hai cô bé đang ngồi trên sa lon để xem phim trên ti vi.

Trên màn ảnh đang phát sóng bộ phim “Tình yêu thôn quê 4”.

Hình như bầu không khí rất hòa hợp, không có chút xấu hổ và ngại ngùng nào cả.

Giang Chu suy nghĩ một chút, nhìn không được mà đi qua, đặt chén trà lên bàn.

“Tâm sự xong rồi à?”

“Ừm!”

Ánh mắt của Giang Chu đảo qua người hai cô gái.

Vẻ mặt của hai người rất vui vẻ và hoạt bát.

Dù sao cũng không nhìn ra chút giả vờ giả vịt nào.

Hòa thuận vui vẻ như vậy?

Chẳng lẽ chỉ tâm sự vài chuyện không quan trọng gì gì đó à?

Giang Chu sờ mũi một cái, chớp chớp mắt vài lần.

Cùng lúc đó, Sở Ngữ Vi và Phùng Tư Nhược đều nhìn về phía Giang Chu.

Nụ cười của hai cô bé lại càng xán lạn hơn.

Thậm chí gò má của Phùng Tư Nhược còn hơi hồng hào.

Cho nên... rốt cuộc hai cô bé này đã tâm sự cái gì?

Thôi quên đi, có lẽ hỏi cũng không hỏi được cái gì.

Hắn đã có kinh nghiệm rồi.

Lần trước, hai cô bé này đã tâm sự trong phòng ngủ của hắn khi ở nhà.

Còn ra vẻ thần bí, hỏi cái gì cũng không nói, hỏi ba thì lắc đầu chín.

Có lẽ... dù cho hắn có hỏi, thì câu trả lời mà hắn nhận được chỉ có hai chữ: Bí mật.

“Hai người có chuyện gì muốn tâm sự với anh không? Hoặc là cho anh biết hai người đã tâm sự cái gì không?”

Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi liếc mắt nhìn nhau, sau đó lắc đầu.

Đậu xanh rau muống, lại là loại cảm giác bị xa lánh này.

Giang Chu gãi đầu một cái, chỉ cảm thấy có hơi buồn bực.

Nhưng người ta đã không nói, mình cũng không thể cưỡng ép người ta nói được.

Vì vậy, Giang Chu cầm chén trà lên, quay trở về thư phòng.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng tươi mát.

Không biết tuyết đã ngừng rơi từ bao giờ.

Thế nhưng nhiệt độ lại lạnh hơn ngày có tuyết rơi như hôm qua một chút.

Cho nên, gió lạnh hôm nay càng thêm lạnh lẽo đến tận xương.

Hai cô bé lần lượt tỉnh dậy từ giấc ngủ.

Sau đó liếc mắt nhìn nhau, lại hết sức ăn ý mà đuổi người một cái.

Tối hôm qua các nàng đã hẹn nhau cùng ngủ ở phòng ngủ chính.

Vì vậy, Giang Chu đã bị đuổi sang căn phòng ở bên cạnh.

Lúc này, ánh mắt trời xuyên qua cửa sổ, rơi vào trong căn phòng.

Sở Ngữ Vi liếc trộm quy mô của Phòng Tư Nhược, trong mắt lại không khỏi có chút ước ao và hâm mộ.

“Ghe gớm thật!”

“Không có... không có nha!”

Hai người cười hì hì một lúc, liền đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Sau khi hai cô bé đánh răng rửa mặt xong, Giang Chu đã làm bữa sáng ở bên dưới.

Mỗi người một bát mì hoành thánh nhỏ, một quả trứng chiên, một bát bí đỏ hấp.

Sau khi ăn sáng xong, Giang Chu liền đưa hai cô bé trở về trường học.

Sau đó, hần liền quay đầu về công ty Chu Tinh, bảo Chu Vũ Đình hẹn biên tập của nhà xuất bản Trung Thương đến gặp mặt, bàn bạc chuyện xuất bản sách.

Nhà xuất bản này từng xuất bản rất nhiều sách của các đại lão trong giới kinh doanh.

Ví dụ như Mẫn Hồng, A Vân, Tiểu Đằng, Kiến Lâm...

Trong lĩnh vực này, trình độ của nhà xuất bản Trung Thương cao hơn mấy nhà xuất bản khác nhiều.

Bởi vậy Giang Chu quyết định giao bản thảo cho bọn họ.

Chương 689: Không ngờ kiếp này lại có thể trở thành tác giả!

Một tiếng sau, biên tập của nhà xuất bản Trung Thương đã đến văn phòng của công ty Chu Tinh.

Đây là một người phụ nữ mặc một bộ đồ công sở, đi giày cao gót.

Nàng đeo một chiếc kính mắt màu đen, áo sơ mi trắng và tây trang ngắn, nhìn qua rất sạch sẽ và gọn gàng.

Nhưng tuổi tác của vị nữ biên tập này không lớn, mới chỉ khoảng 27 28 tuổi thôi.

Dung mạo cũng được 7 8 điểm, nhưng trang điểm hơi đậm một chút.

Hơn nữa, mùi nước hoa trên người hơi nồng, mùi vị lại có chút ngọt ngào.

“Giang tổng, nghe danh đã lâu, rốt cuộc hôm nay cũng được gặp mặt, xin tự giới thiệu mình một chút, tôi là Liễu Toa Toa, là một biên tập của nhà xuất bản Trung Thương.”

Giang Chu mỉm cười bắt tay với Liễu Toa Toa: “Liễu tiểu thư, làm phiền ngài tự mình qua đây rồi, mời ngồi.”

Liễu Toa Toa mỉm cười, ngồi xuống trước bàn: “Lúc tôi đến đây, tổng biên tập đã đặc biệt thông báo rằng, nhất định phải để tôi tự đi qua, tôi cũng không dám không nghe!”

“Vì sao lại như vậy?”

“Ngài quên rồi à? Đây chính là ngài nói, ngài nói là muốn chúng tôi phái nữ biên tập xinh đẹp nhất qua mà.”

Giang Chu nhếch miệng cười một tiếng: “Đây chẳng qua là câu nói đùa của tôi thôi, không ngờ quý công ty lại nghiêm túc

như vậy.”

Liễu Toa Toa che miệng cười khẽ: “Tôi cũng đùa thôi, dù sao trong nhà xuất bản Trung Thương chúng tôi cũng có rất nhiều người xinh đẹp hơn tôi.”

“Xem ra nhà xuất bản Trung Thương là nơi tụ tập nhiều mỹ nữ nhất trong giới nhà xuất bản nhỉ!”

“Ngài cũng biết chuyện này à?”

Giang Chu gật đầu, mỉm cười không nói.

Liễu Toa Toa thấy thế, liền móc một bản hợp đồng từ trong túi ra, rồi đưa cho Giang Chu xem.

“Chúng tôi rất coi trọng cơ hội hợp tác này, cũng rất chờ mong bản thảo của Giang tổng.”

“Tôi cũng đã ngàn chọn vạn chọn, cuối cùng vẫn cảm thấy bên các cô là thích hợp nhất.”

Giang Chu mở nắp bút ra, ký tên lên hợp đồng.

Sau đó, hắn liền lấy bản thảo đã in xong từ trên bàn làm việc, rồi đưa cho Liễu Toa Toa.

Thật ra thì sách của thương nhân viết cũng không có văn chương lai láng gì cả.

Nhưng dù nội dung rất dở thì vẫn có thể bán chạy.

Dù sao bọn họ cũng có quang hoàn của một người thành công.

Cho dù tất cả nội dung trong sách đều là nói nhảm, cũng sẽ có người tiêu thụ muốn mua về xem.

Thậm chí còn có người sẽ phụng những câu từ trong đó làm lý tưởng, rồi bắt đầu noi theo những lời đó.

Đây chính là cái gọi hiệu ứng danh nhân.

Giống như đám fan náo loạn của các thần tượng và ngôi sao trong làng giải trí vậy, cho dù thần tượng có đánh rắm thì đám fan đó vẫn tranh nhau mua.

Hơn nữa, con người bây giờ đều rất mù quáng, có một số đạo lý rất dễ hiểu nhưng vẫn cứ không hiểu.

Sách của người kinh doanh viết, thật sự có thể xem sao?

Dù cho câu văn lưu loát, nhưng chưa chắc người ta đã muốn nói cho người khác biết về bát cơm của mình.

Mà những kẻ thành công học chuyên nghiệp kia, bản thân bọn họ đã là những kẻ không thành công rồi.

Bọn họ chỉ có lý luận suông, căn bản là không có chút giá trị thực tế nào.

Nhưng nếu tồn tại, thì chắc chắn là có hợp lý.

Có người muốn dùng tiền mua, vậy vì sao lại không kiếm chứ ...

Nhà xuất bản Trung Thương cũng dựa vào quan điểm này, từng bước trở thành đơn vị xuất bản hàng đầu.

Có điều... khi Liễu Toa Toa xem qua nội dung của cuốn bảo thảo này, nội tâm vẫn không nhận được mà thấy kinh ngạc.

So sánh với đám thương nhân mua danh trục lợi kia, thì bản “Chiến tranh Internet” này thật sự có chút gì đó rất thiết thực.

Thậm chí Giang Chu còn dự đoán hướng đi của ngành nghề internet trong tương lai.

Nhất là cái tư tưởng toàn dân đều sử dụng thương mại điện tử, toàn dân đều mua hàng online này, quả thực là rất giống với những thứ phát sinh gần đây.

“Liều tiểu thư, cô cảm thấy nội dung cuốn sách này như thế nào?”

Liều Toa Toa ngẩng đầu lên, đẩy kính mắt: “Cuốn sách này của Giang tổng, chất lượng thực sự rất cao, cao đến mức khiến tôi bất ngờ.”

Giang Chu nhếch miệng cười: “Xem ra tôi không kinh doanh, thì đi viết sách cũng có thể sống rồi.”

“Dĩ nhiên, nếu như sau này Giang tổng không kinh doanh nữa, lúc nào cũng có thể đến ký hợp đồng tác giả với chúng tôi.”

“Vậy thì tốt quá, dù sao nhà xuất bản Trung Thương cũng có rất nhiều mỹ nữ mà!”

Liễu Toa Toa cười quynh rữ, cất bản thảo vào trong ví: “Giang tổng, xin hãy tin tưởng chúng tôi, cuốn sách ‘Chiến tranh Internet’ này, nhất định sẽ trở thành Thánh Kinh của ngành nghề Internet.”

Thái độ của Giang Chu vẫn rất bình tĩnh: “Trái lại thì tôi không có kỳ vọng cao như vậy.”

“Vậy chúng ta liền mỗi mắt mà chờ đi!”

“Mặc kệ thế nào thì vẫn phải cảm ơn Liễu tiêu thư đã tự mình chạy qua đây một chuyến.”

“Có thể gặp được ông chủ của tập đoàn khổng chế cở phần Chu Tinh, dù cho hôm nay tôi không lấy được bản thảo, thì chuyến này cũng không uổng chút nào.”

Chương 690: 2012, ngày tận thế!

Cuối năm 2011, trước tết.

Trên internet bỗng nhiên bắt đầu có thông tin liên quan đến lời đồn 2012 là ngày tận thế.

Nói cái gì mà người Maya đã nghiên cứu thiên văn, rồi tiên tri được ngày tận thế, còn có ngày tháng cụ thể.

Thậm chí có người nói, cục hàng không đã phát hiện một sao chổi bỗng nhiên chệch khỏi quỹ đạo vốn có, có 60% sẽ va chạm vào địa cầu.

Những lời đồn này vừa xuất hiện, lập tức đã bị phía chính phủ bác bỏ.

Nhưng điều thú vị này, lời đồn về ngày tận thế không tạo thành hoảng loạn cho xã hội, hơn nữa dân chúng cũng không khủng hoảng.

Thậm chí còn có chút mùi vị lãng mạn.

Bởi vì mặc kệ ngày tận thế là thật hay giả, mặc kệ sao chổi cho va chạm với trái đất hay không.

Rất nhiều người yêu thầm trong một thời gian dài đều đã quyết định mượn cơ hội này để tỏ tình với người mà mình thích.

Dù sao thế giới cũng sắp bị hủy diệt rồi, còn có cái gì có thể ngăn cản được tình yêu đích thực chứ?

Có điều, trước năm mới một ngày, đại học Thượng Kinh đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, đó chính là cột điện cao áp ở gần trường học bị nổ.

Có lẽ nguyên nhân là do thiết bị bị biến chất, hoặc cũng có lẽ là do tuyết rơi nhiều ngày chưa dừng.

Dù sao cột điện cao áp đó cũng không chịu nổi nữa, nên đã lựa chọn nổ tung.

Tia điện phun tung tóe, làm cho biển hiệu của một hàng trà sữa ở gần đó bốc cháy.

Rất nhiều sinh viên ở gần còn chụp ảnh rồi up lên vòng bạn bè.

Nói hiện tượng này chính là dấu hiệu cho ngày tận thế sắp đến.

Bằng không thì tại sao cột điện cao áp tự nhiên lại nổ tung chứ?

Vì vậy, hoạt động tỏ tình trong trường học càng ngày càng nhiều hơn.

Nhất là một số cô gái xinh đẹp, mấy ngày nay đã bị tỏ tình đến muốn ói tại chỗ.

Giống như Sở Ngữ Vi, nàng đi từ ký túc xá đến tòa nhà dạy học, cứ mười bước lại có một người tỏ tình.

Các loại thư tình, các loại quà tặng... nhiều không kể xiết.

Sở hoa khôi cho rằng, nàng không biết ngày tận thế có thật hay không, nhưng mấy ngày bị tỏ tình này, làm cho nàng có xúc động muốn hủy diệt thế giới.

Dĩ nhiên, ngoại trừ Sở Ngữ Vi ra, thì Hoàng Kỳ và Hàn Nhu cũng được rất nhiều người tỏ tình.

Nhưng mà cách xử lý của các hàng lại khác với Sở Ngữ Vi.

Mỗi khi các nàng nhận được thư tình thì đều chia sẻ cho nhau xem, bình luận tài văn chương của người ta, suy đoán xem trong hộp quà này là thứ gì...

Sau đó, lại trả về cho người ta.

So sánh với chuyện Sở Ngữ Vi từ chối tại chỗ, thì cách làm của các nàng đơn giản là giết người tru tâm.

Mà Phùng Tư Nhược thì lại khác.

Tuy rằng cũng có rất nhiều người ái mộ nàng, nhưng cho đến bây giờ, nàng vẫn chưa nhận được bức thư tình nào.

Đây hoàn toàn là bởi vì hung danh của Giang Chu, mười bước bẫy một người, bảy người trong vô hình...

Ai sẽ dám đắc tội với một tên vô pháp vô thiên như vậy chứ?

Đại học Thượng Kinh, trong văn phòng Món Ngon ở trường.

Sở Ngữ Vi ‘hấp hối’ gục xuống bàn, biểu cảm vô cùng ủy khuất.

“Nếu tiếp tục như vậy, mình thực sự bị phiền chết mất.”

Nàng đã nói rất rõ ràng là mình đã nói bạn trai, nhưng đám người tỏ tình lại không giảm bớt chút nào.

Hình như mọi người vẫn chưa tin chuyện của nàng với Giang Chu.

Thậm chí có người còn nói Phùng Tư Nhược mới là bạn gái của Giang Chu.

Nàng cũng không có cách nào để phản bác lại chuyện này.

Bởi vì đúng là quan hệ của bọn họ cực kỳ phức tạp và kỳ quái.

Vì vậy, thời gian gần đây, Sở Ngữ Vi hay xuất hiện ở nơi này, để tỏ khổ với mấy cô gái.

“Mình cảm thấy được tỏ tình là một chuyện tốt mà, có vài người còn viết thư tình như là tiểu thuyết luôn.” Hoàng Kỳ vừa nói xong, liền mở một phong thư tình mà mình nhận được ra: “Cái phong thư này rất thú vị, người này nói là nhìn thấy mình mỉm cười với cậu ta ở bên ven hồ, bắt đầu từ ngày hôm đó, trong lòng liền không chứa nổi người khác.”

Sở Ngữ Vi ngược mắt lên: “Bạn mỉm cười với ai rồi?”

“Mình không biết, thậm chí mình còn quên mất là mình đã đi đến bên hồ lúc nào luôn.”

“Hả? Nghe quá đều luôn...”

Hoàng Kỳ nhăn mũi một cái: “Nếu như ai thích mình mà mình cũng phải nhớ, vậy thì đầu mình phải nổ tung rồi.”

Hàn Nhu gật đầu: “Chị cũng không hiểu mấy bức thư tình khó hiểu này, nhưng hết lần này đến lần khác, người ta lại nói giống như là thật vậy.”

“Đúng không đúng không, em cũng cảm thấy như vậy đúng không?”

“Vậy Tư Nhược thì sao?”

Phùng Tư Nhược tỏ vẻ vô tội, yếu yếu ớt ớt mà mở miệng: “Em... em không nhận được thư tỏ tình.”

Hàn Nhu không ngừng cười trộm: “Nhất định là do danh tiếng của anh chị quá ghê gớm, cho nên không ai dám tỏ tình với em nha.”

“Em cũng không biết nữa.”

“Đúng rồi, anh chị đâu rồi?”

Lông mi Phùng Tư Nhược hơi run lên: “Giang Chu nói là nhận được mấy bức thư tình của mấy em gái khóa dưới, còn nói phải chạy đi xem xem đối phương là ai mà ngông cuồng như vậy, còn nói sẽ phê bình...”

Mấy cô gái chung quanh nghe thấy mấy lời này, liền liếc mắt nhìn nhau, sau đó bắt đầu lên tiếng mắng cặn bã nam...

Cái đó mà gọi là phê bình sao?

Cái này phải gọi là đi xem người ta có xinh đẹp hay không mới đúng!

Chương 691: Nếu người người đều có tiền, ai thèm dùng Pinxixi chứ!

Có điều, những cô bé này đang vu oan cho Giang Chu thật.

Bởi vì lúc này Giang Chu không ở trong trường học thật.

Lúc này, hắn đang ở công ty Kinh Nam, hắn và Quý Tử Hàm đang lên kế hoạch về một hoạt động mới.

Hoạt động này được gọi bằng một cái tên vừa què mùa lại vừa thời thượng, đó chính là ‘dọn kho bán phá giá trong ngày tận thế’.

Không phải trên đường thường xuyên có những cửa hàng gì gì đó đóng cửa rồi bán phá giá, chảy nước mắt đại hạ giá, nhảy lầu đại hạ giá...

Nhưng những cái đó làm sao mà có danh tiếng bằng ngày tận thế được chứ.

Vì vậy, trang chủ của Pinxixi liền nhanh chóng đưa hoạt động này vào login.

Chỉ cần có người ấn vào trang chủ của Pinxixi, sẽ có một ngôi sao chổi và địa cầu xuất hiện ở trên màn ảnh, chỉ cần mời bạn bè chém ngôi sao chổi kia một đao, liền có thể nhận được ‘mảnh vỡ sao chổi’.

Mười ‘mảnh vỡ sao chổi’ có thể hợp thành một viên ‘mảnh nhỏ ngôi sao’.

Mười viên ‘mảnh nhỏ ngôi sao’ có thể hợp thành một viên ‘ngôi sao lóng lánh’

Mười viên ‘ngôi sao lóng lánh’ có thể hợp thành một viên ‘tiểu hành tinh’.

Sau đó, lại kêu gọi mười người hỗ trợ chém vỡ viên ‘tiểu hành tinh’ đó, có thể nhận được một bao lì xì từ 100 đến 5000 đồng, nhưng không thể rút tiền ra.

Sau khi hoạt động này xuất hiện, số lượng đăng ký sử dụng Pinxixi bắt đầu tăng lên như cưỡi tên lửa.

Quý Tử Hàm nhìn thấy một màn này, chỉ cảm thấy kinh ngạc đến tột đỉnh.

Nàng xuất thân từ cái ngành vận doanh này.

Theo đạo lý mà nói, thì nàng phải hiểu vận doanh hơn Giang Chu mới đúng.

Nhưng khi nàng nhìn thấy Giang Chu tự tay lên kế hoạch cho hoạt động này xong, nàng mới phát hiện ra, mình vẫn kém rất xa Giang Chu.

Thậm chí... nàng còn có một loại cảm giác không thể so sánh.

“Cậu làm thế nào vậy?”

Giang Chu bị hỏi thì hơi sững sốt một chút: “Cái gì?”

Quý Tử Hàm chỉ vào trang chủ: “Sao cậu lại có thể nghĩ ra được loại hoạt động không biết xấu hổ mà lại rất lợi hại này?”

“Sao lại không biết xấu hổ?”

“Chém một đao lại một đao, cái này đã cần đến trăm người rồi, không phải không biết xấu hổ thì là gì?”

“Chuyện kinh doanh làm ăn, làm sao có thể gọi là không biết xấu hổ được?”

Quý Tử Hàm liếc nhìn Giang Chu với ánh mắt ghét bỏ:

“Không gọi là không biết xấu hổ thì gọi là gì?”

Giang Chu suy tư một chút: “Tôi đa cũng chỉ là không có điểm mấu chốt thôi.”

...

Theo hoạt động chém một đao nhận ‘mảnh vỡ sao chổi’ của Pinxixi bắt đầu.

Có một lượng lớn người sử dụng tràn vào server, lại bắt đầu điên cuồng kéo người khác vào.

Chuyện này làm cho số lượng đơn đặt hàng của Pinxixi không ngừng tăng vọt.

Rất nhiều sản phẩm đều xuất hiện hiện tượng lag.

Mà cách chơi mới mẻ và sáng tạo này cũng đã khiến cho các truyền thông và báo chí quan tâm.

Căn cứ vào số liệu mà các nền tảng thương mại điện tử đã công bố.

Từ khi hoạt động thu thập ‘mảnh vỡ sao chổi’ bắt đầu, số lượng người truy cập trong ngày của Pinxixi đã đuổi kịp nền

tảng lớn nhất là TaoBao.

Thậm chí doanh số bán ra còn nghiền ép TaoBao và Kinh Đông cộng lại.

Nhưng từ khi số lượng tăng lên, rất nhiều tin tức tiêu cực cũng xuất hiện theo.

Có người nói Pinxixi là hang ổ của hàng giả.

Dựa vào nền tảng lớn, khí thế mạnh mẽ, căn bản là không dễ pháp luật vào mắt.

Những thương gia trên Pinxixi rất thích chơi mấy trò chơi ‘câu chữ’ ở trên phương diện bản quyền.

Ví dụ như người ta có nhãn hiệu “Hải thư” chất lượng cao, hình tượng tốt, sản phẩm chất lượng tốt.

Đến lượt các thương gia của Pinxixi, thì lập tức biến thành “Hải thư chất lượng cao”.

Đúng là hàng nhái, tuy rằng tên giống nhau, nhưng mua về thì mới biết, hoàn toàn không phải là cùng một sản phẩm.

Thậm chí có một số thương gia còn làm càn làm rỡ ở trên chữ số.

Sào phơi đồ loại gấp khúc dài hơn 5 âm mà chỉ có 9.9 đồng, có ai dám tin không?

Nhưng lại cmn free ship nữa.

Cái này không phải là lỗ vốn tiền rồi sao?

Vì vậy, những bà chủ gia đình trầm mê trong mua hàng trên internet xem xong đã dồn dập động lòng, lập tức đặt mua.

Nhưng đến khi nhận được hàng thì những người này mới choáng váng.

Thì ra trong đơn vị đo kích thước của cái sào phơi quần áo này còn có một chữ C rất nhỏ, nhỏ đến mức rõ ràng đã viết ra rồi, nhưng nếu như bạn không chú ý hoặc là mắt bạn không tốt thì căn bản là không thể nhìn thấy.

Kết quả chính là, sào phơi đồ gấp khúc 5 m, nhưng nhìn kỹ lại thì là 5cm.

Mẹ kiếp, 5cm thì còn không phơi nổi cái quần lót.

Đây rốt cuộc là đồ dùng hàng ngày hay là đồ chơi của trẻ con?

Cái này còn có vương pháp hay không?

Rốt cuộc dưới gầm trời này còn có vương pháp hay không hả?!

Tiếng chửi rửa phô thiên cái địa giống như biển gầm.

Thậm chí bởi vì Pinxixi nhiều hàng giả, giá cả lại rẻ, cho nên có một bộ phận tự xưng là ‘nhân sĩ tinh anh’ đã lấy chuyện không sử dụng Pinxixi làm vinh.

Há mồm ngậm mồm đều là: “Tôi chưa bao giờ mua đồ ở Pinxixi cả.”

Hoặc là: “Tôi toàn mua đồ ở cửa hàng chính thức, mua đồ trên internet là hành vi của người nghèo thôi.”

Hoặc không thì chính là: “Tiền nào của đó, rốt cuộc các người đã nghèo đến mức nào mà phải mua đồ ở trên Pinxixi.”

Vì thế, có thể nhiều truyền thông hy vọng được phỏng vấn ông chủ phía sau màn của Pinxixi, hy vọng vị này có thể trả lời những nghi vấn ở trên internet.

Nhưng rốt cuộc Pinxixi là của ai thì vẫn là một bí mật.

Trước khi giải quyết xong chuyện của Phùng gia, Giang Chu không thể nhảy ra thừa nhận được.

Bởi vậy, mặc kệ trên internet có công kích mãnh liệt ra sao, thì Pinxixi vẫn làm theo ý mình như cũ.

Bạn bán “Hải thư” chất lượng cao của bạn, tôi bán “Hải thư chất lượng cao” của tôi.

Chúng ta vốn chính là nước sông không phạm nước giếng mới đúng.

Nếu như trùng tên là sẽ bị chửi rửa, vậy thì liền trùng tên thôi.

Hơn nữa, coi như bị tố cáo thì cũng không đến lượt người tố cáo mà.

Tất cả chữ trong nhãn hiệu của người đều nằm trong từ điển, tại sao người ta còn chưa tố cáo người chứ?

Bởi vậy, mặc dù rất nhiều người trên internet có ấn tượng không tốt với Pinxixi, thậm chí có rất nhiều người cạnh tranh ác ý đã thuê người chửi rửa và hắt nước bẩn vào Pinxixi.

Nhưng từ khi hoạt động này bắt đầu cho đến khi nó kết thúc, Pinxixi căn bản là không nhận được bất cứ hành động chế tài nào.

Dù sao hoàn cảnh buôn bán trong quốc nội chính là như vậy.

Những xí nghiệp đang đứng ở trên đỉnh phong kia, có nhà nào mà không lập nghiệp từ bán hàng giả hàng nhái chứ?

Cái khác thì chưa nói đến, chỉ nói đến Tencent thôi.

Tencent cũng là một đường đi theo phong trào được chứ?

Người ta làm cái gì Tencent liền làm cái đó.

Người ta không nhận đầu tư của nó, nó liền làm một thứ không khác gì rồi ép chết người ta.

Cho nên, cái gì gọi là không có vương pháp, cái này cmn mới gọi là không có vương pháp.

Nhưng kết quả thì sao?

Đám người bị làm nhái làm giả kia, có ai thắng được Tencent không?

Cuối cùng còn không phải là hành quân lặng lẽ, biến thành cầm điếu sao?

Cho nên, đạo lý thì đều là đạo lý, còn hành vi thì cmn vẫn là hành vi thôi.

Trên thế giới này, thật sự không có bao nhiêu chuyện không phải đen thì là trắng cả.

Nhưng chuyện Pinxixi vẫn làm theo ý mình như cũ, chẳng thèm quan tâm đến những ngôn ngữ ác ý ở trên mạng, cuối cùng hành vi như vậy vẫn chọc phải một vài chuyện.

Sau khi hoạt động ‘dọn kho bán phá giá trong ngày tận thế’ kết thúc được mười ngày.

Tài khoản trang chủ của TaoBao bỗng nhiên ban bố một phần văn chương.

Nội dung chủ yếu của văn chương là phê bình Pinxixi dung túng cho các nhà máy làm giả làm nhái, tạo thành hiện tượng hàng giả lan tràn trên xã hội.

Hơn nữa, trong văn chương còn nêu không ít ví dụ, dùng để đập Pinxixi xuống và đề cao hình tượng của mình lên.

Nếu như chỉ có dân mạng chửi rửa, truyền thông theo phong trào, thì chuyện này cũng không quá quan trọng.

Dù sao đám dân mạng cũng không có bản lĩnh gì, chỉ có thể làm anh hùng bàn phím mà thôi, bọn họ luôn cho rằng trên thế giới này có chính nghĩa, nhưng trên thực tế thì bọn họ chẳng làm được cái gì cả.

Tôi đa... Tôi đa cũng chỉ biết mắng chửi người theo phong trào mà thôi.

Nhưng nếu như đôi thủ cạnh tranh bỗng nhiên vào cuộc, vậy chúng tôi bọn họ đã cảnh giác, đã đổ mắt vì ghen tị.

Bọn họ tuyệt đối sẽ không chỉ ban bố một văn chương để chửi rửa đâu.

Loại hành vi này, có thể còn cất giấu một thủ đoạn càng lớn hơn.

Vì vậy, Giang Chu cũng ban bố một bài viết bằng tài khoản chính thức của Pinxixi.

“Có lẽ mục tiêu của TaoBao là cho người của Bắc Hải sống cuộc sống sung sướng như của Thiên Long Nhân.”

“Nhưng rất xin lỗi, đó không phải mục tiêu của Pinxixi.”

“Mục tiêu của Pinxixi mà, để cho một ông lão nào đó ở một huyện nhỏ hoặc là thôn nhỏ nào đó có thể sử dụng giấy vệ sinh rẻ tiền nhất.”

“Pinxixi không có mục tiêu quá lớn, nguyện vọng cũng chỉ có thế mà thôi!”

“Chỉ là Pinxixi hy vọng, chút sức mọn của mình có thể thay đổi cuộc sống của mọi người!”

Sau khi bài viết này được ban bố, đám dân mạng lập tức thảo luận kịch liệt.

Có người nói nhãn hiệu nổi tiếng đúng là đồ tốt, nhưng có rất nhiều người đều không mua nổi.

Đúng là Pinxixi đã đền bù vào một phần này.

Mặc dù chất lượng của hàng giả không tốt bằng hàng thật, nhưng ít nhất nó cũng có thể thỏa mãn nhu cầu cuộc sống.

Giống như mấy thứ băng vệ sinh kia.

Một ngày một cô gái phải thay sáu lần, nếu như tính thời gian hành kinh là bảy ngày, một tháng chính là hơn bốn mươi miếng, hàng chính hãng cần 50 60 đồng.

Nhưng Pinxixi trực tiếp có một gói to 5 đồng tiền, dùng được nửa năm.

Có người sẽ hỏi, thật sự có người không móc nổi 50 đồng tiền sao?

Thật sự là có.

Chỉ là rất nhiều người không nhìn thấy cuộc sống khó khăn và gian khổ của những người đó mà thôi.

Ý nghĩa tồn tại của Pinxixi chính là như vậy.

Bạn nói nó giả cũng tốt, nói nó không biết xấu hổ cũng được.

Nhưng quả thật là nó đã làm cho rất nhiều người không có tiền có thể mua được những thứ mình muốn mua.

So sánh với nghèo, thì thật thật giả giả đều là vớ vẩn, tất cả đều không quan trọng.

Có người mua được hàng chính hãng, cũng sẽ có người không mua nổi.

Bạn nói dùng Pinxixi là đám người nghèo.

Không sai, chính là như vậy.

Nếu như người người đều có tiền, ai thêm sử dụng Pinxixi chứ?

Đừng quên, trên thế giới này chỉ có một loại bệnh, đó chính là bệnh nghèo.

Chương 693: Góp lễ hỏi, không đủ thì không cần em nữa!

Giang Chu thấy hoạt động ‘dọn kho bán phá giá trong ngày tận thế’ sắp đến hồi kết thúc.

Mấy hôm nay, hấn cũng không cần ở công ty để nhìn chăm chăm nữa.

Giang Chu giao công việc kết thúc cho Quý Tử Hàm, để cho nàng có nhiều cơ hội làm quen với nghiệp vụ của Pinxixi.

Chờ Tô Nam trở về, hai người có thể nhanh chóng phối hợp với nhau.

Quý Tử Hàm rất có năng lực, hơn nữa còn rất ưu tú.

Chỉ là nàng có một khuyết điểm rất không tốt, đó chính là rất dễ cấp tiến.

Giống như trước kia, khi bọn họ cùng làm bên Tụ Mỹ vậy.

Bởi vì Quý Tử Hàm vừa mới tiếp nhận hạng mục, cho nên rất muốn làm ra một ít thành tích.

Vì vậy mới có hoạt động ‘ngày mỹ phẩm toàn cầu’.

Sự thật đã chứng minh, cái hoạt động này đúng là rất tốt.

Nhưng bản kế hoạch của nàng lại thiếu đi năng lực ứng phó với những chuyện ngoài ý muốn.

Thế cho nên một cái phong ba hàng giả đã làm cho Tụ Mỹ bị hãm sâu vào trong dư luận.

Cuối cùng, từ một nền tảng có tiềm lực, biến thành một nền tảng rác rưởi.

Bởi vậy, sau khi Giang Chu không chế hướng đi rồi, những chuyện còn lại cũng không quá khó đối với Quý Tử Hàm.

Mà thời gian còn lại, Giang Chu liền đi chơi khắp nơi với Phùng Tư Nhược, Sở Ngữ Vi, hoặc là Hoàng Kỳ, Hàn Nhu,

Doãn Thư Nhã.

Hắn vui chơi giải trí, hưởng thụ cuộc sống của kẻ có tiền.

Không biết hai cô bé Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi đã đạt thành hiệp nghị gì.

Đạo gần đây vẫn luôn cùng ăn cùng ở trong biệt thự.

Thậm chí khiến cho người chị em tốt ‘cũ’ là Đinh Duyệt phải ghen tị.

Nói bóng nói gió đều là oán trách Sở Ngữ Vi cướp chị em tốt của mình.

Nhưng Sở hoa khôi người ta thì không cho là vậy.

Người ta nói là, mình và Phùng Tư Nhược không phải chị em tốt, mà là ‘chị em rất rất tốt’, là chị em tốt đến mức có thể ở chung một mái nhà.

Còn cái ‘chị em rất rất tốt’ kia có ý gì, thì chỉ có Giang Chu từng đọc cái kế hoạch kia mới hiểu rõ.

Ngoài ra, mấy ngày nay Hoàng Kỳ bị một ông anh năm bốn quần quít.

Đôi phương luôn gửi thư tình và tặng các loại quà tặng, hoa tươi cho nàng.

Khiến cho Hoàng Kỳ tan học liền dính lên người Giang Chu luôn.

Chỉ cần nhìn thấy ông anh kia xuất hiện, thì Hoàng Kỳ không nói hai lời liền chui vào trong lòng của Giang Chu.

“Người trong trường đều biết Giang Chu đã có bạn gái, Hoàng Kỳ, sao em lại chấp mê bất ngộ chứ?!”

Hoàng Kỳ tỏ vẻ lạnh lùng, khoanh tay trước ngực nói: “Tôi không ngại, đàn anh, anh cũng không cần quan tâm quá nhiều.”

Ông anh năm bốn nhin cơn đau đớn tan nát cõi lòng xuống, vẫn không chịu bỏ cuộc như cũ: “Một ngày nào đó, em sẽ biết ai là người thật lòng với em.”

“Tôi cam tâm tình nguyện nha, đàn anh, anh không nên theo tuổi tôi nữa, được không?”

“Hoàng Kỳ, em nghe anh khuyên một câu, Giang Chu sẽ không làm cho em hạnh phúc đâu.”

“Mặc kệ, hiện tại vui vẻ là được rồi!”

Ông anh năm bốn đầu khô, hung hăng trợn mắt với Giang Chu một cái: “Cặn bã nam sẽ bị sét đánh chết.”

???

Mặt Giang Chu đầy dấu chấm hỏi.

Tôi cmn trêu chọc anh à?

Chính anh không tán tỉnh được liền quay sang trách tôi?

Con bà nó chứ, có phải dạo này uy danh của mình hạ thấp rồi không?

Giang Chu nhin không được mà trừng mắt với Hoàng Kỳ:
“Buổi tối đừng trở về ký túc xá, theo mình đi khách sạn.”

Hoàng Kỳ ngược mắt lên, thần sắc có hơi mờ mịt: “Làm cái gì?”

Giang Chu nheo mắt lại: “Mẹ kiếp, suốt ngày bị bạn mang ra làm bia đỡ đạn, quá thua thiệt, mình phải thu chút lãi.”

“Thật không?”

“Làm sao, sợ rồi à?”

Hoàng Kỳ hừ một tiếng, kéo áo khoác xuống, để lộ ra một mảnh vai trắng nõn: “Ai sợ chứ? Có giỏi thì đến đi, chắc chắn mình sẽ phối hợp.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Xem như bạn lợi hại, bạn chờ mình ăn hai cái thận rồi sẽ đến tìm bạn.”

“Mình sẽ chờ ở đây, bạn có giỏi thì làm cho mình đau đến khóc đi, chỉ biết nói mồm.”

“Mình không đến, tên của mình liền viết ngược lại!”

Cứ như vậy, thời gian từ từ lặng lẽ trôi qua.

Sau vài ngày tuyết rơi, nhiệt độ không khí cũng càng ngày càng thấp.

Trong chớp mắt, tuần thi cuối kỳ đã đến.

Rất nhiều học sinh đều bắt đầu ôn tập suốt đêm, cố gắng đền bù lại những gì đã mất.

Đến cuối tháng một, cuối cùng thì cuộc thi này cũng kết thúc.

Phùng Tư Nhược lấy bài bài thi của Giang Chu, vừa đi được vài bước liền quay lại.

“Anh viết sai tên rồi nha.”

Nàng chỉ vào hai chữ Chu Giang, đôi mắt trong veo nhìn về phía Giang Chu.

Bạn trai nhà mình bị làm sao vậy?

Công việc kinh doanh mệt mỏi quá à?

Làm sao ngay cả tên mình mà cũng có thể viết sai được?

“Không sai, chính là viết như vậy!”

“Hả?”

Giang Chu nhìn thoáng qua Hoàng Kỳ: “Đánh cược thua, từ hôm nay trở đi, tên liền viết ngược lại.”

Hoàng Kỳ đi qua trước người bọn họ, thần sắc ai oán: “Giang Chu chó, bạn chính là vương giả mạnh miệng.”

“...”

“Hừ!”

Giang Chu ngậm đầu bút, đưa tay vỗ mông nàng một cái.

Cô bé này, miệng lưỡi rất sắc bén, so sánh với Tiểu Nam Nhi thì chỉ hơn chứ không kém.

Nhưng mà đừng thấy nàng miệng lưỡi sắc bén, thật ra thì nội tâm rất yếu ớt.

Giang Chu mới sẽ không bị nàng lừa.

Chờ mình thuê phòng xong, nàng nói có việc đột xuất nên không đến, vậy chẳng phải mình là một tên rất ngu à?

Hơn nữa, trong tay mình còn có một Sở Ngũ Vi và một Tô Nam vẫn chưa giải quyết kìa.

Xếp hàng đi, ai cũng không chạy thoát đâu.

Chương 694: Góp lễ hỏi, không đủ thì không cần em nữa! (2)

Sáng sớm hôm sau, tuyết lại bắt đầu rơi.

Giang Chu đang bày mấy chậu hoa trong văn phòng ở trường ra hóng mắt.

Lại bày mấy chậu cây xương rồng lên bệ cửa sổ, làm cho cái văn phòng này hoàn toàn trở thành phòng nghỉ ngơi và giải trí.

Lúc này, Phùng Tư Nhượng đang rúc trên ghế sa lon mà vuốt ve con mèo.

Đây chính là con mèo hoang vẫn lưu lạc ở trong trường học.

Nó vốn được Tô Nam và Hàn Nhu nuôi dưỡng, nhưng thời gian gần đây Tô Nam đã về nhà, còn Hàn Nhu thì phải đi thực tập một thời gian.

Cho nên, liền đổi thành Phùng Tư Nhượng và Đinh Duyệt đến cho nó ăn.

Con mèo này bây giờ còn sướng hơn cả Giang Chu.

Gối lên lồng ngực mềm nhũn của Phùng Tư Nhượng, hai chân hướng lên trời mà đạp.

Nếu như không phải vì nó là một con mèo cái, Giang Chu đã xách cổ ném nó ra ngoài từ lâu rồi.

“Cha nói là sẽ đến.”

“Hả?”

Phùng Tư Nhượng thả con mèo mập xuống đất, ngẩng đầu lên: “Cha nói là muốn đến Thượng Kinh để gặp anh.”

Ngón tay Giang Chu hơi run lên, không cẩn thận là bụi bẩn rơi vào quần: “Khi nào?”

“Sáng nay cha vừa gọi điện thoại cho em nha.”

“Vậy trừ lên Thượng Kinh ra, còn có chuyện gì khác không?”

Phùng Tư Nhược lắc đầu, hơi nhăn mũi một cái: “Chỉ nói là không cho Y Nhất tìm đối tượng thôi.”

Giang Chu sờ cằm một cái, lộ ra biểu cảm như đang trầm tư.

Trước kia, Phùng Sùng đã nói là cố gắng đừng liên lạc vì phải che giấu quan hệ giữa hai người.

Cho nên từ sau khi quỹ Y Nhất xuất hiện, hầu như bọn họ chưa từng gặp mặt.

Nhưng mà lần này, Phùng Sùng lại tự mình đến Thượng Kinh, còn điểm danh muốn gặp mình.

Vì sao đây?

Chẳng lẽ Phùng Viễn Sơn đã ợ ra rắm rồi?

Không thể nào?

Nếu như một nhân vật như Phùng Viễn Sơn mà chết thật, vậy giá cổ phiếu của Phùng gia nhất định sẽ giảm.

Nhưng từ số liệu trước mắt đến xem, thì tất cả công ty dưới cờ Phùng Viễn Sơn vẫn rất tốt.

Hơn nữa, dạo này Phùng Nhạc cũng rất thành thật, không hề có động tĩnh gì.

Vậy thì vì sao Phùng Sùng lại sốt ruột đi Thượng Kinh làm gì?

Giang Chu chép miệng một cái.

Hắn ngồi xuống ghế sa lon, đưa tay ôm Phùng Tư Nhược vào trong lòng.

“Co thể là cha em đến thu lễ hỏi rồi.”

“Hả?!”

Lông mi của Phùng Tư Nhược hơi run lên, có chút bối rối:

“Không phải... không phải đã nói là không cần rồi sao?”

Giang Chu thở dài: “Cha của em đổi ý thôi, trên người em còn tiền không?”

“Còn... Còn một ít.”

“Nào, đưa cho anh xem, nếu không đủ liền không cần em nữa.”

Phùng Tư Nhược nghe thấy lời này của Giang Chu, liền nhăn mũi một cái, biểu cảm bỗng nhiên trở nên đáng thương.

Góp không đủ cũng không thể không cần nha.

Bằng không thì nàng sẽ khổ sở đến mức không thở nổi.

Giang Chu nhìn thấy một màn này, nhin không được mà nhếch mép lại, lại véo mặt của nàng một cái.

Xúc cảm trơn tuột nhẵn nhụi, mềm mại thơm thơm này, quả thực là khiến cho người ta yêu thích không nổi buông tay.

Vì vậy, Giang Chu lại tăng sức mạnh lên một chút.

Véo cho đến khi Phùng Tư Nhược kêu tê tê, lúc này hắn mới buông tay ra, chỉ thấy gò má của nàng đã có một dấu tay màu đỏ.

“Sao em không kêu đau?”

Phùng Tư Nhược xoa xoa gò má, hàng mi mảnh khảnh hơi run lên vì sợ: “Em còn 30 ngàn đồng.”

Giang Chu hơi sững sờ, thậm chí nói hóa ra cô bé này vẫn đang suy nghĩ chuyện góp tiền: “Không phải em gửi hết tiền rồi à?”

“Đây là cô cô cho.”

“30 ngàn cũng không đủ nha.”

Phùng Tư Nhược có chút khổ sở: “Vậy còn thiếu bao nhiêu nha?”

Giang Chu sờ cằm một cái, suy nghĩ một trận: “Còn kém mấy cái ‘mục tiêu nhỏ’ nữa.”

“...”

Phùng Tư Nhược nhìn lấy Giang Chu, nội tâm không khỏi ưỡn oải một trận.

Mấy trăm triệu, góp cũng góp không đủ.

Muốn gả ...

Phùng Tư Nhược phồng má lên, nhin không được mà tựa đầu vào vai Giang Chu, cái trán sáng bóng vô thức cọ cọ vào cằm của Giang Chu.

“Có râu mép, chọc vào người.”

Giang Chu toét miệng, nâng gò má của nàng lên rồi hôn một lát.

Sau khi đôi môi chia lìa, Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, nhin không được mà đưa tay xoa xoa lưng.

“Anh còn cần em không nha?”

“Xem tình hình thế nào đã.”

“Ồ!”

Sáng sớm hôm sau, thời tiết khá sáng sủa.

Giang Chu đặt bàn ở khách sạn gần trường học, chuẩn bị nghênh đón cha vợ đến.

Lúc này, gió lạnh thổi qua đường, phát sinh những tiếng rít gào.

Những người đi đường đều che kín quần áo của mình lại, cảnh tượng rất vội vã.

Tầm vài phút sau, có một tiếng xe taxi màu trắng và vàng dừng lại ở trước người Giang Chu.

Phùng Sùng mặc âu phục bước xuống xe, lấy rương hành lý ở phía sau ra, nhìn về phía Giang Chu.

Ủm, cũng không tệ lắm.

Tuy rằng thời tiết khá lạnh, nhưng tên con rể này vẫn không quên đón tiếp mình ở cửa.

Chuyện này đã chứng tỏ tên con rể này cũng rất coi trọng người cha vợ là mình.

Mà Giang Chu coi trọng mình càng nhiều, chứng tỏ tình cảm của Giang Chu với con gái mình cũng càng sâu.

Điều này làm cho tâm trạng của Phùng Sùng tốt hơn vài phần, thậm chí còn cảm thấy Giang Chu thuận mắt hơn một chút,

nhưng mà mỉm cười chào tên con rể này là không thể nào.

Làm cha vợ, cần phải thường xuyên bảo trì uy nghiêm của mình.

Chương 695: Góp lễ hỏi, không đủ thì không cần em nữa! (3)

Phùng Sùng hỏi: “Trời lạnh như vậy, ngồi ở cửa làm gì?”

“Nhà vệ sinh trong khách sạn bị hỏng, không chịu nổi, liền chạy ra ngoài này cho gió lùa.”

Khóe miệng Phùng Sùng co quắp một cái, trên mặt viết đầy ha hả.

Quả nhiên, bản thân mình không nên ôm quá nhiều kỳ vọng với tên con rể chó má này.

Cái gì mà chạy ra cửa đón, đều cmn là hiểu lầm.

Lúc này, Giang Chu quay đầu về phía sau, liếc mắt nhìn đại sảnh khách sạn.

Nhân viên khách sạn vẫn còn đang chạy tới chạy lui, rốt cuộc khi nào mới sửa xong đây.

Xem ra không có vài tiếng là không thể sửa xong rồi.

“Ông anh cha vợ, chúng ta tìm một quán cà phê ngồi một lát đi.”

Phùng Sùng gật đầu: “Cũng được, tìm một chỗ yên tĩnh đi, đúng lúc tôi cũng có chuyện muốn nói với cậu.”

Giang Chu làm một cái thủ thế OK: “Vậy lên xe thôi, cháu có dẫn tài xế theo.”

“Ừm!”

Nửa tiếng sau, hai người đến một quán cà phê ở vùng ngoại ô.

Cửa tiệm này có diện tích không lớn, khách khứa cũng không nhiều.

Dù sao đây cũng là mùa đông, mà giờ này cũng đang là giờ đi làm.

Không có ai có hứng thú bỏ làm để đi uống cà phê trong trời đông giá rét này cả.

Hai người tìm một góc yên tĩnh, rồi ngồi xuống đối diện nhau.

“Đạo này làm ăn thế nào rồi?”

“Phát triển không ngừng.”

Phùng Sùng ngẩng đầu nhìn Giang Chu một cái: “Đạo này cậu vẫn luôn bị truyền thông chú ý, làm việc phải cẩn thận một chút.”

Giang Chu nhấp một hớp cà phê, gật đầu: “Xin ngài cứ yên tâm, cháu sẽ không để lộ đâu, bên phía Phùng Nhạc cũng không phát hiện ra cái gì đâu.”

“Thương nhân đôi khi sẽ không tin chứng cứ, mà chỉ tin tưởng vào trực giác của mình, một ngày Phùng Nhạc cảm thấy cậu có vấn đề, thì Phùng Nhạc sẽ điều tra ra chuyện này.”

“...” Giang Chu cảm thấy hình như câu này của cha vợ còn có ẩn ý khác: “Có phải Phùng Nhạc đã có hành động gì rồi không?”

Phùng Sùng cầm cà phê lên: “Đoạn thời gian trước, Phùng Nhạc đã điều tra tài chính của Phùng gia, nhưng chắc là vẫn chưa tra ra được quỹ Y Nhất đâu, tôi đã tìm người làm sổ sách rồi, trong thời gian ngắn là không tra ra được cái gì.”

“Thì ra là như vậy, nhưng mà chuyện này cũng rất bình thường, Phùng Nhạc đã đến bước đường cùng rồi, có lẽ đang muốn đánh chủ ý lên người của gia tộc.”

“Tên nhóc nhà cậu cũng quá tàn nhẫn rồi, thế mà lại ép Phùng Nhạc đến bước đường này.”

Giang Chu khẽ lắc đầu một cái: “Đó chỉ là vì Phùng Nhạc quá tham lam, không dám buông tha Tụ Mỹ, sợ mất quyền thừa kế, bằng không thì Phùng Nhạc vẫn có cơ hội làm lại từ đầu.”

Phùng Sùng thở dài: “Tình trạng sức khỏe của cha tôi vẫn luôn được bảo mật, Phùng Nhạc thấy thấp thỏm cũng là chuyện bình thường.”

“Phùng Viễn Sơn thật sự ngã bệnh sao?”

“Cậu muốn nói cái gì?”

Giang Chu đặt ly cà phê xuống, hơi cau mày lại: “Cháu vẫn luôn cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ lạ.”

Ánh mắt Phùng Sùng hiện lên vài tia bất ngờ: “Cậu cho rằng ông ấy giả bệnh?”

“Chưa chắc là giả, nhưng cháu cho rằng, ông ấy muốn mượn cơ hội bị bệnh này để làm cái gì đó.”

“Cậu có suy đoán gì?”

Giang Chu cầm thìa lên khuấy khuấy vài cái: “Trải qua vài ngày suy nghĩ, cháu cảm thấy, hình như ông ấy không muốn giao quyền thừa kế cho bất cứ ai trong số các chú cả.”

Tay Phùng Sùng bỗng nhiên run lên một cái: “Nói tiếp!”

“Tình trạng của Tụ Mỹ bây giờ, giống như một cái sàng thủng lỗ chỗ, Phùng Viễn Sơn không thể không biets.”

“Cậu nên gọi là ông nội!”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Cháu và Tư Nhược vẫn chưa kết hôn mà.”

Phùng Sùng mím môi một cái: “Nói tiếp.”

“Nếu như Phùng Viễn Sơn biết tình hình của Tụ Mỹ, thì ông ấy nên yêu cầu Phùng Nhạc từ bỏ hạng mục này, bằng không thì có thể Phi Độ sẽ bị phá sản.”

“Không sai, cậu nói rất có đạo lý.”

“Nhưng Phùng Viễn...nhưng ông nội của Tư Nhược lại mặc kệ cho Phùng Nhạc làm bừa, vì sao đây? Có thể ông ấy bị bệnh, nhưng đầu óc không hề bệnh chút nào, cho nên loại hành vi này rất kỳ lạ.”

Phùng Sùng hít sâu một hơi: “Nếu như người thừa kế không phải tôi, không phải Phùng Nhạc, cũng không phải Y Vân, vậy chỉ có thể là Phùng Long.”

Giang Chu suy nghĩ một lát, lắc đầu: “Không đúng.”

“Không đúng chỗ nào?”

“Nếu như ông ấy sắp chết thật, vậy trực tiếp tuyên bố người thừa kế là Phùng Long là tốt rồi, tại sao phải kéo dài thời gian?

Dù sao ba người đều bị đào thải rồi, kéo dài và giấu diếm cũng không có ý nghĩa gì cả.”

Phùng Sùng yên lặng một lát, bỗng nhiên móc từ trong túi ra một tờ giấy màu xanh lam.

Đây là một phong thư mời, được chế tác rất xinh đẹp và tinh xảo.

“Thật ra thì cậu không việc này, thời gian gần đây tôi cũng đang điều tra.”

Giang Chu nhìn thứ trong tay Phùng Sùng: “Đây là cái gì?”

Phùng Sùng đưa thư mời cho Giang Chu: “Cha tôi muốn mở một bữa dạ tiệc từ thiện ở Minh Tiềm Sơn Trang.”

“???”

“Cảm thấy không thể tin nổi?”

“Ông ấy đối ngoại là mình bệnh sắp chết, lại có thời gian đi làm từ thiện?”

Chương 696: Lễ hội có thể ít một chút không?

“Tôi vẫn luôn không biết suy nghĩ của cha mình.”

“Nếu ngài là con trai mà còn không hiểu được, vậy cháu càng không thể suy đoán được.”

“Mặc kệ như thế nào, bữa dạ tiệc từ thiện này đã được chuẩn bị rồi.”

Giang Chu nghe xong thì suy tư một lúc lâu, hẳn cảm thấy rất khó hiểu với hành động của Phùng Viễn Sơn.

Mắc bệnh, không phải là một chuyện đáng giá tuyên dương.

Có vài người, khi đi đến phần cuối của sinh mệnh thì không muốn gặp bất cứ ai trừ những người thân và bạn bè sống chết của mình, nào có ai kỳ lạ như Phùng Viễn Sơn chứ.

Rõ ràng là đã tuyên bố mình bị bệnh nặng, lại còn làm một hoạt động để mời khách khứa đến nhà.

Đây rốt cuộc là đang chơi trò gì?

Giang Chu mở phong thư mời kia ra xem, liền nhướn mày lên.

Thật không hổ danh là Phùng gia.

Một phong thư mời nho nhỏ mà cũng cực kỳ xinh đẹp, vừa nhìn đã biết là tác phẩm của một đại sư rồi.

Màu đen và trắng giao hòa, vừa trang nghiêm lại vừa khí thế.

So với thư mời của đại hội gây dựng sự nghiệp kia, không biết phải cao hơn bao nhiêu đẳng cấp nữa.

Nhưng khi Giang Chu nhìn thấy tên người mời, thì hẳn không khỏi sửng sò.

“Cái phong thư này là mời cháu?”

“Không nên kinh ngạc, người đề cử cậu không phải tôi, mà là Phùng Nhạc.”

Giang Chu vẫn cảm thấy rất kinh ngạc: “Không ngờ một nhân vật nhỏ như cháu mà cũng có thể được Phùng gia mời?”

Phùng Sùng không nhìn được mà cười một tiếng: “Cậu hãy Phùng Nhạc thăm như vậy, mà còn nói mình là nhân vật nhỏ?”

“Bấy người sao có thể gọi là bản lĩnh, sao có thể lọt vào mắt của Phùng lão gia được?”

“Trước khi cậu và Phùng Nhạc lên kế hoạch làm Tụ Mỹ, thì cha đã từng tìm hiểu về cậu.”

“Chỉ như vậy?”

Phùng Sùng lắc đầu: “Trừ cái đó ra, thời gian gần đây ông ấy còn cảm thấy cậu là một tri kỷ.”

Mặt Giang Chu đầy dấu chấm hỏi: “Là sao?”

“Ông ấy đang đọc cuốn sách ‘Chiến tranh Internet’ của cậu, còn nói cậu là một kỳ tài, rất muốn tâm sự với cậu.”

“Nhưng mà cuốn sách đó của cháu vẫn đang trong giai đoạn in ấn, chứ đã phát hành trên thị trường đâu?”

Phùng Sùng nhìn không được mà liếc mắt nhìn Giang Chu một cái: “Thứ ông ấy muốn xem, còn cần chờ xuất bản nữa sao?”

Giang Chu nhin không được mà chép miệng một cái: “Kẻ có tiền đáng chết, cháu coi thường nhất là cái chủ nghĩa đặc quyền này.”

“Tóm lại, ông ấy khen nội dung trong cuốn sách đó rất nhiều, còn cảm thấy cậu sinh ra là để kinh doanh buôn bán rồi.”

Sinh ra để kinh doanh buôn bán?

Giang Chu yên lặng một chút, bắt đầu nói thầm trong lòng.

Nếu như trọng sinh có thể coi là một cuộc sống mới, vậy lời nói của Phùng Viễn Sơn cũng không sai.

Đời này của mình sinh ra đã muốn kiếm tiền rồi, ai khuyên cũng không được.

Ông lão này, thân thể không tốt, nhưng đầu óc lại rất nhạy cảm.

Nhưng mà nếu đầu óc nhạy cảm, thì vì sao Phi Độ gặp nguy cơ lớn như vậy, mà ông ta vẫn không quan tâm chứ?

Đó chính là tài sản của Phùng gia đấy.

Với những hiểu biết của mình với Phùng Viễn Sơn ở kiếp trước.

Nếu như đã là tài sản của ông ta, vậy ông ta không thể nào để nó đi về phía hủy diệt được.

Vậy thì rốt cuộc ông lão này đang muốn làm gì?

Không ngừng áp chế cha vợ của mình và cô cô Phùng Y vân, đồng thời lại bỏ mặc thất bại của Phùng Nhạc.

Tuy rằng đời thứ hai của Phùng gia vẫn còn một Phùng Long.

Nhưng nói thật, năng lực của Phùng Long hoàn toàn kém hơn ba người còn lại.

Đúng là Phùng Long có thể quản lý tốt một xí nghiệp, nhưng căn bản là không có biện pháp gì để làm ra thành tích trong lĩnh vực kinh doanh này.

Nếu như đầu óc của Phùng Viễn Sơn không có bệnh, vậy chắc chắn sẽ không có một quyết định nào tàn như vậy.

Chẳng lẽ...

Ánh mắt Giang Chu không khỏi trở nên quái dị.

Không thể nào đâu?

“Cậu đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì, đầu óc bỗng nhiên co lại, nảy ra một ý nghĩ không thiết thực thôi.”

Phùng Sùng không quá để ý: “Dù sao mấy ngày nữa là các cậu được nghỉ đông rồi, dành chút thời gian đi một chuyến đi.”

Giang Chu quơ quơ phong thư mời trong tay: “Dạ tiệc từ thiện, vậy chẳng phải muốn quyền góp tiền sao?”

“Từ thiện, một là vì danh tiếng, nhưng chủ yếu vẫn là vì kết giao bạn bè, đây là danh nghĩa xã giao mà trong nước hay dùng nhất.”

“Cháu là một thương nhân trong vòng tròn Thượng Kinh, kết giao bạn bè ở Bắc Hải thì có lợi ích gì? Thế mà lại còn quyền góp tiền nữa, vậy có khác gì rút tiền qua cửa sổ?”

Phùng Sùng nhin không được mà cau mày lại: “Sao cậu lại keo kiệt thế?”

Giang Chu không khỏi nheo mắt lại: “Ngài còn không biết vì sao cháu keo kiệt sao? Cháu đang để dành lễ hỏi cho Phùng Tư Nhược mà, tài sản trăm tỷ, đây chính là ngài nói, ngài cho rằng đây mà một hai xu à?”

“Tôi nói tài sản trăm tỷ chỉ là nói đùa thôi, cậu kích động cái rắm gì?”

“Ngài nói đùa, nhưng cháu cho rằng đó là thật, trước khi tài sản lên đến 100 tỷ, cháu không suy nghĩ chuyện nhi nữ tình trường.”

Chương 697: Lễ hỏi có thể ít một chút không? (2)

Phùng Sùng nhin không được mà trừng mắt lên: “Cậu đã sống chung với con gái tôi rồi, bây giờ còn nói không suy nghĩ chuyện nhi nữ tình trường?”

Giang Chu nhếch miệng cười: “Quy củ là do ngài định ra, làm thương nhân phải có thành tín.”

“Vậy tôi phải chờ bao nhiêu năm mới có thể ôm cháu ngoại?!”

“Chuyện ôm cháu ngoại thì ngài không cần lo, hai năm nữa sẽ để ngài ôm, không cần vội.”

Mặt mo của Phùng Sùng không khỏi đen xì: “Ý của cậu là, cậu muốn để Tư Nhược có con trước khi lập gia đình?!”

Giang Chu mở hai tay ra: “Cháu vừa thực hiện lời hứa tài sản 100 tỷ, lại vừa thỏa mãn nguyện vọng ôm cháu ngoại của ngài, nên chỉ có thể làm như vậy.”

“Cậu...”

“Cháu là thương nhân thành tín, nếu như đã đáp ứng rồi thì nhất định phải làm được, đây chính là chân lý của cháu, ai khuyên cũng không được.”

Phùng Sùng lười nói nhảm với tên nhóc này, ông cảm thấy trong lời nói của tên này luôn có bấy rập.

Thảo nào Phùng Nhạc lại không giải quyết được tên này.

Nếu như tên này sinh ở Phùng gia, vậy cha không cần lo lắng về chuyện người thừa kế nữa.

Đúng lúc này, Giang Chu cảm thấy đũng quần của mình bắt đầu chấn động.

Hắn mở ra xem, là quản lý đi tắt chân màu đen trong khách sạn gọi điện thoại đến.

Vị này nói rằng nhà vệ sinh dưới tầng một đã sửa xong, cũng biểu đạt áy náy vì đã tạo thành quấy nhiễu với khách hàng.

Vì bù đắp chuyện này, tiền phòng hôm nay sẽ giảm 50%.

Giang Chu xem tin nhắn SMS xong, lại cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Chuyện này... Chẳng lẽ đây chính là vận cứt chó?

Sau khi rời khỏi quán cà phê, hai người quay lại khách sạn.

Lúc này, Phùng Tư Nhược và Phùng Y Nhất cũng đã gọi xe đến.

Hai cô bé này đang đứng trước cổng khách sạn, mong mỏi và chờ mong với ba ba của mình.

Phùng Sùng nhìn thấy bóng dáng của hai cô con gái thì cũng rất vui vẻ.

Dù sao từ khi khai giảng đến giờ, ba người đã không gặp mặt nửa năm rồi.

Làm cha, luôn có một loại luyến tiếc với chuyện con gái trưởng thành.

Dù sao trưởng thành liền có ý nghĩa phải lập gia đình.

Huống chi Tư Nhược đã sống chung với Giang Chu rồi.

Cuộc sống sau này, gặp một lần thì lại ít một lần.

Có điều...vì sao con gái lớn nhà mình không quá vui vẻ với chuyện mình đến nhỉ?

“Tư Nhược, con làm sao vậy? Cha đến thăm con, con không vui vẻ sao?”

Phùng Tư Nhược cắn môi, yên lặng một lúc, cuối cùng nhẹ nhàng ngẩng đầu lên: “Giang Chu nói không cần con nữa.”

Mặt Phùng Sùng đầy dấu chấm hỏi: “Tên đó dám?!”

“Giang Chu nói là lễ hỏi của cha quá nhiều...”

“???”

“Có thể không cần nhiều như vậy hay không nha?”

“...”

Phùng Sùng nghe con gái nói xong, mặt mo nhất thời đen xì.

Tên nhóc con này, dùng lời nói ban đầu của mình để gài bẫy mình.

Gây khó dễ cho bản thân mình, đúng không?

Cha vợ trong lòng không phục, nhịn không được mà quay đầu nhìn thoáng qua Giang Chu.

Tên con rể chó má này còn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra mà nhìn chằm chằm vào bức tranh khỏa thân ở trên tường.

Nhìn một lúc lại nhìn không được mà đưa tay ra, đầu ngón tay vuốt ve những thứ lố lờ kia.

Bức tranh này có tên là Thiên Sứ Hàng Lâm.

Trong tranh vẽ bốn vị Thiên Sứ, tất cả đều là ngực phẳng lộ nhũ, nằm nghiêng trên một đám mây.

Xinh đẹp, xa hoa, cách điệu...

Nghệ thuật to gan như vậy, sẽ gặp phải công kích ở quốc nội!

“Nói đến tranh, thì vẫn là tranh phương tây đẹp hơn, không bao giờ giấu thứ tốt, đây mới gọi là nghệ thuật.”

Miệng Giang Chu còn lẩm bẩm, trong mắt viết đầy thương thức.

Phùng Sùng nhìn lấy Giang Chu, càng nhìn càng khó chịu.

Tên nhóc khôn kiếp này, cả ngày đều không đàng hoàng được một chút.

Đã biết rõ là con gái lớn nhà mình rất nhát gan, thế mà còn suốt ngày hù dọa con bé.

Thiên kim tiểu thư Phùng gia, đến lượt tên phàm phu tục tử này nói không cần sao?

Nếu như không phải con gái mình thật sự yêu thích, ông đã lột da tên này rồi đưa vào bếp rồi.

“Không có gì, nếu tên này dám không cần con, cha sẽ băm tên này ra rồi gói sủi cảo.”

“A...?” Phùng Tư Nhược tròn mắt lên, vội vàng xua tay: “Không nên không nên.”

Phùng Y Nhất ở bên cạnh thấy thế cũng gật đầu: “Không được, sủi cảo phải nhân thịt dê mới ngon.”

Hả?

Muốn ăn sủi cảo sao?

Giang Chu nghe thấy nội dung câu chuyện của ba bố con, liền nhin không được mà đi qua.

“Nếu tôi nay mọi người muốn ăn sủi cảo, vậy chúng ta có thể đi đến đường Thủy Nhai.”

Phùng Sùng hừ lạnh một tiếng, há mồm nói: “Giang Chu!!”

Giang Chu phát hiện hình như bầu không khí không đúng lắm: “Làm sao vậy?”

“Nếu cậu dám bắt nạt con gái tôi, tôi sẽ băm cậu ra để gói sủi cảo.”

“Nói vậy, cháu bắt nạt cô ấy bao giờ?”

“Không phải cậu đã nói không đủ tiền lễ hỏi liền không cần con bé nữa sao? Tên nhóc nhà cậu thật là to gan lớn mật mà!”

“A?”

Giang Chu nheo mắt lại, nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

Cô bé này, bây giờ còn học được cả mách lẻo rồi à?

Lúc này, Phùng Tư Nhược tỏ vẻ vô tội, đáng thương nhìn về phía Giang Chu.

Nàng cũng không mách lẻo nha.

Nàng chỉ bảo cha mình giảm bớt tiền lễ hỏi một chút thôi mà.

Bằng không... bằng không Giang Chu không cần nàng nữa thì làm sao bây giờ?

Chương 698: Sao cuộc sống đại học của em lại không đặc sắc như anh?

Giang Chu quay sang hỏi: “Em nghe thấy rồi chứ? Cha em uy hiếp anh, hay là chúng ta bỏ trốn đi nhé?”

“???”

“Bỏ trốn thì không cần lễ hỏi luôn, quả thực là nhất cử lưỡng tiện.”

Mặt Phùng Sùng đầy dấu chấm hỏi, nội tâm cũng không nhin được mà run lên.

Vào giờ phút này, ông có thể nhìn thấy rõ ràng là, trong mắt của con gái mình có một tia động lòng.

Dần dần, sắc trời xám lạng đã biến thành hoàng hôn.

Ánh tà dương xuyên qua những đám mây hình vẩy cá, tạo thành một màu sắc hết sức xinh đẹp.

Nhưng mà bởi vì đây đang là mùa đông, cho nên sắc trời hoàng hôn này trôi qua rất nhanh.

Cũng không lâu sau, bầu trời đã hoàn toàn đen xì.

Sau khi ăn cơm tối xong, Phùng Sùng kéo Phùng Tư Nhược đi qua một bên để tâm sự một phen.

Giang Chu bĩu môi một cái, hẳn cảm thấy cho dù mình không nghe thì cũng có thể đoán ra nội dung cuộc trò chuyện này.

Đơn giản chính là chửi bới mình, nói xấu mình...vân vân...

Nhưng mà chắc chắn là mục đích của cha vợ không phải là vì làm cho Phùng Tư Nhược rời khỏi mình, mà là đạp mình xuống, rồi đề cao hình tượng người cha già này lên.

Bởi vì vừa nãy con gái có biểu hiện động lòng với chuyện bỏ trốn, quả thật là đã làm cho Phùng Sùng luống cuống.

Ông muốn giải thích với con gái mình chút, chuyện lẽ hỏi thật ra chỉ là hiểu lầm.

Đó chỉ là khi ông còn chưa biết Giang Chu nên mới đặt một cánh cửa, nhưng mà sau này suy nghĩ lại, thì ông vẫn cảm thấy tình thân là quan trọng hơn, sau này ông sẽ không đề cập đến chuyện lẽ hỏi nữa.

Tất cả là do tên nhóc Giang Chu kia, mang chuyện này ra đề gài bẫy ông.

Còn hù dọa con gái ông.

Từ đây làm cho hình tượng quang huy người cha của ông ảm đạm hơn.

Tên con rể chó má này, nội tâm thực sự quá bẩn rồi.

Lúc này, Giang Chu châm điếu thuốc, cùng ngồi chờ ra với Phùng Y Nhất.

“Anh rể, vì sao cuộc sống đại học của em không đặc sắc như anh?”

Giang Chu nhin không được mà quay đầu: “Em nghĩ thế nào là đặc sắc?”

Phùng Y Nhất đứng đưa hai cái chân thon dài trắng nõn: “Tìm thật nhiều bạn gái, kiếm thật nhiều tiền, muốn ngủ cái nào liền ngủ cái...”

“Ô ô...”

Giang Chu lập tức che miệng của nàng: “Ai nói với em là anh tìm thật nhiều bạn gái? Em đây là trần truồng nói xấu.”

Phùng Y Nhất kéo tay Giang Chu xuống, hơi nhú mày lại: “Em đã nghe nói rồi, anh còn ngại biện nữa, a, sao tay anh có mùi gì thế?”

“Vừa đi vệ sinh xong, quên chưa rửa tay.”

“Anh...”

Giang Chu rít một hơi thuốc lá, phun ra: “Cha em còn ở đây, đừng có nói mấy thứ không có thật đó, nghe thấy không?”

Phùng Y Nhất nhin không được mà bấu môi một cái: “Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm.”

“Anh là trong sạch, cái con bé này, em đừng hòng nói xấu anh.”

“Trong sạch thì sẽ không sợ hãi nha, sợ thành như vậy rồi mà còn nói mình trong sạch sao?”

Giang Chu híp mắt lại, khước miệng nổi lên một nụ cười lạnh lùng: “Em học biện chúng cũng không tệ nhỉ?”

Phùng Y Nhất hừ một tiếng, cao ngạo mà vênh khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Anh rể, sau này anh phải đối xử tốt, rất tốt rất rất tốt với em...”

“Dựa vào cái gì?”

“Bằng không thì em sẽ mách cho cha mẹ em biết.”

Trán Giang Chu đầy gân xanh: “Em bây giờ là uy hiếp trắng trợn đấy.”

Phùng Y Nhất nâng gò má của mình lên: “Rõ ràng là do anh làm quá nhiều việc xấu, cho nên mới dễ bị nắm đằng chuôi.”

“Được, nói đi, em muốn cái gì?”

“Cái gì cũng được thật à?”

Giang Chu ném tốp thuốc xuống, rồi dùng chân đập tắt: “Chỉ cần không quá đáng quá, thì chắc hẳn anh sẽ bằng lòng thôi.”

Mắt Phùng Y Nhất hiện lên một tia giảo hoạt: “Vậy... anh rể, ngày 15 tháng sau là sinh nhật em, em muốn...”

“Sinh nhật? Nhanh thế à?”

“Ừm!”

Giang Chu thò tay vào túi quần của mình, lục lọi ra hai đồng tiền, ném vào trong tay của Phùng Y Nhất: “Sinh nhật vui vẻ, chúc em hàng năm có hôm nay, hàng tháng có ngày này.”

“Anh rể, anh nghiêm túc à?”

“Làm sao vậy? Sợ tiêu không hết à?” Giang Chu đưa tay ra, lấy một đồng tiền trong đó về: “Vậy cứ thế nhé.”

Phùng Y Nhất nheo mắt lại, tỏ vẻ ghét bỏ: “Ý của em là, em muốn trải qua một sinh nhật có ý nghĩa nhất, một sinh nhật cả đời khó quên, chuyện này liền giao cho anh phụ trách.”

Khóe miệng Giang Chu hơi co quắp một cái: “Còn cả đời khó quên? Yêu cầu này quá khó rồi đấy.”

“Em mặc kệ, dù sao đây cũng là chuyện anh đã đáp ứng em.”

“Theo như anh biết, mặc kệ vui vẻ thế nào cũng không thể để làm cho người ta cả đời khó quên được.”

Ánh mắt Phùng Y Nhất hơi mờ mịt: “Vậy làm thế nào mới có thể cả đời khó quên?”

Giang Chu nhếch mép lên: “Chỉ có mất mặt thì mới có thể làm cho người ta cả đời khó quên.”

“...”

Giang Chu nói tiếp: “Muốn mất mặt không? Anh rể có thể giúp em nha.”

“Thôi quên đi, em không cần nữa rồi.”

Chương 699: Không nên gặp người quá ưu tú khi còn thiếu niên!

Mất mặt mà còn cần giúp sao?

Tự mình cũng có thể rất mất mặt, rất rất mất mặt nha.

Phùng Y Nhất cảm thấy bị lừa gạt, không khỏi tức giận, hừ hừ hai tiếng rồi rời đi.

Thời kỳ mùa đông.

Gió lạnh của Thượng Kinh căn bản là không thích hợp để xuất hành.

Bởi vì gió rét ở phương bắc có thể lạnh đến tận xương tủy.

Ngoại trừ dân đi làm từ 9 giờ đến 5 giờ ra, thì đại đa số người đều làm chậm nhịp điệu sinh hoạt lại.

Trước kia đi ra cửa còn có thể đi múa ở quảng trường.

Hiện giờ toàn bộ quảng trường đều không có người.

Tại mùa này, người phương bắc thường kéo dài tánh mạng bằng hệ thống lò sưởi, người miền nam thì rất kiên cường.

Phùng Sùng chỉ nghĩ người hai ngày ở Thượng Kinh, sau đó liền vội vàng rời đi.

Dù sao hành trình của ông cũng không quá bí mật.

Nếu như ở Thượng Kinh lâu, e rằng sẽ có vài người cảnh giác.

Trước khi đi, cha vợ còn nghiêm túc cảnh cáo Giang Chu.

Sau này không cho phép nói chuyện bỏ trốn nữa.

Lẽ hỏi gì gì đó cũng không được nói, Phùng gia nhà lớn nghiệp lớn, sẽ không để ý cái này.

Nhưng mà chẳng may con gái bỏ trốn, vậy ông sẽ liều mạng với Giang Chu.

Giang Chu tươi cười đáp ứng, sau đó quay người đi tìm Phùng Tư Nhược.

“Bỏ trốn đi, cuộc sống này không cách nào sống được nữa rồi, cha em lại uy hiếp anh, còn muốn mạng của anh nữa.”

“Không được...”

Gương mặt Phùng Tư Nhược tràn đầy đáng thương, trong mắt đã có ánh nước long lanh.

Giang Chu nhìn thấy một màn này, tâm trạng không khỏi tốt hơn vài phần.

Cô bé này hoàn toàn không biết, đời trước hai người họ đã bỏ trốn.

Khi đó, nàng cũng có hội chứng sợ xã hội như bây giờ, nhưng vẫn quyết định bỏ trốn khỏi Phùng gia, thành lập một gia đình mới với hắn.

Mặc dù khi đó có vô số hạnh phúc đếm không hết.

Nhưng Giang Chu vẫn luôn biết, chuyện mất đi người thân vẫn luôn là một khúc mắc ở trong lòng Phùng Tư Nhược.

Mà hắn trọng sinh trở về, chính là vì không muốn loại chuyện này diễn ra nữa.

“Vậy giữa anh và cha em, em chọn ai?”

“Em...”

Giang Chu véo mặt của nàng: “Em nghĩ kỹ đi, chỉ được chọn một người thôi.”

Phùng Tư Nhược nhéo góc áo, khẽ cắn môi mỏng: “Em bảo ông ấy không uy hiếp anh nữa, có được không nha?”

Mẹ kiếp, tại sao cô bé này lại đáng yêu như vậy chứ?

Giang Chu lấy tay ôm nàng vào ngực, lại hung hăng mỗ hai cái.

Ngày hôm nay, kỳ thi cuối kỳ chính thức kết thúc.

Đám sinh viên được nghỉ bắt đầu mơ ước về kế hoạch nghỉ đông.

Thậm chí có người còn chuẩn bị không ít tài liệu trang bức, rồi bắt đầu liên lạc với những người bạn học cũ cấp ba của mình,

chuẩn bị tổ chức một buổi họp lớp, để trang bức một phen.

Lúc này, các sinh viên ồn ào xông ra khỏi tòa nhà dạy học.

Thậm chí còn có một bộ phận nhỏ đã cầm hành lý, dự định thi xong thì trực tiếp đi về nhà luôn.

Giang Chu ném dụng cụ đi thi của mình cho Phùng Tư Nhược, sau đó trở về ký túc xá nam.

Một năm qua, hắn vẫn luôn chạy qua chạy lại ở bên ngoài, cộng thêm việc đã mua biệt thự hào hoa, cho nên cơ bản là không ở chung với đám bạn cùng phòng.

Đại học chính là giai đoạn cuối cùng để có thể kết giao bạn bè.

Giang Chu vẫn tương đối coi trọng tình hữu nghị của các anh em trong ký túc xá.

Bởi vì mặc kệ là người có bao nhiêu tiền, nhưng trong gien vẫn là một sinh vật quần cư.

Hắn cũng không muốn cuộc sống của mình chỉ có kiếm tiền, rồi không có cả một người bạn để kéo ra ngoài uống rượu.

Giang Chu đến ký túc xá, liền phát thuốc cho ba anh em cùng phòng.

Sau đó, lau lau cái ghế đầy bụi bặm của mình, hoành tráng ngồi xuống ở hành lang.

“Lão Cao, bạn gái cao tuổi kia của ông sao rồi?”

Cao Văn Khải thở dài: “Tôi nghĩ kỹ rồi, tôi cảm thấy bọn tôi không hợp, cho nên đã chia tay rồi.”

Giang Chu nhin không được mà giễu cợt một tiếng: “Lão baby kia đá ông rồi à?”

“Không phải, là tôi nói lời chia tay.”

“Không thể nào, ông còn có thể nói chia tay á?”

Cao Văn Khải nhin không được mà cau mày lại: “Vì sao tôi không thể nói lời chia tay, Lão Giang, có phải ông khinh thường tôi hay không?”

Giang Chu chép miệng một cái: “Trước kia, ông bị bà chị kia sử dụng như máy giặt quần áo, đến cả lớp xe dự phòng cũng không được tính, mà có thấy ông quay đầu đâu?”

“Một người con trai ưu tú, là phải trải qua căn bã nữ rèn luyện, từ khi đó về sau, tôi đã trưởng thành rồi.”

Giang Chu chặc chặc hai tiếng: “Vậy thì càng không đúng, theo như tôi biết, lão baby kia vô cùng chiều chuộng ông mà?”

Cao Văn Khải yên lặng một lát: “Công nhận là rất tốt, tôi muốn gì đều mua cho tôi.”

“Vậy vì sao ông lại chia tay?”

“Tôi...”

Trương Nghiễm Phát tăng hắng một cái: Thật ra là bởi vì bạn gái của Lão Cao nhiều tuổi rồi, bị ngã một cái liền gãy chân, Cao Văn Khải đi qua chăm sóc hai ngày, trở về liền chia tay.”

“Lão Cao, cái này thì ông không đúng rồi, tuy rằng vợ chồng là chim cùng rừng, nhưng làm sao có thể có tai họa liền tự bay riêng được?”

Ánh mắt Cao Văn Khải có chút ưu sầu: “Tôi bỗng nhiên ý thức được, thanh xuân của tôi không thể dùng để chăm sóc người già được, tôi nói thật, ngay cả mẹ tôi mà tôi còn chưa từng hầu hạ như vậy.”

Chương 700: Không nên gặp người quá ưu tú khi còn thiếu niên! (2)

Giang Chu vui vẻ đến suýt thì sặc thuốc: “Ông có thể chịu đựng đến ngày lão baby của ông buông tay quy thiên, kế thừa di sản luôn mà!”

“Giang Chu, tôi cảnh cáo ông, tuy rằng tình yêu của chúng tôi cách nhau hơn 40 tuổi, nhưng đó vẫn là tình yêu trong sách, ông không nên dùng mấy chữ di sản này để làm nhục nó!”

“Được được được, ông cmn có lý.”

Cao Văn Khải hừ một tiếng: “Nếu quả thật tiếp tục đi xuống, vậy sau này cha mẹ tôi không cần hầu hạ trẻ nhỏ nữa.”

Giang Chu gật đầu tán thành: “Nếu hai người có thể có con, vậy đó chính là kỳ tích của y học.”

“Có thể sinh con hay không thì cũng không sao, dù sao tôi cũng không thể để cho cha mẹ tôi tuần hiếu bên giường bệnh cho con dâu, đúng không? Cái này nói ra thì quá mất mặt.”

“...”

Ba người còn lại trong phòng đều câm nín một lúc lâu, cuối cùng vẫn không chịu nổi, cười đến mức không thở nổi.

Cao Văn Khải là một hiện tượng kỳ lạ trong phòng của bọn họ.

Học đại học hai năm, không phải đang liếm cầu thì chính là chơi loại trò chơi yêu đương cực hạn này.

Trước đây thích một bà chị khóa trên, ngày ngày mua bữa sáng cho bà chị đó và bạn trai.

Sau đó, không biết kiếm ở đâu ra một phú bà cao tuổi, rồi liền hăm sâu trong tình yêu buổi hoàng hôn này.

“Thật ra thì... một năm nay, Lão Cao cũng rất khiến cho người ta hâm mộ.” Từ Hạo Đông ngồi dậy: “Máy tính, điện thoại di động, giày dép quần áo... cơ bản là không cần dùng tiền.”

Cao Văn Khải gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy!”

“Nhưng... phú bà người ta có con trai con gái rồi, làm sao có thể giao di sản cho Lão Cao chứ.”

“Trừ phi lão baby đó là một người mất não trong tình yêu.”

Cao Văn Khải nghe thế liền ngẩng đầu: “Cái gì gọi là mất não trong tình yêu?”

Trương Nghiễm Phát tương đối quen thuộc với mấy từ ngữ trên internet này: “Chính là người sẽ đặt toàn bộ tâm tư lên người mình yêu trong giai đoạn hẹn hò, những người này sẽ mất hết lý trí, người kia nói gì đều nghe răm rắp.”

“Còn có cô gái như vậy sao? Tìm ở chỗ nào vậy?”

“Có thể gặp mà không thể cầu.”

“Con bà nó, nếu như thực sự gặp một người như vậy, đó chẳng phải là kiếm bộn rồi sao?”

Trong khi bốn người đang nói chuyện, bốn cái điện thoại di động ở trong phòng đồng thời vang lên.

Tinh tinh tinh.

Lúc này, ảnh chân dung của nhóm chat lớp bắt đầu nhấp nháy.

Khúc Tiểu Nhã (Lớp trưởng): Nghỉ đông rồi, mọi người muốn tụ tập liên hoan không?

Tin nhắn này là của Khúc Tiểu Nhã.

Các thành viên trong lớp bắt đầu lần lượt đáp lại.

Một cái hai cái ba cái, trên màn ảnh thuần một sắc đều là đồng ý.

Chỉ có một vài người cá biệt là sốt ruột về nhà, thì cũng dùng giọng điệu đáng tiếc để bày tỏ sự áy náy của mình.

Nhưng mà bầu không khí trong lớp ba của hệ tài chính và kinh tế rất tốt.

Sẽ không có ai có khúc mắc trong lòng khi người khác có việc không đến được.

Dù sao đại bộ phận bạn học đều sẽ tham gia, thiếu một vài người cũng không có gì to tát.

Hơn nữa, những người vắng mặt này, đều là những người có cảm giác tồn tại rất thấp ở trong lớp.

Dù sao trong các nhóm nhỏ cũng sẽ có một vài người không thích sống tập thể.

Đây là vấn đề về tính cách, dù sao đây cũng không phải hoạt động gì đó mà bắt buộc người khác phải tham gia.

Một lúc sau, hầu như người trong lớp đã lên tiếng hết.

Trong lớp có 35 người, đã có 27 người quyết định tham gia liên hoan, còn có 4 người nói là không đi.

Tính đến lúc này, đã có 31 người lên tiếng rồi.

Chỉ còn bốn anh em trong phòng của Giang Chu là chưa trả lời thôi.

Tinh tinh tinh.

Lúc này, lớp trưởng Khúc Tiểu Nhã đã nhắn tin thứ hai ở trong nhóm.

“@ Giang Chu, Giang tổng có đi liên hoan hay không nha?”

Mà Khúc Tiểu Nhã vừa gửi tin này xong, nhóm chat vốn đang náo nhiệt lập tức yên tĩnh trở lại.

Rất nhiều người đều đang ngồi nhìn màn hình, chờ đối phương trả lời.

Bởi vì đối với lớp bọn họ mà nói, Giang Chu là một nhân vật cực kỳ đặc biệt.

Là ngôi sao mới nổi của đại học Thượng Kinh.

Là người đầu tư quỹ tài của giới kinh doanh Thượng Kinh.

Là người từng được phỏng vấn, được lên ti vi, video buổi phỏng vấn vẫn còn được phát sóng trong tòa nhà dạy học.

Dạo gần đây còn leo lên bảng xếp hạng tỷ phú nữa, tài sản cá nhân đã rất kinh người.

Điều này tạo thành một chuyện, mặc kệ Giang Chu ở trong quần thể nào, hẳn cũng là người được chú ý đặc biệt.

Nhưng mà tất cả mọi người đều biết, Giang Chu là một người bận rộn.

Bận rộn đến mức còn không đi học đủ.

Nếu như không phải chủ nhiệm của phòng giáo vụ giúp đỡ, thì có lẽ Giang Chu còn phải học lại dài dài.

Để cho một người kiếm vài triệu một phút đi họp lớp, đây đúng là một ý nghĩ hơi kỳ lạ.

Cho nên rất nhiều người đều cho rằng, lớp trưởng hỏi cũng như không.

Có điều, có một bộ phận người trong lớp lại biết, thật ra Khúc Tiểu Nhã vẫn luôn thầm mến Giang Chu.

Khúc Tiểu Nhã @ Giang Chu chưa chắc đã là vì hy vọng Giang Chu đi họp lớp.

Có lẽ chỉ muốn nhân cơ hội này để nói vài câu với Giang Chu mà thôi.

Chương 701: Không nên gặp người quá ưu tú khi còn thiếu niên! (3)

Đám người nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy Khúc Tiểu Nhã thật sự là nặng tình.

Dù biết rõ Giang Chu và Phùng Tư Nhược là một đôi rồi, nhưng vẫn thầm mến Giang Chu hai năm trời.

Lại tro mắt nhìn Giang Chu thân mật với Phùng Tư Nhược hai năm.

Đây cũng không phải chuyện người bình thường có thể làm được.

Nếu như là một người khác, thì có lẽ đã bỏ cuộc từ lâu rồi.

Nhưng chỉ có Khúc Tiểu Nhã biết, không phải mình không muốn bỏ cuộc, mà là không thể.

Bởi vì, có lẽ cả đời này Khúc Tiểu Nhã cũng sẽ không gặp được một người ưu tú giống như Giang Chu.

Lấy một thân phận sinh viên, trở thành một đại lão trong giới kinh doanh.

Khúc Tiểu Nhã thích một người như vậy, làm sao có thể lại đi thích người khác.

Cho nên, có câu nói rất hay.

Không nên gặp phải người quá ưu tú khi còn thiếu niên.

Giống như Quách Tương trong tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung vậy, từ khi nàng gặp Dương Quá ở Phong Lăng Độ, trái tim của nàng đã không chứa được người khác.

Bởi vì dù thiên hạ có nhiều tuấn kiệt hơn nữa, nhưng lại có cái nào có thể so được với Thần Điều Đại Hiệp của nàng?

Trương Nghiễm Phát quơ quơ điện thoại di động trong tay, nhìn về phía Giang Chu: “Lão Giang, lớp trưởng nói muốn

liên hoan kìa, hỏi ông có đi không?”

Giang Chu nghe thế liền rít một hơi thuốc, suy tư một lát rồi chậm rãi gật đầu.

“Tôi vốn đã không đi học được bao nhiêu rồi, liên hoan lớp mà còn không đi nữa, thì không khỏi có chút quá đáng.”

“Vậy tôi trả lời giúp ông nhé?”

“Không cần, để tôi tự trả lời.”

Giang Chu lấy điện thoại di động ra, mở nhóm chat QQ của lớp ra.

Hắn vừa mới gõ chữ “Đi” vào trong khung xong, nhưng nghĩ nghĩ thế nào, hắn lại xóa đi, sau đó thoát khỏi nhóm chat của lớp, mở khung chat của Phùng Tư Nhược lên.

“Liên hoan lớp, em có đi không?”

“Đi nha, đi cùng Đình Duyệt!”

“Vậy em trả lời cho Khúc Tiểu Nhã hộ anh, nói anh cũng đi.”

Phùng Tư Nhược gửi một icon nghi ngờ: “Anh cũng có thể tự trả lời nha?”

Ngón tay Giang Chu tung bay: “Anh đang gặm móng heo, ngón tay dính mỡ, không tiện gõ chữ.”

“Vậy sao anh có thể chat với nha...?”

“Bảo em trả lời thì em cứ trả lời đi, cẩn thận không anh lại không cần em nữa.”

“Trả lời đây! Icon quả bom/ quả bom/ quả bom!”

Bên này, Giang Chu vừa nhận được ba quả bom.

Bên kia, tin nhắn của Phùng Tư Nhược đã xuất hiện trong nhóm chat của lớp.

“@ Khúc Tiểu Nhã (lớp trưởng), Giang Chu nói là sẽ đi!”

Khúc Tiểu Nhã (lớp trưởng): “Đã biết, cảm ơn.”

Từ đó về sau, trong nhóm chat của lớp đã không còn ai trò chuyện nữa.

Bởi vì tất cả mọi người đều nhận ra một bầu không khí quỷ dị đang bao trùm trong nhóm.

Người thăm mền @ người được thăm mền, mời người này đi tham gia liên hoan.

Mà người được thăm mền lại không trả lời, mà là bạn gái trả lời thay.

Chuyện này cũng không có vấn đề gì, nhưng luôn làm cho người ta ngửi thấy một mùi vị như đang tranh giành tình nhân.

“Con bà nó, Lão Giang, chiêu này của ông thật sự là giết người tru tâm mà.”

Từ Hạo Đông ôm điện thoại di động, nhìn không được mà tỏ vẻ thán phục với Giang Chu.

Thật không hổ là thương nhân, nội tâm quá bản luôn.

“Tôi giết người tru tâm bao giờ?”

“Ông biết rõ Khúc Tiểu Nhã thích ông, thế mà ông còn bảo Phùng Tư Nhược trả lời Khúc Tiểu Nhã?”

Giang Chu lườm Từ Hạo Đông một cái, biểu cảm tràn đầy ghét bỏ.

Trong lòng người khác, mình là một tên tâm cơ như vậy sao?

Đậu xanh rau muống, quá oan uổng, Đậu Nga cũng không oan như vậy.

Hắn để cho Phùng Tư Nhược trả lời Khúc Tiểu Nhã là bởi vì hắn muốn rèn luyện cô bé Phùng Tư Nhược một chút, chứ không có liên quan gì đến Khúc Tiểu Nhã cả.

Hắn muốn Phùng Tư Nhược hiểu, bạn gái là có quyền lợi làm một số việc thay cho bạn trai.

Chuyện này cmn có quan hệ gì với Khúc Tiểu Nhã?

“Được rồi, đừng làm nhảm linh tinh nữa, mau chuẩn bị một chút, rồi đi liên hoan nào.”

Ba con hàng kia nghe thấy thế, liền nhảy xuống giường, rửa qua mặt một cái, rồi còn không thèm cầm lược chải đầu luôn.

Một màn này làm cho Giang Chu chặc lưỡi vì cảm thấy kỳ lạ.

Tình hình không đúng lắm nha.

Ba con hàng này trôi chảy như vậy từ bao giờ?

Trước kia, mỗi khi đám con gái tổ chức liên hoan thì ba con hàng này đều cẩn thận mà ăn diện một phen.

Keo xịt tóc phải dùng ít nhất là nửa cân.

Còn phải xịt chút nước hoa có mùi như nước rửa chén.

Kém nhất cũng là cầm dao cạo lên cạo qua chút ria mép.

Nhưng tình hình bây giờ là sao?

Xuất gia rồi à?

“Các ông không ăn diện một chút à?”

Từ Hạo Đông nhìn Giang Chu một cái: “Ăn diện? Ăn diện có tác dụng mịa gì?”

Cao Văn Khải cũng rất tán thành mà gật đầu: “Nếu như ăn diện có thể tìm được bạn gái ở trong lớp, vậy còn phải chờ đến năm hai sao?”

“Đúng vậy, tôi đã không ôm hy vọng gì với đám con gái trong lớp rồi, đám người này đều không có mắt nhìn người.”

Giang Chu gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, đám con gái này còn dám coi thường anh Hạo Đông, quả thực là có mắt như mù.”

Từ Hạo Đông hất mái tóc: “Ngày hôm nay bọn họ đối xử lạnh lẽo đối với tôi, ngày mai tôi sẽ là thứ mà bọn họ không với tới nổi.”

Chương 702: Nữ sinh viên uống nhiều, liền cởi quần áo!

Một lúc lâu sau, bóng đêm từ phương xa kéo lại gần.

Trên trời có một đám mây đen to lớn bay đến, làm cho bầu trời đen xì.

Cũng không lâu lắm, bắt đầu có những bông tuyết phiêu đảng khắp bầu trời đêm rét lạnh.

Tiếng gió rít gào giống như là tiếng nước nở của thiếu nữ bị tổn thương tình cảm.

Từ bắc đến nam, từ xa đến gần.

Âm thanh không lớn, nhưng lại để cho người nghe không khỏi nổi một lớp da gà.

Bốn người vây quanh máy sưởi trong ký tá xá, vừa hút thuốc vừa trò chuyện trên trời dưới đất.

Nội dung đại khái là tên ngu xuẩn nào tỏ tình thất bại, hoặc là ông anh yếu đuối nào bị bạn gái cấm sùng rồi.

Đôi tình nhân nào mỗi người một ngã, cuối cùng là cả đời không qua lại với nhau.

Dù sao bọn họ cũng không nhắc đến một câu nào về chuyện tình yêu hạnh phúc trong sân trường.

Đây đại khái chính là quật cường cuối cùng của đám dân FA đi.

Sau đó, trò chuyện một chút, không biết vì sao lại nói đến chuyện lịch sử, ông abc trâu bò thế nào, bà xyz ghê gớm ra sao...

Từ Hạo Đông nhắc đến Tào Tháo, còn nói Tào Tặc là một hệ tư tưởng, vợ người vạn tuế.

Tóm lại là chém gió một trận, đảo mắt đã đến tám giờ tối.

Đúng lúc này, nhóm chat của lớp vẫn đang yên lặng bỗng nhiên truyền đến tiếng tinh tinh.

“Đã đặt xong rồi, một phòng lớn, có hai bàn.”

“Trước tám rưỡi, mọi người tập hợp đúng giờ ở phố ẩm thực.”

“Nhận được trừ 1, đến muộn không đợi nha!”

Khúc Tiêu Nhã nhắn tin xong, trên màn ảnh lập tức hiện lên một đồng -1.

Đám người tràn đầy phấn khởi, tất cả đều spam khẩu hiệu không say không về.

Dường như lớp ba tài chính và kinh tế lâu rồi chưa được vui vẻ như thế này, bầu không khí rất dễ cho người ta hướng tới.

“Cũng gần đến thời gian rồi, chúng ta cũng đi thôi!”

Giang Chu đứng lên, vỗ mông một cái, gọi ba anh em rời khỏi ký túc xá.

Lúc này, đại học Thượng Kinh náo nhiệt hơn mọi khi rất nhiều.

Chủ yếu là vừa mới thi cuối kỳ xong, nhiệm vụ học tập cũng kết thúc.

Người không thích sống tập thể thì thi xong liền trực tiếp về nhà rồi, nhưng sinh viên ở lại trong trường, đại đa số đều là người thích ham vui.

Lúc này, Giang Chu mặc áo lông màu đen dẫn đầu đi trên con đường ở sân trường.

Đôi mắt được ánh đèn đường sáng loáng chiếu rọi.

Trong miệng thở ra những làn sương trắng.

Mà ba anh em ký túc xá thì đi theo sau hẩn.

Bọn họ quảng khăn quảng cổ mua trong siêu thị, hai tay đút túi, ngẩng đầu mà bước đi.

Đi được một lúc, mấy người bọn họ lại có một loại cảm giác như sắp đi chiến đấu như trong phim Bến Thượng Hải.

Như đang có súng bên eo, trong túi thì có đầy tiền.

Đẹp trai tiêu sái cỡ nào chứ.

Thậm chí còn cảm thấy đám nữ sinh viên kia như vô tình hay cố ý mà nhìn chăm chăm vào bọn họ, để thưởng thức vẻ đẹp trai của bọn họ.

“Cô nàng kia, tuyệt đối là vừa nhìn tôi!”

Giang Chu nhướn mày lên: “Cô nàng nào?”

Từ Hạo Đông vươn ngón tay ra, chỉ về đằng trước: “Bà chị ngự tử chân dài kia kìa, các ông mù rồi à?”

“Mắt của bọn tôi không mù, nhưng mà ông cho rằng vị mỹ nữ đó bị mù sao?”

“Là sao?”

Trương Nghiễm Phát nhin không được mà chen vào một câu: “Ý của Lão Giang là, phải cận mấy ngàn độ thì mới có thể nhìn trúng ông?”

Từ Hạo Đông nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn mấy tên bạn xấu: “Các ông thuần túy là hâm mộ và ghen tị với tôi!”

“Thôi đi ông ơi!”

“Lão Giang, ông cũng có nhiều mưa xuân như vậy, nào có hiểu được đám người chịu hạn hán lâu ngày như chúng tôi chứ?”

“Câm miệng, đừng cmn ngậm máu phun người.”

Hai mươi phút sau, bốn người đi đến nửa cuối con phố ẩm thực.

Nửa đoạn đường này hầu như đều là hàng quán.

Mặc dù trời đông giá rét, đêm tối mịt mờ, nhưng phố ẩm thực vẫn rất náo nhiệt và sôi nổi như mọi khi.

Thậm chí có rất nhiều người uống nhiều, không nói hai lời liền muốn cởi sạch quần áo ra.

Bốn người dừng bước nhìn một lúc lâu, suýt nữa thì bỏ lỡ thời gian liên hoan.

Chuyện này chủ yếu không phải vì cởi quần áo có gì đáng xem, mà là do người uống nhiều kia là một nữ sinh viên có đáng người uyển chuyển.

Vậy thì cmn rất là đáng xem rồi.

Nhưng mà người sống một đời sẽ có một số tiếc nuối, giống như là bây giờ vậy.

Nữ sinh viên kia âm ỉ một lát, cuối cùng vẫn bị bạn học ngăn cản.

“Lừa đảo!”

“Lãng phí thời gian!”

“Cậu em của ông đây đã lạnh cóng rồi, vậy mà lại cho ông đây xem cái này?”

“Đám người ngăn cản kia, giả vờ chính nhân quân tử cái con mịa gì!”

“Đúng vậy đúng vậy, rõ ràng là cũng rất muốn xem mà còn giả vờ giả vịt.”

Bốn người hùng hùng hổ hổ, mặt đầy tiếc nuối mà rời đi.

Sau đó, bọn họ đi vào một nhà hàng có tên là Thực là Thiên, xuyên qua một đại sảnh đã kín hết chỗ, đến căn phòng riêng mà Khúc Tiểu Nhã đã đặt trước.

Lúc này, lớp ba của hệ tài chính và kinh tế đã có mặt đông đủ.

Cái cửa ở giữa hai gian phòng được mở ra, tạo thành một căn phòng lớn.

Ở giữa đặt hai cái bàn tròn, 36 người ngồi quây quần lại, đang nói bốc phét chém gió với nhau.

Chương 703: Nữ sinh viên uống nhiều, liền cởi quần áo! (2)

Sau khi đi vào, Giang Chu nhìn một vòng, lập tức nhìn thấy Phùng ngọc manh nhà mình đang ngồi ở bên kia.

Sau đó, hắn liền chen vào trong, ngồi xuống bên cạnh nàng, đồng thời đưa tay véo má của nàng một cái.

Lúc này, Phùng Tư Nhược đang cúi đầu yên lặng.

Nàng vẫn hơi bối ngỡ đối với tràng diện có nhiều người như vậy.

Mãi cho đến khi gò má có xúc cảm quen thuộc, thì nàng mới ngẩng đầu lên, rồi lập tức mỉm cười xinh đẹp.

“Ngại quá, đến muộn một chút, mọi người chờ lâu chưa?”

Khúc Tiểu Nhã nở nụ cười long lanh, mở miệng nói: “Không sao, tất cả mọi người đều biết Giang tổng là người bận rộn mà.”

Từ Hạo Đông cũng tìm một góc hẻo lánh để ngồi xuống: “Mặc dù đúng là như vậy, nhưng lần này không thể trách chúng tôi đến muộn được.”

“Vậy thì trách ai?”

“Trên đường có một nữ sinh viên uống nhiều, nói muốn cởi quần áo, người xưa đã nói phi lễ chớ nhìn, những người đảng hoàng như anh em chúng tôi làm sao có thể nhìn được, cho nên đành phải tốn chút thời gian để đi đường vòng, không ngờ lại lãng phí thời gian.”

Từ Hạo Đông nói xong.

Giang Chu, Trương Nghiễm Phát và Cao Văn Khải đều nhìn qua.

Ánh mắt của bọn họ quét qua quét lại trên mặt Từ Hạo Đông, thế mà lại không thấy bất cứ một tia đỏ hay hồng nào.

Khá lắm, trình độ nói láo của Từ Hạo Đông thật sự là cao nha.

Rõ ràng là cùng hô hào cởi đi cởi đi với đám người kia, được chứ?

Khá lắm, giờ đến đây lại trở thành phi lễ chớ nhìn rồi.

“Còn có con gái uống nhiều rồi làm loại chuyện đó á?”

“Có nhiều mà, tôi có một người bạn cũng như vậy, cứ uống nhiều là muốn cởi quần, ngăn cũng không ngăn được.”

“Rượu mà, uống nhiều là sẽ không làm chủ được, nhưng cũng không phải không có chỗ tốt.”

“Chỗ tốt gì?”

“Tôi có một người chị em, uống nhiều quá liền phun lên người nam thần của cô ấy, ngày thứ hai nhất định đòi giặt quần áo cho người ta.”

“Sau đó thì sao??”

“Nam thần bị ấy cô ấy làm phiền nhiều quá, liền đưa quần áo cho cô ấy giặt, kết quả giặt tới giặt lui, hai người liền nảy sinh tình cảm luôn.”

“Còn có cả loại chuyện này á?!”

“Dù sao thế giới rộng lớn, không thiếu cái lạ nha!”

Vừa dứt lời, Đinh Duyệt vẫn luôn yên lặng, hai mắt bỗng nhiên sáng bừng lên.

Giống như vừa mới bừng tỉnh đại ngộ thứ gì đó, trong lòng nảy sinh ảo tưởng mơ màng.

Giang Chu ngồi ở bên cạnh, nhìn thấy nét mặt của Đinh Duyệt, nhin không được mà chép miệng một cái: “Đinh Duyệt, bà đừng nghĩ nữa, coi như bà phun vào đũng quần của người ta thì cũng chưa chắc đã tìm được đối tượng đâu.”

“Dựa vào... dựa vào cái gì?!”

“Người ta uống nhiều sẽ mềm mại đáng yêu, còn bà uống nhiều thì như cây liễu bị nhổ lên, đây chính là khác biệt.”

“Đánh rắm, tôi mới không phải loại người như vậy!”

“Bà không tin thì cứ uống đi, có thể tìm được đối tượng thì coi như tôi thua.”

“Uống thì uống, chị đây không tìm được đối tượng liền đi lên đường cởi quần áo.”

Đinh Duyệt cầm cốc bia lên, hung hăng uống cạn sạch.

Kết quả là uống quá nhanh, suýt nữa thì sặc, phun rượu ra từ đường mũi luôn.

“Khụ khụ...”

Đinh Duyệt lập tức che miệng, miễn cưỡng lắm mới không để bia phun ra ngoài.

Đám người trên bàn ăn nhìn thấy cảnh này, tất cả đều yên tĩnh lại.

Tuy Đinh Duyệt là một người khá tùy tiện và phóng khoáng, nhưng lúc này cũng thấy hơi xấu hổ, vì vậy liên tục nói xin lỗi, cũng vội vàng rút giấy ăn ra để lau miệng.

“Xem đi, đây chính là sự khác biệt giữa bà và người khác khi uống nhiều đấy.”

“Người ta uống say liền nũng nịu đáng yêu, tìm đối tượng còn không phải dễ như trở bàn tay?”

“Còn bà thì sao, bà uống say chính là hàn chết cái danh tiếng tên hề lên đầu luôn.”

Giang Chu gấp một miếng đậu, đút vào trong miệng Phùng Tư Nhược.

Sau đó để đĩa xuống, rồi bắt đầu chằm chọc khiêu khích Đinh Duyệt.

Phùng Tư Nhược vừa nhai đậu, vừa dùng đôi mắt trong veo nhìn hai người họ.

Nàng cảm thấy Đinh Duyệt đã có tâm ma với chuyện tìm đối tượng rồi.

Càng không tìm được, thì lại càng muốn tìm để chứng minh bản thân mình.

Nhưng Phùng Tư Nhược cảm thấy làm như vậy là không đúng.

Bởi vì mỗi một người đều có duyên phận của riêng mình.

Giống như bản thân nàng vậy, bỗng nhiên liền gặp được một người yêu thích.

Thế giới vốn đang bình thường, đột nhiên biến thành một thế giới nhiều màu sắc.

Nhưng mà Giang Chu cũng không đúng.

Giang Chu luôn thích mang chuyện này ra để cười nhạo chị em tốt của mình.

Chẳng trách Đinh Duyệt lại vội vàng muốn có người yêu như vậy.

Phùng Tư Nhược đang suy nghĩ, chợt thấy cái đĩa của Giang Chu đưa qua.

Lần này lại là một miếng đậu.

Sau khi vào miệng liền có một loại mùi vị chua chua ngọt ngọt.

Phùng Tư Nhược ngoan ngoãn hé miệng ra, ăn miếng đậu vào miệng, chỉ cảm thấy mềm mại căng mịn, cảm giác vừa mềm lại vừa giòn nha.

“Sao ông luôn gấp đậu cho Tư Nhượng vậy?” Đinh Duyệt nhìn thấy thế thì không hiểu lắm, vì vậy liền nói nghi ngờ của mình ra.

Giang Chu nghe thấy câu này, liền đặt đĩa xuống, rồi nhìn về phía Phùng Tư Nhượng.

“Ăn ngon không?”

“Cũng được!”

Giang Chu nhếch mép lên: “Mẹ anh nói, ăn nhiều đậu, nhất định sẽ sinh ra một đứa nhóc mập mạp trắng trẻo.”

Đinh Duyệt yên lặng một lát, bỗng nhiên lại hít một hơi khí lạnh: “Lẽ nào Tư Nhượng đã có rồi?”

“Bà cảm thấy thế nào?”

“Thật á? Chẳng lẽ tôi sắp được làm dì rồi à?!”

Chương 704: Trên thế giới này có rất nhiều tình yêu kết thúc trong vô vọng!

Phùng Tư Nhượng tròn tròn mắt, gò má cũng đỏ ửng lên:

“Không có... Còn không có.”

Giang Chu lại gấp một miếng đậu cho nàng ăn: “Ăn nhiều một chút liền có.”

“Thật không biết xấu hổ.”

Phùng Tư Nhượng rất tán thành lời này của chị em tốt, liền gật đầu đồng ý.

Giang Chu nhếch miệng cười: “Sinh con là chuyện của chúng ta, mặc kệ người khác nói gì thì nói thôi.”

“Phi, rõ ràng là Tư Nhượng còn nhỏ như vậy.”

“Đây là do bà không sinh được con nên mới nói thế thôi.”

Đinh Duyệt nghiêng răng nghiêng lợi: “Ai bảo tôi không sinh được con?”

Giang Chu gấp một miếng gừng, đặt vào trong bát của Đinh Duyệt: “Ngay cả bạn trai mà còn không có, sinh cái gì? Jesus?”

“Ông... ông gấp gùg cho tôi làm gì?”

“Dân Fa thì ăn tạm cái này đi!”

“Cút!”

Tất cả mọi người trên bàn tiệc nhìn thấy Đinh Duyệt tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, liền nhin không được mà cười lên.

Nhưng đồng thời, bọn họ cũng rất hâm mộ Giang Chu khi có thể có một người bạn gái hồn nhiên và ngây thơ như vậy.

Tất nhiên, cũng có khối người hâm mộ Phùng Tư Nhược.

Dù sao Giang Chu bây giờ và Giang Chu của hai năm trước cũng là hoàn toàn khác biệt.

Giang Chu bây giờ là một trong một trăm người giàu có nhất toàn quốc.

Chỉ tính giá trị con người thôi, cũng có thể làm cho hàng ngàn hàng vạn thiếu nữ tranh giành cấu xé lẫn nhau rồi.

Khúc Tiểu Nhã do dự một lát, bỗng nhiên cầm ly bia lên trước mặt.

“Giang Chu, chúng ta cũng uống một ly chứ?”

Giang Chu lấy lại tinh thần, cầm ly bia lên: “Hai người uống không bằng tất cả cùng uống đi, nào, cùng một cái!”

Khúc Tiểu Nhã hé miệng cười: “Để ly sau thì uống cùng nhau đi, ly này mình muốn uống riêng với bạn, được không?”

“Vì sao?”

“Dù sao mình cũng là người khởi xướng buổi liên hoan này, bạn bằng lòng đến đây, làm mình thấy rất vui.”

Khúc Tiểu Nhã vừa nói chuyện, vừa dùng ngón tay nhỏ nhắn để vén tóc mai ra sau tai.

Gò má hơi đỏ hồng lên vì cồn, biểu cảm vừa sinh động lại vừa thẹn thùng.

“Như vậy à, vậy được rồi, chúng ta cùng uống một ly.”

“Cám ơn.”

Khúc Tiểu Nhã đưa ly qua cùng với Giang Chu một cái.

Sau đó cười ngọt ngào, rồi uống một hơi cạn sạch.

Sau đó, Khúc Tiểu Nhã cơ hơi ngượng ngùng mà lè lưỡi ra, trong tròng mắt nhộn nhạo đã có chút men say.

Hành động phóng khoáng như vậy nhất thời làm cho mọi người hoan hô.

Tất cả người trong phòng đều vỗ tay khen hay, trên mặt viết đầy hưng phấn.

Trái lại thì cái này không phải là do người của lớp ba hệ tài chính và kinh tế thích ồn ào, mà chủ yếu là vì hình tượng của Khúc Tiểu Nhã trong lòng bọn họ vẫn luôn là một cô gái dịu dàng.

Bình thường Khúc Tiểu Nhã rất đoan trang ưu nhã, cười nói nhẹ nhàng.

Không ngờ hôm nay lại sảng khoái đến mức uống cạn một ly bia, lại còn làm ra động tác đáng yêu như vậy nữa.

“Hừ, hồ ly tinh!” Đinh Duyệt vô thức gấp miếng gừng lên, cắn một cái mới phản ứng kịp, vội vàng phun ra ngoài.

Sau đó, Đinh Duyệt đặt đĩa xuống, kéo kéo Phùng Tư Nhược ở bên kia của Giang Chu.

“Làm sao vậy?”

“Tư Nhược, bạn phải nhìn kỹ tên đàn ông thôi này của bạn, đừng để người khác quyến rũ mất.”

Phùng Tư Nhược nhăn mũi một cái, ưỡn ngực ngẩng đầu ư một tiếng.

Nàng muốn làm ra một biểu cảm độc ác, để biểu hiện quyết tâm bảo vệ tình yêu của mình.

Nhưng rất đáng tiếc, mặc kệ nàng cố gắng ra sao, thì vẻ mặt của nàng vẫn rất đáng yêu.

Có điều, ngoại trừ cảnh giác ra, thì trong lòng Phùng Tư Nhược vẫn còn có hơi nghi ngờ.

Bởi vì nàng đã nói rõ với Khúc Tiểu Nhã khi còn ở thị trấn suối nước nóng rồi.

Nàng sẽ không tặng Giang Chu cho Khúc Tiểu Nhã.

Bắt đầu từ khi đó, Khúc Tiểu Nhã cũng không đi tìm Giang Chu nữa.

Nhưng mà tại sao hôm nay Khúc Tiểu Nhã lại nhiệt tình như vậy chứ?

Chẳng lẽ Khúc Tiểu Nhã đã đổi ý rồi sao?

Trong khi Phùng Tư Nhược nghĩ ngợi, Khúc Tiểu Nhã bỗng nhiên đặt ly xuống, âm thanh lại vang lên lần nữa.

“Thật ra thì hôm nay gọi mọi người đi liên hoan là vì còn có một nguyên nhân khác.”

“Nguyên nhân này tương đối cá nhân, nhưng mình cảm thấy là vẫn nên nói cho mọi người biết thì tốt hơn.”

Khúc Tiểu Nhã hít sâu một hơi: “Đơn xin trao đổi học sinh của mình đã được duyệt, đầu năm sau mình sẽ xuất ngoại, có lẽ sau này sẽ không gặp lại...”

“Mình rất trân trọng khoảng thời gian ở cùng với mọi người, trong lòng cũng có rất nhiều quyến luyến và không nỡ.”

“Nhưng... người luôn luôn muốn phát triển theo chiều hướng tốt hơn, không phải sao?”

Khi Khúc Tiểu Nhã nói đến hai chữ “Quyến luyến” và “Không nỡ” thì vô thức mà liếc nhìn về phía Giang Chu.

Làm một sinh viên trao đổi, đi đến một quốc gia xa lạ, xa xôi ngàn dặm.

Đây là một thách thức rất lớn đối với một người con gái.

Khúc Tiểu Nhã không phủ nhận một bộ phận lý do mình rời đi là vì Giang Chu.

Bởi vì cho dù nàng đã từ bỏ ý tưởng tranh giành với Phùng Tư Nhược.

Nhưng nàng hiểu, mình vẫn yêu thích Giang Chu.

Và nàng cũng hiểu, không phải tất cả mọi người đều có một kết cục hoàn mỹ.

Có rất nhiều tình yêu đều chấm dứt trong vô vọng.

“Lớp trưởng, bà... bà sắp xuất ngoại rồi á?!”

“Tại sao lại bất ngờ như vậy?”

“Đúng thế nha!”

Chương 705: Tôi có thể bảo vệ cô ấy, nhưng tôi hy vọng cô ấy có thể tự bảo vệ mình!

“Thật ra thì mình đã nộp đơn từ nửa năm trước rồi.”

“Dù sao thì trao đổi sinh viên với nước ngoài cũng là một cơ hội rất tốt.”

“Chỉ là không ngờ tốc độ phê duyệt lại nhanh như vậy, mới có nửa năm mà đã được duyệt rồi.”

“Cho nên lần này không chỉ là liên hoan lớp, là cũng là bữa tiệc từ biệt.”

Khúc Tiểu Nhã nói xong, lại thản nhiên như không mà nhìn Giang Chu.

Chẳng qua là người kia vẫn không chú ý đến bên này.

Mà chỉ dùng đũa gấp một miếng thịt bò, rồi đút vào miệng Phùng Tư Nhược.

Điều này làm cho Khúc Tiểu Nhã không khỏi thấy hơi buồn bã.

Một nỗi thất vọng chợt lóe lên trong đôi mắt tràn đầy mong đợi kia.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Khúc Tiểu Nhã.

“Lớp trưởng, trao đổi sinh viên chỉ được một hoặc hai năm thôi, đến năm bốn còn có thể trở về mà?”

Khúc Tiểu Nhã hơi sững sờ, nụ cười nhất thời trở nên xán lạn hơn vài phần: “Nếu có người nhớ mình, vậy thì mình sẽ trở lại nha.”

“Ui ui, ai mà có mặt mũi lớn như vậy? Có phải Hạo Đông huynh phong lưu phóng khoáng của chúng ta không?”

“???”

Từ Hạo Đông đang gặm chân giò đến miệng đầy dầu mỡ liền ngẩng đầu lên, mặt đầy dầu chấm hỏi mà nhìn về phía Giang Chu.

Mẹ nó, ông đây đã xuất gia, làm bạn với bàn tay rồi, vì sao vẫn còn bị dính đạn?

Có điều, phong lưu phóng khoáng cũng không tệ.

Lần sau có thể nói thêm vài câu như vậy.

Khúc Tiểu Nhã ho khan một tiếng, yếu yếu ớt ớt mà mở miệng: “Dĩ nhiên không phải...”

Giang Chu mỉm cười: “Xem ra lớp trưởng chỉ là khách khí với chúng ta thôi.”

“Cũng không phải!” Khúc Tiểu Nhã lập tức phủ nhận: “Nếu như... nếu như quả thật là người mình thích nhớ đến mình, vậy chắc chắn là mình sẽ về ngay.”

“Thôi đi, đây là đang ám chỉ ai sao?”

Đinh Duyệt không nhịn được nữa, liền nhỏ giọng lầu bầu một câu, cũng cho Phùng Tư Nhược một ánh mắt cảnh cáo.

Hiểu rõ phụ nữ nhất, vẫn luôn là phụ nữ.

Trong mắt đám con trai, Khúc Tiểu Nhã là một cô gái dịu dàng, có tri thức, hiểu lễ nghĩa.

Nhưng trong mắt đám con gái, thì Khúc Tiểu Nhã ít nhiều gì cũng có chút ‘trà xanh’.

Vừa giống trống khua chiêng nói là muốn đi, đồng thời còn ám chỉ mình có thể về bất cứ lúc nào khi có người nhớ mình gì đó.

Đây rõ ràng là nói cho Giang Chu nghe, chỉ cần Giang Chu nhớ, lúc nào Khúc Tiểu Nhã cũng có thể trở về tìm hắn.

Đinh Duyệt đã nhìn thấy những tình tiết như vậy ở trong tiểu thuyết rồi, rất nhiều là đằng khác.

Nhất là cái trò mèo cấp thấp này, căn bản là không thể gạt được ánh mắt sắc bén của mình.

Khúc Tiểu Nhã này, rốt cuộc là đang từ biệt hay là đang thăm dò?

Phùng Tư Nhược nhìn biểu cảm của Đinh Duyệt, nhin không được mà cắn nhẹ môi mỏng.

Thật ra thì nàng cũng hiểu, trong lời nói của Khúc Tiểu Nhã có ẩn ý.

Bởi vì chỉ cần là chuyện liên quan đến Giang Chu, nàng đều sẽ nhạy cảm hơn rất nhiều.

Nhưng đôi phương đã nói là muốn xuất ngoại.

Mình cũng không thể đứng ra tỏ quan điểm được.

Vì vậy, nàng chỉ nhẹ nhàng nhích lại gần Giang Chu hơn một chút, đem bàn tay nhét vào trong lòng bàn tay của Giang Chu.

Giang Chu nắm tay của nàng, xoa nhẹ hai cái, ánh mắt vẫn dừng lại ở trên người Khúc Tiểu Nhã.

“Hiện giờ xuất ngoại đang rất hot, phàm là trong nhà có điều kiện đều thích chạy ra nước ngoài.”

“Hơn nữa, tại lĩnh vực tài chính và kinh tế, chất lượng đại học ở nước ngoài đúng là tốt hơn trong nước nhiều.”

“Coi như bạn học xong mà muốn trở về nước, thì sơ yếu lý lịch cũng hấp dẫn hơn người khác nhiều.”

“Cho nên, mình kiến nghị là bạn nghĩ cách ở lại đó, dù sao điều kiện gia đình của bạn cũng không tệ, hoàn toàn có thể gánh vác phí học hành ở bên đó.”

Giang Chu gấp miếng dưa chuột nhét vào miệng, rồi thuận miệng phân tích một chút.

Khúc Tiểu Nhã nghe thấy câu này, nụ cười trên mặt liền cứng đờ.

Nghĩ cách ở lại đó sao...

Đó chính là đừng về à.

“Đúng... .. Đúng vậy, mình cũng nghĩ như vậy!”

Giang Chu cầm ly bia lên, đưa ra: “Không ngờ mới học năm thứ hai đại học mà đã có người phải rời đi rồi, nào nào nào, mọi người cùng đồng khởi đi, chúc lớp trưởng thuận buồm xuôi gió.”

Giang Chu vừa nói xong, đám người đồn dập cầm ly bia lên, trong miệng nói lời chúc phúc, sau đó nâng ly cạn chén.

Lúc này, Khúc Tiểu Nhã mượn cơ hội uống bia để nhìn trộm Giang Chu.

Giống như buổi tối trong thị trấn suối nước nóng, ngăn cách lấy lửa trại mà ảo tưởng về tương lai.

Chỉ là lần này Khúc Tiểu Nhã cũng không có được đáp án mà mình muốn.

Điều này làm cho Khúc Tiểu Nhã cảm thấy rất khó hiểu.

Đàn ông không phải là một sinh vật thích cảm giác mới mẻ sao?

Tuy rằng Phùng Tư Nhược rất xinh đẹp, là Nữ Thần của rất nhiều người.

Nhưng hai người họ đã hẹn hò hai năm rồi, sống chung đã nửa năm rồi.

Vì sao Giang Chu không muốn tìm cảm giác mới mẻ chứ?

Đã nhiều tiền, lại có nhan sắc, thế mà lại không đứng núi này trông núi nọ. Như vậy thực sự là quá lãng phí!

Một lúc lâu sau, bữa tiệc này cũng gần đến hồi kết.

Tất cả mọi người đề nghị chia tiền, nhưng Khúc Tiểu Nhã lại cản lại.

“Lần này là mình muốn từ biệt với mọi người, cho nên để mình thanh toán.”

“Có lẽ một ngày nào đó mình sẽ trở về, khi đó mọi người lại mời mình nha.”

Chương 706: Tôi có thể bảo vệ cô ấy, nhưng tôi hy vọng cô ấy có thể tự bảo vệ mình! (2)

Khúc Tiểu Nhã cười híp mắt, lấy ví tiền từ trong túi ra.

Sau đó, ánh mắt của nàng hơi chuyển, rơi vào trên người Phùng Tư Nhược.

“Phùng Tư Nhược, bạn có thể đi thanh toán cùng mình không?”

“A?” Mặt Phùng Tư Nhược đầy mờ mịt: “Vì sao?”

Khúc Tiểu Nhã trầm ngâm một chút: “Có vài chuyện muốn tâm sự với bạn...”

“Ồ, cũng được.”

Tròng mắt Đinh Duyệt đảo vài vòng, bỗng nhiên giơ tay: “Vậy mình cũng đi cùng.”

Khúc Tiểu Nhã nhẹ nhàng quay đầu: “Chỉ là đi thanh toán tiền thôi mà, bạn còn sợ mình bắt cóc chị em tốt của bạn à?”

“Ai biết có thể hay không?”

“Đương nhiên là không.”

Phùng Tư Nhược nhìn về phía Đinh Duyệt, chớp mắt một cái: “Không sai, thanh toán xong sẽ về ngay.”

Đinh Duyệt liếc nhìn Giang Chu, thấy hắn không nói gì, vì vậy liền gật đầu: “Vậy bạn đi nhanh lên, bọn mình chờ bạn ở cửa.”

“Ồ!”

Phùng Tư Nhược nói xong, hai người liền đi về phía quầy thu ngân.

Lúc này, Đinh Duyệt thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Giang Chu.

“Sao ông cứ ngồi yên như vậy? Ông không quản một chút à?”

Lúc này Giang Chu mới ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt thâm thúy mà liếc nhìn Đinh Duyệt: “Quản cái gì?”

Đinh Duyệt nhú mày lại: “Ông đừng nói là, ông không biết Khúc Tiểu Nhã có ý gì nhé?”

“Đương nhiên là biết.”

“Vậy ông còn để cho Khúc Tiểu Nhã dẫn Tư Nhược đi?”

Giang Chu cầm ly bia lên, uống nốt chỗ bia còn lại: “Có phải bà muốn sống cùng tôi đến hết đời không?”

Đình Duyệt trợn tròn mắt lên, lập tức lấy tay che ngực: “Nói bậy, ông cái tên không biết xấu hổ này, ngay cả chị em tốt của bạn gái mà cũng không buông tha!”

“Phi, bà cmn đừng có ngậm máu phun người.”

“Vậy ông có ý gì?”

Giang Chu thản nhiên đặt ly bia xuống: “Bà cũng phải lập gia đình, cũng sẽ có gia đình của mình, mà nhà chúng tôi thì có bạc tỷ, tôi lại bận rộn công việc, cuối cùng thì Phùng Tư Nhược vẫn phải học cách tự xử lý mọi chuyện, đương nhiên tôi có thể bảo vệ cô ấy cả đời, nhưng tôi hy vọng cô ấy không mất đi năng lực tự bảo vệ bản thân.”

“Tôi cho Tư Nhược nhiều đồ cưới như vậy, nếu như cô ấy không có chút bản lĩnh nào, sau này quản lý kiểu gì?”

Đình Duyệt bỗng nhiên yên lặng, biểu cảm giống như đang trầm tư suy nghĩ.

Giang Chu nhìn nét mặt của Đình Duyệt, tiếp tục mở miệng: “Có phải cảm thấy lời tôi nói rất có lý không?”

“Ừm!”

“Ah? Thế mà lần này bà lại không phản bác lại à?”

Đình Duyệt ngược mắt lên: “Ông nói rất có lý, tôi cũng sẽ lập gia đình, tôi cũng sẽ có gia đình của riêng mình, nhất định sẽ!”

Giang Chu nhin không được mà run rẩy vài cái: “Thì ra bà cảm thấy những lời này rất có đạo lý?”

“Bằng không thì sao?”

“Thôi quên đi, bà coi như tôi đánh rắm đi!”

...

“Xin chào, hóa đơn của ngài hết 628 đồng, ngài đưa 620 đồng là được!”

Khúc Tiểu Nhã mở ví tiền của mình ra, rút một xấp tiền mặt ra.

Nhân viên thu ngân đếm, tổng cộng của bảy tờ, sau đó đưa vào máy móc kiểm tra.

Lúc này, thanh toán trên internet vẫn chưa phổ cập.

Bởi vì có rất nhiều thương gia đều không tin tưởng loại chi trả không nhìn thấy và không sờ được này.

Cho nên, đại đa số thương gia quanh trường học đều chỉ nhận thanh tiền bằng tiền mặt.

Nhân viên thu nhận mở hòm tiền, tìm một chút rồi trả lại tiền thừa cho Khúc Tiểu Nhã.

“Nhận của ngài 700, trả lại ngài 80, chào mừng ngài lần sau quang lâm.”

Khúc Tiểu Nhã nhét tiền thừa vào trong ví, quay đầu nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

Khúc Tiểu Nhã cảm thấy Phùng Tư Nhược là một cô gái quá xinh đẹp, mắt to, mi dài và dày, khuôn mặt mềm mại vô cùng mịn màng.

Ngũ quan đơn giản là hoàn mỹ không thể bắt bẻ.

Nhất là cặp chân dài và vòng eo tinh tế kia, thật sự là khiến cho người ta hâm mộ.

Thậm chí Khúc Tiểu Nhã còn cho rằng, khi Thượng Đế tạo người, thì đã đem tất cả điều tốt đẹp nhất cho Phùng Tư Nhược.

Đương nhiên, không chỉ có Thượng Đế làm như vậy, mà còn có Giang Chu nữa.

Cuộc sống này thực sự là không có công bằng gì đáng nói.

“Phùng Tư Nhược, chúng ta... Tâm sự nhé?”

Phùng Tư Nhược nhẹ nhàng gật đầu: “Cũng được.”

Khúc Tiểu Nhã nhìn thoáng qua đường phố bên ngoài: “Đi ra ngoài nói nhé?”

“Ừm!”

“Bạn quảng khăn lên đi, bên ngoài vẫn rất lạnh.”

“Được!”

Khúc Tiểu Nhã kéo cửa ra, cất bước đi qua bên cạnh.

Sau đó hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra một luồng sương trắng.

Tuyết ở trên đường đã bị nhân viên bảo vệ môi trường vun qua hai bên.

Những bờ tường ngăn cách giữa hai cửa hàng cũng tích tụ ra một đống tuyết.

Sau đó yên tĩnh chờ ánh mắt trời trút xuống, rồi từ từ hòa tan.

Phùng Tư Nhược ở sau lưng Khúc Tiểu Nhã, giày giẫm lên mặt tuyết, tạo thành những dấu chân xinh xắn.

Hai người vừa đi vừa nghỉ, rẽ một cái, rồi dừng ở một con đường nhỏ cạnh giao lộ.

Sau đó, cả hai bắt đầu yên lặng ở dưới ánh đèn đường mờ nhạt.

Khúc Tiểu Nhã là đang sắp xếp và tổ chức ngôn ngữ.

Còn Phùng Tư Nhược thì đang tập trung đếm những con côn trùng nhỏ ở dưới ánh đèn.

Đại khái khoảng tầm nửa phút sau, rốt cuộc hai người cũng bắt đầu đối thoại.

“Mình phải đi thật, khoảng tầm tháng ba năm sau là phải đi rồi, phải bay qua xem ký túc xá và môi trường sinh hoạt thế nào.”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một chút, sau đó nhẹ nhàng mở miệng: “Chúc bạn thuận buồm xuôi gió.”

Chương 707: Tôi có thể bảo vệ cô ấy, nhưng tôi hy vọng cô ấy có thể tự bảo vệ mình! (3)

Khúc Tiểu Nhã cười một tiếng: “Cảm ơn.”

“Đi đến nơi nào?”

“Manhattan!”

Phùng Tư Nhược ồ một tiếng, nàng cảm thấy rất xa lạ với cái tên này: “Chúng ta có thể liên hệ thường xuyên.”

Khúc Tiểu Nhã hít sâu một hơi: “Đương nhiên.”

“Ừm.”

“Phùng Tư Nhược, thật ra mình vẫn luôn cố gắng buông bỏ, nhưng mình lại không cam lòng, giống như đang chạy trốn vậy!”

Lông mi Phùng Tư Nhược khẽ run lên, ngược đôi mắt trong veo: “Mình sẽ không tặng Giang Chu cho bạn.”

Khúc Tiểu Nhã chậm rãi gật đầu: “Mình biết, nhưng ... mình vẫn muốn tỏ tình với Giang Chu một lần trước khi rời đi.”

“...”

“Đây là lần đầu tiên mình thích một người con trai, ngay cả tỏ tình chân chính mà cũng không làm được, mình thực sự không cam lòng, cho dù biết trước là sẽ bị từ chối, nhưng mình vẫn muốn đích thân nghe thấy câu đó, bạn có thể hiểu được cái cảm giác này không?”

Phùng Tư Nhược cắn môi, yên lặng một lát rồi gật đầu.

Có vài người là như vậy, chỉ cần không đích thân nghe được, không tận mắt nhìn thấy, cuối cùng vẫn sẽ cố chấp mà ôm hy vọng mờ mịt đó.

Cho nên, dân gian mới có câu tục ngữ: “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không đến ngõ cụt không quay đầu.”

Phùng Tư Nhược có thể hiểu được.

Dù sao Đinh Duyệt cũng đã cho nàng xem rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình, trong đó quả thật là có một vài diễn biến tâm lý như vậy.

Khúc Tiểu Nhã thấy Phùng Tư Nhược gật đầu, nhin không được mà thở phào nhẹ nhõm, trong mắt liền lóe lên một tia mừng rỡ.

Vì vậy, Khúc Tiểu Nhã lập tức mở miệng, nói rõ ý nghĩ của mình ra.

“Tôi nay bạn có thể cho mình chút thời gian không, mình muốn tỏ tình với Giang Chu một lần, bởi vì chỉ có như vậy, mình mới có thể an tâm rời khỏi đây, Giang Chu yêu bạn như vậy, nhất định sẽ từ chối mình, mà mình cũng sẽ không thấy tiếc nuôi nữa.”

“Vậy phải làm thế nào mới coi như là hoàn toàn từ chối?”
Phùng Tư Nhược nhẹ nhàng mở miệng, trong mắt tràn đầy dấu hỏi.

Thật ra đây là một vấn đề rất đơn giản, nhưng lại để cho Khúc Tiểu Nhã ghen hòng.

Đúng vậy, Giang Chu phải nói gì mới coi như là hoàn toàn từ chối đây?

Xin lỗi, mình không thích bạn.

Ngại quá, mình không có cảm giác với bạn.

Hoặc là... phiền phức quá, cắt đi.

Khúc Tiểu Nhã suy nghĩ một chút, phát hiện mình căn bản không thể trả lời được vấn đề này.

“Bạn nghe được Giang Chu từ chối xong, thật sự có thể an tâm rời đi sao?”

“Mình...”

Phùng Tư Nhược dùng đôi mắt sáng rực mà nhìn Khúc Tiểu Nhã: “Lớp trưởng, bạn đang gạt người.”

Khúc Tiểu Nhã nuốt nước miếng một cái: “Mình... mình không có.”

“Thật ra là bạn rất chờ mong Giang Chu sẽ đồng ý lời tỏ tình của bạn.”

“Không phải...”

Phùng Tư Nhược nhăn mũi một cái, đôi mắt đẹp hơi nheo lại: “Mình không đồng ý.”

Khúc Tiểu Nhã lập tức tròn mắt lên: “Nhưng mà bạn vừa nói là bản hiệu cảm giác đó mà, đúng không?”

“Ừm.!”

“Nếu như có thể hiểu...”

“Nhưng vẫn không muốn đáp ứng.”

“...”

Hai người nhìn lẫn nhau ở dưới ánh đèn đường, tùy ý để ngọn đèn đường ấm áp nhuộm đầy mái tóc và lông mi.

Phùng Ngốc mạnh siết tay áo, nhìn về phía cuối con phố mờ tối.

Nàng là một cô bé rất nhất gan, có một số việc có thể chấp nhận liền chấp nhận.

Coi như nàng thấy hơi bất mãn, thì đại khái là cũng sẽ không biểu đạt ra.

Nhưng mà nàng cũng không phải người mặc người khác muốn làm gì thì làm.

Cho đến hiện giờ, nàng đã vừa hung dữ vừa đáng yêu mà từ chối hai lần rồi.

Một lần là ở thị trấn suối nước nóng, khi đó Khúc Tiểu Nhã muốn nàng rời khỏi Giang Chu.

Lần thứ hai là ngay tại lúc này, Khúc Tiểu Nhã muốn tỏ tình với Giang Chu.

“Thì ra tình yêu thật sự sẽ làm một người thay đổi.”

Vẻ kinh ngạc trong mắt Khúc Tiểu Nhã từ từ biến mất, nhưng biểu cảm vẫn rất khó tin.

Một người vẫn luôn khoan dung và khiêm tốn với tất cả mọi chuyện như Phùng Tư Nhược, hết lần này đến lần khác lại trở nên sắc bén như lưỡi dao trong chuyện này.

Xem ra, đối với Phùng Tư Nhược mà nói, thì Giang Chu thực sự còn quan trọng hơn cả trời.

Thế mà lại có hành vi và quyết định hoàn toàn khác biệt với bản tính của mình.

Sinh viên yêu đương, thật sự có thể đến loại trình độ này sao?

“Nếu Giang Chu mà biết, có thể sẽ đồng ý nghe mình nói thì sao?”

Phùng Tư Nhược hừ một tiếng: “Giang Chu sẽ nghe mình.”

Khúc Tiểu Nhã yên lặng một lát, cuối cùng lại cười khỏ:
“Mình biết rồi.”

“Ừm!”

Cùng lúc đó, ở góc rẽ ở con đường.

Đinh Duyệt đang trốn trong bóng tối, không ngừng chảy nước miếng vui mừng.

Chị em tốt đáng yêu nhất của mình, cuối cùng cũng có thể tự quyết định rồi.

Không còn sợ hãi từ chối, mà đã dũng cảm đến hung dữ lại đáng yêu rồi.

“Cmn, bà sắp đè chết tôi rồi, đứng lên.”

Đinh Duyệt hơi nâng người: “Ông là một người đàn ông, đè một cái liền chết?”

Giang Chu ngồi xổm người đất, nhất thời cảm thấy áp lực đã giảm mạnh.

“Bà là một cô gái, đè lên lưng tôi, lại cho tôi có một loại xúc cảm như đang bị đàn ông đè, thật cmn ...”

“???” Đinh Duyệt sững sốt một lát, bỗng nhiên cúi đầu nhìn ngực mình: “Giang Chu, ông muốn chết!!!!”

Chương 708: Mạnh miệng hơn bất cứ ai!

Ngày thứ hai của kỳ nghỉ đông.

Các sinh viên trong trường cũng chuẩn bị ngồi xe về nhà.

Đám tài xế tụ tập ở các con đường trong khu đại học, chờ đợi mọi người triệu hoán.

Nhìn từ phía xa, đường phố như được khoác lên mấy màu trắng đen xanh.

Đủ các loại áo lông và các loại va li hành lý, tấp nập lao ra khỏi trường học.

Lúc này, hoạt động trở về quê nhà của các sinh viên đã được kéo màn che.

Khoảng thời gian này là không thể trì hoãn nữa, bởi vì vài ngày nữa là đến mùa tết rồi, đi về trước thì còn có thể mua vé, bằng không chờ vài ngày nữa thì chỉ sợ một vé khó cầu.

Năm 2012, đường sắt cao tốc vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm, phải tầm 4 5 năm nữa mới được đưa vào hoạt động.

Người có điều kiện gia đình tốt sẽ chọn đi máy bay.

Người điều kiện hơi kém thì sẽ chọn xe lửa hoặc là xe buýt đường dài.

Nếu như chờ đến mùa tết, chẳng những chen chúc, mà mùi vị trong xe cũng thực sự là khó diễn tả được.

Trái lại thì Giang Chu không vội, bởi vì hắn quyết định sẽ ăn tết ở Thượng Kinh.

Nhưng trước khi ăn tết thì vẫn phải về nhà một chút, bằng không quý bà Viên Hữu Cầm sẽ mắng hắn cả một năm.

Hắn có thể tự lái xe về nhà, chỉ cần không gặp mấy chuyện như tắc đường cao tốc hay có gì đó ngoài ý muốn là được.

Cho nên, thời gian cũng coi như thoải mái.

Ngày hôm nay, hơn mười giờ.

Phùng Tư Nhược đang ở trong phòng tắm, Sở Ngữ Vi thì đang nấu nướng trong phòng bếp, Hoàng Kỳ thì ngồi chơi game ở trong phòng khách rộng lớn.

Một mình Giang Chu ngồi ở trong thư phòng, lẳng lặng liếc nhìn bản thảo mà nhà xuất bản đã gửi đến.

Bắt đầu từ kỳ nghỉ đông, Hoàng Kỳ và Sở Ngữ Vi đã xách túi vào biệt thự.

Dù sao sinh viên trong trường cũng đã đi gần hết, ở lại ký túc xá một mình thì hơi buồn chán.

Ba cô bé liền thương lượng một chút, liền quyết định ở chung một chỗ cho sôi nổi náo nhiệt.

Vì vậy, bây giờ cái nhà này đã bị chiếm lĩnh.

Bởi vì giường ngủ phòng ngủ chính rất rộng rãi, hoàn toàn đầy đủ chỗ cho ba người ngủ, cho nên Giang Chu lại phải ngủ ở phòng khách.

Đã năm ngày rồi hắn không bắt nạt Phùng Tư Nhược đến gào khóc rên rỉ.

Ngoài ra, cái ảo tưởng ngủ chung một giường lúc đầu, căn bản là vô nghĩa.

Ba cô bé này, một người lại khôn khéo hơn một người.

Nhất là Hoàng Kỳ, miệng thì mạnh đến tận chân trời, nhưng mặc thì lại kín đáo hơn tất cả mọi người.

Đi tắm rửa cũng phải khóa cửa, mặc đồ ngủ kín đáo rồi mới dám đi ra ngoài.

Thỉnh thoảng Sở Ngữ Vi và Phùng Tư Nhược còn mặc áo lót trong nhà nữa kia.

Nhưng mà đúng là Giang Chu không có tâm tư xấu gì cả, đôi khi hắn còn cố gắng tránh né một chút.

Chỉ là thích phàn nàn vài câu mà thôi.

Trong thư phòng, tiếng chuông điện thoại di động du dương bỗng nhiên vang lên, kéo tâm tư của Giang Chu đang chìm đắm trong sách về hiện thực.

Giang Chu thả cuốn sách xuống, cầm điện thoại di động lên xem, trên đó có hai chữ Quách Vĩ to đùng, còn đang nhấp nhô theo quy luật của điệu nhạc.

Tên nhãi Quách Vĩ này, từ khi bắt đầu yêu đương hẹn hò thì không chủ động liên lạc với hắn.

Trái lại thì thường xuyên post bài ân ân ái ái ở trên vòng bạn bè.

Hoàn toàn là một tên thấy sắc quên bạn.

Nhưng cứ mỗi khi đến ngày nghỉ, thì tên nhãi Quách Vĩ này sẽ gọi điện thoại đến.

Không có lý do gì khác, mà chỉ là vì đi nhờ xe về nhà.

Không biết xấu hổ, quả thực là không biết xấu hổ đến tận cùng.

Giang Chu âm thầm khinh thường, rồi vẫn nghe máy.

“Có chuyện gì? Tôi đang bận, có rảnh mau thả.”

“Anh Giang, đã lâu không gặp, lão nhân gia ngài dạo này có khỏe không? Thân thể thế nào rồi? Tôi rất muốn đi thăm ông, tiếc là không có thời gian, lại cảm thấy ông làm việc bận rộn, bắt nờ đi qua sẽ quấy rầy ông.”

Giang Chu cười mắng một tiếng: “Đừng làm nhảm mấy lời này với tôi, ông cmn lại muốn đi nhờ xe đúng không?”

Quách Vĩ nhất thời bật cười quái dị: “Người hiểu tôi, chỉ có Lão Giang ông!”

“Ông cmn yêu đương hẹn hò đến không còn cả tiền đi xe về à? Ngày nào cũng đi thuê phòng với Dương Hân sao?”

“Phi, ông đừng nói bậy, tôi và Dương Hân vẫn rất trong sáng.”

“Vậy tiền của ông đâu?”

Quách Vĩ nhin không được mà thở dài: “Hẹn hò mà, làm cái gì cũng tốn tiền, đi ra ngoài ăn cơm cũng tốn tiền, đi ra ngoài chơi cũng tốn tiền, nên tôi phải tiết kiệm một chút ở những nơi có thể tiết kiệm.”

Giang Chu nhin không được mà xì một tiếng: “Ông chính là ý lại vào tôi đúng không, cũng bởi vì tôi cmn có xe?”

“Chúng ta là anh em tốt, tôi không ý lại vào ông thì ý vào ai?”

“Có loại anh em tốt chỉ biết chơi chùa như ông thật cmn khó chịu, nói đi, khi nào về?”

Quách Vĩ tăng hắng một cái, giọng điệu hơi ngượng ngùng: “Lão Giang, trước khi nói thì tôi còn một thỉnh cầu, không biết ông có thể đáp ứng tôi trước không?”

Giang Chu yên lặng một lát, mi tâm không khỏi nhíu lại: “Ông cmn muốn kéo cửa Dương Hân cộ xe của tôi à?”

“AH...quả nhiên không ai hiểu tôi bằng Lão Giang ông!”

“Cút, không có cửa đâu.”

“Đừng mà, tôi đã tính toán rồi, em gái ông, thêm Sở hoa khô, cộng thêm thôi và Dương hân, tổng cộng vừa đủ năm người!”

Chương 709: Không thể được sung ái mà kiêu, phải cố gắng kiếm tiền mới đúng!

Giang Chu trực tiếp mắng Quách Vĩ không biết xấu hổ: “Ông cmn tính toán rõ ràng phết nhỉ? Đây rốt cuộc là xe của tôi hay là xe của ông?”

Quách Vĩ cười hì hì: “Lão Giang, tôi sẽ không chiếm tiện nghi của ông, chờ tôi cầm tiền mừng tuổi thì sẽ mời ông đi ăn cơm.”

“Ông tưởng tôi ngu à, ông cmn bao nhiêu tuổi rồi mà còn đòi tiền mừng tuổi?!”

“Tôi không có, nhưng đây là lần đầu tiên Dương Hân đến nhà tôi, chắc chắn cha mẹ tôi sẽ mừng tuổi cô ấy.”

Giang Chu ồ một tiếng: “Vậy ông tính nhầm rồi, trên xe tôi còn có một người nữa!”

Quách Vĩ a một tiếng đầy bất ngờ, ngay sau đó lại nhớ đến một người: “Phùng Tư Nhược cũng muốn trở về với ông à?”

“Ừm, mẹ tôi nhớ cô ấy, nên bảo tôi đưa cô ấy về nhà chơi.”

“Đậu xanh rau muống, tôi chưa nghĩ đến điểm này!”

“Cho nên... ông cmn vẫn đi mua vé đi thôi!”

Quách Vĩ hừ hừ hai tiếng, ấp úng nói: “Hay là... hay là để tôi ngồi xôm ở cốp sau nhé?”

Giang Chu mắng một tiếng cút: “Ông cmn thiếu tiền hai tám vé xe à?”

“Vậy thì không phải, chủ yếu là không chiếm được chút lợi lộc nào từ ông, trong lòng luôn cảm thấy có chút không thoải mái.”

“Cút mau cút mau, không có việc gì nữa thì cút đi!”

Giang Chu trực tiếp cúp điện thoại, ném điện thoại di động lên trên bàn, lại nhin không được mà cười mắng một tiếng.

Tên nhãi Quách Vĩ này, da mặt thật cmn còn dày hơn cả tường thành.

Chờ tên nhãi này tốt nghiệp liền kéo qua làm quản lý khách hàng ở Chu Tinh, với cái da mặt này, có lẽ không có hạng mục nào là không thể đàm phán được.

Ông lợi dụng tôi, tôi lợi dụng ông, đây cmn mới gọi là anh em tốt.

Đúng lúc này, màn hình điện thoại di động của Giang Chu bỗng nhiên sáng lên.

Trong khung chat QQ, Quách Vĩ gửi cho hắn một tấm ảnh xe SUV bảy chỗ của BMW.

“Lão Giang, dạo này có ý tưởng đổi xe không?”

“Đổi cái em gái ông!”

Giang Chu trả lời một câu, thậm chí nói tại sao mình lại quen biết một nhân sĩ vô liêm sỉ như vậy chứ?

Có điều... Giang Chu yên lặng một lát, bỗng nhiên mở điện thoại di động ra xem.

Sau đó, hắn nhìn chằm chằm vào chiếc SUV kia một lúc lâu, thần sắc trở nên hơi trầm tư.

Thật ra thì mua một chiếc SUV bảy chỗ cũng không phải không được.

Chuyện này cũng không liên quan gì đến chuyện có đưa tên nhãi Quách Vĩ theo hay không.

Chủ yếu là bởi vì bản thân hắn cũng có cái nhu cầu này.

Phùng Tư Nhược, Sở Ngữ Vi, Hoàng Kỳ, Tô Nam, Hàn Nhu... Cha mẹ...

Cộng thêm một đám cha mẹ vợ...

Nhiều người như vậy, nếu như hành động tập thể thì chiếc xe bây giờ căn bản là không thể dùng được.

Nhưng mà hình như xe bảy chỗ cũng không đủ nha, hay là mua xe 20 chỗ luôn?

Giang Chu chép miệng một cái, sờ cằm một chút, sau đó liền gọi cho Chu Vũ Đình.

Mua xe thôi.

Đậu xanh, mình nhiều tiền như vậy, mua một chiếc xe mà còn phải xoắn xuýt hay phân vân à?

Có tiền không tiêu, căn bản chỉ là giấy vụn.

Ngay sau đó, đối phương đã nghe máy.

Giọng nói của Chu Vũ Đình lập tức truyền ra từ ống nghe.

Hiện giờ, Tô Nam không ở Thượng Kinh, cho nên hầu như là Chu Vũ Đình xử lý mọi chuyện giúp Giang Chu.

Cô bé này xuất thân từ một thôn nhỏ ở trên núi, vừa giản dị lại vừa có năng lực, vừa thật thà lại vừa quyết đoán.

Giang Chu rất tin tưởng năng lực của nàng, cho nên hẳn tương đối yên tâm khi giao mấy chuyện này cho nàng xử lý.

“Alo, sếp?”

“Vũ Đình, bây giờ cô có ở công ty không?”

“Tôi đang ở tổng bộ của Kinh Đông, đang đối chiếu báo cáo với người phụ trách bên này.”

“Ừm, vậy mấy ngày này, cô tìm người đi đặt một chiếc xe cho tôi, trong phạm vi bằng C1, càng nhiều chỗ ngồi càng tốt!”

“Ok Sếp, ngày mai tôi sẽ phân phó.”

“Vất vả rồi!”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Chu tiếp tục xem cuốn sách “Chiến tranh Internet” của mình.

Nhà xuất bản Trung Thương không hổ là cơ cấu chuyên xuất bản sách cho các đại lão giới kinh doanh.

Thiết kế tổng thể vô cùng xa hoa và khí thế, nhưng cũng rất đậm nét.

Chủ yếu là vì những nội dung mà Giang Chu viết trong này đều rất gì và này nọ, cho nên chất lượng của cuốn sách này là rất cao.

Cộng thêm chuyện tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh đang rất hot trong giới đầu tư bây giờ.

Có lẽ cuốn sách này sẽ trở thành Thánh Kinh của ngành nghề đầu tư Internet, cũng là cuốn sách bán chạy nhất năm nay, giống như những gì vị biên tập kia đã dự đoán.

Nhưng đối với Giang Chu mà nói, thì những hư danh này không hề quan trọng chút nào.

Bởi vì từ khi hấn tiến vào bảng xếp hạng tỷ phú, thì thanh danh của hấn đã đạt đến đỉnh phong rồi.

Nhưng đúng lúc này, lỗ tay Giang Chu bỗng nhiên dựng thẳng lên.

Hấn phát hiện ra, bên ngoài đang có những âm thanh rất huyền ảo.

Hình như mấy cô gái đang nói chuyện gì đó ở phòng khách, vừa nói vừa cười rộ lên.

Giang Chu nhin không được mà cau mày.

Mấy cô bé này, không có mình ở đó mà cũng vui vẻ như vậy?

Hấn liền đứng lên, kéo cửa phòng đi ra ngoài.

Đi cầu thang xuống tầng một, liền phát hiện ra Hàn Nhu đã trở về từ bao giờ.

Lúc này, nàng đã thay dép xong, đang ngồi trên ghế sa lon mà nói gì đó.

Chương 710: Không thể được sung ái mà kiêu, phải cố gắng kiếm tiền mới đúng! (2)

Hàn Nhu nhìn thấy Giang Chu xuất hiện, lập tức đứng lên, chạy lại gần.

“Anh!”

Giang Chu nhìn em gái mình, nhin không được mà nhếch mép lên: “Vài ngày không gặp, lại béo hơn một chút rồi.”

Hàn Nhu tròn tròn mắt lên: “Nói bậy, rõ ràng là em gầy mất hai cân.”

“Đạo này công việc thế nào rồi?”

“A, em về đây chính là để cho anh xem cái này!”

Hàn Nhu nói xong, liền chạy trở về, vòng qua bàn trà, sau đó tìm kiếm thứ gì đó ở trong túi xách, lấy một tờ thư thông báo ở trong đó ra.

Phùng Tư Nhược, Sở Ngũ Vi và Hoàng Kỳ nhìn thấy cảnh này, tất cả đều bu lại.

“Chị Hàn Nhu, chị trở thành nhân viên chính thức của bất động sản Tinh Châu rồi à?”

Hàn Nhu vô cùng hưng phấn mà gật đầu: “Đúng vậy, chị là người duy nhất được chuyển lên làm nhân viên chính thức trong đợt này.”

Ánh mắt Hoàng Kỳ lộ ra một tia giao hoạt: “Đã chuyển chính thức rồi, vậy thì phải mời bọn em ăn cơm nhỉ?”

“Chỉ chị chuyển chính thức thôi, chứ không phải là phát tiền thưởng, phải chờ có tiền lương mới có thể mời mọi người ăn cơm được!”

“Vậy thì chờ thôi!”

Có vẻ như Phùng Tư Nhược cảm thấy rất hứng thú với cái thông báo chuyển chính thức này.

Nàng nhón chân lên, ánh mắt lấp lóe nhìn qua, trên mặt viết đầy sùng bái với Hàn Nhu.

Thế mà thực sự trở thành một người làm công chính thức!

Làm một công việc như vậy, sẽ phải ở chung với rất nhiều người xa lạ nha.

Thật là lợi hại, thật là quá lợi hại.

Giang Chu nhìn biểu cảm của Phùng Tư Nhược, lại thấy hơi chua chua.

Em gái mình được làm nhân viên chính thức mà đáng giá sùng bái như vậy sao?

Vậy mình mở công ty, lãnh đạo nhiều người như vậy, chẳng phải là càng lợi hại hơn sao?

Cô bé ngốc này, không hiểu cái gì cả.

Ông xã nhà mình giỏi như thế mà cũng quên!

“Anh, anh cảm thấy thế nào?”

Giang Chu nghe thấy lời này của Hàn Nhu, liền lấy lại tinh thần: “Bây giờ em đi làm nhân viên chính thức, vậy học nghiên cứu sinh kiểu gì?”

Hàn Nhu cắn môi: “Trước khi lên đại học em đã không có ý định học nghiên cứu sinh rồi, bởi vì không có tiền nha, nên phải đi làm việc để nuôi sống bản thân.”

“Nhưng bây giờ thì khác rồi, em không đi làm thì cũng có anh nuôi em mà.”

“Vậy cũng không thể được sung ái mà kiêu, nên kiếm tiền thì vẫn phải đi kiếm tiền.”

Giang Chu ngồi xuống ghế sa lon, gật đầu: “Thật ra thì đi làm trước cũng được, ít nhất cũng có thể rèn luyện năng lực của mình, sau đó cũng có thể thi lại.”

Hàn Nhu gật đầu: “Em cũng cảm thấy như vậy.”

“Công ty của em gọi là gì?”

“Là công ty bất động sản Tinh Châu, rất nổi tiếng ở kinh thành.”

Giang Chu cảm thấy cái tên này hơi quen tai.

Hắn suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên ý thức được mình đã từng xem qua tư liệu của công ty này.

Bởi vì văn phòng của Chu Tinh bây giờ đã kín chỗ, cho nên hắn muốn xây một tòa nhà ở Thượng Kinh làm văn phòng làm việc.

Mà hình như công ty Tinh Châu này cũng nằm trong danh sách được tuyển chọn, công nhận là nó được đánh giá khá cao ở trong ngành này.

“Có phải ông chủ của công ty này tên là Mã cái gì Hồng không?”

“Là Mã Thành Hồng, anh, sao anh lại biết?”

Giang Chu thản nhiên gật đầu: “Lần trước ông ta muốn mời anh ăn cơm, nhưng mà anh không đáp ứng, hay là để anh nói với ông ta một câu, để ông ta chiêu cố em một chút nhé.”

Hàn Nhu vội vàng lắc đầu: “Không muốn, anh, em gái của anh rất có năng lực, không cần chiêu cố cũng vẫn có thể sống tốt.”

“Thật à?”

“Thật mà, rất rất rất thật luôn!”

“Xã hội này là một xã hội ân tình, hơn nữa, ân tình của anh trai em rất đáng giá đấy.”

Hàn Nhu vẫn lắc đầu: “Em muốn tự nỗ lực một phen!”

Giang Chu gật đầu: “Cũng được, nhưng không thể chịu ủy khuất, nếu cảm thấy khó chịu thì đừng làm nữa.”

“Chắc chắn là không rồi, ai sẽ chấp nhận với một nhân viên quèn mới nhậm chức như em chứ.”

“Vậy là tốt rồi.”

Giang Chu nói xong, liền nhìn về phía Hoàng Kỳ, Sở Ngữ Vi và Phùng Tư Nhược đang đứng ở bên cạnh.

Ba cô bé này vẫn còn trong giai đoạn hồn nhiên ngây thơ, cho nên không có khái niệm gì với xã hội và làm việc cả.

Nhất là Phùng Tư Nhược, nàng vốn sinh ra ở một gia đình hào môn quý tộc, nếu như nàng không muốn ra ngoài làm việc, vậy có thể tương lai của nàng sẽ là Doãn Thư Nhã thứ hai.

Dĩ nhiên, nếu như nàng có ý kiến và kế hoạch đối với tương lai của mình, chắc chắn Giang Chu sẽ cố hết sức để ủng hộ nàng.

Mà Sở Ngữ Vi thì học y học, tương lai nhất định sẽ muốn trở thành bác sĩ.

Trong nhà có một người bác sĩ cũng là một chuyện rất tốt.

Ít nhất thì không cần lo lắng về vấn đề khỏe mạnh.

Còn Hoàng Kỳ...

Cô bé này còn không dậy nổi để đi học, còn đòi làm việc?

Làm việc cái lông!

Hoàng Kỳ thấy ánh mắt của Giang Chu không đúng lắm, nhin không được mà hừ nhẹ một tiếng: “Bạn...vì sao bạn lại nhìn mình bằng ánh mắt đó?”

Chương 711: Cút mẹ nó tình yêu đi, chơi chùa mới khiến người ta vui sướng!

“Không có gì, chỉ thấy xinh đẹp thôi!”

Giang Chu nhe răng cười, ngăn chặn Hoàng Kỳ truy vấn.

Sau khi nghe xong, Hoàng Kỳ ngao kiêu hừ một tiếng, nhưng vẫn là nhin không được mà đỏ mặt.

Người này thật là.

Tại trong phòng khách nhà mình, ở trước mặt của bạn gái mình, thế mà lại còn dám khen một cô gái khác xinh đẹp.

Mặc dù có chút kích thích, nhưng cái này là không đúng nha.

Haizz, đúng thật là phiền chết đi được.

“Minh đi tắm!”

Hoàng Kỳ ném lại một câu, rồi vui sướng chạy vào nhà tắm.

Lúc này, Giang Chu ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hàn Nhu: “Để ăn mừng em được chuyển chính thức, hôm nay anh sẽ đích thân xuống bếp.”

“Thật sao?”

“Còn có thể giả à? Em không tin tài nấu nướng của anh, thì cũng phải tin tưởng truyền thừa của mẹ anh chứ!”

Hàn Nhu tỏ vẻ nghi ngờ mà nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Chị dâu, anh ý nấu cơm có ngon không?”

Phùng Tư Nhược nghe thế liền gật đầu, Sở Ngữ Vi cũng vô thức gật đầu.

“Cả hai chị dâu đều xác nhận cơ à, được rồi, vậy em cố mà nếm thử một lần.”

“Được, mọi người chờ xem, chờ anh bộc lộ tuyệt học cả đời của mình.”

Giang Chu nói xong, liền tự tin mà đi vào nhà bếp.

Nửa tiếng sau, đầu bếp của nhà hàng năm sao ở gần đây đã mang đồ đệ của mình đến.

Hai người xác nhận thực đơn với cổ chủ, ngay sau đó liền bắt đầu bận rộn ở trong nhà bếp.

Nguyên liệu ở trên bàn, một bên là gà vịt thịt cá, một bên là nồi niêu xoong chảo.

“Còn nói đích thân xuống bếp, kết quả chỉ là gọi điện thoại để gọi người ta đến làm, gạt người.”

“Ủm nha!”

“Khẳng định là không tự tin với tài nghệ nấu nướng của bản thân, sợ bị chúng ta chê cười.”

“Ủm nha!”

Ba người ta một câu người một lời, dồn dập biểu đạt khinh bỉ với cái hành vi lười biếng này của Giang Chu.

Mà hai cái tiếng “Ủm nha” kia, đương nhiên là của Phùng Tư Nhược không thích nói nhiều rồi.

Mặc dù giọng nói của các nàng không lớn, nhưng mà cũng không hề nhỏ.

Giang Chu ngồi ở cầu thang cũng có thể nghe thấy, vì vậy hắn liền híp mắt nghiêng đầu.

“Một mình anh làm cơm cho hai người ăn thì còn được.”

“Chứ để một mình anh làm cơm cho năm người, thì chẳng phải anh mệt chết à.”

“Hơn nữa, mặc dù anh không đích thân làm cơm, nhưng mà anh đích thân gọi người đến mà, cũng không khác nhau là mấy đâu.”

Giang Chu nói xong, liền quay sang nhìn Phùng Tư Nhược: “Phùng ngọc manh, em thấy đúng không?”

Phùng Tư Nhược lộ ra nụ cười xinh đẹp, ngọc ngọc gật đầu.

Thật ra thì nàng không nghe rõ Giang Chu nói cái gì, chẳng qua là nàng cảm thấy ánh mắt kia của Giang Chu thật sự là quá đẹp.”

Hai ngày sau, Hoàng Kỳ được tài xế gia đình đến đón về nhà.

Trước khi đi còn nhịn không được mà bắt đầu mạnh miệng.

Nói là muốn mời Giang Chu về nhà cùng, nếu như hấn bằng lòng, hai người sẽ ngủ chung một phòng, có thể chơi đùa suốt đêm.

Trên mặt Giang Chu cười hì hì, nhưng trong lòng lại nhịn không được mà muốn mắng người.

Cmn, còn chơi đùa suốt đêm?

Ở biệt thự đã một tuần rồi, sao một tuần này không thấy đề cập đến chuyện chơi đùa suốt đêm?

Hơn nữa, tắm rửa xong còn mặc loại đồ ngủ cực kỳ kín đáo, ngay cả áo lót cũng không dám cởi, còn nói về nhà liền chơi đùa suốt đêm?

Ai tin thì mới là ngu!

Hấn có thời gian này, liền có thể chơi hỏng Phùng Tư Nhược, bằng không thì cũng có thể giải quyết Sở Ngữ Vi tại chỗ luôn.

Đến cuối tháng một, tuyết rơi càng ngày càng nhiều.

Thượng Kinh cũng từ dáng vẻ thanh thoả mới thấy tuyết đọng, biến thành một thành phố bị tuyết bao phủ.

Hơn nữa, dựa theo dự báo thời tiết của đài khí tượng, tuần này Thượng Kinh sẽ gặp phải một trận tuyết lớn khó gặp.

Vì vậy, Giang Chu liền bảo Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi chuẩn bị quần áo, hấn dự định trở về Lâm Giang trước.

Bởi vì Hàn Nhu vừa qua giai đoạn thử việc, trở thành nhân viên chính thức của Tinh Châu, cho nên phải chờ đến ngày 27 tết mới được nghỉ đông.

Giang Chu liền mua cho nàng một đồng thứ để tích trữ ở trong biệt thự, chuẩn bị để cho nàng chờ từ 27 đến khi hấn quay về rồi ăn tết.

“Ah, Giang Chu, anh đổi xe rồi à?”

Trước nhà để xe của biệt thự.

Sở Ngữ Vi nhìn chiếc SUV Mercedes màu đen ở trước mặt, ánh mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

“Ừm, chiếc xe kia chỉ có thể đi năm người, anh sợ không tiện, cho nên đổi một chiếc khác.”

Giang Chu lấy chìa khóa xe ra, mở khóa xe.

Hiệu suất làm việc của Chu Vũ Đình rất cao.

Chưa đến một tuần, mọi thủ tục của chiếc xe này đều đã xong xuôi, hơn nữa cũng mang xe đến luôn.

Chỉ là bên ngoài đang là trời đông giá rét, mưa tuyết bay đầy trời, còn trong biệt thự lại ấm áp như xuân.

Cho nên bọn họ căn bản không có ý nghĩ muốn đi ra ngoài, nên cũng không dùng đến chiếc xe này.

Hiện giờ muốn trở về Lâm Giang, nên chiếc xe này mới có thể phát huy tác dụng.

“Đi thôi, ném hành lý của bọn em lên đằng sau đi.”

Giang Chu vỗ vỗ cái mông nhỏ của hai người, tiện tay mở cốp sau của xe ra.

Hai cô bé lập tức lôi hành lý từ trong biệt thự ra, rồi ném lên xe.

Trong khoảng thời gian rảnh rỗi này, Giang Chu lấy điện thoại di động ra, gọi cho Quách Vĩ.

“Alo? Lão Giang, có chuyện gì sao?”

“Ông đi về chưa?”

Quách Vĩ thở dài: “Vẫn chưa, tôi còn đang làm thêm ở chung quanh trường học.”

Giang Chu nhướn mày lên: “Chỉ bằng ông? Mà cũng đòi làm thêm?”

“Lão Giang, có phải ông quá khinh thường tôi rồi không?”

“Tôi chỉ không nghĩ ra nổi là ông có thể làm gì, biểu diễn mất mặt ở trước cửa tiệm mới khai trương à?”

Sau khi nghe xong, Quách Vĩ liền mắng vài câu cút: “Ông mới biểu diễn mất mặt, tôi chỉ nhân cơ hội được nghỉ này để tiết kiệm thêm ít tiền thôi, được không?”

Khóe miệng Giang Chu không khỏi co quắp một cái: “Lẽ nào ông thực sự không có tiền mua vé xe đi về à? Góp lộ phí về nhà, nghe quá thảm luôn.”

“Cũng không phải như vậy, chủ yếu là vì sắp sinh nhật Dương Hân rồi, tôi muốn để dành ít tiền để mua quà cho cô ấy.”

“Ồ, cho nên ông không về đúng không?”

“Không về, đàn ông nên phấn đấu vì tình yêu mới đúng, bây giờ về nhà, lại phải chờ nửa tháng mới có thể ăn tết, nhân rồi cũng là nhân rồi, hơn nữa, lãng phí thời gian là hành vi không tôn trọng tình yêu.”

Giang Chu kéo giọng ồ một tiếng: “Tôi mới đổi một chiếc SUV Mercedes bảy chỗ ngồi, đang định đưa ông trở về nhà, nhưng mà ông đã nói như thế thì thôi vậy!”

“A A A, chờ... Chờ đã, ông nói cái gì? Mua xe mới? SUV Mercedes bảy chỗ á?”

“Ừm, vừa mua một chiếc, định trở về Lâm Giang, nhưng dù sao ông cũng không về, nên hỏi làm cái gì.”

“Ai bảo tôi không về? Lão Giang, tôi muốn về nhà đến điên rồi, ông chờ một chút, tôi đi tìm Dương Hân nói chuyện đã.”

“Chờ đã, ông vội cái gì? Không phải ông đã nói là về nhà bây giờ chỉ lãng phí thời gian sao, mà lãng phí thời gian là hành vi không tôn trọng tình yêu cơ mà?”

“Cút cmn tình yêu đi, chơi chùa mới có thể khiến người ta vui sướng!”

“Trời ạ, ông thật cmn không biết xấu hổ, cẩn thận bị Dương Hân nghe thấy.”

Rầm!

Giang Chu vừa nói xong, trong ống nghe liền truyền ra một tiếng vang trầm.

“Anh đùa thôi mà!”

“Hân Hân, em đừng tức giận, anh chỉ đùa thôi mà, thật...!”

“Ai nha, bên kia là Giang Chu mà, thật mà!”

“Em xem ghi chú này, chính là Giang Chu mà!”

“Nếu em không tin, anh bảo Giang Chu nói với em một câu!”

Ngay sau đó, giọng nói của Quách Vĩ liền to và rõ ràng hơn một chút.

“Lão Giang, Dương Hân tưởng tôi đang gọi điện thoại với cô gái khác, ông mau thanh minh cho tôi một chút.”

“...”

Giang Chu nghe thấy những lời này, khóe miệng nhin không được mà cong lên.

Tên nhãi thấy sắc quen bạn này, cả ngày chỉ biết chơi đùa mình.

Cuối cùng cũng rơi vào lòng bàn tay mình rồi.

Để cho mình chứng minh hộ?

Ha hả, mình quyết định làm một người câm.

Khiến cho tên nhãi Quách Vĩ này biết, tình yêu vĩ đại luôn đi đôi với bạo lực.

Cùng lúc đó, Quách Vĩ thấy đối phương không nói gì, lặng yên không tiếng động.

Cậu ta lại nhìn về phía bạn gái đang lạnh lùng nhìn mình ở bên cạnh.

Lòng Quách Vĩ liền run lên, không khỏi sinh ra một loại dự cảm xấu.

“Con bà nó, Lão Giang, đừng đùa như vậy mà!”

“Tôi đang gọi điện thoại cho ông, ông mau nói vài câu đi mà!”

Sau vài giây yên ắng, Quách Vĩ mới ý thức được là mình đã tin tưởng nhầm người.

Cậu ta và Giang Chu đã quen biết nhau từ nhỏ!

Cho nên biết cái tên khốn Giang Chu này rất thích làm chuyện mà người không làm!

Xong xong xong.

Đây coi như là có nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

“Hân Hân, em hãy nghe anh nói, bên kia tuyệt đối là tên khốn Giang Chu.”

“Trời đất ơi, tên khốn Giang Chu này không nói gì liền muốn chơi xỏ anh, tên này thấy anh chịu đòn còn vui sướng hơn cả tự được ăn kẹo.”

“Gì cơ? Em nói Giang Chu là người tốt à, con bà nó, em thật sự làm nhục hai cái chữ người tốt này rồi!”

“Tên khốn Giang Chu này xấu xa từ lúc còn tiểu học rồi, không có cô bé nào trong lớp là không bị Giang Chu vén váy.”

Giang Chu nghe nội dung cuộc đối thoại bên kia, khóe miệng không khỏi co quắp một cái.

Con bà nó, đây là muốn đề đầu cười cổ mình sao?

Dỗ vợ cũng không thể đâm sau lưng anh em tốt chứ?

Được, ông đã bắt nạt, vậy đừng trách tôi bắt nạt.

Giang Chu ngược mắt lên, nhìn về phía trước.

Lúc này, Sở Ngữ Vi đã thu xếp hành lý xong, đang đứng chờ ở trước cổng.

Giang Chu thấy thế liền cất bước đi qua, ra hiệu cho nàng im lặng, sau đó đưa điện thoại đến bên tai nàng, ý bảo nàng nói chuyện.

Sở hoa khôi bị cái động tác bất ngờ này làm cho mờ mịt.

Nhưng mà nàng vẫn luôn rất ngoan và rất nghe lời khi ở trước mặt Giang Chu.

Vì vậy, nàng liền nhẹ nhàng mở miệng về phía điện thoại di động.

“Alo?”

Sở Ngữ Vi vừa nói xong, đối diện liền truyền đến một tiếng kêu la thảm thiết.

Trong tiếng kêu la thảm thiết đó, còn xen lẫn vài câu “Em nghe anh giải thích.”

“Giang Chu chó muốn hại anh!”

“Chuyện không phải như em nghĩ!”

“...”

Tất cả đều là những câu nói kinh điển của cận bã nam.

Chương 713: Đây là bạn gái Giang Chu, vậy kia thì sao?

Giang Chu vội vàng cúp điện thoại, nụ cười còn mang theo vẻ đắc ý và tàn nhẫn.

“Anh làm sao vậy?”

Sở hoa khôi cảm thấy Giang Chu rất kỳ lạ, nhìn không được mà nhăn mũi một cái.

Giang Chu thuận thế véo mặt nàng một cái: “Không có gì, chỉ là thấy vui vẻ thôi.”

“Ồ!”

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược đã thu xếp hàng kiện hành lý cuối cùng.

Ba người leo lên xe, chậm rãi lái ra khỏi khu biệt thự.

Giang Chu vừa lái đến ngã tư đầu tiên, điện thoại di động của hắn liền vang lên lần nữa.

Nó bắt đầu run run ở trong đũng quần, run rẩy mạnh đến mức khiến cho tâm thần nhộn nhạo.

“Nghe điện thoại giúp anh, ở túi quần bên trái ý!”

“Ừm!”

Phùng Tư Nhược vươn bàn tay nhỏ non mịn, lấy điện thoại di động ở trong túi Giang Chu ra.

Kết quả không cẩn thận lại sờ nhầm, gò má chột đỏ bừng.

Mặc dù nàng đã nhìn thấy rất nhiều lần, nhưng...

Nhưng vẫn là thật đáng sợ thật đáng sợ thật đáng sợ!

“Đừng sờ mó lung tung, mau nghe điện thoại đi!”

Giang Chu quay đầu nhìn nàng một chút, xem có phải nàng cố tình hay không.

Lấy tính cách của Phùng ngọc manh, đại khái là không thể cố tình rồi.

Cùng lúc đó, cuối cùng thì Phùng Tư Nhược cũng lấy được điện thoại di động từ trong túi của Giang Chu ra ngoài, trên gương mặt xinh đẹp viết đầy ủy khuất.

Rõ ràng là không phải nàng sờ lung tung.

Ai bảo điện thoại di động của Giang Chu lại nằm ở chỗ gần như vậy chứ.

Phùng Tư Nhược vừa nghe máy.

“Giang đại ca, van xin ông, mau giải thích giúp tôi đi, nhanh lên, bằng không là sẽ có án mạng đấy.”

Giang Chu tỏ vẻ khinh bỉ: “Người anh em, địa vị gia đình của ông thật sự là quá thấp đấy.”

Giọng nói của Quách Vĩ liền xa dần: “Hân Hân, em nghe thấy chưa, anh đã nói đó là Giang Chu rồi mà.”

“Ông cmn không lưu số điện thoại của tôi sao?”

“Tôi có lưu mà, nhưng Hân Hân không tin, còn nói tôi giấu đầu hử đuôi.”

Phụ nữ quả nhiên là một sinh vật không nói lý.

Giang Chu bật xi nhan, đánh vô lăng qua bên đó: “Hai người mau đi thu dọn đồ đạc đi, nửa tiếng sau tôi sẽ đến trường của ông.”

Quách Vĩ rất bất ngờ mà a một tiếng: “Gấp gấp thế cơ à?”

“Ông đang làm thêm cái gì? Một tháng thanh toán một lần à?”

“Một ngày thanh toán luôn, nhưng mà tôi còn chưa thu dọn hành lý.”

“Vậy ông còn lảm nhảm cái gì, mau về thu dọn hành lý đi, quá giờ liền không chờ.”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Chu đạp chân ga, từ từ tăng tốc.

Nửa tiếng sau, cổng phía bắc của đại học công nghệ thông tin.

Giang Chu dừng xe ở ven đường, sau đó lấy điện thoại di động ra để gọi cho Quách Vĩ.

Cũng không lâu sau, liền có một nam một nữ kéo hành lý xuất hiện ở cổng trường.

“Lạnh quá!”

“Đậu xanh, chạy một đoạn, mồ hôi ra thì còn càng lạnh hơn!”

Quách Vĩ kéo thân thể mập mạp, ném hai kiện hành lý vào cốp sau.

Sau đó, liền xoa xoa tay, rồi leo lên xe với bạn gái của mình.

“Chị Dương, đã lâu không gặp!”

Lần trước Sở Ngữ Vi đã gặp Dương Hân, cho nên hai người cũng không xa lạ.

Dương Hân cũng vội vàng cất tiếng chào hỏi, rồi lại rất khách khí và tán dương đối phương xinh đẹp.

Nhưng nói được vài câu, Dương Hân lại dùng ánh mắt kinh ngạc mà nhìn về phía Phùng Tư Nhược đang ngồi ở ghế lái phụ.”

Cô bé này... quá xinh đẹp.

Cùng một chỗ với một hoa khôi như Sở Ngữ Vi, mà cô bé này còn cho người ta cảm giác như nhỉnh hơn Sở Ngữ Vi một chút.

Nhất là hai con người trong suốt, viết đầy hồn nhiên và ngây thơ kia...

Có điều, tại sao cô bé này lại ngồi ở ghế lái phụ bên cạnh Giang Chu?

Vị trí này vẫn luôn là vị trí chỉ thuộc về bạn gái thôi cơ mà?

“Xin chào, mình là Dương Hân, là bạn của Quách Vĩ!”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một chút: “Xin chào, mình là Phùng Tư Nhược, là bạn gái của Giang Chu.”

Dương Hân kinh ngạc mà há hốc miệng, trong con ngươi viết đầy không thể tin nổi.

Cô gái này mới là bạn gái của Giang Chu á??

Vậy Sở Ngữ Vi thì sao??

Chẳng lẽ lần trước là do mình hiểu lầm?

Quách Vĩ gãi đầu một cái, cậu ta cũng biết bạn gái mình đang tràn đầy khó hiểu.

Nhưng mà chuyện này đúng là rất khó giải thích trong một chốc một lát.

Chẳng may giải thích không tốt, còn rất dễ dẫn lửa thiêu thân.

Dù sao thì vật hợp theo loài, ngư tử tâm ngư tử tâm mã.

Nếu như bạn gái của mình biết Giang Chu có rất nhiều bạn gái, vậy thì không biết cô ấy sẽ nghĩ mình như thế nào nữa.

Vì vậy, Quách Vĩ liền tăng hắng một tiếng, bắt đầu bắt chuyện với Giang Chu.

“Lão Giang, thật sự là lâu rồi không gặp, không ngờ ông lại trở nên đẹp trai đấy.”

Giang Chu không khỏi quay đầu nhìn tên nhãi Quách Vĩ này một cái: “Sao ông lại béo thành thế này rồi? Hẹn hò với nhau thì chỉ có một mình ông ăn hết cơm đúng không?”

Khóe miệng Quách Vĩ co quắp một cái: “Lão Giang, thật ra con người của ông rất tốt, chỉ là mọc thêm một cái miệng.”

Chương 714: Luận gặp mặt phụ huynh có nên căng thẳng hay không!

“Đánh rắm, không mọc miệng thì hôn môi nhỏ kiêu gì?”

Giang Chu lườm Quách Vĩ một cái, chậm rãi lái xe đi lên đường chính.

Cùng lúc đó, Phùng Tur Nhược nghe thấy hai chữ hôn môi, mặt liền đỏ ửng lên.

Sở Ngữ Vi cũng hơi ngượng ngùng mà cúi đầu, răng trắng cắn nhẹ môi mỏng.

Dương Hân không khỏi thấy hơi hoảng loạn khi quan sát thấy những biểu cảm của hai cô bé này.

Phụ nữ vẫn luôn tương đối nhạy cảm ở phương diện này.

Cho dù chỉ là một cái biểu cảm, một câu nói...

Nhưng khi những thứ đó rơi vào tai và trong mắt của phụ nữ, thì có lẽ ý tứ của nó sẽ rất khác biệt.

Cho nên, trong lòng Dương Hân cũng có một suy đoán mơ hồ.

Phùng Tur Nhược và Sở Ngữ Vi đều đã hôn môi với Giang Chu.

Chuyện này... quá bất hợp lý rồi chứ?

Chẳng lẽ ban đầu là Giang Chu và Sở Ngữ Vi.

Nhưng sau đó Giang Chu đã thay lòng đổi dạ, chuyển qua thích Phùng Tur Nhược?

Không đúng!

Nếu quả thật là như vậy.

Làm sao hai cô gái này có thể hòa thuận như vậy?

Lại còn cùng nhau đi về gặp cha mẹ của Giang Chu nữa?

“Hân Hân, em làm sao vậy?”

Dương Hân nuốt nước miếng: “Không có... không có gì, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện thôi.”

Quách Vĩ ồ một tiếng, nhìn về phía Giang Chu: “Lão Giang, không phải ông đã nói là sẽ ăn tết ở Thượng Kinh sao? Tại sao lại muốn về nhà?”

“Dù sao thì tết cũng là thời gian đoàn viên, tôi vẫn phải về nhà một chuyến chứ.”

“Có đạo lý!”

Giang Chu hơi nhìn thoáng qua phía sau một chút: “Hai người... Đây là muốn bàn chuyện kết hôn à?”

Gò má Dương Hân đỏ lên: “Không có, chỉ là mẹ Quách Vĩ gọi tôi đến chơi, tôi cảm thấy từ chối nhiều quá cũng không hay lắm.”

“Quách Vĩ, ngu xuẩn như ông mà cũng có phúc phết nhỉ, thế mà lại tìm được một người bạn gái hiểu chuyện như vậy.”

“Đó là dĩ nhiên!” Quách Vĩ kiêu ngạo mà vênh mặt lên, bỗng nhiên lại cảm thấy sai sai: “Khoan đó, ông mới là tên ngu xuẩn!”

“Ông ngu xuẩn!”

“Ông ngu xuẩn!”

Dương Hân vỗ Quách Vĩ một cái, rồi nhìn về phía Giang Chu: “Thật ra thì tôi cũng không tốt như vậy, chỉ là cảm thấy từ chối trường bối thì không hay thôi.”

Giang Chu gật đầu: “Những ở cái xã hội này, có rất ít người có thể nghĩ như vậy.”

“Cũng không đúng!”

Giang Chu vừa nói xong, Sở Ngữ Vi nhin không được mà lâu bầu: “Em cũng giống như vậy mà.”

Giang Chu hơi quay đầu lại: “Đúng, em cũng như vậy, em ngoan hơn bất cứ ai khác.”

“Ừm, không sai!”

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược cũng mở miệng: “Em cũng vậy!”

Giang Chu gật đầu: “Đúng đúng, các em đều đúng.”

“Ừm!”

Dương Hân nhìn thấy cảnh này, lại cảm thấy choáng váng một lần nữa.

Rốt cuộc thì đây là sao?

Vừa rồi... hình như Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi đều đang làm nũng đúng không?

Đúng thế, chính là đang làm nũng!

Với lại, tự nhận mình rất ngoan ngoãn và nghe lời, đây tuyệt đối là làm nũng với bạn trai.

Tuyệt đối sẽ không có ai nói mấy lời như vậy với bạn bè bình thường.

Cho dù có là bạn thân, bạn bè sống chết thì cũng sẽ không ai nói như vậy.

Bởi vì khi một người con gái nói với một người con trai là mình rất ngoan ngoãn và nghe lời, đây chính là một chuyện rất mập mờ.

Rốt cuộc ba người này là thế nào?

Chẳng lẽ là cuộc tình tay ba sao?

Nhưng mà cuộc tình tay ba có thể hoàn thuận giống như bây giờ sao?

Linh hồn hóng hớt của Dương Hân đã thức tỉnh, thực sự sắp không nhịn nổi nữa rồi.

Chạng vạng, ráng mây đỏ trải khắp bầu trời.

Trước khi hoàng hôn kết thúc, năm người đã đến thành phố Lâm Giang.

Thành phố nhỏ Lâm Giang này rất khác biệt với Thượng Kinh.

Mặc kệ là nhịp điệu cuộc sống hay là bầu không khí, thì đều thích hợp ở lại hơn.

Giang Chu lái xe vào cửa đường cao tốc, liền thấy một tấm biển quảng cáo khổng lồ của thành phố đập vào mắt.

Trên đó viết năm chữ rất to: “Lâm Giang chào mừng ngài.”

“Nơi này là phía đông thành phố, đi tiếp về phía đông sẽ là vùng ngoại ô.”

“Đi vào trong là trung tâm thành phố, phía bắc là phương hướng nhà của Giang Chu và Sở hoa khôi.”

“Nhà của anh nằm ở phía tây, gần trạm xe.”

Dọc con đường này, Quách Vĩ liền giới thiệu sơ qua về quê hương của mình cho Dương Hân.

Lải nhải không ngừng khiến cho Giang Chu thấy rất bức mình.

“Tôi nói này Quách Vĩ, Dương Hân người ta không biết chữ à? Sao ông lảm miêng thế không biết.”

Quách Vĩ xì một tiếng: “Cái này gọi là lẳng mạn, ông không hiểu!”

“Liếm cầu!”

Giang Chu không thèm để ý đến tên nhãi Quách Vĩ này nữa, đạp ga lái về phía trung tâm thành phố.

Mười phút sau, bạn họ đi đến Thành Tây.

Xe lái đến trước cửa một khu chung cư của nhân viên nhà máy sợi thủy tinh, sau đó từ từ dừng lại.

Nếu như chỉ có một mình Quách Vĩ đi nhờ xe, chắc chắn Giang Chu sẽ ném tên nhãi này xuống ở giữa đường.

Đi nhờ xe còn phải đưa đến cửa nhà, nào có cái chuyện tốt này chứ?

Nhưng mà Dương Hân người ta mới đến Lâm Giang lần đầu.

Làm thế nào cũng không thể ném Dương Hân xuống giữa đường, rồi bắt người ta gọi xe về chứ?

Cho nên, lúc này Giang Chu mới trực tiếp đưa hai người bọn họ đến cửa.

Chương 715: Luận gặp mặt phụ huynh có nên căng thẳng hay không! (2)

Cha mẹ Quách Vĩ đều là nhân viên của nhà máy sợi thủy tinh.

Cha là quản đốc phân xưởng, còn mẹ thì làm thư ký trong phòng tài chính.

Gia đình rất phổ thông, nhưng cũng coi như là một gia đình ba người hạnh phúc.

Nhưng giờ phút này, cuối cùng thì Dương Hân cũng rất căng thẳng và khẩn trương.

Dường như tất cả các cô gái đến nhà bạn trai lần đầu, đều sẽ có loại tâm lý này.

Nhưng đối với Quách Vĩ mà nói, thì đây là một chuyện tốt.

Bởi vì Dương Hân càng căng thẳng và khẩn trương, thì cũng chứng tỏ Dương Hân rất nghiêm túc với đoạn tình cảm này.

Vì hóa giải lo nghĩ của Dương Hân, Sở Ngữ Vi và Phùng Tư Nhược liền an ủi Dương Hân một chút.

Một người thì nói lần đầu tiên đến nhà Giang Chu cũng không khẩn trương và căng thẳng chút nào.

Hơn nữa, sau đó lại phát hiện ra, cha của hai người còn là chiến hữu đã mất liên lạc nhiều năm.

Thật là rất trùng hợp.

Còn một người thì nói, lần đầu tiên đến nhà Giang Chu cũng thấy hơi căng thẳng, nhưng mà mình rất liều.

Vừa cảm được cái địa chỉ chuyển phát nhanh liền lon ton chạy đến đây, sau khi đến mới phát hiện ra Giang Chu không có ở nhà.

Mà lần đầu tiên mẹ Giang Chu nhìn thấy mình thì còn tưởng mình đi nhầm.

Dương Hân nghe hai người an ủi, tâm trạng lại càng hoảng loạn hơn.

Hai người cùng đi đến một nhà bạn trai sao?

Cái này rất thái quá, được chứ?

Còn mình chỉ là một cô gái bình thường, đến gặp phụ huynh như bình thường thôi.

“Cám ơn hai người, mình... mình chỉ cần bình tĩnh một chút thôi.”

Dương Hân xuống xe, lấy hành lý ra: “Mọi người có muốn vào cùng bọn mình không?”

Giang Chu liếc nhìn Quách Vĩ: “Thôi quên đi, tên nhãi này không phải một hai ngày gần đây mới muốn đưa cô về nhà đâu, chúng tôi không thể làm bóng đèn được!”

“Đúng nha đúng nha, bọn này cũng muốn về nhà nha.”

“VẬY...VẬY ĐƯỢC RỒI!”

Dương Hân hít sâu một hơi, đi theo Quách Vĩ vào khu chung cư.

Giang Chu nhìn bóng lưng của hai người họ, nhìn không được mà chép miệng một cái.

Tính cách của hai người này đều rất chân thành, hơn nữa đều không có tâm tư xấu xa gì cả, cơ bản là không có khả năng chia tay.

Hiện giờ đi gặp mặt phụ huynh, tiếp theo có lẽ sẽ là thuận lý thành chương.

Chỉ cần không có gì ngoài ý muốn, có lẽ bọn họ tốt nghiệp xong là sẽ kết hôn.

VẬY MÌNH THÌ SAO?

Giang Chu quay đầu nhìn về phía Phùng Tư Nhược, lại nhìn về phía Sở Ngữ Vi.

Hình như tương lai của mình có hơi rắc rối rồi.

Có điều, có một số việc là không thể chậm trễ được.

Ví dụ như sinh vài đứa con nhỉ?

...

Chẳng mấy chốc, sắc trời đã từ từ đen xì.

Bóng trắng lác lác trên đỉnh thành phố Lâm Giang, thỉnh thoảng lại có gió lạnh thổi qua.

Những con đường trên thành phố thường xuyên có những tiếng gió thổi, nghe như là âm thanh trong phim điện ảnh khi Trư Bát Giới tập kích Cao Thúy Lan vậy.

Âm thanh càng lớn lại càng làm cho người ta hoảng hốt, thỉnh thoảng lại nhỏ hơn, vẫn luôn khiến cho lòng người bối ngỡ.

Lúc này, quý bà Viên Hữu Cầm đang làm cơm trong phòng bếp.

Bà đang làm, bỗng nhiên nhin không được mà thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Làm sao bên ngoài luôn có tiếng ô ô nhỉ?

Bà nghi ngờ nên ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Là máy hút mùi bị hỏng sao?

Nhưng vừa ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài, hóa ra là gió lạnh ở bên ngoài quá kinh khủng, làm cho những con đường trong thành phố đều đang huyết sáo.

Theo như lời nói của thế hệ trước, thì loại cuồng phong gào thét vào ban đêm này, là có yêu tinh muốn gây chuyện.

Những con yêu tinh kia đều có miệng to như chậu máu, hoặc là mặt xanh nanh vàng...

Hơn nữa, khẩu vị còn rất tốt, chuyên đi ăn những đứa bé không chịu ngủ sớm.

Khi quý bà Viên Hữu Cầm cảm nhỏ, ông ngoại của Giang Chu luôn thích mang mấy thứ này ra để dọa bà.

Mặc dù biết là sau khi thành lập quốc gia là sẽ không cho thành tinh.

Thế giới quan của người trưởng thành cũng không chứa được loại phong kiến mê tín này.

Nhưng đối với quý bà Viên Hữu Cầm mà nói, bóng ma của tuổi thơ vẫn luôn sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của bà.

Ah?

Hình như thằng con trai khốn kiếp của mình và Tư Nhược?

AH... Còn có cả Tiểu Ngưu Vi của Sở gia nữa.

Ánh mắt Viên Hữu Cầm nhìn thoáng qua dưới lầu, vừa hay lại nhìn thấy mấy bóng dáng quen thuộc.

Nhưng ba bóng người này lại biến mất trong nháy mắt, giống như vẫn chưa từng xuất hiện vậy.

Quý bà Viên Hữu Cầm bắt đầu cau mày, bọt nước ở trên muôi rơi vào trên dép bông mà cũng không phát hiện.

Không xong.

Thằng con trai khốn khiếp nhà mình vừa gọi điện thoại từ hai ngày trước, còn nói là phải rất muộn mới có thể về nhà một chuyến.

Quả nhiên, loại thời tiết cuồng phong gào thét này, đúng là có yêu tinh mà.

“Lão Giang, Lão Giang!”

Viên Hữu Cầm vừa dứt lời, cửa thư phòng bỗng nhiên bị mở ra.

Gianh Hoành Sơn cầm báo thò đầu ra, khó hiểu mà nhìn về phía vợ của mình.

“Làm sao thế? Lại bị dầu mỡ bắn lên người à?”

“Không phải, tôi gặp phải yêu tinh, sợ quá, ông làm cơm tối đi thôi.”

“???”

Viên Hữu Cầm thấy chồng mình vẫn ngẩn người tại chỗ, liền trợn mắt lên: “Làm sao? Ông chỉ biết ăn thôi à?”

Gianh Hoành Sơn cười ngượng: “Được được được, tôi làm tôi làm.”

“Cái này còn tạm được!”

“Haiz, nào có yêu tinh gì chứ, tôi chỉ thấy có Lão Yêu Bà không muốn làm cơm...”

Chương 716: Đây là biểu cảm khi mẹ ruột nhìn thấy con trai sao?

Viên Hữu Cầm cau mày lại: “Ông đang lẫu bầu cái gì thế?”

Bả vai Gianh Hoành Sơn run lên, lập tức cầm muôi lên: “Tôi nói là tôi nhất định sẽ làm tốt, xin lãnh đạo yên tâm!”

“Ừm, vậy ông phải cố gắng lên, tôi đi phòng khách xem ti vi trước.”

Viên Hữu Cầm đi ra khỏi nhà bếp, thuận thế lấy điện thoại di động ra.

Đã lâu như vậy rồi mà vẫn không nghe được tin tức gì của Tư Nhược.

Có nên gọi điện thoại hỏi thăm một chút không đây?

Bên phía Ngũ Vi thì không cần lo lắng.

Dù sao con bé cũng gọi điện thoại cho Trần Uyển Oánh suốt.

Hiện tại, hai người bọn họ thường xuyên kết bạn đi dạo chợ bán thức ăn.

Cho nên bà cũng rất hiểu tình hình gần đây của con bé nhà họ Sở.

Viên Hữu Cầm cầm điện thoại di động mà suy nghĩ một chút.

Thôi quên đi, vẫn là không gọi thì hơn.

Dù sao cũng sắp sang năm mới rồi, tên con trai mình cũng sắp về rồi.

Đến khi đó lại hỏi cũng không muộn.

Hơn nữa... sắc trời bây giờ đã đen xì, người làm việc có quy luật thì đã nghỉ ngơi rồi.

Nói không chừng tên con trai khốn kiếp nhà mình còn đang cố gắng sinh cháu nội cho mình nữa.

Không thể quấy rầy, tuyệt đối không thể quấy rầy.

Cùng lúc đó, ở bên dưới khu chung cư.

Giang Chu dừng xe lại, ba người quần chặt áo khoác rồi chạy theo con đường nhỏ đi vào cửa khu chung cư.

Giang Chu quay đầu lại, Phùng Tư Nhược và Sở Ngũ Vi ở sau lưng đã lạnh cóng đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, suýt nữa thì chảy nước mũi luôn.

“Con bà nó, khu chung cư này có nhiều xe như vậy từ bao giờ, ngay cả một chỗ đỗ xe cũng không tìm được.”

Giang Chu hùng hục hổ hổ, cũng lấy tay xoa xoa lỗ tai hơi ngứa của mình.

Nếu như không phải không có chỗ đỗ xe, thì bọn họ đã có thể đỗ xe ở trước cửa rồi.

Ba người cũng không phải chạy một đoạn đường xa như vậy.

Phùng Tư Nhược thấy thế, liền tháo cái giữ âm tai của mình, rồi đưa cho Giang Chu.

“Anh dùng cái này đi!”

“Không cần, anh là một thanh niên trai tráng, rất khỏe mạnh!”

Giang Chu khoát khoát tay, rồi dẫn hai cô bé chạy lên lầu.

Tòa chung cư cũ kỹ này không có điều kiện lắp thang máy.

Cho nên ba người chỉ có thể dựa vào chân để leo lên tầng năm.

Giang Chu giẫm trên những bậc thang chật hẹp và dốc này, nhịn không được mà chép miệng một cái.

Cũng nên đổi nhà cho cha mẹ rồi.

Dù sao cái chung cư này cũng quá cũ rồi.

Bây giờ không có thang máy cũng không sao, còn có thể rèn luyện cơ thể.

Nhưng đợi đến khi cha mẹ nhiều tuổi hơn, khó tránh khỏi mắc bệnh xương khớp.

Mà cầu thang ở đây lại rất khó đi, chẳng may bị ngã một cái, hậu quả liền không thể tưởng tượng nổi.

Giang Chu đi đến tầng năm, gõ cửa nhà.

Cốc cốc cốc.

Lúc này, Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi cũng vô tình hay cố ý mà bắt đầu sửa sang lại quần áo và đầu tóc.

Cái này gọi là kẻ sĩ chết vì tri kỷ, nữ vi duyệt kỷ giả dung.
(con gái trang điểm vì người thương)

Các nàng đều hy vọng mình có thể dùng trạng thái tốt nhất để đối mặt với người nhà của Giang Chu.

Chỉ là biểu hiện không thể quá khoa trương được, cố gắng hết sức là tốt nhất.

Cũng không lâu sau, cửa chống trộm liền bị mở ra.

Quý bà Viên Hữu Cầm nhìn thấy mặt con trai, lập tức sợ hết hồn.

Đây là ảo giác hay là thật?

Chẳng lẽ khu chung cư này thật sự có yêu tinh?

Giang Chu nhìn ánh mắt của mẹ ruột, không khỏi cảm thấy hơi kỳ lạ.

Đây là biểu cảm nên có khi nhìn thấy con trai về nhà sao?

Về mặt kinh hoàng?

“Mẹ, thái độ của mẹ không đúng lắm nha, con là con trai của mẹ, chứ không phải người đến thu tiền mạng mà?”

Ăn nói hèn mọn như vậy, chắc chắn là con trai mình rồi, không sai được.

Quý bà Viên Hữu Cầm hoàn hồn lại: “Không phải con đã nói là phải vài ngày nữa mới về sao, sao tự nhiên lại về sớm như vậy?”

“Hôm qua Thượng Kinh đã dự báo có một trận tuyết lớn, bọn con sợ tuyết rơi nhiều quá không đi được, cho nên liền về sớm hơn dự tính.”

“Con cái thằng nhóc thối này, trở về trước mà cũng không biết báo trước một tiếng, làm mẹ không kịp chuẩn bị cái gì cả.”

Viên Hữu Cầm nhìn về phía Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi: “Mau vào nhà đi, đừng đứng ở cửa nữa, mau mau vào!”

Sở hoa khôi và Phùng ngọc manh đều nở nụ cười ngọt ngào: “Cảm ơn dì!”

Cộc cộc cộc- - -

Ba người thay dép xong liền đi vào phòng khách.

Ngay sau đó, liền ngửi thấy một mùi vị không giải thích được.

Giang Chu hơi quay đầu, liền phát hiện bóng dáng đang bận rộn đến đầu đầy mồ hôi ở trong phòng bếp.

“Ui, cha, sao hôm nay cha lại chịu khó thế?”

“Mẹ con nói có yêu tinh, bà ấy cảm thấy sợ, cho nên bảo cha đi làm cơm.”

Gianh Hoành Sơn nói xong cũng sợ hết hồn.

“Thằng nhóc nhà con về từ lúc nào vậy?”

“Vừa về xong, cái mông ngồi xe vẫn còn nóng hôi hổi đây.”

Gianh Hoành Sơn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lại thấy hơi vui vẻ: “A, Tư Nhượng và Ngữ Vi có đến không?”

Giang Chu gật đầu: “Có đến, bây giờ đang ngồi nói chuyện với mẹ ở phòng khách.”

“Vậy thì tốt quá, nếu hai đứa đều đến, chắc chắn mẹ còn sẽ đích thân xuống bếp, cha cũng được giải phóng rồi!”

Chương 717: Con trai, 90 tỷ kia đâu? Lấy ra cho mẹ xem nào!

Quả nhiên, Cha Giang quả thực là một câu thành sấm.

Ông thực sự không cần phải làm cơm đến đầu đầy mồ hôi nữa.

Chỉ là quý bà Viên Hữu Cầm lại phân phó cho ông thêm một cái nhiệm vụ khác.

Đó là bảo ông đi xe đạp đến một nhà hàng cách đây bốn km để đặt một bàn tiệc mang về.

Chủ yếu là bởi vì hai vợ chồng họ không biết đám trẻ sẽ về nhà hôm nay, cho nên trong nhà cũng không có bao nhiêu nguyên liệu nấu ăn.

Hơn nữa, bây giờ đã là đêm hôm khuya khoắt, có lẽ muốn mua cũng không có chỗ nào bán.

Cho nên, cách giải quyết tốt nhất chính là trực tiếp gọi đồ từ nhà hàng về.

Hơn nữa, Viên Hữu Cầm là người thừa kế trình độ nấu nướng của Viên gia, cho nên bà có yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt về mùi vị.

Dưới cái nhìn của bà, tuy rằng gần đây có rất nhiều nhà hàng, bán đủ loại đồ ăn, nhưng so sánh tổng hợp, thì cái nhà hàng cách bốn km kia mới coi như đạt tiêu chuẩn.

Gianh Hoành Sơn nghe thấy tin tức này, quả thực là như bị sét đánh.

Trời đông gió rét, gió tuyết bão bùng, đi bốn km để gọi đồ ăn?

Lại còn phải đi xe đạp?!

Đây là muốn chiêu đãi khách khứa hay là chiêu đãi Diêm Vương Gia vậy?

Gianh Hoành Sơn nhìn thoáng qua gió lạnh thấu xương ở bên ngoài cửa sổ, nhìn không được mà run rẩy, lập tức bắt đầu lục lọi trong ngăn kéo.

“Tôi nhớ là trước kia tôi có giữ danh thiếp của bọn họ.”

“Bà chờ tôi một chút, để tôi tìm xem.”

“Là... Là Hương Vị Cư đúng không?”

“A, tại sao không thấy...?”

“Nhất định có thể tìm được, mọi người yên tâm, chúng ta có thể gọi điện qua để đặt.”

Gianh Hoành Sơn không muốn đi xe đạp trong trời đông giá rét này, cho nên đã lật tung cả nhà lên rồi.

Phòng bếp, phòng khách, tủ ti vi, tủ đầu giường.

Góc sau tủ lạnh, dưới gầm tủ ti vi...

Cuối cùng, thậm chí ông còn lật tung cả đệm ở sofa lên.

Mãi cho đến khi niềm hy vọng trên mặt ông từ từ biến mất, tất cả đều khôi phục bình tĩnh.

Không có, đừng nói là danh thiếp, đến cả sợi lông cũng không có.

“Đã tìm được chưa?”

“Không tìm thấy.”

Viên Hữu Cầm nhìn không được mà thở dài: “Thường ngày bảo ông phải để đồ đạc gọn gàng vào mà ông không nghe, bây giờ muốn tìm cũng không tìm thấy là phải.”

Gianh Hoành Sơn cũng thờ dài, cầm chìa khóa đi mở cửa:
“Tôi đi xe đạp đi vậy!”

“Tuy rằng gió lạnh bên ngoài như đao cắt thịt, có thể làm người chết cóng.”

“Tuy tuyết rơi nhiều đến mức có thể làm người ngã ngựa đổ.”

“Song, là một người đàn ông, đây hẳn là trách nhiệm mà tôi phải gánh vác.”

Tuy ngoài miệng Gianh Hoành Sơn nói vậy, nhưng ánh mắt của ông vẫn tràn đầy vẻ thăm dò.

Ông muốn dùng cái phương thức anh dũng này, để làm cho vợ mình thức tỉnh một tia triu mến còn sót lại.

“Ừm, đi thôi, đi sớm về sớm.”

“...”

Khá lắm, hóa ra ngay cả một tia triu mến cũng không có.

Là mình nghĩ quá nhiều rồi...

Gianh Hoành Sơn tràn đầy bi thương, chậm rãi kéo cửa chống trộm ra.

Thực sự là bầu trời một bông một bông hoa tuyết, một trận một trận gió lạnh, làm cho người ta đau lòng.

“A Cầm, tôi đi đây!”

Giang Chu nhìn dáng vẻ đau lòng của cha ruột, nhin không được mà mở miệng: “Cha, thôi quên đi, để con lái xe đưa cha đi.”

Trong mắt Gianh Hoành Sơn lập tức lóe lên một ngọn lửa mang tên hy vọng: “Con trai ngoan, không hổ là dòng dõi Giang gia chúng ta, rất hiếu thảo nha.”

“Không được.”

“Vì sao?”

Viên Hữu Cầm lườm Gianh Hoành Sơn một cái: “Con trai đã lái xe mấy tiếng đồng hồ rồi, vừa trở về nhà, mà ông còn không cho nó nghỉ ngơi một chút à?”

Giang Chu thuận tay cầm quả đào trên bàn gặm một miếng:
“Mẹ, cũng gặm thôi mà, không sao đâu.”

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC, TUYẾT RƠI NHIỀU, ĐƯỜNG RẤT TRƠN, ĐI XE ĐẠP CÙNG LẮM LÀ NGÃ MỘT CÁI, CÒN LÁI XE HƠI MÀ GẶP CHUYỆN NGOÀI Ý MUỐN THÌ LẠI KHÁC.”

“Chuyện này...”

Giang Chu nghe mẹ ruột nói xong, liền cho cha ruột một cái ánh mắt thương mà không giúp được gì.

Nhưng lúc này, Gianh Hoành Sơn hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt này.

Bởi vì trong đầu của ông đang lập đi lập lại một câu nói.

Đi xe đạp cùng lắm thì ngã một cái...

Đi xe đạp cùng lắm thì ngã một cái...

Đi xe đạp cùng lắm thì ngã một cái...

Làm một người đàn ông, quả thực là quá khó khăn.

Gianh Hoành Sơn kéo cửa nhà ra, muốn cất bước đi ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, vừa hay có một chàng trai trẻ mặc đồng phục xuất hiện ở ngoài hành lang.

Trong tay ngoài này còn cầm hai cái túi lớn, mỗi túi chứa mười cái hộp.

“Là phòng 502 đúng không?”

“Đây là đồ ăn của Viên nữ sĩ đã gọi, mời ngài kiểm tra một chút.”

Hả???

Gianh Hoành Sơn sửng sốt một chút, lúc này mới nhìn thấy ba chữ “Vị Hương Cư” ở trên mấy cái hộp.

Ông ngơ ngác quay đầu lại, nhìn về phía quý bà Viên Hữu Cầm.

Lúc này, Viên Hữu Cầm trừng mắt nhìn ông một cái, ánh mắt có chút ghét bỏ.

“Còn không nhận đi!”

“Ông thật sự cho rằng tôi để ông đi xe đạp trong trời đông giá rét này à?”

“Chẳng may ngã trên đường thì làm sao bây giờ?”

Gianh Hoành Sơn nghe thấy câu này, nhất thời lại cảm động đến không chịu nổi.

Quả nhiên, nhất dạ phu thê bách nhật ân nha, trăm ngày phu thê ân sâu như biển nha!

Nếu như quý bà Viên Hữu Cầm không nói câu tiếp theo, thậm chí ông còn cảm động đến phát khóc.

“Cái xe đạp kia tôi vừa mua xong, ông ngã hỏng thì tôi rất đau lòng.”

Chương 718: Cha đẻ Giang Chu, mẹ đẻ ngẫu nhiên!

Ba phút sau, tất cả đồ ăn của nhà hàng đã được mang lên bàn.

Người một nhà vây quay bàn ăn, vui vẻ hòa thuận ăn một bữa cơm tối.

Nếu như là trước kia, nhân vật chính trên bàn ăn nhất định là Phùng Tư Nhược và Sở Ngũ Vi.

Dù sao người ta cũng là con dâu đến nhà trai nha.

Hơn nữa, đây là hai cô con dâu vừa xinh đẹp lại vừa khéo léo.

Nhưng mà lần này, nhân vật chính lại biến thành Giang Chu.

Không vì lý do nào khác, hoàn toàn là bởi vì bảng xếp hạng tỷ phú vừa mới công bố tháng trước.

“Con trai, con thật sự có hơn 90 tỷ à?”

Giang Chu gấp một miếng đậu, nhét vào trong miệng: “Con không rõ lắm.”

Hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau: “Vậy theo con biết là bao nhiêu?”

“Bởi vì cái thứ gọi là tài sản này, không phải là tiền mặt để mà nhìn thấy được, giống như công ty của con vậy, nó được định

giá trên thị trường thôi, chẳng qua là nếu như muốn tính toán thật, thì 90 tỷ cũng khá chuẩn xác.”

Hai vợ chồng nghe thấy câu này, nhất thời hít một hơi khí lạnh.

Đôi với một thành phố nhỏ như Lâm Giang mà nói, rất ít khi sử dụng đến cái đơn vị trăm triệu.

Trừ khi là có xí nghiệp lớn muốn làm dự án gì ở đây, thì tin tức và thời sự mới nói xí nghiệp nào đó đầu tư vài trăm triệu, trợ giúp thành phố phát triển.

Mà những người dân lao động bình thường như bọn họ, tiền gửi ngân hàng lên đến tiền triệu đã là rất khó rồi.

Nhưng ai có thể ngờ được, con trai nhà mình là có nhiều tiền như vậy.

Nếu như đôi thành tờ 100 đồng, chất đồng lên rồi thêm một cây đuốc, đốt ba ngày ba đêm có hết không?

“Con kiểm số tiền này kiểu gì vậy?”

Giang Chu hơi cau mày, không biết nên giải thích thế nào:

“Kiểm được nhờ tài trí và thông minh của con.”

Viên Hữu Cầm vẫn không thể tỉnh lại từ nỗi khiếp sợ: “Con xác định là không phải con đang trêu chọc mẹ và cha con à?”

“Hai người đã xem tin tức rồi, con trêu hai người kiểu gì?”

“Vậy thì cũng đúng!”

Gianh Hoành Sơn yên lặng giây lát: “Tôi cảm thấy chúng ta nên thay cửa nhà.”

Viên Hữu Cầm nhìn ông với ánh mắt kỳ quái: “Đang nói chuyện của con trai, tự nhiên thay cửa làm gì?”

“Bà nghĩ lại mà xem, tin tức và thời sự đều đưa tin rồi, sẽ có bao nhiêu người biết Giang Chu có nhiều tiền như vậy chứ? Chẳng may nửa đêm có trộm vào nhà thì sao?”

“A... Ông nói rất có lý, vậy chúng ta phải nhanh chóng lắp đặt thiết bị chống trộm thôi!”

Giang Chu yên lặng một lát: “Cha mẹ, thật ra thì trong túi của con chỉ có hai đồng.”

Viên Hữu Cầm đột nhiên tròn tròn mắt lên: “Tiền đâu hết rồi?”

“Tài sản không phải tiền mặt mà, 90 tỷ đó của con không phải tiền mặt, mà là sở hữu thứ có thể đổi thành tiền, đại khái có thể đổi được 90 tỷ.”

“Thì ra là như vậy à...”

Quý bà Viên Hữu Cầm yên lặng một lát, bắt đầu bẻ ngón tay của mình.

Một cái, hai cái, ba cái, bốn cái, năm cái...

“Mẹ, mẹ đang làm gì thế?”

“Mẹ đang đếm xem 90 tỷ là bao nhiêu số 0.”

Giang Chu có chút dở khóc dở cười: “VẬY chắc chắn là ngón tay của ngài không đủ rồi.”

Viên Hữu Cầm trừng mắt, nguýt con trai mình một cái: “Có tiền cũng không thể tiêu xài phung phí, phải để dành để nuôi con cái!”

“Bọn con vẫn chưa có con mà? Hơn nữa, nuôi con kiểu gì mà cần nhiều tiền như vậy chứ?”

“Biết chưa có còn không chịu cố gắng?!”

Viên Hữu Cầm vừa nói xong.

Phùng Tư Nhược liền nhỏ giọng a một tiếng, rồi vội vàng cúi đầu giả bộ ăn cơm.

Sở Ngữ Vi cũng thất hơi chột dạ, hàm răng cắn chặt chiếc đũa.

Trên mặt hai nàng đều có màu hồng hơi khác nhau.

Một người hiện lên màu hồng sáng, nhưng diện tích không quá lớn.

Một người thì trực tiếp đỏ hồng đến tận mang tai, ngay cả lỗ tai cũng nóng lên.

“Chuyện con cái là phải xem duyên phận, không phải cứ muốn là được.”

“Hơn nữa, con có 90 tỷ, cũng coi như là hào môn quý tộc rồi, danh ngạch này rất quý giá đấy.”

Giang Chu vừa nói chuyện, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một hình ảnh hư ảo.

Trên một cung điện màu trắng ở trên tầng mây trắng.

Hai vị thiên sứ có cánh màu trắng và ‘tâm hồn’ bao la hùng vĩ đứng ở hai bên.

Da trắng mặt xinh, đùi đẹp thon dài.

Một người cầm sách, một người cầm hộp.

Lúc này, có một chiếc xe ngựa màu trắng chậm rãi đi đến, mang đến một đám trẻ con trắng trẻo mập mạp, trên ỏ còn có chuông lục lạc màu vàng, phát sinh những tiếng vang lạnh lạnh.

Cái âm điệu đó, có ý nghĩa là bắt đầu chuẩn bị đầu thai.

“Gia đình tiếp theo, Giang gia của thành phố Lâm Giang!”

“Tổng tài sản 90 tỷ, cha đẻ là Giang Chu, mẹ đẻ là ngẫu nhiên.”

“Có tất cả sáu danh ngạch, đến trước được trước!”

Vừa dứt lời, xe ngựa bỗng nhiên ngã nhào.

Vô số trẻ con có cái chân ngắn mềm mại nhảy xuống thùng xe, chạy như điên về phía này.

Đám trẻ tranh nhau, chen lấn, rất sợ sẽ rơi ở phía sau người khác.

Trong miệng còn nói vài câu, mang theo vẻ non nớt và ngây ngô của trẻ nhỏ.

“Ba ba 90 tỷ!”

“Ba ba 90 tỷ!”

“Ba ba 90 tỷ!”

Thiên Sứ phụ trách ghi danh không khỏi thở dài, quay đầu nhìn về phía đồng bạn.

Danh ngạch đầu thai vào gia đình có tiền thật cmn hot.

Hot đến mức cả Thiên Thần cũng cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Bởi vì chỉ cần nắm chặt cơ hội này, vậy vừa sinh ra đã ở vạch đích rồi.

Đây chính là lần cạnh tranh đầu tiên khi sinh mệnh bắt đầu.

Mà lần cạnh tranh này, gần như là sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ cuộc đời.

Chương 719: Cha đẻ Giang Chu, mẹ đẻ ngẫu nhiên! (2)

Trong khi Giang Chu đang ảo tưởng rất sung sướng.

Quý bà Viên Hữu Cầm bỗng nhiên dùng đũa gõ mạnh vào bát của hắn.

“Thằng nhóc thôi, con cười ngây ngô cái gì đó?”

Giang Chu tăng hắng một cái, lấy lại tinh thần: “Không có gì, là chuyện trên phương diện làm ăn thôi.”

Viên Hữu Cầm có chút không cam lòng: “Một năm chỉ về nhà hai lần, đang ăn cơm với cha mẹ mà lại nghĩ đến chuyện làm ăn nữa.”

“Được rồi được rồi, không nghĩ nữa, tập trung ăn cơm thôi!”

Viên Hữu Cầm nhìn con trai của mình, bà còn muốn nói gì đó, nhưng há mồm ra rồi lại rơi vào yên lặng.

Dưới cái nhìn của bà, con trai mình vẫn là một tên nhóc thôi không để cho cha mẹ bớt lo.

Phương viên mười dặm tám thôn quanh nhà, không có đứa bé nào láu cá hơn tên nhóc nhà mình.

Người ta dám làm, tên nhóc nhà mình dám, người ta không dám làm, tên nhóc nhà mình vẫn dám làm.

Viên Hữu Cầm từng rất lo lắng cho đứa trai này của mình, ham chơi như vậy, chẳng may không thi được đại học thì làm sao bây giờ?

Chẳng may không tìm thấy vợ thì làm sao bây giờ?

Nỗi lo lắng đó vẫn đi theo bà đến khi Giang Chu học hết cấp ba, thậm chí còn lo lắng đến một giây trước khi có điểm thi đại học.

Bà vẫn luôn cảm thấy tương lai của Giang Chu tràn ngập nguy cơ.

Nhưng Giang Chu không nói lời nào liên thi đỗ đại học tốt nhất cả nước, thậm chí còn giúp cảnh sát phá án.

Còn gan chó to ngập trời mà vụng trộm mua xe.

Lại làm cho cô bé xinh đẹp nhất trường cấp ba mê luyện quên lối về.

Con trai nhà mình, vì sao bỗng nhiên lại trưởng thành đến mức này rồi?

Những ý tưởng nghịch ngợm và không làm việc đảng hoàng dưới góc của bà kia, lẽ nào lại dần dần trở thành ưu điểm khiến cho người ta sợ hãi thán phục sao?

Viên Hữu Cầm nghĩ đến đây, bỗng nhiên lại sững sốt một chút, bà phát hiện ra, hình như mình chưa bao giờ thực sự hiểu rõ đứa con trai này.

Thậm chí còn có một loại suy nghĩ hơi phiến diện về đứa con trai này.

Cũng không biết từ bao giờ, mà người làm cha mẹ như bọn họ đã không theo kịp lối suy nghĩ của con trai mình.

Con trai khuấy động mưa gió ở bên ngoài, nhận được vô số lời ca ngợi.

Mà bọn họ chỉ có thể ôm ti vi, vui mừng thay con trai, nói con trai mình tài giỏi.

Mà khi con trai về nhà, khi người một nhà ngồi ăn cơm chung.

Hai vợ chồng bọn họ cũng không có gì có thể dạy dỗ con trai nữa.

Chỉ có thể nói “Ăn cơm ngon!”

“Phải là một người tốt!”

“Đừng tiêu xài hoang phí!”

“...”

Thì ra đây chính là trưởng thành.

Đúng lúc này, Giang Chu đang vui đầu ăn cơm, bỗng nhiên nhìn thấy khóe mắt của mẹ ruột có một giọt lệ.

“Mẹ, sao mẹ lại khóc?”

“Không có gì, chỉ là mẹ thấy tên nhóc nhà con cuối cùng cũng để cho người ta bớt lo.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Mẹ, con định mua cho hai người một căn nhà mới, chúng ta dọn nhà đi.”

Viên Hữu Cầm đang muốn từ chối, còn muốn trách Giang Chu xài tiền lung tung, nhưng lời đến khóe miệng liền đổi thành: “VẬY... vậy con xem đó mà làm thôi.”

“Ah, mẹ, mẹ dễ nói chuyện như vậy từ bao giờ thế?”

“Con cũng là người lớn rồi!” Viên Hữu Cầm vừa nói xong, ánh mắt đảo qua mặt của Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi: “Sau này cũng phải lập gia đình, sẽ phải làm cha làm mẹ, mẹ con đã không thể coi con là trẻ con nữa rồi.”

Giang Chu nghe thấy thế liền giơ ngón tay cái lên: “Mẹ, con phát hiện ra, từ sau khi con phát tài thì tư tưởng giác ngộ của mẹ cũng tăng rất cao.”

“Đó là đương nhiên, mẹ chính là mẹ của đại gia có 90 tỷ cơ mà.”

“Cha, cha cảm thấy thế nào?”

Gianh Hoàn Sơn đang cầm bát cơm, khẽ ngẩng đầu lên: “Lại thuê thêm một người làm đi, cha con đã rửa bát cả đời rồi, nên chỉ có một nguyện vọng này thôi.”

Sau bữa cơm tối, quý bà Viên Hữu Cầm kéo Phùng ngọc mạnh và Sở hoa khô đi vào phòng ngủ.

Đây là cuộc tâm sự giữa mẹ chồng và con dâu, không cho phép người ngoài tham gia.

Sau khi tiến vào phòng, Sở Ngữ Vi và Phùng Tư Nhược liền kê vai ngồi xuống bên giường.

Vẻ mặt đều ngoan ngoãn mà nhìn mẹ Giang, trong mắt ít nhiều gì cũng có chút thẹn thùng.

Dưới ánh đèn màu quýt ấm áp.

Mị lực của hai cô bé đều nở rộ.

Mắt ngọc mày ngài.

Khuôn mặt mềm mại vô cùng mịn màng.

Ngũ quan xinh đẹp, linh động lại trong sáng long lanh.

Quý bà Viên Hữu Cầm nhìn một lát, trong lòng cũng hơi cảm thán.

90 tỷ gì gì đó, nghe vào thì thấy rất nhiều, rất chấn động.

Nhưng đối với Viên Hữu Cầm mà nói, đó chẳng qua là “rất nhiều tiền” mà thôi.

Nhưng hai cô bé ở trước mặt này, thì mới thật sự là bảo bối trong lòng bà.

Mà nhắc đến cũng thấy kỳ lạ.

Bà chỉ sinh một đứa con trai.

Làm sao trong phòng ngủ lại có tận hai đứa con dâu chứ.

“Tư Nhược!”

Phùng Tư Nhược cắn môi, yếu yếu ớt ớt mở miệng: “Vâng dì!”

“Tiểu Ngũ Vi?”

Sở Ngũ Vi siết chặt đôi bàn tay trắng như phấn: “Cháu...cháu ở đây.”

Quý bà Viên Hữu Cầm nghe hai giọng nói mềm nhũn ngoan ngoãn này, quả thực là sướng đến điên người.

Tuy rằng chuyện tương lai thì chưa nói trước được.

Nhưng hai cô bé này, sau này sẽ thuộc về nhà mình nha.

Chương 720: Không được cắn ống hút, cắn quen rồi thì làm sao bây giờ?

Ngày thứ hai ở nhà.

Trận tuyết kéo dài ba ngày này cũng đã dừng lại vào đêm qua.

Bầu trời thành phố Lâm Giang đã thấy ánh mặt trời.

Mặc dù cả thành phố này được bao phủ bởi ánh nắng, thế nhưng nhiệt độ không khí vẫn rất thấp, khiến cho mọi người không muốn ra ngoài.

Giang Chu quần áo bông thật dày, đạp tuyết đi ra khỏi khu chung cư.

Phùng Tư Nhược đội một cái mũ len màu trắng đi theo phía sau hắn.

Chiếc khăn quàng cổ quấn quanh cái cổ thon dài.

Đôi mắt đẹp sáng rực chớp chớp, lông mi dài cong vút hơi run lên.

Theo những bước chân, quả cầu nhỏ trên đỉnh mũ len trên đầu hơi lắc trái lắc phải.

Giang Chu đi vài bước lại quay đầu liếc mắt nhìn qua, nhin không được mà chửi một câu, thật cmn đáng yêu.

Cô bé Phùng ngọc manh này ăn ‘đáng yêu’ để lớn lên sao?

“Anh chậm một chút, chờ em một chút nha.”

“Em đi quá chậm.”

“Không được, dưới mặt tuyết có bẫy nha...”

“Coi như là lỗi của anh đi, lúc này là anh gạt em thôi, trên con đường này không có hố đâu.”

Giang Chu rất bất đắc dĩ mà nhìn Phùng Tư Nhược.

Mẹ kiếp, đều do miệng mình tiện.

Lúc vừa ra khỏi cửa liền hù dọa nàng, nói con đường này có rất nhiều hố to.

Không cẩn thận mà đạp trúng sẽ bị rơi vào trong hố.

Sau đó kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay.

Kết quả Phùng Tư Nhược lại tin là thật.

Mỗi một bước đi đều phải dò xét một phen rồi mới dám giẫm xuống.

Người ba đi ba bước, thì nàng chỉ có thể đi một hai bước, thận trọng giống như là muốn đi ăn trộm vậy.

“Thật sao?”

“Thật, thật như anh thích em vậy!”

Phùng Tư Nhược tin luôn, vì vậy liền hừ hừ hai tiếng, rồi chạy nhanh đến trước người Giang Chu.

Sau đó, nhét bàn tay nhỏ bé và lạnh lẽo của mình vào trong túi của Giang Chu, ánh mắt bắt đầu quan sát bốn phía.

Tuy rằng nàng đã đến Lâm Giang một lần.

Thế nhưng phong cảnh ở nơi này vẫn vô cùng xa lạ với Phùng ngọc manh.

Nàng rất ít khi có cơ hội thưởng thức phong cảnh ở bên ngoài.

Bởi vì dung mạo xinh đẹp của nàng sẽ đưa đến những ánh mắt tò mò.

Trừ phi có Giang Chu ở bên cạnh, thì nàng mới cảm thấy an toàn, mới không quan tâm ánh mắt của người khác, mà bắt thưởng thức phong cảnh nơi mình đi qua.

“Bây giờ chúng ta đi đâu nha?”

“Đi tìm Quách Vĩ, tên nhãi này đang ở quán trà sữa gần đây.”

Phùng Tư Nhược ồ một tiếng, đưa tay kéo vành mũ của mình.

Nàng giơ tay lên, vòng eo mảnh khảnh cũng hơi di chuyển.

Vì vậy, lại nhịn không được mà hít hà vài hơi, có vẻ như là đang rất đau.

Giang Chu hơi cau mày, kỳ quái mà nhìn nàng: “Em làm sao vậy?”

“Đau eo...”

Giang Chu yên lặng một lát: “Khi nào thì em mới có thể quen được?”

Phùng Tư Nhược phồng má lên, ủy khuất mà hừ hừ: “Anh dùng quá nhiều sức!”

“Thật cmn ở trong phúc mà không biết hưởng phúc!”

Phùng Tư Nhược nhìn đầu ngón chân của mình, bỗng nhiên lại nâng cái chân thon dài lên.

Sưu một cái, đá vào một đồng tuyết nhỏ, lại bị gió lạnh thổi ngược về, vẩy lên đầy người Giang Chu.

“Phùng Tư Nhược, lá gan của em càng ngày càng lớn rồi, có phải muốn ăn đòn hay không?”

“Không phải!”

Mười mấy phút sau.

Giang Chu dẫn Phùng Tư Nhược đi đến một quán trà sữa ở gần trường học.

Trong bầu không khí ấm áp ở trong quán, có không ít cặp tình nhân trẻ tuổi đang châu đầu ghé tai.

Bọn họ đều lựa chọn ngồi ở vị trí trong góc, vài bàn ở giữa tiệm thì không có người hỏi thăm.

Lúc này, Quách Vĩ cũng đang ngồi trong một góc, biểu cảm có hơi buồn rầu.

Cậu ta vừa hút trà sữa, vừa thở ngắn than dài.

Giống như là một con Cầu Hùng uống trộm mật ong mà bị chích cho sưng mặt vậy.

“Làm sao thế, cảm giác mang bạn gái về nhà rất thoải mái?”

Quách Vĩ nghe thấy giọng nói của Giang Chu, không khỏi ngẩng đầu lên: “Lão Giang, tôi cảm thấy hình như Dương Hân có chút không vui.”

Giang Chu hơi cau mày: “Làm sao vậy?”

“...”

Quách Vĩ ngẩng đầu liếc mắt nhìn Phùng Tư Nhược, biểu cảm lại hơi do dự.

Giang Chu véo má của bạn gái mình: “Không có gì, Phùng Tư Nhược rất ngoan, không hiểu cái gì đâu.”

Phùng Tư Nhược nghe thấy câu này liền hơi giận, nhìn không được mà véo Giang Chu một cái.

“Được rồi, hai người phân tích giúp tôi đi!”

“Ừm!”

Quách Vĩ yên lặng một lát: “Ngày hôm qua, một giờ đầu tiên khi về nhà, bầu không khí rất tốt, cha mẹ tôi rất nhiệt tình, mà Dương Hân cũng rất lễ phép, khi đó tôi cảm thấy rất vui vẻ.”

Giang Chu hơi cau mày, sờ cằm một cái: “Cái này không phải rất tốt sao?”

“Nhưng mà sau đó, Dương Hân nói muốn ra ngoài một chút.”

“Ừm, sau đó thì sao?”

Quách Vĩ hít sâu một hơi: “Chúng tôi ra khỏi nhà, đi xuống dưới lầu, còn chưa đi được vài bước thì cô ấy lại khóc.”

Giang Chu khẽ gật đầu: “Cho nên ông cảm thấy Dương Hân không vui? Thế nhưng có người sẽ khóc khi rất vui vẻ mà.”

“Tôi cũng không biết thế nào nữa.”

“Vậy ông có hỏi Dương Hân không?”

Quách Vĩ gật đầu: “Đương nhiên là hỏi, thế nhưng mà Dương Hân không nói...”

Giang Chu bỗng nhiên nhìn thoáng qua Phùng Tư Nhược, liền biến sắc: “Không cho phép cắn ống hút.”

“Ồ...”

Chương 721: Không được cắn ống hút, cắn quen rồi thì làm sao bây giờ? (2)

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, phun cái ống hút đầy dầu răng ra.

Giang Chu thấy thế, liền lộ ra dáng vẻ tức giận, đưa tay véo má của nàng một cái.

Không biết cô bé này có thói hư tật xấu này từ bao giờ.

Luôn luôn thích cắn mấy vật có hình dáng cây gậy.

Giống như là cán bún, ống hút, chiếc đũa...

Đây là một thói quen rất không tốt, hơn nữa còn cực kỳ nguy hiểm.

Chẳng may sau này quen miệng thì làm sao bây giờ?

Giang Chu nghĩ đến đây, chợt cảm thấy đũng quần hơi lạnh lẽo.

“Lão Giang, rốt cuộc ông có nghe tôi nói không?”

“Có nghe, ông tiếp tục đi!”

Quách Vĩ thở dài: “Theo ông thì có phải là cha mẹ tôi đã nói gì đó với Dương Hân không?”

Giang Chu kinh ngạc nhìn Quách Vĩ: “Cha mẹ ông có ở riêng với Dương Hân không?”

“Ừm, trong lúc đó tôi đi phơi quần áo giúp mẹ tôi, nên đã rời đi một lúc.”

“Cho nên... ông cũng không biết cha mẹ ông đã nói gì với Dương Hân?”

Quách Vĩ nhin không được mà gãi đầu một cái: “Đây chính là chuyện mà tôi cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ bọn họ thật sự nói gì đó với Dương Hân rồi sao?”

Giang Chu do dự một lát: “Ông cho rằng Dương Hân không vui, là vì những lời cha mẹ ông nói?”

“Ừm, bằng không thì vì sao Dương Hân lại khóc chứ?”

“Lẽ nào bọn họ không thích Dương Hân sao?”

Quách Vĩ ngược mắt lên: “Làm sao tôi biết được? Dương Hân vừa lễ phép lại vừa xinh đẹp, tôi vẫn luôn cho rằng mình không xứng với Dương Hân ý chứ!”

Giang Chu nhin không được mà bấu môi một cái: “Ông biết không? Trong mắt cha mẹ, thì con của mình luôn là tốt nhất, à, ngoại trừ nhà tôi.”

“Cho nên, ông cũng thấy là chuyện này có quan hệ với cha mẹ tôi?”

“Tôi không rõ lắm, chỉ là suy đoán thôi.”

Quách Vĩ cúi đầu trầm tư một lát, quyết định lát nữa về nhà sẽ hỏi rõ ràng.

Cứ giấu chuyện này trong lòng thì sẽ không phải là một biện pháp tốt.

“Đã nói với em rồi, không được phép cản ông hút mà!”

Phùng Tư Nhược ồ một tiếng: “Vì sao cha mẹ Quách Vĩ lại không thích Dương Hân nha?”

Giang Chu híp mắt lại: “Chẳng phải là vì Dương Hân cũng thích cản ông hút sao!”

“Anh gạt người!”

“Em không tin thì thử xem.”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một lát, liền phun ông hút ra.

Thôi quên đi, không cần nữa.

Cản nhiều sẽ bị ghét nha.

...

Đến một giờ chiều.

Nhiệt độ ngoài trời hơi tăng lên một chút.

Ánh mặt trời trên đỉnh đầu cũng xán lạn hơn vài phần.

Tối hôm qua Phùng Tư Nhược bị Giang Chu giằng co một lúc lâu, sáng sớm lại ra khỏi nhà nên thấy rất mệt mỏi.

Bây giờ vừa trở về nhà, nàng liền rúc ở trên ghế sa lon, dáng vẻ như rất buồn ngủ.

Giang Chu liền ôm nàng trở về phòng, đặt nàng lên giường rồi đắp chăn cho nàng, dỗ dành nàng vào giấc ngủ.

Sau đó, hãm lái xe đến trung tâm thành phố.

Lúc này, trung tâm thành phố vẫn chưa có bầu không khí náo nhiệt của năm mới.

Vẫn chưa treo đèn lồng màu.

Chỉ là người trên phố thì rõ ràng là bắt đầu tăng nhiều.

Giang Chu mua hai chai rượu ở trong trung tâm thương mại, lái xe đến khu chung cư Giang Đông.

Cũng có lẽ là bởi vì sắp sang năm mới, cho nên mấy hôm nay thành phố Lâm Giang rất thái bình.

Không có vụ án lớn nào, chỉ là trộm vặt và móc túi thì rất nhiều.

Những chuyện trộm vặt và móc túi này, căn bản là không liên quan gì đến đội hình sự.

Cho nên chú Sở cũng nhân thời gian này mà bắt đầu nghỉ ngơi.

Giang Chu vừa vào cửa, chỉ thấy Sở Hùng đang ngồi ở cái tủ nhỏ gần cửa mà đánh giày da.

Trần Uyển Oánh và Sở Ngữ Vi thì đang mang chăn màn ra phơi nắng.

Giang Chu nghênh ngang đi vào nhà, thuận thế nâng cốc nước ở trên bàn lên.

“Chú, chú đang đánh giày à?”

Sở Hùng ngẩng đầu lên: “Thì ra là đại gia Giang, ngày hôm nay cơn gió nào đã thổi đại gia Giang đến đây vậy?”

Giang Chu đuổi người: “Đại gia với không đại gia cái gì chứ, đều là tin tức đưa tin lung tung thôi, người một nhà sao lại nói vậy chứ?”

“Tên nhóc thôi nhà cậu biết tận dụng mọi thứ đấy nhỉ, chúng ta trở thành người một nhà từ bao giờ?”

“Hả? Không phải sao? Vậy cháu liền cầm chai Mao Đài này về nhà cho mẹ cháu làm rượu gia vị nha.”

Lúc này Sở Hùng mới nhìn thấy chai rượu ở trên bàn, nhìn không được mà tròn tròn mắt: “Rượu ngon như vậy mà làm gia vị? Cháu quá phung phí của trời rồi, mau để xuống cho chú!”

Giang Chu nhếch miệng cười: “Audi lái có thích không?”

“Nhắc đến chuyện này là chú lại muốn phê bình cháu, tuy bây giờ cháu có bản lĩnh, tài sản càng ngày càng nhiều, nhưng cũng không cần mua xe đắt như vậy chứ, hơn nữa bây giờ cháu và Ngũ Vi cũng không có quan hệ thực chất gì, tặng chú xe chú cũng không thể nhận.”

“Chú Sở, lúc này cháu vừa đi ngang qua chiếc Audi kia, còn nhìn thấy chú để ảnh của chú và di ở trong xe, thế mà còn nói không nhận à?”

“Ah... Cái đó... Cái đó chỉ là vì chú muốn thử nghiệm một chút mà thôi.”

Giang Chu lộ vẻ ghét bỏ: “Cháu cũng không thiếu tiền một chiếc xe, chú thích lái nó thì cứ lái đi.”

Chương 722: Không được cắn ống hút, cắn quen rồi thì làm sao bây giờ? (3)

Sở Hùng buông giày da, khoát khoát tay: “Không nên không nên, nếu như cháu thật sự trở thành con rể chú, vậy chú nhận chiếc xe này cũng không sao, nhưng bây giờ thì không được, đây cũng không phải thứ vài chục đồng hay trăm đồng gì cả.”

Trông mắt Giang Chu đảo một vòng: “Chú Sở, như vậy đi, xem như là cháu cho chú mượn chiếc xe đó đi, dù sao cháu cũng còn vài chiếc xe ở Thượng Kinh, có lái cũng lái không hết.”

“Vậy cũng được, vậy cũng được, coi như cháu cho chú mượn đi!”

“Chú Sở đúng là người có nguyên tắc!”

“Chú vừa nhìn thấy tên nhóc nhà cháu liền thích rồi, cho nên mới nguyện ý lái chiếc xe này đây.”

Giang Chu chợt nhớ đến cái gì, không khỏi mở miệng:

“Nhưng mà cháu nhớ là... Lần trước chú còn nói vừa nhìn thấy cháu là chỉ muốn vặn đầu chó của cháu xuống mà?”

Sở Hùng há hốc mồm, nghẹn họng một chút: “Đừng nói nhảm, chú còn phải đánh giày, đi tìm Ngũ Vi đi, con bé đang ở ngoài ban công ý.”

“Ồ!”

Giang Chu đi vòng qua, đi đến bên ban công.

Lúc này, Sở Ngữ Vi và Trần Uyển Oánh đang đứng cạnh nhau.

Một người nắm hai góc chần, giữ giữ chần cho bụi rơi xuống.

Kết quả là Sở hoa khôi vừa nhìn thấy Giang Chu xuất hiện, lập tức nhảy nhót chạy qua.

Trần Uyển Oánh đang giữ chần, đột nhiên cảm thấy trên tay nhẹ bẫng, rồi trực tiếp bị kéo qua, ngã ngòl xuống đất.

“Giang Chu, sao anh lại đến đây?”

Giang Chu đưa tay bóp mặt Sở hoa khôi một cái: “Đến đưa rượu cho cha em.”

Sở Ngữ Vi hừ hừ một tiếng, lộ vẻ bất mãn: “Thì ra không phải đến tìm em à.”

“Em nghĩ đẹp lắm.”

“Dung mạo em cũng đẹp nha!”

Ánh mắt của Giang Chu đảo qua người nàng: “Đẹp ở chỗ nào?”

Mặt Sở hoa khôi đỏ ửng lên: “Anh... anh là tên bại hoại!”

“Anh chỉ dùng mắt liếc một cái, vậy mà cũng thành bại hoại rồi à?”

“Anh... dù sao thì anh cũng không phải thứ tốt!”

Trong khi hai người nói chuyện, Trần Uyển Oánh đã đứng dậy, bắt đắ dĩ mà thả chần lên trên cột treo quần áo.

Sau đó bà lại nhìn con gái mình và Giang Chu, nhin không được mà phàn nàn một câu, con gái lớn không dùng được.

Vừa nhìn thấy bạn trai liền quên luôn cả mẹ ruột.

Đứa con gái này, chẳng có chút ý tứ gì cả, rốt cuộc là giống ai đây?

Cha mẹ ở nhà, bạn trai đến thăm.

Chuyện này căn bản là một chuyện rất tế nhị và lúng túng rồi.

Sở Ngữ Vi nghe thấy mẹ lầu bầu một câu con gái lớn không dùng được, mặt liền đỏ lên, vội vàng kéo Giang Chu đi vào phòng ngủ của mình.

Tuy rằng trước kia Giang Chu cũng từng vụng trộm đi vào rồi.

Nhưng đây là lần đầu tiên hắn nghênh ngang tham quan phòng ngủ của Sở hoa khôi.

Phòng ngủ này không rộng, cũng chỉ hơn 20 mét vuông.

Gần cửa sổ có một cái tủ sách, phía trên còn dán lịch học tập và nghỉ ngơi từ hồi học cấp ba.

Trên bệ cửa sổ có bày một số món đồ chơi nhỏ, còn có một chậu cây cảnh.

Nhưng mà lực chú ý của Giang Chu không nằm ở đó.

Hắn đang nhìn chằm chằm vào quần lót và áo lót ở trên dây phơi quần áo, tâm tư liền nhộn nhạo.

Sở Ngữ Vi nhìn qua theo ánh mắt của Giang Chu, gò má lập tức đỏ bừng lên.

Vì vậy, nàng vội vàng đẩy Giang Chu ra, tay chân luống cuống mà thu đồ lót của mình vào trong tủ.

“Anh cái tên bại hoại này, không cho phép nhìn!”

Giang Chu bĩu môi một cái, trên mặt viết đầy chẳng đáng:
“Cái này tính là cái, anh còn nhìn thấy em mặc rồi nữa kìa.”

Giang Chu nói xong, mặt của Sở Ngữ Vi lại càng đỏ hơn.

Tên này miệng xấu, tâm tư còn bẩn thỉu hơn, toàn thân đều là thứ xấu xa!

“Nào có ai vào phòng của người ta rồi nhìn loạn như anh chứ!”

“Rõ ràng là em kéo anh vào phòng, em lại muốn ác nhân cáo trạng trước à?”

Sở Ngữ Vi cắn môi, mặt đỏ như thắm ra nước: “Em cho anh biết, cha mẹ đang ở bên ngoài đây, nếu như anh bắt nạt em, em liền gọi bọn họ vào vặn đầu chó của anh xuống.”

Giang Chu sờ sờ cái cổ của mình, yên lặng một lát: “Được, mấy thứ lạnh lẽo này cũng không có gì đáng xem, anh muốn xem thử nóng hổi.”

“Nóng hổi... nóng hổi cái gì?”

“Em đoán?”

“Anh... Ô! Ô!”

Sở Ngữ Vi còn chưa nói hết lời, môi đỏ mọng và mềm mại đã bị khóa lại.

Nụ hôn bất ngờ này làm cho đầu óc của nàng trống rỗng, toàn thân đều cứng đờ.

Tuy rằng hai người đã hôn rất nhiều lần rồi.

Ở đại học Thanh Bắc, Thượng Kinh, thậm chí còn nhiệt liệt hơn bây giờ cũng có.

Nhưng dù sao đây cũng là đang ở trong nhà của nàng nha.

Cha mẹ của nàng còn ở bên ngoài kia!

Phải giãy dụa, phải tránh ra...

Không thể để cho tên này muốn bắt nạt mình lúc nào thì bắt nạt mình lúc đó được!

Nhưng mà... nhưng mà mình cũng không nhịn được nha!

Sở hoa khôi cũng không biết vì sao mà cơ thể mình mềm nhũn ra, hai cánh tay trắng nõn đã vòng qua cổ của Giang Chu từ bao giờ.

Đúng là nàng không có chút kiên trì nào khi đối mặt với Giang Chu cả.

Ah, phụ nữ...

Giang Chu âm thầm cười khế.

Sở gia thì thế nào?

Sở Hùng ở bên ngoài thì lại làm sao?

Mình thật sự quá kiêu ngạo.

Chống nạnh!

Chương 723: Cha vợ phòng mình như phòng trộm!

Không biết từ lúc nào, Sở Ngữ Vi chợt phát hiện mình đã bị đẩy ngã xuống giường.

Đầu óc nàng trống trơn, gò má nóng hôi hổi.

Sau đó, lại không biết từ bao giờ, mà váy ở trên người Sở Ngữ Vi đã bị kéo xuống, vút xuống dưới giường.

Sau đó, những quần áo mỏng manh cũng từ từ rời khỏi thân thể thom tho.

Sau ba năm lần, sàn gỗ màu nâu bên dưới đã có rất nhiều quần áo tán loạn.

Lúc này, một tia gió lạnh lẽo xuyên qua cửa sổ đi vào vào, lướt qua cơ thể trơn tuột như ngọc kia.

Cảm giác lạnh lạnh này, làm cho nội tâm của nàng hoảng loạn.

Xong đời xong đời.

Lần này không thoát được rồi!

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu đang gần trong gang tấc, đáy lòng không khỏi thấy rất ngượng ngùng.

Tại sao có thể như vậy??!

Rõ ràng là cha mẹ đang ở bên ngoài, chỉ cách hai người họ không đến năm mét.

Phải đẩy Giang Chu ra, nhất định phải đẩy Giang Chu ra mới được!

Vươn tay ra, đẩy Giang Chu ra.

Ô ô...

Không được, căn bản không muốn đẩy ra nha.

Hu hu hu... Sở hoa khô khóc không ra nước mắt, rất sợ miệng mình lại rên rỉ một tiếng.

Cùng lúc đó, Giang Chu nhếch mép lên, nhìn nàng từ trên xuống dưới.

“Sở Ngữ Vi, em biết không, bây giờ em rất giống một con thỏ nhỏ đang bị sói xám chặn cửa đấy.”

Sở Ngữ Vi nhìn nụ cười xấu xa này của Giang Chu, nhìn không được mà cắn môi mông.

Rõ ràng là bầu không khí đã rất xấu hổ rồi, tên bại hoại này còn nói vài lời nói khiến cho nàng càng bối rối hơn.

“Giang Chu này, cái gì cũng tốt, vì sao hết lần này đến lần khác lại mọc ra một cái miệng chứ? Nếu như Giang Chu không có miệng thì quá tốt rồi, khi đó sẽ là một người dịu dàng đến mức nào chứ!”

“...”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, mặt Giang Chu từ từ tiến lại gần nàng.

Sở Ngữ Vi thấy thế, không khỏi cảm thấy không thở nổi.

Vì vậy, nàng cắn răng một cái, vội vàng nhắm đôi mắt long lanh như nước lại.

Liên... Liên để Giang Chu muốn làm gì thì làm đi.

Dù sao đây cũng là chuyện sớm hay muộn.

Dù sao nàng cũng thích người trước mặt này, cả đời này cũng chỉ thích một mình hắn.

Đây là chuyện nàng đã quyết định từ rất lâu rồi.

Không có gì đáng sợ.

Coi như mình đang ngủ đi!

Ừm, đúng, không sai, đang ngủ!

“Anh... anh nhớ khóa cửa cho kỹ!”

Giọng nói của Sở Ngữ Vi hơi run rẩy, nói xong lại xấu hổ đến không chịu được.

Nhưng mà giờ phút này, Giang Chu bỗng nhiên dừng động tác lại.

“...”

“Làm sao vậy?”

Sở Ngữ Vi chậm rãi mở mắt ra, trong tròng mắt ngập nước lóe lên một tia nghi ngờ.

Giang Chu thấy thế, liền đặt ngón tay lên miệng, làm một thủ thế im lặng.

Sau đó, hắn liền vênh tai lên để lắng nghe âm thanh chung quanh.

Bên ngoài thực sự quá yên tĩnh.

Không còn tiếng lau giày, cũng không nghe thấy âm thanh giữ chân.

Loại tình hình này, tuyệt đối không đúng.

Bởi vì càng yên tĩnh, lại càng chứng tỏ là nguy hiểm đang rất gần.

Quả nhiên, không được ba giây sau.

Rầm rầm rầm.

Một trận tiếng đập cửa dồn dập vang lên, làm cho hai người đang nằm trên giường nhảy dựng lên.

“Ngữ Vi, Giang Chu, mau ra ăn cơm đi!”

Giọng nói của Sở Hùng to rõ mà hùng hậu, đơn giản là xuyên thấu ván cửa, tiến vào lỗ tai của hai người.

Lúc này, Giang Chu ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức ở đầu giường của Sở hoa khô.

Ba giờ kém năm phút.

Ha hả!

Nhà ai lại ăn cơm vào cái giờ này?!

“Chú, bọn cháu chưa ăn, hai người cứ ăn trước đi!”

Sở Hùng yên lặng một lát, giọng nói bỗng nhiên trở nên cực kỳ nguy hiểm: “Không được, nhất định phải cút ra đây ăn cơm.”

Giang Chu bò từ trên giường xuống, híp mắt nhìn về phía Sở hoa khô: “Thấy chưa, đều tại em đấy.”

“Sao... sao lại trách em?”

“Chẳng lẽ trách anh?”

Sở Ngữ Vi có chút ủy khuất: “Cũng không thể trách anh.”

Giang Chu cài áo lót vào cho nàng: “Vậy thì phải trách cha em, lão già khốn nạn.”

“Cha anh mới là lão già... phi phi phi, anh mới là lão già khốn nạn!”

“Thôi quên đi, lần này bỏ qua cho em, chờ anh từ Bắc Hải về sẽ trừng trị em!”

“Hả? Anh vừa mới về, lại muốn đi Bắc Hải à?”

Giang Chu gật đầu: “Đáp ứng người khác rồi, anh phải tham gia một dạ tiệc từ thiện để bàn chuyện làm ăn.”

Sở Ngữ Vi cắn môi, yên lặng một lúc lâu rồi mở miệng: “Vậy... vậy em không đi nữa, em sẽ chờ anh ở đây.”

“Em đừng để cha em chờ anh, thì em muốn làm gì cũng được.”

“Em cũng không có cách nha...”

Giang Chu véo má của nàng một cái, nhặt váy lên rồi đưa cho nàng.

Sau đó liền sửa sang lại giường chiếu, rồi cả hai người cùng đi ra ngoài.

Lúc này, Sở Hùng vẫn đang đứng ở trước cửa, Trần Uyển Oánh thì đứng ở một nơi xa hơn một chút.

Ánh mắt của hai người đều rơi vào trên người Giang Chu, trong mắt tràn đầy vẻ bất thiện.

Nhưng Giang Chu là ai?

Hắn là người có da mặt dày đến mức tên lửa xuyên lục địa cũng không chọc thủng được.

Chương 724: Cha vợ phòng mình như phòng trộm! (2)

Giang Chu ngênh ngang đứng ở hành lang, hoàn toàn giống như là không có chuyện gì xảy ra.

“Chú, chúng ta ăn cái gì vậy?”

Sở Hùng quay người, chỉ chỉ bàn ăn ở bên kia: “Ăn đi, đừng khách khí.”

Giang Chu tập trung nhìn qua.

Ah, là cái trái cà chua.

Cái này cmn gọi là cơm?

Ngay cả hoa quả tráng miệng cũng không được tính mà.

Buổi tối, Giang Chu rời khỏi khu chung cư Giang Đông.

Hắn vừa đi vừa nhai cà chua.

Chú Sở thật sự là quá kinh khủng, đề phòng mình như đề phòng đám người xấu ở trong sở cảnh sát vậy.

Mình đã mua xe cho chú ấy rồi, thế mà chú ấy còn không mất nhấm mất mở nữa.

Sau này mua quà cho chó cũng không mua cho chú Sở!

Đúng lúc này, điện thoại di động trong đũng quần của Giang Chu bỗng nhiên vang lên.

Hắn móc ra xem, là tin nhắn của Phùng Tư Nhược.

“Anh đang ở đâu nha?”

“Trong nhà Sở Ngữ Vi, cha cô ấy mời anh ăn cơm, em đoán xem là anh ăn cái gì?”

“Gà vịt thịt cá.”

“Hái quả cà chua, còn cmn vẫn chưa chín, răng anh sắp rụng luôn rồi.”

Phùng Tư Nhược gửi một icon đáng thương: “Em vừa mở mắt ra liền không nhìn thấy anh đâu.”

Ngón tay Giang Chu dừng một chút: “Chờ một chút, ba phút nữa anh sẽ về đến nhà.”

“Ừm!”

“Em vừa tỉnh ngủ à?”

“Em bị đánh thức.”

“Trong nhà không có người cơ mà, là ai đánh thức em?”

“Là ba ba!”

Giang Chu hơi sững sờ, ngón tay tung bay: “Cha em gọi điện thoại cho em rồi à?”

Phùng Tư Nhược gửi một icon gật đầu: “Ông ấy bảo anh xuất phát từ đêm nay, có chuyện gì để đến rồi nói.”

“Đêm nay??”

“Ừm.”

Giang Chu chậm rãi dừng bước lại, bắt đầu hơi cau mày.

Ông cha vợ này lại chơi trò gì đây?

Đã nói là ngày mai sẽ đi Bắc Hải rồi, tại sao đột nhiên lại bắt mình đi từ đêm nay?

Hơn nữa, chuyện này nên trực tiếp thông tri cho mình mới đúng, tại sao còn cần Phùng Tư Nhược truyền đạt cho mình?

Chẳng lẽ... Phùng gia lại có biến cố bất ngờ gì rồi sao?

“Anh về nhà luôn đây, em chuẩn bị đồ đạc đi, đêm nay chúng ta sẽ đi Bắc Hải.”

“Em... em không muốn về nhà, anh đã nói là sẽ ăn tết cùng nhau rồi.”

“Không phải đưa em về nhà, mà là dẫn em đi chơi, không cần lo lắng.”

“Thật không?”

“Ừm, mau chuẩn bị đi, cho em nửa tiếng.”

Khu chung cư Thánh Trạch.

“Cháu phải đi, lần sau sẽ đến!”

Phùng Tư Nhược thu dọn hành lý xong, liền để lại một tờ giấy cho cha Giang và mẹ Giang.

Sau đó, nàng liền thay một đôi giày da rất có phong cách thiếu nữ, rồi chạy lon ton xuống bên dưới.

Sau khi gặp mặt Giang Chu ở trước cửa khu chung cư, hai người liền đi thẳng ra sân bay, ngồi chuyến bay tám giờ tối đến Bắc Hải.

Toàn bộ quá trình bay hết hai tiếng rưỡi.

Khi đến Bắc Hải, cũng đã là gần 11 giờ đêm.

Lúc này, Phùng Sùng đã sắp xếp khách sạn xong, liền chờ hai người bọn họ ở đại sảnh khách sạn.

Sau khi làm thủ tục vào ở, Phùng Tư Nhược rất mệt mỏi mà nằm lỳ trên giường.

Sau đó đưa tay cởi chiếc tất dài, bàn chân nhỏ nhắn trắng nõn hơi đung đưa, bắt đầu nằm xem ti vi.

Nàng biết Giang Chu và cha có chuyện phải làm, cho nên định nằm xem ti vi một lúc, ngoan ngoãn chờ Giang Chu trở về.

Trong khu nghỉ ngơi của khách sạn, Phùng Sùng mở miệng nói, sắc mặt đầy nghiêm túc: “Thời gian gần đây trong nhà xuất hiện một nhóm người lạ mặt, chú điều tra một phen, mà không tra ra được cái gì cả.”

Giang Chu ngáp một cái, hơi suy tư một chút.

“Chỉ như vậy?”

“Ừm!”

“Ông anh cha vợ này, đêm hôm khuya khoắt mà ngài bắt cháu chạy đến đây, sau đó chỉ nói cho cháu biết cái này? Cháu còn tưởng rằng Phùng Viễn Sơn chết rồi cơ.”

Phùng Sùng cau mày lại, ông thấy rất không hài lòng với thái độ của tên con rể này: “Cháu phải biết rằng, từ xưa đến nay, Phùng gia đều không có người ngoài đi vào, chuyện này rất kỳ lạ.”

Giang Chu tỏ vẻ nghi ngờ: “Lần đầu tiên cháu đi vào Minh Tiềm Sơn Trang thì cũng là người xa lạ mà, tại sao không có ai cản cháu?”

“Cháu cho rằng cháu có thể vào nếu không có Y Vân giúp cháu à?”

“Thì ra là cô cô đã thả cháu đi vào...?” Giang Chu vẫn không cảm thấy gì: “Phùng lão giả tử muốn tổ chức dạ tiệc từ thiện, nên có người xa lạ cũng không phải là rất bình thường sao?”

“Nhưng từ sau khi nhóm người này xuất hiện, những người hầu bên chỗ cha của chú đã bị thay thế hết, hơn nữa, còn là thay thế hết trong một đêm.”

“Tất cả?”

“Ừm, bao quát cả cơ sở ngầm của chú xếp vào đó cũng bị sa thải hết.”

Biểu cảm của Giang Chu bỗng nhiên trở nên nghiêm túc: “Là Phùng Nhạc làm?”

“Không thể nào? Phùng Nhạc mà có bản lĩnh này thì đã trở thành người thừa kế từ lâu rồi, đâu cần phải sống chết đi theo cái nền tảng thương mại điện tử rách rưới kia chứ.”

“Nếu như không phải Phùng Nhạc, vậy có khả năng là Phùng Long không?”

Phùng Sùng lắc đầu rất dứt khoát: “Phùng Nhạc không thể, vậy Phùng Long càng không thể, Phùng Long không có bản lĩnh đó.”

Chương 725: Dạ tiệc từ thiện của Phùng gia, nhất định sẽ có chuyện lớn!

Giang Chu sờ cằm một cái: “Nếu như là như vậy, thì đúng là có chút kỳ lạ rồi, ngài nghĩ ra cái gì không?”

“Hiện giờ chú đang lo lắng hai chuyện.”

“Hai chuyện gì?”

Giọng nói của Phùng Sùng có vẻ hơi nặng nề hơn: “Đầu tiên, rốt cuộc thì tình trạng sức khỏe của cha là thế nào? Ông ấy bị

bệnh nặng thật? Hay là đang âm mưu thứ gì khác?”

Sau khi nghĩ xong, trong lòng Giang Chu bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ to gan: “Lẽ nào Phùng lão gia tử đã sớm ô hô? Có người nhanh chân chiếm trước?”

“Không thể nào!”

“Ngài cũng không được gặp mặt, làm sao biết là không thể?”

Phùng Sùng nhìn Giang Chu giống như đang nhìn một tên ngu: “Cháu cho rằng một nhân vật như ông ấy mà mất, thì có thể lừa gạt được người khác sao?”

Giang Chu không biết cách vận hành của những gia tộc lớn này như thế nào: “Chẳng qua là cháu cảm thấy, nếu như có người muốn làm như vậy, thì chưa chắc là đã không làm được.”

“Cái này thì cháu có thể yên tâm, trong đoàn đội chữa bệnh cho ông ấy cũng có người của chú, dựa theo người kia nói, thì tối hôm qua ông ấy vẫn rất tốt.”

“Vậy chuyện thứ hai mà chú lo lắng là gì?”

“Chú tương đối lo lắng về thân phận của những người mới xuất hiện kia, bởi vì chú có một cảm giác, không phải vô duyên vô cớ mà bọn họ lại xuất hiện ở đây.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Nếu như bọn họ có thể đi vào Minh Tiềm Sơn Trang, chứng tỏ Phùng lão gia tử đã ngầm đồng ý, vậy buổi dạ tiệc từ thiện kia, có thể sẽ xảy ra chuyện lớn.”

Phùng Sùng ngược mắt lên, nhìn Giang Chu một cái: “Cháu có suy đoán gì?”

“Giống như lần trước cháu đã nói, cháu cho rằng người thừa kế Phùng gia sẽ không phải là một trong số mấy người các chú.”

“Cháu cho rằng ông ấy sẽ giao Phùng gia cho một người ngoài?”

Giang Chu lắc đầu: “Cháu không phải Phùng Viễn Sơn, không biết ông ấy đang nghĩ cái gì, nhưng dựa theo tình hình bây giờ,

thì cũng chỉ có khả năng này.”

Phùng Sùng cầm chén cà phê lên: “Chúng cứ đâu?”

“Tổ chức một dạ tiệc từ thiện long trọng như vậy, mục đích tuyệt đối không phải là vì từ thiện, mà càng giống như là đang tìm rất nhiều người có địa vị xã hội đến để làm chứng, bằng không thì với tình trạng sức khỏe của Phùng Viễn Sơn bây giờ, tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này.”

“Làm chứng cái gì?”

“Làm chứng chuyện người thừa kế Phùng gia xuất hiện.”

Phùng Sùng yên lặng một lát: “Quả nhiên là cháu cũng nghĩ đến điều này.”

Giang Chu gật đầu: “Người ngã bệnh sẽ sa sút tinh thần, có đôi khi liên không muốn gặp cả bạn thân thiết nhất, làm sao có thể sẽ mời nhiều người đến nhà như thế chứ? Trừ phi là...”

“Trừ phi là ông ấy muốn tuyên bố một chuyện nào đó, đúng không?”

“Đúng thế, hơn nữa, chuyện này còn vượt qua sức tưởng tượng của tất cả mọi người, nên nhất định phải giống trống khua chiêng như vậy, để ngăn chặn miệng lưỡi của những người khác.”

Phùng Sùng chậm rãi tựa lưng vào sau ghế, tâm trạng càng ngày càng nặng nề hơn.

Ông biết suy đoán này của Giang Chu đã đúng tám chín phần mười.

Tổ chức dạ tiệc từ thiện chỉ là một mảnh lời.

Mục đích chính là mời đám người có địa vị ở Bắc Hải đến đây chứng kiến thứ gì đó.

Khả năng lớn nhất trong này chính là lựa chọn người thừa kế của Phùng gia.

Đương nhiên, ông cũng không tin cái suy đoán đầu tiên của Giang Chu.

Cho dù cha của ông có hồ đồ đến đâu đi nữa, thì cũng tuyệt đối không giao tài sản của Phùng gia cho người khác.

Bởi vì đây là ranh giới cuối cùng của cha, trừ phi căn bệnh này thật sự ảnh hưởng đến đầu óc của cha, bằng không thì chắc chắn là không có chuyện đó được.

Đúng lúc này, có tiếng giày cao gót vang lên ở trong đại sảnh khách sạn.

Phùng Y Vân mặc áo che gió màu đen cất bước đi vào.

Phùng Y Vân đeo một chiếc kính râm lớn, mũ dạ màu đen, che gần hết khuôn mặt của mình.

Nếu như không phải Phùng Y Vân đang đi thẳng về phía bên này, thì thậm chí Giang Chu còn không nhận ra.

“Cô cô, đã lâu không gặp!”

Phùng Y Vân tháo kính râm xuống, thần sắc phức tạp mà liếc nhìn Giang Chu một cái: “90 tỷ?”

Giang Chu nhếch miệng cười: “Bảng xếp hạng đó chỉ nói lung tung thôi, còn kém xa lắm.”

“Lần đầu tiên tôi thấy cậu, cậu vẫn chỉ là một người mới trong giới kinh doanh, không ngờ chỉ hai năm ngắn ngủi, mà cậu đã trưởng thành đến mức này rồi? Cậu là Thần Tài chuyển thế à?”

“Thần Tài là đưa tiền cho người ta, còn cháu thì không!”

Phùng Y Vân nở nụ cười vui mừng: “Cậu có bao nhiêu tiền cũng không sao, nhưng chỉ cần cậu có thể mang hạnh phúc cho tiểu Tư Nhược, vậy là tôi yên lòng.”

Giang Chu gật đầu: “Phùng Tư Nhược bây giờ đã bị cháu nuôi béo mũm mĩm rồi.”

“Con bé đâu rồi?”

“Cô ấy đang nghỉ ở trên phòng.”

Phùng Y Vân liếc nhìn Phùng Sùng: “Thật sự là con gái lớn không dùng được mà, rất lâu rồi Tư Nhược chưa về nhà?”

Nhắc đến chuyện này là Phùng Sùng lại nổi giận: “Còn nhà? Hai đứa chúng nó đã mua nhà ở Thượng Kinh rồi!”

Chương 726: Người thần bí xuất hiện trong Minh Tiềm Sơn Trang!

“Cậu muốn định cư cùng Tiểu Tư Nhược ở Thượng Kinh?”

“Không phải là định cư, mà chỉ mua cái biệt thự để ở thôi, hưởng thụ cuộc sống sau khi cưới trước mà thôi.”

Phùng Y Vân nhìn về phía Phùng Sùng: “Anh, chúng ta cũng phải chuẩn bị của hồi môn cho tiểu Tư Nhược thôi.”

Phùng Sùng nhin không được mà trừng mắt với Giang Chu: “Cứ như vậy mà còn đòi của hồi môn? Giao con gái cho tên này là anh đã thấy thua thiệt rồi.”

“Vậy cháu liền trực tiếp dẫn Tư Nhược bỏ trốn, đến khi đó ai khóc lóc cầu xin thì cháu cũng không dẫn cô ấy về.”

“Hít, em nghe thấy chưa, càng nghe là anh càng thấy tức giận rồi.”

Phùng Y Vân mỉm cười lắc đầu, không tiếp tục nói về cái đề tài này nữa.

Bởi vì Phùng Y Vân hiểu, anh mình vẫn luôn rất hài lòng với người con rể Giang Chu này.

Nếu như đổi thành người khác, thì anh mình còn chẳng thèm nói chuyện, chứ đừng nói là cãi nhau hay tức giận.

“Đúng rồi, Y Vân, bên trong sơn trang thế nào rồi?”

Phùng Y Vân nghe thế liền không cười nữa, vô thức hạ giọng xuống: “Không vào được Tiểu Lâu của cha, bọn họ cũng tự phụ trách ba bữa cơm một ngày.”

Phùng Sùng thở dài: “Xem ra chuyện này thật sự phát triển đến ngoài dự liệu của chúng ta rồi.”

“Thật ra thì chúng ta suy đoán nhiều cũng không có tác dụng gì, cứ chờ ngày mai là sẽ có kết quả thôi.”

“Mặc dù nói là nói như vậy, nhưng anh sợ chuyện sắp xảy ra sẽ khiến cho chúng ta không trở tay.”

Hai người nói xong, liền đồng loạt nhìn về phía Giang Chu.

“Cậu có ý kiến gì không?”

Giang Chu ngẩng đầu lên: “Nếu như mọi người lo lắng dạ tiệc từ thiện sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy hãy để cho nó không diễn ra được đi.”

Phùng Sùng cảm thấy rất bất ngờ với câu trả lời này: “Đây là quyết định của ông ấy, cháu làm thế nào để nó không diễn ra được?”

“Dạ tiệc từ thiện được tổ chức ở đâu?”

“Trong Minh Tiềm Sơn Trang có một lầu các chuyên dành cho yến hội.”

Giang Chu gật đầu: “Vậy cháu thuê vài người, đi đập cửa thủy tinh ở chỗ đó, đến khi đó thì Phùng Viễn Sơn cũng ngại mà không dám mở tiệc chiêu đãi mọi người nữa rồi, đúng không?”

Sau khi nghe xong, Phùng Sùng tỏ vẻ ghét bỏ: “Sao cháu luôn giống một tên côn đồ thế?”

“Đây là biện pháp đơn giản và trực tiếp nhất rồi.”

“Nhưng mà cũng bởi vì thế, Phùng gia sẽ mất mặt, hơn nữa cũng là trị ngọn chứ không trị gốc, chuyện nên xảy ra thì nó vẫn sẽ xảy ra thôi!”

Giang Chu giang hai tay ra: “Vậy thì cháu cũng không có biện pháp nào tốt rồi, bằng không thì cam chịu số phận đi.”

Sắc mặt Phùng Sùng trở nên âm trầm hơn vài phần: “Tình cảnh của chúng ta bây giờ thật sự quá bị động.”

“Nhưng đến bây giờ, chú còn không được nhìn thấy mặt của Phùng lão gia tử, không bị động thì còn có thể làm gì?”

“Cháu nói đúng, hơn nữa, cũng là vì chúng ta không thể gặp ông ấy cho nên mới thấy bất an.”

Ban đêm, hơn mười chiếc xe vận tải đi vào Minh Tiềm Sơn Trang.

Sau khi xe dừng lại, rất nhiều người nhảy xuống xe, bắt đầu chuyển bàn ghế các loại.

Hiện trường có một người mặc tây trang đen chỉ huy, bắt đầu bố trí cho buổi dạ tiệc từ thiện ngày mai.

Mười mấy phút sau, toàn bộ lầu các đều được trang trí đẹp đẽ và xa hoa, khí thế.

Những chiếc ghế trong hội trường đều được phân chia theo thân phận và địa vị.

Đồng thời cũng bắt đầu tiến hành thử micro...

Những người này có vẻ như cực kỳ chuyên nghiệp, âm thanh khi di chuyển đồ vật cũng rất nhẹ nhàng.

Nhưng càng nhẹ nhàng như vậy, thì càng lộ ra một tia quỷ dị.

Giống như là bọn họ đang làm một chuyện gì đó không thể lộ ra ngoài, không thể để người khác biết, mà chỉ có thể lặng yên không một tiếng động vậy.

Mặc dù tất cả mọi người trong nhà đều biết, ngày mai sẽ tổ chức một buổi dạ tiệc từ thiện.

Ngay cả mấy con chó trong góc tường cũng tương đối chờ mong.

Nhưng những người này vẫn vô thức mà tránh phát ra âm thanh quá lớn, quả thực là đang chột dạ.

Hiện tượng này chỉ có hai loại khả năng.

Hoặc là tố chất của nhân viên cao đến mức kỳ lạ.

Hoặc chính là nội tâm cảm thấy rất không an toàn.

Lúc này, trong tòa lầu các Công Chua ở một sườn dốc nhỏ.

Chiếc Maybach màu đen chậm rãi lái đến, dừng lại trước một gốc cây Ngô Đồng rất lớn.

Giang Chu, Phùng Sùng và Phùng Y Vân lần lượt xuống xe, đứng ở trên sườn dốc, nhìn về phía đám người đang bận rộn kia.

Dưới bóng đêm đen thui lụi, rất nhiều lầu các trong sơn trang đều đã tắt đèn.

Lại công thêm bóng đêm đen xì, làm cho tất cả mọi thứ đều trở nên nặng nề và kiềm nén.

Ba người nhìn nhau không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn vào những công nhân đang bố trí cho buổi dạ tiệc từ thiện ngay mai.

Khi ánh trăng xuất hiện từ phía sau một đám mây rất dày và nặng.

Một chiếc xe Sedan màu đen chậm rãi lái vào Minh Tiềm Sơn Trang.

Chiếc xe này không nhanh không chậm đi thẳng về lầu các tổ chức yến hội.

Chương 727: Người thần bí xuất hiện trong Minh Tiềm Sơn Trang! (2)

Sau khi chiếc xe đến mục đích, một người đàn ông mặc tây trang màu trắng xuống xe.

“Người kia là ai vậy?” Giang Chu nhìn về phía cha vợ của mình.

Phùng Sùng lấy lại tinh thần: “Người này là thư ký riêng của ông ấy.”

“Hơn nửa đêm rồi mà lại đến đây, người này đến kiểm tra tình trạng trang trí à?”

“Không biết nữa!”

Đúng lúc này, Phùng Y Vân bỗng nhiên giơ tay lên, còn nói: “Nhìn kia!”

Chỉ thấy vị thư ký riêng kia xuống xe xong thì không đi thẳng đến tòa lầu các tổ chức yến hội, mà là đi vòng qua xe hơi, rồi cung kính kéo cửa xe ra.

Phùng Sùng hơi cau mày, còn cho rằng người ngồi trong xe là cha mình.

Bởi vì...địa vị của người thư ký này rất cao, cho dù có gặp mình thì cũng sẽ lấy thái độ bạn bè để nói chuyện.

Ngoại trừ cha ra, thì người này sẽ không bao giờ lộ ra thái độ cung kính như vậy.

Nhưng điều làm cho Phùng Sùng bất ngờ là, người bước xuống xe không phải là gia chủ của Phùng gia, Phùng Viễn Sơn.

Mà là một người đàn ông ăn mặc khá mộc mạc.

Người đàn ông này có chiều cao gần với Giang Chu, chắc hẳn cũng phải 1m8.

Khóe mắt hơi cong cong, nhìn qua giống như là đang cười.

Nhưng rất rõ ràng là, khóe miệng người này không cong lên.

Sau khi người này xuống xe, đám công nhân đang trang trí hội trường lập tức lùi qua hai bên.

Sau đó, liền thấy vị thư ký riêng kia nói gì đó với người đàn ông này.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào hội trường.

“Người kia là ai vậy?”

Giang Chu không quá quen thuộc với người của Phùng gia, vì vậy liền phát ra một câu hỏi tương tự.

Nhưng hẳn chờ một lúc lâu, mà vẫn không nhận được câu trả lời.

Bởi vậy, Giang Chu hơi quay đầu, liền phát hiện sắc mặt của Phùng Sùng và Phùng Y Vân đã trở nên cực kỳ ngưng trọng.

“Hai người cũng không biết?”

Phùng Sùng gật đầu: “Đúng là chú chưa từng nhìn thấy người này.”

Giang Chu ồ một tiếng, nhìn về phía Phùng Y Vân: “Vậy cô cô đã từng nhìn thấy chưa?”

“Khá quen, nhưng... Lại cảm thấy chưa từng quen biết.”

“Nếu như là một người không quen biết, vì sao thư ký kia là cung kính với người này như vậy?”

“Chúng ta cũng đang suy nghĩ vấn đề này.”

Giang Chu sờ cảm một cái, yên lặng một lúc lâu rồi bỗng nhiên cất bước đi xuống dưới sườn dốc.

Phùng Y Vân và Phùng Sùng thấy thế, vội vàng gọi Giang Chu lại: “Cháu làm gì thế?”

“Cháu vụng trộm chạy qua, nghe xem bọn họ đang nói gì.”

“Cháu cũng đã là một đại gia có tài sản gần 100 tỷ rồi, làm sao còn thích làm cái loại chuyện lén lút lút lút này?”

Giang Chu dừng bước lại, nhìn về phía cha vợ của mình:

“Ngài không muốn biết bọn họ đang nói gì à??”

Phùng Sùng ghen hòng: “Chú... Đúng là chú cũng muốn biết.”

“Vậy thì còn đứng ở đây làm gì, đi thôi!”

Phùng Sùng do dự một chút, rồi vẫn cất bước đi theo.

Tuy cái hành vi lén lút này rất đáng xấu hổ.

Loại người có thân phận và địa vị như ông sẽ không bao giờ làm, nhưng thời điểm này thì khác.

Thời điểm đặc thù, dùng biện pháp đặc thù cũng không có gì đáng trách.

Bởi vì chuyện khẩn cấp bây giờ là làm rõ ràng chuyện ngày mai.

Biến bị động thành chủ động.

Vì cái này, xấu hổ thì xấu hổ đi.

Hơn nữa, nghe trộm trong nhà mình thì có gì phải xấu hổ chứ?

Phùng Sùng đi xuống sườn dốc, trong lòng đột nhiên cảm thấy loại hành vi này có chút kích thích.

Bảo sao mọi người đều nói đàn ông đều là những chàng trai chưa lớn.

Lúc này, Giang Chu hóp lưng như mèo, bước chậm rãi qua bên đó.

Sau đó, vừa đi vừa nghĩ, lại hữu kinh vô hiểm mà vòng qua đám công nhân đang chuyển đồ.

Ngay sau đó, hắn dán lưng mình vào bức tường phía sau lầu các.

Đi từng bước nhỏ, chậm rãi di chuyển về phía hai cái cửa sổ lớn kia.

Phùng Sùng cũng đi theo quỹ tích hành động của Giang Chu, một đường đi đến gần, bước chân cũng chậm lại.

Sau đó ông vừa ngẩng đầu lên, Giang Chu đã leo lên ban công tầng hai.

Trời ạ...

Tên nhóc thối này từng làm kẻ trộm à?

Phùng Sùng nhìn động tác như nước chảy mây trôi của đôi phương, liền hoảng sợ đến líu lưỡi.

Tên con rể này còn buôn bán kinh doanh cái gì.

Có thân thủ này mà không đi làm kẻ trộm thì đúng là uổng phí mà.

Dưới ánh trăng, Giang Chu nhìn vào bên trong nhà.

Hai lỗ tai của hắn dán chặt vào thủy tinh, cố gắng nghe ngóng những âm thanh ở.

“Sao cậu giống như là một tên trộm chuyên nghiệp vậy?”

“Khi còn bé cháu từng ở nhà bà nội, thường xuyên thừa dịp đêm hôm khuya khoắt mà đi trộm dưa của nhà hàng xóm, chưa từng bị bắt lần nào.”

Phùng Sùng nghe thế liền ngăn ra: “Trước khi nhà cậu khó khăn đến mức còn không có dưa hấu để ăn à?”

Giang Chu quay đầu nhìn thoáng qua: “Không phải, dưa trộm được ăn ngon và ngọt hơn nhiều, có lẽ đây chính là hương vị ngọt ngào của thành quả lao động.”

Khóe miệng Phùng Sùng co quắp một cái.

Hóa ra là mình vẫn đánh giá nhân phân của tên nhóc này quá cao rồi.

Chương 728: Người thần bí xuất hiện trong Minh Tiềm Sơn Trang! (3)

Cái gì mà cần cù, kiên cường, dũng cảm, thật thà...

Những cái từ ngữ này, hoàn toàn không có liên quan gì với tên này cả.

“Sao rồi sao rồi, có nghe thấy cái gì không?”

“Vị thư ký kia đang nói mấy chuyện ngày mai, đúng là không có gì đặc biệt.”

Phùng Sùng cũng định leo lên, nhưng thử vài lần đều thất bại: “Còn gì nữa không?”

Giang Chu yên lặng một lát, hai mắt đột nhiên sáng lên: “Hình như bên kia có một cô gái đi đến, còn có một cặp đôi đi tắt đèn rất đẹp.”

“???”

“Thật mà, cháu không gạt chú đâu.”

Phùng Sùng cau mày, lại có một loại xúc động muốn leo lên: “Nào, mau kéo chú lên với, để chú nghe một chút.”

Khóe miệng Giang Chu bỗng nhiên cong lên: “Cha vợ, ngài cũng không phải thứ gì tốt mà.”

“Cút, tôi là sợ cậu không quen với người Phùng gia, cho nên bỏ sót chuyện quan trọng.”

“Được rồi được rồi, ngài yên tâm đi, trên này chỉ có hai người bọn họ, không có đôi đẹp và tắt đèn gì đó đâu.”

“...”

Lúc này, trong Minh Tiềm Sơn Trang yên lặng như tờ.

Ánh trăng trên bầu trời thường xuyên bị những đám mây lơ lửng che khuất.

Còn có những cơn gió lạnh của mùa đông thổi qua.

Làm cho Giang Chu thấy hơi lạnh lẽo.

Nhưng vì cha vợ của mình, hắn vẫn kiên trì lắng nghe, cố gắng nghe ngóng những âm thanh ở.

Một số thời điểm không nghe thấy, thì hắn liền mở to mắt mà nhìn, hy vọng có thể dùng thị giác để kiểm được nhiều tin tức hữu dụng hơn.

Người đàn ông ăn mặc mộc mạc kia khoảng tầm 40 50 tuổi, chỉ là nhìn gương mặt thì tuổi tác cũng không khác Phùng Sùng là bao.

Tướng mạo rất bình thường, căn bản là loại người ném vào trong đám đông là không ai nhận ra.

Nhưng không biết vì sao, Giang Chu luôn cảm thấy người này có một tia gian trá.

Nhưng mà có một chuyện rất kỳ lạ làm cho hắn không thể không chú ý.

Đó chính là khi người này nghe vị thư ký kia nói chuyện, thì luôn tỏ vẻ rất thật thà khiêm tốn.

Đây là một loại biểu cảm rất đối lập, gần như là khó có thể nhìn thấy ở trên cùng một người.

Trừ phi là người này đang giả vờ một loại biểu cảm trong đó.

“Phi... Tốt...”

“Phé ...Hào...?”

“Phân...Hào...?”

Phùng Sùng nghe thấy Giang Chu lẩm bẩm, nhìn không được mà ngẩng đầu lên: “Cháu đang nói cái gì đó?”

Giang Chu quay đầu: “Vị thư ký kia đột nhiên lại hạ giọng xuống, cháu không nghe thấy cái gì cả, chỉ có thể đọc ‘khẩu hình’ thôi.”

“Cháu...cháu còn hiểu cả ‘khẩu hình’?”

“Không hiểu, nhưng cũng có thể đoán mà, chẳng may đúng thì sao?”

Phùng Sùng ồ một tiếng: “Ồ giữa là gì?”

Giang Chu dịch chuyển cơ thể qua bên trái một chút: “Không biết, nhưng miệng người kia luôn nhắc đi nhắc lại đến mấy từ này, chắc là mấy từ rất quan trọng...”

Ở giữa?

Phế Hào?

Này cmn là cái gì chứ?

“Rốt cuộc cháu có làm được hay không?”

Giang Chu lắc lắc cánh tay đã hơi đau: “Cháu cảm thấy phim truyền hình đều cmn gặt người, nào có đọc ‘khẩu hình’ gì chứ, cháu chỉ thấy abc xyz mà thôi.”

Phùng Sùng cau mày lại: “Hay là ngày mai tìm một người chuyên nghiệp đến để hỏi một chút?”

“Đồ chơi này mà cũng có chuyên nghiệp à?”

“Không biết, để chú tìm người hỏi xem có biết ai biết đọc ‘khẩu hình’ hay không, cháu không cần đoán, cố gắng ghi nhớ là được rồi.”

Giang Chu gật đầu, cố gắng ghi nhớ cách phát âm của vị thư ký kia.

Cuối cùng nhìn một chút, hẳn không khỏi thấy ghê tởm, cánh tay cũng nổi một tầng da gà.

Mẹ nó, nhìn chăm chăm môi của một người đàn ông, cảm giác này thật cmn kỳ quái.

Lát nữa trở về khách sạn, nhất định phải hôn cho Phùng Tư Nhược không xuống được giường, để làm dịu cái cảm giác này.

Một lúc lâu sau, hai người trong phòng bỗng nhiên không nói chuyện nữa.

Bọn họ chỉnh sửa quần áo, rồi rời khỏi chỗ này.

Giang Chu cũng thuận thế nhảy xuống dưới, vội vàng xoa xoa đôi bàn tay đã đông cứng của mình.

“Xong rồi, bọn họ sắp đi rồi.”

“Đi đâu?”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Hay là cháu trực tiếp nói cho chú biết Phùng Viễn Sơn muốn làm gì nhé?”

Phùng Sùng đột nhiên tròn tròn mắt lên: “Cháu biết à?”

“Cháu thì biết cái đéch gì.”

Nội tâm của Phùng Sùng bây giờ rất rối loạn, cho nên mới hỏi một vấn đề ngu ngốc như vậy.

Nhưng điều này cũng chứng tỏ ông đang rất lo lắng và buồn rầu.

Một người bỗng nhiên xuất hiện ở Minh Tiềm Sơn Trang, lại còn có thư ký riêng của cha đi cùng.

Hơn nữa ban đêm còn chạy đến đây để kiểm tra cho buổi dạ tiệc từ thiện ngày mai.

Loại tình hình này, càng nghĩ lại càng thấy rất kỳ lạ.

Đúng lúc này, Giang Chu chợt phát hiện đũng quần mình lóe sáng.

Ánh mắt hần hơi hoảng hốt, vô thức mà che lại.

Kết quả vừa che, lòng bàn tay liền tiếp xúc với điện thoại di động của mình.

“Mẹ kiếp, làm mình sợ muốn chết, cứ tưởng nó chuyện bị nổ tung nữa.”

Giang Chu thở phào nhẹ nhõm, lấy điện thoại di động ra xem.

Trên màn hình điện thoại xuất hiện hai chữ rất to: Phùng Nhạc.

Chương 729: Phùng Tư Nhược nhất định là yêu tinh!

Khi cha vợ đưa thiệp mời cũng đã nói.

Người đề cử mình với Phùng Viễn Sơn không phải cha vợ, mà là người từng hợp tác với mình, Phùng Nhạc.

Tuy rằng Giang Chu không hiểu mục đích của Phùng Nhạc là gì.

Nhưng nói tóm lại, hần vẫn được coi là vị khách mà Phùng Nhạc mời đến.

Bữa dạ tiệc từ thiện sẽ được bắt đầu vào ngày mai, nếu Phùng Nhạc thành tâm mời mình đến Phùng gia làm khách, vậy Phùng Nhạc gọi điện thoại cho mình cũng không có gì kỳ lạ.

Một phút trò chuyện kết thúc, Giang Chu liền nhét điện thoại di động vào túi áo.

“Phùng Nhạc nói là muốn gặp cháu một lần, nói là có chuyện muốn tâm sự.”

Phùng Sùng yên lặng một lát, sau đó liền gật đầu, mở miệng: “Xem ra Phùng Nhạc cũng nhận ra có điều không đúng.”

Giang Chu tương đối tán thành cái suy nghĩ này: “Phùng Nhạc cũng không phải người ngu, chúng ta đoán được thì Phùng Nhạc cũng có thể đoán được.”

“Vậy cháu định làm gì?”

“Nếu như Phùng Nhạc mời cháu đến, vậy không muốn đi gặp cũng không được, hơn nữa, cháu còn thể thăm dò ông ta một phen.”

Phùng Sùng cảm thấy đây cũng là một biện pháp hay: “Được, vậy cháu đi tìm Phùng Nhạc đi, chú và Y Vân sẽ đi tìm người biết đọc khẩu hình.”

Giang Chu nhìn không được mà tròn tròn mắt lên: “Thật sự có người luyện cái này sao?”

“Không biết, nhưng dù sao cũng tốt hơn là lo lắng suông, đây là đầu mối duy nhất của chúng ta bây giờ.”

“Được rồi, vậy chúng ta liền chia ra hành động!”

Phùng Sùng đang định rời đi, bỗng nhiên quay đầu hỏi: “Tur Nhược làm sao bây giờ? Con bé ở khách sạn một mình có an toàn không?”

Giang Chu nhớ ra bạn gái ngốc manh của mình: “Không có gì, cháu sẽ mang cô ấy đi dự tiệc.”

“Cháu dẫn Tur Nhược đi gặp Phùng Nhạc? Vậy chẳng phải quan hệ của chúng ta sẽ bại lộ sao?”

“AH... Cái này thì không đâu.”

Phùng Sùng tỏ vẻ buồn bực: “Phùng Nhạc biết chuyện của cháu và Tur Nhược? Vậy vì sao Phùng Nhạc không nghi ngờ quan hệ của chúng ta?”

Giang Chu do dự một chút rồi mới mở miệng: “Nói một cách chính xác, thì Phùng Nhạc đã từng định giới thiệu cháu gái cho cháu, chỉ là ông ta không biết cháu và Tư Nhược đã biết nhau từ trước thôi.”

“Cái gì?!”

“Cha vợ, ngài đừng kích động!”

Sắc mặt Phùng Sùng nhất thời biến thành tái nhợt: “Phùng Nhạc dám dùng con gái chú để lôi kéo đồng bạn hợp tác á? Mẹ kiếp!”

Giang Chu vội vàng làm một thủ thế im lặng: “Cha vợ, ngài nhỏ giọng một chút, vị thư ký kia chưa đi xa đâu.”

“Dẫn chú đi gặp Phùng Nhạc, chú muốn lột da tên này!”

“Chú tỉnh táo một chút đi, bây giờ không phải là lúc để trả thù, hơn nữa, không phải cháu đã trừng trị Phùng Nhạc cho chú rồi sao, một cái hạng mục tốt như vậy mà thành ra thế này, ông ta cũng đã nhận được quả báo và trừng phạt rồi.”

Phùng Sùng hít một hơi thật sâu: “Chờ dạ tiệc từ thiện kết thúc, chú phải đánh cho tên này ị ra shit mới thôi!”

“Ngài tởm quá...”

“Cút!”

Phùng Sùng tức giận siết chặt tay, hùng hùng hổ hổ đi ra, vòng qua sườn dốc tìm Phùng Y Vân.

Giang Chu nhìn thấy một màn này, nhin không được mà chép miệng một cái.

Thì ra không chỉ có chú Sở mới nóng tính.

Mấy ông cha vợ này, hình như là không ai có tính tình tốt cả.

Không thể trêu vào không thể trêu vào.

Sau này vẫn khiêm tốn làm người thì tốt hơn.

Giang Chu quay đầu nhìn thoáng qua tòa lầu các ở phía sau, hai mắt từng bước thâm thúy hơn.

Sau đó, hắt rời khỏi Minh Tiềm Sơn Trang, ngồi taxi về khách sạn.

Tầm 11 giờ đêm, trong phòng 603.

Ti vi đang phát sóng tập cuối của bộ phim “Tam thiên kim họ Hạ!”

Ba chị em vốn đang tranh giành cầu xé nhau từ đầu phim, thế mà lại thân thiết như xưa.

Còn ôm nhau, thân thiết gọi chị chị em em như chưa từng có thù hận gì.

Đây đại khái là đặc điểm của phim truyền hình trong nước đi.

Đại đa số đều trái ngược với kết cục ngoài thực tế.

Thực tế không có tha thứ và tỉnh ngộ, chỉ có sai lầm nối tiếp sai lầm mà thôi.

Giang Chu đứng ở cửa nhìn một lúc, biểu thị cảm thán với cái kết cục này.

Chị gái và em gái tranh giành một người đàn ông, hầu như cả hai đã sử dụng hết tất cả vốn liếng.

Tuy rằng cuối cùng em gái buông tay, ly hôn với anh rể.

Mà anh rể cũng tu thành chính quả với người mình yêu thật lòng là chị gái.

Nhưng mà... Cuộc sống sau này phải làm sao bây giờ?

Gặp mặt nhau không thấy mất tự nhiên sao?

Giang Chu hít một tiếng, lòng thầm nói gia đình này chơi thật là cmn biết chơi.

Đã như vậy rồi mà còn có thể hòa thuận!

Thật không biết là em gái quá sáng khoái hay là chị gái quá hào phóng nữa.

Những cái khác thì không nói, trái lại thì ông anh rể này sướng nhất rồi.

Đơn giản chính là tấm gương của những thanh niên mẫu mực như mình.

Còn bên kia, Phùng Tư Nhược đã nói chờ hấn về thì đang lăn ra ngủ.

Cả người nằm nghiêng qua bên phải, cái mông mượt mà hơi vênh lên.

Hô hấp của nàng mềm mại nhẹ nhàng mà đều đều, biểu cảm ngoan ngoãn như một con thỏ nhỏ.

Hàng lông mi càng thêm cao vút bởi vì đang nhắm mắt.

Cái váy bị kéo lên, hai cái chân thon dài trắng nõn đã lộ ra ngoài không khí.

Trong miệng còn lẩm bẩm vài câu gì đó.

Chương 730: Phùng Tư Nhược nhất định là yêu tinh! (2)

Ánh mắt Giang Chu hiện lên vẻ cung chiều, lập tức nhẹ nhàng đi qua.

Hắn đi đến bên giường mới dừng lại, đưa tay sờ mái tóc của nàng.

“Phùng Tư Nhược?”

“Ừm...”

“Đang ngủ?”

Giấc ngủ này của Phùng ngọc manh không sâu, cho nên gọi một cái là tỉnh.

Nhưng mà đầu óc của nàng vẫn mơ mơ màng màng, trong đôi mắt xinh đẹp viết đầy mờ mịt.

Nhưng chuyện này không làm lỡ việc nàng thấy vui vẻ khi nhìn thấy Giang Chu.

“Anh đã trở về nha?”

Giang Chu véo má của nàng một cái: “Ngủ rất ngon nha, có nhớ anh hay không?”

Phùng Tư Nhược ngáp một cái, vô thức gật đầu.

“Thay quần áo đi, anh dẫn em ra ngoài chơi, em chỉ phụ trách ăn, không cần nói gì cả.”

Phùng Tư Nhược ngẩng đầu lên: “Cùng ai nha?”

“Cùng chú hai của em, Phùng Nhạc.”

“Ồ, vậy em đi chải đầu, anh chờ em một lát.”

“Ừm, đi thôi!”

Phùng Tư Nhược xuống giường, giẫm chân đôi dép bông đi vào nhà vệ sinh, sau đó dùng lược của khách sạn mà bắt đầu chải những sợi tóc bị rối khi ngủ.

Giang Chu ngồi ở bên giường một lúc, lại cảm thấy hơi buồn chán, thế là hắn cũng đi vào nhà vệ sinh.

Hắn dựa ở khung cửa, nhìn đôi chân của Phùng Tư Nhược, da thịt trắng nõn dưới ánh đèn lại tỏa ra một vẻ non mịn như ngọc.

Cô bé này, chắc chắn là yêu tinh.

Phùng Tư Nhược chải đầu, kỳ quái nhìn Giang Chu: “Anh làm gì nha?”

“Thường thức yêu tinh nhà ta một chút.”

“Ồ!”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, chải tóc xong liền buộc thành đuôi ngựa.

Một lúc sau, hai người chuẩn bị xong liền rời khỏi khách sạn.

Đêm tối ở Bắc Hải, những ngọn đèn lồng lấy chiếu sáng làm cho ánh trăng và sao ảm đạm đi không ít.

Giang Chu tìm Tiết Mạn Ny để mượn một chiếc xe, rồi đi vào trung tâm thành phố.

Phùng Tư Nhược ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, ánh mắt nhìn qua bên ngoài cửa sổ.

Đối với nàng mà nói, Bắc Hải chính là quê hương, nhưng sự phồn hoa của Bắc Hải vẫn luôn không thuộc về nàng.

Bởi vì nàng rất ít khi ra ngoài, rất ít khi đi dạo phố, nhất là buổi tối thì lại càng không.

Giang Chu vừa lái xe, vừa nhìn biểu cảm của Phùng Tư Nhược.

“Chắc chắc chắc, nhìn dáng vẻ chưa va chạm xã hội của em kìa.”

“Hừ!”

Phùng Tư Nhược nhú mũi một cái, quay đầu đi không để ý đến Giang Chu.

Dựa theo địa chỉ Phùng Nhạc gửi đến, Giang Chu lái xe đưa Phùng Tư Nhược đến số 46 đường Trường Xuyên.

Có điều, nơi này cũng không phải quán cà phê gì cả.

Bên kia chỉ có một bức tường màu đen có trang trí đèn nê ông.

Giang Chu nhìn bốn phía một chút, không khỏi ngơ ngác.

Nơi này cmn đâu có giống quán cà phê đâu?

Có phải Phùng Nhạc uống nhiều quá nên trêu chọc mình không?

“Em biết gần đây có quán cà phê nào không?”

Phùng Tư Nhược tràn đầy mờ mịt, mềm nhũn mà hỏi ngược lại một câu: “Đây là đâu nha?”

Giang Chu nghe thấy lời này, khóe miệng liền co quắp một cái.

Hỏi đường một thiếu nữ luôn ru rú trong nhà, có khác gì đàn gảy tai trâu không.

Hắn yên lặng một lát, liền lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại cho Phùng Nhạc.

Nhưng đúng lúc này, bức tường màu đen kia bỗng nhiên lại có một cánh cửa với phong cách ẩn giấu được mở ra.

Ánh đèn ấm áp ở bên trong liền trút xuống, còn có thể nhìn thấy bóng người hiện lên từ.

Lúc này, Phùng Nhạc mặc tây trang liền bước ra ngoài, trong miệng ông ta còn ngâm điệu thuốc.

Hình như Phùng Nhạc cũng đoán được thời gian, cho nên mới đi ra đón Giang Chu.

“Cậu em Giang, đã lâu không gặp!”

Giang Chu xuống xe, cười yếu ớt rồi bắt tay với Phùng Nhạc: “Tôi còn tưởng mình đi nhầm nữa, quán cà phê này còn không có cả biển luôn à.”

Phùng Nhạc vỗ vỗ bả vai của Giang Chu: “Đây là một quán cà phê theo dạng hội viên, người có thể đi vào trong phải có giá trị con người cao, và cần hội viên giới thiệu nữa, cho nên căn bản là không có biển hiệu gì cả.”

“Wow, hóa ra là địa phương mà kẻ có tiền mới có thể đến.”

Giang Chu gật đầu, lòng thầm nói mấy kẻ có tiền này thực sự là biết trang bức.

Uống cà phê còn phải làm thẻ hội viên, trà sữa không ngon hơn cái đồ chơi này à.

“Chú hai, chào buổi tối!”

Trong khi hai người nói chuyện, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên xuống xe.

Nàng buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo len cao cổ màu trắng sữa, vòng eo mảnh khảnh thon gọn và tinh tế.

Đôi mắt tỏa sáng lấp lánh dưới ánh trăng.

Phùng Nhạc vừa nhìn thấy cháu gái xuất hiện thì cảm thấy rất bất ngờ.

“Tư Nhược, cháu cũng đến rồi à?”

Phùng Tư Nhược gật đầu, cười ngọt ngào: “Cháu đi chơi với Giang Chu nha.”

Phùng Nhạc nhìn thoáng qua Giang Chu, ánh mắt từ từ thâm thúy hơn vài phần: “Cậu em Giang này, không ngờ cháu gái tôi lại thực sự rơi vào tay cậu đấy.”

“Thứ duyên phận này, nói cũng không nói rõ, dù sao thì nhìn nhau thuận mắt liền ở cùng nhau thôi.”

“Hai người... Đã gặp phụ huynh của nhau chưa?”

Giang Chu ngược mắt lên, liếc nhìn Phùng Nhạc một cái:
“Yêu đương mà thôi, cũng không phải muốn kết hôn, nên gặp phụ huynh quá sớm làm gì, quan niệm và tư tưởng của Phùng tổng hơi cổ hủ rồi.”

Chương 731: Phùng Tư Nhượng nhất định là yêu tinh! (3)

Phùng Nhạc hỏi lại: “Còn chưa gặp à?”

“Cũng không thể nói như vậy, bởi vì đúng là đã gặp qua một vị.”

Phùng Nhạc liền biến sắc, mí mắt bỗng nhiên nhảy lên: “Cậu đã gặp anh cả của tôi rồi à?”

Giang Chu giả bộ vô cùng kinh ngạc: “Ngài nói cha của Tư Nhượng à? Không có mà!”

“Vậy người mà cậu gặp là ai?”

“Không phải là ngài sao? Ngài là chú của Phùng Tư Nhượng mà!”

“...”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Không không không, cậu nói rất đúng, tôi là chú ruột của Tư Nhượng, cũng coi như là phụ huynh rồi, ha ha ha ha!”

Rõ ràng là Phùng Nhạc vừa thở phào nhẹ nhõm, rồi lại cười phá lên.

Hơn nữa, nụ cười này còn vui vẻ hơn nụ cười trước nhiều.

Bởi vì trong lòng Phùng Nhạc, Giang Chu là đồng bạn hợp tác của mình.

Tuy rằng Tụ Mỹ đang xuống dốc không phanh, khiến cho hai người kết thúc hợp tác.

Nhưng mặc kệ thế nào, thì Phùng Nhạc vẫn rất bội phục năng lực và thiên phú trong ngành internet của Giang Chu.

Hơn nữa, trong khái niệm của Phùng Nhạc, ông ta là người đầu tiên vươn cảnh ô liu cho Giang Chu.

Nếu như Giang Chu mà hợp tác với anh cả, tất nhiên ông ta sẽ có một loại cảm giác như may áo cho người khác mặc.

Nhưng mà bây giờ xem ra... Giang Chu và cháu gái của mình mới chỉ nằm ở giai đoạn tình đầu ý hợp mà thôi.

Cũng chưa suy nghĩ đến chuyện cưới xin gì cả.

Đây quả thực là rất phù hợp với quan điểm yêu đương của đám thanh niên bây giờ.

Cái gì mà yêu đương mà không lấy kết hôn là mục đích thì đều là đùa giỡn lưu manh.

Mấy lời này đã quá hạn từ lâu rồi.

Thậm chí có người còn chỉ thích yêu đương hẹn hò, cả đời này đều không muốn kết hôn nữa kìa.

Chuyện là mình lo lắng, chắc là do mình nghĩ nhiều thôi.

Phùng Nhạc mỉm cười, nhin không được mà đưa tay vỗ vỗ bả vai của Giang Chu.

Giang Chu cũng rất lễ phép mà cười hai tiếng với Giang Chu, nhưng trong lòng lại nhin không được mà thầm mắng một câu lão hồ ly.

Mẹ kiếp, nói bóng nói gió đều đang xác nhận xem hấn có quan hệ gì với Phùng Sùng không.

Thương nhân, nội tâm đều rất đen!

“Giang Chu, Tư Nhược, đừng đứng ở ngoài này nữa, nào nào, đi vào trong ngồi thôi.”

Phùng Nhạc thu nụ cười lại, vươn tay ra, làm ra một dấu tay xin mời.

Giang Chu thấy thế liền dắt Phùng Tư Nhược đi vào trong.

Trong quán cà phê chế độ hội viện này.

Có rất nhiều ăn mặc tây trang đang cười cười nói nói.

Khi nhìn thấy có gương mặt xa lạ xuất hiện, thì bọn họ đều lộ ra vẻ tò mò.

Có điều, những người này vẫn chú ý đến Phùng Tư Nhược nhiều hơn là Giang Chu.

Đây là một cô bé ngây thơ và hồn nhiên, xinh đẹp giống như một Thiên Sứ vậy.

Đúng là không nhìn thấy một mỹ nữ như vậy ở nơi như thế này nhiều.

“Nào nào nào, mời ngồi!”

Dưới sự dẫn đường của Phùng Nhạc, Giang Chu liền nắm tay Phùng Tư Nhược đi đến một cái ghế dài đã được đặt trước.

Sau đó, hắn gọi cho nàng một ly Cappuccino, cùng với một ít đồ ngọt và bánh ngọt.

Từ trước đến giờ, Phùng ngọc manh vẫn luôn rất nghe lời Giang Chu.

Trước khi đến đây, hắn đã giao cho nàng một nhiệm vụ, chính là vui chơi giải trí.

Cho nên, nàng chỉ cần vui chơi giải trí là được, còn đâu thì mặc kệ.

Lúc này, Giang Chu cởi áo khoác ra, dựng lên ghế.

“Phùng tổng, Tụ Mỹ bây giờ thế nào rồi?”

Phùng Nhạc nhấp một ngụm cà phê: “Cũng không tệ lắm, lưu lượng đang trở lại, lượng tiêu thụ cũng tăng cao hơn không ít.”

Giang Chu không khỏi giơ ngón tay cái lên: “Tôi biết ngay là Phùng tổng nhất định có thể ngăn cơn sóng dữ mà.”

“Nào có nào có, đây cũng là nhờ cậu đánh nền móng cho Tụ Mỹ thôi.”

“Phùng tổng quá khách khí rồi, đó là điều tôi phải làm mà.”

Hai người nhìn nhau cười, bầu không khí rất vui vẻ.

Nhưng tình trạng thực sự của Tụ Mỹ là rất kém cỏi, kém đến mức chẳng mấy chốc là sẽ phải đóng cửa.

Thật ra thì hai người đều ngầm hiểu chuyện này, chỉ là lấy nó ra làm lời nói dạo đầu mà thôi.

Quả nhiên, sau khi tiếng cười chấm dứt, Phùng Nhạc bỗng nhiên mở miệng.

“Giang Chu, cậu có hiểu về các xí nghiệp của Phùng gia chúng tôi không?”

Giang Chu thu nụ cười lại: “Từng xem qua tài liệu, bằng không thì tôi cũng sẽ không yên tâm mà hợp tác với Phi Độ.”

Phùng Nhạc liếc nhìn Phùng Tư Nhược, bỗng nhiên hơi hạ giọng xuống: “Không gạt cậu chứ, cha tôi đã mắc bệnh ung thư, thời gian không còn nhiều nữa.”

Giang Chu tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc: “Tại sao có thể như vậy?”

Phùng Nhạc gật đầu: “Sinh lão bệnh tử, đây là quy luật mà không ai có thể thoát được, có nhiều tiền đi nữa thì cũng không thể trốn thoát.”

“Công nhận ...”

“Nhưng mà chắc cậu cũng nghe lời đồn rồi nhỉ, rất có thể tôi sẽ là người thừa kế của Phùng gia.”

Giang Chu do dự một lát rồi gật đầu: “Đúng là tôi thường xuyên nghe thấy mấy lời đồn như vậy.”

Phùng Nhạc hít sâu một hơi: “Chỉ còn một chút nữa thôi là tôi sẽ trở thành người đứng đầu Phùng gia rồi, nhưng mà cái bước mấu chốt này lại phải nhờ vào cậu đấy, Giang Chu!”

“Tôi á???”

~~~~~

hết bạo chương, trở về 6-9c một ngày như thường nhé!!!

Thật ra thì tất cả kinh ngạc của Giang Chu đều là giả vờ.

Nhưng mà lần này thì đúng là hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc thật.

Gia sản của Phùng gia thì liên quan mớ gì đến một người như mình?

Đúng là mình cũng muốn.

Nhưng mà cái lão đầu tử hồng bát Phùng Viễn Sơn kia có thể đồng ý sao?

“Phùng tông nói như vậy là có ý gì?”

Phùng Nhạc cầm thìa khuấy đều ly cà phê: “Cha tôi vẫn luôn dạy dỗ tôi rằng, thành công vĩnh viễn không phải là một chuyện riêng, ông ấy có thể đưa Phùng gia lên đến trình độ này, thật ra là vì có rất nhiều quý nhân tương trợ.”

Giang Chu gật đầu: “Câu này không sai chút nào, trên con đường tôi đi cũng gặp được rất nhiều quý nhân.”

“Giang Chu, ý của cha tôi là, cậu chính là quý nhân của tôi.”

“Tôi á?”

Phùng Nhạc gật đầu: “Thời gian qua, ông ấy vẫn luôn xem cuốn sách kia của cậu.”

Giang Chu ngược mắt lên: “Chiến tranh Internet?”

“Đúng thế, hơn nữa ông ấy còn khen nội dung trong đó rất nhiều, có thể nói là khen không dứt miệng.”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến chuyện ngài thừa kế Phùng gia?”

Phùng Nhạc mỉm cười: “Ông ấy nói, nếu như tôi có thể được cậu trợ giúp, thì ông ấy sẽ yên tâm mà giao Phùng gia cho tôi.”

Giang Chu hơi giật mình: “Thì ra Phùng lão gia tử coi trọng tôi như vậy.”

“Điều này chứng tỏ Giang Chu cậu là một kỳ tài!”

Giang Chu nhìn biểu cảm của Phùng Nhạc, liền cảm thấy Phùng Nhạc không giống như là đang nói đùa.

Nhưng hần lại cảm thấy hết sức khó hiểu.

Bữa dạ tiệc từ thiện này xuất hiện rất quỷ dị.

Rõ ràng là Phùng Viễn Sơn có âm mưu gì đó ở chuyện người thừa kế này.

Hơn nữa, chuyện ở tòa lâu các yến hội cũng đã chứng minh điểm này.

Vậy tại sao Phùng Viễn Sơn còn hứa hẹn sẽ giao quyền thừa kế cho Phùng Nhạc chứ?

Hơn nữa, hình như Phùng Nhạc không nghi ngờ một chút nào, thậm chí còn thấy hơi hưng phấn.

Chẳng lẽ là do mình suy nghĩ nhiều?

Phùng Viễn Sơn muốn tổ chức dạ tiệc từ thiện chỉ là vì tuyên bố Phùng Nhạc là người thừa kế ở trước mặt tất cả mọi người?

Vậy ý nghĩa của buổi dạ tiệc từ thiện này ở nơi nào?

Hưởng thụ náo nhiệt lần cuối trước khi chết?

Không đúng.

Đôi mắt Giang Chu từng bước trở nên thâm thúy hơn.

Hắn luôn có một loại dự cảm, buổi dạ tiệc từ thiện này tuyệt đối sẽ là bước ngoặt của Phùng gia.

Nhưng mà vì sao Phùng Nhạc lại không phát hiện ra?

Lẽ nào Phùng Nhạc là loại người lúc nên thông minh thì không thông minh, lúc nên ngu ngốc thì lại không ngu sao?

“Phùng tổng.”

“Ừm? Làm sao vậy?”

Giang Chu sờ cằm một cái: “Ngài về Bắc Hải từ bao giờ vậy?”

Phùng Nhạc cảm thấy hơi khó hiểu với vấn đề này của Giang Chu: “Tôi vừa mới trở về thôi, làm sao vậy?”

“Vậy ngài đã trở về Phùng gia chưa?”

“Đúng là chưa về nhà, nhưng mà sao?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Không có gì, tôi chỉ tùy tiện nhắc đến thôi, có lẽ cái kia chỉ là một làn đồn nhảm thôi.”

Sau khi nghe xong, Phùng Nhạc không khỏi cau mày: “Lời đồn gì? Sao tôi lại không nghe thấy?”

“Có người nói, người thừa kế Phùng gia không phải ngài!”

“???” Mặt Phùng Nhạc đầy vẻ mờ mịt: “Chuyện này quá bất hợp lý, cậu nghe được từ đâu?”

Giang Chu khuấy đều ly cà phê: “Nghe được từ đâu cũng không quan trọng, chỉ là tôi cảm thấy người ta nói có sách mách có chứng, nói không chừng là thật.”

“Bọn họ nói như thế nào?”

“Theo như người kia nói, người thừa kế của Phùng gia sẽ không nằm trong Phùng gia, mà là một người thần bí khác.”

Sau khi nghe xong, Phùng Nhạc liền cười ha ha: “Giang Chu, hóa ra cậu không hiểu cha tôi, thảo nào cậu lại bị người khác lừa gạt.”

Giang Chu thản nhiên như không mà nhìn Phùng Nhạc: “Chẳng lẽ trong này có hiểu lầm gì à?”

“Đơn giản chính là sai lầm, cha tôi là một người cực kỳ bảo thủ, ông ấy còn không tin cả con gái ruột của mình, thì làm sao có thể giao tài sản cho người ngoài được chứ.”

“Thì ra là như vậy!”

“Cho nên... người thừa kế Phùng gia chỉ có thể là tôi.”

Giang Chu nhìn thoáng qua Phùng Tư Nhược đang cúi đầu ăn uống: “VẬY cha của Tư Nhược thì sao?”

Phùng Nhạc yên lặng một chút: “Đúng là anh cả rất có thực lực, thế nhưng ở trong một gia tộc, luôn có người được yêu quý hơn, cái này thì cậu hiểu chứ?”

“Ừm, tôi hiểu!”

“Cho nên, chuyện người thừa kế này, gần như là đã xác định rồi, cậu không cần để ý đến mấy lời đồn đó.”

“VẬY thì tôi yên tâm.”

Phùng Nhạc gật đầu, thuận miệng nói: “Đúng rồi, những tin đồn kia còn nói gì khác không?”

Giang Chu mỉm cười: “Bọn họ nói là, người thần bí kia đang ở trong Phùng gia, đồng thời đã tiếp quản toàn bộ sự vụ của Phùng gia, hiện giờ, tất cả người hầu bên cạnh Phùng lão gia tử đã bị thay đổi hết rồi.”

Phùng Nhạc kinh ngạc nhìn Giang Chu, sau đó tay phải ông ta liền run lên, suýt nữa thì làm đổ ly cà phê.

Tiếp quản toàn bộ sự vụ của Phùng gia, người bên cạnh cha đều bị thay đổi hết rồi?

Không... không thể nào.

Chuyện hoang đường như vậy, đơn giản là làm trò cười cho thiên hạ thôi!

Thế nhưng mà... Thời điểm mấu chốt này, không thể có bất cứ nguy hiểm nào được!

Chương 733: Cái gì? Người thừa kế Phùng gia là một người khác? (2)

Phùng Nhạc hít sâu một hơi, liền lấy điện thoại di động của mình ra.

Giang Chu cũng không biết Phùng Nhạc đang nhắn tin cho ai, chỉ là Phùng Nhạc đánh chữ rất nhanh.

Một lát sau, điện thoại di động liền vang lên một tiếng.

Tĩnh tĩnh.

Hình như là đối phương đã trả lời rồi.

Phùng Nhạc nhìn hai lần, thần sắc bỗng nhiên thay đổi hoàn toàn.

Dáng vẻ vẫn đang hăng hái và phấn chấn kia đã biến mất không còn sót lại chút nào.

“Hai người... hai người cứ ngồi đi, tôi phải đi ra ngoài một chuyến, thanh toán thì báo tên tôi là được.”

Phùng Nhạc ném lại câu nói này, rồi không để ý Giang Chu có đồng ý hay không, mà trực tiếp đứng lên rời đi luôn.

Trong khoảnh khắc đó, Giang Chu còn nhìn thấy gò má của Phùng Nhạc viết bốn chữ.

Không thể tin nổi.

Giang Chu cầm ly cà phê lên uống một hớp, lại nhin không được mà thở dài.

Hắn còn tưởng rằng Phùng Nhạc biết cái gì đó.

Dù cho không biết nhiều thì cũng phải biết một chút.

Nhưng không ngờ Phùng Nhạc lại trì độn như vậy.

Đến thời điểm mấu chốt như vậy, mà Phùng Nhạc vẫn cứ nằm mơ về giấc mơ người thừa kế.

Giang Chu nghĩ đến đây, bỗng nhiên lại sửng sốt.

Hắn bỗng nhiên hiểu ra vì sao Phùng Viễn Sơn lại hứa hẹn cho Phùng Nhạc làm người thừa kế Phùng gia rồi.

Chính là vì ổn định Phùng Nhạc, làm cho Phùng Nhạc đắm chìm trong vui sướng, làm cho Phùng Nhạc mất đi cảm giác nguy cơ nhảy bén.

Sự thực đã chứng minh, Phùng Viễn Sơn đã đạt được mong muốn.

Phùng Nhạc vẫn luôn đắm chìm trong vui sướng khi được cha hứa hẹn, điều này cũng là cho Phùng Nhạc mất lòng cảnh giác.

Thế cho nên, bên trong Minh Tiềm Sơn Trang xảy ra chuyện lớn như vậy mà Phùng Nhạc vẫn không biết.

“Mẹ nó, sự thực chứng minh, chỉ có mình mình là người thông minh!” Giang Chu đưa tay chấm vào kem trên bánh ga to, rồi bôi lên mũi của Phùng Tư Nhược: “Đã ăn no chưa?”

Phùng Tư Nhược nhăn mũi một cái: “Quá ngọt, không thích!”

“Vậy em còn ăn?”

“Em chỉ phụ trách ăn nha, em muốn làm tốt nhiệm vụ của mình.”

Giang Chu sờ sờ tóc của Phùng Tư Nhược: “Được rồi, đừng ăn cái này nữa, anh dẫn em đi ăn đồ ngon.”

Phùng Tư Nhược ném cái thìa xuống: “Em muốn ăn lẩu.”

“Được, anh dẫn em đi ăn lẩu.”

Trên đường đi từ quán cà phê đến quán lẩu.

Giang Chu vừa lái xe vừa suy tính tất cả những chuyện có thể xảy ra vào tối mai.

Người thừa kế là Phùng Nhạc thì sao?

Người thừa kế là cha vợ thì sao?

Người thừa kế là người thân bí bỗng nhiên xuất hiện thì sao?

Giang Chu nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên lại cảm thấy mạnh mẽ của mình cũng không hoàn chỉnh.

Hơn nữa, bộ phận thiếu sót kia, nhất định là bộ phận có tác dụng mấu chốt nhất.

Bởi vì mặc kệ là chọn Phùng Nhạc hay là Phùng Sùng, thì buổi dạ tiệc từ thiện này đều là điều dư thừa.

Nếu quả thực muốn giống trông khoa chiêng, thì thà tổ chức một buổi họp báo còn tốt hơn nhiều.

Nhưng nếu như Phùng Viễn Sơn muốn giao gia sản cho một người ngoài.

Chuyện này hoàn toàn xung đột với tính cách của Phùng Viễn Sơn, căn bản là không có chút logic nào.

Cho nên, bộ phận mình không biết mới là mấu chốt của toàn bộ sự việc.

Sau khi đến trung tâm thương mại để kiểm nồi lẩu ở Haidilao.

Đứng quần của Giang Chu bỗng nhiên chấn động kịch liệt.

Ong ong ong, ong ong ong.

Hắn mở điện thoại di động ra xem, là Phùng Sùng gửi tin nhắn đến.

Ông cha vợ này không hổ danh là nhân vật có mảnh khoe thông thiên ở Bắc Hải, ông và Phùng Y Vân lại tìm được một đại sư đọc khẩu hình thật.

Người này từng là một nhân viên hàn điện, sau đó bị vụn hàn lọt vào tai, làm tổn thương màng nhĩ, tạo thành thính lực bị tổn thương nghiêm trọng.

Nhưng khi Thượng Đế đóng một cánh cửa này của bạn, tất nhiên sẽ để lại một cái cửa sổ.

Sau nhiều năm vất vả rèn luyện, người này lại học được bản lĩnh đọc khẩu hình.

Hơn nữa, năng lực đọc khẩu hình này còn được cơ cấu chuyên nghiệp kiểm tra và đo lường, tỷ lệ chính xác cao đến 76%.

Phải biết rằng, trong tiếng Hán có rất nhiều từ ngữ trùng âm.

Có thể đạt độ chính xác cao như vậy là rất khó rồi.

Giang Chu rời khỏi logo tin nhắn, trực tiếp gọi điện thoại cho Phùng Nhạc.

“Alo, cha vợ, người ngài tìm có đáng tin cậy không?”

“Tương đối đáng tin, chú vừa mới thử xong, ngay cả tiếng địa phương mà cũng đọc được.”

Giang Chu nhin không được mà cảm thán: “Chú tìm loại võ lâm cao thủ này ở đâu ra vậy?”

Phùng Nhạc ho khan một tiếng: “Nhắc đến cũng trùng hợp, chú có một người bạn mở công ty thám tử tư.”

“Thám tử tư? Cái này không hợp pháp ở trong nước đúng không?”

“Nghịệp vụ chủ yếu của công ty này là thu thập chứng cứ đối tượng vượt quá giới hạn trong hôn nhân, mà người này là một thám tử tư xuất sắc của công ty, dựa vào bản lĩnh đọc khẩu hình kia, người này có thể dùng ống nhòm để nhìn từ xa mà vẫn biết mục tiêu đang nói cái gì.”

“Đậu xanh rau muống... mạnh như vậy cơ á?!”

“Đúng là rất ghê gớm!”

Giang Chu hít hai tiếng: “VẬY hai người dẫn người đó đến Haidilao ở trung tâm thương mại Bắc Hải đi, bọn cháu chờ hai người ở chỗ này.”

Chương 734: Cái gì? Người thừa kế Phùng gia là một người khác? (3)

Phùng Sùng không đồng ý: “Tới tiệm lẩu làm gì? Nhiều người lắm mắt, muốn bàn chuyện cũng không bàn được, cháu đến đây đi.”

“Nhưng mà... Con gái của chú rất muốn ăn lẩu.”

“Ừm? Thật không? Vậy hai đứa chờ ở đây, chú đến ngay đây.”

Giang Chu cúp điện thoại di động, nhin không được mà xì một tiếng khinh thường.

Bung cái giá trưởng bối để ra lệnh cho mình, nhưng kết quả là vừa nghe thấy con gái muốn ăn lẩu, liền lập tức chạy như điên đến đây.

“Anh ăn chân vịt không?” Phùng Tư Nhược bỗng nhiên lên tiếng: “Cái này ăn ngon lắm.”

Giang Chu nhẹ nhàng ngẩng đầu lên: “Anh chỉ thích ăn em.”

Phùng Tư Nhược cúi đầu nhìn xuống chân của mình, sắc mặt nàng đã đỏ hồng: “Em không thích để cho anh ăn!”

Giang Chu hơi nheo mắt lại: “Anh không cần em thích, anh chỉ cần anh thích!”

“Hừ!”

Nửa tiếng sau.

Phùng Sùng lái xe đưa cô cô Phùng Y Vân và vị đại sư đọc khẩu hình kia đến.

Ba người đi vào tiệm lẩu đang ồn ào náo nhiệt, lượn vài vòng mới tìm được chỗ của Giang Chu.

Lúc này, Phùng Tư Nhược đang thở hổn hển mà gặm chân vịt.

Chân vịt bị ninh trong nồi rất mềm dẻo, nhưng lại rất khó cắn đứt.

Ăn cái đồ chơi này, chắc chắn là không thể thực nữ được rồi.

Nhưng Phùng Tư Nhược lại rất thích ăn cái món này, hơn nữa còn ăn hoài mà không chán.

Có điều, khi nàng nhìn thấy cô cô Phùng Y Vân, thì lực chú ý của nàng đã bị chuyển qua bên đó.

“Cô cô!”

Phùng Y Vân vừa nhìn thấy Phùng Tư Nhược, lập tức tươi cười rạng rỡ: “Cháu còn nhớ rõ người cô cô này à?”

Phùng Tư Nhược có chút ngượng ngùng: “Ngày nào cháu cũng nhớ cô cô nha.”

“Nói vậy, lần trước cô đến Thượng Kinh tìm cháu, cháu lại vì Giang Chu mà trực tiếp ném cô cô lại, đúng chưa?”

“A...Cô biết rồi à?”

Phùng Y Vân nhin không được mà chọc vào cái trán của Phùng Tư Nhược một cái: “Cái đồ không có lương tâm, cùi trở chĩa ra ngoài.”

Phùng Tư Nhược có chút ủy khuất: “Lần đó là ngoài ý muốn, cháu tưởng là Giang Chu tức giận.”

“Cái gì? Tên chó chết này còn dám giận đối?!” Phùng Sùng nghe xong, lập tức trừng mắt lên với Giang Chu.

Giang Chu nghe thấy thế thì vội vàng xua tay: “Ai ai ai, nói chuyện phiếm liền nói chuyện phiếm, đừng mắng chửi người mà!”

“Cậu còn dám bắt nạt con gái tôi, tôi sẽ vặn đầu chó của cậu xuống.”

“Thôi đi, ngài muốn vặn đầu chó của cháu thì phải đi xếp hàng lấy số đi thôi!”

“???”

Cô cô Phùng Y Vân tặng hắng một cái: “Được rồi, hai người đừng đầu võ mồm nữa, nói chuyện chính trước đi.”

Lúc này Phùng Sùng mới lấy lại tinh thần: “Đúng rồi, giới thiệu một chút, vị này là đại sư đọc khẩu hình, gọi là Trương Đại Giang là được!”

“Trương Đại Giang...”

Giang Chu quay đầu, quan sát người đàn ông bên cạnh Phùng Sùng.

Người này có dáng người cực kỳ nhỏ gầy, nhìn qua thì chắc chưa được 60 kg.

Trên người mặc một cái áo Jacket màu xanh đen, còn đội mũ lưỡi trai.

Nhìn tuổi tác thì khoảng chừng hơn 30...

Dung mạo khá bình thường, nếu vút vào đám đông thì sẽ không có ai để ý, nhưng má ánh mắt thì rất sắc bén.

Giang Chu hơi gật đầu, lòng thầm nói không hổ là thám tử tư.

Nếu như vút vào trong đám người thì căn bản là không thấy được, nhưng cặp mắt này lại cực kỳ khôn khéo.

“Trương tiên sinh, chào ngài!”

Trương Đại Giang gật đầu: “Chào ngài!”

Giang Chu nhìn về phía Phùng Sùng: “Anh ta thật sự không nghe thấy gì sao?”

“Ừm, tất cả giao lưu của anh ta đều dựa vào đọc khẩu hình môi của đối phương.”

“Thật cmn bật hack mà, có nhận đồ đệ không?”

Phùng Sùng lườm Giang Chu một cái: “Đừng làm nhảm mấy lời vô dụng này nữa, mau để cho người ta xem đi!”

Giang Chu gật đầu, sau đó bắt đầu thể hiện ra những gì mình đã ghi nhớ.

Trương Đại Giang suy tính một chút, sau đó lắc đầu nói: “Không biết.”

Giang Chu nhin không được mà tròn tròn mắt: “Con bà nó, không phải đã nói là đại sư đọc khẩu hình sao?”

“Tôi cần phải hợp những từ ngữ đơn âm tiết thành một câu nói thì mới có thể đọc được, nhưng hai chữ thì có rất nhiều khả năng.”

“Một câu nói à...”

Phùng Sùng nhìn về phía Giang Chu: “Cháu nhờ được câu nào không?”

Giang Chu suy tư một lúc, sau đó lại làm ra khẩu hình như muốn phát âm.

Trương Đại Giang sờ cằm một cái, do dự một lúc lâu rồi mới nói ra một câu: “Tên của ngài là Phùng Ngạo, ừm, chắc là như

vậy rồi!”

Trương Đại Giang vừa nói xong, mấy người trên bàn ăn lập tức sững sốt, trừ Phùng Ngọc manh ra.

Sau đó, ba người hít sâu một hơi, dùng ánh mắt không thể tin nổi mà nhìn nhau.

Người thần bí bỗng nhiên xuất hiện kia, vậy mà lại họ Phùng á?

Phùng Ngạo!

Sau khi Trương Đại Giang nói ra cái tên này, tất cả mọi người đều không nhận được mà nín thở.

Người này cũng họ Phùng!

Còn đột nhiên xuất hiện ở trong Minh Tiềm Sơn Trang.

Thư ký riêng của Phùng Viễn Sơn rất tôn kính người này.

Hai người họ đi kiểm tra công tác trước buổi dạ tiệc từ thiện...

Sau khi tất cả những manh mối này được ghép lại trong đầu, sắc mặt Phùng Sùng bỗng nhiên trở nên vô cùng khó coi.

Ngay cả gân xanh cũng không nhận được mà nổi lên, hai bàn tay siết chặt lại.

Chương 735: Nhà bị trộm rồi, mà vẫn còn tự cảm thấy hài lòng?

Đúng là gia sản của Phùng gia sẽ không giao cho người ngoài.

Nhưng mà... nếu như bọn họ còn có một người thân mà không ai biết thì sao?

Mà người này còn xuất hiện ở giai đoạn mấu chốt nhất này, thậm chí còn được thư ký riêng của Phùng Viễn Sơn tự đón tiếp.

Chuyện này vốn là một chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhưng cộng thêm việc người kia cũng họ Phùng.

Hơn nữa, từ tuổi tác đến xem, thì người này có thể là cùng một đời với mình.

Kết quả này vượt xa khỏi những gì mà bọn họ từng tưởng tượng.

Nhưng mà sau khi biết cái khả năng này, Giang Chu lại cảm thấy tất cả mọi chuyện đều thông suốt, rộng mở trong sáng.

Manh mối vẫn thiếu sót kia, giờ đã đầy đủ rồi.

Không sai, nếu như Phùng Viễn Sơn còn có một đứa con khác.

Như vậy thì vì sao người này không thể là người thừa kế chứ?

Hiện giờ, mặc kệ là ngoại giới hay là nội bộ Phùng gia, tất cả đều cho rằng người thừa kế Phùng gia là Phùng Nhạc hoặc là Phùng Sùng.

Nhưng nếu như Phùng Viễn Sơn đã chọn xong từ lâu rồi thì sao?

Phùng Viễn Sơn chỉ không muốn người thừa kế mình lộ diện, nhưng cũng không phải là không tồn tại.

So sánh ra, vậy thì Phùng Sùng và Phùng Nhạc đều là công cụ hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Hai người họ tranh đấu nhiều năm như vậy, cuối cùng lại có khả năng là may áo cho người khác mặc!

“Không thể nào!” Phùng Sùng nhìn Phùng Y Vân với ánh mắt hoảng sợ: “Chuyện này quá bất hợp lý rồi!”

Phùng Y Vân hít sâu một hơi: “Anh cả, anh đừng nóng vội, chuyện này chưa chắc đã giống như những gì chúng ta đang nghĩ đâu.”

“Không được, anh nhất định phải làm rõ xem người này từ đâu ra.”

“Chúng ta chỉ còn một buổi sáng ngày mai thôi, điều tra kiểu gì chứ?”

Giang Chu lấy lại tinh thần, nhìn về phía cha vợ mình: “Cha vợ, cô cô nói rất đúng, việc quan trọng bây giờ là ngăn cản buổi dạ tiệc từ thiện kia, không thể để nó diễn ra được, còn những chuyện khác thì để tính sau cũng được!”

Phùng Sùng hít một hơi thật sâu, cố gắng để cho mình tỉnh táo lại: “Phùng gia cất bước, không thể bỏ qua công lao của mẹ, Phùng gia phát triển đến bây giờ, không thể bỏ qua công lao của tôi, không thể bỏ qua Y Vân, cũng không thể bỏ qua Phùng Nhạc, ông ấy dựa vào cái gì mà có thể giao gia sản cho người khác?”

“Nhưng mà dựa theo huyết thống mà nói, thì người này cũng không phải người ngoài.”

“Đây chỉ là ý muốn của một mình Phùng Viễn Sơn mà thôi!”

Phùng Y Vân thở dài: “Anh cả, em tưởng rằng anh đã buông tha rồi mà.”

Phùng Sùng nghiêng răng nghiêng lợi: “Đúng là anh đã buông tha rồi, nhưng anh vẫn muốn đòi một câu công bằng với Phùng Viễn Sơn.”

“Cháu cảm thấy... Có thể Phùng Nhạc cũng đã muốn đòi công bằng.”

“Cái gì?”

Giang Chu ngẩng đầu lên: “Lúc cháu gặp Phùng Nhạc, cháu cũng đã nói bóng nói gió chuyện này cho ông ta biết.”

Phùng Sùng hơi cau mày: “Ý của cậu là, lúc trước Phùng Nhạc căn bản là không phát hiện ra cái gì?”

Giang Chu gật đầu: “Phùng Viễn Sơn từng hứa hẹn là sẽ để Phùng Nhạc làm người thừa kế, có thể Phùng Nhạc cho rằng chuyện này đã nằm trong túi mình rồi, cho nên mới thả lỏng cảnh giác.”

“Nực cười, đám người chúng ta lại bị lừa giỡn thành ra như vậy sao?”

Giang Chu hít sâu một hơi, lòng thầm nói tranh đấu nội bộ gia tộc thật sự là quá phức tạp.

Mà đây còn chỉ là cuộc tranh đấu nội bộ của một gia tộc kinh doanh buôn bán thôi đấy.

Nếu như đặt ở nhà đế vương cổ đại, vậy thì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế sẽ đáng sợ đến trình độ nào chứ.

Khoan đã...

Bản thân mình cũng coi như là một hào môn quý tộc đi, nếu như sau này có rất nhiều đứa bé...

Những đứa bé này còn chưa chắc là có cùng một mẹ...

Má ơi, xong đời.

Chỉ nghĩ thôi mà đã thấy đầu sắp nổ tung rồi.

Mình không có thể không chọn người thừa kế, chờ mình chết liền chia đều tài sản đi.

Đúng lúc này, đống quần của Giang Chu lại chấn động lần nữa.

Hắn mở điện thoại di động ra xem, trên màn hình có hai chữ rất to: Phùng Nhạc.

“Alo?”

“Giang Chu, cậu đang ở chỗ nào?”

Giọng nói của Phùng Nhạc có vẻ hơi uể oải, rồi lại lộ ra một tia vội vàng luống cuống.

Giang Chu không khỏi cảm thấy khó hiểu.

Không phải Phùng Nhạc nên đi Phùng Viễn Sơn sao?

Làm sao còn có thời gian gọi điện thoại cho mình?

“Tôi và Tư Nhược đang ăn cơm, Phùng tổng, có chuyện gì sao?”

“Tôi có chuyện cần cậu giúp một tôi, cậu gửi địa chỉ cho tôi, tôi đi đón cậu.”

“Tôi ở quán lẩu Haidilao, tầng năm khu trung tâm thương mại Bắc Hải!”

“Được, chúng ta sẽ gặp nhau ở đó.”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Chu nhìn về phía Phùng Sùng và Phùng Y Vân.

Lúc này, hai người bọn họ cũng đang nhìn Giang Chu, trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ.

“Phùng Nhạc muốn gặp cháu, nói là có chuyện cần cháu giúp đỡ.”

Hai mươi phút sau, Giang Chu nhìn thấy Phùng Nhạc ở cửa khu trung tâm thương mại Bắc Hải.

Đôi phương không nói hai lời mà trực tiếp kéo Giang Chu lên xe.

“Tiểu Thôi, đi Minh Tiềm Sơn Trang!”

“Vâng ông chủ!”

Mặt Giang Chu đầy dấu chấm hỏi: “Phùng tổng, ngài dẫn tôi đi đến nhà ngài làm gì?”

Phùng Nhạc hít sâu một hơi: “Giang Chu, cha tôi muốn gặp cậu.”

Chương 736: Nhà bị trộm rồi, mà vẫn còn tự cảm thấy hài lòng? (2)

Giang Chu rất kinh ngạc: “Gặp tôi?”

Phùng Nhạc khẳng định lại: “Ừm, tuy rằng tôi không biết vì sao, nhưng cậu phải nói giúp tôi vài câu đây.”

“Ngài đã hỏi chuyện ngựa thừa kế chưa?”

Phùng Nhạc nghiêng rằng: “Tôi còn chưa kịp hỏi, nhưng ông ấy đã biết là tôi đến vì chuyện này.”

Giang Chu kinh ngạc mà tròn tròn mắt lên: “Vậy Phùng lão gia tử nói thế nào?”

“Ông ấy không giải thích, chỉ bảo tôi mời cậu qua mà thôi.”

“???”

Rốt cuộc thì chuyện này là thế nào?

Giang Chu thật sự có một loại cảm giác mê man và mờ mịt.

Mình chưa từng gặp mặt lão đầu tư hồng bát của Phùng gia này mà.

Mình cũng không có quá nhiều hứng thú với tài sản của Phùng gia.

Phùng gia lựa chọn người thừa kế thì liên quan mớ gì đến mình?

Cha vợ tìm mình thì đã đành, dù sao mình cũng là con rể của ông.

Dù sao hai người thương lượng cũng tốt hơn một người.

Phùng Nhạc tìm mình thì cũng xong, dù sao mình cũng là khách của Phùng Nhạc mời đến.

Nhưng mà Phùng Viễn Sơn có lý do gì để tìm mình?

Thật sự là do đọc sách của mình rồi thấy đặc sắc quá, muốn gọi thần tượng đến để xin mình ký tên à?

Vô nghĩa.

Nào có khả năng hoang đường như vậy chứ?

“Phùng tổng, rốt cuộc thì vì sao cha ngài lại muốn gặp tôi?”

Phùng Nhạc yên lặng một lát: “Tôi cũng không rõ ràng.”

Giang Chu há hốc mồm: “Ngay cả cái này mà ngài cũng không biết, vậy mà ngài còn đến đón tôi?”

Phùng Nhạc nói: “Cha tôi nói là chỉ tâm sự vài chuyện đơn giản thôi, còn có thể giải đáp một ít nghi ngờ của cậu.”

“Nghi ngờ của tôi?”

Phùng Nhạc gật đầu hết sức nghiêm túc: “Cậu có nghi ngờ gì sao?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Nghi ngờ lớn nhất của tôi bây giờ là, cha của ngài cho rằng tôi có nghi vấn gì?”

“Thì ra cậu cũng không biết.”

“Tôi mà biết thì mới là lạ, tôi căn bản không quen biết ông ấy mà.”

Phùng Nhạc hút sâu một hơi: “Cha tôi nói cậu là quý nhân của tôi, tôi cho rằng ông ấy muốn gặp cậu vì vẫn muốn giao quyền thừa kế cho tôi.”

Giang Chu kinh ngạc mà liếc nhìn Phùng Nhạc một cái.

Người có biết nhà của ngài đã bị trộm rồi hay không?

Mà ngài còn tự cảm thấy hài lòng về bản thân à?

Phùng Nhạc căn bản không biết Giang Chu đang suy nghĩ gì trong lòng.

Đầu óc của ông ta bây giờ đã loạn cào cào, chỉ tập trung được vào mấy chữ quyền thừa kế mà thôi.

Còn những chuyện còn lại, đối với ông ta bây giờ thì căn bản là không quan trọng nữa.

Hoặc là có thể nói... những chuyện này chờ ông ta nắm được quyền thừa kế rồi mới xử lý.

Một lúc sau, chiếc Mercedes màu đen chậm rãi lái vào Minh Tiềm Sơn Trang.

Sau đó, dọc theo con đường chính, chậm rãi đi đến tòa biệt thự màu xám lạnh ở trung tâm của khuôn viên.

Căn biệt thự này rất khiêm tốn, căn bản là khó có thể phát hiện ra nó vào ban đêm.

Nhưng khi đến gần một chút, thì lại có thể cảm nhận được cách trang trí và thiết kế ở bên trong rất có khí thế.

Sau khi xe dừng lại, Giang Chu đẩy cửa bước xuống xe.

Phùng Nhạc đã đi đến trước cổng trước một bước, đẩy tay đẩy cửa ra.

Những ngọn đèn trong căn biệt thự này rất mờ.

Đây đại khái chính là thói quen của người cao tuổi đi.

Bọn họ không thích quá sáng sủa, cũng không thích quá ồn ào náo nhiệt.

Giang Chu đi theo Phùng Nhạc vào trong.

Sau đó leo lên một cái cầu thang rộng lớn, đi đến một căn phòng màu tro ở tầng hai.

Tầng này cũng không có gian phòng nào khác, chỉ có một cái cửa gỗ màu râm nắng rất lớn.

Có hai người đàn ông mặc tây trang đang canh giữ ở trước cửa.

Mỗi người đều mặt không biểu cảm, nhìn qua có vẻ rất nghiêm túc.

Phùng Nhạc tiến lại gần, vươn tay gõ cửa gỗ.

Cốc cốc cốc.

“Cha, Giang Chu đến rồi!”

Không lâu sau, cánh cửa gỗ nặng nề đã bị kéo ra.

Ở cạnh một cái cửa sổ không lồ sát mặt đất, có một bóng dáng gầy nhom đang nằm trên một chiếc ghế dựa cũ nát.

Giang Chu đi vào nhìn quanh, xác định đây là một thư phòng.

Chỉ là căn phòng này không bật đèn chùm trên đỉnh đầu, mà chỉ mở một cái đèn bàn tối tăm ở trên bàn sách.

Ngoài ra, thiết bị và nội thất của gian phòng này rất xoa hoa.

Giữa giá sách bên đối diện còn có nạm một cái sừng hươu.

Đồ chơi này có thật có giả, nhưng xuất hiện ở trong thư phòng của Phùng lão gia tử, thì không cần nói cũng biết là thật hay giả.

Chỉ là có một chuyện rất kỳ lạ, chiếc ghế nằm cũ nát kia hoàn toàn không liên quan gì đến nội thất xa hoa của căn phòng này cả, thậm chí còn có chút không hợp nhau.

Nó giống như là một chiếc ghế nằm của một ông chủ bán dưa hấu vậy.

“Giang Chu, cậu vào đi thôi, tôi sẽ chờ ở bên ngoài!”

Giang Chu có chút bất ngờ: “Phùng tổng, ngài không vào cùng tôi sao?”

Phùng Nhạc lắc đầu, hạ giọng nói: “Cha tôi cũng không nói là muốn gặp tôi, nên tôi không thể đi vào, đây chính là quy củ.”

“Đậu xanh, quy củ nhà ngài thật cmn nhiều, chắc là ngài không được cha làm ngựa cho để cưỡi khi còn nhỏ nhỉ?”

“Giang Chu, không nên nói lung tung!”

Phùng Nhạc bị dọa đến nhảy dựng lên, suýt nữa thì vươn tay ra để chặn miệng Giang Chu lại.

Chương 737: Mẹ kiếp, Phùng gia căn bản là ỏ hồ ly!

“Được rồi được rồi, tôi sẽ có chừng mực!”

Giang Chu khoát khoát tay, bước vào bên trong thư phòng.

Lúc này, hầu như tất cả người hầu trong phòng đều đi ra ngoài, trước khi ra còn đóng cửa lại.

Toàn bộ không gian này chỉ còn Giang Chu mà một ông già.

“...”

Giang Chu đứng yên lặng ở trên mặt thảm thủ công một lát, hần phát hiện đối phương cũng không nói lời nào.

Vì vậy, hần cũng không sốt ruột, cất bước đi đến trước kệ sách.

Hần đi dọc theo kệ sách, phát hiện tất cả sách trên này đều là sách cổ.

Có Bình Pháp Tôn Tử bản đóng buộc chỉ, có Tư Trì Thông Giám bản đóng buộc chỉ.

Trừ cái đó ra, còn có một số sách văn học nước ngoài.

Những thứ liên quan đến kinh doanh và buôn bán thì lại không có nhiều.

Trong lúc Giang Chu đang tập trung xem giá sách.

Một tiếng nói già nua ở phía sau bỗng nhiên vang lên.

“Tìm cái gì vậy?”

“Tôi đang tìm xem có Kim Bình Mai bản có tranh minh họa không.”

Giang Chu nói xong, bầu không khí trong phòng liền động lại.

Lúc này Giang Chu mới ý thức được, người vừa nói chuyện là Phùng Viễn Sơn.

Lúc này, chiếc ghế nằm cũ nát kia bỗng nhiên phát ra một âm thanh nặng nề.

Két một tiếng.

Khi Giang Chu quay đầu nhìn qua, Phùng Viễn Sơn đã đứng lên, cũng đang nhìn hắn.

Khi khuôn mặt của Phùng Viễn Sơn xuất hiện ở trước mặt Giang Chu, trong lòng hắn bỗng nhiên căng lên.

Ông già này... rất giống với người thần bí bỗng nhiên xuất hiện kia.

Ngũ quan cũng rất nhỏ hẹp, khóe miệng hơi chếch xuống dưới.

Đường nét khuôn mặt hiện lên vẻ trung hậu thật thà, nhưng ánh mắt lại thâm sâu như biển.

“Tôi không xem loại sách đó!”

Giang Chu gật đầu: “Không biết Phùng lão gia tử ngài tìm tôi có chuyện gì?”

Phùng Viễn Sơn ho khan hay tiếng, cười khẽ: “Thời gian gần đây đọc cuốn sách của cậu, cảm thấy nó rất thú vị, lại nghe nói cậu và Phùng Nhạc là bạn, cho nên mới muốn tâm sự với cậu.”

“Cuốn sách kia chỉ viết vớ vẩn mà thôi.”

“Tôi thấy chưa chắc đâu.”

Giang Chu ngồi xuống trước mặt Phùng Viễn Sơn, nhìn ông ta móc một bao thuốc lá ở trong túi ra.

Sau đó dùng ngón tay khô gầy để rút một điếu thuốc, rồi nhét vào trong miệng.

“Cậu có muốn làm một điếu không?”

“Không cần, tôi không biết hút.”

Giang Chu xua tay từ chối.

Phùng Viễn Sơn nhìn thoáng qua ngón giữa đã ố vàng của Giang Chu, cũng không nói thì thêm, mà tự châm lửa.

“Cậu đã viết ở trong sách là, tất cả việc buôn bán của tương lai đều phụ thuộc vào internet, cũng cấu thành một hệ thống

nghiệp vụ hoàn toàn mới, còn có thể giáo dục online, bán đấu giá online, xem nhà online, cùng với cả thần tượng ảo ...”

“Tôi cảm thấy những thứ này rất thú vị, nhưng lại không đồng ý với cái nhìn của cậu.”

“Tôi muốn tìm ra một ví dụ để phản bác lại cậu, phủ định quan điểm của cậu, nhưng kết quả là, tôi phát hiện ra mình căn bản không tìm được.”

Phùng Viễn Sơn nhìn thoáng qua Giang Chu: “Hiện giờ tôi đã 78 tuổi, cậu là người đầu tiên đề cho tôi sản sinh ra loại cảm giác thất bại này.”

Giang Chu sờ mũi một cái, ánh mắt có hơi mờ mịt.

Lão già này đang chơi trò gì đây?

Vừa vào đã khen cuốn sách của mình một trận, lại khen đến khi mình mờ mịt luôn.

Chẳng lẽ Phùng Viễn Sơn thật sự thương thức mình, cho nên mới muốn gặp mình?

Fan gặp thần tượng à?

“Thật ra thì những nội dung trong sách đều là vớ vẩn, cũng bởi vì xem không hiểu cho nên mới có thể dọa người khác.”

Phùng Viễn Sơn cười ha ha: “Thật sao? Tôi còn tưởng rằng cậu thực sự nhìn thấy cái tương lai bao la và hùng vĩ đó nữa chứ.”

Nụ cười của Giang Chu cứng đờ, nội tâm nhất thời run lên: “Làm... Làm sao có thể chứ.”

“Người già rồi, thỉnh thoảng lại có vài ý tưởng hoa đường!”

“Phùng lão gia tử, ngài gọi tôi đến đây là để nói chuyện về cuốn sách đó?”

Phùng Viễn Sơn lắc đầu: “Sách của cậu, để cho tôi phát hiện cậu là một người rất có ý tưởng, cho nên tôi cũng muốn tâm sự với cậu về vài chuyện.”

Giang Chu gật đầu: “Không biết ngài muốn trò chuyện cái gì?”

“Tôi muốn hỏi cậu là, cậu cho rằng ai là người thích hợp làm người thừa kế của tôi nhất.”

Trong lòng Giang Chu hơi động, ánh mắt hiện lên một tia thăm dò: “Tôi cảm thấy... Phùng Sùng rất thích hợp!”

Phùng Viễn Sơn nhếch mép lên: “Phùng Sùng quả thực không tệ, làm người kiên định, làm việc cẩn thận, rất thích hợp để thừa kế tôi, nhưng Phùng Sùng lại không có tinh thần mạo hiểm của một thương nhân, nếu giao sản nghiệp của Phùng gia cho Phùng Sùng, có lẽ nó sẽ không xấu đi, nhưng chắc chắn nó sẽ không thể tốt hơn được.”

“...”

Mẹ kiếp, lão hồ ly 78 tuổi!

Phùng gia này căn bản là ổ hồ ly!

Trên mặt Giang Chu vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng lại nổi sóng gió mãnh liệt.

Bản thân mình là khách mà Phùng Nhạc mời đến.

Theo logic bình thường, mình phải nói là Phùng Nhạc thích hợp làm người thừa kế Phùng gia mới đúng.

Nhưng hẳn cố tình nói Phùng Sùng, mà ông lão này căn bản là không kinh ngạc một chút nào.

Chẳng lẽ Phùng Viễn Sơn biết chuyện gian díu của mình và Phùng Sùng?

A phi!

không phải gian díu, là cấu kết với nhau làm việc xấu!

Chương 738: Không hài lòng với ba người con trai, vậy ông chọn Phùng Y Vân đi!

Trong thư phòng của Phùng Viễn Sơn có một cái đồng hồ treo tường phục cổ.

Toàn thân chiếc đồng hồ đều có nhan sắc của gỗ lim.

Ở giữa có một con lắc màu vàng kim đang đưa đưa trái phải, phát sinh ra những âm thanh tích tắc.

Âm thanh này tồn tại, lại cho bầu không khí yên lặng giữa hai người không quá xấu hổ.

Cùng lúc đó, hai hồ ly tinh nhìn chăm chăm vào nhau, khóe miệng cong lên lộ ra một nụ cười với hàm răng lóe sáng.

“Nếu Phùng Sùng không được, vậy thì Phùng Nhạc nha, dù sao ngoại giới cũng tương đối coi trọng Phùng Nhạc, hơn nữa, dựa theo biểu hiện của Phùng Nhạc, chắc hẳn đó là người mà ngài hài lòng nhất.”

“Đúng là Phùng Nhạc rất có tinh thần mạo hiểm, nhưng đáng tiếc là, nơi này của Phùng Nhạc không tốt lắm.” Phùng Viễn Sơn giơ ngón tay lên, nhẹ nhàng chỉ vào đầu của mình.

Giang Chu thấy thế thì hơi sửng sốt.

“Con bà nó, đầu óc Phùng Nhạc có bệnh? Vậy mà tôi không phát hiện ra!”

“Ý của tôi là ý thức buôn bán và kinh doanh của Phùng Nhạc không được tốt, cố gắng thì đúng là có cố gắng, nhưng mà thiên phú quá kém, không liên quan gì đến đầu óc cả.”

Phùng Viễn Sơn vẫn nói với giọng nhẹ nhàng, giống như đang nói đến con cái của người khác vậy.

Trong giọng nói của Phùng Viễn Sơn cũng không có cảm giác nuối tiếc gì cả, giống như căn bản là không quá coi trọng đứa con trai trong miệng mình vậy.

Cũng chính bởi vì không coi trọng, cho nên mới mặc kệ là thông minh hay vẫn là ngu xuẩn, tất cả đều không quan trọng.

Nói cách khác, có vẻ như Phùng Viễn Sơn đã loại bỏ Phùng Nhạc khỏi vị trí người thừa kế này từ rất lâu rồi.

Phùng Viễn Sơn nói xong, hay tay Giang Chu chậm rãi rời khỏi mặt bàn, tựa lưng vào sau ghế.

Hắn cảm thấy mình vẫn không thể nào đoán được mục đích của Phùng Viễn Sơn.

Ông lão này đang thật sự nghiêm túc với mình về vấn đề thương lượng chuyện người thừa kế sao?

Nhưng mà hẳn có thể thương lượng chuyện này sao?

Đương nhiên là không!

Đừng nói đến một gia tộc tài phiệt như Phùng gia này, mà dù cho là gia đình bình thường muốn ở riêng, thì chắc chắn cũng sẽ không thương lượng với một người ngoài không có quan hệ gì.

Nhưng mà Giang Chu lại xác định được một chuyện khác.

Có lẽ Phùng Viễn Sơn đã biết chuyện gián điệp hay mặt của mình và Phùng Nhạc và Phùng Sùng rồi.

Tụ Mỹ cũng được, phong ba hàng giả cũng tốt.

Hay là quý Y Nhất cũng vậy, hoặc là yêu đương với Phùng Tư Nhược cũng thế.

Dường như Phùng Viễn Sơn đã biết tất cả những chuyện này, giống như mọi chuyện vẫn nằm trong lòng bàn tay ông ta vậy.

“Hai người này không được rồi, vậy còn có thể chọn ai? Phùng Long sao?”

Phùng Viễn Sơn nhấp một ngụm trà: “Cậu không hiểu đứa con trai thứ ba của tôi, Phùng Long chỉ thích sống phóng túng chứ không ôm chí lớn.”

Giang Chu thản nhiên như không mà nhìn Phùng Viễn Sơn: “Phùng lão gia tử, thật ra tôi cũng không hiểu Phùng Nhạc và Phùng Sùng.”

“Thật sao?”

“Bằng không thì sao?”

Phùng Viễn Sơn gẩy tàn thuốc một cái: “Thật ra thì chuyện Phùng Sùng trợ giúp cậu về mặt tài chính là không sai, cậu và Tư Nhược ở cùng một chỗ, cũng coi như là nửa cái người Phùng gia rồi.”

Giang Chu giơ tay lên, ngắt lời Phùng Viễn Sơn: “Tôi biết rồi, Phùng lão gia tử quá trâu bò, quả nhiên là không có chuyện gì gạt được ngài.”

“Ha hả, dù sao đó cũng là gia sản của tôi mà, luôn luôn phải nắm chắc nó chứ.”

“Vậy nếu ngài đã không hài lòng với ba người con trai của mình, không bằng giao gia sản cho cô cô Phùng Y Vân đi.”

Phùng Viễn Sơn đập tàn thuốc vào gạt tàn: “Y Vân đúng là một cô gái tốt, nếu như con bé là con trai, thì hoàn toàn chính xác là rất thích hợp làm người thừa kế của tôi.”

Giang Chu liếm bờ môi khô khốc của mình: “Nhưng bởi vì Phùng Y Vân là con gái, cho nên mặc kệ là có lấy chồng hay không, thì trong lòng ngài đều là người ngoài à.”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Tôi không biết, ngài vẫn nên nói ý tưởng của mình ra đi thì hơn.”

Phùng Viễn Sơn ho khan vài cái, màu môi đã trở nên hơi trắng: “Nếu như tôi chỉ có bốn đứa con này, thì có lẽ tôi đã thật sự chọn một trong số đó rồi.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Nhưng may là ngài vẫn còn một sự lựa chọn khác, đúng không?”

“...” Phùng Viễn Sơn nhìn Giang Chu: “Quả nhiên là cậu đã nhìn thấy.”

“Cái gì? Tôi không thấy được gì mà, ngài đừng oan uổng người tốt.”

Phùng Viễn Sơn cười khẽ hai tiếng: “Nghe trộm ở trong Phùng gia của tôi, lá gan của cậu lớn thật đấy, cực kỳ giống với dáng vẻ kiêu tiền không chừa thủ đoạn nào của tôi khi còn trẻ.”

Giang Chu khẽ nhíu mày: “Chuyện này mà ngài cũng biết? Chẳng lẽ vị thư ký kia đã phát hiện ra tôi từ trước rồi à?”

“Cái đó thì không có, nhưng trên thế giới này còn có một thứ gọi là camera giám sát.”

“Con bà nó, là tôi khinh thường, biết thế thì đã dịch dung rồi.”

Phùng Viễn Sơn không để hắn nói tiếp, mà tự mình mở miệng: “Chắc hẳn Phùng Nhạc và Phùng Sùng đều rất nghi ngờ và

khó hiểu, vì sao tôi lại còn có một đứa con trai nữa, đúng không?”

Giang Chu suy tư một lúc, liền lắc đầu : “Không phải, đến bây giờ mà Phùng Nhạc vẫn chưa biết chuyện này, thậm chí còn tự cho rằng mình có khả năng rất lớn sẽ được tiếp quản Phùng gia.”

“Cho nên tôi mới nói, Phùng Nhạc hoàn toàn không có ý thức kinh doanh, bởi vì bản thân chuyện kinh doanh và buôn bán này, luôn tồn tại cơ hội và cạm bẫy.”

“Chia gia sản mà cũng có thể gọi là kinh doanh buôn bán làm ăn à?”

“Bản chất quan hệ giữa người và người là một loại làm ăn rồi.”

Chương 739: Đúng thế, không sai, tôi chính là không biết xấu hổ!

Giang Chu sờ cằm một cái: “Vẫn là nên nói đề tài trước đó đi, tôi cũng rất tò mò, vì sao ngài lại có thêm một người con trai?”

Phùng Viễn Sơn không tự chủ được mà lại bắt đầu sờ điều thuốc: “Chuyện này nói ra rất dài dòng, hầu như phải nói đến từ nửa đời trước của tôi, cậu có hứng thú nghe không?”

“Có chuyện xưa để nghe thì nghe thôi, dù sao cũng không có chuyện gì khác mà.”

“Được, nếu cậu đã có hứng thú, vậy tôi sẽ kể cho cậu nghe một câu chuyện xưa.”

Phùng Viễn Sơn ho khan hai tiếng, hình như là đang muốn dứt bỏ miếng đờm trong cổ họng ra ngoài.

Sau đó, để cho dây thanh quản của mình sẵn sàng, kể một câu chuyện xưa bằng một cách nước chảy mây trôi.

Tại rất lâu, rất lâu về trước, đây gần như là mở đầu tiêu chuẩn của các câu chuyện xưa rồi.

Thời điểm đó, quốc gia mới giành được thắng lợi, chiến tranh hoàn toàn chấm dứt.

Nhưng bởi vì chiến tranh nhiều năm, nên hầu như mỗi một nơi trên quốc gia đều mất mùa.

Khắp nơi trên đường cái đều là những đứa trẻ ăn xin, mỗi một đứa đều mặc quần áo rách tả tơi.

Tại thời đại đó, những đứa trẻ đi ăn trộm đồ ăn mà đi đánh chết có ở khắp nơi.

Bây giờ Phùng Viễn Sơn nhớ lại vẫn cảm thấy lạnh sống lưng, trên người bắt đầu nổi da gà.

Nhưng mà cuộc sống như vậy duy trì thời gian không lâu, quốc gia liền thành lập.

Mặc dù cơm no áo ấm vẫn là vấn đề, nhưng người chết thì đã ít đi rất nhiều.

Chính vào lúc Phùng Viễn Sơn vẫn còn thiếu niên, liền bị cha mẹ đưa vào một nhà máy cán thép để học viện.

Tại thời đại đó, có thể đi vào nhà máy cán thép là một chuyện rất khó.

Bởi vì người có thể vào nơi đó, thì tương đương với bước nửa bước chân vào giai cấp công nhân rồi, sau này có thể ăn cơm của quốc gia, bát cơm vẫn là bát cơm bằng sắt.

Thiếu niên Phùng Viễn Sơn tiến vào nhà máy cán thép thì vẫn rất chịu khó, đầu óc cũng rất linh hoạt, nhưng lại rất nghe lời.

Sư phụ rất yêu thích tên học đồ như ông ta, gần như là truyền dạy tất cả tay nghề cho ông ta.

Sư phụ của Phùng Viễn Sơn họ Tiêu.

Phùng Viễn Sơn nhẹ nhàng giơ tay lên, chỉ chỉ về phía trước cửa sổ.

“Khi sư phụ còn sống thì rất thích chiếc ghế nằm cũ nát này.” Phùng Viễn Sơn lắc nhai như đang nói chuyện bình thường.

“Chiếc ghế nằm kia của sư phụ giống hệt như chiếc ghế này của tôi.”

“Tôi chính là để người ta làm chiếc ghế này dựa theo ký ức của mình, coi như là một loại hoài niệm với quá khứ đi!”

Phùng Viễn Sơn vừa kể chuyện xưa, thỉnh thoảng lại nhắc đến vài cái tên xa lạ.

Cái ghế mà Phùng Viễn Sơn nói đến, chính là cái ghế không hợp nhau mà Giang Chu vừa bước vào phòng đã nhìn thấy.

Giang Chu liếc mắt một cái, gật đầu, sau đó nhin không được mà bắt đầu lầu bầu.

Má ơi, hiện giờ đã rạng sáng rồi.

Mình không đi ngủ mà lại ngồi đây nghe chuyện hồi ức thanh xuân à?

Còn kể từ khi học nghề lúc mười mấy tuổi.

Mẹ nó, sao ông không bắt đầu kể từ khi ông mới sinh ra luôn đi?

Kể từ Bàn Cổ khai thiên tích địa luôn đi!

Miệng của ông là đi thuê bằng tiền à?

Không nói nhiều liền cảm thấy thua thiệt?

Tay nghề của Tiêu sư phụ rất tốt, cộng thêm chuyện thiếu niên Phùng Viễn Sơn chịu khó học tập.

Chưa đến hai năm, Phùng Viễn Sơn đã trở thành một gã thợ nguội xuất sắc của nhà máy.

Lại trùng hợp gặp được một cơ hội mà nhà máy phái thanh niên đi Đông Bắc để học tập.

Nhờ Tiêu sư phụ đề cử, Phùng Viễn Sơn thuận lợi thu được một vị trí đi học tập.

Sau khi học tập một năm và trở về, Phùng Viễn Sơn liền trở thành nhân tài chạm tay có thể bỏng của nhà máy.

Thanh niên trẻ tuổi, tính cách trưởng thành, hơn nữa vẻ ngoài còn không tệ, lại còn hiếu học.

Đây nhất định là tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của các nữ tính độc thân trong nhà máy.

Cái gì mà MC trạm radio, kẻ toán nhỏ tuổi trong phòng tài chính...

Tóm lại, đối với những cô gái ở thời đại đó, quả thực là bọn họ không muốn quá nhiều, chỉ cần là thanh niên trẻ tuổi, vẻ ngoài không tệ, lại biết chăm chỉ làm ăn và chăm lo gia đình là được.

Còn có mấy cô gái tự xưng là công nhân của nhà máy hoa, vừa nhìn thấy Phùng Viễn Sơn, hai mắt liền sáng rực như sao.

Nhưng đáng tiếc là, tất cả những người này đều bị Phùng Viễn Sơn từ chối, không có ai là ngoại lệ.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Phùng Viễn Sơn đang yêu đương với con gái Tiêu Bồi Bồi của Tiêu sư phụ.

Tiêu Bồi Bồi là một cô gái rất tốt, có tri thức hiểu lễ nghĩa, lại biết lễ phép, lớn lên cũng rất xinh đẹp.

Ngày nào cũng gọi “Viễn Sơn ca ca” “Viễn Sơn ca ca.”

Đừng nói là Phùng Viễn Sơn, coi như là Lý Liên Anh cũng không đỡ nổi.

Hơn nữa, Tiêu sư phụ cũng đối xử với Phùng Viễn Sơn như con rể của mình, bằng không thì cũng không dắc lòng truyền nghề cho Phùng Viễn Sơn.

Phùng Viễn Sơn cảm thấy, nếu như không có Tiêu sư phụ, thì ông ta căn bản không có ngày hôm nay.

Cho nên Phùng Viễn Sơn cũng rất cưng chiều Tiêu Bồi Bồi, quả thực là quý như Trân Bảo.

Hơn nữa, tại thời đại đó, thanh niên thường kết hôn rất sớm.

Hai người vừa trưởng thành liền bắt đầu suy nghĩ đến chuyện kết hôn.

Mặc dù không tổ chức quá lớn, mà chỉ làm vài mâm cỗ, nhưng sau đó vẫn thuận lý thành chương mà ở với nhau.

Nhưng không được bao lâu, Tiêu sư phụ qua đời vì ung thư phổi giai đoạn cuối.

Tiêu Bồi Bồi đáng thương chỉ còn lại một mình Phùng Viễn Sơn là người thân.

Chương 740: Đúng thế, không sai, tôi chính là không biết xấu hổ! (2)

“Nếu như câu chuyện cứ tiếp tục như vậy, thì e rằng người ngồi trước mặt cậu sẽ là Phùng lão đầu, nhân viên về hưu của nhà máy cán thép.”

Phùng Viễn Sơn rít mạnh một hơi thuốc lá, lại bị sắc đến không ngừng ho khan.

Khóe miệng còn lộ một nụ cười vừa tang thương vừa đau khổ.

Giang Chu nghe đến đây, nhin không được mà đổi tư thế.

Không còn ngồi vắt chéo chân nữa, mà đặt hai tay lên đầu gối, người hơi nghiêng về phía trước.

“Sau đó thì sao?”

Phùng Viễn Sơn gầy tàn thuốc: “Sau đó... xảy ra một chuyện làm thay đổi cả đời tôi.”

“AH?” Giang Chu không nhin được mà vươn tay ra, móc điều thuốc ở trong bao ra: “Là chuyện gì?”

“Tôi phản bội Tiêu Bồi Bồi!”

“...”

Sau đó, Phùng Viễn Sơn và Tiêu Bồi Bồi sống một cuộc sống thoải mái và nhẹ nhàng với nhau.

Chẳng qua là, bởi vì chưa đến tuổi kết hôn theo luật pháp, cho nên vẫn chưa đi đăng ký được.

Nhưng hai người đều không quan tâm đến chuyện này chút nào.

Tình đầu ý hợp, lại ý hợp tâm đầu...

Giấy đơn ký gì gì đó, không còn quan trọng nữa.

Cộng thêm việc Tiêu sư phụ có mối quan hệ rất tốt ở trong nhà máy, cho nên không có ai sẽ gây rắc rối cho bọn họ khi chưa kết hôn mà vẫn sống chung với nhau.

Nửa năm sau, nhà máy cán thép nhận được một đơn đặt hàng từ Bắc Hải.

Bởi vì đơn đặt hàng quá lớn, hơn nữa lại là hợp tác với nhà xưởng dân doanh, cho nên có khá nhiều chuyện rắc rối.

Bởi vậy, nhà máy bên Bắc Hải chuyên môn phái một đoàn đội đến thường trú ở nhà máy cán thép.

Bởi vì Phùng Viễn Sơn là một người thật thà hiền lành, làm người không tệ, cho nên được lãnh đạo của nhà máy phái đi giao tiếp và câu thông với đoàn đội đến từ Bắc Hải anfy.

Lúc đó, trong đoàn đội này có một cô gái rất có khí chất.

Tuổi tác cũng tương tự với Phùng Viễn Sơn.

Da dẻ trắng như tuyết, hai mắt linh động.

Rất thích hát cầm lên khi nói chuyện, rất là kiêu ngạo.

Nàng gọi là Tôn Nhã Khiết, nghe nói là thiên kim tiểu thư của bên hợp tác.

Hai người có tuổi tác tương đương, lại ở chung với nhau lâu, cho nên chẳng mấy chốc đã trở thành bạn bè.

Nhưng Phùng Viễn Sơn cũng không có ý gì với Tôn Nhã Khiết.

Phùng Viễn Sơn không phải loại người dễ thay lòng đổi dạ như vậy.

Dù sao thì trong lòng Phùng Viễn Sơn, Tiêu Bôi Bôi vẫn là một tồn tại như tiên nữ.

Mãi cho đến nửa năm sau, đơn đặt hàng của Bắc Hải cũng đã xong.

Phùng Viễn Sơn cần đi theo đoàn đội kia đến Bắc Hải, trong ba tháng đến Bắc Hải đó, tất cả những ảo tưởng về tương lai của Phùng Viễn Sơn đã bị thay đổi.

“Ngài và Tôn Nhã Khiết đến với nhau?”

Phùng Viễn Sơn mỉm cười: “Khi đó tôi còn trẻ tuổi nóng tính, bị sự phồn hoa của Bắc Hải làm cho u mê, bây giờ nghĩ lại thì cảm thấy giống như là bị trúng tà vậy.”

Giang Chu gầy tàn thuốc, nhe răng cười: “Nơi phồn hoa là sao, nói tỉ mỉ xem nào.”

“Đám thanh niên các cậu bây giờ, không phải đều thích đi chơi bar gì đó sao?”

“Ngài và Tôn Nhã Khiết đi quán bar?”

Phùng Viễn Sơn lắc đầu: “Khi đó không có khái niệm quán bar này, chúng tôi gọi nó là phòng khiêu vũ.”

Giang Chu gật đầu: “Cũng như nhau cả.”

“Ừm, cũng như nhau cả.”

“Đi kiểu gì?”

“Chính là có một hôm, tôi nói là mình chưa từng đi mấy chỗ đó bao giờ, Tôn Nhã Khiết liền quyết định dẫn tôi đi thưởng thức một phen.”

“Kết quả là thưởng thức xong liền xảy ra chuyện?”

Phùng Viễn Sơn ho khan một lát, sau đó gật đầu: “Hôm đó chúng tôi uống rất nhiều rượu, vừa mở mắt ra đã thấy hai người nằm chung một chỗ, lại còn không mặc quần áo, ai cũng không nhớ ra là đã có chuyện gì.”

Giang Chu nhin không được mà nhướn mày lên: “Nói tỉ mỉ xem.”

“Thực sự là không nhớ rõ.”

“Vậy sau đó thì sao?”

Phùng Viễn Sơn hít sâu một hơi: “Sau khi gặp phải loại chuyện này, tôi đã rất hoảng sợ, bởi vì tại thời đại đó, con gái rất coi trọng danh tiết của mình, hơn nữa thế lực của Tôn gia tương đối lớn.”

Giang Chu nhin không được mà cười một tiếng: “Cái suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu của ông, lại không phải là đau lòng vì đã phản bội lại Tiêu Bồi Bồi?”

“Cũng có, nhưng không có nhiều mà thôi!”

“Cho nên ông lựa chọn rời bỏ Tiêu Bồi Bồi? Quả thực là nói nhảm, danh tiết của Tôn Nhã Khiết quan trọng, lẽ nào danh tiết của Tiêu Bồi Bồi người ta không quan trọng? Mẹ nó, ông là lão già khôn nạn!”

Phùng Viễn Sơn híp mắt lại, trán nổi gân xanh, giống như là đang tức giận.

Nhưng một lúc sau, ông ta bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, nở một nụ cười.

“Nhiều năm rồi mà vẫn có người chịu nói chuyện thay cho Bồi Bồi, cậu thực sự là một người rất khá.”

Thần sắc Giang Chu trở nên táo bạo: “Nói nhảm ít thôi, nói tiếp đi!”

Phùng Viễn Sơn dập tắt tàn thuốc lá, lại tiếp tục rút một điếu nữa ra: “Ban đầu tôi vẫn chưa từng nghĩ sẽ rời khỏi Bồi Bồi, nhưng Tôn gia nói là có thể mở một nhà máy cho tôi, một nhà máy thuộc về riêng tôi, vào thời địa đó, cậu có hiểu một nhà máy có ý nghĩa như nào không? Mà việc tôi cần làm, chỉ là kết hôn với Tôn Nhã Khiết thôi!”

“Tôi không biết một nhà máy có ý nghĩa thế nào, nhưng tôi biết chỉ cần ông đáp ứng thì ông chính là đồ không biết liêm sỉ, không biết xấu hổ.”

“Đúng thế, không sai, tôi là đồ không biết liêm sỉ, bởi vì tôi đã động lòng!”

Khụ khụ.

Bởi vì Phùng Viễn Sơn có chút kích động, cho nên ho khan không ngừng.

Cuối cùng, mở khăn tay ra, liền nhìn thấy một vết máu.

Giang Chu nhất thời thấy hơi hoảng sợ.

Lão già này, tuy rằng con người ông thực sự không tốt lắm, nhưng mà ông đừng có lẫn ra chết ngay bây giờ nha.

Căn phòng này chỉ có hai người chúng ta thôi đấy.

Ông mà ợ ra rắm thì tôi không biết giải thích thế nào đâu!

Chương 741: Phùng Viễn Sơn suýt nữa bị mắng chết!

“Sau khi về nhà, tôi đã nói rõ toàn bộ cho Bồi Bồi!”

“Sau đó, tôi liền đến Bắc Hải, kết hôn với Nhã Khiết, thuận lợi lấy được một nhà máy.”

“Tôi cũng từ một công nhân kỹ thuật cao, biến thành một xưởng trưởng tuổi trẻ tài cao.”

Phùng Viễn Sơn ho khan một lúc, sau đó liền chậm rãi kể nốt phần cuối của câu chuyện.

Tâm trạng của ông ta đã không còn kích động như lúc nãy nữa.

Bởi vì dù sao chuyện này cũng đã là chuyện của nhiều năm trước rồi.

Lại tăng thêm trí nhớ của người cao tuổi không được tốt lắm.

Nếu như Phùng Viễn Sơn không nhìn ảnh chụp, thậm chí còn không nhớ nổi hình dáng của Tiêu Bồi Bồi.

Đối với một người không nhớ nổi hình dáng, cái loại cảm giác áy náy này đã có thể bị giảm đi nhiều.

“Chẳng qua là tôi không ngờ, Bồi Bồi lại có một đứa con của tôi, cô ấy không nói cho tôi biết, mà lại lựa chọn lén lút sinh con, mãi cho đến khi cô ấy qua đời thì mới dùng thư tín để báo cho tôi biết mọi chuyện.”

Giang Chu liếm môi dưới, xem như là đã hiểu rõ: “Bởi vậy... mẹ của cha vợ và cô cô là Tôn Nhã Khiết, mà Phùng Ngạo kia là con trai của ông và Tiêu Bồi Bồi.”

Phùng Viễn Sơn nheo mắt lại: “Thậm chí cậu còn biết cả tên của Phùng Ngạo?”

“Chẳng lẽ tôi phải nói cho ông biết chuyện tôi biết cả đọc khẩu hình sao?”

“Người trẻ tuổi bây giờ thực sự là đa tài đa nghệ.”

“Quá khen quá khen.”

Lời này vừa dứt, trong thư phòng lại chìm vào yên tĩnh.

Phùng Viễn Sơn đã kể hết câu chuyện xưa.

Chỉ lác đác vài câu, nhưng đã khái quát cả nửa cuộc đời máu chó của ông ta.

Trong đó có phản bội, hồ thẹn, cùng với thấy lợi quên nghĩa và lòng lang dạ sói.

Giang Chu không thể tiến hành đánh giá gì với chuyện này, bởi vì đó là chuyện của Diêm Vương Gia.

“Ông giao Phùng gia cho Phùng Ngạo, là xuất phát từ tâm lý hổ thẹn và áy náy với Tiêu Bồi Bồi sao?”

Phùng Viễn Sơn hít sâu một hơi: “Tôi chưa từng có tình cảm với Tôn Nhã Khiết, Bồi Bồi mới là tình yêu chân thành của đời tôi.”

Khóe miệng Giang Chu nổi lên một nụ cười lạnh lùng: “Ông mượn thế lực của Tôn gia để làm giàu, nhưng lại đem gia sản cho con trai của người khác.”

“Bạn không cho rằng đây chính là thứ tôi phải bù đắp cho Bồi Bồi sao?”

“Phi!”

Giang Chu nhổ một bãi nước bọt, nhổ ngay lên bàn làm việc.

Trên mặt hắn tràn đầy vẻ khinh rẻ và ghê tởm.

“Con mẹ nó, chuyện ông nên làm là trở lại bên người Tiêu Bồi Bồi vào 50 năm trước, mà không phải giả vợ tình sâu và hối hận ở đây.”

“Đem gia sản cho con trai của Tiêu Bồi Bồi là đền bù? Lão già, ông nằm mơ đi thôi!”

“Chẳng qua là ông cảm thấy mình sắp chết, nổi hổ thẹn trong lòng bộc phát nghiêm trọng, lại sợ sau khi chết không có mặt mũi gặp Tiêu Bồi Bồi mà thôi!”

“Nhưng mà ông làm như vậy, ông có mặt mũi đi gặp Tôn Nhã Khiết sao?”

“Hơn nữa, ông nói ông không thích Tôn Nhã Khiết, Tiêu Bồi Bồi mới là tình yêu cả đời của ông, vậy cmn không phải ông đã cưới vợ bé rồi sinh thêm Phùng Nhạc và Phùng Long sao?”

“Ông căn bản là một tên tiểu nhân ích kỷ, ông rời khỏi Tiêu Bồi Bồi là bởi vì người ta cho ông quá nhiều.”

“Sau khi Tôn Nhã Khiết chết, ông lại không chịu cô đơn mà cưới thêm một người trẻ tuổi hơn.”

“Bây giờ ông lại muốn giao tài sản cho con trai của Tiêu Bồi Bồi, cũng là bởi vì muốn đạt được thoải mái trước khi chết mà

thôi.”

“Ông thừa nhận đi, từ xưa đến nay ông chỉ vì bản thân mình ông mà thôi.”

“Người phải có ‘chân thiện mỹ’, nhưng ông cmn lại không có một cái nào.”

“Ông cũng sống gần 80 năm rồi, thậm chí còn không biết bản thân mình ích kỷ, có quan hệ mẹ gì đến hổ thẹn và ân hận chứ?”

Phùng Viễn Sơn tròn tròn đôi mắt đục ngầu, nhìn chăm chăm vào Giang Chu.

Những lời này giống như một con dao nhỏ, từ từ đâm sâu vào trái tim già nua của ông ta.

Lúc này, mặt Phùng Viễn Sơn đỏ bừng lên, biểu cảm như là muốn giết chết Giang Chu.

Nhưng Giang Chu căn bản không quan tâm chuyện này, mà mở miệng bồi thêm một câu.

“Ông bù đắp cho Phùng Ngạo là vì ông nợ Phùng Ngạo, nhưng ông vĩnh viễn cũng không có cơ hội bù đắp cho Tiêu Bồi Bồi.”

“Khụ khụ...”

Phùng Viễn Sơn ho khan kịch liệt, tay giữ chặt cái bàn, cố gắng lắm mới giữ được thân thể.

Cuối cùng, Phùng Viễn Sơn ho khan xong, liền rên rỉ một tiếng, rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

“...”

Giang Chu sững sốt một lát, hai mắt tròn tròn, chết rồi???

Trời ạ, quên không xem luật trước khi đến rồi.

Mắng chết người có bị xử phạt gì không?

Giang Chu đang nghĩ ngợi, Phùng Viễn Sơn bỗng nhiên mở mắt ra.

Trên mặt ông ta tản ra một vệt đỏ ửng không khỏe mạnh.

Yết hầu cũng có chút ngọt, hiển nhiên là có máu xông lên.

“Ha ha, năm mươi bước cười một trăm bước.”

Giang Chu hơi cau mày: “Ông có ý gì? Ông cảm thấy tôi và ông là cá mè một lứa?”

Phùng Viễn Sơn hơi rướn người về phía trước: “Ngoại trừ cháu gái của tôi ra, cậu cũng không thiếu hồng nhan tri kỷ nhỉ?”

“Không sai, nhưng tôi chưa bao giờ sống thấp thỏm lo âu như ông cả.”

“Đó là bởi vì cậu càng vô liêm sỉ và không biết xấu hổ hơn tôi.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Không phải, tôi dùng tiền tôi kiếm được để nuôi người con gái tôi yêu, tôi yên tâm, tôi thoải mái, nhưng ông thì khác, ông là người trộm tiền của vợ đi nuôi người phụ nữ khác, còn muốn dùng số tiền còn lại để cho con của người phụ nữ khác.”

Phùng Viễn Sơn cắn răng: “Không phải như vậy!”

“Chính là như vậy!”

“Không phải!”

“Ông lừa gạt được bản thân mình sao?” Giang Chu khinh bỉ liếc mắt nhìn Phùng Viễn Sơn một cái: “Ông bây giờ thật đáng thương, nhưng cái chữ đáng thương này dùng ở trên người ông, lại là làm nhục với cái từ đáng thương này.”

Chương 742: Phùng Viễn Sơn suýt nữa bị mắng chết! (2)

Phùng Viễn Sơn bỗng nhiên cười hai tiếng: “Không sao, chỉ cần tôi cảm thấy yên tâm thoải mái là được rồi.”

“Giao Phùng gia cho Phùng Ngạo là có thể yên tâm thoải mái?”

“Không sai.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Ông có tin không, sau khi ông chết, đi qua cầu Nại Hạ, chắc chắn Tiêu sư phụ sẽ chờ ông ở đó, sau đó sẽ đánh cho ông ợ ra rắm, còn Tiêu Bồi

Bồi và Tôn Nhã Khiết thì đứng ở bên cạnh vỗ tay, tất cả yêu ma quỷ quái ở dưới đó đều sẽ nhìn thấy ông nực cười ra sao.”

“...”

“Ông có lỗi của con gái của Tiêu sư phụ, cũng có lỗi với Tôn Nhã Khiết.”

Giang Chu vừa nói xong liền đứng lên, sau đó nhìn quanh bốn phía, tìm tòi một phen.

Cuối cùng, hắn cầm một cái gậy golf dùng để trang trí ở trên tường lên.

Ừm, cái này rất thích hợp.

Giang Chu không thèm để ý đến ánh mắt của Phùng Viễn Sơn, hắn đi qua cầm cái golf lên rồi quay lại.

Sau đó vung tay, hướng về cái ghế nằm cũ nát ở trước cửa sổ kia mà đập mạnh.

“Cái này là ông xin lỗi Tiêu sư phụ!”

“Cái này là ông xin lỗi Tiêu Bồi Bồi.”

“Cái này là ông xin lỗi Tôn Nhã Khiết.”

“Cái này là ông xin lỗi những đứa con của ông.”

Phùng Viễn Sơn nghe thấy những tiếng loảng xoảng, nhìn thấy những mảnh trúc tan tành, ông ta ngây ngốc một lúc lâu, rồi nhất thời phát sinh ra những tiếng rít gào cuồng loạn.

“Dừng tay!”

Giang Chu nhất thời dừng động tác ở giữa không trung, quay đầu nói: “Ông có tư cách gì mà cmn đòi hoài niệm Tiêu sư phụ? Ông có tư cách gì mà đòi ngồi cái ghế này?”

Phùng Viễn Sơn nâng bàn tay run rẩy lên: “Cút ra ngoài, cút ra ngoài cho tôi!”

Giang Chu đập thêm vài gậy.

Cuối cùng, cái ghế nằm cũ nát kia đã tan tành, không còn nhìn thấy hình dạng cái ghế nữa.

“Gậy dùng rất tốt, hôm nào mua trả ông một cái khác.”

Giang Chu ném cái gậy golf qua một bên, quay người đi về phía cửa thư phòng.

Giờ phút này, hẳn bỗng nhiên hiểu được vì sao Phùng Viễn Sơn lại gọi mình đến đây.

Không phải Phùng Viễn Sơn muốn gặp mình, cũng không phải Phùng Viễn Sơn muốn thương lượng chuyện người thừa kế.

Mà là Phùng Viễn Sơn hy vọng mượn miệng của mình, để nói những chuyện này cho Phùng Nhạc và Phùng Sùng biết.

Hy vọng mấy đứa con trai đó có thể hiểu cho mình.

Giống như là Phùng Viễn Sơn cho rằng Giang Chu có thể hiểu cho mình vậy.

Dĩ nhiên, nếu như Phùng Sùng và Phùng Nhạc không hiểu cũng không sao.

Dù sao chuyện này cũng là Giang Chu nói thay cho ông ta mà.

Coi như bọn họ không hiểu, cũng không gặp được mình, càng không thể phản kháng được.

Chờ đến tối mai, tất cả đều sẽ kết thúc.

Tất cả mọi người trong giới thương nghiệp của Bắc Hải đều biết, người thừa kế của Phùng gia chính là Phùng Ngạo.

Đến khi đó, ông ta có thể an tâm mà chết rồi.

Mẹ kiếp, thật sự là tính toán rất hay.

Sau khi đi ra khỏi thư phòng, Giang Chu lau mồ hôi trên trán, bắt đầu chỉnh sửa quần áo của mình.

Động tác vung gậy golf vừa rồi, thật sự là quá mạnh, làm cho cúc áo của bộ tây trang bị đứt.

Bây giờ nghĩ lại, tràng cảnh vừa rồi thật sự là quá kinh người.

Cùng lúc đó, hành lang bên ngoài thư phòng đã tụ tập một đám người.

Đứng ở hàng đầu tiên chính là vị thư ký riêng của Phùng Viễn Sơn, cùng với Phùng Ngạo đã nhìn thấy kia.

Phía sau bọn họ là năm sáu vệ sĩ mặc tây trang màu đen.

Còn có những nhân viên y tế mặc áo choàng trắng, cầm theo một số dụng cụ kiểm tra.

Lúc này, biểu cảm của tất cả bọn họ đều rất là khiếp sợ.

Còn dùng một ánh mắt không thể tin nổi mà nhìn Giang Chu đi đến.

Mà biểu cảm của Giang Chu lại rất bình tĩnh, tư thế đi bộ cũng rất thong dong, bọn họ thấy thế lại càng cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Ngay tại nửa tiếng trước, mấy vệ sĩ canh giữ ở ngoài cửa đã nghe thấy âm thanh cãi vã ở trong phòng, khi đó bọn họ cũng có dự cảm không ổn.

Vì vậy liền vội vàng thông báo cho thư ký Hồng chuyên phụ trách mọi chuyện này.

Nhưng không có lão gia đồng ý, vị thư ký Hồng này cũng không dám tự ý đi vào thư phòng.

Hơn nữa, thỉnh thoảng giọng nói của lão gia lại vang lên, cho nên chắc hẳn là cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Mãi cho đến vừa rồi, trong thư phòng bỗng nhiên truyền ra những âm thanh đánh đập điên cuồng.

Khi đó bọn họ mới phát giác được, thế giới này quá hoang đường.

Đã rất nhiều năm rồi, mặc kệ là ai đứng ở trước mặt lão gia cũng không dám thở mạnh, làm sao có thể có người dám mắng lão gia chứ?

Lại làm sao có người dám đập phá ở trong thư phòng của lão gia?

Gia chủ của Phùng gia, đây chính là một trong những người giàu có nhất cả nước.

Tuy rằng lão gia không vào bảng xếp hạng tỷ phú kia, nhưng đó là vì lão gia khinh thường cái loại hư danh đó.

Những người từng đến Minh Tiềm Sơn Trang này, có ai mà không tôn thờ lão gia chứ.

Thậm chí có người phải xếp hàng một năm mà còn chưa chắc đã có cơ hội gặp mặt lão gia.

Nhưng bây giờ, lại có người dám mắng nhiếc lão gia.

“Chẳng lẽ người này không biết, chỉ cần một câu nói của lão gia, là tiền đồ của cậu ta sẽ bị hủy diệt sao?”

“Đứng lại cho tôi!” Thư ký Hồng dẫn đầu đi qua, nổi giận đùng đùng mà nói: “Cậu đã làm cái gì ở trong thư phòng của lão gia?!”

Chương 743: Phùng Viễn Sơn suýt nữa bị mắng chết! (3)

Giang Chu hơi ngược mắt lên: “Ngại quá, anh đang nói chuyện với tôi à?”

“Bây giờ là tôi đang hỏi cậu, trả lời vấn đề của tôi?!”

“Giọng điệu của anh hung dữ thật đấy? Dựa vào cái gì?”

“Bởi vì đây là Phùng gia!”

“Tôi cmn một là không dựa vào Phùng gia của các người để kiếm cơm, hai là tôi là khách của người Phùng gia mời đến, anh đang dựng râu tròng mắt với ai vậy?”

“Cậu...!”

“Một thư ký mà thôi, còn thật sự cho rằng mình là người của Phùng gia rồi à?” Giang Chu cất bước đi về phía trước, lướt qua người thư ký Hồng: “Vào trong xem đi, chậm nữa là lão già kia sẽ chết đấy.”

“...”

Thư ký Hồng nghe thấy câu này, liền không để ý đến Giang Chu nữa, mà vội vàng mang người lao vào trong phòng.

Lúc này, Phùng Viễn Sơn đã ngã ngòai trên mặt đất, nhìn những mảnh nhỏ của chiếc ghế nằm kia, hai tay ông ta ôm ngực, hô hấp càng ngày càng khó khăn.

“Mau, mau cho lão gia thở oxy, nhanh cmn lên!”

Trong âm thanh hỗn loạn, đám nhân viên y tế bắt đầu hành động.

Người thì đeo mặt nạ thở oxy lên cho Phùng Viễn Sơn, người thì bắt đầu lắp đặt các loại thiết bị.

Trải qua một series nỗ lực và cố gắng, cuối cùng thì Phùng Viễn Sơn cũng đã khôi phục bình tĩnh.

Cùng lúc đó, Giang Chu đã đi đến cuối hành lang.

Hắn vừa mới định bước chân xuống cầu thang, bỗng nhiên lại nghĩ đến cái gì đó.

Vì vậy, Giang Chu liền quay đầu, bước nhanh về phía thư phòng của Phùng Viễn Sơn.

Sau khi đi vào cửa, Giang Chu nhìn thoáng qua.

Lúc này, Phùng Viễn Sơn đang ngòai ở trên ghế dựa, hai mắt nhắm chặt, tham lam hít dưỡng khí.

Đám nhân viên y tế thì vội vàng tất bật quanh người ông ta, bắt đầu làm các loại kiểm tra cho ông ta.

mà thư ký Hồng và Phùng Ngạo thì đứng trước kệ sách, vội vàng và cuống cuống mà nhìn chăm chăm vào những chuyện đang diễn ra.

Nhưng đến khi Giang Chu tiến vào phòng, vị thư ký Hồng này lại bắt đầu căng thẳng.

“Cậu muốn làm gì?!”

Giang Chu nhìn thư ký Hồng một cái: “Thả lỏng đi, chẳng lẽ tôi còn có thể đánh ông ta một trận ở trước mặt mọi người à?”

Thư ký Hồng nhìn về phía Phùng Viễn Sơn, sau khi nhìn thấy đối phương gật đầu thì mới lùi về vị trí của mình.

Giang Chu thấy thế, liền đi đến bên cạnh một vị bác sĩ trong số đó.

“Các người chính là bác sĩ giỏi nhất ở Bắc Hải đúng không?”

Bác sĩ trần đầy mờ mịt: “???”

Thư ký Hồng nhin không được mà mở miệng: “Có thể có tư cách gia nhập đoàn đội chữa bệnh cho lão gia, đương nhiên phải là bác sĩ giỏi nhất, hơn nữa còn là bác sĩ giỏi nhất cả nước.”

Giang Chu gạt đầu, liếc mắt nhìn Phùng Viễn Sơn: “Rất tốt, vô cùng tốt, như vậy thì ông có thể sống lâu hơn một chút.”

“Tôi sống lâu thì cậu có chỗ tốt gì sao?”

“Tôi sẽ thử xem có thể phá đổ Phùng gia trước khi ông chết hay không, chẳng may không chết rồi, thì không phải là sẽ không nhìn thấy ngày đó sao?”

Phùng Viễn Sơn thở khò khè như là muốn cười: “Cậu đang nói đùa à? Hay là cậu căn bản không biết mình có bao nhiêu năng lượng?”

Giang Chu lấy điện thoại di động của mình ra, giơ lên trước mặt Phùng Viễn Sơn: “Đã đi qua quốc gia này chưa?”

“...”

Phùng Viễn Sơn nhíu mày một cái, không biết Giang Chu muốn làm gì.

Giang Chu hơi nhớ lại trí nhớ kiếp trước của mình: “Ba giờ sáng ngày mai, nơi này sẽ phát sinh động đất cấp 5 cấp 6, đồng thời sẽ khiến cho nhà máy hóa chất nổ tung, tạo thành cháy rừng, ông có tin không?”

“Cậu đang nói chuyện ma quỷ gì?”

“Cố gắng dưỡng bệnh đi, tối mai nhớ xem thời sự.”

Giang Chu nhét điện thoại di động vào trong túi, quay người rời khỏi thư phòng của Phùng Viễn Sơn.

Thật ra thì Phùng Viễn Sơn nói rất đúng.

Hiện giờ hẳn không có năng lực để tạo thành uy hiếp đến Phùng gia.

Nhưng mà hẳn là người trọng sinh.

Trong đầu hắn có rất nhiều ký ức lung tung và vớ vẩn.

Có thứ có thể dùng, có thứ lại vô dụng.

Nhưng mặc kệ có có hữu dụng hay không, một khi hắn nói ra thì chắc chắn là rất đáng sợ.

Nếu như không chơi chết được Phùng Viễn Sơn, vậy hù dọa ông ta một phen cũng rất thoải mái, đúng không?

Hai giờ sáng, sau khi Giang Chu về khách sạn.

Hắn tắm rửa một cái, thay quần áo ngủ, rồi leo lên giường.

Lúc này Phùng Tư Nhược ăn no uống đủ đã chìm trong giấc ngủ ngọt ngào.

Tay non mịn bị gồi lên, tạo thành một dấu ấn đỏ tươi.

Giang Chu đưa tay vào trong chăn, bóp vài cái, làm cho Phùng Tư Nhược tỉnh giấc.

Lúc này, Phùng ngọc manh đang ngủ mơ mơ màng màng lại nhin không được mà chuyển mộng một cái, trên mặt đầy vẻ bất mãn.

Nhưng đến khi nhìn thấy Giang Chu thì nàng lại rất vui mừng, thế là trên mặt lại lộ nụ cười ngọt ngào.

“Một ngày ngủ hai lần, ngủ đủ chưa?”

“Bình thường...” Phùng Tư Nhược xoa xoa con mắt, gò má bỗng nhiên đỏ lên: “Hơi... hơi ngứa nha.”

Giang Chu phát tay, ném quần ngủ của nàng xuống đất: “Hỏi em một vấn đề được không?”

“Ừm?”

“Nếu như anh có con với người con gái khác thì làm sao bây giờ?”

Phùng Tư Nhược tròn mắt lên: “Em... em không biết.”

Giang Chu yên lặng một chút: “Nếu như đây đã là sự thật, em có chấp nhận được không?”

“Em không biết...”

“Nếu như anh giao gia sản cho con của người khác mà không cho con của em thì sao?”

Biểu cảm của Phùng Tư Nhược càng ngày càng ủy khuất:
“Em... em thật sự không biết.”

“Ngu ngốc!”

Giang Chu mắng một tiếng, làm cho Phùng Tư Nhược nhin không được mà hừ nhẹ.

Chương 744: Váy dạ hội bị Giang Chu xé!

“VẬY anh đổi một cách nói khác.”

“Ừm...” Giọng nói của Phùng Tư Nhược mềm mại mà run rẩy.

“Nếu như bây giờ anh không cần em nữa, nhưng có thể để lại toàn bộ gia sản cho em và con cái, em có đồng ý không?”

“Không làm như vậy có được không nha!”

Giang Chu hút sâu một hơi: “VẬY em chỉ có thể tiếp nhận chuyện anh có con với người con gái khác, em chọn thế nào?”

Phùng Tư Nhược lui về phía sau, hơi đổi tư thế: “Em... em sẽ không rời khỏi anh...Ừm...”

“...”

Quả nhiên.

Nếu như Tiêu Bồi Bồi rất yêu Phùng Viễn Sơn.

Như vậy Tiêu Bồi Bồi căn bản là không quan tâm gia sản với không gia sản gì cả.

Tiêu Bồi Bồi chỉ muốn không bị vứt bỏ, chỉ hy vọng có thể vĩnh viễn ở bên cạnh người mình yêu mà thôi.

Phùng Viễn Sơn căn bản là đang lừa mình dối người.

“Ừm...”

“Làm sao vậy?”

“Không... không để ý đến anh nữa.”

Bên trong phòng khách sạn ồn ào và náo động một lát.

Tiếng hừ nhẹ mềm mại của Phùng Tư Nhược vẫn chưa dừng lại.

Cuối cùng, mọi thứ trong căn đều trở lại bình tĩnh như sau cơn bão.

Chỉ còn lại những tiếng thở dốc ướt át.

Bởi vì khi Giang Chu trở về đã là ba giờ sáng.

Hiện giờ lại bản thân ở trên giường hơn một tiếng.

Sắc trời bên ngoài cửa sổ đã có chút ánh sáng.

Phùng Tư Nhược đã ngủ đủ rồi.

Mà Giang Chu thì bị câu chuyện của Phùng Viễn Sơn làm cho không buồn ngủ.

“Nếu như anh dẫn em ra khỏi Phùng gia, không trở về nữa, em có đồng ý không?”

“Phải bỏ trốn thật sao?”

“Không phải bỏ trốn, cũng không phải là không cho em gặp cha mẹ, mà là tất cả mọi người cùng dọn ra ngoài.”

“Vậy thì được, em thích căn nhà ở Thượng Kinh.”

“Em nói là căn biệt thự kia của chúng ta?”

“Ừm nha!”

Phùng Tư Nhược mồ hôi nhễ nhại rúc vào trong ngực của Giang Chu, trong tròng mắt vẫn còn sóng nước nhộn nhạo.

Giang Chu hít sâu một hơi, nhìn hoa văn mà màu sắc ở trên trần nhà mà rơi vào trầm tư.

Dựa vào những tin tức đã có, chắc hẳn Phùng Viễn Sơn đã quyết tâm giao tất cả gia sản cho Phùng Ngạo rồi.

Mặc kệ là vì hổ thẹn với Tiêu Bồi Bồi, hay là vì muốn yên tâm thoải mái trước khi chết, thì chuyện này đã là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Cha vợ vất vả kinh doanh nhiều năm như vậy, cuối cùng có thể là giỏ trúc mức nước, công dã tràng.

Trong chiến đấu của thương nhân, âm mưu và dương mưu đều là chuyện rất đơn giản.

Nhưng thay đổi lòng người thì là một chuyện rất khó.

Buổi dạ tiệc từ thiện ngày mai, có lẽ sẽ xuất hiện tình hình mà mọi người không muốn nhìn thấy.

Hiện giờ Giang Chu cũng chưa xác định xem là mình có nên nói câu chuyện này cho cha vợ mình và Phùng Nhạc nghe không.

Chỉ có thể đi một bước tình một bước.

“Em là đại tiểu thư của Phùng gia, ngày mai em cũng phải tham gia dạ tiệc từ thiện đúng không?”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Cô cô vừa mới đưa quần áo đến.”

Giang Chu nghe thấy hai chữ quần áo, lập tức tỉnh táo lại.

Đây đại khái là phản xạ có điều kiện do Tô Nam đã bồi dưỡng.

“Là cái gì, thay cho anh xem nào.”

“Váy!”

Ánh mắt Giang Chu đảo qua phòng: “Ở đâu?”

Phùng Tư Nhược ngồi dậy từ trên giường, chỉ về phía ngăn tủ ở phía trước: “Bên trong có một cái rương màu đen.”

“Đã bốn giờ hơn rồi, dù sao cũng không có thời gian ngủ, thay cho em xem đi.”

“Không muốn.”

“Nghe lời.”

“Hừ!”

Phùng ngọc manh xoa xoa con mắt, ngoan ngoãn xuống giường, đi thẳng đến góc tủ quần áo.

Sau đó, nàng lấy chiếc váy dạ hội ra, rồi chạy vào trong phòng vệ sinh.

“Mặc khó quá.”

“Không sao, không cần vội, cứ từ từ là được, bây giờ anh đang rất có tinh thần.”

“Phân tử xấu...”

Giọng nói mềm mại đáng yêu của Phùng ngọc manh truyền ra từ phòng vệ sinh.

Ngay sau đó, có vài tiếng sột soạt vang lên.

Một lát sau, cái chân nhỏ trắng nõn và sáng bóng của nàng xuất hiện.

Đây là một chiếc váy dạ hội màu đen trắng.

Trên thân là một cái nơ con bướm màu đen, kết hợp với tay áo đèn lồng, đến eo thì màu sắc thay đổi dần dần, bên dưới là làn váy nhiều tầng có màu trắng thuần.

Những sợi tơ dài màu đen rủ xuống dưới làn váy.

Mặc dù màu sắc khá đơn giản, kiểu dáng cũng không quá hiếm lạ.

Nhưng toàn bộ chiếc váy này lại có một loại mỹ cảm giao hòa giữa lạnh lẽo và dịu dàng.

Còn làm cho làn da trắng mịn như ngọc của Phùng ngọc manh nổi bật hơn, quả thực là đẹp đến cực hạn.

Cô bé này, ngày thường đã rất đáng yêu rồi, lại còn hơi ngây ngô.

Nhưng bây giờ, lại làm cho người ta có một loại cảm giác nữ thần cao ngạo và lạnh lùng.

“Xong, hiện giờ anh muốn ngủ cũng không ngủ được rồi.”
Giang Chu xoa tay: “Nào, lên giường.”

Sáng sớm hôm sau.

Một chiếc Maybach màu đen chậm rãi đi đến trước cửa khách sạn.

Phùng Y Vân đi thang máy lên tầng ba, gõ cửa phòng của Phùng Tư Nhược và Giang Chu.

Tuy rằng buổi dạ tiệc từ thiện sẽ cử hành vào buổi tối.

Nhưng khách khứa đã đến trình diện từ sáng sớm rồi.

Cho nên Phùng gia đã bắt đầu chuẩn bị từ sáng sớm.

Chẳng những phải nghênh đón khách khứa, mà còn phải dẫn mọi người đi dạo Minh Tiềm Sơn Trang một chút.

Trong loại hoàn cảnh này, đại tiểu thư của Phùng gia không thể không xuất hiện được.

Đây chính là quy củ của gia tộc lớn.

Cũng là một loại lễ phép đối với toàn bộ đại lão giới kinh doanh của Bắc Hải.

Chương 745: Váy dạ hội bị Giang Chu xé! (2)

Cốc cốc cốc, cốc cốc cốc.

Cửa phòng 306 bị gõ.

Một phút đồng hồ sau, khuôn mặt nhỏ nhắn và mềm mại của Phùng Tư Nhược xuất hiện từ sau cánh cửa, khẽ gọi một tiếng cô cô.

“Giang Chu đâu?”

“Tôi qua về quá muộn, đang ngủ.”

Phùng Y Vân gật đầu, lại quan sát cháu gái mình một chút:

“Tư Nhược, đã mấy giờ rồi mà cháu còn chưa thay quần áo?”

Phùng Tư Nhược ấp úng, đáng thương nhìn cô cô mình: “Hay là đổi một cái khác được không nha?”

“Hả?”

“Váy hỏng rồi.”

Phùng Y Vân hơi sững sờ, trong mắt viết đầy mờ mịt.

Phùng Y Vân đã chuẩn bị một chiếc váy đặt làm riêng cho Phùng Tư Nhược, hơn nữa còn tốn vài trăm ngàn, chất lượng là có thể đảm bảo.

Hơn nữa, chiếc váy kia vẫn luôn được đặt ở trong rương mà.

Lúc này mới qua một buổi tối, làm sao lại hỏng rồi?

Phùng Tư Nhược nhìn thấy dáng vẻ khó hiểu của cô cô, liền thấy hơi ngượng ngùng.

“Là... Là tối hôm qua Giang Chu bảo cháu mặc cho anh ấy xem.”

“Bị hỏng khi mặc vào à?”

“Không phải... Là ... Là chơi đùa làm hỏng.”

Phùng ngọc manh ủy ủy khuất khuất, đưa tay mở cái rương ra.

Lúc này, chiếc váy dạ hội được đặt riêng đã vô cùng thâm thắm.

Ba cái cúc áo ở trên cổ đã biến mất, nhìn qua như đã phải chịu bạo lực nghiêm trọng, làn váy bên dưới đã bị xé thành từng miếng vải vụn, nhìn qua thấy rất mất trật tự.

Phùng Y Vân nhìn một lát, bỗng nhiên nhếch mép nhìn cháu gái mình: “Tiểu Tư Nhược?”

Phùng Tư Nhược ngẩng đầu lên: “Cô cô, làm sao vậy?”

“Thanh niên là phải biết tiết chế.”

“Nha?”

Phùng Y Vân sờ sờ đầu của nàng: “Chớp mắt một cái, tiểu Tư Nhược đã trưởng thành rồi.”

Phùng Tư Nhược có hơi xấu hổ: “Váy váy phải làm sao bây giờ nha?”

“May mà cô đã chuẩn bị cho cháu một cái khác làm dự phòng, theo cô về Sơn Trang trước đi!”

Phùng Tư Nhược ngoái đầu nhìn thoáng qua phòng ngủ: “Vậy Giang Chu thì sao? Giang Chu không đi cùng luôn à?”

Phùng Y Vân gỡ vài sợi tóc trên mặt Phùng Tư Nhược: “Thân phận của Giang Chu bây giờ là khách, lát nữa sẽ dùng thân phận khách mời để vào.”

“Ồ, vậy cháu muốn đi cùng Giang Chu.”

“A, hóa ra cháu lại dính Giang Chu thế cơ à?”

“Không có... không có nha.”

Mặt Phùng Y Vân đầy vẻ cung chiều: “Nếu như là ngày bình thường thì cô cô sẽ đồng ý với cháu, nhưng hôm nay thì không được.”

Phùng Tư Nhược thấy hơi mờ mịt: “Vì sao nha?”

“Mẹ cháu vừa trở về từ nước ngoài, bà ấy vẫn chưa biết chuyện của cháu với Giang Chu, chúng ta phải về nói qua một chút, cho mẹ cháu chuẩn bị tư tưởng trước.”

“Vậy cháu đi thay quần áo.”

Phùng Tư Nhược chạy vào trong phòng vệ sinh.

Mẹ đã bay ra nước ngoài từ tháng năm năm ngoái.

Mình vẫn luôn không có cơ hội nói chuyện của Giang Chu cho mẹ biết.

Hiện giờ, cuối cùng cũng đã chờ được đến lúc mẹ về rồi.

Mình nhất định phải nói cho mẹ biết là Giang Chu tốt đến mức nào.

Sau khi Phùng Tư Nhược rời khỏi.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Hai tiếng sau, ánh mặt trời âm áp liền lọt vào trong phòng, chiếu lên giường.

Giang Chu đang ngủ say liền chậm rãi mở mắt ra, sau đó liếc nhìn thời gian.

“A, đã mười giờ hơn rồi à.”

Giang Chu ngồi dậy từ trên giường, ngáp một cái, gỡ mái tóc như ổ gà.

Trạng thái của hắn bây giờ hơi mê man và mờ mịt, giống như là một kẻ ngu xi cỏi truồng phơi nắng trong ngày hè âm áp vậy.

Đôi môi trắng bệch, trong mắt tràn đầy tơ máu, vành mắt còn có một màu đen xỉ.

Hình tượng này, quả thực là giống mấy tên trộm chuyên đi làm việc vào ban đêm vậy.

Nhưng chuyện này cũng không thể trách Giang Chu.

Dù sao hôm qua ngồi mấy giờ máy bay, lại nghe cái lão già hồng bét Phùng Viễn Sơn kia kể chuyện đến nửa đêm.

Khi trở về còn dày vò Phùng Tư Nhược hai lần.

Thân thể tiêu hao nghiêm trọng như vậy, nên mê man mờ mịt cũng là rất bình thường.

Nhưng mà chẳng mấy chốc, ý thức của Giang Chu đã khôi phục lại bình thường, ánh mắt bắt đầu nhìn quanh phòng.

“Phùng Tư Nhược?”

“Sáng sớm ngày ra mà đã đi đâu rồi.”

“Tư Nhược??!”

Giang Chu xuống giường, đi dạo một vòng trong phòng, cũng không nhìn thấy bóng dáng của bạn gái mình đâu.

Hắn chỉ nhìn thấy những miếng vải vụn của chiếc váy bị xé đêm qua, còn có một ít giấy vệ sinh.

Trừ những cái đó ra, thì không thấy cái rương và chiếc váy rách nát kia đâu.

Kỳ lạ thật.

Sáng sớm ngày ra, Phùng ngọc manh mang cái váy rách nát đó đi đâu rồi?

Giang Chu tìm tới tìm lui, cuối cùng nhìn thấy một tờ giấy bị đè dưới điều khiển điều hòa ở trên tủ đầu giường.

“Em đi rồi, hẹn gặp ở nhà.”

Đúng là giọng điệu vừa ngây thơ lại vừa đáng yêu của Phùng ngọc manh.

Giang Chu gấp tờ giấy lại, rồi nhét vào ví tiền, sau đó bắt đầu đi rửa mặt.

Tiếng nước chảy liên miên bất tuyệt.

Giang Chu gội đầu xong liền sấy khô, liền phát hiện kiểu tóc của mình vẫn rất đẹp trai, chỉ là sắc môi hơi tái nhợt, giống như là bị thận hư quanh năm vậy.

Có điều, chuyện này cũng không có gì, chờ đến Minh Tiềm Sơn Trang tìm Phùng Tư Nhược hôn môi là được rồi.

Nhưng vành mắt đen do thức đêm thì không dễ tiêu tan.

Chờ đến Phùng gia rồi tính đi, thật sự không được thì bảo Phùng đàn độn trang điểm cho một chút, dùng chút phấn lót hay là cái gì gì đó che tì vết là được.

Chương 746: Thư mời? Gỏi khoai nướng rồi, làm sao bây giờ?

Sau khi chuẩn bị xong, Giang Chu rút thẻ mở cửa phòng ra, rồi quay người rời khỏi khách sạn.

Lúc này, đã là mười một giờ trưa.

Nắng gắt treo cao, chỉ là không khí mùa đông vẫn lạnh giá và khô ráo như cũ.

Giang Chu lái chiếc Ferrari màu bạc của Tiết Mạn Ny, lái từ đường cái đi đến Minh Tiềm Sơn Trang.

Tình trạng giao thông của Bắc Hải cũng không khá hơn Thượng Kinh là bao.

Cho nên khi đi qua những khu vực có trường học vẫn bị tắc đường một chút.

Nhưng mà tắc đường cũng có chỗ tốt của tắc đường, bởi vì trong quá trình này, Giang Chu nhận được không ít ánh mắt mê hoặc của các mỹ nữ phụ huynh học sinh.

Nhưng Giang Chu không có hứng thú làm Tào Tặc, nên cũng không ưa vợ người ta.

Hai mươi phút sau, chiếc Ferrari màu bạc chậm rãi đi đến Minh Tiềm Sơn Trang.

Lúc này, bãi đỗ xe bên trong Sơn Trang đã gần đầy rồi.

Phóng mắt nhìn qua, các loại xe sang trọng đã xếp đầy ở.

Nếu như không phải biết mục đích của chuyến này, chưa chắc đã không có người cho rằng đây là hội triển lãm xe sang trọng.

Có điều, khi Giang Chu đi đến cánh cổng sắt màu đen kia, lại bị một nhân viên bảo vệ chặn xe lại.

“Xin chào tiên sinh, xin ngài cho xem thư mời.”

Giang Chu mò vào trong túi, móc ra một tờ giấy nhăn nhăn nhúm nhúm: “Là cái này sao?”

Bảo vệ nuốt nước miếng, nhìn nửa tờ thư mời trên tay một lát: “Đúng thì là đúng, nhưng mà... nửa còn lại đâu?”

“Hôm qua Phùng Tư Nhược mua khoai nướng ăn, nóng quá nên tiện tay xé một nửa.”

“Phùng... Ngài nói là đại tiểu thư?”

Giang Chu gật đầu: “Làm sao vậy, chỉ có một nửa là không được à?”

Bảo vệ áp ứng: “Tiên sinh, thật ra thì dấu hiệu đề phòng làm giả ở nửa còn lại của thư mời.”

“Gì cơ? Thứ này còn có đề phòng hàng giả á?”

“Đúng vậy, nếu như ngài không thể nghiệm chứng, thì tôi thật sự không thể để cho ngài đi vào được.”

“Nhưng mà nửa kia đã bị đại tiểu thư nhà anh ném vào sọt rác rồi.”

Bảo vệ yên lặng một lát, do dự nói: “Chúng tôi không có biện pháp chứng thực lời ngài nói, rất xin lỗi.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Thôi quên đi, tôi gọi điện cho người ra đón cũng được.”

“Vậy cũng được.”

“Ừm, mời chờ một chút.”

Giang Chu móc điện thoại di động từ trong đũng quần ra, vừa định gọi điện thoại.

Đúng lúc này, một chiếc Lamborghini ở phía sau bỗng nhiên nhún còi inh ỏi.

Dường như là chủ xe phía sau đã không chờ nổi nữa, còn ngó ra ngoài cửa sổ xe mà rống giận một câu.

“Tên ngu xuẩn trước mặt kia, rốt cuộc là có thư mời hay không, không có thì mau rút sang một bên.”

Giang Chu nhìn lại, là một tên trẻ trâu mặc quần áo rất sành điệu, có lẽ là một thiếu gia nhà giàu nào đó.

Tóc còn dài hơn cả cái gái, trên tai còn có một cái khuyên tai kim cương xanh.

“Cút cmm đi, ông đây đứng ở đây, cản trở mày ra đời à?”

“Mày nói cái gì cơ?”

Hai người vừa định xuống xe tâm sự, liền bị mấy bảo vệ ngăn cản.

Vị bảo vệ kia tỏ vẻ xin lỗi với Giang Chu, rồi lặng lẽ nói nhỏ: “Tiên sinh, hay là ngài đánh xe qua một bên rồi hãy gọi điện thoại, để cho khách ở phía sau vào trước, ngài xem, lãnh đạo của chúng tôi đến rồi, ngài chặn ở đây thì chúng tôi sẽ bị mắng mất.”

Bảo vệ vừa nói chuyện vừa đưa tay chỉ về phía sau.

Giang Chu nhìn qua theo phương hướng đó, ánh mắt lập tức sáng lên.

Bởi vì lãnh đạo mà ông anh bảo vệ này nói không phải là ai khác, mà chính là vị thư ký Hồng đã bị hấn mắng một trận vào tối qua.

Lúc này, vị thư ký Hồng kia đang đứng ở trước bãi đỗ xe, dò xét tình hình của khách khứa đã trình diện.

Cùng lúc đó, thư ký Hồng vô thức ngẩng đầu lên, cũng nhìn thấy Giang Chu ở trước cổng.

“Thư ký Hồng, qua đây một lát.”

Thư ký Hồng nhìn Giang Chu, thần sắc bỗng nhiên trở nên rất phức tạp.

Nhưng sau khi do dự một lúc, thư ký Hồng cũng không giả bộ không nhìn thấy, mà là đi về phía Giang Chu.

“Giang tiên sinh, đã lâu không gặp, sao ngài chưa vào?”

Giang Chu lấy nửa lá thư mời của mình ra: “Bảo vệ nói trên này không có dấu đề phòng làm giả, không thể cho tôi đi vào.”

Rõ ràng là thư ký Hồng rất sùng sốt: ‘Cái này...sao cái thư mời này chỉ còn một nửa?’

“Khoai nướng quá nóng, tiện tay xé một nửa, tôi cũng không biết thư mời của các anh còn có hàng giả mà.”

“Gói... gói khoai nướng?”

Khóe miệng thư ký Hồng co quắp một cái, biểu cảm rõ ràng là âm trầm hơn một chút.

Đây chính là buổi dạ tiệc từ thiện do Phùng gia tổ chức.

Nếu như không phải nhân sĩ giới thượng lưu, căn bản là không có tư cách chạm vào loại thư mời này.

Thế mà người này lại mang ra gói khoai nướng?

Chẳng lẽ Phùng gia không có giá trị gì trong mắt cậu ta sao?

“Thư ký Hồng? Anh làm sao vậy?”

Thư ký Hồng lấy lại tinh thần, quay người nhìn về phía bảo vệ: “Giang tiên sinh là khách quý của nhà chúng ta, mau để cho cậu ấy vào đi!”

Bảo vệ liền gật đầu như giã tỏi, lập tức mở cánh cổng chạy bằng điện ra.

“Cảm ơn.”

Thư ký Hồng thần nhiên trả lại nửa lá thư mời cho Giang Chu: “Giang tiên sinh, tôi cảm thấy ngài cần phải có chút tôn trọng với Phùng gia.”

“BIết rồi, tôi sẽ cố gắng.”

Giang Chu đạp chân ga, lái xe vào trong Sơn Trang.

Chương 747: Thì ra trên thế giới này có Long Ngạo Thiên thật!

Sau khi đi vào Minh Tiềm Sơn Trang.

Giang Chu đánh vô lăng, thuận lợi tiến vào bãi đỗ xe.

Sau đó nhắm ngay vào một chỗ đỗ xe trong đó, rồi chậm rãi đi đến.

Nhưng đúng lúc này, không ngờ chiếc xe phía sau bỗng nhiên vang lên những tiếng động cơ giòn giã.

Theo sát nó là chiếc Lamborghini kia bỗng nhiên tăng tốc, rồi lao mạnh lên.

Sau đó, nó lướt qua đầu xe Ferrari, trực tiếp cướp lấy chỗ đỗ xe của Giang Chu.

Cùng lúc đó, cửa sổ xe Lamborghini hạ xuống, để lộ ra một gương mặt dương dương đắc ý, ánh mắt còn tràn đầy vẻ trào phúng và giễu cợt.

“Đậu xanh rau muống??”

“Tên này cmn chạy đi đầu thai à, vừa rồi mình chặn cửa đã không cho tên này ra đời đúng không?”

Giang Chu đập mạnh phanh xe, sắc mặt lập tức âm trầm như nước.

Lúc này, cửa xe Lamborghini phía trước từ từ mở ra.

Tên trẻ trâu vừa ấn còi inh ỏi kia đi xuống, còn nhìn Giang Chu với vẻ khiêu khích.

“Chậm như một con rùa vậy, chết cười!”

“Cười cái cmm!”

Tên trẻ trâu liền biến sắc: “Nói cho anh biết, ăn nói cần thận một chút!”

Giang Chu siết tay, nhìn tên này: “Chiếm vị trí đỗ của người khác, còn không muốn bị mắng?”

“Vị trí đỗ của anh? Nào nào nào, anh qua đây xem có chỗ nào viết tên anh không hả?”

“Cút đi, ông đây không rảnh để khua môi múa mép với một tên trẻ trâu!”

Giang Chu lái xe đến một chỗ đỗ xe khác, đẩy cửa bước xuống xe.

Lúc này, phía đối diện lại có hai chiếc xe đi đến.

Một chiếc Bugatti màu tro, một chiếc khác là McLaren màu cà phê.

Chủ của hai chiếc xe này đều là hai thanh niên có vẻ mặt kiêu căng khó thuần.

Nhuộm tóc, đeo khuyên tai, không khác tên trẻ trâu lái Lamborghini kia là mấy.

Ba người bu lại một chỗ mà lảm nhảm, sau đó đồng thời quay đầu nhìn về phía Giang Chu.

Lúc này, Giang Chu đã bước xuống xe, nghênh đón ba người kia đi đến.

“Làm sao? Không phục à? Lái chiếc Ferrari rách mà giả vờ cái gì?”

Giang Chu hơi cau mày, ánh mắt có vẻ hơi kỳ quái: “Mặt của cậu bị làm sao vậy?”

Tên trẻ trâu kia hơi sững sờ, nhìn về phía đồng bạn: “Sao thế? Trên mặt tôi dính cái gì à?”

“Không có.”

“Đúng thế, rất sạch sẽ mà?”

Ba người không hiểu ra sao mà nhìn về phía Giang Chu.

Giang Chu thấy thế liền nhe răng cười: “Sao mặt cậu giống mấy cô nàng hot girl trên mạng thế? Là công hay là thụ vậy?”

“Móa, anh thật sự muốn gây sự đúng không?”

“Gây sự thì thế nào?”

“Mẹ kiếp, anh đừng cho rằng dựa vào quan hệ với thư ký Hồng để đi vào đây thì ngon nhé? Nói cho anh biết, chúng tôi chính là khách khứa chân chính của Phùng gia đấy.”

Giang Chu không rảnh để lảm nhảm với mấy tên này, thế là hấn cật bước đi luôn.

Mẹ nó, không ngờ trên thế này giới có loại ngu xuẩn như Long Ngạo Thiên này thật, còn một lần xuất hiện ba cái luôn.

Hắn còn tưởng rằng đám tác giả tiểu thuyết mạng ngu xuẩn kia bịa đặt ra loại người này nữa chứ.

Xem ra nghệ thuật sáng tác là bắt nguồn từ cuộc sống mà.

Đám thiếu gia công tử nhà giàu ngu xuẩn này, thực sự là quá phiền.

“Khoan đã, anh đừng đi, lấy thư mời ra cho tôi xem một chút.”

“Liên quan đến gì đến cậu?”

Tên trẻ trâu kia bấu môi một cái: “Nói cho anh biết, nữ chủ nhân của nhà này là cô họ của tôi, tôi cũng coi như là một nữa cái người Phùng gia rồi, tôi nghi ngờ anh vào đây bằng cửa sau.”

Giang Chu giang hai tay ra: “Không có thư mời, cậu định làm gì nào?”

“Không có thư mời, thì đương nhiên là muốn mời anh ra ngoài rồi.”

“Đúng là tôi không có thư mời đấy, nhưng hôm nay tôi cmn cứ vô lại mà ở chỗ này, các cậu có giỏi thì ra tay đi, thử đuổi tôi ra ngoài xem nào?”

Tên trẻ trâu kia nhìn thoáng qua đồng bạn, phát hiện hai tên đồng bạn đều hơi lắc đầu một cái.

Nơi này chính là Phùng gia, chứ không phải là nơi nào khác.

Bọn họ còn chưa có can đảm để ra tay ở Phùng gia.

Chẳng may người này phản kháng lại, vậy liền biến thành đánh nhau.

Dám đánh nhau khi Phùng gia tổ chức dạ tiệc?

Trừ phi là bọn họ điên rồi thì mới làm như vậy.

“Anh đừng có kiêu ngạo, có giỏi thì chờ buổi dạ tiệc này kết thúc, rồi chúng ta tìm một chỗ hẹn gặp mặt?”

“Có nữ không?”

“Nữ cái gì?”

“Không có con gái thì hẹn cái mịa gì?”

“Tôi nói chính là hẹn đua xe, anh có dám không?”

“Ông đây nửa phút kiếm vài triệu, không có vội vàng đi gặp Diêm Vương như vậy.”

Giang Chu lướt qua người bọn họ, đi ra khỏi bãi đỗ xe.

Diện tích Minh Tiềm Sơn Trang rất rộng lớn, chỉ là một mặt cỏ cũng đã bằng một cái quảng trường trong công viên rồi.

Liếc mắt nhìn qua, rộng lớn đến mức khiến người ta lú lẫm.

Đây chính là thành phố Bắc Hải tác đất tác vàng đấy.

Chỉ cần khai phát cái bãi cỏ kia thôi, cũng có thể trở thành tỷ phú rồi.

Lần trước, Giang Chu đến đây là vào mùa đông.

Phùng Tư Nhược nhìn ngòai vẽ vờ ở chỗ kia.

Hai người bọn họ còn đi dạo cả một buổi chiều, bây giờ nhớ lại, mọi thứ vẫn rõ mồn một như ở trước mắt.

Có điều, hôm nay trên bãi cỏ này được bày rất nhiều bàn ghế dài màu trắng.

Chung quanh đều là đám người cười cười nói nói, trên tay còn cầm ly thủy tinh, vừa ăn uống linh đình vừa trò chuyện vui vẻ.

Bởi vì buổi tối mới bắt đầu dạ tiệc từ thiện.

Cho nên bãi cỏ này đã bị trưng dụng làm khu đón khách khứa ngoài trời.

Tính chất có chút giống Party, người đến tham gia đều là đại gia, đều là người giới thượng lưu.

Chương 748: Phùng đại tiểu thư rất cao ngạo và lạnh lùng,
Phùng Tư Nhược:???

Giang Chu bước vào, dạo qua một vòng quanh hội trường ngoài trời này.

Hắn là thương nhân trong vòng tròn Thượng Kinh, nên không quen biết với bên Bắc Hải này.

Đi tới đi lui cũng không nhìn thấy một gương mặt quen thuộc nào.

Vì vậy, hắn liền cầm một ly Champagne, đứng ở ngoài rìa giống như một người ngoài cuộc.

Đám đại lão giới kinh doanh kia đều đang trò chuyện vui vẻ, không ai để ý đến Giang Chu.

Bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ, Giang Chu còn quá trẻ.

Đại đa số người ở cái tuổi này, đều là công tử hoặc thiếu gia nhà giàu mà thôi.

Bọn họ sẽ không hạ thấp thân phận của mình, để đi bắt chuyện với một nhân vật hậu bối.

Không lâu sau, Giang Chu chợt phát hiện đoàn người bắt đầu di chuyển về hướng Đông Bắc.

Hơn nữa, những ánh mắt phân tán cũng đã thống nhất lại, tất cả đều ăn ý mà nhìn về cùng một chỗ.

Trong lòng Giang Chu hơi động, cũng ngẩng đầu nhìn qua.

Thì ra là người của Phùng gia đến.

Đi đầu là Phùng Sùng, Phùng Nhạc và Phùng Long.

Bọn họ mặc tây trang được đặt làm riêng, đi đến bắt chuyện và bắt tay khách khứa.

Phùng Y Vân và Phùng Tư Nhược đi ở phía sau, trên mặt đều lộ nụ cười nhạt.

Ngoài ra, bên cạnh hai người còn có một người phụ nữ trung niên rất có khí chất, người này còn nắm tay Phùng Y Nhất.

Những người còn lại thì không biết, nhưng chắc là người nhà của Phùng Nhạc và Phùng Long.

“Đôi váy rồi à!”

Giang Chu nhếch mép lên, đánh giá bạn gái nhà mình từ phía xa.

Chiếc váy dạ hội nàng đang mặc cũng không khác biệt quá nhiều với chiếc váy bị hắn chơi hỏng đêm qua.

Chỉ là thiết kế hơi khác biệt một chút.

Ví dụ như hình thức cổ tròn thì đổi thành lộ vai, để lộ cái xương quai xanh non mịn và bóng loáng.

Làn váy bên dưới hơi ngắn một chút, chỉ dài đến đầu gối.

Để lộ ra hai bên đầu gối vẫn còn hơi hồng hồng.

Chắc là do đêm qua nằm sấp bị ép, đến giờ vẫn chưa rút đi.

Nơi eo cũng rộng rãi hơn, làn váy cũng được thiết kế nhiều tầng như chiếc váy hôm qua.

Trong lòng Giang Chu không khỏi ảo tưởng một phen.

Thật tốt quá, đêm nay lại có thể xé thêm một lần.

Cùng lúc đó, ánh mắt của Phùng Tư Nhược cũng bắt đầu quét qua bốn phía.

Khi ánh mắt của nàng chạm vào Giang Chu, liền bắt đầu nhăn mũi lại.

Trong hội trường ngoài trời có rất nhiều người.

Nhưng tiêu điểm của đoàn người vĩnh viễn là vị trí của người Phùng gia.

Ví dụ như các ông chủ tuổi trung niên, tất cả bọn họ đều vây quanh Phùng Sùng, Phùng Nhạc và Phùng Long.

Bọn họ nói về các chuyện trên phương diện làm ăn, tâm sự về thế cục phát triển của tương lai.

Mà các phú bà và phu nhân thì đứng chung một chỗ với Phùng Y Vân, nói nhà thẩm mỹ viện nào có hiệu quả tốt, chia sẻ cái túi xách mới mua gần đây.

Coi đám công tử và tiểu thư trẻ tuổi thì đương nhiên là vây quanh hai người Phùng Tư Nhược và Phùng Y Nhất.

Hai vị đại tiểu thư của Phùng gia, là thiên kim chân chính của Bắc Hải.

Thân phận của các nàng cao quý, lớn lên lại xuất trần thoát tục.

Nhất là Phùng đại tiểu thư, hồn nhiên ngây thơ như một tấm giấy trắng.

Mắt ngọc mào ngài, dáng người cao gầy, da thịt trắng như tuyết.

Minh tinh điện ảnh, ngôi sao thần tượng gì gì đó, tất cả đều phải phai mờ và âm đảm khi đứng trước mặt nàng.

Thậm chí có rất nhiều người sẽ thấy nghi ngờ thì lần đầu tiên nhìn thấy Phùng đại tiểu thư.

Tại sao trên thế giới này lại có một cô gái đẹp như vậy?

Rốt cuộc Thượng Đế đã đóng cánh cửa sổ nào của nàng?

“Nghe nói Phùng đại tiểu thư rất cao ngạo và lạnh lùng, có đúng không?”

“Đương nhiên là thật, năm ngoái tôi đi tham gia thọ yến của Phùng lão gia, khi đó không thấy Phùng đại tiểu thư nói chuyện với bất cứ ai.”

“Cậu cũng thế à?”

“Tôi đương nhiên là khác với người khác, tôi hàn huyên rất nhiều với cô ấy.”

“Thôi đi, đừng có khoác lác, tưởng lần trước tôi không đến à?”

Tên trẻ trâu lái Lamborghini có hơi xấu hổ: “Được rồi, tuy rằng chưa hề nói chuyện, nhưng khi đó tôi đứng rất gần Phùng đại tiểu thư.”

Bạn bè bên cạnh liền cười nhạo một phen: “Biết ngay là lại trang bức mà.”

“Móa, mấy ông khinh thường tôi đúng không?”

“Là cậu trang bức, ai khinh thường cậu?”

Tên trẻ trâu cảm thấy hơi mất mặt: “Yên tâm, ngày hôm nay nhìn thấy Phùng đại tiểu thư rồi, chắc chắn tôi sẽ xin được phương thức liên lạc.”

Mấy tên bạn bè liếc mắt nhìn nhau: “Nếu ông có thể xin được phương thức liên lạc, chúng tôi sẽ bao hết tiêu phí trong một tháng tiếp theo.”

“Đây chính là các ông nói đấy nhé?”

“Nếu nói ông không xin được thì sao?”

“Không có khả năng này, các ông chờ tin tốt của tôi đi.”

Cùng lúc đó, ở phía tây bắc của hội trường.

Phùng Y Vân kéo tay cháu gái, đứng chung một chỗ với đám phú bà của Bắc Hải.

Nội dung cuộc trò chuyện của mọi người vẫn giống như trước đây, hoàn toàn không thể rời bỏ quần áo, túi xách, mỹ phẩm và làm đẹp.

“Nghe nói bên phía xxx mới mở một tiệm spa, hôm nào chúng ta rảnh liền qua đó thử đi.”

“Cũng được, khi đó tôi sẽ mang cháu gái tôi theo.”

“Còn có một quán trà tên là Mede cũng rất tốt.”

“Tôi đã đi qua chỗ đó rồi, công nhận là rất phong cách.”

Chương 749: Phùng đại tiểu thư rất cao ngạo và lạnh lùng,
Phùng Tư Nhược:??? (2)

Khi Phùng Y Vân đang nói chuyện với một đám phú bà, bỗng nhiên cảm thấy tay mình bị giật mình cái.

Quay đầu lại, liền phát hiện Phùng Tư Nhược đang nhìn về phía nam, ánh mắt vẫn luôn nhìn về nơi xa xa.

“Tư Nhược, làm sao vậy?”

Phùng Tư Nhược nhẹ nhàng quay đầu, có hơi xấu hổ mà phồng má lên: “Cô cô, Giang Chu đang ở bên kia, cháu muốn qua bên đó.”

Phùng Y Vân nhin không được mà cười khẽ: “Cháu không thể rời bỏ Giang Chu một chốc một lát à?”

“Nơi này quá nhiều người, không có Giang Chu ở bên cạnh là cháu không thờ được.”

Phùng Y Vân nghe đến đây, mới nhớ ra chuyện cháu gái mình mắc hội chứng sợ xã hội.

Chuyện này vốn là một chuyện rất quan trọng, nhưng không biết vì sao Phùng Y Vân lại quên mất chuyện này.

Nghĩ đến nghĩ lui, có lẽ là bởi vì Phùng Tur Nhược rất hoạt bát khi ở cùng với Giang Chu.

Biết khóc biết cười, còn có thể làm nũng.

Có nhiều khi thấy bất mãn còn túm lấy cánh tay của Giang Chu mà véo mà cầu.

Điều này làm cho Phùng Y Vân nghĩ rằng chứng sợ xã hội của cháu gái mình đã tốt, đã không khác với những cô gái bình thường khác.

Nhưng cho đến bây giờ Phùng Y Vân mới hiểu.

Thì ra chỉ khi nào Phùng Tur Nhược ở bên cạnh Giang Chu, thì con bé mới không sợ hãi với những thứ chung quanh.

Nhưng một khi cách quá xa, con bé sẽ quay lại thành một cô bé luôn thấp thỏm và lo âu kia.

Nói một cách khác, trên thế giới này chỉ có một mình Giang Chu mới có thể đem lại cảm giác an toàn cho Phùng Tur Nhược.

Để cho Phùng Tur Nhược tin tưởng rằng, mặc dù thế giới có phức tạp ra sao thì nàng cũng không bao giờ bị tổn thương.

Điều này chứng tỏ Giang Chu thật sự rất cưng chiều Phùng Tur Nhược.

“Được rồi, cô biết rồi, cháu đi tìm Giang Chu đi.”

“Cám ơn cô cô.”

Phùng Tur Nhược lộ nụ cười xinh đẹp, rồi lập tức đi về phía Giang Chu.

Hôm nay nàng mặc chiếc váy dạ hội mới.

Mới, có nghĩa là Giang Chu chưa từng nhìn thấy.

Cho nên bây giờ nàng rất chờ mong, chờ mong Giang Chu khen nàng và chiếc váy này xinh đẹp.

Nói không chừng... Còn muốn xé một lần nữa.

Nhưng mà Phùng Tur Nhược mới đi được vài bước.

Đám công tử nhà giàu đến tham gia yên hội đã đi về phía bên này.

“Phùng tiểu thư, lần đầu gặp mặt, có thể nhảy một điệu không?”

“Phùng tiểu thư, chúng ta từng gặp mặt trong bữa tiệc thọ yếu của Phùng lão gia tử, cô có nhớ không?”

“Đã nghe nói Phùng đại tiểu thư xinh đẹp như thiên tiên, khi đó tôi còn không tin, nhưng bây giờ tôi đã hiểu mấy lời này rồi.”

“Phùng đại tiểu thư, cô có sở thích gì không? Tôi quen biết rất rộng ở Bắc Hải này, nếu như Phùng tiểu thư không chê, chúng ta có thể kết bạn với nhau.”

“...”

Phùng Tư Nhược chỉ thấy bên tai ông ông, tâm trạng của nàng đã bắt đầu căng thẳng và khấn trương.

Vì vậy, nàng vô thức bước nhanh hơn, đi thẳng đến chỗ của Giang Chu.

Lúc này, Giang Chu cầm ly rượu mà nhìn nàng, hấn cũng không tiến lên đón.

Hấn cho rằng, Phùng Tư Nhược không phải là một vật phẩm, không phải là trang sức mà mình vẫn treo ở trên người.

Nàng là một tiểu mỹ nhân sống sờ sờ.

Mình có thể vĩnh viễn bảo vệ nàng, nhưng không thể ở bên cạnh nàng từng giây từng phút được.

Cho nên Giang Chu hy vọng Phùng Tư Nhược sẽ can đảm hơn một chút.

Can đảm đến mức vượt qua muôn trùng vây, chạy đến bên cạnh mình rồi muốn ôm một cái.

Có điều, đám công tử nhà giàu chung quanh lại hoàn toàn không nhận ra Phùng Tư Nhược đang khấn trương.

Bọn họ vẫn cho rằng Phùng đại tiểu thư quá cao ngạo và lạnh lùng, cho nên mới hoàn toàn không có hứng thú mở miệng nói

chuyện với bọn họ.

Thế là bọn họ càng nhiệt tình hơn, cố gắng thể hiện sự khác biệt của mình với người thường, hy vọng nhận được sự tán thành của Phùng đại tiểu thư.

“Phùng tiểu thư, cô thích cưỡi ngựa không? Tôi là quán quân cuộc thi cưỡi ngựa toàn quốc.”

“Cưỡi ngựa có gì vui, đua xe mới kích thích, Phùng đại tiểu thư, cô có hứng thú thì có thể cho tôi phương thức liên lạc.”

“Đua xe là ngại mạng quá dài à? Vừa nhìn đã biết Phùng đại tiểu thư là một người thích nghệ thuật, tôi có mở một nhà sách, cô có muốn qua đó ngồi một chút không?”

Phùng Tư Nhược cắn chặt môi mỏng, khi thấy càng ngày càng gần Giang Chu, tâm trạng căng thẳng cũng giảm bớt.

Sắp đến rồi, chỉ vài bước nữa thôi.

Nàng muốn đi ôm ôm một cái, một cái ôm để cho nàng an tâm.

Phùng Tư Nhược di chuyển, đám công tử thiếu gia nhà giàu kia cũng di chuyển theo.

Cùng lúc đó, tên trẻ trâu kia cũng chen lấn đi lên.

“Phùng tiểu thư, có thể cho tôi phương thức liên lạc không?”

Phùng Tư Nhược hít sâu một hơi, dứt khoát phun ra một chữ: “Không!”

Sau đó, rốt cuộc nàng cũng đi đến trước người Giang Chu, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lên, nhìn vào Giang Chu.

“Em vất vả rồi!”

Giang Chu đưa tay, cứng chiều mà xoa xoa tóc của nàng.

Hắn biết, bắt Phùng Tư Nhược đi qua nhiều người như vậy là một chuyện rất chật vật.

Mặc dù là giữa mùa đông, nhưng hắn vẫn nhìn thấy cái trán của Phùng Ngọc Manh đã đầy mồ hôi hột.

Nhưng điều bất ngờ là, Phùng Tư Nhược lại gạt tay của Giang Chu ra, biểu cảm có chút bất mãn.

“Làm sao vậy?”

“Em muốn anh ôm em.”

Chương 750: Đó là người dám chỉ vào mũi Phùng Viễn Sơn mà mắng!

Phùng Tư Nhược rất ít khi từ chối Giang Chu.

Chủ động yêu cầu thì càng gần như là không có.

Những trải qua hai năm này, rất rõ ràng là nàng đã bắt đầu khai khiếu.

Nàng có thể từ chối với yêu cầu vô lý của Khúc Tiểu Nhã.

Còn có thể yêu cầu mình ôm ôm nàng, rồi nâng thật cao.

Những hành động này đã chứng minh hội chứng sợ xã hội của nàng đã giảm bớt nhiều.

Điều này làm cho Giang Chu cảm thấy rất vui mừng.

Có một cô bạn gái tốt như Phùng ngọc manh là rất tốt, giờ lại còn có thể chơi nuôi dưỡng trưởng thành nữa.

Bản thân nàng giống như một tờ giấy trắng, gần như là không có cá tính đặc biệt nào cả.

Trở thành bạn trai của nàng, liền có thể bồi dưỡng nàng thành đáng vẻ mà mình muốn.

Là bạn gái, nhưng lại bị nuôi dưỡng giống như con gái.

Như một đồng bột nhào mềm mềm thơm thơm, muốn nặn thành hình gì thì nặn thành hình đó.

“Không muốn xoa đầu, mà muốn anh ôm?”

“Ừm!”

“Em bây giờ còn học được cả chọn ba lấy bốn rồi cơ à?”

“Muốn nha.”

“Loại trời đất quay cuồng có được không?”

“Ừm?”

Giang Chu đưa tay nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, rồi bế nàng lên quay một vòng.

Phùng ngọc mạnh sợ đến kêu lên một tiếng, rồi ôm chặt lấy cổ của Giang Chu.

Đợi đến khi hai chân nàng chạm xuống mặt đất, thì nàng lại bắt đầu cười khanh khách.

Hai người bọn họ đã làm động tác ôm ôm rất nhiều lần.

Nhưng ôm lên rồi quanh thì không nhiều lắm.

Một lần là ở bên hồ trong trường học, đó là lần đầu tiên hai người hôn nhau.

Một lần là mùa đông năm ngoái, Giang Chu đến Bắc Hải tìm nàng.

Nàng thật sự rất thích cái cảm giác đó, trái tim nhỏ như được bay lên vậy.

“Mới mua váy khác?”

“Là cô cô chuẩn bị để dự phòng.”

“Vậy thì tốt quá rồi, tôi về lại có thể xé một lần nữa.”

Phùng Tư Nhược lầu bầu hai tiếng, biểu cảm có chút bất mãn.

Váy là để mặc, chứ không phải để xé nha.

Cô cô đã bảo bọn họ phải biết tiết chế...

Cùng lúc đó, hội trường là một mảnh yên lặng.

Rất nhiều công tử và thiếu gia nhà giàu đều dùng ánh mắt khó tin để nhìn một màn trước mắt.

Sau đó, bọn họ lại liếc mắt nhìn nhau, cảm giác cả người đều tê dại.

Đây chính là công chúa của Phùng gia đây.

Chưa nói đến chuyện Phùng đại tiểu thư cao ngạo và lạnh lùng, hoàn toàn không thèm để ý đến bất cứ người đàn ông nào.

Mà chỉ nói đến thân phận của nàng, thì cũng không thể tùy tiện để một người đàn ông ôm rồi xoay quanh ở trước mặt mọi người.

Đây chính là một trường hợp rất trang trọng.

Tất cả những người có mặt ở đây đều là người có danh tiếng ở Bắc Hải.

Làm như vậy thì rõ ràng là không thích hợp lắm.

Trừ phi trong lòng của Phùng đại tiểu thư, người này còn quan trọng hơn cả cái gọi là danh dự của gia tộc.

Khiến cho Phùng đại tiểu thư có thể không quan tâm chuyện gì khác, mà chỉ muốn được người này ôm một cái.

Mẹ kiếp, hóa ra Phùng đại tiểu thư cao ngạo và lạnh lùng là với bọn họ mà thôi.

Nhưng khi đối mặt với người nào đó, Phùng đại tiểu thư lại trở nên đáng yêu như vậy.

Nhất là cái câu nói “Em muốn anh ôm em” kia, quả thật là đến thái giám cũng phải động lòng.

“Là tên lái Ferrari kia!”

“Móa, tên này là bạn trai của Phùng đại tiểu thư?!”

Lúc này, tên trẻ trâu kia và đám bạn đều trở mắt ra nhìn.

Trước khi vào cổng, bọn họ nhìn thấy Giang Chu bị bảo vệ cản lại, thẳng cho đến khi thư ký Hồng xuất hiện thì mới được đi vào.

Thế là bọn họ liền suy đoán, người này nhất định là không có thư mời.

Mặc dù người này có thể đi vào, nhưng mà dựa vào đi cửa sau của thư ký Hồng.

Nhưng bây giờ xem ra, tình huống chân thật hoàn toàn không như những gì bọn họ nghĩ.

Vị Phùng đại tiểu thư cao ngạo và lạnh lùng kia đi về phía trước mà không thèm chớp mắt, chính là vì tìm người này.

Hiện giờ, Phùng đại tiểu thư lại ngoan ngoãn giống như một con thỏ nhỏ bị đối phương ôm ở trong ngực.

Nói cách khác... Cái tên ngu xuẩn này là con rể Phùng gia?!

Đậu xanh rau muống!

May mà người này không chấp nhặt với bọn họ.

Nếu như thật sự có xung đột, vậy người bị đuổi ra ngoài tuyệt đối sẽ là bọn họ.

Con bà nó...

Nội tâm của người này cũng quá cmn bản rồi.

“Y Vân, người kia là ai vậy?”

“Đúng vậy, không phải Tư Nhược rất nhát gan sao, sao bây giờ lại như biến thành người khác rồi?”

Phùng Y Vân mỉm cười nhìn hai người ở phía xa xa: “Đó là bạn trai của Tư Nhược, con bé này rất dính cậu ấy.”

Đám phú bà đều tỏ vẻ kinh ngạc: “Mọi người đều đồng ý à?”

“Đúng vậy, Giang Chu là một người trẻ tuổi rất ưu tú, tuy Tư Nhược rất nhát gan, nhưng con bé biết ai là người tốt với mình.”

“Là như vậy à...”

Đám phú bà nghe thấy thế liền lộ ra vẻ trầm tư, rồi lại không khỏi nghĩ đến những lời đồn đã từng nghe được.

Nghe nói Phùng Viễn Sơn không hề thích người ngoài.

Nếu như con gái trong Phùng gia muốn yêu đương, nhất định phải ký một bản hợp đồng bỏ quyền thừa kế gia sản.

Chẳng lẽ chuyện này là giả?

Nhưng mà Phùng Y Vân là một ví dụ cơ mà?

Cả đời này Phùng Y Vân đều không thể kết hôn.

Nhưng nếu như Phùng Tư Nhược đã ký rồi, thì tại sao bây giờ lại xuất hiện ở trong yến hội của Phùng gia?

“Y Vân, lão gia tử nhà cô không có ý kiến gì à?”

“Ông ấy có ý kiến cũng vô dụng, đó là người dám chỉ thẳng vào mũi ông ấy mà mắng đấy!”

Phùng Y Vân nhẹ nhàng mở miệng, nhớ đến tin đồn mới nghe được sáng nay, trong lòng vẫn cảm thấy không thể tin nổi như cũ.

Một người giống như cha, làm sao có thể cho phép một người khác chỉ vào mũi mình mà mắng...

Cũng không biết Giang Chu đã nói chuyện gì với cha nữa, thật sự là quá khó tin.

Trong thư phòng của tòa lầu các có màu xám lạnh.

Phùng Viễn Sơn đang ngồi trên ghế mây, mặt còn đeo máy dưỡng khí, ông ta đang lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngày hôm qua, ông ta bị mắng đến không ngóc đầu lên được, đến bây giờ vẫn thấy hô hấp không thoải mái.

Nếu như không phải trong nhà có các loại thiết bị chữa bệnh, thì có lẽ bữa tiệc này hôm nay sẽ trở thành tang lễ của ông ta rồi.

Phùng Viễn Sơn không hiểu, rốt cuộc họ Giang kia lấy can đảm ở đâu ra nữa.

Vì sao khi đó mình lại bị mắng cho á khẩu không nói được lên lời chứ?!

Mẹ kiếp, bị mắng cho phải dùng đến máy móc để hô hấp, thật cmn mất mặt.

Phùng Viễn Sơn nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, liền không nhịn được mà bắt đầu tức giận.

Nhất là mấy câu cuối cùng của Giang Chu.

Nói ông ta vĩnh viễn không thể bù đắp được cho Bồi Bồi.

Hiện giờ chỉ cần nghĩ đến là Phùng Viễn Sơn cảm thấy trái tim căng lên.

Mình làm sai rồi sao?

Không thể nào!

Ông ta đã sống hơn 70 tuổi rồi, cũng không biết cái gì là đúng là sai.

Tên nhãi ranh lông còn chưa mọc đủ kia thì biết cái gì!

Đúng lúc này, trên ti vi bỗng nhiên tiến vào giai đoạn thời sự.

Câu nói mở màn đã hấp dẫn sự chú ý của Phùng Viễn Sơn.

“Mười giờ sáng hôm nay, quốc gia xxx đã phát sinh một trận động đất cấp 5 cấp 6.”

“Dưới sự chấn động mãnh liệt, nhà máy hóa chất của địa phương đã bị sụp đổ, rất nhiều hóa chất bị nổ, tạo thành một trận cháy rừng.”

“Hiện giờ, chính phủ xxx đang tổ chức cứu viện, tình hình thương vong vẫn chưa rõ ràng.”

Trước cái cửa sổ khổng lồ sát đất, Phùng Viễn Sơn bất chợt trợn trừng mắt lên.

Ông ta nhìn chằm chằm vào tình trạng cháy rừng ở trên màn hình ti vi, cơ thể gầy nhom đột nhiên run lên.

“Tôi sẽ thử xem có thể phá đổ Phùng gia trước khi ông chết hay không, chẳng may ông chết rồi, không phải là không nhìn thấy cảnh đó sao?”

“Buổi sáng ngày mai, nơi này sẽ có một trận động đất cấp 5 cấp 6.”

“Cố gắng dưỡng bệnh đi, ngày mai nhớ xem thời sự!”

Trong mắt Phùng Viễn Sơn bỗng nhiên hiện lên vẻ sợ hãi đến tột đỉnh.

Tên đó...tên đó có thể nhìn thấy tương lai?!

Phùng Viễn Sơn khó có thể tin mà quay đầu lại nhìn về phía giá sách của mình.

Nơi đó có một quyển sách tên là “Chiến tranh Internet”.

Khi ông ta đọc cuốn sách này thì có một vài ý nghĩ hoang đường.

Cảm thấy là tác giả của cuốn sách này, nhất định đã nhìn thấy cái thời đại internet kia.

Không... Tuyệt đối là không thể nào...

“Lão gia?!”

“Lão gia?!”

“Mau, mau gọi bác sĩ, lão gia ngất xỉu rồi!!”

Sau vài tiếng kêu cứu rất lớn.

Trong tòa lầu các màu xám lạnh truyền đến những tiếng bước chân âm ỉ và vội vàng.

Đoàn đội chữa bệnh ở bên dưới đã lập tức chạy lên lầu, rồi cuống quýt lao vào thư phòng.

Lúc này, Phùng Viễn Sơn đã gục xuống bàn, hai mắt trợn tròn lên.

Tay phải của ông ta lơ lửng giữa không trung, còn không ngừng run rẩy mà chỉ về phía trước mặt.

Chỉ sợ ông ta mà kích động thêm một chút nữa thì sẽ trực tiếp chết luôn.

Đám bác sĩ lao vào phòng nhìn thấy cảnh này thì lập tức có phán đoán.

Lão gia là bị chấn động quá mạnh.

Thế cho nên mới xuất hiện loại phản ứng này.

Đây là thuộc về một loại rối loạn thần kinh.

Nhất định là lão gia đã cảm nhận được một sự uy hiếp mạnh mẽ nào đó.

Sau khi bác sĩ phân tích xong, liền quay đầu nhìn về phía mà Phùng Viễn Sơn đang chỉ.

Chỗ đó không có gì cả, chỉ có một cái tivi đang phát sóng.

Mà thời gian này, là thời gian tivi đang phát sóng chương trình thời sự.

Lúc này, ti vi đã đổi sang hình ảnh quảng cáo, vẫn lặp lại mấy câu nói quảng cáo “Bị trĩ, bôi một lần là khỏi.”

Hít...

Kỳ lạ thật.

Chẳng lẽ lão gia sợ hãi chuyện mình bị trĩ??

Bác sĩ suy tư một lúc lâu, nhưng cũng không dám hỏi rõ ràng.

Cùng lúc đó, tin tức trận động đất kia vẫn đang tua đi tua lại ở trong đầu của Phùng Viễn Sơn.

Ông ta không sợ trận động đất kia, mà là sợ lời tiên đoán của Giang Chu.

Với trình độ kỹ thuật bây giờ, cảnh báo động đất là một chuyện rất khó.

Coi như là dùng thiết bị đo lường chính xác nhất, thì cũng chỉ có thể kiểm tra và đo lường được trước khi nó diễn ra 17 giây mà thôi.

Cũng chính là khi thiết bị cảnh báo được sắp có động đất, thì nó cũng đã gần xuất hiện rồi.

Hơn mười giây, ngắn ngủi đến mức khiến cho người ta hoàn toàn không kịp phản ứng.

Bằng không thì loại thiên tai này cũng sẽ không tạo thành hậu quả nghiêm trọng như vậy đối với nhân loại.

Nhưng trận động đất ngày hôm nay, Giang Chu lại có thể cảnh báo trước từ đêm hôm qua.

Cả một đêm, gần mười tiếng!

Đây chính là nằm mơ giữa ban ngày.

Chẳng lẽ ông trời đã gửi tin nhắn báo cho Giang Chu trước khi phát động động đất à?

Chuyện này nên giải thích thế nào?

Cái này căn bản là không thể giải thích được!

Trừ phi... Giang Chu thật sự đến từ tương lai!

Giang Chu đã từng chứng kiến trận động đất này!

Nếu như sự thật chính là như vậy.

Thì lời nói phá đồ Phùng gia kia, tuyệt đối không phải là một câu nói mạnh miệng.

Chương 752: Phùng Viễn Sơn bị tin tức thời sự làm cho tê liệt!
(2)

Giang Chu tuyệt đối có năng lực hủy diệt toàn bộ thành quả mà mình đã vất vả gây dựng.

Bởi vì, Giang Chu biết toàn bộ những chuyện liên quan đến tương lai.

Chỉ cần Giang Chu có tâm tư này, liền có thể lợi dụng tin tức từ tương lai để đào một cái hố to cho xí nghiệp của Phùng gia.

Có loại kẻ địch như vậy, nhất định là ác mộng của tất cả mọi người!

“Mau... mau gọi thư ký Hồng đến đây.”

“Gọi... gọi thư ký Hồng đến đây cho tôi.”

Bác sĩ đang xem máy dưỡng khí của Phùng Viễn Sơn nghe thấy thế liền ngẩng đầu lên, rồi lập tức bảo trợ thủ của mình đi ra ngoài tìm thư ký Hồng.

Cùng lúc đó, trong khu đón khách khứa.

Giang Chu cầm ly rượu, ngồi ở một góc như lúc này, chỉ là lần này nhiều thêm Phùng ngọc manh mà thôi.

Vị trí này khá lệch, vốn là một chỗ không có người thăm hỏi.

Nhưng bởi vì một hành động của Phùng đại tiểu thư, mà đã hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người.

Theo đó, các loại xì xào bàn tán cũng bắt đầu.

“Nghe nói kia chính là Giang Chu?”

“Đúng thế, là một vị tỷ phú trẻ tuổi vừa mới xuất hiện ở trên bảng xếp hạng.”

“Còn tưởng rằng người này là một công tử nhà giàu, không ngờ lại cũng là một xí nghiệp gia.”

“Móa, người ta là một tỷ phú dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, không có bối cảnh gì đấy.”

“Sao người này lại ở chung với Phùng đại tiểu thư nhỉ??”

“Nghe nói hai người là bạn học cùng lớp ở đại học.”

“Trời ạ, sao chuyện tốt gì cũng để người này nhặt được thế?”

“Đúng vậy, chúng ta ở ngay gần mà chẳng nhặt được cái mẹ gì.”

“Tên này là thương nhân trong vòng tròn Thượng Kinh, chạy đến tham gia dạ tiệc từ thiện của Bắc Hải chúng ta làm gì, thực sự là rảnh rồi mà.”

“Anh bị ngu à, người ta là con rể Phùng gia, còn không danh chính ngôn thuận hơn anh à?”

Giang Chu chỉ mỉm cười đáp lại những ánh mắt kia, sau đó quay đầu nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

Lúc này, nàng đang ôm điện thoại di động, gõ chữ lách cách ở trên màn hình.

Có đôi khi lại gửi vài loại icon lung tung.

Có vẻ như rất nghiêm túc.

“Em đang trò chuyện với ai vậy?”

“Đình Duyệt nha!”

Giang Chu nhin không được mà tiến lại gần, nhìn thoáng qua: “Cái cô nàng dữ như hổ này lại có chuyện gì à?”

Phùng Tư Nhược ngược mắt lên, hừ hừ hai tiếng: “Đình Duyệt bảo em nhân dịp nhà có yến hội, giới thiệu cho cô ấy vài công tử nhà giàu đẹp trai nhiều tiền.”

“Em bảo Đình Duyệt tự qua đây mà chọn là được mà?”

“Đình Duyệt nói là quá chủ động không tốt, con gái phải rụt rè.”

Giang Chu cướp điện thoại di động của nàng: “Lắm nhảm quá nhiều, con hàng này lắm chuyện thật.”

Phùng Tư Nhược mất điện thoại di động, bất mãn liếc Giang Chu một cái: “Anh làm cái gì nha?”

“Rất lâu rồi không gặp Đinh Duyệt, nên tâm sự một phen.”

Giang Chu vừa nói chuyện, vừa đánh một hàng chữ rồi gửi qua.

“Kẻ có tiền đều rất xấu trai, tìm nửa ngày mới thấy một người đẹp trai.”

“Ai vậy? Mau chụp ảnh gửi cho mình xem nào!”

“Chờ!”

Giang Chu mở camera của điện thoại di động lên, rồi tự chụp một tấm, gửi qua.

Năm giây say, Đinh Duyệt trả lời bằng một cái icon kinh hãi.

“Phi phi phi, thật là xui!”

“???”

“Giang Chu, ông là tên Vương Bát Đản, mau trả điện thoại di động cho Tư Nhược.”

Giang Chu bị vạch trần, nhất thời cảm thấy tẻ nhạt vô vị, liền trả điện thoại di động lại cho Phùng Tư Nhược.

Mẹ nó, muốn tìm trai đẹp mà còn không tự chủ động, nào có chuyện tốt như vậy chứ?

Đinh tráng sĩ này cũng béo gần bằng quả bóng rồi, thế mà còn lười không muốn đi vài bước à?

Giang Chu âm thầm phàn nàn vài câu, chợt phát hiện có một người chạy xuống từ dốc núi nhỏ bên đối diện.

Người này không mặc tây trang, mà là mặc áo choàng màu trắng.

Anh ta chạy rất vội, giống như là đang có một chuyện gì đó rất cấp bách vậy.

Anh ta vừa chạy đến hội trường ngoài trời, lập tức đi đến bên cạnh thư ký Hồng.

Hai người đối thoại vài câu, thần sắc từ từ ngưng trọng.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này, không khỏi nhớ ra.

Hắn phát hiện mình đã gặp anh chàng này vào lúc tối qua.

Hình như người này là trợ thủ của vị bác sĩ kia.

Dáng người gầy tong teo, đeo một chiếc kính gọng đen.

Chạy vội đến đây, sẽ không phải là Phùng Viễn Sơn xảy ra chuyện gì chứ?

Quả nhiên.

Trong khi Giang Chu đang suy nghĩ lung tung, thư ký Hồng bỗng nhiên đi đến trước sân khấu, anh ta nắm micro, lấy giọng điệu áy náy để mở miệng.

“Các vị khách quý, các vị bạn bè, thật sự rất xin lỗi.”

“Chúng tôi vừa nhận được thông báo, tình trạng sức khỏe của Phùng Viễn Sơn tiên sinh không quá tốt, hiện giờ đang tiếp nhận trị liệu.”

“Buổi dạ tiệc từ thiện tối nay, sợ rằng sẽ không thể cử hành đúng hạn rồi.”

“Tôi đại biểu cho Phùng Viễn Sơn tiên sinh, gửi lời xin lỗi chân thành đến mọi người ở đây, để mọi người ủng hộ công một chuyến, rất xin lỗi.”

“Nếu như mọi người có hứng thú, có thể tiếp tục tham quan Minh Tiềm Sơn Trang.”

“Chúng tôi có chuẩn bị lửa trại và biểu diễn ca múa, hy vọng mọi người chơi vui vẻ.”

Thư ký Hồng nói xong, liền bước nhanh xuống sân khấu, sau đó cũng vị trợ thủ kia chạy về phía tòa lầu các màu xám lạnh.

Cùng lúc đó, có một người ở nơi hẻo lánh cũng chạy theo bọn họ.

Giang Chu nhìn kỹ, đôi mắt hơi híp lại.

Phùng Ngạo...

Chương 753: Cha bị thứ gì dọa thành thế này?

Sau khi thư ký Hồng và vị trợ thủ kia rời khỏi.

Trong hội trường ngoài trời chỉ còn đám khách khứa mang theo vẻ mặt kinh ngạc.

Trong đám người kinh ngạc này, không chỉ có khách khứa của Phùng gia mời đến, mà ngay cả những người của gia tộc như Phùng Sùng và Phùng Nhạc cũng không hiểu chuyện gì.

Buổi dạ tiệc từ thiện sắp bắt đầu rồi, sao cha lại đột nhiên xảy ra chuyện?

Hơn nữa, nhìn sắc mặt của thư ký Hồng và vị trợ thủ kia, có vẻ như chuyện này còn rất khẩn cấp?

Điều này rất không đúng.

Dù sao đoàn đội chữa bệnh của cha cũng là đoàn đội số một trong phạm vi toàn quốc.

Nếu như tình trạng cơ thể của cha đã yếu đến mức này, chắc hẳn đám bác sĩ kia sẽ kiến nghị cho cha biết.

Tuyệt đối sẽ không chờ khách khứa đến đông đủ rồi mới luống cuống tay chân như vậy.

Nghĩ đến đây, chứng tỏ bên phía cha đã xảy ra chuyện gì đó rất bất ngờ.

Chẳng lẽ là có liên quan đến chuyện người thừa kế?

“Y Vân, em ở đây tiếp đãi khách khứa, anh đi qua xem thế nào.”

“Ừm, anh đi đi!”

Phùng Sùng đặt ly rượu trong tay xuống, vội vã chạy về phía tòa lầu các màu xám lạnh.

Hai anh em Phùng Nhạc và Phùng Long nhìn thấy cảnh này liền liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi cũng chạy theo.

Lúc này, trong hội trường chỉ còn lại nữ quyền của Phùng gia, bọn họ đang không ngừng xin lỗi đám khách khứa.

Nhưng những người khách này lại căn bản là không có ý định rời đi.

Vì sao?

Bởi vì Phùng Viễn Sơn thật sự đã xảy ra chuyện, nói không chừng còn chết luôn ý chứ.

Ai sẽ từ bỏ cuộc náo nhiệt trong giờ phút quan trọng này chứ?

Hơn nữa, Phùng Viễn Sơn vừa chết, giá cổ phiếu của xí nghiệp Phùng gia sẽ giảm mạnh.

Giới thương nghiệp Bắc Hải cũng có khả năng sẽ thay đổi rất nhiều.

Nếu như biết tin tức chính xác, có lẽ bọn họ còn kiếm được một chút lợi ích từ đó.

Có kẻ ngu mới buông tha cơ hội này, kẻ ngốc mới rời khỏi đây vào lúc này.

Bởi vậy, thời gian bắt đầu trôi qua từng giây từng phút.

Từ giữa trưa cho đến chạng vạng, tất cả Champagne và rượu vang mà Phùng gia chuẩn bị đã được uống gần hết.

Bánh ngọt ở trên bàn cũng bị tiêu diệt sạch sẽ, chỉ còn lại những chiếc đĩa sứ xinh đẹp.

Mọi người đều đang chờ năm chữ, Phùng Viễn Sơn chết rồi!

Chỉ cần có thể nghe được năm chữ này, vậy bọn họ cũng không uống công.

Một lúc sau, mấy anh em Phùng Sùng, Phùng Nhạc và Phùng Long quay lại hội trường.

Rất nhiều người đều lấy danh nghĩa quan tâm sức khỏe của lão gia tử để hỏi thăm.

Nhưng cả ba người đều không nói gì, mà chỉ lắc đầu.

Bọn họ không thể nhìn thấy Phùng Viễn Sơn, mà chỉ chờ hai tiếng ở bên ngoài mà thôi.

Điều duy nhất mà bọn họ biết là, đúng là sức khỏe của cha có vấn đề.

Nhưng mà không phải bởi vì bệnh tật, mà là vì bị kích thích quá mãnh liệt.

Lúc này, Giang Chu ngồi ở trong một góc bắt đầu mệt mỏi rồi, ngủ gà ngủ gật, hai mắt nặng như đồ chì.

Hắn vốn không nghỉ ngơi tốt, lại đến đây ngồi không vài tiếng đồng hồ, trong lòng không nhin được mà bắt đầu chửi má nó.

“Mệt quá, trở về chỗ của em nghỉ ngơi đi!”

Phùng Tư Nhược phồng má lên, yếu yếu ớt ớt mở miệng:
“Được nha!”

Giang Chu xoa xoa đầu của nàng: “Còn chưa được thử giường của em, vận động mạnh quá có kêu không?”

“...”

Giờ phút này, Phùng Tư Nhược trì độn bỗng nhiên hiểu ra một việc.

Ngủ trong miệng của Giang Chu, tuyệt đối không chỉ là ngủ thôi.

Phần tử xấu, Vương Bát Đản...

“Đi thôi, anh buồn ngủ quá.”

“Ồ!”

Phùng Tư Nhược bị vỗ cái mông nhỏ, đánh bất đắc dĩ đứng lên, sau đó sửa sang lại váy, rồi dẫn Giang Chu đi về phía tòa lầu các nhỏ của mình.

Đúng lúc này, đám công tử thiếu gia nhà giàu kia phát hiện hai người định rời đi, liền suy tư một chút rồi cũng đi theo.

Có một bộ phận trong số đó là muốn kết bạn với Giang Chu.

Dù sao ở phương diện gây dựng sự nghiệp này, Giang Chu còn tốt hơn bậc cha chú của bọn họ nhiều.

Không có lý do gì khác, chỉ bởi vì Giang Chu dùng thời gian hai năm rưỡi, để từ một tên sinh viên một nghèo hai trắng, trở thành top 100 người giàu có nhất cả nước.

Mà một bộ phận còn lại thì thực sự là quá nhàm chán, cho nên muốn đi xem xem hai người này đi đâu.

“Anh Giang, nghe nói anh làm giàu từ ngành giao đồ ăn à, bây giờ ngành này còn kiếm được không?”

“Cũng tạm được, nhưng thị trường đã bão hòa, hiện giờ mà vào cuộc thì cũng không kiếm được bao nhiêu.”

“Nghe nói anh còn có một công ty điện ảnh à, sau này có muốn chuyển sang ngành giải trí không?”

“Điện ảnh chỉ là chơi đùa thôi, cũng vì dẫn lưu cho một số công ty con của tôi, còn bản thân tôi không có hứng thú với ngành giải trí này lắm.”

“Vậy ngài còn hứng thú với cái gì?”

“Tôi tương đối hứng thú với những nữ ngôi sao ở trong giới giải trí.”

“Anh Giang quả nhiên là người sáng khoái, hôm nào tôi giới thiệu vài cô cho anh nhé?”

“Cái gì? Cậu có ý gì? Cậu thấy tôi là người như vậy sao?!”

“A...? Rất xin lỗi, thì ra anh Giang là một chính nhân quân tử.”

Giang Chu gật đầu, cũng rút một tấm danh thiếp ra: “Khi nào rảnh rồi thì gọi điện thoại cho tôi, tôi dạy cậu cách làm chính nhân quân tử.”

Người nhận danh thiếp hơi sững sờ, sau đó lại hiểu luôn: “Tốt lắm, không có vấn đề.”

“Anh em tốt!”

Chương 754: Cha bị thứ gì dọa thành thế này? (2)

Sau khi trở lại tòa lầu các Công Chúa của Phùng Tư Nhược.

Hai người lại vận động một lát, sau đó mới chìm vào giấc ngủ.

Đợi đến khi rời giường, sắc trời bên ngoài cửa sổ đã đen xì.

Giang Chu mặc quần áo tử tế liền đi xuống dưới, phát hiện hội trường trên bãi cỏ đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Tòa lầu sử dụng để làm yến hội cũng tối om, căn bản là không có động tích gì.

Ngoài ra, bãi đỗ xe cũng không còn bao nhiêu xe.

Điều này chứng tỏ các vị khách khứa đã đi gần hết.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này, không khỏi bắt đầu cau mày.

Tình hình gì thế này?

Phùng Tư Nhược thật sự ợ ra rắm rồi?

Thế là Giang Chu đi ra ngoài, tìm vài vòng mới tìm được Phùng Sùng.

Lúc này, ông cha vợ này đang ngồi pha trà trong biệt thự của mình, bên cạnh còn có một vị phu nhân xinh đẹp và cô cô Phùng Y Vân.

Giang Chu quan sát vị phu nhân này một chút, phát hiện tướng mạo của bà rất giống với Phùng Tư Nhược.

Ah, hiểu rồi.

Đây đại khái chính là mẹ vợ của mình rồi.

“Cha vợ, tình hình thế nào rồi?”

Phùng Sùng yên lặng một lát: “Tình hình của ông ấy đã ổn định, nhưng vẫn chưa thể mở miệng nói chuyện.”

Giang Chu hơi cau mày: “Nếu như ông ấy đã dự định tổ chức dạ tiệc từ thiện vào ngày hôm nay, vậy bệnh tình không thể tự nhiên trở nặng như vậy chứ?”

“Không phải, chuyện này không có liên quan gì đến bệnh của ông ấy.”

“Vậy thì liên quan đến cái gì?”

Phùng Sùng đưa một chén trà cho Giang Chu: “Theo bác sĩ trưởng nói, bởi vì cha xem ti vi rồi giật mình, tạo thành cơ thể xuất hiện phản ứng căng thẳng, tương tự với trúng gió.”

Giang Chu suýt nữa thì sặc nước trà, hắt vội vàng phun ra, văng đều đũng quần của mình.

“Ngài nói cái gì cơ? Xem ti vi á?”

“Đúng thế, xem ti vi!”

Giang Chu mím môi một cái: “Phùng lão gia tử xem phim ma vào ban ngày rồi hả?”

Phùng Sùng lắc đầu: “Dựa theo thời gian để suy đoán, thì khi đó là giờ chiếu thời sự, nhưng mà mọi người đã xem lại buổi phát sóng đó rồi, không phát hiện thứ gì dị thường cả.”

“...”

Khóe miệng Giang Chu không khỏi co quắp một trận.

Mẹ nó, hiểu rồi!

Phùng lão đầu bị tin tức động đất dọa cho sợ đến choáng váng.

Phùng Viễn Sơn là gia chủ của Phùng gia.

Cả đời này đều dốc sức làm ăn, từng gặp vô số sóng to gió lớn.

Giang Chu không thể hiểu nổi, vì sao một cái trang bức nhỏ nhỏ của mình, lại tạo thành đả kích nặng nề như vậy.

Phùng lão đầu không khỏi quá nhát gan rồi chứ?

Nhưng ngay sau đó, Giang Chu đã nghĩ thông suốt.

Phùng Viễn Sơn đúng là một đại lão trong giới thương nghiệp, tâm tư trầm ổn hơn xa người bình thường.

Nhưng bây giờ, ông ta đã già rồi.

Một ông già gần đất xa trời, thậm chí còn có thể cảm nhận được ngày chết của mình không xa.

Bỗng nhiên lại bị mình dọa một trận, làm cho ông ta bắt đầu suy nghĩ miên man.

Cộng thêm sức khỏe yếu kém, tinh thần cũng yếu ớt, bỗng nhiên bị kích thích một cái, đúng là có khả năng lớn sẽ xảy ra chuyện.

Phùng Sùng nhìn biểu cảm của Giang Chu, lại không khỏi cảm thấy kỳ lạ: “Sao cậu lại có vẻ mặt này?”

Biểu cảm này không giống như nghi ngờ và khó hiểu, trái lại còn giống như bừng tỉnh hay hiểu ra cái gì đó.

“Không có gì, cháu chỉ cảm thấy bất ngờ thôi, không ngờ Phùng lão gia tử lại nhát gan như vậy.”

Giang Chu giải thích một câu, rồi không nói thêm gì nữa.

Hắn không thể nói mình là người trọng sinh về.

Rồi tiên tri cho Phùng Viễn Sơn biết một trận động đất.

Sau đó làm cho ông lão này sợ đến choáng váng.

Đầu tiên chưa nói đến chuyện mọi người có tin lời giải thích này hay không, nhưng bại lộ việc mình là người trọng sinh là một chuyện rất không sáng suốt.

Ngày hôm qua, bởi vì tâm trạng của hắn đang vô cùng kích động, cho nên mới nhin không được mà dọa Phùng Viễn Sơn một lần.

Nhưng đây tuyệt đối không phải là thủ đoạn hắn hay sử dụng.

Bởi vì chuyện trọng sinh này quá mức kỳ diệu và khó tin.

Nếu như hắn dám nói ra ngoài thật, vậy hắn chỉ có hai kết cục.

Một là bị người ta cho rằng hắn bị tâm thần, bằng không thì cũng sẽ bị coi là quái vật.

Trong lúc nói chuyện, có một bóng người bỗng nhiên xuất hiện ở ngoài cửa biệt thự của Phùng Sùng.

Người này mặc một bộ âu phục màu xám tro, hơi do dự một chút khi đi vào phòng khách, nhưng cuối cùng vẫn đi vào trong, ánh mắt lộ ra vẻ che lấp.

“Anh cả.”

Phùng Sùng hơi ngẩng đầu lên, cau mày: “Phùng Nhạc? Sao cậu lại đến chỗ của tôi?”

Phùng Nhạc vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên nhìn thấy Giang Chu đang ngồi ở sofa bên đối diện.

Vẻ mặt của Phùng Nhạc có chút kinh ngạc, thậm chí là hơi khiếp sợ.

Giang Chu rõ ràng là khách mà ông ta mời đến, hơn nữa Giang Chu còn nói rằng mình chưa bao giờ gặp Phùng Sùng.

Vậy thì đêm hôm khuya khoắt, bọn họ ngồi chung một chỗ làm gì?

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ từ trước đến giờ, Giang Chu vẫn luôn đùa giỡn mình?

“Tại sao cậu lại ở đây?”

Giang Chu ngồi ngay ngắn: “Tôi và Tư Nhược đang hẹn họ, lần này đến Phùng gia làm khách, không gặp cha mẹ vợ thì quá không lễ phép rồi.”

Phùng Sùng thản nhiên gật đầu: “Tuy rằng đây là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng tên nhóc này cũng khá hợp khẩu vị của tôi.”

“Ồ ồ!”

Chương 755: Cướp đoạt quyền điều hành, Phùng Viễn Sơn ác như vậy?

Mặc dù Phùng Nhạc không biết lời nói của hai người này có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả, nhưng ông ta cũng không tiếp tục nhắc đến đề tài này nữa.

Bởi vì so với chuyện mà mình vừa biết, thì chuyện này cũng không đáng là gì.

“Anh cả, tôi muốn tâm sự với anh một chút, được không?”

Phùng Sùng đặt một chén trà xuống phía đối diện: “Nơi này không có người ngoài, ngồi đi.”

Phùng Nhạc ngồi xuống bên cạnh Giang Chu, thở dài: “Bây giờ tôi mới hiểu được, thì ra cha chưa từng nghĩ đến chuyện để lại gia sản cho chúng ta.”

“Cậu điều tra được cái gì rồi?”

“Cái người vẫn luôn đi cạnh thư ký Hồng tên là Phùng Ngạo, là con tư sinh của cha, cũng là người thừa kế mà cha đã chọn.”

Phùng Sùng đặt chén trà xuống, rồi bắt đầu yên lặng.

Ông đã nhận được ám chỉ của Giang Chu từ trước rồi, cho nên cũng không quá kinh ngạc.

Nhưng mà sau khi xác định tin tức này từ trong miệng Phùng Nhạc, thì ông vẫn cảm thấy có hơi bị thương.

“Anh cả, chúng ta tranh giành nhiều năm như vậy, cuối cùng lại bị một đứa con hoang chiếm hết, anh không cảm thấy chuyện này rất nực cười sao?”

Phùng Sùng lại rót cho Phùng Nhạc một ít trà: “Tuy rằng tôi cũng không hiểu vì sao, nhưng cha chúng ta vốn là một người rất bạc tình, cho nên làm chuyện gì cũng không kỳ lạ.”

Phùng Nhạc cầm chén trà lên uống một hớp, ánh mắt có chút oán hận: “Tôi không trách ông ấy không chọn tôi, nhưng vì sao ông ấy lại chọn một người chưa từng đóng góp cho gia tộc? Thậm chí lại còn lừa gạt tôi nữa?”

“Bởi vì ông ấy chỉ coi chúng ta là công cụ mà thôi.”

“Anh cả, có phải anh đã biết chuyện này từ lâu rồi không?”

Phùng Sùng liếc nhìn Giang Chu: “Hôm qua tôi mới tra được chút manh mối, nhưng vẫn chưa kịp xác nhận.”

Phùng Nhạc yên lặng một lát: “Vậy anh có biết đứa con hoang đó chui từ đâu ra không?”

“Tôi cũng muốn biết chuyện này, cho nên tôi đã nhờ Y Vân đi điều tra.”

Phùng Nhạc quay đầu nhìn về phía Phùng Y Vân: “Chị, chị có tra được cái gì không?”

Phùng Y Vân lắc đầu: “Vớ thủ đoạn của cha, xóa dấu vết của một người là một chuyện quá dễ dàng, nên căn bản là không tra được cái gì.”

“Nhưng mà tôi không phục, đại ca, tôi nói thật, dù ông ấy giao gia sản cho anh thì tôi cũng không nói gì, nhưng ông ấy dựa vào cái gì mà giao cho một đứa con hoang có lai lịch không rõ ràng?!”

“Phùng Nhạc, cậu đừng kích động quá, chuyện này không có ý nghĩa.”

“Nhưng mà tôi rất không cam lòng.”

“Chẳng lẽ cậu không muốn chịu thua?”

“Tôi có thể chịu thua, nhưng tôi không muốn thua kiểu không rõ ràng này.”

Phùng Nhạc nói xong, cả phòng khách đều rơi vào yên lặng.

Nhưng yên lặng không có nghĩa là bọn họ cho rằng Phùng Nhạc nói sai.

Nói thật, suy nghĩ của Phùng Sùng cũng không khác gì Phùng Nhạc cả.

Ông đã dốc sức nhiều năm vì gia tộc, dãi nắng dầm mưa, còn bỏ quên cả gia đình của mình.

Nếu như bại bởi Phùng Nhạc, thì có lẽ ông sẽ không khó chịu như vậy.

Dù sao Phùng Nhạc cũng giống như ông, cũng từng cố gắng và nỗ lực cho gia tộc.

Nhưng bây giờ, cha lại muốn giao gia sản cho một người không quen biết, điều này làm cho ông cảm thấy nửa đời người của mình quá nực cười.

Tài nghệ không bằng người, thua thì thua, không có gì lớn.

Nhưng nếu như một người bỗng nhiên xuất hiện, hoặc là đi cửa sau, rồi dễ dàng cướp lấy toàn bộ thành quả lao động mà mình cố gắng và vất vả vài chục năm.

Chuyện này mà còn không đáng tức giận sao?

“Cha vợ, thật ra thì... Cháu biết lai lịch của người kia.”

Sau khi yên lặng một lúc lâu, rốt cuộc Giang Chu cũng không nhịn được mà mở miệng.

Hắn cho rằng, nếu người thừa kế của Phùng gia đã được xác nhận, vậy tiếp tục lừa gạt cũng không có ý nghĩa gì.

Chi bằng nói rõ mọi chuyện, để cho mọi người thoải mái một chút.

Vì vậy, Giang Chu liền nói tất cả những chuyện đã phát sinh đêm qua ra cho mọi người nghe.

Sau khi nói xong, biểu cảm của tất cả mọi người đều trở nên rất phức tạp.

Thì ra Phùng Ngạo mới chính là anh cả của Phùng gia.

Tuy rằng con cái không có quyền bình phán cha mình đúng hay sai, nhưng bọn họ vẫn không nhịn được mà thâm mắng một câu không biết xấu hổ.

Phùng Nhạc uống nốt chén trà, nghiêng răng nghiêng lợi nói ra một câu: “Ngày mai tôi sẽ đoạn tuyệt quan hệ với Phùng gia, mang người nhà ra khỏi Minh Tiềm Sơn Trang.”

Phùng Sùng nghe thấy thế thì vô cùng kinh ngạc: “Theo như tôi biết, cậu không phải một người dễ bỏ cuộc như vậy mà?”

“Không buông tha thì còn có cách gì? Cha đã cướp lại quyền điều hành Phi Độ rồi.”

“Cái gì?!”

Phùng Nhạc hít sâu một hơi: “Tôi vừa mới nhận được thông báo, Phi Độ đã không thuộc về tôi nữa rồi, anh cả, anh cũng phải chuẩn bị tâm lý đi.”

Phùng Sùng sững sốt một lát, lại không biết nên nói gì cho phải.

Bởi vì ông không ngờ cha mình lại tuyệt tình đến mức độ này.

“Tôi đi đây, anh cả, anh bảo trọng!”

“Phùng Nhạc, cậu định làm gì?”

“Sau khi rời khỏi Phùng gia, tôi sẽ tự gây dựng sự nghiệp của mình, có thể kiếm bao nhiêu thì kiếm bấy nhiêu, anh cả, anh có một đứa con rể tốt, nên không cần lo lắng gì cả.”

Chương 756: Mình là cận bã nam, sao càng cận bã lại càng mệt mỏi??

Dưới bóng đêm thâm thúy.

Phùng Nhạc thở dài, bước ra khỏi biệt thự.

Tuy thân hình của ông ta vẫn cao ngất như trước, nhưng lại cho người ta cảm nhận được một loại cảm giác chán chường.

Giống như là một con gà trống bị thương ở mào, tất cả tự tin vốn có đã mất sạch, không còn sót lại chút nào.

Lúc này, phòng khách trong biệt thự lại chìm vào một mảnh tĩnh lặng.

Tất cả mọi người đều hiểu, e rằng qua đêm nay, Phùng gia sẽ biến thành Phùng gia của một người xa lạ.

Phùng Viễn Sơn đã làm chuyện tuyệt tình đến mức này rồi, rõ ràng là không cho bọn họ đường lui.

Phùng Viễn Sơn sẽ dùng thủ đoạn cứng rắn và quyết liệt nhất, để thu hồi tất cả sản nghiệp của Phùng gia, sau đó giao cho người thừa kế mà không ai quen biết kia.

Còn bọn họ, có lẽ sẽ nhận được một số tiền phụ cấp xa xỉ khi thôi việc, rồi rời khỏi cái nơi đã tranh đấu nửa đời người này.

“Uống trà.”

Phùng Sùng rót một chén trà mới, đưa cho Giang Chu.

Còn ông lại cầm một cái chén không lên, đưa đến bên miệng rồi mới phát hiện trong đó trống rỗng.

Thế là lại cười tự giễu một tiếng, rồi mới rót một chén trà khác.

Phùng Y Vân thấy Phùng Sùng như mất hồn mất vía, nhin không được mà thấy hơi bận tâm.

Cầm về gia sản, đó là nguyện vọng trước khi mẹ mất.

Mà cái nguyện vọng này vẫn luôn là một cây gai ở trong lòng anh cả.

Cái cây gai này đâm rất sâu, muốn rút nó ra thì nhất định phải đổ rất nhiều máu.

Anh cả vốn đã không còn quật cường và cứng đầu như trước, vốn đã định buông bỏ, thậm chí còn dời trọng tâm sinh hoạt từ công việc về gia đình rồi.

Tất cả mọi chuyện, đều đang phát triển theo một chiều hướng rất tốt.

Nhưng ai ngờ chuyện này lại đâm vào tim của anh cả một lần nữa.

Thế mà cha lại nói ông ấy chưa bao giờ yêu mẹ.

Những lời này lọt vào tai, ngay cả chính Phùng Y Vân cũng cảm thấy không thể chịu được chứ đừng nói đến anh cả.

“Anh cả, anh đã nhận được thông báo của cha chưa? Tập đoàn Thế Hào... Còn ở trong tay anh không?”

Phùng Sùng lấy lại tinh thần: “Anh vẫn chưa bị thu hồi quyền điều hành, bên em thì sao?”

Phùng Y Vân lắc đầu: “Em cũng chưa nghe được bất cứ tin tức nào về phương diện này, nhưng vì sao Phùng Nhạc lại nhận được rồi?”

“Phùng Nhạc vẫn luôn là người tôn kính cha nhất, có lẽ ra tay với Phùng Nhạc đầu tiên thì sẽ có lực uy hiếp hơn.”

“Chúng ta đều là người thân có cùng một dòng máu, tại sao ông ấy có thể lãnh khốc và vô tình như vậy?”

Phùng Sùng mỉm cười: “Giang Chu vừa nói rồi, ông ấy chưa bao giờ yêu mẹ của chúng ta.”

Phùng Y Vân hít sâu một hơi: “Anh cả, nếu như chuyện này thật sự giống như chúng ta đã dự liệu, vậy anh cũng không nên quá để bụng làm gì.”

“Anh hiểu, em không cần lo lắng cho anh.”

Lúc này, Giang Chu ngồi trên ghế sa lon lại cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Bởi vì chủ đề câu chuyện này thật sự quá nặng nề.

Hắn không thích loại bầu không khí này nhất.

Lại không phải sinh ly tử biệt, cần gì phải như vậy chứ.

Tuy rằng Phùng Viễn Sơn giao gia sản cho người khác.

Nhưng chưa chắc là sau này sẽ không có cơ hội cầm về.

Giang Chu vẫn luôn cho rằng, mấy thứ Phong và Thủy này là luân luân chuyển.

Ngày hôm nay người dương dương đắc ý, nhưng ngày mai thì sao? Ngày kia thì sao?

Con người, cuối cùng đều sẽ có thời điểm xui xẻo, nhưng không phải cả đời đều xui xẻo.

“Cha vợ, ngài đừng như vậy nữa, chúng ta tìm chút chuyện vui đi nhé?”

Phùng Sùng không khỏi liếc mắt nhìn Giang Chu một cái: “Giờ phút quan trọng này, còn có chuyện gì là chuyện vui?”

Giang Chu nhếch miệng cười: “Cháu và Phùng Tư Nhược sinh một đứa bé thì thế nào?”

“Bây giờ Tư Nhược vẫn còn trẻ con, nếu cậu dám làm vậy, tôi liền vắn đầu cậu xuống.”

“Đây không phải là vì để cho ngài vui vẻ sao?”

“Chuyện đó có gì mà vui vẻ?”

“Ngài được ôm cháu ngoại mà còn không vui vẻ à?”

“Đó... Đó cũng chưa hẳn là chuyện vui bây giờ!”

Lúc này, mẹ của Phùng Tư Nhược ngồi ở trên sa lon ở phía xa, bà dùng ánh mắt dịu dàng và bình tĩnh để nhìn Giang Chu.

Bà không tưởng tượng nổi, vì sao đứa con gái luôn khéo léo và ngoan ngoãn của mình lại thích kiểu con trai như vậy?

Nhưng mà đúng là Giang Chu có một loại mị lực đặc thù, rất được phụ nữ trung niên yêu thích.

Cho nên Phùng phu nhân cũng không hề ghét Giang Chu.

Trái lại thì bà còn cảm thấy, nếu con gái mình đi cùng Giang Chu, có lẽ cuộc sống sau này của con bé sẽ có nhiều tiếng cười hơn.

Trong vài ngày tiếp theo.

Phùng gia vẫn rất bình tĩnh giống như một người chết, không có bất kỳ gió thổi cỏ lay nào.

Ngoại trừ việc nhị phu nhân chạy đến tòa lầu các màu xám lạnh kia để chửi rửa vì chuyện của Phùng Nhạc ra, thì tất cả những người còn lại đều ăn ý mà duy trì trạng thái im miệng.

Phùng Sùng, Phùng Nhạc, Phùng Y Vân và Phùng Long...

Tất cả mọi người đều là như vậy.

E rằng người khác không hiểu vì sao bọn họ lại yên lặng, nhưng trong lòng bọn họ lại rõ ràng.

Bọn họ đang chờ, chờ cha mình hiện thân, chờ cha tuyên bố Phùng Ngạo là người thừa kế, chờ tình cảm gia đình triệt để quyết liệt, rồi cứ thế mà rời khỏi tòa Sơn Trang này.

Chương 757: Mình là cận bã nam, sao càng cận bã lại càng mệt mỏi?? (2)

Nhưng mà không biết Phùng Viễn Sơn đang suy nghĩ gì, bắt đầu từ ngày hôm đó, ông ta vẫn chưa từng xuất hiện.

Hơn nữa, tình trạng sức khỏe của ông ta còn được giữ bí mật cao hơn lúc trước.

Phùng Sùng đã xếp người của mình vào hai lần liên, nhưng đều lấy thất bại mà kết thúc.

Không ai biết Phùng Viễn Sơn đã khôi phục đến mức nào.

Ngay cả thư ký Hồng cũng đã khiêm tốn hơn trong thời gian gần đây, thậm chí còn học được cả cúi đầu.

Ngoài ra, mấy hôm nay Phùng Ngạo đã xuất hiện trong Sơn Trang nhiều hơn, càng ngày lại càng nhiều.

Ban đầu chỉ đến một lần một ngày.

Sau đó là sáng một lần và chiều một lần.

Đến cuối cùng, thậm chí là chạy đến năm sáu lần trong một ngày.

Đương nhiên, lần nào Phùng Viễn Sơn cũng cho Phùng Ngạo đi vào, có thể nói là thân thiết với Phùng Ngạo hơn những người khác nhiều.

Tuy rằng như vậy, nhưng chuyện ngựa thừa kế lại chậm chạp, mãi không có động tĩnh gì.

Đến ngày hôm nay, ngày 23 tháng chạp.

Giang Chu đã không nhịn nổi nữa.

Mẹ nó, sắp hết năm rồi.

Ông đây cũng không được chia gia sản của Phùng gia, chờ ở chỗ này làm cái mĩa gì?

Mình không phải là kẻ ngu chớ?

Sau khi nghĩ thông suốt chuyện này, Giang Chu quyết định rời khỏi Bắc Hải.

Phùng lão đầu bị bệnh mấy lần, lại gắng gượng qua mấy lần, thật cmn khó chết.

Nếu như mình chờ ở chỗ này, nói không chừng còn đi trước cả lão già hồng bét này ý chứ.

Còn chuyện người thừa kế, thì hẳn cũng không cần phải chờ.

Dù sao thì chắc chắn cha vợ sẽ gọi điện thoại thông báo cho mình khi đã có kết quả.

Mình ở lại Bắc Hải cũng chỉ là lãng phí thời gian.

Nhưng điều bất ngờ chính là, Phùng Tư Nhược lại từ chối lời đề nghị cùng đồng hành của Giang Chu.

“Trạng thái của cha không tốt lắm, mẹ bảo em ở lại với cha.”

Giang Chu gật đầu: “Vậy cũng đúng.”

Phùng Tư Nhược ủy khuất mà nhìn Giang Chu: “Em rất nhớ anh.”

“Anh còn chưa đi mà.”

“Chưa đi mà đã bắt đầu nhớ rồi...”

Giang Chu véo gương mặt mềm mại và non mịn của nàng:

“Chờ qua năm, anh sẽ đến đón em.”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Sang năm sau, em nhất định sẽ xem Xuân Vãn với anh.”

“Một lời đã định!”

“Ừm!”

Sau khi từ biệt Phùng Tư Nhược, Giang Chu lên chuyến máy bay lúc chạng vạng tối để rời khỏi Bắc Hải.

Hắn cần phải trở về Lâm Giang một chuyến trước, thương lượng với cha mẹ chuyện ăn tết ở Thượng Kinh.

Sau đó lại dẫn Sở hoa khôi trở về Thượng Kinh.

Trong lúc đó còn phải đi đến nhà Hoàng Kỳ nữa, thuận tiện xác định xem Tiểu Nam Nhi có muốn ăn tết ở Thượng Kinh không.

Mẹ nó, làm căn bã nam đều mệt mỏi như vậy sao?

Giang Chu cảm thấy mình bắt đầu đi lệch đường trên con đường căn bã nam này rồi.

...

Ánh nắng mặt trời ôn hòa và sáng sủa vào mùa đông.

Trên đường dành riêng cho người đi bộ ở đối diện khu chung cư Thánh Trạch.

Giang Chu mặc áo lông màu đen, giẫm trên mặt tuyết xốp giòn.

Trong tay hắn còn có một hộp quà được đóng gói tinh tế.

Trên hộp còn cái mây chữ nhiều màu sắc “Chúc mừng năm mới”.

Lúc này, Sở hoa khôi đeo đồ giữ ấm tai, nhắm mắt theo đuôi ở phía sau Giang Chu, nàng khéo léo giống như một cái đuôi nhỏ.

Hôm nay nàng mặc một cái áo lông ngắn màu trắng, vạt áo chỉ dài đến vòng eo mảnh khảnh.

Chiếc quần jean buộc quanh bờ mông mềm mại và đầy đặn.

Hai chân thon dài thẳng tắp mà cân xứng.

Nhìn qua rất xinh đẹp rung động lòng người.

Bởi vì nàng biết Giang Chu trở về Lâm Giang, cho nên hôm nay còn đặc biệt trang điểm một chút.

Kẻ mắt màu quýt làm nổi bật đôi mắt sáng ngời.

Đôi môi hồng làm cho cánh môi càng thêm dồi dào và nở nang.

“Giang Chu, anh đi chậm một chút, chờ em với.”

Giang Chu không khỏi quay đầu lại: “Anh đi qua nhà em biếu quà tết, mà em không thể tích cực một chút à?”

Sở Ngữ Vi nhú mũi ngọc, hừ hừ hai tiếng: “Anh cũng có tặng không đâu, anh còn muốn bắt cóc con gái của hai người họ mà.”

“Năm nay anh dẫn em đi ăn tết, sang năm liền có thể thu hoạch được một đừa cháu ngoại mập mạp, mua một tặng hai, vậy mà bọn họ còn không hài lòng à?”

Sắc mặt Sở Ngữ Vi đỏ lên: “Phi, em... em mới không sinh con cho anh.”

Giang Chu đậm chân, giữ tuyết trên giày: “Có giỏi thì cả đời này đừng sinh con cho anh?”

“Em... em cũng không nói như vậy.”

“Vậy không được, sinh sớm hay sinh muộn đều như nhau, mà nghe nói sinh sớm sẽ hồi phục tốt hơn.”

Sở Ngữ Vi nghe thấy câu này, nhin không được mà hờn dỗi một cái.

Cả ngày chỉ biết sinh con sinh con, nói cứ như là hai người đã phát sinh chuyện gì đó rồi vậy.

Nhưng mà mình rõ ràng vẫn là một cô gái ngây thơ và trong sạch nha.

Coi như là lần ở phòng ngủ kia, thì cũng bị cha đánh gãy mà.

Sở Ngữ Vi nghĩ đến đây, trái tim nhỏ bỗng nhiên run nhẹ.

Nàng có một loại dự cảm, lần này đi lên Thượng Kinh ăn tết với Giang Chu, có lẽ mình sẽ không thoát được.

Nàng không nhin được mà nghĩ đến một câu thành ngữ, dê vào miện cạp.

Nhưng mà... Tại sao con dê con này lại thấy rất chò mong chứ?

Chương 758: Năm nay đưa em đi, năm sau có thêm một đừa cháu ngoại mập mạp!

Một lúc lâu sau, hai người đã đi đến nhà Sở Ngũ Vi.

Lúc này, Sở Hùng đang bắt đầu đổ dầu vào chảo, chuẩn bị chiên sủi cảo.

Âm thanh đôm đốp vang lên liên tục, nghe rất vui tai.

Trần Uyên Oánh vốn nên làm chủ nhà bếp thì đang đứng ở nơi xa xa, kinh hồn táng đảm mà nhìn đám dầu mỡ bắn tung tóe kia.

Sau khi nghe thấy âm thanh mở cửa, hai vợ chồng đều rời khỏi nhà bếp, nhìn thoáng qua bên ngoài.

Giang Chu vừa mới vào cửa, đang đứng xoa oa đế giày lên mặt thảm, để cho tuyết bám trên đó rơi xuống.

Sở Ngũ Vi thì chạy lon ton đến tủ giày, rồi khéo léo lấy dép cho Giang Chu, sau đó ngồi xổm xuống trước người hắn, dùng đôi mắt sáng rực để nhìn hắn, trong mắt còn viết đầy vui vẻ.

Giang Chu thấy thế, rất tự nhiên mà đưa chân đến trước mặt nàng.

“Anh vẫn phải xách đồ trong tay, em đi vào giúp anh đi.”

“Được!”

Sở hoa khôi dịu dịu dàng dàng mà đi dép vào giúp Giang Chu, sau đó lại cất gọn đôi giày mà Giang Chu vừa thay ra.

Sau đó, nàng lại được Giang Chu xoa xoa đầu, nhịn không được mà phát ra những tiếng hừ hừ đầy thỏa mãn.

Hai vợ chồng nhìn thấy cảnh này, nội tâm không khỏi ê ẩm.

Từ nhỏ đến lớn, con gái bọn họ đều rất kiêu ngạo, luôn luôn đối xử cao ngạo và lạnh lùng với tất cả mọi người.

Nhưng ai ngờ con bé lại trở nên đáng yêu và ngoan ngoãn như vậy khi ở trước mặt Giang Chu chứ, thậm chí còn bằng lòng đi dép cho Giang Chu luôn.

Nhìn giống như một cô vợ nhỏ vừa mới cưới về nhà, trên mặt còn viết bốn chữ hiền thê lương mẫu.

Hai vợ chồng già bọn họ còn chưa từng được hưởng thụ loại đãi ngộ đó.

Ai, con gái lớn không dùng được mà.

Nếu như sau này gả ra ngoài rồi, không biết còn ngoan ngoãn đến mức nào nữa.

“Giang Chu, nghe nói cháu vừa đi Bắc Hải à?”

“Vâng, cháu có chuyện cần xử lý trên phương diện làm ăn.”

Giang Chu đặt hàng tết xuống, đi nhìn thoáng qua nhà bếp:

“Ui, chú Sở, tay nghề không tệ nha.”

Sở Hùng cười tự tin: “Chú Sở của cháu chính là người đàn ông có thể lên phòng khách xuống phòng bếp, bằng không thì sao có thể theo đuổi được dì Trần của cháu?”

“Vậy chú nhất định sẽ ủng hộ chuyện cháu đưa Ngũ Vi lên Thượng Kinh ăn tết nhỉ?”

“Đó là đương nhiên!” Sở Hùng huy vũ cái muôi, bỗng nhiên lại phản ứng kịp: “Cháu nói cái gì? Lên Thượng Kinh ăn tết á?”

“Hả? Cháu nói rồi sao?”

“Tên nhóc thôi này, cháu đừng giả vờ, chú đã nghe thấy rồi.”

Lúc này, Trần Uyển Oánh quay người, nhẹ nhàng mở miệng:

“Ăn tết chính là muốn đoàn tụ với gia đình, hai đứa chạy lên Thượng Kinh làm gì?”

Giang Chu kéo cái ghế ra rồi ngồi xuống: “Bây giờ là thời kỳ mấu chốt của tập đoàn Chu Tinh trong ngành Internet, khoảng thời gian này cháu phải nhìn chăm chăm vào nó...”

“Không được, cả hai đứa, không ai được đi hết.”

Trần Uyển Oánh dứt khoát mở miệng, trực tiếp hủy bỏ lời đề nghị này của Giang Chu.

Nhưng mà không phải bà nói không cho Sở Ngũ Vi đi, mà là nói không cho ai đi hết.

Điều này chứng tỏ, bà cũng coi Giang Chu là người nhà mình.

Cho nên mới phải bày ra dáng vẻ trưởng bối này.

Trong lòng bà, tết âm lịch phải có Giang Chu và con gái thì mới gọi là đoàn tụ, thiếu một người cũng không được.

Giang Chu nghe thấy câu trả lời này, liền quay đầu nháy mắt với Sở Ngữ Vi.

Con rê nói không được, vậy con gái phải cố gắng rồi.

Dù sao Sở Ngữ Vi đã được nuông chiều từ nhỏ đến lớn, ngày thường cả hai vợ chồng đều không từ chối suy nghĩ của nàng.

Sở Ngữ Vi nhìn thấy cái nháy mắt này của Giang Chu, nhin không được mà cắn môi mím, trong lòng có hơi thẹn thùng.

Mình đi ăn tết với Giang Chu ở Thượng Kinh, rõ ràng là dê vào miệng cạp.

Nhưng con dê nhỏ này còn phải cố gắng thuyết phục mẹ, để cho mình có thể đi vào miệng của con cạp.

“Mẹ, qua năm bọn con liền trở về.”

Trần Uyên Oánh nhìn con gái của mình: “Con muốn đi thật à?”

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Con muốn ăn tết cùng với Giang Chu nha.”

“Thực sự là con gái lớn không dùng được mà!”

“Mẹ, cũng không phải không trở về mà...”

Trần Uyên Oánh liếc nhìn Sở Hùng, Sở Hùng lại liếc nhìn Trần Uyên Oánh.

Hai vợ chồng nhìn nhau một lúc lâu, lại nhin không được mà thở dài.

Đều nói con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi.

Nhưng bây giờ con gái vẫn chưa gả ra ngoài, mà bát nước cũng bị đổ đi rồi.

Có điều, hai vợ chồng cũng thấy hơi vui mừng khi quan hệ của hai đứa bé rất tốt.

“Được rồi được rồi, nhớ đón giao thừa xong là phải trở về đấy.”

“Vâng, con biết rồi!”

Khóe miệng Giang Chu cong lên, nhin không được mà cho Sở Ngữ Vi một ngón tay cái.

Hắn còn nghĩ rằng, rất khó để thuyết phục chú Sở và dì Trần, nhưng không ngờ lại dễ dàng đến như vậy.

Hay là sinh một đứa cháu ngoại để báo đáp hai người họ đi.

Giang Chu suy nghĩ một chút, nhin không được mà phát sinh ra tiếng cười kiệt kiệt.

Nếu quả thật là chú Sở được ôm cháu ngoại, có lẽ sẽ rất khó để vận đầu chó của mình xuống.

“Anh cười cái gì?”

Giang Chu lấy lại tinh thần, lau nước miếng: “Không có gì, không cười gì cả.”

Mặt Sở Ngữ Vi đầy vẻ nghi ngờ mà nhìn Giang Chu: “Không thể nào, rõ ràng là anh đã cười rồi, mà còn cười rất ti tiện.”

Chương 759: Được cha mẹ mang đi khoe khoang, đây là chuyện rất đáng tự hào!

Sau khi rời khỏi khu chung cư Giang Đông.

Giang Chu lại đi mua một ít đồ tết, rồi mới trở về khu nhà của mình.

Bởi vì sắp đến tết âm lịch, nên hai vợ chồng già đã được nghỉ làm rồi.

Ngày ngày đều rảnh rỗi, làm chút cơm, trò chuyện hàn huyên...

Ngoại trừ muốn ôm cháu nội ra, thì cũng không còn chờ đợi gì khác.

“Mẹ, con mua câu đối rồi, để trong phòng ý!”

“Giang Chu, giỏi lắm, còn biết đi mua câu đối xuân nữa, đúng là rất hiểu chuyện, tối hôm nay mẹ làm cá nướng cho con ăn.”

Giang Chu nghe giọng nói của mẹ truyền ra từ nhà bếp, nhin không được mà rùng mình một cái.

Rốt cuộc mẹ mình đã trải qua chuyện gì, mà lại dùng giọng điệu dịu dàng như vậy chứ?

Giang Chu chưa bao giờ nhận được loại đãi ngộ này, cho nên không khỏi thấy hơi chột dạ.

Có phải gần đây mình đã phạm phải lỗi lầm gì rồi không?

Đây là tiên lễ hậu binh à?

“Con trai?”

“Dạ?”

“Trên bàn có quýt đi, tự bóc ăn đi!”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Mẹ, hôm nay mẹ đi làm sao vậy? Con cũng không phải Arthur.”

Viên Hữu Cầm ngó đầu ra từ nhà bếp: “Arthur là ai?”

“Không có gì, chỉ là người dùng đũa kẹp thịt thôi!”

“Linh tinh lộn xộn cái gì!”

Quý bà Viên Hữu Cầm phàn nàn một câu, sau đó lại tiếp tục vừa ngâm nga vừa chiên sủi cảo.

Thời gian gần đây, bà càng nhìn con trai lại càng thấy thuận mắt.

Chuyện này chủ yếu là vì càng ngày càng có nhiều người biết chuyện Giang Chu leo lên bảng tỷ phú.

Sau vài cuộc trò chuyện lúc rảnh rỗi, thì càng ngày càng có nhiều người biết hơn.

Hầu như tất cả người trong khu nhà đều biết chuyện này rồi.

“Xem Viên Hữu Cầm người ta bồi dưỡng con trai kìa, vừa có tiền lại vừa có bản lĩnh.”

Quý bà Viên Hữu Cầm nghe thấy những lời như vậy thì rất vui vẻ.

Người làm mẹ, luôn luôn muốn con cái mình trở thành rồng thành phượng.

Mà bây giờ, Giang Chu đã trở thành con nhà người ta, còn bà thì trở thành người mẹ trong truyền thuyết.

Loại cảm giác vui sướng này làm cho quý bà Viên Hữu Cầm đi bộ cũng muốn bay lên.

Nhất là mấy hôm trước, có mấy vị cán bộ thành phố còn chuyên môn chạy đến nhà họ để làm khách, còn mang theo gà vịt thịt cá và đồ tết, thái độ cũng rất tốt.

Những cán bộ này đều nói bà là một người mẹ tốt, đã nuôi dưỡng được một trụ cột của quốc gia, còn nói muốn mời con trai bà ăn cơm, thuận tiện tâm sự chuyện đầu tư cho quê nhà.

Trong số đó còn có một vị lãnh đạo cũ của Viên Hữu Cầm.

Khu bà vừa bước chân vào xã hội, vị lãnh đạo này đã làm khó dễ bà không ít, lại bắt bà tăng ca, lại cắt giảm tiền thưởng của bà.

Kết quả là lần này đến nhà làm khách, liền lúng túng và ngượng ngùng đến không dám ngóc đầu lên.

Trái lại thì quý bà Viên Hữu Cầm không phải một người thù dai nhớ lâu, cũng không phải một người tiểu nhân đặc chí.

Nhưng mặc kệ thế nào, chuyện này cũng để cho bà cảm nhận được con trai mình ưu tú.

Con trai của bà, đã trở thành người được người khác tôn kính.

Giang Chu ngồi xuống ghế sa lon, tìm được cái cắt móng tay ở dưới bàn trà, bắt đầu vừa xem ti vi vừa cắt móng tay.

Móng tay bị cắt văng đi tứ phía, khắp nơi đều có.

Quý bà Viên Hữu Cầm rời khỏi nhà bếp, định nói vài lời dịu dàng với con trai.

Ví dụ như để cho con trai đừng làm việc mệt mỏi, phải biết nghỉ ngơi và chăm sóc sức khỏe bản thân... bla bla.

Nhưng lời mới đến bên mép, lập tức liền thay đổi.

“Con không thể cắt móng tay ở bên ngoài à? Hoặc là vứt vào thùng rác?”

Giang Chu ung dung mà ngược mắt lên: “Con biết rồi, lát nữa con quét là được.”

Viên Hữu Cầm nhìn không được mà phàn nàn một câu: “Con nói xem, con cũng là tỷ phú trăm tỷ rồi, làm sao còn phải để mẹ nhắc nhở.”

“Con chính là con, là đốm lửa không cùng màu sắc với những đốm lửa khác.”

“Còn đốm lửa nữa, vừa nhìn thấy con là mẹ liền tức rồi, mau cầm túi cạo chiên đi qua nhà ông bà nội con đi.”

Giang Chu thả cái cắt móng tay xuống: “Mẹ, mẹ nể mặt tỷ phú trăm tỷ một chút được không? Sao ngài cứ sai bảo con như tên chạy việc vặt vậy?”

Viên Hữu Cầm tức đến cười lên: “Làm sao? Con thành đại gia trăm tỷ thì liền không muốn làm con trai mẹ nữa à?”

“Ngài đừng đổ oan cho con, con cũng không nói vậy mà.”

“Mau đi đi, rồi còn trở về ăn cơm.”

Giang Chu quay đầu quan sát một vòng: “Cha con đâu? Ông ấy đang rảnh rồi, mẹ bảo cha mang qua đi.”

Quý bà Viên Hữu Cầm lại thấy bất đắc dĩ khi nhắc đến chuyện này: “Còn không phải bởi vì cái cần câu mấy chục ngàn mà con mua cho đấy sao, bây giờ ngày nào ông ấy cũng chạy ra hồ.”

“Câu được cá không?”

“Cha con chính là phế vật, cần câu vài trăm đồng không câu được, cần câu vài chục ngàn đồng cũng không câu được.”

“Thảm thế cơ à? Vậy sao cha con lại si mê cái trò câu cá như thế?”

“Còn không phải vì ông ấy muốn khoe khoang cái cần câu của mình sao, rồi thuận tiện khoe khoang con trai của mình luôn.”

Giang Chu nghe thấy câu này, khóe miệng không khỏi cong lên.

Sự hấp dẫn của trò câu cá này, đại khái là nằm ở cảm giác thành tựu khi con cá mắc câu.

Nhưng Giang Hoành Sơn chưa từng câu được cá thì chưa bao giờ có loại cảm giác đó.

Nhưng ông lại đi câu cá không biết mệt, hoàn toàn là bởi vì khoe khoang con trai sẽ nhận được khoái cảm nhiều hơn.

Ông câu được cá? Thật lợi hại, nhưng mà con trai tôi là đại gia trăm tỷ nha.

Ông lại đổi trang bị mới? Thật giàu có, nhưng mà con trai tôi là đại gia trăm tỷ nha.

Ông thả thính tốt như vậy à? Quăng mồi là cá cắn câu luôn rồi à, trâu bò thật, nhưng mà con trai tôi là đại gia trăm tỷ nha.

Giang Chu gần như đã có thể tưởng tượng được dáng vẻ không ai bì nổi của cha mình.

Nhưng mà có thể được cha mẹ mang ra khoe khoang, đây đại khái là một chuyện đáng tự hào nhất của người làm con cái.

Chương 760: Đàn ông thất tình luôn thích ra vẻ trưởng thành!

“Được rồi, đừng trì hoãn, đi nhanh lên đi.”

Viên Hữu Cầm lau tay một chút, lấy 1000 đồng từ trong túi ra: “Đưa cái này cho bà nội con, bảo hai ông bà ăn tết vui vẻ.”

Giang Chu không đưa tay nhận: “Mẹ, con đã là đại gia trăm tỷ rồi, chút tiền này đâu cần mẹ đưa chứ.”

“Đúng là mẹ quên chuyện này thật...” Viên Hữu Cầm nhét tiền vào trong túi áo: “Ông bà nội con thương con nhiều năm

như vậy, con cũng nên báo đáp ông bà đi.”

Giang Chu cầm túi sủi cảo lên, đi ra cửa thay giày: “Mẹ, có thể ngày mai con sẽ trở về Thượng Kinh!”

“Bao giờ mới về nhà?”

“Chưa biết được, phải xem tình hình thế nào đã.”

Viên Hữu Cầm lườm Giang Chu một cái: “Con trai chính là không bằng con gái, cánh cứng cáp rồi liền chạy khắp nơi, cuối năm mà cũng không ở nhà.”

Giang Chu thay giày xong: “Vậy chú Sở và dì Trần phải nói thế nào? Ngử Vi là con gái, nhưng cũng không ăn tết ở nhà mà.”

“Con đừng có nguy biện, chỉ bằng vào con mà cũng có thể so sánh với Ngử Vi nhà người ta à?”

“Con nghi ngờ rằng mẹ đang nhắm vào con.”

Viên Hữu Cầm liếc mắt nhìn Giang Chu: “May mà nhà chúng ta còn có Nhu Nhu, bằng không thì chỉ có hai người già ăn tết, vậy thì quá đáng thương rồi.”

Giang Chu vừa đẩy cửa nhà ra, yếu ớt mở miệng: “Con quên nói cho mẹ biết, Nhu Nhu cũng phải tăng ca ở trong tết.”

“Cái gì...??”

“Hôm qua Nhu Nhu vừa gọi điện thoại cho con, mẹ không tin thì gọi điện hỏi đi.”

“Gần năm mới rồi mà còn tăng ca, đây là cái công ty gì vậy?”

“Công ty bất động sản.”

“Bất động sản? Tết nhất đến nơi rồi, ai còn đi mua nhà chứ, quả thực là bệnh tâm thần.”

Giang Chu không muốn nghe mẹ ruột oán giận, vì vậy liền vội vàng đóng cửa rồi chạy xuống lầu.

Trên đường đi xuống, đúng lúc gặp phải Giang Hoành Sơn đi câu cá về.

“Cha, có câu được con nào không?”

“Câu được câu được!”

Giang Hoành Sơn vui vẻ đầy mặt, còn mở túi ra cho Giang Chu xem, đúng là bên trong có một con cá to.

Ngay sau đó, Giang Hoành Sơn lại bắt đầu kể về chuyện mình đại diện thân uy bằng chiếc cần câu vài chục ngàn đồng ở bên hồ cho con trai mình nghe.

Giang Chu nghe rất hăng say, liên tục giơ ngón tay cái lên để like.

“Quả lợi hại, cần câu vài chục ngàn đúng là khác biệt thật, thế mà lại câu được cá thu ngừ ở sông hồ.”

Giang Hoành Sơn liếc mắt nhìn con trai mình: “Sao cha nghe giọng điệu của con không giống như là đang khen cha vậy?”

Giang Chu nở nụ cười tươi: “Cha, lẽ nào ngài không biết cá thu ngừ là cá biển à?”

“Đậu xanh, cha mua nhầm rồi à???”

“Mau đi ra chợ bán thức ăn đổi đi, bằng không thì về nhà sẽ bị lộ tẩy đấy.”

Giang Hoành Sơn nghiêng răng nghiêng lợi: “Đám thương gia đáng chết ở chợ hải sản này, thế mà cũng không nhắc nhở cha.”

“Cha mau đi đổi cá đi thôi, không thì chợ hải sản đóng cửa mất.”

Giang Hoành Sơn gật đầu, lại nhìn về phía Giang Chu: “Con đi đâu thế?”

Giang Chu ánh chứng cái túi sủi cỏ trong tay: “Mẹ bảo con mang sủi cỏ qua cho ông bà.”

“A? Vậy thì cha không cần đi đổi cá nữa!”

“???”

Giang Hoành Sơn kín đáo đưa túi cá cho con trai mình: “Đi, đưa qua cho ông bà nội con ăn đi.”

Giang Chu sửng sốt một chút, rồi tròn mắt lên: “Sau đó cha về nói với mẹ là, hôm nay cha câu được một con cá to, rồi

bảo con đưa qua cho ông bà rồi à?”

“AH, không hổ là con trai cha, quả nhiên là nẩy số rất nhanh.”

“Cha, cha đúng thật là...”

“Đừng làm nhảm nữa, mau đi đi!”

Giang Chu tay trái cầm sủi cỏ, tay phải cầm cá thu ngừ, mặt đầy bất đắc dĩ mà leo lên xe.

Hôm nay, thời tiết ở Lâm Giang khá tốt.

Bầu trời trong xanh với những đám mây trắng, gió cũng không ồn ào và náo động.

Tòa nhà chung cư của tòa thị chính đã được treo rất nhiều đèn lồng đỏ, phóng tầm mắt nhìn qua, hương vị năm mới đã rất nồng đậm.

Sau khi đưa đồ cho ông bà nội xong, Giang Chu liền lái xe trở về nhà mình, hắn đang định đi vào nhà, bỗng nhiên lại nhận được tin nhắn SMS của Quách Vĩ.

Tên nhãi Quách Vĩ này hay gọi điện thoại hoặc là nhắn tin QQ cho hắn, đây là lần đầu tiên tên nhãi này gửi tin nhắn SMS.

“Lão Giang, có thời gian không, tôi mời ông ăn cơm.”

“Ăn Sa Huyện à? Tôi cai rồi!”

“Làm sao có thể, đương nhiên là ăn hải sản ở Đại Tửu Lâu rồi!”

“Lấy được tiền mừng tuổi rồi à? Sao mà ghê gớm vậy?”

“Ai, gặp nhau rồi nói đi, ông đến đón tôi đi nhé? Cơm nước xong liền đi hát.”

“Chờ một chút, hai mươi phút.”

Giang Chu hơi cau mày, chỉ cảm thấy tên nhãi Quách Vĩ này hơi là lạ.

Chủ động mời mình ăn cơm đã là rất kỳ lạ rồi, lại còn muốn đi hát?

Cái con vẹt đực mập mạp này nói chuyện còn phí sức, lại còn đòi đi hát?

Giang Chu suy tư một lát, quay đầu xe lái về phía Thành Tây.

Hơn hai mươi phút sau, Giang Chu đi đến khu chung cư của nhà máy sợi thủy tinh.

Quách Vĩ đang đứng dưới một gốc cây ngô đồng lớn, cả người đã gầy đi trông thấy.

Trên cằm còn có chút râu ria lờm chờm, nhìn qua có vẻ khá tang thương.

“Mẹ ông bắt ông giảm cân à? Sao lại gầy như thế này rồi?”

Chương 761: Đàn ông thất tình luôn thích ra vẻ trưởng thành!
(2)

Quách Vĩ bỗng nhiên híp mắt lại: “Lão Giang, không được mắng chửi người.”

Vẻ mặt Giang Chu đầy dấu chấm hỏi: “Tôi chửi ông bao giờ?”

“Ông nói mẹ ông, đây là lời thô tục, đàn ông trưởng thành không nên nói bậy.”

Giang Chu càng ngày càng cảm thấy Quách Vĩ kỳ lạ: “Dương Hân đâu? Tại sao không đi cùng ông?”

Quách Vĩ mở cửa xe, leo lên ghế lái phụ: “Ai, đi Đại Tửu Lâu đi, vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Ghê gớm vậy cơ à?”

“Đàn ông, cuối cùng cũng phải trưởng thành.”

Quách Vĩ vừa nói chuyện, vừa móc một lon CocaCola ở trong túi ra, sau đó tiêu sái mà bật nắp, bọt liền bắn tung tóe lên người.

“Đậu xanh rau muống!”

Quách Vĩ kêu lên một tiếng, vội vàng lấy miệng để chặn lại.

Khụ khụ khụ.

Đợi đến khi hết bọt, Quách Vĩ mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó đưa lon CocaCola cho Giang Chu.

“Lão Giang, làm ngượng đi, có thể để người ta vui vẻ.”

“Không... không cần đâu!”

Giang Chu tỏ vẻ ghét bỏ mà khoát tay.

Còn đàn ông trưởng thành?

Đàn ông trưởng thành nào lấy miệng chặn cocacola?

Tên nhãi Quách Vĩ này bị trúng tà à?

“Lão Giang, đi thôi, xuất phát đi, hôm nay anh em chúng ta không say không về!”

“Ông muốn uống cocacola ở quán nhà người ta đến sáng à?”

“Đương nhiên là uống rượu, đàn ông là phải uống rượu rồi.”

“Uống cocacola mà còn vất vả như vậy, còn đòi uống rượu?”

“Tôi mặc kệ, hôm nay tôi muốn say, tôi muốn say.”

“Tên nhãi nhà cậu bị làm sao vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Thành phố Lâm Giang rất ít khi bị tắc đường.

Bởi vì đây là một thành phố nhỏ, đường cái vừa sửa xong, vẫn rất rộng rãi.

Bốn năm chiếc xe chạy xong xong cũng ok, cho nên căn bản là không có vấn đề tắc đường gì gì đó.

Nhưng một năm có 365 ngày, luôn luôn sẽ có một số tình huống đặc biệt.

Giống như là ngày hôm nay vậy.

Bởi vì tất cả mọi người đều lái xe ra ngoài mua sắm tết, cho nên trung tâm thành phố rất đông.

Một hàng dài rồng rắn lên mây, kéo dài ba cái đèn xanh đèn đỏ, từ đông kéo sang tây.

Bên cạnh, là các ông anh shipper lái máy điện đang xuyên qua xuyên lại giữa những khe hở ở giữa.

Sau đó, lại dùng gương mặt kiêu ngạo mà bấm còi xe, rồi nghênh ngang đi qua trước mặt chiếc SUV Mercedes của Giang Chu.

“Đậu xanh rau má, thế mà cũng dám vượt qua.”

“Tên đó đi xe đạp điện mà còn đi nhanh hơn Mercedes của chúng ta?”

“Lão Giang, chơi tên đó cho tôi! Chơi chết tên đó đi!”

Quách Vĩ bắt đầu khoa chân múa tay ở trên xe như một tên điên.

Giang Chu nhìn Quách Vĩ, khóe miệng không khỏi co quắp một trận: “Ông...bị cái gì kích thích vậy?”

Quách Vĩ yên lặng một lát: “Dương Hân chia tay tôi rồi!”

“???”

“Hiện giờ cô ấy đã về nhà rồi, hơn nữa con cho số điện thoại và QQ của tôi vào sổ đen rồi.”

“Chia tay vui vẻ, chúc anh chia tay vui vẻ, mong anh tìm được người tốt hơn...!”

“Đừng hát nữa, quá bỉ ổi rồi...”

Giang Chu dừng tiếng hát uyển chuyển của mình lại, sau đó liếc nhìn Quách Vĩ một cái, lòng thầm nói bảo sao.

Bảo sao tên nhãi Quách Vĩ này vẫn luôn nhấn mạnh mình đã trưởng thành trên suốt đoạn đường này.

Còn nhất định phải gọi mình đi uống rượu nữa, hơn nữa, tính tình còn táo bạo giống như là thùng xăng đang bốc cháy.

Hóa ra là đang thất tình.

Đây cũng là chuyện dễ hiểu.

“Vì sao lại chia tay?”

“Không biết!”

“Cãi nhau à?”

“Mấy hôm nay, trước khi cô ấy đi thì bọn tôi không cãi nhau lần nào cả.”

“Con gái chính là sinh vật khó hiểu như vậy đấy.”

Tắc đường gần hai mươi phút.

Hai người vừa đi vừa nghỉ, cuối cùng cũng đến mục đích.

Vừa vào nhà hàng, hai người liền lấy một phòng riêng, rồi gọi vài chai bia.

Trong quá trình này, Quách Vĩ vẫn luôn mắt hờn mắt vía, Giang Chu nhìn lấy cậu ta, bỗng nhiên lại nhớ đến bản thân mình trước khi trọng sinh.

Mẹ nó, thì ra tất cả đàn ông thất tình đều ngu xuẩn như nhau.

“Chỉ có vậy thôi à? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Quách Vĩ uống ngụm bia: “Mấy hôm nay, tôi đã hỏi tường vô số lần, nhưng vẫn không có chút đầu mối nào.”

Giang Chu châm điều thuốc lên, sau đó ném bao thuốc qua: “Có phải ông đã nói câu nào không đúng không? Khiến cho Dương Hân tức giận nhưng mà ông lại không phát hiện ra?”

“Dương Hân không phải loại con gái bốc đồng, cho nên khả năng này là rất nhỏ.”

“Tôi nhớ là trước khi tôi đi Bắc Hải, ông đã nói là Dương Hân hơi là lạ?”

Quách Vĩ gật đầu: “Cô ấy luôn thất thần, hình như là có tâm sự gì đó thì phải.”

Giang Chu phun khói thuốc ra: “Tôi đoán là, vấn đề chưa chắc đã nằm trên người ông, cũng có thể không phải trên người người nhà ông.”

“Hả?”

“Dương Hân là một cô gái rất hiểu chuyện, tuyệt đối sẽ không đi về nhà ông ăn tết rồi lại bỏ đi giữa chừng đâu.”

Quách Vĩ suy tư một lát, cảm thấy rất có đạo lý: “Nhưng mà đúng là cô ấy rất không vui.”

Giang Chu sờ cằm một cái: “Dương Hân không vui, nhưng vẫn giao lưu bình thường với ông, chứng tỏ không phải ông làm cô ấy không vui.”

“Ý của ông là, cô ấy tự nhiên trở về nhà, là vì người nhà của cô ấy?”

“Hiện giờ tôi chỉ nghĩ đến khả năng này thôi, ông nghĩ kỹ một chút, xem cô ấy có nói chuyện gia đình của cô ấy không?”

Chương 762: Không muốn sinh con, thì phải biết bảo vệ mình!

Quách Vĩ nghe thấy câu này, lập tức chìm vào trong hồi ức.

Chuyện gia đình của Dương Hân?

Chẳng lẽ vấn đề này thật sự không phải nằm trên người mình sao?

Không lâu sau, hai mắt Quách Vĩ bỗng nhiên mở to hơn vài phần.

“Ngày thứ hai sau khi Dương Hân đến, cô ấy đã nhận được một cuộc điện thoại từ nhà, hình như là... hình như là bắt đầu từ khi đó, tâm trạng của cô ấy liền không vui.”

Giang Chu hơi ngược mắt lên: “Cuộc điện thoại đó nói về cái gì?”

Quách Vĩ lấy lại tinh thần, hơi cau mày nói: “Tôi đã hỏi qua một lần, nhưng cô ấy nói là không có gì, nên tôi cũng không để ý lắm.”

“Xem ra vấn đề nằm ở cuộc điện thoại đó rồi, người nhà bị bệnh? Gia đình không đồng ý? Dù sao cũng có rất nhiều khả năng.”

“Vậy tôi phải làm gì bây giờ?”

Giang Chu búng tàn thuốc xuống gạt tàn: “Tôi cho rằng, bây giờ ông không nên uống bia uống rượu, mà nên đi hỏi xem cuộc điện thoại đó là thế nào.”

Quách Vĩ hít sâu một hơi: “Lão Giang, ông không hổ danh là cận bã nam, thế mà lại tìm được mấu chốt của vấn đề nhanh như vậy, chẳng trách Sở hoa khôi và Phùng Tư Nhược lại sống chung hòa thuận như vậy.”

“Đậu xanh rau muống, ông đang khen tôi hay là nói xấu tôi vậy?”

“Khen khen, là khen, nhất định là khen ông.”

Quách Vĩ nói xong liền nhét điện thoại di động vào túi, sau đó đứng lên.

Giang Chu dập điện thoại đi: “Ông lại làm gì?”

“Điện thoại không gọi được, QQ cũng không được, tôi chỉ có thể đi đến nhà cô ấy để hỏi thôi.”

“Ngay bây giờ?”

“Qua hai ngày nữa là hết chuyến tàu chở hành khách rồi, không đi thì đi kiểu gì?”

“Mẹ kiếp, trước kia gọi ông đi tiêu trong giờ ra chơi thì ông lè mà lè mề, bây giờ lại dứt khoát như vậy?”

“Tình yêu có thể để người ta trưởng thành, tôi đã không còn là người đàn ông do dự nữa rồi!” Quách Vĩ mặc áo khoác vào, kéo cửa phòng ra: “Lão Giang, tôi đi trước, xin hãy chúc phúc cho tôi.”

Giang Chu khoát khoát tay: “Chúc ông thuận buồm xuôi gió.”

“Cảm ơn Lão Giang, tôi nhất định sẽ thành công!”

“Cút đi, ngu xuẩn!”

Giang Chu nhìn bóng lưng rời đi của Quách Vĩ, sau đó lại tự mở thêm một chai bia.

Hương vị bia TsingTao này cũng không tệ, trong đó còn có mùi vị lúa mạch tươi mát và mùi trái cây.

“Chỉ là dư vị rất nhạt, sau khi uống xong thì không còn gì cả.”

“Khoan đã...?!”

“Tại sao mình lại ở đây để thưởng thức bia?”

Tay Giang Chu cứng đờ, bỗng nhiên trợn tròn mắt lên.

Đậu xanh rau muống, mình cmn không muốn đến đây để uống bia mà?

Là cái tên Vương Bát Đản Quách Vĩ kia nói sẽ mời khách!

Tại sao tên nhãi này lại chạy đi trước rồi?

Giang Chu nhìn một bàn đầy đồ ăn, lại liếc nhìn chỗ bia mà Quách Vĩ vừa uống xong.

Mẹ nó, tên ngu xuẩn này gọi nhiều đồ như vậy, lại để mình ở lại trả tiền?

Mình mới chỉ uống được có một chai bia thôi mà?

Con bà nó!

Lần sau gặp mặt tên nhãi này, nhất định phải chặt đẹp một khoản!

Giang Chu nhặt đũa lên, gấp vài miếng đồ ăn, rồi nhai như nhai kẻ thù.

Xong đời.

Không được mời, mùi vị của món ăn lập tức giảm hơn phân nửa.

Một lúc lâu sau, đũng quần của Giang Chu bắt đầu chấn động không ngừng.

Sau khi mở khóa điện thoại ra, là tên nhãi Quách Vĩ kia gọi đến.

Tên này đã tìm người hỏi địa chỉ nhà Dương Hân, cũng đã mua vé xe lửa đi Hà Châu.

Mặc dù vẫn chưa biết thế nào, cũng không biết nó sẽ phát triển theo phương hướng nào.

Nhưng Quách Vĩ cảm thấy mình không nên buông tha như vậy.

Dương Hân tình nguyện chia tía cũng không nói nguyên nhân.

Bây giờ nghĩ lại chuyện này, chứng tỏ Dương Hân đã gặp phải một vấn đề rất khó giải quyết.

Là một người bạn trai, nếu như mình giả bộ như không biết, thì đúng là không phải đàn ông rồi.

Mà Quách Vĩ gọi điện thoại cho Giang Chu là vì muốn thỏa luận với Giang Chu về các khả năng mình sẽ gặp phải.

Nếu như trong nhà Dương Hân xảy ra chuyện thì nên làm gì?

Nếu như người thân Dương Hân bị bệnh thì làm thế nào?

Chẳng may gia đình Dương Hân không đồng ý chuyện của hai người họ thì làm sao?

Giang Chu cũng vui lòng mà chỉ dạy cho Quách Vĩ vài biện pháp đối phó.

Thuận tiện phần nản cái hành vi mời khách lại không trả tiền của tên nhãi này.

Ngày 25 tháng 12 âm, sát tết.

Giang Chu tạm biệt cha mẹ, đưa Sở hoa khôi quay về Thượng Kinh.

Bởi vì Thượng Kinh nằm ở phía bắc của Lâm Giang, cho nên thời tiết ở nơi này lạnh hơn Lâm Giang.

Khi đi được một nửa đường, bắt đầu có bông tuyết bay trên bầu trời.

Không lâu sau, trên kính chiếu hậu liền nổi lên một tầng sương mù.

Sương mù mờ mịt đã bao trùm bên ngoài, làm cho tất cả cảnh vật đều trở nên không chân thực.

Giang Chu đưa tay nhấn xi nhan, sau đó lái vào trong khu nghỉ ngơi ở trên đường cao tốc, hẳn định nghỉ ngơi một chút, chờ sương mù tan hết rồi lại đi.

“Em vào siêu thị mua vài thứ!” Sở Ngữ Vi kéo áo khoác lên, mở cửa xe ra: “Anh có muốn ăn gì không?”

Giang Chu cởi dây an toàn ra: “Mua vài cái bánh mỳ đi, đến Thượng Kinh rồi ăn.”

“Ừm.”

“Em muốn mua cái gì thế?”

Chương 763: Không muốn sinh con, thì phải biết bảo vệ mình!
(2)

Gò má Sở Ngữ Vi đỏ lên: “Không nói cho anh biết.”

Giang Chu hơi cau mày: “???”

“Dù sao thì cũng là bí mật!”

“Lẽ nào em lại đến tháng?”

Đầu óc Giang Chu co lại, nhớ đến chuyện lần trước trong khu nghỉ ngơi.

Ngày đó, cũng đến kỳ kinh nguyệt của Sở Ngữ Vi, Giang Chu còn dùng tinh thần giúp người làm niềm vui của mình, để đưa băng vệ sinh cho Sở Ngữ Vi.

Sở Ngữ Vi giẫm trên đôi giày thể thao, chạy vào trong khu siêu thị.

Nàng cầm một cái bánh mì ở trên giá hàng, sau đó bắt đầu nhìn bốn phía.

Khi phát hiện giá hàng bên cạnh không có ai, nàng liền bước nhanh qua đó.

Đây là một giá hàng loại nhỏ, trên đó có một số hộp nhỏ nhiều kiểu loại và màu sắc.

Ánh mắt của nàng đảo qua từng cái một, gò má từng bước nóng lên.

Trời ạ, thế này thì biết chọn kiểu gì?

Đây là lần đầu tiên nàng mua thứ này, căn bản không có kinh nghiệm gì.

Sở Ngữ Vi phân vân một lát, chợt phát hiện có người đi đến gần.

Thế là nàng vội vàng trốn qua một bên, giả bộ như đang chọn sữa rửa mặt.

Nàng có dự cảm, sau khi đến Thượng Kinh thì mình sẽ bị ăn sạch.

Cho nên phải chuẩn bị sẵn sàng một chút.

Giang Chu suốt ngày nói đến chuyện sinh sôi nảy nở, khiến cho nội tâm nàng rất hoang mang.

Hiện giờ nàng mới học năm hai đại học, vẫn còn là một đóa hoa chớm nở mà thôi.

Mặc dù nàng đã xác định sẽ theo Giang Chu cả đời, thế nhưng mà nàng vẫn rất khó có thể tiếp nhận chuyện sinh con sớm như vậy.

Một lúc lâu sau, người chung quanh đã vắng dần.

Sở Ngữ Vi lại trở về giá hàng vừa rồi, chọn bừa vài hộp rồi ném vào trong túi.

Dù sao cũng không biết chọn, cứ lấy bừa đi, nói không chừng trong số đó có loại thích hợp với Giang Chu.

Sau khi thanh toán tiền xong, Sở hoa khôi lại vội vàng trở về chiếc Mercedes, sau đó mở cửa xe rồi ngồi vào ghế lái phụ, ném bánh mỳ cho Giang Chu.

“Chỉ mua một cái thôi à? Em không ăn à?”

“Em không đói bụng, anh ăn đi!”

Giang Chu nhìn thấy nàng ôm chặt cái túi xách của mình, lòng tò mò liền tăng lên: “Em mua cái gì thế? Cho anh xem một chút nào!”

Lông mi Sở Ngữ Vi run lên, lập tức rúc vào trong góc: “Không nên không nên.”

“Anh vẫn luôn cảm thấy em đang có âm mưu gì đó.”

“Mới không phải, em chỉ là muốn bảo vệ bản thân thôi.”

“Bảo vệ bản thân? Ai muốn hại em?”

“Đương nhiên là tên bại hoại nhà anh rồi.”

“???”

“Hết sương rồi, tuyết càng ngày càng lớn, chúng ta đi nhanh thôi!”

“Vậy em cho anh xem em đã mua cái gì rồi chúng ta đi.”

“Có phải anh nhất định phải xem không?”

“Ừm, anh rất tò mò!”

Sở Ngữ Vi nhăn mũi ngọc một cái: “Vậy không đi nữa, chúng ta trực tiếp ở luôn nơi nghỉ ngơi trên đường cao tốc này đi.”

Giang Chu nhìn vẻ mặt nhăn nhó nhăn nhó của Sở hoa khôi, không thể làm gì khác hơn là tạm thời vứt bỏ cái suy nghĩ nhìn trộm đó đi.

Chờ về nhà rồi tính đi!

Đến lúc đó, đóng cửa lại rồi thì còn không phải mặc hần muốn làm gì thì làm à?

Sau khi Giang Chu lái xe rời khỏi đường cao tốc.

Gió tuyết ở Thượng Kinh còn lớn hơn trên đường cao tốc nhiều.

Phố lớn ngõ nhỏ đều bị một màu trắng xóa bao phủ, gió mạnh đến mức thổi bay người.

Giang Chu giảm tốc độ xe, giữ một khoảng cách an toàn với xe phía trước.

Mặc dù hiệu quả cách âm của chiếc SUV Mercedes này khá tốt, nhưng tiếng gió ở ngoài cửa sổ vẫn có thể truyền vào.

Giang Chu tăng nhiệt độ điều hòa lên một chút, cũng tiện tay cắn miếng bánh mì.

Sở Ngữ Vi thấy thế, liền không nhịn được mà mở miệng.

“Tur Nhược đang chờ bọn mình ở biệt thự à?”

“Không có, Tur Nhược không đến, anh định ăn tết xong mới đi đón cô ấy.”

Hả?!

Chẳng lẽ mấy ngày hôm nay chỉ có hai người bọn họ thôi sao?!

Sở Ngữ Vi ngơ ngơ ngác ngác mà nhìn Giang Chu.

Nàng là một con thỏ nhỏ nha, nếu như ở chung với con sói xám Giang Chu này, vậy chẳng phải là sẽ bị ăn sạch sành sanh sao.

“Vì sao Tur Nhược không đến?”

“Ông nội của Tur Nhược không chịu chết, nên cha cô ấy không vui.”

“???”

“Chuyện người làm ăn, em không hiểu đâu.”

Sở Ngữ Vi ồ một tiếng: “Vậy Hoàng Kỳ và Tô Nam thì sao?”

Giang Chu chậm rãi đập phanh, đứng chờ đèn đỏ phía trước:
“Cha Hoàng Kỳ rất hung dữ, nên cô ấy không dám tự đi, hai hôm nữa anh sẽ qua đón.”

“Vậy thì chị Tô Nam sẽ đến chứ?”

“Tô Nam thì đã nói là sẽ đến, nhưng mà có ông anh họ kết hôn, cho nên chắc phải vài hôm nữa mới đến.”

Sở Ngữ Vi nghe thấy câu trả lời này, lại nhin không được mà cắn môi.

Chỉ có hai người bọn họ ở chung thật à.

Không đúng... Chắc phải gọi là sống chung.

Nói không chừng còn có thể ngủ chung giường.

Trời ạ, thế này có phải là quá nhanh rồi không?

“Tại sao mặt em lại đỏ như vậy?”

Sở Ngữ Vi giả vờ bình tĩnh, lấy tay quạt quạt mặt: “Không có gì, là... Là vì điều hòa quá nóng.”

Giang Chu đưa tay cảm nhận gió điều hòa phả ra: “Vậy sao? Sao anh không cảm thấy gì?”

Chương 764: Không muốn sinh con, thì phải biết bảo vệ mình!
(3)

Sở Ngữ Vi lập tức ngụy biện: “Cảm nhận của con trai đương nhiên là khác với con gái rồi, anh là thanh niên trai tráng, cho nên không thấy gì là đúng rồi.”

“Vậy thì anh phải cảm thấy nóng mới đúng, lẽ nào anh bị thận hư?”

Giang Chu vô thức duỗi tay luôn vào cổ áo của Sở Ngữ Vi.

Da thịt non mịn của thiếu nữ mượt mà như tơ lụa, đàn hồi và mềm nhũn, trơn bóng như ngọc.

“Trên người em cũng không nóng mà?”

“Ừm... Đừng mà...”

Mặt Sở Ngữ Vi đỏ như có thể bóp ra nước, hai bên bả vai run rẩy với một biên độ khá nhỏ.

Nàng cắn môi, nhìn về phía Giang Chu với ánh mắt long lanh.

“Có phải em phát sốt rồi không?”

Sở hoa khô bị dọa cho nhảy dựng, gò má lại càng nóng hổi hơn: “Không có không có... không có phát xuân...”

Mặt Giang Chu đầy mờ mịt: “Hả?”

“Khụ khụ, em nói là em rất khỏe, không có phát sốt...”

“Vui buồn thất thường thế này, rốt cuộc là em đang nghĩ cái gì?”

“Em... em không nói cho anh biết.”

Giang Chu nhìn ánh mắt long lanh của Sở hoa khô, chỉ cảm thấy hôm nay cô bé này quá đáng yêu.

Hơn nữa, còn luôn có dáng vẻ muốn nói lại thôi, nhìn trông cực kỳ nữ tính.

Một lúc lâu sau, chiếc xe chậm rãi đi qua một ngã tư.

Mặt trời cũng đã đến giờ xuống núi, hai người họ cũng đã về đến khu biệt thự Hoa Nhuận Hào Đình.

Giang Chu vừa đi vào phòng khách, liền mở điều hòa tổng của biệt thự lên.

Những làn gió ấm áp thổi qua, lập tức xua tan giá lạnh trên người hai người.

Sở hoa khô cởi giày, để lộ ra bàn chân nhỏ xinh xắn.

Sau đó nàng thay dép, rồi cầm túi xách trong tay, chạy lon ton lên trên lầu.

Giang Chu cũng để lại cho nàng một phòng ở trong căn biệt thự này.

Nhưng Sở hoa khô chưa ngủ được vài lần.

Chỉ yếu là vì nàng không rõ Phùng Tư Nhược có ý kiến gì không, cho nên nàng cảm thấy mình không nên quá chủ động.

“Phù...”

Sở Ngữ Vi vừa đi vào phòng, liền móc mấy cái hộp nhỏ mà nàng vừa mua ở trong siêu thị ra, sau đó suy nghĩ một chút, rồi vụng trộm giấu dưới cái gối ở đầu giường.

Có lẽ đêm nay sẽ phải dùng đến thứ này.

Thế nhưng nàng tuyệt đối không thể để cho Giang Chu nhìn thấy vào lúc này được.

Mẹ của nàng đã nói, làm con gái nhất định phải rụt rè một chút.

Nếu như bị Giang Chu nhìn thấy, vậy thì có vẻ như nàng quá chủ động rồi.

“Em đi tắm đây!”

Sau đó, Sở Ngữ Vi đi ra ngoài cửa phòng, hô lên một tiếng về phía dưới lầu.

Lúc này, Giang Chu đang nhét các thứ vào trong tủ lạnh.

Chủ yếu là mẹ nhất định phải đưa cho hấn mang về.

Các loại thực phẩm như sủi cảo, gà vịt thịt cá đều là nhà làm.

Giang Chu hơi ngẩng đầu lên khi nghe thấy giọng nói của Sở Ngữ Vi.

“Ừm, tắm rửa đi, tắm rửa có thể ấm áp hơn.”

“Biết rồi.”

Sở Ngữ Vi ôm khăn tắm đi vào phòng tắm.

Chẳng mấy chốc, đã có tiếng nước truyền ra ngoài.

Cùng lúc đó, Giang Chu dọn dẹp nhà bếp xong liền cất bước đi lên lầu.

Nửa tháng rồi hấn không về, nơi khác thì có thể mặc kệ, nhưng phòng ngủ chính là phải quét dọn một chút.

Trước kia mua rất nhiều vỏ chăn ga gối đệm, bây giờ cũng có thể phát huy công dụng rồi.

Giang Chu đẩy cửa đi vào phòng của Sở Ngữ Vi, kéo rèm cửa sổ ra, rồi mở cửa sổ, hít thở không khí.

Sau đó bắt đầu thay vỏ chăn vỏ đệm vỏ gối cho nàng.

Tuy rằng... hôm nay Sở Ngữ Vi có thể bị hấn ôm đến phòng ngủ chính.

Thế nhưng là một người đàn ông, hấn không thể quá sốt ruột, bằng không thì sẽ bị coi thành phần tử xấu.

“Hả?”

“Đây là cái gì?”

Giang Chu cầm gối lên, bỗng nhiên phát hiện ra mấy cái hộp nhỏ Sở Ngữ Vi vừa giấu.

Hấn sừng sốt một lát, khoe miệng đột nhiên cong lên.

Bảo sao cô bé này lại mang theo vẻ xấu hổ mà chạy vào siêu thị mua đồ, hóa ra là vì cái này?

Xem ra nàng đã tưởng chuyện mình nói muốn sinh con là thật.

Thảo nào nàng nhăn nhó nhí nhí suốt cả đoạn đường, hỏi cũng không nói gì.

Cái sinh vật phụ nữ này, không thẳng thắn và thành khẩn chút nào.

Muốn thì nói là muốn đi, hấn cũng có chê trách hay đánh giá gì đâu!

Giang Chu nhét mấy cái hộp nhỏ vào túi, sau đó bắt đầu thay vỏ chăn ga gối đệm cho nàng.

Đến khi xong xuôi, hấn lại đi xuống dưới, bắt đầu chuẩn bị cơm.

Nửa tiếng sau, Sở Ngữ Vi ngâm mình xong liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Nàng chỉ quần một chiếc khăn tắm màu hồng.

Da thịt trắng như tuyết lại mịn màng và nhẵn bóng như bạch ngọc.

Chiếc khăn tắm này không dài, chỉ quấn được đến bắp đùi.

Cặp đùi đẹp thon dài trơn bóng và cân xứng đã lộ ra ngoài không khí.

Sở Ngữ Vi thấy Giang Chu vẫn còn ở trong phòng bếp, liền nhin không được mà thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, nàng vội vàng chạy về phòng của mình, đặt mông ngồi xuống giường.

Bóng đêm càng ngày càng tối nha...

Sở hoa khôi nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm trạng lại có hơi căng thẳng và khẩn trương.

Có điều, một đêm mưa tuyết... Đúng là cũng rất xinh đẹp.

A?

Khoan đã...

Hình như lúc này mình không mở cửa sổ mà?

Đúng!

Không sai được!

Chương 765: Hoa khôi, đi ngủ thôi!

Hơn nữa, không chỉ là cửa sổ bị mở ra.

Mà chăn ga gối đệm cũng đã không còn là bộ cũ nữa.

Vậy... vậy chẳng phải thứ mình giấu đã bị lộ rồi sao?

Sở Ngữ Vi hít sâu một hơi, lập tức lật gối lên.

Ah?

Không thấy?!

Xong xong, cái này xong.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

“Ngữ Vi, đi ăn cơm thôi!”

“Biết... biết rồi!”

Sở Ngữ Vi cắn môi, vội vàng cởi khăn tắm ra, rồi mặc đồ ngủ vào.

Sau đó, nàng hít một hơi, rồi chậm rãi kéo cửa phòng ra.

Lúc này, Giang Chu đã đi xuống dưới nhà, rồi mang đồ ăn lên bàn.

Sở hoa khôi không khỏi cắn chặt môi khi nhìn thấy một màn này.

Tên này thật là!

Cầm thứ quan trọng như vậy của người ta, mà còn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Làm sao bây giờ?

Mình phải chủ động hỏi Giang Chu sao?

Không được, nếu như chủ động thì chắc chắn sẽ bị chê cười.

Nào có cô gái nào chủ động đi mua cái thứ đó chứ.

Vậy thì giả vờ như không biết đi.

Đúng, chính mình cũng không biết nha.

Nếu vậy, dù Giang Chu có hỏi thì mình cũng có thể giả ngốc, đánh chết cũng không thể thừa nhận là mình mua được.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận một phen, Sở Ngữ Vi mới bước xuống dưới, đi vào trong nhà bếp.

“Tắm xong rồi à?”

Sở Ngữ Vi cúi đầu: “Ừm... Tắm xong rồi!”

Giang Chu ngồi diện nàng, đưa đĩa qua: “Ăn đi, đây là món ăn do đại gia trăm tỷ làm đấy, không phải lúc này cũng có cơ hội ăn đâu.”

“Ồ!”

“Có muốn ăn cơm không?”

“Không ăn, buổi tối phải ăn ít.”

Sở Ngữ Vi cúi đầu nhận đĩa, nhưng nhận nhiều lần vẫn không được.

Nàng cắn răng ngọc, nghi ngờ Giang Chu đang cố tình trêu đùa mình.

“Anh đưa đĩa vào trong tay cho em...”

Giang Chu có chút hăng hái mà nhìn nàng: “Có phải em không nhìn thấy đâu, tự cầm lấy là được rồi mà.”

Sở Ngữ Vi hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, rồi vội vàng cầm đĩa của mình lên: “Vương Bát Đản.”

“Anh làm cơm cho em ăn, lại còn bị em mắng?”

“Vậy anh chính là một tên Vương Bát Đản biết làm cơm.”

Giang Chu hiểu rồi, hiện giờ Sở Ngữ Vi đang xấu hổ, thế là hắn bắt đầu cúi đầu ăn cơm, không nói thêm gì nữa.

Sở Ngữ Vi thấy Giang Chu không tiếp tục trêu chọc mình nữa, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vậy, nàng ngoan ngoãn cầm bát đĩa lên, dự định lấp đầy cái bụng đói rồi tình sao.

Hai người cứ ta một đĩa người một đĩa như vậy.

Chẳng mấy chốc mà các món ăn chỉ còn lại một nửa.

Sở Ngữ Vi vốn còn cho rằng bữa cơm này sẽ kết thúc trong yên lặng như vậy.

Nhưng một giây tiếp theo, giọng nói của Giang Chu đột nhiên vang lên.

“Anh vừa mới dọn dẹp phòng cho em xong.”

Sở Ngữ Vi hoảng hốt ngẩng đầu lên: “À?! Em... em không mất cái gì cả!”

Khóe miệng Giang Chu cong lên, đưa tay lau miệng giúp nàng: “Anh cũng có nói em mất cái gì đâu, em căng thẳng như vậy làm gì?”

“Em... em không căng thẳng mà.”

“Vậy em lấp bắp cái rắm?”

Sở Ngữ Vi chu miệng lên: “Em vốn chính là như vậy rồi, khi vui vẻ sẽ nói lấp.”

Giang Chu nhin không được mà cau mày: “Làm sao lại vui vẻ?”

“Anh làm cơm cho em ăn nha, đây là lần đầu tiên em ăn cơm do anh làm, đương nhiên phải vui rồi.”

“Niềm vui của em tiện thật!”

“Giang Chu khôn khiếp, anh mới tiện.”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Ý của anh là, niềm vui của em quá rẻ, ăn một bữa cơm mà đã vui vẻ rồi, không phải rất rẻ sao?”

Sở Ngữ Vi hừ hừ hai tiếng: “Em không nói chuyện với anh nữa, cha em nói ăn cơm là không được nói chuyện.”

“Rồi rồi rồi, em nói đúng.”

“Hừ.”

Sở Ngữ Vi nguyệt Giang Chu một cái, sau đó liền cúi đầu ăn tiếp.

Thật ra thì nàng không phải loại con gái cay nghiệt như vậy, ngày thường cũng không thích đấu võ mồm với Giang Chu.

Nàng chỉ thích ngoan ngoãn ở bên người đối phương, có thể ngoan bao nhiêu thì ngoan bấy nhiêu.

Thế nhưng hôm nay thì lại khác, hôm nay nàng cần làm như vậy để che giấu chuyện mình đang xấu hổ.

Bằng không Giang Chu mà hỏi chuyện cái hộp nhỏ kia thì phải làm sao bây giờ?

Một lúc sau, Giang Chu đã ăn cơm xong.

Sau đó, hắn nói một câu có việc, rồi vội vã trở về thư phòng.

Lúc này Sở Ngữ Vi cũng đã ăn gần xong, nhưng nàng không muốn quấy rầy Giang Chu, thế là nàng chạy lon ton vào nhà bếp, rồi bắt đầu rửa bát đĩa giống như một người vợ hiền dâu thảo.

Rửa rửa rửa, Sở hoa khôi không nhin được mà bắt đầu quan sát bốn số.

Tuyết bên ngoài cửa sổ càng ngày càng nhiều.

Tuyết rơi trên cành cây, kết thành băng, rồi treo ở đầu cành.

Những ngọn đèn lồng đỏ trong khu biệt thự cũng bắt đầu sáng lên, giống như những cái cây chín mọng đang treo trên cây.

Phía xa xa còn có những tiếng pháo nổ, hương vị năm mới đã tràn đầy.

“Tốt thật...”

Sở Ngữ Vi cảm thấy trái tim nhỏ của mình rất ấm áp.

Đêm tuyết, giao thừa, cơm tối, người yêu.

Cuộc sống nhìn như bình thản, nhưng đó là ước mơ cả đời của rất nhiều người.

Nếu như cả đời đều như thế này thì tốt rồi.

Sở Ngữ Vi nhìn thoáng qua về phía thư phòng, lại nở nụ cười xinh đẹp, sau đó tiếp tục rửa bát.

Chương 766: Sở Ngữ Vi: Trao hết cho anh!

Đến khi Sở Ngữ Vi rửa bát xong, Giang Chu cũng đi từ trên tầng hai xuống.

Hắn đã rửa ráy chân tay và thay đồ ngủ rồi.

“Em còn biết rửa bát cơ à? Chăm chỉ thế?”

Sở Ngữ Vi kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên: “Mẹ em đã nói, ai mà cưới được em thì người đó có phúc lớn...”

Giang Chu bĩu môi khinh thường: “Đó là mẹ em dỗ dành em thôi, thế mà em còn tưởng thật à? Ngốc thật!”

“Anh không thể để cho em vui vẻ một chút à?”

Giang Chu ngồi trên ghế sa lon, rồi kéo Sở Ngữ Vi vào trong lòng, để nàng ngồi lên đùi mình.

Sau đó, tay trái cầm điều khiển từ xa, mở ti vi lên.

Trong lòng Sở Ngữ Vi hơi khi nghi ngờ và khó hiểu khi nhìn thấy một màn này.

Làm sao Giang Chu vẫn không nhắc đến chuyện cái hộp nhỏ kia nhỉ?

Chẳng lẽ Giang Chu không nhìn thấy nó?

Không thể nào!

Trong biệt thự này không có người thứ ba mà.

Nếu như Giang Chu không cảm, vậy là quý cảm à?

Ah?

Chẳng lẽ Giang Chu đã không cẩn thận nên làm rơi xuống gầm giường trong khi thay ga rồi, mà chính Giang Chu cũng không có phát hiện ra?

Sở Ngữ Vi suy nghĩ một chút, liền cảm thấy khả năng này khá lớn.

“Em trở về phòng một chuyến.”

“Không được!” Giang Chu giữ eo của nàng: “Ngoan ngoan ngồi ở đây để anh ôm đi.”

Gò má Sở Ngữ Vi đỏ lên, nhịn không được mà cắn môi: “Chờ em quay lại rồi cho anh ôm được không?”

“Em trở về phòng làm gì?”

“Đi... Đi vệ sinh!”

Giang Chu nhướn mày lên: “Tầng một cũng có nhà vệ sinh, có cần phải chạy về phòng sao?”

Sở Ngữ Vi có hơi chột dạ, mở miệng: “Anh không hiểu, đây là thói quen cá nhân của em.”

“Đi tiểu mà cũng phải rắc rối như vậy, thật cmn phiền phức, đi đi!”

Lực chú ý của Giang Chu đặt ở trên ti vi, nên cũng không nói nhiều, thế là vỗ cái mông nhỏ của nàng một cái, thả eo của nàng ra.

Sở Ngữ Vi lập tức rời khỏi phòng khách, chạy lên phòng của mình.

“Ah, không có à?”

Nàng quỳ trên sàn ghế, tìm tòi ở dưới gầm giường một phen.

Dưới đó không có gì cả, chỉ có một vài thứ linh tinh.

Chẳng lẽ mình đoán sai.

Đúng lúc này, giọng nói của Giang Chu bỗng nhiên vang lên từ sau lưng nàng.

“Đừng tìm, nó đang nằm trong tay anh rồi!”

Thân thể của Sở Ngữ Vi cứng đờ, từ từ quay đầu lại.

Lúc này, Giang Chu đang dựa vào khung cửa, tay còn cầm một cái hộp, mặt nở nụ cười bí ẩn.

“Anh...anh cố ý!”

“Đánh rắm, anh không cẩn thận nên mới phát hiện nó khi thay ga giường thôi.”

“Vậy sao anh không nói, làm hại em quỳ đau hết cả đầu gối.”

Giang Chu mỉm cười: “Hiện giờ đã kêu đau? Đêm nay em còn phải quỳ nhiều.”

Sở Ngữ Vi có hơi mờ mịt: “Là sao?”

“Không có gì.”

Giang Chu đi vào, thuận tay khóa cửa phòng lại.

Sở Ngữ Vi cắn môi: “Anh làm gì nha, sao còn khóa cửa...”

“Không thể để em uống công khi mua thứ này được.”

“Ô...Ô...”

...

Buổi tối yên tĩnh trước tết âm lịch.

Những bông tuyết trắng bên ngoài cửa sổ, được phản xạ với ánh trăng lạnh lẽo.

Tạo thành một sự trái ngược với căn phòng nhiệt liệt và huyên náo ồn ào.

Những bông tuyết lạnh như băng rơi vào trên bề cửa sổ, còn chưa kết thành băng, giống như cũng bị lây nhiễm bởi tình yêu nóng bỏng bên trong phòng.

Lúc này, hàng mi của Sở Ngữ Vi hơi run lên, hai bàn tay nhỏ nắm chặt lấy nhau.

Nàng cảm thấy, giờ phút này mình phải nói cái gì đó.

“Em thật sự rất yêu anh, yêu từ bản năng giống như con cá yêu nước vậy.”

“Anh biết, em đã viết lên mặt luôn rồi kìa.”

“Vậy anh cũng yêu em à?”

“Có thể nha.”

“Không được không được, em hỏi thật, anh nhất định phải trả lời cẩn thận.”

“Anh yêu em, giống như là nước yêu cá vậy.”

“Cận bã nam, có phải anh muốn nói là trong nước có rất nhiều cá đúng không?”

“Em muốn nghĩ như vậy cũng không có vấn đề, nhưng mà chắc chắn là anh không nghĩ như vậy.”

“Vậy... vậy thì anh nghĩ thế nào?”

“Anh cảm thấy sứ mệnh của anh là bảo vệ em, cung chiều em.
..”

Giang Chu bắt đầu ra sức phá giải phòng ngự trong lòng Sở Ngữ Vi.

Sở Ngữ Vi ừm một tiếng, nỗi lo lắng trong lòng cũng biến mất theo.

Nàng cũng không biết vì sao mình lại yêu thích Giang Chu.

Chẳng qua là nàng bỗng nhiên cảm thấy nội tâm mình có thêm Giang Chu.

Hơn nữa, càng ngày càng quan trọng hơn, càng ngày càng không thể rời khỏi Giang Chu.

Sau đêm nay, nàng sẽ không còn đường lui nữa.

Bởi vì nàng đã trao cho Giang Chu tất cả những thứ mình có thể trao.

Cho nên, nàng cần Giang Chu nói cho mình biết rằng, anh ấy cũng yêu mình.

Sở Ngữ Vi giơ tay lên, ôm lấy cổ của Giang Chu, đem mặt cười vùi vào trong ngực hắn.

“Giang Chu, ngày mai anh đi ra ngoài với em một chuyến được không?”

“Em muốn đi đâu?”

“Em muốn đi xem phim, đi dạo phố, còn muốn đi ăn...”

“Tại sao phải làm những thứ này?”

“Bởi vì... bởi vì... Đây là những chuyện mà các cặp tình nhân bình thường hay làm, chúng ta lại chưa từng làm.”

Giang Chu nhìn thấy một tia tiếc nuối ở trong mắt nàng, thế là hắn cưng chiều mà sờ tóc của nàng.

Chương 767: Sở Ngữ Vi: Trao hết cho anh! (2)

Cô gái này là ánh trăng treo trên trời của rất nhiều người thời cấp ba.

Nàng đại biểu cho thanh xuân, xinh đẹp, trong sáng và con rung động khi mới biết yêu, giống như trong bộ phim “Cô gái năm ấy chúng ta từng theo đuổi”.

Những tình cảm đó là tình cảm tốt đẹp nhất, nó không dính một hạt bụi nào.

Nhưng đối với đại đa số người mà nói, cái tình cảm này sẽ không có kết cục tốt.

Bởi vì thứ hoàn mỹ quá mức, đến cùng sẽ làm cho người ta sinh ra cảm giác về khoảng cách.

Tuy rằng cũng có rất nhiều người lấy hết can đảm ra để tỏ tình, nhưng cuối cùng đều sẽ bị từ chối, không ai là ngoại lệ.

Nhưng ai có thể ngờ được, hiện giờ nàng lại đáng yêu như vậy chứ.

Lúc thì gập mình 90 độ, lúc thì bị bày thành hình chữ đại ... giống như một món đồ chơi của trẻ con.

Ngón chân dễ thương co lại, tạo thành mấy nếp gấp trên ga trải giường.

“Anh... anh cười cái gì thế?”

“Cảm giác thanh xuân không còn tiếc nuối.”

“Bại hoại...”

Một lúc lâu sau, tay của Sở Ngữ Vi rũ ở trên mép giường.

Trán trắng nõn đã có mồ hôi hột, gò má đã đỏ bừng như những áng mây đỏ.

Cùng lúc đó, bông tuyết ngoài cửa sổ càng ngày càng nhiều hơn.

Bọn nó đang bay lượn dưới những cơn gió lạnh thấu xương, rồi rắc lên bề cửa sổ.

“Em còn định ra ngoài chơi tuyết nữa...”

“Ngày mai cũng được mà!”

“Cũng được cái đầu anh, chắc chắn là em không đi được rồi.”

“Vậy anh ôm em đi.”

“Ừm, như thế còn tạm được, vậy anh còn phải ôm em rồi quay ba vòng nha.”

“Sau đó tìm một chỗ rồi vút em luôn à?”

“Anh dám!”

Giang Chu cười híp mắt, đứng lên nói: “Đi, đi tắm thôi.”

Sở Ngữ Vi duỗi hai tay ra: “Em muốn anh ôm em.”

“Chỉ biết làm nũng.”

“Đều tại anh!”

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng rực rỡ.

Bởi vì đêm qua có một trận tuyết lớn, nên tuyết đã tích một lớp rất dày ở bên ngoài.

Nhân viên an ninh của khu biệt thự liền gọi một đám công nhân đến, dự định dọn dẹp xong xuôi trước sáu giờ sáng.

Đây chính là lợi ích khi mua biệt thự sang trọng.

Mặc dù thời đại này, những nhân viên an ninh này rất kiêu ngạo, nhưng cho dù bọn họ có kiêu ngạo đến đâu, thì cũng không dám kiêu ngạo và phách lối với những người ở trong này.

Bởi vì bất cứ người nào ở trong này đều có thể để cho cả công ty của bọn họ biến mất.

Nhưng khi đám công nhân dọn dẹp đến cửa nhà Giang Chu, thì công tác dọn dẹp đã bị chủ nhà ngăn cản.

“Không cần dọn nơi này.”

“Giang tiên sinh, ngài xác định chứ?”

“Ừm, nhà tôi có một kẻ ngốc muốn nghịch tặc.”

“Được rồi, vậy chúng tôi tạm thời không dọn ở đây, nếu ngài có nhu cầu thì hãy gọi điện thoại cho chúng tôi.”

Giang Chu gật đầu: “Cảm ơn.”

Người phụ trách liền gật đầu, rồi dẫn đám công nhân đến căn biệt thự tiếp theo.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một âm thanh vang lên ở phía sau Giang Chu.

“Anh mới là kẻ ngốc!”

“Em dậy sớm thế này làm gì?”

Sở Ngữ Vi dựa vào khung cửa: “Điều hòa bật quá cao, độ ẩm không tốt, làm em thấy hơi khó chịu.”

Giang Chu đưa tay xoa xoa đầu của nàng: “Sao em không bật máy tăng độ ẩm lên?”

“Không thích, em muốn ra đây hít gió một chút.”

“Cẩn thận bị cảm.”

“Em không phải loại người dễ bị bệnh vặt như vậy.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Anh phát hiện ra em có hơi mạnh mẽ đấy.”

Sở Ngữ Vi hừ một tiếng: “Mới không có!”

“Đi, trở về phòng.”

“Làm cái gì?!”

“Trùng trị em!”

Qua nửa ngày, đã đến buổi trưa.

Ánh mặt trời ảm áp chiếu xuống, làm cho nhiệt độ trong không khí tăng cao lên một chút.

Giang Chu chuẩn bị bữa trưa cho Sở Ngữ Vi xong, liền định ra ngoài một chuyến.

Sở hoa khôi vốn còn đòi đi theo, nhưng bởi vì tối hôm qua vận động quá kịch liệt, cho nên bây giờ nàng còn không có sức đề rời giường chứ đừng nói là đi bộ.

Vì vậy, sau khi thử vài lần, nàng liền bỏ cuộc, chỉ có thể dặn Giang Chu là về sớm một chút.

Một giờ rưỡi chiều.

Người trên đường bắt đầu nhiều hơn, làm cho trung tâm thành phố hơi tắc.

Quãng đường chỉ mất nửa tiếng, Giang Chu lại đi gần một tiếng mới đến nơi.

Sau khi đến mục đích, Giang Chu dừng xe lại, hơi ngẩng đầu lên.

Công ty bất động sản Tinh Châu.

Đây là một công ty bất động sản tương đối nổi tiếng ở Thượng Kinh.

Cũng là một trong những công ty mà Chu Tinh lựa chọn để xây tòa nhà văn phòng.

Cô bé Hàn Nhu kia, ngày ngày đến đây làm công, chứ không muốn làm Trưởng Công Chúa của tập đoàn Chu Tinh.

Giang Chu cũng không thể làm gì nàng, nên đành phải để mặc cho nàng làm càn.

Chỉ là chuyện không được nghỉ tết làm cho quý bà Viên Hữu Cầm rất bất mãn.

Tết âm lịch, đây chính là ngày lễ truyền thống mà mọi người coi trọng nhất, nào có đạo lý không có người ta nghỉ chứ?

Vì vậy, quý bà Viên Hữu Cầm liền thúc giục Giang Chu đem em gái về, không cho nàng làm loại công việc này nữa.

Thật ra thì suy nghĩ của Giang Chu cũng không khác mẹ mình là bao.

Nhà chúng ta nhiều tiền như vậy, cần gì phải đi làm công cho người khác.

Nếu quả thật là cảm thấy ở nhà nhàm chán quá, thì có thể đến Chu Tinh làm phó tổng gì gì đó không ngon hơn à?

Chương 768: Em gái mình bị đồng nghiệp hắt hủi?

Nhưng Giang Chu cũng hiểu tính cách của em gái mình.

Nàng đã chịu khổ nhiều năm như vậy, chính là vì muốn chứng minh giá trị của mình.

Nếu như để cho nàng làm một công chúa thật, vậy trái lại còn làm mất ý nghĩa cuộc sống của nàng.

“Xin chào tiên xinh, hỏi hỏi ngài có chuyện gì?”

“Xin hỏi bộ phận thiết kế nhãn hiệu nằm ở đâu?”

“Tại tầng bảy, văn phòng của bọn họ nằm ở phía tay trái sau hành lang.

“Cảm ơn.”

“Không cần khách khí.”

Sau giờ Ngọ, ánh mặt trời treo cao.

Ánh nắng ấm áp tiến vào văn phòng qua khung cửa sổ sát đất.

Lúc này, chính là thời gian ăn cơm trưa của bất động sản Tinh Châu.

Tại khoảng thời gian này, đại bộ phận nhân viên đều sẽ đến nơi này ăn cơm.

Hoặc là đã ăn cơm xong, liền gục xuống bàn mà nghỉ trưa.

Giang Chu đi thang máy lên tầng bảy, tiến vào văn phòng của bộ phận thiết kế nhãn hiệu.

Có điều, phòng làm việc lúc này đã trống rỗng, chỉ có ba cô gái đang ăn thức ăn ngoài.

Phóng tầm mắt nhìn qua, không nhìn thấy bóng dáng của Hàn Nhu đâu cả.

Chắc hẳn em gái mình đi nhà ăn rồi.

Giang Chu ngồi chờ ở trên ghế ngoài cửa một lúc, thuận tay lật xem mấy tờ giới thiệu về xí nghiệp của bọn họ.

Hắn mới lật được một hai cái, liền nghe thấy âm thanh tán gẫu của ba cô gái bên phía đối diện kia.

“Tĩnh Tĩnh, cô nói xem, cái túi xách kia của cô ta là thật hay giả?”

“Chắc chắn là giả, LV chính hãng phải hơn 50 ngàn, cô ta không mua nổi.”

“Đúng vậy, nếu như mua nổi cái túi đắt như vậy, thì còn cần đi làm sao?”

“Dù sao thì bây giờ tôi cũng thấy cô ta rất phiền phức.”

“Tiểu Lan, không phải cô có quan hệ rất tốt với cô ta sao? Còn ăn cơm cùng nhau gì gì đó mà?”

“Đó là tôi giả vờ thôi! Thật ra tôi thấy cô ta rất phiền!”

“A? Vì sao?”

“Cô ta luôn một người mà làm công việc của hai người, làm cho quản lý cứ nhìn tôi như tôi đang lười biếng vậy.”

“Đúng đúng đúng, từ khi cô ta đến, tôi cũng không dám lười biếng nữa.”

“Lần trước quản lý còn hỏi tôi, Hàn Nhu có thể làm hai việc, mà cùng một thời gian sao tôi lại không làm được một việc?”

“Cô trả lời thế nào?”

“Tôi nào dám nói gì, chỉ có thể nghe mắng thôi!”

“Cô nói xem, cô ta tích cực như vậy để làm gì chứ?”

“Nhà cô ta quá nghèo, xuất thân nhà quê từ khe suối nào đó, nên chỉ biết liều mạng làm việc thôi.”

“Làm sao cô biết?”

“Tôi có quan hệ tốt với chị Lý bên phòng nhân sự, chị ấy đã nói cho tôi biết.”

“Chắc chắc chắc, trong nhà khó khăn như vậy, còn đeo một cái túi xách LV giả, điên rồi à?”

“Tự ti thôi, xách một cái túi giả để tìm cảm giác tồn tại, nhưng mà cái túi đấy cũng quá giả, tôi chỉ liếc mắt là đã nhận ra rồi.”

“Tôi thấy nó cũng giống thật phết mà?”

“Chế tác quá kém, tôi cũng có túi LV, nên làm sao qua được mắt tôi.”

“Nếu mọi người đã ghét cô ta như vậy, vậy thì đuổi cô ta đi thôi.”

“Đuổi kiểu gì?”

“Sửa bản kế hoạch của cô ta, để cho cô ta bị mất mặt, bị ăn mắng...”

“Oa, cô cũng quá xấu xa rồi đó?”

“Hết cách rồi, đi làm là phải cần hoàn cảnh làm việc thoải mái nha.”

“Vậy tôi đi sửa đổi một chút nhé? Hai người đừng có nói ra ngoài đấy.”

“Chúng tôi cũng rất chán ghét cô ta, nên chắc chắn sẽ không nói.”

Cô gái gặm bánh bao suy nghĩ một chút, cuối cùng liền rời khỏi chỗ ngồi, đi đến trước máy vi tính của Hàn Nhu.

Cô ta mở một văn bản ra, ngón tay bắt đầu gõ lạch cạch.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này, nhìn không được mà bắt đầu cau mày.

Một lát sau, hắn đứng lên, đi đến cửa thang máy để xem bản đồ các tầng.

Sau đó, hắn đi thang máy lên tầng cao nhất.

Ông chủ của bất động sản Tinh Châu là Mã Hồng Thành.

Bởi vì Chu Tinh muốn xây một tòa nhà, cho nên Giang Chu đã gặp người này vài lần, trái lại là cũng không xa lạ gì.

Lúc này, Mã Hồng Thành vừa mới ăn cơm trưa xong, ông ta đang dựa vào ghế làm việc để nghỉ ngơi.

Nhưng Mã Hồng Thành còn chưa kịp ngủ, liền nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài.

Mã Hồng Thành hơi cau mày, ánh mắt có chút không vui.

Ai mà không hiểu chuyện như vậy?

Mình vừa mới chợp mắt liền gõ cửa rồi?

“Vào đi!”

Giang Chu đẩy cửa đi vào, mỉm cười nói: “Mã tổng, đã lâu không gặp.”

Mã Hồng Thành hơi sững sờ, lập tức đứng lên: “A, Giang tổng, sao ngài lại đến đây?”

“Vừa đi dạo ngang qua đây, nhìn thấy Tinh Châu ở gần cho nên liền đi vào xem.”

“Ai nha, ngài phải nói trước một tiếng mới đúng chứ, làm tôi không kịp chuẩn bị gì cả.”

Giang Chu khoát khoát tay, ngồi xuống cái ghế đối diện Mã Hồng Thành: “Mã tổng, không cần phiền như vậy, tôi chỉ đi dạo mà thôi.”

Mã Hồng Thành vội vàng đi pha trà: “Giang tổng, ngài cảm thấy kế hoạch mà chúng tôi chuẩn bị thế nào?”

“Cũng không tệ lắm, bản thiết kế rất có mỹ quan, lại có một loại cảm giác khoa học kỹ thuật, rất thích hợp với tập đoàn Chu Tinh chúng tôi.”

“Thật sao? Vậy thì quá tốt rồi.”

Giang Chu nhấp một ngụm trà: “Qua năm mới, thời tiết ấm áp hơn, chúng tôi sẽ bắt đầu công tác chuẩn bị.”

Chương 769: Xã hội quá phức tạp, muốn về nhà với anh trai!

Mã Hồng Thành mím môi một cái: “Vậy ý của ngài là...?”

“Đúng là bất động sản Tinh Châu rất tốt, nhưng mà ông cũng biết đấy, các công ty khác cũng không yếu.”

“Chuyện này cũng đúng, nhưng mà chất lượng của Tinh Châu chúng tôi, tuyệt đối là hàng đầu trong ngành này.”

Giang Chu sờ cằm một cái: “Chúng tôi nhất định sẽ nghĩ đến Tinh Châu trước, dù sao quý công ty cũng rất có thành ý.”

Mã Hồng Thành nghe thấy câu này, liền tươi cười rạng rỡ: “Giang tổng yêu tâm, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức vào cái hạng mục này.”

“Ha ha ha, Mã tổng, tôi cũng không thể cam đoan gì trước đâu.”

“Tôi hiểu tôi hiểu, hôm nay chúng ta chỉ nói chuyện trời đất thôi.”

Mã Hồng Thành xoa xoa tay, lại rót thêm trà cho Giang Chu.

Ông ta hiểu rõ, tập đoàn Chu Tinh không có thiếu tiền.

Thậm chí còn có thể nói là công ty có nhiều tiền mặt nhất Thượng Kinh bây giờ.

Dù sao dưới cờ của nó cũng có vô số hạng mục kiếm được rất nhiều tiền.

Nếu như công ty của mình có thể hợp tác với Chu Tinh, vậy chắc chắn sẽ kiếm được một món tiền lớn.

“Đúng rồi, Mã tổng, khi tôi đi thang máy lên, nhìn thấy công ty các ông còn có bộ phận thiết kế nhãn hiệu à?”

Mã Hồng Thành hơi sửng sốt, cũng không hiểu vì sao Giang Chu lại nhắc đến chuyện này: “AH, đúng vậy, bộ môn này chuyên môn phụ trách kế hoạch trong giai đoạn đầu của dự án.”

Giang Chu gật đầu, trầm tư một lát rồi mờ miệng: “Thật ra thì tôi cảm thấy không hài lòng với một bộ phận trong bản kế hoạch trước, hay là để tôi nói chút ý kiến nhé?”

“Đương nhiên là được, chúng tôi cầu còn không được.”

“Vậy chúng ta đi xuống đó nhé?”

“Không cần, tôi trực tiếp gọi quản lý bộ phận này lên là được rồi.”

Giang Chu đặt chén trà xuống: “Vẫn đi xem một chút đi, con người của tôi thích nhìn thấy tận mắt hơn.”

Mã Hồng Thành nghe xong liền gật đầu: “Vậy chúng ta đi thôi, tôi dẫn đường cho ngài.”

“Làm phiền Mã tổng rồi.”

“Giang tổng khách khí rồi.”

Hai người vừa trò chuyện vui vẻ vừa đi ra khỏi phòng làm việc, đi vào thang máy.

Sau một tiếng tinh, bộ phận thiết kế nhãn hiệu ở tầng bảy đã ở ngay trước mặt.

Giang Chu bước ra ngoài, đi đến vị trí mà hần vừa ngồi.

Từ khi hần đi lên văn phòng của Mã Hồng Thành đến bây giờ, đã gần một tiếng rồi.

Lúc này, trong bộ phận thiết kế nhãn hiệu đã có rất nhiều người, mọi người đều đang bận rộn làm việc.

Nhưng ở đầu hành lang bên kia, có hai người đang đứng đối mặt với hai, trông hết sức chói mắt.

“Cô nói bản kế hoạch này không phải do cô viết? Vậy thì là ai viết?”

“Tôi vừa mới đưa cho khách xem, người ta suýt nữa thì nện vỡ đầu tôi rồi.”

“Để người ta xây nhà máy ở trên một đám mồ mả, còn nói phong thủy tốt, rốt cuộc là cô nghĩ cái gì?”

“Mau thu dọn đồ đạc, rồi rút đi cho tôi!”

Cô gái đang bị mắg chính là Hàn Nhu, em gái của Giang Chu.

Mà người đứng trước mặt nàng thì là quản lý của tổ ba bộ phận thiết kế nhãn hiệu.

Lúc này, Giang Chu đang đứng ở bên ngoài cửa.

Hắn vừa cau mày, vừa lặng lẽ nhìn toàn bộ chuyện này.

Mã Hồng Thành nhìn thấy cảnh này, sắc mặt cũng có hơi xấu hổ.

“Giang tổng, ngại quá, có thể là có chút vấn đề, để tôi bảo bọn họ đi ra ngoài thảo luận.”

Giang Chu cũng không quay đầu lại, mà chỉ khoát khoát tay:

“Không sao, tôi cũng muốn học tập xem quý công ty xử lý quan hệ đồng nghiệp như thế nào.”

Mã Hồng Thành sửng sốt: “Chuyện này...”

“Cứ xem một chút là được!”

“Được rồi...”

Cùng lúc đó, Hàn Nhu nhìn bản kế hoạch của mình, biểu cảm từ từ trở nên ủy khuất.

Đương nhiên là nàng biết mình đã viết gì ở trong bản kế hoạch này, nhưng mà bản kế hoạch này đã bị xóa mất một chương tiết, đổi thành một kiến nghị xây dựng nhà máy trên mồ mả, còn nói một đồng thứ mê tín phong kiến.

Nàng tuyệt đối sẽ không viết nội dung như vậy, đây rõ ràng là vu oan hãm hại.

“Nhất định là có người đã sửa đổi bản kế hoạch của tôi.”

“Máy tình của cô có mật khẩu không?”

“Có.”

“Người nào biết mật khẩu?”

Hàn Nhu cắn môi, quay đầu nhìn về phía ba vị đồng nghiệp của mình.

Lúc này, bởi vì lãnh đạo đang vắng người, cho nên văn phòng vắng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía ba người kia theo ánh mắt của Hàn Nhu.

Trong đó, cô gái đôi mắt xanh tên là Vương Tĩnh.

Vương Tĩnh vừa cảm nhận được ánh mắt của Hàn Nhu, lập tức chột dạ đến thẹn quá hóa giận.

“Hàn Nhu, cô có ý gì? Cô nói tôi sửa đổi bản kế hoạch của cô sao?”

Hàn Nhu nhấp môi dưới: “Tôi không có nói như vậy.”

Vương Tĩnh thở phì phò, đứng lên nói: “vậy cô nhìn tôi làm cái gì?”

“Trong phòng làm việc này, chỉ có cô mới biết mật khẩu của tôi.”

“Cho nên? Tôi làm như vậy thì tôi có lợi ích gì? Chẳng lẽ sẽ có tiền thưởng à? Có phải cô làm sai chuyện nên muốn đẩy lỗi lên người người khác không? Uống công tôi còn coi cô là bạn.”

Cô gái ngồi ở bên cạnh Vương Tĩnh tên là Triệu Phương Lan.

Ý tưởng xa lánh Hàn Nhu vốn là của Triệu Phương Lan, ý tưởng sửa bản kế hoạch cũng là của cô ta.

Bởi vì Hàn Nhu làm việc quá chăm chỉ và cần cù, luôn luôn là một người mà hoàn thành công việc của hai người.

Điều này làm cho Triệu Phương Lan không thể lười biếng, mà chỉ có thể vất vả theo.

Chương 770: Xã hội quá phức tạp, muốn về nhà với anh trai!
(2)

Lúc này, Triệu Phương Lan thấy hai người khác nhau, nhất thời cảm thấy đã đến thời cơ, chỉ cần mình thêm một mối lửa, chắc chắn Hàn Nhu sẽ bị đuổi việc.

Thế là, Triệu Phương Lan đứng lên, trừng mắt nhìn Hàn Nhu.

“Hàn Nhu, cô thật sự là đồ không có lương tâm, Tĩnh Tĩnh vẫn luôn ăn cơm trưa với cô, sao cô có thể nghi ngờ cô ấy chứ?”

“Tiểu Lan, cô đừng nói nữa, trên thế giới này luôn có một ít người lòng lang dạ sói như vậy, coi như tôi bị mù đi.”

“Tĩnh Tĩnh, cô đừng quá đau lòng...”

“Tôi không đau lòng, tôi còn thấy rất vui khi nhìn thấy rõ bộ mặt thật của một người.”

Hai người kẻ xương người họa, phối hợp với nhau rất tốt.

Hàn Nhu nghe đến đây, nhất thời cảm thấy mệt mỏi.

Chỉ có nàng và Vương Tĩnh biết mặt khẫu máy tính.

Bây giờ văn bản bị sửa đổi, Vương Tĩnh lại kêu oan uổng.

Trời ạ, chẳng lẽ mình mới là kẻ phản bội sao?

“Quản lý, tôi và Hàn Nhu không thể ở chung một phòng được, anh muốn làm gì thì làm.”

“Tôi cũng không thể làm việc với Hàn Nhu đi, nếu không thì anh đuổi việc tôi đi.”

“Đúng thế, chúng tôi không muốn bị đồng nghiệp đâm sau lưng khi đang cần cù siêng năng làm việc.”

Quản lý nhìn hai người bọn họ, trong lòng lập tức có quyết định.

Hàn Nhu cố gắng là rất cố gắng, nhưng dù sao cũng là một người mới, công việc vẫn còn nhiều thiếu sót.

Mà Vương Tĩnh và Triệu Phương Lan đều là nhân viên lâu năm.

Người làm quản lý như anh ta, đương nhiên là biết bên nào nặng bên nào nhẹ.

“Hàn Nhu, là quản lý của tổ ba, tôi cảm thấy bầu không khí trong tổ rất quan trọng, cho nên...”

“Tôi biết rồi.” Hàn Nhu không chờ quản lý nói hết, đã nhẹ nhàng mở miệng: “Tôi sẽ từ chức.”

Quản lý gạt đầu: “Thu dọn đồ đạc đi, tôi sẽ gọi người bên nhân sự làm thủ tục cho cô.”

“Cảm ơn.”

Hàn Nhu trở về vị trí của mình, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Hiện giờ, cuối cùng nàng cũng hiểu được câu nói kia của anh trai mình rồi.

Đi ra ngoài làm việc, quá nỗ lực và chăm chỉ sẽ làm hỏng việc.

Thì ra xã hội thực sự phức tạp như vậy.

Hàn Nhu hít sâu một hơi, bắt đầu thu dọn tất cả đồ đạc vào trong túi xách.

Máy sạc pin, chén trà, ảnh chụp chung khi bị véo má với Giang Chu.

Đúng lúc này, Vương Tĩnh ở bên cạnh bỗng nhiên mở miệng nói xỏ nói xiên.

“Cả ngày vác cái túi giả, cô không thấy mệt à?”

“Nhà quê từ vùng núi đi ra, còn giả vờ làm tiểu thư nữa, thật nực cười.”

Hàn Nhu tức giận đến choáng vàng, nhưng suy tư một lát, nàng cũng không phản bác lại.

Không sao.

Dù sao cũng từ chức rồi, tranh giành một cái thật giả lại có ý nghĩa gì?

Có điều, nàng cảm thấy không sao, nhưng đám người trong phòng làm việc lại bắt đầu nghị luận.

“Túi xách LV thật bây giờ phải 50 60 ngàn.”

“Đó là đương nhiên, người ta là hàng xa xỉ nha.”

“Đeo một cái túi nhái mà cũng dám vác mặt ra đường à?”

“Người ta còn cho rằng chúng ta không có kiến thức giống mình, cho nên không nhận ra thật hay giả.”

“Ban đầu tôi còn cảm thấy cô ta không tệ, tại sao lại là người như vậy.”

“Tôi còn định theo đuổi cô ta, kết quả add Wechat rồi lại bỏ tôi, thật sự tưởng mình là thiên kim tiểu thư à.”

“Ông biết cái gì, nhất định là người ta muốn gả cho sếp lớn nha.”

“Thôi đi, ngoại trừ dung mạo xinh đẹp ra, thì các sếp lớn còn có thể nhìn trúng cái gì của cô ta? Đeo cái túi giả, vu oan cho đồng nghiệp à?”

Những lời nghị luận sôi nổi, còn sắc bén hơn cả dao nhọn.

Lúc này, Hàn Nhu chỉ muốn chạy khỏi nơi này, trở về tìm anh trai để khóc một phen.

Đúng lúc này, vị quản lý kia chợt nhìn thấy Mã Hồng Thành, ánh mắt liền tràn đầy kinh ngạc.

“Mã tổng, tại sao ngài lại đến đây?”

Vừa dứt lời, phòng làm việc lập tức yên tĩnh lại.

Tất cả nhân viên đều quay đầu nhìn về phía Mã Hồng Thành, sau đó dồn dập mở miệng chào hỏi.

“Chào Mã tổng!”

Mã Hồng Thành khoát tay, ý bảo mọi người im lặng: “Quản lý Mạnh, vừa có chuyện gì vậy?”

Quản lý Mạnh hơi lúng túng mà mở miệng: “Cô bé với mới vào làm kia đã gặp rắc rối sai lầm, suýt nữa làm cho bên hợp tác trở mặt, nhưng cuối cùng tôi cũng trấn an được họ.”

“Cậu đã làm quản lý nhiều năm rồi, chút việc như vậy mà cũng không làm được à? Sau này không nên dùng loại người mới không có kinh nghiệm này nữa, có thể không dùng thì không dùng.”

“Vâng Mã tổng, sau này tôi sẽ chú ý hơn.”

Mã Hồng Thành gật đầu, quay người nhìn về phía Giang Chu: “Tôi giới thiệu cho mọi người một chút, vị này chính là Giang tổng.”

Lúc này, tất mọi người trong phòng làm việc đều nhìn về phía Giang Chu.

“Giang tổng?”

“Đúng thế, vị này chính là Giang tổng của tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tình! Những thứ mọi người hay dùng như Kinh Đông, TouTiao... Đều là của Giang tổng.”

Lời này vừa dứt, tất cả nhân viên trong phòng làm việc đều trợn tròn mắt lên.

Là vị tỷ phú vừa mới lên bảng kia à!

Trước kia còn lên cả ti vi nữa.

Không ngờ lại còn trẻ tuổi như vậy thật!

Đây chính là một người nổi tiếng, có thể nói là truyền kỳ trong vòng hai năm gần đây của Thượng Kinh.

“Thì ra là Giang tổng, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!”

“Trước kia từng nhìn thấy tin tức của ngài ở trên internet, khi đó tôi đã muốn làm quen với ngài rồi.”

Quản lý Mạnh vươn tay ra, thái độ khiêm tốn không gì sánh được.

Bình thường thì xã giao luôn lấy bắt tay làm trụ cột.

Đây là một loại lễ phép, đồng thời cũng là một loại phương thức biểu đạt sự thân thiện.

Nhưng quản lý Mạnh vươn tay ra một lát, cũng không nhận được đáp lại của Giang Chu.

“Hiện giờ người nào cũng muốn quen biết tôi, vậy tôi phiền chết.”

“A?”

Giang Chu hơi gật đầu một cái, sau đó vòng qua quản lý Mạnh đang sững sờ, cất bước đi vào trong.

Lúc này, Mã Hồng Thành và quản lý Mạnh liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều không hiểu nổi là có chuyện gì xảy ra.

Tại sao Giang tổng vẫn đang cười nói vui vẻ, bỗng nhiên lại mở miệng nói xỏ nói xiên rồi?

“Quản lý Mạnh, cậu quen Giang tổng từ trước à?”

“Không có... không có mà, tôi nào có quen biết nhân vật như vậy chứ.”

“Vậy tại sao Giang tổng lại có thái độ như vậy với cậu?”

“Tôi cũng không biết mà.”

Cùng lúc đó, Hàn Nhu đã thu dọn xong đồ đạc của mình.

Nàng nằm úp sấp trên bàn, ép buộc bản thân không nghe âm thanh nghị luận kia.

Chỉ chờ người của bộ phận nhân sự đến làm thủ tục thôi việc, sau đó liền có thể về nhà rồi.

Ngày hôm qua anh trai đã gọi điện thoại đến, nói là đã về Thượng Kinh rồi.

Nàng phải về Hoa Nhuận Hào Đình, tìm anh trai để khóc một trận.

Lúc này, Giang Chu vòng qua quản lý Mạnh, bước nhẹ qua.

Sau đó, liền lén lút đi đến phía sau Hàn Nhu, đứng ở phía sau nhìn nàng một lúc.

Tất cả nhân viên trong phòng nhìn thấy một màn này, cả đám đều không nhin được mà tròn tròn mắt lên.

Đây là chuyện gì vậy?

Giang tổng của tập đoàn Chu Tinh từ chối bắt tay với quản lý Mạnh, quay đầu liền đi nhìn một nhân viên quèn?

Đúng lúc này, đám người trong phòng liền nghe thấy giọng nói của Giang Chu.

“Làm sao vậy? Không vui à?”

Hàn Nhu đột nhiên ngồi dậy, quay đầu lại, tràn đầy kinh ngạc khi nhìn thấy Giang Chu: “Anh, sao anh lại đến đây?”

Giang Chu xoa xoa mái tóc của nàng: “Anh đi ngang qua, nên tiện đường vào thăm em một chút.”

“Anh...”

“Được rồi được rồi, đừng khó chịu nữa, anh biết chuyện rồi.”

Mặt Hàn Nhu đầy ủy khuất: “Sao anh lại đi ngang qua nơi này?”

Giang Chu véo mặt của nàng: “Lần trước anh đã nói rồi còn gì, Tinh Châu cũng là một trong những công ty đang được bọn anh chọn lựa để hợp tác.”

Giang Chu cố ý nhấn mạnh hai chữ chọn lựa, giống như là đang muốn nhấn mạnh cái gì đó.

Mã Hồng Thành nghe thấy câu này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Lúc này đã nói là sẽ chọn mình cơ mà?

Tại sao bây giờ lại trở thành sẽ lựa chọn rồi hả?!

“Giang tổng, ngài có quen biết vị nhân viên này của chúng tôi à?”

Giang Chu lập tức quay người lại, lộ ra nụ cười rục rịch: “Ồ, quên không giới thiệu với Mã tổng, đây là em gái tôi, em ruột.”

Vừa dứt lời, toàn bộ văn phòng đều lạnh ngắt như tờ.

Nhất là Vương Tĩnh và Triệu Phương Lan.

Hai người họ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt viết đầy không thể tin nổi.

Không phải Hàn Nhu xuất thân từ một khe suối nào đó ở vùng ngoại thành Bắc Hải sao?

Làm sao lại trở thành em gái ruột của tổng giám đốc tập đoàn Chu Tinh rồi?!

Bên kia, trái tim của quản lý Mạnh đột nhiên run lên, cuối cùng anh ta cũng hiểu vì sao vị này lại có thái độ như vậy rồi.

Mình vừa mới mắng em gái của người ta ở trước mặt người ta, lại còn bảo em gái người ta thu dọn đồ đạc rồi cút đi nữa.

“Thì ra cô ấy là em gái của ngài, nhưng mà...”

Giang Chu nhìn về phía quản lý Mạnh: “Không cùng một họ đúng không? Hiện giờ có rất ít anh em ruột không cùng một họ à?”

Quản lý Mạnh hơi sững sờ: “Cái này... Đúng là không ít.”

“Em gái tôi làm việc ở dưới chướng ngại, đã làm ngại thấy phiền rồi.”

“Không có không có... không phiền chút nào.”

Lúc này, Mã Hồng Thành tiến lên một bước: “Đây là lũ lụt vọt miếu Long Vương, người một nhà lại không biết người một nhà, Giang tổng, sao ngài không nói cho tôi một tiếng.”

Giang Chu nhẹ nhàng vò mái tóc của Hàn Nhu: “Tôi còn không biết con bé này đi xin việc luôn, sau này được chuyển chính thức mới nói cho tôi biết.”

“A? Còn có loại chuyện này sao?”

“Ừm, con bé này đòi tự lập, nên muốn đi ngoài ra kiếm ăn.”

Hàn Nhu nhìn Giang Chu: “Anh...”

Giang Chu véo mũi của nàng: “Có gì thì trở về rồi nói.”

“Ồ!”

“Đúng rồi, tôi vừa nghe mọi người nói, em gái tôi mắc sai lầm à, rốt cuộc là thế nào?”

Giang Chu quay đầu nhìn về phía quản lý Mạnh.

Anh mắt quản lý Mạnh hơi hoảng hốt: “Đó là hiểu lầm, tôi còn đang tìm hiểu...”

Mã Hồng Thành gật đầu như già tới: “Đúng thế, tôi sẽ để bộ an ninh đi kiểm tra camera ngay, chuyện này nhất định phải điều tra rõ ràng!”

“Kiểm tra camera?”

“Đúng thế, nhất định phải kiểm tra camera.”

Vương Tĩnh và Triệu Phương Lan nghe thấy câu này, mặt mũi lập tức trắng bệch.

Chương 772: Toàn trường lặng ngắt như tờ! (2)

Camera trong phòng làm việc ở ngay trên đỉnh đầu bọn họ, chỉ cần muốn điều tra, vậy bọn họ đều trốn không thoát.

Vốn là muốn đuổi Hàn Nhu ra ngoài, nhưng bây giờ lại là bọn họ mất việc.

Nếu biết Hàn Nhu là em gái của Giang Chu từ trước, thì bọn họ làm sao dám hãm hại Hàn Nhu chứ?!

“Nếu có thể kiểm tra camera, vậy vì sao vừa rồi không kiểm tra luôn?”

“Vừa rồi còn chưa kịp, tôi đi kiểm tra luôn đây.”

Quản lý Mạnh thả bản kế hoạch trong tay xuống, rồi chạy như bay ra khỏi phòng làm việc.

Lúc này, Mã Hồng Thành nháy mắt với nhân viên bên cạnh.

“Đi, đi rót chén nước cho Giang tổng và Hàn tiểu thư đi.”

“Vâng... vâng Mã tổng!”

Mã Hồng Thành quay đầu lại: “Giang tổng, hay là đi phòng làm việc của tôi nói chuyện đi nhé?”

Giang Chu khoát tay: “Không cần không cần, hôm nay uống quá nhiều trà rồi.”

“Hay là tối nay tôi tổ chức một bữa, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện nhé?”

“Hôm khác đi, tôi vừa trở về Thượng Kinh, tối nay còn phải dẫn Nhu Nhu về nhà ăn cơm.”

“Là vậy à!”

Giang Chu gật đầu, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Vương Tĩnh.

Lúc này, Vương Tĩnh tâm loạn như ma, trong mắt viết đầy lo âu và thấp thỏm.

Cô ta vừa thấy Giang Chu nhìn mình, thân thể lập tức cứng đờ.

“Vương Tĩnh tiểu thư đúng không?”

“Tôi không ngờ cái túi xách tôi mua lại là giả đây, xem ra cô rất có nghiên cứu ở phương diện này nhỉ?”

“Sinh nhật sau của em gái tôi, tôi nhất định sẽ nhờ cô giúp đỡ xem nên mua hàng thật ở đâu.”

“Làm phiền cô giới thiệu cho tôi vài con đường mua hàng thật nha.”

Vương Tĩnh nuốt nước miếng: “Có thể... Có thể...”

Mã Hồng Thành suýt nữa sặc nước bọt khi nghe thấy câu trả lời này của Vương Tĩnh.

Có thể cái con bà nó chứ mà có thể!

Người ta có tài sản trăm tỷ, còn có thể mua cái túi xách giả hay sao?

Coi như cmn là giả, vậy bây giờ cũng phải nói là thật chứ!

Lúc này, Giang Chu quay đầu lại, bắt đầu mở miệng nói móc Mã Hồng Thành.

“Quý công ty thật sự là Ngọa Hổ Tàng Long, lại còn có cả một Giám Định Sư mặt hàng xa xỉ nữa.”

“Giang tổng, ngài đừng nghe cô ta nói lung tung, cô ta chỉ có năm ngàn đồng một tháng, nào biết cái gì là hàng xa xỉ chứ?”

“Thật sao?”

“Đương nhiên.”

Mặt Giang Chu vô cùng khó hiểu: “Vậy cái túi xách này không phải là giả à?”

Mã Hồng Thành nuốt nước miếng một cái: “Cái này vừa nhìn đã biết là thật rồi, bã xã tôi cũng thích mua túi xách, nên tôi biết không ít, tuyệt đối không thể nào là giả được.”

“Ồ! Thì ra nó là hàng thật!” Giang Chu quay đầu nhìn về phía Vương Tĩnh: “Vậy sao cô lại nói nó là giả chứ?”

“...”

Lúc này, toàn bộ phòng làm việc lại lặng ngắt như tờ.

Rất nhiều người đều nhìn chằm chằm Vương Tĩnh bằng ánh mắt tràn đầy thương hại.

Theo đại lý mà nói, tiền bối bắt nạt hậu bối là một chuyện thường xuyên xảy ra ở các công ty.

Bởi vì lòng người vốn là một thứ rất phức tạp.

Không ai có thể được tất cả mọi người yêu quý.

Cũng không ai có thể tránh được nảy sinh ma sát với tất cả những người khác.

Mà đại đa số hậu bối bị bắt nạt, sẽ thấy ủy khuất, sẽ thấy khó chịu, nhưng vì công việc cũng tốt, hay vì bản thân cũng được, tất cả đều sẽ chọn nhẫn nại.

Có thể nói là Vương Tĩnh cực kỳ xui xẻo.

Ai ngờ Hàn Nhu lại có một ông anh trai bao che khuyết điểm như vậy chứ.

Hơn nữa, người này lại còn là tổng giám đốc của tập đoàn Chu Tĩnh.

“Giang tổng, thật... Thật xin lỗi.”

Giang Chu giả bộ như không biết gì mà nhìn Vương Tĩnh:

“Vương Tĩnh tiểu thư, sao cô lại xin lỗi?”

Vương Tĩnh nuốt nước miếng: “Tôi không nên nói túi của Hàn Nhu là giả, chỉ vì tôi có lòng hư vinh quá mạnh, cho nên không hy vọng túi xách của cô ấy là hàng thật.”

“Chỉ có một chuyện này thôi sao?”

“Là... Là sao?”

Giang Chu thu nụ cười trên mặt lại: “Không có gì, chờ quản lý Mạnh quay lại rồi nói đi.”

Nội tâm Vương Tĩnh nhất thời rơi xuống đáy cốc, cô ta cũng đã hiểu ý của Giang Chu rồi: “Tôi thừa nhận, là tôi đã sửa đổi văn bản đó...”

“Thế mà cô lại thừa nhận, đúng là không dễ dàng mà!”

“Nhưng mà tôi không phải người xấu, ngày thường tôi rất tốt với Hàn Nhu, chẳng qua là tôi nhất thời bị ma quỷ mê hoặc mà thôi...”

Vừa dứt lời, vẻ thương hại trong mắt mọi người đều biến mất, thay vào đó là vẻ khinh bỉ.

Mẹ kiếp, bắt nạt người mới thì còn có thể nhịn được.

Nhưng người này lại còn vu oan hãm hại người khác nữa.

Ai sẽ muốn làm đồng nghiệp với một người thích vu oan hãm hại người khác chứ?

Mà Hàn Nhu thì dùng ánh mắt phức tạp để nhìn Vương Tĩnh, nàng cũng không biết nên nói cái gì.

Nếu như không phải anh trai mình tình cờ đi ngang qua đây, vậy có lẽ mình đã phải rời đi thật rồi.

Khi đó tất cả mọi người đều sẽ cho rằng đây là lỗi của nàng.

Mặc dù sau này sẽ không còn gặp lại nhau nữa, cũng không cần để trong lòng.

Nhưng mà mỗi khi nghĩ lại chuyện này, sẽ cảm thấy rất khó chịu, đúng không?

Chương 773: Em đã dùng tất cả may mắn để gặp anh!

Hàn Nhu đang nghĩ ngợi, giọng nói của Giang Chu bỗng nhiên vang lên lần nữa.

“Ồ, cô không phải người xấu, vậy thì tôi là người xấu à?”

“Không phải... không phải ...”

Giang Chu suy tư một chút, nhìn về phía Mã Hồng Thành:

“Hiểu rồi, cô nói Mã tổng của các cô là người xấu, đúng không?”

Vương Tĩnh lập tức hoảng hốt lắc đầu: “Không không không phải, tuyệt đối không phải.”

“Vậy thì ai là người xấu?”

“Tôi...”

“Vậy cô vừa nói cái cmn gì chứ? Cô không phải người xấu? Ở đây còn có người nào xấu xa hơn cô sao?”

Vương Tĩnh bị mắg cho phát khóc, che miệng nước nử:

“Không... không có...”

Giang Chu lắc đầu, hẳn không đồng ý với quan điểm này: “Tại sao lại không có, không phải còn có hai người sao?”

“Hả?”

“Chính là vị Triệu tiểu thư này, còn cả vị tiểu thư bên cạnh này nữa, ý tưởng sửa đổi bản kế hoạch là của hai người, đúng chứ?”

Giang Chu vừa dứt lời, Triệu Phương Lan vẫn đang ra vẻ không hề biết gì, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Mà cô gái ngồi bên cạnh Triệu Phương Lan cũng không thể tin nổi.

Rõ ràng mình không nói cái gì mà.

Tại sao ngọn lửa này đột nhiên đốt lên đầu mình rồi?

“Giang tổng, chuyện này rốt cuộc là sao?”

Giang Chu mỉm cười nhìn về phía Mã Hồng Thành: “Thật ra thì tôi đã đến quý công ty vào giờ nghỉ trưa, nhưng em gái tôi không ở đây, cho nên tôi ngồi chờ ở ngoài cửa, lại đúng lúc nghe thấy ba cô gái này đang thương lượng xem nên hãm hại em gái tôi thế nào.”

Sắc mặt Mã Hồng Thành lập tức thay đổi: “Lại có loại chuyện này sao?”

“Dù sao ông hãy xem camera đi, tôi không có ý định tham gia vào mấy chuyện này của quý công ty, tôi đón em gái mình về thôi.”

Giang Chu nắm tay của Hàn Nhu, tay phải ôm cái thùng giấy của Hàn Nhu, rồi cất bước đi ra ngoài.

Mã Hồng Thành nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi căng thẳng.

“Giang tổng, Giang tổng, ngài nghe tôi giải thích đã.”

“Mã tổng, dừng lại đi, chúng ta công là công, tư là tư, tôi sẽ không buông bỏ chuyện hợp tác chỉ vì một chuyện nhỏ này đâu! Nhưng tâm trạng của tôi bây giờ không tốt lắm, nói

không chừng vừa trò chuyện hai câu là tôi sẽ trực tiếp từ chối hợp tác thật đấy.”

Mã Hồng Thành nghe thấy những lời này, lập tức dừng chân lại: “VẬY...vẬY tôi chờ ngày nào Giang tổng tâm trạng tốt thì sẽ bày tiệc rượu để xin lỗi.”

“Đến lúc đó rồi tính đi.”

“Hàn tiêu thư, nghỉ ngơi khỏe rồi hãy đến làm lại, tôi sẽ chiêu cố thật tốt.”

Giang Chu nhẹ nhàng quay đầu lại, quan sát Mã Hồng Thành một chút: “Mã tổng, ông cảm thấy nhà tôi thiếu công ty à?”

Mã Hồng Thành ghen hòng, yên lặng một lúc: “VẬY...vẬY nhị vị đi thông thả.”

Rời khỏi công ty Tinh Châu.

Giang Chu lái xe ra khỏi bãi đỗ xe.

Hàn Nhu ném cái thùng giấy vào hàng sau, rồi quay người leo lên ghế lái phụ.

Theo tiếng động cơ vang lên, chiếc SUV Mercedes chậm rãi rời khỏi nơi này.

Kết quả là đi không được bao xa, Hàn Nhu liền nhận không được mà phát sinh một tiếng cười duyên.

“Anh, anh nói móc kinh thật, mặt Vương Tĩnh kia đã tái mét.”

Giang Chu không cười mà chỉ nhìn nàng: “Em đã bị đuổi việc rồi mà còn vui vẻ như thế à?”

Hàn Nhu hừ một tiếng: “Em cũng không phải là bị đuổi việc, mà là em chủ động từ chức.”

“Đã bảo em không nên đi rồi, em còn đòi đi cơ.”

“Cuối cùng thì em cũng không thể làm một phế vật mà, nên làm việc thì vẫn phải làm việc chứ.”

Giang Chu đưa tay quẹt mũi của nàng một cái: “Chịu ủy khuất rồi chứ?”

Hàn Nhu thở dài: “Em không ngờ xã hội lại phức tạp như vậy, quá chăm chỉ cũng là sai lầm.”

“Em phải biết là, em quá chăm chỉ, thì có vẻ như những người khác như rất lười biếng, nên tất nhiên là người ta sẽ không thích em.”

“Bây giờ em hiểu rồi, lần sau tuyệt đối sẽ không như vậy nữa.”

“Còn có lần sau?”

Hàn Nhu ngẩng đầu lên, hai mắt đã hồng hồng: “Em không muốn luôn dựa vào anh.”

Giang Chu có chút không hiểu lắm: “Ban đầu là em ước nguyện với anh, nói hy vọng mình có một ông anh trai cưng chiều mình mà?”

“Nói thì nói như vậy, nhưng mà em cũng hy vọng bản thân mình có năng lực, tương lai có thể đến lượt em giúp anh thì sao.”

“Cho nên em mới nhất định đòi đi làm cho bằng được?”

“Ừm, em không muốn làm một cô em gái không biết làm gì cả.”

Giang Chu cười một tiếng: “Tùy em, dù sao anh cũng không quản được em.”

Hàn Nhu đắc ý mà hừ hừ hai tiếng, lại cầm điện thoại di động lên để chuẩn bị thoát khỏi nhóm trong công ty.

A?

“Anh, trong nhóm chat của bộ phận đang thảo luận về anh này.”

Giang Chu hơi quay đầu qua: “Nói cái gì? Khen anh đẹp trai à?”

Gò má Hàn Nhu đỏ lên: “Không phải, mọi người đang nói anh là ‘Siscon’!”

(cho ai chưa biết, siscon là người có đam mê hoặc tình cảm đặc biệt với chị em gái của mình)

“Vậy sao?”

“Hình như là có một chút.”

Giang Chu hơi thở dài: “Hết cách rồi, từ nhỏ đã là con một, có thêm một cô em gái nên phải nghĩ hết cách mà cung chiêu.”

Hàn Nhu yên lặng nhìn Giang Chu một lúc: “Bảo sao công việc đầu tiên của em lại không thuận lợi, hóa ra tất cả đều là lỗi của anh.”

“Hả? Liên quan gì đến anh?”

“Gặp được anh, là em đã dùng hết tất cả may mắn trong đời này rồi, cho nên bây giờ mới xui xẻo.”

Chương 774: Hàn Nhu: Hỏi thăm chuyện của người trưởng thành!

“Ah, hóa ra là đang khen anh à?” Giang Chu mỉm cười, lấy điện thoại di động ra để gọi cho Chu Vũ Đình: “Vũ Đình, cô đã Tinh Châu ra khỏi danh sách lựa chọn đi!”

Hàn Nhu có chút khó hiểu: “Không phải anh đã nói là công là công mà tư là tư sao?”

“Mấy lời đó mà em cũng tin à? Đúng là con bé ngốc!”

30 phút sau.

Giang Chu chậm rãi lái xe vào Hoa Nhuận Hào Đình.

Lúc này, tuyết trong khu biệt thự đã được quét dọn sạch sẽ, chỉ còn lại một ít vụn băng ở trên bãi cỏ, sau đó chúng liền hóa thành những giọt nước, tỏa sáng lấp lánh ở dưới ánh mặt trời.

Hàn Nhu xuống xe, đứng hít một hơi thật sâu ở dưới ánh mặt trời, khoe miệng cong lên lộ ra một nụ cười xán lạn.

Thật ra thì mất việc cũng không phải là một chuyện xấu.

Không cần tăng ca, không cần nghe mắng mỏ, cũng không cần phải ăn tết một mình ở công ty.

Như vậy, ít nhất thì mình cũng có thể ăn một cái tết yên ổn rồi.

“Anh, anh trở về đây một mình thôi à?”

“Không phải, còn có Ngũ Vi nữa.”

Hàn Nhu ồ một tiếng: “VẬY chị dâu cả của em đâu?”

Giang Chu đỗ xe xong, nhét chìa khóa vào túi: “Cô ấy ở Bắc Hải, trước tết sẽ không đến.”

“Đáng tiếc thật, em còn định đi dạo phố với hai chị dâu nữa, bây giờ chỉ có thể đi với một trong số đó.”

“Em nói Ngữ Vi à? Không đâu, cô ấy sẽ không đi đâu.”

“Vì sao?”

“Bởi vì... bây giờ hành động không tiện lắm.”

Mặt Hàn Nhu đầy vẻ mờ mịt, không hiểu anh trai mình đang ám chỉ cái gì.

Là bị ngã nên đau chân à?

Làm sao lại còn hành động không tiện nhỉ?

Có điều, nàng cũng không suy nghĩ nhiều, liền nhảy lên bậc thềm, rồi đưa tay mở cửa ra.

Sau khi vào nhà, nàng thay dép rồi đi vào phòng khách.

Sau đó liếc mắt liền nhìn thấy Sở hoa khôi đang ngồi uống trà trên ghế sa lon.

“Ngữ Vi, đã lâu không gặp.”

“Chị Hàn Nhu, dạo này công việc thế nào rồi, có thuận lợi không?”

Sở Ngữ Vi nhẹ nhàng vén những sợi tóc rủ xuống một bên, cả người đều tỏa ra một loại mỹ cảm xinh đẹp.

So sánh với hai lần trước, khí chất của nàng đã thiếu đi vài phần thanh xuân và trẻ con, nhìn qua đã trưởng thành hơn không ít.

Giống như... giống như là một vị phu nhân mới về nhà chồng đang tiếp đãi khách khứa vậy.

Ánh mắt Hàn Nhu hơi mờ mịt, không biết vị chị dâu này làm sao nữa.

“Ngữ Vi, sao trông em cứ khác khác vậy?”

“Ah, quả nhiên là chị đã phát hiện ra, bây giờ em đã là người trưởng thành rồi.”

“???”

Lúc này, đúng lúc Giang Chu đi vào, liền đưa tay gõ đầu Sở hoa khô một cái: “Nói chuyện tử tế đi.”

Sở Ngữ Vi ôm đầu hừ một tiếng: “Này, rất đau nha.”

“Ai bảo em giả vờ người lớn?”

“Em... em vốn chính là người lớn mà!”

“Là cái rắm, chờ em mở khóa tất cả tư thế rồi hãy nói.”

Hai mắt Hàn Nhu hơi mờ mịt, hoang mang và lo sợ: “Người lớn cái gì vậy, có chuyện gì xảy ra?”

Giang Chu quay đầu nhìn em gái: “Chuyện của người lớn, em hỏi thăm làm gì.”

“Ngữ Vi, chuyện của người lớn là chuyện gì, có thể nói cho chị biết không?”

“Không được không được, người lớn là phải biết bảo vệ bí mật của mình.

Mặt Sở Ngữ Vi hiện lên vẻ thẹn thùng, trên đó còn ẩn chứa vẻ hạnh phúc không nói hết.

???

Hàn Nhu nhìn hai người với ánh mắt kỳ quái.

Nàng hơi suy tư một lúc, hai người này rõ ràng là đang giấu giếm thứ gì đó.

“A, chị dâu, nói cho em biết đi mà.”

“Không được nha không được nha, hỏi anh trai của chị đi.”

“Anh, anh nói cho em biết đi, hai người chơi trò gì rồi, có vui không?”

“Sao lòng tò mò của em nặng thế? Mau đi gọi điện thoại cho mẹ đi, mẹ vẫn luôn nhắc đến em đấy.”

“Ồ, vậy em đi gọi điện thoại trước, gọi xong thì anh phải nói cho em biết đấy.”

Chớp mắt, mặt trời đã lặn về tây.

Thời điểm hoàng hôn, bầu trời biến thành một màu đỏ rực.

Lúc này, Giang Chu đang ngồi trên ghế bên trong thư phòng, hần đang trò chuyện với Phùng Sùng.

Hiện giờ, Phùng gia vẫn không có bất kỳ gió thổi cỏ lay nào.

Ngay cả chuyện tụ họp gia đình một tháng một lần mà còn không được cử hành đúng hạn, chứ đừng nói đến chuyện chọn người thừa kế.

Ngoài ra, sau cái lần ngất đi kia, Phùng Viễn Sơn vẫn luôn ru rú ở trong tòa lâu các của mình.

Ông ta không gặp người ngoài, cũng không gặp người nhà luôn.

Thậm chí là hai hôm nay, Phùng Ngạo bỗng nhiên xuất hiện kia cũng đã không đến nhiều nữa.

Trừ cái đó ra, toàn bộ sự vụ của Phùng gia đều do thư ký Hồng xử lý.

Nhưng những sự vụ này cũng không phải quá quan trọng.

Chuyện lớn nhất cũng chỉ là tiếp nhận tập đoàn Phi Độ.

Từ ba ngày trước, Phùng Nhạc mất chứng tổng giám đốc Phi Độ cũng đã rời khỏi Phùng gia.

Nghe nói là đã ngồi máy bay đi Hải Châu, chuẩn bị bắt đầu lại từ đầu.

Nhưng điều kỳ lạ là, Phùng Viễn Sơn vẫn chưa thu hồi lại công ty của Phùng Sùng và công ty của Phùng Y Vân.

Hơn nữa, công ty của Phùng Long cũng vận hành bình thường, không có bất cứ ai bị đổi cả.

Hành vi này làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy nghi ngờ và khó hiểu.

Chương 775: Hàn Nhu: Hỏi thăm chuyện của người trưởng thành! (2)

Tất cả mọi người vốn tưởng rằng Phi Độ chỉ là món ăn khai vị, chờ Phùng Nhạc rời khỏi Phùng gia, thì các món ăn chính mới được đưa lên bàn.

Nhưng mà hiện giờ xem ra là không đúng rồi?

Phùng gia căn bản không có thay đổi gì cả, thậm chí còn bình tĩnh và yên ắng hơn cả quá khứ.

Dường như là người duy nhất bị nhắm vào là Phùng Nhạc.

Trong đám người đời hai là Phùng Sùng, Phùng Nhạc, Phùng Long và Phùng Y Vân, thì Phùng Nhạc chính là người thăm nhất.

Giang Chu nghe thấy cha vợ nói như vậy, không khỏi rơi vào trầm tư suy nghĩ.

“Cậu nói xem, rốt cuộc là ông ấy muốn làm gì?”

“Cha vợ, nói thật là cháu cũng không hiểu được ông ấy đang định làm gì.”

Phùng Sùng trầm ngâm một lát: “Chú vẫn luôn cảm thấy ông ấy còn có kế hoạch gì khác.”

Giang Chu uống ngụm trà: “Đã sắp qua năm mới rồi, cháu cảm thấy chú không cần suy nghĩ nhiều như vậy đâu.”

“Ừm?”

“Nói không chừng ông ấy muốn chờ qua năm mới rồi mới tính tiếp thì sao?”

“Vì sao?”

“Đối với Phùng Viễn Sơn mà nói, có lẽ đây chính là cái tết âm lịch cuối cùng của ông ấy, cháu nghĩ ông ấy vẫn hy vọng có thể ăn tết trong yên bình.”

Phùng Sùng ở đầu dây bên kia suy nghĩ một chút, liền cảm thấy Giang Chu nói rất có lý.

Người già đi là rất dễ nhớ đến tình xưa, huống chi còn là một ông lão đang bị bệnh nặng.

Cho nên, đối với ông ấy mà nói, cái tết âm lịch năm nay sẽ có một ý nghĩa rất quan trọng.

Chỉ có người nghèo mới muốn chết.

Kẻ có tiền thì sẽ ước rằng mình có thể sống vài nghìn năm nữa.

Mà càng như vậy, thì Phùng Viễn Sơn lại càng muốn bình tĩnh và yên ổn một thời gian.

Nhưng mà Phùng Sùng nghĩ đến đây, liền giận không có chỗ phát tiết.

Ai mà không muốn bình tĩnh và yên ổn chứ?

Ai mà không muốn ăn một bữa cơm tất niên ngon lành với người nhà, rồi vui vẻ ngồi xem Xuân Vãn chứ?

Nhưng mà tất cả mọi chuyện hiện giờ, còn không phải do cái lão già hồng bết này sao?

Hiện giờ, lại bắt tất cả mọi người thấp thỏm lo âu và chờ đợi ông ấy ăn tết yên ổn nữa.

“Cha vợ, Tư Nhược dạo này thế nào?”

“Vô cùng tốt, chỉ là suốt ngày kêu gào nhớ cậu thôi.”

Giang Chu nhin không được mà nhếch mép lên: “Vậy ngài nói với cô ấy là, chờ qua năm xong cháu liền đi đón cô ấy.”

Phùng Sùng hừ lạnh một tiếng: “Tôi phát hiện, cậu rất thích tự quyết định nhỉ?”

“Làm vậy vậy?”

“Cậu muốn đến nhà dẫn con gái tôi đi, cũng không chịu hỏi người làm cha như tôi có đồng ý hay không à?”

“Chẳng qua là cháu cảm thấy để cô ấy ở lại Phùng gia, suốt ngày nghe mọi người than thở thì cũng là một loại áp lực không nhỏ đối với cô ấy.”

“...” Phùng Sùng yên lặng một lát: “Coi như là cậu nói đúng, ăn tết xong liền đến đón đi.”

Giang Chu cười nhẹ: “Cảm ơn cha vợ, vậy cháu liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

Sau khi cúp điện thoại của Phùng Sùng xong, Giang Chu hít sâu một hơi, nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế ngồi.

Tình hình của Phùng gia bây giờ, có thể nói là rất khó phân biệt.

Quyền thừa kế đến cùng sẽ thuộc về ai, vẫn chưa thể xác định như cũ.

Chẳng qua là... Giang Chu cảm thấy hình như Phùng Viễn Sơn đang bắt đầu do dự.

Ông ta vốn rất quyết tâm giao Phùng gia cho Phùng Ngạo.

Nhưng đến bây giờ, ngoại trừ thu hồi quyền điều hành của công ty Phi Độ ra, thì Phùng Viễn Sơn vẫn chưa làm gì tiếp cả.

Đây là một chuyện rất kỳ lạ.

Bởi vì hai công ty kiếm nhiều tiền trong năm công ty của Phùng gia vẫn nằm trong tay cha vợ và cô cô.

Không thu hồi hai công ty này, thì Phùng Ngạo tuyệt đối sẽ không thể thuận lợi thừa kế gia sản.

Vậy rốt cuộc Phùng Viễn Sơn đang chờ cái gì?

Chẳng lẽ... ông ta còn muốn tổ chức một buổi dạ tiệc từ thiện khác?

Đúng lúc này, một khung cửa sổ màu trắng nhảy lên màn hình máy tính.

Tĩnh tĩnh.

“Giang Chu, sao bạn vẫn chưa đến đón mình à?”

“Ở nhà chán đến chết rồi, honey, mau đến đón mình đi.”

“Ngày nào mình cũng nhớ bạn mà không ngủ được, sau khi tỉnh thì ga giường còn ướt.”

“Hu hu hu...”

Giang Chu bỗng nhiên lấy lại tinh thần, phát hiện ảnh chân dung của Hoàng Kỳ vẫn đang nhảy nhót ở trên màn hình máy tính.

Từ khi cô bé này về nhà, cứ hai ngày thì lại nhắn hai tin báo hân đi qua đón.

Lúc thì nói mình buồn chán, lúc thì lại nói mình nhớ người đàn ông của mình.

Còn nói nếu hấn không đến thì nàng sẽ lập gia đình, để cho hấn hối hận.

Có đôi khi Giang Chu bận rộn quá, không kịp trả lời tin nhắn của nàng.

Cô bé Hoàng Kỳ này bắt đầu điên cuồng spam.

Nếu hấn vẫn không trả lời, thì nàng bắt đầu gửi vài bức ảnh mát mẻ, hồng hồng mỹ nhân kể với hấn.

Cô bé này đúng là rất nhiều chiêu trò, thực sự là vừa tiện lại vừa đáng yêu.

“Biết rồi, ngày mai sẽ đi đón bạn.”

“Thật hay giả? Trời ạ, cảm ơn honey!”

Ngón tay Giang Chu gõ trên bàn phím: “Cha bạn thích loại rượu nào? Mình mang một ít đồ tết qua nhé?”

Hoàng Kỳ trả lời cực nhanh: “Không biết, nhưng mình biết là ông ấy nhất định không thích người khác qua đón mình.”

“???”

Chương 776: Hàn Nhu: Hỏi thăm chuyện của người trưởng thành! (3)

Hoàng Kỳ nói thêm: “Bạn nhất định phải chuẩn bị tâm lý cho tốt, ông ấy rất hung dữ đấy.”

“Hung dữ đến mức nào?”

“Đám con trai từng theo đuổi mình, đều bị ông ấy đánh cho chạy té khói.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Thôi quên đi, mình không đi đón bạn nữa đâu, bạn ăn tết ở nhà đi.”

Hoàng Kỳ gửi một icon hoảng sợ: “Khôn khiếp, đã nói từ trước rồi, tại sao bạn lại đổi ý rồi?”

“Bạn cảm thấy ăn tết ở nhà không vui, muốn ra ngoài chơi, nhưng mà mình đi đón bạn còn phải bị mắng, vậy mình có lợi ích gì?”

“Nếu như bạn đón mình, vậy bạn muốn làm gì thì làm, muốn làm gì thì làm nha! Xấu hổ. jpg!”

“Lại giờ trò vương giả mạnh miệng à?”

“Lần này tuyệt đối là thật!”

Giang Chu suy nghĩ một lúc: “Nhưng nếu như mình không thuyết phục được cha của bạn thì làm sao bây giờ?”

Hoàng Kỳ trả lời bằng một icon nổi giận: “VẬY MÌNH SẼ HẬN BẠN CẢ ĐỜI.”

“???”

“Dù sao bạn nhất định phải đi đón mình, mình không muốn ăn tết ở nhà, please!”

“Được rồi được rồi, ngày mai tùy cơ ứng biến là được rồi, nhưng mà không được thì cũng đừng trách mình đấy.”

“Như vậy còn tạm được.”

“Cút đi, mình muốn đi ăn cơm rồi.”

“Ba ba, yêu ba ba nha!”

“Chắc chắc chắc, cũng chỉ cmn biết mạnh miệng.”

“Nếu như bạn không thích thì sau này mình không gọi nữa.”

“Nghe cũng tạm được, cứ gọi như vậy đi!”

Giang Chu tắt khung chat, hắn dự định dẫn hai cô bé ra ngoài ăn cơm.

Nhưng vừa mới di chuyển con chuột, hắn mới giật mình phát hiện ra tin nhắn trong một nhóm chat.

Cái nhóm chat này có tên là “Giang Chu chó không phải thứ tốt”.

Người cầm đầu là Tô Nam, sau đó bắt đầu phát triển rộng rãi ở trong dàn hậu cung của Giang Chu.

Công dụng của nó chính là để mắng mỏ Giang Chu không biết xấu hổ ra sao, xấu xa bại hoại thế nào.

Phùng Tư Nhược, Sở Ngữ Vi, Hàn Nhu, Tô Nam, Hoàng Kỳ và Doãn Thư Nhã, tất cả đều có mặt.

Giang Chu bỗng nhiên cảm thấy tò mò, liền tiện tay ấn vào xem một lát, phát hiện ra Tô Nam vừa chia sẻ một bài viết có tên là ‘Mười loại hành vi của cận bã nam’.

Cô bé này không trả lời tin nhắn của mình, lại có thời gian xem mấy cái thứ vớ vẩn này?

Giang Chu ấn vào ảnh chân dung của nào, nhảy sao giao diện trò chuyện riêng.

“Con bé chết tiệt này, dạo này em đang làm cái gì?”

Tô Nam trả lời rất nhanh: “Em đang thu thập tin tức liên quan đến cận bã nam, để cho các chị em cảnh giác.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Ý anh là em đang bện cái gì, làm sao chưa trở về Thượng Kinh.”

“Em muốn về từ nửa tháng trước rồi, nhưng mà cha mẹ em không cho.”

“Vì sao?”

“Còn không phải bởi vì ngày đó anh đến nhà em mà không nói tiếng nào sao?”

“Thế thì sao, anh cũng có nói gì đâu?”

“Dạo gần đây, cha mẹ em luôn truy hỏi em anh là ai, em cũng không biết phải giải thích thế nào.”

“Ăn ngay nói thật là được rồi mà.”

“Nói em thích anh, nói anh có rất nhiều bạn gái? Nói mỗi ngày em sẽ khiêu vũ cho anh em? Nói anh mua một căn biệt thự rất rộng lớn, dự định nuôi tất cả bọn em?”

“Ừm, đúng thế!”

Tô Nam gửi một quả bom qua: “Nếu như em nói như vậy, tuyệt đối sẽ bị đuổi ra khỏi nhà.”

Giang Chu hơi nhếch mép lên: “Vậy thì đừng nói nữa, chờ anh đi qua giải thích cho bọn họ là được rồi.”

“Anh còn muốn đến nhà em nữa á?”

“Không phải anh còn phải trở về đón em sao?”

“Không nên không nên, em còn chưa chuẩn bị xong!”

“Em muốn chuẩn bị cái gì?”

Tô Nam có hơi tức giận: “Em còn chưa nghĩ ra quan hệ của chúng ta.”

Tay Giang Chu dừng lại một chút, rồi gõ tiếp: “Chúng ta đã hôn rồi, ôm rồi đấy.”

“Em quên rồi, không tính.”

“Con bà nó, em định ăn xong liền chùi mép, không định chịu trách nhiệm à?”

“Không thèm nói với anh nữa, em muốn xem ti vi, hừ!”

Giang Chu còn chưa đánh xong hai chữ “khoan đã” thì đối phương đã logout rồi.

Hắn không khỏi dờ khóc dờ cười khi nhìn thấy một màn này.

Trong tất cả những cô bé của hắn, Tô Nam là cô bé ngạo kiều nhất.

Nàng còn không thẳng thắn và thành khẩn bằng Sở Ngữ Vi.

Trong lòng nghĩ một đằng, như ngoài miệng lại phải nói ngược lại.

Chờ nàng trở về Thượng Kinh, mình nhất định phải dùng biện pháp cực kỳ tàn ác để giáo dục lại nàng.

“Giang Chu?”

Đúng lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra một khe nhỏ.

Sở Ngữ Vi cầm một chén nước đi vào, rồi đặt lên bàn cho Giang Chu.

“Anh đang làm gì vậy?”

“Tán gái.”

Sở Ngữ Vi hừ một tiếng: “Cơm tối tính thế nào đây?”

Giang Chu đuổi người: “Chúng ta ra ngoài ăn tối, để chúc mừng Nhu Nhu mất việc.”

“Ồ, vậy em đi trang điểm.”

“Để lát nữa đi!”

“A?”

Giang Chu kéo Sở Ngữ Vi vào lòng, để nàng ngồi lên đùi mình: “Còn đau không?”

Sở Ngữ Vi tựa vào trong ngực Giang Chu, nhin không được mà hừ hừ hai tiếng: “Anh còn biết quan tâm em à?”

“Bằng không thì sao?”

“Cũng bình thường, không quá đau.”

Giang Chu véo má của nàng một cái: “Quá tuyệt vời, vậy tối nay lại chơi tiếp nha.”

Sở Ngũ Vi cắn môi: “Chơi cái đầu anh.”

“Ngày mai anh phải đi ra ngoài một chuyến.”

“Đi đâu vậy?”

“Chờ anh về sẽ nói cho em biết.”

Chương 777: Anh họ thích em họ, quan hệ của Hoàng gia quá loạn!

Sáng sớm hôm sau.

Giang Chu leo lên máy bay, bay đến chỗ của Hoàng Kỳ là Tây Châu.

Đây là một tòa thành thị có phong cảnh cực kỳ xinh đẹp.

Còn được dân trên mạng gọi trêu là Diễm Ngộ Chi Đô!

Nghe nói cuộc sống về đêm ở đây rất phong phú, dù là ba giờ sáng thì vẫn đầy người trên phố.

Mẫu chốt nhất là, dù là mùa đông giá rét thì các cô gái ở đây vẫn để lộ chân và khoe dáng người.

Nhiệt tình, không bị cản trở.

Đây chính là nhãn hiệu mà mọi người gọi thành phố này.

Thậm chí có rất nhiều đàn ông chuyên môn chạy đến đây chơi vì những cuộc ‘diễm ngộ’ đó.

(diễm ngộ, ý chỉ gặp người đẹp, hoặc là tình một đêm)

Cái này không phải là cmn trần truồng đánh thẳng vào tâm lý của Giang Chu sao?

Đây mới là thành phố mà đàn ông ắt phải đến!

Giang Chu xem những giới thiệu vắn tắt về thành phố này ở trên Baidu, hắn liền tràn ngập chờ mong đối với chuyến đi này.

Nhưng thời gian ba tiếng ở trên trời thật sự là quá khô khan và buồn chán.

Chẳng được bao lâu, lòng tràn đầy nhiệt tình của hắn đã bị tiêu hao sạch sẽ.

Thế là Giang Chu bắt đầu nhìn chằm chằm vào những cặp đùi đẹp cộng tất chân của các nữ tiếp viên hàng không, dùng loại phương thức này để xua tan cơn buồn ngủ.

Sau đó, hắn lại làm bộ không cẩn thận mà để lộ cái đồng hồ nổi tiếng và đắt tiền ở trên cổ tay.

Liên thuận lợi bắt chuyện với một nữ tiếp viên hàng không.

Thậm chí còn dùng tay chạm vào chất liệu của những chiếc tất chân kia.

Nhưng đến khi máy bay tiếp đất, Giang Chu lại từ chối thỉnh cầu thêm bạn QQ của người ta.

Có thể nói là cmn rất lãnh khốc vô tình.

Đến Tây Châu đã là mười một giờ trưa.

Không khí nơi này làm cho người ta có một loại cảm giác ướt lạnh, dính lên người là rất khó chịu.

Giang Chu ngồi xổm ở đầu đường, liếc nhìn địa chỉ mà Hoàng Kỳ gửi đến, nội tâm lại bắt đầu phân vân, do dự.

Rốt cuộc là đi bây giờ hay là để tối mới qua đây?

Chuyện này cũng không phải bởi vì Giang Chu xấu hổ không dám đến nhà, mà là bởi vì bên đường có một cửa tiệm.

Tiệm này có tên là “Quán Dưỡng Sinh chuyên động cùng nhau ba ba ba cảm giác cực mạnh”.

Bên dưới tấm biển còn có một hàng chữ nhỏ “Tùy chọn phong cách mỹ nữ”.

Cái gì gọi là ba ba ba đây?

Cái gì gọi là cảm giác cực mạnh đây?

Chuyên động cùng nhau là như thế nào đây?

Mẹ kiếp, những câu chữ này thật sự là quá cmn sâu xa.

Rõ ràng là không nói cái gì cả, nhưng dường như là đã nói tất cả.

Giang Chu không thể không thừa nhận rằng mình đã tò mò.

Vì vậy, hắn lượn lờ ở trước cửa tiệm ba lần, chuẩn bị “Không cần thận” mà nhìn thấy gì đó.

Nhưng hình như cửa tiệm này buôn bán thứ gì đó mà không thể để người khác nhìn thấy được vậy.

Còn treo một tấm rèm đen trên cửa kính, không nhìn thấy thứ ở.

Cuối cùng, Giang Chu thở dài, quay người đi đến trung tâm thương mại ở đối diện.

Sau đó hắn bắt đầu mua một ít thứ như rượu thuốc, các loại thực phẩm chức năng mỹ phẩm...

Sau khi mua xong, hắn liền gọi xe đi đến địa chỉ mà Hoàng Kỳ đã gửi.

Còn cái ba ba ba kia...

Chỉ có thể coi là một tiếc nuối nho nhỏ trong chuyến đi này.

12 giờ trưa.

Ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ đã chiếu vào phòng, làm căn phòng sáng rực.

Thiếu nữ đang ngủ nướng không nhận được mà lâu bầu một tiếng, dường như là đang bất mãn vì ánh nắng đã quấy rầy giấc mộng đẹp của nàng.

Thế là nàng trở mình một cái, chống hông lên, rồi dùng cái chân nhỏ non mịn và trơn tuột kéo chăn lên, dự định ngủ tiếp.

Đúng lúc này, cửa phòng của nàng bỗng nhiên bị đẩy ra.

Một cô bé lén lút nhìn thoáng qua căn phòng ngủ, nhìn thấy thiếu nữ hay ngủ nướng kia vẫn chưa rời giường, nàng liền cẩn thận từng li từng tí mà đi vào, đứng ở bên giường.

Cô bé này khoảng tầm 16 tuổi, buộc tóc đuôi ngựa, ánh mắt chớp chớp, lộ ra một loại khéo léo.

“Chị, rời giường đi.”

“Cút!”

Cô bé không tức giận chút nào, trái lại còn cười híp mắt mà mở miệng: “Mau rời giường nha, sắp ăn cơm trưa rồi.”

Hoàng Kỳ bị làm phiền liền bịt lỗ tai, mái tóc rối tung như ổ gà: “Ai thích ăn thì ăn đi, cút ra ngoài, nhớ đóng cửa lại cho tôi.”

“Chị!”

“Ai là chị của cô, đừng có gọi lung tung, tôi và cô chẳng có quan hệ gì cả!”

Hoàng Kỳ cướp lấy chăn, trùm lên đầu mình.

Nàng ngủ nướng là thật, chán ghét cô bé đứng bên mép giường cũng là thật.

Bởi vì đây không phải em gái nàng, mà là con gái của người mẹ kế kia.

Nàng nghĩ đến chuyện này là lại cảm thấy rất khó chịu.

Cướp nhà của mình rồi, bây giờ còn không tha cả phòng ngủ của mình, không tha cả giấc ngủ của mình luôn à?

“Nhưng mà cha vừa mới xuống máy bay, gọi điện về nói muốn ăn cơm trưa với chị.”

“Máy bay...?”

Hoàng Kỳ bỗng nhiên tròn tròn mắt, ngồi bật dậy rồi nhảy xuống giường.

Nàng nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, nhất thời hít sâu một hơi.

“Xong xong, 12 giờ rồi, không kịp rồi!”

Chương 778: Anh họ thích em họ, quan hệ của Hoàng gia quá loạn! (2)

Hoàng Kỳ chạy đến trước bàn trang điểm, vừa đánh phấn lại vừa thoa son.

Cô bé nhìn thấy cảnh này thì rõ ràng là đã hơi giật mình.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy chị gái mình rời giường dứt khoát như vậy cả.

“Chị, chị làm sao vậy?”

“Đã bảo cô đừng gọi tôi là chị rồi mà, còn nữa, mau rút đi, đừng lãng phí thời gian của tôi.”

Cô bé yên lặng một chút: “Cha nói là chưa về ngay, nên chị không cần vội đâu.”

Hoàng Kỳ thoa son môi xong, bắt đầu kẻ mắt: “Mặc mớ gì đến ông ta, tôi mới không có thời gian ăn cơm với ông ta.”

“A? Vậy sao chị lại vội vàng như vậy?”

“Cô phiền phức thật.”

“Chị, chị nói cho em biết đi mà.”

Hoàng Kỳ cắn môi: “Người tôi thích đến rồi!”

Cô bé đột nhiên tròn tròn mắt: “Bạn trai?!”

“Còn chưa phải, không đúng, mặc mớ gì đến cô?”

“Anh ấy sẽ đến nhà sao? Em có thể gặp anh ấy không?”

Hoàng Kỳ bỗng nhiên dừng động tác kẻ mắt một chút: “Làm sao? Mẹ cô cướp người đàn ông của mẹ tôi, cô cũng muốn cướp của tôi à?”

Cô bé nhất thời há to miệng: “Không không, em chỉ muốn xem xem là ai mà để cho chị gái em cảm thấy quan trọng như vậy thôi!”

“Đừng có chơi cái trò của mẹ cô với tôi, hai người đều dùng chiêu này để cướp đàn ông của người khác à?”

“Em... em mới 16 tuổi, không thể yêu đương hẹn hò!”

“Cô đừng làm phiền tôi nữa, đi ra ngoài đi.”

“Ồ, tạm biệt chị!”

Cô bé cắn môi, có chút khổ sở mà đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, Hoàng Kỳ hơi cau mày, lại nhẹ giọng thở dài.

Nàng không phải người xấu, cũng không phải người không nói đạo lý.

Nhưng nàng không thể bình tĩnh khi đối mặt với cô bé này.

Bởi vì người phụ nữ kia đã từng là bạn rất thân với mẹ của nàng.

Bà ta giả vờ yếu đuối, vô tội, ngây thơ ... rồi từ từ lừa cha lên giường.

Hai mẹ con này lại có gương mặt giống nhau như đúc.

Chẳng lẽ tính cách còn có thể khác nhau sao?

Hoàng Kỳ hít sâu một hơi.

Thôi quên đi, không nhớ đến mấy chuyện phiền lòng kia nữa.

Dù sao người mình thích cũng đến đón mình rồi.

Một đoạn thời gian rất dài nữa, sẽ không cần nhìn thấy hai mẹ con nhà này rồi.

“Leng keng – —!”

“Leng keng – - -!”

Cô bé vừa mới đi xuống tầng một, đang định chạy đến nhà bếp để ăn cơm với cha, không ngờ chuông cửa nhà bỗng nhiên vang lên, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của nàng.

“Ai đấy?”

Cô bé nhẹ nhàng mở cửa, nhìn ra bên ngoài.

Lúc này, Giang Chu đang đứng ở trước cửa nhà của Hoàng gia, đảo mắt nhìn qua.

“Tôi tìm Hoàng Kỳ!”

“A, anh là người chị em thích à?!”

“Em là ai?”

“Em là Hoàng Hình Nhi, là em gái chị Hoàng Kỳ!”

Giang Chu nghe thấy câu này, liền không nhịn được mà sùng sốt.

Hoàng Kỳ không phải là con một sao?

“Chị em đang trang điểm ở trên phòng, để em đi gọi chị ấy!”

“Chị, chị ơi, anh về đến rồi, chị mau xuống đi!”

Mặt Hoàng Hình Nhi tràn đầy hưng phấn, chạy lon ton đi lên trên nhà.

Giang Chu đuổi tay ra, định gọi lại mà cũng không gọi kịp.

Dung mạo của hai cô bé này không giống nhau chút nào cả.

Là chị em thật sao?

Hắn cất bước đi vào cửa, thả hai gói quà xuống mặt đất, sau đó nước mắt lên nhìn ngó bốn phía.

Đây là một căn biệt thự phong cách châu Âu.

Lấy màu trắng và xám làm chủ, phối hợp thêm đồ dùng màu nâu sậm, tạo cho người ta có một loại cảm giác lạnh lùng và trong trẻo.

“Xin chào?”

“Không có ai ở nhà à?”

“Có ai ở nhà không?”

Giang Chu hô hai tiếng, phát hiện không có ai trả lời, vì vậy hắn cất bước đi vào trong.

Hắn phát hiện trên mặt đất có một đôi giày da màu đen, có thể nhận ra là giày của một người đàn ông trưởng thành, chứng tỏ là có người trong phòng khách.

Có người thì tại sao lại không ra?

Giang Chu đi vào trong, nhìn thoáng qua.

Trong phòng khách trống rỗng, không có chút âm thanh nào.

Nhưng mà phía phòng bếp lại truyền ra tiếng lạch cạch.

“Xin chào?”

Giang Chu đi qua, nhìn thấy một người đàn ông cao to mặc tây trang đang ngồi trước bàn ăn.

Giang Chu miêu tả là người đàn ông cao to, là bởi vì người đàn ông trước mặt này thật sự rất cao to lực lưỡng.

Cánh tay còn phải to hơn cả bắp đùi của Giang Chu.

Nhưng loại này tuyệt đối không có liên quan gì đến từ béo cả.

Bởi vì mặc dù bộ tây trang ông ta đang mặc hơi rộng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy đường nét cơ bắp như cũ.

“Xin chào!” Người đàn ông quay đầu, trên cằm có chút râu ria: “Ăn chung không?”

Giang Chu cất bước đi qua, nhìn thoáng qua đồ ăn trên bàn.

Bánh quây rán, bánh mì nướng, bánh tiêu chiên, mù tạc, thịt nguội, giò muối.

Khá lắm, thật cmn hỗn loạn.

Giang Chu ngồi xuống đối diện người đàn ông, nhặt cái bánh mì lên cắn một cái.

Nếu như có thể nghênh ngang ngồi ăn uống ở đây, vậy chứng tỏ người này chắc chắn là chủ nhân của căn biệt thự này.

Nói cách khác, vị này chính là cha của Hoàng Kỳ.

“Giang Chu, người Lâm Giang.”

Người đàn ông liếc mắt nhìn Giang Chu đưa tay qua, nhai bánh quây: “Đến tìm con gái tôi?”

Chương 779: Anh họ thích em họ, quan hệ của Hoàng gia quá loạn! (3)

Giang Chu gật đầu: “Cháu và Hoàng Kỳ là bạn học cùng lớp.”

“Tôi là cha của Hoàng Kỳ, Hoàng Ngọc Trân.”

“Phốc...”

Giang Chu phun mấy miếng vụn bánh mì ra, ánh mắt tràn đầy khó tin.

Người này cmn toàn là cơ bắp, bất động như núi, lại gọi là Hoàng Ngọc Trân??

Đây là chơi trò tương phản?

Hoàng Ngọc Trân có hơi tức giận: “Cậu có ý gì?”

Giang Chu vội vàng lấy giấy ăn lau miệng: “Không có gì, chỉ là... Chỉ là nghĩ đến vài chuyện vui thôi.”

“Chuyện vui gì?”

“Ah... vợ cháu vừa sinh con.”

“Cậu có vợ rồi?”

“Không có... không có.”

“Vậy là cậu đang cười nhạo tên của tôi??!”

“Không phải, ông hai của cháu tên là Giang Phụng Hoàng, từ nhỏ đến lớn cháu đều tập luyện rồi, mặc kệ thế nào cũng sẽ không cười, trừ phi là không nhận được thôi.”

Hoàng Ngọc Trân nheo mắt lại, chậm rãi nhét bánh quẩy vào trong miệng: “Ăn bánh mì xong thì đi đi, nhà của tôi không chào đón người ngoài.”

Giang Chu cắn miếng bánh mì, không có đáp lời.

“Cậu không nghe thấy tôi nói à?”

“Hả?” Giang Chu nhìn ngó bốn phía: “Người ngoài ở đâu?”

Hoàng Ngọc Trân hít một tiếng: “Da mặt cậu dày thế cơ à?”

“Ồ, thì ra chú Hoàng đang nói cháu à?”

“Nơi này trừ cậu ra thì còn có ai khác sao? Chẳng lẽ tôi nói mình là người ngoài?”

Giang Chu thả bánh mì xuống, xoa tay một chút: “Thật ra thì cháu cũng không ở đây lâu, cháu và Hoàng Kỳ sẽ về Thượng Kinh luôn.”

Hoàng Ngọc Trân nghe thế liền trợn mắt lên: “Cậu còn muốn dẫn con gái tôi đi?”

“Cô ấy chưa nói với chú à? Năm nay cô ấy sẽ ăn tết ở Thượng Kinh!”

“Nói vậy, con gái tôi sẽ ăn tết với tôi, cậu nói tôi phải xếp hàng?!”

“Mẹ cháu chỉ sinh có một mình cháu.”

“Cái gì?”

“Cho nên cháu cũng coi như là đại ca rồi.”

Vừa dứt lời, bỗng nhiên có tiếng bước chân truyền vào từ cửa.

Ngay sau đó, một người phụ nữ trung niên ăn mặc xinh đẹp đi vào.

Dưới chân còn đi một đôi giày cao gót màu đỏ, mái tóc dài được uốn thành những gợn sóng.

Phía sau còn có một người thanh niên trẻ tuổi đi theo, người này đeo kính mắt màu bạc, mái tóc hơi xoăn, thân cao chỉ có 1m7.

“Ông xã, Đặng Hiên nhà anh hai đến, nói là muốn dẫn kỳ kỳ đi xem ca nhạc.”

“Chú, Kỳ Kỳ đâu?”

Hoàng Ngọc Trân nhìn bánh quây: “Ở trên lầu, sắp xuống rồi.”

Hai người nghe thế liền gật đầu, sau đó lại nhìn về phía Giang Chu.

“Vị này là ...?”

“Là bạn học của Kỳ Kỳ.”

Ánh mắt của Giang Chu đảo qua trên mặt của hai người: “Xin chào, cháu là Giang Chu, người Lâm Giang, từ Thượng Kinh đến.”

Người phụ nữ kia không khỏi quan sát Giang Chu một phen: “Lâm Giang à, là một địa phương nhỏ, tôi là mẹ của Hoàng Kỳ.”

“Mẹ?”

“Làm sao vậy?”

Giang Chu nhìn người này, sau đó lắc đầu cười.

Mẹ của Hoàng Kỳ đã qua đời từ lâu rồi.

Chuyện này là nàng nói cho hắn biết.

Làm con gái, không thể nói nguyên rửa mẹ của mình như vậy được.

Cho nên, chắc đây là mẹ kế rồi nhỉ?

Cô bé vừa gọi mình là anh rể kia, chắc là con gái của vị này.

Hai người đều có mẹ riêng của mình, cho nên nhìn không giống nhau cũng là bình thường.

“Vị này là?”

“Đây là cháu ngoại của tôi, là anh họ của Kỳ Kỳ.”

Người thanh niên kia sửa cổ áo của mình một chút: “Đặng Hiên.”

Mẹ kế của Hoàng Kỳ cười duyên một tiếng: “Ông xã, công ty của Đặng Hiên vừa mới thành lập được nửa năm mà đã nhận được đơn đặt hàng hơn 200 ngàn rồi.”

“Thật à? Làm rất tốt, tiếp tục cố gắng đi.”

“Cảm ơn chú, cháu nhất định sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của ngài và cô cô.”

Hoàng Ngọc Trân gật đầu, lại liếc mắt nhìn Giang Chu một cái.

Giang Chu hơi cau mày khi nhìn thấy một màn này.

Hắn cảm thấy bầu không khí trong nhà này hơi vi diệu.

Hình như Hoàng Ngọc Trân cũng không thích người cháu trai bên ngoại của vợ hai này.

Nhưng mẹ kế của Hoàng Kỳ lại đang liều mạng đề cử cháu trai của mình cho chồng.

Hơn nữa, Đặng Hiên này còn mở miệng ngậm miệng là em họ, còn gọi rất thân mật.

Đây là làm cái gì nha?

Chẳng lẽ Đặng Hiên này có ý với Hoàng Kỳ sao?

Quan hệ này thật cmn loạn.

“Chú, cháu đi lên gặp em họ nhé.”

Hoàng Ngọc Trân cau mày: “Không cần vội, chờ một lát là con bé sẽ xuống thôi.”

Đặng Hiên không thể làm gì khác hơn là lại ngồi xuống, rồi nhìn thoáng qua Giang Chu: “Cậu là bạn đại học của Hoàng Kỳ à?”

“Đúng vậy.”

“Cho nên cậu là sinh viên đại học?”

“Coi như là vậy đi.”

“Trong nhà làm gì?”

Giang Chu cắn miếng bánh mì: “Cha tôi là trưởng khoa bên ngành quản lý giao thông của Lâm Giang, mẹ tôi là ở bộ tuyên truyền của thành phố.”

Đặng Hiên lộ ra một nụ cười: “Gia đình công nhân viên chức à, đúng là không tệ.”

“Cũng được.”

“Nhà tôi làm buôn bán vật liệu xây dựng! Có hai công ty vật liệu xây dựng.”

Giang Chu dừng động tác lại một chút: “Ai hỏi anh?”

Đặng Hiên tăng hăng một cái: “Cậu có hỏi tôi hay không, thì nhà tôi cũng có hai công ty vật liệu xây dựng, hơn nữa tôi còn mở một công ty trang trí nội thất, hiện giờ rất tốt.”

“Tôi không trang trí nội thất.”

“Tôi biết cậu không trang trí nội thất, chỉ là tâm sự mà thôi.”

“Vậy anh nói cái công ty trang trí nội thất nhỏ như lông gà đây làm gì?”

Chương 780: Một triệu mà cũng khinh?

Đặng Hiên nói tiếp: “Cậu không cảm thấy là, tôi rất ưu tú khi so với cậu sao?”

Giang Chu nhai miếng bánh mì trong miệng: “Hiện giờ, mặc kệ là ai trang trí nội thất thì cũng có giá 200 ngàn, đúng không?”

Đặng Hiên hơi sững sốt một chút: “Không kém bao nhiêu đâu, giá thị trường là như vậy rồi.”

“Nói cách khác, anh mở công ty nửa năm mà mới nhận được một đơn hàng, vậy anh ưu tú cái cọng lông gì hả?”

“Tôi...”

Mẹ kế của Hoàng Kỳ nhìn không được mà trừng mắt với Giang Chu một cái: “Vạn sự khởi đầu nan, cậu không biết à? Nếu như cho cậu làm, thì có lẽ một năm cũng không khai trương được ý chứ.”

Giang Chu móc từ túi ra một tấm truyền đơn: “Tây Châu bây giờ là một khu vực mới phát triển, có rất nhiều khu nhà đều có chương trình mua nhà tặng trang trí nội thất, anh có biết không?”

“???”

“Đây là tôi nhận được khi đi trên đường, hai người chưa nhìn thấy à?”

“Mua nhà là một chuyện lớn, rất nhiều gia đình phải móc toàn bộ vốn liếng ra mới có thể mua một căn nhà.”

“Hiện giờ, nhà đầu tư đã tặng trang trí nội thất, có nghĩa là chỉ cần mua xong là có thể vào ở luôn.”

“Nếu như là như vậy, thì có lẽ người tiêu dùng sẽ không lựa chọn làm nội thất đâu, trừ phi là mua nhà để cưới.”

Giang Chu liếc mắt nhìn Đặng Hiên: “Khách hàng này của anh, chắc là vợ chồng son mới cưới đúng không?”

Đặng Hiên sửng sốt một chút: “Sao cậu biết?”

“Hiện giờ, ngoại trừ mới cưới ra, thì có ai sẽ muốn dùng tiền thêm một lần nữa chứ?”

“Anh làm công ty trang trí nội thất, chỉ có thể ăn com thừa canh cặn của nhà đầu tư thôi, vậy có thể ăn bao lâu?”

“Cho nên tại sao anh phải làm khách nhỏ, mà không lựa chọn hợp tác với nhà đầu tư?”

“Làm ăn, nhất định phải nói đến số lượng.”

“Nào có ai vứt bỏ đồ miễn phí, lại tự mua một cái khác chứ?”

Đặng Hiên bị nói cho á khẩu không trả lời được, cuối cùng liền có chút thẹn quá hóa giận: “Cậu căn bản là chỉ biết lý luận suông.”

Giang Chu nhún vai: “Chắc vậy, dù sao tôi cũng chỉ là một sinh viên.”

“Vậy cậu còn ở đây nói đạo lý với tôi?”

“Tôi chỉ là muốn anh hiểu, con đường phát triển của anh quá nhỏ, ăn đến chết no cũng vẫn chỉ là một công ty nhỏ.”

Hoàng Ngọc Trân ăn vài miếng, bỗng nhiên liếc mắt nhìn Giang Chu: “Đây là thứ mà cậu học được ở trong trường học à?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Không kém bao nhiêu đâu.”

“Xem ra đại học bây giờ, thật sự có thể học được một số thứ gì đó.”

Đặng Hiên không phục: “Chú, ngài cũng cảm thấy là cậu ta nói đúng à?”

Hoàng Ngọc Trân nhìn về phía người cháu ngoại này: “Có chút đạo lý, nhưng mà cháu cũng không cần làm quá lớn, một năm kiếm một triệu là đã giàu có hơn rất nhiều người rồi.”

Đặng Hiên nghe thấy câu này, nhất thời thở phào nhẹ nhõm: “Đúng thế, cháu không cần làm quá lớn, giàu có hơn giai cấp công nhân viên chức là được rồi.”

“Ừm, biết đủ là tốt!” Giang Chu gật đầu, gấp miếng bánh quẩy rồi nhét vào trong miệng.

Mẹ kế của Hoàng Kỳ và Đặng Hiên nhìn thấy một màn này, không khỏi liếc mắt nhìn nhau, biểu cảm trên mặt viết đầy chề giễu.

Một sinh viên còn chưa tốt nghiệp đại học, giọng điệu lại to lớn đến kinh người.

Nói cứ như là coi thường một triệu vậy.

Còn biết đủ là tốt rồi?

“Nếu như cậu không thỏa mãn với một triệu, vậy cậu cảm thấy mình có thể kiếm được bao nhiêu?”

Giang Chu nhai nhai vài miếng: “Tôi nói sai, một triệu là rất nhiều.”

Đặng Hiên nhất thời nở nụ cười mỉa: “Vậy sao đáng vẻ của cậu như là rất coi thường tôi khi tôi chỉ kiếm được một triệu vậy?”

“Tôi không coi thường, nhưng vấn đề mấu chốt ở đây là, anh đã kiếm được một triệu chưa?”

“Tôi...”

“Không phải anh làm nửa năm mới có một đơn đặt hàng sao, tổng ngạch là 200 ngàn, vậy có thể lợi nhuận 50 ngàn là đã rất tốt rồi, anh kiếm được một triệu rồi hả?”

Lời này vừa dứt, Đặng Hiên bị nghẹn đến mặt đỏ bừng lên.

Đúng vậy, hiện giờ anh ta chỉ nhận được một đơn hàng 200 ngàn mà đã vô cùng kích động rồi. Nhưng mà khoảng cách đến một triệu vẫn còn rất xa xôi.

Dáng vẻ vừa rồi của mình, cứ như là đã bỏ một triệu này vào trong túi rồi vậy.

Nhưng trên thực tế, một triệu này chỉ là dự tính tốt nhất mà thôi.

“Nửa năm kiếm được 50 ngàn, vậy một tháng miễn cưỡng được 10 ngàn đi, đúng không? Vậy là rất giỏi sao?”

Giang Chu vừa nói chuyện, vừa sờ cái bánh tiêu trong đĩa của Hoàng Ngọc Trân: “Cháu có thể ăn cái này không?”

Hoàng Ngọc Trân nhìn cháu trai mình bị nói cho nghẹn họng trân trối, lại nhìn qua Giang Chu: “Ăn đi ăn đi.”

“Ông xã, Đặng Hiên vừa mới làm, sau này chắc chắn sẽ càng tốt hơn.”

“Đúng vậy, chú, chỉ cần thành công một lần, sau này sẽ càng ngày càng nhiều khách hơn.”

Hoàng Ngọc Trân gật đầu: “Chú tin tưởng năng lực của cháu, cố gắng lên.”

Giang Chu nhai nhai cái bánh tiêu: “Ừm, tôi cũng tin tưởng năng lực của anh, cố gắng lên nhé.”

Đặng Hiên thở hắt ra: “Những lời này là lời của bề trên nói với con cháu, cậu chú ý lời nói của mình đấy.”

Chương 781: Hoàng Kỳ kéo thù hận!

Giang Chu nhe răng cười, có chút bất đắc dĩ mà nhìn về phía Hoàng Ngọc Trân: “Chú thấy đứa trẻ này tích cực không.”

“Cậu...”

Hoàng Ngọc Trân liếc nhìn cháu trai tức điên người, lại liếc nhìn khuôn mặt cợt nhả của Giang Chu.

Ông yên lặng một lát, biểu cảm từ từ rơi vào trầm tư.

Ông vất vả vài chục năm trong sóng to gió lớn, cũng từng gặp rất nhiều loại người.

Không thể không nói, đứa cháu trai của vợ hai này là một tên ngu ngốc.

Nhưng trên thế giới này, loại người như này là nhiều nhất.

Bọn họ tự cho mình là siêu phàm, nhưng lại không có bao nhiêu năng lực.

Nếu như điều kiện gia đình tốt, có lẽ sẽ có cuộc sống không lo lắng về cơm áo gạo tiền.

Nhưng nếu như gia đình không có điều kiện, vậy thì chỉ có thể kiếm miếng cơm ăn mà thôi.

Nhưng người giống như Giang Chu thì lại rất ít.

Miệng lưỡi sắc bén, không chịu thua thiệt.

Gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, da mặt còn dày hơn tường thành.

Hơn nữa, luôn làm cho người ta có một loại cảm giác thâm tàng bất lộ.

Từ khi Giang Chu bước chân vào cửa đến giờ, vẫn luôn thể hiện bình tĩnh không giống như một người trẻ tuổi.

Người như vậy, hoặc là có thành tựu hơn người, hoặc là trở thành một tên lừa đảo.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân vang lên ở phía cầu thang.

Cộc cộc cộc, cộc cộc cộc.

Vừa nghe âm thanh là biết không chỉ có một người đi xuống.

Quả nhiên, một giây tiếp theo, Hoàng Kỳ và Hoàng Hình Nhi đã đi xuống tầng một.

Đặng Hiên nhìn thấy một màn này, lập tức đứng lên, biểu cảm vô cùng vui vẻ.

“Kỳ Kỳ, hôm nay em rất xinh đẹp!”

“Cảm ơn.”

Hoàng Kỳ gật đầu cười nhạt với Đặng Hiên một cái, mặt mũi đầy vẻ xa lánh.

Sau đó, nàng nhìn về phía Giang Chu, rồi vụng trộm làm mặt quỷ với hắn.

Hôm nay nàng chuyên môn trang điểm cho Giang Chu xem, kẻ mắt trắng nhạt phối hợp với một cái đuôi dài nơi khóe mắt.

Trên người mặc một cái áo lông màu trắng thuần, bên dưới là một chiếc váy ngắn màu xám tro.

Đôi chân nhỏ nhắn thon dài xinh đẹp được bao bọc bởi một đôi tất chân màu trắng.

Nhìn qua rất xinh đẹp và tươi tắn, trẻ trung.

“Kỳ Kỳ, có phải con biết hôm nay anh họ con muốn mời con đi nghe ca nhạc, cho nên mới trang điểm xinh đẹp như vậy không?”

Hoàng Kỳ cười híp mắt nhìn mẹ kế: “Anh họ? Mẹ tôi là con một, tôi lấy đâu ra anh họ?”

Hoàng Kỳ vừa dứt lời.

Mẹ kế của Hoàng Kỳ không khỏi thấy hơi xấu hổ.

Hoàng Kỳ nói như vậy, rõ ràng là coi bà ta thành người ngoài.

Điều này làm cho hai mắt của bà ta hiện lên một tia tức giận.

Nhưng khi thấy Hoàng Ngọc Trân không nói gì cả, bà ta cũng chỉ có thể đè cơn giận này xuống.

Có điều, câu trả lời này lại làm cho Đặng Hiên rất vui sướng.

Đúng đúng đúng, không phải anh họ, không phải anh họ.

Làm anh họ thì có lợi ích gì chứ?!

Không phải anh họ mới có thể hẹn hò yêu đương nha!

“Kỳ Kỳ, công ty anh mở vừa mới nhận được đơn hàng xong.”

“Khách hàng rất tin tưởng bọn anh, trực tiếp trao quyền cho bọn anh làm hết.”

“Anh định chế tạo đơn hàng này thành một dự án kinh điển của công ty.”

“Em muốn đến hiện trường tham quan một chút không?”

Hoàng Kỳ nói một câu cảm ơn không cần, sau đó liền vuốt váy rồi ngồi xuống bên cạnh Giang Chu.

Nàng vẫn luôn rất chán ghét người nhà của bà mẹ kế này, huống chi còn là cháu trai của mẹ kế.

Nàng là một cô gái rất thông minh, nên đương nhiên là biết đôi phương đang suy tính cái gì.

Nàng oán hận bà mẹ kế này tự ý quyết định, cũng oán trách cha mình giả vờ như không nhìn thấy.

“Chú nói là, nếu như anh làm tốt, thì một năm kiếm một triệu là không có vấn đề.”

“Mặc dù một triệu không nhiều, nhưng vẫn tốt hơn nhiều mấy gia đình công nhân viên chức.”

“Hermes, LV, châu báu trang sức gì gì đó, muốn mua liền mua.”

Đặng Hiên vừa nói chuyện, lại vừa đắc ý mà nhìn thoáng qua Giang Chu.

Gia đình công nhân viên chức trong miệng anh ta, là đang ám chỉ bối cảnh của Giang Chu.

Giang Chu nhìn thấy cảnh này, không khỏi cảm thấy như ăn phải một con ruồi.

Con bà nó, cái tên này thật cmn lắm mồm.

Mình cmn mới có tên mới ở Tây Châu à?

Tên mới là gia đình công nhân viên chức sao?

“Em họ, em nghe thấy chứ?”

“Nghe được.”

Hoàng Kỳ ừ một tiếng, cầm đũa lên ăn một miếng, rồi gấp một miếng đưa đến bên mép của Giang Chu.

Sau đó, nàng nháy mắt với Giang Chu một cái, biểu cảm như đang muốn làm nũng.

Giang Chu nhìn không được mà nhìn nàng một cái, lòng thầm nói cô bé này quá xấu xa rồi.

Ông anh họ kia đã như vậy rồi, mà cô bé này còn muốn đút cho mình ăn?

Lại còn không đổi đũa nữa.

Đây là đang kéo thù hận lên người mình sao?

“Mở miệng nha.”

“Mình không thích ăn cái này.”

Hoàng Kỳ nhú mũi một cái: “Không phải, bạn thích ăn.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái, cuối cùng vẫn bắt đắc dĩ mà há miệng ra, tiếp nhận việc Hoàng Kỳ đút cho mình ăn.

Hoàng Kỳ nhìn thấy một màn này, không khỏi hừ hừ hai tiếng đầy đắc ý, sau đó nàng lại bắt đầu ăn.

Chương 782: Hoàng Kỳ kéo thù hận! (2)

Cùng lúc đó, sắc mặt của Đặng Hiên từ từ trở nên khó coi hơn.

Anh ta hiểu, đây chính là mặt nóng dán mông lạnh trong truyền thuyết.

Có điều, anh ta không tức giận với em họ của mình, mà là tức giận với Giang Chu đang ngồi giữa hai người.

Nếu như không phải tên khốn này bỗng nhiên xuất hiện, thì có lẽ hôm nay anh ta đã có thể đưa em họ ra ngoài nghe ca nhạc

rồi.

Sau đó hai người họ sẽ đi ăn một bữa cơm hoặc là đi xem phim gì gì đó.

Như vậy còn không bắt được trái tim của em họ sao?

Đặng Hiên tức không nhịn nổi, chỉ biết giận dỗi mà nhìn về phía cô cô của mình.

Lúc này, mẹ kế của Hoàng Kỳ cũng nghiêng răng nghiêng lợi, hình như là rất muốn mắng chửi người.

Nhưng bà ta vẫn cố nén cơn giận xuống, rồi cho cháu trai một ánh mắt khích lệ.

Đặng Hiên hiểu ý của cô mình, liền hít sâu một hơi, rồi quay đầu nhìn về phía Hoàng Kỳ.

“Em họ, em có chơi TouTiao không? Bây giờ có rất nhiều người chơi cái này.”

“Đạo này anh cũng làm một tài khoản dưới danh nghĩa của công ty, đang định làm xong dự án này liền đăng lên.”

“Hiện giờ internet đang phát triển rất nhanh, tốc độ lan truyền rất kinh người.”

“Nhất là cái app TouTiao này, đơn giản có thể nói là tác phẩm vĩ đại nhất thế kỷ.”

Cha mẹ của anh cũng dùng cái này, bạn bè của anh cũng dùng nó, nội dung của nó bao hàm vô số các lĩnh vực khác nhau.”

“Chờ tài khoản của anh hot lên, chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến đưa tiền.”

Sau khi nghe xong, Hoàng Kỳ liền sững sờ, rồi quay đầu nhìn về phía Giang Chu ở bên cạnh.

Cái TouTiao này, không phải là sản phẩm dưới cờ của tập đoàn Chu Tinh sao?

Nàng nhớ là trước đây Giang Chu đã đề cập đến thứ này khi làm bản kế hoạch.

Giang Chu liếc mắt nhìn về phía Đặng Hiên: “Anh muốn chơi thứ này thật à? Vậy anh có thể tâm sự với tôi.”

Đặng Hiền cũng không hiểu được ý của câu này lắm: “Tâm sự với cậu á? Cậu biết cái gì gọi là internet không?”

“Hiểu sơ hiểu sơ.” Giang Chu mở miệng nói: “Cha đẻ của internet là William Throne, ông ta lấy được linh cảm từ một con nhện có tên là Wright, sau đó sáng lập lên internet, cho nên internet cũng được gọi là Nate, hoặc là mạng internet.”

Giang Chu dựa theo lời kịch trong phim “Yêu Ngộ” để nói bừa một trận, nhất thời làm cả phòng đều yên lặng.

“Cái này... Cái này thì tính là gì, mấy thứ cậu nói tôi cũng biết.”

“Anh biết?”

“Đương nhiên là biết, đây là thường thức, ai mà chả biết chứ?”

Giang Chu nghe đến đây, liền cạn cmn lời luôn.

Mẹ nó, mình chém gió lung tung mà tên này cũng biết?

Vậy nếu như tôi nói rầm rứt thom, có phải anh cũng nói là mình đã từng hưởng rồi không?

“Anh họ của bạn học cái gì?”

Hoàng Kỳ oán trách một tiếng giống như đang làm nũng:

“Mình đã nói rồi, đây không phải là anh họ của mình.”

Giang Chu lập tức đổi giọng: “Vậy người anh em họ Đặng này học cái gì?”

“Học trung học phổ thông.”

“Tốt nghiệp cấp ba?”

“Học thôi, nhưng chưa tốt nghiệp.”

Giang Chu gật đầu: “Bảo sao mình chém gió mà anh ta cũng tin là thật.”

Hoàng Kỳ nhin không được mà cười trộm một tiếng: “Rõ ràng là bạn quá xấu xa.”

“Ui, bạn cũng đau lòng anh họ của mình như Vương Ngũ Yên trong Thiên Long Bát Bộ à?”

“Không phải, mình thích mấy tên xấu xa như bạn.”

Đặng Hiền ở bên cạnh nhìn hai người châu đầu ghé tai, trong lòng lại thấy rất bất mãn.

Tuy rằng anh ta không nghe thấy hai người bọn họ đang nói cái gì, nhưng nhìn dáng vẻ thân mật này của hai người, anh ta cũng đã muốn giận điên người rồi.

Rốt cuộc là em họ bị làm sao vậy?

Sao luôn dựa vào trên người tên Giang Chu này, còn sắp chui vào trong ngực luôn rồi kìa.

“Khụ khụ.”

Lúc này, Hoàng Ngọc Trân vẫn đang ăn bỗng nhiên lên tiếng.

Ông đã nghe đủ loại đôi thoại này rồi, liền nhin không được mà cắt đứt hai người đang mắt qua mày lại.

Sau đó thuận tiện trừng mắt với con gái mình một cái, rồi dùng ánh mắt để ra lệnh cho con bé ngồi hẳn hoi.

“Kỳ Kỳ.”

“Sao thế cha?”

Hoàng Ngọc Trân cầm khăn lên lau miệng: “Lâu lắm rồi anh họ con mới đến chơi, con nói chuyện với anh họ con một chút.”

Hoàng Kỳ khỏi khỏi phát sinh một tiếng cười mỉa: “Cũng chẳng mấy khi bạn trai con đến đây, vì sao con phải nói chuyện với người khác?”

“Con nói cái gì? Bạn trai?!”

“Đúng vậy, Giang Chu chưa nói à?”

Hoàng Ngọc Trân nhìn chằm chằm vào Giang Chu: “Chỉ bằng vào cậu mà cũng dám theo đuổi con gái tôi?”

Hoàng Kỳ ngắt lời Hoàng Ngọc Trân: “Cha, con xin cha hãy nói rõ ràng một chút, là con theo đuổi Giang Chu, được chứ?”

“???”

Giang Chu nghe thấy câu này, đầu lưỡi không khỏi hơi tê tê.

Hắn cảm thấy giá trị thù hận ở trên người mình đã tăng gấp bội là sao?!

“Không được, cha không đồng ý.”

“Cha không đồng ý cũng vô dụng.”

Hoàng Ngọc Trân trừng mắt lên: “Con là con gái của cha, con tìm bạn trai, chẳng lẽ không cần nghe ý kiến của cha?”

Hoàng Kỳ bỗng nhiên hôn lên mặt Giang Chu một cái, tiếng bẹp kia nghe rất vang: “Thế nào?”

“Con...”

“Con là con gái của cha, nhưng cha có hỏi ý kiến của con khi cha tìm mẹ kế cho con không?”

Chương 783: Gả Hoàng Kỳ cho tên Giang Chu nghèo hèn này cũng được!

Ngài là cha, cho nên ngài muốn nhúng tay vào chuyện tìm bạn trai của con cái.

Nhưng con là con gái cha, cha có hỏi ý kiến của con khi tìm mẹ kế cho con không?

Một vấn đề rất đơn giản, nhưng lại nhằm trúng nơi quan trọng nhất.

Khiến cho Hoàng Ngọc Trân sửng sốt một phen, một lúc lâu mà vẫn không nói lên lời.

Nhưng Hoàng Ngọc Trân không nói lên lời, không có nghĩa là người khác không nói.”

“Hoàng Kỳ, con có ý gì?”

“Con cảm thấy ủy khuất khi mẹ làm mẹ kế của con à?”

Mẹ kế của Hoàng Kỳ hít sâu một hơi, trong mắt đã có những tia lửa bắn ra ngoài.

Bà ta thật sự đã chịu đựng Hoàng Kỳ rất lâu rồi.

Nếu như không phải Hoàng Ngọc Trân coi Hoàng Kỳ như bảo bối, thì bà ta đã trừng trị con ranh con miệng lưỡi sắc bén này rồi.

Mẹ kể nghĩ đến đây, lại nhin không được mà liếc nhìn bụng của mình.

Bà ta còn nghĩ rằng, chỉ cần mình sinh con trai cho Hoàng gia, vậy có thể ngồi vững cái vị trí Hoàng phu nhân này.

Nhưng ai ngờ lâu như vậy rồi mà bụng vẫn không có gì.

Nếu như tiếp tục như vậy, con ranh con này sẽ tốt nghiệp đại học mất.

Đến lúc đó, Hoàng Ngọc Trân giao gia sản cho con ranh này thì mình làm sao bây giờ?

Vậy chẳng phải là mình sẽ trắng tay sao, tất cả những thứ mình vất vả suy tính bấy lâu nay đều tan tành mây khói rồi sao?

Vì sao mình phải liều mạng đẻ cử cháu trai mình cho Hoàng Ngọc Trân?

Còn không phải vì muốn đá con ranh con chết tiệt này ra khỏi nhà sao!

Sao mẹ kể có thể không biết Đặng Hiên là một tên ngu ngốc, nhưng mà người ngu cũng có chỗ tốt.

Gả con ranh con này cho một tên ngu, lại là cháu trai của mình, vậy con ranh chết tiệt này còn có thể gây sự sao?

“Mẹ...” Hoàng Hình Nhi nhút nhát ngẩng đầu lên, yếu yếu ớt ớt mà kêu lên một tiếng.

Hai tay của nàng bị mẹ nắm rất chặt, làm cho nàng rất đau rất đau.

Nàng cảm thấy nếu như mình không lên tiếng, thì mẹ sẽ bóp gãy tay mình mất.

“Câm miệng, ăn cơm của con đi, người lớn nói chuyện trẻ con đừng chen lời.”

“Vâng...” Hoàng Hình Nhi cắn môi, lại cúi đầu xuống lần nữa.

Cùng lúc đó, Hoàng Ngọc Trân thả đôi đũa trong tay, bỗng nhiên thở dài một hơi.

Ông nhìn về phía con gái của mình, trong mắt hiện lên một tia hồ thẹn.

“Kỳ Kỳ, con đến thư phòng với cha, cha có chuyện muốn nói với con.”

“Đi thì đi, ai sợ ai chứ.”

Hoàng Kỳ giẫm chân, quay người đi lên trên với cha mình.

Lúc này, trong phòng ăn chỉ còn có ba người là mẹ kế, Đặng Hiên và Giang Chu.

À, còn có một Hoàng Hình Nhi vẫn cúi đầu ăn cơm, không dám nói lời nào.

Theo đạo lý mà nói, khách khứa sẽ đứng lên chào tạm biệt khi cảm nhận được bầu không khí không đúng này.

Làm gì có ai sẽ ngồi thản nhiên như không khi gia đình người ta đang cãi nhau chứ?

Đây không phải là bệnh tâm thần sao?

Nhưng mà Giang Chu không chỉ thản nhiên như không, mà hắn còn ăn uống rất ngon lành.

Giang Chu lại xé một cái bánh tiêu, rồi nhét vào trong miệng, nhai nhai hai cái, lại uống một ngụm sữa đậu nành.

Ừm, khoan hãy nói, đầu bếp Hoàng gia vẫn có chút tài nghệ nha.

Một cái bánh tiêu chiên bình thường lại mang theo mùi sữa thơm nồng nặc.

Bảo sao Hoàng Kỳ lại dậy thì thành công như vậy.

Hơn nữa, cơ ngực của Hoàng Ngọc Trân cũng kinh người như vậy.

“Cậu còn chưa đi?”

“???” Giang Chu đang định nhét miếng bánh tiêu vào trong mồm, ánh mắt tràn đầy ngây thơ và ngây thơ: “Hai cha con bọn họ muốn nói chuyện riêng, tôi sẽ không tham gia.”

Mẹ kế của Hoàng Kỳ cau mày: “Cậu là ngu thật hay là giả vờ ngu vậy, tôi bảo cậu rời khỏi Hoàng gia.”

“Tôi còn chưa ăn no mà!”

“Cậu còn muốn ăn no?”

“Khi nhỏ nhà rất nghèo, nên có nhiều lúc còn không được ăn no.”

“Trường học các cậu dạy những thứ gì, mà tại sao da mặt của cậu lại dày đến mức này?”

Giang Chu nhe răng cười: “Đây cũng không phải là công lao của trường học, mà là do tôi tự học thành tài khi ngồi xỏm ở trước cửa nhà tắm nữ.”

“...”

“Thật mà, chủ nhiệm phòng giáo vụ còn gọi điện thoại cho tôi suốt, yêu cầu tôi rút khỏi nhà tắm nữ ngay lập tức.”

Mẹ kế của Hoàng Kỳ chán chả buồn nói: “Vậy cậu ăn mau lên.”

Giang Chu rất phối hợp mà gật đầu: “Đặng Hiên, lấy cho tôi hộp tương hoa quả kia.”

Cái con mẹ nó...

Đặng Hiên tức giận đến mức muốn mắng người, nhưng anh ta vẫn cố nhịn, vẫn đưa hộp tương hoa quả kia cho Giang Chu.

“Nghe cô của tôi nói chưa? Ăn xong thì đi nhanh lên.”

“Ừm ừ ừ!”

“Còn nữa, sau này đừng đến đây nữa.”

Vừa dứt lời, Hoàng Hình Nhi để đĩa xuống: “Mẹ, con đi xem ti vi ở phòng khách được không?”

Mẹ kế quay đầu lại, cau mày nói: “Xem ti vi cái gì, về phòng làm bài tập đi.”

“Nhưng mà... nhưng mà... Trường học muốn bọn con xem ‘nhà diễn thuyết siêu cấp’, sau khi xem xong phải viết cảm nghĩ, đây là bài tập về nhà.”

“Thật không?”

“Thật mà.”

Mẹ kế của Hoàng Kỳ liếc nhìn Giang Chu, lại cảm thấy rất buồn bực, lòng thầm nghĩ chờ không cũng nhàm chán, thà rằng ngồi xem ti vi với con gái còn hơn.

“Đi thôi, chúng ta đi xem ti vi.”

Chương 784: Gả Hoàng Kỳ cho tên Giang Chu nghèo hèn này cũng được! (2)

Đặng Hiên nghe thế cũng đứng lên: “Hình Nhi, anh họ xem ti vi với em nhé.”

Nhà diễn thuyết siêu cấp?

Giang Chu đang ăn bánh liền hơi sững sốt một chút.

Ngày hôm nay có cái tiết mục này à?

Trùng hợp vậy sao?

Hắn còn tưởng rằng nó phát sóng từ hôm qua rồi chứ.

Cùng lúc đó, Hoàng Hình Nhi đã đi đến phòng khách, mở ti vi lên.

Sau đó, nàng ngồi trên ghế sa lon, nghiêm túc xem.

Bên kia, mẹ kế của Hoàng Kỳ cũng ngồi xuống, nhưng mà bà ta không có xem ti vi, mà bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

Nghĩ nghĩ nghĩ, bà ta bỗng nhiên hiểu được một chuyện.

Để Hoàng Kỳ yêu đương hẹn hò với Giang Chu là được rồi mà nhỉ?

Tại sao lại không được chứ?

Bối cảnh và điều kiện của tên này không tốt.

Cha mẹ đều là công nhân viên chức bình thường.

Hoàng Kỳ mà gả qua đó thì cũng không có chỗ dựa vững chắc.

Khi đó, con ranh con chết tiệt đó sẽ không còn năng lực để đầu mối mình nữa.

Đúng thế!

Dù sao con gái gả đi cũng như bát nước đã hắt ra ngoài.

Một tên ngu ngốc, một tên nghèo hèn.

Gả cho tên này thì cũng chẳng khác nhau là bao.

Tại sao mình lại phải phản đối chuyện này chứ?

Đây không phải là kết quả mà mình vẫn mong muốn sao?

Đúng lúc này, bà ta bỗng nhiên cảm thấy cánh tay của mình bị lắc mạnh một cái.

Vì vậy, bà ta lấy lại tinh thần, nhìn về phía con gái mình.

“Hinh Nhi, làm sao vậy?”

“Mẹ, mẹ xem kia, người đang giảng kia có giống anh rể không?!”

“Anh rể? Ai là anh rể của con?”

Mặt Hoàng Hinh Nhi tràn đầy hưng phấn: “Anh Giang Chu ý, ngay cả tên cũng giống hệt nhau luôn này.”

Mẹ kế của Hoàng Kỳ ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn về phía màn hình ti vi.

Khi bà ta nhìn thấy người đang đứng ở giữa sân khấu kia, toàn thân liền run lên như bị sét đánh, sau đó, bà ta trợn trừng mắt lên để nhìn, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu dồn dập.

“Tôi là một đứa bé sinh ra từ một thành phố nhỏ.”

“Cha mẹ đều là công nhân viên chức bình thường, điều kiện gia đình cũng không coi là giàu có.”

“Nhưng mà tôi vẫn tin tưởng rằng, mệnh tôi do tôi chứ không do trời.”

“Nếu như tôi không thể trở thành công tử nhà giàu, vậy tôi sẽ trở thành cha của công tử nhà giàu.”

“Dựa theo cái ý nghĩ này, tôi mới bắt đầu đi lên con đường gây dựng sự nghiệp.”

Người đàn ông trên màn hình ti vi đang nói chuyện lưu loát, trên mặt còn có nụ cười tự tin.

Trên người mặc âu phục phẳng phiu, dáng người cao ngất.

Cùng lúc đó, góc dưới bên trái màn hình còn có một cái tiêu đề nho nhỏ.

Trên đó viết là “Giang Chu – đại gia trăm tỷ mới 20 tuổi!”

“Đây... Đây hình như là anh rể mà, đúng không?”

Hoàng Hình Nhi hưng phấn một lát, chợt phát hiện ra một chuyện.

Dung mạo rất giống nhau, tên cũng giống nhau, lại cùng đến từ một thành phố nhỏ, tự xưng là xuất thân từ gia đình công nhân viên chức.

Thế là Hoàng Hình Nhi há hốc miệng, dùng ánh mắt không thể tin nổi mà nhìn về phía phòng ăn.

Cách trang trí nội thất của Hoàng gia rất thú vị.

Phòng khách và phòng ăn chỉ cách nhau một cái quầy bar cao một mét.

Cho nên, từ vị trí ghế sa lon mà quay đầu lại, là có thể nhìn thấy toàn bộ phòng ăn.

Lúc này, Giang Chu đưa lưng về phía phòng khách, hắn vẫn cầm đầu vào ăn uống.

Hắn đã ăn hết bánh quây.

Nhưng tuân theo nguyên tắc không lãng phí lương thực, Giang Chu liền kéo cái bát của Hoàng Kỳ đang ăn dở đến trước mặt mình, rồi bắt đầu vui vẻ ăn uống.

Bên kia, mẹ kế của Hoàng Kỳ nhìn chằm chằm vào màn hình tivi mà sửng sốt một lúc lâu.

Mãi cho đến khi giọng nói của con gái vang lên, bà ta mới hít sâu một hơi, lấy lại tinh thần từ trong nỗi khiếp sợ.

Đùa gì thế???

Mình đang nằm mơ một giấc mơ vô cùng hoang đường đúng không?

Con ranh con chết tiệt kia đi ra ngoài học hai năm, dựa vào cái gì mà có thể quen biết một đại gia trăm tỷ chứ?

Hơn nữa, đại gia này còn trẻ tuổi như vậy, thậm chí còn chưa tốt nghiệp đại học nữa.

Trăm tỷ đó, số lượng này vượt xa tất cả tài sản của Hoàng gia cộng lại, thậm chí là vượt xa rất nhiều.

Nhưng điều quan trọng nhất là, người này đã có tài sản trăm tỷ, còn đích thân đến cửa để đón Hoàng Kỳ?

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì mà đàn ông tốt đều bị hai mẹ con bọn họ chiếm hết?

Hai mẹ con bọn họ có năng lực đặc thù nào để hấp dẫn cao phú soái sao?!

(cao phú soái= cao ráo đẹp trai nhiều tiền)

“Không xem nữa!”

“Đổi kênh!”

Mẹ kế của Hoàng Kỳ cầm điều khiển từ xa để đổi kênh mà không quan tâm con gái ngăn cản.

Bà ta thực sự đã hận đến ngứa răng rồi.

Nếu như còn xem nữa, hiểu thêm về cái gọi là ở trên người Giang Chu nữa, thì có lẽ bà ta sẽ càng khó chịu và tức giận hơn nữa.

Lúc này, ánh mắt mẹ kế nhìn chằm chằm về phía trước, rồi từ từ trở nên thâm thúy hơn.

Bà ta vốn cho rằng Giang Chu là một tên nghèo hèn.

Nên muốn gả Hoàng Kỳ cho Giang Chu, để cho Hoàng Kỳ không còn chỗ dựa vững chắc, bà ta sẽ có thể làm chủ Hoàng gia.

Nhưng bây giờ thì không được.

Chuyện quan trọng nhất bây giờ là, tuyệt đối không thể để Hoàng Kỳ đi chung với Giang Chu được.

Chương 785: Gả Hoàng Kỳ cho tên Giang Chu nghèo hèn này cũng được! (2)

Có một người đàn ông có tài sản trăm tỷ làm chỗ dựa vững chắc.

Vậy chờ Hoàng Ngọc Trân giao công ty cho Hoàng Kỳ, bà ta có thể sống yên ổn ở cái nhà này sao?

Con ranh con chết tiệt kia rất ác độc, chắc chắn sẽ đuổi bà ta về nhà mẹ đẻ.

Trong khi đầu óc mẹ kế đang điên cuồng vận chuyển, nhà vệ sinh bên đối diện bỗng nhiên mở ra.

Đặng Hiên đi vệ sinh xong, liền bước nhanh đến phòng khách.

“Cô, bồn cầu trong nhà vệ sinh bị tắc rồi, cháu vừa mới thông xong, bây giờ thì đã ngon lành rồi.”

“Cháu nói cái gì cơ?”

“Thông bồn cầu nha, đây là phương pháp dùng khí nén để thông cống mà cháu học được ở trên TouTiao.”

“Đặng Hiên, có phải cháu bị bệnh hay không? Nhà chúng ta có người làm, cháu thông bồn cầu làm cái gì? Cháu là cháu của cô, ai bảo cháu làm mấy chuyện đó?”

Mẹ kế của Hoàng Kỳ nhìn cháu trai, lại nghĩ đến Giang Chu vừa tràn đầy tự tin mà diễn thuyết ở trên tivi, trong lòng bà ta lập tức giận không có chỗ phát tiết.

Nếu như cháu trai của mình có tài sản trăm tỷ, vậy mình có thể kiêu ngạo mà chống nạnh rồi.

Cần gì phải ở đây để cho con ranh chết tiệt kia nói xỏ nói xiên chứ.

Kết quả là cái tên ngu xuẩn này còn đắc ý vì biết thông cống nữa.

Loại tương phản này, sao có thể để cho bà ta không phần nộ cho được!

Cùng lúc đó, Đặng Hiên cũng ngán người khi bị cô mình mắng.

Có chuyện gì thế này?

Lần trước đến đây, mình thuận tay sửa cái bóng đèn trong phòng vệ sinh, cô và chú vẫn còn khen mình hiểu chuyện.

Tại sao kết cục lần này lại tương phản nhiều như vậy chứ?

“Cô, có chuyện gì sao?”

“Đặng Hiên, cô nói cho cháu biết, mặc kệ thế nào thì cháu cũng phải theo đuổi được Hoàng Kỳ.”

Đặng Hiên bỗng nhiên nhếch mép lên: “Chuyện này là đương nhiên rồi, trừ cháu ra thì em họ còn có thể thích ai khác được chứ, tên Giang Chu kia căn bản là không có sức cạnh tranh.”

Mẹ kế của Hoàng Kỳ nhìn không được mà nguýt Đặng Hiên một cái: “Không nên coi thường đối thủ của mình.”

“Chỉ bằng tên đó? Tên đó mà cũng gọi là đối thủ à?!”

Trong khi hai người nói chuyện.

Giang Chu đã rời khỏi nhà ăn, cất bước đi đến phòng khách.

Trong tay hắn còn cầm nửa quả chuối tiêu, trong miệng cũng đang nhai nhóp nhép.

“Đối thủ cái gì?”

Đặng Hiên nhìn thoáng qua Giang Chu: “Tại sao cậu vẫn chưa đi?”

Giang Chu giơ chuối tiêu trong tay lên: “Sau khi ăn xong là phải tráng miệng mà.”

“Cậu...cậu cmn là quý đỏi đầu thai à?”

“Không kém bao nhiêu đâu, dù sao tôi cũng ngồi máy bay mấy tiếng, không uống được giọt nước nào.”

Đặng Hiên tức đến hộc máu: “Cô, cháu gọi người đuổi tên này ra ngoài nhé? Tên này đứng ở đây chướng mắt quá.”

“Chuyện này...”

Lúc này, mẹ kế của Hoàng Kỳ lặng lẽ liếc nhìn Giang Chu một cái, đột nhiên cảm thấy hơi căng thẳng.

Bà ta biết, bản thân mình đang chột dạ.

Vì sao?

Bởi vì bà ta phát hiện, người mà mình chế giễu nửa ngày trời này, lại là một người có giá trị con người trăm tỷ.

Một người đàn bà, dù có cường thế đến đâu thì cũng không thể quát tháo một người như vậy được.

Cùng lắm thì là giả vờ bình tĩnh, nhưng tuyệt đối không có can đảm để trở mặt.

Bởi vì làm một kẻ địch với một người như vậy, là một lựa chọn rất không sáng suốt.

“Đặng Hiên, cháu đi tưới hoa ở ngoài vườn một chút đi.”

“???”

Mặt Đặng Hiên đầy vẻ mờ mịt.

Không phải nói Hoàng gia có người làm sao?

Không phải nói họ hàng của mình thì không nên làm mấy chuyện này sao?

Cô cô ... Cô mắc hội chứng thời mẫn kinh rồi à?

Cùng lúc đó, trong thư phòng ở tầng hai.

Hoàng Ngọc Trân cao to lực lưỡng ngồi sau bàn, ông hít sâu một hơi, nhìn con gái đang ngồi trước mặt.

“Con nhất định phải qua lại với tên nhóc kia sao?”

“Cha, cái gì gọi là nhất định phải, con rất yêu thích Giang Chu, được chứ? Loại chuyện này căn bản là không được lựa chọn.”

Hoàng Ngọc Trân trợn mắt nhìn: “Con còn nhỏ như vậy, biết cái gì gọi là yêu với thích?”

Hoàng Kỳ hơi cau mày: “Con đã 20 tuổi rồi, vậy mà còn nhỏ?”

“Chẳng lẽ con cho rằng mình đã trưởng thành?”

“Cha đừng quên, khi cha đưa Đặng Dĩnh về nhà, con đã hỏi cha là vì sao, cha cũng nói là con còn nhỏ, không hiểu được, chẳng lẽ trong lòng cha, con là người vĩnh viễn không trưởng thành, vĩnh viễn không có quyền lợi quyết định à?”

Hoàng Ngọc Trân xiết chặt tay lại: “Được, cha tin rằng con thích tên nhóc đó, chúng ta không nói chuyện này vội.”

Hoàng Kỳ khoanh tay trước ngực, trên mặt hiện lên vẻ kiêu ngạo: “Cha nói cái gì thì con cũng không thay đổi ý định của mình đâu.”

Hoàng Ngọc Trân hít sâu một hơi: “Mẹ kế của con đã gả cho cha 15 năm rồi, con có biết vì sao cha và mẹ kế của con vẫn không có con không?”

Hoàng Kỳ hơi quay đầu lại: “Con làm sao mà biết được.”

“Là bởi vì cha không muốn để cô ta có con.”

“???”

Hoàng Ngọc Trân yên lặng một lát: “Gia sản của cha là dành cho con, cho nên mẹ kế của con không thể có con được.”

Hoàng Kỳ tròn tròn mắt lên: “Cha giờ trò với Đặng Dĩnh?!”

Chương 786: Phía sau con là đại gia trăm tỷ!

Hoàng Ngọc Trân thần nhiên nói: “Không sai, có thuốc tránh thai trong món Tổ Yến mà cô ta ăn hàng ngày.”

Hoàng Kỳ sửng sốt một chút, hiển nhiên là có hơi giật mình: “Là vì chuyện gia sản sao?”

Hoàng Ngọc Trân gật đầu, cầm chén trà lên: “Con là con gái duy nhất của cha, cha vẫn phân biệt được thân và sơ.”

“Nhưng mà cha có thể sinh thêm một đứa con nữa với Đặng Dĩnh mà, chuyện đó không phải chuyện tốt với cha sao?”

“Không, cha chỉ cần một đứa con gái là đủ rồi.”

Lông mi của Hoàng Kỳ hơi run lên: “Cha...”

Hoàng Ngọc Trân thở dài, có vẻ hơi uể oải: “Mấy năm nay, mẹ kế của con vẫn muốn đưa tay vào trong công ty, cha giả vờ như không biết, nhưng thật ra là đang âm thầm ngăn cản.”

“Cha định chờ con tốt nghiệp đại học xong, liền từng bước từng bước mà giao công ty cho con, chặt đứt suy nghĩ của Đặng Dĩnh.”

“Bây giờ con cũng học đến năm hai đại học rồi, có hai năm nữa là sẽ tốt nghiệp, nhưng tại sao con lại tìm bạn trai vào giai đoạn mấu chốt này chứ?”

Hoàng Kỳ nghe thấy thế thì cũng không hiểu lắm: “Chuyện con tìm bạn trai có mâu thuẫn gì với việc tiếp quản công ty sao?”

“Con tìm bạn trai, chính là bát nước đã đổ đi! Đám cổ đông kia sẽ đồng ý sao?”

“Dựa vào cái gì mà bọn họ lại nghe Đặng Dĩnh?”

“Đó là bởi vì mẹ kế của con rất có tâm cơ, sau mười mấy năm bày mưu nghĩ kế, đã có ít nhất một phần ba người trong hội đồng quản trị ủng hộ cô ta rồi.”

Hoàng Kỳ càng nghe càng cảm thấy căm tức: “Vậy con phải mất bao lâu mới có thể tiếp quản công ty?”

Hoàng Ngọc Trân suy nghĩ một chút: “Cha định để con làm từ cơ sở, để con hòa mình với tầng dưới chót của công ty, sau đó từ từ đi lên, như vậy thì con không phải là người bỗng dưng xuất hiện nữa, hơn nữa con cũng có mạng lưới quan hệ riêng của mình.”

“Vậy chẳng phải là rất lâu sao?”

“30 tuổi thôi.”

“???”

“Cha tin rằng có thể giao toàn bộ công ty vào tay con khi con trước 30 tuổi.”

“30 tuổi...?” Hoàng Kỳ nghe xong liền ngơ ngác, lập tức điên cuồng lắc đầu: “Con không muốn, con không muốn làm gái ế đến 30 đâu.”

Hoàng Ngọc Trân khẽ cau mày: “30 tuổi mà sở hữu một công ty đã lên sàn, đây là trẻ đến mức không thể trẻ hơn rồi.”

“Nhưng mà 30 tuổi thì con đã già rồi, muốn sinh con cũng đã khó rồi.”

“Vậy là con hy vọng cha giao gia sản nhà mình cho Đặng Dĩnh?”

“Không được không được, con không muốn cho bà ta.”

“Vậy thì phải làm theo lời cha nói.”

Hoàng Kỳ suy nghĩ một lúc lâu, trên mặt tự nhiên nổi lên một vết đỏ ửng: “Vậy con có thể yêu đương vụng trộm với Giang Chu không?”

Sắc mặt Hoàng Ngọc Trân lập tức âm trầm hơn không ít: “Con cho rằng đám người trong hội đồng quản trị đều là người ngu à?”

“Vậy thì con cũng không cần nữa!”

“Tên nhóc kia tốt như vậy sao, tốt đến mức con từ bỏ nhiều như vậy?!”

Hoàng Ngọc Trân cảm thấy rất khó hiểu với lựa chọn của con gái.

Mặc dù công ty nhà mình không phải công ty hàng đầu cả nước, nhưng nói thế nào thì nó vẫn là một công ty đã lên sàn.

Tổng tài sản cộng lại cũng phải hơn mười tỷ là ít.

Vàng ròng bạc trắng đặt ở đây, thế mà lại không bằng một tên nhóc đến từ một địa phương nhỏ?

“Ồ, con hiểu rồi, thì ra là bởi vì những thứ này, cho nên cha đã đuổi hết tất cả đám con trai theo đuổi con trong những năm gần đây?”

Hoàng Ngọc Trân gật đầu: “Người làm đại sự, không thể chìm đắm trong nhi nữ tình trường được.”

Hoàng Kỳ cắn môi: “Nếu như con đồng ý, vậy con sẽ phải giữ khoảng cách với Giang Chu, mãi cho đến khi con 30 tuổi?”

“Ừm.”

“Không được.”

“Nếu như tên nhóc đó thích con thật lòng, vậy nhất định sẽ chờ con!”

Hoàng Kỳ nghe thấy câu này, không khỏi âm thầm hàm hừ vài cái.

Cha, là do cha không biết đó thôi.

Giang Chu này có rất nhiều bạn gái.

Ngày hôm nay đi kiếm người này, ngày mai lại đi tìm người kia.

Nói không chừng một ngày còn chơi cả người này lẫn người kia luôn.

Nếu như không tiết chế, nói không chừng còn không dẫn vật được đến 30 tuổi ý chứ...

Chẳng may không chờ được đến 30 tuổi thì làm sao bây giờ?

Mình còn chưa được yêu thương, đã phải nhận loại kết cục đó sao?

Không được không được, tuyệt đối không được!

“Con không muốn, cha đổi một biện pháp khác đi!”

Hoàng Ngọc Trân thở dài: “Biện pháp thì đúng là có biện pháp, nhưng con tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

Hai mắt Hoàng Kỳ sáng lên: “Biện pháp gì? Cha nói trước xem nào.”

“Rời khỏi Giang Chu, tìm một công tử hoặc thiếu gia nhà giàu nào đó có gia cảnh không khác gì Hoàng gia chúng ta.”

“Như vậy là được á?”

Hoàng Ngọc Trân gật đầu: “Nếu như con có một người bạn trai như vậy, tương đương với chuyện công ty chúng ta có thêm một đồng bạn đáng tin cậy, đám người trong hội đồng quản trị nhất định sẽ cam tâm tình nguyện giúp đỡ con, nói không chừng con giúp đỡ con hết mình luôn ý chứ.”

“Là như vậy à...”

“Nhưng mà con sẽ không đồng ý, đúng không? Con đã nói mình thích Giang Chu mà.”

Hoàng Kỳ cắn môi yên lặng một lát: “Ví dụ nha, con nói là ví dụ, ví dụ như...”

Chương 787: Phía sau con là đại gia trăm tỷ! (2)

Hoàng Ngọc Trân hơi mờ mịt, không hiểu con gái đang muốn nói cái gì.

Hoàng Kỳ nói tiếp: “Nếu như con tìm một người bạn trai có giá trị con người còn cao hơn cả cha thì làm sao bây giờ?”

“Đám người kia sẽ yêu con đến chết luôn.”

“Ra là vậy...”

Hoàng Kỳ bỗng nhiên cười duyên một tiếng, áp lực trên người lập tức biến mất hết.

Người nàng thích là một đại gia trăm tỷ nha!

Là người có giá trị con người còn cao hơn cha của nàng nhiều lắm.

Hơn nữa, còn là người tự kiếm tiền chứ không phải công tử thiếu gia nhà giàu gì cả.

Tất cả tài sản và danh tiếng đều thuộc về bản thân.

Người mình thích chính là một người đàn ông ưu tú như vậy đây.

Chỉ cần chạm đến đàn ông này, thì dường như tất cả khó khăn đều tan thành mây khói.

“Con... Con cười cái gì?”

Hoàng Ngọc Trân không hiểu ra sao, không hiểu con gái mình cười cái gì nữa.

Rõ ràng là vừa rồi còn tỏ vẻ tâm sự nặng nề, tại sao bây giờ lại thản nhiên như không, thậm chí còn có chút vui sướng nữa?

Chẳng lẽ con bé đã quyết định rời khỏi Giang Chu, đi tìm một công tử nhà giàu?

“Cha, cha không cần để ý nữa, chỉ có trẻ con mới lựa chọn, người trưởng thành là phải muốn hết, Giang Chu và công ty, con sẽ không bỏ qua cái nào cả!”

“Kỳ Kỳ, con không thể hành động theo cảm tính như vậy được.”

“Con mới không có!” Hoàng Kỳ cắt đứt lời nói của cha: “Cha không cần lo lắng, đám người trong hội đồng quản trị kia, nhất định sẽ yêu thích con gái của cha.”

Hoàng Ngọc Trân: “???”

“Được rồi, hôm nay nói đến đây thôi, con muốn ra ngoài chơi rồi.”

“Con định đi đâu à?”

“Khó khăn lắm Giang Chu mới đến Tây Châu một chuyến, còn muốn dẫn Giang Chu đi dạo một chút.”

Hoàng Kỳ nói xong, liền chạy ra khỏi thư phòng của Hoàng Ngọc Trân.

Hoàng Ngọc Trân nhìn thấy cảnh này, ông cảm thấy rất là khó hiểu.

Ông đã nói rõ ràng với con gái rồi, tại sao con bé lại làm như không có chuyện gì vậy nhỉ?

Trẻ con quả nhiên chính là trẻ con.

Căn bản là không hiểu được sự nghiêm trọng của vấn đề!

Một lúc lâu sau, Hoàng gia từ từ yên tĩnh như bình thường.

Hoàng Ngọc Trân rời khỏi thư phòng, bỗng nhiên gặp phải Hoàng Hình Nhi đang tràn đầy hưng phấn ở hành lang.

“Cha, chào buổi trưa nha.”

“Ừm, con đi đâu vậy?”

“Con về phòng làm bài tập.”

Hoàng Hình Nhi giơ cuốn sách trong tay lên, bày ra trước mặt cho Hoàng Ngọc Trân xem.

Trên đó còn viết một cái tiêu đề.

“Cảm nghĩ sau khi xem Người diễn thuyết siêu cấp: Ông anh rẻ tởm phủ trăm tỷ của tôi.”

Tâu Châu là một thành phố nổi tiếng về ‘diễm ngộ’.

Đây chính là chuyện Giang Chu tìm hiểu được ở trên Baidu.

Đương nhiên, cái thành phố này cũng không làm cho hắn thất vọng.

Chỉ là những chiếc eo thon gọn lắc lư đầy đường này đã khiến cho người ta thần hồn điên đảo rồi.

Còn những cặp đùi đẹp thon dài bị những lớp vải mỏng manh trói chặt kia thì không thềm nói rồi.

Một giờ chiều.

Sau khi rời khỏi Hoàng gia, Giang Chu ngồi xỏm ở trên đường.

Ánh mắt bay qua bay lại, tìm kiếm những cặp đùi và tất chân xinh đẹp ở trên phố.

Năm phút sau, Hoàng Kỳ cầm hai cái kem ốc quế đi qua, nhét một cái vào tay hắn.

“Ngồi ăn kem ốc quế ở đầu đường, đây là một trong những chuyện mình giỏi nhất.”

Ánh mắt của Giang Chu đảo qua những đôi chân đẹp đều đặn kia, không khỏi gật đầu một cái: “Công nhận là rất giỏi.”

Hoàng Kỳ nheo mắt lại, hung hăng tiến lại gần mặt Giang Chu: “Bạn xác định là chúng ta đang nói cùng một chuyện sao?”

“Đại khái là vậy.”

“Ánh mắt của bạn quá hạ lưu.”

Giang Chu lau nước bọt ở mép: “Trên thực tế, nội tâm của mình còn hạ lưu hơn ánh mắt ngàn vạn lần.”

Hoàng Kỳ đỏ mặt, nhin không được mà đánh hắn một cái: “Bạn đừng có thẳng thắn và thành thật như thế được không? Làm người ta rất xấu hổ nha.”

“Mình ngấm chân người khác, bạn xấu hổ cái lông gì?”

“Không đề ý đến bạn nữa.”

Giang Chu cắn miếng kem ốc quế, sau đó chậm rãi đưa tay ra như không có chuyện gì xảy ra.

Nhân lúc Hoàng Kỳ không chú ý, liền xốc váy của nàng lên một chút.

“Ah? Lại là hello kitty?”

“Bạn... bạn là tên khốn khiếp.” Hoàng Kỳ hoảng hốt đè váy xuống, kẹp chặt chân lại: “Mình sẽ mách cha của mình!”

Giang Chu nghĩ đánh cánh tay to như bắp đùi mình của Hoàng Ngọc Trân, nhất thời lại cảm thấy lạnh sống lưng.

“Nếu dám mách lẻo, chiều nay đừng về Thượng Kinh nữa.”

“Đồ háo sắc.”

“Bản tính của quân tử thôi.”

“Trước kia bạn không đến mức này mà, tại sao bỗng nhiên lại trở nên hư hỏng như vậy chứ?”

“Mình đi ngàn dặm xa xôi đến Tây Châu, bị mẹ kế của bạn giễu cợt cả một buổi, không nên thu chút lãi à?”

Hoàng Kỳ nhớ đến vẻ mặt của mẹ kế, nhin không được mà bĩu môi: “VẬY...vẬY chỉ cho bạn xem một lần này thôi nhé.”

Mặt Giang Chu đầy ngông cuồng mà nhìn nàng: “Bạn muốn cho mình xem lần nữa thì mình cũng không nhìn.”

“VÌ sao?”

“Mình không có hứng thú với phong cách nhà trẻ.”

Chương 788: Đậu xanh, mình là máy thu gặt cô em vợ sao?

Hoàng Kỳ tức giận: “Bạn mới là phong cách nhà trẻ, con gái đều mặc như vậy, được chứ?!”

“Đều? Ha hả, ngay cả Phùng đáng yêu cũng không mặc cái loại phong cách này, được chứ?”

Mặt Hoàng Kỳ đỏ lên, cắn môi nói: “Vậ...vậ Tư Nhược mặc cái gì?”

“Minh không nói cho bạn đấy, ha ha!”

“Vương Bát Đản.”

Giang Chu cắn miếng kem ốc quế, chợt chuyển đề tài: “Cha của bạn nói cái gì với bạn trong thư phòng vậy?”

Hoàng Kỳ buông tay đang đề làn váy, khép chặt chân hơn: “Cha nói sẽ giao công ty cho mình trước khi mình 30 tuổi.”

“Vậ mẹ kế của bạn thì sao?”

“Có mình ở đây, bà ta đừng hòng lấy được một xu.”

Giang Chu nhin không được mà hỏi chuyện mình vẫn tò mò: “Vì sao bạn lại ghét mẹ kế của bạn nhiều như vậy? Bà ta đã làm gì không tốt với bạn à?”

Hoàng Kỳ yên lặng một chút, hai mắt nổi lên một tia cảm xúc khó phân biệt: “Người phụ nữ Đặng Dĩnh này từng là bạn tốt nhất của mẹ mình.”

“Hả?”

“Sau đó bà ta lừa mẹ mình, rồi chuốc cha mình say.”

Giang Chu nhin không được mà tròn tròn mắt: “Ngông cuồng thế cơ á? Nói tỉ mỉ xem.”

Hoàng Kỳ không khỏi véo lỗ tai của hấn: “Mình nói tỉ mỉ kiểu gì, khi đó mình mới có mấy tuổi thôi mà.”

“Vậ sao đó thì sao?”

“Mẹ mình không chịu nổi loại đả kích này, liền ly hôn với cha mình, còn Đặng Dĩnh thì thuận lý thành chương mà tiến vào nhà.”

“Vậ mẹ của bạn đâu...?”

“Không biết, hoàn toàn không có tin tức gì, giống như là biến mất luôn vậy.”

Giang Chu gạt đầu, giờ hấn mới hiểu mối quan hệ rắc rối và phức tạp của Hoàng gia.

Thì ra là chị em tốt mượn rượu để cướp chồng bạn.

Bảo sao Hoàng Kỳ lại thù hận người phụ nữ kia như vậy.

Bởi vì dưới cái nhìn của nàng, người phụ nữ này chính là người làm cho nàng mất mẹ.

Giang Chu khẽ thở dài một hơi, đứng dậy phủi quần, sau đó nhìn về phía Hoàng Kỳ.

“Đi thôi, về nhà thu dọn hành lý đi, mình đưa bạn về Thượng Kinh.”

“Đi luôn bây giờ á? Mình còn định tối nay sẽ dẫn bạn đi chơi nữa mà.”

“Không thể không thể, mình sợ mình không nhịn được, tối nay liền đi ba ba ba.”

Mặt Hoàng Kỳ đầy vẻ mờ mịt: “Ba ba ba là cái gì?”

Giang Chu nghe thấy thế, trong đầu liền hiện lên cái tấm biển hiệu mê người kia.

“Mình cũng không hiểu nó có ý gì, nhưng lại rất muốn đi vào xem, giống như là bị trúng tà vậy.”

Khi hai người đi trở về Hoàng gia.

Hoàng Ngọc Trân đang ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng khách.

Mà Hoàng Hinh Nhi thì ngồi ở đối diện, mặt mũi tràn đầy hưng phấn mà nói gì đó với ông.

Theo thời gian trôi qua, Hoàng Ngọc Trân lúc thì cau mày, khi thì giãn ra...

Có đôi khi còn không nhịn được mà phát sinh ra những âm thanh ‘hít hà’.

Tập đoàn khổng lồ chế cổ phần Chu Tinh...?

Một công ty chỉ dùng hai năm để có được khối tài sản trăm tỷ?

Công ty của Hoàng gia làm ngành xuất nhập cảng, nên căn bản là không có quá nhiều hiểu biết về ngành nghề internet.

Có điều, không biết thì không biết, nhưng ông vẫn cứ cảm thấy rất khiếp sợ.

Cái ngành internet này bây giờ kiếm được nhiều tiền như vậy sao?

Đúng lúc này, cửa biệt thự bị đẩy ra.

Hoàng Kỳ phất tay ném ví lên ghế sa lon, rồi chạy lên trên lầu.

“Kỳ Kỳ, con làm gì vậy?”

“Con muốn thu dọn đồ đạc, tối nay sẽ về Thượng Kinh với Giang Chu.”

Hoàng Ngọc Trân há hốc mồm, vô thức muốn phủ quyết ý tưởng của con gái.

Nhưng mà lần này, lời đến bên mép thì ông lại thu về.

Nếu như tài sản của Giang Chu đã là trăm tỷ.

Như vậy Hoàng Kỳ đi theo Giang Chu chưa chắc đã không phải là một lựa chọn tốt.

Dù sao thì có vẻ như con gái mình cũng rất thích Giang Chu.

Cùng lúc đó, Giang Chu chậm rì rì đi vào phòng khách, lễ phép mà cất tiếng chào hỏi Hoàng Ngọc Trân.

“Chú Hoàng, đã lâu không gặp.”

Hoàng Ngọc Trân không giải thích được mà liếc nhìn Giang Chu một cái.

Đã lâu không gặp?

Đã lâu không gặp cái em gái cậu.

Một ngày đến hai chuyến.

Hoàng gia của tôi sắp trở thành phòng tắm của cậu rồi.

“Ngồi đi, tôi lên xem Kỳ Kỳ một chút.”

“Được, ngài cứ làm việc của ngài đi.”

Hoàng Ngọc Trân gật đầu, cất bước đi lên tầng hai.

Cùng lúc đó, Hoàng Hình Nhi có hơi xấu hổ mà liếc mắt nhìn Giang Chu.

Sau đó lại liếc mắt nhìn, lại liếc mắt nhìn...

A...!

Còn đẹp trai hơn cả trên ti vi nữa.

Nàng nhin không được mà đứng lên, chạy vào nhà bếp rót chén nước, rồi lại lon ta lon ton chạy trở về.

“Anh... anh rể, uống trà.”

“Ồ, cảm ơn em, em là Hình Nhi đúng không?”

Hoàng Hình Nhi cắn môi gật đầu, gò má nhất thời đỏ lên với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Không chờ Giang Chu nói câu tiếp theo, cô bé này đã thở hắt lên, rồi hoảng hốt chạy ra khỏi phòng khách.

Hả??

Mặt Giang Chu đầy mờ mịt.

Mặt đỏ là sao vậy?

Hình như dạo này con hàng đàn độn Phùng Y Nhất cũng như vậy.

Đậu xanh rau muống.

Mình cmn là máy thu gặt cô em vợ à?

Chương 789: Đánh nó, đánh chết con ranh con này đi!

“Ông xã, rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì?”

“Tên Giang Chu kia chỉ là một tên nhãi nghèo hèn, tại sao anh lại có thể cho Kỳ Kỳ đi với tên đó chứ?”

“Đặng Hiên không tốt sao?”

“Tốt xấu gì Đặng Hiên cũng có công ty, có thể để cho Kỳ Kỳ không lo cơm áo gạo tiền mà.”

“Hơn nữa, Đặng Hiên là cháu của em, cũng coi như là hiểu rõ nhau, Kỳ Kỳ gả qua đó sẽ không sợ bị bắt nạt.”

“Anh đừng thấy em chỉ là mẹ kế, nhưng em cũng suy nghĩ cho Kỳ Kỳ mà.”

“Con gái lớn rồi, làm việc tùy hứng là chuyện bình thường.”

“Thế nhưng chúng ta làm cha mẹ, không thể để bọn nhỏ làm ầu được, anh thấy có đúng không?”

Trong thư phòng trên lầu hai.

Hoàng Ngọc Trân vừa mới đi lên đã nhìn thấy vợ và cháu trai.

Sau đó, bỗng nhiên bị nói cho một trận.

Đặng Dĩnh nói liên tục không ngừng nghỉ, không khác gì súng máy liên thanh cả.

Cứ nhà là bà ta hoàn toàn chưa xem cái chương trình kia với con gái mình vậy.

Mở miệng ngáp miệng là hạ thấp Giang Chu không đáng một đồng.

Mà Đặng Hiên nghe thấy cô mình nói như vậy, cũng không nhin được mà mở miệng: “Chú, cô nói rất đúng.”

“Kỳ Kỳ đi với cháu, ít nhất cũng sẽ trải qua cuộc sống giàu có.”

“Còn cái tên Giang Chu kia thì chỉ là một sinh viên nghèo, không có gì cả.”

“Cha mẹ cũng chỉ là nhân viên quèn trong cơ quan đơn vị mà thôi, nói không chừng sau này mua nhà còn phải trả góp nữa.”

“Sao ngài có thể yên tâm giao Kỳ Kỳ cho một người như vậy chứ?”

“Kỳ Kỳ đã quen với cuộc sống của đại tiểu thư rồi, đến khi chịu khổ thì nhất định sẽ hối hận.”

Đặng Hiên nói rất thành khẩn, biểu cảm thì tràn đầy lo lắng với tương lai của Hoàng Kỳ.

Anh ta khác với Đặng Dĩnh tâm tư sâu như biển, anh là cảm thấy Giang Chu là một tên nghèo hèn thật.

Hơn nữa còn là loại Tú Tài nghèo hèn, tự cho là mình siêu phàm, hơn người.

Hoàng Ngọc Trân mở miệng: “Được rồi, hai người đừng nói nữa.”

“Chuyện của Kỳ Kỳ, tôi tự có tính toán của mình!”

Hoàng Ngọc Trân quay người đi xuống lầu, sau đó cầm một đôi dép lê bằng nhung có hai màu trắng và hồng lên.

Đặng Dĩnh và Đặng Hiên thấy thế liền liếc mắt nhìn nhau, biểu cảm cũng hơi kinh ngạc.

“Ông xã, Kỳ Kỳ cũng đã lớn rồi, anh đừng đánh con bé nha.”

“Đúng vậy, chú, em gái cũng có lòng tự trọng, chú nhất định đừng làm như vậy!”

“Chẳng may đánh nặng quá, vậy tết này cũng không yên ổn rồi.”

“Chú, chú ngàn vạn lần đừng hành động theo cảm tính, cháu sẽ đi khuyên em họ mà.”

“Đúng thế, để Đặng Hiên đi khuyên bảo Kỳ Kỳ, đỡ dành một chút là không sao rồi.”

Đặng Dĩnh vừa nói chuyện, lại vừa nhìn đôi dép lê ở trong tay Hoàng Ngọc Trân.

Con ranh con chết tiệt này sắp bị ăn đòn rồi à?

Vậy thì tốt quá rồi!

Hoặc là cha con cãi nhau, rồi con ranh con chết tiệt này bỏ nhà ra đi.

Hoặc là đánh cho con ranh này ngoan ngoãn gả cho cháu trai mình.

Hai cái kết quả này, đều là kết quả bà ta muốn!

Có điều, tuy bà ta rất hy vọng Hoàng Ngọc Trân đánh Hoàng Kỳ, nhưng là một người mẹ kế, bà ta không thể nói như vậy ở ngoài miệng được.

Chẳng những không thể nói như vậy, mà còn phải khuyên bảo một phen.

Điều này làm cho nội tâm của Đặng Dĩnh thấy rất khó chịu.

Bà ta hy vọng Hoàng Ngọc Trân không nên nghe lời khuyên bảo của mình, mà trực tiếp đi lên đánh một trận mới tốt.

Làm cho con ranh con chết tiệt suốt ngày tranh luận và đối đầu với mình kia phải ngoan ngoãn và ngậm miệng lại.

Đúng lúc này, cửa phòng đối diện bỗng nhiên bị đẩy ra.

Két một tiếng.

Hoàng Kỳ thu dọn đồ đạc xong liền đi ra, tay phải còn kéo một cái va li.

Nàng nhìn thấy ba người ở ngoài cửa thì dừng bước lại.

Sau đó, nàng nhìn dáng vẻ của cha mình, lại nhìn về phía mẹ kế đang tràn ngập chờ mong kia, khuôn mặt nhất thời âm trầm xuống.

“Cha, con nhất định phải đi Thượng Kinh, mặc kệ cha nói cái gì đều vô dụng!”

“Hơn nữa, con có biện pháp giải quyết vấn đề mà cha lo lắng, nhưng bây giờ đang có người ngoài ở đây, cho nên con không tiện giải thích, chờ con đến Thượng Kinh xong liền gọi điện thoại cho cha!”

Hoàng Ngọc Trân tiến lên một bước, nhìn chăm chăm vào hai mắt của con gái: “Nhất định phải đi à? Ăn tết ở nhà không được sao?”

Hoàng Kỳ không khỏi liếc mắt nhìn mẹ kế: “Ăn tết ở nhà? Chờ con và người nào đó cãi nhau một trận sao? Nhiều năm như vậy rồi, có tết âm lịch năm nào mà không cãi nhau một trận chứ?”

“Thì ra con vẫn không thấy vui khi ở nhà...”

“Mẹ con mất tích rồi, con lại phải gọi người phụ nữ phản bội mẹ là mẹ, cha không cảm thấy chuyện này có hơi không thích hợp sao?”

“Trước kia con không có nói với cha...”

Hoàng Kỳ hít sâu một hơi: “Trước kia con là trẻ con, không có quyền lợi quyết định chuyện gì, nhưng bây giờ con đã trưởng thành.”

Đặng Dĩnh tức đến ngứa cả chân răng: “Ý của con là, cánh cứng cáp rồi? Có thể tự ý làm gì thì làm? Con thật sự là thứ không có lương tâm, những thứ con ăn dùng, học phí con đi học... Có thứ nào không phải là của chúng ta chứ?”

“Tôi ăn uống của cha tôi, không có liên quan gì với bà.”

Chương 790: Đánh nó, đánh chết con ranh con này đi! (2)

“Con...” Đặng Dĩnh tràn đầy tức giận mà nhìn về phía Hoàng Ngọc Trân: “Ông xã, đưa con gái lão lêu như vậy, anh không cố gắng quản giáo là không được.”

Hoàng Kỳ không khỏi lộ ra nụ cười nhạt: “Cái đuôi hồ ly của bà cũng lộ ra rồi kìa.”

“Câm miệng!”

Đúng lúc này, Hoàng Ngọc Trân liền gầm nhẹ một tiếng, cắt đứt cuộc đối thoại của hai người.

Sau đó, ông siết chặt dép lê, cất bước đi về phía con gái mình.

Hoàng Kỳ nhìn thấy cảnh này, lại quật cường mà hất cằm lên.

“Cha đánh con đi, tốt nhất là nhanh một chút, con còn phải chạy ra sân bay nữa.”

Đặng Dĩnh đã chờ mong đến mức không chịu nổi rồi, thậm chí nội tâm còn không nhịn được mà bắt đầu nhảy nhót hoan hô.

“Ông xã, đánh con bé một lần, để cho con bé nhớ lâu cũng tốt!”

Hoàng Kỳ híp mắt nhìn người cha càng ngày càng gần, nàng không có ý định lùi bước.

Đúng lúc này, Hoàng Ngọc Trân dừng bước lại.

Ông khẽ thở dài một hơi, đưa dép lê trong tay cho nàng.

“Trời rất lạnh, Thượng Kinh là phương bắc, nhớ phải mặc quần áo ấm, đừng để bị lạnh.”

Hoàng Kỳ yên lặng một lát, tiếp nhận dép lê: “Cảm ơn cha.”

Hoàng Ngọc Trân mỉm cười: “Khách khí với cha làm gì, nhớ chăm sóc bản thân mình cho tốt là được.”

“Không có gì, Giang Chu sẽ chăm sóc cho con.”

Hoàng Kỳ cầm dép lê, cất bước đi qua hành lang, rồi trực tiếp đi xuống nhà.

Nàng cũng không tỏ vẻ đắc ý khi thắng lợi với bà mẹ kế kia.

Bởi vì dưới cái nhìn của nàng, chuyện này quá vô nghĩa.

Đặng Dĩnh nhìn thấy một màn này, không khỏi há hốc miệng.

“Ông xã, anh đang làm cái gì thế?”

“Anh thật sự cho phép Kỳ Kỳ đi với tên nhãi kia à?!”

Hoàng Ngọc Trân quay đầu, biểu cảm hồ hững mà nhìn về phía Đặng Dĩnh: “Tôi vừa giúp Hình Nhu làm bài tập về nhà, lại phát hiện một chuyện rất thú vị.”

Giọng nói của Đặng Dĩnh im bật, đôi mắt hơi trợn lên: “Bài... bài tập về nhà gì cơ?”

“Cô không biết à? Rõ ràng là cô cũng xem cái chương trình đó với Hình Nhu mà.”

Ánh mắt Đặng Dĩnh biến thành vô cùng khó tin.

Thì ra Hoàng Ngọc Trân đã biết thân phận của Giang Chu rồi.

Nhưng vẫn giả vờ không biết gì, rồi diễn kịch với mình.

Người đàn ông này, có thành kiến với mình từ bao giờ?

Lúc này, Hoàng Ngọc Trân dùng đôi mắt thâm thúy để nhìn bà ta một cái, sau đó quay người đi xuống nhà, định tiễn con gái ra ngoài.

“Bài tập về nhà? Bài tập về nhà gì?”

“Cô, Hình Nhi làm bài tập về nhà gì vậy?”

Lúc này, Đặng Hiên đang truy vấn Đặng Dĩnh như một tên ngốc.

Anh ta cảm thấy cuộc đối thoại vừa rồi rất kỳ lạ.

Rõ ràng là đang nói chuyện của Hoàng Kỳ, vì sao lại kéo lên người Hoàng Hình Nhi rồi?

Đặng Dĩnh quay đầu trừng mắt với Đặng Hiên một cái, bà ta càng ngày càng cảm thấy người cháu trai này là một tên phế vật.

Bản lĩnh không có, ngay cả đầu óc cũng cmn không có nốt!

“A, cô, cô đừng đi mà!”

Đặng Hiên nhìn thấy cô mình rời đi, nhất thời không hiểu ra sao.

Hình Nhi làm bài tập về nhà gì vậy?

Đây cmn rớt cuộc là chuyện gì?

“Hình Nhi?!”

“Hình Nhi, em ở đâu?”

“Bài tập của em đâu, lấy ra cho anh họ xem một cái nào!”

“Cảm nghĩ sau khi xem Người diễn thuyết siêu cấp: Ông anh rể tỷ phú trăm tỷ của tôi.”

Tác giả: Hoàng Hình Nhi.

Lớp 10 ban 3!

Ngày hôm nay xem người diễn thuyết siêu cấp, lại có rất nhiều cảm nghĩ.

Thành công đúng là một chuyện rất khó khăn.

Trên đường sẽ có rất nhiều khó khăn và trắc trở, cũng sẽ có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn. Nhưng chỉ cần nỗ lực và cố gắng, khẳng định là cuối cùng sẽ có thể thực hiện mục tiêu của mình. Giống như là ông anh rể đẹp trai của tôi.

Không sai.

Vị khách mời Giang Chu của tập này chính là anh rể của tôi.

Anh ấy là một tỷ phú có trăm tỷ, nhưng làm người lại rất thân thiện.

Cũng sẽ không ý vào thân phận và địa vị của mình bây giờ để bày ra dáng vẻ không ai bì nổi.

Lần đầu tiên tôi gặp mặt anh ấy, tôi đã bị anh ấy hấp dẫn.

Ngoài ra, bản thân anh ấy cũng đẹp trai hơn trên ti vi nhiều.

Nói tới nói lui, cũng là đáng về tao nhã và lễ độ.

Nhất là nụ cười như ánh mặt trời kia, quả thực là quá mê người.

Nhưng hình như mẹ và anh họ không thích anh ấy lắm, còn chê cười anh rề rất nghèo.

Nhưng rõ ràng là anh họ chỉ kiếm được 50 ngàn trong thời gian nửa năm trời mà?

Đây có coi như là một hành vi tự nói xấu bản thân mình không?

Thật sự là không thể tưởng tượng nổi nha.

Nhưng mà anh rề lại không hề đề ý chuyện này.

Đây đại khái chính là khiêm tốn mà các giáo viên vẫn hay dạy đi.

...

Đặng Hiên đọc bản cảm nghĩ của Hoàng Hình Nhi xong, cả người lại run lên như bị sét đánh.

Anh ta cảm thấy cuộn vở trên tay nóng bỏng như một chậu than, cầm trong tay lại thấy đau đốn, quả thực là làm tay anh ta bỏng rát.

Tên kia mà nho nhã lễ độ á?!

Không đúng không đúng.

Đây cmn không phải trọng điểm!

Trọng điểm là làm sao tên kia có thể là tỷ phú trăm tỷ gì chứ?!

Trăm tỷ là bao nhiêu?

Là phải dùng bao nhiêu ngón tay mới có thể đếm được hết số 0 trong đó?

Đặng Hiên hít sâu một hơi, anh ta cảm thấy thế giới này điên rồi.

Một tên có xuất thân từ gia đình công nhân viên chức, lại có thể dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng đến mức này sao?

Hơn nữa, còn chỉ dùng hai năm, chỉ dùng hai năm trời thôi đó!

Đây quả thực là chuyện hoang đường như nằm mơ giữa ban ngày!

Lại so với mình thì sao, dùng nửa năm mới nhận được đơn hàng đầu tiên.

Quả thực là chua xót như vừa ăn một tấn chanh mà.

Đặng Hiên nghĩ đến đây, không khỏi nhớ đến những lời trào phúng và chế giễu của mình dành cho Giang Chu.

Giờ phút này, anh cảm cảm thấy có một bàn tay đang vung qua đây, hung hăng đánh lên mặt của mình.

Thì ra người nói người ta nghèo hèn mới là người nghèo hèn.

Người ta không phản bác lại không phải vì không có sức mạnh, mà căn bản là lười để ý đến!

Giống như một con voi căn bản là sẽ không tức giận khi một con kiến làm càn vậy.

Bởi vì trong mắt chúng nó, căn bản là không nhìn thấy mấy con kiến nhỏ bé này.

Rất khiêm tốn.

Thì ra đây cmn gọi là rất khiêm tốn!

Bảo sao sau đó cô cô không dám giễu cợt tên kia nữa!

Thì ra chỉ có một mình mình là không hay biết gì cả!

Đúng lúc này, có tiếng còi xe truyền lên từ dưới nhà, lập tức kéo Đặng Hiên trở về với hiện thực.

Lúc này, một chiếc xe taxi xen kẽ giữa hai màu xanh và vàng dừng lại ở trước cổng biệt thự.

Hoàng Kỳ kéo hành lý từ trong biệt thự ra, lại ngoan ngoãn đi theo sau Giang Chu, rồi mở cửa ngồi lên phía sau xe.

Mà Hoàng Ngọc Trân thì giơ tay lên, nhẹ nhàng quơ quơ vài cái.

Đặng Hiên nhìn thấy một màn này, liền cảm thấy đau đớn giống như có một con dao nhỏ đâm vào ngực mình vậy.

Anh ta không phục, anh ta không phục!!

Đặng Hiên hết sức kích động, lại có hơi không khống chế được hành vi và cảm xúc của mình.

Vì vậy, anh ta dùng sức ở hai tay, trực tiếp xé cuốn vở của Hoàng Hình Nhi ra.

Cùng lúc đó, một tiếng hét chói tai truyền ra từ miệng của cô bé.

“Anh họ, vì sao anh lại xé bài tập về nhà của em?!”

Đặng Hiên lập tức tỉnh táo lại, khuôn mặt đã đỏ bừng: “Xin... xin lỗi em, anh không cố ý!”

Vành mắt Hoàng Hình Nhi đã đỏ lên: “Vất vả lắm em mới viết ra được đó!”

“Em đừng khóc mà, anh cho em tiền, em mua lại quyển vở khác nhé!”

“Vở không phải là vấn đề, vấn đề là nội dung của nó, em mắc kệ, em muốn anh chép lại cho em không sai một chữ nào.”

“Gì cơ?”

Hoàng Hình Nhi xoa xoa mắt, khóc thút thít: “Nếu như anh không chép, em liền mách mẹ em, hu hu hu hu hu!”

“Chép... Chép lại một lần á?”

Đặng Hiên nghe thấy câu này, cả ngoài đều choáng váng luôn.

Cô gái mình thích bị tên cầu tặc kia cướp đo rồi.

Bản thân mình còn bị tên cầu tặc kia đánh cho sưng mặt lên.

Bây giờ mình còn phải viết một bài luận văn để khen tên đó đẹp trai thế nào, tốt đến bao nhiêu?

Mình cmn... Đậu Nga còn không oan bằng mình mà!

“Anh có chép hay không? Mẹ, mẹ ời, anh họ xé bài tập về nhà của con!”

“Được được được, anh chép, anh chép... em đừng kêu nữa!”

Đặng Hiên vội vàng cầm bút và vớ lên, bắt đầu run rẩy viết chữ.

Từ khúc dạo đầu, cho đến cuối bài.

Anh ta càng viết lại càng cảm thấy khó chịu.

“Nho nhã lễ độ.”

“Đẹp trai ngời ngời.”

“Rất khiêm tốn.”

Đây cmn rõ ràng là lời ca ngợi mà.

Làm sao càng viết lại càng thấy ghê tởm chứ?

Đặng Hiên chép đến sắp chảy cả nước mắt rồi.

Bây giờ anh ta chỉ hận mình lại sinh ra cánh tay phải này, bằng không thì sẽ không phải chịu khuất nhục như vậy rồi.

“Anh họ, anh chép sai rồi, không phải nụ cười tà khí, mà là nụ cười tà mị!”

Mặt Đặng Hiên đầy đau khổ mà ngẩng đầu lên: “Khác nhau ở chỗ nào?”

Gò má Hoàng Hình Nhi đỏ như thoa phấn, biểu cảm có hơi ngượng ngùng: “Chỉ có cái từ tà mị này mới có thể thể hiện vẻ đẹp trai của anh rề.”

“Anh cmn...”

“Mẹ, mẹ ơi, anh họ xé bài tập về nhà của con.”

“Được rồi được rồi, tổ tông của tôi ơi, anh viết lại, anh viết lại còn không được sao?”

Hoàng Hình Nhi lập tức lắc đầu: “Không được, giáo viên của bọn em không cho tô tô xóa xóa trong bài tập.”

Đặng Hiên trợn tròn mắt lên, giọng nói cũng trở nên run rẩy: “Cho... Cho nên?”

“Viết lại từ đầu chứ sao nữa.”

Lúc này, theo tiếng động cơ vang lên, chiếc xe taxi trước cửa chậm rãi khởi động.

Giang Chu nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, bỗng nhiên lại nhìn thấy Đặng Hiên ở cửa sổ trên tầng hai.

Lúc này, đôi phương đang nhìn chăm chăm vào mình với vẻ mặt tức giận, hàm răng đã cắn chặt, ngũ quan trên mặt còn vằn vẹo rồi cơ.

Một màn này làm cho Giang Chu không khỏi nuốt nước miếng, đưa tay vỗ vỗ Hoàng Kỳ.

“Này, anh họ của bạn... hình như anh họ của bạn đang rơi vào trạng thái hóa thú rồi kìa?”

Hoàng Kỳ nhìn thoáng qua bên ngoài, có chút sợ hết hồn: “Thật sự quá dọa người, có phải bạn cười nhạo anh ta rồi không?”

Giang Chu nhin không được mà nổi một lớp da gà: “Rõ ràng là mình cmn không nói câu nào mà, cười nhạo cái cọng lông à?”

“Vậy vì sao anh ta lại biến thành như vậy? Giống như là bạn đã giết cả nhà anh ta vậy?”

“Có phải là anh ta quá nặng tình với bạn rồi không?”

“Phi, mình gặp anh ta được có vài lần thôi, lần nào cũng là do Đặng Dĩnh có tình sắp xếp.”

Giang Chu nhin không được mà tỏ vẻ nghi ngờ: “Vậy vì sao tên này lại hận mình như vậy chứ?”

“Không biết nữa...”

Hoàng Kỳ cũng có hơi không hiểu hành vi của vị anh họ này.

Làm sao giống như là vừa bị lăng nhục vậy nhỉ?

Chương 792: Hoàng Kỳ nhin không được mà gọi ba ba!

Sau khi trở về Thượng Kinh, sắc trời đã bắt đầu tối.

Hai người ngồi taxi rời khỏi sân bay.

Sau đó lại tốn thời gian nửa tiếng để trở về Hoa Nhuận Hào Đình.

Lúc này, toàn bộ đèn đuốc trên đường phố Thượng Kinh đã được tắt sáng.

Gió đêm thổi qua, làm những bông tuyết ở trên những cành cây rơi xuống.

Hoàng Kỳ xuống xe, vui vẻ chạy về phía cổng chính của biệt thự.

Cái áo lông kéo đến ngực nổi lên theo gió, dáng người yếu điệu trở nên hết sức linh động dưới bóng đêm.

Giang Chu có thể nhận ra rằng nàng thật sự rất vui vẻ khi rời khỏi Tây Châu.

“Phùng Tư Nhược đang ở trong nhà đúng không?!”

“Quá tuyệt vời, tối nay mình muốn ngủ chung giường với Phùng Tư Nhược!”

“Thuận tiện kiểm tra xem cô bé này mặc phong cách gì.”

Hoàng Kỳ đứng giờ tay ở trước cửa, để lộ một đoạn eo thon gọn nhắn mịn và trơn tuột.

Trưa nay, trên một con đường nào đó ở Tây Châu, nàng đã bị Giang Chu xúc vấy lên.

Đối phương đã cười nhạo phong cách phim hoạt hình của nàng là ấu trĩ và ngây thơ.

Còn nói ngay cả Phùng Tư Nhược cũng không mặc loại này.

Điều này là cho Hoàng Kỳ canh cánh trong lòng.

Hiện giờ, cuối cùng cũng đến Thượng Kinh rồi, nàng muốn đích thân kiểm tra xem lời nói của Giang Chu có thật hay không!

Giang Chu châm điều thuốc lên, cười híp mắt mà nhìn Hoàng Kỳ.

Hắn cảm thấy con gái đều có những chỗ dễ thương.

Loại dễ thương này có lẽ sẽ hơi tương tự, nhưng tuyệt đối sẽ không giống nhau.

Giống như Phùng Tư Nhược thì ngây thơ hồn nhiên và đáng yêu.

Sở Ngữ Vi thì là hoạt bát đáng yêu.

Tô Nam thì đáng yêu kiểu ngạo kiều.

Hoàng Kỳ thì đáng yêu theo kiểu linh động, tươi tắn.

Giang Chu búng tàn thuốc, lại nhin không được mà muốn đánh vỡ ảo tưởng của đôi phương.

“Bỏ cuộc đi, Phùng Tư Nhược căn bản không đến, còn muốn vuột ve á? Nghĩ sướng vãi!”

“Hả? Không thể nào, Phùng Tư Nhược bám bạn như vậy cơ mà!”

Giang Chu đi qua gõ đầu của Hoàng Kỳ một cái: “Phùng gia có vài chuyện phiền phức, cho nên Phùng Tư Nhược không thể đến được, nếu như bạn muốn gặp cô ấy, thì có lẽ phải chờ đến qua tết.”

Sau khi nghe xong, Hoàng Kỳ cảm thấy có hơi thất vọng:

“Vậy thì đáng tiếc thật, mình còn tưởng rằng tối nay sẽ có thể bạn rộn nữa chứ.”

“Không sao, tối nay mình có thể để bạn bạn đến bay lên trời.”

“Hả? Bay lên trời?”

Hoàng Kỳ ngu ngu ngơ ngơ mà quay đầu liếc nhìn Giang Chu một cái, đang định hỏi là bạn cái gì.

Nhưng ngay sau đó, nàng lại nghĩ đến điều kiện mà mình đã đáp ứng để Giang Chu đi Tây Châu đón mình.

Lúc đó, mình bị mẹ kế làm cho phiền đến chết, chỉ muốn chạy trốn khỏi cái nhà đó.

Cho nên nàng đã đáp ứng Giang Chu là, mặc cho hấn muốn làm gì thì làm.

Nhưng bây giờ nghĩ lại một chút, có phải là quyết định khi đó của mình hơi qua loa rồi không?

Dù sao... dù sao hai người bọn họ cũng chỉ nói miệng mà thôi, còn chưa có quá nhiều hành vi giống như một cặp tình nhân.

Cùng lắm cũng là ôm một cái, ngồi trên đùi, mỗ một cái vào bên mép mà thôi.

Hiện giờ đã đến một bước này, có vẻ như là quá nhanh rồi.

“Bạn rợn cái gì nha, sao mình không hiểu?”

“Mình định tối nay sẽ muốn làm gì thì làm với bạn.”

Giang Chu véo má của Giang Chu một cái, rồi làm ra vẻ hung ác.

Hoàng Kỳ thấy thế, liền nhin không được mà hừ hừ hai tiếng, trái lại còn không sợ hãi chút nào.

“Xin hãy bỏ hai chữ phía sau đi.”

“Với bạn?”

“Đúng vậy, bạn quá hèn mọn.”

Hoàng Kỳ làm mặt quỷ, lại vừa cười khanh khách vừa chạy vào biệt thự.

Có điều, để hai người bọn họ bất ngờ là, trong biệt thự không có ánh đèn.

Đèn trước cửa, đèn trong phòng khách, đèn hành lang... Tất cả đều nằm trong trạng thái tắt.

Hoàng Kỳ nhìn thấy cảnh này, không khỏi quay đầu lại.

“Lẽ nào chỉ có hai người chúng ta ở đây?”

Giang Chu cũng thấy hơi buồn bực: “Không thể nào, Sở Ngữ Vi cũng về Thượng Kinh với mình, hơn nữa Hàn Nhu cũng vừa bỏ việc.”

Hoàng Kỳ mở miệng gọi vài tiếng, lại không có người trả lời: “Hình như không có người thật.”

“Hai cô bé này lại chạy đi đâu rồi?”

Giang Chu đặt hành lý xuống, cất bước đi lên tầng hai, sau đó mở cửa các phòng để tìm một lần.

Quả nhiên, không có bất cứ bóng người nào ở trong căn biệt thự rộng lớn này.

Đúng lúc này, Hoàng Kỳ bỗng nhiên nhặt một tờ giấy ở trên bàn trà trong phòng khách lên.

“Giang Chu, nơi này có lời nhắn cho bạn này.”

Giang Chu đi đến trước lan can tầng hai, đứng đó hỏi: “Nhắn cái gì?”

Hoàng Kỳ cầm lên xem một chút: “Là chờ anh quá nhàm chán, bọn em đi ngâm suối nước nóng ở Tây Giao, ngày mai sẽ về.”

“Suối nước nóng?”

“Ừm, trong thư viết như vậy.”

“Suối nước nóng mịa gì mà khai trương đến ngày 29 tết? Bọn họ không về ăn tết à?”

Giang Chu phàn nàn một câu, rồi mới đi xuống phòng khách.

Lúc này, Hoàng Kỳ cũng thả tờ giấy xuống, khước miệng bỗng nhiên cong lên.

“Giang Chu ca ca – - -!”

“Có chuyện gì?”

“Tôi hôm nay chỉ có hai chúng ta ở nhà nha!”

Chương 793: Hoàng Kỳ nhin không được mà gọi ba ba! (2)

Giang Chu quay đầu liếc nhìn Hoàng Kỳ một cái, hần biết cô bé này lại phát động kỹ năng mạnh miệng rồi.

Mà sau khi phát động kỹ năng, cơ bản là nàng sẽ chạy trốn rất nhanh, còn mình thì bị ghen chết.

Cho nên, biện pháp tốt nhất là không phản ứng nàng, không nghe theo lời của nàng.

Đến thời điểm hành động thì trực tiếp hành động là được.

Ba hoa lắm nhảm lắm gì cho mệt.

“Ừm, mình biết, chỉ có hai chúng ta ở đây, nhưng có gì mà vui vẻ?”

Hoàng Kỳ bước lại gần bàn trà, nhẹ nhàng nâng gò má lên: “Ở riêng với một mỹ nữ như mình một đêm, tại sao bạn lại không kích động một chút nào vậy?”

Giang Chu hơi ngược mắt lên: “Lúc nên kích động thì tự nhiên sẽ kích động thôi.”

“Dáng vẻ này của bạn quá nhàm chán, không vui chút nào.”

“Mình mới không thèm khua môi múa mép với bạn, nói đi, tối nay muốn ăn gì?”

“Gì cũng được, dù sao mình cũng không kén chọn.”

Giang Chu buộc tạp dề lên, vơ vét một đồng nguyên liệu nấu ăn ở trong tủ lạnh ra, chuẩn bị làm cơm tối./

May mà căn biệt thự này không nằm trong trạng thái để không, cho nên có rất nhiều các loại thực phẩm dự trữ.

Hơn nữa, sau khi trở về từ Lâm Giang, mẹ ruột cũng đã nhét một đồng đồ ăn để hân mang về.

Cho nên, làm một bữa cơm tối là rất dễ dàng.

Cạch cạch cạch.

Khi âm thanh của dao và thớt vang lên, Hoàng Kỳ không nhịn được mà ngồi xuống ghế trước quầy bar, lặng lẽ nhìn mọi hành động của Giang Chu.

Sau đó, đôi mắt nàng từ từ sáng lên, giống như là có những ngôi sao đang lập lòe ở bên trong vậy.

Nàng cũng không biết mình bị làm sao nữa.

Mỗi khi nhìn thấy Giang Chu là nàng lại có một loại cảm giác rất an tâm.

Nàng cảm thấy Giang Chu giống như một ngọn núi vậy, dù trời có sập xuống thì Giang Chu cũng sẽ chống đỡ.

Có điều, tuy rằng dáng người của Giang Chu rất cao, nhưng còn có một khoảng cách với hai từ lực lưỡng.

Nhất là khi so sánh với cha của mình, thì căn bản là không thể so sánh.

Nhưng nàng lại không có loại cảm giác an toàn đó khi ở gần cha mình, tất cả cảm giác này đều cảm nhận được ở trên người của Giang Chu mà thôi.

“Ba ba...” Hoàng Kỳ vô thức mở miệng gọi một tiếng, giọng nói vừa mềm mại vừa yếu ớt.

Chỉ là âm thanh của máy hút mùi qua to, đã lấn át hết tiếng nói của nàng.

“Bạn nói gì cơ?”

“A... không ... không có gì.”

Hoàng Kỳ chợt dạ, rời ánh mắt của mình qua chỗ khác, giả vờ như không có gì xảy ra cả.

Mãi cho đến khi Giang Chu lại tập trung vào việc làm cơm, thì nàng mới chuyển ánh mắt về.

Sau khi ăn cơm tối xong.

Hai người ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách.

Trên màn hình ti vi đang chiếu một bộ phim điện ảnh của cuối năm 08, bộ phim có tên là “Không thành thật chớ quá rầy”.

(Phim phi thành vật nhiều của Thư Kỳ và Cát Ưu)

Lão Cát đóng vai một người đàn ông hơn 40 tuổi rồi mà vẫn chưa kết hôn, bởi vì có chút tiền nhưng lại cô đơn vắng vẻ, cho nên định tìm một người bầu bạn.

Vì vậy, Lão Cát tuyên bố một quảng cáo tìm bạn đời ở trên internet.

Liên quen biết với Lương Tiểu Tiểu lao tâm lao lực quá độ vì làm tiểu tam.

Hai người quen biết từ Thượng Kinh, lại tình cờ gặp mặt trên chuyến bay đi Tây Châu, cuối cùng kết bạn đi du lịch ở Hokkaido.

Trước khi chuẩn bị rời đi, Lương Tiểu Tiểu quyết định nói lời từ biệt với tình yêu quá khứ của mình, nhưng cuối cùng vẫn không nhận được tuyệt vọng, mà nhảy xuống từ bờ biển.

Mỗi lần Giang Chu xem đến đây, hẳn đều nhận không được mà cảm thán.

Người đến tuổi trung niên, nhìn như có thể buông bỏ rất nhiều chuyện, không quá phân vân và do dự, cũng không còn tiếc

hận, lại càng không quá đa sầu đa cảm.

Nhưng trên thực tế, tuổi tác này làm cho người ta càng miễn cảm và yếu đuối hơn, bọn họ thành thực và ổn trọng là vì không dám tùy tiện giao tình cảm của mình cho người khác.

Lý trí và lãnh tĩnh, nhưng đó là vì bọn họ đã từng nhìn thấy quá nhiều tuyệt vọng.

Bộ phim này đã chiếu được bốn năm rồi, nói cũ không cũ, nhưng nói mới cũng chẳng mới.

Có điều, mỗi lần xem đều sẽ có một cảm giác và tư vị khác nhau.

Kiếp trước, năm nào Giang Chu cũng ôn lại bộ phim này.

Trái lại không phải bị bộ phim này rất có chiều sâu, mà chủ yếu là vì những lời nói của Lão Cát quá cmn sâu sắc.

Trâu bò nhất chính là một câu này.

“Chuyện khác tôi có thể không làm mà hưởng, nhưng chuyện cưới vợ sinh con thì tôi muốn tự cung tự cấp.”

“Thứ tự ra trận rất quan trọng, đúng không?”

Giang Chu liếc nhìn Hoàng Kỳ một cái: “Thấy lời nói này thế nào?”

Hoàng Kỳ ngồi co chân trên ghế, dùng bấm móng tay để sửa chữa lại: “Nếu như gặp sai người từ lúc đầu, vậy tình cảm có đúng cũng vô dụng.”

“Ừm, rất có kiến giải.”

“Bạn thì sao, xem bộ phim này có tâm đắc hay cảm nghĩ gì không?”

Giang Chu đặt chén trà xuống, yên lặng một lát: “Đậu xanh cái tên quay phim ngu xuẩn này, tại sao chủ quay lưng của Thư Kỳ trong cảnh tắm rửa, khinh thường mọi người sao?!”

Chương 794: Hoàng Kỳ nhin không được mà gọi ba ba! (3)

Hoàng Kỳ nheo mắt lại, nhin không được mà hừ một tiếng: “Tiếc cho một đại mỹ nữ như mình, mối tình đầu lại gặp phải một cặn bã nam như bạn.”

“Vậy biết làm sao bây giờ? Hay là dừng cương trước bờ vực nhé? Mình lại mua cho bạn tám vé máy bay cho bạn về Tây Châu nhé?”

“Bạn nói thật hay giả?”

“Tùy bạn thôi!”

“Vậy bạn có thể tiết kiệm tiền vé máy bay rồi, bởi vì mình muốn đi đến cuối cùng của con đường này.” Hoàng Kỳ liếc nhìn bao thuốc lá trên bàn: “Bạn có muốn hút điếu thuốc không?”

Giang Chu cảm thấy hơi khó hiểu mà liếc mắt nhìn nàng một cái: “Vì sao?”

“Mình muốn châm cho bạn một điếu.”

“Lắm chuyện thật, muốn châm liền châm đi.”

Hoàng Kỳ cười ngọt ngào, rút một điếu thuốc ở trong bao ra, ngậm lên miệng mình, sau đó châm lửa lên, rồi đưa tay nhét vào trong miệng của Giang Chu.

Chỉ là động tác này của nàng không tiêu sái và phóng khoáng như Lương Tiểu Tiểu ở trong phim.

Còn bị sặc một cái vì vội vàng không kịp chuẩn bị mà rít hơi mạnh.

Cùng lúc đó, sắc mặt Giang Chu bỗng nhiên thay đổi, hắn nhìn điếu thuốc này vài lần.

“Làm sao vậy?”

“Mình chợt nhớ ra là, bạn vừa mới móc chân xong chưa rửa tay.”

Mặt cười của Hoàng Kỳ lập tức đỏ lên: “Chân của mình rất thơm.”

Giang Chu lại nhét điếu thuốc vào trong miệng: “Nói bậy, mình không tin là chân của bạn rất thơm.”

“Bạn... bạn không tin thì có thể ngửi một lần nha.”

Hoàng Kỳ giơ chân lên, đưa cái chân trắng nõn và mềm mại đến trước mặt Giang Chu.

Chỉ là động tác này của nàng không quá ổn định, trọng tâm không đúng, nên cả người đã ngã nằm trên ghế sa lon.

“Người thấy chưa?”

“Người cái em gái bạn, mau đi tắm đi!”

Sắc mặt của Hoàng Kỳ hơi đổi, lập tức che kín người: “Tắm... Tắm làm cái gì?”

Giang Chu gầy tòn thuốc vào trong gạt tòn: “Bảo bạn đi tắm đương nhiên là để đi ngủ rồi, chẳng lẽ là vì để cho bạn tiểu đứng à?”

“Không được, mình ... mình còn chưa chuẩn bị xong, lại cho mình thêm chút thời gian.”

“Bệnh tâm thần, đi ngủ mà còn cần chuẩn bị cái gì, không ngủ thì mình đi ngủ trước.”

Hoàng Kỳ sững sốt một chút, có hơi kinh ngạc mà ngẩng đầu lên: “Bạn nói là hai chúng ta ngủ riêng à?”

Giang Chu cười nhạo một tiếng: “Bằng không thì bạn cho rằng thế nào?”

“Nhưng mà... nhưng mà bạn không phải người như thế này nha.”

“Bạn cảm thấy mình là loại người gì?”

“Bạn là một tên háo sắc.”

Giang Chu bĩu môi một cái, rồi đứng dậy đi thẳng lên trên nhà.

Dáng vẻ này không giống như lát mềm buộc chặt, lại càng không giống như là có cạm bẫy gì cả.

Hoàng Kỳ lại càng khó tin hơn khi nhìn thấy một màn này.

Một con thỏ nhỏ xinh đẹp như mình đã chủ động mở cửa phòng, thế mà con sói xám này lại không tiến vào á?!

Thế! Mà! Lại! Không! Tiến! Vào!

Chẳng lẽ trong mắt của Giang Chu, mình đã mất sức hấp dẫn nên có rồi sao?

Hoàng Kỳ vốn đang suy nghĩ biện pháp để từ chối, nhưng bây giờ thì lại tràn ngập cảm giác mất mát.

“Này, bạn ngủ thật đấy à?”

Giang Chu đã đi lên trên lầu, dựa vào lan can mà nói: “Honey, sáng nay mình bay đến Tây Châu, buổi tối lại bay về Thượng Kinh với bạn, đến người sắt còn không chịu nổi chứ đừng nói là người bằng xương thịt.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì? Chẳng lẽ bạn cảm thấy rất mất mát?”

Mặt cười của Hoàng Kỳ đỏ lên, vội vàng ném ánh mắt qua một bên: “Mình mới không có, bạn muốn ngủ thì ngủ đi, mình muốn xem ti vi thêm lúc nữa.”

“Ừm, vậy thì chúc ngủ ngon, mai gặp!”

Giang Chu khoát tay, quay người đi về phòng ngủ chính.

Lúc này, hắn nằm ở trên giường, mở điện thoại di động ra xem.

Tin nhắn MMS của quý bà Viên Hữu Cầm vẫn đang nhảy nhót, nội dung là một phản luận án.

“Mấy ngày ăn tết không nên thấy máu, bằng không thì sẽ gặp rủi ro trong năm mới!”

Haiz...

Cái mê tín phong kiến đáng chết này!

Làm sao lại không cho thấy máu đây?

Hoàng Kỳ ơi Hoàng Kỳ.

Đây là văn hóa truyền thống đã cứu bạn đấy!

Giang Chu bỏ điện thoại di động xuống đầu giường, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ đến hừng đông.

Chỉ là khi hắn đang mơ mơ màng màng, điện thoại di động của hắn lại bắt đầu rung lên.

“Alo, ai vậy?!”

“Lão Giang, là tôi, là người anh em thân ái Quách Vĩ của ông đây!”

Giang Chu buồn ngủ đến dúi cả mắt: “Cmn, gọi điện thoại lúc nửa đêm là sẽ bị trời phạt đấy, có chuyện gì để mai nói đi.”

Quách Vĩ lập tức gọi Giang Chu lại: “Lão Giang, ông hãy nghe tôi nói, tôi gọi điện thoại cho ông là có chuyện cầu xin ông.”

“Lại có chuyện chó má gì?”

“Dương Hân không muốn gặp tôi, tôi không muốn sống nữa, nhưng mà trên người tôi còn có 2000 đồng, tôi quyết định để lại nó cho ông.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Chẳng mấy khi thấy ông hiếu thảo như vậy, thế thì đưa cho tôi đi, tôi sẽ mua hoa rồi mang đến mộ cho ông.”

Quách Vĩ cảm thấy rất khó tin: “Lão Giang, ông không khuyên bảo tôi sao?”

“Khuyên bảo thì có tác dụng mẹ gì, trái lại thì tôi còn ủng hộ ông.”

Chương 795: Đám con gái đều thích vào chăn của mình sao?

Giang Chu vừa nói xong.

Quách Vĩ lại bị sự thần nhiên và rộng lượng của Giang Chu làm cho nghẹn họng.

Đây là bạn bè với anh em cây khế gì chứ.

Bản thân mình đau khổ vì tình, quyết định rời bỏ cuộc sống này.

Thế mà người anh em cây khế của mình lại còn nhanh hơn mình một bước, còn chuẩn bị tiền để mua đồ cúng năm sau cho mình luôn rồi.

Quách Vĩ nghe thấy câu này, nhất thời có chút không chịu được.

“Được rồi, thật ra tôi không muốn chết, tôi chỉ tìm ông để cầu cái thoải mái mà thôi.”

“Tên ngu xuẩn nhất chết này, tôi cũng tin là ông không có cái gan đó.”

“Nhưng mà Dương Hân không muốn gặp tôi thật, bây giờ tôi không còn chiêu nào cả.”

Giang Chu trở mình: “Phụ nữ phiền phức lắm, ông cứ độc thân cả đời đi thì hơn.”

Quách Vĩ nhin không được mà thở dài: “Độc thì cả đời cũng không thành vấn đề, nhưng mà dù sao tôi cũng phải biết là có chuyện gì xảy ra chứ.”

“Vậy ông liền mặt dày mày dạn mà xông lên hỏi đi, làm nhảm với tôi thì có tác dụng mẹ gì?”

“Phải... phải làm thế nào?”

Giang Chu mắng một câu ngu xuẩn: “Dương Hân không muốn gặp ông đúng không? Không phải cmn ông đã biết địa chỉ nhà cô ấy rồi sao?”

Quách Vĩ sửng sốt một chút, có chút không dám xác định mà mở miệng: “Ý của ông ta đi đến nhà của cô ấy à? Làm như vậy có thích hợp không?”

“Cái này có gì mà không thích hợp?”

“Chẳng may cô ấy không muốn nói chuyện với tôi thì làm sao bây giờ?”

“Vậy thì ở nhà cô ấy, ăn ở nhà cô ấy, uống ở nhà cô ấy, ăn tết luôn ở nhà cô ấy, để xem cô ấy có thể chịu đến bao giờ.”

“Nhưng mà Lão Giang này, tôi không giống ông, từ nhỏ đến giờ tôi chưa bao giờ làm loại chuyện vô liêm sỉ này cả.”

Giang Chu thở dài: “Bây giờ là ông bị chia tay, kết quả xấu nhất cũng chỉ là như vậy thôi, vậy ông còn phân vân và do dự nhiều như vậy làm gì?”

Quách Vĩ lại sửng sốt một chút, bỗng nhiên lại bừng tỉnh:

“Đúng vậy, dù sao cũng đã chia tay rồi, còn không bằng đánh cược một lần.”

“Mau đi đi, đi luôn bây giờ, đập cửa nhà cô ấy lúc nửa đêm, hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều.”

“Được rồi, Lão Giang, tôi đi luôn bây giờ đây, ông chờ tin tốt của tôi đi.”

“Chờ cái em gái ông, tôi không muốn nghe ông đòi sống đòi chết nữa, ông mà gọi điện cho tôi nữa thì tôi cho ông vào sổ đen luôn đấy.”

Giang Chu thầm mắng một tiếng, liền đưa tay cúp điện thoại.

Người trẻ tuổi bây giờ thật là, ngay cả hẹn hò yêu đương mà cũng không biết.

Đã cmn bị đá rồi mà còn không biết buông tay đánh cược một lần.

Giữ dừng khí lại để làm gì?

Để mở buổi hòa nhạc với Lương Tĩnh Như à?

Vừa so sánh với con hàng này, mình đơn giản là thiên tài nên mới có thể bắt được nhiều cô nàng như vậy.

Kiếp trước, hắn cũng từng gặp phải chuyện giống Quách Vĩ, cho nên hắn mới hiểu, chán nản và tuyệt vọng sau khi thất tình, căn bản là chả có tác dụng mẹ gì.

Hoặc là đòi sống đòi chết, hoặc là sợ người ta phiền phức... bla bla.

Kết quả duy nhất chính là tự mình làm cảm động mình mà thôi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có tiếng mở cửa vang lên trong căn phòng mờ tối.

Giang Chu sững sốt một chút, liền nhắm hai mắt lại để giả vờ như đang ngủ.

Không cần hỏi, người đang lén lút này, chắc chắn là Hoàng Kỳ rồi.

Bởi vì không hề có người thứ ba ở trong căn biệt thự này.

Không phải Hoàng Kỳ thì còn có thể là ai?

Nữ quỷ đi tất chân màu đen à?

Nhưng mà chuyện này cũng hơi kỳ lạ.

Phùng Tư Nhược thích chui vào chăn của mình lúc nửa đêm.

Sở Ngữ Vi cũng thích chui vào ổ chăn của mình lúc nửa đêm.

Hiện giờ lại đến lượt Hoàng Kỳ dùng cái chiêu cũ rích này.

Mấy cô bé này, không có chiêu nào mới mẻ hơn à?

Lúc này, Hoàng Kỳ mặc áo ngủ in hình gấu con đứng ở trước cửa phòng một lúc, rồi mới đi vào trong.

Nàng đi chân trần, nhẹ nhàng bước trên sàn nhà, sau đó lặng yên không một tiếng động mà đi đến bên giường.

Một đôi mắt sáng rực từ từ tiến lại gần, ánh mắt rơi vào trên mặt Giang Chu.

Nàng lẳng lẳng nhìn Giang Chu ngủ, tâm trạng lại thấy hơi vui mừng.

Bởi vì Giang Chu đang nhắm mắt lại, nên hắn cũng không biết nàng đang làm gì, hắn chỉ có thể nghe thấy những hơi thở êm ái của nàng.

Mãi đến ba phút sau, một thân thể mềm mại bỗng nhiên chui vào trong ngực của hắn.

Theo đó là một tiếng lều bều lằm bằm.

“Giang Chu khốn khiếp, nói ngủ là đi ngủ thật!”

Hoàng Kỳ hàm hừ vài tiếng, lại kéo tay của Giang Chu qua, vòng lấy cái eo thon gọn của mình, sau đó nàng điều chỉnh tư thế một chút, rồi cũng nhắm mắt lại.

Nàng rất ít khi đến căn biệt thự ở Thượng Kinh này.

Mặc dù Giang Chu có để lại cho nàng một căn phòng riêng, nhưng đối với nàng mà nói, căn phòng đó quá xa lạ.

Điều duy nhất khiến cho nàng cảm thấy quen thuộc, chính là cái ôm của Giang Chu.

Dù sao tôi nay cũng không có người thứ ba ở đây, vậy mình liền chủ động một lần đi.

Chương 796: Đám con gái đều thích vào chăn của mình sao?
(2)

Hoàng Kỳ lâm bẩm: “Đều là người trưởng thành rồi, ngủ một giấc thì lại thế nào, chẳng lẽ ngủ là sẽ mang thai à?”

Giang Chu nhin không được mà mở mắt ra, tay cũng chuyển qua rồi bóp vài cái: “Có lẽ sẽ mang thai thật đấy?”

Hoàng Kỳ nhin không được mà lầu bầu một tiếng, rồi thân thể đột nhiên cứng đờ: “Bạn... sao bạn còn chưa ngủ?”

“Bị hương thơm là tỉnh giấc.”

“Hả?”

“Mùi trên người bạn rất thơm.”

Hoàng Kỳ có hơi xấu hổ, gỡ tay của Giang Chu ra: “Nói nhảm, mình vừa mới tắm xong...”

“Qua đây.”

Lúc này, Hoàng Kỳ vẫn nằm đưa lưng về phía Giang Chu.

Sau khi nàng nghe thấy lời nói của Giang Chu, đầu óc của nàng vẫn chưa phản ứng, nhưng cơ thể đã tự động quay qua bên đó.

Lúc này, cái trán của Hoàng Kỳ cọ nhẹ vào cằm của Giang Chu.

Mặt cười xinh đẹp liền chôn vào dưới cổ của Giang Chu.

“Mình chỉ không muốn ngủ một mình ở trong hoàn cảnh xa lạ thôi...”

“Không cần giải thích, giải thích chứng tỏ là chột dạ.”

Hoàng Kỳ nhin không được mà cắn cổ của Giang Chu: “Mình là nữ cương thi, gào một tiếng, bạn liền bị cắn chết.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Nếu như bạn là nữ cương thi, vậy mười tháng sau sẽ có cương thi con xuất hiện.”

“Phi!”

“Cái cúc áo này là cái cmn cúc áo gì, sao mà khó cởi thế?”

“Không biết cời là đáng đời.”

Hoàng Kỳ từ từ nhắm mắt lại, lông mi hơi run, hơi thở như lan.

Giang Chu nhìn không được mà thở dài: “Thôi quên đi, ngủ.”

“Lần đầu tiên mình thấy bạn thành thật như vậy đây.”

“Hết cách rồi, chỉ có thể nói là mê tín phong kiến hại chết người.”

“Liên quan gì đến mê tín phong kiến?”

“Không có gì, ngủ đi.”

“Ồ!”

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời xuất hiện.

Ánh nắng ấm áp tiến vào trong phòng qua lớp cửa sổ, làm cho cả căn phòng bừng sáng.

Hôm nay đã là 30 tết.

Là buổi sáng cuối cùng của năm nay.

Ông trời rất nể mặt, ban thưởng cho Thượng Kinh một ngày nắng rực rỡ.

Hoàng Kỳ dụi dụi mắt, bò từ trong lòng của Giang Chu ra.

Tuy rằng tóc tai hơi mất trật tự, nhưng dung nhan vẫn xinh đẹp vô địch như cũ.

Lúc này, nàng nhìn thoáng qua bộ đồ ngủ rơi tán loạn trên mặt đất, lại cảm thấy bọn nó rất quen thuộc.

Một lúc sau, mặt nàng không khỏi đỏ ửng lên.

Bộ đồ ngủ đó là của mình.

Vương Bát Đản.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có âm thanh vang lên ở bên ngoài cửa phòng ngủ.

“Bọn em về rồi đây!”

“Giang Chu, Hoàng Kỳ?”

“Người đâu rồi?”

Hoàng Kỳ sợ đến mức vội vàng đứng dậy, rồi bắt đầu mặc quần áo vào.

“Giang Chu, tỉnh dậy đi, mấy người Ngũ Vi về rồi!”

“Ừm?”

Giang Chu mơ mơ màng màng mở mắt ra, đưa tay kéo nàng vào trong ổ chăn.

“Không vội, cứ ngủ tiếp đi.”

Dưới lớp chăn bông, Hoàng Kỳ bị Giang Chu ôm chặt.

Nàng giống như một con thỏ nhỏ đang bị sói xám đè xuống mặt đất vậy.

Sau đó, theo một tiếng lạch cạch vang lên.

Bộ đồ ngủ vừa mới mặc vào đã bị mất một cục áo.

Cạch cạch cạch cạch.

Cái cục áo rơi xuống mặt đất, rồi lăn từ mép giường đến góc nhà.

Giang Chu đưa cánh tay qua cho nàng gối đầu, lại phun một hơi thở nóng bỏng vào trong vành tai của nàng.

“Mẹ nó, người phát minh ra giường nên được giải Nobel.”

“Không nên ồn ào, mau rời giường đi mà.”

Hoàng Kỳ nhin không được mà bắt đầu giãy dụa cái mông nhỏ.

Làm cho nội tâm của Giang Chu cũng giãy dụa một trận.

Lỗ tai của nàng đã đỏ lên, toàn bộ gó má đều nổi lên một lớp sương đỏ rực.

“Nếu như Sở Ngũ Vi và Hàn Nhu đi vào, vậy thì không giải thích được đâu.”

“Hả? Hai người họ về rồi à?”

Hoàng Kỳ gật đầu: “Đúng vậy, mình vừa mới nghe thấy giọng của bọn họ xong.”

Giang Chu không khỏi mở mắt ra nhìn đồng hồ: “Đã chín giờ rồi cơ à, sao mình ngủ lâu như vậy?”

“Tôi hôm qua ba giờ mới ngủ, ngủ đến chín giờ cũng chỉ mới có sáu tiếng, cái này gọi là lâu à?”

“Nói vậy, rõ ràng là mười hai giờ đêm qua mình đã nhắm mắt rồi, khi đó mình còn cố tình nhìn đồng hồ nữa.”

“Đúng là bạn đã nhắm mắt, nhưng mà... nhưng mà tay của bạn vẫn chưa có nghỉ nha.”

“Chẳng lẽ tay của mình lại vụng trộm bận rộn đến tận ba giờ, sao mình không biết?”

“Ừm...”

Giang Chu hơi cau mày: “Sao mình lại không có ấn tượng gì cả?”

Hoàng Kỳ nhin không được mà phồng má lên: “Cạn bã nam đều nói như vậy.”

“Có điều... bảo sao ngón tay mình lại dính dính.”

“Đó ... Đó là do tối hôm qua bạn làm đổ nửa chai cocacola ở trên đầu giường.”

“Thật sao?”

“Dù sao cũng không phải như bạn đang nghĩ.”

Trong khi hai người đang ngơ ngác một câu ta một câu.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên ở bên ngoài hành lang của phòng ngủ chính.

Cộc cộc cộc- - - Cộc cộc cộc- - -

Âm thanh từ xa đến gần, từ từ đến gần căn phòng ngủ chính này.

Hoàng Kỳ thấy thế liền vội vàng đẩy Giang Chu ra, quay người giường rồi, cũng dùng tay bịt cái cổ áo của mình lại.

Hai người họ là trong sạch.

Đêm qua bọn họ không hề làm gì cả.

Ôm nhau ngủ cũng không phạm pháp nha.

Nhưng nếu như bị hiểu lầm thì sẽ thua lỗ lớn.

Chương 797: Đám con gái đều thích vào chăn của mình sao?
(3)

Cùng lúc đó, Giang Chu cũng chậm rãi đi xuống giường, lại hơi choáng váng mà dựa vào vách tường.

Năm mới đến rồi.

Đây là lần đầu tiên hấn ăn tết ở bên ngoài.

Trong khi hấn đang nghĩ như vậy.

Bỗng nhiên có tiếng pháo đùng đoàng vang lên ở bên phía ngoài đường phố.

Hương vị năm mới được giấu trong những âm thanh này, liền tản ra bốn phương tám phía.

Tiếng vào vừa dứt, bỗng nhiên có người đẩy cửa phòng ngủ chính.

Hàn Nhu đi vào phòng với vẻ mặt hưng phấn, còn giơ một xấp câu đối xuân vừa mua lên.

“Anh, bên ngoài đã treo câu đối xuân rồi, chúng ta có dán hay không nha?!”

Lời này vừa dứt, bầu không khí trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Hoàng Kỳ đang che ngực đối diện với Hàn Nhu, biểu cảm của nàng đều đọng lại ở trên mặt.

“Hoàng Kỳ?”

“Chào... Chào buổi sáng, chị Hàn Nhu!”

Hàn Nhu liền kêu a một tiếng: “Thật xin lỗi thật xin lỗi, hai người tiếp tục đi, em không nhìn thấy bất cứ thứ gì!”

Hoàng Kỳ lập tức tròn tròn mắt lên: “Chị Hàn Nhu, chị không nên hiểu lầm nha, bọn em không có gì cả!”

“Ah... Chị mặc kệ chuyện của anh trai chị, có gì cũng mặc kệ!”

“Không phải đâu, chị Hàn Nhu, bọn em chỉ là ngủ một giấc mà thôi, rất trong sạch!”

Hàn Nhu vội vội vàng vàng đóng cửa lại: “Trong từ điển của anh trai chị, chưa bao giờ có hai từ trong sạch này.”

Hoàng Kỳ nhin không được mà quay đầu trừng mắt với Giang Chu: “Giang Chu khôn khiếp, tất cả đều tại bạn, tại bạn mà mình bị hiểu lầm.”

“Mình sẽ phụ trách.”

“Bạn phụ trách kiểu gì?”

“Ăn tết xong, mình sẽ phụ trách đưa bạn về tận nhà.”

“Phi!”

Tuổi cũ nhiều tiếng pháo, hoa mai đón tân xuân.

Mười giờ sang, khắp nơi trong khu biệt thự đều là bóng người.

Có người lấy thang ra treo đèn lồng và câu đối xuân, đốt pháo.

Cũng có đám trẻ con của các gia đình đang chơi đùa trong vườn cây và sân nhỏ.

Giờ phút này, dù là người quen biết hay không quen biết đều cũng sẽ hòa mình vào bầu không khí vui sướng này.

Lúc này, Giang Chu cũng mở rộng cửa nhà.

Hắn quét tuyết trong sân, rồi bắt đầu chuẩn bị trang trí biệt thự.

Hắn cũng mượn một cái thang của ông anh hàng xóm, rồi bắt đầu dán câu đối xuân dưới sự soi mói của ba vị mỹ nữ.

“Cao lên một chút.”

“Ai nha, lệch rồi nha, qua bên trái qua bên trái.”

“Đừng đừng, rõ ràng là lệch về bên phải, phải qua bên phải một chút.”

“Không đúng, qua bên trái một chút, dán ngay tại chỗ kia là tốt nhất.”

“Anh, đừng chỉ biết trái phải, phải dán cao lên một chút nha.”

Đầu óc Giang Chu quay vòng vòng, lòng thảm máng cmn, ba một tiếng, liền dán câu đối xuân lên tường.

Khá lắm, dán chặt là được, quan tâm mẹ gì là thắng hay là nghiêng.

Hắn bắt đầu đi xuống thang, ngẩng đầu liếc mắt nhìn xem.

“Đón hồng phúc từng bước thắng chúc!”

“Đón người mới đến xuân mọi chuyện như ý!”

“Chuyện tốt lâm môn!”

Dán không thắng mà cũng chẳng nghiêng, nhưng lại dán nhầm cmn vế trên với vế dưới.

“Ba người thật là... Đúng là thành sự không đủ, bại sự có thừa.”

Giang Chu phàn nàn một câu, lại leo lên thang, rồi đổi vị trí của hai câu đối.

Ba cô gái thấy thế liền liếc mắt nhìn nhau, nhất thời phát ra những tiếng cười duyên.

Đám hàng xóm chung quanh nghe thấy thế liền nhìn qua.

Khi nhìn thấy ba cô bé và một chàng trai trẻ thì bọn họ cũng không đoán ra được quan hệ của gia đình này là thế nào.

Lúc này, Sở Ngữ Vi thu nụ cười lại, có chút ân cần mà nhìn về phía Hoàng Kỳ.

“Còn đau hay không?”

Hoàng Kỳ hơi sững sờ: “Đau hay không cái gì? Mình không bị thương mà?”

Sở Ngữ Vi cắn môi: “Mình thấy bạn vẫn hành động như thường, chẳng lẽ loại chuyện đó còn có quan hệ với thể chất của mỗi người à?”

Hoàng Kỳ không hiểu lắm: “Hả?”

“Phải chú ý thân thể nha.”

Hoàng Kỳ bỗng nhiên hiểu ý tứ của Sở Ngữ Vi: “Bạn... bạn không nên nghe chị Hàn Nhu nói lung tung, bọn mình chỉ ngủ

chung một giường mà thôi.”

Sở Ngữ Vi thấy hơi kinh ngạc: “Không hề làm gì khác sao? Cái này không hề giống với tác phong của Giang Chu nha.”

“Dù sao mình cũng trong sạch.”

“Ồ!”

Hoàng Kỳ thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới ngó qua chỗ khác, bỗng nhiên lại tròn tròn mắt mà nhìn.

“Khoan đã.”

“Hả?”

“Bạn hỏi có đau không, chẳng lẽ bạn...?”

Sở Ngữ Vi có hơi xấu hổ: “Người ta bây giờ đã là người trưởng thành rồi nha.”

Hoàng Kỳ lập tức lộ ra dáng vẻ tò mò: “Chị em tốt, mau nói cho mình biết xem nào, thật ra mình vẫn luôn cảm thấy sợ hãi với chuyện này.”

“Hmmm... Tôi hôm nay đến phòng của mình đi.”

“Được!”

Trong khi hai người xì xào bàn tán, Hàn Nhu đỡ thang giúp Giang Chu cũng đi qua.

“Chờ quét dọn xong, chúng ta đi trung tâm thương mại chơi đi.”

“Hay lắm hay lắm, em còn muốn mua rất nhiều thứ nữa!”

“Lần đầu tiên ăn tết ở ngoài, phải chuẩn bị đầy đủ mới được!”

“Ừm, dù sao anh trai chị cũng không thiếu tiền.”

Giang Chu vỗ bụi bặm trên người: “Muốn đi thì đi nhanh lên, đến trưa là trung tâm thương mại đóng cửa rồi.”

Chương 798: Có áo đôi dành cho một nam ba nữ không?

Sau khi treo đèn lồng và tổng vệ sinh xong.

Giang Chu lái xe đưa ba cô gái ra ngoài.

Tuy hôm nay đã là ba mươi tết, thế nhưng vẫn có rất nhiều cửa tiệm trên đường Thủy Nhai mở cửa kinh doanh, bọn họ kinh doanh nửa ngày mới đóng cửa.

Nhân thời gian này, bốn người đẩy xe vào trong trung tâm thương mại, bắt đầu trắng trợn mua bán một phen.

Ăn, uống, dùng... Còn có những thứ màu sắc xinh đẹp để trang trí cho căn biệt thự.

Tràn đầy cả một xe đẩy, khiến cho Giang Chu đẩy xe mà cũng thở hồng hộc.

Nói thật, đi dạo phố với phụ nữ là một chuyện giống như cực hình vậy.

Mà đi dạo phố với ba người cùng một lúc, thì đơn giản là chuyện sống còn khó chịu hơn cả chết.

Nhất là khi mục tiêu cả ba cô gái khác nhau thì...

Giang Chu cảm thấy cái từ phân thân này, hoàn toàn là chuẩn bị cho mình.

Có điều, cũng không có nhiều đàn ông được trải nghiệm cái cảm giác này.

Cái nghiệt này, hoàn toàn là do mình tạo ra, nên phải cắn răng mà chịu đựng.

Thế là, hần chỉ có thể chạy đông chạy tây, cố gắng cho các cô gái một sự cân bằng nhất định.

Cho nên nói, căn bã nam thật sự rất thơm sao?

Giang Chu chạy đến đầu đầy mồ hôi, không nhịn không được mà tự hỏi bản thân.

Ừm, mặc dù hơi mệt, nhưng vẫn rất thơm!

Khi đi đến khu bán quần áo, hai mắt của Sở Ngữ Vi bỗng nhiên sáng lên.

“Giang Chu, anh xem kia, có cỗ trang chuyên môn để ăn tết này.”

“Chúng ta có thể mua một bộ dành để ăn tết nha.”

Nàng trực tiếp đi đến trước tủ treo quần áo cổ trang, hưng phấn đến không gì sánh được mà lắc lắc tay của Giang Chu.

Con gái chính là như vậy, rất thích cái loại nghi thức khó hiểu như thế này.

Theo các nàng, ngày tết mặc mấy bộ đồ màu đỏ này thì sẽ có một loại cảm giác nghi thức khó hiểu gì gì đó.

“Ừm, rất đẹp, tuy có hơi ngu một chút, nhưng vừa nhìn đã biết là có cmn phúc.”

“Chúng ta mua cho mỗi người một bộ nhé? Coi như là để làm kỷ niệm.”

“Vậy thì mua thôi, bọn em vào thử trước đi, mà cái này cũng coi như là... Cosplay nhỉ?”

Sở Ngũ Vi nghe thế liền quay đầu: “Không được, không chỉ bọn em mặc, mà anh cũng phải mặc.”

Mặt Giang Chu đầy dấu chấm hỏi: “Anh cũng phải mặc? Em điên rồi à, anh là đại gia trăm tỷ đấy.”

“Nhưng mà nó rất có không khí ngày tết nha, đúng không?”

Hàn Nhu và Hoàng Kỳ thấy thế cũng gật đầu lia lịa.

Ba người đồng thời ném ánh mắt chờ mong qua, ánh mắt long lanh như nước viết đầy làm nũng.

Tình cảnh này, không phải là người bình thường có thể chịu nổi.

Nếu như đổi thành người khác, có lẽ bị đột tử cũng muốn trải nghiệm một phen.

“Mẹ nó, mặc thì mặc, đáng người anh như móc treo quần áo, còn sợ mặc cái này sao?” Giang Chu phát tay gọi một nhân viên cửa hàng đến: “Làm phiền một chút, cho hỏi mấy bộ này bán như thế nào?”

Nữ nhân viên cửa hàng lập tức chạy đến trước mặt: “Xin chào tiên sinh, bộ này có giá 598 một đôi.”

“Nếu như tôi mua bốn bộ thì sao?”

“Là 598 đồng hai bộ thưa tiên sinh.”

Giang Chu chép miệng một cái, lòng thầm nói thật sự cmn là nghe quân nói một buổi như nghe một buổi mà.

Ông đây là sinh viên hệ tài chính và kinh tế của đại học Thượng Kinh, lẽ nào còn không biết 598×2 hay sao?

“Ý của tôi là, mua bốn bộ có giảm giá gì không?”

Nữ nhân viên cửa hàng lập tức tỉnh ngộ: “Đương nhiên là có, mua bốn bộ có thể giảm thêm 5%!”

Giang Chu nhin không được mà thở dài, giảm 5% thì 5% đi, có ít còn hơn không: “Cho tôi một bộ của nam và ba bộ của nữ.”

“Rất xin lỗi tiên sinh, chúng tôi không bán như vậy!”

“???”

Nữ nhân viên cửa hàng mỉm cười: “Mấy bộ này của chúng tôi là quần áo đôi dành cho các cặp tình nhân, chỉ có thể mua một bộ nam và một bộ nữ, xin hỏi vị nào là bạn gái của ngài?”

Giang Chu há hốc mồm, hần phát hiện mình cô gái này hỏi cho á khẩu!

Con bà nó, cửa hàng này không cần nhắc đến chuyện một người đàn ông có rất nhiều bạn gái à?

Hơn nữa, coi như bọn họ chưa từng thấy loại chuyện này đi.

Vậy bọn họ không cho phép con gái thích con gái, con trai thích con trai à?

Tiệm quần áo ngu xuẩn này, rõ ràng là đang kỳ thị giới tính mà.

“Tiên sinh?”

Giang Chu lấy lại tinh thần, móc một tấm thẻ ngân hàng từ trong ví ra: “Nào, vậy thì cho tôi sáu bộ.”

Nữ nhân viên cửa hàng kinh ngạc mà tròn tròn mắt lên: “Vâng tiên sinh, tôi lập tức chọn size giúp ngài, xin ngài dời bước vào phòng thay đồ.”

“Cảm ơn.”

Ba cô gái thấy thế liền liếc mắt nhìn nhau: “Cái này có hơi lãng phí thì phải?”

Giang Chu liếc mắt nhìn các nàng: “Không lãng phí, anh sẽ mặc cả ba bộ luôn, sáng một bộ, trưa một bộ, đến tối lại mặc một bộ khác.”

“Bệnh tâm thần...”

“Anh thích sạch sẽ, thì sao nào?”

Ba cô gái trăm miệng một lời mà hừ một cái, sau đó lại vui vui vẻ vẻ mà chạy vào phòng thay đồ.

Chương 799: Tim lạnh? Tay không ấm thì dùng tay của tôi này!

Lúc này, Giang Chu quay đầu lại, nhìn kỹ mấy bộ cổ trang treo ở trong tủ, trong lòng không khỏi sinh ra một tia nghi ngờ và khó hiểu.

“Tiểu thư?”

“Vâng, có chuyện gì vậy tiên sinh?”

Giang Chu chỉ chỉ vào hai bộ cổ trang đang treo trong tủ kia: “Đây là kiểu nam hay là kiểu nữ vậy?”

Nữ nhân viên cửa hàng quay đầu nhìn thoáng qua: “Đó là cả nam và nữ, bên trái là kiểu nam, bên phải là kiểu nữ.”

“???”

“Có chuyện gì sao tiên sinh?”

“Hai bộ này có gì khác nhau? Là số đo khác nhau quá nhiều à?”

Nữ nhân viên cửa hàng nghe xong liền lắc đầu: “Không phải, kiểu nữ có nút buộc hình hoa mai, còn kiểu nam có nút buộc hình pháo, có khác nhau ở chi tiết nhỏ trong thiết kế.”

“???”

Mặt Giang Chu đầy vẻ mờ mịt.

Đây cmn là sự khác nhau giữa kiểu dáng của nam và nữ á?

Có quỷ mới có thể phân biệt ra.

Nếu như biết trước, thì sao mình lại mở miệng đòi mua sáu bộ chứ?

Mình trực tiếp mua bốn bộ không phải tốt rồi sao?

Dù sao cũng chỉ khác nhau ở cái nút buộc thôi mà.

“Tiên sinh, sao khóe mắt của ngài lại co quắp vào vậy?”

“Không có gì, tiệm của các cô thật cmn biết làm ăn.”

Mười hai giờ trưa, trung tâm thương mại đóng cửa.

Bốn người xách túi lớn túi bé lên xe, trở về Hoa Nhuận Hào Đình.

Vừa đến cửa nhà, Giang Chu liền phát hiện một chiếc Maserati màu bạc.

Chiếc xe này đang đứng ở trước cổng biệt thự nhà mình.

Lại còn chặn đường vào của hẻm.

Xe rất xa lạ, biển số xe cũng rất xa lạ.

“Đây là xe của ai? Vì sao lại chặn cửa nhà chúng ta?”

Sở Ngữ Vi nghe thế liền ngẩng đầu lên: “Có phải là của ai đến thăm anh không?”

Giang Chu dừng xe, lắc đầu nói: “Không thể nào, anh chưa từng công khai địa chỉ của căn biệt thự này.”

“Vậy những ai biết chỗ này?”

“Anh chỉ gửi địa chỉ vào trong nhóm ‘Giang Chu chó không phải thứ tốt’ một lần.”

Hoàng Kỳ nhin không được mà quay đầu qua: “Giang Chu, bạn đọc cái tên nhóm chat đó ra khỏi miệng mà không thấy thẹn sao?”

Giang Chu đưa tay đẩy đầu của Hoàng Kỳ một cái: “Thẹn thẹn cái em gái bạn, trong từ điển của mình chưa bao giờ có chữ thẹn này cả.”

“Vậy làm sao bây giờ nha, không lái được xe vào nhà rồi.”

“Đậu xanh, đương nhiên là xuống xe.”

Đúng lúc này, Hàn Nhu bỗng nhiên mở miệng: “Hình như... hình như chiếc xe này từng xuất hiện vài lần rồi.”

Giang Chu quay đầu nhìn lại: “Sao anh chưa từng nhìn thấy?”

“Khi đó anh về nhà rồi, còn em phải ở đây để đi làm mà.”

“Hả? Chẳng lẽ là người quen à?”

...

Trong ánh nắng giữa trưa của mùa đông.

Dưới những chiếc đèn lồng đỏ đỏ.

Một mỹ nữ ngự tử đang ngồi trước bậc thang trước cửa.

Nàng mặc một chiếc áo da màu tro ở bên ngoài.

Bên trong là một chiếc áo len cao cổ màu trắng, bao lấy cái cổ thon dài.

Bên dưới là một chiếc quần bó màu da, dưới chân là một đôi giày Martin màu đen.

Trên tay nàng còn cầm một cái bình giữ nhiệt, mặt thản nhiên như không mà hớp một ngụm cà phê, rồi há mồm phun ra một làn sương trắng.

Những ngón tay xinh xắn đáng yêu, trắng nõn và tinh tế đã hơi đỏ lên vì lạnh.

Giang Chu dừng xe rồi đi vòng qua chiếc Maserati màu bạc đi, cất bước đi đến trước cửa.

Hắn hơi sững sờ khi nhìn thấy vị ngự tử này, sau đó, hắn liền tháo khăn quàng cổ của mình xuống, rồi quàng lên cổ của nàng.

“Làm gì thế? Sao tự nhiên lại dịu dàng như vậy?”

“Cái khăn quàng cổ ngu xuẩn này quá ngứa, nên tặng cô luôn.”

Doãn Thư Nhã quấn chặt khăn quàng cổ có hơi ấm của Giang Chu: “Vì sao một chuyện ấm lòng như vậy, mà đến miệng của cậu lại trở nên thay đổi rồi?”

Giang Chu cũng không phản ứng lại với thái độ của nàng:
“Tôi còn chưa hỏi cô đâu, cô lái xe chặn cổng nhà tôi là có ý gì?”

“Tốt xấu gì thì tôi cũng là người đầu tư cho cậu, ngày lễ ngày tết mà cậu không biết nhắn tin cho tôi à, tôi rất có ý kiến đấy.”

“Không phải cô đang tập chung vào hạng mục ‘quan tâm lâm chung’ sao? Tôi không muốn quấy rầy cô thôi, hơn nữa, lần trước tôi đến nhà cô thì cô cũng không ở Thượng Kinh.”

Doãn Thư Nhã hơi kinh ngạc: “Cậu đi tìm tôi á? Sao tôi lại không biết?”

Giang Chu giả vờ mắt mát mát mà thở dài: “Khi rời khỏi Thượng Kinh để về nhà thì muốn nói lời tạm biệt với cô, bác Từ không nói với cô à?”

“Ồ, bảo sao tôi lại không biết.”

“Hả? Cái gì gọi là bảo sao?”

“Bác Từ nằm viện rồi.”

“A, có người bầu bạn như lang như hổ là dì Vương, đúng là bác Từ nên nằm viện.”

Doãn Thư Nhã ngẩng đầu lên, lông mu hơi run: “Nói thật, tôi thấy hơi nhớ cậu.”

Giang Chu nheo mắt lại: “Một bà lão 31 tuổi nói một câu như vậy với một chàng trai hơn 20 tuổi đẹp trai, cô thấy có thích hợp không?”

“Cút!”

“Được rồi, mau đánh xe ra chỗ khác, vào nhà rồi nói chuyện tiếp, ngoài này quá cmn nó, miệng tôi sắp tê cứng rồi, hay là cô dùng miệng của cô mát xa cho tôi đi nhé?”

Doãn Thư Nhã nghe thế liền nở một nụ cười lạnh lùng: “Cậu là một tên xấu xí hơn 20 tuổi, nói như vậy với một thiếu nữ sinh đẹp như tôi, có thích hợp không?”

Chương 800: Tim lạnh? Tay không ấm thì dùng tay của tôi này! (2)

Giang Chu nói: “Cô thật là thù dai nhớ lâu mà.”

“Ai bảo cậu luôn nói tuổi của tôi.”

Doãn Thư Nhã lắc chìa khóa xe, quay người leo lên chiếc Maserati, rồi lái xe vào ga ra.

Giang Chu trở lại xe, lái xe dừng lại bên cạnh chiếc Maserati.

“Doãn tiểu thư, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp!”

Bốn cô gái bắt đầu chào hỏi nhau, rồi vai kề vai đi vào biệt thự.

Giang Chu thì đi theo sau bốn người, đối mặt với những ánh mắt khác thường của đám hàng xóm, mà hấn vẫn ung dung và bình thản như cũ.

Sau khi đến phòng khách, Sở Ngữ Vi, Hoàng Kỳ và Hàn Nhu đều sốt ruột đi trang trí biệt thự.

Bởi vì đã ngày ba mươi tết rồi, không trang trí liền không kịp nữa rồi.

Đây là lần đầu tiên các nàng ăn tết âm lịch ở bên ngoài, cho nên muốn có chút cảm giác nghỉ thức cũng là chuyện dễ hiểu.

Mà Doãn Thư Nhã thì nói mình muốn đi thăm thư phòng của Giang Chu một chút.

Hơn nữa, nàng còn không chờ hấn bằng lòng mà đã tự nhiên đi lên rồi.

Trực giác nói cho Giang Chu biết, lần này Doãn Thư Nhã mang theo tâm sự đến đây.

Chỉ là nàng còn chưa biết phải nói thế nào, hoặc là chưa biết nên nói từ đâu.

Doãn Thư Nhã ngồi xuống ghế của Giang Chu, quay hai vòng rồi thuận miệng hỏi: “Dạo này công ty thế nào rồi?”

Giang Chu tựa ở trên bàn, cầm đồng hồ cát ở trên bàn lên, lật qua lật lại vài cái: “Nghiep vụ đã ổn định, tài sản không ngừng tăng lên, cảm giác nhiều tiền xài không hết thật sự quá khó chịu.”

“Thôi đi, cậu có giỏi thì đi quyên tiền để xây tiểu học hy vọng đi.”

Giang Chu kéo cái ghế, ngồi xuống đối diện Doãn Thư Nhã:
“Rốt cuộc cô bị làm sao vậy?”

Doãn Thư Nhã hơi sững sờ, ánh mắt hiện lên một tia bối rối:
“Làm sao cái gì chứ?”

“Nếu như là trước kia, khi tôi nói nhiều tiền xài không hết thì cô sẽ nói để tôi đưa tiền cho cô đi làm ‘quan tâm lâm chung’, mà không phải khuyên tôi đi xây trường học hy vọng.”

“Cậu suy nghĩ nhiều rồi, tôi không sao.”

Giang Chu tựa lưng vào ghế ngồi, cũng không truy vấn tiếp:
“Cô trở về căn biệt thự kia cũng chỉ có một mình thôi nhỉ?
Hay là ăn tết ở chỗ này với bọn tôi luôn nhé?”

Doãn Thư Nhã yên lặng một lát, rồi mới mở miệng nói: “Cũng được.”

“Khi tôi trở về nhà đã chuyên môn tìm mẹ tôi để học nấu cơm tất niên, tối nay tôi sẽ bộc lộ tài năng cho cô xem.”

“Nếu như ăn quá ngon, ăn tết xong tôi cũng không đi, cậu phải nghĩ cho kỹ đấy.”

Giang Chu bĩu môi: “Không đi thì không đi thôi, lẽ nào tôi không nuôi nổi cô à?”

Doãn Thư Nhã nguýt Giang Chu một cái, sau đó bỗng nhiên lại tỏ vẻ cô đơn: “Thật ra... Thật ra hạng mục kia của tôi đã bị tạm ngừng rồi.”

Doãn Thư Nhã nói tiếp: “Đã tạm ngừng hơn một tháng rồi, chỉ là cậu vẫn chưa trở lại, tôi lại không muốn gọi điện thoại cho cậu...”

“Bảo sao Hàn Nhu nói là đã từng thấy chiếc Maserati kia xuất hiện ở đây, cô tìm tôi rất nhiều lần à?”

Doãn Thư Nhã quay đầu nhìn về nơi khác: “Cũng không nhiều lắm, chỉ có năm sáu lần thôi, nhưng nhìn thấy không có xe của cậu, nên tôi không đi vào.”

Một tháng đến năm sáu lần mà còn nói không nhiều?

Vậy thì ngày nào cũng đến mới có thể nói là nhiều à?

Mấy cô gái học của ai vậy?

Tại sao người nào người nấy đều không ngay thẳng thành khẩn gì cả?

Giang Chu âm thầm đập đèn rau muống một câu, sau đó mở miệng hỏi: “Rốt cuộc là bị làm sao?”

“Có một vài tranh cãi với khách hàng.”

“Tranh chấp về cái gì?”

Doãn Thư Nhã nắm hai tay lại, lại có hơi mệt mỏi mà gục xuống bàn: “Chúng tôi có một vị khách tên là Vương Dao Hưng, 83 tuổi, con cái bất hiếu, vì vậy muốn quyên tiền bạc cho ‘quan tâm lâm chung’ của chúng tôi.”

Giang Chu lập tức hiểu ngay: “Con cái của ông ta không đồng ý, đúng không?”

“Ừm, bọn họ đã tìm đến cửa gây sự nhiều lần rồi, còn nói ‘quan tâm lâm chung’ của chúng ta đã tấy nảo Vương Dao Hưng, làm cho Vương Dao Hưng đồng ý quyên tiền ra ngoài mà không cho người thân con cái.”

“Chỉ như vậy?”

Doãn Thư Nhã hơi sững sờ: “Cậu cảm thấy cái lý do này vẫn chưa đủ à?”

Giang Chu khẽ lắc đầu một cái: “Cô không phải người chịu thua dễ dàng như vậy.”

“Nói cứ như là cậu hiểu tôi lắm vậy.”

“Con mắt của tôi vẫn sáng như tuyết.”

Doãn Thư Nhã thở dài ai oán: “Sau đó... bệnh viện nói đã chuẩn đoán sai cho Vương Dao Hưng.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Tại sao chỗ nào cũng có loại chuyện chuẩn đoán sai này vậy?”

“Không biết nữa, nhưng chuẩn đoán sai chứng tỏ Vương Dao Hưng sẽ không chết nữa.”

“Ừm.”

“Ông ta cũng kiện chúng ta ra tòa, yêu cầu chúng ta trả lại toàn bộ tài sản, còn ủng hộ cách nói của con cái, nói rằng ‘quan tâm lâm chung’ của chúng ta đã tiến hành thôi miên và tẩy não ông ta nhiều lần.”

Giang Chu gật đầu: “Có phải cô cảm thấy lòng người quá lạnh lẽo không?”

Doãn Thư Nhã nhin không được mà che ngực: “Lần đầu tiên tôi muốn làm thứ gì đó cho thế giới này, nhưng tim tôi đã quá lạnh rồi.”

“Tôi cô không nóng đâu, dùng tay của tôi đi.”

“Nghĩ hay quá nhỉ.”

“Tôi là thanh niên trai tráng, lúc nào cũng nóng rực!”

Chương 801: Muốn làm người tốt, nhất định phải tội tệ hơn kẻ xấu!

Doãn Thư Nhã nói: “Bên ngoài có nhiều con thỏ nhỏ như vậy mà cậu vẫn còn chưa thấy đủ à?”

“Oa, cô nói chuyện quá dơ bẩn rồi, tôi nói là âm lòng, tại sao cô luôn nói đến mấy cái cây chuyện này chứ?”

“Tôi đã 30 tuổi rồi, lẽ nào còn không hiểu sao?”

Giang Chu yên lặng một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu lên: “Nếu như thật sự muốn, vậy tôi sẽ không khách khí.”

“Có gan thì lên đi, chỉ sợ là cậu chỉ biết nói miệng chứ không dám làm.”

Doãn Thư Nhã cười nhạo một tiếng, trong giọng nói tràn đầy vẻ trào phúng.

Nàng và Giang Chu đã bắt đầu đấu võ mồm từ khi quen biết nhau đến giờ, hầu như không ngày nào là không nói mấy chuyện thế này.

Hơn nữa, tên này thật sự là không có chút rộng lượng và ga lăng của đàn ông chút nào.

Dễ nghe cũng nói, mà cực kỳ khó nghe cũng có thể nói.

Nhưng không thể không thừa nhận là, mỗi khi đấu võ mồm với tên này, mình cũng sẽ cảm thấy bớt phiền muộn hơn.

Đại khái thì đây chính là nguyên nhân mà ngày nào mình cũng chờ tên này trở về Thượng Kinh.

Bởi vì nàng biết, mặc kệ nàng như thế nào thì đều có một người có thể chữa trị cho nàng.

Có điều, rốt cuộc là thứ gì trên người của Giang Chu đã hấp dẫn mình chứ?

Thật sự là không thể tưởng tượng nổi mà.

“Có muốn thử một chút không? Tay tôi thật sự rất ấm.”

Doãn Thư Nhã nhìn bàn tay đưa qua của Giang Chu, mím môi một cái: “Da mặt của cậu thật sự còn dày hơn cả tường thành.”

Giang Chu cười nhạo, thu tay về: “Không muốn thì thôi, vậy trò chuyện công việc đi, sau này cô định làm gì?”

“Cuối cùng cậu cũng trò chuyện đàng hoàng, tôi còn tưởng rằng cậu phải làm âm tim cho tôi thì mới bỏ qua chứ.”

“Trời ạ, Doãn phú bà, tôi phát hiện ra rằng, thật ra người không muốn trò chuyện nghiêm chỉnh là cô mới đúng chứ?”

Doãn Thư Nhã đỏ mặt xì một tiếng: “Sau này tôi trò chuyện với chó ở trên đường cũng sẽ không trò chuyện với cậu.”

Giang Chu nghe thấy câu này, không khỏi nghĩ đến con chó lưu lạc ở phía sau khu biệt thự Hồng Diệp.

Nghe nói nó đã ăn chơi đàng điếm với rất nhiều chó cái, rồi bị một vị chủ nhân của bọn chúng cắt một chân.

Nhưng sau khi vết thương lành, nó vẫn càn cù và siêng năng bôn ba trong khu biệt thự đó như cũ, vẫn không ngừng tán gái như cũ.

Mặc dù nó đã bị què, nhưng sức quyến rũ vẫn không giảm so với năm đó.

Thực sự là tấm gương của loài chó mà.

Nếu như không phải bởi vì nó là con chó, Giang Chu tuyệt đối sẽ coi nó là người đồng đạo với mình.

“Dù sao...tôi cũng đã dừng hạng mục đó rồi, sau này cũng không làm nữa, dù sao tôi làm chuyện này là để giúp đỡ người khác, chứ không phải để tổn thương bản thân mình.”

“Cô cũng không cần quá khó chịu đâu, dù sao thì lòng người đều khó nắm bắt như vậy, hơn nữa, đại đa số người đều có tâm tư ích kỷ, không gặp được những người như vậy mới là không bình thường.”

Doãn Thu Nhã nhin không được mà ngược mắt lên: “Cậu cũng đã từng trải qua loại chuyện như vậy sao?”

Giang Chu gật đầu: “Trước kia, hồi tôi còn làm Món Ngon thì đám thương gia trong phố ẩm thực đã phản bội tôi vì muốn kiếm được nhiều tiền hơn.”

“Vậy cậu giải quyết như thế nào?”

“Tôi để cho bọn họ không kiếm được tiền nữa.”

“Không thể nào, chẳng lẽ cậu là Thượng Đế à? Nói không cho người khác kiếm tiền, người ta liền không kiếm được tiền?”

“Bởi vì sau khi giao đồ ăn được phổ cập, đám sinh viên chung quanh khu đại học càng ngày càng lười, căn bản là sẽ không đi ra phố ẩm thực ăn cơm nữa, cửa hàng của bọn họ lại không được login trên app của tôi, không có việc làm, chỉ còn chờ đóng cửa ngừng kinh doanh mà thôi.”

Doãn Thu Nhã yên lặng một lát: “Chuyện của chúng ta không giống nhau, của cậu là kiếm tiền, còn tôi là vì muốn giúp đỡ mọi người.”

Giang Chu lắc đầu, hẳn không đồng ý cách nói của nàng: “Bản chất vẫn giống nhau thôi.”

“Hả?”

“Mục đích của tôi là để kiếm tiền, mục đích của cô là để làm cho cuộc sống của mình có ý nghĩa hơn, điểm xuất phát của chúng ta đều là bản thân.”

Doãn Thư Nhã nghe xong liền thấy hơi buồn bực: “Nếu như đã giống nhau, vậy vì sao tôi không thuận lợi như cậu?”

Giang Chu cười nhẹ: “Bởi vì khi tôi kiếm tiền cho mình, đồng thời còn giúp người khác kiếm tiền nữa.”

“Còn tôi thì sao?”

“Cô là dựa vào một bầu nhiệt huyết, đàn độn kính dăng tất cả mà không lo gì cả.”

“Nhưng mà kính dăng không phải là vô tư sao?”

Giang Chu không khỏi thở dài: “Nhưng mà vô tư kính dăng thì vĩnh viễn không thể lâu dài được.”

Doãn Thư Nhã yên lặng một lát: “Tôi không hiểu.”

“Bởi vì cô phải xấu xa và tồi tệ hơn người xấu, cô phải ích kỷ hơn đám người xấu kia, thì cô mới có thể có tư cách đi giúp người khác.”

“Nghe có hơi giống ngụ ý biện rồi đấy...”

Giang Chu gãi đầu một cái, hần cảm thấy chuyện này hơi khó giải thích.

Làm một người tốt, thật sự là càng khó hơn làm một người xấu.

Bởi vì người xấu không cần đề phòng người tốt, nhưng làm người tốt thì nhất định phải đề phòng người xấu.

“Tôi kể cho cô nghe một câu chuyện nhé?”

Doãn Thư Nhã gật đầu: “Có chuyện nghe, đương nhiên là tốt.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Trước đây...”

Chương 802: Muốn làm người tốt, nhất định phải tồi tệ hơn kẻ xấu! (2)

Trước đây có một thị trấn nhỏ rất nghèo khó.

Người ở chỗ này nghèo khó đến mức chỉ biết ăn bữa trước mà không có bữa sau.

Khi đó, có một ông chủ lớn rất giàu có, trong lúc vô tình đã biết được chuyện này, vì vậy ông ta đã quyên góp 100 triệu, để

xây một nhà máy điện giúp cái thị trấn nhỏ này.

Ông ta cũng hứa hẹn là, tất cả tiền kiếm được đều phân phát cho mọi nhà theo đầu người.

Thế là chẳng mấy chốc, nhà máy điện đã được xây xong.

Nửa năm xong, ông chủ lớn kia chợt nhớ đến chuyện của thị trấn nhỏ này.

Bởi vậy, ông ta liền phái nhân viên đi đến kiểm tra, lại phát hiện nhà máy điện kia đã bị người ta phá hủy.

Nhân viên điều tra rất nghi ngờ và khó hiểu, thế là anh ta liền hỏi thăm khắp nơi trong trấn nhỏ.

Cuối cùng tìm được một ông lão, mới hỏi được nguyên nhân mà nhà máy điện bị phá hủy.

Thì ra là bởi vì cư dân trong thị trấn cảm thấy nhà máy điện kiếm tiền quá chậm.

Thế là bọn họ trực tiếp phá hủy nhà máy điện, rồi đập vỡ tất cả các thiết bị, rồi kéo xe đi ra ngoài bán sắt vụn.

Nhân viên điều tra cũng là một người hiền lành.

Sau khi anh ta nghe xong, nhìn không được mà cảm thán một phen.

Nhưng không phải anh ta cảm thấy nơi khí hậu cò gáy này có điều dân.

Mà cảm thấy thôn dân nơi này quá khổ, khổ đến mức không có thời gian chờ đợi.

Nhưng mà anh ta cũng chỉ là một người làm công ăn lương mà thôi, anh ta cũng không có năng lực để trợ giúp những người này.

Thế là trước khi anh ta rời đi, anh ta đã cho ông lão đó 500 đồng tiền duy nhất trong túi mình.

Có điều, đến khi anh ta đi ra ngoài thôn thì bất ngờ đã xuất hiện.

Vô số cư dân trong thị trấn đã cầm cuốc cầm gạch để cản đường anh ta.

Bọn họ chất vấn anh ta, vì sao chỉ cho ông lão kia 500 đồng?

Chuyện này không công bằng.

Nhân viên điều tra nói là mình chỉ có 500 đồng, nhưng tất cả mọi người đều không tin.

Cuối cùng vị nhân viên điều tra này bị đánh trọng thương phải vào bệnh viện vì không thể móc thêm tiền.

...

“Tại sao có thể như vậy?”

Giang Chu thở dài: “Bây giờ cô biết rồi chứ? Làm người tốt thực sự rất khó.”

Doãn Thư Nhã có hơi uể oải: “Chẳng lẽ không có biện pháp nào giải quyết sao?”

“Đương nhiên là có biện pháp.”

“Ừm?”

Giang Chu mỉm cười: “Sau đó, cái trấn nhỏ đó bầu cử cán bộ, có một đại ca từng lấn lộn xã hội khi còn trẻ đã trúng cử.”

Doãn Thư Nhã há hốc cái miệng nhỏ nhắn: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, nhà máy điện đã được xây dựng một lần nữa, cuộc sống của cư dân cũng khá hơn nhiều, hơn nữa, dưới sự cầm đầu của vị cán bộ này, mọi người còn tự nguyện đưa tiền bồi thường cho vị nhân viên điều tra kia.”

“Làm sao có thể? Những người đó ích kỷ như vậy mà cũng có thể tự nguyện sao?”

“Bởi vì vị cán bộ từng lấn lộn xã hội kia nói, nếu như không tự nguyện thì sẽ ăn đòn, còn nói trên loa phát thanh luôn, toàn bộ cư dân trong trấn nhỏ đều nghe thấy hết.”

“Người cô muốn giúp chưa chắc đã là người tốt, cho nên cô muốn làm người tốt, nhất định phải tồi tệ hơn cả người xấu.”

Doãn Thư Nhã nghe đến đây, liền nhìn trộm Giang Chu một cái.

Dường như nàng đã hiểu ra gì đó rồi.

Nhưng không phải là hiểu ra cách để làm một người tốt.

Mà là hiểu ra vì sao Giang Chu lại có sức hấp dẫn lớn như vậy với mình rồi.

Bởi vì Giang Chu thực sự là hiểu rất nhiều chuyện.

Giống như là bất cứ chuyện gì đều không làm khó được Giang Chu vậy.

Tuy rằng mình đã 30 tuổi, sống lâu hơn Giang Chu nhiều năm.

Nhưng ở trước mặt Giang Chu thì mình vẫn giống như một cô em gái phải nghe anh trai giáo dục vậy.

“Vừa rồi cậu có hơi đẹp trai đấy.”

“Hả?”

...

Ba mươi tết, đêm trừ tịch – đêm 30!

Tuy rằng trong trung tâm thành phố nghiêm cấm đốt pháo hoa vì phòng ngừa hỏa hoạn, nhưng dù sao Hoa Nhuận Hào Đình cũng nhà giàu.

Người ở chỗ này không phú thì quý.

Cho nên có rất nhiều người dám đốt pháo hoa.

Lúc này, sắc trời vừa mới tối được không bao lâu, một bó pháo hoa chói sáng liền nổ tung trên không trung.

Ánh sáng chói mắt, tia lửa bắn tung tóe.

Cộng thêm những tiếng pháo vang vọng và âm nhạc mở màn của Xuân Vãn vang lên, tất cả tụ tập lại cùng một chỗ, kéo tấm màn che của tân xuân.

“Ngữ Vi, em mau gói hết sủi cảo rồi để trong nhà bếp, lát nữa sẽ nấu sủi cảo ăn.”

“Hoàng Kỳ, mau thu dọn bàn ăn một chút, mấy thứ thừa từ trưa thì bỏ vào thùng rác đi.”

“Hàn Nhu, lên phòng tạp vật ở trên tầng hai cầm pháo rồi mang ra ngoài cửa đi.”

“Doãn phú bà, cô đến phòng bày bàn thờ thấp hương đi.”

Lúc này, bốn cô gái đã mặc đồ cổ trang đỏ như lửa, cả đám đứng xếp hàng trong phòng khách, giống như là mấy nha hoàn đang chờ lệnh vậy.

Có loại hình ngây thơ ngoan ngoãn, có loại hình ngọt ngào đáng yêu, có loại hình xinh xắn đáng yêu, lại có loại hình ngự tử cao ngạo và lạnh lùng.

Oanh oanh yển yển xếp thành một hàng.

Sở Ngữ Vi, Hoàng Kỳ và Hàn Nhu mặc bộ cổ trang có nút buộc hình hoa mai.

Màu đỏ như lửa phụ trợ da thịt trắng nõn mềm mại của các nàng, cảm giác thiếu nữ mười phần.

Mà Doãn Thu Nhã thì nhất định phải theo phong trào, cho nên cũng mượn một bộ trong ba bộ của Giang Chu.

Dù sao thì mấy bộ quần áo ngu xuẩn này cũng giống nhau như đúc, mặc kệ là nam hay nữ đều là vậy.

Ngoại trừ một cái nút buộc hình hoa mai và một cái nút buộc hình pháo ra, thì không có bất cứ thứ gì có thể phân biệt giới tính cả.

Thiết kế như vậy, không nhìn kỹ liền thấy giống hệt nhau chứ đừng nói là phân biệt trống mái.

Hơn nữa, bộ quần áo này chẳng có gì tinh tế hoặc là đường nét đặc biệt gì cả.

Nhưng những cô bé này có dáng người mà dung mạo xinh đẹp lại hoàn mỹ, cho nên mặc cái gì cũng rất xinh đẹp.

Bởi vậy người ta mới nói, quần áo đẹp là do người mặc.

Chương 803: Tôi không phải nha hoàn của cậu!

Giang Chu vui vẻ ngấm nghĩa một lát, trong lòng khẽ động.

Hay là đặt tên nha hoàn cho các nàng nhỉ.

Cũng không cần quá phức tạp làm gì.

Liên Xuân Hương, Hạ Hương, Thu Hương, Đông Hương là được.

Hàn Nhu nói: “Anh, bọn em làm hết việc rồi, còn anh thì sao, anh làm cái gì?”

Giang Chu ngênh ngang ngồi xuống ghế sa lon: “Anh phải vất vả ngồi xem Xuân Vãn rồi.”

Doãn phú bà nghiêng răng nghiêng lợi mà nhìn Giang Chu: “Tiện nhân.”

“Hả? Ăn của tôi, uống của tôi, lại còn mắng tôi?”

“Tôi chính là kim chủ ba ba của cậu đấy, cậu lại sai bảo tôi như nha hoàn thế này à, biết thế thì tôi đã về biệt thự của mình rồi, ít nhất cũng có người hầu hạ, mà không phải hầu hạ người khác.”

Giang Chu không khỏi quay đầu, lấy cái gối ôm trên sa lon: “Nếu như tôi nói là lát nữa sẽ đến lượt các cô xem Xuân Vãn, còn tôi thì phải làm cơm ở trong nhà bếp, cô còn nghĩ như vậy không?”

Doãn Thu Nhã nghe thế liền cắn môi, lông mi hơi run: “Coi như cậu có lý, tôi đi thấp hương.”

“Em... em đi lấy pháo.”

Cộc cộc cộc.

Bốn cô gái mặc cổ trang màu đỏ bắt đầu chạy qua chạy lại, tung bùng nhộn nhịp, làm trong nhà bắt đầu tràn đầy bầu không khí của năm mới.

Nhất là sau mùi hương tràn ngập trong nhà, tất cả mọi người bắt đầu cảm nhận được bầu không khí vui vẻ và bình an của ngày tết.

Trong quá trình này, điện thoại di động của các cô gái bắt đầu reo lên liên tục.

Cơ bản đều là cha mẹ gọi điện đến.

Hoặc là ân cần hỏi thăm về cuộc sống mấy hôm nay.

Hoặc là hỏi thăm xem là mừng mấy tết thì bọn họ sẽ về nhà.

Người duy nhất không nhận được điện thoại là Giang Chu.

Bởi vì từ khi có cô em gái Hàn Nhu này, sự quan tâm của mẹ dành cho hắn là ‘hàng tặng kèm’, hoặc là ‘thuận tiện’.

Hình như là mình là đứa con được nhặt về vậy, biết tìm ai nói đạo lý bây giờ?

“Cha, Giang Chu đang xem Xuân Vãn, con đang gói sủi cảo!”

“Ồ, vâng, để con nói với Giang Chu.”

Sở Ngữ Vi giờ điện thoại di động lên, nhìn về phía phòng khách: “Giang Chu, cha em nói là nếu anh bắt nạt em thì cha sẽ vặn đầu chó của anh xuống.”

Giang Chu hơi ngược mắt lên: “Nói với chú Sở là, ngày hôm qua có người tặng anh hai chai Phi Thiên.”

“Phi Thiên là cái gì?”

“Cứ nói là được.”

Sở Ngữ Vi ồ một tiếng, chuyển lời cho Sở Hùng.

Không ngờ thái độ của Sở Hùng đã thay đổi, còn dặn dò Giang Chu phải chú ý thân thể, không nên quá mệt mỏi.

“Giang Chu, cha em nói anh là con rể tốt, là loại khó kiếm trong thiên hạ ý.”

“Chú Sở đúng thật là ... Thật là không có gió mà còn làm cỏ đầu tường nữa.”

Giang Chu phàn nàn một câu, ánh mắt lại rơi vào màn hình tivi lần nữa.

Năm nay, bởi vì một ít nguyên nhân nên vua tiểu phẩm là Lão Triệu đã rời khỏi Xuân Vãn.

Tiết mục tiểu phẩm lại thiếu đi một vai chính lớn nhất.

Có điều, năm nay cũng có hai tiết mục khá ổn.

Một là “Chuyện này khá tốt” của Tào Kim.

Một là “Bại gia tử” của Lão Quách và Khiêm ca.

Nhưng là một bữa tiệc tối nghiêm túc nhất của cả nước...
không thể dùng những thứ khiêu gợi kia trên Xuân Văn được.

Cho nên phải bỏ hoặc thay bằng những từ khác, thế là cũng
không còn gì hay ho nữa.

Giang Chu cảm thấy có hơi buồn chán, liền đưa tay móc điện
thoại di động ra.

Lúc này, tin nhắn chúc tết trong điện thoại di động của hắn đã
sắp đầy rồi.

Đồng bạn hợp tác, nhân viên công ty, bạn học trong trường...

Tin nhắn liên miên không ngừng.

Có điều, những tin nhắn chúc tết này cơ bản đều là gửi hàng
loạt.

Lời nói thì rất hoa lệ và xinh đẹp, nhưng không có chút thành
ý nào.

Rất có thể những người gửi còn chưa đọc cả nội dung của tin
nhắn này luôn.

Điều kỳ quái nhất là, lại còn có người chúc hắn tìm được lang
quân như ý.

Tìm lang quân như ý cái con mẹ nó chứ, mình lại không thích
đấu kiếm!

Giang Chu hùng hù hỏ hỏ, bắt đầu lật các tin nhắn ra xem.

Hầu như tất cả mọi người đều đã gửi tin nhắn đến, duy chỉ có
thiếu Phùng gốc manh và Tiểu Nam Nhi.

Có lẽ hai cô bé này đang chờ qua 12 giờ thì mới liên hệ với
mình.

Giang Chu đang nghĩ ngợi, chợt phát hiện có người gọi điện
thoại đến.

Điện báo là tên nhãi Quách Vĩ.

“Có rắm mau đánh.”

“Lão Giang, tôi và Dương Hân... ra ở khách sạn rồi.”

“Hả? Đậu xanh rau muống, không phải vừa chia tay rồi sao? Người anh em, ông phát triển nhanh phết nhỉ.”

Giọng nói của Quách Vĩ còn mang theo chút đau khổ: “Tôi đã hỏi Dương Hân rồi, thật ra không phải Dương Hân ghét tôi, mà là gia đình cô ấy không thích tôi.”

Giang Chu hơi cau mày: “Vì sao?”

“Có thể là bởi vì nhà tôi tương đối nghèo.”

“Nhà Dương Hân rất giàu có à?”

“Nhà Dương Hân ở nông thôn, cũng không giàu có gì, nhưng chính vì như vậy nên mới muốn tìm một kẻ có tiền.”

“Thì ra là thế, vậy hai người quyết định như thế nào?”

Quách Vĩ ở bên kia yên lặng một lát: “Tôi đã tâm sự với Dương Hân một ngày, cô ấy nói là đã suy nghĩ kỹ rồi, mặc kệ là người nào ngăn cản thì sau này cô ấy vẫn sẽ đi theo tôi.”

Giang Chu không khỏi nhướn mày lên: “Cho nên ông liền dẫn người ta đi khách sạn?”

“Hắc hắc.”

“Chúc mừng chúc mừng, tôi cúp đây, lát nữa gửi cái tin nhắn chúc mừng ông.”

Giang Chu cúp điện thoại, mở tin nhắn MMS của mẹ ra.

Sau đó gửi cái luận án “Mấy ngày ăn tết không thể thấy máu, bằng không thì sẽ xui xẻo cả năm” của mẹ cho tên nhãi Quách Vĩ này.

Ba mươi giây sau, Quách Vĩ lại gọi điện thoại đến lần nữa.

Hai người bắt đầu chửi rửa lẫn nhau, bắt đầu gọi nhau là súc sinh.

Chương 804: Chỉ có vợ tôi mới được ăn đồ ăn tôi làm!

Sau khi cúp điện thoại xong, Giang Chu đi ra cửa biệt thự.

Lúc này, bốn cô gái đang ngồi trong vườn hoa, ngẩng đầu nhìn pháo hoa rực rỡ ở trên bầu trời.

Những tia sáng phủ lên bốn gương mặt xinh đẹp, nhuộm lên hai tròng mắt trong suốt của các nàng.

Dáng vẻ ngây ngốc, biểu cảm đáng yêu.

Thật ra thì xem pháo hoa ở đâu cũng như nhau thôi.

Xem ở Thượng Kinh cũng tốt, xem ở Lâm Giang cũng được, ở Tây Châu cũng vậy.

Pháo hoa ở các nơi gần như là không khác gì nhau cả.

Khác biệt lớn nhất là tầm bắn cao hay thấp, và số lần bắn.

Nhưng không biết vì sao, pháo hoa của giờ phút này lại đẹp lạ thường.

Giống như mỗi một tia lửa đều nhen nhóm nội tâm nóng bỏng, giống như là pháo hoa đang nở rộ ở trong lòng vậy.

Có lẽ đây là bởi vì người mình thích đang ở bên cạnh đi.

Có thể vai kề vai mà cùng nhau bước từ một năm cũ đến một năm mới.

Đúng lúc này, Giang Chu đi vào vườn hoa.

Hắn đưa tay mở những ngọn đèn lồng đỏ ở trong sân ra, cảnh đêm huyền ảo lập tức có thêm vài phần không khí vui mừng.

“Dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ có tuyết, không biết là bao giờ sẽ bắt đầu.”

“Ừm, đêm 30 mà không có tuyết thì hơi thiếu thiếu thứ gì đó.”

Doãn Thư Nhã bỗng nhiên giang hai tay ra, ngón tay thon dài trắng nõn rất xinh đẹp: “Nhưng mà... hình như tuyết rơi rồi.”

Hoàng Kỳ nghe thế liền ngẩng đầu lên, một bông hoa tuyết rơi vào trên lông mi của nàng: “Tuyết rơi thật rồi này.”

“Tuyết rơi đúng lúc thật.”

“Cảnh tượng này giống như là trong phim Hàn vậy.”

“Đúng đúng, nếu như tuyết lớn hơn một chút, lại có một anh đẹp trai cầm ô đi về phía mình thì tốt rồi.”

“Haiz, chị cũng nghĩ như vậy.”

Lời này vừa dứt, tuyết từ từ nặng hơn.

Những bông hoa tuyết phiêu đảng rơi xuống trên những ngọn đèn lồng đỏ, làm cho bóng đêm tăng thêm vài phần ít cảnh.

Trẻ con ở phương bắc, dường như là không nhìn thấy tuyết trong đêm 30 thì giống như là không được ăn tết vậy.

Mãi cho đến khi bắt đầu rơi xuống, thì nội tâm mới có thêm một phần an bình.

Dĩ nhiên, Hoàng Kỳ lớn lên ở Tây Châu thì càng mê luyện tuyết hơn.

Có lẽ đây là một điểm mà người miền nam hâm mộ người miền bắc nhất.

“Nghe nói tuyết là gầu trên đầu của ông trời đấy, nghe rất có hình tượng nha.”

“Nếu như anh không gọi đầu ba ngày, thì cơ bản cũng sẽ có hiệu quả này.”

Giang Chu thuận miệng nói một câu, bầu không khí lãng mạn trong sân lập tức không còn sót lại chút nào.

Lúc này, Hoàng Kỳ đang đưa đầu lưỡi ra để nếm tuyết, liền cuống quýt ngậm miệng lại.

Sau đó, nàng rên một tiếng yêu kiều, liếc mắt nhìn qua.

“Giang Chu, có phải trong từ điển của bạn không có hai chữ lãng mạn này hay không hả?”

“Bỏ chữ mạn đi thì có.”

Mặt Hoàng Kỳ đầy mờ mịt, quay đầu nhìn mấy cô gái khác: “Có ý gì?”

Doãn Thư Nhã hừ lạnh một tiếng: “Tên này nói là mình rất lãng!”

(lãng= sóng, có thể hiểu là rất biết chơi)

“Ừa? Hóa ra cô là người hiểu tôi nhất à?”

“Tôi cảm thấy xấu hổ sâu sắc vì đã hiểu ý của cậu đấy.”

“Xấu hổ cái em gái cô, có giải thì đêm nay đừng ăn cơm.”

Giang Chu hừ một tiếng khinh thường, lại đi qua phủi tuyết trên vai của bốn cô gái.

Sau đó hắn quay người đi vào phòng, bắt đầu chuẩn bị làm cơm tất niên.

Đây là một bữa cơm cuối cùng của năm cũ, cũng là bữa cơm quan trọng nhất của cả năm.

Cần tổng động viên cả nhà, thiếu một người cũng không được.

Nói cách khác, người có thể ngồi ăn bữa cơm tất niên với nhau, mặc kệ thế nào thì vẫn là người một nhà.

Đây chính là cảm giác về nghi thức của toàn bộ dân chúng cả nước.

Lúc này, dưới bầu trời đêm tuyết mê ly ngoài cửa sổ.

Doãn Thu Nhã đưa tay đỡ vài bông tuyết, lại dùng nhiệt độ bàn tay để nó tan chảy.

Sau đó nàng nhẹ nhàng quay đầu lại, nhìn về phía người đàn ông đang bận rộn trong bếp thông qua lớp cửa sổ và ngọn đèn màu cam ấm áp.

Nàng là đại tiểu thư của Doãn gia, cho đến bây giờ đều muốn gì là được cái nấy.

Nàng nói cái gì là người hầu trong nhà đều phải nghe theo.

Muốn ăn Mãn Hán Toàn Tịch trong đêm 30 cũng không thành vấn đề.

Nhưng cho đến bây giờ, vẫn chưa từng có ai lấy thân phận người nhà để chuẩn bị cơm tất niên cho nàng.

Thậm chí, cho đến tận bây giờ, cũng không có ai ăn cơm tất niên với nàng.

Người nàng của nàng bận rộn nhiều việc, càng đến gần tết thì lại càng bận hơn.

Có người phải đi tham gia các loại hội nghị, có người phải đi nhận các loại phỏng vấn...

Cho nên, tết âm lịch của gia đình người khác là đoàn tụ, còn tết âm lịch của nàng lại là tràn đầy cô đơn.

Mặc dù trong nhà có rất nhiều người hầu kẻ hạ, nhưng những người này lại không dám ngồi lên bàn.

Cho dù nàng có mời rất nhiều lần, nhưng đối phương chỉ trả lời một câu như không nói.

“Tiểu thư, người hầu không thể lên bàn, đây là quy củ.”

Quy củ quy củ, tất cả đều là quy củ.

Mỗi một người đều tuân theo quy củ với nàng, nhưng bọn họ lại không biết là nàng không hề thích cái loại quy củ này.

Cho nên, nàng mới thích một người không tuân theo quy củ như Giang Chu.

Chương 805: Chỉ có vợ tôi mới được ăn đồ ăn tôi làm! (2)

Hả...?

Doãn Thư Nhã nghĩ đến đây, trong lòng bỗng nhiên lại thấy hơi hồi hộp một chút.

Thế mà mình lại vừa thừa nhận là mình thích...

Có điều, chuyện này cũng không thể trách nàng được.

Doãn Thư Nhã nhìn bóng lưng của Giang Chu, âm thầm lẩm bẩm.

Giang Chu quàng khăn quàng cổ cho nàng, kể chuyện cho nàng, dẫn nàng đi xem pháo hoa và ngắm tuyết.

Lại còn bận rộn làm cơm cho nàng, chờ nàng chơi xong liền đi vào ăn.

Làm sao có thể không thích một người như vậy chứ?

Doãn Thư Nhã hít sâu một hơi, nàng quyết định là mình sẽ ăn sạch sẽ, mặc kệ đồ ăn Giang Chu làm có khó ăn đến đâu.

Một tiếng sau, bốn cô gái đã bị lạnh đến gần đông cứng.

Nhất là Hoàng Kỳ lớn lên ở phương nam, nàng đã bắt đầu chảy nước mũi.

Vì vậy, mọi người liền vỗ tuyết ở trên người, rồi quay người đi vào nhà.

Lúc này, com nước nóng hổi đã lên bàn.

Cá hấp muối tiêu, cua Hoàng Đế hấp, canh gà bát bảo, tôm...

Trên đây một bàn, tám món ăn và một món canh, sắc hương đầy đủ.

Doãn Thư Nhã không khỏi há hốc miệng khi nhìn thấy một màn này, lông mi còn hơi run rẩy.

Nàng biết Giang Chu là một kỳ tài kinh doanh rất lợi hại.

Chơi âm mưu dương mưu như nước chảy mây trôi.

Đám người muốn làm đối thủ của Giang Chu, chỉ nửa phút là bị Giang Chu giải bày cho khóc ròng ròng rồi.

Đồng thời, nàng còn biết Giang Chu là một cận bã nam rất ghê gớm.

Thiên sứ thuần khiết, hoa khôi kiều ngạo, thư ký ngạo kiều, phú bà... khụ khụ, phú bà nhiều tiền.

Tất cả đều không thể thoát được khỏi sự ôn nhu và dịu dàng của Giang Chu.

Có điều, một người đàn ông như vậy lại còn có thể làm com?

Chẳng lẽ Giang Chu thật sự không có bất kỳ nhược điểm nào sao?

Lên phòng khách, xuống phòng bếp... Còn... Còn đẹp trai nữa.

Quả thực là đòi mạng mà!

“Tất cả những món này đều là do cậu làm à?”

“Nếu không thì quý làm à?”

Trên mặt Doãn Thư Nhã viết đầy nghi ngờ: “Không phải mua bán thành phẩm rồi trở về cho vào lò vi sóng à?”

Giang Chu nhẹ nhàng nhếch mép lên: “Làm sao? Bị tài nấu nướng của tôi làm cho run cả trứng à?”

“...”

“À đúng rồi, cô không có.”

Doãn Thư Nhã nhin không được mà trợn mắt: “Dù sao tôi cũng không tin.”

Sở Ngữ Vi nghe thế liền mở miệng giải thích thay cho Giang Chu: “Ông ngoại của Giang Chu từng là một đầu bếp rất nổi tiếng ở Lâm Giang, sau đó đã truyền tài nghệ của mình cho mẹ của Giang Chu.”

“Ừm, không sai, đây là những món mà tôi học được từ mẹ của mình, để làm cho vợ tương lai của tôi ăn.” Giang Chu cười híp mắt: “Nói cách khác, không phải vợ tôi thì không thể ăn, mọi người tự suy nghĩ đi nhé.”

Giang Chu vừa nói xong.

Doãn Thư Nhã đang định ăn vụng một miếng để ném thử liền dừng lại.

Vẻ mặt của nàng hơi do dự và phân vân, nhưng lại có chút nóng lòng muốn thử.

Ăn một bữa cơm liền trở thành vợ của Giang Chu?

Vậy chẳng phải đầu bếp sẽ trở thành người có nhiều vợ nhất trên đời này sao?

Doãn Thư Nhã để đũa xuống, nhin không được mà liếc mắt nhìn Giang Chu.

Tên Giang Chu thôi này, nghĩ sướng thật đấy chứ?

Đầu năm nay muốn cưới một cô vợ, ít nhất cũng phải mua nhà mua xe và cho lễ hỏi đúng không?

Muốn dùng một bữa cơm tất niên để lừa gạt con gái nhà người ta vào tròng?

Cũng không biết con gái nhà nào mà lại rẻ như vậy.

Doãn Thư Nhã giả vờ trấn định, nhặt đũa lên rồi gấp một miếng canh gà bát bảo, cho vào miệng.

Vị canh ngon ngọt lại thơm nồng, chất thịt lại căng mịn.

Tuy là vẫn còn kém đầu bếp Michelin ở nhà mình, nhưng lấy góc độ của người bình thường để xem, thì đây cũng có thể xưng là món ngon rồi.

Có thể kiếm tiền, lại biết nấu ăn...

Nói không chừng, Giang Chu thật sự có thể dùng một bữa cơm để lừa gạt một cô vợ ý chứ.

Doãn Thư Nhã nhìn không được mà gật gù: “Vị canh thơm nồng, chất thịt cũng non mịn, không tẻ lắm, rất ngoài dự đoán của bản tiểu thư.”

“Tôi đã nói là, chỉ có vợ của tôi mới có thể ăn đồ ăn tôi làm.”

“Cho nên? Cậu muốn cưới tôi?”

Giang Chu vốn muốn đùa giỡn Doãn phú bà thêm một chút, nhìn xem mặt nàng sẽ đỏ thành bộ dáng gì.

Nhưng không ngờ bản thân mình lại trở thành vai phụ.

Mẹ kiếp, không có cảm giác thành tựu khi tán tỉnh mấy cô nàng mặt đỏ tim run thì thôi, trái lại còn có một loại cảm giác tham gia cuộc tranh tài đầu bếp rồi bị giám khảo phê bình vậy.

Fuck.

“Nhàm chán, mau ăn cơm đi!”

Giang Chu nói xong, mọi người vội vàng nhặt đĩa lên.

Dù cho ăn xong liền phải làm vợ, thì Sở Ngữ Vi cũng không có bất cứ gánh nặng nào.

Dù sao bản thân nàng cũng đã đau khi đi bộ rồi, lẽ nào còn muốn giả vờ xấu hổ sao?

Ngoài ra, thật ra thì trong lòng của Hoàng Kỳ cũng không có bao nhiêu gánh nặng.

Nàng vốn đã thích Giang Chu rồi, bằng không thì cũng không đến Thượng Kinh ăn tết với Giang Chu.

Quan trọng nhất là, đêm qua nàng suýt nữa thì thấy máu rồi.

Nên làm vợ thì làm vợ đi.

Hàn Nhu thì càng không có bất cứ gánh nặng gì, nàng chính là em gái nhà.

Thế là, cả bữa cơm này chỉ có một mình Doãn Thư Nhã là giả vờ bình tĩnh.

Chương 806: Chỉ có vợ tôi mới được ăn đồ ăn tôi làm! (3)

Sau khi ăn bữa cơm tất niên xong, sắc trời cũng đã muộn.

Nhưng tiếng pháo hoa ngoài cửa sổ vẫn chưa dừng lại.

Ánh lửa rực rỡ và tươi đẹp chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Trong không khí tràn ngập mùi vị sun- fua- Đi- Ô- xít.

Bốn cô gái ngồi xem Xuân Văn trên ghế sa lon, điện thoại di động trong tay vẫn reo leng keng leng keng không ngừng.

Không cần đoán cũng biết, đây là bạn bè và đám liếm cầu nhân dịp ngày lễ để bày tỏ tâm ý.

Chỉ là các nàng đã xem quá nhiều loại tin nhắn làm bộ chúc phúc nhưng ý ngầm là tỏ tình này rồi.

Nếu như không phải là sắp qua năm mới, thì các nàng còn chẳng buồn trả lời luôn.

Cùng lúc đó, Giang Chu đẩy cửa đi ra ngoài, hẩn nhìn thoáng qua những bông tuyết dưới bầu trời đêm.

Năm nay là năm thứ ba từ khi hẩn trọng sinh rồi.

Tất cả mọi chuyện đều đang phát triển theo kế hoạch mà hẩn đã chuẩn bị tỉ mỉ.

Hoa khôi mà mình thích thời thiếu niên đang ngồi trên sa lon trong nhà.

Tiểu Thiên Sứ từng vì bỏ trốn mà phải rời khỏi gia tộc thì đang ăn tết với người nhà.

Gia đình bình an, mình lại có thêm một người em gái.

Kiếp này, chắc là cuộc sống của mình sẽ không còn tiếc nuối gì nữa rồi nhỉ.

Đúng lúc này, đống quần của Giang Chu bỗng nhiên rung động liên tục.

Ong ong ong.

Hẩn móc điện thoại di động trong túi ra, phát hiện là Phùng Tư Nhược gọi điện thoại đến.

Giang Chu liếc nhìn thời gian, phát hiện là mới 11 giờ 58.

Cả ngày hôm nay, cô bé này không có động tĩnh gì cả.

Có lẽ là đang chờ đến khoảnh khắc qua năm mới thì mới gửi lời chúc phúc.

“Chúc mừng năm mới.”

“Ừm, có nhớ anh không? Cả ngày mà không gửi một tin nhắn nào cho anh cả?”

Giọng nói của Phùng Tư Nhược yếu yếu ớt ớt: “Nhớ anh, thế nhưng vẫn chịu đựng.”

Giang Chu nhướn mày lên: “Còn có ai không cho em gọi điện thoại cho anh à?”

“Muốn chờ đến năm mới mới gọi điện cho anh.”

“Cảm giác nghi thức à?”

“Ừm.”

Miệng Giang Chu phun ra một đám sương trắng: “Ở nhà nghỉ ngơi vài ngày đi, qua năm anh sẽ đi qua đón em.”

Phùng Tư Nhược ừ ừ hai tiếng: “Vậy anh phải nhanh nhé.”

“Hay là anh bay qua luôn bây giờ?”

“Không cần, tuyết rơi, rất lạnh.”

Giang Chu nhin không được mà cười thành tiếng: “Rõ ràng là năm ngoái nói năm nay sẽ ôm em xem Xuân Vãn rồi.”

Giọng nói của Phùng Tư Nhược có hơi ủy khuất: “Em cũng nhớ nha.”

“Thôi quên đi, năm nay coi như bỏ, sang năm sẽ không có gì bất ngờ nữa.”

“Vì sao?”

“Ông nội của em có thể chịu được đến sang năm sao? Chắc chắn là sang năm sẽ băng hà, ha ha ha ha ha!”

“Ý của em là, năm sau có chuyện bất ngờ cũng phải làm.”

“Biết rồi.”

Đúng lúc này, có âm thanh hơi xa xôi vang lên ở trong ống nghe: “Chị ơi, đến ăn sủi cảo đi, em còn bỏ phần thưởng vào trong sủi cảo, để xem ai có thể trúng thưởng nha.”

Phùng Tư Nhược ồ một tiếng, rồi lại nói tiếp: “Giang Chu, em đi ăn cơm đây.”

“Đi thôi, nhớ ăn nhiều một chút, anh thích xúc cảm có thịt thịt hơn.”

“Biết rồi, hừ!”

Phùng Tư Nhược ở đối diện đã cúp máy, ống nghe liền truyền ra những tiếng tút tút tút.

Giang Chu nhét điện thoại di động vào túi quần, móc bật lửa ra, rồi bắt đầu nhen lửa cho đồng pháo ở trước sân.

Âm thanh đùng đoàng đùng đoàng liền vang lên.

Vỏ pháo màu đỏ rơi đầy đất.

Chỉ là khắp nơi đều đang đốt pháo, cho nên âm thanh cũng không quá rõ ràng.

Ong ong ong.

Tiếng pháo vừa dứt, đống quần của Giang Chu lại bắt đầu rung lên.

Quả nhiên, hai người trong dự đoán đều đã gọi điện thoại đến.

“Boss khôn khiếp, chúc mừng năm mới, không có chuyện gì thì cúp.”

Mặt Giang Chu đen xì: “Em có thể nói vài câu dễ nghe không? Làm nũng một lần thì chết à?”

Tô Nam hừ nhẹ một tiếng: “Thế mà lại bắt em làm nũng, đây là điều mà một ông chủ đảng hoàng sẽ yêu cầu một nhân viên xinh xắn đáng yêu sao?”

“Nói nhảm ít thôi, gọi ba ba.”

“Không gọi.”

Giang Chu liếm môi dưới: “Được rồi, không nói mấy thứ nhảm nhí đó nữa, khi nào em về?”

Tô Nam ừ một tiếng thật dài: “Mùng sáu tết.”

“Em xác định?”

“Ừm, em đã giải thích rõ với người nhà rồi, anh chỉ là một tên liêm cầu theo đuôi em mà thôi, em còn nói là sẽ không yêu đương để cho cha mẹ em yên tâm, dù có yêu đương thì cũng sẽ cảnh giác cao độ, nhất định phải né tránh mấy tên cận bã nam.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Nói anh là liêm cầu á, cha mẹ em còn tin loại chuyện hoang đường này à?”

“Đúng vậy, hai người họ còn nói anh lớn lên rất giống...”

“Giống cái gì?”

Tô Nam cười trộm hai tiếng: “Giống như một tên đàn ông thô bỉ và hèn mọn thèm muốn sắc đẹp của em.”

Giang Chu tăng hắng một cái, suýt nữa thì bị sặc chết: “Em nói xạo càng ngày càng giỏi nhỉ.”

“Em không cảm thấy mình nói dối, em luôn luôn thích nói sự thật.”

“Đừng ngại biện nữa, không có chuyện gì thì mau rút về đây đi.”

“Biết rồi, em sẽ về.”

Giang Chu ừ một tiếng: “Chúc mừng năm mới.”

“Cảm ơn... ba ba.”

“Ừm?”

Tút tut tut.

Giang Chu còn chưa nghe rõ hai chữ sau, hắn còn đang định truy vấn, thì đối phương đã cúp điện thoại.

Chương 807: Doãn Thu Nhã đi nhầm phòng, Giang Chu hưng phấn!

Sau khi tắm rửa thay đồ ngủ xong.

Bốn cô gái bắt đầu tựa lưng vào ghế sa lon để đắp mặt nạ dưỡng da.

Mặc dù tết nhất là thời gian dành cho nghỉ ngơi, nhưng đối với mấy cô gái thích chung diện mà nói, thì loại chuyện này là không thể tạm ngừng.

Sở Ngữ Vi mặc một chiếc váy ngắn in hoa trắng có đai đeo.

Làn váy chỉ đến bắp đùi, rất dễ lộ hàng.

Nhưng nàng chỉ mặc chiếc váy này ở trước mặt Giang Chu mà thôi, cho nên cũng không sợ chút nào.

Hàn Nhu mặc một bộ đồ ngủ có quần dài mà áo cổ tròn, trên đó còn in hình gấu Pooh dễ thương, nhìn qua rất có hơi thở thanh xuân.

Mà Doãn Thư Nhã và Hoàng Kỳ thì đều mặc bộ đồ ngủ có quần dài và áo dài, một cái có màu xanh lam, một cái có màu trắng xám và in hình gấu bắc cực.

Hai người này, thật sự rất sợ lộ hàng.

Tất cả dáng người lồi lõm đều bị bộ đồ ngủ rộng thùng thình che đi.

Giang Chu nhìn thấy một màn này, nhin không được mà thở dài một cái.

Có cần phải như vậy không?

Mình chỉ muốn hỏi là có cần phải như vậy không?

Mình rửa bát ở trong nhà bếp, các nàng xem ti vi ở trong phòng khách.

Cách nhau xa như vậy thì còn che kín như thế làm gì?

Chẳng lẽ mình còn có thể cầm ống nhòm để nhìn từ nhà bếp ra phòng khách à?

Cần thêm chút tin tưởng và thẳng thắn thành khẩn giữa người và người được chứ?

Thật sự là nhàm chán.

Thật sự cho rằng mình muốn xem à?

Mặt Giang Chu đầy phẫn nộ, ném cái ống nhòm trong tay qua một bên, sau đó, hấn đeo găng tay cao su lên, rồi bắt đầu rửa

bát rửa đĩa.

Mười hai rưỡi đêm, cả bốn cô gái đều đắp mặt nạ dưỡng da xong.

Sau đó, lần lượt đi rửa mặt, rồi quyết đi lên đi ngủ.

Lúc này, trong biệt thự chỉ còn lại một mình Giang Chu ở trong phòng khách để gác đêm.

Tập tục này, mặc kệ là Thượng Kinh hay Lâm Giang đều như nhau.

Mỗi một gia đình đều sẽ có một người gác đêm.

Bắt đầu từ buổi tối đêm ba mươi, cho đến sáng sớm ngày mừng một đầu năm.

Tương truyền là để không cho niên thú xâm lấn.

Vì thế nên nó từ từ diễn biến thành một loại tập tục.

Lúc này, tiếng pháo bên ngoài đã không còn vang dội nữa, ánh lửa bập bùng cũng không còn liên miên không dứt như khi mới bắt đầu nữa.

Chỉ là trận tuyết lớn này vẫn cứ duy trì bình thường, từ từ bao trùm toàn bộ đường lớn ngõ nhỏ, làm cho Thượng Kinh biến thành một thành phố tuyết, trông hết sức xinh đẹp.

Lúc này, trên khúc quanh ở tầng hai.

Bốn cô gái bước đi lên cầu thang, chuẩn bị trở về phòng ngủ.

Sở Ngữ Vi đi đầu ngáp một cái, vừa muốn đẩy cửa vào phòng ngủ, không ngờ chân còn chưa đi vào, thì đã bị Hoàng Kỳ kéo một cái.

“Ngữ Vi, tối nay chúng ta ngủ chung đi nhé?”

Sở Ngữ Vi có hơi mờ mịt, quay đầu lại nói: “Làm sao vậy?”

Mặt Hoàng Kỳ hỏi đỏ lên, cắn môi nói, giọng nói bỗng nhiên nhỏ đi vài phần: “Buổi trưa bạn đã nói là sẽ tâm sự chuyện đó rồi mà...”

“Ồ ồ, mình nhớ ra rồi.”

Trưa hôm nay, khi Giang Chu đang bận rộn dán câu đối xuân.

Sở Ngữ Vi đã hiểu lầm hành vi đêm qua của Hoàng Kỳ, vì vậy liền hỏi Hoàng Kỳ một câu.

Kết quả là hỏi cho Hoàng Kỳ đầy mờ mịt.

Hai người ở hai tần số khác nhau nói chuyện một lúc lâu.

Khi đó mới có thể hóa giải hiểu lầm.

Nhưng bản thân Hoàng Kỳ lại rất có hứng thú với loại chuyện này, cho nên đã năn nỉ Sở Ngữ Vi chia sẻ kinh nghiệm cho mình.

Là một tiên bối đã từng trải nghiệm toàn bộ quá trình, Sở Ngữ Vi rất vui vẻ khi giúp người làm niềm vui mà đáp ứng Hoàng Kỳ.

Chỉ là đi dạo trung tâm thương mại, rồi lại xem Xuân Vãn, làm cho nàng suýt nữa quên mất chuyện này.

“Vậy đêm nay bạn ngủ luôn ở phòng mình nhé?”

Hoàng Kỳ gật đầu như gà mổ thóc: “Được, vậy mình ngủ luôn ở đây đi.”

Sở Ngữ Vi nhẹ nhàng mở cửa ra: “Mình có thói quen ngủ bên trái, được chứ?”

“Được mà, bạn chờ mình một chút, mình về phòng lấy điện thoại di động, sẽ quay lại ngay.”

Hơn một giờ đêm.

Hầu như tất cả mọi người đã chìm vào giấc ngủ say.

Trong lúc đó, Doãn Thư Nhã bỗng nhiên cảm thấy nhiệt độ trong phòng hơi lạnh, cho nên đã tỉnh giấc.

Thế là nàng đi xuống giường nhìn điều hòa, phát hiện ra máy móc đã báo lỗi, điều này làm cho điều hòa trong phòng không làm việc.

Nhiệt độ trong phòng cũng hạ xuống 14 độ.

Trời ạ!

Tại sao hết lần này đến lần khác lại bị hỏng vào lúc này chứ?

Bây giờ là đêm ba mươi, rạng sáng mừng một, nhân viên sửa điều hòa cũng không đi làm.

Doãn Thư Nhã thở dài, nàng cảm thấy có lẽ đêm này mình sẽ bị lạnh đến đóng băng mất.

Vì vậy, nàng đi dép vào, định đi vệ sinh rồi đi hỏi Giang Chu một chút.

Nếu như không được, nàng ngồi xem ti vi ở phòng khách với Giang Chu luôn cũng được.

Mặc dù biệt thự này có sáu phòng dành cho khách, nhưng trên tầng hai chỉ có hai nhà vệ sinh.

Một cái ở phòng ngủ chính, một cái ở giữa hành lang.

Doãn Thư Nhã bước đi trên hành lang, chợt phát hiện cửa phòng của Hoàng Kỳ đang nửa khép nửa mở.

Nàng mượn ngọn đèn để nhìn vào, chỉ thấy không có ai ở trên giường cả.

Chương 808: Doãn Thư Nhã đi nhầm phòng, Giang Chu hưng phấn! (2)

Doãn Thư Nhã nhìn thấy một màn này, liền trợn tròn mắt lên.

Chẳng lẽ... Hoàng Kỳ xuống phòng khách với Giang Chu rồi?

Doãn Thư Nhã nghĩ đến đây, nhất thời cắn môi đỏ mọng.

Nếu như Hoàng Kỳ ở phòng khách, vậy mình tuyệt đối không thể xuống.

Chẳng may hai người họ đang làm chuyện vui vẻ nào đó thì sao?

Bắt gặp thì cũng quá lúng túng rồi.

Nhưng mà Hoàng Kỳ đã đi rồi nha, mình có thể ngủ trong phòng của Hoàng Kỳ nha.

Đúng thế!

Sau khi Doãn Thư Nhã suy nghĩ xong, liền vội vàng đi vệ sinh.

Sau đó lén lút chạy vào trong phòng của Hoàng Kỳ, nằm ở trên giường, rồi che chắn kín mít.

Một lát sau, nàng ngáp liên tục, cảm thấy cơn buồn ngủ đánh tới, vì thế trở mình một cái, rồi từ từ chìm vào trong trạng thái mơ mơ màng màng.

Ngày hôm nay nàng rất vui vẻ.

Bởi vì có người dùng thân phận người nhà làm cơm tất niên cho nàng.

Đối với nàng mà nói, đây là một chuyện rất ấm áp.

“Giang Chu khôn khéo này mà đàn hoàng hơn một chút thì tốt rồi...”

“Không nói đến như quý ông, nhưng cũng phải đàn hoàng một chút là được, tại sao miệng tên này lại thối như thế chứ?”

Doãn Thư Nhã nỉ non vài câu, từng bước chìm vào giấc ngủ mơ.

Kết quả là khi nàng đang mơ mơ màng màng.

Một tiếng cọt kẹt vang lên, cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra.

Ánh đèn bên ngoài hành lang tràn vào phòng, mang đến một chút ánh sáng.

Nhưng luồng ánh sáng này chỉ có thể chiếu đến trước cửa, chứ không thể nào chiếu lên người đang nằm trên giường.

Thứ duy nhất có thể nhìn thấy, chính là một cô gái đang nằm rất an tĩnh trong ổ chăn, lưng dựa về phía cửa.

Lúc này, một bóng người lặng yên không một tiếng động đi vào, miệng thì lầm bầm.

“Mẹ kiếp, có bốn cô gái ở lại nhà mình, mình lại phải gác đêm một mình trong phòng khách?”

“Cmn, có phải đầu óc mình có bệnh hay không?!”

Giang Chu hùng hù hỏ hỏ, rồi cất bước đi đến bên giường.

Hắn nhìn cô gái ở trên giường, khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười cung chiêu.

Sau đó, hắn trực tiếp nằm lên giường, cũng rất tự nhiên mà vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực.

“Ừm...?”

Doãn Thu Nhã đang ngủ mơ mơ màng màng, bỗng nhiên cảm nhận được một trận ấm áp.

Thế là nàng lẩm bẩm một tiếng, rồi thuận thế chui luôn vào trong ngực đối phương, cũng tựa lên cánh tay của đối phương.

Căn phòng yên tĩnh lại.

Chỉ còn có tiếng gió thổi êm ái từ chiếc điều hòa nhiệt độ ở trên tường.

Những cơn gió ấm áp tuần hoàn ở trong phòng, không ngừng chế tạo cảm giác thoải mái khiến người ta buồn ngủ trong một đêm có tuyết rơi.

...

Tiếng gió đêm thổi hô hô, giống như là có một cô gái đang nức nở vậy.

Những cơn gió thổi qua ngọn cây, quét những đồng tuyết đọng ở trên đó xuống.

Lúc này đã qua nửa đêm, cho nên bên ngoài cũng rất yên tĩnh.

Hầu như đám người bắn pháo hoa kia cũng đã đi ngủ hết.

Chỉ có một thứ không an tĩnh, chính là đám chó hoang loang quanh bốn phía ở khu biệt thự.

Có lẽ bọn nó đã bị tiếng pháo dọa sợ, vẫn trốn trong góc mà run lên vì lạnh.

Lúc này, tiếng pháo vừa ngừng lại, thì gan chó lại bắt đầu ngáp trời.

Thế là bọn chúng bắt đầu chạy đến bên đường, rồi điên cuồng mắng chửi người.

Cuối cùng, không biết có phải đã bị bảo vệ bắt được hay không, mà chỉ ngao lên một tiếng rồi im bật.

Bởi vậy, toàn bộ buổi tối lại trở nên yên ắng lẫn nữa.

Chỉ có những bông tuyết rơi lã chã, và tiếng gió thổi qua những tán cây.

Giang Chu ôm cô gái ở trong ngực, hít sâu một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Có ăn có uống, cuộc sống này thật tốt.

Hy vọng năm nào cũng có thể bình an và vui vẻ như bây giờ.

Nguyện vọng này cũng không quá đáng chứ?

Ừm, chắc là không quá đáng chút nào đâu.

Doãn Thư Nhã đang mơ màng đã có một giấc mơ đẹp.

Nàng mơ thấy mình trở về thời trẻ con, mẹ nàng hiền hòa ôm nàng vào trong ngực, rồi nhẹ nhàng vuốt ve.

Đây là một loại cảm giác ấm áp mà rất lâu rồi nàng chưa được cảm thụ.

Cũng không lâu sau, nàng cảm thấy hơi buồn ngủ, vì vậy ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ngủ say trong vòng tay của mẹ.

Nhưng giấc ngủ này rất là ngắn, không bao lâu sau là nàng đã tỉnh giấc.

Thế là nàng mở mắt ra, dùng đôi mắt ngập nước để biểu thị mình muốn uống sữa với mẹ.

Kết quả là không cẩn thận, bình sữa liền đổ ra một bên ngực.

Mẹ mình cười hiền lành và dịu dàng, không thể làm gì khác hơn là lấy tay lau cho nàng.

Lau lau lau...

Doãn Thư Nhã đột nhiên cảm thấy cánh tay đang ôm mình có chút không đúng.

Bởi vì nó không giống với cánh tay của mẹ, mà có vẻ như nó to lớn hơn, cũng có sức mạnh hơn.

Thế là nàng hơi giật mình, chậm rãi mở mắt của mình ra.

Ông!

Ngay sau đó, Doãn Phú bà trợn tròn mắt lên, hoàn toàn không còn buồn ngủ nữa, thậm chí hô hấp còn dừng lại.

Nàng bị ôm, bị một người đàn ông thường xuyên cãi vã với mình ôm.

Còn mình thì co rúc vào trong ngực của hắn, còn gối đầu lên tay hắn.

“Giang... Giang Chu.”

Doãn Thư Nhã hít sâu một hơi, ngay cả giọng nói cũng hơi run rẩy.

Chương 809: Doãn Thư Nhã đi nhầm phòng, Giang Chu hưng phấn! (3)

Hiện giờ nàng có hơi mờ mịt, không biết tại sao mình lại ngủ ở trong ngực của Giang Chu.

Vì vậy, toàn thân nào đều hoảng loạn và luống cuống, trái tim nhỏ thì đập điên cuồng như vừa dùng thuốc trợ tim.

Ngoại trừ mẹ ra, thì nàng chưa từng bị ai ôm ngủ như vậy.

Nhưng dù là mẹ, thì cũng đã không ôm nàng ngủ trong khoảng thời gian hơn 20 năm rồi.

Nàng thấy rất khó tin khi mình lại ngủ ở trong ngực của người khác, lại còn ngủ ngon như vậy.

Vì sao Giang Chu lại ở chỗ này chứ?

Tên này... Cố tình sao?

Doãn Thư Nhã hoảng loạn đến mức không thể nghĩ được đáp án.

Bởi vì căn bản là nàng không biết Giang Chu có cảm giác gì với mình.

Bởi vì cho đến bây giờ, hai người vẫn giống như là bạn bè hơn.

Không phải, tốt hơn một chút so với bạn bè.

Giống như là... Chị em tốt?

Chị em tốt khác phái đi, tại sao lại có thể ôm mình ngủ chứ?

Doãn Thư Nhã ép buộc bản thân phải tỉnh táo, rồi cẩn thận từng li từng tí và vươn tay ra, nàng định đẩy Giang Chu ra.

Nhưng giờ tay lên, động tác của nàng lại dừng lại ở giữa không trung.

“Tại sao vậy ...?”

Doãn Thư Nhã mở cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng, hàng mi hơi run lên.

Nàng có chút không hiểu mà tự hỏi một câu, giống như là nàng cũng không nhận ra bản thân mình vậy.

Vì sao... nàng lại không muốn đẩy ra chứ?

Doãn Thư Nhã cắn môi một cái, mượn ánh trăng loáng thoáng bên ngoài cửa sổ để nhìn mặt Giang Chu.

Hai người bọn họ đã quen nhau quá lâu rồi.

Quen biết từ khi Giang Chu bắt đầu gây dựng sự nghiệp.

Khi đó nàng vẫn rất cô độc, chỉ biết đi khắp nơi để tìm thú thú vị.

Sau đó tình cờ phát hiện ra ngành giao đồ ăn ngoài rất thú vị, cho nên liền quấy rối Giang Chu, dụ Giang Chu đến tìm mình.

Nàng còn tuyên bố muốn thu mua Món Ngon của Giang Chu, để Giang Chu trở thành một thủ hạ của mình.

Ai ngờ cái tên này căn bản là không phục nàng, còn đập cửa sổ thủy tinh nhà nàng.

Cuối cùng thì không biết vì sao, mình lại bị tên này lừa gạt, còn lấy hết của hồi môn ra để đầu tư cho tên này.

Mà Giang Chu cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, rốt cuộc hắn cũng trở thành người nổi bật, trở thành người bị vạn chúng chú mục.

Những năm tháng sau đó, mỗi khi nàng nghe thấy người khác nói Giang Chu thật lợi hại, thì nàng đều có một loại cảm giác

tự hào.

Bởi vì tên này có thể phát triển nhanh như vậy, chính là nhờ có của hội môn của nàng.

Nhưng mà sau đó, Giang Chu lại quá bận rộn, còn bản thân nàng cũng tìm được chuyện mà mình thích, có thể nói là còn bận hơn cả Giang Chu.

Hai người đều bận rộn, tuy rằng thường xuyên liên hệ, nhưng cũng không có gặp mặt vài lần.

Mãi cho đến lần này, công ty của nàng bị người ta kiện.

Nàng không chịu nổi đả kích nên mới đến tìm Giang Chu.

Lại bị Giang Chu giáo dục một trận, còn dùng một bữa cơm tất niên để sưởi ấm trái tim lạnh như băng của nàng.

Nàng thừa nhận là mình thích.

Nhưng Giang Chu thì sao?

Tên này nói miệng thì rất lưu loát.

Nhưng mà hai người căn bản là chưa từng nghĩ đến cái phương diện này.

Cho nên nàng không xác định, mà cũng không dám hỏi.

Có vài người, nếu như không có thể thích lẫn nhau, lại có một người động lòng trước, vậy còn không thể làm bạn luôn.

Có điều... Đây là mừng một tết nha.

Một đêm tuyết rơi dài dằng dặc ở năm mới.

Bản thân mình giả vờ như không phát hiện ra là tốt rồi.

Doãn Thư Nhã nở nụ cười, hít sâu một hơi, lại chui vào ngực của Giang Chu thêm một lần nữa.

Có lẽ một đêm này, sẽ ngủ rất ngon.

Không đúng, nhất định là sẽ ngủ rất ngon.

Chớp mắt, đêm qua ngày đến.

Sáng sớm, Thượng Kinh có một loại khô ráo và lạnh lẽo thấu xuống.

Cho dù có hệ thống sưởi và điều hòa thì cũng không đỡ được.

Giang Chu đang ngủ liên chậm rãi tỉnh lại, nhin không được mà ngáp dài một cái.

Sau đó, hần lơ mơ quay đầu lại, toàn thân liền mờ mịt và mê man.

Lúc này, Doãn Thư Nhã đang ngồi tựa lưng trên đầu giường.

Không biết vì sao mà cúc áo đầu tiên của nàng đã biến mất.

Nhìn qua nàng có vẻ lạnh lùng, nhưng khóe miệng lại hiện lên một nụ cười yếu ớt.

Lúc này, Giang Chu còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, đầu óc vẫn hơi mơ hồ.

Nhưng dù có mơ hồ, thì hần vẫn cảm thấy chuyện này cmn rất không thích hợp!

“Chào... Chào buổi sáng!”

Doãn Thư Nhã quay đầu, lạnh lùng liếc mắt nhìn Giang Chu: “Tỉnh rồi?”

Giang Chu bỗng nhiên ý thức được đây không phải là mơ, vì vậy hần ngồi bật dậy: “Cô... Đêm qua cô chui vào ô chăn của tôi?!”

“Ha?!”

“Con bà nó, Doãn Thư Nhã, cô ản giấu thật là sâu.”

Doãn Thư Nhã nhất thời cau mày: “Giang Chu, cậu còn định chơi trò ác nhân cáo trạng trước?”

Giang Chu: “???”

“Cậu nhìn kỹ đi, đây là phòng của cậu à?”

“Đây dĩ nhiên không phải phòng của tôi, nhưng đây cũng không phải phòng của cô mà.”

“Cho nên?”

Doãn Thư Nhã hơi ghen hợ: “Cho nên cái gì?”

Doãn Thư Nhã khoanh tay trước ngực, miệng nở nụ cười lạnh lùng: “Cậu gác đêm ở phòng khách, tại sao lại gác đến phòng của Hoàng Kỳ rồi hả?”

“Tôi... Tôi đến xem Hoàng Kỳ đã ngủ hay chưa.”

“Ồ, xem người khác ngủ rồi mình cũng ngủ luôn à?”

Chương 810: Cậu là heo à, trên giường có người mà cũng không biết?

Doãn phú bà rời giường với một dung nhan tinh khiết.

Gò má sạch sẽ lộ ra một lớp phấn nhàn nhạt.

Lông mi dài cong vút, đôi mắt sáng rực giống như là biết nói chuyện.

Mũi cao thẳng, môi xinh đỏ mọng.

Nàng thường xuyên khoe khoang mình là thiếu nữ.

Mỗi lần nghe thấy loại khoe khoang này, Giang Chu đều cho nàng thêm một cái tuổi.

Thiếu nữ ba mươi tuổi.

Nhưng mà trên thực tế, dường như năm tháng thật sự không thể lưu lại bất cứ dấu vết gì trên người nàng.

Từ trong ra ngoài của nàng, đều cho người ta có một loại cảm giác như thiếu nữ, mà thứ này cũng không thấy nhiều ở trên người các thiếu nữ chân chính.

Hơn nữa, bởi vì tư thế ngồi của nàng, bộ đồ ngủ màu xanh lam kẻ sọc da thịt, buộc quanh những đường cong hoàn mỹ của nàng.

Nàng như vậy, cho dù là ngôi sao, minh tinh điện ảnh hay người mẫu cũng sẽ cảm thấy tự ti mặc cảm.

“Chẳng lẽ... người tôi ôm khi leo lên giường là cô?”

“Không phải tôi, lẽ nào là nữ quý đi tắt chân trong biệt thự này à?”

Giọng nói của Doãn Thư Nhã còn mang theo một tia chế giễu và trào phúng.

Nhưng trong ánh mắt của nàng lại có những tia sáng khó giải thích.

Thái độ như vậy làm cho Giang Chu rất choáng váng.

Rốt cuộc là cô vui vẻ hay là không vui vẻ?

“Biểu cảm của cậu là sao?”

“Chỉ là tôi không hiểu nổi, tại sao cả đêm mà tôi vẫn không phát hiện ra?”

Doãn Thư Nhã liếc mắt nhìn Giang Chu một cái: “Làm sao tôi biết được, dù sao thì khi tôi tỉnh dậy đã là như vậy rồi.”

Giang Chu nghe thế liền cúi đầu xuống.

Hắn nhìn thoáng qua quần áo của mình, phát hiện nó vẫn hoàn hảo.

Thằng em cũng vẫn ở đó, hoàn hảo như thường.

Vì vậy, hắn thở phào nhẹ nhõm, rồi quay đầu nhìn về phía Doãn Thư Nhã.

“Vì sao cô lại chạy qua đây mà không ở trong phòng của mình?”

“Không biết có phải cái phòng rách của cậu không được sửa chữa hay không, ngủ được một lát mà điều hòa đã báo hỏng rồi.”

“Cho nên cô đã đổi một phòng?”

Doãn Thư Nhã lấy tay sửa lại mái tóc một chút: “Đúng thế, khi tôi chạy đến phòng này thì không có ai trong phòng cả.”

Giang Chu cảm thấy đầu lười hơi tê: “Vậy là tôi đã...?”

“Đúng thế, là cậu chui vào chăn của tôi, rõ ràng chưa?”

“Vậy sao cô không gọi tôi dậy?”

Doãn Thư Nhã bỗng nhiên thấy hơi chột dạ, vội vàng chuyển ánh mắt qua chỗ khác: “Tôi... Tôi ngủ rất say, làm sao biết chuyện gì chứ?”

Giang Chu há hốc miệng, không tin nói: “Cô là heo sao?!”

“Cái gì? Cậu nói tôi là heo á? Rõ ràng cậu mới là heo mà.”

“Nếu như cô không phải heo, làm sao có thể để người leo lên giường của mình mà cũng không biết?”

Doãn Thư Nhã cười nhạo một tiếng, quay đầu nói: “Nếu là vậy, thì chắc chắn là cậu còn không bằng heo.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Cô đùa gì thế?”

“Cậu còn không phân biệt được ai đang ngủ trên giường, không phải còn ngu xuẩn hơn cả heo sao?”

Bầu không khí trong phòng nhất thời rơi vào yên tĩnh.

Hai người nhìn lẫn nhau, bầu không khí từ từ trở nên có chút ám muội.

Doãn Thư Nhã cảm thấy không chịu nổi loại cảm giác này, gò má nhất thời đỏ lên với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Mà ánh mắt của Giang Chu hơi đảo, liếc một cái liền nhìn thấy cúc áo của nàng đã biến mất.

Mẹ nó, chắc chắn là tối hôm qua mình đã làm cái gì đó?

Bàn tay này của mình, tuyệt đối là có tư tưởng và linh hồn riêng nhỉ?

Hắn thật sự rất hối hận!

Nếu như khi đó mình tỉnh táo thì tốt biết bao.

“Nói đi, cậu định bồi thường cho tôi thế nào đây?”

Giang Chu hơi sững sờ: “Bồi thường cái gì cơ?”

Doãn Thư Nhã lấy hai tay chống mép giường, tiến lại gần hơn một chút: “Tôi đã độc thân 30 năm, cậu là người đàn ông đầu tiên ôm tôi ngủ.”

“Hay là... Đêm nay cho cô ôm tôi ngủ nhé?”

“Phi!”

Giang Chu nuốt nước miếng: “Vậy cô muốn thế nào?”

Gò má Doãn Thư Nhã đỏ lên: “Sau này... Cậu chính là người của tôi, lấy tên là Tiểu Chu Tử.”

“Đậu xanh rau muống...”

“Cái gì?!”

Giang Chu kinh ngạc đến choáng váng: “Tiểu Chu Tử? Tôi cmn không làm gì cả, tại sao lại thành thái giám rồi?”

Doãn Thư Nhã xấu hổ, liền lấy gối ôm đập qua: “Cậu là tên khốn khiếp, cậu còn muốn làm cái gì?”

“Chính là làm cái mà cô đang nghĩ đấy.”

“Phi, không biết xấu hổ, đáng ghét!”

Doãn Thư Nhã quỳ ở trên giường, vừa xấu hổ vừa giận dữ mà cầm gối nện Giang Chu.

Kết quả là hơi mất thăng bằng, cả người cả gối đều trực tiếp ngã về phía đó.

Giang Chu nhanh tay nhanh mắt, lại sợ nàng ngã dập đầu, vì vậy hắn vội vàng đưa tay nắm eo của nàng, lại ôm nàng vào lòng một lần nữa.

Biết diễn tả cái tư thế này thế nào đây.

Chính là Giang Chu ngồi khoanh chân, hai tay còn ôm lấy vòng eo tinh tế của Doãn Thư Nhã.

Mà Doãn Thư Nhã thì quỳ gối trước chân của hắn, cả người nghiêng về phía trước.

Bởi vì nàng hơi hoảng loạn, nên hai bàn tay nhỏ bé trắng nõn đã nắm chặt vai của Giang Chu.

Trọng tâm của cả hai người đều đặt ở trên người của Giang Chu.

Doãn Thư Nhã giống như bị điện giật, nàng vội vàng rời khỏi ngực của Giang Chu.

Sau đó lại cúi đầu yên lặng giống như một con thỏ nhỏ bị sợ hãi.

Mà Giang Chu thì vẫn duy trì cái tư thế nhấc hai tay kia, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Tôi... Tôi đi rửa mặt.”

Doãn Thư Nhã yên lặng một lúc, bỗng nhiên nhảy xuống giường.

Sau đó đi dép vào, nhỏ giọng nói một câu, rồi vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Nàng đi được một lát, Giang Chu mới đi ra khỏi căn phòng.

Kết quả là trùng hợp gặp phải Sở Ngữ Vi vừa mới rời giường.

“Ngữ Vi, em thấy Hoàng Kỳ đâu không?”

Sở Ngữ Vi chớp chớp mắt: “Đang ở trong phòng của em nha.”

Giang Chu: “???”

“Tối hôm qua em và Hoàng Kỳ ngủ với nhau, bọn em còn trò chuyện rất lâu.”

“Vậy Hoàng Kỳ đâu rồi?”

“Vẫn chưa tỉnh, hình như là lại muốn ngủ nướng.”

Giang Chu vỗ đầu một cái, lòng thầm nói mình quên mất Hoàng Kỳ có bệnh nằm ỳ giai đoạn cuối.

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu với ánh mắt kỳ quái: “Anh... sao anh lại biết Hoàng Kỳ không ở trong phòng?”

“Hả?”

“Ồ, em biết rồi, tối hôm qua anh đi tìm Hoàng Kỳ đúng không?”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Con bé chết tiệt này, vì sao em lại cười xấu xa như vậy?”

Sở Ngữ Vi cắn môi: “Biết là anh vô huyệt, cho nên rất vui vẻ.”

“...”

Giang Chu cười thầm một tiếng.

Vô huyệt?

Anh cmn không chỉ không có vô huyệt, mà còn nhào lên một phú bà, liền hỏi em có sợ hay không?

“Em đi rửa mặt nha!”

Sở Ngữ Vi thấy Giang Chu không nói lời nào, liền quay người đi vào nhà vệ sinh.

Lúc này, Doãn Thư Nhã đang ở trước bồn rửa tay, còn ngâm bàn chải đánh răng trong miệng.

Nàng đưa qua đưa lại bàn chải, có vẻ như rất không yên lòng.

Nàng đang hồi tưởng lại chuyện tối ngày hôm qua và sáng ngày hôm nay.

Không biết vì sao mà trái tim nhỏ của nàng lại nhảy nhót không ngừng được.

Thật ra thì tối hôm qua nàng đã nghĩ kỹ rồi.

Chờ đến sáng sớm tỉnh ngủ là sẽ rời đi ngay, trở về phòng của mình.

Nhưng không biết vì sao nàng lại luyến tiếc cái ôm ấp kia, cho nên nàng quyết định ngủ thêm một lát.

Ngủ ngủ ngủ, Giang Chu liên tỉnh dậy.

Vì thế nàng vội vàng ngồi dậy, cố giả vờ bình tĩnh mà tựa vào đầu giường.

Thật ra thì Giang Chu không biết, khi đó nàng đang xấu hổ đến mức sắp nổ tung.

“A, Chị Doãn, chị cũng ở đây à?”

“Ừm, tối hôm qua ngủ ngon không?”

Sở Ngữ Vi gạt đầu, sau đó lấy bàn chải đánh răng ra, bắt đầu đánh răng.

Chỉ là bởi vì động tác đánh răng của nàng hơi mạnh, mà cái bồn rửa tay ở trong nhà vệ sinh này lại hơi chật, cho nên Sở hoa khôi không cẩn thận, khuỷu tay liền đụng vào ngực của đối tượng.

“Ôi!”

Doãn Thư Nhã bỗng nhiên kêu lên một tiếng, chỉ thấy ngực hơi đau đau.

Sở Ngữ Vi bị dọa cho phát sợ, vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, em không cố ý đâu.”

“Không có... không có gì, chỉ là tối hôm qua không cẩn thận bị đụng vào, cho nên bây giờ vừa chạm vào là thấy hơi đau.”

“Nghiêm trọng thế cơ à? Đụng vào cái gì?”

“Một con heo...”

...

Ngày mừng một tết.

Đây là thời gian đi chúc tết gia đình và bạn bè.

Nhưng bởi vì Giang Chu lựa chọn rời khỏi Lâm Giang, đến Thượng Kinh ăn tết.

Cho nên cái khâu chúc tết này trực tiếp bị bỏ qua.

Cũng lắm thì đi qua vài nhà hàng xóm ở trong khu biệt thự mà thôi.

Ví dụ như vị chủ nhiệm của bệnh viện Hiệp Hòa bên cạnh.

Ví dụ như giáo sư nổi tiếng của đại học nào đó.

Dĩ nhiên, còn có mỹ nữ chân dài không làm gì cả mà vẫn có thể mua túi xách mua quần áo giày dép.

Cùng với mấy ông anh đẹp trai cao to không làm gì cả mà vẫn có thể ăn chơi nhảy múa.

Con bà nó.

Giang Chu rời khỏi nhà của một ông anh đẹp trai từng làm người mẫu, giờ chỉ hầu hạ một lão phú bà 60 tuổi.

Tâm trạng của hắn bắt đầu trở nên phiền muộn.

Mẹ nó.

Người ta bắt liên lạc với phú bà kiểu gì vậy?

Là có người quen giới thiệu sao?

Dung mạo của mình chắc chắn là đủ rồi, công phu cũng rất mạnh.

Nhưng lại có kiếm được con đường.

Chẳng lẽ cái danh bạ phú bà trong truyền thuyết kia là thật?

Đến ngày mừng hai tết, các hàng quán và trung tâm thương mại đã lục tục khai trương.

Nhà này thả pháo còn nhiều hơn nhà trước.

Đầy đường đều là vụn vỏ pháo màu đỏ xen lẫn với những bông tuyết trắng, trông rất đẹp mắt.

Ngày hôm nay, thường là thời gian để con rể đến nhà cha mẹ vợ.

Giống như những câu hát trong bài ca dao vậy.

Tay trái một con gà, tay phải một con vịt, trong ngực còn ôm một đứa bé mập mạp.

Nhưng mà gà vịt thì dễ mua, còn đứa bé mập mập thì phải xem duyên phận rồi.

Huống chi là, Giang Chu cũng không biết nên đi Sở gia hay là Hoàng gia nữa.

Hai người bọn họ, một người ở Tây Châu, một người ở Lâm Giang.

Hai ngày nữa mình còn phải đi đón Phùng Tư Nhược.

Chém thành ba phần cũng không đủ mà.

Thế là, hắn quyết định nằm ở nhà, không đi chỗ nào cả.

Sở Hùng còn mượn danh nghĩa quan tâm con gái để gọi điện thoại đến, còn hỏi hôm nay Giang Chu có về Lâm Giang không.

Trong lời nói đều là đang ám chỉ tên con rết này mau đến nhà đi.

Cuối cùng lại bị Giang Chu lấy lý do công ty quá bận rộn để từ chối.

Vì trấn an tâm trạng nhớ con gái của chú Sở và dì Trần, hắn còn cố tình mua hai chai Phi Thiên Mao Đài và một cái túi xách hàng hiệu, rồi gửi chuyển phát nhanh về Lâm Giang.

Đến ngày mừng ba tết, Doãn Thư Nhã rời khỏi Hoa Nhuận Hào Đình đầu tiên.

Nàng nói nàng phải về suy nghĩ lại, cố gắng đi làm một kẻ xấu có tâm địa lương thiện.

Sau khi giải quyết chuyện kia, thì sẽ tiếp tục hạng mục này.

Chương 812: Điện thoại của Phùng Viễn Sơn! (2)

Giang Chu cảm thấy rất vui mừng khi chứng kiến ý chí chiến đấu sục sôi của Doãn Thư Nhã.

Chẳng qua là, mấy hôm nay nàng trở nên rất kỳ quái, nàng luôn luôn thích trốn tránh Giang Chu, lời nói cũng mềm mại yếu ớt.

Có đôi khi không trốn tránh được thì sẽ cúi đầu xuống, làm thế nào cũng không dám nhìn vào mắt của Giang Chu.

Vị thiếu nữ ba mươi tuổi này, vẫn giống như một con chim hoàng yến sống trong một cái lồng tre nguy nga lộng lẫy.

Cho đến bây giờ, nàng vẫn không có nghĩ đến yêu đương, càng không có ý tưởng lập gia đình.

Nhưng giờ này phút này, nàng lại cảm thấy lo lắng bất an và e lệ giống như một thiếu nữ mới biết yêu.

Chờ đến ngày mừng sáu.

Hàn Nhu và Sở Ngữ Vi quyết định về nhà một chuyến.

Dù sao thì giao thừa đã không về nhà, qua năm mới mà cũng không về nhà nữa thì có hơi quá đáng rồi.

Dù sao các nàng cũng là con gái, vẫn lưu luyến gia đình nhiều hơn con trai.

Huống hồ đầu năm cũng không có chuyện gì, nửa tháng nữa mới bắt đầu khai giảng.

Nằm trong biệt thự mãi cũng thấy chán.

Nhất là Hàn Nhu, vì chuyện công việc nên nửa năm rồi nàng chưa về nhà.

Bây giờ đã bỏ việc, về nhà nghỉ ngơi một chút cũng không tệ.

Hơn nữa, mấy hôm nay ngày nào quý bà Viên Hữu Cầm cũng nhắc đến nàng.

Viên Hữu Cầm còn thương lượng với Trần Uyển Oánh, hai người bọn họ muốn trực tiếp đi máy bay đến Thượng Kinh.

Khá lắm, cái ý nghĩ này làm cho Giang Chu sợ đến mức mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Đi Thượng Kinh làm gì?

Xem biệt thự và một đám bạn gái của mình?

Nếu như dì Trần mà nhìn thấy, vậy đầu mình còn hay không?

Vì vậy, dưới sự thúc giục của Giang Chu, hai cô bé liền thu dọn hành lý rồi khởi hành về nhà.

Hoàng Kỳ vốn cảm thấy tương đối tò mò với quê hương của Giang Chu, lại cảm thấy Giang Chu đã đi đến thăm cha của

mình rồi, đương nhiên mình cũng phải đi Lâm Giang thăm cha mẹ của Giang Chu.

Bằng không chỉ mỗi Hàn Nhu và Sở Ngữ Vi trở về nhà, thì có vẻ như mình quá không hiểu chuyện rồi.

Vì vậy, ba chị em liền kết bạn, bước lên hành trình đến Lâm Giang.

Sau đó, Giang Chu vốn đang trái ôm phải ấp, liền trở thành một người cô độc.

Căn biệt thự vốn đang vui vẻ náo nhiệt liền trở nên lạnh lùng và nhàm chán, khiến cho hần không quen lắm.

Cộng thêm việc tần suất gọi điện thoại của Phùng Tư Nhược càng ngày càng nhiều, luôn luôn làm nũng nói là nhớ hần.

Thế là Giang Chu quyết định, tối mùng sáu liền ngồi máy bay bay thẳng đến Bắc Hải.

Phùng ngọc manh không được gặp hần cả tết, vừa nghe thấy thế đã muốn khóc rồi.

Ba tiếng sau.

Dưới bầu trời đêm đen xì, Giang Chu đã đến sân bay Bắc Hải, rồi gọi xe đi vào trung tâm thành phố.

Sau đó, hần làm thủ tục vào ở trong một khách sạn ở trung tâm thành phố, dự định nghỉ ngơi một lát.

Hần cũng không nói cho Phùng Tư Nhược biết là mình đã đến Bắc Hải.

Mà hần định đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, để cho nàng có một niềm vui bất ngờ.

Nhưng có một chuyện làm cho Giang Chu rất khó tin là.

Mặc dù hần không nói cho bất cứ ai về hành trình đến Bắc Hải của mình, nhưng chuyện hần đến Bắc Hải vẫn không thể giấu diếm được một người.

Người này không phải ai khác, chính là ông nội của Phùng Tư Nhược, là gia chủ của Phùng gia bây giờ, Phùng Viễn Sơn.

Từ buổi dạ tiệc từ thiện lần trước, Phùng Viễn Sơn đã bị Giang Chu mắg cho trúng gió.

Sau đó ông ta vẫn luôn giấu mình trong phòng, cũng không xử lý bất cứ chuyện nào trên phương diện làm ăn của Phùng gia.

Tất cả mọi chuyện đều do thư ký Hồng làm thay, thậm chí ông ta còn không gặp cả người nhà.

Nhưng Giang Chu không ngờ là, mình vừa mới xuống máy bay, liền nhận được điện thoại của Phùng Viễn Sơn.

Ông lão này quả thực là có mảnh khoe thông thiên ở Bắc Hải, cho nên không khó để biết hành tung của mình.

Có điều, theo đạo lý mà nói, thì cái lão già hồng bét này phải rất hận mình mới đúng.

Nhưng giọng nói của ông ta ở trong điện thoại lại bình tĩnh đến kỳ lạ.

“Cậu đến tâm sự với lão già này một chút đi!”

Giang Chu hơi cau mày: “Ông lại không xinh đẹp như cháu gái của ông, nên tôi không có hứng thú.”

Phùng Viễn Sơn ở bên kia ho khan một tiếng: “Cậu không cần sợ, tôi không có âm mưu gì đâu.”

“Vậy thì chưa chắc, nếu như tôi đi vào Minh Tiềm Sơn Trang, vậy chẳng phải đều do ông định đoạt à?”

“Dù cậu không đến Minh Tiềm Sơn Trang, chỉ cần cậu ở Bắc Hải này, thì vẫn là do tôi định đoạt toàn bộ!”

“Con bà nó, khẩu khí của ông còn lớn hơn tôi rồi đấy, mà sao tôi phải tin ông?”

“Người sắp chết, nội tâm sẽ thiện, cậu chưa từng nghe thấy mấy lời này à?”

“Tôi chỉ nghe nói rắn chết vẫn còn lại nọc thôi.”

Phùng Viễn Sơn yên lặng một lát: “Ngày hôm nay gọi cậu đến đây, chỉ là vì muốn tâm sự với cậu thôi, chúng ta sẽ không nói bất cứ chuyện gì liên quan đến Phùng gia.”

Giang Chu mở chai nước ở đầu giường, uống một ngụm: “Hay là ông chia một nửa gia sản của Phùng gia cho tôi, coi như là tiền công tôi tâm sự với ông đi, thế nào?”

“Ha ha ha, có thể.”

“Đừng nói nhảm, người Phùng gia các ông đều là lão hồ ly.”

“Bao quát cả cháu gái tôi à?”

“Cô ấy là con hồ ly nhỏ đáng yêu và mềm mại.”

Phùng Viễn Sơn lại ho khan một trận, lần này khá kịch liệt, có chút cảm giác không thở ra hơi.

Nhưng ông ta vẫn kiên trì mời Giang Chu như cũ, giống như là có chuyện quan trọng gì đó vậy.

“Đến đây đi, xe tôi phải đến đã chờ ở cửa khách sạn rồi.”

Chương 813: Thư ký Hồng, anh thật cmn không hiểu chuyện!

Giang Chu thấy Phùng Viễn Sơn kiên trì như vậy, hắn vô cùng phiền muộn.

Lại không thể làm gì khác hơn là đáp ứng lời thỉnh cầu của Phùng Viễn Sơn.

Đây cũng không phải là vì Giang Chu dễ nói chuyện, mà chủ yếu là vì ông lão này càng ngày càng ho nhiều hơn.

Giang Chu rất sợ Phùng Viễn Sơn không chịu nổi mà ợ ra rắm khi đang gọi điện thoại với mình.

Đây chính là mừng sáu tết nha.

Trong tập tục thì đây là thời gian tiền nghèo và đón tiền.

Nếu như thật sự có loại chuyện này, vậy sau này sẽ có bóng ma tâm lý vào những ngày tết mất.

Sau khi cúp điện thoại, Giang Chu thay áo khoác rồi ra khỏi phòng.

Sau đó, hắn nhàn nhã đi bộ đến cuối hàng lang, chờ thang máy đến.

Tinh, cửa vừa mở ra, trong thang máy là một nam một nữ.

Nam mặc tây trang đeo kính râm, dáng người to cao lực lưỡng, hình như trong tai còn có một cái tai nghe, dây đen được ẩn giấu trong cổ áo.

Cô gái bên cạnh cũng đeo kính râm, khẩu trang, còn đội một cái mũ che nắng màu đen, vành nón khá thấp.

Giang Chu cũng không có hứng thú gì với hai người này.

Hắn chỉ hơi gật đầu, rồi cất bước đi vào thang máy.

Sau đó, hắn móc điện thoại di động ra, chuẩn bị chụp tám ảnh để gửi cho Phùng Tư Nhược.

Ngào nào cô bé này cũng làm nũng, trêu chọc nàng là một trong những chuyện vui sướng nhất trên thế giới này.

Chỉ là không ngờ đèn vừa sáng lên, hai người kia lại cảnh giác luôn.

Nhất là cô gái kia, cô ta còn hoảng loạn mà nghiêng người qua một bên.

“Cậu chụp cái gì? Mau đưa điện thoại di động đây.”

Giang Chu hơi sững sờ, quay đầu nhìn: “Tôi cmn chụp mặt của bản thân mình mà cũng phạm pháp à?”

Người đàn ông cao to lực lưỡng tiến lên nửa bước, khí thế bức người: “Cậu là paparazzi đúng không? Cố tình chạy đến khách sạn để chụp trộm?”

“Chụp ai?”

“Đừng có giả vờ không biết, bây giờ tôi muốn kiểm tra điện thoại di động của cậu, mời cậu phối hợp một chút.”

Giang Chu hơi cau mày, nhìn về phía cô gái ở phía sau người đàn ông này.

Khoan hãy nói, đúng là có hơi quen mắt thì phải.

Hình như là một diễn viên mới hot lên khi đóng một bộ phim nào đó thì phải.

Giang Chu biết người này, bởi vì trước kia Phùng Tư Nhược cũng cày bộ phim đó.

Nhưng mà người này chỉ là nữ nhân vật thứ N mà thôi, thế mà còn tự coi mình thành bảo vật quốc gia rồi à?

Tưởng ông đây chưa từng thấy ngôi sao hay minh tinh điện ảnh à?

Ngày đó, Phùng Nhạc đã gọi điện thoại cho mình, còn nói sẽ sắp xếp mấy Tiểu Hoa top đầu cho mình...

Ah, nhưng mà hắn đã từ chối lời đề nghị đó một cách nghiêm khắc.

Bởi vì hắn là một chính nhân quân tử.

Đúng thế, chính nhân quân tử.

“Mở album ảnh ra, phối hợp một chút.”

“Trong album ảnh của tôi cmn đều là ảnh khóa thân, nghĩ hay quá nhỉ!”

“Tôi cảnh báo cậu, đừng có càn quấy, bằng không thì hậu quả rất nghiêm trọng đấy.”

Giang Chu có chút hăng hái mà nhìn hai người họ: “Các người đang làm chuyện gì không thể lộ ra ánh sáng à? Sao phải thần hồn nát thần tính như vậy?”

Nữ minh tinh nghe thế liền cau mày: “Đừng nói nhiều làm gì, mau kiểm tra điện thoại di động của anh ta đi.”

“Tiên sinh, mời phối hợp một chút, nếu như trong điện thoại di động không có ảnh chụp trộm, thì chúng tôi sẽ xin lỗi.”

Lúc này, thang máy đã đi xuống tầng một.

Giang Chu mắng một câu tâm thần rồi quay người đi ra ngoài.

Người đàn ông kia nhìn thấy một màn này, lập tức đuổi theo Giang Chu.

“Bảo vệ, bảo vệ, mau giúp tôi cản người ở phía trước lại!”

“Tiểu thư nhà tôi là ngôi sao lớn, tôi nghi ngờ người này là paparazzi đến chụp trộm.”

“Nếu như những tấm ảnh đó mà bị tuồn ra ngoài, thì khách sạn của các anh phải chịu trách nhiệm đấy.”

Vừa dứt lời, mấy người bảo vệ ở trước cửa liền liếc mắt nhìn nhau, sau đó lập tức xông qua.

Khách sạn của bọn họ là khách sạn năm sao ở Bắc Hải.

Ngày thường có rất nhiều ngôi sao và minh tinh đến ở chỗ này.

Ngày nghỉ ngày lễ thì càng không cần nói.

Cho nên, bọn họ cũng không xa lạ gì chuyện paparazzi trà trộn vào để chụp trộm cả.

Nhưng mấy người bảo vệ này cũng không phải là mấy tên trẻ trâu ngu xuẩn.

Bọn họ có thể chặn người, nhưng đánh chết họ cũng sẽ không ra tay đánh người.

Lúc này, Giang Chu dừng bước lại, nhìn một vòng quanh đại sảnh, lòng thầm nói có phải mình cũng nên thuê vài vệ sĩ không?

Chưa nói đến chuyện có thể bảo vệ mình hay không, nhưng mà thuê vệ sĩ thì đúng là rất cmn có mặt mũi nha.

“Tiên sinh, làm phiền cậu đưa điện thoại di động ra.”

Người đàn ông cao to kia đi đến, đưa tay giật điện thoại di động trong tay của Giang Chu.

Nhưng cầm điện thoại di động lên mới phát hiện đang khóa, vì vậy lại đưa về cho Giang Chu.

“Mời cậu mở khóa.”

“Không năm không sáu.”

Người đàn ông cao to nhập mã vào: “Không được, mật khẩu sai.”

Giang Chu không khỏi cười lên: “Nói gì anh cũng tin, cho nên anh mới chỉ có thể làm vệ sĩ.”

“Tôi cảnh cáo cậu lần nữa, mời cậu phối hợp!”

Trong khi bên kia đang ồn ào.

Có hai người đang đứng chờ ở giữa đại sảnh khách sạn.

Một là thư ký Hồng được Phùng Viễn Sơn phái đến đón Giang Chu, một người khác chính là ông chủ của khách sạn này.

Lúc này, ông chủ khách sạn đang dùng khuôn mặt nịnh nọt để mời thư ký Hồng ăn bữa cơm.

Hy vọng ‘Thổ Hoàng Đế Bắc Hải’ là Phùng gia có thể chiêu cố công việc làm ăn kinh doanh của ông ta một chút.

Lúc này, hai người nghe thấy tiếng ồn ào thì lập tức nhìn qua bên đó.

Cái nhìn này cũng không có gì, nhưng sắc mặt của thư ký Hồng nhất thời thay đổi.

“Mau mau bảo nhân viên của ông tránh ra, người kia chính là khách quý của Phùng gia chúng tôi.”

Vừa dứt lời, ông chủ khách sạn lập tức trợn mắt lên: “Mau tránh ra, đều cmn tránh ra cho tôi, ai bảo các anh chặn người lại, hả?”

Người đàn ông cao to kia lập tức cau mày: “Nếu như ảnh của tiểu thư nhà tôi mà bị lộ ra ngoài, thì các người có chịu trách nhiệm được không?”

“Tôi cmn là ông chủ của khách sạn này, tiểu thư nhà anh là ai mà quý giá như vậy, còn dám ngăn cản khách của Phùng gia cơ à? Không có kim chủ ba ba thì dám minh tinh các anh là cái rắm gì?”

Chương 814: Thư ký Hồng, anh thật cmn không hiểu chuyện!
(2)

Giang Chu hơi quay đầu qua, nhìn thư ký Hồng vội vàng đi qua bên này.

Hắn nhìn không được mà cảm thán một câu, thật cmn có mặt mũi mà.

Khi nào khách sạn ở Lâm Giang cũng hô một tiếng mau tránh ra, đây là khách của Giang gia chứ.

Mẹ nó, quá có mặt mũi!

Không được, trở về phải làm một cái khách sạn mới được.

“Giang tiên sinh, rất xin lỗi.”

Giang Chu đưa chai nước còn một nửa cho thư ký Hồng: “Xe đâu?”

Thư ký Hồng hơi cúi đầu: “Xe ở ngay ngoài cửa.”

“Bình thường các anh sẽ xử lý loại chuyện này như thế nào?”

Giang Chu chỉ chỉ về phía nữ minh tinh còn đang gào khóc làm loạn, và ông anh vệ sĩ cao to kia.

Thư ký Hồng há miệng, nói một tiếng chờ, sau đó liền lấy điện thoại di động ra, rồi chạy qua một bên.

Giang Chu nhìn thấy một màn này, biểu cảm như hơi trầm tư.

Vị thư ký Hồng này có địa vị rất cao ở Phùng gia.

Dù gặp Phùng Nhạc hoặc Phùng Sùng thì cũng thản nhiên như không.

Hơn nữa, lần ở hành lang bên ngoài thư phòng của Phùng Viễn Sơn, vị thư ký Hồng này còn rống giận với mình.

Nhưng từ sau khi hấn mắng cho Phùng Viễn Sơn méo miệng lắc mắt, thì người này càng ngày càng cung kính với mình hơn.

Lần trước mình đi tham gia buổi dạ tiệc từ thiện, thì người này còn mở cửa cho mình.

Lần này cũng không nói cái gì cả, quả thực là còn ngoan ngoãn và nghe lời hơn cả Phùng Tư Nhược.

Phùng Viễn Sơn ơ Phùng Viễn Sơn, rốt cuộc là ông đang định giở trò quỷ gì?

Cùng lúc đó, trong phòng khách của khách sạn, có một đám người mặc tây trang chạy nhanh ra đại sảnh.

Có người còn mặc đồ ngủ, tóc còn ướt, chắc là vừa tắm rửa xong.

Người đi đầu tiên là một người đàn ông có bộ râu quai nón, ông ta nổi giận đùng đùng mà đi đến trước mặt nữ minh tinh kia.

“Chuyện gì xảy ra?!”

Nữ minh tinh lập tức chỉ về phía Giang Chu: “Anh ta chụp trộm tôi trong thang máy.”

Đạo diễn vươn tay lên, trực tiếp cho cô ta một cái tát: “Khách của Phùng gia mà còn chụp trộm cô? Cô cmn là Vương Mầu Nương Nương à?”

“Đạo diễn... Tôi... Tôi là người của phía đầu tư, sao anh dám đánh tôi?”

“Đánh cô còn là nhẹ, sản xuất đâu, mau gọi điện thoại, chúng ta đổi người khác, nhanh lên một chút.”

Giang Chu há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mặt, hắn cảm thấy cảnh này có hơi cường điệu quá rồi nhỉ?

Cần phải như vậy sao?

Bảo nữ minh tinh kia buổi tối đến phòng mình nói lời xin lỗi không được sao?

Thật ra thì loại thanh niên năm tốt như hắn vẫn rất dễ nói chuyện.

Lúc này, thư ký Hồng cúp điện thoại đi qua, còn mang theo nụ cười trên mặt.

“Giang tiên sinh, ngài thấy xử lý như vậy đã được chưa?”

Giang Chu lạnh lùng liếc thư ký Hồng một cái: “Anh thật cmn không hiểu chuyện.”

Thư ký Hồng: “???”

Trò hề kia diễn ra được mười mấy phút.

Đại sảnh của khách sạn vẫn hỗn loạn và âm ỉ.

Nữ minh tinh và vệ sĩ của cô ta đều tràn đầy sợ hãi, một mực cúi đầu nói xin lỗi với vị đạo diễn có râu ria xồm xoàm kia.

Các loại từ ngữ như có mắt như mũi, cho một cơ hội, ăn cơm bồi rượu... Liên tiếp xuất hiện.

Có điều, Giang Chu cũng không nghe thấy cụ thể là bọn họ đang nói cái gì.

Hắn chỉ có sự hiểu biết sâu hơn về lực ảnh hưởng của Phùng gia ở Bắc Hải.

Khoan đã.

Đây sẽ không phải là một vỡ tuồng mà lão già hồng bét Phùng Viễn Sơn kia sắp xếp chứ?

Chính là vì muốn nói cho mình biết, những gì ông ta nói trong điện thoại đều là thật.

Chỉ cần là Bắc Hải, thì ông ta có thể quyết định tất cả?

Giang Chu suy nghĩ một chút, rồi lập tức lắc đầu.

Hắn cho rằng Phùng Viễn Sơn sẽ không ngây thơ và buồn chán như vậy.

Chắc là mình xui xẻo nên mới đụng phải một nữ minh tinh bại não thôi.

“Đi thôi, quá nhảm nhí!”

Giang Chu thu hồi ánh mắt, bước ra khỏi khách sạn.

Thư ký Hồng thấy thế, lập tức đi theo sau.

Hai người ngồi lên chiếc Bentley màu đen ở trước cửa, nhanh chóng biến mất vào trong dòng xe cộ trên đường cái.

Cùng lúc đó, trên trán của ông chủ khách sạn đã đầy mồ hôi hột.

Ông ta hung hăng chửi bởi đám nhân viên an ninh đang cúi đầu không nói gì kia.

Mắng vẫn không đủ hả giận, còn đập vài cái vào vị đội trưởng đội an ninh kia.

Nhưng cho dù là như vậy, thì loại cảm giác khủng hoảng trong lòng ông ta vẫn khó có thể biến mất.

Không bởi vì cái gì khác, chỉ là bởi vì thái độ của thư ký Hồng đối với người trẻ tuổi kia.

Tất cả người làm ăn ở Bắc Hải đều biết Phùng là là một tồn tại như thế nào ở đây.

Nói là Thổ Hoàng Đế thì có thể giống như là đang nói ngoa.

Thế nhưng mà... Đây chính là nhận thức chung của đám thương nhân ở Bắc Hải.

Mà thư ký Hồng, chính là thư ký riêng vẫn luôn đi theo Phùng Viễn Sơn.

Thân phận và địa vị của thư ký Hồng này, căn bản là không phải người bình thường có thể so sánh.

Nói một câu khó nghe, thư ký Hồng này giống như Lý Liên Anh, Ngụy Trung Hiền và Triệu Cao đã từng quyền khuynh triều đình vào thời cổ đại.

Tất cả bọn họ đều từ nội vụ, rồi cuối cùng trở thành thái giám bên người hoàng thượng.

Mặc dù địa vị xã hội của bọn họ không cao, nhưng quyền phát biểu lại lớn hơn tất cả mọi người.

Dù sao người ta cũng là người ở bên cạnh của kẻ cầm quyền nhà.

Có người nói, ngày thường vị thư ký Hồng này rất kiêu ngạo, nói là mũi vênh lên trời cũng là khiêm tốn rồi.

Thậm chí thư ký Hồng còn có thái độ không thân thiết với mấy người thừa kế của Phùng gia.

Sợ rằng chỉ có một mình Phùng Viễn Sơn mới có thể dễ thư ký Hồng cúi đầu.

Chương 815: Thư ký Hồng, anh thật cmn không hiểu chuyện!
(3)

Thế nhưng mà... người trẻ tuổi vừa rồi trực tiếp tiện tay ném chai nước đã uống gần hết vào ngực thư ký Hồng.

Giọng nói còn tràn đầy châm chọc khi nói thư ký Hồng không hiểu chuyện.

Máu chót của vấn đề là, thư ký Hồng không có nổi giận hay bất mãn nào cả.

Rốt cuộc thì người trẻ tuổi vừa rồi là ai?

Sao lại vào khách sạn ở mà không chào hỏi trước một câu chứ?

“Cmn, cả đám đều ngu như heo, tôi mời các anh đến đây để làm gì?”

“Mắt của các anh mọc ở sau đầu à? Người ta bảo chặn ai thì các anh liền chặn kẻ đó?”

“Nếu như tôi bị Phùng gia nhắm vào, vậy các anh đừng hòng sống tốt.”

Ông chủ khách sạn tràn ngập lửa giận, mắng cho đám nhân viên an ninh lạnh run.

Sau đó, ông ta lại cất bước đi về phía đám người của đoàn làm phim kia, dự định thương lượng với bọn họ xem nên giải quyết chuyện này ra sao.

...

Trong buổi tối mùa đông.

Những ngọn đèn đường bên đường liên miên không dứt.

Ngồi nhìn từ trên xe lại thấy như một đường vòng cung mượt mà.

Giang Chu nhìn chằm chằm ra phía ngoài cửa sổ.

Sau đó, hắn lấy điện thoại di động ra, gửi tấm ảnh vừa chụp cho Phùng Tư Nhược.

“Đoán xem anh đang ở đâu nào?”

“Thang máy.”

“Đây không phải là nói nhảm sao, anh hỏi là thang máy ở đâu.”

Phùng Tư Nhược gửi một icon nghi ngờ, sau đó bỗng nhiên bồi thêm một câu: “CÓ phải anh đã đến Bắc Hải rồi không nha?”

Ngón tay Giang Chu lướt trên màn hình điện thoại: “Không phải, anh đang ở Thượng Kinh.”

“Nhưng mà cái thang máy này có hơi giống với khách sạn lần trước ...”

“Thật sao?”

“Ủm nha, là lần đến cùng với chú hai ý.”

“Đó là chú hai của anh, em còn chưa gả cho anh đâu.”

Phùng Tư Nhược gửi một quả bom qua, sau đó lại nói một câu: “Anh đến Bắc Hải chưa?”

Giang Chu không khỏi nhếch mép khi thấy nàng cố chấp với vấn đề này: “Vẫn chưa, hai ngày nữa mới đi.”

“Nhanh lên một chút có được không nha?”

“Ở nhà không vui à?”

“Ở nhà rất tốt, nhưng mà không nhìn thấy anh.”

“Cầu xin anh đi.”

Phùng Tư Nhược lập tức trả lời: “Icon quả bom/ quả bom/ quả bom.”

Mặt Giang Chu đầy dấu chấm hỏi: “Phương pháp cầu xin người khác của em thật là mới mẻ độc đáo, vậy anh không đi nữa.”

“Van cầu anh nha...”

“Gọi ông xã, sau đó cầu xin anh đi.”

“Không được.”

Giang Chu mỉm cười, cắt điện thoại di động đi, rồi quay sang nhìn thư ký Hồng: “Anh có biết lão gia nhà anh tìm tôi làm gì không?”

Thư ký Hồng ho khan một tiếng, trầm ngâm một lát rồi mới mở miệng: “Lão gia nói dưỡng bệnh quá buồn chán, nên tìm một người để tâm sự một chút.”

“Anh cảm thấy ông ấy và tôi có chuyện gì để nói à?”

“Rất xin lỗi Giang tiên sinh, tôi cũng không hiểu suy nghĩ của lão gia.”

Giang Chu yên lặng một chút, bỗng nhiên lại bừng tỉnh:

“Chẳng lẽ ông ấy nghiện trúng gió rồi? Nên lại muốn thêm lần nữa?”

Thư ký Hồng nghe thấy câu này, khóe miệng không khỏi co quắp một cái.

Thật ra thì anh ta cũng không hiểu lão gia đang nghĩ cái gì.

Theo đạo lý mà nói, tất cả những người từng gây sự ở Phùng gia trong bao nhiêu năm qua, giờ mộ phần của bọn họ đã có cỏ cao bằng đầu người rồi.

Nhưng mà hết lần này đến lần khác, lão gia lại đối xử khác biệt với người này, thậm chí còn yêu cầu anh ta tôn kính với người này một chút.

Khi lão gia dưỡng bệnh, cũng thường xuyên bảo anh ta đi hỏi thăm tin tức của Giang Chu này.

Cho đến hôm nay, Giang Chu bỗng nhiên xuất hiện ở Bắc Hải.

Lão gia lại vội vàng bảo anh ta đi khách sạn đón người về.

Thư ký Hồng thật sự không hiểu được, cũng không thể nghĩ ra được.

Vì sao lão gia lại coi trọng người này đến trình độ như vậy chứ?

Chẳng lẽ người này thật sự có thể tạo thành uy hiếp cho Phùng gia sao?

Trong khi thư ký Hồng nghĩ ngợi, giọng nói của Giang Chu đột nhiên xuất hiện trong khoang xe.

“Thư ký Hồng, tổng tài sản của Phùng gia là bao nhiêu?”

Thư ký Hồng lấy lại tinh thần: “Chuyện này là cơ mật của Phùng gia, nên tôi không biết.”

Giang Chu cười hai tiếng: “Vậy Phùng Viễn Sơn đã nói là cho tôi một nửa tài sản làm tiền công, anh nói xem có thật không?”

“Tôi tôn trọng quyết định của lão gia.”

“Trời ạ, trò chuyện với anh thật nhàm chán.”

“Rất xin lỗi Giang tiên sinh, tôi không biết nói chuyện phiếm lắm.”

Giang Chu quay đầu về, hơi nheo mắt lại: “VẬY anh nói cho tôi biết, Phùng Ngạo đang ở chỗ nào? Trong Phùng gia à?”

Bả vai thư ký Hồng hơi run lên: “Chuyện này tôi cũng không rõ lắm.”

“Phùng Ngạo sinh ra ở một trấn nhỏ, không vợ không con, bỏ học từ cấp hai...”

“Sau đó học tập sửa xe ở một tiệm ô tô trên trấn, bởi vì tay nghề không tệ nên được ông chủ nơi đó coi trọng.”

“Chỉ là sau này nổi máu tham, trộm một chiếc đồng hồ nổi tiếng của khách hàng, vì vậy đã bị đưa vào trại quản giáo của thiếu niên.”

“Sau khi đi ra thì bị tiệm sửa xe đuổi việc, không thể làm gì khác hơn là lẩn lộn xã hội với mấy người hàng xóm.”

“Từng làm nhân viên phục vụ ở phòng trà và sân khiêu vũ, từng bán vé trên xe buýt, từng làm vận tải, từng xuống giếng mỏ...”

“Năm 43 tuổi đi đến Bắc Hải làm công nhân, bởi vì sai lầm khi thao tác máy móc, cho nên bị mất một ngón tay.”

Giang Chu nhìn về phía thư ký Hồng: “Chính là khi đó, Phùng Viễn Sơn đã tìm thấy Phùng Ngạo.”

Thư ký Hồng yên lặng một lát: “Ngài điều tra quá rõ ràng.”

Chương 816: Ông mời tôi đến để bị mắng à?

Giang Chu nói tiếp: “Bởi vậy, nếu như Phùng Viễn Sơn muốn Phùng Giao thừa kế gia sản...”

“VẬY nhất định phải có chuẩn bị từ trước.”

“Chắc là bây giờ Phùng Ngạo đang điên cuồng học bù nhỉ?”

“Tri thức cấp ba, tri thức đại học, quản lý công thương, kinh tế học, tiếng Anh?”

Giang Chu không khỏi cười một tiếng: “Gần 50 tuổi mà còn phải thi đại học, quả thực là quá thê thảm.”

Thư ký Hồng quay đầu liếc nhìn Giang Chu một cái: “Lão gia tự nhiên có suy nghĩ của mình về chuyện liên quan đến gia sản

này.”

“Suy nghĩ của mình?”

“Ừm!”

Giang Chu nhin không được mà cười một tiếng, rồi hơi tựa lưng vào ghế.

“Nhà, cho đến bây giờ thì chưa bao giờ có một cái nhà nào chỉ có một người cả.”

“Cho nên gia sản kia, làm sao lại là gia sản của một người được?”

“Lão già khôn nạn, còn muốn tự quyết định một mình?”

“Thật cmn ghê tởm.”

“...”

Thư ký Hồng há miệng, anh ta không biết nên phải trả lời thế nào.

Nhưng may mắn là Giang Chu không có hỏi thêm bất cứ vấn đề gì nữa.

Thật ra thì Giang Chu cũng biết, vị thư ký Hồng này chưa chắc đã có thể giải đáp nghi vấn của hắn.

Cho nên hắn nói mấy chuyện này với thư ký Hồng, chỉ là để biểu đạt sự châm chọc ở trong lòng với Phùng gia mà thôi.

Có rất nhiều lời nói ra, chưa chắc đã có câu trả lời, nhưng nói ra vẫn có thể khiến cho người ta thoải mái.

Một lúc lâu sau, chiếc xe chậm rãi đi vào Minh Tiềm Sơn Trang.

Sau đó, xe đi thẳng về phía trước, đến trước cửa tòa lầu các màu xám tro thì dừng lại.

Sau khi xuống xe, Giang Chu đi theo thư ký Hồng vào trong, rồi đi lên tầng hai.

“Giang tiên sinh, mời ngài vào trong, lão gia đang chờ ở bên trong rồi.”

“Anh thì sao?”

“Tôi sẽ chờ ở bên dưới.”

Giang Chu quan sát bốn phía chung quanh: “Hai bảo vệ từng đứng ở chỗ này đâu rồi?”

Thư ký Hồng hơi sững sờ: “Ồ, đại khái là thay ca rồi.”

“Không còn người nào? Chẳng may ông ta muốn hại tôi thì làm sao bây giờ?”

“Ngài... Chỉ cần ngài không mắng lão gia thì đã là tốt rồi.”

“???”

Thư ký Hồng tặng hăng một cái: “Tình trạng sức khỏe của lão gia vẫn chưa quá ổn định, mời Giang tiên sinh thông cảm nhiều hơn.”

Giang Chu há hốc mồm: “Vậy nếu như ông ta tự nhiên chết ở bên trong thì không liên quan gì đến tôi đâu nhé.”

“Mặc dù sức khỏe của lão gia không tốt, nhưng vẫn có thể chống đỡ được một đoạn thời gian.”

“Vậy là tốt rồi, nếu vậy thì anh cứ xuống trước đi.”

“Được!”

Giang Chu nói xong liền đưa tay đẩy cửa, bước vào thư phòng của Phùng Viễn Sơn.

Đây là lần thứ hai hắn đến chỗ này, cảm nhận không khác gì với lần đầu tiên.

Chỉ là đã không nhìn thấy cái ghế nằm cũ kỹ kia nữa, thay vào đó là một cái giường bệnh tương đối cao cấp.

Nó vẫn nằm ở gần cái cửa sổ khổng lồ sát đất kia, hình như vẫn là vị trí cũ.

Phùng Viễn Sơn đang nằm trên cái giường bệnh đó, trên người còn đắp một cái thảm màu xám tro.

Toàn thân ông ta bị bao phủ bởi một dáng vẻ già nua, vết nhăn trên mặt rất sâu, màu môi cũng trắng bệch.

“Đến rồi?”

Giang Chu kéo một cái ghế đẩu qua, ngồi xuống bên giường bệnh: “Xem ra vẫn khá nhì, khôi phục không tệ.”

Phùng Viễn Sơn cố gắng nở một nụ cười: “Miệng không méo, tay vẫn có thể cử động, đáng tiếc...”

“Không cứng nổi rồi hả?”

“Ha hả, cái đồ chơi đó đã vô dụng từ lâu rồi.”

“???”

Phùng Viễn Sơn hơi ngồi dậy: “Chân cũng phế rồi, không đứng lên nổi.”

Giang Chu khoanh tay trước ngực nhìn Phùng Viễn Sơn: “Tuy rằng tôi vẫn tin trên thế giới có báo ứng, nhưng mà báo ứng của ông lại đến quá chậm.”

“Lòng đã già rồi, dù cậu nó có nói khó nghe hơn nữa, thì tôi cũng không đau chút nào.”

“Đây không phải là già, mà gọi là cmn mặt quá dày.”

Phùng Viễn Sơn cười ha ha, cười đến mức ho khan: “Quả nhiên, nói chuyện với cậu mới đã nghiền mà.”

Giang Chu cảm thấy Phùng Viễn Sơn điên rồi: “Ông mời tôi đến đây vào nửa đêm, chính là vì nghe tôi chửi?”

“Tôi quá già rồi, già đến sắp chết, vốn tưởng rằng sẽ không còn dục vọng gì nữa, không ngờ sau khi nghe cậu mắng sau, thế mà tôi lại muốn nghe một vài lời thật lòng của cậu, để cho tôi biết rốt cuộc mình đã vô liêm sỉ đến mức nào.”

“Cả đời này tôi chưa bao giờ nghe thấy cái yêu cầu kỳ lạ như vậy.”

Phùng Viễn Sơn hít sâu một hơi, lấy một cuốn sách ở đầu giường ra.

Cuốn sách này tên là “Chiến tranh Internet”, tác giả Giang Chu.

Chắc là cuốn sách này đã bị Phùng Viễn Sơn xem qua rất nhiều lần, thậm chí đã xem nhiều đến mức bung cả gáy sách.

Giang Chu chỉ nhìn thấy loại tình huống này ở trên quyển sách tiếng anh hồi cấp ba thôi.

“Giang Chu, cậu là một người rất giỏi.”

“Quá khen.”

Phùng Viễn Sơn hít sâu một hơi: “Cậu còn nhớ rõ câu chuyện lần trước tôi nói với cậu không?”

Giang Chu gật đầu: “Những câu chuyện như vậy rất khó quên.”

“Thật ra thì mấy năm nay, tôi vẫn luôn rất muốn đi thăm Bồi Bồi, nhưng mà lại không dám.”

“Cảm thấy mình không có mặt mũi chứ gì.”

Chương 817: Ông mời tôi đến để bị mắng à? (2)

“Đúng vậy, tôi đã chuẩn bị tâm lý rất lâu, nhưng vẫn không dám đi, mỗi lần muốn xuất phát thì chỗ này...” Phùng Viễn Sơn chỉ vào ngực của mình: “Chỗ này liên nặng nề, giống như là bị ai kéo lại, kêu khóc cầu xin tôi bỏ cuộc, nhưng không biết là bị ai kéo nữa.”

Giang Chu không khỏi ngơ người một tiếng: “Không phải ông định giao gia sản cho Phùng Ngạo sao, cho dù làm như vậy cũng không được à?”

“Tôi cho rằng làm như vậy là được, tôi cho rằng làm như vậy là có thể bù đắp cho Bồi Bồi.”

“Sau đó thì sao?”

Phùng Viễn Sơn ho khan một trận: “Không được, dù cho tôi đã lập di chúc rồi, nhưng tôi vẫn không dám đi.”

Giang Chu bình tĩnh nhìn Phùng Viễn Sơn: “Ông có từng nghĩ là vì sao không?”

“...”

“Bởi vì cậu nói đúng, mặc kệ tôi cho Phùng Ngạo bao nhiêu tài sản, thì tôi vẫn không thể bù đắp được cho Bồi Bồi như cũ.”

“Năm đó tôi bỏ cô ấy để đến Bắc Hải, tất cả sai lầm đều đã được chú định.”

“Chờ tôi chết rồi, chắc chắn là sư phụ sẽ chờ tôi ở cầu Nại Hà, sẽ muốn tận mắt nhìn thấy một tên vong ân bội nghĩa, lòng lang dạ sói như tôi.”

Lời này vừa dứt, thư phòng bỗng nhiên yên lặng một lúc lâu.

Hai người đều không nói gì cả.

Chỉ có những tiếng tích tắc từ chiếc đồng hồ treo tường.

“Chưa chắc.”

“Hử?”

Giang Chu nhếch mép lên: “Chưa chắc chỉ có Tiêu sư phụ, mà e rằng còn có Tiêu Bồi Bồi, Tôn Nhã Khiết sẽ chờ ông nữa.”

Phùng Viễn Sơn cười khổ: “Cũng bởi vì như vậy, cho nên tôi mới không dám chết.”

“Làm sao, cảm thấy đau khổ?”

“Giữ một hơi nhờ vào khoa học kỹ thuật chữa bệnh, quả thật là một chuyện rất khổ cực.”

Giang Chu lấy điều thuốc ra: “Thảo nào tôi thấy ông chống đỡ được lâu như vậy, hóa ra là vì sợ nhìn thấy những người đã chết kia.”

Phùng Viễn Sơn nhin không được mà thở dài: “Trước khi tôi chết, theo tôi đi gặp cô ấy đi.”

“Cải lương không bằng bạo lực, ngày mai.”

“Cậu vẫn hy vọng tôi chết nhanh như vậy à?”

Giang Chu cười rất xán lạn: “Đêm dài lắm mộng nha.”

Phùng Viễn Sơn yên lặng một lúc lâu: “không được, tôi còn chưa chuẩn bị xong.”

“Chuẩn bị cái chổi lông gà, thích một người liền đi gặp, nhớ một người liền đi tìm, ông chuẩn bị bao nhiêu năm rồi, không phải vẫn không có tác dụng gì sao?”

“Ngày mai đi luôn thật à?”

“Ngày mai đi, gặp xong, đáng chết liền sống, nên sống liền sống.”

...

Sau khi nói chuyện với Phùng Viễn Sơn xong.

Giang Chu rời khỏi thư phòng ở tầng hai, sau đó đi xuống đại sảnh ở tầng một, tiếp tục rút điều thuốc trong tay ra.

Lúc này, thư ký Hồng đang ngồi lo lắng ở trên ghế sa lon trong đại sảnh, anh ta vừa nhìn thấy Giang Chu đi xuống, thần sắc nhất thời thay đổi, rồi lập tức chạy lên tầng hai.

Trong tay anh ta còn có một cái bộ đàm màu đen.

Dường như còn vừa chạy lên vừa kêu gọi đoàn đội chữa bệnh đang chờ lệnh.

Giang Chu nhìn thấy một màn này, nhin không được mà thâm mắng một câu, con bà nó.

Nơi này là Phùng gia.

Mình còn có thể đánh lão già kia sao?

Có cần phải khẩn trương đến mức này không?

Hắn là một thanh niên năm tốt, chứ không phải phần tử bạo lực chuyên đi đánh người già.

Hơn nữa, hôm nay mới là mừng sáu tết.

Quý bà Viên Hữu Cầm đã nói, tết không được gặp máu.

“Muôn chết, cũng không dám chết.”

“Không dám chết, cho nên chỉ có thể sống.”

“Đây cmn chính là đặc quyền của kẻ có tiền sao?”

Giang Chu nhớ lại cuộc đối thoại vừa rồi, nhin không được mà chế giễu một tiếng.

Sau đó, hắn ném tàn thuốc xuống rồi dùng chân dập tắt, đi ra khỏi tòa lâu các này.

Giang Chu bước chậm trên con đường nhỏ lát đá cuội.

Không lâu sau, hắn đã đến tòa lầu các Công Chúa của Phùng Tư Nhược.

Lúc này, hắn trò chuyện với Phùng Viễn Sơn nửa ngày trong thư phòng, lúc này đã là mười giờ rưỡi tối.

Dựa theo thói quen hàng ngày, lúc này Phùng ngốc manh cũng đã đi vào giấc ngủ rồi.

Giang Chu đi đến trước cửa tòa lầu các, đưa tay đẩy một cái, kết quả là không đẩy ra được.

“Còn khóa cửa...”

“Ừm, ý thức an toàn của cô bé này cũng không tệ nha.”

Giang Chu móc một cái chìa khóa từ trong túi ra.

Đây là Phùng Tư Nhược đã tự tay đưa cho hắn vào buổi dạ tiệc từ thiện trước.

Hành vi này đại biểu cho nàng đã không còn bất cứ phòng bị nào với Giang Chu nữa.

Cho dù là lúc ngủ, nàng cũng cho phép Giang Chu có thể đến gần mình.

Giang Chu không biết nàng đã đấu tranh tâm lý như thế nào khi đưa chiếc chìa khóa này cho mình.

Nhưng hắn có thể khẳng định là, cô bé này nhất định phải lấy hết can đảm mới có thể đưa chìa khóa vào tay hắn.

Cạch cạch!

Giang Chu tra chìa vào ổ khóa, hơi vặn một cái.

Cánh cửa đang đóng chặt đã bị mở ra.

Sau đó, hắn đi lên bậc thang, đi men theo cầu thang lên tầng hai.

Lúc này, tất cả đèn trong tòa lầu các Công Chúa này đều đã bị tắt.

Chỉ có đèn cảm ứng tiếng động ở hành lang đang lúc sáng lúc tối theo tiếng bước chân của hắn.

Ba phút sau, Giang Chu nhẹ nhàng đi lên tầng cao nhất, đứng ở trước cửa phòng của Phùng Tư Nhược.

Hắn đẩy cánh cửa gỗ ra.

Chương 818: Phùng Tư Nhược: Em dám cắn anh trong mơ nha!

Két một tiếng.

Giang Chu nhìn vào bên trong phòng, quả nhiên là Phùng Tư Nhược đã ngủ say.

Nàng đang mặc một bộ quần áo ngủ màu hồng.

Áo ngắn tay, quần soóc để lộ hai chân thon dài và trắng nõn.

Giang Chu nhìn đến đây, không khỏi nhớ đến Doãn Thư Nhã và Hoàng Kỳ.

Hai người kia để phòng mình như phòng trộm.

Thứ nên lộ thì lại giấu đi, quả thực là phung phí của trời!

Trái lại thì Phùng Tư Nhược lại rất hào phóng với mình.

“Đã lâu không gặp, Phùng ngọc manh!”

Giang Chu hơi nhếch mép lên, đi đến bên giường.

Lúc này, hình như Phùng Tư Nhược cảm ứng được cái gì đó, nàng bỗng nhiên trở mình.

Nàng vốn đang quay mặt vào tường, lúc này lại nghiêng người, hơi quay đầu về phía cửa phòng.

Cô bé này ngủ rất yên ổn và đáng yêu.

Hàng lông mi dài và cong vút, cái miệng nhỏ nhắn thỉnh thoảng lại nhấp nhấp vài cái.

Giống như là đang mơ được ăn cái gì đó rất ngon, khóe miệng còn cong lên thành một nụ cười ngây ngô.

“Phùng Tư Nhược?”

Sau khi xác định nàng vẫn ngủ, Giang Chu liền cởi quần áo, rồi rón rén leo lên giường.

Sau đó, hắn chỉnh sửa chẵn một chút, rồi ôm nàng vào trong lòng.

Hình như Phùng Tư Nhược đang ngủ say lại cảnh giác, thân thể mềm mại hơi cứng lại một chút.

Giang Chu có thể được cảm nhận rõ ràng là, cơ thể của nàng đã cứng đờ khi bị hắn ôm vào lòng.

Nhưng đúng lúc này, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên lại ngủ ngủ hai cái về phía Giang Chu.

Sau đó, toàn thân nàng lập tức thả lỏng xuống, giống như là ngủ thấy mùi vị quen thuộc vậy.

Hai cánh tay ngọc trắng nhật còn thò ra khỏi chăn, nhẹ nhàng vòng lên cổ của Giang Chu.

Cái đầu nhỏ không ngừng cọ cọ.

Một mùi thơm của tóc cũng theo đó mà xông vào mũi Giang Chu.

“Giang Chu...”

Giang Chu ừ một tiếng: “Anh ở đây!”

Phùng Tư Nhược mơ mơ màng màng nỉ non một tiếng: “Em lại nằm mơ...”

“Thế nhưng là giấc mơ đẹp, đúng không?”

“Ừm!”

Giọng nói của nàng rất mềm mại và yếu đuối.

Nhưng mà một giây tiếp theo, Phùng ngọc manh bỗng nhiên mở miệng cắn lên cổ của Giang Chu một cái.

Sau đó lại nhẹ nhàng hôn hai cái, trên cổ Giang Chu liền có một dấu hồng nhật.

“Làm gì vậy?”

“Cắn anh nha.”

Giang Chu cảm thấy hơi buồn cười: “Chẳng lẽ anh bắt nạt em? Cho nên em muốn trả thù anh à?”

Phùng Ngọc mạnh lập tức lắc đầu, hai tay lại ôm chặt hơn một chút: “Khi tỉnh thì không dám.”

“Ồ, tỉnh thì không dám, đang ngủ liền muốn làm gì thì làm à?”

“Ai bảo anh không đến tìm em...”

Giang Chu yên lặng một chút, bỗng nhiên cúi đầu quan sát nàng một phen...

Sẽ không phải là cô bé này đã tỉnh giấc, rồi bỗng nhiên trêu chọc hắn chứ?

Nhưng mà không lâu sau, Phùng Ngọc mạnh liền phát ra những âm thanh hô hô, hiển nhiên là vẫn còn đang nằm mơ.

Sáng sớm hôm sau.

Ánh nắng mùa đông chiếu lên bề cửa sổ.

Chiếu sáng song cửa sổ trong phòng, cũng chiếu lên mép giường của Phùng Ngọc mạnh.

Lúc này, Giang Chu từ từ mở mắt ra, liền phát hiện Phùng Tư Nhược vẫn đang ngủ say ở trong ngực của hắn.

Cô bé này cơ bản là một người ngủ nghỉ và thức dậy rất sớm.

Dù sao nàng cũng không thích thức đêm, nên cũng không dậy quá muộn.

Nhưng chỉ vẫn được Giang Chu ôm ngủ, thì nhất định nàng sẽ ngủ nướng.

Lúc đầu thì có thể là do nàng thích được Giang Chu ôm ngủ.

Nhưng sau đó, chuyện này liền trở thành một loại thói quen trong tiềm thức.

Giang Chu cũng không định đánh thức Phùng Tư Nhược.

Vì vậy hắn đắp chăn lại cho nàng, rồi rón rén ra khỏi phòng.

Sau khi Giang Chu đi ra phòng khách, hắn phát hiện Phùng Y Nhất đang ngồi ở trước cửa sổ đối diện.

Một tay của nàng cầm bút vẽ, đang vẽ vờn gì đó ở trên bàn vẽ trước mặt.

Giang Chu lặng lẽ đi qua, nhìn chăm chăm vào bức tranh trên bàn vẽ.

Trong bức tranh kia là một người đàn ông mặc tây trang đang ngồi trong thảo trường, chung quanh có rất nhiều màu sắc rực rỡ, giống như là có một đám người đang vây quanh người đàn ông này.

Khá lắm.

Đây là mối tình đầu à? Vẽ người trong lòng sao?

Có điều, bức tranh này thật sự là có chút khiến cho người ta không có manh mối gì.

Cũng chỉ có người có đầu óc liên tưởng phong phú như mình, mới có thể nhận ra người trong tranh là một người rất đẹp trai, còn nếu như là người khác, thì có lẽ sẽ cho rằng người trong tranh là một ‘Cẩu Hùng’ (Gấu chó).

Giang Chu cũng không vô liêm sỉ đến mức chọc thủng tâm tư của thiếu nữ, vì vậy hắn lén lút đi xuống nhà.

Chỉ là cầu thang quá ngu xuẩn, vừa giẫm lên đã phát ra tiếng động.

Lúc này, Phùng Y Nhất nhìn thấy bóng lưng đi xuống của Giang Chu, đôi mắt xinh đẹp từ từ tròn tròn lên.

Ảo... ảo giác đúng không?

Lạch cạch!

Bút vẽ của nàng rơi xuống mặt đất, trực tiếp làm bắn đôi dép trắng.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói của Giang Chu bỗng nhiên truyền lên.

“Phùng đàn độn, có bữa sáng hay không, anh đói rồi!”

Phùng Y Nhất ngồi bật dậy một cái.

Ah!

Không phải ảo giác?

Nàng vội vàng lấy một tấm vải ra, luống cuống che lên bức tranh kia.

Sau đó, hai má đỏ ửng, cắn môi không chịu nói.

Chương 819: Đi kết thúc một câu chuyện máu chó!

Hơn bảy giờ sáng.

Trên bàn cơm trước mặt Giang Chu có một bữa sáng.

Bánh quẩy, trứng chiên và sữa đậu nành.

Những thứ này là do đầu bếp của Phùng gia làm.

Tuy rằng đơn giản, nhưng mùi vị và vẻ ngoài đều rất không tệ.

“Anh rẻ anh rẻ, anh có muốn ăn tương ớt không?”

“Không cần, sáng sớm mà ăn nhiều ớt sẽ không tốt cho dạ dày.”

“Ồ!”

Phùng Y Nhất lon ton chạy xuống tầng một, ngồi xuống đôi diện Giang Chu.

Hôm nay nàng mặc một bộ quần áo học sinh màu trắng, nhìn trông rất trong sáng và dễ thương.

Áo sơ mi dài tay bó sát người phác họa ra những đường cong mềm mại của thiếu nữ.

Váy học sinh màu xám lạnh, nhìn qua vừa thanh thuần vừa hoạt bát.

Mặt của nàng còn hơi hồng hồng vì vừa chạy từ trên xuống dưới, trên dép lê còn có dính chút màu nước.

Sau đó, nàng vẫn cúi đầu, rồi giả vờ như không có chuyện gì xảy ra mà nhìn về phía bên cạnh, nhưng mà không dám đối mặt với Giang Chu.

“Anh rẻ, anh đến đây từ bao giờ nha? Tại sao em không biết?”

“Đêm qua, ông nội em tìm anh có việc, nên anh đến vào tối qua.”

“Là như vậy à.”

“Hình như lúc này anh thấy em đang vẽ tranh à?”

Trái tim nhỏ của Phùng Y Nhất hơi run lên: “A, đúng thế, đúng thế...”

Giang Chu nhai bánh quẩy, đột nhiên nhếch mép lên: “Vẽ cũng không tệ, là một anh chàng đẹp trai?”

“Không phải trai đẹp nha.”

“Cái này thì có gì mà phải giấu? Em nhìn trúng ai, anh rề đi cướp về cho em.”

“Không không không, không thể cướp.”

Biểu cảm của Giang Chu có hơi nghi ngờ và khó hiểu: “Làm sao vậy? Tên Vương Bát Đản kia không thích em à?”

Phùng Y Nhất có chút không tự nhiên mà chu mỏ lên: “Thật ra... Thật ra thì em vẽ gấu chó nha.”

“???”

Thật đúng là cmn vẽ gấu chó à?

Là mình nghĩ quá nhiều?

“Sao mặt của em lại đỏ như vậy?”

Phùng Y Nhất vội vàng che mặt bằng hai bàn tay nhỏ non mịn: “Chạy xuống hơi nhanh thôi.”

Giang Chu không có suy nghĩ sâu xa, cầm cái bánh quẩy đưa qua: “Ăn luôn đi.”

“Vâng.”

Phùng Y Nhất cầm bánh quẩy, nhẹ nhàng cắn một miếng nhỏ.

Tốt quá rồi, anh rề căn bản không nhận ra người kia là ai nha.

Khoan đã.

Hình như đây cũng không phải là một chuyện tốt nha.

Chẳng lẽ trình độ vẽ tranh của mình lại kém đến tình trạng này sao?

Nói là gấu chó cũng được, mà nói là người cũng xong?

Cùng lúc đó, bỗng nhiên có tiếng bước chân từ trên cầu thang tầng ba truyền xuống.

Phùng Tư Nhược ngủ mơ mơ màng màng đã rời giường, nàng đang đi xuống bên dưới.

Nàng còn dùng một tay xoa xoa mắt, trên mặt viết đầy mơ hồ.

Đây cũng là lần nàng dậy muộn nhất từ khi nghỉ tết đến giờ.

Chuyện này khá là kỳ lạ đối với một người không có thói quen ngủ nướng như nàng.

Tại sao mình không dậy nổi nha?

Còn nữa, làm sao đang ngủ mà đồ ngủ lại bị ném xuống đất rồi hả?

Phùng Tư Nhược đi xuống tầng hai, thần chí vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, biểu cảm mờ mịt và mơ hồ của nàng giống như một cô bé ngốc nghếch.

Mãi cho đến khi nàng đi xuống tầng một, bóng lưng của Giang Chu đập vào mắt của nàng.

Phùng ngọc manh bỗng nhiên dừng bước lại, hiển nhiên là nàng đã ý thức được cái gì.

Thế nhưng người mình vẫn nhớ nhung lại bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt, làm cho nàng vẫn có chút không thể tin được.

Thế là nàng há hốc mồm, kêu lên một tiếng không chắc chắn.

“Giang Chu?”

Giang Chu quay người lại: “Ah, Phùng ngủ nướng rồi giường rồi à?”

Phùng ngọc manh hơi tròn tròn mắt lên: “Sống?!”

Mặt Giang Chu đen xì: “Còn có Giang Chu chết à?”

Phùng ngọc manh liền chạy cộc cộc cộc qua bên này: “Anh đến từ bao giờ vậy?”

“Đến từ đêm qua, nhìn em ngủ ngon quá nên không nhẫn tâm đánh thức em.”

“Bảo sao em lại ngủ nướng.”

Giang Chu đưa tay nắm cổ của nàng: “Ngủ nướng là bởi vì lười, đừng có đổ tội cho anh.”

Phùng Tư Nhược có chút ủy khuất mà ngoác miệng ra: “Ngủ chung với anh mới có thể ngủ nướng nha.”

“Vì sao?”

“Không biết.”

Phùng Y Nhất có chút hâm mộ mà mở miệng: “Quá giết chó FA, em cũng muốn yêu đương ngọt ngào nha.”

Giang Chu nghe thấy câu này, liền gấp đồ ăn cho Phùng đàn độn.

“Yêu đương cái gì, ăn miệng cái cải bẹ ngọt ngào đi.”

“Anh rể, anh đúng là không phải là người.”

Sau khi ăn sáng xong.

Không biết mặt trời đã trốn đi đâu mất, làm cho thế giới tối đi không ít.

Không lâu sau, trên bầu trời liền xuất hiện một đám mây đen dày đặc.

Ngay sau đó, những bông tuyết bắt đầu bay lả tả ở trên bầu trời.

Đây là trận tuyết đầu tiên của Bắc Hải vào tết năm nay.

Đúng là tuyết rơi, nhưng nhiệt độ không khí lại không hạ kịp.

Thế cho nên những bông tuyết kia vừa rơi xuống đất liền tan chảy, hóa thành nước rồi chui vào trong bùn đất, tạo thành những bãi nước đọng.

Giang Chu đang ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi với Phùng Tư Nhược và Phùng Y Nhất.

Giọng nói của thư ký Hồng bỗng nhiên vang lên ở phía bên ngoài, hỏi hần có thể khởi hành hay chưa.

“Hai em tự chơi đi nhé, chiều anh sẽ trở lại.”

Phùng Y Nhất đứng lên từ ghế sa lon: “Anh rể, anh muốn đi đâu vậy?”

Giang Chu đưa gòì ôm cho nàng: “Đi đặt dấu chấm hết cho một câu chuyện rất máu chó.”

“Câu chuyện gì?!”

“Quá dài, chờ anh trở về thì sẽ nói cho các em biết.”

Chương 820: Đi kết thúc một câu chuyện máu chó! (2)

Giang Chu vừa nói chuyện, vừa nhin không được mà véo má của Phùng Tư Nhược: “Ở nhà phải ngoan, biết chưa?”

Phùng Tư Nhược đau đến hít hà hai tiếng, nhăn mũi lại: “Em không ngoan.”

“Hả?”

“Em muốn đi chung với anh.”

“Nhưng mà...”

“Em có thể không nói lời nào, có được không nha?”

Tuy Giang Chu là loại người ‘tâm ngoan thủ lạt’ nhưng vẫn không thể nói lời từ chối khi bị ánh mắt long lanh như nước của Phùng Tư Nhược nhìn vào.

Cô bé này căn bản không biết, về điềm đạđ đáng yêu của mình có lực sát thương mạnh đến cỡ nào.

Chỉ là không biết Phùng Viễn Sơn có đồng ý cho mình dẫn nàng đi theo hay không nữa.

Đúng lúc này, giọng nói sâu kín của Phùng Y Nhất cũng vang lên.

“Anh rể, em cũng muốn đi, hơn nữa chị em còn nhớ anh đến sắp khóc rồi.”

Gấp đôi mắt to ngập nước.

Gấp đôi điềm đạđ đáng yêu.

Gấp đôi lực sát thương.

“Được rồi, các em mau đi thay quần áo đi, nửa tiếng sau tập hợp ở cửa.”

“Yeah!”

Hai chị em vội vàng nhảy xuống ghế sa lon, cộc cộc cộc, chạy vào trong phòng.

Nửa tiếng sau, ở trước cổng Minh Tiềm Sơn Trang.

Một chiếc Bentley màu đen chậm rãi chạy đến, dừng lại ở trước mặt ba người đã ăn mặc chỉnh tề.

Cửa sau tự động mở ra, một khuôn mặt già nua cũng xuất hiện.

Lúc này, Phùng Viễn Sơn đang ngồi trong xe, tay cầm một bản Thánh Kinh.

Ánh mắt của ông ta rất bất an, thế cho nên tiếng ho khan vang lên không ngừng.

“Ông nội!” Hai chị em trăm miệng một lời.

Phùng Viễn Sơn thấy thế liền dùng ánh mắt hỏi thăm để nhìn về phía Giang Chu.

“Hai người họ ở nhà quá buồn bực, nên muốn ra ngoài một chút, ông ngồi dịch vào một chút, nhường chỗ trống đi.”

Phùng Viễn Sơn có chút không nói lên lời.

Nhưng vẫn đổi chỗ ngồi dưới sự giúp đỡ của thư ký Hồng.

Sau đó, ba người lên xe, thắt dây an toàn vào.

Chiếc xe Bentley chậm rãi khởi động, rồi lái ra khỏi Minh Tiềm Sơn Trang.

...

Quê nhà của Phùng Ngạo là một cái trấn nhỏ có tên là Hóa Tây.

Đương nhiên mộ của mẹ Phùng Ngạo cũng được xây ở nơi này.

Nếu lái xe từ Bắc Hải, toàn bộ quãng đường phải tầm bốn tiếng.

Có điều, Phùng Viễn Sơn có một chiếc máy bay tư nhân, cho nên cất cánh từ sân bay Bắc Hải đến đây, toàn bộ hành trình chỉ mất một tiếng.

Còn chưa đến 10 giờ, mấy người đã đi đến một thành thị cấp huyện ở gần trấn Hóa Tây.

Sau khi máy bay hạ cánh thì đổi xe.

Một nhà máy hợp tác ở địa phương cung cấp cho Phùng Viễn Sơn một chiếc Lincoln.

Khi giao xe còn cố tình nịnh hót, nói ra không ít lời khen tặng.

Lại khen ngợi thân thể Phùng Viễn Sơn khỏe mạnh.

Lại nghe Phùng Viễn Sơn mặt mũi hồng hào, vừa nhìn là biết sắp cho chuyện vui.

Giang Chu thầm nói, ánh mắt của người này mọc ở sau đầu rồi hả?

Khối u của ông lão này đã to như thế rồi, khuôn mặt thì tái nhợt, hốc mắt lõm sâu.

Còn cmn thân thể khỏe mạnh?

Ý của người này là khối u trong thân thể khỏe mạnh đúng không?

Hơn nữa, lần này Phùng Viễn Sơn đến đây để viếng mộ mả.

Lại còn là mộ mả của tình nhân cũ mà Phùng Viễn Sơn không dám đối mặt.

Đám người này mở miệng ngậm miệng lại cmn là chuyện vui?

Dù đám người này không biết chuyện này thì lẽ nào không biết Baidu à?

Chuyện Phùng Viễn Sơn sắp chết đã làm toàn bộ Bắc Hải sôi trào rồi kìa.

Chỉ cần lên mạng tra một chút là có thể biết được mấy cái tin tức về Phùng Viễn Sơn rồi.

Quả nhiên, Phùng lão đầu tức giận đến nghiến răng, mặt đen xì như đít nồi.

Cuối cùng vẫn là thư ký Hồng đuổi đám người kia đi, mới để cho đám người này không ‘chúc phúc’ nữa.

Sau khi rời khỏi sân bay, trên con đường đi đến Thu Thủy Lăng Viên.

Phùng Viễn Sơn vẫn luôn ôm bản Thánh Kinh trong tay, ánh mắt thì như là dính lên trên đó.

Phần nội dung này không thể nghi ngờ gì là hối hận và cứu rỗi.

Nhân vật chính là Juda, kẻ đã bán đứng Jesus.

“Jehovah cứu rỗi tính mệnh người hầu của ông ta, phạm là người đầu nhập vào ông ta thì sẽ không bị định tội.”

“Jesus Cơ Đốc cam nguyện bị đóng đinh chết trên thập tự giá vì chuộc tội cho thế nhân, lấy máu của mình để rửa tội cho thế nhân...”

“Mọi người muốn được cứu rỗi và chuộc tội, liền muốn tin ngưỡng và khẩn cầu Jesus.”

Viết thật là hay.

Dường như chỉ cần tin Jesus thì có thể không cần xấu hổ vậy.

Dường như bất cứ sai lầm nào cũng có thể được tha thứ vậy.

Hai mắt đục ngầu của Phùng Viễn Sơn hơi sáng lên, cố gắng dùng những văn tự này để tẩy não bản thân mình.

Mãi cho đến khi một bàn tay đối diện bỗng nhiên vươn ra, giật lấy quyển Thánh Kinh của ông ta, sau đó ném ra ngoài cửa sổ xe, phát ra một tiếng.

“Tôi khuyên ông đừng xem nữa, đồ chơi này vô dụng thôi, người ông phải xin lỗi cũng không phải là Jesus.”

Hai mắt Phùng Viễn Sơn có lửa giận bốc lên: “Tôi chỉ muốn tìm kiếm sự bình tĩnh cho nội tâm của mình.”

Giang Chu nhìn chằm chằm vào mắt Phùng Viễn Sơn: “Cách để nội tâm bình tĩnh, chính là đừng làm chuyện xấu, mà không phải là biết rõ là sai mà vẫn phạm phải, sau đó lại sám hối với Thượng Đế.”

“Cậu nói thật hay.”

“Đúng là tôi nói không hay bằng nội dung bên trong Thánh Kinh, nói tha thứ liên cmn tha thứ luôn, vậy thì tôi cũng muốn cười.”

Chương 821: Đi kết thúc một câu chuyện máu chó! (3)

Phùng Viễn Sơn thở hên hên một lúc: “vậy tại sao lại có nhiều người đọc Thánh Kinh như vậy?!”

Giang Chu quay đầu nhìn tuyết ở bên ngoài cửa sổ: “Sao tôi biết được, tôi cmn lại không bỏ rơi vợ con.”

“Khụ khụ! Khụ khụ...!”

Phùng Viễn Sơn bỗng nhiên bắt đầu ho sặc sụa, giống như là có thứ gì kẹt lấy đường hô hấp của ông ta vậy.

Ho khan cũng không ho nổi, không khí lại không đủ dùng.

Một màn này làm cho thư ký Hồng sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, anh ta lập tức bảo tài xế quay xe đi bệnh viện.

Chỉ là tài xế còn chưa kịp phản ứng, thì Phùng Viễn Sơn đã vội vàng khoát tay áo, ngăn cản mệnh lệnh này.

Ông ta sắp chết rồi, mặc kệ thế nào thì ông ta cũng phải đi đến nơi này một lần.

Nếu như bỏ qua cơ hội này, ông ta sợ rằng mình không thể chết nhắm mắt được.

“Giang tiên sinh, ngài bớt tranh cãi đi, tâm trạng của lão gia không ổn định.”

Giang Chu yên lặng nửa ngày: “Coi như chuyện này tôi không mang miêng qua đây vậy.”

Thư ký Hồng nghe thế liền thở phào nhẹ nhõm: “Lão gia, ngài uống miếng nước đi, chậm thôi, để tôi bảo tài xế lái chậm một chút.”

“Không cần, tăng tốc cho tôi.”

“A?”

Giang Chu thở dài: “Ông ta cảm thấy quá trình này quá đau khổ, cho nên muốn nhanh chóng đến đó, các anh còn lái chậm như vậy, không phải là đòi mạng của ông ta sao?”

Thư ký Hồng quá sợ hãi: “Nhanh, lái nhanh lên, không cần để ý đèn xanh đèn đỏ.”

Khi đến Thu Thủy Lăng Viên thì đã là một giờ chiều.

Thời gian này vốn là thời gian nên cực kỳ ảm áp ở trong ngày, nhưng mà không biết vì sao, từ khoảnh khắc mà bọn họ dừng xe xong, những bông tuyết đầy trời kia bỗng nhiên bắt đầu nhiều hơn.

Bọn chúng phiêu đảng trên bầu trời, từ từ bao trùm cả tất cả con đường.

Thu Thủy Lăng Viên được xây ở trên sườn núi, chớp mắt đã biến thành một mảnh màu trắng xóa mang theo đau thương.

Nơi này vừa an tĩnh lại vừa hoang vu.

Trong phương viên mười dặm này, căn bản là không nhìn thấy bất cứ một bóng người nào.

Nhưng nơi này lại khiến cho người ta cảm thấy chật chội và chen chúc.

Bởi vì cứ mỗi một bước chân, lại có một người đang nằm ở bên dưới.

Lúc này, Giang Chu kéo tay nhỏ của Phùng Tư Nhược và Phùng Y Nhất, ba người đứng ở ven đường.

Mà thư ký Hồng thì lấy một cái xe đẩy ở cốp ra, sau đó đỡ Phùng Viễn Sơn lên xe dưới sự trợ giúp của tài xế.

Trong quá trình này, tiếng ho khan vẫn chưa từng dừng lại.

Mãi cho đến khi Phùng Viễn Sơn xe đẩy, thì ông ta mới không ho khan nữa.

“Thì ra đây chính là ông ở 30 năm trước à...”

“Hình như tôi đến quá muộn rồi.”

Phùng Viễn Sơn nỉ non, trong con mắt đục ngầu đã có nước mắt.

Ông ta có một đế quốc buôn bán vô cùng khổng lồ, tài phú trong tay nhiều vô số kể.

Với thân phận của ông ta, căn bản là không có địa phương nào là ông ta không thể đến.

Nhưng mà nửa đời của ông ta đều không dám đặt chân lên địa phương này.

“Lão gia, chúng ta đi lên sao?”

“Đi lên thôi.” Phùng Viễn Sơn quay đầu liếc nhìn Giang Chu: “Làm phiền cậu đi lên với tôi.”

Giang Chu gật đầu: “Mọi người cứ đi trước đi, tuyệt quá lớn, tôi sợ có hố ở trên đường.”

“Ha hả!”

Trong khi nói chuyện, năm người và một xe đẩy bắt đầu chậm rãi đi dọc theo con đường mòn ở phía trước.

Bọn họ đi từng bước một trên con đường đầy tuyết rơi.

Chẳng mấy chốc mà những bông tuyết màu trắng đã rơi đầy hai vai bọn họ.

Không biết có phải là bởi vì cảm nhận được sự trang nghiêm của địa phương này không, mà hai cô bé đều bắt đầu dùng sức để nắm tay Giang Chu, nắm chặt đến mức ngón tay của Giang Chu đã hơi trắng.

Thật ra thì hai cô bé này không hiểu chuyện gì cả, càng chưa từng nghe Giang Chu nói đến chuyện có liên quan đến ông nội mình.

Các nàng chỉ là có một loại cảm giác mơ hồ rằng, cảm thấy hình như chuyện này là một chuyện cực kỳ nghiêm túc và quan trọng với ông nội của mình.

Mười phút sau, bọn họ đi đến ngôi mộ số 83 ở khu thứ 37.

Trên mặt đất có khảm nạm một bia mộ được làm từ đá cẩm thạch, trên đó có khắc mấy chữ Tiêu Bồi Bồi, sinh năm xxx mất năm xxx, người trấn Hóa Tây, tiên phu Phùng Viễn Sơn, con trai Phùng Ngạo lập.

“Tiên phu à.”

“Thì ra Tiêu Bồi Bồi coi như ông chết từ lâu rồi.”

Giang Chu nhìn mấy chữ trên bia mộ, lại quay sang nhìn về phía Phùng Viễn Sơn ở trên xe lăn.

Ông lão này đang run rẩy, nhưng hình như không phải là run lên vì lạnh.

Tiên phu.

Có nghĩa là vong phu.

Cũng chính là người chồng đã chết.

Tiêu Bồi Bồi chết vào năm Phùng Ngạo mười tuổi.

Khi đó, Phùng Viễn Sơn đã trở thành xưởng trưởng trẻ tuổi nhất ở Bắc Hải.

Chính là thời điểm hào hoa phong nhã, tiền đồ sáng lạn nhất.

Nhưng ở trong lòng của Tiêu Bồi Bồi, thì thật ra Phùng Viễn Sơn đã chết từ lâu rồi.

Cho nên Tiêu Bồi Bồi mới khắc lên mộ là tiên phu.

Đó chính là chồng của bà đã đi trước bà rồi.

Chương 822: Đến chết mà vẫn muốn khắc tên ông lên bia mộ!

Giang Chu nhìn đến đây, không khỏi cảm thấy có chút bi thương.

Người phụ nữ sinh con cho bạn, lại bị bạn vứt bỏ.

Cô ấy rất hận bạn, hận không thể để cho bạn chết đi.

Nhưng đến khi cô ấy sắp chết, lại vẫn để lại một vị trí ở trên bia mộ của mình cho bạn.

Chúng tỏ là, cả đời này của cô ấy chỉ có một người đàn ông.

Cô ấy chỉ sinh con cho người đàn ông này.

Chúng tỏ là, mặc kệ người đàn ông này đã làm cô ấy tổn thương sâu đến mức nào, cô ấy vẫn luôn cho rằng mình phải nhớ kỹ người đàn ông này.

Dù có chết rồi, không nhớ được nữa, thì phải khắc lên bia mộ này.

Đây chính là người phụ nữ cmn ngu xuẩn nhất khắp thiên hạ.

Gả chồng theo chồng, gả cho chó thì theo chó cái gì chứ?

Coi như Tiêu Bồi Bồi khắc cái Quy Tôn Tử cũng còn tốt hơn ba cái chữ Phùng Viễn Sơn này.

Giang Chu nghĩ đến đây, không phải cảm thấy buồn bực.

Thế là hắn không tự chủ được mà siết chặt bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của Phùng Tư Nhược.

Làm cho nàng thấy hơi khản trương và căng thẳng, nhin không được mà ôm chặt tay của Giang Chu.

“Khụ khụ!”

“Khụ khụ khụ khụ!”

Phùng Viễn Sơn nhìn chăm chăm vào bia mộ của Tiêu Bồi Bồi, rồi bắt đầu ho khan kịch liệt.

Bởi vì hoàn cảnh chung quanh quá an tĩnh, cho nên tiếng ho khan này có thể truyền khắp núi đồi.

Ho khan rồi lại ho khan, Phùng Viễn Sơn cười thầm một tiếng, trong lúc nhất thời lại nước mắt giàn dụa.

Ông ta chợt nhớ ra, tấm ảnh trắng đen trên bia mộ này, chính là tấm ảnh mà ông ta đã đưa Tiêu Bồi Bồi đi chụp.

Lúc đầu ông ta đã cảm thấy hơi quen mắt, cho đến bây giờ mới nhận ra.

“Bồi Bồi, thật xin lỗi, tôi đã già như thế này rồi mới dám đến thăm bà.”

“Đầu óc không tốt rồi, rất nhiều chuyện đều trở nên mơ hồ rồi.”

“Tôi chỉ nhớ năm đó bà thắt hai cái đuôi ngựa, thật sự là rất đẹp.”

“Bà luôn gọi tôi là Viễn Sơn ca ca, Viễn Sơn ca ca.”

“Vẫn luôn gọi từ khi tôi bắt đầu làm nhân viên trong nhà máy, gọi cho đến khi chúng ta đi căn nhà nhỏ trong cái ngõ nhỏ dưới kia.”

“Đây là... Đây là nuôi tiếc lớn nhất trong đời tôi, Bồi Bồi...”

Theo âm thanh vừa khóc vừa kể của Phùng Viễn Sơn vang lên.

Thư ký Hồng rất biết điều mà rời khỏi hiện trường, trước khi đi còn liếc mắt nhìn Giang Chu một cái.

Có một ít hồi ức không cần có người ngoài tham dự vào.

Có chút áy náy là không thể nói lên lời ở trước mặt người khác.

Giang Chu nhìn thấy ánh mắt của thư ký Hồng, hấn nhin không được mà xoa xoa đầu hai cô bé.

“Tur Nhược, Y Nhất, các em đi qua bên kia chờ với thư ký Hồng đi.”

“Ừm!”

“Ừm, không cần đi xa, chờ một lúc rồi anh sẽ qua đó với các em.”

“Ừm nha.”

Hai cô bé ngoan ngoãn gật đầu, sau đó bắt đầu bước chậm rãi đi xuống theo thềm đá.

Mãi cho đến ven đường của khuôn viên lúc mới đến mới dừng lại.

Lúc này, chỉ còn lại hai người là Phùng Viễn Sơn và Giang Chu ở trước mộ của Tiêu Bồi Bồi.

Bầu không khí này tương đối lúng túng.

Thế cho nên một thời gian rất lâu, Phùng Viễn Sơn vẫn không mở miệng lần nữa.

Ông ta chỉ không ngừng vuốt ve bia mộ kia, cố chấp quét sạch những bông tuyết rơi xuống đó.

Thần sắc kia, động tác kia, thái độ kia... giống như là đang sợ những bông tuyết này làm bẩn bia mộ của vợ mình vậy.

“Được rồi, đừng quét nữa.”

“E rằng trong mắt bà Tiêu, chưa chắc người như ông đã sạch sẽ hơn tuyết đâu.”

Phùng Viễn Sơn nghe thấy câu này, tay đột nhiên run lên, yên lặng một lúc rồi liền từ bỏ quét tuyết.

Giang Chu nhìn thấy một màn này, nhin không được mà cười khổ một tiếng.

Mẹ kiếp, miệng lưỡi mình ác độc như thế này từ bao giờ vậy?

Câu nói vừa rồi quả thực là cmn giết người tru tâm mà.

Đừng nói là một người đang bệnh tật ốm yếu như Phùng Viễn Sơn, mà có lẽ Iron man cũng không chịu nổi ý chứ.

“Phùng lão gia tử.”

Phùng Viễn Sơn ngẩng đầu lên nhìn Giang Chu.

Lúc này, Giang Chu châm một điếu thuốc lên, lại nhét một điếu vào trong miệng Phùng Viễn Sơn, rồi châm cho ông ta.

“Tôi đi vệ sinh một chuyến, ông chậm rãi tâm sự đi.”

Giang Chu cất bước đi xuống bậc thang, đi theo lối đi bộ thật dài để xuống bên dưới.

Cũng không lâu sau, đám người liền nghe thấy những tiếng gào khóc thê lương.

Âm thanh kia có chút giống như lang sói đang cực đói, trái lại thì không dễ nghe chút nào.

Có điều, với tình trạng sức khỏe của Phùng Viễn Sơn bây giờ, thì cũng đã không còn bao nhiêu sức lực rồi.

Có thể khóc đến loại dê- xi- ben này, hiển nhiên là đã liều mạng rồi.

Tất cả mọi người ở dưới đều yên lặng khi nghe thấy âm thanh như vậy.

Vì vậy, tất cả đều giả bộ như đang ngắm tuyết, hoặc là nhìn về đồi núi ở nơi xa xa.

Giang Chu rít một hơi thuốc, lại phun ra một làn khói trắng lẫn vào theo sương mù trắng của mùa đông.

Sau đó, thỉnh thoảng hắn lại liếc mắt nhìn về chỗ kia, suy đoán xem Phùng Viễn Sơn đang nói gì với Tiêu Bồi Bồi.

Chương 823: Đến chết mà vẫn muốn khắc tên ông lên bia mộ!
(2)

Đơn giản chính là mấy câu: “Xin lỗi, năm đó tôi bị tiền làm cho mù mắt, hiện giờ rất hối hận.”

“Tôi sẽ giao gia sản cho Phùng Ngạo, chỉ cầu xin bà tha thứ cho tôi.”

“Bây giờ tôi sống rất đau khổ, ngay cả chết cũng không dám.”

“Từ đầu đến cuối tôi chỉ yêu một mình bà, chưa bao giờ yêu Nhã Khiết.”

Hoặc là: “Bà còn nhớ năm xx, chúng ta ở xx, làm chuyện xx không?”

“Bà có nhớ cảnh tượng lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

“Bà còn nhớ tôi đã nói tôi thích bà ở chỗ xx không?”

Hầu như đàn ông có áy náy với vợ của mình đều là như vậy.

Đầu tiên nói đến một số hồi ức để kiểm sự đồng tình.

Cố gắng để cho cô gái đang tức giận kia nguôi giận.

Sau đó lại lấy khí thế có thể trả giá tất cả ra để bắt đầu hứa hẹn.

Dùng cách này để cho đối phương tin tưởng rằng mình đã biết lỗi rồi.

Giang Chu không thể nào bình phán những lời này là thật hay giả.

Dù sao cuộc sống này đều không có cơ hội thứ hai.

Ngoại trừ bản thân hắn.

Đúng lúc này, Giang Chu cảm thấy tay mình bị kéo một cái.

Không biết từ bao giờ mà Phùng Y Nhất đã cầm một ngón tay của mình, còn siết rất chặt như là đang rất sợ hãi.

“Ngôi mộ kia... rốt cuộc là của người nào nha?”

Giang Chu thở dài: “Là người phụ nữ mà ông nội em yêu nhất.”

Hai chị em liếc mắt nhìn nhau: “Bà nội em á? Nhưng mà mộ của bà nội ở trong Sơn Trang mà?”

“Không phải, năm đó ông nội em đã bỏ rơi người phụ nữ này, rồi mới cưới bà nội em.”

Giang Chu nói xong, bỗng nhiên lại ngược mắt lên nhìn thư ký Hồng ở bên cạnh.

Không ngờ vẻ mặt của thư ký Hồng cũng tràn đầy khiếp sợ, giống như là chưa từng nghe thấy câu chuyện này vậy.

Khá lắm, miệng Phùng Viễn Sơn này thực sự rất cứng nha.

Nửa tiếng sau, những bông tuyết phiêu đảng trên bầu bắt đầu ít đi.

Đám người nhìn cảnh tuyết trước mặt, tâm trạng không khỏi buông lỏng hơn một chút.

Nhưng buông lỏng buông lỏng, bọn họ bỗng nhiên cảm thấy có chuyện gì đó không đúng.

Hình như tiếng khóc của Phùng Viễn Sơn đã dừng lại.

Hơn nữa, còn không biết là dừng lại từ bao giờ.

Dù sao thì những cơn gió ở vùng núi đồi này cũng lạnh thấu xương.

Tất cả mọi người đều đeo cái giữ ấm tai, mà tiếng gió ở bên ngoài lại rất lớn.

Cộng thêm bọn họ căn bản không chú ý đến Phùng Viễn Sơn đã không khóc từ lâu.

Đậu xanh rau muống.

Ông lão này sẽ không khóc đến mức tắt thở chứ?

Cùng lúc đó, hình như thư ký Hồng cũng nghĩ đến cái khả năng này.

Hai người không nói hai lời, vội vàng chạy nhanh về phía bia mộ của Tiêu Bồi Bồi.

Trong gió tuyết gào thét.

Giang Chu và thư ký Hồng chạy ở hàng đầu.

Mà Phùng Tư Nhược và Phùng Y Nhất thì đi theo sau hai người.

Bởi vì trời lạnh đường trơn, bốn người suýt nữa ngã sấp xuống ở trên đường dốc.

Lúc này, trước ngôi mộ lạnh lẽo, Phùng Viễn Sơn với vẻ mặt già nua vẫn đang lặng lẽ ngồi trên xe lăn.

Ánh mắt đục ngầu của ông ta hơi âm đạm, giống như là đã không có sinh cơ.

Nếu như không phải ông già này vẫn còn đang ho khan khụ khụ, thì chắc chắn là thư ký Hồng đã gọi điện cho đoàn đội y tế bay thẳng đến đây rồi.

“Lão gia, thân thể của ngài thế nào rồi?”

“Hay là chúng ta chờ ở đây một lúc nữa, chờ khi nào thời tiết tốt hơn rồi lại đến nhé?”

Phùng Viễn Sơn không nói gì, chỉ hơi gật đầu một cái.

Khóc cũng khóc đủ rồi, kêu cũng kêu xong rồi.

Dường như ông ta đã không còn sức lực để mở miệng nữa rồi.

Thư ký Hồng cảm thấy, chắc là lão gia đã mệt mỏi rồi.

Dù sao thì khoảng cách từ Bắc Hải đến trấn Hóa Tây này cũng phải hơn 500 km.

Lại chuyển từ máy bay cho đến xe hơi, coi như là anh ta cũng cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi chứ đừng nói là người bệnh như Phùng Viễn Sơn.

Cho nên, chắc là lão gia cần thời gian nghỉ ngơi.

Điều chỉnh tâm lý của mình, cũng hồi phục thể lực của mình.

Nhưng Giang Chu lại hiểu sâu hơn nhiều so với thư ký Hồng.
Hắn cho rằng không phải Phùng Viễn Sơn đang nghỉ ngơi, mà là lòng đã như tro tàn.

Phùng Viễn Sơn đã làm rất nhiều chuyện trong đời.

Trong cuộc sống thì bỏ rơi vợ con, trong thương trường thì người lừa ta gạt.

Cuối cùng trở thành một trong những người giàu có nhất toàn quốc.

Thân phận và địa vị mang lại cho ông ta uy danh và lợi ích, liền sống một cuộc sống bình thản như mặt hồ phẳng lặng.

Sau đó, ông ta phát hiện mình bị ung thư, cuối cùng cũng không thể sống được lâu hơn.

Cả đời này của Phùng Viễn Sơn thật sự là một truyền kỳ.

Thậm chí ông ta chỉ cần giậm chân thôi thì cả Bắc Hải sẽ run rẩy theo.

Mà điều tiếc nuối duy nhất của Phùng Viễn Sơn chính là chưa nhận được sự tha thứ của Tiêu Bồi Bồi.

Hiện giờ Phùng Viễn Sơn đã đến Thu Thủy Lăng Viên, cũng đã viếng Tiêu Bồi Bồi xong, khóc cũng khóc xong, kêu cũng kêu xong rồi.

Nên chắc là ông ta muốn chết rồi.

Con người chính là một sinh vật kỳ quái như vậy đây.

Khi có quá nhiều tiếc nuối thì cũng muốn chết.

Khi không còn tiếc nuối thì cũng có thể đi tìm chết.

Nói một cách đơn giản hơn, hiện giờ Phùng Viễn Sơn đã tự coi mình thành một người đã chết.

Một người tàn phế không còn muốn sống.

Chương 824: Nói cho tôi biết làm thế nào để trọng sinh!

Gió lạnh gào thét, cuốn lên bông tuyết bay đầy trời.

Lúc này, bầu không khí nơi này bỗng nhiên rơi vào trạng thái yên lặng quỷ dị.

Nhưng đúng lúc này, Phùng Tư Nhược vẫn luôn đứng ở phía sau, bỗng nhiên lại tiến lên vài bước về phía trước.

Sau đó nàng hơi cắn môi, đôi mắt không ngừng chớp chớp.

Hôm nay nàng mặc một cái áo khoác dài màu đen.

Trên cổ quàng chiếc khăn quàng cổ màu trắng của Giang Chu vừa quàng lên cho nàng.

Dưới bầu trời đầy gió tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã bị lạnh cóng đến đỏ rực.

Sau đó nàng giơ tay lên, cởi cái dây chun đang buộc mái tóc đuôi ngựa của mình ra, mái tóc dài nhu thuận liền rủ xuống như thác nước, rơi tán lác trên hai vai.

Thế là nàng từ một một nữ thanh xuân đáng yêu, biến thành một mỹ nữ ưu nhã lại có một tia thành thực.

Sau đó, nàng đi đến trước bia mộ, rồi nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, rồi nhẹ nhàng đặt cái dây chun buộc tóc của mình lên một phiến đá nhỏ ở trước bia mộ.

Nơi này là dùng để đặt cống phẩm và lư hương.

Ánh mắt của tất cả mọi người cũng di động theo động tác của nàng.

Chợt phát hiện cái dây chun này của nàng có một hình bông hoa nhỏ.

Cánh hoa màu đỏ, nhụy hoa màu vàng, nhìn qua có chút ấu trĩ lại có chút đáng yêu.

Phùng Viễn Sơn nhìn thấy cảnh này, bả vai bỗng nhiên run lên hai cái.

Phùng Tư Nhược quay đầu, ngoẹo cổ nhìn Phùng Viễn Sơn: “Cháu nên gọi bà ấy là gì?”

Giang Chu nghe thế, nhin không được mà nhìn thoáng qua Phùng Viễn Sơn.

“Đây là vợ cả của ông nội em, em nên gọi là bà nội cả, đúng không?”

Phùng Tư Nhược ồ một tiếng, mở miệng nhỏ giọng nói: “Chào bà nội cả.”

Giang Chu nhếch mép lên, nhìn không được mà xoa xoa đầu của nàng: “Còn chưa từng gặp mà gọi thân thiết thật đấy.”

“Hôm nay gặp rồi nha.”

Phùng Tư Nhược nhỏ giọng lẩm bẩm, như là đang bắt mẫn với Giang Chu.

Sau đó, nàng nhẹ nhàng di chuyển thân thể một cái, lén lút chui vào trong lòng của Giang Chu.

Lúc này, Phùng Viễn Sơn ở trên xe lẳng hơi ngẩng đầu lên.

Ông ta chưa từng quan sát tỉ mỉ đứa cháu gái này của mình.

“Khụ khụ.” Phùng Viễn Sơn thở phào một hơi: “Mọi người tránh đi một chút, tôi có chuyện muốn nói với Giang Chu.”

Thư ký Hồng gạt đầu, rồi nhìn về phía Phùng Tư Nhược và Phùng Y Nhất: “Hai vị tiểu thư, chúng ta đi qua bên kia chờ một lát nhé?”

“Ừm.”

Đợi ba người rời đi, Phùng Viễn Sơn mới quay đầu nhìn về phía Giang Chu.

“Có thể đẩy tôi đi lên trên kia một lát không?”

Giang Chu hơi cau mày: “Đi lên trên?”

Phùng Viễn Sơn thở dài: “Mộ của sư phụ ở bên trên.”

“Cha của Tiêu Bồi Bồi?”

“Không sai!”

Giang Chu gạt đầu, rút tay từ trong túi áo ra, rồi bắt đầu đẩy xe lăn đi lên.

Trong quá trình đi lên này, Phùng Viễn Sơn vẫn bảo trì yên lặng, không nói gì cả.

Cho dù bông tuyết có rơi vào mặt, ông cũng không nói một tiếng nào.

Sau khi đến vị trí được chỉ định, Giang Chu lại nhìn thấy một bia mộ.

Bia mộ này được khắc từ loại đá Hán Bạch, chắc hẳn không phải nguyên bia, mà càng giống như là sau này mới được dời qua đây rồi sửa lại.

Phía trên có khắc mấy chữ Tiêu Chính Anh.

Dường như thời đại đó rất yêu thích mấy loại tên như thế này.

Chính Anh, Ngọc Thanh, Quang Minh, Chí Lâm...

Trong văn nhĩ lại mang theo một hơi thở cổ đại.

Rất khó tin là một người bình thường ở một cái trấn nhỏ lại có tài nghệ đặt tên như vậy.

Giang Chu suy nghĩ một chút, liền hiểu ra nguyên nhân ở trong này.

Thời đại Tiêu sư phụ ra đời, triều Thanh còn chưa vong kia.

Cho nên đương nhiên sẽ có những cái tên văn nhĩ và phục cổ một chút.

“Sư phụ, con đến thăm ngài đây.”

“Con không chăm sóc tốt cho Bồi Bồi, con đáng chết, sư phụ...”

Giọng nói của Phùng Viễn Sơn có hơi run rẩy.

Chỉ là ông ta đã không còn sức để khóc rống lên nữa.

Dù sao lúc này ông ta cũng đã tiêu hao tất cả thể lực ở chỗ mộ của Tiêu Bồi Bồi rồi.

Hơn nữa, Phùng Viễn Sơn cũng không dám khóc.

Bởi vì ông ta biết, có lẽ Tiêu Bồi Bồi sẽ nhẹ dạ mà tha thứ cho mình.

Nhưng sư phụ thì tuyệt đối là không.

Sau khi tế bái Tiêu sư phụ xong.

Giang Chu đẩy xe lăn, bắt đầu đi xuống dưới sườn núi.

Lúc này, tuyết đọng trên mặt đất đã tích thành một lớp băng mỏng.

Cho nên đẩy xe cũng đỡ tốn sức hơn, thậm chí Giang Chu còn muốn thử buông tay ra xem thế nào.

Để cho ông lão này chơi trò tàu lượn trên không gì gì đó trước khi chết.

Chẳng qua là cái hạng mục này có thể sẽ mất mạng.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói của Phùng Viễn Sơn bỗng nhiên vang lên.

“Cậu có thể dạy cho tôi cách để trở về không?”

“Trở về cái gì?”

“Trọng sinh, trong sách nói như vậy nhỉ? Dạy tôi trọng sinh, tôi muốn đi gặp Bồi Bồi.”

Giang Chu nghe thấy câu này, bả vai đột nhiên run lên, đầu óc cũng trống rỗng.

Quả nhiên, ông lão này đã bắt được điểm mấu chốt từ lâu rồi.

Lần trước mình tiên đoán trận động đất kia để hù dọa ông ta, chuyện này đúng là do mình quá không cẩn thận rồi.

Đây chính là bí mật lớn nhất của đời mình!

Chắc chắn là sau hôm đó, ông ta đã điều tra rất nhiều về mình.

Từ hành vi buôn bán và làm ăn của mình, bắt đầu phân tích ra chuyện, có thể mình là một người khác mà không phải là ‘mình’.

Lại cộng thêm năng lực dự đoán động đất kia.

Ông ta liền dễ dàng đoán ra cái kết luận trọng sinh này.

Nhưng Giang Chu không ngờ là, thế mà Phùng Viễn Sơn lại thực sự tin chuyện này.

“Không được sao?”

Giang Chu cố giả vờ trấn định, nhìn Phùng Viễn Sơn không chớp mắt: “Bệnh tâm thần, ông còn tin cả mấy tiểu thuyết mạng ngu xuẩn kia à?”

Phùng Viễn Sơn khẽ thở dài một cái, đôi mắt nhìn về ngọn núi xa xa.

Sau đó liền chìm vào trong yên lặng ...

Chương 825: Có lẽ Phùng Tư Nhược 100kg cũng rất đáng yêu!

Sau khi rời khỏi Thu Thủy Lăng Viên.

Tất cả mọi người lên xe, lại đến nhà máy cán thép năm đó để đi vào vòng.

Công ty nhà nước sẽ không dễ sập tiệm như vậy.

Cho nên nhà máy cán thép năm đó vẫn còn ở đây.

Chỉ là tất cả các cơ sở hạ tầng và kiến trúc đã bị sửa đổi rất nhiều.

Nhà trệt đổi thành nhà lầu, khu xưởng đổi thành khuôn viên.

Hơn nữa, tất cả các trang thiết bị trong nhà máy đều đã được đổi thành các thiết bị tự động hóa và dây chuyền sản xuất.

Tên thì vẫn là cái tên của năm đó, nhưng nhà máy đã không còn là nhà máy của năm đó từ lâu rồi.

Phùng Viễn Sơn chỉ nhìn thoáng qua cửa sổ xe, liền phát hiện không tìm thấy những địa phương giống như trí nhớ của mình.

Vì vậy ông lắc đầu một cái, rồi bảo tài xế tiếp tục đi về phía trước.

Ba mươi năm rồi.

Lại còn là ba mươi năm mà quốc gia phát triển mạnh và nhanh nhất.

Trên thế giới này, căn bản là không có kiến trúc nào còn có thể bảo trì đáng vẻ vốn có của mình.

Hơn nữa, những người quen biết khi đó cũng đã chết, hoặc là chuyện nhà, không thể tìm thấy cái gì cả.

Đây chính là sức mạnh của thời gian.

Lần trở về này, cảnh còn mà người đã mất.

“Đi thôi, trở về Bắc Hải.”

Phùng Viễn Sơn nhẹ nhàng mở miệng, vui sâu tất cả nỗi thất vọng vào trong lòng.

Mang theo tất cả tiếc nuối và hổ thẹn trở về.

Chuyến hành trình này, rốt cuộc là chuyện đã được dự liệu trước.

Vì vậy, năm người trở về thành thị cấp huyện kia, trở xe cho chủ nhân của nó.

Sau đó lại leo lên chiếc máy bay tư nhân kia, quay trở về Bắc Hải.

Vừa ăn tết xong, đầu xuân đã đến.

Thời tiết vẫn hơi lạnh lẽo, nhưng đã có một tia ấm áp, vạn vật đang lặng lẽ khôi phục.

Bắc Hải vốn chính là một địa phương có độ ẩm tương đối cao.

Lại cộng thêm băng tuyết ở các nơi bắt đầu tan rã.

Cho nên độ ẩm trong không khí bắt đầu tăng mạnh.

Sau khi Phùng Viễn Sơn trở về từ trấn Hóa Tây, ông ta liền giam mình ở trong tòa lầu các kia.

Ông ta hoàn toàn không giao lưu và tham dự bất cứ chuyện làm ăn nào nữa.

Giống như là một đứa trẻ bị tự kỷ, bài xích tất cả mọi thứ ở trên thế gian này vậy.

Cho dù là thư ký Hồng muốn gặp Phùng Viễn Sơn, thì cũng phải xin chỉ thị mới có thể đi vào.

Giang Chu không biết Phùng Viễn Sơn trải qua những cơn ác mộng thế nào trong đêm.

Nhưng hẳn có thể xác định là, hiện giờ Phùng Viễn Sơn phải chịu dày vò từng ngày từng ngày một.

Có điều, lão gia hồng bát kia bị dày bọ, thì mình có thể thoải mái rồi.

Hiện giờ, ngày nào hắn cũng dẫn Phùng ngọc manh ra ngoài chơi.

Khu vui chơi, tiệm trà sữa, quán bar... vân vân.

Nói chung chính là nhân lúc mình có thời gian, liền dẫn cô bé này đi trải nghiệm những gì mà nàng chưa được trải nghiệm qua, hầu như là trải nghiệm tất cả mọi thứ một lần.

Có đôi khi Phùng Y Nhất cũng sẽ điềm đạm đáng yêu nói: “Anh rể anh rể, dẫn em đi với.”

Mặc dù cái bóng đèn nhỏ này không quá lớn, nhưng mà lại rất sáng.

Thỉnh thoảng Giang Chu thấy vui liền dẫn Phùng Y Nhất đi theo.

Khi nào tâm trạng của hắn không tốt, thì cả hai chị em đều phải ru rú ở trong Phùng gia.

Dĩ nhiên, trong thời gian ở Bắc Hải, cũng không phải là Giang Chu không làm cái gì cả.

Ít nhất thì cũng đã chọn được công ty xây dựng tòa nhà văn phòng của tập đoàn Chu Tinh.

Dĩ nhiên công ty này không phải là Tinh Châu đã bắt nạt em gái nhà mình, mà là một công ty xây dựng có đẳng cấp không hề kém cạnh gì.

Hiện giờ, thiết kế và phương án đã xong xuôi, chờ qua thời tiết ấm áp lên là bắt đầu khởi công luôn.

Đối với một gia đình bình thường, có lẽ chuyển nhà cũng không thể coi là một chuyện lớn.

Nhưng đối với tập đoàn Chu Tinh mà nói, thì xây một tòa nhà văn phòng cho mình là một chuyện tương đối quan trọng.

Vì vậy, chớp mắt một cái, thời gian trôi qua cực nhanh.

Chưa gì đã đến mười sáu tháng giêng lịch âm rồi.

Đây là thời gian mà đám sinh viên bắt đầu trở về trường học.

Lúc này, xuân về hoa nở, ánh nắng tươi sáng.

Giang Chu ngồi xỏm ở trước cổng trường học, nhìn đám sinh viên nữ đi qua đi lại, tâm trạng liền trở nên vui vẻ hơn không ít.

Kỳ nghỉ đông này đã xảy ra quá cmn nhiều chuyện.

Lại nghe chuyện xưa, lại phải an ủi người, thể xác và tinh thần khó tránh khỏi mệt mỏi.

Giang Chu chưa từng nghĩ rằng, thì ra đến trường lại là thời khắc mà mình thả lỏng nhất.

Điều duy nhất làm cho hắn không vui là, thời tiết còn khá lạnh, nên rất ít cô nàng lộ chân.

Cho dù thỉnh thoảng có vài cái, nhưng cũng mặc thêm một lớp quần da.

Cái này cũng không có gì đúng không?

Bắt đùi mặc quần da thì có khác gì treo đầu dê bán thịt chó đâu chứ?

Cộc cộc cộc.

Đúng lúc này, Phùng Tư Nhược cầm hai cốc trà sữa chạy qua.

Nàng đưa một cốc cho Giang Chu, ly còn lại thì ôm vào trong ngực.

Phía sau nàng còn có Đinh Duyệt, người mà đã không gặp được trong cả kỳ nghỉ đông.

Hình như thể tích của Đinh Duyệt lại lớn hơn, chỉ là mái tóc ngắn đã được thay đổi thành tóc dài.

“Bà gọi là cái gì ý nhỏ?”

Giang Chu nhìn Đinh Duyệt, đầu óc co lại, bỗng nhiên lại có chút không nghĩ ra.

Ai, cái con bé mập mập chết tiệt này tên là hai chữ gì ý nhỏ?

Đinh Duyệt nghe thế liền tròn tròn mắt lên: “Ông bị ngu rồi hả?”

“Ồ, bà tên là Đinh Duyệt, mẹ kiếp, kỳ nghỉ đông này tiếp nhận quá nhiều tin tức, cho nên đầu óc không đủ dùng.”

“Không có lương tâm thì không nên trách đầu óc.”

Chương 826: Có lẽ Phùng Tư Nhược 100kg cũng rất đáng yêu! (2)

Giang Chu chép miệng một cái, uống một ngụm trà sữa: “Đinh đại tiểu thư, sao tóc của bà lại biến thành dài rồi?”

Đinh Duyệt gãi gãi mái tóc dài của mình: “Tôi thấy trên internet nói, tóc dài sẽ có hiệu quả làm cho khuôn mặt trông nhỏ hơn một nửa.”

“Thà rằng bà giảm béo còn hơn là tin tưởng mấy cái thứ này, đúng không?”

“Nếu như giảm cân dễ dàng như vậy, thì chị đây còn khó khăn vất vả như vậy sao?”

Giang Chu đưa tay nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược: “Xem bà xã tôi này, thịt núc ních mà trông không béo chút nào.”

Đinh Duyệt hừ lạnh một tiếng: “Đừng nói nhảm, nếu như tôi có dung mạo như Tư Nhược, thì có nặng 100 kg cũng sẽ có người muốn.”

Giang Chu bắt đầu ảo tưởng cái hình ảnh Phùng Tư Nhược 100 kg kia, đúng thật là không thấy đáng sợ chút nào.

Thậm chí hẳn còn cảm thấy, Phùng Tư Nhược 100 kg có thể sẽ càng đáng yêu hơn một chút.

Mẹ nó, cái dung mạo này quả thực là thần khí mà.

Có điều, tuy đúng là rất đáng yêu, nhưng đè ở trên người thì có thể sẽ không chịu nổi nha.

“Em không muốn 100 kg.”

Giang Chu lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng vuốt ve vành tai của nàng: “Yên tâm, em rất ngoan, nên sẽ không ăn được lên 100 kg đâu.”

Phùng Tư Nhược gật đầu, uống một ngụm trà sữa: “Em chỉ uống một hớp liền không uống nữa.”

“Minh cũng vậy!” Đinh Duyệt quát to một tiếng, nói như đinh đóng cột.

Nhưng một ngum của Phùng Tư Nhược thì đúng là một ngum nhỏ thật.

Mà một ngum của Đinh Duyệt thì trực tiếp hết cửa cốc luôn rồi.

“Đúng rồi, Khúc Tiểu Nhã đã xuất ngoại rồi, ông biết chưa?”

Đinh Duyệt nói xong, Giang Chu liền hơi sững sờ.

Đinh Duyệt thấy thế, liền tròn tròn mắt lên lần nữa: “Lẽ nào ông còn quên cả Khúc Tiểu Nhã là ai luôn à?”

“Cái này thì đúng là không.”

“Không quên thì ông chờ người ra làm gì? Làm sao, tình cũ chưa hết hay là hồi hận?”

Giang Chu khẽ lắc đầu một cái: “Chẳng qua là cảm thấy hơi bất ngờ thôi, chúc cô ấy thuận buồm xuôi gió đi.”

Giang Chu nói xong, ánh mắt lại quay trở về trở cũ, vẫn lướt qua lướt lại trên người mấy nữ sinh viên đi ngang qua kia.

Có điều, hắn cũng không tập trung thưởng thức, mà là đang nghĩ một vấn đề.

Bản thân mình trọng sinh trở về, rốt cuộc đã cải biến bao nhiêu chuyện có liên quan đến mình đây?

Bởi vì kiếp trước của hắn, Khúc Tiểu Nhã không có xuất ngoại, mà vẫn học ở đại học Thượng Kinh đến khi tốt nghiệp.

Nhưng bây giờ, Khúc Tiểu Nhã đã xuất ngoại, đã thật sự trở thành một sinh viên trao đổi.

Tất nhiên là chuyện này bị ảnh hưởng bởi quỹ tích vận mệnh của mình thay đổi.

Nhưng mà Giang Chu cũng không chủ động đi cải biến những thứ này.

Cuộc sống này, thật cmn kỳ diệu mà.

...

Cuộc sống đại học của học kỳ mới vẫn nhàm chán như cũ.

Tất cả các nữ sinh viên cũng đã đổi từ quần mùa đông sang quần mùa thu.

Thế nhưng vẫn không lộ đôi chân dài trắng như tuyết như cũ.

Nếu như muốn cái cảm giác làm cho loạn chân mê hoặc tầm mắt, thì chỉ có thể đi đến bể bơi xem

Trong khoảng thời gian này.

Cuộc sống của Giang Chu từ từ trở nên quy luật hơn rất nhiều.

Đi học, ngủ, đi học ngủ.

Sau đó là đi ăn cơm với Phùng Tư Nhược, đi ăn cơm với Sở Ngũ Vi, đi ăn cơm với các cô nàng đáng yêu.

Rồi lại đi công ty xem các báo cáo, hỏi thăm tiến độ công trình của tòa nhà.

Lại thuận tiện gọi điện thoại cho cha vợ, để hỏi thăm tình hình gần đây của Phùng Viễn Sơn.

Thời gian trôi qua rất bình thản, không có một gợn sóng.

Ngoài ra, từ sau khi Khúc Tiểu Nhã trở thành sinh viên trao đổi và đã xuất ngoại, thì vị trí lớp trưởng đã trống không.

Phụ đạo viên của lớp lợi dụng thời gian họp lớp để tổ chức một cuộc bỏ phiếu.

Dự định chọn một vị lớp trưởng khác cho lớp.

Không ngờ, thế mà người có số phiếu bầu cao nhất lại là một tên không đi học đầy đủ, hoàn toàn là một tên sống tạm bợ như Giang Chu.

Có điều, chuyện này cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ.

Dù sao thì trong mắt đám bạn học trong lớp, Giang Chu có quyền có thể, địa vị xã hội lại cao.

Người khác làm lớp trưởng, chưa chắc đã quản được Giang Chu.

Mà Giang Chu làm lớp trưởng, thì chưa chắc người khác dám không nghe hắn.

Cho nên, Giang Chu không làm thì ai làm?

Nhưng dù Giang Chu nhận được nhiều phiếu bầu nhất, hắn vẫn vô cùng khiêm tốn mà từ chối.

Hắn không có nhiều thời gian rảnh rỗi, ngày ngày phải đi tán gái và đến công ty.

Hoàn toàn không có sức lực để làm công hiến cho lớp.

Nhưng mà Giang Chu không muốn làm, ba con hàng trong phòng ký túc xá lại rất hy vọng Giang Chu sẽ làm.

“Lão Giang, mọi người đề ông làm lớp trưởng thì ông cứ làm thôi, dù treo cái chức cũng được mà.”

“Làm lớp trưởng có lợi ích gì?”

Từ Hạo Đông xoa xoa tay: “Nếu như ông làm lớp trưởng, vậy ông có dẫn chúng tôi đi quan hệ hữu nghị với học viện khác rồi, giúp anh em tìm đối tượng nha.”

Giang Chu không khỏi mắng một câu ngu xuẩn: “Cái này cmn là lớp trưởng, chứ không phải là hiệu trưởng.”

“Vậy thì cũng có thể lợi dụng chức vụ để quan hệ hữu nghị với mấy lớp bên cạnh mà, hơn nữa, ông làm lớp trưởng rồi, chẳng phải muốn người nào thì được người đó sao?”

“Ha ha, Khúc Tiểu Nhã làm lớp trưởng hai năm, làm sao không có được tôi?”

Đinh Duyệt ở bên cạnh nghe thế liền hí mắt lại: “Dường như giọng nói của ông còn chút có tiếu nuôi nhĩ?”

Giang Chu trừng mắt với Đinh Duyệt một cái: “Tôi chỉ là nói một cái ví dụ điển hình thôi.”

“Có điều, nếu như ông làm lớp trưởng thì đúng là có chỗ tốt, tôi cũng ủng hộ chuyện này.”

Giang Chu nhin không được mà nhìn Từ Hạo Đông và Đinh Duyệt một chút: “A a, chẳng mấy khi thấy hai người có cùng một ý kiến nhĩ?”

Chương 827: Phùng Tư Nhược làm lớp trưởng, dám tin không?

Đình Duyệt liếc mắt nhìn Từ Hạo Đông: “Đừng đánh đồng tôi với tên này, lý do của tôi không có thô thiển như là tìm đối tượng đâu.”

“Vậy bà muốn làm gì?”

“Nếu như ông làm lớp trưởng, chúng ta có thể thường xuyên tổ chức một ít hoạt động ngoại khóa, giống như lần đi suối nước nóng ý.”

Giang Chu hơi nhướn mày lên: “Sau đó tăng tiến tình cảm bạn bè, rồi đến yêu đương?”

Đình Duyệt: “...”

“Nói thật, lý do này của bà chẳng những cũng nông cạn như Hạo Đông, mà thậm chí còn có thể nói là giống nhau.”

“Tôi lại không nói là muốn hẹn hò yêu đương!”

“Đúng thế, bà không nói, nhưng trên mặt bà viết đầy mấy chữ tôi muốn yêu đương rồi.”

Đình Duyệt nhin không được mà tròn tròn mắt lên, u oán nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Tư Nhược, vẻ mặt của mình có đôi chút như vậy sao?”

Phùng Tư Nhược mơ mơ màng màng nhìn chị em tốt của mình: “Vậy chúng ta đi ăn cơm nha.”

“Ăn cơm thì có tác dụng gì, đói khát của Đình Duyệt là đói khát về tình cảm kia.” Giang Chu vừa nói chuyện vừa vươn tay véo má của Phùng Tư Nhược.

Béo múp míp, căng mịn mềm mại, quả thực là khiến người ta yêu thích không nổi buông tay.

Cho nên làm lớp trưởng làm cái mịa gì?

Ngày thường còn phải quản mấy chuyện linh tinh vớ vẩn, chùi dít thay bạn học, chùi dít thay giáo viên.

Ngoại trừ kiểm chút điểm số để kiểm học bổng ra, thì cơ bản là chả có tác dụng mẹ gì.

Nào có vui sướng bằng chuyện ngày ngày bắt nạt mấy cô bé Phùng ngọc manh chứ.

Trùng hợp là, phụ đạo viên cũng có ý nghĩa giống như Giang Chu.

Cái đồ chơi lớp trưởng này, mặc dù chỉ là cái chức quan nhỏ hơn hạt vừng, nhưng công nhận là có không ít chuyện phải xử lý.

Trên thì là hội học sinh là giáo viên từng bộ môn, dưới là từng cá nhân trong từng ký túc xá.

Phụ đạo viên cũng biết Giang Chu không có thời gian, hơn nữa cũng không chú ý đến mấy chuyện ở trong lớp.

Người như vậy không làm lớp trưởng thì đúng là hơi lãng phí.

Nhưng nếu thật sự làm lớp trưởng, thì nói không chừng ba ngày đều không thấy mặt hắn đâu.

Vì vậy, kết quả bỏ phiếu này đã bị xóa bỏ, phụ đạo viên tự chọn lớp trưởng cho lớp.

Lúc này, mọi người trong lớp bắt đầu nghị luận âm ỉ.

Tất cả đều đang suy đoán xem vị trí lớp trưởng sẽ rơi vào tay ai.

Có người nói Lương Hiểu Tĩnh, có người nói Triệu Cương, có người nói Tần Tiểu Hồng...

Dù sao những người này cũng có tài nghệ nhất định.

Có người có năng lực tổ chức mạnh mẽ, hoặc là có thể làm power point rất tốt.

Nhưng mà cuối cùng, phụ đạo viên lại nói ra một cái tên nằm ngoài suy đoán của tất cả mọi người.

“Vị trí lớp trưởng này, tạm thời do bạn Phùng Tư Nhược làm thay đi.”

“Hy vọng sau này mọi người có thể phối hợp với lớp trưởng của chúng ta, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ của lớp.”

“Bạn Phùng Tư Nhược, cố gắng lên.”

Phụ đạo viên nói xong, còn nhìn thoáng qua Giang Chu ở bên cạnh với ánh mắt thâm sâu.

Không phải không có thời gian sao?

Không phải bận rộn làm ăn sao?

Ha ha, vậy để bạn gái của cậu làm lớp trưởng đi.

Nếu như lớp có vấn đề gì, bạn học trong lớp có mâu thuẫn gì... Có lẽ Phùng Tư Nhược sẽ không thể giải quyết được.

Mà chắc chắn Giang Chu sẽ không muốn bạn gái của mình chịu ủy khuất, cho nên đến cuối cùng, Giang Chu vẫn phải đứng ra giải quyết thôi.

Hơn nữa, sau này Giang Chu cũng không dám trốn học nữa.

Bởi vì đây là sai lầm trong công tác của bạn gái Giang Chu mà.

Lời này vừa dứt, cả lớp lập tức yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều nhin không được mà đưa ánh mắt về phía Phùng Tư Nhược, làm cho cô bé này rất căng thẳng và khẩn trương.

“Nhưng mà... nhưng mà em không muốn làm lớp trưởng nha.”

Phụ đạo viên nói lời nhẹ mà ý nhiều: “Bạn học Phùng Tư Nhược, tất cả mọi người đều tin tưởng năng lực của em.”

Phùng Tư Nhược đột nhiên bắt lấy cánh tay của Giang Chu: “Em không làm được đâu, thật đấy.”

Phụ đạo viên bồi thêm: “Không sao, có vấn đề gì thì liền tìm giáo viên, cô sẽ giúp em.”

Giang Chu nhìn thấy một màn này, nhin không được mà tròn mắt lên.

Đậu xanh rau muống, người phụ đạo viên này quá xấu xa rồi.

Vị này biết mình nhất định sẽ không để Phùng Tư Nhược chịu ủy khuất cho nên mới làm như vậy, đúng không?

Mẹ kiếp, đây không phải là dùng thiên tử lệnh chư hầu sao???

Hắn vốn cho rằng vị phụ đạo viên này là một người hiền lành lương thiện.

Không ngờ nội tâm cũng bản thủ như vậy.

“Được rồi, chúng ta vui vẻ quyết định như vậy đi.”

“Mọi người chuẩn bị một chút, tiếp tục học đi.”

Phụ đạo viên mặt mày hớn hở, giẫm lên giày cao gót đi ra ngoài cửa.

Bởi vậy, một người có hội chứng sợ xã hội như Phùng Tư Nhược, đã trở thành lớp trưởng của lớp ba hệ tài chính và kinh tế.

“Em... em không làm được đâu.”

Đinh Duyệt không khỏi tiến lại gần: “Tư Nhược, không có gì đâu, mình sẽ giúp bạn.”

Phùng Tư Nhược luống cuống nhìn Đinh Duyệt: “Vậy cũng không được, mình không biết làm gì cả.”

“Mình đã nói rồi mà, mình sẽ giúp bạn.”

“Nhưng mà bạn cũng không biết cái gì nha.”

“???”

Đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên sờ sờ tóc của nàng: “Không cần sợ, anh sẽ dạy em.”

Phùng Tư Nhược nghe thấy câu này, hai mắt bỗng nhiên sáng lên: “Thật sao?”

“Anh còn có thể để em chịu ủy khuất à?”

“Hay lắm.”

Đinh Duyệt nhìn hai người bọn họ, trên mặt lại tràn đầy dấu chấm hỏi.

Mình giúp thì không được, bạn trai giúp liền được rồi đúng không?

Cmn, đến đây đi!

Mau dùng thức ăn cho chó để làm mình ghen chết đi.

Chương 828: Đinh Duyệt cmn là Tránh Tử Quan âm à?

Trước kia, đúng là Phùng Tur Nhược có hội chúng sợ xã hội nghiêm trọng.

Nàng không thể ra ngoài đường một mình, càng không thể tiến hành giao lưu bình thường.

Nhưng trong quá trình yêu đương và hẹn hò với Giang Chu, thật ra thì nàng đã từ từ trở nên sáng sủa hơn rất nhiều.

So sánh với khi nàng mở miệng nói chuyện với mình mà còn căng thẳng và khấn trương, thì nàng của bây giờ đã khác nhau một trời một vực.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, nàng không hy vọng mình trở thành một cô bé đàn ở trong lòng của Giang Chu.

Nàng hy vọng mình có thể trở thành một Phùng Tur Nhược tốt hơn trong mắt bạn trai.

Năm rưỡi chiều.

Phùng Tur Nhược hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên sau khi nhậm chức lớp trưởng của mình.

Đó là thu phí sinh hoạt lớp.

Mỗi khi bắt đầu một học kỳ mới, thì đều sẽ phải làm chuyện này.

Đồng thời đây cũng là một trong những nhiệm vụ quan trọng nhất của lớp trưởng.

Toàn bộ quá trình này, Phùng Tur Nhược không hề nói lắp, mà ngôn ngữ rất rõ ràng.

Nàng có can đảm nhìn thẳng vào ánh mắt của đối tượng mình đang giao lưu, ngay cả động tác thu tiền cũng có vẻ rất dứt khoát.

Biểu hiện như vậy làm cho chị em tốt của nàng cảm thấy rất kinh ngạc.

“Thì ra trong lúc vô hình, Tur Nhược đã thay đổi nhiều như vậy rồi.”

Đinh Duyệt nâng má, bỗng nhiên lại ý thức được, hình như Phùng Tur Nhược đã yêu thích Giang Chu đến một trình độ

đáng sợ.

Dù sao Phùng Tư Nhược cũng đã nguyện ý thay đổi tính cách và thói quen của mình vì một người khác.

Phải yêu thích một người bao nhiêu mới có thể làm được chuyện này?

Dù sao thì Đinh Duyệt cho rằng, bản thân mình không thể từ bỏ đồ ngọt vì một người đàn ông được.

Cho nên, theo Đinh Duyệt thì đây là một chuyện rất khó tin.

Người xưa thường nói, chết vì một người mới là tình yêu tốt nhất.

Nhưng trên thực tế, chết vì một người thì cũng không có gì lợi hại cả.

Lợi hại nhất phải là, thay đổi thói quen và tính cách bao nhiêu năm của mình vì một người.

“Bạn gái nhà mình giống như loại nuôi dưỡng.” Giang Chu chép miệng một cái, dùng giọng tự hào nói ra: “Cảm giác giống như là nhất được bảo bối vậy.”

Đinh Duyệt có chút sửng sốt, sau đó cũng nhếch miệng lên: “Xem ra ông cũng thật sự rất yêu thích Phùng Tư Nhược.”

“Nói nhảm!”

“Nhưng mà tôi thật sự ăn no cái thức ăn cho chó này rồi.”

Sau khi mọi người đóng quỹ sinh hoạt lớp xong, bắt đầu rời khỏi tòa nhà dạy học, người nghỉ ngơi nghỉ ngơi, người thì xã giao.

Giang Chu thì dẫn Phùng Tư Nhược đi nhà ăn để ăn cơm tối.

Sau đó nhân lúc trời đen trắng tối, để bỏ rơi cái bóng đèn là Đinh Duyệt lại, hai người dắt tay nhau chui vào một rừng cây nhỏ ở trong sân trường.

Lúc này, Phùng ngọc manh mặc một chiếc váy dài màu xanh nước biển, vòng eo tinh tế, đường cong hoàn mỹ.

Da thịt trắng như trận tuyết ba ngày trước.

Đây là chiếc váy đầu tiên Giang Chu mua cho nàng, khi đó hai người vẫn còn chưa phải là người yêu.

Phùng Tư Nhược vẫn còn là một người bệnh có hội chứng sợ xã hội nghiêm trọng, còn chưa có thói quen mặc váy, cũng không dám thể hiện vẻ đẹp của mình cho người khác nhìn thấy.

Kết quả là Giang Chu vừa dỗ dành vừa dọa nạt, để cho nàng căn bản là không có cách để từ chối.

Đảo mắt hai năm đã trôi qua, Giang Chu đã mua cho nàng rất nhiều váy.

Nhưng mà nàng vẫn thích chiếc váy này nhất.

Bởi vì nó đại biểu cho sự bắt đầu.

Dưới bóng đêm, ánh trăng như nước, mặt hồ trong như gương.

Những cơn gió nhẹ âm ái xuyên qua rừng cây, làm cho những đôi tình nhân đang ẩn mình trong bóng tối vô thức quẩn chặt quần áo.

“Qua đây ôm ôm.”

“Ồ!”

Phùng Tư Nhược ngoan ngoãn đi qua cho Giang Chu ôm lấy.

Cùng lúc đó, nàng dùng hai tay ôm cổ hắn, cả người tựa vào trong ngực của hắn.

Lúc này, ánh trăng rất bình tĩnh, hồ nước cũng không có những gợn sóng quá lớn.

Giang Chu nhìn biểu cảm đáng yêu của nàng, nhin không được mà tiến lên, dịu dàng chặn miệng của nàng lại.

Cho đến bây giờ, Phùng Tư Nhược vẫn cứ sẽ nhin không được mà đỏ mặt dưới bầu không khí này.

Nhưng nàng rất rất rõ ràng là mình rất thích.

Thế là nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lông mi hơi run lên.

“Có lẽ ông nội của em không còn nhiều thời gian nữa đâu.”

“Khi đó, có thể nhà em sẽ phải rời khỏi Phùng gia.”

“Bởi vì Phùng gia sẽ được giao cho một người tên là Phùng Ngạo!”

“Tuy rằng cha em là con cả của Phùng gia, nhưng trên thực tế, người này mới là bác cả của em.”

“Người này không có tình cảm gì với nhà em, thậm chí còn có thể hận cả nhà em.”

“Cho nên kết quả tốt nhất chính là gia đình em dọn nhà.”

“Pháp luật cũng không giúp được gì, dù sao Phùng gia quá lớn, cũng dính đến lợi ích của rất nhiều người.”

Phùng Tư Nhược có chút mờ mịt: “Em còn có bác cả à?”

Giang Chu gật đầu: “Không phải lần trước em đã nhìn thấy bà nội cả của em khi chúng ta đi trấn Hóa Tây rồi sao?”

“Ồ, bác cả là con của bà à?”

“Ừm.”

“VẬY...”

Giang Chu nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ nhắn và mềm mại của anngf: “Có thể cha em sẽ mất công ty, cô cô của em cũng vậy, còn em...”

Phùng Tư Nhược cắn môi: “Em sẽ thế nào nha?”

“Em sẽ từ tiểu công chúa của Phùng Gia, biến thành tiểu công chúa của tập đoàn Chu Tinh.”

“Nhưng mà em không muốn làm công chúa.”

“Hả?”

Chương 829: Đinh Duyệt cmn là Trách Tử Quan âm à? (2)

Phùng Tư Nhược nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Giang Chu, yếu yếu ớt ớt mở miệng: “Em chỉ cần đi theo anh là được rồi.”

Giang Chu hiểu ý của nàng, liền cười một tiếng, rồi nhẹ nhàng ôm chặt vòng eo của nàng hơn một chút: “Đương nhiên là em sẽ theo anh rồi, còn phải sinh con cho anh nữa.”

“Bây giờ thì chưa được.”

“Vì sao?”

“Còn phải đi học mà.”

Giang Chu quẹt cái mũi nhỏ của nàng một cái: “Đêm nay không theo anh trở về nhà à?”

Phùng Tư Nhược khẽ gật đầu một cái: “Vừa mới khai giảng, lâu rồi không gặp Đình Duyệt, nên muốn tâm sự một lát.”

“Mẹ nó, con mụ Trách Tử Quan âm này, kiêu gì anh cũng phải tìm chuyện cho Đình Duyệt làm.”

(Trách Tử Quan m, trái nghĩa với Tống Tử Quan m)

Hơn mười giờ đêm.

Giang Chu nói chuyện yêu đương một lúc lâu với Phùng Tư Nhược ở trong rừng cây nhỏ, sau đó hắt cầm bàn tay nhỏ nhắn của nàng, đưa nàng về ký túc xá nữ.

Dường như bầu trời hôm nay hơi âm u.

Cho nên các vì sao trên bầu trời rất ảm đạm, thậm chí còn không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Hai người lại ôm ôm hôn hôn ở dưới ký túc xá nửa tiếng.

Mãi cho đến khi có tiếng chuông báo đóng cổng, thì bọn họ mới ý thức được mà tách ra.

Lúc này, Phùng Tư Nhược lưu luyến không rời mà nhìn Giang Chu, lại làm nũng mà không muốn rời đi.

“Ngày mai đến đón em đi ăn sáng.”

“Ừm.”

“Hình như ngày mai còn có tiết thể dục, nhớ mặc quần.”

“Biết rồi.”

Giang Chu vỗ vỗ đầu của nàng, nhìn theo nàng trở về ký túc xá.

Đợi đến khi đèn hành lang trên tầng ba sáng lên, thì hắn mới cất bước rời đi, vừa đi vừa suy nghĩ xem mình nên làm cái gì.

Trở về ký túc xá, chém gió cả đêm với ba con hàng Từ Hạo Đông.

Thú vị thì đúng là rất thú vị, nhưng mà không có ý nghĩa.

Hoặc là trở về biệt thự, ngủ một mình?

Giang Chu cất bước đi về phía trước, nhưng vẫn phân vân không biết chọn cái nào.

Nhưng đúng lúc này, đống quần của hắn bỗng nhiên bắt đầu run run một lát.

Giang Chu lấy điện thoại di động ra xem, là điện thoại của Tô Nam.

Cô bé này đã nói là sẽ trở về Thượng Kinh ngay, nhưng lại vẫn cứ trì hoãn.

Mất thấy kỳ nghỉ đông đã hết, sinh viên cũng đã bắt đầu đi học, nhưng nàng vẫn chưa xuất hiện.

Giang Chu vốn định tìm nàng, không ngờ nàng lại đụng phải họng súng.

“Con bé chết tiệt này, em còn biết gọi điện thoại à?”

“Không muốn trở về thì đừng về.”

Đối diện yên lặng một giây, bỗng nhiên truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Trong âm thanh này còn mang theo làm nũng, ngạo kiều, mà một chút vui sướng.

“Em đang ở sân bay, đón em trong vòng nửa tiếng, bằng không thì em sẽ từ chức!”

Giang Chu tăng hăng một cái: “Nói sớm đi, anh đến ngay đây!”

Buổi tối, mây đen đầy trời.

Trong khi nghỉ ngơi của sân bay Thượng Kinh.

Tô Nam ngồi trên ghế dài, nàng thấy hơi nhàm chán, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ buồn ngủ.

Hôm nay nàng mặc một chiếc áo khoác màu trắng, mái tóc buộc thành đuôi ngựa.

Ánh mắt long lanh như nước thỉnh thoảng lại chớp chớp hai cái, nhìn qua vừa linh động vừa thanh thuần.

Cũng không lâu lắm, có một chiếc xe hơi màu đen dừng lại ở trước cổng.

Trên xe còn có một cái logo của Mercedes.

Người bước xuống xe lại có một gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

“Tiểu Nam Nhi!”

Lông mi của Tô Nam hơi run lên, không kịp chờ đợi mà ngẩng đầu nhìn qua.

Lúc này, Giang Chu đã đóng cửa xe lại, cất bước đi thẳng về phía của mình.

Tô Nam nhìn thấy một màn này, lại nhin không được mà cắn môi, lại vội vội vàng vàng chuyển ánh mắt qua chỗ khác.

Đã lâu không gặp rồi, thật là rất lâu không gặp rồi.

Nhưng mà đến khi gặp lại, trái tim nhỏ của nàng lại nhảy loạn nhịp là sao?

Tô Nam ơi Tô Nam.

Như vậy không giống mày chút nào mà.

Không phải chỉ là tên boss khốn kiếp này thôi sao.

Cũng không phải là năm cái mũi và tám cái mắt mà.

Một cô bé dữ như hổ như mày, tại sao phải sợ tên boss này chứ?

“Sao thế? Không để ý đến anh à?”

Tô Nam hất cái đuôi ngựa của mình, giả vờ bình tĩnh mà mở miệng: “Chưa ăn cơm tối, không có sức để chào hỏi.”

Giang Chu đưa tay kéo hành lý của nàng qua: “Cho nên ý của em là muốn anh mời em ăn cơm?”

“Vậy thì không dám, ngài chính là boss nha.”

“Đúng là miệng lưỡi bén nhọn mà.”

Giang Chu giơ tay lên, gõ lên đầu của nàng một cái.

Cái xúc cảm này, quả thực là quen thuộc đến mức khiến người ta hoài niệm.

Vì vậy, một giây tiếp theo, hắn liền nhìn thấy cái răng mèo vừa hung dữ vừa dễ thương của nàng.

“Đừng gõ đầu em, sẽ đau.”

“Vậy thì sao, dáng vẻ của em cũng không quá thông minh mà.”

Tô Nam thở phì phò, giơ chân lên muốn đá cái mông của Giang Chu một cái.

Kết quả là nàng vừa mới đá, thì Giang Chu đã cất bước đi về phía xe, làm cho nàng mất đà, suýt nữa thì ngã quỵ xuống đất.

“Hả? Em làm gì vậy? Giạng thẳng chân à?”

Tô Nam tăng hăng một cái, thu chân lại: “Anh mới giạng thẳng chân, em là muốn đánh anh.”

Giang Chu nhếch mép lên: “Vậy thì xong, một tháng tiền lương của em đã bay mất rồi đấy.”

“Mất thì mất, dù sao em cũng không thèm khát.”

Giang Chu mở cốp xe, nhét hành lý vào trong: “Nói đi, em muốn ăn gì?”

Tô Nam ngồi lên ghế lái phụ, đôi mắt hơi lấp lánh: “Có phải là ăn gì cũng được hay không?”

“Ừm, tùy em.”

“Vậy thì em muốn ăn món Pháp, đi trung tâm thành phố chứ không ăn ở đường Thủy Nhai.”

Giang Chu nhin không được mà nhướn mày lên: “Món Pháp ở đó phải năm ngàn một người, em định gài bẫy chết anh à?”

Tô Nam lộ ra nụ cười rực rỡ: “Bẫy chết thì không đến mức, tài sản của anh tận trăm tỷ, còn thiếu mấy chục ngàn à?”

“Nịnh nọt khá lắm, được rồi, vậy thì đi ăn đồ Pháp.”

“Hào phóng vậy cơ à? Không ngờ em vừa mới đi nửa năm, anh liền trở thành một ông sếp tốt rồi.”

“Đúng vậy, anh thì bận rộn đến chết, còn em lại trốn tránh ở nhà rất thoải mái.”

Giang Chu nói xong liền đạp chân ga, chậm rãi đi ra khỏi sân bay.

Lúc này, trên trời đã có vài tiếng sấm trầm muộn.

Đùng đùng, giống như là đang âm thầm tích lũy một trận mưa xuân.

Sau mấy chữ ‘trốn tránh ở nhà rất thoải mái’ xong, thì hai người cũng không tiếp tục trò chuyện nữa.

Bây không khí trong xe có vẻ như rất yên tĩnh.

Giang Chu không nói lời nào là bởi vì tập trung lái xe, thuận tiện xem bản đồ luôn.

Còn Tô Nam không nói lời nào là bởi vì có hơi xấu hổ, nhưng lại không muốn biểu hiện sự xấu hổ của mình cho Giang Chu biết.

Về phần tại sao nàng xấu hổ?

Thật ra thì nguyên nhân này rất đơn giản.

Khi nàng rời khỏi Thượng Kinh, mối quan hệ của nàng và Giang Chu vẫn chỉ là đồng nghiệp, rất trong sạch.

Một người cấp trên và một người cấp dưới.

Một tên boss khôn khiếp bá đạo, và một phó tổng xinh đẹp dễ thương.

Cùng lắm cũng chỉ là uống chung một chén trà, ăn cùng một cái kẹo que, và uống cùng một bát canh dê.

Trừ những cái đó ra, thì chuyện quá đáng nhất cũng chính là gọi ba ba hai lần.

Nhưng ai ngờ tên boss khôn kiếp này lại dùng các loại âm mưu quỷ kế để tìm đến nhà mình.

Cuối cùng, mình bị tên khốn kiếp này hôn, cũng không biết vì sao mà tự nhiên lại thành ở chung với tên này nữa.

Thế cho nên, nàng cho rằng dùng thái độ như xưa thì có hơi kỳ lạ, mà dùng thái độ càng thân thiết hơn thì lại càng kỳ quái hơn.

Cuối cùng, đơn giản là không nói lời nào, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra là được.

Thế nhưng không nói lời nào không có nghĩa là không xấu hổ.

Nhất là đối với một Tô Nam đang tràn đầy tâm sự mà nói, yên lặng nhất thời không có gì, nhưng bầu không khí yên tĩnh này, lại càng ngày càng làm cho nàng không biết phải xử lý thế nào.

Thế là nàng hít sâu một hơi, dùng giọng nói run run để hỏi một câu: “Trong khoảng thời gian em rời đi, có người mới nào khiêu vũ cho anh không?”

Giang Chu hơi sững sờ: “Khiêu vũ cái gì?”

Tô Nam híp mắt lại: “Đương nhiên là điệu múa dành cho dân trạch rồi.”

“Ồ, sau khi em đi thì anh liền cai luôn.”

“Thật không?”

“Xem người khác nhảy, dù có chuyên nghiệp hơn thì cũng không có mùi vị của em.”

Không biết tại sao mà nội tâm Tô Nam lại run lên: “Mùi vị... mùi vị của em là gì?”

Giang Chu suy nghĩ tỉ mỉ một chút: “Trong ngực lại có ngực, trong dễ thương lại có một chút mơ mơ hồ hồ.”

“Em cảm thấy đây không phải là đáng vẽ gì tốt...”

“Vậy còn em? Sau khi về nhà có khiêu vũ cho người khác xem không?”

Tô Nam hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ ra một tia giao hoạt: “Đương nhiên là nhảy nha, ngày nào em cũng nhảy ở giữa quảng trường trong trung tâm thành phố.”

Lời này vừa dứt, Giang Chu bỗng nhiên đạp phanh lại.

Quán tính của xe làm cho Tô Nam trực tiếp bị đẩy mạnh về phía trước.

May mà có dây an toàn kéo lại, bằng không thì cái não nhỏ của nàng đã bị sụng lên rồi.

Có điều, cái phanh đột nhiên này làm cho nội tâm của nàng lại run lên.

Một giây tiếp theo, Giang Chu thản nhiên quay sang nhìn nàng.

“Em vừa nói là thật hay giả?”

“Thật giả cái gì?”

Giang Chu nhìn chằm chằm vào mắt Tô Nam: “Em nhảy cho người khác xem?”

Tô Nam yên lặng nửa ngày, bỗng nhiên cắn môi: “Làm sao có thể chứ, em đã nói là chỉ khiêu vũ cho một mình anh.”

“Vậy trong tết, họ hàng đến chơi mà không bắt em biểu diễn tiết mục à?”

“Vậy cũng tính à?”

Giang Chu gật đầu nói: “Nói thật.”

Tô Nam có chút căng thẳng và khấn trương mà nhìn Giang Chu: “Không có, em còn chưa mặc mấy chiếc váy lolita kia nữa...”

“Hừ, coi như em biết điều.”

Tô Nam hít sâu một hơi, không biết vì sao mà trái tim nhỏ lại bắt đầu đập thành thịch.

Dựa vào cái gì mà mình không thể khiêu vũ cho người khác xem chứ.

Dựa vào cái gì mà chỉ có thể để một mình Giang Chu xem chứ.

Chuyện này thực sự quan trọng như vậy sao?

Thật sự là bá đạo.

Nhưng nàng lại rất vui vẻ.

Một lúc lâu sau.

Chiếc Mercedes lái đến đường Trường Nhai không phôn hoa cho lắm.

Tô Nam nhìn ra ngoài cửa sổ xe với ánh mắt mờ mịt, chột nhìn thấy một tấm biển hiệu.

“Xiên nướng, bữa ăn đêm Pháp.”

Đây là một quán đồ nướng có tên là bữa ăn đêm Pháp.

“A? Đã nói là đi ăn đồ Pháp rồi cơ mà?”

Giang Chu cầm điện thoại di động lên cho nàng nhìn một chút: “Đại tiểu thư của tôi ơi, đã mười hai rưỡi đêm rồi.”

Tô Nam nheo mắt lại: “Vậy thì sao?”

“Em thấy nhà hàng Pháp nào mở cửa kinh doanh đến nửa đêm chưa?”

Chương 831: Bánh ga tô lớn như vậy, có ai mà không đổ mắt?

“Cho nên bữa ăn Pháp của em lại biến thành xiên nướng?”

“Chịu khó một chút đi, ít nhân thì tên cửa hàng này cũng có chữ Pháp mà.”

“Đây chính là bữa cơm đầu tiên sau khi chúng ta gặp lại?”

“Vậy anh liền ngoại lệ cho phép em gọi mấy cái thận.”

Giang Chu nhe răng cười, vỗ vỗ cái mông của nàng, ý bảo nàng xuống xe.

Cô bé tinh quái này, trở về mà không nói ngon nói ngọt được câu nào.

Lại còn đòi ăn đồ Pháp?

Phải diệt uy phong của nàng mới được.

Phải nói cho nàng biết, đồ ăn Pháp cũng không phải dễ ăn như vậy.

Nếu như thật sự muốn ăn, vậy đi bộ sẽ đau!

Tô Nam thấy thế, không khỏi lộ ra vẻ mặt ai oán.

Sau đó, nàng xoay người xuống xe, đi thẳng vào tiệm đồ nướng than hoa.

Có điều, thỏa hiệp là thỏa hiệp, nhưng nên phàn nàn và chửi rủa thì vẫn phải làm.

Vương Bát Đản, boss chó khôn khiếp...

Tên khôn này không hiểu suy nghĩ của con gái chút nào.

Nói gì thì nói, đây vẫn là bữa ăn đầu tiên sau khi hai người gặp lại nha.

Không có đồ Pháp lãng mạn thì đã đành, lại còn đưa nàng đi ăn đồ ở ven đường, đáng vẻ keo kiệt này căn bản là không giống với đại gia trăm tỷ chút nào.

Nàng thật sự thấy đỏ mặt thay cho đám MC suốt ngày tâng bốc Giang Chu ở trên đài truyền hình kia.

Về phần tại sao bỗng nhiên nhắc đến những MC này.

Đó là bởi vì những ngày ở nhà, nàng thật sự rất nhớ Giang Chu, cho nên vẫn luôn xem các video và tin tức có liên quan đến Giang Chu.

Ngày nào đám MC kia cũng nói Giang Chu tuổi trẻ tài cao, là kỳ tài kinh doanh...

Tô Nam đã bị những cái miêu tả này tẩy não nhiều lần, càng ngày càng cảm thấy Giang Chu là một Nam Thần.

Nhưng bữa xiên nướng ngày hôm nay đã kéo nàng trở về với thực tại.

Tên này, vẫn là tên boss khôn khiếp kia, không hề thay đổi chút nào.

Cùng lúc đó, Giang Chu đi đỗ xe xong, liền cất bước đi qua, lại thuận tay cởi áo khoác xuống rồi khoác lên người nàng.

“Qua mười hai giờ đêm rồi, cẩn thận bị lạnh.”

“Ồ, được rồi.”

Tô Nam còn đang định phàn nàn vài câu.

Nhưng nhìn thái độ ân cần và săn sóc của Giang Chu, nàng bỗng nhiên nuốt trở lại.

Nhất là khi ngửi thấy mùi vị của Giang Chu ở trên áo, cảm nhận được nhiệt độ của Giang Chu vẫn còn trên đó, nàng đột nhiên cảm thấy ăn xiên nướng thì ăn xiên nướng thôi.

Món ăn Pháp, vốn là dành cho những người không ái quốc thôi.

“Thời gian ở nhà thế nào? Có thoải mái không?”

Tô Nam nghe thế liền ngẩng đầu lên: “Thật ra thì ở nhà lâu như vậy, thật sự là rất buồn chán.”

Giang Chu đưa thực đơn đã đánh dấu xong cho nhân viên phục vụ: “Vậy sao bây giờ em mới trở về?”

“Trở về sớm làm gì? Làm vũ nữ múa cột cho anh xem à? Hay là làm phó tổng và thư ký cho anh?”

“Bằng không thì sao? Em còn muốn làm vợ anh à?”

Tô Nam không khỏi cau mày, cũng tiện tay vỗ bàn một cái: “Đùa giỡn nhân viên cũng được, nhưng đầu tiên là phải tăng lương.”

Giang Chu a một tiếng, có chút bất mãn mà mở miệng: “Người điều là của em rồi, em còn muốn tiền lương làm gì?”

“Người là của em từ bao giờ vậy?!”

“Cái con bé này, em chiếm hết tiện nghi của anh rồi không thừa nhận à?”

Tô Nam nghe thế liền trợn tròn mắt lên: “Rõ ràng là anh chạy đến nhà em chiếm tiện nghi của em!”

Giang Chu uống một hớp, bình tĩnh nhìn Tô Nam: “Nhưng mà em còn dùng nhiều sức khi hôn hơn là anh.”

“Đó ... Đó là bởi vì em luống cuống, người căng thẳng đều sẽ như vậy.”

“Mượn có thật là ngu xuẩn, anh không tin chút nào.”

“Anh không tin thì thử lại lần nữa xem!”

Ánh mắt Giang Chu không khỏi sáng lên: “Thật không, vậy thì anh không khách khí nhé?”

Tô Nam lập tức có một loại cảm giác như bị rơi vào bẫy: “Không được không được, anh đừng hòng.”

“Được, bây giờ từ chối cũng được, sau này đừng có cầu xin anh đây.”

“Có quý mới đi cầu xin loại người như anh!”

Trong khi hai người nói chuyện, ông chủ mặc tạp dề của quán đồ nướng bỗng nhiên đi qua.

Trên tay ông còn có một cái khay đựng xiên nướng, ông đặt xuống trước mặt hai người, rồi nở nụ cười thật thà, nhận điều thuốc Giang Chu đưa qua.

Lúc này, trời đêm giá rét, gió lạnh lại thêm đồ nướng.

Hơi nước màu trắng bốc lên, bầu không khí bỗng nhiên trở nên hơi lãng mạn.

Nhất là những chiếc đèn đường màu da cam ở bên đối diện khá tối, chỉ chiếu sáng được một góc nhỏ trên đường.

Trên đường cũng không có người đi đường, nhưng lại có một tầng sương trắng mỏng manh đang trôi nổi.

Nhìn từ vị trí của hai người bọn họ, phía bên đèn đường kia có hơi mê ly mà mộng ảo.

Đúng là cảnh tượng này rất đẹp, nhưng lạnh thì đúng là rất lạnh.

Tô Nam nhìn không được mà kéo áo của Giang Chu lên một chút, rồi cầm chén trà nóng lên uống một ngụm.

Sau đó, lông mi của nàng hơi run lên, lẳng lặng nhìn Giang Chu ăn xiên nướng.

“Dính dầu rồi kìa, lau đi.”

“Tay anh cũng dính, em lau cho anh đi.”

Tô Nam nghe lời, rút khăn giấy ra rồi đứng dậy khom lưng, nhẹ nhàng lau khóe miệng cho Giang Chu.

Sau đó, nàng vút tờ giấy vào sọt rác, rồi lùi về chỗ của mình.

Chương 832: Bánh ga tô lớn như vậy, có ai mà không đỏ mắt?
(2)

Giang Chu nhìn thấy một màn này, nhin không được mà dừng động tác nhấm nuốt lại.

“Em không ăn à?”

“Ăn chứ, không ăn thì tiện nghi cho anh rồi, hừ!”

Tô Nam nhặt một xiên lòng nướng lên, hung hăng cắn một cái...

Cái cắn này, hoặc ít hoặc nhiều đều có một chút ân oán cá nhân.

Giang Chu còn sợ nàng cắn đứt cả cái que sắt luôn.

Cái này... nếu như sau này...

Đậu xanh!

Giang Chu không tự chủ được mà khép chân lại, bởi vì trí tưởng tượng của mình mà cảm thấy đông quần lạnh lẽo.

Một tiếng sau.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, lại vừa đấu võ mồm.

Nói từ cuộc sống cho đến lý tưởng, lại từ lý tưởng cho đến tương lai.

Tuy rằng Tô Nam miệng lưỡi sắc bén, lại vừa hung dữ vừa dễ thương, nhưng nàng vẫn mặt đỏ đến mang tai khi bị Giang Chu nói vài câu sến súa.

Cuối cùng, nàng dứt khoát giả vờ nghe không hiểu, vẻ mặt ngây thơ vô số tội.

Mãi cho đến khi ăn xong, hai người bọn họ mới bắt đầu trò chuyện đến công việc.

Tô Nam chính là phó tổng của Chu Tinh đấy.

Hai quản lý cao tầng ngồi ăn xiên nướng với nhau, làm sao có thể chỉ nói Phong Hoa Tuyết Nguyệt được.

“Boss, công ty vẫn cứ phát triển thuận lợi chứ?”

Giang Chu lấy lại tinh thần, do dự một chút rồi gật đầu: “Ừm, nói chung thì coi như không tệ.”

Sau khi nghe xong, Tô Nam hơi nghi ngờ một chút: “Nhưng mà em nghe Hiểu Đình nói, gần đây anh đã bán mấy hạng mục quan trọng à?”

“Thứ hạng mục này, nhiều hơn nữa cũng vô dụng, trái lại còn liên lụy đến bước chân phát triển của xí nghiệp, cái này gọi là giảm phụ, chúng ta chỉ cần giữ lại những hạng mục kiếm nhiều nhất là được rồi.”

“Vậy thì cũng phải bán những hạng mục không đáng giá trước chứ? Vì sao lại bán hạng mục kiếm được tiền? Em vẫn luôn cảm thấy là anh đang góp vốn đổi tiền mặt à?”

Giang Chu khoanh tay trước ngực, tựa lưng vào ghế ngồi: “Không ngờ em lại nhạy bén như vậy.”

Tô Nam có hơi mơ hồ: “Góp vốn đổi tiền mặt thật à? Chẳng lẽ Chu Tinh gặp phải rắc rối gì sao?”

“Không phải, tạm thời thì không có.”

“Vậy tại sao anh lại gấp gáp như vậy?”

“Gió nhẹ không có nghĩa là sóng lặng, có lẽ là một trận bão sắp to lớn hơn sắp đến.”

Tô Nam thả cái que sắt trong tay xuống: “Anh đang lo lắng cái gì?”

Giang Chu nhin không được mà thở dài: “Hiện giờ, điện thoại thông minh đã phổ cập, thị trường internet cũng đã hiện ra, em thật sự cho rằng sẽ không có ai đổ mắt với miếng bánh ga tô to như vậy à?”

“Ý của anh là, có người muốn cướp thành quả của tập đoàn Chu Tinh chúng ta à?”

“Không phải có người, mà là có rất nhiều người.”

Tô Nam há miệng, nằng cảm thấy hơi khó tin: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Anh mới nhận được tin tức, gần đây ByteDance đã lén lút tiếp xúc với đoàn đại biểu của SoftBank nhiều lần.”

“À? Là tập đoàn SoftBank bên nước ngoài kia à?”

“Không sai, hơn nữa hình như dạo này đoàn đại biểu của SoftBank đã thu mua cổ phần nhỏ lẻ trên thị trường của ByteDance.”

Tập đoàn SoftBank được thành lập từ thập niên 80 của thế kỷ trước.

Nó là một công ty đầu tư nằm trong top 500 thế giới, đã đầu tư hơn 600 xí nghiệp ở trên toàn thế giới, cũng coi như là một con cá sấu lớn trong giới đầu tư.

Cổ đông lớn nhất của Ali chính là tập đoàn SoftBank.

Cho nên nó có giá trị thị trường cao kinh người.

“Thế nhưng mà, Chu Tinh chúng ta là cổ đông lớn nhất của ByteDance mà!”

“ByteDance làm như vậy, chẳng lẽ là muốn mượn SoftBank để thoát khỏi sự khống chế của Chu Tinh chúng ta à?”

Tô Nam nhìn không được mà nhú mày, biểu cảm có hơi giận dữ.

Là ai đã đầu tư cho bọn họ khi những xí nghiệp này mới cất bước?

Là ai đã trợ giúp bọn họ?

Là ai đã thiết kế đủ loại phương án phát triển cho bọn họ?

Tất cả đều là tập đoàn khống chế cổ phần Chu Tinh!

Hiện giờ, công ty phát triển nhanh, thực lực lớn mạnh.

Những người này lại bắt đầu cấu kết với người ngoài để đâm lưng của Chu Tinh?

Lòng người thật sự lại có thể bẩn thỉu đến mức này sao?

“Em bớt giận, bớt giận đi, thật ra thì chuyện này cũng không có gì đáng trách cả.”

“Trước kia, không có ai biết những cái đồ chơi này có thể kiếm tiền hay không, cho nên tất cả mọi người đều chỉ nhìn chứ vào vào cuộc.

“Nhưng bây giờ, ByteDance là công ty có tiềm lực lớn nhất trong ngành Internet, hơn nữa tốc độ phát triển cũng nhanh nhất.”

“Ai nhìn mà không thèm, ai nhìn mà không sợ chứ?”

“Đó không phải là cảm giác khi tên háo sắc nhìn thấy cặp đùi đẹp nhất thiên hạ sao?”

Giang Chu đưa tay vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nàng, hấn sợ nàng tức giận đến mức hất bàn.

Nhưng mà Tô Nam lại càng không hiểu khi nghe Giang Chu nói như vậy.

“Người khác đổ mắt là chuyện bình thường, chuyện này thì em hiểu.”

“Nhưng nói thế nào thì ByteDance cũng là người một nhà, bọn họ cầm nhiều đầu tư của chúng ta như vậy, làm sao có thể vừa quay đầu đã chạy theo người khác rồi?”

Giang Chu bắt đắc dĩ mà giang tay ra: “Bởi vì kiếm tiền thôi, gia sản lớn, ai mà có thể cam đoan người dưới tay mình không có hai lòng chứ?”

Tô Nam chột vỗ bàn một cái, lộ ra cái răng mèo hung dữ và dễ thương của mình: “Đây là trái với hợp đồng, anh mới là cổ đông lớn nhất, anh mới là người có quyền quyết định.”

“Đúng là như vậy, không sai, cho nên bây giờ bọn họ chỉ gặp mặt dưới danh nghĩa là bạn bè, chứ không liên quan gì đến đầu tư.”

“Vậy bọn họ là những thứ này có lợi gì?”

“Thăm dò ranh giới cuối cùng của anh.”

Chương 833: Có tiền đúng là muốn làm gì thì làm!

Tô Nam yên lặng một chút: “ByteDance và SoftBank đều muốn xem thái độ của anh? Bọn họ cố tình thả tin tức gặp mặt

ra ngoài à?”

Giang Chu gật đầu một cái: “Anh chỉ nắm 37% cổ phần, đúng là cổ đông lớn nhất, nhưng mà không phải chắc chắn.”

“Vậy nếu như hộ thăm dò xong thì sao?”

“Thăm dò xong, liền phải đánh thật rồi.”

“Đánh thật là như nào?”

Giang Chu mỉm cười: “Thu mua cổ phần nhỏ lẻ, rồi nội ứng ngoại hợp, làm cổ đông lớn thứ hai, rồi gây khó dễ cho anh.”

Tô Nam yên lặng nửa ngày: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó chờ anh không chịu nổi, bọn họ liền ăn sống số cổ phần của anh, rồi thuận lý thành chương mà trở thành chủ nhân mới.”

“Nhịn không được? Bọn họ coi thường ai vậy?”

Hai mắt của Giang Chu không khỏi sáng lên: “Tiểu Nam Nhi, ở trong lòng em, anh là người mạnh mẽ và tài giỏi như vậy à?”

Tô Nam nhìn không được mà nhăn mũi, hừ một tiếng.

“Tuy rằng con người của anh rất cặn bã, hơn nữa miệng cũng rất ti tiện...”

“Này này này, đừng có nói quanh co để mắng anh, nói vào điểm chính đi.”

“Điểm chính chính là, anh là đại gia trăm tỷ, là người đầu tư thiên tài, làm sao có thể không kiên trì được?”

“Có lẽ anh sẽ không kiên trì nổi thật.”

“Thật hay giả?”

Giang Chu không khỏi nở một nụ cười nhạo: “Đơn vị của anh là Nhân Dân Tệ, còn người ta là Đô La, hơn nữa mấy cái bảng xếp hạng này đều là giả, em có biết trong nước còn bao nhiêu tỷ phú không lên bảng không?”

Tô Nam nhìn không được mà cắn môi: “Có nhiều người có tiền như vậy sao?”

“Đúng vậy, có khối người nhiều tiền hơn anh, giống như ông nội của Phùng Tư Nhược vậy, anh còn không dám nói mình có tiền khi đứng trước mặt ông ấy.”

“Vậy thì bên phía đầu tư SoftBank có bao nhiêu tiền?”

“Đại khái là không kém gì Phùng lão đầu đi, thậm chí còn nhiều hơn một chút, chắc là phải gấp mấy lần anh.”

“A?”

Giang Chu nhin không được mà thở dài một hơi, rót một chén trà nóng, sau đó uống một ngụm rồi đưa cho Tô Nam.

“SoftBank thu mua cổ phần trôi nổi trên thị trường, lại tăng thêm Minh tổng có 21%, rất có thể là bọn họ sẽ trực tiếp làm giảm quyền lên tiếng của anh.”

“Đến khi đó, bọn họ sẽ lôi kéo toàn bộ công ty, chỉ dùng tiền chứ không kiếm tiền, em cảm thấy anh có thể kiên trì được bao lâu?”

“Bọn họ bị ngu à?”

Giang Chu lắc đầu: “Ở trên thương trường này, đốt tiền đúng là một hành vi rất ngu, nhưng nó cũng là hành vi trực tiếp và hữu dụng nhất.”

Tô Nam vốn đang tràn đầy tự tin, nhưng bây giờ lại thấy rất lo lắng: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Không biết nữa.”

“Nhưng mà chúng ta nỗ lực lâu như vậy, cũng không thể làm áo cho người khác mặc chứ?”

Giang Chu đặt chén trà xuống, cười nhạt một tiếng: “Đây chính là chỗ đáng sợ của vốn liếng, bởi vì bọn họ sở hữu mức tài phú có thể đập chết em.”

Mặt Tô Nam hơi phiền muộn: “Chẳng lẽ có tiền thì ngon à? Có tiền thì muốn làm gì thì làm à?”

“Đúng vậy, có tiền thì có thể muốn làm gì thì làm, mà trong mắt bọn họ, thì anh là một tên nghèo mà thôi.”

“Vậy chúng ta phải làm thế nào mới có thể ngăn cản bọn họ?”

“Chỉ có một biện pháp, chính là mua thêm cổ phần trong thời gian này, để anh trở thành người khổng chế tuyệt đối của ByteDance.”

Tô Nam há miệng, không khỏi có chút ử rữ: “Em biết là biện pháp này không được, còn có cách khác không?”

Giang Chu yên lặng giây lát: “Đúng là còn có một biện pháp khác.”

“Hử?”

“Đó chính là giá trị con người của anh tăng vọt, tăng gấp bội, tăng đến mức SoftBank cảm thấy đốt tiền cũng chưa chắc có thể thắng được anh, coi như thắng được anh thì cũng sẽ lưỡng bại câu thương, khi đó bọn họ sẽ không dám thò tay vào nữa.”

Tô Nam choáng váng nửa ngày: “Đây không phải là nằm mơ sao?”

Giang Chu nhếch miệng cười: “Nằm mơ cũng không quá như những gì anh vừa nói.”

“Vậy chúng ta chỉ có thể mặc cho bọn họ làm thịt à?”

“Không cần bi quan như vậy, cùng lắm đồng quy vu tận là được, làm sao anh có thể để bọn họ kiếm tiền của mình được?”

“Boss, nói như vậy thì càng bi quan hơn.”

“Được rồi, vậy anh sẽ cố gắng cười thật tươi khi tuyên bố phá sản.”

Giang Chu ăn nốt một xiên cuối cùng, rồi cầm chìa khóa đứng dậy: “Đi thôi, bây giờ nghĩ nhiều cũng vô dụng.”

Tô Nam đứng lên, hừ hừ hai tiếng: “Tâm trạng của người ta vốn đang rất tốt...”

“Anh nói với em không phải là để cho em khổ não, mà là để cho em biết chúng ta sắp phải đối mặt với cái gì.”

“Ồ.”

“Một năm này sẽ là một năm hỗn loạn, em cũng đừng không nói gì rồi chạy đi nữa.”

Tô Nam gật đầu, trong mắt viết đầy ngoan ngoãn: “Không chạy, sẽ không chạy nữa.”

Giang Chu mỉm cười: “Đi thôi, về nhà đi ngủ.”

“Ồ!”

Tô Nam quần khăn quàng cổ, ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Giang Chu.

Sau đó, nàng hít sâu một hơi, rồi âm thầm hạ quyết tâm.

Em nhất định sẽ cố gắng, nỗ lực bảo vệ toàn bộ mọi thứ của chúng ta.

Dù cho em không biết làm gì, cũng không giúp được gì.

Nhưng em sẽ đi với anh đến cuối cùng.

Chương 834: Khoảnh khắc đó, anh đã tính ra con mình thuộc cung hoàng đạo nào rồi!

Hai tháng tiếp theo.

Thời tiết Thượng Kinh từ từ ấm lên.

Tất cả mọi người đều cởi quần áo mùa đông, đổi thành quần áo mỏng.

Tuy rằng vẫn còn hơi lạnh, nhưng thể chất của sinh viên vẫn khá là ok.

Trong đoạn thời gian tuyệt vời của những ngày xuân này.

Tuy rằng tập đoàn không chế cổ phần Chu Tinh gặp một số vấn đề loạn trong giấc ngoài.

Nhưng đối với Giang Chu mà nói, cuộc sống vẫn rất không tệ.

Ví dụ như đi ăn cơm, đi học, đi chơi với Phùng Tư Nhược.

Đi dạo phố và xem phim hẹn hò với Sở Ngữ Vi.

Liếc mắt đưa tình và đấu võ mồm với Tiểu Nam Nhi ở trong văn phòng.

Mất đi mày lại với Hoàng Kỳ ở trong lớp học.

Hoặc là tán tỉnh Doãn Thư Nhã ở trong điện thoại.

Cuộc sống này nhìn như không có chút ý nghĩa nào, nhưng đối với Giang Chu mà nói thì lại rất an bình và thanh thoi.

Dù sao mỗi một người từng trải đều đã nói, cuộc sống đại học chính là quãng thời gian tốt đẹp nhất trong đời người.

Cùng lúc đó, ByteDance và SoftBank vẫn tiếp tục âm thầm tiếp xúc.

Nhưng lại cố gắng để lộ ra cho Giang Chu biết, màn kịch này quả thực là quá giả.

Nhưng bọn họ cũng chỉ mới tiếp xúc, chứ chưa có động tác gì mang tính thực chất cả.

Cho nên Giang Chu vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Thăm dò thì có tác dụng mẹ gì?

Nếu như bọn họ muốn thử thì thử đi, xem xem ai thiếu kiên nhẫn hơn nào.

Nếu muốn hấn luống cuống trước? Vậy thì bọn họ cmn nghĩ nhiều rồi.

Trời còn chưa mưa, có tên ngu xuẩn nào sẽ bung dù ra chứ?

Phương pháp tốt nhất để bảo vệ ranh giới cuối cùng của mình chính là không để cho người ta biết ranh giới cuối cùng của mình ở đâu.

Bởi vậy, Giang Chu vẫn an ổn hai tháng tiếp theo.

Tháng năm âm áp đã lặng lẽ đi đến.

Lúc này, tòa nhà văn phòng của tập đoàn khổng lồ chế cổ phần Chu Tinh đã xây xong phần cơ bản

Tổng cộng có 40 tầng, còn cao hơn tòa nhà văn phòng của Tencent một tầng.

Giang Chu cố tình chọn một thời gian, đội mũ bảo hộ đi đến công trường xem một vòng.

Nhưng chỉ có sà xi măng và dàn giáo, thực sự không có gì đẹp mắt.

Vì vậy, dưới sự buồn chán đến chết, hắn lại đi qua đại học Thanh Bắc như mọi ngày, rồi gọi Sở hoa khôi đã một tuần không được ôm ôm hôn hôn ra.

Sau đó, hai người ngồi trên ghế dài bên hồ, lặng lẽ đón gió mát.

“Bọn em cho cá ăn gì mà lớn nhanh như vậy?”

Ngồi một lát, Giang Chu đã bị tốc độ phát triển của những con cá chép trong hồ làm cho khiếp sợ.

Lần trước hắn cũng không chú ý đến mấy thứ ở trong hồ,

Lần này cố tình đến đây đến gió, mới phát hiện những con cá này đã mập như heo.

Sở Ngữ Vi nằm trong lòng Giang Chu gất hai tiếng, không yên lặng mà mở miệng: “Rất lớn à? Sao em không thấy thế nhỉ?”

Giang Chu không khỏi tròn tròn mắt lên: “Vậy mà cmn còn không lớn à? Anh còn cảm thấy đám cá này sắp thành tinh rồi đây.”

“Có thể là trong hồ có Linh Cảm Đại Vương nha.”

“Linh Cảm Đại Vương là cái quái gì?”

“Anh chưa xem Tây Du Ký à, đó là yêu tinh trong ao của Quan âm Bồ Tát.”

“Hóa ra đó là Linh Cảm Đại Vương à?”

Sở Ngữ Vi nhú mũi một cái, nhẹ nhàng vùi mặt vào trong ngực Giang Chu: “Giang Chu, thật ra thì em muốn nói cho anh biết một chuyện.”

Giang Chu nhìn nàng hỏi: “Chuyện gì?”

“Em...”

“Lẽ nào em thật sự gặp được Linh Cảm Đại Vương rồi à?”

Sở Ngữ Vi ló đầu từ trong ngực Giang Chu ra, cắn môi mở miệng nói: “Chuyện em muốn nói không có liên quan gì đến cá cả.”

Giang Chu cảm thấy Sở Ngữ Vi hơi kỳ lạ, thế là hẩn nheo mắt lại: “Chuyện tốt hay là chuyện xấu?”

“Em cũng không biết nó có được coi là chuyện tốt không, trong lòng em còn thấy hơi hoang mang nữa.”

“Nghiêm trọng thế à? Vậy em nói anh nghe xem nào.”

“Em đã chậm kinh nửa tháng rồi.”

Giang Chu nhìn đôi mắt sáng rực của nàng, trên gương mặt xinh đẹp và đáng yêu kia cũng nổi lên một tầng đỏ ửng.

Sau đó, trong lúc nhất thời hẩn không kịp phản ứng, liền yên lặng nửa ngày.

Kỳ kinh nguyệt của con gái đại khái là sẽ cố định.

Tôi đa cũng chỉ sai lệch bốn năm ngày thôi.

Nhưng chậm nửa tháng rồi, chuyện này tuyệt đối nằm ngoài phạm vi bình thường.

“Ý của em là, anh sắp làm ba ba à?”

Sở Ngữ Vi phồng má lên, mở miệng nói nhỏ như tiếng muỗi vo ve: “Em cũng không biết nha, em nào có kinh nghiệm gì.”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Đậu xanh, anh cmn lại sắp được làm ba ba á?”

“Đừng nói to như vậy, còn chưa xác định mà!”

“Nửa tháng rồi mà em vẫn chưa đi kiểm tra à?”

Sở Ngữ Vi có hơi ngượng ngùng mà siết chặt quần: “Em đi ra hiệu thuốc nhiều lần rồi, nhưng đều không dám mở miệng.”

Giang Chu vỗ bắp đùi, đứng lên nói: “Vậy em chờ ở đây, anh đi mua cho em luôn bây giờ.”

“Chờ đã!”

“Hả? Làm sao vậy?”

Sở Ngữ Vi đứng dậy từ ghế dài, chiếc váy dài bị gió thổi lên, để lộ đôi chân nhỏ trơn tuột và non mịn.

Lúc này, nàng cắn đôi môi đỏ mọng của mình, dùng ánh mắt khẩn trương và sợ hãi để nhìn Giang Chu.

“Nếu như em thật sự có, vậy anh có vui hay không?”

“Vì sao? Anh bị nã tàn sao? Đây chính là thành quả lao động mà chúng ta nên có sau khi nỗ lực như vậy mà.”

Chương 835: Khoảnh khắc đó, anh đã tính ra con mình thuộc cung hoàng đạo nào rồi! (2)

Đôi mắt Sở Ngữ Vi bỗng nhiên sáng rực lên: “Cho nên anh sẽ thấy rất vui về à?”

Giang Chu đi qua, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng: “Chờ xác định xong, chúng ta liền phải suy nghĩ đến chuyện đặt tên rồi.”

“Vậy em chờ anh ở đây nhé.”

“Ừm, anh sẽ quay lại ngay.”

Sở Ngữ Vi nhìn bóng lưng rời đi của Giang Chu, rồi nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của mình.

Trên khuôn mặt xinh đẹp đã hiện lên một tia hạnh phúc, lại có thêm một chút e lệ.

Mười phút sau, Giang Chu trở về từ tiệm thuốc.

Hai người đi đến một tòa nhà dạy học ở gần, rồi lén lút chui vào nhà vệ sinh.

Que thử thai bây giờ có độ nhạy rất cao.

Cơ bản là không có sai lầm.

Chỉ cần mười phút, kết quả đã rõ ràng.

Một lát sau, trong nhà vệ sinh nữ truyền ra tiếng xả nước.

Sở Ngữ Vi nhìn que thử thai chỉ có một vạch, ánh mắt có hơi ngó ngẩn.

“Không có.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Anh còn suy tính ra con nằm ở cung hoàng đạo nào rồi ý chứ.”

Sở Ngữ Vi phồng má lên: “Như vậy cũng tốt, em còn có thể đi học và tốt nghiệp bình thường.”

“Em học y, mà tại sao không biết gì hết vậy?!”

“Nhưng mà em chậm kinh nửa tháng thật mà.”

Giang Chu không khỏi véo má của nàng một cái: “Không sao, tiếp tục cố gắng là được rồi.”

Sở Ngữ Vi oán trách mà liếc nhìn Giang Chu một cái: “Em vốn không muốn sinh con sớm như vậy.”

“Vậy thì cũng đúng, bằng không thì cha em sẽ vắn đầu anh xuống đất.”

“Em... sau này em sẽ cố gắng!” Sở Ngữ Vi bỗng nhiên lấy hết can đảm, đỏ mặt nói ra một câu này.

Giang Chu thấy thế liền cười hiểu ý, cúi đầu ngăn cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại di động của Giang Chu bỗng nhiên vang lên.

Tinh tinh tinh.

Không phải tiếng chuông của QQ, cũng không phải tin nhắn SMS.

Mà là âm thanh đặc biệt của hòm thư dành cho công việc.

Giang Chu lấy điện thoại di động ra, nhìn thoáng qua một lượt.

Khá lắm, ByteDance không chỉ gặp mặt đoàn đại biểu của SoftBank, mà bọn họ còn lên lút gặp mặt hai nhà công ty khác trên phố Wall.

Mẹ nó, tất cả đều muốn nhảy vào vũng nước đục này đúng không?

Thật sự là miếu nhỏ nhiều gió lớn, ao cạn Vương Bát nhiều.

Xem ra SoftBank vừa động, rất nhiều người cũng bắt đầu ngòi không yên rồi.

Giang Chu hơi cau mày, giống như là có thể nhìn thấy một đám mây đen thui lù đang kéo đến vậy.

Thị trường này vốn chỉ lớn như vậy, căn bản là không thể chứa được nhiều tư bản như thế.

Nhưng đám người cướp đoạt này lại liên tục nhảy vào cuộc.

Chuyện này đối với tập đoàn khổng lồ cổ phần Chu Tinh mà nói, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Có thể là bọn họ làm như vậy vì muốn ép mình phải tỏ thái độ.

Thuận tiện thử xem ranh giới cuối cùng của mình ở đâu, phản ứng của mình thế nào.

Mấu chốt nhất là, bọn họ nhất định muốn thăm dò xem phía sau mình còn có người khác hay không.

Con bà nó, nếu như tài sản của mình có thể tăng gấp bội trong thời gian ngắn thì tốt rồi.

Giang Chu nhin không được mà âm thầm mắng vài câu.

Nhưng ByteDance đã không còn bị động như trước.

Mà mình không thể tỏ thái độ trong thời điểm này được, cho nên chỉ có thể lựa chọn ẩn nhẫn.

Giang Chu lấy lại tinh thần, vút nốt nửa cái bánh bao chay cho cá ăn vào trong hồ.

Đám cá này đã sắp mập thành heo rồi, có lẽ miệng còn lớn hơn cả miệng của mình ý chứ.

Cho nên xé bánh bao thành miếng nhỏ, căn bản là một chuyện thừa thãi.

“Có người muốn lừa bịp anh, anh phải trở về công ty một chuyến.”

“Ừm, em không hiểu nhiều trên chuyện làm ăn, nhưng anh nhất định không được quá mệt mỏi.”

Giang Chu đưa tay vò tóc của nàng: “Yên tâm đi, cũng không phải em không biết anh khỏe đến mức nào mà.”

Mặt Sở Ngữ Vi đỏ lên, xì một ngụm: “Đáng ghét, anh đúng là xấu xa...”

“Anh đang nói là thân thể, em lại nghĩ đi đâu rồi?”

“Hừ, hy vọng con của chúng ta sau này sẽ không vô liêm sỉ giống như anh.”

“Ngay cả sợi lông còn không có, lại còn con nữa chứ.”

“Em cầu nguyện trước không được à?”

Sở Ngữ Vi vừa nói chuyện, lại vừa nhin không được mà sờ soạng bụng dưới một cái.

Nếu như trong bụng mình thật sự có con của Giang Chu, vậy sẽ có cảm giác thế nào đây?

Không nên không nên, thật sự là xấu hổ đến không chịu nổi mà.

“Em muốn thật à? Vậy anh liền cố gắng thêm một chút vậy.”

“Em mới không thèm, anh mau đi làm việc đi.”

Giang Chu hôn nàng một cái, rồi quay người đi về phía bãi đỗ xe.

Sau khi rời khỏi đại học Thanh Bắc, hắn đi thẳng đến công ty Chu Tinh.

Giang Chu vừa vào cửa, liền thấy nữ nhân viên tiếp tân đang khom người thay tất chân.

Lúc này nàng đi vệ sinh, không cẩn thận làm rách một lỗ trên đôi tất đen.

Nhưng may mà nàng có mang đồ dự bị, cho nên lúc này liền thay cái khác, tư thế rất là mê người.

Nếu như là trước kia, kiểu gì Giang Chu cũng phải hỏi thăm một câu, có muốn sắp thay giúp hay không.

Đây gọi là chăm sóc thuộc hạ, quan tâm nhân viên.

Nhưng hôm nay, hắn hoàn toàn không có tâm trạng này.

Chỉ là lặng lẽ nhìn trộm mấy chục lần mà thôi.

Chương 836: Trong mắt không có sếp, mau vào văn phòng tôi nhận trừng phạt!

Sau khi đi lên tầng cao nhất, Giang Chu lập tức gọi các lãnh đạo cấp cao của công ty lên họp.

Mọi người đều hăng hái lên tiếng phân tích hành vi gần đây của ByteDance.

Tuy rằng thói quen nói chuyện của mọi người khác nhau, trình độ cũng có cao có thấp, thế nhưng ý nghĩ của tất cả mọi người đều giống nhau trong chuyện này.

ByteDance chỉ muốn thoát khỏi sự khống chế của Chu Tinh, đây cơ hồ là chuyện ván đã đóng thuyền, đã không cần phải suy luận tiếp.

Điều khác biệt duy nhất là, bọn họ sẽ lựa chọn hợp tác với nhà nào mà thôi.

SoftBank, Hoàn Đạt, Liên Cảnh, mấy nhà công ty bên kia Đại Tây Dương nữa...

Hoặc là một số tư bản vẫn đang núp trong bóng tối.

“Dựa vào tình hình trước mắt, nếu như chúng ta không có động tác gì, thì bọn họ sẽ càng ngày càng quá đáng hơn.”

“Đúng vậy, đây là khiêu khích, khiêu khích rất nghiêm trọng.”

“Nhưng mấy công ty này đều là các sấu lớn trên thế giới, chúng ta có thể làm gì?”

“Cá sấu lớn thì sao vậy? Cá sấu lớn có thể nhìn thấy ai thì cắn kẻ đó à?”

“Đám người ngoại quốc này rất độc ác, đúng là nhìn thấy ai thì cắn kẻ đó đấy.”

“Liên quân tám nước, cường quốc trên thế giới, có ai không phải là kẻ cướp, chẳng qua là bây giờ khoác thêm một lớp da công ty mà thôi.”

“Bản chất của vốn liếng chính là cướp đoạt, đối với bọn họ mà nói, tài phú là cướp đoạt về chứ không phải là tích lũy.”

“Giang tổng, tôi kiến nghị là cảnh cáo với SoftBank, nói cho bọn họ biết, chúng ta không phải quả hồng mềm.”

“Nhưng người ta đã giải thích là, bọn họ chỉ là bạn bè lâu năm không gặp, chúng ta lấy danh nghĩa gì để cảnh cáo?”

“Hơn nữa, phát lời cảnh cáo như vậy, sẽ có vẻ như chúng ta không có sức mạnh, chỉ biết phô trương thành thế.”

Tất cả mọi người đều người một lời ta một lời, ngôn từ rất là kịch liệt.

Có phái chủ động kiến nghị giao tranh chính diện.

Cũng có phái bảo thủ nói chủ trương yên lặng theo dõi biến hóa.

Còn có phái cẩn thận thì không đồng ý cái này cũng không đồng ý cái kia.

Cũng có phái nịnh bợ chỉ nhìn chăm chăm sắc mặt của Giang Chu, quyết định sắp nói cái gì thì nói cái đó.

Cuối cùng, buổi tranh luận âm ỉ này làm cho đầu óc của Giang Chu sôi trào, choáng váng.

Nhưng mà không có bất kỳ phương pháp này có thể dùng hoặc là biện pháp xử lý nào tốt cả.

“Được rồi, dừng lại đi, lỗ tai của tôi sắp nổ rồi đây này.” Giang Chu tức giận vỗ bàn một cái: “Hay là các anh thành lập một đoàn đội đi qua bên ByteDance, ngày nào cũng tổ chức đại hội và họp, cho đám quản lý bên đó phiền chết đi.”

Mọi người nghe thế liền hơi kinh ngạc, nhin không được mà liếc mắt nhìn nhau: “Giang tổng, cái biện pháp này cũng có thể sử dụng được đấy.”

“Chúng ta phái một đoàn đại biểu đi qua thường trú ở bên ByteDance, làm cho bọn họ gà bay chó nháy, chuyên chọn xương trong trứng gà, để cho bọn họ làm việc khiếm tốn một chút.”

Giang Chu suy tư nửa ngày, bỗng nhiên hơi nhướn mày lên: “Khoan hãy nói, đây đúng là một ý tưởng ngu ngốc lại có thể sử dụng được.”

“Ý tưởng ngu ngốc cũng là ý tưởng mà, thứ chúng ta đang thiếu bây giờ là ý tưởng.”

“Vậy mọi người cảm thấy, là dẫn đội sẽ tương đối thích hợp?”

Đám người nghe thấy vấn đề này, tiếng nghị luận lại bắt đầu vang lên lần nữa.

“Nhất định là phải có địa vị, như vậy mới có thể trấn áp bên phía ByteDance.”

“Hơn nữa còn phải có năng lực tùy cơ ứng biến, hiểu thắng, bởi vì bên phía ByteDance nhất định sẽ làm khó dễ đoàn địa biểu của chúng ta.”

“Đúng vậy, quan trọng nhất là phải mặt dày, bởi vì chúng ta đi quấy rối, người ta chắc chắn sẽ không cho chúng ta sắc mặt tốt.”

“Miệng lưỡi phải sắc bén, phải có nhiều ý tưởng xấu xa, tốt nhất là một tên khốn khiếp.”

“...”

Sau khi thảo luận xong.

Một hình tượng đại khái đã xuất hiện ở trong đầu của mọi người.

Lúc này, toàn bộ quản lý cao tầng của Chu Tinh đều không hện mà quay đầu nhìn về phía Giang Chu.

Khá lắm.

Địa vị câu, có năng lực tùy cơ ứng biến, nhiều ý tưởng xấu xa, tên khốn khiếp mặt dày.

Đây còn không phải là ông chủ thân ái của bọn họ sao?

Còn có ai càng khốn khiếp và xấu xa hơn ông chủ của bọn họ sao?

“Sếp, ngài rất thích hợp ...”

“Đúng đúng đúng, ngay cả trời mà ngài còn dám chọc thủng, nên đối phó với ByteDance căn bản là chuyện nhỏ.”

“Hơn nữa, ý tưởng xấu xa của ngài chắc chắn là liên miên bất tuyệt như nước sông cuộn cuộn.”

???

Giang Chu không khỏi tròn tròn mắt lên.

Con bà nó, đám người này đang nói quanh nói co để mắng mình đúng không?

Cùng lúc đó, Tô Nam vẫn không lên tiếng đã nín cười đến rất vất vả, còn có cả nước mắt ở trong tròng mắt rồi kia.

“Mọi người tự chọn người đi, dù sao cũng không thể là tôi, tan họp!”

Giang Chu nói xong, mặt đen xì mà nhìn Tô Nam: “Tô Nam cười ngây ngô ở trong buổi họp, không để sếp vào mắt, đến phòng làm việc của tôi nhận giáo dục đi.”

Chương 837: Thu phí khiêu vũ, anh chọn trả bằng thân mật!

Sau khi cuộc họp kết thúc.

Đám người dòn dập đứng dậy rời đi.

Lúc đi vẫn không quên mắng đám người tư bản ngu xuẩn kia vài câu.

Nhưng mà mắng cũng không có tác dụng gì.

Nếu như tư bản thật sự có lương tâm, vậy nhân dân thế giới đã đại đoàn kết từ lâu rồi.

Mọi góc ngách trên thế giới này đều tồn tại xung đột và đấu tranh. Có cái nào mà không phải vì lợi ích chứ?

Lúc này, Tô Nam sửa sang lại tư liệu cuộc họp.

Sau đó nàng đi ra khỏi phòng họp, ném tài liệu cho Chu Vũ Đình.

Còn bản thân nàng thì đẩy cửa văn phòng của tổng giám đốc, rồi nhẩn nhẩn nhó nhó mà đi vào trong.

Lúc này, Giang Chu đang kiểm tra bảng báo cáo của các bộ môn.

Bởi vì hắn tương đối tập trung, cho nên cũng không để ý đến Tô Nam.

Tô Nam liền nắm hai tay nhỏ, ngoan ngoãn đứng ở phía mặt tường đối diện.

Sau đó lại ủy ủy khuất khuất mà nhấc hai cái chân trắng lên.

Cái miệng nhỏ nhắn thì phồng lên giống như một con sóc ngậm nhiều quả thông.

Mãi cho đến khi Giang Chu xem báo cáo xong, hắn mới phát hiện ra Tô Nam đang đứng ở bên tường, ánh mắt có chơi kỳ dị.

“Em làm gì thế?”

Tô Nam vội vàng mở miệng: “Em cười nhạo sếp trong cuộc họp, nên đang nhận trừng phạt nha.”

Giang Chu không khỏi cười hai tiếng: “Được rồi, đừng giả vờ ngoan ngoãn nữa, mau qua đây ngồi đi.”

“Không trừng phạt nữa à?”

“Anh chỉ tìm bừa một cái cớ, để cho em có thể hợp lý đi đến phòng làm việc của anh mà thôi.”

Tô Nam quay đầu, hơi nheo mắt lại: “Cái gì gọi là hợp lý?”

Giang Chu sờ cằm một cái: “Chính là danh chính ngôn thuận, không sợ người ta nói xấu.”

“Cho nên anh định làm gì em?”

“Dạo này hơi phiền, em nhảy cho anh một bài để giải sầu đi.”

Tô Nam lập tức tròn mắt lên: “Em biết ngay là tên boss khốn khiếp nhà anh không có lòng tốt mà”

Mặt Giang Chu không đỏ chút nào, nhẹ nhàng phát tay một cái: “Nói nhảm ít thôi, mau bắt đầu buổi biểu diễn của em đi.”

“Em từ chối.”

“Vì sao?”

“Em không mang váy, mặc đồ văn phòng thì nhảy kiểu gì, sẽ đứt cúc mất.”

Giang Chu lộ ra dáng vẻ liệu sự như thần, rồi lấy một cái hòm ở dưới bàn làm việc ra, sau đó hắn vỗ hai cái, rồi đưa cho Tô Nam ở đối diện bàn làm việc.

“Đây là cái gì?”

“Một chiếc váy lolita mới ra, anh vừa đặt hôm trước, hôm nay vừa đến nơi.”

Toàn thân Tô Nam đều dờ ra: “Người ta sắp đánh đến tận cửa rồi, mà anh lại còn muốn ngợp trong vàng son?”

Giang Chu nghe thế, không khỏi ngẩng đầu lên: “Công việc không quá thuận lợi, anh cmn còn không thể xem khiêu vũ à?”

“Có thể, nhưng triều nhà Thương đã mất như vậy đấy!”

“Anh cũng không phải là Trụ Vương, nhưng mà em có thể làm Đắc Kỷ một ngày, cái này không có liên quan đến chuyện anh có hảo sắc hay không, mà anh chỉ muốn khiêu chiến bản thân một lần.”

Tô Nam vỗ trán một cái: “Boss khôn khiếp, trong đầu óc của anh chỉ có đùi và đùi thôi à?”

Giang Chu không khỏi cười ngây ngô một tiếng: “Còn có tất chân nữa.”

“Quay qua chỗ khác.”

“Làm cái gì?”

“Em muốn thay váy, không cho anh xem!”

Giang Chu nhin không được mà nhếch mép lên, biểu cảm vô cùng chờ mong.

Chỗ dễ thương nhất của Tiểu Nam Nhi chính là cái loại trong ngoài không đồng nhất này của nàng.

Rõ ràng là nàng rất muốn mặc, rõ ràng là nàng rất muốn nhảy cho mình xem.

Nhưng nàng sống chết gì cũng phải mạnh miệng.

Điều thú vị nhất chính là nàng không bao giờ mạnh miệng đến cuối cùng.

Luôn luôn mạnh miệng một lát rồi lại ngoan ngoan nghe theo.

Nên mặc váy thì mặc váy, nên nhảy múa thì nhảy múa.

Loại tính cách này thực sự là rất trí mạng đối với đám con trai.

Bởi vì một cô gái như vậy sẽ mang lại cho bạn loại cảm giác chinh phục vô cùng vô tận.

Bởi vì rõ ràng là nàng cũng rất muốn.

Nhưng vẫn để cho bạn cảm thấy là mình đã thuyết phục được nàng.

Cái này cmn còn chịu được sao?

“Chờ đã, làm phiền em làm lại động tác xóc váy vừa rồi một lần nữa.”

“Đừng hòng, anh cho rằng em là video trên internet à? Còn có thể tua nhanh tua chậm?”

Giang Chu khoanh tay trước ngực: “Vậy thì làm thế nào mới có thể tua lại?”

Tiểu Nam Nhi lộ ra đôi răng mèo dễ thương: “Nạp tiền nha, nạp vip liền có thể tua lại.”

“Bao nhiêu tiền?”

“18888 đồng.”

“Thôi quên đi, nhảy tiếp đi, anh ghét nhất chính là loại người nhiều tiền có đặc quyền.”

“Thôi đi, em thấy anh là loại nghèo nhưng vẫn mạnh miệng thì có.”

Tiểu Nam Nhi cười nhạo một tiếng, biểu cảm rất dễ thương.

Nhưng nàng vẫn lặp lại động tác xóc váy vừa rồi một lần nữa.

Hơn nữa, động tác này còn càng thêm mị hoặc hơn so với lần trước.

Giống như là đang phóng thích tất cả sức hấp dẫn của thiếu nữ ra ngoài vậy.

Mỗi một cái giơ tay nhắc chân đều vô cùng dễ thương, đáng yêu và quyến rũ.

Anh mau đến cung chiều em đi!

Giang Chu không khỏi hùng hù hỏ hỏ.

Bảo sao mình lại không thể làm việc đàng hoàng được, đều cmn trách Tiểu Nam Nhi.

Một lúc lâu sau, Tiểu Nam Nhi mở hời đằm đằm dừng động tác lại, hít sâu một hơi.

Sau đó nàng vươn tay, vừa lau mồ hôi vừa mở miệng.

“Nhảy xong rồi, tổng cộng hết tám ngàn đồng, Alipay hay là Wechat?”

“Anh chọn cách trả bằng thân mật!”

“Hả? Cái gì gọi là trả bằng thân mật?”

“Chính là dùng loại chuyện ôm ôm hôn hôn nâng thật cao để thay thế cho tiền.”

Chương 838: Bà trời sinh đã là quản lý cao tầng rồi!

Tiểu Nam Nhi tròn tròn mắt lên, đỏ mặt gất lên: “Ai mà thêm chứ?”

Giang Chu nhún vai: “Vậy thì cho nợ đi, dù sao anh cũng không có tiền.”

“Ghê tởm!”

Tô Nam hùng hùng hổ hổ, vòng qua bàn làm việc, sau đó chu mỏ lên, đỏ mặt mà tiến về phía trước.

“Làm cái gì?”

“Nói nhảm ít thôi, mau trả bằng thân mật đi!”

Giang Chu nhếch mép lên, nhẹ nhàng ngấn cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại.

Một lúc lâu sau, Tô Nam thở hổn hển, lại nhin không được mà cắn môi.

Thế mà đã mất 8000 đồng rồi?

Nghĩ thế này cũng cảm thấy quá thua thiệt mà!

“Không được, cái này chỉ có thể coi là lãi.”

“???”

Mặt Giang Chu đầy dấu chấm hỏi.

Ông đây mất nhiều sức lực như vậy mà chỉ đáng giá trả lãi thôi à?

Đến buổi chiều.

Ánh mặt trời đã yếu đi không ít.

Khắp nơi trong văn phòng đều là tiếng gõ bàn phím.

Lúc này, các bộ môn đã lựa chọn người xong.

Cơ bản là người phù hợp với mấy phẩm chất cao thượng như biết làm phiền, biết gây sự, da mặt dày và là tên khốn khiếp.

Thế là, coi như đã xây dựng xong đoàn đội đại biểu thường trú ở ByteDance.

Thiếu sót duy nhất là, một người có đủ thân phận để trấn tràng thôi.

Người này sẽ là người phụ trách toàn bộ đoàn đội, cho nên phải biết tùy cơ ứng biến trong toàn bộ quá trình.

Có người đề nghị để Tô Nam đi.

Dù sao Tô Nam cũng là phó tổng của công ty, thân phận và địa vị đều đầy đủ.

Nhưng Giang Chu lại không đồng ý với cái ý kiến này.

Con bà nó, mấy hôm nay quá buồn bực, nếu như Tiểu Nam Nhi đi thì ai sẽ khiêu vũ cho mình xem?

Hơn nữa, tình hình của Pinxixi cũng đang phát triển rất nhanh, nên công ty Kinh Nam cũng không thể thiếu năng được.

Vì vậy, lại có người đề nghị để Chu Vũ Đình đi.

Chu Vũ Đình đi làm từ tầng chót của Chu Tinh, bây giờ đã đảm nhiệm chức vị quản lý của ngành quan trọng, lại còn từng làm thư ký riêng của Giang Chu.

Nếu bàn về lý lịch, thì Chu Vũ Đình là lựa chọn thích hợp nhất trong công ty.

Nhưng Giang Chu cũng không đồng ý cái đề nghị này.

Đầu tiên, các làm việc của Chu Vũ Đình quá ôn hòa, không hiểu cách chọn xương trong trứng gà.

Thứ hai, tuy rằng Chu Vũ Đình có đủ năng lực, nhưng lại không đủ xấu xa.

Giang Chu nghĩ đến đây, bỗng nhiên lại có chút phân vân và do dự.

Lại xấu xa lại biết giải quyết mọi chuyện, còn cmn phải chanh chua đánh đá.

Trừ mình ra thì còn có nhân tài như vậy sao?

...

Sáng sớm ngày hôm sau.

Giang Chu đi đến tiệm trà sữa để mua ba cốc trà sữa bản xa hoa.

Cái gì mà trân châu, dừa, cọ sagu... Cho hết tất cả vào một cốc.

Khá lắm, đừng nói là trà sữa, mà coi như là cháo bát bảo cũng không đậm đặc vào cái cốc này.

Một cốc trà sữa đơn giản chỉ có giá 15 đồng một cốc.

Nhưng cái cốc trà sữa bản xa hoa này phải mất thêm 30 đồng nữa, tổng cộng là 45 đồng.

Giang Chu cầm ba cốc trà sữa có giá trị hơn 100 đồng đi về phía tòa nhà dạy học.

Sau đó, hắn bắt đầu ngồi chờ đợi.

Sáng hôm nay có một tiết học bắt buộc của hệ.

Hơn nữa giáo viên dạy môn này là Diệt Tuyệt Sư Thái nổi tiếng ở trong trường.

Ngoại trừ Giang Chu ra, thì đại đa số sinh viên không dám trốn tiết môn học này.

Hơn nữa, tình hình đi muộn cũng rất ít khi xảy ra trong môn học này.

Ngoại trừ loại tiểu thư có cố gắng cũng không dậy nổi như Hoàng Kỳ.

Không lâu sau, các sinh viên bắt đầu tràn vào trong lớp học.

Mọi người nhìn thấy Giang Chu đến sớm, lại nhin không được mà nhìn thoáng qua ngoài cửa cả.

Mặt trời hôm nay... hình như không mọc từ phía tây mà nhỉ?

“Ah, sao hôm nay ông lại đến sớm như vậy?”

“Không được ôm Phùng Tư Nhược ngủ, cho nên tôi mất ngủ.”

Phùng Tư Nhược vừa mới ngồi xuống, nghe thấy câu này liền nhin không được mà cắn môi một cái.

Sau đó, nàng quay sang nhìn Giang Chu với đôi mắt lóe sáng.

Thật ra thì mấy hôm nay nàng cũng rất nhớ Giang Chu.

Chỉ là Đinh Duyệt vẫn lôi kéo nàng ở trong ký túc xá, nàng cũng ngại mà không dám tỏ vẻ quá nhớ nhà.

Bằng không thì nhất định là Đinh Duyệt sẽ nói nàng thấy sắc quên bạn.

Cùng lúc đó, Đinh Duyệt lại nhin không được mà bấu môi một cái, đáng vẻ rất là chanh chua.

Biết mình là dân FA, lại còn thể hiện tình yêu cho mình xem nữa.

Tên Giang Chu chó má này, đúng là không phải thứ gì tốt.

Đinh Duyệt đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên có một trận rung động từ trên mặt bàn truyền đến.

Đinh Duyệt lập tức nhìn vào, phát hiện Giang Chu đang nhìn mình với ánh mắt không có ý tốt.

“Đinh đại tiểu thư, mời bà uống trà sữa này.”

“Ông xác định đây là trà sữa...?”

“Tuy rằng nó hơi đậm đặc một chút, nhưng tuyệt đối là trà sữa thật.”

Ánh mắt Đinh Duyệt có hơi quỷ dị, sau đó lại liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mặt trời hôm nay... hình như không mọc từ phía tây mà nhỉ?

“Thế mà ông lại chủ động mời tôi uống trà sữa? Lý do gì?”

Khóe miệng Giang Chu hơi cong lên, lộ ra một nụ cười xán lạn: “Vô sự mà ân cần, đương nhiên là không gian thì cũng là trộm rồi.”

“???” Đinh Duyệt choáng váng nửa ngày: “Ông thẳng thắn thành khẩn đến mức tôi còn không biết nên hỏi cái gì luôn.”

“Không cần bà hỏi, tôi nói thẳng luôn đây, thật ra tôi có việc muốn nhờ bà.”

“Tôi có thể giúp cái gì?”

Chương 839: Bà trời sinh đã là quản lý cao tầng rồi! (2)

Giang Chu móc một hộp danh thiếp từ trong túi ra, đưa qua cho Đinh Duyệt.

Đinh Duyệt hơi nghi ngờ, rút một tấm từ trong đó ra.

“Đinh Duyệt, phó tổng giám đốc tập đoàn không chế cổ phần Chu Tinh!”

Đây là những thứ nằm trên tấm danh thiếp đó.

Bên dưới hàng chữ còn có Logo của Chu Tinh.

“Ah? Tôi trở thành phó tổng của công ty ông từ bao giờ vậy?”

“Chính là ngày hôm nay!”

Hai mắt Đinh Duyệt bỗng nhiên sáng rực lên: “Ông muốn thuê tôi à? Tiền lương bao nhiêu?”

Giang Chu cầm ống hút vào một cốc trà sữa, rồi đưa qua bên miệng Phùng Tư Nhược: “Với quan hệ của chúng ta, nói chuyện tiền nong là quá tục rồi.”

“Con bà nó, không phải ông cho tôi treo cái chức, chờ sau này công ty có vấn đề thì cho tôi cống nộp đấy chứ?!”

(Cống nộp, có hiểu thể là gánh tội hoặc là gánh tiếng xấu thay cho người khác.)

“Tại sao bà lại có suy nghĩ này?”

Đinh Duyệt ném hộp danh thiếp về, cứ như là nó rất bỏng tay vậy: “Ngày hôm qua giáo viên đã nhắc đến chuyện này rồi, nói là có người cho họ hàng mượn thẻ căn cước để mở công ty, kết

quả là công ty có hành vi phạm tội trái với pháp luật, cuối cùng lại trở thành người gánh chịu trách nhiệm.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Bà thấy tôi giống loại người sẽ gài bẫy chết người khác như thế à?”

“Tôi thấy ông còn viết chữ ‘bẫy người’ ở trên mặt kia kìa.”

Giang Chu nghe thấy thế, bỗng nhiên lại không còn gì để nói.

Rốt cuộc là mình đã làm cái gì?

Tại sao lại trở thành một tên chuyên đi bẫy người trong lòng người khác chứ?

Hắn vô thức nhìn về phía Phùng Tư Nhược, lại phát hiện cô bé này đang cắn ống hút, thế là hắn đưa tay vỗ cái đầu nhỏ của nàng.

“Làm gì nha...”

“Đã nói là không được phép cắn, nếu thành thói quen thì sẽ rất đáng sợ.”

“Ồ!”

Giang Chu thu hồi ánh mắt, lại nhìn về phía Đinh Duyệt lần nữa: “Đinh đại tiểu thư, thật ra thì bà là một kỳ tài hiếm có khó tìm đấy.”

Đinh Duyệt ho khan một tiếng: “Vây... vậy sao?”

“Dĩ nhiên, miệng lưỡi của bà rất lanh lợi, nói năng hào phóng, lại có chủ kiến và quan điểm, người như bà, trời sinh đã là hạt giống làm quản lý cao tầng rồi.”

“Tôi không ưu tú đến mức đó chứ?”

“Đương nhiên là bà ưu tú như vậy rồi, nếu như ai không đồng ý, vậy chắc chắn là họ bị mù.”

Đinh Duyệt bị hai ba câu này làm cho vui vẻ đến lâng lâng:

“Thật ra thì tôi cũng biết chuyện này từ lâu rồi.”

Giang Chu có chút chột dạ mà liếc nhìn qua chỗ khác: “Thật sao?”

“Dĩ nhiên rồi, tôi còn không hiểu bản thân mình hay sao, chỉ là tôi không ngờ ông lại là người đầu tiên phát hiện ra.”

“... Cho nên, gia nhập Chu Tinh của chúng tôi đi.”

Đình Duyệt lại nhặt danh thiếp lên, nhìn qua hai lượt: “Tôi phải nói trước với ông là, nếu như không có hạng mục lớn thì tôi sẽ không ra tay đâu.”

Giang Chu gật đầu như gà mổ thóc: “Đó là đương nhiên, hạng mục không lớn thì tôi căn bản là sẽ không mời bà xuống núi.”

“Coi như ông có ánh mắt.”

“Vậy là bà đồng ý rồi à?”

“Ông nói xem là có chuyện gì trước đã.”

Giang Chu gật đầu, hần bắt đầu nói kế hoạch quấy rối ByteDance cho Đình Duyệt nghe.

Sau khi nghe xong, mặt Đình Duyệt đầy dấu chấm hỏi.

“Không ngờ ông khen tôi ưu tú, là vì cho rằng tôi biết gây sự và quấy rối à??”

“Không phải không phải, bà nghĩ sai rồi, ngoại trừ gây sự ra thì những thứ còn lại của bà cũng rất ưu tú.”

Giang Chu chột dạ mà ho khan một tiếng, lòng thầm nói bà không biết gây sự thì ai biết?

Nếu như không phải có Trách Tử Quan âm như bà ở đây, thì con của tôi và Phùng Tư Nhược đã biết đi mua xì dầu rồi.

Giang Chu lại cố gắng phóng đại tầm quan trọng của chuyện này lên.

Còn nói cứ như là tập đoàn không chế cổ phần Chu Tinh chuẩn bị phá sản đến nơi rồi vậy.

Dù sao thì tổng kết lại cũng là một câu nói.

Công ty của tôi sắp sụp đổ rồi, mời Đình đại tiên vô địch vũ trụ ra tay tương trợ!

Chỉ sau vài câu nói ngắn ngủi, Đình Duyệt đã được khen đến mức muốn lên trời luôn rồi!

Đinh Duyệt cảm thấy giống như là không gì không làm được vậy, cho nên phải gánh vác sứ mệnh vĩ đại là giải cứu thế giới này.

Dù là một người như Giang Chu mà cũng phải nhờ mình hỗ trợ cơ mà!

“Nhưng mà...tôi còn phải đi học mà?”

Giang Chu móc một trang giấy từ trong túi áo ra: “Đây là mẫu đơn xin đi thực tập ngoài trường của trường học, bà ký tên là có thể rời khỏi trường.”

Đinh Duyệt tròn tròn mắt lên: “Như vậy cũng được á?”

“Hệ chúng ta vốn có danh ngạch thực tập ngoài trường, bà chỉ là đi trước một chút mà thôi.”

“Nhưng mà... sao tôi cứ cảm thấy có gì đó sai sai nhỉ?”

“Không có gì sai cả, mau ký tên đi.”

“Không được, vừa rồi tôi bị ông khen cho bối rối, giờ nghĩ lại thì càng thấy không thích hợp rồi.”

Giang Chu nghe thế liền quay sang nhìn Phùng Tư Nhược: “Ông xã em sắp phá sản.”

Phùng Tư Nhược sợ hết hồn: “Vì... vì sao nha?”

“Nguyên nhân rất phức tạp, nhưng mà Đinh Duyệt có biện pháp cứu anh, em mau van cầu Đinh Duyệt cứu anh đi.”

Giang Chu vừa nói xong, Phùng Tư Nhược liền nhìn về phía Đinh Duyệt với ánh mắt mong chờ.

Ánh mắt long lanh như nước, quả thực là làm say lòng người.

“Được rồi được rồi, ký thì ký, bị ông bán cũng phải chịu vậy!”

Chương 840: Cố gắng đến trình độ để đưa thứ hai!

Giang Chu tươi cười cầm mẫu đăng ký nhét vào trong túi.

Sau đó bắt đầu vui vẻ uống trà sữa.

Người xưa thường nói, thế gian này chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó dạy.

Tuy rằng câu nói này không chính xác 100%, nhưng thật ra thì cũng có vài phần đạo lý.

Luận gây sự và tìm xương trong trứng thì chắc chắn là con gái giỏi hơn con trai nhiều.

Nhất là người giống như Đinh Duyệt.

FA 20 năm không tìm được đối tượng, nhưng lại rất thích xem tiểu thuyết ngôn tình.

Nếu như bật hết hỏa lực, vậy năng lực gây sự của Đinh Duyệt có thể dùng từ đáng sợ để hình dung.

Có đôi khi, ngay cả Giang Chu cũng không làm gì được Đinh Duyệt.

Bằng không thì sao lại gọi Đinh Duyệt là Trách Tử Quan m?

Cho nên, hiện giờ hấn vô cùng chờ mong biểu hiện của Đinh Duyệt khi đến ByteDance.

Ảo tưởng một cái.

Đại khái chính là Đinh Duyệt chống nạnh rồi trợn mắt nhìn đám quản lý cao tầng kia.

“Biết lỗi chưa?!”

“Nghĩ cẩn thận lại xem? (mỉm cười)”

“Nghĩ xong liền nói là sai ở chỗ nào?!”

“Các người còn dám có lần sau?!”

Hơn nữa, để cho Đinh Duyệt dẫn đoàn đội còn có một chỗ tốt khác nữa.

Đó chính là khi Đinh Duyệt đi đến ByteDance, sẽ không có thời gian chiếm Phòng Tư Nhục nhà hấn nữa.

Thiếu một cái bóng đèn công suất cao này, Giang Chu có thể cố gắng đến trình độ để hai đứa luôn rồi!

Trong những ngày tiếp theo.

Thời tiết Thượng Kinh càng ngày càng trở nên nóng bức hơn.

Mọi người dồn dập cởi áo len áo khoác, thay vào đó là áo ngắn tay và áo mỏng.

Các cô nàng cũng bắt đầu lộ đùi đẹp rồi, một mảnh trắng bóng vô cùng chói mắt.

Trong khoảng thời gian này, số lần Giang Chu chạy đến ngôi xóm ở trước cửa nhà tắm nữ đã nhiều hơn rất nhiều.

Đương nhiên, số lần nhận tố cáo của Nghiêm Vi Dân cũng tăng lên rất nhiều.

Các cô gái yêu thích tắm rửa hàng ngày và chưa quen thuộc với Giang Chu thì cảm thấy rất buồn bực.

Làm sao vừa ra khỏi nhà tắm thì đã có cảm giác khủng hoảng khi bị để mắt đến rồi?

Có điều, Giang Chu cũng không quan tâm đến những thứ tố cáo kia lắm.

Những cô gái xinh đẹp đích thực, rất nguyện ý phơi bày vẻ đẹp của mình cho mọi người thấy.

Đám người tố cáo kia, quá nửa là những con mụ khủng long luôn tự cảm thấy hài lòng với bản thân mình.

Thậm chí Giang Chu còn trải qua một lần, một cô nàng hơn 100 kg chạy đến phía hắn, sau đó nói với hắn bằng giọng nghiêm túc: “Đàn anh, xin anh đừng rình trộm em nữa.”

Giang Chu vội vàng đồng ý, cũng làm ra vẻ kiểm điểm lại bản thân mình, sau đó cô nàng khóa dưới này mới hài lòng rời đi.

Trước khi đi còn để lại QQ cho Giang Chu.

Giang Chu nhìn xem nick name của cô bé này, gọi là “Thỏ chan ngọt ngào dễ thương.”

Thế là hắn chuyển tay đưa cho Từ Hạo Đông, nói là mình tìm đối tượng cho Từ Hạo Đông.

Bởi vậy, Hạo Đông ca còn đặc biệt mời Giang Chu một bữa cơm.

Nói là sau này có con sẽ để Giang Chu làm cha nuôi.

Bên kia.

Đinh Duyệt dẫn đoàn đại biểu qua ByteDance được một tháng rồi.

Trong thời gian một tháng này, Đinh Duyệt làm ra rất nhiều thành tích.

Nghe nói ba dự án lớn của ByteDance đều bị Đinh Duyệt bác bỏ.

Ngoài ra còn có hai dự án không phủ quyết, nhưng cũng bị Đinh Duyệt chọn ba lấy bốn, lập tức không thể tiến hành nổi.

Thậm chí còn có một số giám đốc và quản lý cao tầng bắt đầu giả bệnh để trốn Đinh Duyệt.

Cmn, ai muốn ngày ngày đi họp chứ, mỗi lần họp lại mất nửa ngày?

Song, ngày nào cũng hỏi là mình biết sai chưa? Sai ở chỗ nào?

Đám quản lý cao tầng này rất oán hận, nhưng mà lại không thể làm gì.

Dù sao Đinh Duyệt cũng là người bên phía cổ đông lớn nhất.

Không nói đến Khâm Sai Đại Thần, nhưng nói thế nào cũng là công công truyền chí.

Bọn họ có thể không nghe, nhưng không thể không đi họp.

Bọn họ có thể không suy nghĩ, nhưng không thể không nói mình sai rồi.

Nếu như không nói, hoặc là không biết sai, vậy thì chắc chắn con mụ kia sẽ mở một cuộc họp riêng hai người để nói cho mà hiểu.

Đi họp hàng ngày đã đáng sợ rồi, ai còn dám ném thử loại trải nghiệm này chứ?

Đương nhiên, thật ra thì tất cả những người này đều hiểu.

Thời gian gần đây, công ty vẫn đang tiếp xúc với một số tư bản.

Có lẽ bên phía tập đoàn Chu Tinh đã có ý kiến rất lớn.

Bọn họ muốn nhìn thái độ và phản ứng của Giang Chu, cho nên vẫn từ từ ép sát.

Chỉ là bọn họ không ngờ đến, ép tới ép lui lại ép ra một tôn đại phật như này.

Rốt cuộc thì Giang Chu đã khám giá con mụ đáng sợ này ở đâu?

Người này không hiểu một chút gì trên phương diện nghiệp vụ.

Nhưng lại cực kỳ thích vung tay múa chân.

Tất cả mọi người từng trải đều hiểu một đạo lý.

Trong công việc, đáng sợ nhất không phải là loại hiểu kỹ thuật, mà là những kẻ ra vẻ hiểu biết lại còn không nghe lời khuyên kia.

Nhất là vị Đinh tổng Đinh Duyệt này, giọng rất lớn, lại còn liên miên không dứt.

Đám người trong công ty đối mặt với vị này, luôn có một ảo giác như là đang đối mặt với một đám người.

Chương 841: Thiết lập mình là người bị hại trước? Thủ đoạn thật là lợi hại!

Lúc này, trong tòa nhà tổng bộ của tập đoàn không chế cổ phần Chu Tinh.

Giang Chu nhìn báo cáo công tác mà Đinh Duyệt gửi đến, hần lại về đến mức không khép chân lại được.

Báo cáo của người ta đều là: Dưới sự cố gắng của tôi, khó khăn xxx đã được giải quyết, hạng mục abc nào đó đang tiến hành thuận lợi.

Nhưng tất cả báo cáo của Đinh Duyệt đều là: Dưới sự cố gắng của tôi, hạng mục xyz nào đó đã gặp khó khăn, không thể nào tiến hành.

Chẳng qua là... Thật ra thì Giang Chu cũng hiểu.

Tuy loại hành vi này rất hả giận, nhưng xét đến cùng thì vẫn chỉ là trị ngọn chứ không trị gốc.

Tuy rằng Đinh Duyệt có thể gây trở ngại ở một trình độ nhất định nào đó, nhưng nói không chừng sẽ làm mâu thuẫn giữa hai bên trở nên gay gắt hơn.

Vì thoát khỏi sự khống chế của tập đoàn Chu Tinh, không biết bọn họ đã chuẩn bị bao lâu rồi.

Chỉ dựa vào một người gây sự, căn bản là không giải quyết được chuyện gì.

Mà cơ hội duy nhất bây giờ là làm cho đám tư bản kia cảm nhận được uy hiếp.

Làm thế nào để bọn họ cảm nhận được uy hiếp?

Đương nhiên là để cho bọn họ biết, mình còn có nhiều tiền hơn cả bọn họ rồi.

Nếu như đốt tiền, vậy bọn họ đốt nửa công ty cũng không thể thắng được mình, khi đó thì họ sẽ sợ.

Nhưng tổng tài sản của Giang Chu bây giờ, chỉ bằng một phần năm của người ta.

Cho nên, loại chuyện dọa lui đối thủ này, chỉ có thể nói là nằm mơ giữa ban ngày.

Hơn nữa, dù là tài sản bây giờ của hắn, cũng là Giang Chu đầu cơ trục lợi từ thân phận người trọng sinh.

Cho đến bây giờ, hắn đã đạt đến giới hạn rồi.

Vì sao?

Bạn biết một hạng mục nhất định sẽ phát tài, bạn đi đầu tư cho nó.

Nhưng cũng phải chờ một thời gian thì hạng mục mới có thể phát triển mà.

Cũng không thể nào là, hạng mục này vẫn đang lỗ lã, bạn vừa đầu tư vào thì hôm sau nó đã kiếm tiền luôn chứ?

Hiện giờ, có một ít truyền thông luôn thích nhắc đến chuyện Giang Chu chỉ dùng thời gian hai năm để kiếm trăm tỷ.

Cảm thấy chuyện này là chuyện không thể tin nổi.

Nhưng hắn là người trọng sinh, hắn vốn đã biết hạng mục nào có thể kiếm được tiền.

Cho nên một năm trước, hắn mới có thể đầu tư tất cả số tiền trong tay, không giữ lại một xu nào.

Nhưng dù là như vậy, hắn cũng phải chờ đến một năm sau thì hoa mới kết trái.

Nhưng bây giờ, đám tư bản kia sẽ không cho Giang Chu nhiều thời gian như vậy.

Giang Chu thở dài, đè phím số một trên điện thoại bàn, gọi Tiểu Nam Nhi vào phòng.

Không lâu sau, Tô Nam đi vào phòng.

“Tâm trạng không tốt, làm phiền khiêu vũ một bài.”

Tô Nam bĩu môi một cái: “Lần này trả bằng gì?”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Trả tiền được chưa? Sao em lại mê tiền như vậy?”

Tô Nam cắn môi, ngẩng đầu liếc nhìn Giang Chu một cái: “Hay là vẫn trả bằng thân mật đi, em thấy cũng được.”

“???”

...

Thời gian trôi qua như chó chạy ngoài đồng.

Chớp mắt một cái, kỳ nghỉ hè đã đến gần.

Trong những ngày hè nắng nóng chói chang.

Trên internet bỗng nhiên xuất hiện một ít bài viết và tin tức mới.

Trong bài viết có nói, tập đoàn khổng lồ chế cổ phần Chu Tinh có ý định tiến hành hợp tác với SoftBank.

Có lẽ kết cấu cổ phần của ByteDance sẽ có rất nhiều thay đổi.

Còn có một số bài viết nói, ông chủ của tập đoàn Chu Tinh là Giang Chu đã bắt đầu di dời tài sản ra nước ngoài, nguyên nhân không rõ.

Thậm chí còn có người nói, Giang Chu một đêm chợt giàu, căn bản không phải là nhờ bản thân mình, mà Giang Chu chỉ là một con rối đáng thương, là người phát ngôn mà phía tư bản đã chọn trúng mà thôi.

Tất cả những truyền kỳ gây dựng sự nghiệp của Giang Chu đều là giả, hẳn chỉ là công cụ gom tiền của tư bản mà thôi.

Bởi vì Chu Tinh và ByteDance đều là những xí nghiệp internet, mà độ nổi tiếng của Giang Chu ở trên internet cũng rất cao.

Cho nên lời đồn đại này vừa xuất hiện, đám dân mạng lập tức chạy đến bên dưới bài viết để tiến hành công kích.

“Dùng lâu như vậy mà giờ mới biết những cái app này đều là của nước ngoài đầu tư?!”

“Mẹ nó, tìm kiếm một chút, liền thấy thật cmn nhiều đều là app do người nước ngoài đầu tư!”

“Trên internet suốt ngày tâng bốc internet quốc nội, kết quả tất cả đều là được đầu tư từ nước ngoài?”

“Không dùng nữa, đã xóa, chống lại tất cả sản phẩm của Chu Tinh.”

“Đám người nước ngoài này cũng kinh thật, chẳng trách mấy hôm trước còn đẩy cho tôi xem quảng cáo du lịch nước ngoài.”

“Đúng thế, tôi cũng nhìn thấy rất nhiều quảng cáo của nước ngoài.”

“Con bà nó, cái này gọi là xâm lấn văn hóa.”

“Mấy hôm trước còn đề cử cho tôi xxx của nước ngoài!”

“Tôi đã biết là Giang Chu không phải thứ tốt từ lâu rồi.”

“Đúng vậy, một người 20 tuổi, làm sao có thể chỉ dùng hai năm mà đã trở thành đại gia trăm tỷ chứ?”

“Mẹ kiếp, trước kia tôi còn coi Giang Chu là thần tượng, không ngờ chỉ là một tên ngụy quân tử.”

“Tên này kiếm đủ tiền xong liền muốn chạy, lại còn muốn bán ByteDance cho tư bản nước ngoài.”

“Những thứ tốt trong nước đều bị loại chó má này bán hết.”

“Mọi người đừng mắng ByteDance, ByteDance cũng là thân bất do kỷ, đáng hận nhất là Chu Tinh!”

“Đúng thế, Chu Tinh là cò đông lớn nhất, chuyện này nhất định là do bọn họ!”

Chương 842: Thiết lập mình là người bị hại trước? Thủ đoạn thật là lợi hại! (2)

Giang Chu xem tin tức trên internet, không khỏi bắt đầu nhúu chặt mày lại.

TouTiao là một nền tảng tin tức truyền thông mới.

Nói một cách khác, cái nền tảng này không tự sinh sản nội dung.

Tất cả những thứ mà dân mạng nhìn thấy, đều được cung cấp bởi những truyền thông kia.

Mà những truyền thông này viết tin về Đông Dương, thì đám dân mạng sẽ đọc được tin về Đông Dương.

Còn những truyền thông này viết tin về Tây Dương, thì bọn họ sẽ đọc được nội dung về Tây Dương.

Cho nên, cái này không có quá nhiều quan hệ với bản thân nền tảng.

Nếu như bọn họ điều chỉnh phép tính của app, để chuyên môn đề cử những thứ này lên.

Tất nhiên đám dân mạng sẽ nhìn thấy rất nhiều thứ này ở trong thời gian ngắn.

Loại hành vi này là để khơi mào lửa giận của đám dân mạng.

Sau đó, mấy ngày hôm nay bỗng nhiên lại có nhiều tin tức nói xấu Chu Tinh, để cho đám dân mạng chuyển lửa giận lên đầu Chu Tinh.

Chuyện này tương đương với chuyện hất một chậu nước bẩn lên người tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh.

Đám dân mạng căn bản là không biết, bọn họ chỉ bị động tiếp thu tin tức mà người khác đưa cho mà thôi.

Nền tảng muốn bạn nhìn thấy cái gì, vậy bạn liền nhìn thấy cái đó.

Nền tảng không muốn bạn nhìn thấy cái gì, vậy bạn tuyệt đối sẽ không bao giờ nhìn thấy cái đó.

Đám dân mạng đều là ngu.

Bọn họ bị thuần hóa, bọn họ nghe gió chính là mưa.

Những tư bản kia đang điều khiển tin tức, muốn đám ngu xuẩn này mắng ai thì đám ngu xuẩn này mắng kẻ đó.

Đây là một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Nếu như tiếp đó, SoftBank thật sự tiến hành đầu tư cho ByteDance.

Vậy tất cả mọi người sẽ không mắng bọn họ, mà sẽ quay đầu đi mắng tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh.

Vì sao?

Bởi vì tin tức ở trên mạng nói Giang Chu là người phát ngôn của tư bản hải ngoại.

Bởi vì tin tức nói tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh muốn hợp tác với SoftBank.

Những xí nghiệp kia chỉ là bị động tiếp thu đầu tư mà thôi.

Bởi vì người có quyền quyết định lớn nhất chính là tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh.

Mẹ nó, thủ đoạn thật là lợi hại.

Thế mà lại giả vờ mình là người bị hại trước.

Giang Chu xoa xoa huyệt thái dương, trong mắt lóe lên một tia lệ khí.

Nếu như hần không đoán sai, thì đám tư bản ở phía sau màn sẽ có hàng động càng cấp tiến hơn.

Bọn họ dự đoán rằng mình không thể làm gì cả.

Không có tiền, không có cách, không chiếm lý.

Đây dường như là một tử cục.

“Vũ Đình, sắp xếp cho tôi một chuyến xe, tôi muốn đi qua ByteDance.”

“Vâng sếp, có cần thông báo trước cho bọn họ không?”

“Thông báo một chút đi!”

Giang Chu đứng lên, cầm áo khoác đi ra cửa.

Ba giờ chiều.

Ánh nắng mặt trời mùa hè chiếu lên mặt đường nhựa.

Tiếng ve ầm ĩ inh ỏi giống như đang mở đại hội.

Thời tiết như vậy, đến chó cũng không chịu được chứ đừng nói là người.

Giang Chu ngồi xe đi thẳng đến ByteDance.

Nhìn qua thì tòa nhà này có khí thế hơn cái văn phòng nhỏ của Giang Chu bây giờ nhiều.

Tổng cộng ba mươi tầng, bề ngoài rất khí thế.

Có người nói bọn họ vừa mới lấy ra 5 tỷ để chuẩn bị xây một tòa nhà mới.

Ra tay hào phóng như vậy, coi như là cổ đông lớn nhất như tập đoàn Chu Tinh cũng không sánh nổi.

Sau khi vào cửa, hơi lạnh đập vào mặt.

Đại sảnh màu trắng thuần, còn có một loại mỹ cảm tràn đầy cảm giác khoa học kỹ thuật.

Bởi vì lúc đầu tư đã đến đây nhiều lần, nên Giang Chu cũng không cần nhìn kỹ.

Cùng lúc đó, có một đám người mặc âu phục đi về phía Giang Chu.

Trên người bọn họ còn treo thẻ làm việc, chức vị đều là quản lý cao tầng của nơi này.

Trên mặt bọn họ con treo nụ cười rục rờ, đi đến trước mặt Giang Chu rồi khom lưng.

“Chào Giang tổng.”

Giang Chu gật đầu: “Minh tổng đâu?”

“Ngài đến quá đột ngột, Minh tổng đang họp, chắc phải chờ một lát.”

Người nói chuyện là phó tổng giám đốc Dương Chấn của tập đoàn, trước kia là giám đốc điều hành.

Bây giờ chuyên môn dẫn dắt bộ môn ưu hóa số liệu và phép tính.

“Là như vậy à, thế thì dẫn tôi đi dạo một vòng xem sao.”

Dương Chấn gật đầu: “Mời ngài đi bên này.”

Giang Chu cất bước đi lên lầu dưới sự hướng dẫn của mọi người.

Thật ra thì tất cả mọi người đều hiểu vì sao Giang Chu lại đến đây.

Đơn giản chính là nhìn thấy tin tức ở trên internet, cho nên đến chất vấn thôi.

Thuận tiện nói đến chuyện bọn họ tiếp xúc với SoftBank, đem trận chiến ra ngoài ánh sáng.

Một xí nghiệp đặc tội với cổ đông lớn nhất của mình, đây là một hành vi rất không sáng suốt.

Đưa mình vào vũng nước đục này, cũng là một hành vi không sáng suốt.

Nhưng làm xí nghiệp chính là như vậy, bọn họ muốn lấy được càng nhiều hơn, liền phải nhịn đau mà chặt tay.

Vì sao bọn họ không muốn bị tập đoàn khổng lồ chế cở phần Chu Tinh khổng lồ chế nữa?

Bởi vì trước kia bọn họ thiếu đầu tư, nên đã đáp ứng rất nhiều điều kiện có vẻ như là bất công trong giai đoạn hiện tại.

Ví dụ như, Giang Chu có quyền phủ quyết với tất cả mệnh lệnh của công ty.

Đồng thời, hẳn cũng có quyền kết thúc bất cứ quyết sách nào của ByteDance.

Vậy vì sao bọn họ lại muốn hợp tác với người của SoftBank?

Bởi vì hiện giờ bọn họ đã phát triển lớn mạnh, có nhiều quyền phát biểu hơn.

Nói cách khác, bọn họ không quan tâm Chu Tinh kiếm tiền hay là SoftBank kiếm tiền.

Bọn họ là không muốn bị khống chế nữa.

Chương 843: Phải không ngừng cố gắng, để ông chủ có thêm chiếc xe sang trọng mới!

“Cái UI này làm kiểu gì thế này?”

“Không hợp cách!”

“Nghe tôi, đổi toàn bộ giao diện thành màu đen cho tôi.”

“...”

“Dừng dừng, dừng lại, cậu có biết làm hay không, không phải là loại đen này.”

“Tôi muốn là loại màu đen có bảy sắc cầu vồng, màu đen bình thường quá nhàm chán.”

Khi thang máy đi đến tầng 10, nơi bộ phận thiết kế.

Giang Chu vừa mới nhắc mắt nhìn qua, liền nhìn thấy Đinh Duyệt đang chỉ điểm giang sơn.

Đám Designer ở trước mặt Đinh Duyệt thì đang bối rối.

Tất cả đều tròn tròn mắt lên để nhìn, màu môi đã trắng bệch.

Anh ta đã sửa lại phương án thiết kế này mấy lần rồi, cũng đã nghe thấy rất nhiều yêu cầu kỳ lạ đến tận chân trời rồi.

Nhưng mà cái đồ chơi màu đen có bảy sắc cầu vồng này, thì là thứ mà làm cho anh ta thấy kỳ quái nhất.

“Đinh tổng...”

“Làm sao vậy?”

Designer nuốt nước bọt: “Cái gì gọi là màu đen có bảy sắc cầu vồng?”

Đình Duyệt nhú mày: “Cậu là Designer, thế mà cậu lại hỏi tôi?”

“Tôi... Tôi thật sự chưa được học qua cái này!”

“Thôi quên đi, cậu cứ nghĩ cho thật kỹ đi, không cần gấp, hoàn thành trong vòng một năm là được.”

“???” Designer tròn mắt lên: “Nhưng cái app này sẽ online vào tháng sau mà?”

Đình Duyệt nhất thời cau mày: “Tôi nói một năm liền một năm, làm nhanh liền đuổi việc!”

Designer kinh ngạc một lúc lâu, đột nhiên lại cảm thấy mình quá ngây thơ rồi.

Màu đen có bảy sắc cầu vồng căn bản chưa phải thứ kỳ quái nhất.

Thứ kỳ quái nhất chính là cmn ghét bỏ bọn họ làm việc quá nhanh.

Đây là lãnh đạo có lương tâm thế nào chứ?

Còn phải tìm các loại lý do để cho con họ lười biếng nữa.

Lượng công việc trong một tuần, lại dám kéo dài đến cả một năm.

“Đình tổng, nếu như không vội, vậy tôi có thể xin nghỉ ngày mai không?”

“Cậu xin nghỉ làm gì?”

Designer liếc đôi môi khô khốc: “Thật ra thì mẹ tôi vừa mới nằm viện, sắp phải giải phẫu, bởi vì công việc bận rộn nên tôi không có thời gian qua với mẹ.”

Đình Duyệt tròn mắt lên: “Sao không nói sớm, làm người phải lấy gia đình làm chủ, như thế này đi, lát nữa vào phòng tôi lấy giấy nghỉ phép.”

“Cảm ơn Đình tổng...”

“Anh bạn trẻ, không cần phải có gánh nặng trong lòng, cố gắng của anh chỉ làm cho ông chủ của anh có thêm chiếc xe sang trọng thôi, mệt mỏi sẽ làm cơ thể mình suy sụp, cần gì chứ?”

“Đình tổng nói rất đúng, cảm ơn Đình tổng...”

“Tin tưởng chị, mặc dù chị đây là lãnh đạo, nhưng chị vẫn đứng về phía các cậu.”

Đám quản lý cao tầng đang đứng ở cửa thang máy đều yên lặng khi nhìn thấy một màn này.

Nhất là vị phó tổng giám đốc Dương Chấn kia.

Khỏe miệng anh ta co quắp một cái, toàn thân đều có hơi mất trật tự.

Cái Designer này, đã là người thứ tám xin nghỉ trong tháng của bộ môn thiết kế.

Bảy người trước cũng đều là do Đình Duyệt phê chuẩn.

Hơn nữa, tất cả đều có số ngày nghỉ là bảy ngày, à không, ít nhất là bảy ngày.

Đáng hận nhất là, rõ ràng có vài Designer sống chết đều không muốn xin nghỉ.

Đình Duyệt liền phê cho nửa tháng, nói thêm một câu thì thêm một ngày.

Nguyên do là bởi vì, kéo tiến độ công việc chậm lại.

“Đình tổng, đã lâu không gặp!”

“A..., Giang tổng, đã lâu không gặp, dạo này có khỏe không?”

Trong lúc nói chuyện, Giang Chu cất bước đi qua bắt tay với Đình Duyệt.

Hai người trao đổi ánh mắt, rồi nhìn nhau nở nụ cười xán lạn.

“Làm rất tốt!” Giang Chu nhỏ giọng nói: “Nghe nói đám người bên này sắp điên lên vì bà rồi à?”

Đinh Duyệt nhin không được mà nhếch mép lên: “Không cần sùng bái tôi, đây chỉ là thiên phú.”

“Cảm giác làm lãnh đạo thế nào?”

“Thoải mái, tháng này tôi đã phê chuẩn cho hơn 30 người nghỉ, để cho tất cả bọn họ nghỉ phép có lương.”

“Bà định cho cả tòa nhà này nghỉ luôn à?”

Đinh Duyệt lắc đầu: “Tôi chỉ muốn đám nhân viên làm thêm giờ suốt đêm kia có thể nghỉ ngơi nhiều hơn trong thời gian tôi ở đây thôi, ông không biết thì thôi, hôm trước còn có nhân viên đã té xỉu vì tăng ca đấy.”

Giang Chu không khỏi giơ ngón tay cái lên: “Bà là lãnh đạo có lương tâm nhất mà tôi từng thấy đấy.”

“Thật sao? Vậy thì cảm ơn ông.”

Đinh Duyệt chép miệng một cái, rồi quay người lại, bắt đầu giày vò bị Designer tiếp theo.

Giang Chu nhìn thấy màn này, liền thở phào nhẹ nhõm.

Hắn vẫn sợ Đinh Duyệt đây sẽ đầu đó lung tung, như vậy sẽ không chỉ tạo thành nhiều mâu thuẫn, mà còn bị toàn bộ công ty xa lánh.

Mặc dù lòng dạ của Đinh Duyệt khá rộng lớn, nhưng cảm giác bị xa lánh sẽ không dễ chịu chút nào.

Nhưng không ngờ Đinh Duyệt lại thích ứng nhịp điệu nhanh như vậy.

Hơn nữa, còn tìm được một phương pháp cao nhất mà ngay cả mình còn không tìm được.

Phương pháp gì?

Đương nhiên là một bên quan tâm nhân viên, một bên kéo dài tiến độ công việc rồi.

Nói như vậy, đám quản lý cao tầng của ByteDance sẽ có oán niệm rất lớn với Đinh Duyệt.

Nhưng ít nhất thì đám người dưới cơ sở đều sẽ rất thích người lãnh đạo như Đinh Duyệt.

Cái này gọi là phân hóa nội bộ.

Chương 844: Anh phải chủ động giải thích với tôi, mà không phải tôi hỏi anh!

Đinh Duyệt lấy sức một mình để chặn ngang vào giữa nhân viên và lãnh đạo của công ty.

Dẫn dắt nhân viên phản đối tăng ca, cho nhân viên nghỉ ngơi có lương.

Đây không nghi ngờ gì là để cho nhân viên đứng ở phía đối mặt với tầng quản lý.

Sau khi loại hành vi này hình thành bầu không khí, nhất định các nhân viên sẽ vô thức bài xích tăng ca.

Ngoại trừ đám người ngu xuẩn ra, thì tất cả mọi người sẽ cho rằng loại lãnh đạo như Đinh Duyệt là tốt nhất.

Kể từ đó, mâu thuẫn trong nội bộ tập đoàn sẽ trở nên gay gắt.

Dù cho vài ngày nữa là Đinh Duyệt sẽ rời đi, nhưng cái mâu thuẫn này vẫn sẽ từ từ lên men.

Đợi đến khi tăng ca cả đêm, tất cả các nhân viên đều sẽ cảm giác được, nếu như có Đinh tổng ở đây thì tốt.

Cứ như vậy, tình cảm của nhân viên cấp thấp sẽ có khuynh hướng nghiêng về phía tập đoàn Chu Tinh.

Trái lại thì bọn họ sẽ cảm thấy ByteDance mới là hung thủ nghiền ép bản thân mình.

Quả nhiên, người vào được đại học Thượng Kinh, không ai là người có tài trí bình thường cả!

“Dương tổng, anh cảm thấy con người của Đinh tổng thế nào?”

Giang Chu rời khỏi bộ thiết kế, liếc mắt nhìn Dương Chân ở trong thang máy.

Dương Chân không khỏi hít sâu một hơi khi nghe thấy vấn đề này.

“Đinh tổng... rất quan tâm đến nhân viên của chúng ta, nhưng dường như năng lực nghiệp vụ không quá tốt.”

Giang Chu mỉm cười: “Không phải người nào ở tầng quản lý chúng ta cũng sẽ hiểu kỹ thuật.”

Khóe miệng Dương Chấn run rẩy vài cái: “Giang tổng nói rất đúng.”

“Vì sao anh có vẻ không quá tình nguyện? Có phải Đinh tổng đã gây rắc rối gì cho công ty không?”

“Vậy thì không, chủ yếu là ngày nào Đinh tổng cũng mở cuộc họp, làm cho vài đồng nghiệp hơi oán trách.”

“Ngày nào cũng mở họp à?”

Dương Chấn gật đầu: “Có việc to việc nhỏ gì cũng họp, ngày hôm qua có nhà vệ sinh bị hỏng thì cũng phải mở họp.”

Giang Chu không khỏi cười thành tiếng: “Hết cách rồi, con người của Đinh tổng vẫn luôn rất chăm chú vào công việc.”

“Đúng vậy, chúng tôi đều... rất bội phục tính cách cẩn thận và tỉ mỉ của Đinh tổng.”

Đúng lúc này, cửa thang máy lại bị mở ra lần nữa.

Mọi người đi đến tầng cao nhất của công ty.

Dương Chấn đưa tay: “Giang tổng, Minh tổng đã họp xong, đang chờ ngài ở trong phòng.”

Giang Chu gật đầu: “Tìm người pha cho tôi chén trà, lại mua cơm đi.”

“Mua cơm?”

“Tôi mà Minh tổng phải ôn chuyện một chút, có lẽ đến chiều cũng không ra đâu.”

Dương Chấn nghe thấy câu này liền nuốt nước miếng.

Anh ta nhận ra, hình như lời nói của Giang Chu còn ẩn chứa vẻ giận dữ.

Bên cạnh văn phòng của tổng giám đốc là phòng họp.

Có điều, cái phòng họp này không quá lớn, mỗi lần chỉ có thể ngồi ba năm người.

Nhưng nếu là phòng họp chuyên dụng của tổng giám đốc, vậy không phải người nào cũng có thể đi vào.

Cho nên, lúc này nó đã trống rỗng.

Giang Chu mở cửa bước vào phòng, trong phòng có bày hai hàng ghế sa lon màu đen bằng da thật.

Ở giữa là một bàn trà được điêu khắc từ một khối gỗ lim nguyên miếng.

Lúc này, tổng giám đốc Trương Minh đang ngồi nói chuyện phiếm với một người đàn ông trung niên.

Tướng mạo của người đàn ông trung niên này giống như là con lai.

Hốc mắt tương đối sâu, mũi cũng tương đối cao, nhưng môi rất mỏng.

Đây là đặc trưng của người Caucasus điển hình, hơn nữa còn rất rõ ràng.

Hai người nhìn thấy Giang Chu đi vào phòng liền đứng dậy, khuôn mặt tươi cười chào đón.

“Giang tổng, đã lâu không gặp.”

Giang Chu mỉm cười, nhìn Trương Minh đưa tay ra: “Vừa mới đi vệ sinh, không cẩn thận tiều vào tay, chưa rửa.”

Mặt Trương Minh cứng đờ, nhưng chẳng mấy chốc đã khôi phục bình thường: “Ngài thật biết nói đùa.”

“Ha ha ha, chính là điều tiết bầu không khí một chút thôi, tránh cho mọi người khẩn trương, ngồi đi, không nên khách khí.”

“Được được được...”

Trương Minh ngồi được phân nửa, mông còn chưa chạm vào ghế, thì cả người đã cứng lại vì kinh ngạc.

Cmn, cái gì gọi là không nên khách khí???

Rõ ràng mình mới là chủ nhân của nơi này mà?

Giọng khách át giọng chủ này cũng quá rõ ràng rồi chứ?

Có điều... nói thế nào thì Giang Chu vẫn đang là cổ đông lớn nhất của công ty.

Giang Chu nói như vậy cũng không có gì quá đáng cả.

Bởi vậy, ba người thản nhiên ngồi xuống ghế sa lon.

“Minh tổng, vị này là?”

Trương Minh ho khan một tiếng: “Đây là Charles, là một người bạn cũ của tôi.”

“Giang Chu gật đầu: “Charles tiên sinh, xin chào.”

“Giang tiên sinh, xin gào.”

Giang Chu vô cùng khách khí mà khoát tay: “Tôi không phải gào, nếu anh muốn gào thì cứ gào.”

Charles trợn tròn mắt, có chút mờ mịt mà nhìn về phía Trương Minh.

Trình độ tiếng phổ thông của anh ta không cao lắm.

Đối thoại bình thường thì không có vấn đề, nhưng hiển nhiên là nghe không hiểu mấy từ đồng âm kiểu này.

Vì vậy, Trương Minh vội vàng mở miệng giải thích.

“Ý của Giang tiên sinh là, xin chào, tôi rất tốt.”

“Abc zxy...”

Giang Chu vốn đang định cầm chén trà lên, nhưng khi nghe thấy câu này thì tay không khỏi hơi chậm lại.

Nhưng hắn không nói gì, cầm chén trà lên rồi uống một ngụm.

Chương 845: Anh phải chủ động giải thích với tôi, mà không phải tôi hỏi anh! (2)

Lúc này, Trương Minh quay đầu nhìn về phía Giang Chu.

“Giang tổng, dạo này Đinh tổng rất sinh động ở công ty, các nhân viên cũng có đánh giá rất cao với Đinh tổng.”

Giang Chu lộ ra nụ cười xán lạn: “Tôi đã nghe nói rồi, Đinh tổng là một nhân tài, đã trợ giúp rất nhiều cho xí nghiệp của chúng ta.”

Trương Minh gật đầu: “Đúng vậy, gần đây chúng ta có năm hạng mục, nhưng không có cái nào qua được cửa ải của Đinh tổng.”

“Con người của Đinh tổng chính là như vậy, làm việc quá nghiêm khắc.”

“Nghiêm khắc một chút cũng tốt, ít nhất thì cũng có thể giảm bớt phiền phức.”

Giang Chu gật đầu: “Xem ra Minh tổng rất hài lòng với Đinh tổng, tôi vốn muốn rút Đinh tổng về, hiện giờ xem ra chỉ có thể nhịn đau cắt thịt rồi.”

Tay Trương Minh run lên một cái: “Giang tổng, ý của ngài là?”

“Sau này sẽ để Đinh tổng thường trú ở bên này, anh phải chiêu cố tốt đại tướng của tôi đấy nhé.”

“Cái này... Cái này thì không đến nỗi, làm sao tôi có thể nhẫn tâm cướp thủ hạ của ngài chứ.”

Giang Chu vội vàng khoát tay: “Cái gì mà anh với tôi? Tôi là cổ đông lớn nhất của ByteDance, trợ giúp xí nghiệp là chuyện nên làm mà.”

Khóe miệng Trương Minh co quắp một cái: “Vậy... vậy tôi sẽ không khách khí.”

“Khách khí cái gì, bên tôi còn có mấy người quản lý cũng không kém, có cần tôi phải qua luôn không?”

“Không cần không cần! Một người như Đinh tổng đã thắng mười triệu người rồi.”

Giang Chu ra vẻ kinh ngạc: “Minh tổng đánh giá Đinh tổng cao như vậy à? Vậy thì tôi nhất định phải dặn dò Đinh tổng cố gắng rồi.”

Trương Minh a một tiếng, giọng nói còn mang theo một tia run rẩy: “Cũng không cần quá cố gắng, vẫn là thân thể quan trọng hơn...”

“Minh tổng yên tâm đi, Đinh tổng sẽ hiểu thôi.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Giang Chu uống chén trà, nhìn về phía Charles: “Nghe nói bên chỗ Charles tiên sinh rất tốt, tôi vẫn muốn đi qua đó chơi, không biết Charles tiên sinh có thể đề cử cho vài nơi không?”

Charles nở nụ cười xán lạn: “Có thể đi Thiên Thảo Tự, núi Phú Sĩ, hoặc là ...”

“A, bên phía chỗ các anh có nhiều nơi chơi phết nhỉ.”

“Đúng vậy đúng vậy, có rất nhiều phong cảnh đẹp.”

Charles vẫn nở nụ cười xán lạn như cũ, hình như không nhận ra Giang Chu đang châm chọc.

Có điều, sắc mặt Trương Minh đã âm trầm đi không ít, thậm chí còn không lên tiếng nữa.

“Charles tiên sinh, ngài là thổ dân ở đó à?”

“Thỏ...heo?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Không phải không phải, không phải heo, nào có ai khen mình như thế, tôi nói là ngài ra đời ở đó sao?”

Lúc này Charles mới nghe rõ: “Đúng vậy, Giang tiên sinh, tôi sinh ra ở Saitama.”

“Đồng hương của Crayon Shin chan à...” (cậu bé bút chì)

“Coi như là vậy, Giang tiên sinh thật sự là hài hước.”

“Tôi còn có một vấn đề, muốn gia nhập một công ty lớn như SoftBank là một chuyện rất khó khăn, nên chắc bằng cấp của ngài rất cao nhỉ?”

Charles có hơi kinh ngạc: “Giang tiên sinh, sao ngài biết tôi đến từ SoftBank?”

Giang Chu lộ ra nụ cười nhạt: “Tôi đã điều tra về các anh từ lâu rồi.”

“Tôi không hiểu nhiều lắm, Trương tiên sinh, ý của Giang tiên sinh là?”

“A, không có gì.” Trương Minh nhìn về phía Charles, nháy mắt: “Charles, hôm nay chúng ta dừng lại ở đây đi, tôi và Giang tổng còn có chuyện cần làm.”

Hình như Charles cũng phát hiện ra chuyện không thích hợp, vì vậy liền gạt đầu: “Nếu là việc tư thì tôi sẽ không quấy rầy nữa.”

“Được rồi, Charles tiên sinh, đi thông thả, hôm nào tôi sẽ đích thân đến thăm ngài.”

“Được rồi, Trương tiên sinh, tạm biệt.”

Charles cầm túi công văn của mình lên, cúi chào rồi nói tạm biệt, sau đó quay người rời khỏi phòng họp, cũng tiện tay đóng cửa lại.

Lúc này, bầu không khí trong phòng bỗng nhiên hơi ngưng kết.

Nơi này đã không còn tiếng nói chuyện, có vẻ như rất yên lặng.

Nhưng trường hợp này cũng không xấu hổ.

Bởi vì không phải là bọn họ không có chuyện để nói, mà là chưa nghĩ ra nên nói thế nào.

Lúc này, Trương Minh nâng chén trà lên uống một hớp.

Giang Chu cũng thuận tay cầm một cuốn tạp chí ở bên cạnh lên, bắt đầu lật xem.

Bọn họ đều là cao thủ trong giới này.

Luận bình tĩnh thì không ai thua ai cả.

Mãi cho đến năm phút sau, bình trà cũng đã sắp hết rồi.

Nhưng hai người bọn họ vẫn không hề nói một câu nào.

Trương Minh vẫn đang lén lút quan sát Giang Chu.

Chủ yếu là xem vẻ mặt và sắc mặt của Giang Chu.

Nhưng thái độ của đối phương vẫn thản nhiên như không, ánh mắt thâm sâu khó dò, căn bản là không nhìn ra cái gì.

Đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên đứng dậy, đi về phía cửa phòng họp.

Trương Minh hơi sững sờ một chút, liền đứng dậy.

“Giang tổng, ngài chờ một chút.”

Giang Chu hơi quay người lại: “Làm sao vậy? Không phải không có chuyện gì sao, tôi về nhà đi ị đây.”

Trương Minh yên lặng nửa ngày: “Không phải ngài có chuyện muốn nói với tôi sao?”

“Quả thật là có.”

“vậy ngài cứ nói thẳng là được.”

Giang Chu mỉm cười, bỗng nhiên đá đổ cái bàn trà.

Một tiếng rầm vang lên ở trong phòng họp yên tĩnh.

Lúc này, giọng nói của Giang Chu mới bắt đầu vang lên, giọng nói giống như là muốn ăn thịt người vậy.

“Họ Trương, tôi cmn là cổ đông lớn nhất của ByteDance, có một số việc phải là do anh giải thích với tôi, mà không phải chờ tôi hỏi.”

Chương 846: Quá khó khăn, vẫn là sinh con đơn giản hơn!

Tí tách.

Sau khi bàn trà điều khắc từ gỗ lim bị đổ.

Ấm trà đập xuống đất rồi vỡ vụn, nước trà chảy dọc theo bàn trà xuống đất.

Trong chốc lát, cái ghế sa lon mà Charles vừa ngồi đã ướt một mảng.

Trương Minh nhìn thấy một màn này, liền yên lặng một lúc lâu.

Hắn không ngờ Giang Chu lại bỗng nhiên trở mặt như vậy.

Nhìn qua thì có vẻ như rất dọa người.

Nhưng mà... vô dụng.

Điều này chứng tỏ là Giang Chu đã ... gấp rồi đúng không?

Gấp rồi thì dễ làm.

Gấp rồi chúng tỏ chuyện này thực sự đã uy hiếp đến Giang Chu.

Trương Minh xoa xoa tay, trên mặt lộ ra nụ cười mỉm.

“Chu Tinh chỉ có 37% cổ phần, chứ không phải không chế tuyệt đối.”

“Cho nên từ tháng một đến giờ, ngày nào tôi cũng xem báo cáo tài vụ, cuối cùng cũng tìm được hành vi phạm quy của các cậu.”

“Nhưng tôi biết, chỉ dựa vào mình tôi là không thể nào giải quyết được cậu.”

“Có điều, SoftBank đã thu mua không ít cổ phần, cộng lại cũng hơn 10% rồi.”

Giang Chu không khỏi cười nhạt một tiếng: “Các anh muốn mở đại hội cổ đông, lấy hành vi phạm quy kia để bãi miễn quyền phủ quyết của tôi?”

Trương Minh gật đầu: “Đến khi cậu không có quyền phủ quyết, tôi có thể liên hợp những cổ đông còn lại, chính thức mời SoftBank tiến hành đầu tư.”

“Anh đừng quên, trong hợp đồng của chúng ta có viết một điều khoản, chỉ có cổ đông có cổ phần cao hơn tôi cùng biểu quyết, khi đó các anh mới có tư cách thủ tiêu quyền lợi của tôi.”

“Đương nhiên là tôi nhớ.”

Giang Chu hơi cau mày: “Anh còn chiếm được cổ phần từ trong tay người khác à?”

Trương Minh yên lặng một lát rồi ngẩng đầu lên: “Không biết cậu có nhớ hay không, trong công ty còn có bốn cổ đông ẩn danh.”

“Bốn người đó đều là người của anh à?”

“Coi như là vậy đi!”

Giang Chu nhin không được mà a một tiếng: “Trước khi anh tiếp nhận đầu tư của tôi thì đã nghĩ đến một bước này rồi à?”

Trương Minh mỉm cười: “Làm việc, dù sao cũng phải suy tính đường lui mà.”

“Nhưng mà anh đừng quên, coi như đại hội cổ đông thu hồi quyền lợi của, thì tôi vẫn là cổ đông lớn nhất của công ty.”

“SoftBank đã đồng ý với tôi, có thể dùng phương thức tăng đầu tư để pha loãng cổ phần của cậu.”

“Sau đó gia tăng cổ phần của các anh?”

“Đúng vậy.”

Giang Chu yên lặng nửa ngày: “Nội tâm của anh cmn còn bản hơn cả tôi.”

Trương Minh giang tay ra: “Quá khen.”

“Đừng quá tự tin, anh cho rằng tôi không có chuẩn bị gì ở sau à?”

“Tôi cảm thấy cậu không có, nhưng cho dù là có, thì tôi vẫn cảm thấy cần phải đánh cược một lần.”

“Đánh bạc là phạm pháp.”

Trương Minh ngược mắt lên: “Tôi đã điều tra tài sản của cậu từ lâu rồi, SoftBank căn bản là không cho rằng cậu có uy hiếp.”

Giang Chu nhin không được mà vỗ đầu của mình: “Quá cmn coi thường người, các người thực sự coi tôi là một tên nghèo đói à?”

“Giang tổng, ngài là Bá Nhạc của tôi, nếu như trước kia không có đầu tư của ngài, có lẽ tôi đã không kiên trì được đến bước này.”

“Cho nên anh muốn làm thịt Bá Nhạc của mình?”

“Biện pháp tốt nhất là anh chủ động buông tha quyền phủ quyết, bán một bộ phận cổ phần, như vậy thì mọi người vẫn có thể cùng kiếm tiền.”

“Kiếm cái con bà nó, ông đây có chết cũng không chịu thua, huống hồ, anh cũng không thành công dễ dàng như vậy đâu.”

Sau khi rời khỏi phòng họp, Giang Chu nhàn nhã đi vào trong thang máy.

Trên gương mặt của hắn vẫn treo một nụ cười lạnh nhạt và xán lạn.

Nhìn qua thì thái độ của hắn không có chút hoảng sợ nào, thậm chí còn có hơi kiêu ngạo.

Lúc này, Dương Chấn ở cách đó không xa không khỏi nhíu mày.

Động tĩnh ở trong phòng họp quá lớn, hiển nhiên là Minh tổng đã ngã bài với Giang Chu.

Nhưng mà vì sao trên mặt Giang Chu vẫn không có chút u sầu nào, thậm chí còn có hơi thông dong nhàn nhã?

Chẳng lẽ Giang Chu còn có giữ lại chiêu gì đó, vẫn chưa từng phóng ra?

Nếu là như thế, vậy thì Giang Chu giấu cũng quá sâu rồi.

Có điều, chuyện này là không thể nào.

Minh tổng đã âm thầm điều tra hơn nửa năm, cũng không đến mức bị Giang Chu lừa gạt mới đúng.

Vậy... vậy vì sao Giang Chu lại thản nhiên như vậy?

Cùng lúc đó, Giang Chu đi thang máy xuống tầng một.

Kết quả còn chưa ra ngoài, liền tình cờ gặp mặt Đinh Duyệt vừa đi ăn cơm về.

A?

Giang Chu khốn kiếp này còn đang hát?

Chẳng lẽ giải quyết xong rồi à?

“Giang Chu!”

“Đinh tổng, làm sao vậy?”

“Xong chuyện rồi à? Bọn họ phục rồi à?”

“không có, triệt để vạch mặt rồi.”

Đình Duyệt có chút buồn bực, thế là hơi nheo mắt lại: “Vạch mặt mà ông lại vui vẻ như vậy à, nhất định là ông có chuẩn bị rồi đúng không?”

Giang Chu cười ha ha: “Tôi làm gì có chuẩn bị gì chứ?”

“Vậy tại sao ông lại ung dung như vậy?”

“Không ung dung thì làm gì? Chẳng lẽ cầu xin hay khóc lóc à, vậy chẳng phải là để cho bọn họ chê cười sao?”

Mặt Đình Duyệt đầy nghi ngờ, quan sát Giang Chu một lát:

“Không đúng, ông đang gạt tôi, chắc chắn là ông có chuẩn bị từ trước rồi.”

“???” Trán Giang Chu đầy dấu chấm hỏi: “Tôi còn không biết tôi có chuẩn bị gì, thế mà bà lại biết?”

Chương 847: Quá khó khăn, vẫn là sinh con đơn giản hơn! (2)

Đình Duyệt cũng không hiểu lắm: “Thế nhưng mà ông giỏi nhất là gạt người khác, cho nên tôi cảm thấy chắc chắn là ông đang đào bẫy cho người ta.”

“Bà nghĩ nhiều.”

“Không phải sao?”

“Đào bẫy, cũng phải đào bẫy đủ lớn mới có tác dụng.” Giang Chu thở dài: “Một con kiến nhỏ, có đào một cái bẫy to gấp 10 lần mình, nhưng có thể đối phó một con voi sao?”

Sau khi nghe xong, Đình Duyệt không khỏi hơi luống cuống tay chân: “Thảm như vậy thật à?”

“Mẹ kiếp, bị chơi một vố, sao phản diện mà tôi gặp lại không ngu xuẩn giống như mấy tiểu thuyết mạng nhỉ?”

“Không cho phép ông nhục nhã tiểu thuyết mạng!”

Giang Chu nhìn thoáng qua Đình Duyệt: “Suýt nữa thì quên bà là người yêu thích tiểu thuyết mạng.”

Đình Duyệt thở dài: “Ông cũng đừng quá khó chịu, chờ tôi lôi kéo nhân viên của nơi này, rồi chúng ta làm một app nhái, chơi chết bọn họ.”

“Ồ, vậy tôi phải cảm ơn bà rồi.”

“Bây giờ ông định làm gì?”

“Trở về tìm Phùng Tư Nhược, tìm vui thôi.”

“Còn tôi thì sao?”

“Bà tiếp tục ở đây đi, có thể cho thêm một số người nữa nghỉ phép có lương đi.”

“Được rồi!”

Giang Chu hít sâu một hơi, cất bước đi ra khỏi tòa nhà.

Đúng là tử cực mà.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình cảnh khó khăn như vậy.

Thương giới quả nhiên là nguy hiểm mà, không cẩn thận một chút là thua đến nhảy lầu luôn.

Có điều, coi như cuối cùng hắn bán hết của phần của ByteDance, thì cũng kiếm được một khoản kha khá.

Nhưng mà chính là cmn rất khó chịu.

Mình không muốn cũng được, nhưng làm sao có thể cho phép người ta cướp của mình được?

Con tức này không thể nuốt trôi được, phải nghĩ biện pháp khác.

Ba giờ chiều, trong phòng tự học trên tầng cao nhất của thư viện.

Giang Chu và Phùng Tư Nhược ngồi đối diện nhau.

Cả hai người đều cầm sách, một bên cau mày một bên thì cắn bút.

Đương nhiên là Giang Chu đang suy nghĩ kế sách phá cục.

Mà Phùng Tư Nhược thì đang suy tính chủ đề của tiết văn hóa lớp.

Hai người, ta viết một chữ người viết một chữ.

Nhìn qua đúng là rất có ăn ý giữa tình nhân.

“Mẹ kiếp, việc này còn khó khăn hơn cả chuyện sinh con nữa.”

Phùng Tur Nhược nghe thế liền ngẩng đầu lên, rồi rất tán thành mà gật đầu.

Giang Chu vút bút qua một bên, đưa tay nắm tay Phùng Tur Nhược rồi kéo nàng ra ngoài.

“Làm gì nha?”

“Không nghĩ nữa, đi sinh con thôi.”

Sau khi ra khỏi thư viện, hai người đi xuyên qua sân trường.

Sau đó tìm một chiếc ghế dài bên hồ gần rừng liễu, hai người ngồi xuống.

Lúc này, trên mặt Phùng Tur Nhược tràn đầy khẩn trương.

Sinh con... phải ở chỗ này sao?

Hình như không hay lắm đâu.

Có thể từ chối không?

Phùng Tur Nhược nghĩ đến đây, không khỏi nhìn Giang Chu với ánh mắt đáng thương.

Đôi mắt trong suốt hơi chớp chớp, lông mi khẽ run lên.

“Làm sao vậy?”

“Về nhà sinh con có được không nha, ở đây sẽ bị con kiến cắn mông...”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Đương nhiên là về nhà sinh con rồi, anh cũng không thích chơi ngoài trời.”

Phùng Tur Nhược hơi sững sờ: “Vậy ... vậy bây giờ làm gì nha?”

“Chỉ kéo em ra ngoài giải sầu một chút thôi, lẽ nào em cho rằng anh sẽ làm gì em ở chỗ này à?”

“Ồ, thì ra là như vậy...”

Giang Chu nhìn Phùng Tur Nhược với ánh mắt khó tin: “Tại sao mặt em lại hiện lên vẻ mất mát vậy?”

Phùng Tư Nhược lập tức hoảng hốt mà lắc lắc bàn tay nhỏ:
“Không có không có, ko phải mất mát.”

“Ừm?”

“Em biết đạo này anh rất buồn phiền...”

Giang Chu ôm nàng ngồi lên đùi mình: “Đình Duyệt nói cho em biết à?”

Phùng Tư Nhược do dự một chút rồi gật đầu: “Đình Duyệt nói là anh bị đám người nước ngoài bắt nạt.”

“Miệng Đình Duyệt thật cmn nhanh, không đeo thắt lưng à?”

“Là em lo lắng cho anh, nên nhất định phải hỏi...”

“Lo lắng thì không cần lo lắng, làm ăn mà, ai mà không bị đâm sau lưng chứ, nhưng chỉ là thấy khó chịu thôi.”

“Vậy... vậy phải làm thế nào mới không khó chịu nha?”

Giang Chu kinh ngạc nhìn nàng, bỗng nhiên lại nhếch mép lên: “Hay là em để anh đánh một trận, như vậy có thể anh sẽ vui vẻ.”

Phùng Tư Nhược bỗng nhiên nhếch chân lên, rất nghiêm túc mà nhìn Giang Chu: “Không... không cho phép đánh mông!”

“Trời ạ, Phùng Tư Nhược, em lại học được bản lĩnh nữa rồi à, còn đoán được cả suy nghĩ của anh nữa hả?”

“A? Không nên không nên không nên!”

“Em có biết rằng, có một vài suy nghĩ mà đã xuất hiện thì rất khó biến mất không?”

“Giang Chu thôi, anh lại muốn bắt nạt em...”

Giang Chu đặt nàng nằm ngang trên đùi, không cho phép từ chối luôn.

Sau đó, hẩn nhẹ nhàng nâng tay lên, rồi đánh hai cái vào mông nàng.

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược đập đập bàn chân nhỏ, giãy dụa hai cái.

Sau đó lại dùng giọng nói nhỏ bé để hừ hừ hai tiếng, biểu đạt sự bất mãn của mình.

Dĩ nhiên, trong tình yêu thì đánh là thân mà mắng là yêu.

Cho nên Giang Chu cũng không có khả năng đánh thật.

Hắn chỉ hơi khom lòng bàn tay lại, để có thể tạo ra âm thanh vang hơn mà thôi.

Chương 848: Quá khó khăn, vẫn là sinh con đơn giản hơn! (3)

“Có thấy thoải mái hơn chút nào không?”

“Ừm, đúng là đã vui vẻ hơn rất nhiều rồi.”

Phùng Tư Nhược cắn môi: “Vậy anh... anh đánh tiếp đi.”

Giang Chu đưa tay ôm nàng vào trong lòng: “Không cần, anh biết em muốn anh vui vẻ, nhưng làm như vậy thì không giải quyết được gì.”

“Vậy phải làm sao nha?”

“Quay lại làm tiểu nhân, rồi đâm chết bọn họ.”

“Có tác dụng sao?”

Giang Chu nhìn về phía trước: “Chắc là vô dụng, bằng không thì anh đã trở thành nhà giàu nhất thế giới từ lâu rồi.”

Phùng Tư Nhược tựa trong ngực Giang Chu, quơ quơ hai chân: “Em không dùng nhiều tiền... Em rất dễ nuôi...”

Giang Chu không khỏi hơi động lòng, nhẹ nhàng ngán cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại.

Lúc này, Phùng Tư Nhược ngoan ngoãn rúc vào trong ngực của hắn, chậm rãi nhắm mắt lại.

Giữa trưa ngày hôm sau, sau khi rời khỏi tòa nhà dạy học.

Giang Chu dẫn Phùng Tư Nhược đi ăn cơm ở nhà ăn.

Chỉ là còn chưa ăn được ai miếng, Đinh Duyệt bỗng nhiên gửi một tin nhắn SMS đến.

Theo như lời nói của Đinh Duyệt, tất cả đoàn đại biểu của SoftBank đã xuất hiện trong ByteDance vào ngày hôm nay.

Tổng cộng có mười tám người, không thiếu một ai.

Nếu như Trương Minh và Charles gặp mặt với danh nghĩa là bạn cũ.

Như vậy 18 người đều đến đông đủ rồi, hàm nghĩa trong đó không cần nói cũng biết.

Xem ra ngày hôm qua vạch mặt, đã cho bọn họ can đảm để đánh đến cùng rồi.

Bọn họ không đánh diễn trò nữa, mà thẳng thắn luôn, làm tất cả mọi chuyện cho xong xuôi luôn.

Nói là vô mề không sợ sứt cũng tốt, nói là không sợ hãi cũng được.

Nói tóm lại, bọn họ không muốn tiếp tục lá mặt lá trái nữa.

“Mẹ kiếp, còn kiêu hơn cả mình.”

Giang Chu đọc nội dung tin nhắn xong, không khỏi bắt đầu hùng hù hỏ hỏ.

Từ khi trọng sinh đến giờ, đây là nguy cơ đầu tiên mà hắn không tìm ra biện pháp để phá giải.

Cũng là lần đầu tiên hiểu được bốn chữ ‘lòng người không giả’ này.

Cơ hội phá cục ở nơi nào? Rốt cuộc thì cơ hội phá cục nằm ở nơi nào?

Chẳng lẽ ông đây trọng sinh xong mà còn không có một chút may mắn nào của Khí Vận Chi Tử à?

Giang Chu hít sâu một hơi, nhất thời lại không muốn ăn nữa.

Thế là sau khi ăn cơm trưa xong, hai người lại đi vào rừng cây nhỏ.

Sau đó, cái mông của Phùng Tư Nhược lại phải ‘chịu khổ’.

Có điều, Phùng ngọc manh cũng hiểu, Giang Chu thật sự là đang rất buồn phiền.

Cho nên nàng không dám phản kháng, cũng không dám hỏi.

Toàn thân nàng đều trở nên đáng thương và bất lực, chỉ biết hừ hừ vài tiếng.

Cùng lúc đó, trong tòa nhà tổng bộ của ByteDance.

Đoàn đại biểu 18 thành viên của SoftBank đã được mời vào phòng họp ở tầng 12.

Mà Trương Minh và một đám quản lý cao tầng khác thì đều ngồi ở trong phòng họp.

Mấy chục người bắt đầu trò chuyện vài câu bằng tiếng Anh.

Đại khái chính là: “How are you?”

“I am fine, thank you, and you?”

Ngay sau đó, cuộc họp mới bắt đầu thảo luận về đề tài chính.

Đề tài này chính là bắt tay nhau kiểm chế cổ phần của tập đoàn Chu Tinh, trực tiếp thay đổi kết cấu cổ quyền của ByteDance.

Trong đó, có một ít người cẩn thận vẫn cho rằng Giang Chu sẽ có hành động nào đó, không thể không phòng.

“Người này dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, hai năm đã kéo được trăm tỷ, tuyệt đối không phải là một kẻ ngu.”

“Không sai, người như vậy, tuyệt đối sẽ không chịu thua đơn giản đâu.”

“E rằng người này còn có chuẩn bị ở sau, chờ chúng ta hành động thì mới bắt đầu ra chiêu.”

Trương Minh không khỏi cười nhẹ khi nghe thấy mấy câu này.

Sau đó, anh ta lấy một bản tài liệu ra, đặt lên trước mặt đoàn đại biểu.

“Giang Chu đúng là không phải một tên ngu, nhưng cục diện bây giờ đã là tử cục, dù có là thiên tài thì cũng phải bó tay chịu trói.”

“Trong tay Giang Chu không có nhiều tài chính, muốn đốt tiền với SoftBank thì chính là lấy trứng chọi đá.”

“Mà ByteDance không phải hạng mục có lợi nhuận duy nhất ở dưới cờ tập đoàn Chu Tinh, trong tay Giang Chu còn có Kinh Đông, iQiyi, Tiểu Hồng Thư...”

“Cho nên coi như Giang Chu mất khổng chế với ByteDance, thì vẫn có thể kiếm được rất nhiều tiền.”

“Căn cứ vào tình hình này, tôi cho rằng Giang Chu tuyệt đối sẽ không có can đảm để cá chết lưới rách đâu.”

Đoàn đại biểu nghe Trương Minh nói xong, bắt đầu lật tài liệu ra xem.

Sau đó bọn họ lại châu đầu ghé tai để thảo luận một phen, cuối cùng cũng gật đầu.

Trương Minh nhìn thấy một màn này, không khỏi nở một nụ cười tự tin.

Anh ta đã chuẩn bị cho khoảnh khắc này từ khi anh ta tiếp nhận đầu tư của tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh rồi.

Lại chuẩn bị thêm hơn một năm, vụng trộm động tay chân vào báo cái tài vụ.

Hiện giờ lại kéo SoftBank đến trợ giúp.

Nhất định là có thể đuổi tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh ra khỏi cửa.

Hơn nữa, Trương Minh còn cho rằng, thật ra thì Giang Chu này chỉ hơi may mắn một chút mà thôi.

Còn trong giới thương nghiệp này, Giang Chu hoàn toàn chẳng là cái gì cả.

Hiện giờ, kế hoạch đã đến bước cuối cùng rồi.

Giang Chu chỉ biết trợn tròn mắt lên mà nhìn, chứ không thể làm được cái gì cả.

Chương 849: Vẫn buồn nôn, là trúng gió sao?

Trong nháy mắt, kỳ nghỉ hè đã đến gần.

Thời tiết nóng bức cũng lập tức kéo đến.

Đám sinh viên không ngủ nổi vì nóng, chỉ có thể oán trách.

Bọn họ dồn dập viết thư cho phòng giáo vụ, yêu cầu trường học lấp điều hòa trong ký túc xá.

Có điều, trường học còn chưa kịp trả lời.

Một cơn mưa to bất ngờ đã làm nhiệt độ giảm xuống vài phần.

Ngay sau đó, hồ nước phía sau trường học cũng bị rót đầy.

Làm cho mấy đêm gần đây, đám học sinh đều có thể nghe thấy tiếng bơi lội và ồn ào ở khắp nơi.

Có điều, cơn mưa này cũng không định dừng lại ở đây.

Mãi cho đến sáng sớm ngày hôm sau.

Vẫn có tiếng mưa rơi bên ngoài cửa sổ, cũng kèm theo đó là những tiếng sấm chớp.

“Loại thời tiết này, quả nhiên là thích hợp ngủ nướng.”

“Tư Nhược, hay là trưa nay chúng ta trốn học nhé?”

Đinh Duyệt ngồi dậy từ trên giường ở trong ký túc xá, trong lòng lại nảy sinh ý tưởng đại nghịch bất đạo.

Sau đó, Đinh Duyệt muốn kéo thêm một đồng bọn, cho nên nhìn về phía chị em tốt của mình.

Đinh Duyệt đã rời khỏi ByteDance được một tuần rồi.

Dù sao thì chuyện cũng đã đến trình độ này, có quấy rối và gây sự cũng không có ý nghĩa gì.

Có điều, trước khi trở về, Đinh Duyệt còn cầm đầu tổ chức một buổi team building quy mô lớn.

Toàn bộ hoạt động đã hao tốn 100 ngàn đồng.

Hầu như là nửa nhân viên của công ty đã đi theo Đinh Duyệt du xuân ngoạn thủy ba ngày.

Lãnh đạo cao tầng của ByteDance vốn không đồng ý cho Đinh Duyệt làm như vậy.

Đầu tiên là vì cảm thấy lãng phí thời gian, thứ hai là nhân viên đi chơi hết thì ai làm việc?

Nhưng khi nghĩ đến chuyện sắp xong xuôi hết rồi, nên bọn họ cũng không muốn phức tạp.

Lại cảm thấy hành vi này đại biểu cho nỗi niềm bất đắc dĩ sau cùng của Giang Chu.

Vì vậy, bọn họ thương lượng tới thương lượng lui, cuối cùng lại đồng ý rồi.

Chuyện này làm cho hình tượng của Đinh Duyệt ở trong lòng nhân viên đã càng cao lớn hơn.

Có điều, cũng chẳng có tác dụng mẹ gì.

Bởi vì Đinh Duyệt cũng hiểu, đây là quật cường sau cùng của mình.

100 ngàn đồng là rất nhiều đối với một người bình thường.

Nhưng đối với loại công ty lớn như ByteDance thì căn bản là chín trâu mất một sợi lông.

Coi như ngày nào Đinh Duyệt cũng tổ chức team building, thì cũng không thể giúp Giang Chu làm cho ByteDance nghèo hơn được.

“Trốn học là không tốt.”

“Hơn nữa, đã sắp nghỉ hè rồi, sau này có thể ngủ nướng rồi.”

Lúc này, Phùng Tư Nhược ngồi dậy từ trên giường, dáng vẻ xinh đẹp và ngây thơ.

Thật ra thì nàng cũng hơi muốn trốn học và ngủ nướng.

Bởi vì ngày mưa tầm tã như này, quả thực là làm cho người ta muốn ngủ.

Thế nhưng mà nàng lại nhớ Giang Chu, cho nên muốn đi học để gặp Giang Chu.

Bởi vậy, mặc kệ là mưa hay nắng thì nàng vẫn cứ đi học như bình thường.

Nhưng Phùng Tư Nhược vừa dứt lời, nàng bỗng nhiên cau mày lại.

Sau đó vội vội vàng vàng nhảy xuống giường, chạy cộc cộc cộc vào trong phòng vệ sinh ở ký túc xá.

Ngay sau đó, Đinh Duyệt liền nghe thấy những âm thanh nôn mửa.

Điều này làm cho Đinh Duyệt cảm thấy hơi kỳ lạ, thế là cũng nhảy xuống giường theo.

“Tur Nhược, bạn trúng gió à?”

Phùng Tur Nhược ới xong liền đi ra khỏi phòng vệ sinh, mờ mịt luống cuống mà lắc đầu: “Không biết nha...”

Đinh Duyệt đưa tay sờ lên trán của Phùng Tur Nhược: “Có cảm thấy chóng mặt như say xe không?”

“không có.”

“Vậy thì chắc là không sao đâu.”

Phùng Tur Nhược gật đầu, bỗng nhiên lại cảm thấy hơi buồn nôn, thế là lại chạy vào trong phòng vệ sinh lần nữa.

Dạo này nàng luôn có loại cảm giác kỳ quái này.

Sáng sớm vừa rời giường đã muốn nôn ọe, đánh răng cũng muốn nôn ọe.

Hơn nữa, lại ăn không ngon miệng, luôn cảm thấy cơ thể hơi mệt mỏi.

Nhưng bởi vì mấy ngày hôm nay quá nóng, đại đa số học sinh không cẩn thận mà bị cảm nắng đều có loại phản ứng này.

Cho nên Phùng Tur Nhược cũng không coi ra gì, chỉ cho rằng mình bị nóng quá thôi.

“Tur Nhược, bạn vẫn khỏe chứ?” Đinh Duyệt gõ cửa nhà vệ sinh, ân cần hỏi han một phen.

Lúc này, Phùng Tur Nhược có hơi suy yếu mà đứng lên, nói một câu không sao.

“Hay là mình gọi điện thoại cho Giang Chu, để Giang Chu đưa bạn đi khám nhé?”

“Không cần...”

“Vì sao?”

Phùng Tư Nhược mở cửa, nhăn mũi một cái: “Đạo này Giang Chu rất buồn phiền, mình không muốn làm phiền.”

Đinh Duyệt nhin không được mà lâu bầu một tiếng: “Tên này thực sự là có phúc nên mới tìm được một cô bạn gái ngoan ngoãn như bạn.”

“Mình mới là người có phúc.”

“Đúng đúng đúng, hai người đều có phúc.”

Phùng Tư Nhược cười ngọt ngào một tiếng, sau đó bắt đầu đánh răng.

Đinh Duyệt thấy thế cũng bắt đầu đánh răng rửa mặt, rửa rửa rồi lại bắt đầu thở dài.

Haiz, lãng phí một ngày mưa rồi, đáng tiếc thật.

Sau khi rửa mặt xong, hai chị em đi ra khỏi ký túc xá.

Sau đó, hai người đi xuyên qua từng tòa ký túc xá, đi đến đường chính.

Lúc này, mặt trời vừa mới ló đầu ra.

Độ ẩm trong không khí vẫn khá cao, nhiệt độ cũng coi như là mát mẻ.

Dựa theo tốc độ như mọi khi, thì lúc này hai người phải đến nhà ăn ăn sáng rồi mới đứng.

Nhưng không biết vì sao, Phùng Tư Nhược lại cảm thấy buồn nôn khi vừa đến cửa nhà ăn.

Hình như vị giác và khứu giác của nàng đang bài xích cái mùi vị nhiều dầu mỡ ở trong này vậy.

“Làm sao vậy?”

“Đinh Duyệt, bạn ăn đi, mình không ăn.”

Mặt Đinh Duyệt đầy dấu chấm hỏi, ánh mắt có hơi mờ mịt: “Vì sao? Đã đến rồi mà!”

Phùng Tư Nhược phồng má lên, bản thân nàng cũng không biết lý do nữa: “Mình... Mình chỉ không muốn ăn thôi.”

“Sáng nay có bốn tiết, không ăn sẽ không chịu nổi đâu, hơn nữa lượng đường trong máu của bạn vốn đã thấp rồi.”

“Nhưng mà mình vừa ngửi mùi là đã thấy buồn nôn rồi.”

“Thế à, hay là mình ăn xong liền mang cho bạn nhé?”

“Ừm!”

Đình Duyệt nhìn ngó bốn phía: “Vậy mình đi ăn cơm, bạn đi đâu?”

Phùng Tư Nhược chỉ chỉ tòa nhà dạy học: “Mình đến lớp học trước nha.”

“Vậy... vậy cũng được.”

“Ừm, lát nữa gặp!”

Phùng Tư Nhược nhìn bóng lưng của Đình Duyệt, lại hít một hơi nho nhỏ.

Sau đó, nàng quay đầu trở lại đường chính, bắt đầu đi trên con đường mưa để đến tòa nhà dạy học.

Nàng vẫn hơi buồn nôn, nhưng vẫn đỡ hơn một chút so với lúc này.

Chỉ là hy vọng mình thật sự không bị cảm nắng.

Bởi vì nàng nghe nói bị cảm nắng rất phiền phức.

Nàng sợ Giang Chu sẽ lo lắng khi biết chuyện.

Cùng lúc đó, trên con đường chính giữa nhà ăn và tòa nhà dạy học.

Giang Chu dừng xe, sau đó lấy một điều thuốc ra rồi châm lên.

Hắn vốn đã không hoàn toàn bỏ được cái thói hư tật xấu này, lại thêm dạo này quá nhiều chuyện buồn bực, cho nên tần suất hút càng ngày càng nhiều.

Giang Chu hít sâu một hơi, có hơi bất đắc dĩ mà lắc đầu.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ đang đi trên lối đi bộ.

Nàng mặc một chiếc váy có in hoa, đi ở phía sau đám sinh viên.

Dáng người 1m7 của nàng hiện ra vô cùng cao ráo so với đám sinh viên chung quanh.

Nhất là làn da trắng như tuyết kia, quả thực là giống như tiên nữ xuất hiện ở trong rừng sau cơn mưa.”

Môi hồng răng trắng, không thấy một chút dấu vết trang điểm nào ở trên mặt.

Nhưng chỉ như vậy thôi cũng đã đủ xinh đẹp rồi.

“Phùng Tư Nhược!”

Giang Chu đẩy cửa xe ra, sau đó vẫy vẫy tay với nàng.

Lúc này, đám sinh viên ở ven đường đều quay đầu nhìn qua, rồi lại nhìn về phía cô gái ở phía sau.

Phùng Tư Nhược hơi ngẩng đầu lên, nàng vừa nhìn thấy Giang Chu, hai mắt liền sáng lên.

Thế là nàng chạy qua bên đó, khoe miệng còn nở một nụ cười đáng yêu.

“Anh đến sớm thế.”

“Sớm cái rắm, sao em không đi ăn cơm, Đinh Duyệt đâu?”

“Đinh Duyệt đi ăn cơm ở nhà ăn rồi.”

“Đinh Duyệt đi ăn cơm, tại sao em không đi?”

“Em... em không đói bụng, không muốn ăn.”

Phùng Tư Nhược có chút chột dạ mà cúi đầu xuống, hàng mi tinh tế hơi run lên.

Nàng không muốn nói chuyện mình thấy hơi khó chịu cho Giang Chu biết.

Bởi vì nàng biết, dạo này Giang Chu đang rất phiền muộn vì chuyện của công ty.

Nếu như nàng nói mình khó chịu, vậy nhất định là Giang Chu sẽ lo lắng hơn.

Giang Chu bắn tàn thuốc đi, đưa tay kéo vòng eo tinh tế của nàng qua, để cho nàng tiến lại gần mình, gần đến mức có thể nhìn thấu đôi mắt xinh đẹp của nàng. Li ê n h ệ z l: 0 9 3 5 8 2 4 7 0 2

“Hôn một cái.”

“Ừm!”

Phùng Tư Nhược ngoan ngoãn đưa mặt qua, gò má đã nhiễm một tầng đỏ ửng.

Nhưng nàng còn chưa kịp hôn lên, bỗng nhiên lại cảm thấy buồn nôn, thế là vội vàng lùi lại một bước.

“???” Giang Chu không khỏi tròn tròn mắt lên: “Làm sao vậy?”

Phùng Tư Nhược che cái miệng nhỏ nhắn của mình, hừ hừ hai tiếng: “Không nên hút thuốc lá nha...”

“Trước kia có thấy em phản ứng lớn như vậy đâu!”

“Trước đây không hút.”

Giang Chu hơi sững sờ, bỗng nhiên hần ý thức được một chuyện, mình chưa từng hôn Phùng Tư Nhược sau khi mới hút thuốc lá xong.

Thế là hần đập điều thuốc trong tay, rồi tiện tay ném vào trong thùng rác.

Hần cũng không có suy nghĩ nhiều, mà chỉ coi là Phùng Tư Nhược không thích cái mùi thuốc lá này thôi.

Dù sao thì nàng cũng là tiểu công chúa có hội chứng sợ xã hội nha.

Từ nhỏ đến lớn cũng chỉ có một người bạn là Đinh Duyệt.

Bên cạnh cũng không có ai hút thuốc lá, cho nên không quen mùi thuốc lá cũng là bình thường.

“Đi thôi, anh dẫn em đi ăn cơm.”

Phùng Tư Nhược nhớ lại cảm giác khi ở cửa nhà ăn, nàng hơi ngẩng đầu lên: “Đừng nha, Đinh Duyệt sẽ mang cho em.”

Giang Chu suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “VẬY anh dẫn em đi dạo một vòng, sau đó liền đi học.”

“Ừm!”

Thế là hai người bắt đầu đi dạo một vòng quanh hồ, sau đó liền đi vào tòa nhà dạy học, tìm một chỗ gần cửa sổ trong phòng học rồi ngồi xuống.

Không khí sau cơn mưa khá là tươi mát.

Gió từ bên ngoài cửa sổ thổi vào, làm cho hô hấp cũng sáng khoái hơn.

Lúc này, đã là bảy rưỡi sáng, tiết thứ nhất vẫn chưa bắt đầu.

Các bạn học lục tục kéo đến hành lang.

Bọn họ nhìn thấy hình ảnh Giang Chu và Phùng Tư Nhược trò chuyện trời đất, không khỏi cảm thán một câu.

Mẹ kiếp, yêu đương thực sự có thể để cho người ta chăm chỉ.

Chương 851: Phùng Viễn Sơn lại cmn tổ chức dạ tiệc từ thiện?
(2)

Đúng lúc này, Đinh Duyệt đã ăn xong bữa sáng ở nhà ăn, sau đó liền cầm theo một túi bánh bao, vui vẻ chạy vào lớp học.

“Tư Nhược, ăn sáng đi!”

“Vẫn còn nóng hổi đấy, mình đã chạy rất nhanh đấy.”

“Còn cả cái này nữa, cháo bát bảo không đường.”

Phùng Tư Nhược ồ một tiếng, cầm lấy cái túi ở trong tay Đinh Duyệt.

Nhưng không biết vì sao, nàng lại có một loại cảm giác nuốt không trôi khi nhìn cái bánh bao trước mặt.

Nàng không thấy ngon miệng, thật sự là không thấy ngon miệng.

Thậm chí còn có hơi buồn nôn.

Nhất là khi tưởng tượng đến nhân thịt ở, thì loại cảm giác này càng ngày càng mạnh hơn.

Nhưng mà, bình thường nàng cũng không phải một tiểu thư kén cá chọn canh nha.

Phùng Ngọc Manh trì độn vẫn không ý thức được điểm quan trọng của vấn đề.

Nàng chỉ tưởng rằng mình bị cảm nắng thật, cho nên bây giờ ăn cái gì cũng thấy không ngon miệng.

Bên kia, Giang Chu và Đinh Duyệt cũng không để ý đến Phùng Tư Nhược có ăn sáng hay không.

Bởi vì bây giờ hai người họ đang nói chuyện về vấn đề của ByteDance.

“Lần trước bọn họ đã mở hội nghị, tôi còn đi nghe trộm.”

Giang Chu hơi cau mày: “Nghe thấy cái gì không?”

Đinh Duyệt lấy điện thoại di động ra xem một chút: “Mùng năm tháng sau, SoftBank chính thức tiến hành đầu tư cho ByteDance.”

“Hai tuần sau à?”

“Ừm!”

Giang Chu có chút khó tin: “Bà có thể nghe được tin tức quan trọng như vậy á?”

Đinh Duyệt thả điện thoại di động xuống: “Hiện giờ bọn họ đã không sợ hãi rồi, đương nhiên cho rằng tôi nghe thấy cũng không sao cả.”

“Điều này cũng đúng...”

“Chắc là ông có chuẩn bị ở sau nhỉ? Định bao giờ mới ra tay?”

Giang Chu cười lạnh một tiếng: “Tôi định trần truồng mà chạy ở trong tòa nhà của ByteDance vào ngày mùng năm tháng sau, bà có muốn chạy cùng không?”

Đinh Duyệt nhin không được mà rùng mình một cái: “Ông muốn đi thì tự đi đi, tôi vẫn là một cô gái trong sạch đấy.”

“Con gái thì sao vậy, nói không chừng bà vừa cởi quần áo để khoe dáng người, thì sẽ có bạn trai ngay.”

“Cút đi, tôi mới không phải ngu xuẩn!”

Giang Chu cười nhẹ một tiếng, thuận tay véo một miếng bánh bao của Phùng Tư Nhược rồi nhét vào trong miệng.

Giờ phút này, biểu cảm của hắn cực kỳ trầm trọng.

Chỉ còn một chút thời gian, cơ hội phá cục rốt cuộc có xuất hiện hay không?

Nếu như có, vậy nó sẽ xuất hiện ở dưới loại hình thức nào?

Cũng không thể có một khoản tiền từ trên trời rơi xuống đầu mình chứ?

Giang Chu suy tư một chút, lòng thầm nói có nên gọi điện thoại cho gia đình không đây.

Hỏi xem mình có ông hai hoặc bác cả nào đó đã thất lạc từ khi còn nhỏ không.

Lại còn là loại gần đất xa trời, dưới gối không con.

Sau đó muốn kiểm tra mình, để cho mình tiêu hết một tỷ trong vòng một tháng...

Ngay khi Giang Chu đang suy tư về vấn đề này.

Tiếng chuông leng keng vang lên, kéo hắn trở về với hiện thực.

Giang Chu cầm điện thoại di động lên, nhìn thoáng qua một cái.

Không phải tin nhắn QQ, cũng không phải SMS, mà là hòm thư.

...

Thư mời: Chân thành mời Giang Chu tiên sinh tham gia buổi dạ tiệc từ thiện do Phùng Viễn Sơn tiên sinh tổ chức vào ngày 25 tháng này.

Buổi dạ tiệc từ thiện này có các nhân vật nổi tiếng ở trong giới thương nghiệp Bắc Hải tham gia, chỉ vì quyên tiền xây trường tiểu học hy vọng cho các học sinh vùng núi xa xôi.

Thiện ý không phân cao thấp, việc thiện ấm áp nhân gian.

Địa điểm: Minh Tiềm Sơn Trang số 888 Bắc Hải.

Người mời: Phùng Viễn Sơn.

...

Ánh mắt Giang Chu hơi cứng lại, trên đầu đầy những câu hỏi vì sao.

Đậu xanh rau muống, thế mà Phùng Viễn Sơn lại chống đỡ được nửa năm, đến giờ vẫn chưa chết.

Hơn nữa, chẳng những không chết, mà còn muốn tổ chức dạ tiệc từ thiện lần nữa.

Phùng Viễn Sơn phải tắt thở ở trước mặt mọi người thì mới vui vẻ được à?

Khối u của ông lão này lan lên đầu rồi sao?

Có điều... Giang Chu suy nghĩ một chút, thì cũng hiểu loại hành vi này của Phùng Viễn Sơn.

Phùng Ngạo kia chưa từng cống hiến gì cho Phùng gia cả.

Trình độ học vấn lại thấp, cơ bản là không có đầu óc kinh doanh.

Lại còn được sinh ra ở một huyện nhỏ, về mặt thân phận là không thích hợp với những người ở tầng lớp thượng lưu.

Phùng Viễn Sơn muốn giao gia sản cho Phùng Ngạo, là có mạo hiểm ở một mức độ nào đó.

Cho nên Phùng Viễn Sơn mới tổ chức buổi dạ tiệc từ thiện này, mời các nhân vật nổi tiếng đến, rồi tuyên bố tin tức này, để cho tất cả mọi người làm chứng.

Loại hình vi này cũng không khác gì chuyện tuyên thệ ở trước mặt mọi người cả.

Tuyên bố một chuyện ở trước mặt rất nhiều người, nhân chứng lại đều là người của tầng lớp thượng lưu.

Như vậy thì ở một mức độ nào đó, chuyện này cũng trở thành đại cục đã định.

Giống như là câu Quân Vô Hí Ngôn của cổ đại vậy.

Coi như mấy người Phùng Sùng và Phùng Nhạc có chút thủ đoạn ở phía sau, muốn kéo Phùng Ngạo xuống, thì bọn họ cũng phải cảnh giác với dư luận và cách nhìn của người khác với Phùng gia.

Chương 852: Không ăn bao nhiêu, sao bụng nhô lên rồi?

Giang Chu mở hòm thư ra, ngón tay tung bay, đánh một hàng chữ.

“Ông đây không đi!”

Sau đó, hắn liền gửi đi, rồi yên lặng.

Đúng lúc này, Giang Chu quay đầu nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

Lúc này Phùng Tư Nhược cũng quay đầu nhìn Giang Chu.

“Làm sao vậy?”

“Ông nội bảo em về nhà một chuyến.”

Ông nội bảo em về nhà một chuyến.

Như vậy, chứng tỏ là Phùng Viễn Sơn đã đích thân liên lạc với Phùng Tư Nhược.

Phùng Viễn Sơn lại muốn giở trò quỷ gì đây?

Bây giờ, thời gian đã trôi qua nửa năm rồi.

Trước đó Giang Chu còn tưởng rằng Phùng Viễn Sơn đã bệnh đến thời kỳ cuối rồi.

Nhưng không ngờ Phùng Viễn Sơn vẫn còn có thể nhắn tin.

Mạng của người kẻ tiền đều cmn cứng như vậy sao?

Giang Chu cau mày một cái.

Sau đó, hắn cầm điện thoại di động của Phùng Tư Nhược lên xem.

“Đây là Phùng Viễn Sơn gửi cho em à? Sao em lại biết?”

Phùng Tư Nhược đưa tay chỉ: “Đây là dãy số của ông nội.”

Giang Chu nhìn bốn cái số 0001 ở trên đó, lập tức hiểu ra: “Là dãy số của tập đoàn à, bảo sao em lại nhận ra.”

Dãy số di động của tập đoàn là phục vụ cung cấp cho các xí nghiệp lớn.

Loại phục vụ này dãy số độc lập khác với những số điện thoại ở bên ngoài.

Chủ tịch hội đồng quản trị là 0001, phó chủ tịch hội đồng quản trị là 0002, 0003. ... Cứ thế mà suy ra.

Đây là vì thông tin thuận lợi hơn.

Các xí nghiệp và tập đoàn lớn đều có loại phục vụ này.

Nhưng những người không được gia nhập vào những dãy số này sẽ không gọi được vào số này.

Cho nên Phùng Tư Nhược biết cái dãy số 0001 này là của ông nội mình.

“Thế mà ông lão này lại đích thân gửi tin nhắn cho em á?”

Phùng Tư Nhược ngược mắt lên: “Đây cũng là lần đầu tiên em nhận được.”

Giang Chu gật đầu, rồi gõ một hàng chữ: Bà đây không đi!

“Trả lời như vậy có được không?”

Phùng Tư Nhược tròn mắt lên: “Không được không được, nói thế nào thì đây cũng là ông nội nha.”

Giang Chu mỉm cười, xóa dòng chữ đó đi: “Anh đùa em thôi.”

“Hừ!”

Sau khi tan học, Giang Chu đưa Phùng Tư Nhược đến ăn cơm ở nhà ăn.

Sau đó, hần nhân thời gian này để gọi điện thoại cho cha vợ.

Phùng Sùng đã biết chuyện dạ tiệc từ thiện.

Hiển nhiên điều này không phải là bí mật gì.

Hơn nữa, ngay tại mấy hôm trước, công ty trong tay ông và Phùng Y Vân đã bị thu hồi.

Như vậy chứng tỏ là Phùng Viễn Sơn đã chuẩn bị đầy đủ.

Phùng Viễn Sơn thu hồi tất cả quyền lực của Phùng gia về tay mình, rồi sẽ giao toàn bộ gia sản của mình cho người kia.

Sau khi buổi dạ tiệc từ thiện này kết thúc, Phùng gia sẽ có chủ nhân mới.

Đến khi đó, nhất định sẽ xuất hiện rất nhiều biến cố.

E rằng già trẻ trai gái nhà Phùng Sùng đều phải rời khỏi Minh Tiềm Sơn Trang.

Giống như Phùng Nhạc vậy.

“Mẹ kiếp, đã nói là chia một nửa cho mình rồi cơ mà!”

“Cái lão già nào, thật cmn không giữ lời.”

“Vốn tưởng rằng đi tể bái Tiêu Bồi Bồi xong thì ông ta sẽ hiểu ra cái gì đó, kết quả lại chẳng có tác dụng mẹ gì.”

Giang Chu cúp điện thoại, quay đầu nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

Cô bé này vẫn không muốn ăn cơm, mà chỉ nhìn chăm chăm vào đồ ăn ở trước mặt, giống như là không biết nên ăn thế nào vậy.

Ánh mắt ngơ ngác, ngồi mãi mà không thể cầm đôi đũa ở trước mặt lên.

“Sao em không ăn?”

Phùng Tư Nhược hơi luống cuống, hơi ngước mắt lên nói: “Ăn rồi?”

Giang Chu tròn tròn mắt: “Chỉ ăn một mẩu bánh bao thế thôi á?”

“Dạo này tăng cân nha.”

Phùng ngốc manh vươn tay, vỗ vỗ cái bụng dưới qua lớp quần áo.

Giang Chu nheo mắt lại: “Nào, vén áo lên cho anh xem cái bụng nhỏ!”

“Không được, về nhà rồi xem...”

“Anh không tin em chỉ ăn một chút như thế mà cũng có thể béo!”

“Là béo thật!”

Phùng Tư Nhược ôm chặt áo của mình hơn một chút, thân thể hơi nghiêng về phía trước.

Quả nhiên, cái bụng dưới của nàng hơi nhô lên, nhìn qua có vẻ như là tăng cân thật.

Thế nhưng mà... hình như tình hình này hơi khác biệt với cả béo, bởi vì trên mặt và trên đùi đều không có thêm chút thịt nào.

Làm sao hết lần này đến lần khác lại chỉ có cái bụng mới có thêm thịt chứ?

Hơn nữa, ngày nào cô bé này cũng ăn cơm chung với mình mà.

Mình chỉ hận không thể ăn nhiều hơn một chút, trái lại Phùng Tư Nhược còn có thể tăng cân?

Chẳng lẽ năng lực hấp thụ của cô bé này tốt hơn mình sao?

Có điều, người ta thường nói con trai hấp thụ tốt hơn con gái mà.

Nhưng hẳn lại không thể phản bác lại khi nhìn thấy cái loại chứng cứ này.

Cho nên Giang Chu cũng không ép nàng ăn cơm nữa.

Phùng Tư Nhược thấy thế liền thở phào một hơi, nàng cũng hơi yên lòng.

Sau đó, nàng cầm đĩa lên, rồi gấp đùi gà trong khay của mình qua cho Giang Chu.

Giang Chu gặm hai miếng đùi gà, bỗng nhiên lại mở miệng.

“Ngày kia là nghỉ hè rồi, anh dẫn em về nhà nhé.”

Hai mắt Phùng Tư Nhược bỗng nhiên hơi sáng lên: “Ừm!”

Chương 853: Không sùng bái anh, thì sao lại thích anh!

Giang Chu sờ sờ đầu của nàng: “Còn nhớ chuyện anh đã nói với em không?”

“Chuyện gì nha?”

“Bác cả của em sẽ thừa kế toàn bộ Phùng gia, nhà em có thể phải dọn ra ngoài.”

Phùng Tư Nhược hơi há miệng: “Ngay tại lúc này sao?”

Giang Chu gật đầu: “Không kém bao nhiêu đâu, muộn nhất cũng không vượt qua một tháng.”

“Cha sẽ thấy rất khó chịu nha.”

“Nếu như là anh thì anh cũng cmn chửi loạn lên rồi, chứ đừng nói đến cha vợ.”

Lông mi Phùng Tư Nhược hơi run lên: “Thì ra vì thế nên ông nội mới gửi tin nhắn cho em à?”

Giang Chu ừ một tiếng: “Có thể là ông ấy cho rằng tất cả mọi người của Phùng gia đều có mặt thì mới có cảm giác.”

“Ông nội là người xấu.”

“Cũng không hoàn toàn.”

“Ừm?”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Trước kia ông ấy là một người ích kỷ, hiện giờ... ông ấy là một ông già mục nát.”

Phùng Tư Nhược hơi suy nghĩ một chút: “Như vậy mà vẫn không phải là người xấu sao?”

“Không biết có tính hay không, nhưng chắc chắn là hỏng đầu óc rồi.”

“Thế à...”

Phùng Tư Nhược không quá hiểu mấy chuyện người lừa ta gạt này.

Nhưng nàng cũng có một cách lý giải sự vật của riêng mình.

Đó chính là Giang Chu nói cái gì thì nàng cho rằng là cái đó.

Trong chớp mắt, thời gian đã đến buổi chiều.

Thời tiết ở Thượng Kinh rất oi bức, các đám mây cũng xuất hiện nhiều hơn.

Xem ra chiều tối nay sẽ có một cơn mưa rồi.

Có điều, trừ phi là một cơn mưa rất to, bằng không thì sẽ không thể xua tan cái oi bức trong những ngày hè này.

Giang Chu lái xe đến công ty Chu Tinh.

Sau đó, hắc triệu hoán Tiểu Nam Nhi, dùng thân mật để trả tiền một buổi biểu diễn xinh đẹp.

Mãi cho đến khi buổi biểu diễn kết thúc, hai người mới bắt đầu thương lượng công việc.

“Mấy ngày nay, em nhìn chăm chăm vào ByteDance cho anh.”

Tô Nam yên lặng nửa ngày: “Thật sự không có cách nào à?”

Giang Chu khẽ thở dài một hơi: “Chúng ta đã rơi vào bị động từ bước đầu tiên rồi, đến bây giờ vẫn là bị động, cơ bản là không có cơ hội nào.”

“Nếu như SoftBank thật sự đầu tư thành công thì sao?”

“Trước khi anh trở về, cứ kéo dài thời gian với bọn họ đi.”

“Giảm cổ phần?”

Giang Chu lắc đầu: “Gia tăng đầu tư, SoftBank đầu tư bao nhiêu, chúng ta đầu tư bấy nhiêu.”

Tô Nam không khỏi tròn tròn mắt lên: “Đây chính là đốt tiền nha.”

“Cũng không cần thật sự gia tăng đầu tư, dù sao chuyện đầu tư cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, cứ cãi vã chán chê đi đã.”

“Làm như vậy có ý nghĩa gì không?”

“Không có ý nghĩa gì, nhưng anh không muốn SoftBank thuận lợi như vậy!”

Tô Nam nhìn Giang Chu với ánh mắt lo âu.

Trong đôi mắt xinh đẹp viết đầy ưu thương.

“Giang Chu, chắc là bây giờ anh thấy rất phiền muộn nhỉ?”

“Không phải, anh không phiền muộn chút nào, thậm chí còn có hơi vui vẻ.”

Giang Chu cắn răng nở nụ cười, lại nhin không được mà gio tay lên ấn ấn hai cái vào huyệt thái dương.

Con bà nó, quả thực là phiền chết đi được.

Các loại chuyện vớ va vớ vẩn đều tập trung lại một chỗ.

Phùng gia, ByteDance.

Cmn không có cái nào là để cho mình bớt phiền cả.

Trừ phi... Trừ phi tháo dỡ Phùng gia, rồi lấy một nửa ra dùng tạm.

Giang Chu a một tiếng, sau đó lại cười tự giễu.

Quên đi, cái khả năng này không lớn.

Mình không thể đặt hết tất cả hy vọng vào chuyện này được.

Mẹ kiếp, Giang Chu nghĩ đến đây thì lại giận không có chỗ phát tiết.

Cha vợ của mình của quá cùi bắp rồi.

Lại bị một ông anh ở dưới thôn đi lên chiếm tổ.

Bằng không thì quỹ Y Nhất có thể chống đỡ Chu Tinh thêm một thời gian nữa.

Trong khi Giang Chu nghĩ ngợi, đột nhiên lại cảm giác được có hai bàn tay nhỏ sờ lên trán mình.

Tô Nam đứng ở sau lưng hắn, dùng tay xoa huyệt thái dương giúp cho hắn.

“Không nên tức giận.”

“Anh không tức giận, thắng bại là chuyện bình thường của binh gia, huống hồ còn chưa đến một bước đó.”

Tô Nam bỗng nhiên tiến lại gần hơn, nhẹ nhàng mở miệng nói:

“Rõ ràng là anh cũng rất tài giỏi nha.”

Giang Chu đưa tay vỗ nhẹ một cái lên mặt của nàng: “Chẳng mấy khi mới có thể nghe em nói mấy lời này.”

“Thật ra thì em rất sùng bái anh.”

“Thật à?”

Tô Nam khéo léo gật đầu, sau đó lại nhẹ nhàng mỗ một cái lên trên lỗ tai của Giang Chu.

Giang Chu nhin không được mà quay người, có chút hăng hái mà nhìn Tô Nam.

“Tại sao trước kia em không nói? Không muốn anh thoải mái à?”

“Em không nói là vì không muốn anh quá đặc ý.”

Giang Chu suy tư giây lát: “Đừng nói, quả nhiên là anh rất đặc ý.”

Sắc mặt Tô Nam trở nên đỏ hơn: “Nếu em không sùng bái anh, thì sao lại thích anh được.”

“Nói tiếp đi, để anh càng đặc ý hơn.”

“Hết rồi, muốn nghe thêm phải trả tiền.”

Khóe miệng của Giang Chu không khỏi co quắp vài cái: “Em cmn chỉ biết tiền tiền tiền thế thôi à?”

Tô Nam nở nụ cười mang theo một tia giảo hoạt: “Chỉ có trả tiền thì em mới có thể nói mấy lời trái lương tâm như vậy nha.”

“Ý của em là, mấy lời vừa rồi đều cmn là giả?”

Chương 854: Không sùng bái anh, thì sao lại thích anh! (2)

Tô Nam giảo hoạt nói: “Có thật có giả nha.”

“Bộ phận nào là thật?”

“Giang Chu, em rất sùng bái anh.”

Giang Chu có chút bất ngờ mà ngẩn người: “Sùng bái anh là thật? Vậy giả là cái gì?”

Tô Nam cắn môi: “Em không thích anh, em thích tiền...”

“Đây có coi như là đang tỏ tình không?”

“Hình như là vậy...”

Ánh nắng bên vào tràn vào phòng qua khung cửa sổ.

Hàng mi của Tô Nam bị nhuộm một lớp vàng, lộng lẫy mà linh động.

Ánh mắt của nàng sáng chói, rực rỡ và nhiệt liệt.

Giống như là ánh tà dương vào chạng vạng tối của mùa thu vậy.

Vào một ngày trời nắng chan chan.

Đại học Thượng Kinh chính thức nghỉ hè.

Giang Chu đưa chìa khóa biệt thự cho mấy người Sở Ngữ Vi.

Cộng thêm Tô Nam, Hoàng Kỳ và cả Hàn Nhu vừa mới trở về.

Bốn cô gái nói là muốn trải qua cả một mùa hè ở cái bể bơi trong biệt thự.

Mà Giang Chu thì dẫn Phùng Tư Nhược và Phùng Y Nhất, cộng thêm cả Đinh Duyệt.

Bốn người ngồi máy bay trở về Bắc Hải ngay trong chiều hôm đó.

Buổi dạ tiệc từ thiện này còn xa hoa và phô trương hơn lần trước.

Rất nhiều truyền thông và báo chí đều đang nhìn chăm chăm vào buổi dạ tiệc từ thiện này.

Hơn nữa, các nhân vật nổi tiếng của giới thượng lưu được mời còn nhiều hơn cả lần trước.

Thậm chí còn có cả ngôi sao hàng đầu cả nước sẽ biểu diễn khai mạc cho buổi dạ tiệc từ thiện này.

Mà dựa theo hình ảnh hiện trường mà Phùng Sùng gửi qua, thì tòa lâu các yến hội kia đã được sửa chữa lại một lần.

Dường như là chuyên môn chuẩn bị cho buổi dạ tiệc từ thiện này vậy.

Khắp nơi trong sơn trang đều là các công nhân đang bận rộn, làm từ ban ngày cho đến khi tối mịt.

Ngay cả khu đón khách ngoài trời kia, cũng đã được lắp thêm rất nhiều đèn đóm nhiều màu sắc.

Tràng cảnh này, hoàn toàn là một trời một vực với lần vụng trộm trang trí trước kia.

Hơn nữa, nhân viên an ninh ở hiện trường cũng tăng thêm rất nhiều.

Bởi vì nhân số trong sơn trang không đủ, nên Phùng Viễn Sơn còn cố tình mời một công ty an ninh chuyên nghiệp đến.

Hơn bảy giờ tối, bốn người Giang Chu xuống máy bay.

Bọn họ vừa đi ra ngoài, thư ký Hồng đã đón bốn người bọn họ trở về Minh Tiềm Sơn Trang.

Lúc này Giang Chu mới biết, thế mà cô bé Đinh Duyệt dữ như hổ này cũng nằm trong danh sách khách mời.

Thậm chí Phùng lão đầu còn sắp xếp chỗ ngồi và chuẩn bị lễ phục cho Đinh Duyệt.

Đinh Duyệt cũng cảm thấy rất buồn bực.

Đinh Duyệt còn tưởng rằng mình được mời là vì mình là bạn của Phùng Tư Nhược.

Cùng lắm là đến xem biểu diễn, vui chơi giải trí mà thôi, nhưng bầu không khí nghiêm túc này lại làm cho Đinh Duyệt thấy hơi e ngại.

Tất cả khách mời của buổi dạ tiệc từ thiện này đều được chăm sóc cẩn thận như vậy sao?

“Giang Chu.”

Giang Chu hơi ngược mắt lên: “Có chuyện gì?”

Đinh Duyệt nuốt nước miếng: “Bọn họ còn làm lễ phục cho tôi nữa.”

“Cho nên?”

“Nhưng mà... Làm sao họ lại biết số đo của tôi?”

Giang Chu liếc mắt nhìn Đinh Duyệt một cái: “Có lẽ là cứ làm theo số đo của đàn ông là được rồi.”

Đinh Duyệt lập tức trợn trừng mắt lên: “Tên khốn khiếp này, câm miệng đi.”

“Ai bảo bà hỏi tôi.”

“Tôi không hiểu thì mới hỏi chứ.”

Giang Chu suy từ một chút, bỗng nhiên vỗ vỗ thư ký Hồng ở trước mặt: “Không phải ngày mai mới tổ chức dạ tiệc sao?”

Thư ký Hồng gật đầu: “Đúng vậy Giang tiên sinh.”

“Vậy tại sao lại bắt chúng tôi đi qua luôn từ bây giờ?”

“Lão gia muốn gặp ngài một lần trước khi tổ chức dạ tiệc.”

Giang Chu hơi cau mày: “Vậy mấy người Tư Nhượng thì sao?”

Thư ký Hồng tặng hăng một cái: “Hai vị tiểu thư và Đinh tiểu thư sẽ đi thử quần áo, nếu như không thích hợp thì có thể sửa luôn tại chỗ.”

“Còn phải sửa chữa luôn tại chỗ?!”

Đinh Duyệt nhin không được mà che ngực, biểu cảm khá là hoảng hốt.

Thư ký Hồng hơi sững sờ, rồi lại nghĩ đến cái gì đó: “Đinh tiểu thư yên tâm, tất cả Designer của chúng tôi đều là nữ.”

“Vậy cũng không được mà.”

“Hả?”

Giang Chu cười rồi: “Đinh Duyệt sợ chính là nữ.”

Thư ký Hồng không hiểu rõ lắm: “Vì sao?”

“Dáng người quá kém, sợ bị cười nhạo.”

Đinh Duyệt nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ hận không thể xông lên phân cao thấp cũng phân sinh tử với Giang Chu.

Có điều, Phùng Tư Nhượng đi tàu xe mệt mỏi, nên lúc này đang nằm ngủ ở trong lòng của Giang Chu.

Làm một người chị em tốt, Đinh Duyệt không thể làm gì khác hơn là nhẫn nhịn.

Nhưng ánh mắt của Đinh Duyệt cũng đã đủ để giết người rồi.

“Anh rể anh rể.”

Trong khi hai người nói chuyện, Phùng Y Nhất bỗng nhiên cầm tay của Giang Chu rồi kéo hai cái.

Giang Chu thấy thế liền quay đầu nhìn về phía nàng.

“Làm sao vậy?”

“Cha nói là, sau khi anh đến Bắc Hải thì đi gặp cha trước.”

Giang Chu xoa xoa đầu của nàng: “Anh biết rồi.”

Thư ký Hồng nhin không được mà mở miệng: “Giang tiên sinh, hay là đi gặp lão gia trước rồi hãy đi gặp cha vợ ngài.”

“Tôi có suy nghĩ của mình, anh chỉ cần dẫn đường là được.”

“Được rồi.”

Chương 855: Cuộc đối thoại trong đêm của Giang Chu và Phùng Viễn Sơn!

Mặc dù trời đã tối, nhưng bên trong Minh Tiềm Sơn Trang vẫn là đèn đuốc sáng trưng như cũ.

Không ít công nhân vẫn đang làm việc, ra ra vào vào ở trong tòa lầu các yến hội.

Tràng cảnh náo nhiệt này, khác biệt một trời một vực với mấy lần Giang Chu đến đây.

Sau khi bốn người xuống xe.

Phùng Tư Nhược, Phùng Y Nhất và Đinh Duyệt đã bị người dẫn đi.

Nói là muốn dẫn các nàng đi thử váy dạ hội, nếu như kích thước không vừa vặn thì có thể sửa chữa luôn.

Mà Giang Chu thì được đưa đến tòa lầu các màu xám, lại đi vào cái thư phòng quen thuộc kia lần nữa.

Hắn đi vào cửa, liền nhìn thấy Phùng Viễn Sơn đang nằm ở trên giường bệnh, trên tay còn có một cuốn sách.

Có vẻ như tình trạng của Phùng Viễn Sơn khá là kém.

Dáng vẻ càng gầy hơn trước kia.

Hơn nữa, bên cạnh giường bệnh còn có một cái máy móc giúp hô hấp.

Trong thư phòng cũng không bật đèn, chỉ có một chiếc đèn bàn là đang sáng.

Ánh đèn mờ mờ chỉ có thể chiếu rọi một góc của căn phòng, nhưng bầu không khí lại không ngột ngạt chút nào.

“Đến rồi à?”

Giang Chu gật đầu: “Ông còn chưa chết à?”

Phùng Viễn Sơn ho khan hai tiếng: “Sắp rồi, tôi có thể cảm nhận được.”

“Ông thật đúng là có thể sống, thế mà lại cmn chịu được nửa năm.”

“Tôi như vậy, đại khái chính là người tốt sống không lâu, tai họa sống ngàn năm nhỉ?”

Giang Chu nghe thấy thế liền vui vẻ: “Tôi phát hiện ra ông định vị bản thân rất chuẩn đấy.”

Phùng Viễn Sơn cười hai tiếng rồi mới mở miệng: “Đừng nói tôi, nói đến cậu đi, nghe nói dạo này cậu rất buồn phiền à?”

“Mẹ kiếp, có người đâm sau lưng tôi, tôi cũng hết cách rồi.”

“Những người làm ăn như chúng ta, thường đi ở bờ sông, nào có không ướt giày.”

Giang Chu bắt chéo hai chân: “Thật ra thì tôi cũng không tính là người làm ăn, tôi chỉ yêu thích đầu cơ trục lợi thôi, nhưng bây giờ lại bị người khác đầu cơ trục lợi, cho nên tôi thấy rất khó chịu.”

Phùng Viễn Sơn khẽ thở dài một cái: “Thương trường như chiến trường, cậu mà không cẩn thận, thì sẽ gặp phải những loại chuyện như vậy thôi.”

“Tôi hiểu rồi, nhưng nói những lời này cũng đã muộn, đâm quá sâu, không rút ra được.”

“Không nghĩ ra biện pháp giải quyết à?”

Giang Chu hơi nhướn mày lên: “Có chứ, ông đưa nửa gia sản mà ông đã đáp ứng cho tôi đi, tôi chỉ dùng nửa phút là có thể đá đám người đó đi.”

Phùng Viễn Sơn mỉm cười, lại quan sát sắc mặt của Giang Chu: “Tên nhóc nhà cậu, rốt cuộc thì da mặt của cậu dày bao nhiêu?”

“Mỏng hơn da mặt của ông một chút thôi.”

“Không thể nào, tôi đã già rồi, chỉ còn da bọc xương, còn có thể dày đến mức nào chứ?”

Giang Chu nghe thấy thế liền hơi kinh ngạc: “Dường như giọng điệu của ông rất nhẹ nhàng? Có chuyện gì vậy?”

Phùng Viễn Sơn gật đầu: “Từ sau khi trở về từ Thu Thủy Lăng Viên, tôi đã tự nhốt mình trong phòng một tháng để suy nghĩ, sau đó đã hiểu ra rất nhiều chuyện.”

“Móa, tự nhiên tôi lại cảm thấy rất khó chịu.”

“Vì sao?”

“Giải khai khúc mắc trước khi chết cho ông, tôi con mẹ nó lại không vớt được chút tiền công nào, quả thực là bị chơi chùa mà.”

Phùng Viễn Sơn yên lặng một lát, bỗng nhiên mở miệng: “Có thu được xxx bên kia về không?”

Giang Chu hơi kinh ngạc một chút, sau đó cười khó: “Vẫn chưa, có điều đó là chuyện sớm hay muộn.”

“Vậy thì giá xăng dầu sau này sẽ tăng hay giảm?”

“Mẹ nó, tăng đến hơn 9 đồng một lít, gần 10 đồng luôn, quả thực là tăng đến điên rồi.”

Phùng Viễn Sơn gật đầu: “Còn có chuyện mới mở gì không?”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Rất nhiều rất nhiều, nhưng không biết nên nói từ chỗ nào, dù sao thì cũng rất nhiều.”

“Tốt thật, đáng là tôi không được nhìn thấy.”

“Nói không chừng còn có luân hồi chuyển thế, đầu thai gì gì đó thì sao, không cần quá bi quan.”

Phùng Viễn Sơn cảm thấy có chút đạo lý: “Đúng vậy, nhất định là sẽ có luân hồi, dù sao cậu...”

Giang Chu giơ tay lên, ngăn cản câu nói của Phùng Viễn Sơn: “Ông già, đừng nói vòng nói vo để dụ tôi, tôi không thừa nhận cái gì đâu đấy.”

“Cậu thật sự là quá cẩn thận rồi, tôi là một người sắp chết, ai sẽ tin lời nói của tôi chứ.”

“Tôi không biết ông đang nói cái gì, ông nhất định là bị bệnh nên hồ đồ rồi.”

Phùng Viễn Sơn nhin không được mà thở dài một cái: “Vậy thì nói về đề tài vừa rồi đi.”

Giang Chu chỉ chỉ vào mắt: “Đề tài vừa rồi là đề tài nào?”

“Nếu như Bồi Bồi và Nhã Khiết đều luân hồi, vậy cậu nói xem hiện giờ họ sẽ ở đâu?”

“Chắc hẳn là ở một nơi rất xa nơi này.”

“Vì sao?”

“Tóm lại là họ sẽ không muốn gặp lại người mà mình hận nhất trong kiếp trước chứ.”

Phùng Viễn Sơn gật đầu: “Cậu nói rất có lý.”

Phùng Viễn Sơn nói xong, thư phòng lại rơi vào yên lặng lần nữa.

Chỉ còn tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ trên bàn như mọi ngày mà thôi.

Lúc này, Phùng Viễn Sơn vươn hai ngón tay ra, đưa lên trước mặt Giang Chu.

Hai ngón tay này đã run rẩy rất kịch liệt, hầu như là đã không khống chế nổi.

Giang Chu há miệng ra, nửa ngày trời mà vẫn không nói gì.

Hắn cũng hiểu, lần này Phùng Viễn Sơn sẽ phải chết thật.

Có lẽ là ngày mai, có lẽ là ngày kia.

Nhưng mặc kệ là ngày mai hay là ngày kia, thì Phùng Viễn Sơn cũng sẽ không chống đỡ được qua mùa hè này.

Chương 856: Cuộc đối thoại trong đêm của Giang Chu và Phùng Viễn Sơn! (2)

“Đưa điều thuốc đây, giờ tay nửa ngày mà cậu còn không hiểu?”

Giang Chu ấn tay của Phùng Viễn Sơn xuống: “Được hút, muốn mua Vip để tăng tốc độ tử vong à?”

Phùng Viễn Sơn nhìn không được mà thở dài: “Tôi tưởng cậu là một người không câu nệ tiểu tiết, không ngờ cậu cũng không thú vị như vậy.”

“Không câu nệ tiểu tiết và cho ông đi chết là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.”

“Chỉ một hơi thôi, ngay cả chết mà tôi còn không sợ, còn sợ hút điều thuốc à?”

“Muốn hút thật à?”

“Ừm.”

“Hút chết cũng không quan hệ gì với tôi đâu nhé?”

“Đừng nói nhảm nhiều như vậy, tôi không còn bao nhiêu sức lực đâu, mau lên đi.”

Giang Chu có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn móc bao thuốc ở trong túi ra.

Sau đó, hắn rút một điều thuốc ra, rồi nhét vào giữa hai ngón tay của Phùng Viễn Sơn.

“Châm đi! Mẹ nó, thuốc gì mà nặng thế không biết?”

“Bạch tướng quân!”

Phùng Viễn Sơn nuốt ngụm nước miếng: “Người phương bắc các cậu, thật cmn trâu bò.”

Giang Chu liếc nhìn Phùng Viễn Sơn với ánh mắt khinh bỉ:
“Không thể hút thì đừng hút, kiếp sau vẫn còn nhiều cơ hội.”

“Ai biết là có kiếp sau hay không, bây giờ muốn hút thì đương nhiên phải hút rồi.”

“Ông trâu bò.”

Phùng Viễn Sơn liếc nhìn Giang Chu một cái: “Cậu không hút một điếu với tôi à?”

Giang Chu cúi đầu, dùng sức bóp bao thuốc trong tay: “Tôi cai rồi, Tư Nhượng không thích mùi thuốc lá.”

“Là như vậy à...”

“Ông thì sao? Suy nghĩ kỹ rồi à, quyết định giao toàn bộ gia sản cho Phùng Ngạo thật à?”

Phùng Viễn Sơn phun khói thuốc ra: “Làm sao? Cậu muốn à?”

Giang Chu lắc đầu: “Không muốn.”

“Mẹ kiếp, sao miệng cậu cứng như vậy chứ?”

“Đúng thế, cứng như mạng của ông vậy.”

Phùng Viễn Sơn cười đến ho khan: “Sau khi tôi chết, Tiểu Hồng sẽ chôn tôi ở Thu Thủy Lăng Viên.”

Giang Chu cười xòa một tiếng: “Ông nghĩ hay lắm, không hỏi Tiêu Bồi Bồi có đồng ý hay không à?”

“Không phải hợp táng, mà chỉ chọn một nơi hẻo lánh, để nhìn cô ấy từ xa là đủ rồi.”

“Coi như ông còn là một con người.”

...

Thật ra thì Phùng Viễn Sơn cũng không có bao nhiêu mục đích khi muốn gặp mặt Giang Chu.

Chẳng qua là, Phùng Viễn Sơn cho rằng mình sắp chết rồi, cho nên vẫn có chút quyến luyến với người và vật trên thế gian này.

Bởi vậy ông mới muốn tìm một người để trò chuyện.

Thuận tiện xác minh cái suy nghĩ trong nửa năm nay của mình.

Mấy thứ này cũng sắp bị ông mang theo vào mộ rồi.

Nếu như bây giờ không trò chuyện, thì e rằng sau này sẽ không có cơ hội nữa.

Trên thực tế, Giang Chu là một đối tượng nói chuyện phiếm rất tốt.

Tên này có thể làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Khi đối võ mồm và đối chọi gay gắt với Giang Chu, lại làm cho ông có một loại cảm giác nhiệt huyết như khi con trẻ.

Phùng Viễn Sơn rất thích loại cảm giác nhiệt huyết này.

Dù sao có đến chết thì đàn ông vẫn là một đứa trẻ.

Có điều, tình trạng sức khỏe của Phùng Viễn Sơn bây giờ là rất kém cỏi.

Hoàn toàn là vì lên dây cót tinh thần nên mới có thể cười cười nói nói được.

Cho nên, sau khi nói chuyện được tầm nửa tiếng, ông đã không còn sức lực để mở miệng nữa rồi.

Giang Chu nhìn thấy một màn này, hắn cũng không nói thêm gì nữa.

Hắn đặt cái hộp thuốc vừa đập lên trên cái máy móc hô hấp ở bên cạnh.

Sau đó, Giang Chu hít sâu một hơi, rồi đi ra khỏi thư phòng.

Cùng lúc đó, một đám nhân viên an ninh bỗng nhiên đi đến trước cửa, sau đó bọn họ lấy một cái khóa rất to ra, rồi khóa chặt cánh cửa gỗ màu đỏ kia lại.

Giang Chu cảm thấy rất kỳ quái khi nhìn thấy cảnh này.

“Tại sao phải khóa cửa lại?”

Nhân viên an ninh lắc đầu với vẻ mặt mờ mịt: “Chúng tôi cũng không biết, nhưng thư ký Hồng đã dặn dò như vậy.”

Giang Chu hơi nhú mày lại: “Trước kia đều khóa cửa lại mỗi khi trời tối à?”

“Chỉ mới bắt đầu trong vài ngày gần đây thôi.”

Giang Chu đứng ở trước cửa một lúc, hắn cũng không nghĩ ra nguyên do gì cả.

Chẳng lẽ đây là quy củ của gia tộc lớn?

Hoặc là trong khoảng thời gian này, Phùng Viễn Sơn bỗng nhiên có căn bệnh kỳ quặc nào à?

Ông lão này đã đau đến mức sắp chết rồi, không thể nào sẽ mộng du mỗi khi đêm xuống chứ?

Giang Chu lắc đầu, tạm thời bỏ qua cái nghi ngờ này.

Sau đó, hắn đi xuống lầu, rồi đi đến tòa biệt thự của Phùng Sùng.

Trong khoảng thời gian này, tâm trạng của cha vợ rất kém cỏi.

Bởi vì Phùng Tư Nhược đã thu quyền điều hành công ty về.

Hiện giờ, Phùng Sùng chỉ còn là một nhân viên nhân tản.

Ngoại trừ ở nhà uống trà ra, thì không còn bất cứ chuyện gì để làm.

Có lẽ đây là một cuộc sống rất tốt đối với các otaku, nhưng Phùng Sùng thì không phải là một người như vậy.

Ông là một người thuộc phái hành động.

Cho nên, trong lòng ông tràn đầy lửa giận với quyết định của cha mình.

Nhưng nếu như đã biết gia sản sẽ thuộc về ai từ trước.

Phùng Sùng cảm thấy mình cũng không cần phải... Tranh giành gì nữa.

Chương 857: Nửa đêm, Phùng Tư Nhược mất tích!

Giang Chu trò chuyện với Giang Chu một tiếng đồng hồ, cơ bản đều là nói chuyện về Phùng Tư Nhược.

Nhưng người ông đàn ông trung niên gần 50 tuổi này đã không nói gì về chuyện liên quan đến gia sản, liên quan đến Phùng Ngạo, liên quan đến Phùng Viễn Sơn.

Đây không phải là phục rồi, mà là nội tâm lạnh lẽo rồi.

Sau đó, hai người bắt đầu trò chuyện về vấn đề khó khăn của Chu Tinh.

Phùng Sùng không hổ là một người có kinh nghiệm sa trường, ông chỉ nghe một chút là đã có thể nhảy bén mà chỉ ra vài điểm mấu chốt.

Đồng thời cũng đưa ra một số kiến nghị với những điểm mấu chốt này.

Nhưng cuối cùng thì Giang Chu đã bác bỏ tất cả những kiến nghị này.

Không phải là hắn không nghĩ ra mấy biện pháp này, mà là quá khó để áp dụng vào thực tế.

Hơn nữa, không phải là tập đoàn Chu Tinh mất ByteDance thì không thể sống được.

Ngoại trừ ByteDance ra, dưới cờ của hắn vẫn còn rất nhiều hạng mục kiếm tiền.

Nếu thật sự liều mạng đến mất sạch gia sản, thì công nhận là không đáng chút nào.

“Nếu như chú có thể bắt được gia sản của Phùng gia, thì có lẽ cục diện bây giờ đã khác rồi.”

Giang Chu nâng chén trà lên uống một hớp: “Làm ăn, luôn không thể trông chờ vào người khác cứu mình, cháu vốn đã không ôm hy vọng gì vào tiền của Phùng gia rồi.”

Phùng Sùng nhin không được mà thở dài: “Nhà hòa thuận thì vạn sự thuận lợi, chẳng lẽ đây chỉ là một câu nói suông với cha thôi à?”

“Ngài đừng suy nghĩ nữa, suy nghĩ nhiều là sẽ thành bệnh đấy.”

“Chú cũng không muốn suy nghĩ, nhưng bây giờ chú không có chuyện gì để làm cả, cả ngày chỉ biết ngồi uống trà, không còn gì để làm cả.”

Giang Chu sờ cằm một cái: “Trái lại thì cháu có một ý kiến, có lẽ có thể để chú có việc để làm.”

Phùng Sùng hơi ngược mắt lên: “Lại là ý nghĩ xấu gì? Nói ra xem nào?”

“Cháu và Tư Nhược sinh một thằng nhóc mập mạp, sau này chú liền phụ trách trông trẻ.”

“Ngày nào cũng nói đến chuyện sinh con này, có phải Tư Nhược đã có rồi không?”

“Không có.”

Phùng Sùng có hơi nghi ngờ: “Chú luôn cảm thấy tên nhóc nhà cháu đang có chủ ý không tốt nào đó.”

Giang Chu nhin không được mà chép miệng một cái: “Không có.”

Giang Chu nói xong liền mỉm cười, quay đầu nhìn ra ngoài.

Lúc này, bóng đêm ngoài cửa sổ đã thâm thúy hơn rất nhiều.

Thế nhưng bên trong Minh Tiềm Sơn Trang vẫn là đèn đuốc sáng trưng.

Thường xuyên có các công nhân đi qua đi lại, nhìn trông vô cùng bận rộn.

Giang Chu lấy điện thoại di động ra xem giờ, đột nhiên lại cảm thấy hơi kỳ quái.

Tại sao mấy người Phùng Tư Nhược vẫn chưa trở lại?

Thử quần áo và sửa chữa một chút thôi mà.

Chỉ cần đo đạc một chút, cần phải lâu như vậy sao?

Giang Chu lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Phùng Tư Nhược.

Nhưng sau mấy tiếng tút tút tút, thì mãi vẫn không có người nghe máy.

“Cha vợ, Tư Nhượng đã về đây chưa?”

Phùng Sùng hơi sững sờ: “Vẫn chưa, từ khi mấy người các cháu về đến giờ, chú vẫn chưa nhìn thấy Tư Nhượng, có chuyện gì sao?”

“Tư Nhượng bị đưa đi thử quần áo, theo đạo lý mà nói thì phải trở về rồi mới đúng, tại sao lâu như vậy mà vẫn không có động tĩnh gì?”

“Có phải là con bé đã về nghỉ ngơi rồi không?”

Giang Chu suy tư một chút, lại cảm thấy khả năng này không cao lắm.

Cô bé này rất dính rất dính mình.

Nàng sẽ không bỏ mình ở đây mà đi ngủ trước.

Hơn nữa, nàng cũng đã ngủ một lúc khi ở trên xe rồi.

Mà lúc này vẫn còn sớm, cũng sẽ không đến mức không kịp nói một câu đã lăn ra ngủ chứ?

“Chú, cháu thấy hơi lo lắng, chú cứ ngồi đi nhé, cháu chạy ra ngoài tìm Tư Nhượng.”

“Ừm, tìm được thì dẫn con bé qua đây ngồi một chút, lâu rồi chú cũng không gặp con bé.”

“Vâng.”

Lúc này, những cơn gió đêm đang rất hăng say.

Nhưng bởi vì nhiệt độ trong không khí, cho nên dù gió có đập vào mặt thì cũng không mát mẻ được bao nhiêu.

Giang Chu cất bước đi về phía tòa lầu các Công Chúa của Phùng Tư Nhượng.

Nhưng đi được một đoạn, hắn liền gặp được Đinh Duyệt và Phùng Y Nhất ở trên đường.

Hai người đang tay trong tay mà đi dạo, vừa nhìn thấy Giang Chu liền dừng bước lại.

“Anh rể anh rể!”

Giang Chu đi qua chỗ hai cô bé: “Tại sao chỉ có hai người ở chỗ này, Tư Nhược đâu rồi?”

Phùng Y Nhất cảm thấy rất kỳ quái mà lắc đầu: “Em không biết nha!”

“Không phải bọn em đi thử quần áo với nhau sao?”

“Không phải, bọn em không đi cùng chị đâu, chị em đã bị người khác dẫn đi từ trước rồi.”

Đinh Duyệt cũng gật đầu theo: “Là vị thư ký Hồng kia dẫn Tư Nhược đi.”

Giang Chu hơi cau mày: “Thư ký Hồng?”

“Đúng vậy, anh ta còn nói là ông biết.”

“...”

Giang Chu đột nhiên cảm thấy có chuyện gì đó không đúng lắm.

Thế là hắn chạy về phía tòa lầu các màu xám tro của Phùng Viễn Sơn.

Cùng lúc đó, trong một gian phòng ở sơn trang.

Phùng Tư Nhược đang cầm một bài diễn thuyết mà thư ký Hồng đưa cho, trong mắt nàng viết đầy mờ mịt.

Tại sao mình còn phải diễn thuyết?

Là tất cả người trong nhà đều phải diễn thuyết à?

Vậy Giang Chu có phải diễn thuyết không?

Mình... Thật sự không dám lên đài nha...

Chương 858: Nửa đêm, Phùng Tư Nhược mất tích! (2)

“Tôi là Phùng Tư Nhược... Tôi...”

“Ngày hôm nay, rất vui vẻ khi có thể nhìn thấy mọi người ở chỗ này...”

“Tôi là Phùng Tư Nhược, rất vui vẻ khi có thể nhìn thấy mọi người...”

“Rất vui vẻ khi có thể...” “

Giọng nói mềm mại của thiếu nữ không ngừng quanh quẩn trong căn phòng vắng lặng.

Chỉ là nàng học mãi mà vẫn chỉ quanh quẩn ở mấy câu tự giới thiệu mình.

Thư ký Hồng nhìn thấy một màn này, không khỏi lau mồ hôi lạnh ở trên đầu.

“Đại tiểu thư, chỉ học câu đầu tiên là không được đâu!”

Phùng Tư Nhược cắn môi đỏ: ‘Nhưng mà... nhưng mà cái này là diễn thuyết...’

Thư ký Hồng nghe thấy lời này thì hơi ngẩn ra một lúc, lúc này anh ta mới nhớ ra đại tiểu thư nhà mình có hội chứng sợ xã hội nghiêm trọng.

Chỉ là sau khi ở cùng với Giang Chu, thì đại tiểu thư đã hoạt bát và sáng sủa hơn không ít, làm cho tất cả mọi người chung quanh đều quên mất chuyện này.

Nhưng bây giờ, lão gia lại muốn đại tiểu thư lên sân khấu một mình.

Chuyện này quả thực là làm cho đại tiểu thư sợ hãi.

Dù sao đây cũng là một buổi tụ tập của giới thượng lưu, ngay cả một thư ký thân kinh bách chiến như mình cũng thấy hơi khản trương.

Huống chi là đại tiểu thư vẫn không có thói quen trao đổi với người khác.

“Đại tiểu thư, nhưng mà đây là một chuyện rất quan trọng, vô cùng vô cùng quan trọng.”

Phùng Tư Nhược chớp chớp mắt, nàng có hơi không hiểu vì sao.

Thư ký Hồng không thể làm gì khác hơn là bắt đầu đau khổ suy nghĩ một phen, tổ chức lại ngôn ngữ một lần nữa.

“Giang tiên sinh sẽ rất vui nếu tiểu thư làm như vậy, chuyện này rất quan trọng với Giang tiên sinh.”

“Thật sao?”

Thư ký Hồng gật đầu: “Nếu như đại tiểu thư làm tốt, vậy Giang tiên sinh sẽ không còn phiền não như thời gian gần đây nữa.”

Phùng Tư Nhược nắm chặt bản diễn thuyết trong tay, hít sâu một hơi: “Được, tôi sẽ cố gắng.”

“Vậy cảm ơn đại tiểu thư, tôi sẽ phân phó nhà bếp làm cho ngài một chén canh Tuyết Lê.”

“Cảm ơn.”

Cùng lúc đó, bên trong Minh Tiềm Sơn Trang.

Giang Chu đi qua đi lại một vòng mà cũng không nhìn thấy bóng dáng Phùng Tư Nhược đâu.

Ngay cả thư ký Hồng cũng không thấy chứ đừng nói là Phùng Tư Nhược.

Hắn đứng cau mày ở trong sân một lát, bỗng nhiên lại ngửi thấy một loại mùi âm mưu.

Dưới tán cây ngô đồng ở dưới ánh trăng, Giang Chu suy tư một lát, chợt phát hiện mình bỏ quên một vài chi tiết.

Những chi tiết này vốn là rất rõ ràng, nhưng bởi vì dạo này hắn có nhiều chuyện phiền lòng, bên ByteDance vẫn luôn rất ầm ĩ, làm cho hắn hoàn toàn không chú ý đến những chi tiết này.

Nhưng có một số việc, chỉ cần nghĩ kỹ một chút là có thể thông suốt.

Phùng Tư Nhược nhận được tin nhắn do đích thân Phùng Viễn Sơn gửi.

Ông lão này cầm điều thuốc mà còn vất vả như vậy, lại còn có sức lực gõ chữ gọi Phùng Tư Nhược về nhà sao.

Hơn nữa, Đinh Duyệt chỉ là bạn của Phùng Tư Nhược mà thôi, thế mà cũng nhận được thư mời chính thức.

Thậm chí Phùng gia còn mời Designer đến để làm lễ phục cho Đinh Duyệt luôn.

Mặc dù đám Designer kia sẽ vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy số đo của Đinh Duyệt.

Nhưng cho dù là như vậy, thì thái độ coi trọng Đinh Duyệt của Phùng gia cũng khiến cho người ta cảm thấy hơi quá.

Từ tin nhắn cho đến bạn bè.

Từ lễ phục cho đến mặt tích.

Tất cả những chuyện này như đang ám chỉ rằng Phùng Viễn Sơn đang sắp xếp gì đó.

Đậu xanh rau muống...

Giang Chu há hốc miệng.

Đây tính là cái gì?

Đây cmn tính là cái gì?

Sau khi hần nghĩ ra tất cả mọi chuyện, liền vội vội vàng vàng đứng lên, rồi đi về phía tòa lầu các của Phùng Viễn Sơn.

Bước chân của thanh niên rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đi đến thư phòng.

Lúc này, đã là đêm khuya.

Hai nhân viên an ninh vốn canh gác cửa đã đi nghỉ ngơi rồi.

Trước cánh cửa gỗ to lớn màu nâu đỏ chỉ còn một chiếc khóa to lớn.

Một cái khóa to lớn đến vượt tầm hiểu biết của mọi người.

“Phùng lão đầu, mở cửa, mở cửa...”

“Mẹ nó, vì sao ông không thương lượng với tôi chuyện này?!”

“Ông làm việc cũng quá cmn tùy tiện rồi đấy?!”

“Ông đây nói chuyện phiếm với ông, cho ông hút thuốc, ông lại không nói gì!”

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm.

Tiếng đập cửa vang lên không ngừng không ngừng.

Thế nhưng mà trong thư phòng lại không có chút động tĩnh nào.

Giang Chu cũng không biết là vì cửa phòng cách âm quá tốt, hay là vì Phùng Viễn Sơn giả vờ không nghe thấy.

Nói chung là hấn đập cửa chụp phút đồng hồ, cuối cùng thì một cái rầm cũng không xuất hiện.

Đậu xanh!

Giang Chu nhìn thoáng qua cánh cửa thư phòng đang khóa chặt.

Mẹ kiếp, hóa ra cái khóa này là dành cho mình à?

Cái lão già này đã biết mình sẽ chạy đến đây mắng chửi người từ trước rồi à?

Giang Chu đá một cước vào cánh cửa, rồi quay người chạy xuống dưới nhà, đi đến tòa lầu các làm yến hội ở phía Tây Bắc.

Lần trước hấn cũng nhìn thấy thư ký Hồng và Phùng Ngạo trò chuyện to nhỏ ở cái chỗ này.

Khi đó, hấn và cha vợ đã cùng nhau nghe trộm.

Cũng chính là nhờ lần đó, bọn họ mới biết chuyện Phùng Viễn Sơn có con tư sinh.

Nếu như ngày mai sẽ tổ chức dạ tiệc từ thiện ở đây, vậy thì nói không chừng Phùng Tư Nhượng đang ở chỗ này.

Chương 859: Nửa đêm, Phùng Tư Nhượng mất tích! (3)

Chỉ là lần này Giang Chu đã đoán sai.

Phùng Tư Nhượng không ở đây, mà thư ký Hồng cũng không ở đây.

Trong này chỉ có những công nhân đang phụ trách trang trí.

Giang Chu nhin không được mà muồn mắng chửi người.

Phùng Tư Nhượng nhà hấn chỉ là một cô bé ngây thơ và đáng yêu.

Một cô bé nhất gan, xấu hổ và hay sợ hãi khi nhìn thấy người lạ.

Nàng có thể làm gì chứ?

Nàng chỉ cần xinh đẹp là được rồi.

Nàng nên vô lo vô nghĩ, không nên quan tâm đến chuyện gì cả.

Giới thương nghiệp của Bắc Hải là một vòng tròn cmn lớn đến mức nào chứ.

Tất cả mọi người chỉ hận không thể nhìn chăm chăm vào nó giống như một con ruồi.

Phàm là thấy có vấn đề gì thì đều nhảy vào đá hai cái.

Cô bé này có thể làm gì chứ?

Mặc giáp ra trận, tung hoành thiên hạ, không thua kém đáng mày râu?

“Mẹ nó, đều cmn điên hết rồi!”

Giang Chu mắng một câu, lại đá vào cột đèn bên ngoài một cái.

Nhưng đúng vào lúc này, có một bóng người đi đến từ một góc tối đen như mực.

Người này mặc tây trang, thắt cà vạt, ánh mắt có chút cô đơn, nhưng vẫn đi qua với nụ cười trên mặt.

Giang Chu nhìn thấy người này thì hơi sững sờ, ánh mắt từ từ mở to ra.

Thế mà người đi đến lại chính là Phùng Nhạc?

Hình như dáng vẻ của Phùng Nhạc đã già hơn không ít so với trước kia.

Ánh mắt cũng không còn sắc bén như lúc ban đầu nữa.

Xem ra con đường dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng này không tốt lắm, chắc hẳn Phùng Nhạc đã thất bại rất nhiều lần.

“Giang Chu, đã lâu không gặp!”

“Phùng tổng?”

Phùng Nhạc cười nói: “Tôi còn đang kinh ngạc, nghĩ xem là ai dám phách lối và ngông cuồng mắng chửi người ở Phùng gia, không ngờ lại là cậu.”

Giang Chu hơi dè tâm trạng của mình xuống: “Thật sự là đã lâu không gặp, không phải ngài đi gây dựng sự nghiệp ở Hải Châu sao, tại sao lại quay về?”

“Dù sao thì tôi cũng là một phần tử của Phùng gia, không có lý do gì để không tham gia trận náo nhiệt này cả.”

“Ngài vẫn thuận lợi ở bên Hải Châu chứ?”

Phùng Nhạc cười khỏ một tiếng: “Lúc này tôi mới phát hiện ra rằng mình không có nhiều thiên phú, việc làm ăn và việc gây dựng sự nghiệp là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.”

Giang Chu khẽ thở dài một cái: “Vạn sự khởi đầu nan, là ai thì cũng vậy thôi.”

“Tôi thấy cậu rất là thành thạo mà.”

“Đó là may mắn thôi.”

Phùng Nhạc mỉm cười, nhìn về phía tòa lầu các kia: “Không ngờ lại phải giao gia sản cho một người hoàn toàn xa lạ, thật sự là không thoải mái mà.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “E rằng... không phải là hoàn toàn xa lạ đâu!”

“Ý cậu nói là có quan hệ máu mủ à? Ha ha, dù sao thì tôi cũng không thừa nhận cái quan hệ này.”

Giang Chu hơi chột dạ: “Nói... Cũng không nên nói quá chắc chắn như vậy.”

Ánh mắt Phùng Nhạc hơi thay đổi: “Cái gọi là người thừa kế kia lại có bản lĩnh như vậy à, ngay cả cậu cũng bị thuyết phục rồi?”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Người thừa kế kia đã ngủ cùng tôi.”

“Ngủ cùng, đó vốn là chữ đa âm.”

“Không phải không phải, đó không phải là chữ đa âm.”

“?????”

Giang Chu không nói về chuyện này nữa, mà là đổi qua một đề tài khác.

Trong khoảng thời gian nửa tiếng sau đó, đại đa số thời gian là Phùng Nhạc đang thỉnh giáo Giang Chu về vấn đề gây dựng sự nghiệp.

Ông đánh liều nửa năm ở Hải Châu, đúng là có không ít tâm đắc và cảm ngộ.

Lại gặp phải rất nhiều rắc rối và trắc trở, hết cái này lại đến các khác xuất hiện.

Cho nên, mỗi khi Phùng Nhạc hồi tưởng lại thời điểm Giang Chu gây dựng sự nghiệp, thì nội tâm luôn không nhin được mà tràn đầy cảm thán.

Tên Giang Chu này là yêu quái sao?

Thế mà lại có thể dùng thời gian hai năm để từ một tên một nghèo hai trắng đến nhân vật có tài sản trăm tỷ.

Trước kia Phùng Nhạc cũng không coi những thành tựu này của Giang Chu là chuyện gì đáng nói.

Nhưng cho đến khi bắt tay vào làm, lại gặp vô số khó khăn và trắc trở.

Thì Phùng Nhạc mới hiểu được người thanh niên này có thủ đoạn kinh người thế nào.

Sau khi trò chuyện những thứ này xong, Phùng Nhạc liền quay người rời khỏi nơi này.

Giang Chu cũng đi trở về tòa lâu các Công Chúa của Phùng Tư Nhược.

Hắn đã hiểu rõ rồi, ngày hôm nay Phùng Viễn Sơn muốn tách hắn ra.

Bằng không thì cũng không giấu Phùng Tư Nhược đi.

Phùng Viễn Sơn chính là muốn không cho mình có cơ hội phản đối, mãi cho đến khi gỗ đã thành thuyền.

Chuyện ngày mai...

Có lẽ chuyện ngày mai là một chuyện tốt đối với mình.

Nhưng không biết là tốt hay là xấu với Phùng Tư Nhược nữa.

“Giang Chu, ông tìm được Tư Nhược chưa?”

Giang Chu đặt mông ngồi xuống ghế sa lon: “Không tìm thấy, cũng không tìm nữa, con bé chết tiết này lại chạy loạn khắp nơi.”

Đinh Duyệt nhin không được mà cau mày lại: “Đêm hôm khuya khoắt rồi, bên ngoài rất nguy hiểm, sao ông không đi tìm tiếp?”

“Yên tâm đi, Tư Nhược ở trong sơn trang này, chứ không ra ngoài.”

“Trong sơn trang này có hồ có sông, chẳng may...”

Giang Chu vội vàng chặt đứt câu nói của Đinh Duyệt: “Bà câm miệng, tôi cũng không muốn trở thành quả phụ!”

Đinh Duyệt thấy Giang Chu không khản trương, cho nên cho rằng Giang Chu biết Tư Nhược đang ở đâu: “Vậy đêm nay chúng ta ngủ thế nào?”

“Chúng ta? Đâu xanh, ai muốn ngủ với bà?”

“Ông nghĩ cái chuyện chó má gì vậy, ý của tôi là tôi ngủ ở chỗ nào?”

Chương 860: Hôm nay cô ấy cần mọi người ủng hộ!

Giang Chu thở phào một hơi: “Bà ngủ ở tầng hai, tôi ngủ ở phòng của Tư Nhược.”

Đinh Duyệt không đồng ý: “Vì sao không phải là ông ngủ ở tầng hai, còn tôi ngủ ở phòng của Tư Nhược?”

“Tôi sợ bà trộm quần chip của bạn gái tôi.”

“Tôi thấy là ông muốn trộm mới đúng!”

Giang Chu bỗng nhiên nở một nụ cười: “Phùng Tư Nhược mất tích, phòng quần áo của cô ấy còn không phải là muốn làm gì thì làm à.”

Ánh mắt Đinh Duyệt thay đổi, rồi vội vàng chạy đi lên lầu.

Nhưng với cái cân nặng của Đinh Duyệt, thì dù có chạy trước mấy bước thì cũng không thể chạy nhanh hơn được, chỉ chớp mắt là đã bị vượt qua.

“Làm khách, phải tự hiểu lấy mình chứ!”

Đinh Duyệt nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi và Phùng Tư Nhược quen nhau sớm hơn ông nhiều.”

Giang Chu bĩu môi một cái: “Vậy thì có quan hệ gì, đừng có nói nhảm linh tinh nữa, mau đi ngủ đi.”

...

Sáng sớm hôm sau.

Mặt trời xuất hiện, ánh nắng rực rỡ làm cho không khí từng bước ấm lên.

Bởi vì Minh Tiềm Sơn Trang có trồng không ít cây cối, có thể nói là bóng cây thành hàng.

Cho nên, tiếng ve kêu inh ỏi cũng liên tiếp không ngừng, có thể nói là rất náo nhiệt.

Dưới loại trường hợp này mà còn phải mặc âu phục và đeo cà vạt, nóng cung không được cởi, thật sự là một chuyện rất đau khổ.

Thế nhưng mà cũng hết cách.

Nếu như là dạ hội của giới thượng lưu, thì trang phục là một yêu cầu cơ bản.

Giang Chu mặc một bộ âu phục Givenchy, ngồi trong phòng của Phùng Tư Nhược, rồi mở điều hòa ra.

Sau đó, hắn nhìn những người đang giả vờ phong độ, đầu đầy mồ hôi còn phải nâng ly rượu kia, lại cảm thấy thực sự có chút không đành lòng.

Có điều, Phùng Viễn Sơn vẫn chưa từng xuất hiện như cũ.

Là mấy người Phùng Sùng và Phùng Nhạc đi ra chiêu đãi khách khứa.

Vì chuyện của Phùng Tư Nhược, sáng sớm Giang Chu đã cố tình chạy qua chỗ của Phùng Viễn Sơn.

Nhưng cánh cửa gỗ to lớn đó vẫn bị khóa chặt như cũ.

Xem ra là nó sẽ không mở ra khi chưa đến thời gian dạ hội.

Ngoài ra, Phùng Tư Nhược cũng chưa từng xuất hiện.

Chỉ có thư ký Hồng vẫn đi bắt chuyện với khách khứa trong hội trường như mọi ngày.

Mặc kệ Giang Chu hỏi thế nào, thì thư ký Hồng đều khiêm tốn mà trả lời một câu không biết.

Cứ như vậy, chớp mắt đã đến chạng vạng tối.

Minh Tiềm Sơn Trang vốn đang vô cùng náo nhiệt, lại có rất nhiều xe sang trọng đi đến.

Thậm chí còn có mấy chiếc xe của đài truyền hình và báo chí đi vào trong sơn trang.

Trước tòa lầu các yến hội có một tấm thảm đỏ rất dài rất dài.

không ít minh tinh và ngôi sao đều lộ diện ở trong sơn trang.

Ví dụ như bốn Tiểu Hoa Đán nào nào đó, nhóm nhạc thiếu nữ thần tượng nào nào đó, ca sĩ nổi tiếng nào nào đó...

Dù sao thì cũng có rất nhiều người nổi tiếng đi trên thảm đỏ, bước vào tòa lầu các kia.

Toàn bộ lễ đường bên trong đã đèn đuốc sáng trưng, các ánh đèn nhiều màu sắc cũng bùng lên ở bốn phía.

Dưới màn đêm, màu sắc rực rỡ của ánh đèn đã chiếu sáng nửa bầu trời.

Thậm chí còn rất khó tưởng tượng ra rằng, đây chỉ là một buổi dạ hội của một nhà tổ chức.

Cộc cộc cộc.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân vang lên ở trên tầng ba tòa lầu các Công Chúa.

Phùng Y Nhất mặc một chiếc váy dạ hội, phần tay áo hơi mỏng, còn có thể nhìn thấy da thịt trắng nõn ở.

Vòng eo được thiết kế tinh tế, làm nổi bật dáng người hoàn mỹ của cô bé này.

“Anh rề anh rề, anh thấy chiếc váy này của em có được không?”

Giang Chu ngồi ở gần cửa sổ, hơi quay đầu lại nhìn: “Có thể xưng là tiểu yêu tinh.”

Phùng Y Nhất cảm thấy hơi xấu hổ: “Đây là lần đầu tiên em mặc kiểu váy lộ vai nha.”

“Bây giờ em muốn xuất đạo làm ngôi sao cũng được.”

“Hi hi!”

Giang Chu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lại mở miệng:

“Đúng rồi, cha của em đâu? Không đi cùng em à?”

Phùng Y Nhất thở dài: “Cha nói là thân thể khó chịu, cho nên không tham gia dạ tiệc từ thiện nữa.”

“Vậy cô cô của em đâu?”

“Cô cô nói là tối nay còn phải đi gặp khách, có lẽ sẽ không quay lại.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Mau đi tìm cha của em đi, bảo ông ấy rằng, hôm nay nhất định phải tham gia buổi dạ tiệc từ thiện này!”

Phùng Y Nhất hơi sững sờ: “Tại sao vậy anh rề?”

“Em cứ nói với ông ấy là, nếu như hôm nay ông ấy không ngồi ở dưới đài, vậy thì Phùng Tư Nhượng sẽ khóc.”

“Ah? Chuyện này thì có liên quan gì đến chị em đâu?”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Niềm vui bất ngờ thôi, tuy rằng anh cũng không biết đây là niềm vui hay là nỗi buồn nữa, nói chung là nhất định phải gọi ông ấy đến.”

“Được rồi, em biết rồi, anh rě, chuyện này giao cho em!”

Phùng Y Nhất thấy Giang Chu nói nghiêm túc như vậy, nàng lập tức gật đầu, sau đó vội vội vàng vàng đi xuống lầu.

Cùng lúc đó, Giang Chu móc điện thoại di động ra, gọi cho Phùng Y Vân một cuộc.

Thật ra thì thân thể khó chịu và đi tiếp khách gì gì đó, vừa nghe đã biết là mượn cớ rồi.

Bọn họ không hy vọng chứng kiến cảnh Phùng gia bị giao cho một người không quen biết.

Cho nên mới quyết định không đi, không nhìn thấy tâm không phiền.

Nhưng ngày hôm nay không được.

Hôm nay, Phùng Tư Nhược cần người thân đứng ở bên dưới đài, ủng hộ cho nàng, tiếp sức cho nàng...

Chương 861: Con rě kéo mình đến đây làm gì?

“Y Nhất, con đừng kéo cha, cha không đi!”

“Cha bị ốm thật, con nhìn này, cha làm gì còn sức lực nào!”

“Tên Giang Chu khốn kiếp này, rớt cuộc thăng nhóc này muốn làm gì? Vì sao phải gọi cha đi?”

“Con...con gái, con hãy nghe cha nói trước đã, buông tay ra trước đã.”

“Sao con lại nghe lời cái tên Giang Chu khốn kiếp kia mà không nghe lời cha chứ?”

“Con phải thông cảm cho cha chứ, cha đang ốm mà!”

Bên ngoài tòa lầu các Công Chúa.

Một người đàn ông trung niên không ngừng giùng giởng, nói cái gì cũng không chịu đi vào.

Những giây dựa tới giây dựa lui, ông vẫn bị một thiếu nữ thanh xuân tịnh lệ kéo vào trong.

Cùng lúc đó, Giang Chu đã đi đến cửa phòng tầng một.

Hắn không khỏi cảm thấy dở khóc dở cười khi nhìn thấy cặp cha và con gái người tới ta đi này.

“Anh rể, em đã kéo cha đến rồi, em giỏi không?”

Phùng Y Nhất vừa tiến vào nhà đã bắt đầu tranh công, trên mặt viết đầy đắc ý.

Giang Chu gật đầu: “Rất giỏi, đáng giá khích lệ!”

Phùng Y Nhất nói tiếp: “Vậy anh muốn thưởng cho em cái gì nha?”

“Thưởng cho em đêm nay được nằm ngủ.”

“...” Phùng Y Nhất chu mỏ lên, biểu thị bất đắc dĩ với ông anh rể này.

Mà giờ phút này, Phùng Sùng thì đang trợn trừng mắt nhìn Giang Chu.

Ông cảm thấy rất đau đầu với cái tên con rể khốn khiếp này của mình.

“Chú đã nói là không đi rồi, cháu nhất định phải kéo chú đến đây làm gì?”

“Cũng không phải là cháu không biết tình trạng bây giờ của Phùng gia.”

“Ông nội của Tư Nhược đã quyết tâm giao gia sản cho Phùng Ngạo rồi, chú đi để tự rước lấy nhục à?”

“Hiện trường còn có nhiều nhân vật nổi tiếng trong giới thương nghiệp, có nhiều truyền thông và báo chí như vậy nữa.”

“Một khi chuyện này được công bố ra, tất cả mọi người sẽ chĩa micro về phía chú.”

“Xin chào Phùng tiên sinh, xin hỏi cảm nhận của ngài là gì?”

“Ngài phẩn đấu nhiều năm vì Phùng gia như vậy, nhưng bây giờ lại không được chia tài sản, xin hỏi ngài có cảm tưởng gì?”

“Ngài cảm thấy quyết định của cha ngài là đúng hay sai? Ngài có ủng hộ người anh em mà mình chưa từng gặp mặt không?”

Phùng Sùng giả vờ giọng điệu của phóng viên, bắt đầu nói một tràng.

Sau đó, bắt đầu tự ảo tưởng ra các vấn đề rồi tự hỏi tự trả lời một lần.

Giang Chu không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ khi nhìn thấy một màn này.

Con bà nó, sao cha vợ của mình không đi làm diễn viên nhỉ.

“Nói đi, sao lại yên lặng rồi?”

“Chú nghe cháu nói một câu đã, ngày hôm nay chú nhất định phải đi!”

Phùng Sùng hơi cau mày lại: “Vậy cháu cho chú một cái lý do đi.”

Giang Chu yên lặng nửa ngày: “Có một nhóm nhạc mỹ nữ, sẽ mặc tất chân đen để nhảy múa.”

“...”

“...”

Phùng Sùng liếc mắt nhìn con gái: “Đàng hoàng một chút xem nào!”

Giang Chu thở dài: “Chú cứ nghe cháu là được, tuyệt đối là ổn.”

“Vậy thì cũng phải để chú rửa mặt cạo râu đã chứ?”

“Chú tắm rửa luôn cũng được, dù sao thì một lúc nữa mới bắt đầu.”

“Được rồi được rồi, biết rồi, đúng là xui xẻo khi có một tên con rể như cậu mà.”

Giang Chu nhìn bóng lưng cha vợ rời đi, khóe miệng lại co quắp vài cái.

Cuối cùng vẫn là nghe thấy có nhóm nhạc mỹ nữ mặc tất chân nhảy múa mới nhả ra.

Đàn ông quả nhiên đến chết vẫn là tên háo sắc.

Nếu như không phải có Phùng Y Nhất ở đây, thì chắc chắn là đồng ý luôn rồi.

Mà sau khi Phùng Sùng rời đi được gần 20 phút, một chiếc Maybach màu đen chậm rãi đi vào trong sơn trang.

Sau khi xe dừng lại, Phùng Y Vân mặc một bộ quần áo màu đen bước xuống xe.

“Giang Chu, cháu gọi cô trở về làm gì?”

Giang Chu tiến lên vài bước: “Cô cô, chúng ta cần dự bữa dạ tiệc tối nay.”

Phùng Y Vân yên lặng giây lát: “Chúng ta có tham gia buổi dạ tiệc từ thiện này hay không thì cũng không quan trọng, không phải sao?”

“Mặc dù nói là nói như vậy, nhưng cháu vẫn hy vọng ngài có thể trình diện.”

“Haiz, vậy thì nghe lời cháu vậy!”

Nửa tiếng sau.

Phùng Sùng rửa mặt cạo râu xong liền thay tây trang.

Sau đó ông trở lại lầu các Công Chúa để tập hợp với mấy người Giang Chu.

Nói thật, ông thật sự không muốn tham gia cái hoạt động tối nay chút nào.

Bởi vì đối với ông mà nói, loại chuyện này thực sự quá đau lòng.

Nhưng không biết Giang Chu nổi điên cái gì mà bắt buộc ông phải đi qua đây.

Như vậy, nếu như đám truyền thông và phóng viên chạy đến phỏng vấn thật, thì ông sẽ lấy tên con rể khốn kiếp này ra làm bia, còn mình sẽ nhân cơ hội chạy trốn.

“Đi thôi, chúng ta đến hội trường.”

“VẬY thì đi thôi, dù sao cũng đã đến rồi.

Lúc này, Giang Chu nhìn thoáng qua Phùng Y Nhất: “Đúng rồi, Đình Duyệt đâu?”

Phùng Y Nhất mờ mịt lắc đầu: “Em không biết nha, từ xế chiều hôm nay, em chưa từng nhìn thấy chị Đình Duyệt.”

Giang Chu nghe thấy thế, trong lòng liền trầm xuống.

Lẽ nào bên phía Phùng Tư Nhược có vấn đề gì sao?

Có điều, đã đến thời điểm này rồi, gạo sông cũng đã chín thành cơm rồi.

Dù cho thật sự có vấn đề gì thì cũng không có cách nào nữa.

Chương 862: Công bố đáp án!

Giang Chu hít sâu một hơi, dẫn mọi người đi về phía tòa lầu các tổ chức dạ tiệc.

Nhà lầu các này có diện tích rất lớn, chứa hơn một ngàn người cũng không phải vấn đề.

Hơn nữa, bởi vì vừa được sửa chữa lại, cho nên nội thất ở bên trong rất mới, rất xa hoa.

Mấy người đi dọc theo chiếc thảm đỏ thật dài để đi vào trong.

Nhất thời liền bị một đám phóng viên và truyền thông điên cuồng chụp ảnh.

Nội dung công việc của bọn họ chính là chụp ảnh, rồi bắt đầu dựa vào tư liệu trong tay mình để tiến hành phân tích.

Bọn họ cũng hiểu đại khái về chuyện sắp xảy ra trong Phùng gia tối hôm nay.

Lúc này, chụp nhiều ảnh của một trong những người được tuyển chọn thừa kế Phùng gia, nói không chừng là lát nữa sẽ dùng được.

Có điều, đúng là Phùng Sùng có nhiều khúc mắc với buổi dạ tiệc ngày hôm nay, cho nên trên mặt ông không có nụ cười nào, mà chỉ là một vẻ vô cùng nghiêm túc.

Nhưng khi đang đi đi, ông chợt nhớ đến một chuyện.

“Khoan đã, Tư Nhượng đâu rồi? Sao con bé lại không đến?”

Giang Chu chỉ chỉ phía trước: “Đã đến rồi, đi vào là có thể nhìn thấy ngay.”

Phùng Sùng cảm thấy hơi bất ngờ: “Không phải Tư Nhượng rất bám cháu sao, tại sao lần này lại đi trước một mình?”

“Đương nhiên là người khác đưa đi trước, bây giờ Đinh Duyệt cũng đang ở bên cạnh Tư Nhượng, nên ngài cứ yên tâm đi.”

“Là như vậy à...”

Phùng Sùng không có hỏi gì nhiều, liền đi theo Giang Chu vào chỗ ngồi.

Nếu là một buổi dạ tiệc từ thiện, thì mặc kệ là mục đích thật sự là gì, vẫn phải làm cho ra dáng từ thiện.

Cho nên giai đoạn đầu tiên của dạ tiệc là giai đoạn quyên góp tiền.

Mỗi một hạng mục quyên góp đều sẽ có một nhóm ngôi sao và minh tinh tiến lên biểu diễn để trợ hứng.

Cho nên bầu không khí của buổi dạ tiệc này vẫn tương đối sinh động.

Bọn họ quyên góp để xây dựng trường tiểu học hy vọng cho các trẻ em nghèo khó vùng miền núi.

Hoặc là quyên tiền cho đoàn đội cứu chữa bệnh và xe cứu thương của các vùng bị thiên tai.

Giang Chu cũng quyên góp một khoản tiền, xem như là làm chút công hiến cho sự nghiệp từ thiện.

Mà khi giai đoạn quyên góp từ thiện chuẩn bị kết thúc.

Thì rốt cuộc Phùng Viễn Sơn gây tong teo đã xuất hiện trên chiếc xe lăn.

Ông được thư ký Hồng đẩy đến một góc của sân khấu.

Ngọn đèn lấp lánh chiếu lên mặt ông, chiếu sáng cả những nếp nhăn của ông.

...

Trong mùa hè oi bức.

Mặc dù gió đêm có chút mát mẻ, nhưng thật ra thì cũng không có tác dụng gì mấy.

Nhiệt độ cảm nhận vẫn cứ cao như cũ.

Không bật điều hòa thì sợ rằng còn không thể ngủ nổi.

Lúc này, trong một khách sạn năm sao ở gần trung tâm Quốc Mật.

Charles và các đồng nghiệp vừa tham dự một buổi tụ hội của giới thương nghiệp Thượng Kinh.

Sau đó, mọi người bắt đầu tạm biệt nhau, ai trở về phòng của người nấy.

Trong ấn tượng của rất nhiều người, công tác và du lịch là không có gì khác nhau.

Thậm chí còn nhiều người còn trực tiếp coi chuyện đi công tác là du lịch luôn.

Nhưng trên thực tế, mấy ngày hôm nay bọn họ không hề nhàn rỗi một chút nào.

Bởi vì bọn họ là đoàn đại biểu của SoftBank.

Đi ra khỏi nhà, đám người bọn họ liền đeo vinh quang và số mệnh của SoftBank trên lưng.

Phải lấy danh nghĩa của SoftBank để biểu đạt các loại thiện ý với các giới.

Có việc làm ăn không thể từ chối.

Có tụ hội không thể vắng.

Nói chung là ngày nào cũng có các loại hoạt động to to nhỏ nhỏ.

Nhất là một người có gương mặt điển trai như Charles, lời mời dành cho anh ta còn nhiều gấp đôi các đồng nghiệp của mình.

Có điều, bọn họ cũng không phải vất vả như vậy quá lâu nữa.

Bởi vì mục đích chủ yếu của bọn họ là bàn chuyện hợp tác với ByteDance.

Mất thấy càng ngày càng đến gần ngày ký hợp đồng.

Bọn họ cũng nên xác định ngày trở về nước.

Chờ đến khi ký hợp đồng xong, trở về nước là có thể thăng quan tiến chức rồi, ít nhất cũng phải thăng nửa chức.

Đến khi đó là có thể nghỉ ngơi một chút, đi du lịch hoặc là về vùng nông thôn ở một đoạn thời gian.

Ngâm suối nước nóng một chút, ăn uống lành mạnh một chút, an ủi cơ thể đã mệt mỏi đến cực điểm này.

Charles nghĩ đến đây, nội tâm cũng không khỏi tràn đầy mong chờ.

Sau đó, anh ta mỉm cười, nhẹ nhàng nằm lên giường, rồi mở ti vi lên xem.

Nhưng không được bao lâu, một tiếng chuông điện thoại inh ỏi đã đánh thức Charles.

Charles cầm điện thoại di động lên xem, là đồng nghiệp Tiểu Lâm Dương.

Ngày hôm qua, Tiểu Lâm Dương được phái đi Bắc Hải, nói là phải tham gia một buổi dạ tiệc từ thiện rất quan trọng.

Buổi dạ tiệc từ thiện này được tổ chức bởi tập đoàn Phùng thị đỉnh đỉnh đại danh ở Bắc Hải.

Năm đó, SoftBank tiến hành đầu tư ở Bắc Hải, cũng đã có không ít giao tế với xí nghiệp gia tộc này.

Xí nghiệp của Phùng gia bao trùm rất nhiều lĩnh vực, người chưởng khống cũng là một người có lòng dạ độc ác.

Trên mặt nổi, xí nghiệp gia tộc này có mối quan hệ hợp tác hài hòa với SoftBank, nhưng ở mặt chìm thì đã nhiều lần làm cho SoftBank hao binh tổn tướng.

Chương 863: Công bố đáp án! (2)

Mấy năm nay, SoftBank làm mưa làm gió ở đây, trắng trợn đầu tư các loại xí nghiệp, nhưng lại không thể vươn tay vào

Bắc Hải được, một nguyên nhân lớn nhất trong đó chính là vì tập đoàn Phùng thị có quyền phát biểu quá lớn ở Bắc Hải.

Muốn động vào miếng bánh ga tô của bọn họ, vậy phải chuẩn bị tâm lý bị ăn đánh.

Charles nghe điện thoại.

Giọng nói của Tiểu Lâm Dương truyền ra từ trong ống nghe, hình như còn có chút hưng phấn.

“Hi, Charles, chào buổi tối.”

“Tiểu Lâm huynh! Chào buổi tối, tình hình bên phía anh thế nào rồi?”

“Người Phùng gia rất nhiệt tình, cũng bày tỏ sự hỏi thăm ân cần đến chủ tịch của chúng ta, nhưng tình trạng sức khỏe của Phùng Viễn Sơn không tốt lắm, bây giờ đã phải ngồi xe lăn.”

“Hình như năm ngoài đã có lời đồn là ông ta bị bệnh nặng mà?”

“Đúng vậy, hơn nữa tôi còn chiếm được một tin tức rất quan trọng ở bên này.”

“Tin tức gì?”

“Khi sắp kết thúc bữa tiệc tối hôm nay, dường như Phùng Viễn Sơn tiên sinh muốn công bố người thừa kế của mình.”

Charles tròn tròn mắt lên: “Cái gì cơ?”

Giọng nói của Tiểu Lâm Dương rất hưng phấn: “Charles, tôi sẽ thay mặt anh để làm chứng cho khoảnh khắc mang tính lịch sử này.”

“Con bà nó, người thừa kế là ai?”

“Hiện giờ vẫn chưa rõ ràng, chờ người này xuất hiện thì tôi sẽ gọi điện thoại cho anh.”

“Tiểu Lâm huynh, nhờ anh đấy.”

“À đúng rồi, còn có một việc.”

“Việc gì?”

“Anh đoán xem tôi nhìn thấy ai ở chỗ này?”

Charles hơi sững sờ: “Có người chúng ta quen biết à?”

Tiểu Lâm Dương ừ một tiếng: “Cái hạng mục mà các anh phụ trách có tên là ByteDance đúng không?”

“Không sai.”

“Hình như là cái người tên Giang Chu cũng có mặt ở hiện trường, hơn nữa vị trí chỗ ngồi cũng rất cao.”

Biểu cảm của Charles trở nên hơi nghi ngờ và khó hiểu: “Vì sao Giang Chu lại xuất hiện ở nơi đó?”

Tiểu Lâm Dương cũng biểu thị không hiểu với vấn đề này: “Tôi cũng không rõ lắm, nhưng Charles này, hạng mục của các anh vẫn tiến triển thuận lợi chứ?”

“Đã xác định ngày ký hợp đồng rồi.”

“Có lẽ đây đại khái là trùng hợp thôi, anh không cần phải để ý.”

“Đa tạ Tiểu Lâm huynh.”

“VẬY... không còn chuyện gì thì tôi cúp nhé, có tin tức sẽ gọi cho anh.”

“Ok!”

Sau khi cúp điện thoại xong, Charles ngồi xuống ở bên giường.

Anh ta nhớ lại từng câu từng chữ mà Tiểu Lâm Dương vừa nói, hàng mày không khỏi bắt đầu cau lại.

Cơ bản thì nghiệp vụ của tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh đều nằm ở Thượng Kinh này, không có liên hệ gì với Bắc Hải cả.

Tại sao Giang Chu lại xuất hiện ở một bữa dạ tiệc từ thiện của giới thương nghiệp Bắc Hải chứ?

Vị trí chỗ ngồi rất cao là đại biểu cho thân phận gì đây?

...

“Hắt xì!”

“A a a hắt xì!”

Trên chiếc bàn thứ nhất ở phía bên phải dưới khán đài.

Giang Chu bỗng nhiên bắt đầu hát xì, toàn bộ mũi đều ê ẩm tê tê.

Con bà nó, ai nói xấu sau lưng mình rồi hả?

Hắn đưa mắt nhìn quanh bốn phía, cũng không phát hiện gương mặt quen thuộc nào cả.

Cùng lúc đó, Phùng Sùng bỗng nhiên vỗ vai của Giang Chu.

“Tiệc tối đã qua hơn phân nửa rồi, vì sao Tư Nhược vẫn chưa đến?”

Giang Chu hơi nghiêng người qua: “Cha vợ, ngài kiên nhẫn một chút, chắc chắn là sẽ thấy.”

Phùng Sùng hít sâu một hơi, lại quay đầu nhìn về phía bên trái.

Qua một lối đi rộng rãi, trên cái bàn đầu tiên ở bên trái.

Người một nhà mẹ hai đang lạnh nhạt nhìn lên khán đài, hình như còn đang lẩm bẩm cái gì đó.

Cùng lúc đó, đúng lúc Phùng Nhạc cũng nghiêng đầu qua.

Hai anh em nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy vẻ cô đơn của đối phương.

Vất vả nhiều năm như vậy, tất cả sẽ kết thúc vào lúc này.

Đúng lúc này, một trận âm nhạc êm dịu bỗng nhiên vang lên.

Thư ký Hồng đẩy xe lăn của Phùng Viễn Sơn, chậm rãi đi lên giữa khán đài.

Lúc này, tất cả ngọn đèn chung quanh đều ảm đạm đi một chút.

Chỉ còn lại một ngọn đèn chiều thẳng vào người Phùng Viễn Sơn.

Thư ký Hồng chỉ đưa Phùng Viễn Sơn lên khán đài, điều chỉnh góc độ một chút, rồi quay người đi xuống dưới.

Ngay sau đó, mọi người liền nghe thấy một âm thanh khàn khàn truyền ra từ trong âm hưởng.

Môi Phùng Viễn Sơn hơi nhúc nhích, hình như còn không có sức để nói to.

“Cảm ơn mọi người đã đến tham gia buổi dạ tiệc ngày hôm nay.”

“Trên thực tế, có thể đây cũng là lễ truy điệu của tôi khi còn sống.”

“Tôi biết đạo này Bắc Hải có rất nhiều lời đồn nói rằng tôi sắp chết.”

“Chết, là một chuyện mà bất cứ ai cũng phải trải qua, cho nên không cần kinh ngạc.”

“Mặc kệ là giàu sang hay nghèo khó, mặc kệ là địa vị cao hay thấp, người sinh ra vốn là hướng về cái chết rồi.”

“Nhưng tôi biết, mọi người vẫn luôn rất quan tâm đến chuyện sau khi tôi chết.”

“Sản nghiệp của Phùng gia có thể cải tạo và gây dựng lại không.”

“Tầng quản lý của Phùng gia có biến động nhiều hay không.”

“Phùng gia có thể bỏ một ít sản nghiệp cũ, tiến hành thăng cấp theo sự thay đổi của triều đại hay không.”

“Bao quát cả... rốt cuộc là ai sẽ chưởng không tập đoàn Phùng thị.”

“Trong số các vị ngồi đây, có không ít người là đồng bạn hợp tác kiên định của Phùng thị chúng tôi.”

“Rất xin lỗi vì đã để mọi người chờ đợi lâu như vậy.”

“Ngày hôm nay, tôi đã có thể công bố đáp án này rồi.”

Chương 864: Công bố đáp án! (3)

Phùng Viễn Sơn vừa nói xong.

Toàn bộ hội trường đều yên tĩnh lại.

Từ tầng một đến tầng, tất cả mấy trăm người tham gia đều đang nín thở.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía ông lão ở trên khán đài, ánh mắt của mọi người đều hiện lên vẻ ngưng trọng không gì sánh được.

Rất nhiều năm trước đã có người thảo luận chuyện người thừa kế của Phùng gia.

Chỉ là khi đó Phùng Viễn Sơn vẫn càng già càng dẻo dai.

Cái gọi là người thừa kế, chẳng qua là xem ai có khả năng leo lên thôi.

Nhưng bây giờ thì lại khác.

Phùng Viễn Sơn đã bệnh tình nguy kịch, có thể nói là sắp chết đến nơi rồi.

Người thừa kế trong miệng Phùng Viễn Sơn, chẳng mấy chốc sẽ thật sự chấp chương Phùng gia.

Người này sẽ nắm chặt gần như là một phần ba mạch máu kinh tế của toàn bộ Bắc Hải.

Người này sẽ trở thành một trong những người đứng đầu ở Bắc Hải.

Hơn nữa, còn là người vừa lên đã đứng đầu luôn.

Cùng lúc đó, đám truyền thông và phóng viên cũng bắt đầu rối loạn.

Vô số máy ảnh và máy quay phim đều điên cuồng chen về phía trước.

Mặc dù đã có nhân viên an ninh ngăn cản, nhưng bọn họ vẫn có thể chui qua các khe hở để chạy đến hàng trước.

Chẳng qua là, bọn họ không nhắm ngay vào Phùng Viễn Sơn ở trên khán đài.

Bởi vì một kẻ hấp hối và sắp chết là không có quá nhiều giá trị đưa tin.

Coi như Phùng Viễn Sơn từng là một mãnh hổ quát tháo giới thương nghiệp, nhưng sau khi chết cũng sẽ không có ai nhớ kỹ.

Thứ bọn họ muốn quay chụp bây giờ, chính là người có thể trở thành người thừa kế này.

Phùng Sùng, Phùng Nhạc, Phùng Long, thậm chí còn có cả Phùng Y Vân.

Bốn người đang ngồi ở hàng trước này, đột nhiên bị các loại đèn flash làm cho chói mắt, suýt nữa thì mù luôn.

Chỉ là bọn họ đột nhiên cảm thấy có chút thương cảm và nực cười khi nhìn thấy đám phóng viên cuồng nhiệt này.

Đám phóng viên này biết rất nhiều chuyện của Phùng gia, nhưng lại không biết những bí mật chân chính nhất.

Bọn họ không biết cha còn có một vị thanh mai trúc mã khi còn trẻ.

Cũng không biết rằng Phùng gia còn có một người nữa tên là Phùng Ngạo.

“A a a...” Phùng Sùng cười nhạo một tiếng, chỉ về phía đám phóng viên và truyền thông kia rồi nói với Giang Chu: “Bọn họ vẫn còn chụp ảnh chú kia? Có tác dụng mẹ gì?”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Có tác dụng mẹ gì hay không thì khó mà nói được.”

Phùng Sùng hơi liếc mắt qua: “Cũng đúng, có thể đặt ảnh của chú cạnh ảnh của Phùng Ngạo, để làm một tên hề bị chê cười đúng không.”

“Cha vợ, ngài phải tin cháu, hình tượng của ngài vĩnh viễn là chính diện, là ánh sáng...”

“...”

Phùng Sùng nghe thấy câu này, đột nhiên lại cảm thấy có hơi cảm động.

Ban đầu, ông còn cảm thấy cái tên con rể chó má này thật cmn không phải là người.

Biết rõ chuyện người thừa kế này sẽ là một lần đả kích nghiêm trọng với mình, thế mà vẫn bắt con gái nhỏ của mình kéo mình qua bên này.

Nhưng bây giờ xem ra, e rằng tên con rể này muốn giúp mình.

Con rể muốn mình đổi mặt với lần thất bại này.

Con rể muốn mình hiểu, mặc kệ gia sản rơi vào tai ai, thì mình cũng không nên buồn bã và âu sầu như vậy!

“Nhóc con, tốt lắm, quả nhiên là chú không nhìn nhầm cháu.”

“???”

Giang Chu tràn đầy khó hiểu khi nhìn thấy cha vợ sắp cảm động đến rơi nước mắt.

Mình đều nói thật thôi mà.

Cha vợ, ngài cảm động cái cọng lông gì?

Đúng lúc này, một trận tiếng ho khan bỗng nhiên truyền ra từ âm hưởng.

Không lâu sau, giọng nói của Phùng Viễn Sơn lại vang lên lần nữa.

“Từ sau khi tôi bị bệnh, trong đầu tôi có rất nhiều ý nghĩ.”

“Tôi vẫn luôn giãy dụa trong hồi ức và chuyện cũ, để cho tôi luôn do dự với chuyện người thừa kế này.”

“Tôi đã cân nhắc đến từng người một trong số bọn họ, nhưng lại cảm thấy ngào nào cũng không quá thích hợp.”

“Những người này đều đã từng được mọi người suy đoán, dù sao cũng không phải là bí mật gì.”

“Đúng là bọn họ rất cố gắng, rất nỗ lực.”

“Nhưng mà mọi người cũng không biết, thật ra tôi không chỉ có ba đứa con trai mà một đứa con gái.”

“Tôi còn có một đứa con trai trước khi đến Bắc Hải, đó là đứa con trai của tôi và người phụ nữ mà tôi yêu nhất.”

“Tôi đã tìm được người đó, và cũng xác định đó là con trai của tôi.”

Xôn xao—

Phùng Viễn Sơn vừa nói xong.

Tiếng nghị luận trong hội trường lập tức biến thành phô thiên cái địa.

Bởi vì không có ai ngờ rằng, chuyện ngày hôm nay sẽ phát triển theo phương hướng máu chó như trên phim thể này.

Phùng Viễn Sơn vẫn còn một đứa con nôi dỗi?!

Hơn nữa, nghe ý tứ của Phùng Viễn Sơn, thì người này mới là con trai cả của Phùng gia!

Phùng Viễn Sơn công bố bí mật này ở trong một buổi dạ tiệc quan trọng như vậy.

Như vậy, Phùng Viễn Sơn có ý gì?

Chẳng lẽ tất cả mọi người đều đoán sai cả rồi à?

Người thừa kế căn bản không phải là ai trong Phùng Sùng, Phùng Nhạc, Phùng Long và Phùng Y Vân!

Phùng Viễn Sơn muốn giao gia sản cho một người chưa bao giờ bại lộ trong tầm mắt của đại chúng!

Người kia mới là người thừa kế Phùng gia?!

~~~~~

Chúc mừng năm mới!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chương 865: Võ tay hoan nghênh người thừa kế Phùng gia!

Cùng lúc đó, đám phóng viên và truyền thông cũng bắt đầu xao động.

Bọn họ dồn dập chuyển màn ảnh qua, tất cả đều nhắm vào ông lão gầy khô ở trên khán đài.

“Phùng tiên sinh, xin hỏi lời này vừa nói là có ý gì?”

“Ngài nhắc đến người này trong trường hợp này, là muốn để người này làm người thừa kế Phùng gia sao?”

“Phùng tiên sinh, người này đang ở chỗ nào, tên gọi là gì?”

“Phùng tiên sinh, có thể trả lời một câu không?”

“...”

Trong tiếng huyên náo, Phùng Viễn Sơn ho khan hai cái.

Sau đó, ông giơ micro lên một lần nữa, đối mặt với tất cả ánh mắt tò mò ở bên dưới.

“Tên của con trai tôi là Phùng Ngạo.”

“Phùng Ngạo là con trai của tôi và người vợ đầu tiên.”

“Người vợ đầu tiên của tôi tên là Tiêu Bồi Bồi, là một cô gái rất xinh đẹp.”

Trong lúc Phùng Viễn Sơn nói chuyện, trong cặp mắt đục ngầu kia đã tràn đầy cảm hoài.

Cùng lúc đó, dưới khán đài truyền ra một tiếng rào rào.

Một cái ly rượu đế cao bị ném xuống đất, mảnh vỡ và rượu bắn tung tóe trên đất.

Đám người nghe tiếng nhìn qua, liền phát hiện người ném ly là nhị phu nhân của Phùng gia.

Thật ra thì mệnh của người phụ nữ này cũng rất khổ.

Bà đi theo Phùng Viễn Sơn năm 23 tuổi, vốn cho rằng mình xếp hạng thứ hai.

Kết quả không ngờ rằng, mình lại xếp hạng thứ ba.

Thứ ba thì thứ ba đi, dù sao đó cũng là chuyện cũ từ năm xưa rồi.

Cũng không có ai biết, một số manh mối còn sót lại cũng đã bị người chết mang vào mộ rồi.

Nhưng không ngờ rằng, thế mà Phùng Viễn Sơn lại nói chuyện này ra ở trước mặt truyền thông và báo chí.

Mà sau khi chuyện này được công bố ra, bà sẽ từ nhị phu nhân, biến thành tam phu nhân rồi.

Điều này có thể để cho bà không tức giận sao?

Có điều, bà có tức giận hay không cũng không quan trọng.

Bởi vì tất cả mọi người chỉ quan tâm đến một chuyện.

Phùng Ngạo đang ở chỗ nào?

Phùng Ngạo sẽ trở thành gia chủ mới của Phùng gia sao?

Phùng Viễn Sơn hơi giơ tay lên, ý bảo mọi người im lặng.

“Tôi nói chuyện này cho mọi người biết, cũng không phải là có ý gì cả.”

“Tôi chỉ muốn cho người phụ nữ tôi yêu và con trai tôi có một cái danh phận mà thôi.”

“Tôi đã từng chôn chuyện này ở trong lòng, đồng thời lại thấy áy náy đến mức không ngủ được.”

“Hiện giờ, tôi nói chuyện này ra rồi, cuối cùng cũng có thể an tâm rồi.”

Phùng Viễn Sơn vẫy tay về phía dưới khán đài, gọi thư ký Hồng đi qua bên đó.

Thư ký Hồng liền chạy lên đẩy xe lăn, đưa Phùng Viễn Sơn đi qua bên cạnh khán đài.

“Các vị, người thừa kế của Phùng gia chúng tôi ở phía sau tấm màn che màu đỏ này.”

“Tôi đã không còn sức để nói thêm nữa, mọi người vỗ tay hoan nghênh người thừa kế Phùng gia đi.”

Theo một trận âm nhạc vang lên.

Toàn bộ màn che màu đỏ bị kéo chậm lên trên.

Giờ phút này, tất cả ánh mắt trong hội trường đều tập trung ở nơi đó.

Thậm chí còn có vài người quay phim còn không ngừng lau mồ hôi.

Bọn họ rất sợ sẽ bị mồ hôi làm trượt tay mà không quay được dáng vẻ của đối phương.

Có điều, khi tấm màn che vừa mới được kéo lên một chút.

Những tiếng huyên náo lại vang lên một lần nữa, dường như là không thể tưởng tượng nổi vậy.

“Là váy!”

“Sao lại thế? Tại sao lại là váy?”

“Chẳng lẽ người phía sau màn là một người phụ nữ?!”

“Không thể nào, tại sao lại có thể là nữ?!”

Mà theo tấm màn che tiếp tục được kéo lên.

Một làn váy trắng tinh bỗng nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

Tất cả khách khứa trong hội trường đã đứng lên rồi.

Bọn họ vừa chỉ về phía tấm màn che, vừa phát ra những âm thanh kinh ngạc.

Bởi vì, người phía sau tấm màn che, rõ ràng là một người mặc váy.

Tại một trường hợp long trọng như vậy.

Dưới nhiều máy quay phim và máy ảnh như vậy.

Chắc chắn là sẽ không có người đàn ông nào lại mặc váy để xuất hiện cả.

“Là tay của phụ nữ, đó là tay của phụ nữ.”

“Eo nhỏ như vậy, không cần nói cũng biết là nữ rồi.”

“Thế mà người thừa kế Phùng gia lại là một phụ nữ?!”

“Nhưng mà Phùng Y Vân ở bên dưới mà, vậy người này rốt cuộc là ai?”

Một cơn sóng lại một cơn sóng nghị luận mãnh liệt kéo đến.

Tấm màn che màu đỏ rốt cuộc cũng bị kéo lên trên đỉnh.

Lúc này, tất cả mọi người trên hiện trường đều nhìn thấy được một cô gái mắt ngọc mày ngài.

Nàng mặc một chiếc váy dạ hội màu trắng tinh.

Trên cái cổ thiên nga thon dài còn có một sợi dây chuyền kim cương.

Nàng mỉm cười.

Ngũ quan xinh đẹp tuyệt mỹ lại lộ ra vẻ ngây thơ và thuần khiết.

Lông mi dài và cong, mũi ngọc cao ngất, da thịt trắng như tuyết không dính một hạt bụi.

Chỉ liếc mắt nhìn qua, thật sự rất giống với một Thiên Sứ không cần thận mà bị truy lạc tại nhân gian.

Mà ở bên cạnh nàng còn có một cô gái có tuổi tác tương đương.

Tướng mạo người này rất bình thường, trên mặt còn có một chiếc kính đen.

Thậm chí ngực còn hơi phẳng, eo cũng không thon, nhưng hông lại rất lớn.

Toàn thân đều hiện lên vẻ phấn chấn sáng láng, có vẻ như đang rất hưng phấn.

Chương 866: Hình như mình mang thai rồi!

Cùng lúc đó, ở bàn đầu tiên bên dưới khán đài.

Phùng Sùng tròn tròn mắt lên để nhìn, toàn thân chấn động như bị sét đánh.

Làm thế nào thì ông cũng không thể tin nổi mình có thể nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Người đang đứng ở trên khán đài kia, thế mà lại là con gái của mình.

“Tư Nhược...?”

“Vì sao Tư Nhược lại ở trên đó?!”

“Rốt cuộc thì đây là chuyện gì?”

Bên kia, Phùng Nhạc, Phùng Long và Phùng Y Vân đều có những biểu cảm giống nhau.

Không ai trong số họ có thể ngờ rằng, người đứng sau màn lại là cháu gái của mình.

Cha vừa mới nói, người thừa kế là người đứng ở sau tấm màn che.

Nói một cách khác...người thừa kế chân chính của Phùng gia là Phùng Tư Nhược!!!!

Cùng lúc đó, Giang Chu ở dưới khán đài cũng âm thầm thở dài.

Xem ra mình đoán không sai chút nào.

Cuối cùng Phùng Viễn Sơn vẫn chọn Phùng Tư Nhược làm người thừa kế.

E rằng sự lựa chọn này có liên quan đến sự xuất hiện của mình.

E rằng là có liên quan đến chuyện mình là người trọng sinh.

E rằng là có liên quan đến cái chun buộc tóc hình hoa trên bìa mộ của Tiêu Bồi Bồi.

E rằng là có liên quan đến chuyện ông lão này muốn tùy hứng một lần cuối cùng.

Mặc kệ là có liên quan đến cái gì.

Thì ngày hôm nay, chuyện này đã là kết cục đã định.

Người nổi nghiệp của tập đoàn Phùng thị chính là Phùng Tư Nhược.

Là một Phùng Tư Nhược vừa đàn vừa dễ thương, lại không biết giao thiệp với người khác, là một Phùng Tư Nhược giống như Thiên Sứ.

“Đó là đại tiểu thư của Phùng gia.”

“Đúng đúng đúng, đó là Phùng Tư Nhược, là con gái lớn của Phùng Sùng!”

“Tại sao lại là Phùng Tư Nhược? Tại sao người thừa kế của Phùng gia lại là Phùng Tư Nhược?”

“Mẹ nó, tôi không có nhiều tài liệu liên quan đến Phùng Tư Nhược, thậm chí còn không góp đủ một bài viết luôn.”

“Trời đất ơi, tôi cmn nghĩ bề đầu cũng không nghĩ ra chuyện này!”

Lúc này, tất cả nhân vật nổi tiếng và phóng viên ở trong hội trường đều điên rồi.

Bởi vì bọn họ thật sự không quá hiểu về cô gái này.

Nguyên nhân trong này rất đơn giản.

Bởi vì Phùng Tư Nhược gần như chưa từng xuất hiện ở bất cứ trường hợp công khai nào cả.

Bọn họ chỉ biết Phùng gia có một vị đại tiểu thư.

Trừ cái đó ra thì bọn họ không có bất kỳ tin tức nào khác.

Nhưng đúng lúc này.

Âm hưởng trong hội trường bỗng nhiên truyền ra một giọng nói ngọt ngào.

Tất cả mọi người đều có thể nhận ra giọng nói này còn mang theo một chút khản trường.

Nhưng âm sắc và ngữ điệu lại mềm mại và đáng yêu đến quá đáng như cũ.

“Xin chào mọi người, tôi... Tôi là Phùng Tư Nhược.”

Trong khoảnh khắc, toàn trường đều trở nên lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn Phùng Tư Nhược, muốn nghe rõ từng câu từng chữ của nàng.

Bởi vì nàng là người thừa kế Phùng gia.

Mỗi một câu nói của nàng đều vô cùng trọng yếu.

“...”

“Tôi ... Tôi...”

“Tôi...”

Phùng Tư Nhược cầm micro lên, bỗng nhiên lại có một loại cảm giác buồn nôn.

Vì vậy, nét mặt của nàng lập tức trở nên hơi ủy khuất.

Đầu tiên, nàng nhìn về phía Giang Chu và ba ba mình ở bên dưới, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Đinh Duyệt.

“Hình như mình thật sự mang thai...”

“...”

Lời này vừa dứt, toàn bộ người trong hội trường đều tròn tròn mắt lên mà nhìn.

Bọn họ còn tưởng rằng vị đại tiểu thư Phùng gia này sẽ phát biểu một bài diễn thuyết đặc sắc nào đó.

Nói về quá trình mình trở thành người thừa kế của Phùng gia.

Hoặc là nói về chí hướng và hoài bão của mình.

Nói về chuyện sẽ dẫn dắt tập đoàn Phùng thị đi về phía huy hoàng thế nào.

Hoặc là nói về tâm trạng của mình đang kích động đến bao nhiêu.

Nhưng mà chẳng ai có thể ngờ được nàng lại nói một câu như vậy.

Nàng nói mình mang thai.

Giọng nói kia không giống như là đang nói với mọi người, mà giống như là đang nói với cô gái ở phía sau lưng kia.

Ngữ điệu còn có hơi ủy khuất, dường như ngay cả nàng cũng không quá xác định.

Mà ở trên cái bàn đầu tiên bên phải.

Giang Chu ngồi ở bên tay phải Phùng Sùng, hắn cũng đang trợn tròn mắt lên để nhìn, toàn thân cũng đã chấn động như bị sét đánh.

Phùng ngọc manh... mang... mang thai rồi?

Mình sắp làm cha rồi?

Rào rào rào.

Thời gian như dừng lại trong một phút đồng hồ.

Ngay sau đó, vô số phóng viên và truyền thông điên cuồng chen lấn đi lên phía trước.

Ánh mắt của bọn họ lộ ra một luồng ánh sáng cuồng nhiệt không gì sánh được mà khóa chặt vào người Phùng Tư Nhược.

“Phùng tiểu thư, xin hỏi hiện giờ ngài có cảm tưởng gì?”

“Ngài vừa nói mình mang thai là có ý gì?”

“Xin hỏi cha của đứa bé là ai? Người này có ở hiện trường không?”

“Phùng tiểu thư, ngài tuyên bố chuyện này ở một trường hợp long trọng như vậy là có ý gì?”

“Ngài nói hình như mình mang thai, ý là vẫn chưa xác định sao?”

Phùng Tư Nhược bỗng nhiên ủy khuất mà chu mỏ lên khi nhìn thấy đám phóng viên và truyền thông chen chúc nhau đến.

Thật ra thì nàng cũng không biết mình có mang thai thật hay không.

Bởi vì ngày hôm qua, khi mặc thử lễ phục thì mấy chị Designer đã nói là bụng của nàng hơi kỳ lạ.

Cái này không giống như béo, mà càng giống như là mang thai hơn.

Nàng vốn còn không xác định, nhưng bây giờ tự nhiên lại buồn nôn.

Vì vậy, nàng vô thức nói những lời này ra.

Nàng thật sự không cố ý... Thật mà...

Chương 867: Liên quan đến chuyện đặt tên cho đứa bé!

“Cực hot! Đã xác định người thừa kế của Phùng gia, chính là Phùng Tư Nhược!”

“Người thừa kế Phùng gia vừa xuất hiện, thế mà lại tuyên bố mình đã mang thai!”

“Giá cổ phiếu của Phùng gia giao động kịch liệt, hư hư thật thật có quan hệ đến chuyện đêm qua!”

“Trong dạ tiệc của Phùng gia, người lao lên khán đài kéo Phùng đại tiểu thư đi là ai?”

“Ai làm người thừa kế Phùng gia mang thai? Đây là một bí mật!”

“Một ngàn con mắt cùng trợn tròn, thế mà cô ấy lại mang thai!”

“500 tỷ cộng tóc gáy đều dựng thẳng, phú bà giàu nhất lại là cô ấy!”

Mười giờ tối, trong phòng khách biệt thự của Phùng Sùng.

Giang Chu cầm điện thoại di động trên tay, hần phát hiện tin tức trên internet càng ngày càng không đàng hoàng.

Thế là hần tắt màn hình đi, ngẩng đầu nhìn về phía đám người ngồi trên ghế sa lon.

Lúc này, tất cả mọi người ở trên ghế sa lon đều nhìn về phía Giang Chu.

Có người thân nhiên, có người không thiện, có người không vui.

Còn có một Phùng Tư Nhược đang vội vàng luống cuống.

“Hừ, chuyện nhỏ như con thỏ mà cứ làm quá lên!” Giang Chu bỗng nhiên mở miệng phá vỡ yên lặng: “Lấy được quyền thừa kế rồi, mọi người đều vui vẻ, đi ngủ thôi.”

Phùng Sùng chột vồ bàn một cái: “Tên con rể chó má này, cậu ngồi xuống cho tôi!”

“Cha vợ, con thật sự không biết chuyện mang thai này, bằng không thì con đã không cho cô ấy đi máy bay rồi.”

Mặt Phùng Sùng cười lạnh đầy sát ý: “Đánh rắm! Bảo sao ngày nào tên nhãi nhà cậu cũng nói chuyện cháu ngoại với tôi, thì ra là đã có kế hoạch từ trước rồi.”

Giang Chu cảm thấy mình có nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch: “Tất cả mọi người đều biết con chỉ nói chơi thôi mà, đúng không Đình Duyệt?”

“Không đúng, ngày thường ông nói đều rất đáng tin.”

“???”

Đình Duyệt nhìn về phía Phùng Sùng: “Chú à, trước kia Giang Chu cũng đã nói với cháu về chuyện sinh con rồi.”

Phùng Sùng a một tiếng: “Nhân chứng vật chứng đều đủ, còn muốn ngụy biện à?”

“Được rồi được rồi, tạm thời không nói chuyện này, con chỉ muốn hỏi một câu, ngài muốn thế nào?”

“Đương nhiên là giải quyết chuyện này.”

Giang Chu lập tức ôm Phùng Tư Nhược vào trong lòng mình:

“Mọi người đừng hòng bắt bọn con bỏ đứa bé này.”

Giọng nói của Phùng Y Vân tương đối dịu dàng: “Hai đứa vẫn còn quá nhỏ, huống chi vẫn còn chưa học xong.”

“Cũng không phải là không nuôi nổi mà.”

“Vậy Tư Nhược thì sao, cháu nghĩ thế nào?”

Phùng Tư Nhược yên lặng một lúc, xoa xoa cái bụng nhỏ của mình rồi nhẹ giọng nói: “Cháu muốn đứa bé...”

Phùng Y Vân gật đầu: “Vậy được rồi, cô ủng hộ cháu giữ đứa bé.”

“Y Vân, em...”

“Anh cả, hai đứa nó đều là người trưởng thành rồi, hơn nữa Giang Chu vẫn luôn làm việc rất ổn thỏa.”

Phùng Sùng hít sâu một hơi: “Ổn thỏa cái cọng lông, học còn chưa xong mà đã có con rồi.”

Giang Chu nghe thế liền nhìn về phía Phùng Tư Nhược:

“Ngày mai đi bệnh viện kiểm tra với anh, nếu như là giả thì sẽ đánh mông của em.”

“Ừm...”

“Hít, cậu còn dám uy hiếp con gái của tôi ở trước mặt tôi à?”

Giang Chu bỗng nhiên chớp chớp mắt: “Tư Nhược, em cũng thấy rồi đấy, cha em không muốn cháu ngoại, còn uy hiếp anh, hay là chúng ta bỏ trốn đi.”

Phùng Sùng nghe thấy câu này, lại tức giận đến méo cả miệng.

Tên con rể chó má này, lại bắt đầu mang chuyện bỏ trốn ra để hù dọa mình.

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược đáng thương ngẩng đầu lên:

“Con muốn Giang Đường...”

“Giang Đường là ai?”

“Tên của đứa bé.”

Phùng Sùng nghe thấy thế, thần sắc lại có chút phức tạp.

Ở trong lòng của ông, con gái của mình vẫn luôn là một đứa bé không chịu lớn.

Thật sự không ngờ rằng, chớp mắt một cái đã phải làm mẹ rồi.

Đáng hận nhất là ông lại không có quyền phát biểu trong một chuyện lớn như là đặt tên cho cháu ngoại này!

Không được, tuyệt đối là không được.

“Giang Đường không hay lắm, gọi là... Giang Đồng Lương đi!”

Giang Chu tròn tròn mắt lên: “Cha vợ, cái tên này quá quê mùa rồi đấy.”

Phùng Sùng lườm Giang Chu một cái: “Tôi là ông ngoại, lời nói của tôi có trọng lượng trong chuyện đặt tên này.”

“Vậy thì chờ đứa bé sinh ra, ngài đặt nhũ danh là được rồi.”

“...”

Phùng Sùng suy tư một chút: “Nhũ danh là Dương Dương, hy vọng đứa bé sau này sẽ là một thiếu niên ấm áp và sáng sủa như mặt trời.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Hay là như này đi, chờ sau này con và Tư Nhược nuôi một con chó cảnh, rồi để ngài đặt tên nhé?”

“Làm sao? Ý của cậu là tôi còn không thể đặt nhũ danh cho cháu ngoại mình à?”

“Không phải, là do tài nghệ của ngài quá thấp rồi, Tư Nhược Y Nhất, tên của hai người là ai đặt?”

Phùng Tư Nhược hơi ngẩng đầu lên: “Là ông nội đặt.”

Lời này vừa dứt, người trong phòng bỗng nhiên lại hơi yên lặng.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Phùng Viễn Sơn đã được đưa vào bệnh viện, nghe nói tình hình không tốt lắm.

Không ai biết Phùng Viễn Sơn có thể sống được bao lâu.

Ngày hôm nay, ngày mai, ngày kia...

Nói chung là càng ngày càng gần với tử vong rồi.

Chương 868: Cảm ơn anh thích em, cũng cảm ơn em đã thích anh!

“Chuyện đặt tên để tính sau đi.” Phùng Sùng ho khan một tiếng: “Mọi người ở lại mấy ngày đi, đừng đi vội, anh sẽ bảo mẹ của Tư Nhượng bay về nước.”

Phùng Y Vân ngẩng đầu lên nhìn về phía Giang Chu: “Ngày mai hai đứa đi bệnh viện kiểm tra đi, nhất định phải xác định chuyện này.”

“Không thành vấn đề, cô cứ yên tâm.”

Đinh Duyệt yên lặng một lát, bỗng nhiên giơ tay lên: “Cháu muốn làm mẹ nuôi!”

Giang Chu vẫn canh cánh trong lòng chuyện Đinh Duyệt vừa nói xấu mình: “Cút xuống địa ngục đi, bà làm mẹ ông trời luôn đi.”

“Tôi nhất định phải làm mẹ nuôi, chuyện này do Tư Nhượng quyết định.”

Phùng Tư Nhượng gật đầu: “Được!”

Đinh Duyệt cười hài lòng: “Hừ, không có đối tượng mà vẫn có thể làm mẹ, mình thật vĩ đại.”

“Tôi phát hiện da mặt của bà quá dày.”

“Ông muốn nói gì thì nói, tôi không để bụng, chỉ cần để tôi làm mẹ nuôi là được.”

Lúc này, Phùng Y Nhất ở trong góc đã vươn tay lên: “Em... Thật ra em cũng muốn làm mẹ nuôi.”

Phùng Tư Nhượng lập tức vỗ cái đầu nhỏ của nàng: “Em là di nhỏ, đừng làm loạn.”

“Cảm giác làm mẹ nuôi còn thân thiết hơn một chút nha.”

Giang Chu nhướn mày lên: “Em chính là di ruột, còn mẹ nuôi thì không.”

Phùng Y Nhất suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu: “Nói như vậy cũng đúng nha.”

“Được rồi, chuyện này cứ thế đã, gia sản có, đứa bé cũng có, về ngủ thôi.”

“Chờ đã, tôi còn chưa nói xong.”

Bước chân Giang Chu bị kìm hãm, nhin không được mà thở dài: “Cha vợ, ngài không thể nói luôn một lượt à?”

Phùng Sùng yên lặng một lúc lâu: “Dù sao thì cậu cũng phải giải thích cho chúng tôi một chút về chuyện liên quan đến người thừa kế chứ?”

Phùng Y Vân nghe thấy thế cũng gật đầu: “Đêm nay có rất nhiều người bị giạt mình đấy.”

“Thật ra thì cháu cũng rất khiếp sợ.”

“Cậu đừng giả vờ, tên nhóc nhà cậu nhất định phải kéo tôi đi tham gia bữa tiệc này, khi đó tôi đã cảm thấy không thích hợp rồi, chắc chắn là cậu đã biết từ trước.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Được rồi, đến đêm qua cháu mới đoán được.”

Phùng Sùng và Phùng Y Vân liếc mắt nhìn nói: “Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Cháu chỉ có thể nói là cháu đoán, nhưng chưa chắc đã chính xác.”

“Vậy thì cũng mạnh hơn đám người không biết gì này, đúng không?”

Giang Chu gật đầu, sau đó nói chuyện của hắn và Phùng Viễn Sơn cho mọi người nghe.

Bao quát cả chuyện đi tế bái Tiêu Bồi Bồi ở Thu Thủy Lăng Viên, cùng với nội dung của hai cuộc nói chuyện trời đất trong đêm kia.

“Có điều, đến bây giờ cháu vẫn không hiểu, rốt cuộc là thứ gì đã làm cho ông ấy quyết định như vậy.”

Phùng Sùng nhin không được mà nhìn về phía con gái mình: “Đề Tư Nhược đối mặt với nhiều áp lực như vậy, thực sự tốt sao?”

Giang Chu vỗ vỗ đầu của Phùng Tư Nhược: “Cô ấy không được thì vẫn còn có cháu mà.”

“Cũng chỉ có thể như vậy thôi!”

“Có điều, đám phóng viên và truyền thông kia vẫn chặn ở ngoài cửa, hai đứa không nên lộ diện.”

“Nhưng nhất định phải mở một cuộc họp báo.”

“Giang Chu, mấy hôm nay cháu chuẩn bị giúp Tư Nhược đi.”

Phùng Sùng nói xong, lại nhin không được mà nhìn về phía con gái, sau đó khẽ thở dài một cái.

“Không ngờ thứ cha tranh nửa đời người, kết quả lại bị hai đứa lấy được.”

Giang Chu gạt đầu tán thành: “Khi con ở dưới khán đài, còn bị dọa sợ chết khiếp.”

Phùng Sùng cười nhạt một tiếng: “Đó là cậu bị tin tức mang thai hù dọa.”

“Đều như nhau đều như nhau, đây coi như là... song hỷ lâm môn?”

“Cậu nói thật dễ nghe, trên thực tế lại làm chuyện mà người không làm.”

Gò má Phùng Tư Nhược hơi đỏ lên: “Con hơi buồn nôn...”

Giang Chu cầm tay lên đứng lên: “Được rồi, cha vợ, hôm nay kết thúc ở đây đi, con phải đưa Tư Nhược về nôn.”

Phùng Y Vân ngẩng đầu lên: “Giang Chu, nhất định phải chiếu cố cho Tư Nhược đấy.”

“Cô cô cứ yên tâm đi!”

“Đi thôi đi thôi!”

Hai người tay trong tay đi ra ngoài, đi về phía tòa lầu các Công Chúa.

Mà Đinh Duyệt và Phùng Y Nhất cũng đi ra, rồi lặng lẽ đi theo sau, cố gắng duy trì một khoảng cách với hai người kia.

Ngọn đèn đường âm áp kéo dài cái bóng của hai vợ chồng son.

Một cái hơi dài một chút, một cái hơi ngắn một chút.

Có đôi khi lại tiến sát lại nhau, giao hòa với nhau.

Nhưng có đôi khi lại không xa không gần, giống như là các cặp tình nhân trẻ tuổi.

Chẳng qua là, trong quá trình này, hai người lại không nói một câu nào.

Lúc này, Phùng Tư Nhược thấy hơi khấn trương, nàng cúi đầu xuống, long mi hơi run rẩy.

Thậm chí, bàn tay nhỏ bé đang được Giang Chu nắm chặt còn đỏ mề hôi.

Nhưng đôi phương vẫn chỉ nhìn về phía trước, còn cau mày rất chặt.

“Giang... Giang Chu...”

Giang Chu quay đầu qua: “Mẹ kiếp, đã có con rồi mà còn không chịu gọi ông xã?!”

Phùng Tư Nhược cắn môi: “Ông... ông xã.”

“Hiện giờ anh rất muốn đánh cái mông của em, biết không hả?”

“Tại sao nha?”

“Em buồn nôn không phải lần một lần hai đúng không? Coi như em không biết mình mang thai, nhưng vì sao em không nói cho anh biết là em không khỏe?”

Phùng Tư Nhược có hơi ủy khuất: “Dạo này anh rất phiền muộn nha.”

Giang Chu đưa tay ôm lấy gương mặt mềm mại của nàng: “Không phải anh đã nói rồi sao, em là quả vui vẻ của anh.”

“vậy cũng không được, quả vui vẻ bị hỏng, anh sẽ... sẽ không vui hơn.”

“Đánh rắm, cái gì gọi là bị hỏng, em chỉ là mó thêm một quả nhỏ nữa mà thôi.”

Phùng Tư Nhược hơi nhăn mũi lại: “Khi đó còn không biết.”

Giang Chu dừng bước, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực: “Anh không phải là một thương nhân theo nghĩa truyền thống.”

Phùng Tư Nhược không hiểu: “Ừm?”

“Anh kiếm tiền không phải vì tham tài, đối với anh mà nói thì tiền đủ dùng là được rồi, chứ không phải là anh chỉ biết công việc, với anh thì em là ưu tiên số một.”

Phùng Tư Nhược nhẹ nhàng tựa vào trong ngực của Giang Chu, nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Sau đó, nàng lắng nghe tiếng tim đập của Giang Chu, cảm thấy nội tâm vô cùng an toàn.

Nói thật, nàng đã hơi choáng váng khi thử quần áo, bởi vì cái từ mang thai này, hình như là cách nàng rất xa, rất xa xôi.

Nhưng mà... Đột nhiên trong bụng lại có thêm một đứa bé.

Bản thân mình cũng biến thành một người mẹ.

Đương nhiên, đến giờ thì vẫn chưa xác định chuyện này.

Nhưng nàng thật sự có thể cảm nhận được một sinh mệnh nhỏ đang dự định ở trong đó.

Tất cả những chuyện này đều là vì người đang ôm mình.

Nếu như nàng không đi học ở Thượng Kinh, nếu như nàng không gặp được Giang Chu.

Có lẽ nàng còn không làm được chuyện là yêu thích một người.

Phùng Tư Nhược không khỏi cảm thấy sợ hãi khi nghĩ đến đây.

May mà mình yêu thích Giang Chu.

“Em nghĩ gì thế?”

“Cảm ơn anh đã yêu thích em...”

Giang Chu nâng gương mặt nhỏ nhắn của nàng lên: “Tại sao em lại cướp lời kịch của anh?”

Phùng Tư Nhược cọ cọ vào ngực Giang Chu: “Cảm ơn anh yêu thích em, cũng cảm ơn em đã yêu thích anh.”

“Quả nhiên, vừa làm mẹ liền khác ngay, lời buồn nôn như vậy mà cũng nói được?”

“Không có.”

“Được được được, không có thì không có, đi thôi, đi về nghỉ ngơi.”

“Ừm.”

Hai người dắt tay nhau đi vào tòa lầu Công Chúa.

Đinh Duyệt và Phùng Y Nhất nhìn thấy một màn này, liền nhanh chóng đi theo sau.

Có điều, hai người còn chưa kịp đi vào thì đã bị ngăn ở ngoài cửa.

“Cmn, ngày nào cũng làm bóng đèn, có biết phiền hay không?”

Đinh Duyệt chống nạnh: “Tôi là mẹ nuôi của đứa bé, tôi có trách nhiệm chăm sóc Tư Nhược.”

Phùng Y Nhất cũng chống nạnh theo, nhưng nàng không dám phách lối như vậy: “Em... em là dì nhỏ.”

“Anh là cha ruột đây này, đi đi đi, đi chơi đi!”

Giang Chu đưa tay đóng cửa lại, ngăn hai cô bé ở bên ngoài.

Đinh Duyệt thấy thế liền hừ lạnh một tiếng, trên mặt viết đầy chưa thỏa mãn.

“Còn chưa tâm sự xem cảm nhận của Tư Nhược nữa.”

Phùng Y Nhất cũng gật đầu: “Em còn muốn nghe cảm nhận của anh nữa.”

Đinh Duyệt nhin không được mà quay đầu lại: “VẬY làm sao bây giờ? Chị thấy hơi buồn ngủ rồi.”

“Chỉ đành phải qua chỗ em thôi.”

“Mỗi người Phùng gia các em đều có một tòa lầu các riêng à?”

“Ừm, nhưng em không hay ở đó, mà thích ở bên chỗ này hơn.”

Hai người vừa nói chuyện, vừa cất bước đi vào trong bóng đêm, càng đi càng xa.

Cùng lúc đó, Giang Chu và Phùng Tư Nhược đã trở về phòng ngủ.

“Thật ra thì anh có một loại chấp niệm khó nói với chuyện có con này.”

Phùng Tư Nhược có chút mờ mịt mà nhìn Giang Chu: “Cái gì nha?”

Giang Chu ôm nàng vào trong lòng: “Kiếp trước chưa kịp, nên cảm thấy rất tiếc nuối, rõ ràng là anh đã cai thuốc rồi.”

“Nào có kiếp trước nha.”

“Là do anh từng mơ một giấc mơ, một giấc cơ cực kỳ chân thật.”

Trong chớp mắt, bóng đêm đã rút đi.

Sáng sớm, tiếng chim hót truyền đến từ trong rừng cây cách đó không xa.

Giang Chu mở mắt ra, cẩn thận từng li từng tí mà sờ sờ cái bụng nhỏ bóng loáng của Phùng Tư Nhược.

Mặc dù hắn là một người trọng sinh mang theo bug trở về, có thể thành thạo xử lý rất nhiều chuyện.

Nhưng mặc kệ là kiếp trước hay là kiếp này, hắn chưa bao giờ được làm cha cả.

Đây là một loại tâm trạng phức tạp, vừa khẩn trương lại vừa vui sướng, làm cho hắn cảm thấy rất huyền diệu.

Lúc này, Phùng Tư Nhược còn chưa tỉnh ngủ đã nỉ non một tiếng, rồi định chui vào trong lòng của Giang Chu.

Cái miệng nhỏ hồng hào a một cái, vô thức đóng lên mặt của Giang Chu.

Giang Chu nghiêng người, ôm nàng vào trong ngực, sau đó lặng lẽ cảm điện thoại di động lên.

“Mẹ, Phùng Tư Nhược mang thai.”

Giang Chu xóa mấy chữ này đi, lại viết một dòng chữ khác: “Mẹ, mẹ có muốn cháu nội hay không?”

Không được, không thể nói chuyện này cho quý bà Viên Hữu Cầm quá sớm được.

Bằng không thì quý bà Viên Hữu Cầm sẽ bay đến Bắc Hải ngay sáng nay mất.

Bên ngoài còn có nhiều phóng viên và truyền thông như vậy, chẳng may quý bà Viên Hữu Cầm bị cản lại thì không hay lắm.

Thế là hấn đổi qua một dãy số khác, rồi lại đánh một hàng chữ.

“Cha, con có con, nhưng còn chưa xác định, cha đừng nói cho mẹ biết vội, tốt nhất là cha chờ một thời gian rồi hãy nói cho mẹ biết, để cho mẹ chuẩn bị tâm lý.”

Giang Chu gửi tin nhắn xong, sau đó liền đưa tay véo véo cái miệng nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược.

Chương 870: Cảm nhận nỗi bất an và kích động của một người cha bình thường!

Đúng là Phùng gia có một đoàn đội chữa bệnh chuyên nghiệp.

Sau khi Phùng Viễn Sơn bị bệnh thì đã mời đoàn đội chữa bệnh này đến.

Trong đó hội tụ các bác sĩ nổi tiếng, đây gần như là một đám người có y thuật giỏi nhất trong cả nước.

Nhưng các máy móc và trang bị của bọn họ lại không thể kiểm tra HCG, cũng chính là cái gọi kiểm tra nồng độ HCG ở trong

máu và nước tiểu.

Dù sao thì Phùng Viễn Sơn cũng không cần kiểm tra mang thai.

Cho nên Phùng Tư Nhược chỉ có thể đi bệnh viện kiểm tra chứ không thể kiểm tra tại nhà.

Dĩ nhiên, Phùng gia là Thổ Hoàng Đế của Bắc Hải.

Chỉ cần người Phùng gia nói một câu, tất cả các bệnh viện đều sẽ mở lối đi VIP cho bọn họ.

Không cần đăng ký, không cần xếp hàng.

Thậm chí chỉ cần vài phút là đã có kết quả kiểm tra.

Hơn nữa, kết quả này tuyệt đối chính xác, không có bất kỳ một sai lầm nào.

Nhưng Giang Chu đã bác bỏ đề nghị này.

Bản thân hắn cũng thừa nhận rằng mình vẫn có một chấp niệm đối với chuyện liên quan đến sinh con này.

Bởi vì, tuy rằng kiếp trước hắn và Phùng Tư Nhược cũng kết hôn rồi.

Nhưng mà Giang Chu đem 80% tinh lực đặt vào trong công việc.

Điều này làm cho kế hoạch sinh con của hắn bị mắc cạn.

Đợi đến khi hắn thật sự muốn sinh con, thậm chí còn cai cả thuốc lá rồi, thì ông trời lại đưa hắn trở về năm 18 tuổi.

Bởi vậy, Giang Chu không muốn trở thành VIP gì cả, cũng không hy vọng có người chuyên môn phục vụ cho mình.

Hắn hy vọng có thể đi đăng ký và xếp hàng giống như một người bình thường.

Sau đó chờ đợi kết quả kiểm tra chính xác.

Hắn hy vọng mình có thể cảm nhận nỗi hoang mang, rối loạn và bất an kia.

Đây cũng là vì bù đắp tiếc nuối của kiếp trước nha.

Tám giờ sáng, mặt trời đã treo rất cao.

Đám ve một đêm không ngủ, sáng sớm vẫn cứ kêu inh ỏi.

Phùng Tư Nhược ngồi dậy từ trên giường, chợt phát hiện không thấy Giang Chu đâu.

Thế là nàng đi dép vào, vừa xoa mắt vừa đi ra khỏi phòng ngủ.

Ngoài cửa phòng khách, Giang Chu đang kiểm tra bản đồ đi bệnh viện.

Hắn không khỏi mỉm cười khi nhìn thấy Phùng Tư Nhược đi ra.

“Tỉnh rồi à?”

Phùng Tư Nhược ủy khuất mà chu miệng lên: “Mở mắt ra không thấy anh!”

Giang Chu đưa tay ôm nàng vào trong lòng: “Hôm nay có rất nhiều chuyện phải làm, mau đi rửa mặt đi!”

“Phải đi bệnh viện sao?”

“Dù sao thì anh cũng phải biết mình được làm ba ba thật hay không chứ?”

Phùng Tư Nhược ôm cổ của Giang Chu, lại bẹp một ngum lên mặt của Giang Chu: “Chẳng may là giả thì sao...?”

Giang Chu nhếch mép lên: “Vậy thì cái mông của em phải cẩn thận rồi.”

“Vậy thì không đi nữa!”

“Nghĩ hay quá nhỉ, mau đi rửa mặt đi!”

Phùng Tư Nhược không muốn rời khỏi ngực của Giang Chu: “Chờ bụng to ra thì sẽ biết.”

Giang Chu đưa tay vỗ vỗ cái mông của nàng: “Dù mang thai thật thì cũng phải đi làm kiểm tra, mới có thể đảm bảo an toàn của đứa bé.”

“...”

Phùng Tư Nhược nghe thấy hai chữ an toàn này liền tỉnh luôn.

An toàn của đứa bé quan trọng hơn, hay là cái mộng của mình quan trọng hơn đây?

Phùng Tư Nhược nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng xác nhận là an toàn của đứa bé quan trọng hơn.

Thế là nàng ngoan ngoãn đứng lên, đi đánh răng rửa mặt.

Đúng lúc này, có tiếng chuông và tiếng đập cửa truyền lên từ bên dưới.

Giang Chu chạy xuống tầng một mở cửa, tức giận muốn chửi má nó.

Con bà nó...

Cô nàng Đinh Duyệt dữ như hổ đang cầm bánh quẩy đứng ở cửa.

Phùng đàn độn thì ngồi xồm trên bậc thang, trong tay còn cầm một cái bát sữa đậu nành.

“Hai người đi bệnh viện chưa? Cho tôi đi với!”

Giang Chu đưa tay cướp cái bánh quẩy của Đinh Duyệt: “Đi cái đầu của bà, mắc mớ gì đến bà.”

Đinh Duyệt nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi là mẹ nuôi của đứa bé.”

Phùng Y Nhất cũng đứng lên: “Em là dì nhỏ!”

“Cmn, coi như tôi phục hai người rồi, đi vào chờ một chút đi.”

Phùng Y Nhất và Đinh Duyệt liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều lộ ra vẻ đắc ý.

“Phùng Tư Nhược đâu?”

Phùng Y Nhất cũng hỏi theo: “Đúng rồi, chị em đâu rồi?”

Trong khi mấy người đang nói chuyện, Phùng Tư Nhược ngậm bàn chải đánh răng đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Khóe miệng của nàng vẫn còn có bọt trắng, nhìn vừa ngây thơ vừa ngốc nghếch lại vừa đáng yêu.

“Năm tay a uy ân a b c.”

“...”

Đình Duyệt không hiểu ra sao cả mà nhìn Giang Chu: “Tur Nhược nói cái gì vậy?”

Giang Chu nhướn mày lên: “Tur Nhược nói là, sao mấy tên đáng ghét này cmn còn chưa đi.”

“Đánh rắm, Tur Nhược sẽ không bao giờ nói mấy từ như cmn này!”

“Tur Nhược đã làm mẹ rồi mà còn không biết nói mấy từ đó, trái lại thì bà nói rất lưu loát.”

Đình Duyệt trợn mắt lên: “Sợ thật, ông đừng đẩy hổ cho tôi nhảy vào.”

Giang Chu bĩu môi: “Bản thân bà đã ở trong hổ rồi.”

Một lúc lâu sau, rốt cuộc Phùng Tur Nhược cũng xong.

Bốn người ăn một bữa sáng đơn giản, sau đó quyết định lên đường.

Chương 871: Giang Đường lên lút sinh trưởng ba tháng rồi!

Giang Chu lái chiếc Maybach kia của cô cô qua, sau đó đưa ba người ra khỏi Minh Tiềm Sơn Trang, đi thẳng đến bệnh viện Số Một ở Bắc Hải.

Ngày hôm nay đúng lúc là cuối tuần, nên có rất nhiều người trong bệnh viện.

Giang Chu che chở Phùng Tur Nhược đi vào đại sảnh, xếp hàng chờ đăng ký, quần lót cũng ướt đẫm mồ hôi rồi.

Mẹ nó, biết thế thì đã nạp VIP rồi.

Đã đến thời điểm này rồi còn làm cái chuyện ngu xuẩn này làm gì?

“Đình Duyệt, đi mua chai nước đi, tôi thấy Tur Nhược buồn nôn rồi.”

“Biết rồi, mọi người chờ tôi một chút, tôi sẽ quay lại ngay, nhớ chú ý Tur Nhược.”

“Tôi cmn còn hiểu hơn bà, đi mau đi!”

“Vương Bát Đản, sai khiến người ta mà còn vênh váo như vậy.”

“Ai bảo bà là mẹ nuôi của con tôi?!”

“Cái này cũng đúng...”

Giang Chu đưa túi cho Phùng Y Nhất, rồi đỡ Phùng Tư Nhược ngồi xuống ghế dài.

Sau đó, bọn họ nhìn chằm chằm vào màn hình lớn, lại không ngừng nghe nhân viên gọi tên.

Chẳng mấy chốc, phòng số ba đã gọi tên Phùng Tư Nhược.

Nhưng bởi vì đàn ông không được vào khu vực dành cho phụ nữ.

Cho nên Giang Chu đành phải giao Phùng Tư Nhược cho Phùng Y Nhất.

Hai người đi vào không lâu thì đã đi ra ngoài.

Bác sĩ đã cho đơn kiểm tra HCG, bây giờ ra ngoài đóng tiền rồi đi lấy máu xét nghiệm.

Chờ tất cả mọi chuyện xong xuôi, Phùng Tư Nhược ngồi trước bàn lấy máu, sắc mặt tái nhợt mà cái ống kim tiêm kia.

“Sợ à?”

“Ừm...”

Giang Chu đưa tay Phùng Y Nhất qua: “Sợ thì cần tay của anh, không có chuyện gì.”

Phùng Y Nhất cả người đều ngu: “Anh rể, đây là tay của em.”

“Mượn dùng một chút, lát nữa trả lại cho em.”

Không lâu sau, Phùng Tư Nhược đã lấy máu xong.

Tuy rằng Phùng Tư Nhược thực sự rất sợ, nhưng vẫn không có cần tay của em gái mình.

Kế tiếp chính là chờ đợi, sau đó lấy kết quả.

Chờ kết quả ra lò, Đinh Duyệt và Phùng Y Nhất và Phùng Tư Nhược đi đến phòng số ba một chuyến.

Lúc này, chỉ còn một mình Giang Chu đang chờ đợi ở bên ngoài đại sảnh.

Bởi vì đây là lần đầu tiên hắn trải qua loại chuyện này, cho nên hắn không thể nào quen thuộc được.

Giang Chu bắt đầu đứng ngồi không yên, cứ đứng lên rồi lại ngồi xuống.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua nửa tiếng.

Phùng Tư Nhược mới được Đinh Duyệt và Phùng Y Nhất đỡ ra ngoài.

“Như thế nào rồi? Tình hình thế nào? Có hay không?”

Đinh Duyệt thản nhiên như không mà nhìn Giang Chu: “Ông đoán xem!”

Khóe miệng Giang Chu nhất thời co quắp một cái.

Để mình đoán?

Cmn! Loại chuyện này còn có thể đoán xem?

Cái con mụ Đinh Duyệt này, hoàn toàn là nhân cơ hội trả thù mình!

Giang Chu bỗng nhiên hít sâu một hơi, bỗng nhiên lại đưa tay véo tai của Đinh Duyệt.

Sau đó, giả vờ như đang rất phẫn nộ, giọng nói cũng bỗng nhiên to hơn.

“Cái con bé chết tiệt này, anh dạy em như thế nào hả?!”

“Bảo em đi học tập cho tốt, thế mà em lại vác cái bụng to về nhà.”

“Hơn nữa còn không biết cha của đứa bé là ai?”

“Hai người chúng ta nương tựa nhau từ nhỏ đến lớn, anh là anh, lại làm mẹ, làm cha.”

“Vì em mà anh còn phải bỏ học từ cấp ba, đi ra ngoài kiếm tiền, tạo điều kiện cho em ăn học.”

“Em không thấy mình đã... Làm anh thất vọng sao, em không thấy đã làm... Cha mẹ ở trên trời thất vọng sao??”

“Em... em quả thực là làm anh tức chết mà!”

Giọng nói của Giang Chu rất to, không ngừng quanh quẩn trong khu chờ đợi của phòng khám.

Nghe vào vừa to lại tràn đầy bi thương và đau khổ.

Làm cho tất cả mọi người ở phòng chờ đều nhìn qua bên này.

Mọi người bắt đầu chỉ trỏ về phía Đinh Duyệt, tiếng nghị luận vang lên không ngừng.

“A, sao lại có một cô gái như vậy chứ! Đòi phong bại tặc!”

“Cô hai, loại chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên cả, người trẻ tuổi bây giờ đều rất thoáng.”

“Phi phi phi, xã hội bây giờ thật sự là càng ngày càng bại hoại, càng hư hỏng mà.”

“Không biết xấu hổ ở bên ngoài, gặp phải chuyện thì lại nhớ đến người nhà, thật là không biết liêm sỉ.”

“Làm anh trai của cô ta thật là khổ! Thế mà lại gặp phải một em gái như vậy!”

Cùng lúc đó, đầu óc của Đinh Duyệt đã ong ong.

Đinh Duyệt không ngờ Giang Chu lại sử dụng loại thủ đoạn hèn hạ này để trả đũa mình.

Thế là Đinh Duyệt trợn tròn mắt, bi phẫn nhìn Giang Chu.

“Ông... ông nói bậy, tôi không có mang thai, tôi ngay cả bạn trai còn không có.”

Giang Chu nhếch mép lên: “Nói hay không? Bằng không thì tôi còn vài phiên bản khác đây.”

Đinh Duyệt nhất thời xì hơi, phát hiện ra mình không thể đấu lại Giang Chu.

“Được rồi được rồi, tôi nói là được.”

Đinh Duyệt giơ ba ngón tay lên, quơ quơ về phía Giang Chu.

Giang Chu thấy một màn này, tay chột run lên, sau đó hẩn quay đầu nhìn về phía Phùng Tư Nhược đang ngồi cạnh.

“Ba... ba tháng rồi?”

Phùng Tư Nhượng nhẹ nhàng gật đầu: “Giang Đường đã lên lút sinh trưởng ba tháng nha.”

Chương 872: Giang Đường lên lút sinh trưởng ba tháng rồi!
(2)

Giang Chu hít sâu một hơi, đưa tay áp vào bụng của nàng:
“Bảo bối...”

“Anh rể anh rể, bác sĩ nói là còn phải đi siêu âm để xác định vị trí của thai nhi.”

“Được được được, anh đi đóng tiền, ba người chờ ở chỗ này.”

Đinh Duyệt đứng bật dậy: “Tôi cũng muốn đi!”

Giang Chu hơi quay đầu lại: “Bà đi làm gì?”

“Tôi nào có mặt mũi ở lại cái chỗ này chứ?”

“A, em gái trưởng thành, đã biết giữ mặt mũi rồi.”

“Ông mới không cần mặt mũi.”

Giang Chu lười đầu võ mồm với Đinh Duyệt, sải bước như bay đi về phía cửa sổ thu tiền.

Sau khi đóng tiền xong, Đinh Duyệt ngồi ở ghế gần đó bỗng nhiên nhìn Giang Chu một cái.

“Sao rồi, làm ba ba có kích động hay không?”

Giang Chu cảm hóa đơn gật đầu: “Đối với tôi mà nói, cái kích động này là gấp đôi.”

Đinh Duyệt không hiểu mà cau mày lại: “Vì sao?”

“Bởi vì tôi đã đợi hơn 40 năm rồi.”

“Bây giờ ông mới có 21 tuổi thôi đại ca.”

Giang Chu không giải thích: “Nói chung là bà phải hiểu rằng, tôi đã chờ đứa bé này hai lần rồi.”

Đinh Duyệt phát ra một tiếng hừ lạnh: “Tôi đã nói rồi mà, ông đã âm mưu chuyện sinh con từ lâu rồi.”

“Đừng có lảm nhảm nữa, mau đi vào kiểm tra đi, để cho Tư Nhượng còn về nhà nghỉ ngơi.”

Hai người trở lại từ cửa sổ thu tiền.

Sau đó đưa Phùng Tư Nhượng đi làm siêu âm.

Kết quả kiểm tra làm cho người ta rất hài lòng, vị trí thai nhi rất ổn, sinh trưởng cũng tương đối khỏe mạnh.

Vị nữ bác sĩ hơi lớn tuổi kia thấy bọn họ tương đối trẻ tuổi, nên còn cố ý căn dặn bọn họ là không dễ có con, nhất định phải quý trọng.

Nói bóng nói gió là có thể giữ thì giữ lại, đừng có đi nạo thai.

Dĩ nhiên, nếu như Giang Chu thật sự là một gã sinh viên đại học bình thường, không có thu nhập ổn định, cũng không có năng lực gánh chịu trách nhiệm, thì có lẽ bọn họ sẽ không thể giữ đứa bé này lại.

Có thể là vị nữ bác sĩ này đã nhìn thấy nhiều người trẻ tuổi như vậy rồi, cho nên mới nói vài câu ám chỉ cho bọn họ.

“Bác sĩ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ giữ đứa bé này lại.”

“Ừm nha, còn đặt tên cho bé rồi nha!”

Nữ bác sĩ lộ ra nụ cười rục rịch: “Vậy thì tốt, chúc mừng hai người.”

Giang Chu vội vàng nói cảm ơn, sau đó dẫn Phùng Tư Nhượng trở về khoa phụ sản.

Kế tiếp là một đồng các loại kiểm tra lớn nhỏ.

Làm cho Giang Chu đầu đầy mồ hôi, nhưng khóe miệng vẫn luôn cong lên.

Phùng Tư Nhượng nhìn thấy Giang Chu chạy tới chạy lui, đôi mắt không ngừng lóe sáng.

Thật ra nàng vẫn luôn rất sùng bái Giang Chu.

Nàng cảm thấy Giang Chu rất thông minh, cái gì cũng biết cái gì cũng giỏi.

Nhưng hết lần này đến lần khác, hấn lại luống cuống tay chân vì chuyện ngày hôm nay, nhìn trông rất đàn và kém cỏi.

Nhưng cái đàn độn và ngốc nghếch này cũng là vì coi trọng mình.

Luống cuống tay chân cũng là vì mừng rỡ khi sắp được làm ba ba.

Phùng Tư Nhược rất thích nhìn dáng vẻ này của Giang Chu, nàng cảm thấy trong lòng rất thoải mái.

Giống như đang có một cơn gió ấm áp thổi qua đáy lòng.

Hơn ba giờ chiều, cuối cùng mọi thứ cũng đã kết thúc.

Bốn người ngồi ở trong hành lang của bệnh viện, bắt đầu thở phào nhẹ nhõm.

“Chị, có con là cảm giác gì nha?” Phùng Y Nhất dựa đầu vào vai Phùng Tư Nhược: “Giang Đường có đá chị hay không nha?”

Đinh Duyệt nhin không được mà mở miệng: “Còn chưa hoàn toàn thành hình mà, nên chưa biết đá đâu, đúng không Tư Nhược?”

“Cảm giác như có đá...”

Phùng Tư Nhược vuốt ve cái bụng, gò má hơi đỏ, sau đó lại dùng ánh mắt long lanh như nước để nhìn về phía Giang Chu.

Giang Chu sờ sờ mái tóc của nàng: “Có lẽ là tác dụng tâm lý, dù sao trong bụng có một đứa bé, suy nghĩ nhiều sẽ gặp ảo giác.”

“Haiz...”

Giang Chu không hiểu được mà liếc mắt nhìn Đinh Duyệt: “Chúng tôi có con, bà thử dài cái gì?”

Đinh Duyệt bĩu môi: “Tư Nhược nhanh hơn tôi quá nhiều, tôi còn chưa tìm được bạn trai, mà Tư Nhược đã thăng cấp làm mẹ rồi.”

“Thật ra thì chưa chắc cần phải có bạn trai mới có thể đi đến bước này giống như Tư Nhược đâu.”

“Sợ ông quá, miệng chó không nhả được ngà voi.”

Tuy rằng mấy cái này kiểm tra xong liền vô dụng, nhưng chắc chắn là phụ huynh ở nhà muốn xem.

Ví dụ như cha vợ mẹ vợ và cô cô Phùng Y Vân.

Hơn nữa, chắc chắn là quý bà Viên Hữu Cầm cũng muốn xem mới yên tâm.

Một lúc sau, bốn người đi theo hành lang đến khu vực dành cho VIP.

Sau khi kiểm tra thân phận xong.

Một chị gái xinh đẹp đi qua, dẫn bọn họ đến một căn phòng bệnh sang trọng có đầy đủ các loại thiết bị.

Nội thất và trang trí ở bên trong không hề giống như là phòng bệnh, trái lại còn giống như là một khách sạn năm sao.

Chỉ là có thêm các loại máy móc kia, nhìn qua có chút chói mắt.

Lúc này, Giang Chu nhìn vào bên trong xuyên qua lớp cửa sổ.

Phùng Viễn Sơn gầy như que củi đang nằm ở trên giường bệnh, toàn thân đều an tĩnh giống như đã chết rồi vậy.

Chương 873: Đều là người một nhà, không cần khách khí!

Dù mãnh hổ có hung dữ và mạnh mẽ đến đâu thì cũng có lúc già.

Người già nhiều tiền đến đâu thì cũng không thoát khỏi cái chết.

Giang Chu đẩy cửa đi vào, nắm tay Phùng Tư Nhược đi đến trước giường bệnh.

Lúc này, Phùng Viễn Sơn mở mắt ra.

Ông nhìn thoáng qua Giang Chu, thế mà lại lộ ra một nụ cười.

Trong nụ cười kia còn chứa vẻ đắc ý, thậm chí còn mang theo một tia kiêu ngạo.

“Tên nhóc thôi, đến xem tôi đã chết hay chưa à?”

Giang Chu cúi người nhìn Phùng Viễn Sơn: “Ông nghĩ thế nào mà lại ném một đồng tiền phức lớn như vậy cho Tư Nhượng?”

Phùng Viễn Sơn hít sâu một hơi: “Không phải cậu muốn sao? Cho Tư Nhượng không phải tương đương với chuyện cho cậu à?”

“Ông nội!”

Phùng Viễn Sơn nhìn về phía Phùng Tư Nhượng: “Ai, cháu gái ngoan, đừng quá phá sản nhé.”

Phùng Tư Nhượng gật đầu, yếu yếu ớt ớt mở miệng: “Cháu sẽ tiêu xài tiết kiệm một chút...”

“Ha ha ha, con bé ngoan, khụ khụ khụ khụ...”

“Được rồi, nói ít một chút, tôi thật sự ông nói nói vài câu liên tục thôi luôn đây.”

Phùng Viễn Sơn khẽ gật đầu một cái: “Nếu không nói thì sẽ không còn cơ hội nói nữa.”

Giang Chu không tin một chút nào: “Lần trước cmn ông cũng nói như vậy.”

“Lần trước là vì có chuyện chưa làm xong, lần này thì đã làm xong hết rồi, đáng chết rồi.”

“Không có tâm sự gì khác sao?”

Phùng Viễn Sơn lắc đầu: “Tất cả đã an bài xong rồi, nếu như thật sự còn chuyện gì đó tôi không nghĩ ra, vậy cậu sắp xếp thay tôi đi.”

Giang Chu kéo cái ghế qua ngồi xuống: “Tôi vẫn chưa kịp hỏi, Phùng Ngạo đâu? Phùng Ngạo đi đâu rồi?”

“Có nhớ cái nhà máy cán thép mà chúng ta đã đi thăm không?”

“Ừm, làm sao vậy?”

Phùng Viễn Sơn mỉm cười: “Tôi đã mua nhà máy đó, rồi cho Phùng Ngạo làm xưởng trưởng, chỗ đó khá gần Thu Thủy Lăng Viên, Phùng Ngạo có thể thường xuyên đi thăm mẹ của mình.”

Giang Chu yên lặng nửa ngày, gật đầu: “Chuyện này đúng là một chuyện rất tốt, Phùng Ngạo không có ý kiến gì à?”

Phùng Viễn Sơn cười: “Tên nhóc đó sợng đến phát rồ rồi, còn nói cái gì mà ỏ vàng ỏ bạc không bằng ỏ chó nhà mình.”

“Người biết thỏa mãn, những lời này cũng không sai.”

Phùng Viễn Sơn gật đầu: “Năm đó, chính là vì tôi không biết đủ, nên mới có thể hồ thẹn cả đời.”

Giang Chu vỗ vỗ mu bàn tay của Phùng Viễn Sơn: “Đều phải chết rồi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy nữa.”

“Nói rất đúng, cho tôi điều thuốc.”

“Không có.”

“Đánh rắm, đừng lừa gạt người già.”

Giang Chu sờ sờ bụng của Phùng Tư Nhược: “Chúng tôi đã có con, nên cai thuốc rồi.”

Phùng Viễn Sơn hơi sững sờ: “Xem trí nhớ của tôi này, suýt nữa thì quên mất, là con trai hay là con gái?”

“Đại khái có tỷ lệ là con gái, nhưng mới ba tháng nên vẫn khó xác định.”

“Con gái tốt, con gái rất tốt.”

Giang Chu nhin không được mà cười một tiếng: “Lời này không giống như lời mà ông có thể nói ra.”

Phùng Viễn Sơn yên lặng một lát: “Giang Chu, có thời gian thì nói lời xin lỗi với Y Vân thay cho tôi.”

“Thật ra thì cô cô cũng chưa từng hận ông, cô cô đã nói đó là sự lựa chọn của mình, bằng không thì năm đó ông sẽ không ngăn cản được cô ấy.”

“Tôi đã nói rồi mà, con gái rất tốt, biết tôi sắp chết rồi, lại vẫn còn an ủi tôi!”

“Tôi cảm thấy cô cô nói thật, có điều, ông nghĩ sao thì nghĩ, dù sao ông cũng sắp chết rồi.”

“Tôi đã để lại gia sản cho cậu rồi, cậu không thể nói vài câu dễ nghe à?”

Giang Chu trầm ngâm giây lát: “Tôi đã mời Phùng Nhạc về, vẫn để Phùng Nhạc điều hành Phi Độ.”

Phùng Viễn Sơn lộ ra một nụ cười: “Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu...”

“Đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy.”

“Quen cậu lâu như vậy rồi, giờ mới được nghe một lời dễ nghe.”

Giang Chu kéo Phùng Tư Nhược qua: “Còn có lời dễ nghe hơn, ông muốn nghe không?”

Biểu cảm của Phùng Viễn Sơn có hơi bất ngờ: “Còn có? Nói nghe một chút.”

“Tên của đứa bé là Giang Đường, là Tư Nhược đặt cho, thế nhưng vẫn còn thiếu một cái nữ danh.”

Phùng Viễn Sơn bỗng nhiên rơi hai hàng lệ: “Thế mà lại cho tôi đặt tên, có thích hợp không?”

Giang Chu nhéo nhéo mũi: “Ông đặt tên tương đối hay, tài nghệ của cha vợ tôi không ổn.”

“Cậu để tôi nghĩ một chút, khụ khụ, tôi phải... phải nghĩ thật kỹ.”

“Vậy ông đừng suy nghĩ quá lâu.”

“Hiểu...”

Phùng Viễn Sơn ừ một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Lúc này, những tán cây ngoài cửa sổ kêu xào xạc theo cơn gió.

Trong những tán cây còn có những tiếng ve kêu, hương vị mùa hè rất nồng đậm.

Phùng Viễn Sơn suy nghĩ thật lâu, cuối cùng là không thể tỉnh lại nữa.

Bởi vì khi ông nói muốn nghĩ thì đã bắt đầu nôn ra máu.

Tám ga giường của bệnh viện vốn đang trắng tinh, nay đã nhiễm những đóa hoa hồng yêu dị.

Sau đó, máy đo nhịp tim bắt đầu biến thành một đường thẳng, tiếng chuông cảnh báo kêu inh ỏi.

Sau đó, một đám bác sĩ lao vào trong, nói một đồng những loại thuật ngữ chuyên nghiệp.

Sau đó, Phùng Tư Nhược bắt đầu khóc thút thít, vừa siết chặt bàn tay của Giang Chu.

Sau đó, hai người đi ra khỏi phòng bệnh.

Sau đó, lại là yên lặng rất lâu.

Chương 874: Thủ tiêu quyền phủ quyết của Giang Chu?

Người sinh ra chính là sống mà chạy về hướng chết.

Cái này gọi là hướng chết mà sống.

Mỗi một người đều sẽ có ngày như vậy.

Có lẽ sớm một chút, có lẽ sẽ muộn một chút.

Cái này có thể xem như là giải thoát, cũng có thể xem như là quy túc.

“Giang Chu...”

“Ừm?”

Phùng Tư Nhược rất khó chịu, nhìn Giang Chu nói: “Nhưng mà ông nội còn chưa đặt nhũ danh cho Giang Đường nha...”

Giang Chu lau nước mắt cho nàng: “Ai bảo vậy? Rõ ràng là đã đặt rồi.”

“Thật sao?”

“Ừm, gọi là Hiểu, tên thật là Giang Đường, nhũ danh là Hiểu Hiểu, anh nói là đừng nghĩ lâu quá, ông ấy liền nghĩ ra được luôn, thật cmn có tài.”

“Là như vậy sao...”

Phùng Tư Nhược nâng bàn tay nhỏ lên, cẩn thận từng li từng tí mà lau khôé mắt cho Giang Chu.

Sau đó, nàng vuốt ve đứa bé ở trong bụng, rồi nhẹ nhàng tựa đầu vào vai hắn.

“Mẹ nó, quên không nói với ông ấy vài lời rồi.”

“Nói cái gì nha?”

Giang Chu thở dài: “Anh muốn nói cho ông ấy biết, anh để ông ấy đặt nhũ danh cho con chúng ta, không phải vì ông ấy đã giao gia sản cho chúng ta.”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Ừm, là bởi vì ông nội đặt tên hay.”

“Thật ra thì cũng không ra gì cả, một cô gái lại đặt là Hiếu Hiếu, trình độ quá cùi bắp.”

Giang Chu vừa nói chuyện, vừa nắm tay Phùng Tư Nhược đi ra ngoài.

Sau đó, hắn đón Đinh Duyệt và Phùng Y Nhất, bốn người đi về Minh Tiềm Sơn Trang.

Phùng Viễn Sơn qua đời quá đột nhiên, khiến cho người trong sơn trang vẫn chưa nhận được thông báo.

Cho nên, Giang Chu đành phải làm người đi báo tang này vậy.

Lúc này, Phùng Sùng cầm chén trà mà yên lặng một lúc lâu, cuối cùng đi ra ven hồ một mình.

Phùng Nhạc thì khóc rống lên, xông ra ngoài rồi lái xe đi bệnh viện.

Cô cô Phùng Y Vân không nói gì, chỉ đứng lên đi tìm bảo vệ ở trước cửa để xin điều thuốc.

Khối của thuốc lá chất lượng kém tràn vào trong phổi, để lại những mảnh u buồn nhỏ.

Còn những người khác, thì Giang Chu không quen với bọn họ.

Cho nên, hắn đã bảo thư ký Hồng đi thông báo cho mọi người biết.

Sau đó, hắn đi đến tòa lầu các màu xám lạnh, đi vào thư phòng ở trên tầng hai.

Giường bệnh ở nơi này đã được mang đi.

Bên cạnh cái cửa sổ khổng lồ sát đất kia đã có một chiếc ghế nằm bằng mây khác.

Giang Chu nằm ở trên đó, lòng thầm nói ông lão này thật là biết hưởng thụ.

...

Mấy ngày tiếp theo, các loại tin tức về Phùng gia bay đầy trời.

Mà giới thương nghiệp của Thượng Kinh cũng không yên ổn gì.

Ngày mùng 3 tháng 8, một buổi sáng có gió và nắng.

Trương Minh của ByteDance đã liên thủ với Dương Chấn để mở một đại hội cổ đông.

Lấy lý do tập đoàn khổng lồ chế cổ phần Chu Tinh có nhiều quyết sách có vấn đề, đề nghị thủ tiêu quyền phủ quyết của Giang Chu, cũng mời các cổ đông bắt đầu bỏ phiếu.

Giang Chu không thể nào tham dự cuộc bỏ phiếu này, cũng không thể sử dụng quyền phủ quyết của mình, bởi vì bản thân hắn là đối tượng bị tố cáo.

Cho nên, hắn chỉ có thể trợn trừng mắt lên mà chờ đợi kết quả cuộc bỏ phiếu này.

Nếu như có dị nghị với kết quả, thì có thể yêu cầu thẩm tra với đại hội cổ đông.

Còn nhớ là năm đó, trên internet từng lưu truyền một cái video ngắn.

Nói là Lão Ô đề nghị thủ tiêu quyền phủ quyết của Lão Nga, kết quả bị Lão Nga phủ quyết ngay tại chỗ.

Nhưng cuộc sống không phải là video, không phải là diễn.

Quy tắc trong giới kinh doanh cũng không vô lý như vậy.

Khi Giang Chu bị liên danh tố cáo, thì quyền lợi cổ đông của hắn đã bị khóa lại.

Thế là, chẳng mấy chốc đã có kết quả.

11-1.

Hầu như tất cả mọi người đều tán thành chuyện thủ tiêu quyền phủ quyết của Giang Chu.

Đây cũng không có nghĩa là tất cả mọi người đều cho rằng Giang Chu thật sự sai lầm.

Cũng không phải là tất cả mọi người đều cảm thấy Trương Minh đúng.

Có điều, tất cả cổ đông đều biết là không thích hợp khi Giang Chu sở hữu quyền lợi lớn như vậy.

Mọi người làm đầu tư là để kiếm tiền, là vì kiếm càng nhiều tiền.

Cho nên, cục diện tốt nhất chính là cân bằng quyền lực.

Mà không phải để cho một mình tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh độc đại như bây giờ.

Vì vậy, tại buổi chiều ngày hôm sau.

Giang Chu liền nhận được mail của tập đoàn ByteDance.

Trong đó bao hàm cả nội dung mà Trương Minh tố cáo tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh.

Cũng bao hàm cả kết quả của cuộc bỏ phiếu lần này, cuối cùng là chữ ký tên của 11 vị cổ đông.

Bên trong còn viết, đề nghị thủ tiêu quyền phủ quyết của Giang Chu đã được thông qua.

Phía dưới còn có ghi chú, nếu có dị nghị, mời khởi xướng thẩm tra.

Kết quả là, sau khi Giang Chu xem xong thì chỉ trả lời hai chữ: Trâu bò.

Trâu bò?

Vậy là chịu phục rồi?

Không phải giãy dụa, mà là nhận mệnh?

Trương Minh nhận được câu trả lời này thì mừng rỡ như điên, anh ta cũng không ngờ Giang Chu lại nhận mệnh.

Thế là anh ta thừa dịp cổ đông còn chưa đi, lập tức triển khai đại hội cổ đông lần thứ hai.

Chương 875: Thủ tiêu quyền phủ quyết của Giang Chu? (2)

Nội dung của đại hội này là mời tập đoàn SoftBank tiến hành đầu tư vào ByteDance.

Kết quả cuối cùng là 5-7.

Năm vị cổ đông tán thành, bảy vị cổ đông không tán thành.

Điều này không phải là vì tất cả cổ đông đều không có tình cảm với dân tộc.

Đám người bọn họ đều là những người không từ thủ đoạn để kiếm tiền, nhưng bọn họ vẫn có quan điểm cá nhân của riêng mình.

Nhưng đáng tiếc là, cái đề nghị này vẫn được thông qua.

Bởi vì, mặc dù chỉ có năm cổ đông tán thành, nhưng tỷ lệ cổ phần của năm người này vượt xa bảy người còn lại.

Thế là, đề nghị mời SoftBank tiến hành đầu tư vào ByteDance cũng được thông qua.

Ngày mùng 5 tháng 8, buổi chiều.

Khoảng cách nửa tiếng trước khi SoftBank và ByteDance ký hợp đồng chính thức.

Lúc này, tổng giám đốc Trương Minh và phó tổng giám đốc Dương Chấn đều đang ngồi uống trà trong phòng họp.

Sau đó, bọn họ vừa uống trà, vừa suy tư xem nên nói gì trong cuộc họp đầu tư này.

Mặc dù cả SoftBank và Trương Minh đều đã bàn điều kiện xong xuôi rồi.

Nhưng nhất định phải làm dáng làm vẻ ở bên ngoài.

Đây chính là diễn xuất của các xí nghiệp lớn.

“Dương Chấn, anh thấy mấy lời như hợp tác sâu hơn này có phải là hơi không ổn không?”

“Trương tổng, bản thảo của ngài, đương nhiên là ngài làm chủ rồi.”

Trương Minh bắt đầu suy nghĩ câu chữ: “Tôi cảm thấy không ổn, vẫn đòi thành hợp tác chiến lược đi, có vẻ bình đẳng hơn một chút.”

Dương Chân suy tư một lát sau đó gật đầu: “Hợp tác chiến lược cũng tốt.”

“Anh thật là, lần nào cũng chờ tôi quyết định xong thì anh lại nói tốt.”

“Ngài là lãnh đạo của tôi, đương nhiên là ngài nói xong mới là tốt rồi.”

Trương Minh ung dung thở dài: “Không ngờ chuyện chúng ta tìm cách nửa năm, lại có thể thuận lợi như vậy.”

Dương Chân nhẹ giọng cười: “Cái này gọi là, nếu có chí thì sẽ thành công, Tần Quan cuối cùng vẫn thuộc Sở.”

“Ừm? Cái ví dụ này không thỏa đáng lắm, Tây Sở Bá Vương cuối cùng có thành công đâu.”

“Xem cái miệng rách của tôi này, không có học thức thật đáng sợ.”

Trương Minh cảm thấy trình độ nịnh nọt của Dương Chân đã vô cùng nhuần nhuyễn.”

Nói thế nào cũng nói được, mặc kệ nói gì cũng làm cho người ta thoải mái.

Có điều, một giây tiếp theo, Trương Minh bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề rất quan trọng.

“Bây giờ Giang Chu đang ở đâu? Hôm nay Giang Chu sẽ không đến gây sự chứ?”

Dương Chân lắc đầu: “Giang Chu đi Bắc Hải rồi.”

Trương Minh thở phào nhẹ nhõm: “Đi Bắc Hải làm gì? Giang Chu còn có chuyện làm ăn ở Bắc Hải à?”

“Nghe nói là đưa bạn gái về nhà.”

“...” Trương Minh cười nói: “A a, tôi quên mất là Giang Chu mới có 21 tuổi, chính là cái tuổi đòi sống đòi chết vì tình yêu.”

Trương Minh nói xong lại mỉm cười, sau đó quay đầu nhìn đồng hồ một chút.

Bọn họ và Charles đã hẹn ba giờ.

Dựa theo phong độ của SoftBank, thì chắc chắn là sẽ không đến muộn.

Nhưng bây giờ đã là 2 giờ 50 rồi, tại sao vẫn không thấy gì?

“Tiểu Tĩnh, đi vào đây một chút.”

Thư ký mặc đồ văn phòng đi vào trong phòng họp: “Trương tổng, ngài có chuyện gì sao?”

Trương Minh ngẩng đầu nhìn nữ thư ký: “Đoàn đại biểu SoftBank đã đến chưa?”

“Vẫn chưa nhận được thông báo từ quầy lễ tân, nên chắc là chưa đến.”

“Chắc là sao? Tôi phát lương cho cô là để cô trả lời ‘chắc là’ sao?”

“Xin lỗi Trương tổng, tôi sẽ đi xuống xác nhận ngay bây giờ.”

“Đi mau đi!”

Thư ký liên tục xin lỗi, sau đó nhanh chóng chạy ra khỏi phòng họp.

Cùng lúc đó, Trương Minh và Dương Chấn bỗng nhiên liếc mắt nhìn nhau một cái.

Đền giờ phút quan trọng này rồi, lại xảy ra vấn đề gì sao?

Không... không thể nào!

Cùng lắm thì là tắc đường thôi, muộn vài phút cũng không có gì to tát cả.

Thế là hai người tiếp tục đọc bản thảo ở trong tay mình, cả hai đều không nghĩ ngờ gì quá nhiều.

Nhưng mà ngay sau đó, có tiếng giày cao gót truyền vào từ bên ngoài phòng họp.

Thư ký mặc váy đi vào phòng họp, trong tay còn ôm một cái hộp.

“Trương tổng, Dương tổng, Charles tiên sinh vừa gọi điện thoại qua, nói là thân thể không thoải mái, không thể đi được rồi.”

“Cái gì cơ? Thân thể không thoải mái á?!”

Thư ký lại mở miệng: “Đúng là Charles tiên sinh đã nói như vậy.”

Mí mắt của Trương Minh bắt đầu giật điên cuồng: “Vậy Charles còn nói gì không?”

“Không nói gì khác.”

“Làm sao có thể chứ? Dù thân thể không thoải mái thì cũng phải hẹn một ngày khác chứ!”

Thư ký có hơi sợ hãi: “Trương tổng, tôi thật sự không biết!”

Trương Minh hít sâu một hơi, chợt nhìn cái hộp ở trong ngực nữ thư ký: “Cô đang ôm cái gì vậy?”

“A, đây là quà mà Giang tổng tặng cho ngài.”

“Giang tổng? Giang tổng nào?”

“Chính là Giang tổng của tập đoàn không chế cỗ phần Chu Tinh!”

Thư ký nói xong, liền đặt cái hộp lên trên bàn.

Trương Minh nhìn thoáng qua, trên hộp còn có ba chữ: Kẹo mút lê.

Đây là một món ăn đặc sắc của Bắc Hải, vị ngọt như mật, ngậy mà không ngán, béo mà không dính, thơm ngon vừa miệng.

“Giang Chu... Giang Chu nói gì không?”

“Giang tổng nói là vừa từ Bắc Hải về, nên mang đặc sản về cho ngài nếm thử.”

Chương 876: Ngày hè, biệt thự, mỹ nữ, áo tắm!

Trở về từ Bắc Hải.

Sau đó mang đặc sản đến cho mình nếm thử.

Trọng điểm của câu nói này không phải là đặc sản, mà rõ ràng là trở về từ Bắc Hải.

Nhưng tại sao Giang Chu lại cố tình nhấn mạnh chuyện mình trở về từ Bắc Hải?

Lúc này, Trương Minh liên tưởng đến một chuyện.

Đó chính là chuyện nói mình bị bệnh cho nên không thể nào đến ký hợp đồng được.

Hai chuyện này xuất hiện vào cùng một lúc, không khỏi quá trùng hợp nhỉ?

Hơn nữa, Giang Chu còn cố tình đưa đặc sản qua cho mình, đây là một hành vi không tốt lắm.

Bởi vì song phương đã vạch mặt rồi.

Cái bàn trà trong căn phòng họp nhỏ kia, vẫn còn đang nằm trong trạng thái tan tành kia.

“...”

Trương Minh nhin không được mà nhìn về phía Dương Chấn.

Mà sắc mặt Dương Chấn cũng cho thấy anh ta đã nghĩ đến điểm này.

Nhưng nghĩ thì là nghĩ đến, cuối cùng vẫn không thể hiểu được.

Giang Chu trở về thì làm sao?

Có thể tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đến thế cục bây giờ sao?

Phải biết rằng, SoftBank cực kỳ kiên quyết về chuyện đầu tư vào ByteDance.

Bởi vì ByteDance đã có một sản phẩm tên là Tik Tok, bây giờ đang trong giai đoạn thí nghiệm.

Cái sản phẩm này đã hấp dẫn rất nhiều cá sấu lớn trong ngành tài chính, bao quát cả mấy công ty bên phố Wall.

Cái sản phẩm này sẽ là một kiệt tác vượt thời đại, nó sẽ thay đổi thói quen xã giao của đại chúng.

Không có lý do gì để đám tư bản này dừng bước chân tại cửa vào cả.

“Lão Dương.”

“Trương tổng, ngài nói đi.”

Trương Minh có hơi hoang mang rối loạn và bất an: “Anh đi gọi điện thoại cho Charles đi, nhất định phải hỏi rõ ràng.”

Dương Chấn gật đầu: “Được, tôi đi gọi điện thoại luôn đây.”

“Nếu như Charles kiên quyết nói là bị bệnh, chúng ta liền dẫn bác sĩ qua bên đó.”

“Hiểu rồi.”

Cùng lúc đó, trong một khách sạn năm sao ở gần tòa nhà Quốc Mậu.

Charles và Tiểu Lâm Dương đang ngồi diện nhau, cả hai đều yên lặng một lúc rất lâu.

Cùng lúc đó, chiếc điện thoại di động ở trên bàn vẫn đang chấn động liên tục.

Nhưng không ai trong số họ nghe máy cả, cả hai tiếp tục yên lặng.

Cuối cùng, Tiểu Lâm Dương vươn tay ra, mở cái hộp mứt quả ở trước mặt ra, sau đó duỗi tay ra hiệu mời với Charles.

“Mời...”

“Mời...”

Hai người vươn tay, lấy hai miếng mứt lê ở trong hộp ra, sau đó nhét vào trong miệng, vừa nhai vừa cười khỏ với nhau.

“Cho nên... Thật sự là Giang Chu?”

Tiểu Lâm Dương gật đầu: “Sau khi tiệc tối kết thúc, Giang Chu đích thân đi gặp mặt tôi.”

Charles nuốt mứt lê xuống, xoa xoa huyệt thái dương: “Vị hôn phu của Phùng đại tiểu thư??”

“Ừm, tôi đã xác nhận rồi.” Tiểu Lâm Dương ho khan một tiếng: “Ngoài ra, Phùng Viễn Sơn tiên sinh đã qua đời vào sáng nay.”

Charles yên lặng nửa ngày: “Nhưng gia sản của Phùng gia cũng không có quan hệ gì với Giang Chu mà, đúng không? Phùng đại tiểu thư mới là người thừa kế mà!”

“Nhưng mà... Phùng đại tiểu thư có hội chứng sợ xã hội nghiêm trọng.”

“Cho nên?”

Tiểu Lâm Dương thở dài: “Một người có hội chứng sợ xã hội nghiêm trọng thì làm sao có thể tiếp quản xí nghiệp của Phùng gia chứ?”

Charles lập tức hiểu ý của Tiểu Lâm Dương: “Thì ra Phùng Viễn Sơn tiên sinh đã giao toàn bộ gia sản cho Giang Chu à.”

“Anh đã hỏi ý của chủ tịch chúng ta chưa?”

“Hỏi qua rồi.”

“Ông ấy nói như thế nào?”

Charles tiếp tục xoa xoa huyệt thái dương: “Ông ấy nói là, nếu như thái độ của tập đoàn không chế cở phần Chu Tinh cứng rắn, vậy chúng ta nhất định phải buông tha hạng mục này.”

Tiểu Lâm Dương gật đầu: “Chủ tịch làm rất đúng, tài chính trong tay của Giang Chu bây giờ đã vượt qua sức tưởng tượng của chúng ta rồi.”

“Thế nhưng...”

Tiểu Lâm Dương tiếp lời: “Thế nhưng?”

“Thế nhưng Giang Chu vẫn không có liên lạc với chúng ta.”

Tiểu Lâm Dương gãi gãi đầu: “Theo như tôi biết, chiều nay Giang Chu đã trở về Thượng Kinh, theo đạo lý mà nói thì Giang Chu phải đi gặp chúng ta mới đúng.”

Charles cũng nghĩ giống như vậy: “Không sai, dù sao chúng ta vẫn nắm một bộ phận cổ phần của ByteDance, không phải Giang Chu không biết điều này.”

“Vậy rốt cuộc Giang Chu này đang muốn làm cái gì đây?”

Charles cũng thấy hơi khó hiểu: “Dưới cờ tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh không chỉ có một hạng mục này, e rằng Giang Chu còn có chuyện quan trọng hơn?”

Tiểu Lâm Dương và Charles liếc mắt nhìn nhau, cả hai vẫn không thể hiểu được.

Tuy rằng Giang Chu đã bị thủ tiêu quyền phủ quyết.

Nhưng hiện giờ Giang Chu vẫn là cổ đông lớn nhất của ByteDance.

Hơn nữa, Giang Chu bây giờ đã có số tài chính không thể tưởng tượng nổi.

Dựa theo logic bình thường mà nói, Giang Chu phải tìm tất cả biện pháp để thu hồi số cổ phần trong tay SoftBank mới đúng.

Sau đó, dùng thân phận khổng chế cổ phần tuyệt đối để tính sổ với Trương Minh.

Nhưng mà sau khi Giang Chu đến Thượng Kinh, thì lại không có chút động tĩnh nào, tại sao đây?

Rốt cuộc Giang Chu đang muốn làm gì?

... ..

Chương 877: Ngày hè, biệt thự, mỹ nữ, áo tắm! (2)

“Giang Chu, anh nhất định phải đỡ được em!”

“Đừng nói nhảm nữa, có nhảy hay không? Không nhảy là anh đi.”

“Đừng nha, em nhảy, em nhảy còn không được sao, anh lại chờ em một chút.”

Hoa Nhuận Hào Đình, trong cái bể bơi rộng lớn ở sân sau biệt thự.

Tô Nam, Hoàng Kỳ đang mặc bikini khiêu gợi, vừa ngâm mình trong bể bơi vừa nói chuyện phiếm.

Mà Hàn Nhu thì nằm trên ghế dựa ở dưới dù che nắng, vừa uống nước vừa nhìn mọi người vui chơi.

Cùng lúc đó, Sở Ngữ Vi đang đứng ở trên ván nhảy cầu cao tầm nửa mét, nàng hít thở sâu, dự định nhảy xuống bể bơi.

Ánh nắng mặt trời ấm áp trải dài trong sân, tiếng cười như chuông bạc vang lên không ngừng.

Trong cuộc sống, dường như không có thời gian nào càng tươi đẹp hơn.

Đột nhiên, Sở Ngữ Vi mặc áo tắm đã nhắm mắt nhảy xuống.

Giang Chu đứng ở trong bể bơi, nhanh tay nhanh mắt đỡ Sở hoa khô vừa nhảy xuống vào trong lòng mình.

Sở Ngữ Vi dán vào trong ngực Giang Chu, cười khúc khích nói: “Chơi vui quá, em muốn nhảy thêm một lần.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Cút đi, anh sắp bị em làm cho mệt chết rồi đây này.”

“Sao không thấy anh kêu mệt khi đỡ Hoàng Kỳ?”

“Hoàng Kỳ chỉ nhảy một lần, Tô Nam cũng nhảy một lần, em cmn nhảy năm lần! Em là bọ chó à?”

Sở Ngữ Vi nhin không được mà ngoác miệng ra: “Vậy em không nhảy nữa còn không được sao?”

Giang Chu vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Nói thật, có phải là em muốn anh ôm em nhiều hơn vài lần không?”

“Được rồi, bị anh nhìn ra rồi.”

“Nội tâm của em thật cmn nhiều.”

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên hắt một chút nước lên người Giang Chu, sau đó cười khanh khách rồi bơi nhanh ra chỗ khác giống như một con cá, sau đó ôm chặt lấy Hoàng Kỳ.

Da thịt non mịn của thiếu nữ trắng nõn như ngọc, lại tản như những ánh sáng nhu hòa ở dưới ánh nắng và nước chiết xạ.

Giang Chu chóa miệng một cái, lòng thầm nói tửu trì nhục lâm của Phong Vương cũng chỉ là trò đùa.

(tửu trì nhục lâm= ao rượu rừng thịt)

Cái này cmn chính là bể bơi nha, căn bản là một bữa tiệc loại nhỏ bên bể bơi.

Đúng lúc này, không biết Tô Nam đã bơi đến bên cạnh Giang Chu từ bao giờ.

Mặt học sinh cái gì đó phụ huynh, tuyệt đối là một tồn tại như bá vương có một không hai ở trên bể bơi.

“Giải quyết xong chuyện chưa?”

“Cũng ổn rồi, chỉ chờ kết thúc thôi.”

Tô Nam bỗng nhiên nhăn mũi lại: “Boss thôi, làm phiền anh nhìn thẳng vào mắt em khi chúng ta nói chuyện.”

Giang Chu nhe răng ra: “Mẹ kiếp, nào có ai chống cự nổi cái khảo nghiệm này chứ?!”

“Hừ, lưu manh!”

Một lúc sau, trời gần chạng vạng.

Những đám mây rực rỡ dần đầy chân trời.

Ở giữa còn có một chiếc máy bay đi ngang qua, để lại một vệt rất dài.

Lúc này, bốn cô gái nằm song song trên ghế dựa, trên người có đắp một chiếc khăn tắm màu trắng.

Tiếng nói chuyện oanh oanh yến yến, tiếng cười lại thanh thúy giống như chuông bạc.

Trong này có hoa khôi của đại học Thanh Bắc, có mặt học sinh gì gì đó phụ huynh rất dễ thương.

Còn có một hội trưởng hội học sinh cao ngạo và lạnh lùng của học viện tài chính và kinh tế.

Ngoài ra còn có Vương giả mạnh miệng, ánh mắt câu hồn nhưng lại ăn mặc rất bảo thủ.

Bốn cô gái này, chỉ tùy tiện lấy một người ra thì cũng đủ để mọi người ngoái đầu nhìn rồi.

Nhưng bây giờ, cả bốn người đều nằm trong một cái sân, lại còn cười cười nói nói với nhau.

Cảnh tượng như này, sợ rằng nói ra cũng không có ai tin.

Lúc này, Giang Chu đang đứng nước bò bít tết và xiên thị ở trước lò nướng.

Chờ bò bít tết chín một chút, hắn liền thành thạo cắt ra thành những miếng nhỏ.

Sau đó lại quay người, đút cho Hoàng Kỳ đang lăm miệng nhất.

“Em cũng muốn em cũng muốn.”

“Còn có em, em cũng muốn ăn.”

Ánh mắt Giang Chu đại ra: “Mẹ kiếp, một mình anh nướng không đủ cho bốn người các em ăn, các em là heo sao?”

Tô Nam nhìn không được mà cười lạnh một tiếng: “Anh cho ăn sai rồi, em chưa ăn được một miếng nào đây này.”

“Ai bảo em ngồi xa nhất, nào, mở miệng.”

“A...”

Tô Nam đưa cái nĩa về phía trước, đút vào trong miệng của Tô Nam.

Tiểu Nam Nhi dùng răng cắn một cái, rồi lộ ra nụ cười hài lòng.

Cái loại chuyện ăn uống này, phàm là có tay thì không cần người khác phải đút.

Nhưng trong các cặp tình nhân trẻ, đút không chỉ là một cái động từ.

Loại động tác này đại biểu cho không chỉ là tình cảm thân mật, mà nó còn làm cho người ta cảm thấy vui sướng cả thể xác lẫn tinh thần.

“Giang Chu, em muốn uống bia.”

“Uống đi, bao no luôn.”

Hoàng Kỳ chỉ chỉ về phía trước: “Bia ở trong bể bơi, em không với tới.”

Giang Chu thả cái nĩa trong tay xuống: “Anh thà không trở lại còn hơn, ở Phùng gia còn có người hầu kẻ hạ, trở về lại phải hầu hạ mọi người.”

“Please please...”

“Mẹ kiếp, mục tiêu của mình là cận bã nam, sao cuối cùng vẫn trở thành liêm cầu thế này?”

Giang Chu hùng hùng hồ hồ ném cái nĩa xuống, sau đó nhảy ùm vào bể bơi.

Bể bơi của Hoa Nhuận Hào Đình rất cao cấp.

Phía dưới bể bơi có lắp hệ thống tự động thay nước.

Hắn vừa mới thay toàn bộ nước bị phơi nắng ban nãy rồi, nước trong bể bơi bây giờ là nước lạnh để ngâm một đồng bia.

Dù sao cũng là mùa hè nha, ăn xiên nướng mà không có bia thì vút.

Chương 878: Ngày hè, biệt thự, mỹ nữ, áo tắm! (3)

Giang Chu lấy vại lon từ dưới bể bơi lên, rồi tiện tay đưa qua.

Bốn cô gái thấy thế liền dón dập đứng lên, chia nhau mỗi người một lon.

“A, sao lại là bia Hoa Tuyết, em muốn uống bia Yến Kinh nha.”

“Giang Chu, anh mau đổi lon khác cho em, em muốn uống Yến Kinh.”

Hoàng Kỳ quơ quơ tay ở bên cạnh bể bơi, cúi người nhìn Giang Chu ở trước mặt.

Áo tắm của cô bé này là bảo thủ nhất trong tất cả mọi người.

Nhưng áo tắm dù là bảo thủ, thì đại bộ phận người vẫn không chịu nổi cái loại khảo nghiệm này.

“Khụ khụ, Yến... Yến Kinh đúng không?”

“Ừm, ngay bên kia kia.”

Giang Chu đi qua, cầm một lon Yến Kinh đưa cho Hoàng Kỳ.

Chỉ là Hoàng Kỳ nhìn một chút, đột nhiên lại cắt bờ môi dưới tươi ngon non mỏng.

“Hình như em chưa uống qua loại bia ở bên kia nha.”

“Không muốn uống thì thôi, bên kia toàn là Hoa Tuyết cả.”

Giang Chu nói xong, bỗng nhiên đưa tay, trực tiếp kéo Hoàng Kỳ vào trong bể bơi, sau đó tự mình leo lên.

Hoàng Kỳ bất ngờ không kịp đề phòng, liền kêu lên một tiếng, lúc đi lên thì mặt tràn đầy xấu hổ và giận dữ.

“Giang Chu thôi, vất vả lắm em mới lau chùi sạch sẽ.”

“Đừng tưởng rằng phát chút phúc lợi thì muốn làm gì thì làm, căn bã nam có rất nhiều kiên thức.”

“Hừ, thật là đáng ghét, em muốn mắng người.”

“Ăn của anh, uống của anh, còn đòi mắng anh, đúng là không có lương tâm.”

Một lát sau, tất cả mọi thứ ở trên vĩ nướng đều đã chín.

Hoàng Kỳ lại lau người một lần nữa, vẻ mặt vẫn còn có chút oán hận.

Năm người lại bắt đầu bu lại, vừa ăn vừa tán gẫu.

“Boss, lần này anh chỉ về một mình thôi à?”

“Ừm, trên đường về còn bị cặp tình nhân trẻ ở bệnh cạnh cho ăn thức ăn cho chó.”

“Vậy sao Tư Nhược không về với anh?”

Giang Chu vừa nhai vừa nói: “Ông nội của Tư Nhược qua đời, cô ấy phải ở lại để tham gia tang lễ.”

Tô Nam ồ một tiếng, hơi gật đầu rồi nói: “Bây giờ Tư Nhược là phú bà nhiều tiền nhất Bắc Hải thật à?”

“Không sai, bây giờ Tư Nhược còn nhiều tiền hơn cả anh, càng ngày càng kiêu ngạo phách lối.”

“Không thể nào, Tư Nhược ngoan như vậy, làm sao lại phách lối được chứ?”

Giang Chu yên lặng một lát.

Cô bé này, trước kia chỉ dám kêu nhẹ thôi, bây giờ còn dám nói không nữa rồi.

Vậy mà còn không phải là kiêu ngạo phách lối à?

Quả thực là kiêu ngạo đến tận chân trời rồi!

“Không có gì, ăn của em đi...” Giang Chu gấp một miếng thịt lên, nhét vào miệng Tô Nam: “Có thơm hay không?”

Gò má Tô Nam đột nhiên đỏ lên: “Sao anh lại lấy đũa của anh để dứt cho em...”

“Đậu xanh, trước kia em còn uống canh mà anh đã phun ra, giờ lại chê anh bẩn?”

“...”

Lời này vừa dứt, Sở Ngữ Vi, Hàn Nhu và Hoàng Kỳ đều quay đầu nhìn sang.

Sau đó, cả ba đều dùng ánh mắt khó có thể tin nổi để nhìn chằm chằm vào Tô Nam.

Tô Nam nhấp một ngụm bia như không có chuyện gì xảy ra, rồi quay đầu ra bên khác.

Không nhìn thấy mình... không nhìn thấy mình...

Tất cả mọi người đều không nhìn thấy mình...

“Đúng rồi, anh, hôm nay mẹ đã gọi điện thoại cho anh chưa?”

Giang Chu nhìn về phía Hàn Nhu: “Chưa, sao thế?”

Hàn Nhu hơi cau mày: “Nhưng mà mẹ nói là đã gọi cho anh nhiều lần nhưng vẫn không gọi được.”

“Ồ, anh lên máy bay là tắt điện thoại, mẹ tìm anh làm gì?”

“Không biết, thế nhưng mẹ nói, tốt nhất là anh đừng trở về, trở về liền cắt đứt chân của anh.”

“????” Giang Chu tròn tròn mắt lên: “Nghiêm trọng thế cơ à? Nhưng mà dạo này anh có làm chuyện xấu xa gì đâu?”

Hàn Nhu nhún nhún vai, gấp một miếng thịt lên rồi nhét vào miệng: “Vậy thì em cũng không biết, có điều, tốt nhất là anh nên gọi điện thoại về cho mẹ đi.”

“Vậy mọi người ăn tiếp đi, anh đi gọi điện thoại.”

Giang Chu đi đến bên cạnh bàn, cầm điện thoại di động lên rồi rời khỏi sân sau.

Có điều, hẳn không gọi cho quý bà Viên Hữu Cầm, mà gọi cho cha của mình trước.

“Cha, bên phía mẹ con là sao vậy?”

“Cha đã nói cho mẹ con biết chuyện con và tiểu Tư Nhược có em bé rồi.”

Giang Chu tròn tròn mắt lên: “Không phải con đã nói là tạm thời không cho mẹ biết rồi sao?”

Giang Hoành Sơn tăng hắng một cái: “Con trai, con làm khó dễ cha rồi, kỹ năng diễn xuất của cha có thể lừa gạt được Hỏa Nhân Kim Tinh của mẹ con sao?”

“Vậy vì sao mẹ con lại muốn đánh gãy chân của con?”

“Có thể là bà ấy đau lòng Phùng Tư Nhược còn nhỏ tuổi mà đã phải mang thai.”

“Tư Nhược đã 21 tuổi rồi, đặt ở thời xưa thì đã có ba bốn đứa con rồi đấy, mà lại là sinh tại nhà chứ không cần đi bệnh viện luôn.”

Giang Hoành Sơn tăng hắng một cái: “Tính cách của Tư Nhược làm cho mẹ con luôn cảm thấy con bé là trẻ con.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Cha, bây giờ cha phụ trách khuyên bảo mẹ con đi.”

“Mẹ con đang nổi nóng, giờ cha cũng không dám trêu chọc.”

“Như vậy à, con vốn còn muốn mua cho cha một chiếc xe...”

“Khụ khụ khụ, con yên tâm, chuyện này cứ để cha lo.”

Chương 879: Bên phía Charles cũng có hộp kẹo mút lê!

Đến khi Giang Chu ngồi xuống một lần nữa.

Thịt thà và xiên nướng ở trên bàn cơ bản là đã bị giải quyết sạch sẽ.

Giang Chu không thể làm gì khác hơn là nhặt chút đậu phộng lên ăn, lại uống thêm vài lon bia.

Cuối cùng, uống đến mức mặt đỏ lên, tinh thần cũng bắt đầu phân chấn.

Thế là hấn dự định bắt đầu nói phét với bốn vị mỹ nữ.

Nói mình đã hiên ngang lẫm liệt ra sao khi răn dạy Phùng Viễn Sơn ở Phùng gia.

Nhưng Giang Chu còn chưa mở miệng, điện thoại di động ở bên cạnh hấn đã vang lên.

Giang Chu cầm lên xem, là quý bà Viên Hữu Cầm.

Hấn liền thả lon bia trong tay xuống, men say cũng đã bay mất vài phần.

“Alo, mẹ?”

“Con trở về Thượng Kinh rồi hả? Đang làm gì thế?”

Giọng nói của quý bà Viên Hữu Cầm lại dịu dàng đến bất ngờ, chuyện này làm cho Giang Chu cảm thấy rất kinh ngạc.

Chỉ nửa tiếng ngắn ngủi, mẹ ruột từ cắt đứt chân chó liền biến thành ân cần dịu dàng?

Xem ra Giang Hoàng Sơn tiên sinh vẫn có chút tài năng khi đã gả cho quý bà Viên Hữu Cầm nhiều năm như vậy.

“Con đang ăn cơm, vừa mới ăn xong, mấy người Nhu Nhu cũng ở đây.”

Quý bà Viên Hữu Cầm ừ một tiếng: “Mẹ cảm thấy hai đứa các con có em bé bây giờ cũng tốt, trẻ tuổi sẽ khôi phục nhanh hơn.”

Giang Chu mở miệng, ăn miếng đậu phộng Sở Ngữ Vi đưa cho: “Mẹ, bây giờ không phải là thương lượng, mà đứa bé đã được ba tháng rồi.”

“Mẹ biết, cho nên mẹ định đi qua bầu bạn với Tư Nhược một thời gian.”

“A?”

“Hầu hạ tiểu Tư Nhược nhà chúng ta.”

“Phùng gia có các loại bảo mẫu, to to nhỏ nhỏ, cao thấp mập gầy, mẹ không cần phải qua.”

Viên Hữu Cầm hừ lạnh một tiếng: “Người ngoài mời về nào có bằng mẹ ruột chứ?!”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Vậy con phải gọi điện thoại để hỏi Tư Nhược một chút đã, dù sao trong nhà người ta còn đang có tang lễ mà.”

“Ừm, điều này cũng đúng...”

“Không được thì con sẽ đón Tư Nhược về Thượng Kinh, đến khi đó cha và mẹ cùng qua đây đi, con lại mua thêm một căn nhà nữa.”

Viên Hữu Cầm nghe thế liền không đồng ý: “Không phải con mua biệt thự rồi sao? Còn nói là có sáu bảy gian phòng, giờ lại mua thêm một cái nữa làm gì?”

Giang Chu đảo mắt nhìn qua bốn cô gái: “Mẹ, chỗ này của con... hơi chật một chút.”

“Hả?”

“Nói chung là nếu như mẹ muốn qua đây, thì phải nghe con an bài.”

“Người làm mẹ như mẹ, không có cảm giác thành công chút nào.”

Giang Chu mỉm cười một tiếng, rồi vội vàng cúp điện thoại.

Nếu như nói tiếp, chắc chắn quý bà Viên Hữu Cầm sẽ lại bắt đầu chuyển sang trạng thái lải nhải.

Hắn đã lớn như vậy rồi, cũng đã quen các chiêu trò của mẹ rồi.

Giang Chu uống một hớp bia, nhìn về phía bốn cô gái.

“Chúng ta vừa mới nói đến đâu rồi hả?”

“Nói đến đoạn anh vung gậy lên, đánh Phùng Viễn Sơn ngã lăn ra đất nha.” Sở Ngữ Vi khéo léo nói.

Giang Chu kinh ngạc nói: “Anh nói là cái ghế nằm của Phùng Viễn Sơn, chứ không phải bản thân của Phùng Viễn Sơn mà.”

Hoa Nhuận Hào Đình, một mảnh oanh oanh yến yến vui vẻ hòa thuận.

Có điều, bầu không khí ở tổng bộ ByteDance lại không có tốt như vậy.

Tám giờ rưỡi tối.

Dương Chân phong trần mệt mỏi đi trở về tổng bộ, sau đó không nói một lời mà đi thang máy lên tầng cao nhất.

Sắc mặt của anh ta có chút âm trầm, lại có chút ngưng trọng.

Khóe miệng và bờ môi khô khốc, chứng tỏ anh ta đang rất khát.

Nhưng cho dù là như vậy, anh ta vẫn không dừng lại để uống nước khi đi ngang qua máy nước uống.

Mà anh đi thẳng đến phòng làm việc của tổng giám đốc, bước chân rất vội vã.

Lúc này, Trương Minh đang ngồi trên ghế trong phòng làm việc, hai chân đặt lên bàn làm việc, sau đó lại có những tiếng ngáy nhỏ vang lên.

Dương Chân vội vã đi đến trước cửa phòng, đưa tay gõ cánh cửa kim loại một cái.

Trương Minh nghe thấy âm thanh này, lập tức tỉnh giấc từ giấc ngủ, đứng dậy nhìn bốn phía chung quanh.

Anh ta vừa nằm mơ.

Nhìn thấy Giang Chu không ngừng biến hóa thành khổng lồ ở trước mặt mình.

Giống như là quả một bóng đang bị bơm hơi, cuối cùng thì đoàng một tiếng, nổ ngay trước mặt mình.

“Mấy giờ rồi?”

“Trương tổng, đã tám rưỡi rồi.”

Trương Minh hít sâu một hơi, lúc này mới nhìn thấy Dương Chấn: “Không phải bảo anh đi liên hệ với Charles sao, tại sao lại lâu như vậy?”

Dương Chấn nhận chén nước, uống hai ngụm rồi mới nói: “Tôi đã gọi mười mấy cuộc điện thoại, nhưng không ai nghe máy, cho nên tôi đã đích thân chạy qua đó.”

“Kết quả thế nào? Charles thật sự bị bệnh à?”

“Nằm ở trên giường nên không rõ, tôi cũng không thể đi lên xốc chân của người ta mà.”

Trương Minh sờ cằm một cái: “Dù sao thì tôi cũng nguyện ý tin là thật, Charles từ nước ngoài đến đây, không quen khí hậu nên bị bệnh là bình thường.”

Dương Chấn hơi há miệng ra: “Trương tổng, ngài thật sự nghĩ như vậy sao?”

“Lần trước chúng ta đi nước ngoài, anh cũng bị thượng thổ hạ tả ba ngày, không phải sao?”

“Nhưng mà... hình như Charles tiên sinh không có cởi quần áo! Tôi đã vụng trộm quan sát một lượt, đồ ngủ vẫn ở trong phòng, mà lại không nhìn thấy áo khoác đâu cả.”

Chương 880: Bên phía Charles cũng có hộp kẹo mút lê! (2)

Trương Minh lập tức hiểu ý tứ của Dương Chấn: “Ý của anh là, Charles tạm thời leo lên giường khi anh đến à?”

Dương Chấn gật đầu để khẳng định: “Trong phòng của Charles còn có một người tên là Tiểu Lâm Dương.”

“Tiểu Lâm Dương? Chưa từng nghe thấy cái tên này.”

“Người này cũng là nhân viên của SoftBank, nhưng không thuộc về đoàn đại biểu.”

“Anh đang nói quanh co cái gì?”

Dương Chấn thở dài: “Người này đã uống rượu, hơn nữa còn là vừa uống xong, tôi có thể ngửi được mùi rượu.”

Trương Minh nghe thấy câu này, nhất thời cau mày lại.

Một người đồng nghiệp cùng công ty, giới tính nam, với lại còn uống rượu vào ban đêm, sau đó lại chạy đến phòng một người đồng nghiệp nam khác.

Việc này không thể nào nói nổi nữa.

Mà cách giải thích bình thường và hợp lý nhất là, hai người bọn họ đang uống rượu với nhau.

Như vậy, nói một cách khác, Charles không hề bị bệnh, mà chỉ cố tình mượn cớ mà thôi.

“Nói tiếp đi.”

Dương Chấn hít sâu một hơi: “Sau khi tôi rời khỏi gian phòng của Charles tiên sinh, tôi đã đi tìm nhân viên phụ trách vệ sinh ở đó, cho 100 đồng để tìm kiếm rác rưởi trong gian phòng của bọn họ.”

Trương Minh tròn mắt lên để nhìn: “Dương tổng, anh không làm quản lý mà đi làm thám tử cũng có thể cơm no áo ấm đấy.”

“Trương tổng, đến thời điểm này rồi, ngài không cần cười nhạo tôi đâu, đây còn không phải là vì công ty sao?”

“Nói tôi nghe anh phát hiện ra cái gì nào?”

Dương Chấn thò tay vào trong túi quần, lấy ra một cái túi đựng màu đen.

Trên cái túi này còn có một lỗ thủng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy ba chữ ở trên đó.

Kẹo mút lê.

Trương Minh bỗng nhiên nắm chặt tay vịn của ghế, toàn thân đều nghiêng về phía trước.

Bởi vì trên bàn của anh ta cũng có một cái túi in chữ kẹo mút lê như vậy.

Cái hộp kẹo mút lê này là của Giang Chu đưa đến.

Nhưng đoàn đại biểu của SoftBank cũng nhận được một hộp kẹo mút lê này.

Nơi này là Thượng Kinh, không phải Bắc Hải.

Cho nên làm sao có thể tùy tiện nhìn thấy một loại đặc sản của địa phương như vậy được?

“Bảo sao Charles lại kiếm có để không đi ký hợp đồng.”

Dương Chân gật đầu: “Tôi đoán là Giang Chu đã gặp mặt Charles rồi.”

Trương Minh sờ cằm một cái: “Giang Chu uy hiếp Charles rồi sao?”

“Không rõ ràng, nhưng tuyệt đối là có quan hệ với Giang Chu.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Hay là chúng ta gặp mặt Giang Chu một lần xem, thử xem có thể hỏi được cái gì không?”

“Anh tưởng Giang Chu là tên ngu à? Giang Chu còn tinh ranh hơn toàn bộ người trong công ty chúng ta cộng lại đây!”

Trương Minh và Dương Chân đều rơi vào yên lặng.

Bây giờ bọn họ có một loại cảm giác rất kỳ quái.

Đó chính là muốn suy nghĩ, nhưng lại không biết suy nghĩ cái gì.

Rõ ràng là đã giải quyết được toàn bộ mọi chuyện rồi.

Quyền phủ quyết của Giang Chu đã bị thủ tiêu.

Hiện giờ, chỉ cần SoftBank muốn đầu tư là nửa phút có thể thành công.

Tập đoàn không chế cổ phần Chu Tinh không còn bất cứ thủ đoạn nào khác cả.

Bằng không thì Giang Chu cũng không tức đến mức trực tiếp đập đổ cái bàn trà kia.

Càng sẽ không gọi một cô bé qua đây làm giám đốc, ngày ngày gây chuyện.

Những thứ này chỉ có thể hình dung là chó cùng rứt giậu.

Vì sao lại gọi là chó cùng rứt giậu?

Là bởi vì bọn họ đã không còn có cách nào nữa rồi.

Nên chỉ có thể dựa vào loại hình vi mang tính chất phá hoại này để biểu đạt cơn phẫn nộ trong lòng mình.

Nhưng mà, hình như tất cả mọi thứ đều bỗng nhiên thay đổi như chiều gió vậy.

Bọn họ không biết cái gì, cũng chẳng nghe nói cái gì cả.

Sau đó, toàn bộ mọi thứ đang có lợi, lại bỗng nhiên biến thành bất lợi với bọn họ.

Ngay cả cái hộp kẹo mút lê này cũng làm cho người ta có một loại cảm giác khí lạnh bức người.

“Vấn đề quan trọng nhất bây giờ là, tìm hiểu xem Giang Chu đã làm cái gì.”

“Nhất là khoảng thời gian Giang Chu ở Bắc Hải, tôi có cảm giác đó là vấn đề mấu chốt của chuyện này.”

“Đầu tiên thăm dò hành trình của Giang Chu một chút, thuận tiện điều tra hành trình của tất cả mọi người trong đoàn đại biểu của SoftBank.”

“À đúng rồi, cũng điều tra cái người tên Tiểu Lâm gì gì đó kia cho tôi.”

Trương Minh thân nhiên như không, vừa suy tính vừa nói.

Cảm giác bây giờ của anh ta cũng không khác gì với Giang Chu của một tháng trước.

Không có biện pháp gì tốt, cũng không có nghĩ ra ý tưởng nào để phá cục.

Nhưng mà không thể ngồi yên chờ chết được, chỉ có thể cố gắng bắt tay vào từ những phương hướng có thể mà thôi.

“Vậy còn ngài?”

Trương Minh siết chặt nắm đấm: “Chúng ta nhất định phải chuẩn bị trước, cho nên tôi định đi phố Wall một chuyến.”

Dương Chân hơi sững sờ: “Nhưng điều kiện của SoftBank là tốt nhất mà.”

“Tôi biết.”

“VẬY NGÀI...”

Trương Minh hít sâu một hơi: “Chẳng may thì sao? Chẳng may Giang Chu đã có chuẩn bị từ trước thì sao? Nếu như Giang Chu có năng lực lật bàn thì làm sao bây giờ?”

Dương Chân liếm bờ môi khô khốc: “Nếu như Giang Chu có thể lật bàn, vậy chúng ta liền xong đời.”

Chương 881: Mình cũng phải chuẩn bị trước!

Trương Minh nói tiếp: “Không sai, khi đó Giang Chu sẽ tính sổ với tất cả mọi người, sẽ đuổi chúng ta ra khỏi nơi này, bởi vì chúng ta đã bắt trung, đã đến nước này rồi, chúng ta còn có tư cách chọn người hợp tác sao?”

Dương Chân hơi khó tin: “Nhưng mà Giang Chu thật sự có năng lực lật bàn sao?”

Trương Minh thở dài một hơi: “Thái độ của Charles đã quá rõ ràng rồi, chắc là Charles đã nhìn thấy rồi!”

Dương Chân nắm chặt tay lại: “Hơn nữa, bên phía Charles còn có mười mấy phần trăm cổ phần.”

“Không sai, cộng thêm hơn 30% của Giang Chu nữa, cho nên Giang Chu có thể thật sự khống chế tuyệt đối.”

“Giang Chu này vừa trở về Thượng Kinh đã gửi hộp kẹo mút lê này qua đây, cái ý đồ này còn chưa rõ ràng sao?”

“Giang Chu là đang nói, tôi trở về từ Bắc Hải rồi, hãy đợi đây.”

“Sau đó, chúng ta liền nhìn thấy hộp kẹo mút lê ở chỗ của Charles!”

Trương Minh hít sâu một hơi: “Nói chung là, mặc kệ bây giờ chúng ta hợp tác với ai, nhưng nhất định phải không cho Giang Chu có cơ hội lật bàn.”

Dương Chân yên lặng một lúc sau đó gật đầu, rồi bước nhanh ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc.

Có điều, anh ta đi được một nửa thì bỗng nhiên dừng bước.

Sau đó dùng cặp mắt không còn ánh sáng để nhìn nơi mình vừa đứng.

Trương Minh có cổ phần của tập đoàn, hơn nữa còn không ít.

Dù cho Giang Chu có thật sự lật bàn, thì Trương Minh cũng chỉ mất quyền quản lý thôi, nhưng mình thì khác, mình cmn chỉ là một chiếc thuyền nhỏ phiêu bạt trong gió thôi mà.

Chẳng may bị tính sổ thật, chẳng lẽ mình phải đi làm thám tử để nuôi gia đình sống qua ngày sao?

Bên phía Trương Minh muốn chuẩn bị cả hai phía, vừa ổn định SoftBank lại muốn đi đàm phán với phố Wall.

Vậy mình thì sao?

Dương Chân tự hỏi bản thân mình một câu.

Mình cmn cũng phải chuẩn bị trước từ hai phía một phen!

Trước đây, đi theo Trương Minh là bởi vì cho rằng Trương Minh sẽ thắng chắc!

Sự thực chứng minh, mỗi một nước cờ của Trương Minh đều không tệ.

Nhưng bây giờ, không biết tại sao lại hỏng rồi.

Vậy chúng bỏ con thuyền nhỏ của mình có thể bị lật bất cứ lúc nào.

Dương Chân hít sâu một hơi, sau đó đi ra khỏi tòa nhà ByteDance.

Anh ta đứng ở trước bậc thềm, bắt đầu không ngừng tìm danh trong điện thoại di động.

“Alo, Hoàng tổng, bên anh có thể nói chuyện với tập đoàn không chế cổ phần Chu Tinh không?”

“Không quen à? A a, vậy thì ngại quá!”

“Alo, Trần tổng, ha ha ha, đã lâu không gặp, dạo này có khỏe không?”

“Tôi muốn hỏi một chút, anh có người quen bên tập đoàn không chế cổ phần Chu Tinh không?”

“Ai nha, không có người quen à, được được!”

“Alo, Lưu tổng...?”

“Alo, Quý tổng...”

Một lát sau, Dương Chấn cúp điện thoại, rồi bắt đầu cau mày.

Sau đó, anh ta hít sâu một hơi, rồi trực tiếp lái xe đến tòa nhà Quốc Mậu.

Hoàn toàn không để ý đến chuyện điều tra hành trình gì gì đó của Giang Chu.

Bởi vì nếu như SoftBank bỏ cuộc, vậy chúng tôi bọn họ không thể hóa giải thủ đoạn của Giang Chu.”

Bản thân mình và Trương Minh đều chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Nếu suy nghĩ từ một góc độ khác, có lẽ bây giờ mình vẫn còn cơ hội cứu vãn.

Nửa tiếng sau, Dương Chấn đi đến tòa nhà Quốc Mậu.

Anh ta hẹn gặp một người ở nơi này.

Nàng rất trẻ trung, mái tóc ngắn ngang vai được uốn xoắn.

Trên người mặc một chiếc áo khoác màu xanh đậm và quần jean bó sát người.

“Quý tổng, đã lâu không gặp.”

“Dương tổng, đã lâu không gặp.”

Quý Tử Hàm mỉm cười: “Uống chút gì không?”

Dương Chấn nuốt nước miếng: “Không uống không uống, uống xong tôi liền không ngủ được.”

“Ha ha, được rồi, có điều... sao có vẻ như ngài đang rất khẩn trương nhỉ?”

Quý Tử Hàm là tổng giám đốc công ty truyền thông Bách Việt.

Nàng từng làm dự án Tụ Mỹ với Chu Tinh.

Cái hạng mục đó là Phi Độ dẫn đầu.

Sau đó Bách Việt mới vào cuộc, Quý Tử Hàm chuyên môn phụ trách chuyên đưa vào hoạt động, mà Giang Chu thì lùi xuống tuyến hai.

Nhưng ai ngờ một hạng mục phát triển tốt đẹp như vậy, lại chính là một cái hố sâu mà Giang Chu chuẩn bị riêng cho Phùng Nhạc.

Sau đó, hạng mục này chết rồi, Tụ Mỹ chống đỡ đến bây giờ cũng đã là nửa chết nửa sống.

Nhưng bởi vì chuyện này, Bách Việt đã trở thành đồng bạn hợp tác của đầu tư Kinh Nam.

Tất cả tuyên truyền và quảng bá của hạng mục Pinxixi đều nằm trong tay của nàng.

“Tôi và Giang tổng đã từng hợp tác một hạng mục, hiện giờ tôi cũng đang giúp Giang tổng điều hành một hạng mục.”

“Vậy chúng tôi là rất quen à?”

Quý Tử Hàm hơi chân chờ một chút, sau đó gật đầu: “Có thể nói như vậy, dù sao chúng tôi cũng từng uống rượu với nhau vài lần.”

Dương Chấn hơi gật đầu: “Vậy ngày thường Giang tổng có sở thích gì đặc biệt không?”

“Chuyện này...”

“Quý tổng, mong cô giúp một tay.”

Quý Tử Hàm sờ sờ mặt phật ở ngoài áo của mình một chút.

Nàng có hơi đỏ mặt vì xấu hổ, vì vậy cầm ly cà phê lên uống một ngụm.

“Giang Chu... Thích ngực trắng.”

Dương Chấn hơi sững sờ: “Sở thích của Giang tổng lại giản dị tự nhiên như vậy à?”

Chương 882: Giang Chu, em thấy hơi nhớ anh rồi!

Quý Tử Hàm xuất thân từ làm điều hành và tổ chức, nàng cũng dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng giống như Giang Chu.

Có điều, nàng lại không có ưu thế trọng sinh như Giang Chu.

Cho nên, nàng gặp khá nhiều khó khăn và chật vật trong giai đoạn đầu gây dựng sự nghiệp.

Ban đầu, nàng làm tổ chức và đưa vào hoạt động của nền tảng Baidu, khi đó Dương Chấn cũng là một quản lý của Baidu.

Dương Chấn là quản lý số liệu và thuật toán, nên đã gặp Quý Tử Hàm vài lần.

Nói cách khác, công ty của Quý Tử Hàm có thể phát triển đến bây giờ, thật ra là cũng có sự giúp đỡ của Dương Chấn.

Cho nên Dương Chấn đã hỏi, thì nàng sẽ trả lời thành thật.

Sau khi Dương Chấn có được đáp án, liền lăm bằm lâu bầu đi ra khỏi quán cà phê.

“Thế mà lại thích cái này...”

“Mẹ kiếp, với địa vị của Giang tổng, chắc chắn là sẽ chương mất mấy kiểu quá tặc.”

“Đi chỗ nào tìm một đôi cao quý đây?”

Cùng lúc đó, Quý Tử Hàm lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại của Giang Chu.

Tuy rằng bề ngoài là Bách Việt hợp tác với Kinh Nam.

Nhưng trên thực tế, Bách Việt của nàng đã phụ thuộc vào Kinh Nam rồi.

Cho nên Giang Chu không chỉ là đồng bạn hợp tác của nàng, mà cũng có thể coi như là cấp trên của nàng.

Đã có người hỏi thăm lãnh đạo của mình, vậy thì cũng phải báo chuyện này cho lãnh đạo của mình biết.

Lúc này, trong khu biệt thự Hoa Nhuận Hào Đình.

Giang Chu nhẹ nhàng đẩy Sở hoa khô đang dính trên người mình ra.

Sau đó, hắn cầm điện thoại di động lên rồi đi ra ngoài.

“Mẹ kiếp, ai bảo tôi thích cái này, đây là lời đồn, tôi có tặc như vậy sao?”

Quý Tử Hàm hừ hừ hai tiếng: “Chẳng lẽ Giang tổng thật sự thích mặt phật treo trên cổ tôi?”

Giang Chu mặt không đỏ không thở mạnh mà ừ một tiếng: “Tôi là một Phật Tử thành kính không gì sánh được!”

“Có phải là có phụ huynh đang ngồi bên cạnh cậu không?”

“Đánh rắm, ông đây trước sau như một, có ai ở đây cũng như vậy!”

Quý Tử Hàm mới không thêm tin chuyện hoang đường của Giang Chu: “Dù sao thì tôi thấy Dương Chấn cũng có ý, vài ngày gần đây, chần chẫn anh ta sẽ qua tìm cậu!”

Giang Chu ngồi ở trên ghế sa lon: “Dương Chấn này đang tìm đường lui thôi, thế mà lại hỏi thăm đến chỗ của cô rồi.”

“Giang tổng, nếu như cậu không thích, tôi sẽ gọi điện thoại cho Dương Chấn, bảo anh ta không cần phí sức nữa.”

“Câm miệng! Nói thế nào thì Dương tổng cũng là tiền bối ở trong ngành, tại sao cô có thể nói như vậy được?”

Quý Tử Hàm cười lạnh một tiếng: “Xem ra tôi nói đúng rồi!”

Giang Chu vò vò mái tóc: “Tôi chỉ là muốn khuyên Dương tổng không nên đi vào con đường bàng môn tà đạo thôi!”

“Trong điện thoại cũng có thể mà!”

“Trong điện thoại không có lực uy hiếp, cho nên nhất định phải gặp mặt nói chuyện.”

Quý Tử Hàm giả vờ thở dài: “Nếu như chúng ta không quen, có lẽ tôi thật sự bị cậu lừa rồi!”

“Cô đừng nói linh tinh, tôi là một người đảng hoàng chính trực!”

“Mặc kệ cậu, dù cậu có không đảng hoàng thì cũng không liên quan đến tôi!”

Tút tut tut.

Sau khi cúp điện thoại xong, Giang Chu hơi tựa lưng vào ghế sa lon.

Xem ra bên phát ByteDance đã phát hiện ra tính nghiêm trọng của vấn đề rồi.

Cho nên Dương Chấn mới gấp gấp đi tìm đường lui như vậy.

Dương Chấn khác với Trương Minh.

Trương Minh có cổ phần của ByteDance.

Dù cho Trương Minh có bị bãi miễn thì cũng sẽ không quá thảm.

Bởi vậy, Dương Chấn không dám tiếp tục đặt cược lên người Trương Minh nữa.

Vĩnh viễn không đặt tất cả trứng gà vào một giỏ, đây là trí tuệ trong cuộc sống.

Chỉ là Giang Chu vẫn chưa xác định, Dương Chấn đầu hàng là có bao nhiêu phần thật bao nhiêu phần giả.

Nhưng Giang Chu cũng không vội.

Hắn không vội gặp Dương Chấn, cũng không sốt ruột đi gặp Trương Minh.

Thậm chí còn không vội đi gặp đoàn đại biểu của SoftBank.

Bởi vì Giang Chu hiểu, người ngồi không yên bây giờ là bọn họ chứ không phải mình.

Giang Chu ngáp một cái, quay đầu liếc mắt nhìn đồng hồ.

Hiện giờ đã là đêm khuya, cũng sắp mười một giờ rồi.

Không biết cô bé Phùng Tư Nhược này đã ngủ chưa.

Giang Chu cầm điện thoại di động lên lần nữa, gọi một cú điện thoại.

Không lâu sau, đối phương đã nghe máy.

Giọng nói trong ống nghe rất to, nhưng rất rõ ràng là giọng nói của một cô gái.

“Con bà nó, Giang Chu chết tiệt, ông có bệnh à, hơn nửa đêm rồi mà còn gọi điện thoại, tôi vừa mới chợ mắt xong?!”

Giang Chu để điện thoại cách xa tai một chút: “Đinh Duyệt, bà trâu bò đây, chỉ cmn một câu nói của bà đã làm hồn của tôi bay mất rồi!”

Giọng nói của Đinh Duyệt rất tức giận: “Đáng đời, tôi đang nằm mơ được hẹn hò với Ngô Ngạn Tổ, lại bị ông gọi dậy, hừ, tức chết tôi rồi.”

“Bây giờ bà đã là mẹ rồi, tuyệt đối không nên tức giận như vậy.”

“???”

“Bà không phải là mẹ nuôi của Giang Đường sao?”

Đinh Duyệt vỗ trán một cái: “Đại ca, rốt cuộc là ông có chuyện gì? Nói xong thì ngủ đi, được không?”

Chương 883: Giang Chu, em thấy hơi nhớ anh rồi! (2)

Giang Chu ho khan một tiếng: “Tôi muốn xác nhận xem là Phùng Tư Nhược đã ngủ hay chưa?”

“Vậy ông gọi điện thoại cho Tư Nhược không được à?”

“Chẳng phải là tôi sợ Tư Nhược ngủ rồi sao? Chẳng may đánh thức Tư Nhược thì không tốt.”

Đinh Duyệt suýt nữa hộc máu: “Cho nên ông liên đánh thức tôi? Ông cmn đúng là chó má!”

Giang Chu cười một tiếng: “Mau xem giúp tôi đi, nếu Tư Nhược ngủ rồi thì không cần quấy rầy.”

“Haiz, tôi chính là công cụ biết đi của hai vợ chồng các ông mà!”

“Đừng oán trách, bà là mẹ nuôi của Giang Đường đấy!”

“Được rồi được rồi, tôi biết rồi!”

Ngay sau đó, trong ống nghe truyền ra tiếng cộc cộc cộc.

Đây là tiếng bước chân đi lên lầu của Đinh Duyệt.

Giường của Phùng Tư Nhược vốn rất rộng rãi, thêm hai Đinh Duyệt nữa cũng không thành vấn đề.

Nhưng hiện giờ Tư Nhượng đang mang thai, thân thể và gân cốt đều rất yếu đuối.

Ngay lúc này, tầng ba của lầu Công Chúa khá yên tĩnh.

Nhưng hình như trong phòng ngủ có một chùm sáng xuyên ra ngoài qua khe hở.

Đinh Duyệt hơi sững sờ, lòng thầm nói Phùng Tư Nhượng đi ngủ không tắt đèn à?

Thế là Đinh Duyệt nhẹ nhàng đi qua, lại nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ.

Đèn trên trần nhà không bật, mà chỉ có một chiếc đèn ngủ ở trên đầu giường là đang sáng.

Phùng Tư Nhượng đang mặc quần áo ngủ màu hồng, ôm hai chân, co rúc vào một góc.

Nàng đang cúi đầu, nhỏ giọng khóc thút thít.

Đinh Duyệt không khỏi thấy hơi sững sờ khi nhìn thấy một màn này.

“Tư Nhượng, bạn làm sao vậy?”

Phùng Tư Nhượng sợ hết hồn, vội vàng lau nước mắt:

“Không... không có gì.”

Đinh Duyệt híp mắt lại: “Mình vừa nhìn thấy bạn khóc, còn nói không có gì?”

“Mình... mình lại nhớ rồi.”

“Nhớ ai vậy?”

“Giang Chu.”

Tâm trạng của phụ nữ mang thai rất mất cảm, nhiều khi còn cực kỳ khó hiểu.

Loại tâm trạng lo được lo mất này còn kinh khủng hơn khi yêu đương hẹn hò.

Bây giờ, Phùng Tư Nhượng đang nằm trong loại trạng thái này.

Nhưng bản thân nàng lại rất ngoan, nàng luôn cảm thấy như vậy là không đúng.

Cho nên nàng kiên trì cả đêm, không chịu quấy rầy Giang Chu.

Đình Duyệt nhìn đến đây, liền lấy điện thoại di động ra rồi đưa cho Phùng Tư Nhược.

“Giang Chu gọi đến?”

Phùng Tư Nhược nhận điện thoại di động, giọt nước mắt lập tức chảy xuống gò má: “Giang Chu, em thấy hơi nhớ anh.”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Chờ tang lễ của ông nội em kết thúc, anh sẽ đi đón em ngay, có được không?”

“Ừm...”

“Còn nữa, mẹ anh nói là muốn qua đó chăm sóc em.”

Giọng nói của Phùng Tư Nhược rất mềm mại: “Tại sao vậy?”

Giang Chu mỉm cười: “Mẹ anh nói em đang mang thai, mà người ngoài thì không thể nào bằng mẹ ruột được.”

“Nhưng mà... em sợ...”

“Sợ cái gì, quý bà Viên Hữu Cầm cũng không ăn thịt người mà!”

“Sợ mẹ mắng em...”

Giang Chu có hơi ngoài ý muốn: “Em không thích quý bà Viên Hữu Cầm sao?”

Phùng Tư Nhược lập tức phủ nhận: “Em thích!”

“Vậy tại sao lại sợ?”

“Em cảm thấy... bây giờ em có hơi dằn...”

“Rõ ràng là em vẫn luôn không thông minh mà.”

Lời này vừa dứt, Phùng Tư Nhược nhin không được mà hừ hừ vài tiếng ở trong điện thoại để biểu đạt sự bất mãn của mình.

Nàng cho rằng, trước kia thì quý bà Viên Hữu Cầm còn có thể coi mình là trẻ con.

Nhưng bây giờ, nàng đã mang thai ba tháng rồi, là mẹ của Tiểu Giang Đường rồi.

Dưới loại tình hình này, hiển nhiên là quý bà Viên Hữu Cầm sẽ không thể đối xử với nàng như trẻ con nữa.

Cho nên, ở trước mặt mẹ của Giang Chu, nàng đã là một cô con dâu đường đường chính chính rồi.

Hình như cái loại cảm giác khẩn trương giữa mẹ chồng và nàng dâu này đã khắc sâu vào trong gien rồi.

Đừng thấy Phùng Tư Nhược vẫn luôn dốt đặc cán mai với các loại quan hệ này, nhưng nàng vẫn sẽ cảm nhận được loại áp lực này.

“Mẹ chồng có thể mắng em hay không nha?”

“A, còn chưa gả qua mà đã gọi là mẹ chồng rồi à, Phùng Tư Nhược, em không biết e lệ nhỉ!”

“Hừ!”

Đối diện truyền đến một tiếng hừ, sau đó liền cúp điện thoại.

Giang Chu nhin không được mà tròn tròn mắt lên, lòng thầm nói Phùng Ngọc manh cũng biết giận dữ à.

Trước kia nàng bị đánh mông mà còn không phản kháng lại kia.

Làm sao bây giờ lại còn biết giận dữ rồi.

Chẳng lẽ thật sự cho rằng mình là tiểu phú bà số một của Bắc Hải, cho nên dự định xoay người đè ông xã xuống?

Nhưng mà không lâu sau, lại có điện thoại có đến.

Bên kia vẫn là giọng nói mềm mại và đáng yêu kia.

“Ông xã, xin lỗi...”

Đáy lòng của Giang Chu bỗng nhiên mềm mại hơn vài phần, nhưng miệng vẫn rất cứng: “Nói cúp điện thoại liền cúp điện thoại của anh, em giỏi đấy!”

Phùng Tư Nhược nhỏ giọng khóc thút thít: “Em cũng không biết vì sao lại làm như vậy nha.”

“Có phải trong lòng em thấy khó chịu không, nhìn cái gì cũng thấy phiền não?”

“Ừm...”

Giang Chu đôi tư thế ngồi ở trên ghế sa lon: “Em cảm thấy làm gì mới có thể làm cho tâm trạng của em thoải mái hơn?”

Chương 884: Giang Chu, em thấy hơi nhớ anh rồi! (3)

Phùng Tư Nhược do dự nửa ngày mới phun ra một chữ:

“Anh...”

“Anh có thể cho em vui vẻ?”

“Ừm nha.” Phùng Tư Nhược nói xong, lại yếu yếu ớt ớt mà bồi thôi một câu: “Nhưng mà không thấy anh thì cũng sẽ rất khó chịu.”

Giang Chu còn có thể cảm nhận được, hình như nàng đã rơi lệ: “Nhưng mà em phải biết rằng, anh vừa mới từ Bắc Hải về Thượng Kinh được vài hôm thôi.”

“Em biết, xin lỗi, anh thấy có phải là em bị hư đi rồi không nha...”

Giang Chu nghe đến đây, biểu cảm bỗng nhiên trở nên rất nghiêm trọng.

Hắn chợt phát hiện mình quên mất một sự thật rất nghiêm trọng.

Phùng Tư Nhược vốn là một người bệnh có hội chứng sợ xã hội rất nghiêm trọng.

Đây là một loại bệnh tâm lý, nó sẽ tạo thành áp lực tâm lý rất lớn cho người bệnh.

Mà bây giờ Phùng Tư Nhược lại đang trong thời gian mang thai.

Phải biết rằng, rất nhiều phụ nữ bình thường có nguy cơ mắc chứng uất ức trong thời gian mang thai.

Huống chi là một người có tâm lý yếu ớt như Phùng ngọc manh.

Kiếp trước hắn và Phùng Tư Nhược không đi đến một bước có con này, cho nên hắn cũng không có kinh nghiệm gì cả.

Có điều, may mà hắn phát hiện ra kịp thời.

Xem ra phải nghĩ biện pháp để tâm trạng cô bé này thoải mái hơn rồi.

“Được rồi, vừa gọi điện thoại vừa ngủ đi.”

Phùng Tư Nhược ừ một tiếng, nàng có vẻ hơi vui sướng: “Anh đừng cúp máy, em ngủ rất nhanh.”

Giang Chu cười hai tiếng: “Người anh cũng là của em rồi, em còn sợ anh chạy à?”

“Không nhìn thấy anh liền sợ hãi.”

“Yên tâm đi, không có gì.”

Phùng Tư Nhược ừ một tiếng, sau đó có vài tiếng sột soạt truyền ra từ ống nghe.

Xem ra là nàng đã đắp chăn xong, chuẩn bị đi vào giấc ngủ với Giang Chu.

Cùng lúc đó, trong một góc tối đen như mực của gian phòng.

Đinh Duyệt há hốc miệng lại không biết mình có nên mở miệng nói chuyện hay không.

Cái điện thoại di động kia, rõ ràng là của mình mà!

Còn nữa, bây giờ mình không tồn tại sao?

Tại sao Phùng Tư Nhược lại không phản ứng đến mình, mà cứ thế liền nhắm mắt lại rồi?

“Phùng...”

Đinh Duyệt phen ra một âm tiết, nhưng lại không phun ra hai chữ khác.

Đinh Duyệt biết, trạng thái tâm lý của chị em tốt đang rất yếu ớt.

Chắc cũng bởi vì nguyên do này, nên Giang Chu mới gọi điện thoại để cho Tư Nhược đi ngủ.

“Anh... anh đã ngủ chưa?”

“Vẫn chưa, anh đang chờ em ngủ trước.”

“Ồ, bây giờ em đang ngủ ngoan ngoãn nha.”

“Đánh rắm, bây giờ em vẫn đang suy nghĩ miên man!”

“Không có không có...”

“Vậy sao em lại hỏi anh đã ngủ hay chưa?”

“Là nói mới.”

Đình Duyệt nhắm mắt lại, bàn tay nhỏ nắm chặt ga giường.

Lúc này, điều hòa trong phòng ngủ thổi vù vù.

Cho dù là tối mùa hè thì cái nhiệt độ này cũng hơi thấp một chút.

Đình Duyệt nhin không được mà xoa xoa cánh tay, lặng yên không một tiếng động mà rời khỏi phòng của Phùng Tư Nhược.

Rạng sáng ngày hôm sau, sắc trời khá âm trầm.

Giang Chu từ từ mở mắt, phát hiện tối hôm qua mình lại ngủ ở trên ghế sa lon, điện thoại di động ở bên cạnh đã hết pin từ bao giờ.

Trong ngực lại có thêm một cơ thể mềm nhũn thơm thơm.

Nàng mặc một bộ đồ ngủ màu trắng thuần, chỉ là cổ áo bị mất một cúc, hình như quần cũng bị kéo xuống một bên.

Giang Chu nhẹ nhàng ngồi dậy, nhẹ nhàng xoay ngược cô bé ở trong ngực mình lại.

Kết quả liền nhìn thấy gương mặt thanh tú và dễ thương của Tô Nam.

Thật ra thì hẳn không cần nhìn, mà chỉ cần dựa vào cảm giác thì cũng có thể xác nhận được.

Có điều, Tiểu Nam Nhi quá là dễ thương khi đang ngủ.

Đôi lông mi mảnh khảnh hơi run lên, mũi ngọc thỉnh thoảng nhần lại.

Đôi chân dài trơn tuột vắt cùng một chỗ với chân của mình.

Cả ngoài đều tản ra một loại khí chất ‘ngoan vô địch’.

“Cô bé này, đến từ khi nào thế nhỉ?”

Giang Chu đưa tay sờ gò má mềm mại của nàng, sau đó lại ôm nàng vào trong ngực.

Chắc là nửa đêm đi vệ sinh, chợt phát hiện mình ngủ ở trên ghế sa lon, sau đó lặng lẽ chui vào trong ngực của mình rồi.

Có điều, chẳng mấy chốc là Tô Nam đã mở mắt ra.

Nàng dụi dụi mắt, lại nhìn Giang Chu ở gần trong gang tấc, đầu óc vẫn còn hơi mơ hồ, chưa thể tỉnh táo lại.

“Tỉnh rồi?”

“Ừm...”

Giang Chu tiến lại gần hơn một chút: “Nửa đêm hôm qua làm gì?”

Tô Nam ngáp một cái: “Đèn hành lang không tắt, chói mắt, sao anh lại ngủ ở chỗ này?”

“Nghe điện thoại ở trên sa lon, không cẩn thận liền ngủ gật.”

“Ồ, nhưng mà anh không nên hiểu lầm, không phải em cố tình chui vào đâu.”

“Anh biết, là có người cầm dao bắt em phải chui vào ngực của anh.”

Tô Nam lườm Giang Chu một cái, rồi dùng cái móng chen qua.

Sau đó, nàng nắm tay của Giang Chu đặt lên eo của mình, ép Giang Chu phải ôm lấy mình.

Nàng là cô gái ngạo kiều nhất trong số các cô gái Giang Chu gặp qua.

Tính cách của nàng không khác Sở Ngữ Vi ngày xưa là bao, nhưng trình độ mạnh miệng của nàng lại cao hơn một mảng lớn.

Chương 885: Tiểu Nam Nhi thay đổi rất nhiều!

Có điều, chỗ khác biệt của nàng là, những cô gái khác đều thích tỏ ra mềm mại đang yêu khi ở trước mặt Giang Chu.

Hoặc là ngoan ngoãn hoặc là đáng yêu, hoặc là vừa ngoan vừa đáng yêu.

Chỉ nàng nàng luôn giả dạng hành một con cọp mẹ, cứ không vui là sẽ lộ răng mèo ra rồi nói muốn cắn Giang Chu.

Có thể là bởi vì nàng vốn là một nhân viên nhỏ, làm nhân viên không phải chính là như vậy sao, luôn phải đầu trí đầu dũng với sếp sao.

Quá mềm yếu là sẽ bị bắt nạt, nhưng quá cứng thế lại sẽ bị làm khó dễ.

Cho nên Tô Nam có thể nắm chắc cái độ này ở giữa hai người.

Dĩ nhiên, khi miệng lưỡi sắc bén thì đúng là rất cần ăn đòn.

“Chuyện công ty đã giải quyết xong chưa?”

Giang Chu hơi lưỡng lự một lúc, sau đó lắc đầu: “Vẫn chưa, anh đang định giữ bọn họ lại để dần vật, xem có thể dần vật ra hoa không.”

Tô Nam nghiêng người đối mặt với Giang Chu: “Tại sao vậy?”

“Mẹ kiếp, phải cho bọn họ ném thử cái tư vị vô kế khả thi này chứ!”

“Ah, hình như tâm lý trả thù của anh rất nặng nhĩ!”

Giang Chu nhe răng cười: “Anh chỉ lấy đạo của người trả lại cho người thôi, cho nên em ngàn vạn lần đừng trêu chọc anh.”

Tô Nam nhìn không được mà chớp chớp mắt: “Boss, ý của anh là, anh cũng sẽ đối xử với em như vậy à?”

“Đó là đương nhiên, anh là người đàn ông vô tình!”

Tô Nam bỗng nhiên ôm cổ của Giang Chu, rồi tiến lên chặt miệng của Giang Chu lại.

Một lúc lâu sau, nàng có chút cảm giác không thở nổi.

Thế là nàng bỏ qua cho Giang Chu, gò má nổi lên một vệt đỏ ửng.

Cái này hoàn toàn khác biệt với chuyện Phùng Tư Nhược không biết hô hấp bằng mũi khi hôn, mà Tô Nam là vì sô pha quá chật chội, cho nên hô hấp không thuận cho lắm.

“...”

Giang Chu kinh ngạc nhìn Tô Nam, ánh hơi có hơi khó hiểu.

Hắn cảm thấy Tô Nam đã thay đổi, nàng đã trở nên chủ động hơn trước nhiều.

Tô Nam trước kia là thế nào?

Nàng tình nguyện giấu suy nghĩ ở trong lòng, ngoài miệng luôn nói không muốn không muốn, không được không được.

Thậm chí nàng còn không đi học vì muốn áp chế tình cảm của mình.

Sau đó, nàng tạm nghỉ học rồi chạy về nhà một mình để trốn tránh.

Mình đi tìm nàng, nàng còn cố tình nói sai địa chỉ.

Nếu như không phải ông cậu kia quá ngây thơ, thì có lẽ hai người bọn họ vẫn chưa gặp lại được nhau.

Thời điểm đó, Tô Nam thật sự giống như một con vịt đã đun sôi nhưng vẫn còn mạnh miệng.

Nàng biết rõ là mình thích, nhưng lại ép mình không thừa nhận.

Nhưng từ sau khi nàng trở về Thượng Kinh từ nhà, những tình trạng đó đã biến mất sạch.

Giống như ngày hôm qua, nàng còn có ý kiến khi mình không đút đồ ăn cho nàng.

Hoàn toàn khác biệt với dáng vẻ phải mượn cớ khi muốn ăn một bát canh thịt dê.

Loại thay đổi này làm cho Giang Chu cảm thấy thú vị, nhưng hắn lại không biết nguyên nhân của loại thay đổi này.

“Anh còn chưa đến à?”

Giang Chu lấy lại tinh thần: “Đến cái gì?”

Tô Nam cắn môi: “Lấy đạo của người trả lại cho người nha.”

“Mẹ nó, em bảo anh đến anh liền đến, vậy là anh không có mặt mũi à?”

“Anh...”

Tô Nam thở phì phò, bỗng nhiên lại nâng chân lên.

Hai người vốn đang trong tư thế ôm nhau.

Một chân của Tô Nam bị kẹp giữa hai chân của Giang Chu, cho nên nàng vừa mới nhấc chân lên, loại cảm giác thoải mái và đau đớn kia quả thật là ...

“Đậu xanh rau muống, Tiểu Nam Nhi, em muốn mưu sát chồng à!”

Tô Nam bỗng nhiên nhảy xuống ghế sofa, mặt đầy đắc ý: “Đáng đời!”

Giang Chu cắn răng: “Hôm nay em đừng hòng có bữa sáng để ăn.”

“Hừ!”

Đúng lúc này, bỗng nhiên có tiếng mở cửa ở trên tầng hai vang lên, nhưng lại không chỉ một, mà là ba tiếng mở cửa.

Ngay sau đó, các âm thanh chào buổi sáng từ trong hành lang bay xuống.

Tô Nam nheo mắt lại, dùng ánh mắt cảnh cáo để nguyền Giang Chu một cái.

Ý là đang ra hiệu cho Giang Chu không được tiết lộ chuyện hai người ngủ ở trên sofa.

Giang Chu nhe răng trợn mắt mà bò dậy, trực tiếp véo má nàng một cái.

“Boss khốn, anh lại bắt nạt em nữa, ngày mai em sẽ về nhà.”

“Đừng uy hiếp anh, hơn nữa em hãy kiểm tra ví tiền trước khi uy hiếp anh đi.”

Tô Nam hơi sững sờ: “Tại em em phải kiểm tra ví tiền?”

Giang Chu lộ ra nụ cười đắc ý: “Anh đã giấu chứng minh nhân dân của em rồi, em còn cmn đòi về nhà?”

“Ah?!”

“Ha ha!”

Tô Nam cắn môi: “Tại sao lại giấu chứng minh thư của em?”

Giang Chu chỉnh sửa quần áo một chút: “Còn không phải sợ em chạy mất, rồi lại phải đi tìm lần nữa sao!”

“Giang Chu...”

Tô Nam nhìn không được mà nhào qua, ôm lấy eo của Giang Chu...

Giang Chu đưa tay vỗ vỗ đầu của nàng, để nàng không nên quá cảm động.

Một lát sau, Tiểu Nam Nhi ôm đủ rồi, định đi lên lầu đánh răng rửa mặt.

Chương 886: Tiểu Nam Nhi thay đổi rất nhiều! (2)

Trước khi đi, nàng còn lộ ra một nụ cười rục rờ, nhưng không biết vì sao lại có chút giảo hoạt.

Giang Chu cũng không coi ra gì, quay người định đi vào nhà bếp làm bữa sáng.

Kết quả hắn mới bước được một bước, liền cảm nhận được một loại cảm giác bị vận mệnh bóp chặt phía sau cổ.

Giang Chu nhất thời rùng mình, trên trán cũng chảy mồ hôi lạnh.

Đậu xanh rau muống, trong biệt thự này không có mấy thứ bản thủ gì gì đó chứ?

“...”

Giang Chu chậm rãi quay đầu lại, mồ hôi lạnh đã bắt đầu không dừng được.

Sau đó, hắn phát hiện vạt áo của mình bị móc vào trên ghế sofa.

“Tiểu Nam Nhi, nếu hôm nay em có bữa sáng để ăn, vậy coi như anh thua.”

Giang Chu tức giận mà giật áo xuống, sau đó quay người đi vào phòng bếp.

Một lúc sau, năm người tập trung ở phòng ăn để ăn sáng.

Cháo là mua ở bên ngoài, chỉ cần hâm nóng lên là có thể uống.

Bánh quẩy là hàng siêu thị, xé gói ra rồi làm nóng lên là ăn được luôn.

Chỉ có trứng chiên là Giang Chu tự mình chiên mà thôi.

Cuộc sống của người có tiền sao mà giản dị tự nhiên.

“Anh, em muốn đi làm việc ở bên ngoài.” Trong khi ăn sáng, Hàn Nhu vẫn nhin không được mà do dự nói ra.

Giang Chu nghe thấy câu này, liền hơi hoang mang: “Em gái, rốt cuộc thì em có ước mơ gì, nhà chúng ta không giúp được em hay sao?”

“Nào có chứ, chỉ là em cảm thấy không làm gì thì rất khó chịu, cũng không muốn để anh nuôi em.”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Mấy ngày nữa đi, cuối tháng này anh sẽ tìm cho em một công việc.”

Hàn Nhu không hiểu lắm: “Tại sao phải là mấy ngày nữa, thật ra thì em tự đi phỏng vấn cũng được mà.”

“Mấy ngày nữa, anh có cái công ty thiếu người, em qua đó giúp anh một chút.”

“Giúp anh á? Được, hay lắm!”

Hàn Nhu rất vui vẻ, nguyện vọng lớn nhất của nàng chính là giúp đỡ Giang Chu, mà không phải là trở thành trói buộc của Giang Chu.

Cùng lúc đó, Tô Nam hớp một ngụm cháo, nàng cũng hiểu ý của Giang Chu.

Xem ra chuyện của ByteDance chỉ có thể ‘sống’ đến cuối tháng này.

Leng keng.

Khi bữa sáng của năm người gần kết thúc.

Chuông biệt thự bỗng nhiên lại reo lên.

Bốn cô gái đồng loạt quay đầu nhìn về phía của Giang Chu.

Đây là vấn đề thói quen của các nàng.

Cũng đại biểu có địa vị ‘nóc nhà’ của Giang Chu trong nhà.

Có điều, Giang Chu cũng không vội vàng đi mở cửa, mà cắn một miếng bánh quây.

Chiều hôm qua Dương Chấn đã đi tìm Quý Tử Hàm, hỏi sở thích của mình.

Không ngờ sáng sớm hôm nay đã chạy đến cửa rồi.

Điều này chứng tỏ Dương Chấn rất gấp gáp, nói không chừng tối hôm qua còn không ngủ.

Nhưng Giang Chu thật sự không có cảm tình gì với loại người nham hiểm này cả.

Dương Chấn không có dũng khí dứt khoát chặt tay như Trương Minh, lại không có dứt khoát và can đảm để chặt hết đường lui, đi đến cuối cùng.

Mà luôn muốn làm cỏ đầu tường, thấy tình thế bên nào tốt thì nhảy qua bên đó.

Người như vậy, thường thường sẽ làm cho người ta chán ghét hơn cả kẻ địch chân chính.

Cho nên, Giang Chu quyết định để Dương Chấn chờ một lát, ít nhất thì cũng phải chờ đến khi mình ăn sáng xong.

Bây giờ là Dương Chấn cầu xin mình, hy vọng mình có thể giúp một tay, tha cho một mạng.

Cho dù Giang Chu không để ý đến, thì Dương Chấn vẫn cứ sẽ đâm đầu vào.

Leng keng leng keng leng keng.

Sở Ngữ Vi thấy chuông cửa vẫn vang lên, nàng nhin không được mà mở miệng, cũng dùng đôi mắt trong suốt để nhìn

Giang Chu.

“Giang Chu, có người đến, anh có ra mở cửa không?”

Bởi vì là buổi sáng sớm, nàng vừa mới rời giường nên vẫn chưa kịp trang điểm.

Nhưng khuôn mặt vẫn cứ trong veo, da dẻ nhẵn mịn đến lạ thường.

“Không có gì, đến tặng ngực thôi.”

“Tặng cái gì cơ?”

Mặt Sở Ngữ Vi đầy nghi ngờ và khó hiểu, Hoàng Kỳ, Tô Nam và Hàn Nhu cũng không hiểu ra sao.

Tặng ngực là cái gì, tại sao chưa bao giờ nghe nói đến?

“Khụ khụ...”

Giang Chu ngẩng đầu lên: “Chuyện trên phương diện làm ăn thôi, có người muốn cầu cạnh anh ý mà.”

Sở Ngữ Vi hơi suy tư một chút: “Nào có ai đi cầu cạnh người khác vào buổi sáng sớm?”

“Cho nên anh mới không thèm để ý.”

Lúc này, Hoàng Kỳ cũng ngẩng đầu lên: “Không để ý thì người ta có tức giận không? Nói thế nào thì cũng là chuyện làm ăn mà.”

Giang Chu nhe răng cười: “Cho tên đó tiền thì cũng không dám tức giận với anh.”

“Là như vậy à...”

Ai ngờ vừa dứt lời.

Rầm một tiếng, cửa biệt thự bỗng nhiên truyền vào một tiếng rầm nặng nề.

Hình như người ở bên ngoài thấy âm chuông không có tác dụng, cho nên bắt đầu trực tiếp phá cửa.

Âm thanh truyền vào, làm cho người trong nhà hoảng sợ xuống.

“Có ai ở nhà không? Tôi là chuyển phát nhanh đây!”

“Mẹ kiếp, nhiệt độ bên ngoài này còn có thể tráng trứng rồi, tại sao không có ai nói gì?”

“Đám kẻ có tiền này đều nông cuồng phách lối như vậy sao? Điều hòa vẫn đang bật vù vù, tại sao lại giả vờ như không có ai ở nhà?”

“...”

Chương 887: Bởi vì bọn họ không nhiều tiền bằng tôi!

Hoàng Kỳ bỗng nhiên che miệng cười: “Không phải anh nói là người ta không dám mắng anh sao?”

Giang Chu có hơi xấu hổ: “Mẹ kiếp, anh cũng không ngờ là chuyển phát nhanh.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Nhân dân lao động không dễ dàng, đi mở cửa thôi.”

“Ừm, đi thôi.”

“???”

Giang Chu thầm nói trong lòng, mình cmn là ‘nóc nhà’ cơ mà.

Thế là hần hùng hùng hổ hổ đứng lên, đi mở cửa biệt thự.

Lúc này, bên ngoài cổng biệt thự, ông anh chuyển phát nhanh đang chống nạnh, đầu đầy mồ hôi.

Anh ta nhìn thấy Giang Chu thì nhin không được mà thở dài.

“Đại ca, lần sau có ở nhà thì trả lời một câu có được không?”

“Hoặc là anh ghi chú để ở trước cửa cũng được, đừng bắt người ta phải chờ nữa.”

Giang Chu móc ví ra, rút một tấm ‘Mao gia gia’(100 đồng) đưa qua: “Xin lỗi người anh em, thật sự là không nghe thấy, cầm mua bao thuốc đi nhé.”

Ông anh chuyển phát nhanh sững sốt một chút, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén: “Anh đang vũ nhục tôi, loại chuyển phát nhanh này còn cần anh tự ra nhận sao? Mau vào ngủ đến trưa đi, tôi có thể chờ được.”

“Mẹ nó, ông anh hài hước thật.”

“Hi hi, cảm ơn ông chủ khen thưởng.”

Ông anh chuyển phát nhanh đảo mắt đã chuyển qua bộ mặt tươi cười, vui vẻ cầm tờ 100 đồng kia, sau đó lái chiếc xe điện màu lam của mình, chậm rãi đi đến nhà tiếp theo.

Cùng lúc đó, một chiếc Mercedes màu đen chậm rãi đi đến, cuối cùng dừng lại ở trước cổng biệt thự của Giang Chu.

Giang Chu lập tức thu nụ cười lại, đưa mắt nhìn qua.

Lúc này, cửa xe Mercedes từ từ mở ra.

Người đi ra từ vị trí tài xế, đương nhiên chính là Dương Chấn đã lo lắng cả đêm qua.

Mà ghế lái phụ thì là một cô bé ăn mặc quần áo bó sát, lại còn hở rốn.

Cô bé này có gương mặt như con lai, da dẻ cũng rất trắng.

Hơn nữa, trong lòng nàng còn ôm một hộp gì đó, chứ không phải đi tay không.

Xem ra chắc là rượu ngoại rồi.

“Giang ... Giang tổng, đã lâu không gặp!”

Giang Chu thản nhiên nhìn Dương Chấn: “Dương tổng, tại sao lại rảnh rỗi đại giá quang lâm nơi này vậy?”

Dương Chấn tăng hắng một cái: “Nói quá lời nói quá lời, tôi biết Giang tổng trở về Thượng Kinh, cho nên cố tình đến tìm ngài để uống hai chén.”

“Thật sao?”

“Dĩ nhiên, ngài xem, tôi còn mang rượu đến luôn rồi này!”

Dương Chấn đưa tay chỉ chỉ qua bên kia.

Miệng Dương Chấn thì nói là rượu, nhưng ngón tay thì chỉ chếch lên trên.

Mẹ nó, thùng rượu này thật cmn là vừa to lại vừa tròn.

“Dương tổng, tôi nhớ là, chúng ta đã thành đối thủ từ cuối tháng trước rồi mà.”

Dương Chấn lau mồ hôi lạnh trên trán: “Giang tổng nói gì vậy chứ, tôi chỉ là một nhân viên quèn thôi mà.”

“Thật sao? Anh không phải là thủ hạ đại tướng đắc lực nhất của Trương Minh à?”

“Không phải không phải không phải, Giang tổng ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, tôi là thủ hạ đại tướng, nhưng tôi không thuộc về người nào cả, tôi chỉ thuộc về ByteDance thôi!”

Giang Chu mỉm cười, quay người đi vào phòng: “Muốn nói chuyện thì vào nhà tâm sự đi!”

Dương Chấn vội vàng nháy mắt với cô gái ở phía sau, sau đó cất bước đi vào trong.

Có điều, sau khi đi vào phòng, vị phó tổng giám đốc của ByteDance này lại ngây ngẩn cả người.

Bởi vì trong biệt thự này không chỉ có một mình Giang Chu.

Bên phía nhà ăn còn có bốn cô gái có phong cách bất đồng đang ngồi trên bàn ăn.

Dương Chấn há hốc mồm, sắc mặt bỗng nhiên trở nên lúng túng.

Tuy rằng cô gái mình dẫn đến cũng là một mỹ nữ, dáng người rất sexy và bốc lửa, nhưng hoàn toàn không phải là một cấp bậc với bốn cô gái trước mặt này.

Nhất là cô gái mặc quần hoa ở gần cầu thang kia, loại mỹ nữ cấp bậc này là rất hiếm thấy.

“Dương tổng? Tại sao anh lại ngẩn người rồi?”

“A? A, không có gì, chỉ là không ngờ lại có nhiều người như vậy thôi.”

Giang Chu cười khẽ một tiếng: “Đây là em họ số một, em họ số hai, em họ số ba và em gái của tôi.”

Dương Chấn miễn cưỡng cười một tiếng: “Thì ra gia tộc của Giang tổng lại lớn như vậy.”

“Chứ sao nữa, nào nào nào, qua đây ngồi đi.”

“Ồ ồ, được rồi.”

Dương Chân ngồi xuống ghế sa lon, chợt nhớ đến cô gái mình dẫn qua: “Vela, cô mau để rượu lên bàn đi.”

Cô gái gật đầu, liếc mắt nhìn trộm Giang Chu một cái, sau đó đặt thùng rượu lên bàn.

“Dương tổng, tặng rượu còn có người đặc biệt bụng bê cơ à, đây là thư ký của anh à?”

“Không phải không phải, đây là một người bạn của tôi, tiếng Anh rất tốt, trước kia Giang tổng nói là khẩu ngữ không tốt lắm, nên muốn học khẩu ngữ, đúng không?”

“Ồ, học khẩu ngữ à?”

...

Bốn cô gái trong phòng ăn nghe mấy người nói chuyện trong phòng khách liền hừ lạnh một tiếng.

Nói thế nào thì các nàng cũng là sinh viên của đại học hàng đầu, chẳng lẽ lại không hiểu mấy lời đó sao?

“Thật sự là biết tìm cớ, đây là trang phục để đi dạy học à?”

“Bảo sao vừa rồi Giang Chu lại nói là tặng ngực, thì ra là đã có dự mưu từ trước!”

“Nhất định chính là tâm tư của Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết.”

“Danh tiếng của anh trai ở trong vòng tròn Thượng Kinh là thế nào? Sao tặng quà cũng khác biệt như vậy...”

“Nhất định là đại sư thềm chân hoặc là đại ca thềm ngực gì gì đó rồi!”

Chương 888: Bởi vì bọn họ không nhiều tiền bằng tôi! (2)

Sở Ngữ Vi nghe thế liền cúi đầu liếc nhìn của mình một cái, lại nhìn mấy cô gái ở bên cạnh một cái, cuối cùng lại nhin không được mà thở dài, biểu cảm có hơi mất mát.

“Hình như chỉ có Tô Nam là có thể đấu lại với Vela kia.”

Tô Nam đỏ mặt nói: “Tôi mới không thêm so.”

Hoàng Kỳ cười trộm hai tiếng: “A, đã kín hết phòng rồi, chị em nào nhường phòng cho Vela này đây?”

“Nếu anh chị dám nhận, chị liền gọi điện thoại cho cha mẹ luôn!”

“Ủng hộ ủng hộ, cắt đứt chân của Giang Chu luôn đi!”

Cùng lúc đó, Giang Chu nhịn không được mà xoa đầu gối.

Mẹ nó, thân thể của mình mới có 21 tuổi thôi mà, cái tuổi này mà đã bị thấp khớp rồi à?

Làm sao mới ngồi một lát mà đã thấy đau nhức rồi?

“Giang tổng, ngài làm sao vậy? Chân không khỏe à?”

Giang Chu vô cùng dứt khoát mà xua tay: “Không có chuyện gì, anh cứ nói chuyện của anh là được.”

Dương Chấn nháy mắt ra hiệu cho Vela: “Mau, mau ngồi xỏ xuống để xoa bóp chân cho Giang tổng đi!”

“Được rồi!”

“Ai, khoan đã!” Giang Chu bảo mỹ nữ con lai ngừng lại, chỉ chỉ về phía sau mình: “Đừng một lời không hợp liền ra tay, chỗ này còn có camera kìa.”

Dương Chấn cười ngượng ngùng: “Giang tổng nói gì vậy chứ, tôi chỉ bảo cô ấy mát xa chân cho anh thôi mà.”

“Được rồi được rồi, cô ấy chưa qua thì không sao, vừa qua lại càng đau hơn này.”

“Vậy thì phải mát xa nhẹ rồi, Vela ngồi xuống đi...”

Giang Chu đưa tay ra cản lại: “Dương tổng, nếu như tôi đoán không sai, thì anh đến đây để đầu hàng nhỉ?”

Dương Chấn ho khan một tiếng: “Thật ra thì tôi vẫn trung thành với công ty, trung thành với ngài.”

“Được rồi, đừng nói mấy cái thứ lắm nhảm này, mọi người đều là lão hồ ly, ai mà còn không hiểu chứ!”

“...”

Giang Chu lộ ra một nụ cười: “Rất xin lỗi Dương tổng, con người của tôi tương đối thẳng thắn, cũng không thích lãng phí thời gian!”

Dương Chấn nghe xong liền gật đầu: “Giang tổng thật sự thẳng thắn, được rồi, đúng là tôi đến để đầu nhập vào ngài.”

“Tôi tương đối tò mò là, anh có thể mang đến cho tôi cái gì?”

“Tôi có thể giúp ngài thám thính kế hoạch của Trương Minh.”

“Ví dụ như?”

“Hiện giờ Trương Minh đã đi qua phố Wall!”

Giang Chu hơi cau mày: “Trương Minh đi phố Wall làm gì?”

Dương Chấn hơi sửng sốt một chút: “Không phải ngài ngăn cản SoftBank sao? Cho nên Trương Minh mới đi tìm người hợp tác không, chứ không chịu ngồi chờ chết.”

“Tôi? Không có mà, từ khi trở về Thượng Kinh, tôi vẫn chưa gặp mặt đoàn đại biểu của SoftBank.”

Dương Chấn mím môi một cái, trên mặt viết đầy vô cùng kinh ngạc.

Giang Chu nói mình không gặp mặt đoàn đại biểu của SoftBank?

Nhưng mà điều này có thể sao?

Rõ ràng là trong phòng của Charles cũng có hộp kẹo mút lì, hơn nữa Charles cũng giả vờ bệnh thật.

Ký hợp đồng cũng không ký, mà chỉ để lại một cục diện rối rắm.

Thế mà Giang Chu lại nói như không có quan hệ gì cả?

“Giang tổng, ngài đang nói đùa à?”

Giang Chu lắc đầu: “Từ sau khi trở về, tôi vẫn ở nhà với mấy cô ấy, boi lội nướng thịt gì gì đó, chứ chưa đi đâu cả.”

Dương Chấn nuốt nước miếng, do dự một chút rồi mới mở miệng: “Giang tổng, tôi đã nói rồi, tôi và ngài là người cùng phe mà.”

“Ừm, cho nên tôi không cần thiết phải lừa anh, đúng là tôi chưa gặp mặt Charles.”

“Vậy vì sao Charles lại không gặp bọn tôi, không không không, vì sao Charles lại không ký hợp đồng với Trương Minh?”

Giang Chu hơi nghiêng người về phía trước: “Thì ra các anh căn bản là không biết cái gì cả?”

Dương Chân cảm thấy mình đã nghĩ nhầm cái gì đó rồi: “Đúng là chúng tôi không biết nguyên nhân trong đó.”

“Rất đơn giản, bởi vì SoftBank không đủ sức!”

“Vậy vì sao bọn họ lại không đủ sức?”

“Cái này còn cần hỏi sao, bởi vì bọn họ không nhiều tiền bằng tôi.”

Một lúc lâu sau, Dương Chân dẫn Vela đi ra khỏi biệt thự.

Anh ta vẫn không thể hỏi xem là Giang Chu đã làm cái gì.

Cũng không có đầu nhập thành công, hay là tìm đường lui cho bản thân.

Nhưng anh ta biết được hai tin tức rất quan trọng.

Một là Giang Chu không gặp mặt với SoftBank.

Đây là chính miệng Giang Chu nói ra.

Chỉ tra một chút là có thể điều tra được, nên căn bản là không cần nói láo chuyện này.

Nói cách khác, là SoftBank đã chủ động bỏ qua cơ hội ký hợp đồng.

Tin thứ hai là, Giang Chu đã thu được một khối tài sản kếch xù.

Có vẻ như cái tin này là nguyên nhân chính trong đó.

SoftBank nghe thấy tin này liền bị dọa cho không dám ký hợp đồng nữa.

Vậy thì bây giờ Trương Minh đi phố Wall cũng có tác dụng gì?

SoftBank không chơi nổi, chẳng lẽ đám tư bản ở phố Wall liền chơi nổi?

Coi như tư bản ở phố Wall cho được, vậy chắc chắn là bọn họ sẽ có yêu cầu càng quá đáng hơn.

Nói không chừng bàn tay của bọn họ còn dài hơn cả tập đoàn Chu Tinh, thậm chí còn muốn không chế toàn bộ ByteDance luôn.

Xong xong xong.

Lần này, Trương Minh đi phố Wall là hoàn toàn vô nghĩa rồi.

Con bài chưa lật của Giang Chu bây giờ đã lớn đến mức có thể trực tiếp ra tay rồi, nhưng Giang Chu vẫn không có ra tay, chắc là vì muốn dẫn vật Trương Minh.

Chờ Giang Chu chơi chán rồi, dẫn vật đủ rồi, khi đó Giang Chu mới nhảy ra ngoài, nói cho Trương Minh biết, người anh em ủng hộ công rồi, kết cục đã được định trước từ khi tôi trở về rồi.

“Móa!”

Dương Chân trực tiếp đá một cước vào lớp xe ở trước mặt.

Anh ta bỗng nhiên hiểu ra được hành vi của mình buồn cười đến mức nào.

Loại chuyện đầu nhập này, phải xem là tiền thành trong giai đoạn nào.

Trong giai đoạn chiến tranh căng thẳng, đối phương có chút ưu thế, đầu nhập vào đối phương, song phong bắt tay chơi chết ông chủ cũ, vậy thì có lẽ sẽ có một kết cục tốt.

Nhưng cmn người ta đánh xong rồi, bị bắt làm tù binh rồi, lại còn gào khóc kêu đại ca đại ca em đầu hàng! Đầu hàng cái rắm!

Dù sao cũng đã là một người vô dụng rồi, đầu nhập hay không cũng có quan trọng không?!

Con cmn tặng ngực?

Dương Chấn hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên tang thương hơn không ít.

“Chú Dương Dương, tiền chú đáp ứng cho cháu đâu?”

“Tiền gì?”

Mỹ nữ con lai mở miệng: “Chú nói là chỉ cần đến đây với chú, chú sẽ cho cháu 10 ngàn đồng mà.”

Dương Chấn thở hổn hển: ‘Mẹ nó, ông đây sắp thất nghiệp rồi, nào có tiền gì chứ!’

“Vậy thì báo cảnh sát đi!”

“Muốn báo cảnh sát thì báo nhanh lên một chút!”

Mùa hè oi bức đã dễ chịu hơn sau một cơn mưa.

Cuối tháng tám, một cơn mưa to đã ghé thăm Thượng Kinh.

Khắp bầu trời đều là những đám mây đen xì.

Tiếng sấm chớp vang lên không ngừng ở trong những tầng mây đen.

Nghe nói là xe lửa còn phải tạm nghỉ vài ngày, cả Thượng Kinh đều chìm vào trong một loại nhịp điệu luống cuống chân tay.

Rất nhiều trường học, công xưởng và công ty đều bị ép nghỉ.

Cùng lúc đó, trong Minh Tiềm Sơn Trang ở Bắc Hải.

Tang lễ của Phùng Viễn Sơn đã kết thúc trong một mảnh trang nghiêm.

Phùng Ngạo xuất hiện ở trong buổi lễ với thân phận con trưởng, ông ta tiếp nhận hũ tro cốt của cha từ trong tay Phùng Sùng, sau đó tự tay an táng cha.

Nhà mới của Phùng Viễn Sơn là Thu Thủy Lăng Viên, cách Tiêu Bồi Bồi ba vị trí.

Ông lão này anh danh một đời, quát tháo một phương, nhưng vẫn không thể chạy trốn khỏi vận mệnh biến thành một đám đất vàng này.

Có điều, Giang Chu cũng không đi tham gia tang lễ.

Hắn không có chút hứng thú nào với cái loại ăn tiệc này cả.

Ngoài ra, Trương Minh giằng co ở phố Wall gần nửa tháng.

Anh ta đã đến gần như là tất cả các công ty ở đó một lần.

Nhưng đối phương lại không muốn phí quá nhiều sức lực để đối phó một đại gia có nhiều tài chính như vậy, hoặc là đưa ra càng nhiều yêu cầu quá đáng hơn, khiến cho Trương Minh phải cân nhắc lại.

Đổi tới đổi lui, Trương tổng bỗng nhiên cảm thấy bối rối ở nơi đất khách quê người.

Bởi vì anh ta đã ý thức được một chuyện, trước kia tập đoàn khổng lồ chế cổ phần Chu Tinh cũng không đưa tay quá dài với ByteDance, mà đám tư bản này mới càng giống với sói đói hơn.

Trận chiến này, mặc kệ là thắng hay là thua, thì ByteDance cũng sẽ hoàn toàn trở thành của người khác.

Mình căn bản là không đấu nổi Giang Chu, cũng không đấu nổi với mấy nhà tư bản này.

Vậy thì mình dần vật lộn như vậy để làm gì?

“...”

Trương Minh đứng ở quốc gia xa lạ, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Sau đó, anh ta mua vé máy bay của chuyến bay gần nhất, bay thẳng về nước.

Sau khi máy bay hạ cánh, chuyện đầu tiên anh ta làm là đi thẳng đến tòa nhà tổng bộ, móc thẻ làm việc ra để đi vào công ty.

Kết quả là máy móc kiểm tra thẻ lóe lên những ánh sáng màu đỏ.

Điều này làm cho thần kinh vốn có hơi buông lỏng của Trương Minh lại trở nên căng thẳng.

Thế mà thẻ của mình lại không mở được cửa?!

Có ai dám gạch bỏ thẻ mở cửa của mình sao?

Trương Minh lấy điện thoại di động ra, sốt ruột, luống cuống và hoảng sợ mà mở danh bạ, gọi cho Dương Chấn.

“Dương Chấn, anh đang ở chỗ nào?”

“Alo? Trương tổng?”

Trương Minh mấp máy đôi môi khô khốc: “Là tôi, anh đang ở đâu?”

Dương Chấn yên lặng một lát: “Chẳng lẽ anh đã về nước rồi à?”

“Đúng thế, bây giờ tôi đang ở trước cửa công ty, thế nhưng tại sao thẻ mở cửa của tôi lại mất hiệu lực?”

“Trương tổng, chuyện này...”

“Sao anh lại ấp úng như thế, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Dương Chấn nuốt nước miếng: “Anh đang ở chỗ nào?”

Trương Minh bỗng nhiên thấy hơi buồn bực: “Tôi đã nói tôi đang đứng ở trước cửa công ty rồi mà, anh không nghe thấy à?”

“Được được được, tôi biết rồi, vậy anh đứng ở đó chờ tôi, tôi đi đón anh luôn đây.”

“...”

Trương Minh cúp điện thoại, cánh tay rũ xuống hai bên.

Anh ta không hiểu nổi, lẽ nào Dương Chấn này điên rồi à?

Vì sao toàn bộ cuộc đối thoại này chỉ dùng “Anh” mà không dùng “Ngài” chứ.

Là do mình rời đi quá lâu sao?

Bởi vì mình rời đi quá lâu, cho nên Dương Chấn này không còn tôn trọng mình nữa?!

Một lúc lâu sau, Dương Chấn lái xe như bay đến nơi, anh ta đỗ xe ở ven đường, rồi vội vàng chạy vào.

“Trương tổng, đã lâu không gặp.”

Trương Minh liếc mắt nhìn Dương Chấn một cái: “Anh làm gì thế? Tại sao không lái vào bãi đỗ xe?”

Dương Chấn mở miệng nói: “Không lái vào...”

“Anh nói cái gì? Thôi bỏ đi, mau mở cửa đi, tôi muốn nghỉ ngơi một chút, phố Wall là một ổ sói, tôi vẫn nhớ phòng làm việc của mình hơn.”

“Trương tổng...”

Chương 890: Phùng đại công chúa ‘cường thế’ trở về!

Trương Minh nhìn Dương Chấn: “Mở cửa đi, có chuyện gì chờ vào rồi lại nói.”

Dương Chấn cười khở một tiếng: “Trương tổng, lẽ nào đến giờ mà anh vẫn không hiểu à?”

“Hiểu cái gì?”

“Tôi nói thật vậy, anh còn là tổng giám đốc, thì ai dám thủ tiêu thẻ vào cửa của anh?”

“...” Trương Minh bỗng nhiên chạy qua, liều mạng nắm cổ áo của Dương Chấn: “Anh cmn nói cái gì? Anh có ý gì?!”

Dương Chấn hít sâu một hơi: “Chu Tinh đã thua mua cổ phần của SoftBank, bây giờ Chu Tinh đã hoàn toàn không chế cổ phần của ByteDance rồi, anh và tôi đều bị đuổi việc rồi.”

“Đánh rắm, sao tôi cmn không nhận được thông báo?”

“Thông báo ở trong hòm thư của ngài, bảy ngày không trả lời là mặc nhận rồi.”

Trương Minh hít sâu một hơi: “Tôi mới đi nửa tháng, mới chỉ có nửa tháng mà thôi, đám người SoftBank điên rồi sao? Bọn họ không biết giữ cổ phần lại là vẫn còn có vốn để đàm phán sao?!”

Dương Chấn cười khở một tiếng: “Còn đàm phán cái gì chứ, Trương tổng, anh có biết Giang Chu đã chiếm được gì từ Bắc Hải không?”

“Cái gì?”

“Tập đoàn Phùng thị của Bắc Hải đã nằm trong tay của Giang Chu rồi, chúng ta căn bản là không có cơ hội thắng.”

“Tập đoàn Phùng thị? Vì sao tập đoàn Phùng thị lại nằm trong tay Giang Chu?”

“Bởi vì Phùng Viễn Sơn qua đời, cháu gái của Phùng Viễn Sơn đã thừa kế tập đoàn.”

“Cho nên? Chuyện này có cmn quan hệ gì với Giang Chu?”

“Cháu gái của Phùng Viễn Sơn đã mang thai con của Giang Chu, hiện giờ đang chờ sinh con rồi.”

Trương Minh nuốt nước miếng một cái: “Ai nói cho anh biết chuyện này?”

Dương Chân thở dài: “Là Charles tiên sinh, chính môm Charles đã nói cho tôi biết, Tiểu Lâm Dương kia đã đi tham gia dạ tiệc của Phùng gia.”

“Tại sao có thể như vậy?”

“Haiz, chỉ có thể nói là chúng ta không đủ vận thôi!”

“Mẹ nó, vậy không phải là tôi đã uống công rồi à?”

“Đúng vậy, Trương tổng, chúng ta mất sạch rồi.”

“...”

Trương Minh nhìn đường phố Thượng Kinh sau cơn mưa.

Lại cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy.

...

Bên kia, sân bay Thượng Kinh.

Một chiếc máy bay tư nhân hạ xuống đường băng, rồi từ từ chậm lại.

Sau đó, cửa máy bay mở ra, một gương mặt xinh đẹp không gì sánh được đã xuất hiện.

Nàng mặc một chiếc váy trắng, khoác một cái áo choàng bằng len màu xám tro.

Mái tóc dài nhu thuận được buộc thành hình viên thuốc, nhìn qua vừa thanh xuân trẻ trung, lại tràn đầy tinh thần phấn chấn.

Chỉ là bụng của nàng hơi nhô ra, nhìn qua đã biết là nàng đang mang thai.

Nhưng trừ cái đó ra, thì tất cả đều giống như là một thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp.

Sau khi nàng xuống máy bay, một đám vệ sĩ mặc âu phục màu đen cũng lần lượt ra khỏi sân bay.

Đếm qua một lượt, có tất cả sáu người.

Trừ cái đó ra, thì còn có một y tá và một bác sĩ.

Tám người vây quanh một cô gái sắp làm mẹ, vội vàng rời khỏi lối đi cho hành khách.

Toàn bộ người ở trong sân bay đều cảm thấy hết sức kinh ngạc khi nhìn thấy một màn này.

“Đây là ai mà khí thế và phô trương thế?”

“Người ta ngồi máy bay tư nhân kia, có thể không phô trương sao?”

“Dung mạo xinh đẹp quá, chẳng lẽ là ngôi sao hay minh tinh nào à?”

“Minh tinh nuôi một cái máy bay tư nhân? Có lẽ là không nuôi nổi đâu!”

Từ sau khi Phùng Viễn Sơn qua đời.

Phùng Tư Nhược liền chính thức thừa kế tập đoàn Phùng thị.

Nhưng trên thực tế, nàng thật sự không làm cái gì cả.

Công ty vẫn giao cho cha, chú và cô điều hành.

Giống như là không có bất cứ thay đổi nào khi thay người cầm quyền cả.

Nhưng mặc kệ thế nào, thì Phùng ngọc manh bây giờ cũng là phú bà giàu nhất.

Nàng giậm chân một cái, toàn bộ Bắc Hải hoặc có lẽ là toàn bộ cả nước đều run rẩy theo.

Cũng chính bởi vì như vậy, cho nên nàng mới bị ép phải mang một đội vệ sĩ.

Đây là quyết định sau khi Phùng Sùng và Giang Chu thương nghị xong.

Mặc dù Phùng Tư Nhược thật sự không muốn đưa vệ sĩ theo, nhưng nàng thật sự không dám nói không.

Bên phía cha thì còn dễ nói chuyện hơn một chút.

Nhưng Giang Chu là sẽ không nói gì mà chỉ đánh mông của nàng.

Giang Chu vốn đã cảm thấy nàng có hơi phách lối rồi.

Trước kia chỉ dám nói nhẹ thôi, bây giờ đã tiến hóa, biết nói không rồi.

Nếu như phản kháng Giang Chu nữa, nhất định sẽ bị đánh một trận.

Phùng Tư Nhược hơi thở dài, mũi nhăn lại, ánh mắt có chút bất đắc dĩ.

Có điều, chẳng mấy chốc là trái tim nhỏ của nàng nhin không được mà nhảy căng và hoan hô.

Bởi vì nàng sắp được gặp lại Giang Chu rồi.

Phùng Tư Nhược nghĩ đến đây, bước chân cũng trở nên nhẹ hơn rất nhiều.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên có một đoàn người khác xuất hiện ở lối đi.

Người đi giữa đám người là một cô gái đeo kính râm, khẩu trang và mũ lưỡi trai, khi đi bộ còn che che giấu giấu.

Phía sau là một đám người nhao nhao theo sau, tay giơ điện thoại di động, biểu cảm như là sắp hưng phấn đến nổi điên rồi.

Nhìn dáng vẻ này, chắc hẳn là một ngôi sao nào đó rồi.

Bởi vì máy bay tư nhân cũng cần phải chạy đến nơi cất cánh và hạ cánh.

Cho nên đại đa số người xuất hiện ở sân bay đều đi cùng một lối đi.

Chương 891: Phùng đại công chúa ‘cường thế’ trở về! (2)

Lúc này, đoàn người Phùng Tư Nhược đứng lúc va phải đám người nữ ngôi sao kia.

Thế là lối đi dành cho hành khách nhất thời trở nên hơi chật chội.

“Ngại quá, tránh ra!”

Trong đám người chen chúc, Phùng Tư Nhược hơi dừng bước lại.

Không ngờ vị nữ ngôi sao như chúng tinh phụng nguyệt kia lại không khách khí chút nào.

Chẳng những muốn chen qua nàng, thậm chí còn muốn vươn tay đẩy Phùng Tư Nhược đi ra xa hơn một chút.

Hơn nữa, cánh tay của cô ta lại vươn ra đúng vào vị trí đang nhô lên ở cái bụng của nàng.

Ba- - -

Chỉ nghe thấy một âm thanh thanh thúy vang lên.

Tất cả mọi người trong lối đi đều ngẩn ra.

Chỉ thấy vệ sĩ của Phùng Tư Nhược đã trực tiếp cho nữ ngôi sao kia một cái tát.

Tát này mạnh đến mức còn thổi bay cả cái mũi lưỡi trai của nữ ngôi sao.

Nữ ngôi sao yếu đuối sao chịu nổi cái này, cô ta liền lùi lại vài bước rồi ngã ngồi xuống mặt đất.

Nữ ngôi sao hít sâu một hơi, rồi lập tức tròn mắt lên nhìn.

“Các người điên rồi à? Có biết tôi là ai không?”

“Dám đánh tôi à, mau bắt người vừa ra tay cho tôi, mau lên, bắt ra đây.”

Nữ ngôi sao vừa dứt lời, tám tên vệ sĩ của cô ta đều xông lên.

Kết quả là bị hai vệ sĩ của Phùng Tư Nhược tát cho mỗi người một cái, lại một cái, tất cả đều nằm trên mặt đất, không bò dậy nổi.

Còn bốn người thì chỉ có thể giương mắt nhìn, thần sắc có hơi mất mát.

Thật ra thì loại hiện tượng này cũng không có gì lạ.

Bởi vì người muốn làm vệ sĩ của Phùng Tư Nhược, nhất định phải là người có khả năng ứng phó các loại nguy hiểm.

Sức chiến đấu đỉnh phong chỉ là một tiêu chuẩn cơ sở mà thôi.

Bởi vì giá trị con người của Phùng Tư Nhược bây giờ rất cao, thậm chí còn họ còn phải suy tính cả khả năng ám sát các loại nữa.

Cho nên vệ sĩ của nàng toàn là quán quân kích đấu, vương giả trong lôi đài ngầm, hoặc là các bộ đội đặc chủng đã về hưu.

Còn vệ sĩ của nữ ngôi sao chỉ phụ trách cản fan và đánh phóng viên mà thôi.

Những người này cũng chẳng mạnh hơn mấy ông anh bảo vệ ở các khu chung cư là bao.

Nhưng mà đám fan của nữ ngôi sao nhìn thấy cảnh này thì lại hết sức tức giận.

“Dựa vào cái gì mà đánh thân tượng của chúng tôi!”

“Các người điên rồi à, biết chị của chúng tôi là ai không?!”

“Chụp ảnh chụp ảnh, phải vạch trần đám người này!”

“Chụp ảnh làm gì, xông lên đánh cô ta!”

Trong khi đám người đang kêu gào ầm ĩ.

Người đại diện của nữ ngôi sao bỗng nhiên chạy đến, cô ta nói cho đối phương biết chuyện máy bay tư nhân kia.

Thế là nữ ngôi sao nhất thời lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Sau đó cô ta liền đứng bật dậy, rồi cúi người vái chào về phía Phùng Tư Nhược.

Đám fan đi theo sau nữ ngôi sao nhìn thấy cảnh này, cả đám đều sửng sốt.

“Rất xin lỗi, mời ngài đi trước.”

Phùng Tư Nhược lộ ra một nụ cười thân thiện, cất bước rời khỏi lối đi này.

Nhưng mà không đi được vài bước, nàng bỗng nhiên nhìn về phía vị vệ sĩ ở bên cạnh, biểu cảm có hơi không vui.

“Không nên ra tay, quá không lễ phép, mà cô ấy sẽ đau.”

Vị vệ sĩ lớn nhất gật đầu: “Vâng tiểu thư, lần sau tôi sẽ chú ý, nhưng chuyện này là cô gia phân phó.”

Phùng Tư Nhược hơi nghiêng đầu: “Phân phó cái gì nha?”

“Cô gia nói là, bình thường phải khiêm tốn và khiêm nhường, nhưng người nào dám đụng vào ngài, vậy trực tiếp ra tay là được.”

“Là như vậy à...”

Phùng Tư Nhược nghe thấy là Giang Chu phân phó, nhất thời không dám phản bác nữa.

Nàng là tiểu phú bà giàu nhất, nhưng nàng vẫn nghe lời Giang Chu nhất.

“Tiểu thư.”

“Ừm?”

Vệ sĩ lớn nhất hơi do dự một lát: “Mời tiểu thư... sau này không nên tùy tiện nhường đường cho người khác.”

Phùng Tư Nhược lắc đầu: “Như vậy không lễ phép.”

“Cô gia nói tiểu thư vốn nên ngang tàng và phách lối như vậy.”

“Giang Chu nói đùa thôi.”

“Vậy sao? Được, tôi sẽ ghi nhớ.”

Vệ sĩ móc một cuốn sổ nhỏ ra, rồi ghi điều này vào.

Chữ viết của ông anh cao to này còn rất đẹp, nhìn khá là xinh xắn đáng yêu.

Đây đại khái gọi là ‘tâm hữu mãnh hồ, tế khứu sắc vi’ nhỉ?

(lòng có mãnh hồ ngửi tường vi, ý là ngay cả hồ dữ cũng có hoa tường vi trong lòng nó,)

Một lúc sau, Phùng Tư Nhược được đưa lên một chiếc xe Bentley màu đen.

Mấy người vệ sĩ thì đi lên một chiếc Mercedes 7 chỗ ở phía sau, đoàn người chậm rãi rời khỏi sân bay.

Thật ra thì Phùng Tư Nhược mới rời khỏi Thượng Kinh được một tháng mà thôi.

Nhưng không biết vì sao, nàng cảm thấy đã rất lâu rồi.

Đây đại khái là vì có quá nhiều biến cố xảy ra trong khoảng thời gian này.

Đầu tiên là mình thừa kế toàn bộ tập đoàn Phùng thị.

Sau đó là xác nhận tin tức mang thai.

Tiếp đó là ông nội qua đời.

Giang Chu lại phải rời khỏi Bắc Hải vì chuyện của công ty.

Một lúc sau, xe chậm rãi đi vào Hoa Nhuận Hào Đình.

Trước khi xuống xe thì vệ sĩ đã tiến lên mở cửa xe cho nàng.

“Tiểu thư, đã đến nhà.”

Hai mắt Phùng Tư Nhược sáng lên, nhẹ nhàng bước xuống xe.

Sau đó, nàng chạy đến cửa chính, rồi nhẹ nhàng ấn chuông cửa.

Thật ra thì cửa có lưu dấu vân tay của nàng, nhưng nàng vẫn hy vọng Giang Chu có thể đi ra đón mình.

Nàng cảm thấy làm như vậy sẽ có một loại cảm giác nghi thức.

Chương 892: Phùng Tư Nhược quả thật là có hơi kiêu ngạo!

“Ai thế ai thế, đến rồi đây!”

“Trời ạ, vội chết mình rồi, tên nhóc Giang Chu này định biến nhà thành chuồng heo sao?”

“Nhu Nhu, mau mang ga giường ra phơi cho mẹ đi.”

Theo vài âm thanh vang lên, cửa của biệt thự được mở ra.

Quý bà Viên Hữu Cầm thò đầu ra ngoài một chút: “Tiểu Tư Nhược, sao con lại đến bất ngờ thế?”

Phùng Tư Nhược hơi sững sốt một chút, sau đó đỏ mặt nói: “Chào dì!”

“Đã có cháu nội rồi mà còn gọi là dì à?”

“Mẹ... mẹ chồng??”

“Con bé ngốc, đương nhiên là gọi mẹ rồi, mẹ chồng là gọi sau lưng thôi.”

Phùng Tư Nhược có hơi ngượng ngùng mà cúi đầu, lại yếu ớt gọi một tiếng mẹ.

Trước kia nàng còn không biết yêu đương như thế nào, nên đương nhiên cũng không phân biệt được mấy thứ này.

Nhất là gặp lại quý bà Viên Hữu Cầm khi đang có Giang Đường ở trong bụng, làm cho nàng vẫn nhịn không được mà cảm thấy xấu hổ.

“Đúng rồi, Tư Nhược, con ra sân ngồi chờ một lát nhé.”

“Tên Giang Chu khốn kiếp này quá lời, trong nhà không khác gì chuồng heo cả.”

“Con đang mang thai, không thể ở trong loại hoàn cảnh đó được.”

“Chờ mẹ tổng vệ sinh xong thì con hãy vào nhà.”

“Ghế sofa này, đồ dùng trong nhà này, phòng ngủ này... Tất cả đều phải khử trùng.”

Phùng Tư Nhược ngoan ngoãn gật đầu: “Vậ... vậy Giang Chu đâu ạ?”

Viên Hữu Cầm cảm chửi lông gà chỉ về phía bên kia: “Đang cạo bàn trà ở bể bơi.”

“Con đi tìm Giang Chu!”

“Đi chậm một chút, nhất định phải chú ý dưới chân.”

“Vâng, con biết rồi!”

Quý bà Viên Hữu Cầm mỉm cười nhìn Phùng Tư Nhược.

Bà thật sự rất thích người con dâu này, vừa ngoan ngoãn lại vừa đáng yêu, nhất là lại sinh con cho Giang Chu nữa.

Tên con trai khôn khiếp nhà mình, làm sao có thể xứng với Tiểu Tư Nhược chứ.

Viên Hữu Cầm cười một lát, bỗng nhiên lấy lại tinh thần, nhìn về phía sáu vị vệ sĩ kia với ánh mắt sắc bén.

“Không cho phép sáu người các cậu hỗ trợ Giang Chu, để Giang Chu tự làm, biết chưa?”

Sáu vệ sĩ liếc mắt nhìn nhau, trầm miệng một lời: “Vâng phu nhân!”

Quý bà Viên Hữu Cầm hừ hừ hai tiếng: “Có bản lĩnh ở bản như thế, vậy thì phải có bản lĩnh làm sạch sẽ.”

Cùng lúc đó, tại bể bơi ở sân sau.

Giang Chu mặc một bộ quần áo cũ, trên người còn có một cái tạp dề màu đen bằng da.

Nếu không phải dáng người của hắn rất khá, thì cái tạo hình này quả thực là giống một người giết heo.

Lúc này, Giang Chu cầm bàn chải, một tay cầm bình thuốc tẩy để xịt.

Xịt hai cái, lại cọ hai cái, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ.

Mẹ kiếp, bị chơi xỏ rồi!

Ban đầu, hắn muốn mời một bà vú em chuyên nghiệp về.

Dù sao thì căn biệt thự này cũng rất rộng rãi, quét dọn một mình căn bản là không thực tế.

Nhưng nói thế nào thì Sở Ngữ Vi, Tô Nam và Hoàng Kỳ đều không bằng lòng.

Các nàng nói mình có thể thu dọn, không cần lãng phí tiền bạc.

Còn nói mình phải làm việc nhà thì mới có thể cảm nhận được niềm vui của cuộc sống, cảm nhận được hạnh phúc thông thường.

Thật ra thì trong lòng Giang Chu cũng hiểu.

Các nàng là ghét người vú em kia quá trẻ tuổi, lại thích mặc váy ngắn và tất chân mà thôi.

Nhưng mà bởi vì các nàng không đồng ý, cho nên Giang Chu cũng không kiên trì.

Hắn còn thầm nói, để các nàng mặc đồ nữ hầu rồi quét dọn vệ sinh cũng là một phong cảnh không tồi.

Kết quả là, ngày thứ hai ba cô bé này liền đi cmn luôn.

Còn nói nghỉ hè đã kết thúc, phải về nhà thăm cha mẹ một chút.

Kết quả là vứt cái cục diện rối rắm này cho Giang Chu.

Mà dạo này hắn đang bận rộn chuyện tiếp nhận ByteDance, cho nên quên mất chuyện tìm người thu dọn vệ sinh này.

Chờ đến khi hắn hồi phục tinh thần, thì quý bà Viên Hữu Cầm đã giá lâm.

Sau đó nói cái gì cũng không Giang Chu đi làm, bắt hắn dọn dẹp nhà cửa, cọ rửa đồ dùng trong nhà.

Nhưng lại không cho mời nhân viên, nói là mình ở bẩn thì phải tự dọn.

Còn nói để người khác dọn dẹp vệ sinh là không an toàn, người ta dùng chất tẩy rửa có thành phần hóa học nào mà mình cũng không biết.

Cũng không biết mấy nhân viên vệ sinh đó có bệnh tật gì hay không.

Nếu như muốn cho Phùng Tư Nhược đang mang thai ở đây, thì phải tự mình làm mới có thể an tâm.

Con bà nó, càng nghĩ càng muốn khóc.

Giang Chu thầm nói, mình là một đại gia trăm tỷ, bình thường đều điều võ dương oai, cuối cùng vẫn phải là một đứa trẻ ngoan nghe lời mẹ.

Hắn vừa cọ bàn trà, vừa ngửa mặt 45 độ để nhìn bầu trời.

Làm như vậy thì nước mắt mới không chảy xuống.

Có điều, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là muốn cho mồ hôi nhỏ vào trong cổ.

Đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên cảm nhận được một trận mềm mại và ấm áp ở phía sau.

Đôi phương ôm chặt eo của hắn, mềm mại yếu ớt mà miệt:
“Giang Chu, em nhớ anh.”

Giang Chu hoàn hồn lại, ánh mắt bỗng nhiên dịu dàng: “Mẹ đứa nhỏ, em về rồi à?”

Phùng Tư Nhược khẽ gật đầu một cái: “Em về rồi.”

“Đi qua bên ghế nghỉ ngơi đi, tay anh bẩn, không ôm được.”

“Vậy em ôm anh.”

“Ừm? Cũng dám đưa ra ý kiến bất đồng à, hoàn toàn chính xác là rất kiêu ngạo đấy.”

Chương 893: Mình rõ ràng là con nhà người ta mà!

Phùng Tư Nhược dựa đầu vào vai của Giang Chu: “Không phải kiêu ngạo, mà là nhớ anh.”

Giang Chu cũng đưa tay ôm nàng: “Đi qua bên kia ngồi cũng có thể nhìn thấy anh mà, bây giờ em không thể mệt mỏi được, ngoan.”

“Được rồi!”

Phùng Tư Nhược đi qua bên kia, ngồi xuống ghế dựa.

Hai cái chân nhỏ đứng đưa qua lại, ánh mắt thì nhìn chăm chăm vào Giang Chu mà mình ngày nhớ đêm mong.

Roạt ràoạt ràoạt.

Giang Chu cọ rửa bàn trà, bột trắng bay tung tóe.

Có điều, vài phút sau hắn bỗng nhiên quay đầu lại.

Sau đó, dùng ánh mắt sắc bén để nhìn sáu vị vệ sĩ đang xếp thành hàng kia.

“Mẹ nó, các anh chỉ đứng nhìn như thế thôi à??”

“Mặc dù tôi dùng tiền thua các anh đến làm bảo vệ, nhưng các anh không thấy ngại sao?!”

Vệ sĩ dẫn đầu ho khan một tiếng: “Rất xin lỗi cô gia, là vệ sĩ chứ không phải là bảo vệ.”

Giang Chu cắn răng: “Ngày hôm nay không làm vệ sĩ nữa, làm nhân viên quét dọn đi.”

“Nhưng mà... phu nhân đã nói là không thể giúp ngài.”

“???”

“Có bản lĩnh ở bản như thế, vậy thì phải tự dọn dẹp sạch sẽ! Phu nhân đã nói như vậy.”

Giang Chu trực tiếp ném cái bàn chải qua cho anh ta: “Trời biết đất biết anh biết tôi biết, mẹ của tôi không phải Quan âm Bồ Tát, còn có thể có mặt ở khắp mọi nơi à?”

“Nhưng mà...”

“Thêm tiền!”

Vệ sĩ nghe thế liền run lên: “Các anh em, hôm nay các cậu không phải là vệ sĩ, mà là nhân viên vệ sinh!”

“Rõ!”

“Khẩu hiệu của chúng ta là gì?”

“Vệ sinh vệ sinh, vệ sinh vệ sinh.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Lại cái trò gì đây?”

Vệ sĩ dẫn đầu ho khan một tiếng: “Vậy bây giờ làm sao?”

“Làm nhanh lên, đừng để mẹ tôi nhìn thấy là được.”

Giang Chu nói xong, sáu người liền tiến lên, bắt đầu xắn áo làm việc.

Giang Chu nâng trán, mẹ nó, đơn giản là sáu cư sĩ thêm tiền mà.

Hắn tháo găng tay xuống, rồi rửa tay vào bể bơi.

Sau đó, Giang Chu đi về phía Phùng Tư Nhược, ôm nàng đặt lên trên đùi của mình.

Nhiều ngày không gặp, hình như Phùng ngọc manh đã béo hơn một chút.

Hai bên má đã nhiều thịt hơn, tăng thêm một tia khí chất thành thực.

Nhưng ngũ quan vẫn cứ xinh đẹp như cũ.

Trong ánh mắt của nàng như mang theo một loại men say mê người.

Gò má phấn hồng hào và rục rờ giống như là những tia nắng ban mai.

“Xác định là con gái à?”

Phùng Tư Nhược ngoan ngoan gật đầu: “Xác định là con gái nha.”

Giang Chu cảm thấy thỏa mãn: “Vậy thì tốt, có áo bông để mặc rồi, chỉ mong không thủng.”

“Hừ hừ.”

“Phía trường học thì sao?”

“Em vẫn muốn đi học.” Phùng Tư Nhược đáng yêu nói.

“...”

Còn muốn đi học á?

Giang Chu nhìn thoáng qua sáu người đang làm vệ sinh.

Mẹ nó, dẫn vệ sĩ đến trường có phải là hơi quá kiêu ngạo rồi không?

Có điều, nếu như không đưa vệ sĩ theo mà gặp chuyện ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ?

“Giang Chu, con lại đang lười biếng?”

“Trời sắp đen xì rồi, con có thể làm hết sao?”

Giang Chu đang ảo tưởng tình hình Phùng Tư Nhược dẫn vệ sĩ đi dạo sân trường.

Có phải là có chút mùi vị của tổng tài bá đạo ở sân trường rồi không?

Không ngờ một giây tiếp theo, giọng nói của quý bà Viên Hữu Cẩm bỗng nhiên vang lên ở trong sân sau.

Chỉ thấy một tay bà chống nạnh, một tay cầm chổi lông gà, ánh mắt nặng nề mà lạnh lẽo.

Sáu vị vệ sĩ đang cọ bàn đều nhin không được mà run lẩy bẩy khi nhìn thấy một màn này.

Giang Chu ngẩng đầu, mặt đầy mờ mịt mà nhìn ánh mặt trời lúc 11 giờ trưa.

Chẳng lẽ một ngày của mẹ ruột mình chỉ có 12 tiếng à?

Có điều, hần cũng không thể nói mấy lời nói có mùi vị châm chọc này.

Bằng không thì quý bà Viên Hữu Cẩm sẽ lải nhải cả ngày.

“Mẹ, mẹ không biết rồi, con không lười biếng, mà chỉ giật mình thôi.”

“Tư Nhược đã mang thai bốn tháng rồi, vậy mà còn muốn đến trường này?!”

“Con đang khuyên Tư Nhược là không nên đến trường.”

Giang Chu mặt đầy tức giận mà chỉ vào Phùng Tư Nhược.

Hần không đau lòng chút nào mà bán ngay cô vợ nhỏ khờ khờ ngây ngốc của mình.

Mà lúc này, Phùng Tư Nhược đã kinh ngạc mà tròn tròn mắt lên để nhìn Giang Chu.

Một lúc sau nàng mới phản ứng kịp, bỗng nhiên hừ một tiếng, nhẹ nhàng đập một cái vào trên vai của Giang Chu.

Có điều, đúng là cái sách lược này đã thành công, quả nhiên là lực chú ý của quý bà Viên Hữu Cầm đã bị chuyển dời.

Bà có chút hoảng hốt mà đi đến trước mặt hai người, ngồi xổm xuống nhìn Phùng Tư Nhược.

“Tiểu Tư Nhược, con còn muốn đến trường học à?”

“Con muốn đi...”

Viên Hữu Cầm thấy hơi lo lắng: “Chẳng may bị vấp vào đâu thì phải làm sao bây giờ?”

Phùng Tư Nhược phồng má lên: “Không có gì, con sẽ cẩn thận.”

“Mẹ, mẹ thấy chưa, con khuyên mãi cũng không được, như vậy không nên đánh một trận sao?”

“Hiện giờ mẹ chỉ muốn đánh con một trận, tại sao gầm giường của con lại có nhiều giấy vệ sinh như vậy?”

“???”

“Mau đi bê các thứ đã cọ xong vào trong nhà đi.”

Giang Chu chép miệng một cái, nhìn về phía sáu vệ sĩ: “Mấy ông anh, làm phiền bê các thứ vào trong nhà đi.”

“...”

Chương 894: Minh rõ ràng là con nhà người ta mà! (2)

Sáu vệ sĩ liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều là vẻ mặt mờ mịt, giống như là hoàn toàn không biết Giang Chu đang nói cái gì vậy.

“Thêm tiền!”

“Vâng cô gia.”

“...”

Sau khi ăn cơm trưa xong.

Gần như là tất cả đồ dùng trong nhà đều đã trở về vị trí ban đầu.

Không thể không nói, tuy rằng quý bà Viên Hữu Cầm hơi nghiêm khắc một chút, nhưng làm vệ sinh lại quá chuyên nghiệp.

Ban đầu, Giang Chu cũng không nhớ nổi dáng vẻ ban đầu của mấy đồ dùng trong nhà này.

Kết quả là sau khi dọn dẹp xong, đồ dùng lập tức biến thành sạch sẽ như mới luôn.

Cùng lúc đó, Viên Hữu Cầm lấy một cuốn album từ trong hành lý của mình ra, sau đó cầm nó đi vào trong phòng khách, ngồi xuống bên cạnh Phùng Tư Nhược.

Đây là bà cố tình mang từ nhà đến.

Bởi vì bà biết tâm trạng dạo này của Phùng Tư Nhược tương đối miễn cảm.

Bà cũng sợ Phùng Tư Nhược sẽ mắc phải chứng uất ức sau khi sinh gì gì đó.

Thế là bà cũng vắt hết óc để nghĩ cách làm cho Phùng Tư Nhược vui vẻ.

Mà cái album ảnh này, chính là vũ khí bí mật của bà.

“Tư Nhược, con xem cái ảnh này.”

“Đây là tấm ảnh Giang Chu tè dầm khi còn bé, bị mẹ đánh cho liên khóc.”

“Còn cả tấm ảnh này, Giang Chu bị một con ngỗng đuổi đánh, sợ đến chạy khắp sân.”

“Khi đó vẫn còn chưa chuyển nhà, nên đều ở loại nhà như nông thôn.”

“Ồ đúng rồi, còn cả tấm ảnh này, tè ra quần khi đi học mẫu giáo mà không dám nói, lại dám mặc cả ngày, về nhà liên khóc.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái.

Mẹ, ngài cố tình chạy từ Lâm Giang đến đây để nói xấu con à?

Nhưng mà được một lúc, Giang Chu cũng bị hấp dẫn qua bên đó.

Người một nhà trò chuyện vui vẻ bên một cuốn album ảnh, hình ảnh vô vùng hòa thuận.

“Con nhớ tấm ảnh ướt sũng này, đây là con dũng cảm nhảy xuống nước để cứu một con chó con, sau đó dương danh cả khu.”

“Nói vậy, con bị chó con đuổi theo nên ngã xuống ao, làm mẹ sợ đến mềm cả chân.”

“Còn cái này thì sao, có phải là con thấy mẹ bị ốm, nên đã nướng khoai và làm cơm thay cho mẹ không?”

“Ha hả, con không làm bài tập về nhà trong kỳ nghỉ đông, nên lấy danh nghĩa nướng khoai để đốt bài tập về nhà.”

“Không đúng, vậy cái này thì sao? Cái này rất đẹp trai nha.”

“Đây không phải là con, đây là ảnh hồi bé của em họ con.”

“Cái này cái này, đây chính là giấy khen xếp hạng ba của cuộc thi viết văn hồi tiểu học của con, cái này là bằng chứng như núi rồi nhé.”

“Đúng vậy, tổng cộng 10 giải đặc biệt, 15 giải nhì, 20 giải ba.”

“Hả? Lớp 3 của con có tổng cộng bao nhiêu người?”

“Vừa tròn 45 người.”

Giang Chu thầm nói không đúng, không thể nào.

Những lịch sử vinh quang của mình, tuyệt đối không thể nào là như vậy được.

Mình rõ ràng là ‘con nhà người ta’ mới đúng.

Đã từng cứu chó con, chăm sóc mẹ bị ốm, viết văn nhận được giải thưởng, tướng mạo còn thật cmn đẹp trai.

Làm sao ôn chuyện xưa xong, lại bị mẹ đánh cho trở thành nhân vật chính rồi?

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược ở bên cạnh đã cười khanh khách, cả người đều nghiêng nghiêng ngả ngả.

Nàng đã từng nói, Giang Chu có thể làm cho nàng vui vẻ.

Vậy thì Giang Chu khi con bé đương nhiên cũng là Giang Chu rồi.

Hai mẹ con nhìn thấy một màn này, nhin không được mà nhìn nhau cười.

Xem ra cái vũ khí bí mật này rất có tác dụng nha.

“Đúng rồi, chiều nay chúng ta đi chụp ảnh gia đình đi nhé?”

“Tư Nhược vẫn chưa sinh, chúng ta chụp một cái, chờ sinh xong lại chụp thêm một cái, hai đứa thấy thế nào?”

Quý bà Viên Hữu Cầm hai vợ chồng son một chút, lại nói ra ý tưởng vừa mới xuất hiện của mình.

Giang Chu nghe thấy thế thì nhin không được mà sừng sốt, ánh mắt bỗng nhiên trở nên hơi kỳ lạ.

“Chụp kiểu gì?”

“Đi tìm cửa tiệm chụp ảnh thôi, sau này sẽ là một hồi ức rất quý giá đấy.”

Giang Chu nhìn mẹ ruột của mình: “Chụp ai vậy?”

Viên Hữu Cầm hơi cau mày: “Đây không phải là biết rõ rồi mà còn hỏi sao, đương nhiên là chụp một nhà chúng ta rồi.”

“Ồ, vậy ý của mẹ là, ảnh gia đình của chúng ta không cần cha con rồi à?”

“A, mẹ quên mất cha con rồi.”

Giang Chu vui vẻ: “May mà cha không đến, bằng không thì sẽ đau lòng chết mất, hai người ở với nhau mấy chục năm, nói quên là quên luôn.”

Viên Hữu Cầm đập con trai một cái: “Tuyệt đối không được nói chuyện này cho cha con biết, nghe thấy chưa, ông ấy rất hay để bụng đấy.”

“Con không phải là loại người sẽ tiết lộ bí mật.”

“Tiểu Tư Nhược, con cũng không được nói.”

Phùng Tư Nhược che miệng cười trộm: “Con... Con không nói.”

Viên Hữu Cầm vỗ đùi một cái: “Được rồi, hai đứa xem tiếp đi, mẹ đi phơi chăn với ga giường.”

“Mẹ, có cần con giúp mẹ một tay không?”

“Không cần, con ở đây với Tư Nhược là được.”

Giang Chu quay đầu nhìn Phùng Tư Nhược: “Lúc nãy mẹ chỉ nói đùa mà thôi, khi còn bé anh không ngu như vậy đâu.”

Phùng Tư Nhược chớp mắt vài cái: “Em tin mẹ nha.”

“Quả nhiên là em rất phách lối nha.”

Chương 895: Anh biết mình thua ở chỗ nào không?

Trong chớp mắt, đã gần đến tháng chín.

Giang Chu đã xử lý xong tất cả vấn đề liên quan đến ByteDance.

Sau đó, hắn thông qua đầu tư để tăng cổ phần, làm cho đám cổ đông muốn đầu tư vào SoftBank phải khóc ra tiếng mán.

Có điều, dù bọn họ có khóc chết thì cũng vô dụng.

Bởi vì tập đoàn Chu Tinh đã hoàn toàn không chế cổ phần của ByteDance.

Đám cổ đông kia bây giờ chỉ có thể trở thành vật trang trí, lặng lẽ rúc vào một góc để chờ ăn chia phần trăm.

Ngoài ra, Giang Chu rót một khoản tài chính khá lớn vào, bắt đầu thúc giục các bộ môn phát triển hạng mục Tik Tok.

Đây là lá bài tẩy lớn nhất ở trong tay của Trương Minh.

Trương Minh vốn hy vọng có thể dùng hạng mục này để hấp dẫn các tư bản vào cuộc, nhờ đó mà thoát khỏi sự khống chế của tập đoàn Chu Tinh, trở nên độc lập.

Nhưng Trương Minh không ngờ, kết quả lại là trộm gà không được lại mất nắm gạo, trực tiếp mất hết.

Vào chạng vạng của một ngày thứ sáu.

Ánh nắng chiều rải rác khắp nơi.

Trương Minh tìm bộ hậu cần để xin một cái thùng, rồi bắt đầu thu dọn vật phẩm cá nhân của mình, từ ly nước, ảnh gia đình, vật trang trí, máy xoa bóp cổ...

Sau khi thu dọn xong, Trương Minh cũng không vội vàng rời đi, mà đứng nhìn ra ngoài chiếc cửa sổ khổng lồ sát đất ở trong phòng.

Nơi này từng cất chứa vô số dã tâm và ước mơ của Trương Minh.

Cũng chứng kiến những khoảnh khắc thăng trầm trong cuộc đời của anh ta.

Hiện giờ, anh ta phải rời khỏi nơi này, chính thức nói lời tạm biệt với nơi mà mình đã phấn đấu nửa đời.

“Nhu Nhu, sau này em làm giám đốc bộ phận giám sát của công ty đi!”

“Dù sao em cũng đã đi thực tập vài tháng rồi, anh cho rằng công việc này hoàn toàn thích hợp với em.”

“Bây giờ hạng mục Tik Tok đã bắt đầu khởi bước, nhịp điệu của công ty sẽ bắt đầu nhanh hơn.”

“Chu Tinh vừa mới không chế nơi này, nên còn có rất nhiều chỗ cần phải quản lý và hợp lại.”

“Trách nhiệm của em chính là giải quyết vấn đề, đồng thời giám sát các chế độ công ty có hữu hiệu hay không.”

“Hơn nữa, bộ phận giám sát này trực thuộc anh, em chỉ phụ trách báo cáo với một mình anh mà thôi.”

Giang Chu dẫn em gái lên tầng cao nhất, vừa đi vừa mở miệng dặn dò.

Kết quả là đúng lúc gặp Trương Minh đi ra từ phòng làm việc.

Trương Minh bê hộp đồ, nhìn thấy Giang Chu thì môi hơi động vài cái, dường như muốn nói cái gì đó.

Lúc này, Giang Chu dừng bước lại, nhìn về phía Hàn Nhu.

“Nhu Nhu, em đi làm quen công ty trước đi, lát nữa anh sẽ dẫn em đi nhà ăn ăn cơm.”

“Ừm, được rồi, vậy em chờ anh ở trong phòng làm việc của bộ phận.”

Hàn Nhu gật đầu, quay người đi về phía thang máy, sau đó đi xuống dưới.

Lúc này, Trương Minh đặt hộp đồ lên bàn, nhìn Giang Chu với vẻ mặt đầy cảm khái.

“Giang tổng, đã lâu không gặp!”

“Mới một tháng không gặp, có phải là cảm thấy như đã cách ba thu rồi không?”

Trương Minh cười khỏ, gật đầu nói: “Lần gặp mặt gần đây nhất vẫn là trong cái phòng họp nhỏ kia, khi đó tôi còn cho rằng tất cả đã trần ai lạc định rồi.”

Giang Chu mỉm cười: “Bây giờ không phải là cũng trần ai lạc định sao, anh vất vả vì công ty nhiều năm như vậy, bây giờ rốt cuộc cũng được nghỉ ngơi rồi.”

“Đúng vậy...”

“Nhưng tôi thấy rất tò mò một chuyện, anh dần vất lâu như vậy rồi, có thu hoạch và cảm ngộ gì không? Nói ra cho tôi vui vẻ một chút.”

Trương Minh mỉm môi một cái: “Trước kia tôi vẫn cảm thấy Giang tổng ngài quá tham lam, nắm giữ nhiều cổ phần nhất, còn muốn nhiều quyền lợi nhất, thực sự là rất quá đáng.”

Giang Chu khoanh tay trước ngực: “Nhưng anh không được quên, ByteDance phát triển đến bây giờ là nhờ ăn sữa của tôi.”

“Đúng vậy, trước kia chúng tôi vẫn chỉ là một công ty nhỏ, phải đầu tư của Chu Tinh mới có thể phát triển đến bây giờ.”

“Cho nên anh đã phản bội mẹ ruột đi tìm mẹ kế, còn muốn bắt tay với mẹ kế để đánh mẹ ruột của mình, đây chính là bất trung bất nghĩa bất hiếu.”

Trương Minh yên lặng một lát: “Giang tổng, thế nhưng bây giờ tôi lại không cảm thấy ngài quá tham nữa.”

Giang Chu cười nhạt: “Có phải gặp đám sói đói tư bản kia rồi, đột nhiên cảm thấy người nhà vẫn rất tốt không.”

“Đúng thế, người nhà vẫn rất tốt.”

“Hiện giờ tôi lại tò mò một chuyện, rốt cuộc đám tư bản kia đã ra điều kiện gì với anh?”

“Bọn họ nói sẽ đối phó anh giúp tôi, nhưng bọn họ muốn ăn sạch cổ phần của anh, thuận tiện còn ăn một phần ba cổ phần của tôi.”

Giang Chu gật đầu: “Vậy anh sẽ trở thành một con rối của bọn họ, nhưng mà chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên, đám tư bản cả trong và ngoài nước đều là như vậy thôi.”

Trương Minh ôm cái hộp đồ lên: “Giang tổng, hy vọng chúng ta có cơ hội gặp lại.”

“Chờ đã.”

“Ừm?”

“Tôi biết rằng anh vẫn không phục lắm, tôi cũng biết là anh không hiểu mình đã thua ở chỗ nào.”

Trương Minh hơi quay người lại: “Vậy mời Giang tổng nói cho tôi biết, tôi cảm thấy mình tính toán không bỏ sót rồi, vì sao vẫn thua?”

Chương 896: Thua vì anh không đẹp trai bằng tôi!

Giang Chu nhếch mép lên: “Anh thua ở chỗ anh không ngờ tôi lại đẹp trai như vậy, ngay cả người thừa kế của Phùng gia cũng yêu tôi đến chết đi sống lại, cho nên... Cuối cùng thì đây vẫn là thời đại dựa vào mặt để ăn cơm.”

“Giang tổng, cảm ơn ngài đã làm tôi vui vẻ, tâm trạng của tôi bây giờ đã thoải mái hơn rồi.”

“???”

“Hẹn gặp lại!”

Trương Minh ôm hộp đồ, cất bước đi vào thang máy.

Giang Chu nhìn thấy một màn này, nhin không được mà lắc đầu.

Đồ kị, hoàn toàn là đồ kị.

Có giỏi thì cmn cũng đi tìm một phú bà về đây rồi chơi tiếp xem nào.

Đã xấu rồi lại còn mạnh miệng, thật cmn không biết xấu hổ.

Một lúc lâu sau, trong công ty xuất hiện một đám người ôm hộp giấy.

Đám người này đều là người đã đi theo Trương Minh từ đầu, xem như là dòng chính của Trương Minh đi.

Trong đó có lập trình viên cũng có quản lý cao tầng, tất cả đều ôm một hộp đồ mà rời khỏi công ty.

Tất cả mọi người trong công ty không khỏi bàn tán xì xào khi nhìn thấy một màn này.

Quản lý cao tầng tranh quyền là một chuyện rất cơ mật, công nhân viên bình thường căn bản là không biết rõ ràng.

Thậm chí có những người còn không biết đã có chuyện gì xảy ra trong hơn một tháng này.

Bọn họ vẫn cứ đi làm bình thường, đến muộn liền trừ tiền.

Chỉ là bọn họ bỗng nhiên nghe nói Boss lớn đã bị khai trừ khỏi công ty rồi.

Hình như Dương tổng cũng bị khai trừ rồi.

Sau đó lại đến bộ phận nghiên cứu phát triển, bộ phận quản lý... Tất cả hơn 100 cái miệng đều đã bị khai trừ.

Thậm chí có người còn không muốn đi, liền bị bảo vệ kéo ra ngoài.

Còn có người không chịu giao chìa khóa tủ hồ sơ, kết quả liền bị bảo vệ ném ra ngoài.

Cùng lúc đó, Giang Chu đứng ở trong đại sảnh của tổng bộ.

Hắn mặc tây trang, đứng vẫy vẫy tay chào những nhân viên bị xa thải kia, miệng còn nói mấy câu lần sau lại đến chơi.

Giọng nói kia cứ như là người ta tự nguyện xin nghỉ việc chứ không phải là do hắn đuổi người ta đi vậy.

Hành vi và hình tượng như vậy, làm cho đám nhân viên còn lại trong công ty thấy hơi sợ hãi.

Lãnh đạo đáng sợ nhất không phải là người ngày ngày gào thét mắng mỏ người khác, cũng không phải người suốt ngày tìm chuyện gây sự với người khác, mà là loại người suốt ngày cười hi hi, nhưng quay đầu liền đuổi việc luôn.

Nhưng điều kỳ lạ là.

Tất cả mọi người đều biết vị Boss mới này của mình còn rất trẻ, mới chỉ có 21 tuổi mà thôi, nhưng bọn họ không tìm thấy bất cứ vẻ ngây ngô nào ở trên người Boss, mà chỉ thấy khí thế và khí phách kinh người mà thôi.

“Buông ra, tôi là giám đốc của công ty.”

“Tôi đã theo công ty từ khi mới cất bước cho đến bây giờ.”

“Các người sẽ phải hối hận khi khai trừ tôi!”

“Nhà tư bản đáng chết, tôi sẽ không khuất phục!”

“Tôi sẽ đi ủy ban lao động và công đoàn để kiện các người, tôi muốn giữ gìn quyền lợi hợp pháp của tôi.”

Trên quảng trường trước cửa tòa nhà của ByteDance.

Một ít công nhân viên kỳ cựu bị khai trừ đang gào thét không ngừng.

Có người cầu xin tha thứ, có người uy hiếp, tiếng ồn ào náo động ở khắp mọi nơi.

Cảnh tượng này khá là mới mẻ với đại đa số người.

Bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ, công ty lớn chính là một cái bát sắt.

Trừ phi bản thân mình muốn chuyển công tác, bằng không thì làm sao có thể bị sa thải đơn giản như vậy được.

Nhưng tất cả những người này đều bị bảo vệ kéo ra ngoài, cuối cùng vẫn là bị lôi đi.

Tất cả mọi người trong đại sảnh nhìn thấy một màn này, nhất thời bắt đầu nghị luận âm ỉ.

“Những người kia đã bị khai trừ hết rồi à?”

“Đúng thế, nghe nói là bởi vì Boss cũ của chúng ta đã đắc tội với cổ đông.”

“Tôi thấy biển hiệu ở trước công ty cũng bị thay rồi kia.”

“Đúng vậy, đổi thành Chu Tinh – ByteDance rồi!”

“Cậu cả tôi nói là, công ty của chúng ta bây giờ đã bị Chu Tinh khống chế hoàn toàn cổ phần rồi.”

“Vậy lúc trước trên internet nói Chu Tinh muốn kéo SoftBank vào sân là thật hay giả vậy?”

“Điên rồi à? Chu Tinh đang khống chế rất tốt, tự nhiên lại tặng một nửa cho SoftBank, vậy chẳng phải ngu rồi sao?”

“Như vậy thì chúng tỏ tin tức đó giả à?”

“Đây là đấu tranh nội bộ của lãnh đạo, chúng ta không hiểu đâu, dù sao thì chắc chắn là cũng rất khúc chiết.”

“Anh thấy người vừa mới gào khóc xin ở lại kia không?”

“Ừm, có thấy, còn bị bảo vệ kéo xuống rồi kia.”

“Đó là một người anh em của tôi, tên này nói là tháng chín sẽ được thăng chức lên tầng quản lý.”

“Sau đó thì sao?”

“Tôi mời tên đó ba bữa ở Trạng Nguyên Lâu, kết quả con hàng này lại bị khai trừ rồi.”

“A, chắc là cổ tình lừa gạt thôi.”

“Không phải, nghe giọng điệu khi đó của tên này rất chắc chắn, như kiểu mười chắc chín rồi vậy.”

Nghe những tiếng nghị luận liên tiếp ở trong đại sảnh, Giang Chu nhanh chóng phát tay một cái, để đám người này mau đi làm việc đi.

Bây giờ, có rất nhiều nhân viên trong công ty bị khai trừ, nếu không ổn định nhân tâm thì chắc chắn sẽ lan tràn một thời gian.

Nhưng chỉ cần không phát sinh các mâu thuẫn quá lớn, thì sẽ không có phiền phức hay rắc rối gì.

Mà biện pháp để không có rắc rối, chính là không để nhân viên đi thảo luận quá nhiều.

~~~~~

sorry anh em, máy hỏng mấy hôm, hôm nay mới sửa xong!

Chương 897: Lãnh đạo Lâm Giang mời ăn cơm!

Một lúc sau, Giang Chu đi lên trên, rồi dẫn Hàn Nhu đi ăn cơm ở nhà ăn.

Nhà ăn của ByteDance nằm ở tầng ba của công ty.

Nhìn ra ngoài từ cánh cửa sổ không lồ sát đất kia, có thể nhìn thấy một mảnh xanh um tươi tốt ở phía xa xa.

Hai người gọi một phần cơm bình thường của nhân viên, sau đó tìm một nơi vắng vẻ rồi ngồi xuống.

“Anh, em cũng muốn ăn chân gà.”

Giang Chu gấp chân gà trong khay qua cho nàng: “Trong khoảng thời gian này, em cố gắng ở nhà với Tư Nhược nhiều một chút, miễn cho tâm trạng của Tư Nhược lại không ổn định.”

Hàn Nhu hơi ngẩng đầu: “Anh và mẹ đều ở đây rồi, một người bên trái một người bên phải, em muốn chen vào cũng không chen được.”

“Vậy từ ngày mai là em có thể chen vào rồi, bởi vì chiều hôm nay anh sẽ phải trở về thành phố Lâm Giang một chuyến.”

Hàn Nhu hơi tò mò: “Trở về Lâm Giang làm gì?”

Giang Chu hạ giọng: “Lãnh đạo thành phố gọi điện thoại cho cha nhiều lần rồi, nói là muốn mời anh một bữa cơm.”

Hàn Nhu tròn mắt lên: “Thật hay giả? Vì sao bọn họ lại mời anh ăn cơm?”

“Hiện giờ anh là đại gia trăm tỷ rồi, nói thế nào thì cũng phải cống hiến cho quê hương một chút, em thấy Lão Đông kia, vừa về thôn là cả làng đều ra nghênh đón.”

Hàn Nhu chợt bừng tỉnh: “Ồ, em hiểu rồi, kiếm đủ tiền rồi, tiếp theo là kiếm danh tiếng đúng không?”

Giang Chu đưa tay nhéo mặt của Hàn Nhu: “Tại sao lại gọi là kiếm danh tiếng chứ, phải nói là có tiền rồi liền bắt đầu chịu trách nhiệm với xã hội.”

Hàn Nhu nhăn mũi ngọc một cái, gấp một miếng cà rốt cho Giang Chu: “Món anh thích nhất này.”

“Mau gấp về, không cho phép kén ăn.”

“Ồ.”

“Em bây giờ là trưởng công chúa của Chu Tinh, phải làm việc thành thực một chút.”

Hàn Nhu hừ hừ hai tiếng, gấp miếng cà rốt lên nhét vào trong miệng.

“Còn cả ớt xanh nữa, ăn hết ớt xanh đi.”

Hàn Nhu hơi khó hiểu: “Nhưng mà trong khay của em không có ớt xanh mà?”

Giang Chu cúi đầu: “Ăn hết ớt xanh ở trong khay của anh đi.”

Hàn Nhu hừ một tiếng: “Rõ ràng là anh cũng kén ăn.”

“Cái đồ chơi này quá chán, anh là đại gia trăm tỷ rồi, tại sao phải ăn thứ mình không thích ăn?”

Hàn Nhu không đồng ý: “Em là em gái của đại gia trăm tỷ, em cũng muốn ăn thứ mình thích ăn.”

Giang Chu dùng ngón tay bóp mũi của nàng một cái: “Em cũng là người lớn rồi, tại sao cả ngày chỉ biết ăn ăn ăn?”

Hàn Nhu để đũa xuống: “Anh, anh quá chiều em rồi, bây giờ trừ ăn và ngủ ra thì em chẳng biết làm gì khác cả.”

“Vậy thì hẹn hò yêu đương đi, em cũng không nhỏ rồi, anh giới thiệu cho em vài người nhé, thế nào?”

“Em đã có người mình thích rồi.”

“Thật hay giả? Ai vậy?”

Gò má Hàn Nhu đỏ lên, né tránh ánh mắt của Giang Chu: “Em không nói cho anh.”

Giang Chu duỗi eo: “Lại còn giữ bí mật với anh à? Lẽ nào là người quen của anh?”

“Anh đừng hỏi, dù sao em cũng không nói, đánh chết cũng không nói.”

“Được rồi, ăn cơm đi, mẹ nói là không được nói chuyện khi ăn cơm.”

“Rõ ràng là anh nói nhiều nhất.”

Chẳng mấy chốc, một bữa cơm trưa đã kết thúc.

Hàn Nhu là một giám đốc vừa được bổ nhiệm của công ty, cho nên nàng vẫn còn có rất nhiều việc phải xử lý.

Có điều, nàng từng làm chủ tịch hội học sinh một thời gian, nên chắc là làm lãnh đạo cũng không có vấn đề gì.

Huống chi, có rất nhiều người trong công ty đều biết nàng là em gái của Giang Chu.

Cho nên cơ bản là không có ai dám chống đối lại nàng.

Điều này làm cho công việc của Hàn Nhu rất thuận lợi, nhưng cũng không có cảm giác thành tựu gì cả.

Cùng lúc đó, Giang Chu lái xe trở về khu biệt thự Hoa Nhuận Hào Đình, chuẩn bị hành lý một chút.

Sau đó, hắn lại bắt đầu ôm ấp tỉ tê với Phùng Tư Nhược một lúc, rồi mới gọi tài xế đưa mình ra sân bay.

Hơn năm giờ chiều, Giang Chu về đến thành phố Lâm Giang.

Sau khi trở về nhà, hắn phát hiện Giang Hoành Sơn vốn nên tan làm về nhà lại không có ở nhà.

Thật ra thì từ sau khi quý bà Viên Hữu Cầm đi đến Thượng Kinh, thì cuộc sống của Giang Hoành Sơn tiên sinh lập tức trở nên phong phú hơn nhiều.

Đi làm về thì bắt đầu đi uống rượu với đồng nghiệp hoặc bạn bè, hoặc là lôi kéo bạn bè đi câu cá.

Dựa theo Giang Hoành Sơn nói, mấy chục năm trôi qua rồi, rốt cuộc thì ông cũng có thể thích chơi cái gì liền chơi cái đó.

Lời này có vẻ rất kiêu ngạo, nhưng nó đúng là nỗi khổ không dám nói ra của những người đàn ông sợ vợ.

“Alo, cha, cha lại đi uống rượu rồi à?”

“Ai, nhân dịp mẹ con đi chăm sóc Tư Nhược, cha phải hưởng thụ cuộc sống một chút chứ.”

“Ồ, con vừa trở về Lâm Giang, khi nào cha về thế?”

“Mới uống được một tiếng, vội cái gì chứ.”

“Ồ, con biết rồi.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái, sau đó liền gửi tin nhắn cho quý bà Viên Hữu Cầm.

“Mẹ, cha con lại đi ra ngoài uống rượu nữa kìa.”

Chương 898: Mở cửa, con về đến ăn cơm!

Sau khi gửi tin nhắn xong, Giang Chu đi vào trong nhà bếp một chuyến.

Quả nhiên, quý bà Viên Hữu Cầm không có ở nhà, cha mình không thèm nấu cơm luôn!

Tủ lạnh trống rỗng, ngay cả một cái lá rau cũng không có.

Cái này không phải là muốn chết sao, mình còn chưa ăn cơm tối đây này.

Hắn vừa mới xuống máy bay, bây giờ bụng đang sôi ùng ục đây.

Không được, phải tìm một chỗ ăn cơm mới được.

Giang Chu nghĩ ngợi một chút, cuối cùng liền lấy điện thoại đi động ra để gọi cho Sở Ngũ Vi.

Cô bé này đã trở về thành phố Lâm Giang từ mấy hôm trước rồi.

Nàng nói cả kỳ nghỉ đều không về nhà, cho nên muốn về nhà với cha mẹ vào mấy ngày nghỉ cuối cùng này.

Chắc là bây giờ nàng đang ở nhà, nói không chừng còn chưa ăn cơm tối nữa.

Dù sao thì hai nhà cũng không xa nhau, lái xe đi năm phút là đến rồi, nói không chừng còn có thể ăn chực một bữa.

Tút tut tut.

Đúng lúc này, điện thoại đã được kết nối.

“Alo, Giang Chu, có chuyện gì thế?”

Trong ống nghe, giọng nói của Sở Ngữ Vi vừa hoạt bát lại vừa mềm mại.

Giang Chu ho khan một tiếng, đóng cánh cửa tủ lạnh vào.

“Anh trở về Lâm Giang rồi, em có ở nhà không?”

“Có, em đang xem ti vi đây, ở nhà chán quá, biết thế đã không về rồi.”

“Ồ, vậy cha mẹ em đâu?”

“Mẹ em đang làm cơm ở trong bếp, hôm nay có khách đến chơi.”

Giang Chu lập tức tròn mắt lên: “Đang làm cơm à? Mau mở cửa nhà cho anh, anh chạy qua ngay đây.”

Giọng nói của Sở Ngữ Vi có hơi kinh ngạc: “A, anh trở về Lâm Giang rồi hả?”

“Vừa về xong, còn chưa ăn cơm nữa, từ khi mẹ anh đi Thượng Kinh thì có lẽ cha anh chưa từng bật bếp.”

“Giang Chu thôi, em còn tưởng rằng anh nhớ em, kết quả lại là vì đi ăn chực.”

Giang Chu vừa thay giày vừa nói: “Anh đi ăn cơm ở nhà cha mẹ vợ mà có thể gọi là ăn chực à?!”

Sở Ngữ Vi nghe thấy thế thì cảm thấy hơi vui vẻ: “Vậy anh qua đi, em cũng thấy hơi nhớ anh.”

“Ok, à đúng rồi, em vừa nói là hôm nay nhà em có khách à?”

“Ừm, là mấy người bạn của cha em, nói chuyện hai tiếng rồi mà còn chưa nói xong.”

“Được rồi, anh qua nhà em luôn đây.”

“Mau qua đây đi.”

Giang Chu cúp điện thoại, đi thẳng đến khu chung cư Giang Đông.

Hắn vừa đi đến cửa nhà của Sở Ngữ Vi, mùi thơm của món sườn sào chua ngọt đã bay ra ngoài.

Xem ra bữa cơm hôm nay của Sở gia rất phong phú đây.

“Mới 10 phút mà, sao anh đi nhanh thế?”

“Vừa xuống máy bay, trong nhà không có nổi một cọng rau, anh đói qua rồi, cho nên chạy vội qua bên này luôn.”

Sở Ngữ Vi kéo Giang Chu vào trong nhà, rồi lấy dép lê trong tủ ra cho Giang Chu.

Sau đó, nàng ngồi xổm xuống đất, thay dép giúp Giang Chu, trên mặt còn lộ nụ cười ngọt ngào.

Giang Chu thấy thế, nhin không được mà ôm nàng vào trong ngực, rồi mở vài cái.

“Này, đang có người trong nhà đấy...” Gò má của Sở Ngữ Vi đã nổi lên một vết mây đỏ: “Cẩn thận không cha em mà nhìn thấy thì sẽ vạ đầu anh xuống đấy.”

Giang Chu nhe răng cười: “Không có chuyện gì, đầu anh bằng sắt.”

“Phi!”

Giang Chu thả tay ra khỏi eo của Sở Ngữ Vi: “Dì Trần, dì làm món gì ngon thế, cửa chưa mở mà cháu đã ngửi thấy mùi thơm rồi.”

Trần Uyên Oánh ngó đầu ra từ phòng bếp, ánh mắt có hơi kinh ngạc: “Giang Chu, cháu mới trở về từ Thượng Kinh à?”

“Cháu mới xong việc ở bên kia, không phải sắp đến trung thu rồi sao, nên cháu cố tình trở về thăm dì và chú Sở.”

“Tết trung thu? Không phải còn mấy tháng nữa mới trung thu sao?”

Sở Ngữ Vi lập tức giơ tay lên: “Mẹ, chú Giang không nấu cơm ở nhà, cho nên Giang Chu đến ăn cơm.”

Trần Uyên Oánh liền bật cười một tiếng: “Tên nhóc này thật là, không có câu nào là thật cả.”

“Lâu lắm rồi không được ăn cơm của dì Trần làm, chỉ gửi thôi mà đã thấy thèm rồi.”

“Được rồi được rồi, không cần nịnh nọt, da mặt của tên nhóc nhà cháu dày thật.”

Giang Chu nghe thấy thế liền không vui: “Đây là cháu con thu liễm rồi đấy, bằng không thì cháu trực tiếp gọi mẹ rồi.”

Trần Uyên Oánh cười hai tiếng: “Cái này thì đúng, nếu mà người khác dám nói như thế, thì dì đã đuổi ra ngoài từ lâu rồi.”

“Vốn nên gọi là mẹ rồi, đợt tết cũng gọi rồi mà.”

Trần Uyên Oánh quay về nhà bếp, lại thở dài một hơi.

Bà biết có đánh chết thì con gái mình cũng không thể rời xa Giang Chu, cho nên dù có nhận được con rể này hay không thì cũng phải chịu.

Có điều, loại chuyện như gọi mẹ này thì để sau này đi, nhất thời nửa khắc thì bà vẫn không tiếp nhận được.

Có điều, công nhận là da mặt của Giang Chu quá dày.

Bảo sao con gái của mình cũng không chống đỡ được.

Cùng lúc đó, Giang Chu nhìn về phía Sở Ngữ Vi: “Cha của anh đâu?”

Sở Ngữ Vi sửng sốt một chút, sau đó mới phản ứng được: “Là cha của em, cha của em!”

“Ồ, vậy cha của anh đâu?”

“Ồ... ở trong phòng làm việc, đang nói chuyện với bạn ở trong đó.”

“Còn chưa nói xong cơ à?”

“Đã nói chuyện lâu lắm rồi.”

“Sức khỏe của cha anh thế nào?”

“Là cha của em!”

Chương 899: Mở cửa, con rỏ đến ăn chực! (2)

Sở Ngữ Vi quyết cái miệng nhỏ nhắn, biểu cảm có hơi bất mãn.

Tuy rằng Giang Chu gọi cha mẹ mình là cha mẹ cũng khiến cho nàng rất vui vẻ, nhưng đây là đang ở nhà mình, cách gọi này làm cho nàng có chút xấu hổ.

“Ồ, vậy được rồi, anh sẽ không quấy rầy.”

“Ai, anh đi đâu vậy?”

Sở Ngữ Vi nhìn Giang Chu đi thẳng đến phòng của mình thì lập tức chạy theo.

Sau khi vào phòng, Giang Chu đi thẳng đến tủ quần áo của Sở hoa khôi, sau đó liền mở ra xem một lượt.

“Anh đến ăn chực cơ mà, không cần xem linh tinh.”

“Còn chưa làm xong cơm mà, lẽ nào để cho anh ngồi chờ trong phòng khách à?”

Sở Ngữ Vi hơi phồng má lên: “Vì sao không thể ngồi chờ trong phòng khách?”

Giang Chu đóng cửa tủ quần áo của nàng lại: “Chỉ có khách mới có thể ngồi chờ trong phòng khách, chủ nhân đều là muốn làm gì thì làm, anh hỏi em, anh là khách à?”

“Không đúng không đúng, anh là người yêu của em.”

“Vậy đi đúng rồi, mau tránh ra đi.”

Sở Ngữ Vi nhìn theo bóng lưng của Giang Chu: “Anh lại muốn làm gì?”

Giang Chu ngồi xổm trước sọt quần áo bẩn: “Anh muốn biểu hiện một chút, giặt quần áo cho em.”

“A!” Sở Ngữ Vi lập tức nhào qua: “Giang Chu thôi, em cần chết anh!”

Giang Chu trở tay ôm nàng ném lên giường: “Được rồi, đùa em thôi, anh có chăm chỉ như vậy sao?”

“Hừ, em chỉ biết trêu chọc em thôi.”

“Đùa em mà em cũng không muốn, vậy anh về nhà là được.”

“Anh dám!”

Sở Ngữ Vi hừ nhẹ một tiếng, đưa tay với cái gối ở bên cạnh, sau đó bắt đầu nện lên người của Giang Chu.

Chỉ là nàng nện khá nhẹ, căn bản là giống như đang làm nũng vậy.

Dưới bóng đêm, tiếng ve kêu inh ỏi ở bên ngoài cửa sổ.

Giang Chu nằm ở trên giường của Sở hoa khôi, tỉ tê an ủi Sở Ngữ Vi một lúc lâu.

Nhưng một giây tiếp theo, Sở hoa khôi chợt phát hiện cúc áo của mình bị cởi ra, thế là nàng đưa tay đẩy Giang Chu ra, biểu cảm có hơi oán trách.

Lúc này, hai người đối diện nhau, cả hai đều thở dốc.

“Làm sao vậy?” Mặt Giang Chu đầy vô tội mà chớp mắt vài cái: “Có phải là tay của anh lại làm sai chuyện gì không? Anh xin lỗi thay cho nó.”

Sở Ngữ Vi cao ngạo mà hất cằm lên, gò má hơi đỏ: “Vậy anh đánh nó đi.”

“Tuy là nó phạm phải một vài sai lầm nhỏ, thế nhưng nó đã từng ôm em, nên tha thứ cho nó một lần đi.”

“Giang Chu thôi, rõ ràng là anh cố ý mà!”

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên nhào người qua, sau đó dùng thân thể mềm mại thơm tho của mình để đè Giang Chu xuống.

Kết quả lại bị đối phương trở tay đè xuống dưới.

Lúc này, trong căn phòng ngủ của thiếu nữ đã có những tiếng cười như chuông bạc vang lên.

Hai người lăn lộn thành một đoàn, suýt nữa thì ngã xuống từ mép giường.

Chỉ là Giang Chu không chế sức mạnh rất vừa đủ.

Một tay vào qua thắt lưng của Sở hoa khôi, một tay nắm lấy rìa ở đầu giường.

Hai người hữu kinh vô hiểm mà lăn trở về, tránh khỏi tiếp xúc thân mật với sàn nhà.

Nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên có một tràng tiếng gõ cửa ở bên ngoài truyền vào trong.

Giọng nói của Trần Uyên Oánh cũng vang lên theo: “Cơm xong rồi, mau ra ăn cơm đi.”

Hai người đang đùa giỡn trong phòng nhất thời dừng lại, sau đó liếc mắt nhìn nhau một cái.

Sở hoa khôi khẽ cắn môi, gò má đã là một mảnh đỏ ửng.

“Mẹ em nghe thấy rồi, đều tại anh...”

“Trước kia là cha em, bây giờ là mẹ em, hai người này thực sự là nhọc lòng vì ngăn cản chúng ta mà.”

Sở Ngữ Vi xấu hổ, đẩy Giang Chu một cái: “Nào có chứ, nói không chừng là ăn cơm thật nha.”

Giang Chu ngồi dậy từ trên giường của Sở hoa khôi: “Đi ra ngoài thôi, nếu như là ăn cơm thật thì anh sẽ ăn shit.”

“Sao anh lại bản và tởm thế, thứ gì cũng có thể ăn à?”

“Đây là ví dụ, đại biểu cho sự không tin tưởng của anh với cha mẹ em.”

Sở Ngữ Vi hừ hừ hai tiếng, ngồi dậy nói: “Mau đi ra ngoài, bằng không thì cha mẹ em sẽ lái nhái lắm lắm...”

Giang Chu đứng lên sửa sang quần áo một chút: “Bọn họ thường lái nhái cái gì vậy?”

“Nói là không thể để anh làm chuyện xấu trước khi tốt nghiệp đại học.”

“Nhưng mà đã làm chuyện xấu rồi nha.”

Sở Ngữ Vi nhăn mũi ngọc lại: “Còn không phải vì do em nhẹ dạ, hừ!”

Khóe miệng Giang Chu cong lên: “Rõ ràng là do em không chống cự nổi cám dỗ và vẻ đẹp trai ngời ngời này của anh, đâu liên quan gì đến nhẹ dạ?”

“Phi, không thềm để ý đến anh nữa.”

Sở Ngữ Vi khẽ gắt một tiếng, sau đó đỏ mặt đi ra khỏi phòng ngủ.

Giang Chu thấy thế cũng đi theo ra ngoài phòng khách.

Có điều, để cho hai người bọn họ bất ngờ chính là, thế mà trên bàn cơm đã có một đồng món ăn rực rỡ muôn màu thật.

Sở Ngữ Vi nhìn về phía Giang Chu, lòng thầm nói đàn ông thế thì sẽ thực hiện chứ?

Có điều, Giang Chu đã né tránh ánh mắt của Sở Ngữ Vi.

Ai thế?

Rõ ràng là mình không thế mà!

Miệng của mình cũng có tư tưởng và suy nghĩ riêng của nó.

Loại hành vi này không thể đại biểu cho nhân cách chính thể được.

Ăn shit?

Phải hỏi dạ dày có đồng ý hay không đã, đúng không?

Chương 900: Mở cửa, con rể đến ăn chực! (3)

Đúng lúc này, phòng làm việc ở cuối hành lang bỗng nhiên mở ra, có hai nam một nữ đi từ trong ra.

Một nam trong số đó khá trẻ tuổi, hình như chỉ lớn hơn Giang Chu một chút thôi, một nam một nữ còn lại đều là trung niên, tuổi tác không khác Sở Hùng là bao.

Trong đó, người đàn ông trung niên có mái tóc thưa thớt kia vẫn đang nói gì đó với Sở Hùng.

“Lão Sở, khoảng thời gian này, anh nhất định phải quản lý tốt trị an của thành phố Lâm Giang.”

“Ngàn vạn lần không thể xuất hiện loại chuyện đánh nhau ở trên đường như mấy hôm trước.”

“Thị trường phải rất vất vả mới có thể mời được vị doanh nhân kia về thành phố để khảo sát và đầu tư, mà trị an là về ngoài của Lâm Giang.”

“Bằng không thì đến khi đó tôi và anh sẽ xui xẻo.”

Sở Hùng gật đầu: “Chủ nhiệm Hồ, mấy thứ anh nói tôi đều hiểu, nhưng mà vị doanh nhân kia là ai vậy?”

Chủ nhiệm Hồ sờ sờ đầu của mình: “Nghe nói là người của thành phố Lâm Giang chúng ta, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, bây giờ là một nhân sĩ thành công rất nổi tiếng.”

“Bảo sao lại bằng lòng đầu tư cho một thành phố nhỏ như Lâm Giang chúng ta.”

“Ai, không thể nói như vậy được, GDP của thành phố chúng ta bây giờ cũng là số một số hai, không thể nói là nhỏ được.”

“Vậy được rồi, tôi sẽ phân phó nhiệm vụ cho bên dưới, bảo mọi người chấp hành điều lệ quản lý trị an.”

“Tốt, chuyện này phải nhờ vào anh rồi.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về về phía phòng khách.

Lúc này, Giang Chu đang ăn vụng một miếng sườn xào chua ngọt, Sở Ngữ Vi thì ngồi ở bên cạnh mà nhìn Giang Chu...

Hai người ngồi rất gần, vai kề vai, chân dính chân.

Sở Hùng nhìn thấy một màn này thì hơi sững sờ, hiển nhiên là không ngờ được là sẽ nhìn thấy cảnh này.

“A, cái tên nhóc thối này, tại sao đêm hôm khuya khoắt mà vẫn đến?”

Giang Chu tăng hắng một tiếng, quay đầu nói: “Chú Sở, cháu nhớ chú, cho nên cháu cố tình ngồi máy bay trở về thăm chú.”

Sở Ngữ Vi nghe thấy thế thì chọc thủng lời nói dối của Giang Chu lần nữa: “Cha, chú Giang không nấu cơm ở nhà, cho nên Giang Chu cố tình chạy đến ăn chực.”

Sở Hùng gật đầu: “Ngay cả chai rượu cũng không mang, đúng là đi ăn chực thật.”

“Chú Sở, ngày lễ ngày tết nào cháu cũng gửi rượu qua chuyển phát nhanh về cho chú, chú nói xem, chú đã uống bao nhiêu rượu của cháu rồi.”

Sở Hùng thấy đáng vẻ vô lại của Giang Chu thì lại muốn mắng người.

Ông đây đã giao con gái cho cậu rồi, cậu mang chai rượu là điều nên làm. Vậy mà còn nói mãi.

Mẫu chốt là, ăn chực thì ăn chực thôi, nhưng người còn chưa đủ mà đã bắt đầu ăn rồi.

Tên con rể chó má này, thật cmn không phải thứ tốt mà.

Có điều, hiện giờ đang có người ngoài ở đây, nên ông cũng không thể nói ra miệng được.

“Lão Sở, đây là ai vậy? Là họ hàng thân thích nhà anh à?”

Sở Hùng quay đầu qua: “Đây là con trai của chiến hữu ngày xưa, cũng là bọn họ cấp ba của con gái tôi.”

Chủ nhiệm Hồ gật đầu, nhìn về phía Giang Chu: “Học cùng Ngữ Vi thì chắc là đang học đại học nhỉ? Anh bạn trẻ, cậu học ở đâu vậy?”

“Đại học Thượng Kinh, chuẩn bị học năm thứ tư.”

“Cũng là đại học hàng đầu à, quả nhiên là tuần tú lịch sự.”

Sở Hùng nhìn về phía Giang Chu: “Đây là chủ nhiệm Hồ của văn phòng thành phố.”

Giang Chu vội vàng đưa tay ra: “Chủ nhiệm Hồ, ngưỡng mộ đã lâu.”

“A, ăn cơm ở nhà không cần như vậy, gọi chú Hồ là được rồi.”

“Đừng đừng đừng, vẫn gọi là chủ nhiệm Hồ đi, gọi chú gì đó thì quá thân thiết, không hợp với tư thế oai hùng của ngài.”

Chủ nhiệm Hồ nhin không được mà cười một tiếng, lòng thầm nói người này không lớn mà ăn nói lại ra dáng.

Nhưng mà ông cũng đã nhìn thấy loại khách sáo này nhiều rồi, cũng không phải quá thích. Cho nên ông chỉ bắt tay một cái, rồi giới thiệu người ở bên cạnh.

“Đây là con trai của tôi, Hồ Cường, mới du học trở về, hiện đang làm quản lý sản phẩm của công ty Văn Đạt.”

Giang Chu gật đầu: “Hồ Cường, tên rất hay!”

Hồ Cường mỉm cười, nhìn về phía Sở Ngũ Vi: “Em Ngũ Vi, đã lâu không gặp!”

Sở Ngũ Vi để đũa xuống, hơi ngẩng đầu lên: “A? Chúng... Chúng ta đã gặp mặt sao?”

Nàng nhìn về phía Hồ Cường, trong mắt viết đầy mờ mịt.

Giống như là đang nhìn một người hoàn toàn xa lạ vậy.

Nhưng mà người xa lạ này lại biểu hiện rất quen thuộc với nàng.

Điều này làm cho nàng cảm thấy hơi khó hiểu.

Hơn nữa, nàng cảm thấy rất bài xích với một câu ‘em Ngũ Vi’ kia.

Thật ra thì Sở Ngũ Vi đã gặp mặt Hồ Cường khi nàng mới lên cấp ba.

Khi đó Sở Hùng vừa mới lên làm cục trưởng, nên cần phải xã giao rất nhiều.

Lại thường xuyên có khách khứa đến nhà, vừa ngồi đã là nửa ngày.

Có một vài vị khách sẽ dẫn người nhà qua chơi, để bày tỏ thân thiết gì gì đó.

Nhưng đã bốn năm năm trôi qua rồi, nàng đã không còn nhớ mấy người này rồi.

Bằng thì thì tại sao lại gọi nàng là hoa khôi cao ngạo và lạnh lùng chứ?

Nhất là khi còn học cấp ba, Sở Ngũ Vi cao ngạo như một con thiên nga.

Chương 901: Giai cấp công nhân viên chức có thể mua nhà 30 triệu?

Nàng cơ bản là sẽ quên sạch tất cả những chuyện hoặc người mà mình không có hứng thú.

Nhưng nếu như người ta đã chào hỏi nàng, thì nàng vẫn cực kỳ lễ phép mà nói một câu xin chào, nhưng vẻ mặt lại hơi xa lánh và thản nhiên.

Loại thái độ này, hoàn toàn là một trời một vực với khi nàng hờn dỗi lúc đối mặt với Giang Chu.

Hồ Cường hơi nhú mày khi nhìn thấy một màn này, trong lòng lại cảm thấy hơi không thoải mái.

Hồ Cường nhìn thấy Sở Ngữ Vi lần đầu tiên vào bốn năm trước, khi đó anh ta đã bị hấp dẫn bởi tướng mạo của đối phương.

Chỉ là vì sau này đi du học nước ngoài, nên anh ta mới từ từ quên mất loại cảm giác này.

Nhưng lần gặp mặt này, loại cảm giác rung động kia đã hồi phục trở lại.

Cho nên, hai mắt Hồ Cường tràn đầy nóng bỏng, dường như là có rất nhiều thứ muốn nói với Sở Ngữ Vi vậy.

Nhưng không ngờ đối phương lại tỏ vẻ không biết mình, giọng điệu lại còn lạnh nhạt như vậy nữa.

“A, em còn một người anh à? Sao anh lại không biết nhỉ?”

“Em có nhận ra đâu, chắc là nói lung tung thôi.”

Sở Ngữ Vi nghe thấy vị chua ở trong lòng nói của Giang Chu, vội vàng mở miệng phủ nhận.

Có điều, nàng lại thấy hơi vui vẻ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên mà Giang Chu biểu hiện ra tâm lý muốn chiếm nàng làm của riêng.

Thế là nàng lặng lẽ đưa tay ra, nhét móng vuốt của mình vào trong tay của Giang Chu.

Tiếp đó, nàng lại cười híp mắt, đôi mắt xinh đẹp đã hoàn toàn biến thành hình trăng khuyết.

Giang Chu đưa tay ngắt hai cái ở trên đầu ngón tay mềm mại của nàng.

“Tiểu cặn bã nữ, em nói xem, từ bé đến giờ em đã gieo họa cho bao nhiêu tên con trai rồi?”

“Nhưng mà cuối cùng em vẫn bị anh gieo họa nha.”

Ánh mắt Giang Chu hơi sáng lên: “Ừm? Lời này nghe rất thoải mái, nói thêm vài câu xem.”

Sở Ngữ Vi yêu kiều rên lên một tiếng: “Không nói, mẹ đã nói là không nói chuyện khi ăn cơm.”

“...”

Hồ Cường nhìn hai người châu đầu ghé tai, xì xào bàn tán, sắc mặt anh ta có chút không tốt lắm.

Lần này, anh ta cố tình đi theo cha mẹ đến đây là vì muốn gặp mặt Sở Ngữ Vi.

Gia thế và bối cảnh của hai gia đình không khác nhau là bao, cha mẹ hai bên đều quen biết nhau.

Hồ Cường cho rằng, nếu như mình có ý tưởng, thì nói không chừng sẽ có thể có một khoảng thời gian tuyệt vời với Sở Ngữ Vi.

Nhưng ai ngờ lại có một vị ‘bạn học’ xuất hiện, mà người này còn rất ngứa mắt.

“Em Ngữ Vi, em có định trở về thành phố Lâm Giang khi tốt nghiệp xong không?”

“Không, em muốn ở lại Thượng Kinh.”

Hồ Cường hơi ngần ra: “Giá nhà ở Thượng Kinh đang tăng chóng mặt trong mắt năm nay, nếu như em muốn ở lại đó thì phải tính toán cho kỹ.”

Sở Ngữ Vi gấp một miếng đậu phộng: “Không có gì, bọn em đã có nhà rồi.”

“Ồ, là như vậy à, có đất không?”

“Không rõ lắm, nhưng chắc hẳn là rất đắt.”

Hồ Cường gật đầu, trong lúc nhất thời lại không biết nên nói cái gì.

Anh ta vốn định giả vờ trưởng thành để trang bức một phen, kết quả lại biến thành điều thừa thãi.

Ai biết Sở gia lại mua nhà cho con gái từ sớm như vậy chứ.

Nếu biết thì anh ta đã không nói chuyện này rồi.

Cùng lúc đó, Sở Hùng và Trần Uyển Oánh đều liếc mắt nhìn nhau.

Bọn họ vẫn không có ý định mua nhà ở Thượng Kinh.

Chuyện này thì không phải là do bọn họ không mua nổi, mà chủ yếu là vì còn một thời gian nữa con gái mới tốt nghiệp.

Đến khi đó còn chưa biết sẽ làm việc ở nơi nào, mua nhà quá sớm thì sẽ trở thành một loại ràng buộc.

Nhưng con gái lại nói là đã có nhà rồi.

Vậy thì không cần hỏi, chắc chắn là tên nhóc Giang Chu mua rồi.

Sở Hùng nhìn về phía Giang Chu, lại phát hiện tên nhóc này đã tàn sát hết một nửa đĩa sườn xào chua ngọt ở trước mặt.

Cùng lúc đó, chủ nhiệm Hồ nhìn về phía Sở Hùng với ánh mắt như đang suy tư gì đó.

“Mua nhà cho bọn nhỏ sớm như vậy, có phải là đã hạn chế lựa chọn của bọn nhỏ rồi không?”

Sở Hùng tăng hắng một cái: “Bọn nhỏ có lựa chọn của mình, chúng ta vẫn nên tôn trọng thì hơn.”

Trần Uyển Oánh cũng gật đầu theo: “Có lẽ ánh mắt của chúng ta bây giờ còn không bằng đám thanh niên đâu.”

“Ồ, căn nhà ở Thượng Kinh đó bao nhiêu tiền vậy?”

“Chuyện này...”

Giang Chu phun một miếng xương sườn ra: “Ba năm trước mua, mất 30 triệu, hiện giờ đã tăng lên 30 triệu.”

Chủ nhiệm Hồ lại hơi sững sờ khi nghe nói như vậy.

Tại sao Sở gia mua nhà, mà một người bạn học lại biết rõ ràng như vậy?

Nhưng mà điều này cũng không phải là điểm quan trọng nhất.

Điểm quan trọng nhất chính là 30 triệu, số tiền này làm cho chủ nhiệm Hồ thấy hơi sợ.

Một vị cán bộ, coi như để dành cả đời thì có thể để dành được bao nhiêu tiền? Trừ phi...

“Khụ khụ, Lão Sở, làm người cũng không cần quá kiêu căng và phô trương.”

Sở Hùng cười khỏ một tiếng: “Chủ nhiệm Hồ, anh đừng nói như vậy, căn nhà như vậy không phải là thứ tôi có thể mua được.”

Chương 902: Giai cấp công nhân viên chức có thể mua nhà 30 triệu? (2)

Trần Uyên Oánh cũng nhìn không được mà liếc mắt nhìn Giang Chu một cái: “Tốn nhiều như vậy cơ à?”

“Vâng, cái khu đó tương đối đắt, hơn nữa còn là biệt thự riêng biệt, ba chục triệu đã là quá rẻ rồi.”

Chủ nhiệm Hồ nghe thấy câu này thì bưng tỉnh.

Hóa ra đây không phải là nhà của Sở gia mua, mà là bạn học của con gái Sở gia mua.

“Anh bạn trẻ, gia đình cậu làm gì?”

Giang Chu lau miệng một chút: “Cha mẹ đều là giai cấp công nhân viên chức.”

Sở Hùng cầm chén rượu lên: “Cha tên nhóc này là Giang Hoành Sơn, cùng một đơn vị với anh, chắc anh cũng biết.”

“Giang Hoành Sơn...”

Chủ nhiệm Hồ cảm thấy cái tên này hơi quen thuộc, dường như đã nghe qua trong thời gian gần đây, nhưng nhất thời lại không thể nhớ nổi là nghe qua ở đâu.

Đúng lúc này, Hồ Cường bỗng nhiên nhìn về phía Giang Chu.

“Giai cấp công nhân viên chức mà có thể mua một căn nhà 30 triệu sao? Chuyện này có chút không thực tế rồi nhỉ?”

Giang Chu mỉm cười: “Không phải cha mẹ tôi mua, là tôi mua.”

Hồ Cường hơi sững sờ, sau đó lại cười ha ha một tiếng: “Quá hài hước rồi, cậu chỉ là một sinh viên thôi đúng không?”

“Sinh viên mua nhà cũng không phạm pháp mà.”

“Em Ngũ Vi, em đã đến căn nhà đó chưa? Chắc là nói đùa thôi nhỉ!”

Hồ Cường vừa nói chuyện vừa quay đầu nhìn về phía Sở Ngũ Vi.

Anh ta cảm thấy Giang Chu đang trang bức vớ vẩn mà thôi.

Cho nên định nói bóng nói gió để nhắc nhở cô bé xinh đẹp này một chút.

“Đến rồi, còn ở đó một thời gian nữa.”

“Có phải là nhà thuê hay không?”

Sở Ngũ Vi hơi cau mày lại: “Rõ ràng là Giang Chu mua lại, tại sao lại là thuê được?”

Hồ Cường nhin không được mà lắc đầu, anh ta cho rằng Sở Ngũ Vi không có khái niệm gì với tiền: “Em Ngũ Vi này, lương của anh bây giờ là 18 ngàn một tháng, trừ bỏ chi phí ăn uống và sinh hoạt ra, thì phải để dành 3000 tháng mới được 30 triệu, cũng chính là ba mươi năm.”

“Hả? Anh mua nhà thôi mà cũng vất vả như vậy à?”

“???”

Hồ Cường nghe thấy thế thì cảm thấy rất bối rối.

Bản thân mình chỉ làm một cái ví dụ đơn giản.

Để cho Sở Ngũ Vi biết giai cấp công nhân muốn mua nhà là khó khăn như thế nào.

Huống chi còn là một căn biệt thự hơn 30 triệu.

Tại sao vào trong tai của đối phương, lại biến thành mình rất vất vả trong chuyện mua nhà rồi?

Tại sao Sở Ngữ Vi không suy nghĩ rằng, một người có thu nhập cao như mình còn phải mất ba mươi năm mới mua được nhà.

Vậy Giang Chu này là một sinh viên, gia đình thì là công nhân viên chức, thì lấy tiền ở đâu ra mà mua nhà.

Nên chắc chắn đó là đi thuê, là đi thuê!

Cùng lúc đó, người phụ nữ trung niên ngồi ở một bên kho khan một tiếng, bà ta tên là Tiền Mỹ, là phu nhân của chủ nhiệm Hồ, cũng là mẹ của Hồ Cường.

Từ khi con trai bắt đầu nói chuyện, thì bà đã đã nhạy cảm mà phát hiện ra một tia không đúng.

Hình như con trai mình hôm nay rất muốn biểu hiện bản thân.

Nhưng lại luôn vô tình hoặc cố ý mà nói ra vài câu mang theo cảm giác về sự ưu việt.

Trong các hàng chữ luôn muốn biểu hiện ra sự ưu tú của bản thân mình.

Tiền Mỹ liếc mắt nhìn Sở Ngữ Vi, lòng thầm nói đại khái là vì cô bé này rồi.

Đứa con gái này của Sở gia thật sự là xinh đẹp đến không còn gì để nói.

Hơn nữa, cha còn là cục trưởng, gia thế bối cảnh đều rất tốt.

Nếu như con trai mình thật sự có hứng thú với con gái nhà người ta, thì đây cũng không phải là chuyện xấu.

Đến khi đó, hai nhà kết thành thông gia, vậy coi như là cường cường liên hiệp.

Nhưng mà người thanh niên họ Giang này quả thật là hơi không có ánh mắt.

Gia thế bối cảnh đều không tốt, lại y vào thân phận bạn học để đến ăn chực.

Đây rõ ràng là một bữa tiệc của gia đình cục trưởng và chủ nhiệm văn phòng của thành phố Lâm Giang.

Kết quả lại bị một tên nhóc con ở đâu ra chặn ngang một cước, làm cho con trai mình bị xấu hổ như vậy.

“Thật ra thì Hồ Cường nhà chúng tôi muốn nói là, biệt thự 30 triệu là rất không rẻ.”

“Nếu như là nhà chúng tôi, thì tiết kiệm vào năm là có thể mua được.”

“Nhưng dù cho có mua được thì cũng thương cân động cốt.”

“Ngũ Vi à, vị bạn học này của cháu lấy tiền ở đâu ra mà có thể mua nhà đắt như vậy chứ.”

Hồ Cường nghe thấy mẹ mình mở miệng, hai mắt anh ta lập tức sáng lên.

Quả nhiên vẫn là người đời trước có kinh nghiệm, chỉ hai ba câu là có thể chỉ thẳng vào vấn đề rồi.

Đúng vậy, nói mình gặp khó khăn trong chuyện mua nhà, vậy tên này lấy tiền từ đâu ra?

“Giang Chu là vừa học vừa kinh doanh.” Sở Ngũ Vi thả đũa xuống, lễ phép mà mở miệng: “Giang Chu còn là ngôi sao mới trong giới khởi nghiệp của đại học Thượng Kinh, cha mẹ cháu cũng biết.”

Sở Hùng đặt chén rượu xuống, gật đầu nói: “Tên nhóc này, ban đầu thì làm đưa thức ăn, hiện giờ thì không biết là đang làm gì nữa.”

“Giao đồ ăn, chính là chân chạy đúng không?”

Giang Chu gật đầu: “Nói là chân chạy cũng không sai, đều như nhau cả.”

Hồ Cường cảm thấy mình đã hiểu rồi: “Cậu làm thêm ở Món Ngon đúng không?”

“Đó là chuyện rất lâu rồi, sau này tôi không làm nữa, tiền cmn ít mà việc lại nhiều, lãng phí thanh xuân mà.”

“Giao đồ ăn mà có thể kiếm nhiều tiền như vậy sao, còn có thể mua nhà?”

Chương 903: Giai cấp công nhân viên chức có thể mua nhà 30 triệu? (3)

Giang Chu cười híp mắt: “Kiếm tiền vất vả thôi, không đáng nhắc đến.”

Hồ Cường nhin cười, nhìn về phía cha mẹ: “Xem ra nhân viên công chức còn không bằng giao đồ ăn nữa, thế mà còn có thể mua nhà 30 triệu.”

“Con trai, con đừng chê cười người ta, thanh niên thỉnh thoảng mạnh miệng một chút cũng không sao.”

“...”

Sở Hùng và Trần Uyển Oánh nghe thấy câu này, sắc mặt cả hai đều không tốt lắm.

Mặc dù bọn họ không biết Giang Chu bây giờ có tất cả bao nhiêu tiền.

Nhưng nói giao đồ ăn thì cũng chỉ là khiếm tốn mà thôi.

Trong lòng bọn họ, Giang Chu chính là con rể nhà mình.

Nhà nào giới thiệu con cái mà chẳng khiếm tốn vài câu chứ.

Nhưng ai ngờ đối phương lại không hiểu chuyện như vậy.

Sở Hùng còn định mở miệng giải thích, không ngờ giọng nói thản nhiên của Giang Chu đã vang lên.

“Thời điểm bận rộn rất, các shipper của Món Ngon có thể nhận 80 đơn một ngày.”

“Tôi nhớ là thời gian đó, phí giao hàng là 7 đến 8 đồng.”

“Cố gắng một chút thì một ngày có thể kiếm được hơn 500 đồng rồi.”

“Một tháng cũng có thể kiếm hơn chục ngàn, nhưng mà thật sự đều là tiền vất vả thôi, không thể so sánh với những người làm trong văn phòng được.”

“Nhưng tốt xấu gì thì Thượng Kinh cũng là thành thị cấp một, rất nhiều người đều lựa chọn đặt hàng online, cho nên sẽ không xuất hiện tình huống không có đơn.”

Hồ Cường há hốc mồm, anh ta thật sự không ngờ là shipper lại có thể kiếm được hơn chục ngàn một tháng.

Anh ta làm nhân viên văn phòng cũng chỉ kiếm được hơn chục ngàn một tháng, so sánh ra thì ưu thế của anh ta cũng không hơn người ta là bao.

Có điều, mặc dù là vậy thì cũng không thể mua nổi nhà hay biệt thự chứ?

Đúng lúc này, chủ nhiệm Hồ vẫn không mở miệng, bỗng nhiên lại cười hai tiếng.

“Mỗi ngày đi giao đồ ăn, không phải là làm lỡ chuyện học hành sao?”

Giang Chu lắc đầu: “Tôi không đi giao đồ ăn, tôi chỉ chuyên cho người khác giao.”

Chủ nhiệm Hồ hơi kinh ngạc: “A, đây là trung gian để kiếm tiền chênh lệch đúng không, một năm kiếm được bao nhiêu?”

“Làm một năm rưỡi, sau đó không làm, cuối cùng kiếm được hơn 50 tỷ.”

“Bao nhiêu tiền cơ?”

Chủ nhiệm Hồ còn tưởng mình nghe nhầm: “50 tỷ á? Ha ha ha, anh bạn trẻ, sao lại lú lờ rồi, không cần khẩn trương khi nói chuyện với tôi đâu!”

Giang Chu cười, cầm chén rượu lên: “Rất xin lỗi chủ nhiệm Hồ, quả thật là có hơi khẩn trương, nào, tôi mời ngài một chén.”

“Được, chúng ta uống một chén nào.”

Giang Chu uống nửa chén: “Nhưng mà 50 tỷ cũng không đủ tiêu, chỉ một năm ngắn ngủi mà tôi đã tiêu sạch rồi, haiz, càng nói lại càng muốn khóc.”

Chủ nhiệm Hồ thăm nói tên nhóc này uống nhiều quá rồi à:
“Cậu mua cái gì mà có thể tiêu hết 50 tỷ trong vòng một năm?”

“Đầu tư 18 công ty, còn có một công ty phản bội muốn găm lại tôi, đương nhiên, sau đó đã bị tôi găm lại rồi.”

“Ngay mấy hôm trước thôi, có hơn trăm nhân viên đều gào khóc muốn xin ở lại.”

“Tôi cmn cũng không đành lòng, thế nhưng kinh doanh và làm ăn là như vậy, tôi cũng không có cách nào cả.”

“Người ta muốn cắn tôi, vậy chắc chắn là tôi phải cắn người ta trước rồi, chủ nhiệm Hồ, ngài thấy tôi nói có đúng không?”

Chủ nhiệm Hồ bị Giang Chu hỏi cho mờ mịt, nhin không được mà ngẩng đầu lên nhìn về phía Sở Hùng.

Đây là đang nói cái gì, tại sao mình không hiểu gì cả?

Tên nhóc này nói cứ như là chủ tịch của các công ty lớn nào đó vậy.

Lúc này, Sở Hùng cũng không hiểu ra sao cả.

Ông cũng biết Giang Chu gây dựng sự nghiệp, cũng biết Giang Chu làm ông chủ, kiếm càng ngày càng nhiều, chuyện này là thật.

Nhưng ông không biết cụ thể là Giang Chu kiếm được bao nhiêu.

Nhưng tên này mua xe cho mình, tặng Mao Đài cho mình, chắc chắn là kiếm được không ít tiền.

Bình thường công việc của ông khá bận rộn, nên cũng không có thời gian đi xem tin tức tài chính và kinh tế gì gì đó.

Căn bản là không thể liên tưởng đến hai chữ tỷ phú hay đại gia này.

Nhưng nghe những lời Giang Chu vừa miêu tả, thì ông lại nhin không được mà cảm thấy hơi tò mò.

“Giang Chu, rốt cuộc là bây giờ cháu đang làm gì?”

“Mở công ty thôi chú, cháu bảo chú xem tin tức tài chính và kinh tế mà chú không chịu xem cơ.”

Sở Hùng đặt chén rượu xuống: “Công ty gì?”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Không chế cổ phần Chu Tinh!”

“Chưa từng nghe qua.”

“Rất bình thường, công ty của cháu là công ty đầu tư, lại là ông chủ ở sau màn, có lẽ có chút danh tiếng ở trong ngành, nhưng dưới cờ lại không có sản phẩm thực tế nào cả, cho nên người bình thường không rõ lắm.”

Giang Chu nói chính là sự thật.

Quá nửa các công ty đầu tư đều chỉ nổi tiếng ở trong ngành.

Bọn họ hoàn toàn khác với những công ty có sản phẩm thực tế kia.

Bạn nhắc đến điện thoại di động Xiaomi thì sẽ nhớ đến Lôi Quân.

Nhắc đến Kinh Đông thì có thể sẽ nhớ đến Lưu Đông Cường.

Nhắc đến QQ, Wechat thì có thể sẽ nhớ đến Tiểu Mã.

Nhưng bạn có thể thuận miệng nói ra tên của một người đầu tư không?

Đừng nói là tên người, có lẽ bạn còn không nói ra được cả tên công ty đầu tư cho nó nữa kia.

Chương 904: Chỉ là một thương nhân nhỏ bất lực và ngả nón!

“A, không đúng, cậu đang nói hươu nói vượn!”

“Tôi vừa tìm hiểu ở trên internet, Món Ngon đã được bán cho Ali với giá 50 tỷ!”

“Nhưng 50 tỷ đó là của ông chủ các cậu, có liên quan gì đến cậu đâu!”

Hồ Cường bỗng nhiên lấy điện thoại di động ra, thần thái tràn đầy chí khí sôi sục.

Anh ta tìm thấy tin tức về chuyện Món Ngon được Ali thu mua.

Chuyện này cũng không phải là bí mật gì cả, thậm chí còn được lên cả tin tức thời sự.

Trên đó viết là Chu Tinh đã bán Món Ngon cho Alibaba.

Giá cuối cùng là 50 tỷ, làm cả ngành đều khiếp sợ.

Bởi vì không ai có thể ngờ được, một nghiệp vụ giao đồ ăn mà lại có giá trị thị trường cao như vậy.

Nhưng mà thời điểm đó, Giang Chu vẫn đang trong giai đoạn đầu tư điên cuồng, căn bản là không có thời gian tiếp nhận phỏng vấn.

Sau khi hân cầm được 50 tỷ thì liền ném ra ngoài luôn, một trong số công ty nhận được nó là ByteDance.

Mà thời điểm đó, tập đoàn khổng lồ chế cổ phần Chu Tinh vẫn còn gọi là công ty đầu tư Chu Tinh.

Cho nên Hồ Cường nhìn thấy cái tin tức này xong, thì giống như là bắt được cái đuôi chuột của Giang Chu vậy.

Anh ta giơ tay lên, đưa điện thoại di động ra cho tất cả mọi người xem.

“Tôi đã nói rồi, sao cậu có thể kiếm được 50 tỷ chứ, căn bản là không thể nào!”

Tiền Mỹ nhìn qua rồi cũng cười khẽ một tiếng: “Thì ra Tiểu Giang nói đến câu chuyện của ông chủ công ty các cậu à?”

Đồng thời, chủ nhiệm Hồ cũng cười ha hả một tiếng: “Tên công ty cũng nhớ sai, đây chính là một sai lầm không đáng có, Tiểu Giang, sau này nói đùa thì phải chuẩn bị đầy đủ nha.”

“Đúng đúng đúng, chủ nhiệm Hồ dạy phải.”

“Đây coi như là tôi không cẩn thận, ha ha ha!”

Sau khi nghe mấy lời này, Sở Ngữ Vi bỗng nhiên phồng má lên, không phục mà mở miệng: “Nhưng mà Món Ngon chính là do Giang Chu sáng lập, con còn đi phát tờ rơi cho Giang Chu kìa!”

Tay cầm chén rượu của Sở Hùng bỗng nhiên dừng lại giữa không trung: “Con nói cái gì? Con đi phát tờ rơi rồi á?”

“Đúng vậy, con nhớ ngày đó là lễ Giáng Sinh nữa!”

“Tôi hôm đó, tuyết rơi rất nhiều, con còn mặc một bộ đồ gấu nữa.”

“Bộ đồ đó là do con dùng tất cả tiền sinh hoạt để thuê, tổng cộng thuê được một tháng.”

“Xin chào, mời quan tâm đến MonNgon. Com.”

“Xin chào, bận rộn nhiều việc không có thời gian đi ăn cơm, có thể đặt đơn ở MonNgon. Com.”

“Sau đó cứ nhìn thấy một người là phát một tờ truyền đơn như vậy.”

“Chẳng qua là khi con mặc bộ đồ gấu kia thì chẳng phát được bao nhiêu cả.”

“Nhưng vừa mới lộ mặt ra, thì lại có rất nhiều người chủ động đến chỗ con đến xin tờ rơi.”

“Khi đó con còn là người mở rộng số một trong khu vực Thượng Kinh nữa, làm cho con kiêu ngạo đến mũi vênh lên trời.”

“...”

Giang Chu nhìn Sở Ngữ Vi miêu tả sinh động như thật, hai mắt của hắn lập tức trợn tròn lên.

Trời ạ, Sở Ngữ Vi, em đang muốn kéo cừu hận cho anh à!

Chú Sở và dì Trần đều coi em là một viên ngọc quý, cầm trong tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan.

Em nói em đi phát tờ rơi cho anh, em sợ bọn họ không lột da anh à?!

Đầu của anh bằng sắt, nhưng mà anh cũng chỉ có một cái đầu thôi mà!

Nếu như hai vợ chồng này bắt tay lại, nói thế nào cũng có thể vạ đầu anh xuống rồi!

Quả nhiên, Sở Ngữ Vi vừa nói xong, hai cặp mắt sắc bén liền ghim vào mặt của hắn.

Giang Chu cảm thấy lạnh sống lưng, đầu chó đã tràn ngập nguy cơ.

Thật ra thì Sở Hùng và Trần Uyển Oánh căn bản là không quan tâm Giang Chu có bao nhiêu tiền.

Chỉ cần là con gái thích, dù là một tên nhóc nghèo khó thì bọn họ cũng không phản đối.

Dĩ nhiên, cũng không thể quá nghèo được.

Thế nhưng điều bọn họ quan tâm nhất là, người này nhất định phải tốt với con gái bọn họ.

Nhưng mà đi phát tờ rơi là sao?

Từ nhỏ đến lớn, bọn họ đều không nỡ để con gái làm việc nhà.

Thế mà tên con rể chó má này lại bắt con gái họ đi bắt tờ rơi?

“Giang Chu, cậu giải thích cho tôi, tại sao lại để Ngữ Vi nhà tôi đi phát tờ rơi?”

Kết quả là Giang Chu còn chưa mở miệng, thì Sở Ngữ Vi đã chặn họng của hắn lại

Nàng ngửa đầu chu miệng lên, quả thực là vừa ngạo kiều vừa đáng yêu.

“Chuyện này không liên quan đến Giang Chu, là con muốn đi, con muôn hỗ trợ cho Giang Chu nha.”

Sở Hùng cười ha hả một tiếng: “Con gái, bình thường bảo con quét nhà mà con còn không chạm vào cái chổi.”

Sở Ngữ Vi đỏ mặt, có chút ngượng ngùng mà phất tay một cái: “Mới không có, là hai người không cho con chạm vào.”

“Đúng vậy, chúng ta không nỡ để con quét, tên nhóc Giang Chu này lại dám để cho con đi phát tờ rơi?”

“Là con tự nguyện thật mà, con còn dùng tên giả để làm thêm, lúc đầu Giang Chu căn bản là không biết.”

Trần Uyển Oánh biểu thị không hiểu: “Vì sao lại vậy?”

Sở Ngữ Vi nhăn mũi quỳnh một cái: “Giang Chu rất bận rộn, con muốn giúp Giang Chu, nhưng mà lại không hiểu chuyện làm ăn, chỉ có thể làm mấy chuyện như phát tờ rơi thôi.”

“...”

Chương 905: Chỉ là một thương nhân nhỏ bất lực và ngả nón! (2)

Sở Hùng và Trần Uyển Oánh nhìn không được mà liếc mắt nhìn nhau.

Bọn họ rất rõ ràng tính nết của con gái nhà mình.

Con gái họ đã kiêu ngạo từ nhỏ đến lớn rồi.

Muốn để con bé bỏ tự tôn mà mặc đồ búp bê để phát tờ rơi ở bên đường, còn phải hô hào ở giữa đường như vậy.

Chuyện này là một chuyện khó khăn đến mức nào chứ.

Thật sự không ngờ Ngữ Vi lại chủ động làm loại chuyện này vì Giang Chu.

Đây là chuyện mà hai vợ chồng họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Trên thế giới này, có lẽ chỉ có Giang Chu mới có thể để cho con gái mình làm đến mức này.

“Vậy... vậy sau đó thì sao?”

Sở Ngữ Vi không khỏi thấy uể oải: “Sau đó đã bị Giang Chu bắt gặp, còn bị đá một cái.”

Giang Chu: “???”

“Tên chó chết này dám đá con?” Sở Hùng giận tím mắt: “Súng của tôi đâu? Súng của tôi đâu???”

Sở Ngữ Vi kéo cha mình một cái: “Ai nha, cha nghe con nói hết đã!”

“Còn có cái gì để nói?”

“Giang Chu bắt được con xong liền nói với con, không cho con làm loại chuyện này, còn nói nào có bà chủ đi phát tờ rơi ở trên đường.” Mặt Sở Ngữ Vi hơi đỏ lên: “Sau đó Giang Chu đưa con đi ăn bò bít tết, còn tặng quà Giáng sinh cho con.”

Sở Hùng nheo mắt lại: “Thật không?”

“Dĩ nhiên, Giang Chu, đúng không nha?”

Sở Ngữ Vi kéo cánh tay của Giang Chu, hy vọng Giang Chu nghiệm chứng trí nhớ của mình.

Giang Chu nói đúng, rất đúng, nhưng lần sau em phải nói hết một lần đi!

Nếu như cái đầu chó của anh mà rơi thật thì có oan uổng hay không.

Cùng lúc đó, sắc mặt Sở Hùng đã dễ coi hơn không ít.

Trần Uyên Oánh cũng dần dần khôi phục nụ cười, còn nhin không được mà véo véo má của con gái.

“Song phía đều lao đến, tình cảm của người trẻ tuổi thật tốt.”

Giang Chu gật đầu, hần rất tán thành lời này.

Tình cảm của người trẻ tuổi đúng là rất tốt, nhưng mà mình là lao đến nhiều phía.

“...”

Cùng lúc đó, người một nhà chủ nhiệm Hồ cũng đã hiểu rõ rồi.

Đây cmn không phải là bạn học cấp ba gì cả!

Đây rõ ràng là con rể dẫn vợ về nhà mẹ đẻ mà!

Lão Sở này xấu thật.

Con rể thì nói là con rể đi, vì sao lại giới thiệu là bạn cấp ba của con gái nữa.

Làm hại cả nhà bọn họ còn động tâm tư muốn kết thông gia nữa.

Cùng lúc đó, sắc mặt Hồ Cường đã hết sức khó coi.

Tiền Mỹ cũng nhú chặt lông mày, yên lặng không nói gì.

Hóa ra hai người này đã là một cặp từ lâu rồi.

Chẳng trách lại kẻ xướng người họa, nội ứng ngoại hợp, còn làm cho mọi người xấu hổ như vậy.

“Đúng rồi, Giang Chu, tên nhóc nhà cháu bận rộn như vậy, vì sao còn cố tình về Lâm Giang một chuyến?”

“Cháu đã nói rồi mà, cháu về thăm chú và dì.”

Sở Hùng cười nhạt: “Nói thật đi.”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Làm một đại gia trăm tỷ có tiếng, cháu có trách nhiệm công hiến cho quê hương của mình.”

“Cho nên?”

“Nhận lời mời của thị trưởng, trở về đầu tư.”

“...”

Sở Hùng và chủ nhiệm Hồ đồng thời để chén rượu xuống, trên mặt viết đầy chán động.

Mẹ nó, trò chuyện lâu như vậy rồi, hóa ra thương nhân kia cmn đang ngồi ở trước mặt?

Giang uống rượu ở trong chén, ngẩng đầu nhìn về phía hai người.

“Hai người nhìn cháu như vậy làm gì?”

“Cháu chỉ là một thương nhân nhỏ bất lực và ngả ngón mà thôi!”

...

Hơn mười giờ đêm.

Bữa tiệc liên hoan gia đình của Sở gia cũng đã kết thúc.

Người một nhà chủ nhiệm Hồ cũng đi xuống dưới, đi từng bước đến con đường cái vắng vẻ trong khu chung cư.

Lúc này, ba người nhà Sở gia và Giang Chu cũng đi xuống theo, mọi người nói lời tạm biệt với chủ nhiệm Hồ.

Tuy rằng bảy người đều đang mỉm cười, nhưng ánh mắt lại có chút khác nhau.

Mờ mịt, cảnh giác, nghi ngờ, khó hiểu, mừng rỡ...

Tất cả những ánh mắt này đều hội tụ ở trên người của Giang Chu.

Tên nhóc trẻ tuổi im lìm không nói một tiếng nào này, đã tạo thành chấn động rất lớn cho đêm nay.

Chủ nhiệm Hồ thở dài một hơi, dừng bước chân lại.

“Dừng bước đi, Giang tổng, đúng là tuổi trẻ tài cao mà.”

“Nào có nào có, vẫn là chủ nhiệm Hồ càng già càng dẻo dai.”

Chủ nhiệm Hồ nhìn về phía Sở Hùng: “Lão Sở, anh cho tôi một niềm vui bất ngờ quá lớn rồi đây.”

Sở Hùng ho khan một tiếng: “Lão Hồ, tôi cảm thấy không cần đề lộ chuyện này ra ngoài.”

“Như vậy sao được, anh có một người con rể giỏi giang như vậy, sao có thể giấu diếm được! Hơn nữa, hai đứa nhỏ vẫn chưa kết hôn, nói không chừng còn có người muốn cướp con rể của anh đấy, ha ha ha!”

Hai mắt Giang Chu sáng lên: “Thật hay giả? A, chủ nhiệm Hồ, đừng đi vội, nên nói tỉ mỉ chuyện cướp con rể đã rồi hãy đi.”

Sở Ngữ Vi liếc mắt nhìn Giang Chu, hừ một cái: “Anh muốn bao nhiêu mới thấy đủ?”

“Hử? Bao nhiêu là có ý gì, em đừng nói xấu anh, cẩn thận anh kiện em tội phỉ báng.”

“Hừ!”

Cùng lúc đó, Sở Hùng và Trần Uyển Oánh đều nhìn về phía Giang Chu.

Thật sự là bọn họ chỉ biết là Giang Chu vẫn đang gây dựng sự nghiệp mà thôi.

Kiểm tiền, lái xe sang trọng, mua rượu mua quà để lấy lòng.

Nhưng bọn họ thực sự không ngờ Giang Chu lại giàu có đến mức được thị trường mời về đầu tư.

Phải giàu có đến mức nào mới có thể được lãnh đạo thành phố mời về chứ?

Loại chuyện này mà thấy ở trên ti vi thì không đáng ngạc nhiên chút nào.

Nhưng nếu như phát sinh ở ngay trước mặt, thì làm thế nào cũng cảm thấy không chân thực!

Chương 906: Chỉ là một thương nhân nhỏ bất lực và ngả nón! (3)

Tài sản trăm tỷ...

GDP một năm của thành phố Lâm Giang là bao nhiêu? Cũng chỉ có 110 tỷ mà thôi.

Đại học danh tiếng, giá trị con người trăm tỷ.

Người như vậy, đúng là lựa chọn tốt nhất để làm con rể.

Nhưng mà nghe con gái nói, tên này suốt này đi trêu hoa ghẹo nguyệt ở khắp nơi.

Có lẽ đây chính là điểm duy nhất mà bọn họ không hài lòng với Giang Chu.

Với tính cách của con gái, nếu bảo con bé rời bỏ Giang Chu thì còn không bằng giết chết con bé đi cho xong.

Bọn họ cũng không có cách nào khác, chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ như vậy.

Có điều, trừ điểm này ra thì Giang Chu vẫn rất tốt với con gái nhà mình.

Điểm này đã được kiểm chứng qua nhiều chuyện.

Cũng bởi vì Giang Chu và Sở Ngữ Vi đều ở Thượng Kinh.

Cho nên ba năm nay, hai vợ chồng bọn họ mới yên tâm để con gái đi học xa như vậy.

“Chú Sở, dì Trần, cháu về nhà đây.”

“Cảm ơn chú và dì đã chiêu đãi!”

“Tay nghề của dì Trần quả thực là tuyệt, món sườn sườn kia mà mang ra ngoài bán phải có giá 50 đồng.”

Trần Uyên Oánh hơi nheo mắt lại: “Món sườn xào chua ngọt đó, chỉ tính riêng nguyên liệu cũng đã 90 đồng rồi.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Thật sao? Đám chăn heo này thật là, tiền bị bọn họ kiếm sạch rồi.”

Sở Ngữ Vi nhin không được mà che miệng cười trộm: “Rõ ràng là anh nịnh nọt không thành công có được không.”

“Đúng đúng đúng, là lỗi của anh, lần sau nhất định sẽ đổi kiểu khác.”

Sở Hùng nhìn tên con rể chó má này của mình, có chút bất đắc dĩ mà nói: “Lần sau có thể nói trước một câu khi có chuyện lớn như vậy không?”

“Cha vợ, nói trước thì không phải là niềm vui bất ngờ rồi.”

“Cậu bây giờ chỉ mang đến nỗi sợ chứ không phải niềm vui.”

“Không vui thật à?”

“Ah, coi như là có một tí tẹo đi.”

Giang Chu mỉm cười: “Được rồi, cháu rút lui trước đây.”

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên tiến lên: “Giang Chu, khi nào anh về Thượng Kinh, không phải sắp khai giảng rồi sao?”

“Còn có vài vấn đề liên quan đến chuyện đầu tư, nên chắc là phải vài ngày nữa mới về được, nếu như kịp thì sẽ đón em đi về luôn.”

“Được, vậy em chờ anh ở nhà.”

Giang Chu vẫy tay chào, rồi biến mất ở trên con đường.

Trần Uyển Oánh nhin không được mà liếc mắt nhìn con gái: “Haiz, thật sự là con gái lớn không dùng được mà, vừa mới về nhà được một tuần mà đã muốn đi theo người khác rồi.”

Sở Ngữ Vi bị nói cho đỏ mặt: “Mẹ, con có thể đâu, chỉ là đi với Giang Chu sẽ an toàn hơn mà.”

“Đúng đúng đúng, thuận tiện hơn, an toàn hơn, vậy sao trước kia không chọn đại học gần nhà một chút.”

“Ah. Đó là do cha đề cử mà, cha còn nói là Giang Chu có thể chăm sóc con nha.”

Lúc này, Sở Hùng đã không nhìn được mà đi tới: “Khi đó cha chỉ thuận miệng mà thôi, ai biết con sẽ nghe lời như vậy chứ.”

Sở Ngữ Vi nhăn mũi ngọc một cái: “Con đi Thanh Bắc không phải là vì Giang Chu.”

“Haiz, con gái lớn không dùng được mà.”

“A...A... A... , không phải, cha mẹ, hai người đừng trêu chọc con nữa.”

Dưới ánh trăng, khu chung cư Giang Đông có những tiếng cười thẹn thùng vang lên.

Cùng lúc đó, Giang Chu đã trở về khu chung cư Thánh Trạch.

Hắn vừa đẩy cửa vào nhà, liền nghe thấy tiếng leng keng đinh đang ở trong phòng bếp.

Giang Chu cảm thấy rất kinh ngạc, lại không hiểu ra sao.

Đây là chuyện gì thế này?

A, hình như đồ dùng trong nhà đã được lau rửa một lượt.

Nhất là cái tủ giày bẩn thỉu và lộn xộn này, giờ đã được lau sạch sẽ và gọn gàng ngăn nắp.

“Cha, cha về rồi à?”

Giang Chu thay dép, chậm rãi đi vào trong nhà.

Đúng lúc này, Giang Hoành Sơn cầm cán chảo đi ra, ánh mắt có hơi sắc bén.

“Tên nhóc thối này, con dám bẫy cha à!”

“???”

Giang Hoành Sơn quơ quơ cán chảo: “Mẹ con vừa mới gọi điện thoại cho cha, hỏi cha vì sao suốt ngày đi uống rượu, còn phạt cha làm việc nhà, làm xong phải chụp ảnh gửi cho mẹ con, nhất định là con đã báo cho mẹ con biết.”

Giang Chu tỏ vẻ oan uổng: “Con chỉ nói cha ra ngoài uống rượu, chứ không nói là ngày nào cha cũng đi mà.”

“Ừm? Vậy sao mẹ con lại biết được?”

“Cha đoán xem...”

Giang Hoành Sơn trợn tròn mắt lên: “Nói như vậy là mẹ con lừa cha, hơn nữa còn lừa gạt thành công?”

Giang Chu cười ngây ngô một trận: “Cha, cha kết hôn với mẹ lâu như vậy, làm sao lại không có chút kinh nghiệm đối địch nào vậy?”

“Aiz, mấy ngày này quá dễ dàng, cho nên mất cảnh giác.”

“Thật ra thì mẹ cũng muốn tốt cho cha thôi, uống rượu nhiều là hại người.”

Giang Hoành Sơn khoát khoát tay: “Thật ra thì không phải vì uống rượu, mà chỉ là trò chuyện với bạn bè mà thôi, nhất là chiến hữu cũ gặp mặt, chú Sở con mà rảnh rỗi thì cũng sẽ đi.”

Giang Chu ợ một cái: “Nói với con cũng vô dụng, dù sao con cũng không đỡ mẹ giúp cha đâu.”

“Tên nhóc thối này, không thương cha chút nào cả, à đúng rồi, con ăn cơm ở đâu thế?”

“Cha còn quan tâm con ăn cơm ở đâu cơ à, đúng là không dễ dàng mà, con mà chờ cha thì chắc là chết đói luôn rồi.”

Giang Hoành Sơn thấy hơi xấu hổ: “Cha vừa mới hầm canh gà, con muốn uống một chén không?”

Giang Chu nhếch miệng cười: “Thôi bỏ đi, con ăn ở nhà chú Sở rồi.”

“Con cũng không khách khí với bên đó nhỉ.”

“Con là con rể của Sở gia bọn họ mà.”

“Đúng, còn là con rể Phùng gia nữa, à đúng rồi, Tư Nhược sao rồi?”

“Vẫn tốt, đang chờ sinh, tâm trạng không tệ lắm.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Chương 907: Thiêu đốt bản thân, giúp quê hương phát triển!

Sáng sớm hôm sau.

Giang Chu leo lên chiếc xe hơi của thành phố phái đến.

Sau đó, hắn đi tham gia một cuộc họp, hội thảo luận nghiên cứu đầu tư.

Nội dung cuộc họp này tương đối khô khan, dù sao thì hắn cũng chẳng nghe được bao nhiêu.

Chỉ biết là thành phố có ý định khởi công xây dựng một hăng điện tử, cung cấp công việc và nghề nghiệp cho dân bản xứ.

Ngoài ra, sẽ trích một bộ phận ra để xây một trại chăn nuôi nấm cho một huyện nghèo.

Giai đoạn đầu cần đầu tư khoảng 500 triệu.

Chờ nhà xưởng được xây dựng xong, còn cần mua các thiết bị, tài chính cần đầu tư vẫn chưa biết.

Hai cái hạng mục này, cơ bản là có thể giải quyết vấn đề công việc cho hơn 2000 người.

Hơn nữa, đây còn là những sản nghiệp dễ dàng thu hồi vốn nhất trong thời điểm này.

Bọn họ chia cái hạng mục này ra thành ba kỳ hạn, ba năm, năm năm và tám năm.

Ba năm dùng để cải thiện tình hình kinh tế địa phương, giúp đỡ người nghèo khó.

Năm năm dùng để phát triển kinh tế khu vực chung quanh đó, cải thiện cơ sở kiến thất chung quanh.

Lợi nhuận từ năm thứ tám trở đi, 30% số đó sẽ được dùng để trợ giúp các loại nghèo khó.

30% dùng để làm tài chính của công ty.

20% để giữ gìn và sửa sang máy móc nhà xưởng, 20% còn lại là tiền lời của Chu Tinh.

Giang Chu vừa nghe vừa gật gù, hắn cũng không để mấy chữ số này vào trong lòng.

Với tài sản của hắn bây giờ, vài trăm triệu cũng chẳng là cái gì cả.

Coi như là để một hạng mục dưới cò của Chu Tinh giảm thu một thời gian là có thể lấy ra được vài trăm triệu rồi.

Hơn nữa, thật ra thì hấn cũng không để bụng về phương diện lợi nhuận này lắm.

Dù sao hai nhà xưởng này đều là sản nghiệp cấp thấp.

Bất cứ một công ty nào dưới cờ Chu Tinh cũng có lợi nhuận vượt xa hai cái sản nghiệp này.

Hấn quan tâm chính là giải quyết vấn đề công việc, và cải thiện kinh tế của quê hương.

“Giang tổng, ngài cũng hiểu tình hình kinh tế của quê hương đây, mọi người rất cần sự giúp đỡ của ngài.”

“Lãnh đạo, ngài quá khách khí rồi, đây là chuyện tôi nên làm mà.”

“Nói thật, tôi đã hy vọng chuyện chiêu thương dẫn tư này từ lâu rồi, nhưng vẫn không có đường lối, ai ngờ Lâm Giang chúng ta lại có một tỷ phủ trăm tỷ như ngài xuất hiện chứ.”

Giang Chu tăng hắng một cái, uống miếng nước rồi nói: “Tỷ phú chỉ là một nhãn hiệu thôi, tôi càng hy vọng có thể trở thành rơm củi, thiêu đốt bản thân để giúp quê hương phát triển.”

Lãnh đạo mặc áo khoác màu đen mỉm cười: “Thiêu đốt bản thân thì không cần, chúng tôi sẽ không để Chu Tinh bị thiệt thòi.”

“Dù có thua thiệt cũng không sao, chỉ cần nhân dân ở quê hương hạnh phúc là tôi đã hài lòng rồi.”

“Ha ha ha, xem ra những xí nghiệp gia trẻ tuổi như Giang tổng đều có ý thức trách nhiệm rất mạnh.”

Lúc này, chủ nhiệm Hồ đang ngu ngơ đi theo sau bọn họ.

Ông nhìn lãnh đạo trò chuyện vui vẻ với Giang Chu, không khỏi hơi lú lười.

Người này, tối hôm qua thì không khác gì một tên côn đồ, lưu manh.

Đầu tiên là không cần mặt mũi mà đi ăn chực, sau đó lại gặm xương sườn đến miệng đầy dầu mỡ.

Từ đầu đến cuối đều không có chút dáng vẻ của đại gia trăm tỷ nào.

Không ngờ hôm nay lại trở nên đường đường chính chính.

Nghiễm nhiên lại có dáng vẻ của một đại gia về quê, đi bộ cũng mang theo gió.

Có thể nói hươu nói vượn và cụng ly cái cọ với cha vợ.

Lại có thể trò chuyện vui vẻ, quan tâm dân sinh với lãnh đạo thành phố.

Rõ ràng là người này vẫn còn nhỏ hơn con trai mình hai tuổi.

Không biết lại luyện được cái bản lĩnh này ở đâu nữa?

“Ồ đúng rồi, tôi giới thiệu cho cậu một chút, vị này là chủ nhiệm Hồ của phòng làm việc thành phố, chuyện tiếp theo sẽ do chủ nhiệm Hồ xử lý.”

Giang Chu quay người: “Xin chào chủ nhiệm Hồ, nếu nói đến quan hệ, tôi còn phải gọi ngài một tiếng chú.”

Lãnh đạo nghe thấy thế liền hơi kinh ngạc: “Giang tổng, ngài có quen biết với chủ nhiệm Hồ à?”

“Tôi hôm qua vừa ngồi chung một bàn cơm, chủ nhiệm Hồ còn giới thiệu tình hình quê hương cho tôi nữa.”

“Thật sao?”

Chủ nhiệm Hồ nghe xong, trên mặt lập tức nở nụ cười tươi rói.

Tối hôm nay, người này chỉ gọi mình là chủ nhiệm Hồ chứ không chịu gọi là chú.

Nhưng bây giờ thì miệng đầy thân thiết, hiển nhiên là bán mặt mũi cho mình.

Mà mình có mặt mũi ở trước mặt lãnh đạo, ít nhiều gì thì sau này sẽ có chút tác dụng.

Người này IQ và EQ đều cực cao, thảo nào lại có thể phát triển thuận lợi như vậy.

Chủ nhiệm Hồ tăng háng một cái, lặng lẽ đi qua.

“Lãnh đạo, thật ra thì Giang tổng là con rể của cục trưởng Sở.”

“Ai? Ah ah, là Sở Hùng à?”

“Đúng thế, tối hôm qua bọn tôi ăn cơm ở nhà Sở Hùng, lúc đó tôi cũng sợ hết hồn.”

“Khá lắm, Sở Hùng này lại có một người con rể trăm tỷ, đúng là giàu kỹ thật.”

“Tôi đoán là Sở Hùng sợ bị người khác cướp mất, cho nên không dám lộ ra.”

“Ha ha ha, Sở Hùng này thật là...”

Chương 908: Cùng là bạn học, nhưng lại khác biệt nhiều như vậy!

Sau khi chuyển thăm viếng kết thúc.

Đám người liền ăn một bữa cơm ở một nhà hàng.

Trong khi đó, là một ‘cha vợ tỷ phú’ thì Sở Hùng cũng được gọi đến đây.

Sở Hùng nghiêm mặt nhìn tên con rể chó má của mình, thần thái lại có chút phức tạp.

Thật ra thì loại chuyện có bao nhiêu tiền này, nói trắng ra cũng chỉ là một chuỗi chữ số.

100 triệu và 100 tỷ cũng không có khác nhau là mấy.

Đối với người bình thường mà nói, đó đều là số tiền xài không hết.

Nhưng địa vị xã hội thay đổi mới là thứ để cho người ta cảm nhận được.

Cũng ví dụ như vậy giờ, mình được gọi đến dùng cơm là vì mình là cha vợ của Giang Chu.

Nếu như đặt ở trước kia, thì Sở Hùng căn bản là không thể tưởng tượng nổi.

Sở Hùng nghĩ đến đây, ông không khỏi nhớ lại lần đầu tiên mình nhìn thấy Giang Chu.

Ngày hôm đó, tên nhóc này đạp một chiếc xe đạp rách vào trong sở cảnh sát.

Mở miệng đã nói mình biết tội phạm giết người ở chỗ nào, còn hỏi có 500 ngàn tiền thưởng hay không.

Bây giờ nghĩ lại, thật ra thì đó chính là đầu mối cho con đường quật khởi của tên nhóc này.

Qua ba lần rượu, đám người dòn dập rời sân.

Giang Chu từ chối lời mời đưa về của người khác, hấn đi bộ dọc theo con phố với Sở Hùng.

“Cha vợ, hôm nay có thấy hãnh diện hay không?”

Sở Hùng vỗ vỗ bả vai của Giang Chu: “Hãnh diện thì đúng là hãnh diện, nhưng mặc kệ cháu có bao nhiêu tiền, cháu cũng phải đối xử tốt với Ngữ Vi, bằng không thì chú vẫn sẽ vạ đầu chó của cháu xuống.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Có phải chú có chấp niệm gì với đầu của cháu không?”

“Nói nhảm ít thôi, tối nay bảo cha cháu qua nhà ăn cơm đi.”

“Biết rồi, ngài nhớ bảo mẹ cháu làm thêm sườn nhé, cháu thích gặm xương sườn.”

Sở Hùng hơi sững sờ: “Không phải mẹ cháu đi Thượng Kinh rồi sao?”

Giang Chu cười ha ha: “Không phải vẫn còn một người ở đây sao.”

“Ah, tên nhóc nhà cháu đòi giọng nhanh thật, sao mặt dày thế không biết.”

“Đây không phải là mặt dày, mà phải gọi là có ánh mắt, chủ nhiệm Hồ giới thiệu ngài là cha vợ con, không phải ngài cũng không phản bác sao?”

“Vậy thì cũng đúng...”

Đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên vươn tay ra.

Sở Hùng hơi sững sờ: “Làm cái gì thế?”

“Phí đòi giọng!”

“Cmn, cháu đã có tài sản trăm tỷ rồi, còn đòi phí đổi giọng với chú?”

“Tiền của con là tiền của con, hoàn toàn không liên quan gì đến phí đổi giọng này cả.”

Sở Hùng móc ví ra, rút một xấp tiền mặt ra: “Còn gì nữa không?”

Giang Chu đếm một lượt: “Dì Trần cho ngài không ít tiền tiêu vặt nhỉ, mạnh hơn cha con nhiều lắm đây.”

...

“Báo tường Lâm Giang, mười giờ sáng ngày hôm nay!”

“Chủ tịch hội đồng quản trị Giang Chu của tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh đã gặp mặt lãnh đạo thành phố, đoàn người cùng đi tiến hành khảo sát trên vùng núi.”

“Theo như tin tức của phóng viên, tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh có kế hoạch đầu tư 500 triệu để xây dựng một nhà xưởng điện tử.”

“Nhà xưởng này được xây dựng thành công, sẽ có tác dụng thôi động phát triển kinh tế của Lâm Giang.”

“Ngoài ra, huyện xxx là huyện nghèo vẫn luôn được thành phố Lâm Giang chú ý nhất.”

“Nơi đó núi non trùng điệp, không thể trồng trọt, sức lao động đã xói mòn nghiêm trọng.”

“Vì xúc tiến kinh tế địa phương, hình thành kinh tế tuần hoàn khỏe mạnh.”

“Tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh đã khởi công xây dựng trại chăn nuôi và đào tạo nấm, cung cấp hơn 2000 việc làm cho huyện.”

“Sau khi khảo sát xong, kế hoạch đầu tư đã tiến vào giai đoạn khởi động.”

“Chủ tịch hội đồng quản trị Giang Chu của tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh, năm nay 22 tuổi, đến nay vẫn còn là một sinh viên ở trong trường.

“Giang Chu sinh ra ở đường Đông Lộ thành phố Lâm Giang, từ nhỏ thành tích đã ưu tú, biểu hiện vô cùng xuất sắc.”

“Từ thời còn học sinh, Giang Chu vẫn duy trì thói quen cần cù học tập, lấy giúp người làm niềm vui...”

“ ... ”

Sở Hùng đưa tay tắt ti vi, châm một điếu thuốc.

Quá giả, đây cmn mà là tên nhóc con chết tiệt kia sao.

Còn cần cù học tập, lấy giúp người làm niềm vui nữa?

Quả nhiên, đài truyền hình chỉ có một bài này để khen người, không có chút sáng tạo nào để tham khảo cả.

Việc xấu mà tên nhóc này đã làm, có thể nhồi đầy một cái sọt rồi.

Việc xấu nhất chính là, lừa gạt con gái nhà mình, quả thực là quá ghê tởm.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại.

Nếu như Giang Chu thật sự cần cù thiện lương và rộng rãi như ở trên ti vi nói, thì có lẽ Giang Chu ngày hôm nay đã không thể có thành tựu như này rồi.

Thế giới này chính là kỳ quặc như vậy đấy.

Thành tựu của một người không phải được quyết định bởi mấy thứ như nỗ lực, cố gắng hay thành tích.

Có vài người sẽ phải đi vô số đường vòng trong cả đời này.

Nhưng chỉ cần không ngừng dẫn vật, thì có lẽ là có thể đi xa hơn.

Mà Giang Chu thì là loại người cực kỳ thích chơi đùa.

Quả thực là chưa chết thì vẫn sẽ không ngừng dẫn vật.

“A, Lão Sở, ông tắt ti vi làm gì? Tôi còn đang xem mà.”

“Còn xem à?”

“Tin tức vẫn đang đưa tin về Giang Chu mà!”

Trần Uyên Oánh lườm chồng mình một cái, cướp điều khiển từ xa rồi bật ti vi lên lần nữa.

MC vẫn đang nói đến các sự tích quang huy từ bé đến lớn của Giang Chu.

Cái gì mà anh dũng nhảy xuống nước cứu chó con.

Cái gì mà xếp hạng ba trong kỳ thi viết văn.

Thậm chí còn nhắc đến cả chuyện tố cáo tội phạm giết người và trợ giúp cảnh sát Lâm Giang phá án trước kia nữa.

Trần Uyên Oánh càng xem càng vui vẻ, không khác gì với chuyện đứa bé nhà mình nhận giải thưởng vậy.

“Những lời này đều là văn mẫu rồi, bất cứ ai cũng đều là như vậy, cho nên không cần phải xem làm gì.”

Trần Uyên Oánh vất chân phải lên chân trái, nâng cằm lên: “Nói thế nào thì đây cũng là con rể của chúng ta, tôi vẫn thấy rất đáng xem.”

Ánh mắt của Sở Hùng cũng nhìn về phía màn ảnh: “Tên nhóc thối này, hiện giờ đang rất nổi tiếng.”

“Nếu như Giang Chu không ưu tú như vậy, con gái chúng ta có thể khăng khăng một mực như vậy sao?”

“Vậy thì cũng đúng.” Sở Hùng đuổi người: “Nếu như không phải Giang Chu, không biết bao giờ Ngữ Vi mới có thể nhìn trúng một người nữa.”

Trần Uyên Oánh thả điều khiển từ xa xuống: “Có lẽ là rất khó, ánh mắt của con gái chúng ta quá cao.”

“À đúng rồi, Ngữ Vi của chúng ta đâu rồi?”

“Họp lớp, đi cùng Giang Chu rồi.”

Sở Hùng hơi sững sờ: “Không phải Ngữ Vi vừa họp lớp cách đây vài hôm à?”

Trần Uyên Oánh gật đầu: “Nhất định là do mọi người xin tin tức, nên lấy danh nghĩa họp lớp để tụ tập thêm một lần thôi.”

“Bởi vì thân phận của Giang Chu? Sinh viên ngày nay cũng thực tế như vậy rồi hả?”

“Người ta có làm sinh viên cả đời đâu, cuối cùng vẫn phải suy nghĩ đến tương lai chứ.”

“Điều này cũng đúng, dù sao thì Giang Chu cũng có hơn chục công ty và sản nghiệp đang lên như mặt trời ban trưa.”

“...”

Cùng lúc đó, ở đường Hòe Bắc tại phía tây thành phố.

Trong nhà hàng Hảo Vận có hình thức vừa ăn vừa karaoke.

Giang Chu đang cầm micro, hát song ca với Sở Ngữ Vi.

Tất cả bạn học chung quanh đều ngồi thẳng, mở to mắt mà nhìn, không ngừng vỗ tay.

Cứ như là bọn họ đang nghe được âm thanh của trời đất, say mê đến mức không thể kiềm chế, không thể thoát ra được vậy.

Thật ra thì cũng không phải do hai người Sở Ngữ Vi hát hay thế nào.

Mà hoàn toàn là do đám bạn học bị ảnh hưởng với tin tức và báo chí ngày hôm nay.

Nhất là sau khi thành phố công bố tin tức đầu tư.

Lúc này bọn họ mới phát hiện ra, thì ra Giang Chu đã có năng lượng lớn như vậy rồi.

Trong chớp mắt, hơn ba năm đã trôi qua mất rồi.

Tất cả bạn học cấp ba ngày xưa vẫn đang đối mặt với vấn đề chọn nghề nghiệp hoặc là thi nghiên cứu sinh.

Còn các công ty trong tay Giang Chu thì lại phát triển tốt đến mức không thể tốt hơn.

Nghe nói tiền lương và đãi ngộ đều cực kỳ tốt.

Rằng sau này bọn họ sẽ muốn vào làm ở mấy công ty này, sẽ phải dựa vào Giang Chu để ăn cơm.

Dĩ nhiên, đây chỉ là một phương hướng phát triển nhất.

Nói xa hơn, bây giờ Giang Chu đã có một cống hiến to lớn cho thành phố Lâm Giang.

Sau này làm việc và trò chuyện, thân phận bạn học cũ này vẫn rất có tác dụng ở Lâm Giang này.

Cho nên bọn họ không tự chủ được mà muốn giữ gìn cái quan hệ bạn học này.

“Giang tổng, ngài hát quả thực là quá hay rồi.”

“Đúng vậy, chị dâu hát cũng rất tuyệt, quả thực là tiếng trời.”

Nghe thấy những bạn học cũ lại gọi mình là chị dâu, Sở Ngữ Vi bỗng nhiên thấy hơi thẹn thùng, ngay cả giọng hát cũng bắt đầu hơi run rẩy.

Nàng liếc mắt nhìn Giang Chu, lại nhin không được mà nhúu mũi một cái.

“Tất cả đều tại anh.”

“???”

Mặt Giang Chu tràn đầy mờ mịt, lòng thầm nói mình lại làm cái gì rồi?

Trách mình hát quá hay à?

Giọng nói và tiếng hát này, chính là cha mẹ ban cho mà.

“Đừng nói hươu nói vượn nữa, đi mua cho anh chai nước đi.”

“Ồ, nước khoáng được không?”

“Anh muốn uống Cola.”

“Không được, uống Cola không tốt cho sức khỏe, em chỉ mua nước khoáng cho anh thôi.”

Sở Ngữ Vi cầm cái ví nhỏ của mình, rồi bước cộc cộc cộc ra khỏi phòng riêng.

Lúc này, dưới tiếng nhạc êm ái và ngọn đèn ấm áp ở trong phòng riêng.

Lớp trưởng Trịnh Vũ nhìn một màn ở trước mắt, ánh mắt liền trở nên hết sức phức tạp.

Cậu ta đã từng rất yêu thích Sở Ngữ Vi, từng coi Sở Ngữ Vi là Nữ Thần trong mơ của mình.

Thậm chí vì Sở Ngữ Vi mà cậu ta còn ghi danh nguyện vọng tất cả đại học ở Thượng Kinh.

Bằng không thì với thành tích của cậu ta, dù có thi không tốt thì cũng không đến mức phải học đại học công nghệ thông tin kia.

Nhưng ai ngờ lại có Giang Chu đột nhiên nhảy ra chặn ngang một cước.

Sau đó, lại không giải thích được mà buôn bán kiếm lời một triệu.

Thoáng một cái đã kéo chênh lệch với tất cả mọi người.

Sau đó, Giang Chu lại bắt đầu gây dựng sự nghiệp, từ từ có danh tiếng ở trên xã hội.

Sở Nữ Thần cũng trở nên càng lún càng sâu, quả thực là không phải Giang Chu thì không chịu.

Nhất là trên lễ truy điệu của Ngụy Lão Đại.

Giang Chu và Sở Ngữ Vi cùng dắt tay tham gia, không biết đã làm cho bao nhiêu người tan nát cõi lòng.

Chương 910: Mỗi một người độc thân cũng phải chặt đầu!

Nhưng thật ra thì ban đầu Trịnh Vũ vẫn không chịu phục với Giang Chu.

Giang Chu mua xe, cậu ta cũng mua xe, kết quả là xảy ra tai nạn xe cộ.

Cuối cùng còn phải cầu xin Giang Chu hỗ trợ mới xong chuyện.

Giang Chu gây dựng sự nghiệp, cậu ta cũng khởi nghiệp.

Kết quả làm chuyên phát nhanh nửa năm, quần cộc cũng không còn.

Cho đến bây giờ.

Giang Chu lấy phân thân tỷ phú để trở về quê hương.

Trịnh Vũ mới ý thức được, chênh lệch giữa hai người bọn họ là bao nhiêu.

Không thể đuổi kịp, thậm chí cả bắt chước cũng không thể bắt chước.

Một lúc sau, bài hát đã kết thúc.

Giang Chu ngồi trở lại ghế sa lon, đưa micro trong tay cho người khác.

Nhưng bởi vì Giang tổng vừa đầu tư 500 triệu cho thành phố Lâm Giang mới hát xong, cho nên tất cả mọi người trong phòng đều không muốn hát.

Nếu như hát hay hơn Giang tổng, vậy chắc chắn là đắc tội với người.

Nếu như hát khó nghe hơn, vậy cmn còn không bằng không hát cho xong.

Vì vậy, cái micro này lại được truyền một vòng giống như là truyền hoa, cuối cùng lại truyền đến tay của Trịnh Vũ.

“Phù... “

Trịnh Vũ cầm micro, yên lặng một chút rồi đứng lên.

Sau đó, cậu ta đi lên bảng chọn bài hát, chọn một bài ‘tình ca độc thân’ của Lâm Chí Huyền.

Đây là một trong những bài hát hot nhất ở các quán karaoke vào những năm 99.

Cho dù đã qua vài năm trôi qua, độ hot của nó vẫn không giảm chút nào.

“Tôi là người không nắm giữ được ái tình, chỉ luôn dõi mắt lặng lẽ nhìn cô ấy rời xa.”

“Trên thế giới này có rất nhiều người hạnh phúc, tại sao lại không có tôi?”

“... ”

“Người thất tình luôn có ở khắp mọi nơi, tôi chỉ là một trong số đó mà thôi.”

“Tình yêu càng đau khổ thì càng mạnh mẽ, tình yêu cần phải dứt khoát.”

“Bất cứ người cô đơn nào cũng hiểu, nếu muốn yêu thì không nên sợ đau thương.”

“...”

“Ooh ooh oh oh.”

Tiếng hát bi thảm của Trịnh Vũ nhất thời làm cho tất cả mọi người trong phòng đều liếc mắt nhìn nhau.

Mọi người đều biết lớp trưởng Trịnh Vũ rất thích Sở hoa khôi.

Nhưng mà ‘Y đới tiệm khoan chung bất hối, Vị y tiêu đắc nhân tiêu tụy’.

(trích Điệp Luyện Hoa của Liễu Vĩnh, tạm dịch

Đai áo rộng dần (người gầy đi), cuối cùng cũng không hối tiếc

Vì chàng đáng khiến mình tiêu tụy)

Sở hoa khôi người ta căn bản là không có hứng thú gì với Trịnh Vũ cả.

Hoàn toàn đơn giản là một mình Trịnh Vũ đơn phương mà thôi.

Nhưng cái tên này lại dám hát bài hát này ở trước mặt Giang Chu, thật sự là có can đảm.

Thế là mọi người đều dồn dập nhìn về phía Giang Chu, muốn quan sát vẻ mặt của Giang Chu một chút.

Lúc này, Giang Chu đang ngồi chung một chỗ với người sống tạm bợ ở trong lớp là Cát Ngọc Kiệt.

“Vì sao mỗi một người độc thân cũng phải chặt đầu, tội nặng như vậy cơ à?”

Cát Ngọc Kiệt suy nghĩ một chút: “Có thể là bởi vì muốn yêu thì đừng sợ đau thương đi.”

Sau khi nghe xong, Giang Chu thấy vô cùng kinh ngạc: “Trời ạ, Lão Cát, đừng thấy ông không đỗ đại học mà nhảm, tài nghệ văn chương này quả thực là thâm hậu mà.”

“Ai ai ai, khiêm tốn một chút.”

Cùng lúc đó, Trịnh Vũ đang ca hát suýt nữa phun máu.

Đây cmn là mỗi một người độc thân cũng phải nhìn thấu, là nhìn thấu!

Không phải cmn chặt đầu!

Trong lòng Trịnh Vũ lại đau đớn hơn, giọng hát không khỏi thê thảm hơn vài phần.

“Muốn tìm người yêu sâu sắc nhất, tha thiết nhất để từ biệt cô đơn.”

“Tôi thì quá si tình, còn em tuyệt tình, đã mang vết thương đến cho tôi.”

“Người đau khổ thì có rất nhiều, tôi phải dũng cảm vượt qua tất cả.”

“Xin đừng yêu đương, để rồi sai lầm luyến tiếc.”

“Rồi lại như tôi lặng lẽ hát bài tình ca cho riêng mình.”

“Bài hát này là sự thật lòng, đầy si tình và đau thương.”

“Bản tình ca cô đơn này, ai sẽ hát cùng tôi?”

Trịnh Vũ hát xong bài này, viền mắt đã hơi đỏ lên.

Người trong cuộc đời này, có lẽ sẽ không thể quên được rất nhiều chuyện.

Ví dụ như đang trong lớp học mà bị tiêu chảy, ôm hông chạy từ lớp học đến nhà vệ sinh.

Ví dụ như tỏ tình với cô gái mình thích, lại nhin không được mà thả rắm.

Nhưng điều khó quên nhất chính là, đối tượng mình thầm mến năm đó lại thích người khác.

“Mình về rồi đây.”

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân truyền vào.

Sở Ngữ Vi cầm cái ví màu râm nắng đi vào trong phòng.

Phía sau còn có hai nhân viên ôm hai cái sọt, bên trong là các loại bia và đồ ăn vặt.

Nếu mấy thứ này ở bên ngoài thì không đáng tiền chút nào, thế nhưng ở những nơi như quán karaoke này, thì chỉ cần mua là sẽ phải chảy máu.

Nhất là mấy loại bia kia, giá cả có thể làm cho người ta nhìn mà hết hồn.

Mà thậm chí còn có loại bia mà bọn họ còn chưa từng nghe tên, nhưng giá tiền vẫn cứ là 30 đồng một chai.

Trịnh Vũ quay đầu nhìn Sở Ngữ Vi, lại có một xúc động muốn nhắc nhở Sở Ngữ Vi một câu.

Sau đó nhờ vào chuyện này để có cơ hội nói vài câu với Nữ Thần của mình.

Thế nhưng cậu ta nghĩ lại, rồi không khỏi cười tự giễu.

Giang Chu đã đầu tư 500 triệu cho thành phố Lâm Giang mà không thêm chớp mắt.

Có lẽ chút tiền này còn không bằng một bữa sáng của người ta nữa kia.

Vấn đề mà mình quan tâm, ở trong mắt của Giang Chu căn bản là không phải vấn đề.

Chương 911: Mỗi một người độc thân cũng phải chặt đầu! (2)

“Mình không biết mọi người thích cái gì, cho nên mua mỗi thứ một ít.”

“Mọi người tùy tiện đi, không cần khách khí.”

Đám người nhìn lẫn nhau: “Cám ơn chị dâu!”

Gò má Sở hoa khô đỏ ửng: “Ai nha, đừng gọi như vậy, chẳng lẽ mọi người là bạn học của Giang Chu, còn mình thì không phải sao?”

“Đương nhiên là phải rồi, nhưng hôm nay là buổi live show của Giang tổng nha.”

“Ai nha, mọi người gọi mình như vậy, cứ như là mình chuyên môn đi theo Giang Chu vậy.”

“Được rồi, chị dâu, sau này bọn mình sẽ chú ý hơn.”

Sở Ngữ Vi hừ hừ hai tiếng, tiện tay mở một chai nước rồi đưa cho Giang Chu.

Sau đó nàng ngồi xuống bên cạnh hắn, ôm lấy cánh tay của hắn như chim con nép vào người.

Hôm nay nàng mặc một chiếc áo sơ mi cộc tay khá dài, che khuất chiếc quần soóc ở bên dưới, nhìn qua cứ như là không mặc gì ở dưới vậy.

Đôi chân dài trắng nõn dính sát vào Giang Chu, mùi thơm không ngừng quanh quẩn.

“Rất khá nha, đã trưởng thành rồi.”

“Hả?” Sở Ngữ Vi cúi đầu nhìn thoáng qua: “Không có mà? Em cảm thấy vẫn giống như trước kia mà.”

“...”

“Làm sao vậy?”

“Anh nói là em đã hiểu chuyện rồi, biết chiều cố người khác rồi, có liên quan mẹ gì đến ngực đâu?”

“Hử??”

Giang Chu véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Ngày chúng ta đi đăng ký nhập học, chúng ta đi vào khu nghỉ ngơi với Quách Vĩ, nhưng em chỉ biết mua nước cho một mình em mà thôi.”

Gò má Sở Ngữ Vi lại đỏ lên: “Thì ra anh đang nói đến chuyện này.”

“Háo sắc, có phải em nghĩ đến thứ này cả ngày lẫn đêm không?”

“Nói bậy, em mới không có, là do anh cứ chê em nhỏ!”

Đúng lúc này, bạn học chung quanh bỗng nhiên cầm bia rồi bu lại gần.

“Giang tổng, mọi người mời ngài một ly, sau này phải chiều cố nhiều hơn nha.”

Giang Chu giơ chai nước khoáng lên: “Nóc nhà quản nghiêm, đành phải lấy nước thay rượu vậy.”

Sở Ngữ Vi nở nụ cười, nhìn Giang Chu nói: “Em cũng không nói là không cho anh uống bia nha.”

“Hai ngày nay bị cha em kéo đi uống rượu suốt, anh cần phải nghỉ ngơi một chút, bằng không thì sẽ có bụng bia rồi.”

“Hình như có bụng thật rồi này, toàn bia là bia.”

Sở Ngữ Vi vừa nói xong, lại vươn tay ra theo bản năng mà sờ vào thắt lưng của Giang Chu.

Nàng còn định cởi thắt lưng của Giang Chu ra, nhưng chợt nhớ ra là vẫn còn bạn học ở chung quanh.

Thế mà mặt của nàng đỏ lên, vội vàng rút tay về.

Loại động tác giấu đầu hở đuôi này càng làm mọi người chú ý hơn.

Động tác vừa rồi của Sở Ngữ Vi, quả thật là cmn thành thạo.

Đây cũng là trải qua luyện tập chăm chỉ rồi.

Có lẽ ngày thường đã không ít lần cởi thắt lưng giúp Giang Chu rồi.

Cùng lúc đó, biểu cảm của lớp trưởng Trịnh Vũ như tan nát cõi lòng.

Thì ra dù là Nữ Thần thì cũng sẽ...

Quả nhiên.

Mỗi một người độc thân cũng phải chặt đầu mà!

...

Lúc này, đã đến ngày mừng 5 tháng 9.

Giang Chu cũng đã xử lý xong chuyện ở thành phố Lâm Giang.

Phương án đầu tư và công việc đã được quyết định.

Tiếp đó, tập đoàn không chế cỗ phần Chu Tinh sẽ rót tài chính vào tài khoản của thành phố Lâm Giang.

Sau đó sẽ phái một đoàn đội qua bên này để giám sát hướng đi của tài chính.

Đội đến khi nhà xưởng được xây dựng xong, tập đoàn không chế cổ phần Chu Tinh sẽ phái một đoàn đội nữa để kiểm tra và nghiệm thu công trình.

Đội đến khi tất cả chuyện này hoàn thành, tập đoàn không chế cổ phần Chu Tinh sẽ bắt đầu mua sắm thiết bị và tuyển dụng nhân viên cho nhà xưởng.

Nói không chừng một ngày nào đó, cái hãg điện tử và trại trồng nấm này sẽ trở thành bằng hiệu của thành phố Lâm Giang.

Mà Giang Chu sẽ được người ở quê hương ghi nhớ.

Hơn ba giờ chiều.

Mặt trời nóng bỏng không ngừng thiêu đốt mặt đất.

Tiếng ve kêu đầy đường, chưa từng dừng lại.

Giang Chu đi từ đường cao tốc của Thượng Kinh về thẳng đại học Thanh Bắc.

Sau khi đến ký túc xá nữ, hấn đạp phanh xe, sau đó kéo phanh tay, rồi vươn tay vỗ vỗ sau lưng Sở Ngữ Vi, nói một câu đến rồi.

Một lát sau, Sở Ngữ Vi chậm rãi ngẩng đầu lên, suýt nữa đập gáy vào vô lăng.

Nàng chớp đôi mắt sáng rỡ, gò má xinh đẹp đã đỏ bừng.

Giang Chu xoa xoa tóc của nàng: “Có cần anh mang hành lý lên cho em không?”

Sở Ngữ Vi nuốt một cái: “Đương... Đương nhiên là cần, nào có ai để con gái mang hành lý lên đâu chứ.”

“Anh còn tưởng em sẽ khách khí một chút mà nói không cần, vậy thì mau đi thôi.”

“Phi, chắc chắn là anh sẽ rất bận rộn sau khi khai giảng, em muốn ở với anh lâu hơn một chút, đỡ phải nhớ anh quá nhanh.”

Sở Ngũ Vi hờn dỗi một tiếng, rút hai cái khăn giấy rồi xuống xe.

Giang Chu thấy thế cũng vội vàng đi theo, lấy hành lý của nàng ra.

Sau khi dọn dẹp ký túc xá cho Sở Ngũ Vi xong.

Hai người lại đi xuống dưới lầu.

“Giang Chu, đi ăn cơm ở nhà ăn với em đi, em thấy hơi đói bụng rồi.”

“Vừa rồi chưa ăn no à?”

“Phi, anh còn nói lung tung là em không để ý đến anh nữa.”

Chương 912: Tiểu Nam Nhi mình, cuối cùng cũng tham ô công quỹ rồi!

Giang Chu liếc mắt nhìn đồng hồ: “Được rồi, vậy thì đi ăn, sau đó anh còn phải trở về biệt thự nữa.”

Sở Ngũ Vi vui vẻ kéo tay của Giang Chu: “Em biết ngay là anh sẽ không để em ăn cơm một mình mà, hì hì.”

“Rõ ràng là vì anh cũng đói bụng, sao em cứ luôn tăng thêm đất diễn cho mình thế.”

“Ai nha, em biết là anh luôn mạnh miệng nhưng nhẹ dạ, đi thôi đi thôi.”

Sở Ngũ Vi ôm tay của Giang Chu, bước chân nhẹ nhàng như nhảy nhót.

Sau khi hai người đến nhà ăn, cả hai đều tròn mắt lên.

Có rất nhiều sinh viên mới đến nhà ăn để ăn thử.

Một đám người xếp hàng dài ở trước các cửa sổ trong nhà ăn.

Giang Chu có hơi bất đắc dĩ, thế là hắn dẫn Sở Ngũ Vi đi đến phố ẩm thực để ăn một bữa.

Sau đó ăn xong, hai người nói lời tạm biệt.

Giang Chu móc điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Phùng Tư Nhược.

“Phùng nữ sĩ tôn kính, bây giờ chồng của cô đang nằm trong tay tôi, biết điều thì đừng báo cảnh sát, sau đó chuẩn bị 500 ngàn tiền mặt cho tôi.”

Đôi diện yên lặng một lúc: “Bại hoại, anh về rồi à?”

“Ừm, anh về rồi, có nhớ anh không?”

“Hmm... .”

Giang Chu nghe thấy Phùng Tư Nhược áp úng thì cũng hiểu.

Cô bé này vẫn không quen biểu đạt nhớ nhung khi đang ở nơi có người.

“Có phải em đang ở cạnh mẹ anh không?”

“Ừm, bọn em đang ở bệnh viện, đang kiểm tra.”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “VẬY ĐƯỢC RỒI, ANH ĐANG ĐỊNH VỀ BIỆT THỰ ĐỂ TÌM EM ĐÂY.”

Bên phía Phùng Tư Nhược truyền ra tiếng giấy sột soạt: “Hình như còn có năm hạng kiểm tra nữa, làm sao bây giờ nha?”

“VẬY THÌ CHỜ LÀM XONG HẾT ĐI, ANH KHÔNG VỘI MÀ, BUỔI TÔI SẼ VỀ ĂN CƠM VỚI EM.”

“Ừm, muốn em đưa điện thoại cho mẹ không?”

Trong lòng Giang Chu hơi động.

Lòng thầm nói quý bà Viên Hữu Cầm thật sự là có bản lĩnh.

Mới được có vài ngày mà đã để cho Phùng ngốc manh ngoan ngoan gọi mẹ rồi.

Nghĩ lại lúc mình tán tỉnh nàng thì, ngay cả một câu ông xã cũng không lừa được.

Quả nhiên là gừng càng già càng cay.

“Em đưa điện thoại cho mẹ đi, anh nói với mẹ hai câu.”

“Ồ, được rồi.”

Ngay sau đó, âm thanh của quý bà Viên Hữu Cầm đã vang lên trong ống nghe.

“Alo, Giang Chu, con về Thượng Kinh rồi à?”

“Con về rồi, chuyến này mệt chết mất, đâu đâu cũng là tiệc tùng rượu chè.”

“Uống ít thôi, đừng như cha con, nhìn cái bụng bia của ông ấy kia, khó coi chết đi được.”

“Con biết rồi, à đúng, kết quả kiểm tra của Tư Nhượng không có vấn đề gì chứ?”

“Bác sĩ nói đứa bé phát triển rất tốt, rất khỏe mạnh, không có vấn đề gì.”

“Vậy là tốt rồi, mẹ đừng để Tư Nhượng khổ trương quá, tối con sẽ về.”

“Ừm, vậy chiều mẹ làm thêm vài món, chờ con về ăn cơm.”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Chu suy nghĩ một chút rồi lái xe về ký túc xá.

Lúc này, đám sinh viên mới đang tiến hành huấn luyện quân sự trong thao trường.

Những thiếu nam thiếu nữ 18 19 tuổi này, trên mặt vẫn còn mang theo một tia ngây ngô.

Nhưng trong mắt bọn họ đều là ước ao và hy vọng về cuộc sống đại học này.

Nhưng bởi đang mặc đồ huấn luyện quân sự, cho nên các em gái khóa dưới đều mặc rất kín, không có cảnh đẹp nào để ngắm cả.

Giang Chu đứng ở sau rào chắn ngoài thao trường để ngắm một trận, lại nhìn không được mà chặc chặc vài tiếng.

Không biết dung mạo của đám sinh viên mới năm nay thế nào đây.

Giang Chu ngắm được một lúc, đứng quần bông nhiên bắt đầu chân động kịch liệt.

Hắn móc điện thoại di động của mình ra, điện báo biểu hiện là Tiểu Nam Nhi.

“Alo, boss thôi, anh đang làm gì?”

“Anh vừa về trường học, dạo này em làm sao thế, nhắn tin mà cũng không trả lời, cả ngày chỉ ừ ừ ồ ồ.”

“Trời ạ, bây giờ em bận rộn đến chết rồi, làm gì có thời gian quan tâm đến nhi nữ tình trường, em trả lời ừ ừ ồ ồ đã là không tệ rồi, sao anh lại bám người như thế chứ.”

“Trời, nói cứ như anh là liêm cầu vậy.”

“Nào có, em chỉ đang biểu hiện mình đang rất bận rộn thôi.”

“Sao lại bận rộn như vậy, bên phía Kinh Nam có nghiệp vụ mới à?”

Tô Nam hừ một tiếng: “Em bị chị Thư Nhã gọi đi Bắc Hải rồi.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Làm cái hạng mục quan tâm lâm chung kia à? Tiến hành thuận lợi không?”

“Vẫn được, thú vị hơn ngồi trong phòng làm việc, nhưng cũng mệt hơn nhiều.”

“Khi nào em về?”

“Không biết nữa, chị Thư Nhã nói để em ở thêm vài ngày.”

Giang Chu gật đầu: “Hay là anh cho hai người các em nghỉ mười ngày nửa tháng nhé?”

Tô Nam đang định phản nản, bỗng nhiên lại cảm thấy không thích hợp: “Phi, nghĩ hay quá nhỉ.”

“Không có mấy điệu nhảy của em, cuộc sống của anh đã trở thành một màu xám tro.”

“Sau khi trở về sẽ nhảy cho anh.”

Giang Chu ừ một tiếng: “Vậy em chuyên môn gọi điện thoại cho anh làm gì?”

Tô Nam ho một tiếng: “Chị Thư Nhã bảo em tìm anh để vay một khoản tài chính, dạo này chi tiêu hơi nhiều.”

“Nói với anh cái này làm gì, em trực tiếp liên lạc với Vũ Đình đi.”

“Không cần, em đã chuyển tiền qua rồi, chỉ gọi điện thoại thông báo cho anh thôi.”

“???”

“Ngày nào em cũng nói sẽ tham ô công quỹ, kết quả là chưa thành công được lần nào, còn mất cả người cho anh luôn, không cam lòng.”

“Trở về thì sẽ bị đánh cái mông đấy.”

“Lêu lêu.”

Chương 913: Lại đến thời gian trang bức!

Sau khi cúp điện thoại.

Giang Chu đi về ký túc xá của mình.

Hắn vừa đẩy cửa ra, chỉ thấy Từ Hạo Đông đang ngồi luyện tạ tay ở trong ký túc xá.

Cao Văn Khải đang ngồi xỏm đếm tiền ở trước bàn.

Trương Nghiễm Phát thì đang nhe răng trợn mắt mà ôm một bản bách khoa toàn thư anh văn.

Giang Chu cảm thấy hơi kinh ngạc khi nhìn thấy một màn này.

Trường học vừa mới khai giảng, đại bộ phận các cô em khóa dưới vẫn trong giai đoạn hoa vô chủ.

Thế mà ba con hàng này lại có thể an tĩnh ngồi trong ký túc xá.

Đếm tiền và tập tạ thì đã đành, lại còn ngồi học từ đơn tiếng anh?

Mẹ nó, phòng ký túc xá này bắt đầu tự lập tự cường từ bao giờ vậy hả?

Giang Chu lùi lại một bước, ngược mắt nhìn lên biển số phòng.

208, không sai mà!

Mấy con hàng này mới mắc bệnh gì rồi hả?

“Các ông đang làm cái trò mèo gì vậy? Sao tự nhiên lại chăm chỉ như vậy?”

Trương Nghiễm Phát nghe thấy âm thanh ở phía sau thì thuận tay khép sách lại: “Lão Giang, tôi nghĩ kỹ rồi, tôi nhất định phải thi nghiên cứu sinh.”

Giang Chu kéo cái ghế qua lót xuống đáy mòng: “Trước kia ông nói là học nghiên cứu sinh chỉ lãng phí thời gian thôi cơ mà?”

“Ông cũng biết tôi xuất thân từ một huyện thành nhỏ, nhưng sau khi kiến thức sự phồn hoa của Thượng Kinh, thì tôi thật sự không muốn trở về đó nữa, thi nghiên cứu sinh chính là đường ra duy nhất của tôi.”

“Ồ, điều này cũng đúng, ông nghĩ như vậy là đúng, thành phố lớn đúng là tốt hơn một chút, cũng nhiều cơ hội hơn.”

“Ừm, hơn nữa cha mẹ tôi cũng ủng hộ tôi, cho nên tôi không muốn lãng phí thời gian nữa.”

Giang Chu nói xong liền quay sang nhìn về phía Từ Hạo Đông: “Ông thì sao, sao tự nhiên lại bắt đầu rèn luyện cơ thể rồi?”

Từ Hạo Đông thả tạ tay xuống, thở dài: “Lão Giang, học đại học ba năm, mà tôi chả học được cái mịa gì cả, lại cảm thấy cơ thể càng ngày càng tệ hơn.”

“Cái này cmn không phải bình thường sao, ông một ngày có thể bắn sạch máy bay bay trên trời rồi mà.”

“Cho nên, tôi đã tiến vào giai đoạn dưỡng sinh rồi, ít nhất cũng phải khôi phục lại trạng thái 18 tuổi đã.”

Từ Hạo Đông chỉ chỉ vào chén trà, trong đó có ngâm ‘cẩu kỷ’.

Bên góc bàn còn có một túi sâm Mỹ.

Giang Chu gật đầu với vẻ hơi suy tư, lại nhìn về phía Cao Văn Khải.

“Ông thì sao, ông lại đang làm cái quỷ gì?”

“Lão Giang, ông cũng biết nhà của tôi có chút tiền, cha mẹ tôi cho tôi không ít phí sinh hoạt, trước kia tôi chỉ biết lãng phí, hiện giờ tôi phải tiết kiệm một chút.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Làm sao vậy? Gia cảnh sa sút rồi hả? Có cần tôi hỗ trợ gì không?”

Cao Văn Khải lập tức lắc đầu: “Không phải, tôi chỉ muốn không chế chi tiêu của mình một chút mà thôi, cố gắng rèn luyện phẩm chất mộc mạc gian khổ này.”

“Hiểu rồi, ông đang không chế tốc độ tiêu tiền của mình đúng không?”

“Không sai, tôi muốn không chế nghiêm ngặt từng đồng tiền trong tay của mình.”

“...”

Giang Chu không nói, mà chỉ lẳng lặng nhìn mấy con hàng này.

Hắn nhìn một lúc, bầu không khí trong ký túc xá từ từ trở nên yên lặng.

Cuối cùng, Trương Nghiễm Phát ném cuốn bách khoa toàn thư qua một bên, rồi che mặt lại.

Từ Hạo Đông cũng thả tay xuống, lắc lắc cánh tay đã đau nhức.

Cao Văn Khải thì nhét tiền vào trong ví, mặt đầy phiền muộn.

“Mẹ nó, mỗi lần khai giảng là các ông lại phải trang bức, cho rằng ông đây không nhìn ra à?”

“Nỗ lực thi nghiên cứu sinh, chắc chắc.”

“Còn ngồi đếm tiền?”

“Cái này thì càng cmn ngoại hạng, trở về tuổi 18?”

“Nói nhảm ít thôi, rốt cuộc là đang làm gì?”

Trương Nghiễm Phát thở dài: “Tôi gặp một cô gái rất xinh đẹp đang muốn thi nghiên cứu sinh.”

Từ Hạo Đông mấp máy đôi môi khô khốc của mình: “Tôi định cời trần chơi bóng rổ ở trên sân bóng cạnh thao trường vào ngày mai, để cho các cô em khóa dưới có thể nhìn thấy phong thái mê người của tôi, nhưng tập mãi mà vẫn không có chút cơ bắp nào cả, móa!”

Lúc này, Cao Văn Khải cũng ngẩng đầu lên: “Tôi quen một cô nàng khóa dưới bên đại học Thanh Bắc, tuần này là sinh nhật...”

“Ồ, thì ra là tán gái, khoe dáng người và gom tiền mua quà tặng, mẹ nó, liêm cầu liêm đến không có giới hạn.”

“Lão Giang, lần nào khai giảng thì ông cũng đả kích tính tích cực của bọn tôi, đúng không?”

Từ Hạo Đông liều mạng gật đầu: “Đúng đúng, mấy năm nay chúng tôi chẳng làm được trò trống gì, tất cả đều do ông đả kích.”

Giang Chu trực tiếp bĩu môi khinh thường: “Tìm bạn gái là cần mặt dày, các ông làm mấy cái trò mèo này thì có tác dụng mẹ gì.”

“Cần mặt dày là sao?”

“Đi, đi ra thao trường với tôi, nơi đó có rất nhiều các cô em khóa dưới, các ông qua đó chọn mục tiêu đi.”

Ba con hàng liếc mắt nhìn nhau: “Lão Giang, thật hay giả vậy?”

Giang Chu đứng lên, sửa quần áo: “Muốn tìm đối tượng, bước đầu tiên là phải xác định loại hình thích hợp với bản thân.”

“Ví dụ như Trương Nghiễm Phát, ông thích hợp với các cô em xuất thân từ nông thôn hoặc là thành phố nhỏ, như vậy sẽ có chủ đề chung, còn có thể giả vờ thành một đàn anh có kinh nghiệm.”

“Đậu xanh rau muống, có đạo lý!”

Trương Nghiễm Phát nhất thời có một loại cảm giác như vén mây mù thấy trời xanh.

Chương 914: Lại đến thời gian trang bức! (2)

Cùng lúc đó, Từ Hạo Đông đã bu lại: “Tôi thì sao?”

“Loại người như ông thích hợp với loại con gái đầy lòng nhiệt tình, ít nhất cũng sẽ không sợ hãi loại người biến thái như ông.”

“Vậy còn tôi thì sao?”

“Ông...” Giang Chu nhìn Cao Văn Khải: “Nói thật, ông vẫn thích hợp với vị lão phú bà 69 tuổi kia hơn.”

Mặt Cao Văn Khải lập tức biến thành màu tương: “Lão Giang, tôi muốn tìm một người bạn gái đường đường chính chính.”

“Vậy ông thích hợp với loại hình hiền lành, chất phác, tốt nhất là điều kiện gia đình hơi khó khăn.”

“Vì sao?”

Giang Chu vỗ vỗ bờ vai của Cao Văn Khải: “Nhà ông có chút tiền, trợ giúp một cô gái hiền lành hoàn thành học nghiệp, có khả năng lớn là sẽ thu hoạch được một trái tim chân thành.”

“Như vậy à, vì sao trước kia tôi không được?”

“Cmn, trước kia ông toàn tìm mấy con hàng hám tiền, chỉ biết tiêu tiền của ông, coi ông là ATM, có thể thành công mới là lạ.”

“Thật sao?”

“Loại con gái đó có yêu đương với Ultraman, thì Ultraman cũng không chịu nổi đâu.”

Ba người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

Bọn họ đều cảm thấy Giang Chu nói đúng.

Mình không hẹn hò yêu đương được, hoàn toàn là vì chọn sai loại hình.

Nhất là Từ Hạo Đông, dây dưa dài dòng với một kỹ nữ trà xanh hơn ba tháng mà vẫn không đành lòng buông tay.

Trương Nghiễm Phát càng kỳ quái hơn, trước kia yêu đương online với Mạnh Mạnh hơn nửa năm, ngày ngày gọi ông xã bà xã, kết quả đến ngày nghỉ, mới phát hiện ra cmn là đại lão mặc nữ trang.

Lại còn Cao Văn Khải, đầu tiên là yêu Ngụy Lan Lan hám tiền, cuối cùng lại kiếm được một lão phú bà ở bên người trường.

Ba con hàng này, đơn giản chính là kỳ lạ bên trong kỳ lạ.

“Đi thôi, thay quần áo đi, tôi dẫn các ông đi khảo sát thực địa một chút.”

“Ừm! Tôi cmn phải vuốt sáp và thay một bộ tây trang đẹp trai đã.”

“Đúng rồi, hình như trong đám sinh viên mới có một cô em cực kỳ xinh đẹp, mấy hôm trước còn nổi tiếng trên diễn đàn.”

“Ồ, tôi biết cô bé đó rồi, gọi là Đường gì ý nhờ?”

“Tôi nhớ là Đường Quả.”

Cùng lúc đó, Giang Chu đang dựa vào khung cửa lại hơi sững sờ.

Tên này... Có hơi quen tai thì phải.

Đại học Thượng Kinh, huấn luyện quân sự trong thao trường.

Ánh nắng vốn đang nóng bỏng đã lặn lẽ ẩn mình sau những đám mây, nhưng nhiệt độ cao vẫn để co người ta mồ hôi đầm đìa.

Bốn người ký túc xá 208 đi đến thao trường, ngồi xuống khán đài ở bên đó.

Sau đó, mỗi một người cầm một nửa quả dưa hấu, cầm cái thìa múc lên ăn.

Nhưng dưới đồng phục huấn luyện quân sự và cái mũ kia, các cô em mới vào học đều giống nhau như đúc từ một khuôn, chỉ có thể phân biệt được cao thấp hoặc là lớn nhỏ mà thôi.

Bọn họ không thể nào phán đoán chuẩn xác dung mạo của các cô em khóa dưới này ra sao.

Thậm chí còn có chút vô cảm với những khuôn mặt nhỏ nhắn và tối đen này.

Lúc này, trong thao trường có một trận gió quất vào mặt.

Mặc dù nó không xua tan được khô và nóng, nhưng cũng làm cho người ta nhẹ nhàng và khoan khoái hơn không ít.

Từ Hạo Đông xắn tay áo lên, dùng tay chống chân, hơi dùng sức ở hai đầu cơ bắp.

Chỉ là cậu ta mới tập được ba ngày, nên cơ bắp vẫn còn chưa kịp lên.

Bên kia, Cao Văn Khải kéo áo khoác lên rất cao, che khuất cái cằm.

Sau đó ảo tưởng mình là một anh chàng đẹp trai như Kim Thành Vũ, trên mặt viết đầy cao ngạo và lạnh lùng.

Mà Trương Nghiễm Phát thì mặc áo sơ mi hoa, biểu cảm có chút tự do phóng đãng không chịu gò bó.

“Văn Khải, nghe nói ông vừa mới mua một cái máy ảnh à, tốn hơn mấy ngàn đồng cơ à?”

“Ai, chút tiền lẻ mà thôi, chủ yếu là để chụp vài tấm ảnh phong cảnh, hun đúc nghệ thuật và thẩm mỹ...”

“Vậy chắc là có rất nhiều cô gái đi tìm ông chụp ảnh nhỉ?”

“Không phải, bây giờ tôi chỉ chụp ảnh phong cảnh thôi, dù sao thì tôi đã từng thề, đời này chỉ yêu một cô gái, nhưng tiếc là đến giờ vẫn chưa tìm được.”

Cao Văn Khải đẩy kính râm lên, biểu cảm có hơi cảm thán.

Cùng lúc đó, Từ Hạo Đông quay đầu nhìn về phía Trương Nghiễm Phát.

“Nghiễm Phát, hình như Malaysia Boeing 777 vừa mới xảy ra tai nạn chết người, ông có biết không?”

“Ah, Máy bay Boeing rất hay xảy ra vấn đề, bây giờ tôi đều cố gắng tránh không đi loại máy bay này mỗi khi đi du lịch nước ngoài.”

“Ồ, vậy mùa hè này ông đi du lịch ở đâu vậy?”

“Đi Hà Lan một chuyến, xem cối xay gió và hoa Tulip một chút, mà cũng bình thường, tôi đi qua quá nhiều nơi rồi, Hà Lan vẫn chưa phải nơi đẹp nhất.”

Vừa dứt lời, Cao Văn Khải nhìn về phía Từ Hạo Đông.

“Hạo Đông, nghe nói kỳ nghỉ hè này ông đã viết một bài văn chương à, tên là cái gì ý nhỉ?”

“Bóng đêm vùng ngoại ô, miêu tả quê hương của tôi, đã được đăng từ nửa tháng trước rồi.”

“Thật à? Đăng ở tạp chí nào vậy?”

“Một tạp chí nhỏ thôi, tôi không nhớ tên lắm, dù sao khi đó có mấy tổng biên tập liên hệ với tôi, tôi cũng quên là mình chọn ai rồi.”

Chương 915: Luôn luôn có con gái thích vừa xấu vừa nghèo!

Ba con hàng này nói xong thì đồng thời gật đầu, lại đồng thời nở nụ cười mà tự cho là hoàn mỹ nhất.

Sau đó, ánh mắt của ba con hàng này rơi về phía trước, biểu cảm hết sức ung dung và thản nhiên.

Giọng nói của bọn họ rất to, cho nên mấy đội ngũ hình vuông của đám sinh viên mới ở gần đó đều có thể nghe thấy.

Giang Chu thì ngồi ở một bên, tràn đầy khiếp sợ mà nhìn chằm chằm vào ba con hàng này.

Đậu xanh rau muống, quả nhiên là mấy con hàng này đã trưởng thành rồi.

Hiện giờ còn biết trang bức kinh khủng như vậy cơ à.

Lại là chụp ảnh, lại là du lịch nước ngoài, còn cmn móc nối đến cả máy bay phi cơ.

Thật cmn là thể hiện ra mình vừa hiểu văn nghệ, lại phô bày ra chuyện mình có tiền.

Có điều... không nên ra vẽ trang bức như vậy thì hơn.

Nói to như vậy làm gì, trên mặt viết rõ mấy chữ ta đang muốn trang bức kia kìa.

Đám học sinh mới này đều là chim non, nhưng lại không phải ngu, làm sao có thể tin tưởng được!

Quả nhiên, ba con hàng này vừa nói xong, cán bộ hội học sinh phụ trách sinh viên mới ở đây đã quang ánh mắt khinh bỉ qua.

“Bạn học, các ông ở hệ nào, bây giờ là thời gian huấn luyện quân sự, làm ơn đừng nói to và làm ồn ào!”

Từ Hạo Đông hơi cau mày: “Cậu là năm thứ hai hay là năm thứ ba, sao dám nói chuyện với đàn anh như thế?”

Cao Văn Khải kéo Từ Hạo Đông một cái: “Người này cùng khóa với chúng ta, là phó hội trưởng hội sinh viên bây giờ.”

“ ... ”

“Không hô danh là cán bộ của hội sinh viên, nói năng rất có khí thế.”

Từ Hạo Đông giơ ngón tay cái lên, sau đó quay đầu nhìn về phía Giang Chu: “Lão Giang, trang bức bị đánh gãy rồi, làm gì bây giờ?”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Ông bạn, rất xin lỗi, chúng tôi sẽ nói chuyện nhỏ hơn.”

Phó hội trưởng nhìn thoáng qua Giang Chu, lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

Đây không phải là Giang Chu sao, người từng là ngôi sao khởi nghiệp của trường, bây giờ là đại gia trăm tỷ.

Thế mà lại ngồi trên khán đài này mà gặm dưa hấu, thật sự là bình dị gần gũi mà.

“Giang tổng, không có gì không có gì, chỉ cần nói nhỏ hơn một chút là được rồi.”

“Được rồi, cảm ơn ông bạn nhé.”

“Không cần khách khí, tôi là Trần Văn Thắng, có chuyện gì thì có thể tìm tôi.”

“Được.”

Sau khi Trần Văn Thắng rời khỏi, Từ Hạo Đông nhin không được mà nhìn về phía Giang Chu.

Cao Văn Khải và Trương Nghiễm Phát cũng đồng thời nghiêng đầu qua.

“Lão Giang, hay là ông đi đi...”

“...”

Cao Văn Khải gật đầu: “Ông ở chỗ này, thì chúng tôi giống như một đám ngu xuẩn hơn.”

Trương Nghiễm Phát rất đồng ý: “Chúng tôi trang bức tao nhẽ như vậy, nhưng còn không trâu bò bằng cách trang bức không nói lời nào của ông.”

“Tôi cmn trang bức bao giờ?”

“Trần Văn Thắng kia hô to gọi nhỏ với chúng tôi, lại khách khí với ông như vậy, đây không phải là trang bức thì lại cái mẹ gì!”

Giang Chu nhin không được mà nở một nụ cười lạnh: “Các đến đây để tìm đối tượng, trang bức với chơi mấy trò mèo này làm gì!”

Mặt Từ Hạo Đông đầy phiền muộn: “Đã không đẹp trai mà còn cmn nghèo, lại không chơi mấy trò mèo này thì chúng tôi chỉ có thể độc thân cả đời.”

“Chưa chắc!”

“Ừm?”

“Trên thế giới này có rất nhiều con gái, luôn luôn có vài người thích loại vừa xấu lại vừa nghèo.”

Ba người liếc mắt nhìn nhau: “Đánh rắm, không thể nào!”

Giang Chu vỗ vỗ bả vai của Từ Hạo Đông: “Ông phải tin tưởng, thế giới này sẽ có kỳ tích!”

“Miễn đi, chúng tôi không tin kỳ tích, ông mau đi đi, để các anh em còn có không gian mà trang bức.”

“Được rồi được rồi, tôi đi tôi đi!”

Giang Chu đứng dậy phui mắt một cái, dự định lái xe trở về khu biệt thự Hoa Nhuận Hào Đình.

Dù sao bây giờ cũng đã gần năm giờ chiều rồi.

Còn phải lái xe nửa tiếng mới về đến nơi, có lẽ khi đó Phùng Tư Nhượng cũng đã về đến nhà rồi.

Có điều, khi Giang Chu vừa mới đứng dậy, đội ngũ hình vuông ở đối diện bỗng nhiên giải tán.

Đám học sinh mới bắt đầu từ có trật tự biến thành không trật tự, cuối cùng là lộn xộn chen chúc.

Nhưng vào lúc này, có một âm thanh rất to và rõ ràng vang lên, truyền khắp cả thao trường.

“Đường Quả, em có thể làm bạn gái anh không?”

“Thật ra thì từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh vẫn luôn muốn nói ra mấy lời này.”

“E rằng em đã quên rồi, anh chính là vị đàn anh đã mang hành lý lên phòng cho em.”

“Từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã biết cảm giác yêu là như thế nào.”

“Anh thích em giống như tên của em, ngọt ngào tựa như Đường Quả (quả ngọt).”

“Làm bạn gái anh, được không?”

Trong đám người, bỗng nhiên có một tên con trai mặc áo sơ mi sọc ngấn tay quỳ một gối xuống đất.

Sau đó, giơ bó hoa tươi ở trong tay lên, đưa về phía cô bé đang cầm một ly nước màu trắng ở phía trước.

Đường Quả?

Giang Chu nheo mắt lại, nhìn về phía bên đó.

Ah, đây không phải là cô thư ký nhỏ của mình ở kiếp trước sao?

Chương 916: Đàn anh, sao anh lại hiểu em rõ như vậy?

Kiếp trước, Giang Chu là một quản lý cao tầng của một công ty nước ngoài.

Bởi vì hần chăm chỉ và chịu khổ, cho nên chẳng mấy chốc đã leo lên vị trí có lương một năm năm triệu.

Chỉ là chức vị cao hơn nữa thì cũng chỉ là người làm công cao cấp hơn một chút mà thôi.

Chỉ cần không nhảy ra khỏi vòng, thì vĩnh viễn vẫn phải thiêu đốt sinh mệnh vì người khác.

Khi đó, Giang Chu đã bị Phùng gia kích thích, cho nên hắn làm việc ngày đêm, hy vọng có thể chứng minh bản thân mình, cũng hy vọng có thể chứng minh Phùng Tư Nhược không có chọn nhầm người.

Điều này làm cho hắn không quá quan tâm đến chuyện và người ở chung quanh mình.

Có điều, Giang Chu vẫn có ấn tượng khá sâu sắc với cô thư ký nhỏ Đường Quả này của mình.

Rõ ràng là có một gương mặt xinh đẹp tuyệt luân.

Lại luôn nỗ lực và chăm chỉ làm việc đến nơi đến chốn.

Hơn nữa, không bao giờ thích người khác khen nàng xinh đẹp.

Lúc nào cũng muốn chứng minh mình tuyệt đối không phải là bình hoa không có năng lực gì.

Cô bé này rất quật cường, quả thực là sắp biến thành một loại cố chấp.

Nhưng nói thật, Giang Chu vẫn rất thích loại tính cách này.

Tuy nhiên, loại thích này cũng chỉ giới hạn trong công việc mà thôi, hoàn toàn không có quan hệ gì với sinh hoạt cá nhân cả.

Lúc này, khi hắn nghe thấy cái tên Đường Quả này, thì đầu óc vẫn chưa phản ứng được.

Mãi cho đến khi hắn nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của đối phương, thì ký ức cũ kỹ ở trong đại não mới từ từ xông lên trong đầu.

Đó là một đoạn chuyện xưa, làm cho người ta cảm thấy như đã cách mấy đời.

“Xin lỗi, tôi không muốn hẹn hò yêu đương.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà, tạm biệt!”

Đường Quả mặc đồ huấn luyện quân sự vung đuôi ngựa, đi thẳng về phía nhà vệ sinh mà không thèm quay đầu lại.

Chỉ để lại quần chúng đầy đất và một người tỏ tình đang thất hồn lạc phách.

Giang Chu nhếch mép lên, lòng thầm nói tính cách của cô bé này quả nhiên vẫn như vậy.

Cách đó không xa, Phùng Y Nhất nhảy nhót bu lại gần Giang Chu.

“Anh rê anh rê!”

“Sao anh lại đến thao trường rồi? Em còn tưởng rằng anh chưa về Thượng Kinh nữa kìa!”

Hôm nay nàng mặc một chiếc váy dài có in hoa, nơi eo có một cái đai được buộc thành hình con bướm, thể hiện dáng người hoàn mỹ và chiếc eo thon nhỏ của nàng.

Dưới làn váy là một đôi chân nhỏ, trắng và non mịn như dương chi bạch ngọc.

Cô bé này đã gia nhập hội học sinh từ năm đầu tiên của đại học, năm nay cũng đã thăng lên làm cán bộ.

Hiện giờ, nàng chuyên môn phụ trách chuyện kiểm tra kỷ luật và chấm công.

Giang Chu vỗ vỗ đầu Phùng Y Nhất, tiện tay tháo mũ của nàng xuống, quạt gió cho nàng.

“Anh đi theo bạn cùng phòng đến xem các em gái khóa dưới, bọn họ đã không tìm được đối tượng ba năm rồi, cho nên rất khổ sở.”

“Ồ, em biết rồi, đây chính là cái gọi ‘tiên hạ thủ vi cường’ à?”

Phùng Y Nhất tinh quái mà quay đầu nhìn về phía Cao Văn Khải, Từ Hạo Đông và Trương Nghiễm Phát.

Ai ngờ ba con hàng này lập tức quay đầu qua chỗ khác, giả vờ như hoàn toàn không liên quan gì đến mình cả.

“Ai tìm đối tượng thế, Văn Khải, là ông à? Sao ông lại mất mặt như thế chứ?”

“Mẹ nó, Từ Hạo Đông, ông đừng oan uổng tôi, ông viết mấy câu trên status mà cmn còn vát vả, thế mà còn văn chương chó má gì!”

Giang Chu không thèm để ý đến mấy tên này: “Tiểu Nhị Tử, tôi nay đi về nhà ăn cơm với anh đi?”

Phùng Y Nhất rất vui vẻ mà gật đầu: “Rất lâu rồi không được gặp chị rồi, hơn nữa ký túc xá lại không có điều hòa, đêm nay ngủ luôn ở đây.”

“Ừm, vậy đi qua bãi đỗ xe với anh thôi!”

“Ừm ừm!”

Trong khi hai người nói chuyện, bỗng nhiên có tiếng bước chân truyền đến ở trên khán đài.

Đường Quả đã tháo đuôi ngực, nàng đi qua, lại tò mò mà nhìn chằm chằm vào Giang Chu vài lần.

Nàng cảm thấy vị đàn anh khóa trên này có hơi quen mặt.

Hình như đã nhìn thấy ở trên màn ảnh lớn trong quảng trường của trường học rồi.

Chỉ là nàng không nhớ nội dung cụ thể là gì, có lẽ đây là một người rất ưu tú.

“Xin chào đàn anh, em là sinh viên mới năm nay, em tên là Đường Quả.”

“Xin chào!”

Đường Quả mỉm cười, rồi quay đầu nhìn về phía Phùng Y Nhất: “Đàn chị, chúng ta đi ăn cơm luôn chưa?”

Phùng Y Nhất tăng hắng một cái, giả vờ đáng vẻ của một đàn chị thành thực: “Hôm nay không được rồi, hôm nay chị không ăn ở trường.”

“A?” Đường Quả hơi kinh ngạc mà nhìn hai người: “Chẳng lẽ vị đàn anh này là bạn trai của đàn chị à? Hai người muốn đi hẹn hò à?”

Phùng Y Nhất hơi sững sốt, gò má đỏ lên: “Không phải không phải, em không nên hiểu lầm, đây là anh rể của chị nha!”

“Anh rể?”

“Đúng vậy, không phải chị đã nói với em rồi sao, chị gái của chị là sinh viên ở học viện tài chính và kinh tế.”

Đường Quả ồ một tiếng: “Là như vậy à, vậy em sẽ không quấy rầy nữa, tạm biệt đàn chị.”

Phùng Y Nhất gật đầu: “Tạm biệt.”

“À đúng rồi, ngày mai em sẽ gửi cho chị bảng thống kê mà hội học sinh cần.”

“Ừm, không cần vội đâu, chị cũng chưa cần dùng ngay.”

Chương 917: Đàn anh, sao anh lại hiểu em rõ như vậy? (2)

Đường Quả cười yếu ớt, rồi cất bước đi về phía dưới khán đài.

Nhưng nàng không đi được hai bước thì bỗng nhiên bị Giang Chu gọi lại.

“Đường Quả!”

Đường Quả hơi quay đầu, ánh mắt hơi nghi ngờ và khó hiểu.

Nàng và Giang Chu mới gặp nhau lần đầu tiên, nói một cách nghiêm chỉnh thì là hai người xa lạ.

Nhưng vì sao lại tự nhiên gọi mình lại?

Muốn tỏ tình với mình sao?

“Đàn anh, có chuyện gì sao?”

“Thật ra thì học pháp luật cũng rất tốt, mình phải chịu trách nhiệm với cuộc sống của mình, có đôi khi không cần phải nghe ý kiến của người nhà...”

“...”

Đường Quả có hơi kinh ngạc mà nhìn Giang Chu, trong mắt nàng viết đầy mờ mịt.

Nàng rất yêu thích môn pháp luật, nàng muốn trở thành một luật sư chính nghĩa.

Nhưng bởi vì gia đình cản trở, cho nên đành bất đắc dĩ mà chọn ngành quốc tế mậu dịch này.

Nhưng mà trên thực tế, nàng lại không có quá nhiều hứng thú với cái nghề nghiệp này.

Thậm chí còn không có động lực để học tập luôn.

Bây giờ là thời gian huấn luyện quân sự, vẫn còn cơ hội để xin chuyển ngành.

Chỉ là...

Ngoại trừ người nhà của nàng ra, thì hầu như là không có ai biết chuyện này cả.

Vì sao vị đàn anh không quen biết này lại biết chuyện này?

“Đàn anh, là ai nói cho anh biết em thích học pháp luật?”

“Không có gì, chẳng qua là anh thấy em có một loại khí chất của nữ luật sư ưu tú thôi.”

Đường Quả nheo mắt lại, nàng không hề tin tưởng cái lý do qua loa này: “Vậy vì sao anh biết người nhà của em không đồng ý?”

Giang Chu nhẹ giọng cười: “Bằng không thì vì sao em lại không chọn ngành pháp luật mà lại đến học viện quốc tế mậu dịch?”

“Có đạo lý nha...”

“Tuy rằng ý kiến của gia đình cũng rất quan trọng, nhưng em phải hiểu, có đôi khi, cảm giác của mình mới là chính xác nhất.”

“Hmm... Cảm ơn lời khuyên của đàn anh, em sẽ cân nhắc.”

Đường Quả mỉm cười, lắc lư mái tóc dài đi ra khỏi thao trường.

Cùng lúc đó, Phùng Y Nhất nhìn anh rể của mình với ánh mắt nghi ngờ.

“Này, anh rể, sao anh lại biết Đường Quả thích pháp luật, ngay cả em cũng không biết chuyện này!”

“Anh cmn biết coi bói, bằng không thì vì sao ông nội em lại bị anh dọa chết?”

Phùng Y Nhất tròn tròn mắt lên: “Ông nội bị anh dọa chết á?!”

Giang Chu vỗ đầu của nàng một cái: “Đây là anh ví dụ.”

“Ồ... .”

Giang Chu ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Đường Quả, hắn không biết lời nói của mình có hữu dụng với nàng hay không.

Kiếp trước, khi nàng làm thư ký cho mình thì vẫn tự học pháp luật.

Ngày ngày ôm một chồng sách pháp luật rất dày để gặm.

Nếu như nàng có sự lựa chọn khác từ khi mới bắt đầu, thì có lẽ tương lai của nàng sẽ không phải đi nhiều đường vòng như vậy nữa.

Năm giờ hơn.

Vẻ khô nóng trong không khí đã đỡ hơn vài phần.

Giang Chu lái xe đến cổng trường để đón Tiểu Nhị Tử, dự định về Hoa Nhuận Hào Đình ăn cơm chiều.

Sau khi đi đến ngã tư đầu tiên, hắn cũng không vội vàng mà gọi điện thoại cho Sở Ngữ Vi, hỏi xem nàng có muốn đi ăn cơm không.

“Em không đi đâu, vừa mới khai giảng nên hội học sinh có rất nhiều chuyện phải làm.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Hội học sinh có gì tốt? Có rất nhiều trai đẹp à?”

Giọng nói của Sở Ngữ Vi có hơi giận dỗi: “Không có trai đẹp, thế nhưng toàn bộ đều là gái xinh.”

“Đậu xanh, thật hay giả?”

“Thật sự thật sự, đẹp như thiên tiên luôn!”

Giang Chu hạ điện thoại di động xuống: “Y Nhất, em tự đón xe đi đi, anh không về ăn cơm nữa.”

Phùng Y Nhất sững sốt một chút: “Hử??”

Sở Ngữ Vi vội vàng nói: “Em nói vậy thôi, anh bị điên à, Tư Nhượng còn đang chờ anh về nhà kia!”

“Sao em biết?”

“Dù sao thì chỗ này cũng không có trai đẹp gái xinh gì cả, à không đúng, chỉ có một mình em là mỹ nữ thôi, anh mau đi về nhà đi.”

Giang Chu ho khan hai tiếng: “Không đi ăn cơm thật à?”

Sở Ngữ Vi nói ừ ừ hai tiếng: “Ngày hôm nay thì không được rồi, ngày mai em không có tiết, em sẽ qua chơi với Tư Nhượng.”

“Vậy được rồi, ngày mai anh qua đón em.”

“Không cần nha, anh cứ làm việc của anh là được, em có thể tự bắt xe qua đó, em đã là một bạn gái rất hiểu chuyện nha.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Biết điều như vậy? Em uống lộn thuốc à?”

Giọng nói của Sở Ngữ Vi trở nên hơi xấu hổ: “Phi, anh mới uống lộn thuốc.”

“Được rồi được rồi, em mau đi đi, anh lái xe đây.”

“Chú ý an toàn, đừng tranh cướp một vài giây làm gì cả.”

Sau khi cúp điện thoại, Giang Chu lái xe lên đường chính.

Sau đó, dung nhập vào dòng xe cộ, đưa Tiểu Nhị Tử của Phùng gia về đến Hoa Nhuận Hào Đình.

Sau khi đi vào cửa, hai người bắt đầu thay giày.

Phùng Y Nhất đi một đôi tất mỏng bằng tơ màu đen, quần quanh đôi chân thanh tú.

Nhưng bởi vì đứng cả một ngày ở trên thao trường, nên đôi tất đã hơi dính dính rồi.

“Chân quá thối liền không cho phép vào nhà, biết chưa? Quy củ của nhà giàu rất nghiêm đấy.”

Phùng Y Nhất cởi tất ra, quay hai cái: “Không thối chút nào nha?”

Chương 918: Đàn anh, sao anh lại hiểu em rõ như vậy? (3)

Mặt Giang Chu đầy vẻ ghét bỏ: “Đi đi đi, anh còn ngửi thấy mùi rồi.”

“Anh nói xấu em.”

“Em vừa mới cởi ra là đã thấy mùi rồi, còn nói không thôi.”

“Không phải, đó là do em không cẩn thận mà giẫm phải vôi ở trên thao trường, anh không tin thì ngửi thử xem.”

“Cút xuống địa ngục đi, anh không có yêu thích này.”

Giang Chu đổi dép đi vào phòng khách, Phùng Y Nhất thì cầm tất đuổi theo sau.

Lúc này, quý bà Viên Hữu Cầm đang làm cơm ở trong nhà bếp.

Bà buộc một cái tạp dề có in hoa màu hồng ở trên người, tay chân nhanh nhẹn thành thạo.

Bên kia, Hàn Nhu đang vội vàng hỗ trợ một tay.

Nàng đang không ngừng khuấy đũa ở trong bát, xem ra là đang đánh trứng gà.

Mà Phùng Tư Nhược thì ngồi ở cách đó không xa, cái bụng dưới đã hơi nhô lên, trên mặt tràn ngập nhã nhặn và lịch sự.

Bên trái của Phùng Tư Nhược, chính là Sở Ngữ Vi đang nắm cánh tay của nàng, hai mắt đang xoay tròn, chuyển động qua lại.

Giang Chu hơi sững sờ khi nhìn thấy Sở Ngữ Vi ngồi ở chỗ này.

Mà Phùng Y Nhất thấy trong nhà có nhiều người như vậy, liền lặng lẽ nhét tất vào trong túi, rồi lại lặng lẽ đi vào phòng vệ sinh.

“Sở Ngữ Vi, em biết dịch chuyển tức thời à?”

Sở Ngữ Vi nhú mũi quynh một cái: “Thật ra thì em đã đến đây từ chiều rồi.”

Giang Chu đi qua véo má của nàng: “Nói dối rất lưu loát nha, lại nói thêm vài câu để anh nghe xem nào?”

“Anh đẹp trai quá!”

“???”

Lúc này, Phùng Tư Nhược ngẩng đầu lên, nhìn Giang Chu với ánh mắt long lanh như nước: “Giang Đường rất khỏe mạnh nha.”

Giang Chu thuận thế ngồi xổm xuống, dán lên bụng Phùng ngọc manh: “Nào, để anh nghe xem con gái của anh đã biết gọi ba ba chưa nào.”

“Mới ... mới có bốn tháng nha.”

Thần sắc Giang Chu bỗng nhiên thay đổi, ra vẻ nhú mày: “Khoan đã, hình như là Hiểu Hiểu đang nói chuyện thật này.”

Mặt Sở Ngữ Vi hiện lên vẻ tò mò: “Hiểu Hiểu là ai?”

“Là nữ danh của Giang Đường.”

“Hử? Thật hay giả, cho em nghe với nào.”

Sở Ngữ Vi tiến đến trước bụng Phùng Tư Nhược, nghe ngóng một lúc.

Nhưng nàng không nghe được cái gì cả, chỉ cảm thấy cái bụng của Phùng ngọc manh rất mềm mại.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên nháy mắt với nàng vài cái.

Thế là nàng lập tức hiểu ra.

“Có thật này, y y nha nha, chỉ là không hiểu đang nói gì thôi.”

Phùng Tư Nhược tròn mắt lên, trên gương mặt nhỏ nhắn và xinh đẹp đã viết đầy khiếp sợ: “Thật vậy sao?”

Giang Chu gật đầu: “Anh nghe thấy rất rõ ràng.”

“Em... em cũng muốn nghe một chút nha!”

Phùng Tư Nhược nhin không được mà muốn cúi người xuống để nghe giọng nói của con gái một chút.

Nhưng phụ nữ có thai làm sao có thể cúi người xuống được, cho nên nàng chỉ có thể cúi đầu và lo lắng sông.

Giằng co một lúc, nàng cũng từ từ tiếp nhận cái sự thật là mình không thể cúi người khom lưng này.

Sau đó, nàng lắc lắc cánh tay nhỏ, dùng ánh mắt đáng thương để nhìn Giang Chu.

“Cô bé ngốc này, anh gạt em thôi, bốn tháng là mới vừa thành hình thôi, còn chưa biết đã có lười hay chưa kìa.”

Phùng Tư Nhược biết mình bị lừa gạt, lập tức cho Giang Chu một chùy: “Bại hoại!”

Giang Chu cười ngây ngô, chợt nghe thấy âm thanh gào thét mà đến.

Ngay sau đó, nửa miếng khoai tây đã nện vào đầu của hắn.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy?!”

“Ai cho con lừa gạt Tư Nhược, suốt ngày không chịu làm việc đàng hoàng.”

Giang Chu tròn tròn mắt lên: “Sao mẹ không đánh Sở Ngũ Vi, cô ấy cũng nói lung tung mà.”

Viên Hữu Cầm mỉm cười nhìn về phía Sở Ngũ Vi: “Ngũ Vi, hôm nay có món trứng tào phớ mà cháu thích ăn này.”

“Cảm ơn dì, cháu có lộc ăn rồi.”

Sở hoa khôi phun đầu lười thơm non với Giang Chu.

Thật ra thì nàng muốn gọi mẹ của Giang Chu là mẹ.

Thế nhưng nàng cân nhắc một phen thì lại thấy hơi ngại.

Hình như là Phùng Tư Nhược phải có Giang Đường xong mới bắt đầu đổi giọng.

Xem ra mang thai là một cơ hội rất tốt nha.

Sở Ngũ Vi liếc nhìn Phùng Tư Nhược, lại liếc nhìn Giang Chu một cái.

Dường như mình đã bị tụt lại phía sau rồi.

Đệ nhất là không kiếm được rồi, nhưng còn có cơ hội để tranh đệ nhị.

Cùng lúc đó, Phùng Y Nhất lặng lẽ đi ra từ phòng vệ sinh.

Nàng và quý bà Viên Hữu Cầm chưa gặp nhau bao giờ, cho nên không quá quen.

Thế cho nên nàng biểu hiện rất ngoan ngoãn, ngồi thì ngồi ra dáng, đứng cũng đứng ra dáng, giống như là một Tiểu Tiên Nữ vậy.

Bằng không thì với tính cách của nàng, chắc chắn là đã lật tung cả cái biệt thự này lên rồi.

“Tư Nhược, đây là em gái của con à?” Lúc này, quý bà Viên Hữu Cầm mới chú ý đến Phùng Y Nhất, bà vừa cầm chảo vừa hỏi.

Không chờ Phùng ngốc manh mở miệng, Phùng dân độn đã đứng lên: “Chào dì, cháu là Phùng Y Nhất ạ.”

“Gien của Phùng gia tốt thật, hai cô bé đều xinh đẹp như vậy.”

Giang Chu gật đầu: “Ngũ Vi và Nhu Nhu cũng rất xinh đẹp.”

Viên Hữu Cầm hết sức tán thành mà gật đầu: “Đúng vậy, trong cái nhà này chỉ có một mình con là xấu nhất.”

“...”

“Nhưng mà con di truyền từ gien của mẹ mà.”

“Bộ phận xấu xí này là gien của cha con!”

Chương 919: Bữa tiệc gia đình ấm áp!

Giang Chu chán nản: “Cha con trêu chọc ai chứ!”

Viên Hữu Cầm nói: “Chọc mẹ, ai bảo ông ấy dám uống rượu khi mẹ không ở nhà.”

Giang Hoành Sơn tiên sinh không ở Thượng Kinh mà cũng bị châm chọc một trận, hơn nữa, người châm chọc này còn là bà vợ đã sớm chiều chung đụng vài chục năm.

Đại khái... Đây chính là báo ứng khi ngày ngày muốn uống rượu đi.

Giang Chu cảm thán một tiếng, tiện tay tiếp nhận cái khay mà mẹ mình đưa qua.

Phụ nữ thời kỳ mãn kinh, quả thực là còn nguy hiểm hơn cả thùng thuốc nổ.

Bảo sao khoảng thời gian này cha mình lại vui sướng như vậy.

Đây đại khái là vì đã bị áp chế quá lâu rồi đi.

Thế là cha mình bắt đầu triển khai trả thù với cuộc sống khô khan bình thường.

Nửa tiếng sau, cơm nước đã được đưa lên bàn.

Mùi thơm của thức ăn không ngừng quanh quẩn ở trong không khí.

Cô bé Sở Ngữ Vi này bây giờ rất có ánh mắt.

Nàng lập tức chạy cộc cộc cộc qua bên kia, bắt đầu bày bát đĩa lên bàn.

Sau đó lại chạy cộc cộc cộc đến trước mặt Giang Chu, mỉm cười đầy khéo léo.

Mà Phùng Y Nhất thì đỡ Phùng Tư Nhược ngồi xuống ghế, chuẩn bị đi xới cơm.

Người một nhà vui vẻ hòa thuận, nhìn thế nào cũng thấy rất ấm áp.

Nhất là tài nghệ nấu nướng của quý bà Viên Hữu Cầm thì khỏi phải bàn.

Đối với ‘bữa tiệc gia đình’ này mà nói, nó càng như là dẹt hoa trên gấm vậy.

Có điều, thời gian gần đây Phùng ngọc manh vẫn luôn phải không chế lượng đường trong máu.

Cho nên nàng ăn được rất ít thứ, cơ bản là ngày nào cũng phải nghiêm khắc tuân thủ thực đơn bữa ăn.

Nhưng nàng lại không thèm ăn giống như Phùng Y Nhất, cho nên cũng không quá quan tâm vấn đề này.

Trái lại thì nàng lại trở nên vui vẻ hơn vì trong nhà bỗng nhiên trở nên náo nhiệt.

Đôi mắt long lanh xinh đẹp hơi chớp chớp vài cái, nàng vừa uống cháo Tổ yến vừa nghe mọi người trò chuyện.

“Giang Chu, mẹ nghe cha con nói, lần này con về Lâm Giang là để đầu tư à?”

Giang Chu phun miếng xương trong miệng ra: “Vâng, giai đoạn đầu đầu tư 500 triệu, giai đoạn sau có thể tăng thêm.”

Viên Hữu Cầm há hốc miệng, biểu cảm có hơi khiếp sợ: “500 triệu, thế mà cứ vút không như vậy à?”

“Mẹ, có nhiều tiền mà không tiêu thì cũng chỉ là giấy vụn, con bán một ân tình cho thành phố Lâm Giang, cũng coi như là rạng rỡ tổ tông đi.”

“Mấy cái chữ rạng rỡ tổ tông này cũng không thực tế bằng 500 triệu đâu.”

“Đầu tư không phải là quyên góp, sau này có thể từ từ kiếm về, thế nhưng lại có danh tiếng, cũng coi như là chuyện tốt.”

“Điều này cũng đúng, con không biết đám họ hàng thân thích đã kích động như thế nào khi xem tin tức đâu, một ngày có mười mấy người gọi điện thoại cho mẹ luôn.”

“Họ hàng thân thích gọi điện thoại cho mẹ làm gì?”

Viên Hữu Cầm đề đũa xuống: “Anh họ nhà bác cả của ông ngoại con, còn cả chị họ ở bên nhà bà nội con đều muốn nhờ con xin việc làm.”

Giang Chu hơi gật gù một cái: “Vậy mẹ bảo bọn họ liên lạc với thư ký của con, có thể giúp thì giúp, không giúp được thì cũng hết cách rồi.”

“Mẹ cũng định như vậy, nhưng mà để cho cha con đi nói chuyện này đi.”

Viên Hữu Cầm vừa nói chuyện, trên mặt vừa lộ ra một vệt vui mừng.

Con trai của bà bây giờ, được người dân ở quê nhà xưng là tỷ phú, là đại gia.

Lại còn được đài truyền hình khen ngợi hết lời, đúng là con nhà người ta.

Tuy rằng bà biết cái ‘con nhà người ta’ này có hơi thái quá một chút, nhưng bà vẫn cảm thấy rất vui sướng khi nhìn thấy con trai mình có thể nhận được thành tựu lớn như vậy.

Dù sao thì cha mẹ nào cũng hy vọng con mình là rồng là phượng mà.

Tuy rằng bà có thói quen khiêm tốn mà nói “nào có nào có, không có không có” khi người khác khen Giang Chu, nhưng bà vẫn luôn nhin không được mà cảm thấy tự hào.

Nhất là khi những họ hàng thân thích cực kỳ xa xôi kia gọi điện thoại đến, bà thật sự có thể cảm nhận được con trai mình ưu tú đến mức nào.

Còn cả cái nhà di ba bên kia, mở một cái nhà xưởng chế biến mà đã hồng hách vênh váo rồi.

Còn nói Giang Chu đã lấu cá từ nhỏ, trưởng thành sẽ không làm được chuyện gì.

Kết quả là vài hôm trước cũng gọi điện thoại qua, còn ấp úng nói là muốn tìm Giang Chu để nhờ vả.

Cuối cùng thì Viên Hữu Cầm cũng có thể trả lại toàn bộ những lời nói xỏ nói xiên mà bà phải chịu đựng bao năm qua rồi.

Đơn giản là sáng khoái đến tận chân trời.

Cùng lúc đó, Giang Chu quay đầu nhìn về phía Hàn Nhu.

Đúng rồi em gái, tình hình bên phía ByteDance thế nào rồi?”

“Công việc rất thuận lợi, app Tik Tok cũng đã được tiến hành đến vòng kiểm nghiệm thứ ba rồi.”

Giang Chu gật đầu: “Tốt lắm, em liên lạc với Quý Tử Hàm một chút, để cho bộ phận tuyên truyền vào theo luôn đi.”

“Em hiểu rồi, nhưng mà thứ này có thể kiếm tiền thật sao?”

“Dĩ nhiên, sản phẩm này sẽ cải biến phương thức giải trí của tất cả mọi người trong tương lai đây.”

Sở Ngữ Vi hơi ngắc đầu lên: “Tik Tok là cái gì nha?”

Chương 920: Giang Chu, em muốn một đứa bé!

Giang Chu đưa tay bóp mặt của nàng một cái: “Là một nền tảng chia sẻ tin tức bằng video ngắn.”

“Đó không phải là không gian và vòng bạn bè ở trên QQ sao?”

“Không giống nhau, bởi vì chỉ có bạn bè mới có thể nhìn thấy những thứ em post lên vòng bạn bè, còn những video ngắn này thì có thể chia sẻ cho vô số người xa lạ.”

“Chia sẻ kiểu gì nha?”

“Dùng số liệu đám mây để đề cử, ví dụ như em thích khiêu vũ nhảy múa, thì hậu trường sẽ đề cử cho em những video khiêu vũ nhảy múa.”

Sở Ngữ Vi suy nghĩ một chút, nhưng vẫn không hiểu như vậy là có ý gì.

Mọi người đều có một cuộc sống nhàm chán như nhau.

Đến trường, đi làm hoặc là không đi làm thì đều là như vậy.

Mỗi ngày đều nhìn một mặt trời giống nhau, hô hấp bầu không khí giống nhau.

Vậy nhìn cuộc sống của người khác và mình thì có gì khác nhau?

Tối đa cũng là một ngày ba bữa khác nhau mà thôi.

“Anh rê anh rê, muốn chia sẻ cái gì cũng được à?”

“Đúng thế, trên nguyên tắc là có thể chia sẻ bất cứ thứ gì, từ âm nhạc vũ đạo đến tay nghề hoặc là nghệ thuật, thậm chí là lối sống và các loại tiết mục hài hước...”

Phùng Y Nhất cầm điện thoại di động lên.

“Hình như Weibo cũng có chức năng này nha.”

Giang Chu suy tư một lát, sau đó mở miệng: “Mặc dù khái niệm không khác nhau lắm, nhưng nó lại khác biệt về mặt bản

chất.”

“Khác biệt ở chỗ nào?”

“Weibo là một nền tảng truyền tải tin tức bằng văn bản, nhưng Tik Tok thì lại khác, tin tức của nó được truyền tải bằng video, bằng cách xem phim.”

“Giữa hai cái này có khác biệt nhiều như vậy sao?”

“Chờ App login thì em sẽ biết thôi, đến khi đó anh sẽ bồi dưỡng em trở thành hot girl mạng nổi tiếng nhất.”

...

Sau khi bữa tiệc gia đình âm áp kết thúc.

Bóng đêm bên ngoài cửa sổ đã nồng nặc đến đỉnh điểm.

Giang Chu tắm rửa xong, liền ôm Phùng Tư Nhược leo lên giường.

Sau đó, hắn ôm nàng vào trong ngực, rồi nhẹ nhàng hôn lên cái trán bóng loáng của nàng.

Phùng ngọc manh thấy thế, lại nhịn không được mà lẩm bầm một câu, rồi ngoan ngoãn núp pử trong ngực của Giang Chu.

Hai người nhẹ nhàng tựa vào nhau, cùng ngắm ánh trăng rơi trên thềm cửa sổ.

“Đình Duyệt trở về Thượng Kinh rồi đúng không, đã đến gặp em chưa?”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Hôm qua đến rồi, còn mang cho em rất nhiều rất nhiều sách.”

Giang Chu hơi híp mắt lại: “Lại là cmn tông tài bá đạo thích tôi?”

“Không phải, là sách về sinh nở và người mới lên làm cha mẹ.”

“Ồ, vậy thì coi như là hiểu chuyện.”

Phùng Tư Nhược sờ cái bụng dưới của mình một chút, lông mi hơi run lên.

Sau đó, nàng lại rúc vào trong ngực của Giang Chu, khoe miệng nở lên một nụ cười yếu ớt.

“Giang Chu, ngày mai em muốn trở về trường đi học.”

“Được, anh dẫn em đi.”

“Ừm...”

Trò chuyện với Phùng Tư Nhược một lát.

Thời gian trôi qua như chó chạy ngoài đồng, vèo một cái mà đã hai tiếng trôi qua.

Hình như cô bé này có rất nhiều chuyện để nói, như là không bao giờ hết vậy.

Chẳng những không có hậm hực và lo lắng trong thời gian mang thai, mà lại giống như một đứa trẻ ngốc nghếch và đáng yêu vậy.

Nhưng mắt thấy đã đến đêm khuya, đồng hồ đã qua 11 giờ rồi, lại tiếp tục như vậy thì sẽ không tốt cho cơ thể và cả tinh thần.

Thế là Giang Chu ôm gối đầu, dự định rời khỏi phòng ngủ.

Trước khi đi, Phùng ngốc manh còn nắm chặt áo của hắn mà không buông tay ra.

Nàng còn làm ra dáng vẻ đáng yêu, quả thực là dễ thương đến tột đỉnh.

Nhưng... nói gì thì nói, Giang Đường mới được bốn tháng, vừa mới thành hình mà thôi.

Trong khoảng thời gian này là tương đối nguy hiểm, không thể lơ đãng được.

Tuy rằng Giang Chu cũng rất muốn tiến vào thân thể của Phùng Tư Nhược để chào hỏi với con gái mình.

Thuận tiện giao lưu kỹ thuật để chuẩn bị cho sự nghiệp mang thai đứa thứ hai luôn.

Nhưng hắn vẫn đề cái ý tưởng này xuống.

Hết cách rồi, lời dặn dò của bác sĩ chính là lời dặn dò của bác sĩ.

Các cụ đã nói, nhin một lúc là gió êm sóng lặng, lời này nhất định phải có đạo lý.

Bởi vậy, Giang Chu liền đỡ Phùng Tư Nhược đi ngủ, còn hấn thì nhẹ nhàng bước ra khỏi gian phòng.

Hiện tại, quý bà Viên Hữu Cầm đang ngủ trong phòng khách của Hoàng Kỳ kia.

Có vẻ như là bà đã ngủ rồi.

Giang Chu cảm nhận cái bụng sôi ùng ục của mình, lòng thầm nói quả nhiên là lại đói.

Lúc này, khi ăn cơm đã cảm thấy chưa no, chắc chắn là dạ dày đã tiêu hóa xong đám thức ăn đó rồi.

“...”

Giang Chu lặng lẽ đi xuống lầu, ngay cả đèn cũng không dám bật.

Hết cách, quý bà Viên Hữu Cầm thời kỳ mãn kinh mà lại nhai thì không thể nào tưởng tượng nổi.

“Để con ăn cơm thì con lại không ăn, hiện giờ lại kêu đói bụng.”

“Ngày ba bữa cơm là quy luật, không ăn thì cơ thể có khỏe được không?”

Giang Chu có thể đọc vanh vách cả ngàn lời như vậy, mà không có cái nào trung với cái nào luôn.

Thế là hấn lặng lẽ đi xuống nha, chạy đến nhà bếp, mở tủ lạnh ra xem có gì không.

Bởi vì Phùng Tư Nhược không thể ăn cơm thừa canh cặn, cho nên cơ bản là không có thứ cơm thừa hay canh thừa này.

Ngày nào quý bà Viên Hữu Cầm cũng sẽ nấu đồ ăn tươi mới cho nàng ăn.

Cho nên tủ lạnh không có quá nhiều thứ có thể nhét vào miệng.

Chương 921: Giang Chu, em muốn một đứa bé! (2)

Giang Chu đón ánh sáng lạnh lạnh ở trong tủ lạnh, bắt đầu tìm kiếm ở trong đó.

Kết quả là chỉ tìm được vài cái xúc xích và một đĩa dưa muối nhỏ.

Cùng lúc đó, ở khúc quanh trên tầng hai.

Chỉ nghe thấy một tiếng cọt kẹt, cửa phòng khách bị đẩy ra một khe nhỏ.

Có một cái đầu ló ra ngoài, sau đó quan sát trái phải của hành lang.

Ngay sau đó, nàng liền nhấc dép chạy ra khỏi phòng.

Đôi dép lê màu trắng để lộ ra những màu sơn móng tay rực rỡ kia.

Nàng cũng lặng yên không một tiếng động mà chạy xuống dưới nhà giống như Giang Chu.

Sau đó, nàng bỗng nhiên vỗ bả vai Giang Chu một cái, làm cho hắn sợ đến mức ba hồn bảy vía đều bay đi.

“Con bé chết tiệt này, em muốn anh bị dọa chết à!”

“Anh ăn vụng.”

“Hết cách rồi, cơm không no, cho nên không thể ngủ nổi!”

Sở Ngữ Vi phồng hai má hồng hào lên: “Tu Nhược đâu? Ngủ rồi à?”

Giang Chu cắn miếng xúc xích: “Ừm, bác sĩ nói không thể ngủ chung giường, mà anh ngủ không thành thật lắm, cho nên đêm nay sẽ qua phòng Tô Nam ngủ.”

“Ồ...”

Sở Ngữ Vi lẳng lặng nhìn Giang Chu, nhìn không được là liếm môi.

Sau đó, gò má của nàng càng ngày càng đỏ hơn, dưới ánh sáng mờ lung lại càng hiện lên vẻ mê người.

Dường như nàng muốn nói cái gì đó, hơn nữa còn đến bên mép rồi.

Nhưng nàng cân nhắc một chút, lại vẫn thấy hơi xấu hổ.

“Giang Chu...”

“Có chuyện gì?”

Sở Ngữ Vi làm nũng: “Em...em cũng muốn một cái.”

Giang Chu hơi sửng sốt một chút, sau đó đưa cái xúc xích chỉ còn lại một nửa cho nàng.

“Em nói không phải cái này nha.”

“Không phải xúc xích thì em muốn cái gì?”

“Đứa bé...”

Giang Chu nghe không rõ lắm, thế là hắn hỏi lại một lần: “Cái gì cơ?”

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên ôm lấy cánh tay của hắn: “Giang Chu, em cũng muốn một đứa bé, rất muốn rất muốn.”

“Em đã nói là không muốn có con quá sớm rồi cơ mà? Còn nói là phải hoàn thành việc học xong thì mới suy nghĩ.”

“Đúng vậy, nhưng mà em lại rất hâm mộ khi nhìn thấy Tư Nhược bây giờ.”

Giang Chu nắm bàn tay nhỏ mềm mại không xương của nàng, đi đến ghế sa lon trong phòng khách.

Sau đó, hắn ôm nàng vào trong ngực, để cho nàng ngồi xuống đùi của mình.

“Em thật sự không sợ cha em sẽ vạ đầu chó của anh xuống à?”

Sở Ngữ Vi vòng tay qua cổ Giang Chu, có chút hờn dỗi mà mở miệng: “Nhưng mà anh đã nói đầu anh bằng sắt rồi còn gì.”

Giang Chu giải quyết nốt miếng xúc xích: “Đầu bằng sắt thì cũng không muốn bị vạ xuống, chẳng lẽ anh là tên biến thái muốn bị ngược đãi à?”

“Em mặc kệ, dù sao em cũng muốn.”

“Nhưng mẹ anh đang ngủ ở phòng bên cạnh phòng em, mẹ anh ngủ rất cặn, mấy năm nay cha anh còn không dám ngáy to luôn.”

“Như vậy sao...”

Sở Ngữ Vi tăng hăng một cái, ánh mắt bỗng nhiên lại nhìn về góc đông nam bên kia.

Căn biệt thự này được thiết kế rất quý dị, dưới lầu có phòng khách, phòng ăn, phòng bếp và nhà vệ sinh.

Trừ cái đó ra còn có một phòng khách cho trẻ và một phòng trà, nhưng không có phòng ngủ.

Mà tầm mắt của Sở Ngữ Vi lại rơi vào nhà vệ sinh ở bên cạnh căn phòng khách kia.

“Khụ khụ...”

“Vậy...”

“Anh đi vệ sinh, em mau đi ngủ đi.”

Giang Chu ném cái giấy gói xúc xích vào trong thùng rác.

Sau đó đứng lên đuổi người, lặng yên không một tiếng động mà chạy vào trong nhà vệ sinh.

Cùng lúc đó, Sở Ngữ Vi ở trên ghế sa lon hơi sừng sốt một chút.

Sau đó, nàng chột dạ mà ngẩng đầu lên nhìn qua tầng hai, phát hiện không có âm thanh nào ở trên đó thì mới đi vào theo.

Khu biệt thự Hoa Nhuận Hào Đình là một khu biệt thự đỉnh cấp nhất.

Tất cả người ở nơi này không phú thì cũng quý, cho nên không để bụng đến những thứ như tiền này.

Bởi vậy, tất cả đồ dùng trong nhà đều có chất lượng hơn xa những khu chung cư bình thường kia.

Nhất là bồn rửa tay này, nó là loại cốt thép nhẹ vào cao cấp nhất, sau đó trực tiếp cắm cốt thép vào trong tường, bên ngoài là một lớp đá cẩm thạch sang chảnh.

Cho nên năng lực chịu sức nặng của nó rất mạnh, coi như hai Sở hoa khôi ngồi lên cũng không sợ sập.

Trừ cái đó ra, năng lực chịu va chạm của nó cũng là đỉnh cấp.

Toàn bộ kết cấu đều có sức dẻo, coi như có mạnh hơn nữa thì cũng sẽ không tạo thành chấn động.

Ngoại trừ cái gương ở sau lưng hơi yếu, không thể nào chống đỡ được va chạm mạnh ra, thì những thứ khác đều biết tròn biết méo.

Quan trọng nhất là cái vòi nước ở trên bồn rửa tay, đây là hàng nhập khẩu nguyên tem nguyên kiện.

Sức nước rất mạnh, hơn nữa còn cực kỳ trơn trượt.

Một tiếng sau, Giang Chu trở lại phòng khách, bỗng nhiên lại muốn hút thuốc.

Thế nhưng mà cũng hết cách, đại tiểu thư Phùng ngọc manh bây giờ không thể ngửi được mùi thuốc lá.

Cho nên hẳn đành phải đề cái suy nghĩ này xuống, lấy một cái tấm dưới bàn trà lên ngâm.

Sau khi tiếng nước vang lên, Sở Ngữ Vi cũng rời khỏi nhà vệ sinh.

Nàng không nói tiếng nào mà ngồi xuống ghế sa lon, đặt hai chân lên đùi của Giang Chu.

“Ừa? Sao miệng của anh lại chảy máu?”

Giang Chu hơi ngẩn người: “Không có mà.”

Sở Ngữ Vi rướn người về phía trước: “Có thứ gì đó hơi đỏ đỏ.”

“Ồ, là sơn móng tay thì phải...”

Chương 922: Hoàng Kỳ bắt đầu đi phong cách ngọt ngào!

Thì ra đó là sơn móng tay sao?

Sở Ngữ Vi cúi đầu nhìn ngón chân trắng nõn mềm mại của mình.

Quả nhiên, sơn móng chân trên đó đã không còn chút nào.

Chỉ còn lại những cái móng chân sạch sẽ, hiện vẻ trơn tuột ở dưới ngọn đèn.

Chân của nàng rất đẹp, trắng trắng hồng hồng lại mềm mại, ngón chân thon nhỏ mà dài.

Mỗi một ngón chân nhỏ đều có vẻ rất thanh tú.

Người xưa nói Kim Liên ba tấc, quả nhiên là phù hợp với thẩm mỹ của đàn ông.

Bởi vì con gái chân nhỏ thật sự là vừa xinh đẹp lại vừa đáng đáng yêu.

“Cẩn thận trúng độc nha.”

“Không có gì, lần sau đừng sơn nhiều như vậy là được rồi.”

“Ồ...”

“Ừm, đi ngủ thôi.”

Sở Ngữ Vi bị rút dây hai lần trong một giờ, liền vui vẻ đi lên tầng hai.

Một lúc sau, Giang Chu mới đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, cầm bàn chải bắt đầu đánh răng.

Tuy rằng sơn móng tay có chứa rất nhiều nguyên tố hóa học không tốt, nhưng thỉnh thoảng ăn một chút cũng không có vấn đề gì.

Chỉ là mùi vị của nó không tốt lắm, mùi sơn dầu rất nồng.

Giang Chu đánh răng xong, quay người đi vào phòng khách, sau đó lấy điện thoại di động ra để mở trình duyệt lên.

Hỏi: Ăn nhầm sơn móng tay thì có làm sao không?

- Ăn rất ngon nha.
- Miệng sẽ đổi màu.
- Có thể chống đói.
- Mút chân gà nguyên vị?
- Anh trai cô đơn à? Cùng thành phố liên hệ 744xxx323.
- Mẹ nó, tầng trên là lừa đảo, tôi bị lừa mất 200.

Giang Chu bắt đắ dĩ mà đặ điện thoại dĩ động xuống.

Đầy đều là cmn đắ dân mạng ngu xuẩn gì chứ.

Còn cmn miệng sẽ đổi màu nữa.

Màu màu cái cmn!

Giang Chu vừa ngã đầu vào gối, liền rơi vào ngủ mơ.

Chớp mắt, đêm qua ngày đến.

Ánh nắng sáng sớm chải dài trên đường phố, làm cả thành phố rực sáng.

Tám giờ sáng, xe cộ trên đường đã bắt đầu đông đúc.

Đã có mấy vị cảnh sát giao thông xuất hiện ở mấy vị trí bị kẹt xe, cố gắng chỉ huy giao thông.

Giang Chu lái xe đưa ba cô gái đến khu đại học.

Đầu tiên, hắ đưa Sở Ngữ Vi đang tươi cười rạng rỡ về đại học Thanh Bắc.

Sau đó, lại đưa hai chị em Phùng ngọc manh về đại học Thượng Kinh.

Hơn tám giờ rưỡi, Giang Chu và Phùng Tư Nhược đi đến tòa nhà dạy học, chuẩn bị vào học.

Trong khoảng thời gian này, quý bà Viên Hữu Cầm đã gọi điện thoại nhiều lần để hỏi tình hình của Phùng Tư Nhược.

Bà cũng dặn dò Giang Chu, không thể để cho Phùng ngọc manh ngồi lâu hoặc đứng quá lâu.

Giang Chu miệng đầy đáp ứng, còn kếm nước lấy sợi dây ra để treo Phùng Tư Nhược lên lưng thôi.

Kết quả là vừa cúp điện thoại, thì Đinh Duyệt đã chạy ra cướp người.

Không gặp nửa kỳ nghỉ hè, cô gái này lại to hơn một vòng.

Đại khái là bởi vì tự tức giận bản thân mình khi không tìm được đối tượng đi.

“Tôi mượn bà xã của ông một lúc.”

“Cmn, có ai đi mượn vợ của người khác sao?”

Đình Duyệt đẩy kính mắt một cái: “Bạn học này, tôi muốn mượn chị em tốt của tôi, được chứ?”

Giang Chu bóp bóp gương mặt của Phùng Tư Nhược: “Một cô bé xinh đẹp như này, thật sự là không nỡ cho bà mượn mà, có chuyện gì thì ba chúng ta cùng thảo luận đi.”

“Ô...”

Phùng Tư Nhược đánh tay của Giang Chu, mặt hiện lên vẻ xấu hổ.

Trong lớp vẫn còn có rất nhiều người nha.

Nàng không quen được khen xinh đẹp ở trước mặt nhiều người như vậy.

Huống chi bây giờ còn có rất nhiều bạn học đang nhìn chăm chăm vào bọn họ nữa.

Về phần tại sao lại nhìn chăm chăm, thì nguyên nhân lại rất đơn giản.

Mọi người nhìn thấy cái bụng dưới nhô lên của Phùng Tư Nhược, tất cả đều biết nàng đang mang thai.

Tuy rằng nữ sinh viên mang thai ở trong đại học là một chuyện khá bình thường, nhìn nhiều cũng thành quen rồi.

Nhưng đúng là không có nhiều người có ý định sinh ra.

Một mặt là bởi vì sinh viên không có điều kiện kinh tế gì.

Coi như sinh ra thì cũng không nuôi nổi.

Một mặt khác là mang thai sẽ ảnh hưởng đến học nghiệp, có thể sẽ phải kéo dài thời gian tốt nghiệp.

Song... với tài sản của Giang Chu và Phùng Tư Nhược, đương nhiên là hai điều này không nằm trong phạm vi suy tính của bọn họ.

Bạn học cùng lớp mình bỗng nhiên có con, loại trải nghiệm này vẫn rất là kỳ diệu.

“Cùng thảo luận?”

“Không nên không nên.”

“Hai chị em tôi muốn nói chuyện riêng, ông đừng tham dự vào.”

Giang Chu ngẩng đầu nhìn về phía Đinh Duyệt: “Mẹ kiếp, bà sẽ không nói mấy chuyện nhạy cảm với vợ tôi đấy chứ?”

Gò má Đinh Duyệt đỏ lên: “Ông nói bậy, tôi không bao giờ nói mấy chuyện đó.”

“Nếu lớp chúng ta có hơn mười người chưa từng nghe bà nói loại chuyện này, thì tôi cho bà 100 đồng, nếu như chỉ có dưới mười người, thì bà cho tôi 100.”

Đinh Duyệt nuốt nước miếng, quét mắt nhìn bốn phía: “Không phải tôi không dám chơi, mà đánh bạc là hành vi phạm pháp.”

Giang Chu cười lạnh một tiếng: “Ngày nào cũng cmn giả vờ đảng hoàng, không cho phép dạy hư bà xã tôi.”

“Tôi muốn nói một ít chuyện về phụ nữ mang thai với Tư Nhục, ông là đàn ông, chen vào chuyện này làm gì.”

Đinh Duyệt kéo tay Phùng Tư Nhục, không nói hai lời mà đi đến vị trí bên trái gần cửa sổ nhất.

Chương 923: Hoàng Kỳ bắt đầu đi phong cách ngọt ngào! (2)

Giang Chu thấy thế, hẳn không thể làm gì khác hơn là gục xuống bàn, cầm điện thoại di động của mình lên.

Cùng lúc đó, giáo sư môn ‘quản lý tâm lý học’ đã đến bục giảng, lật giáo án ra.

Ông dùng âm thanh vang dội để bắt đầu giảng bài, thỉnh thoảng lại lấy ví dụ này ví dụ kia, làm bầu không khí trong lớp rất tốt.

Giang Chu nghe được một lát, bỗng nhiên vỗ vai Từ Hạo Đông ở trước mặt.

“Giáo viên này là ai vậy? Trình độ giảng bài rất khá nha.”

Từ Hạo Đông nuốt nước miếng, nhìn Giang Chu giống như là nhìn quỷ vậy: “Đây là giáo sư Lý, ông ấy đã dạy chúng ta hai năm rồi.”

Giang Chu hơi cau mày: “Đánh rắm, sao tôi có thể không biết giáo viên đã dạy mình hai năm?”

“Ông không tin thì xem thời khóa biểu đi.”

“...”

Giang Chu nửa tin nửa ngờ mà mở website ra, liếc mắt nhìn thời khóa biểu của năm ngoái.

Ah, quả nhiên là giáo viên này đã dạy lớp ba tài chính và kinh tế hai năm rồi.

Rốt cuộc mình đã thiếu bao nhiêu giờ học vậy?

Thế mà lại không có một chút ấn tượng nào với một giáo viên đã dạy mình hai năm trời?

Chắc chắc chắc...

Giang Chu nhét điện thoại di động vào trong túi, chuẩn bị ngủ một giấc.

Đúng lúc này, một thứ trơn loáng đã dính lên mặt của hắn.

Theo đó còn có một mùi thơm thanh nhã.

Giang Chu ngẩng đầu lên, phát hiện là Hoàng Kỳ đang cười với mình.

Hôm nay nàng thắt hai bím tim, trên đầu còn có một cái nơ hình con bướm.

Áo sơ mi sọc trắng đen, nhìn xinh đẹp và ngây thơ như một học sinh cấp ba.

“Sao tự nhiên lại đổi phong cách? Muốn chơi phong cách ngọt ngào à?”

Hoàng Kỳ quơ quơ mái tóc của mình: “Thế nào, có đẹp không? Có muốn ăn tươi nuốt sống người ta không?”

Giang Chu nắm mặt của nàng: “Quả nhiên, dù có thay đổi phong cách, thì nội tại vẫn cứ là vương giả mạnh miệng như cũ.”

“Hừ, em đã cố tình ăn diện vì anh đấy.”

“Anh yêu cầu như vậy từ bao giờ thế? Sao anh không biết?”

“Anh không cảm thấy phong cách này giống với người nào sao?”

Giang Chu sững sốt một chút: “Tiểu Nam Nhi?”

Hoàng Kỳ đặc ý mà hừ hừ hai cái: “Chị Tô Nam nói là dạo này quá bận rộn, bảo em thay chị ấy thơm anh một cái.”

“Coi như cô bé kia có lương tâm.”

“Chị Tô Nam nói là sợ bị anh đánh mông vì tham ô công quỹ.”

“...”

Hoàng Kỳ chuyển cái mông nhỏ, đem hai chân thon dài đặt lên đầu gối của Giang Chu, gần như là đã ngồi trong lòng của hắn vậy.

Sau đó, nàng đưa mắt nhìn qua, hình như lại thấy rất kinh ngạc.

“Hệ của chúng ta lại có giáo viên mới à?”

“Đây là giáo sư Lý, đã dạy chúng ta hai năm rồi, giáo viên mới cái gì.”

“Hử? Không thể nào? Tại sao em chưa từng nhìn thấy?”

Giang Chu nhin không được mà tỏ vẻ xem thường: “Em còn không biết mình nằm ý như thế nào à?”

Hoàng Kỳ chu cái mỏ nhỏ nhẩn lên: “Là giáo viên cũ à, thế mà lại mới như sách của em vậy.”

“Ai bảo em không chịu đi học, đến cả giáo viên mà cũng không nhận ra nữa.”

“Ai nha, em thật sự không dậy sớm nổi, ca ca đừng mắng em.”

Nghe cuộc đối thoại của hai người, Từ Hạo Đông ngồi ở gần đó không chịu nổi mà bĩu môi một cái.

Mẹ nó, mấy lời vừa rồi rõ ràng là lời kích của mình, con hàng Giang Chu này lại mang ra để trang bức nữa.

Nếu mình có bản lĩnh này, có lẽ sẽ không thiếu đối tượng rồi.

Rõ ràng đều là sinh viên như vậy.

Giang Chu còn cmn không chịu đi học.

Nhưng tại sao người ta lại ưu tú như vậy chứ?

Trước kia mình đã lãng phí mất bao nhiêu cơ hội tốt để trang bức rồi?

Trong khi Từ Hạo Đông nghĩ ngợi, giáo sư Lý ở trên bục giảng đột nhiên dừng giảng bài.

Ông đẩy kính lão của mình một cái, nhìn về phía Giang Chu và Hoàng Kỳ ở hàng cuối cùng của lớp học.

“Khụ khụ.”

“Hai bạn học kia là học sinh mới à?”

“Mời hai em không châu đầu ghé tai ở trong giờ học.”

Giáo sư Lý nói xong, liền dùng ngón tay chấm ít nước, rồi lật trang tiếp theo của giáo án.

Lời này vừa dứt, khóe miệng Giang Chu không khỏi co quắp vài cái.

Mẹ kiếp, mình vừa mới trang bức mà đã bị chọc thủng rồi, không cho mặt mũi như vậy sao?

Cùng lúc đó, Hoàng Kỳ nhìn Giang Chu với ánh mắt kinh ngạc.

“Hình như giáo sư Lý cũng không biết anh nha?”

“Giáo sư Lý có trăm công nghìn việc một ngày, không biết anh cũng là bình thường, nhưng là một học sinh, em nhất định phải biết giáo sư Lý.”

Hoàng Kỳ hơi suy tư, gục đầu xuống: “Lý Vạn Cơ là lớp năm à, còn có loại chuyện này sao?”

“???”

Giang Chu nghe xong thì tỏ vẻ ngạc nhiên.

Lý Vạn Cơ cái cmn gì cơ?

Lỗi suy nghĩ của cô bé này thực sự là càng ngày càng không bình thường.

Chớp mắt, hai tiết học sáng đã đi đến hồi kết.

Giáo sư Lý cầm giáo án đi ra khỏi phòng học, hành lang và lớp học cũng bắt đầu trở nên loạn cào cào.

Lớp ba tài chính và kinh tế còn có hai tiết học nữa.

Cho nên hầu như các bạn học đều ngồi nói chuyện ở trong lớp, chờ chuông vào học vang lên.

Chương 924: Hoàng Kỳ bắt đầu đi phong cách ngọt ngào! (3)

Giang Chu nhân lúc này, liền đi thang máy xuống tầng một, chậm rãi đi đến phòng giáo vụ ở bên đối diện.

Hắn đi vòng qua một hành lang chữ L, ánh mắt quét qua những tấm bảng ở trước cửa phòng.

Cuối cùng, Diệp Mặc dừng lại trước một phòng có tên: Phòng làm việc của hiệu trưởng Nghiêm, sau đó đưa tay gõ cửa.

Ông lão Nghiêm Vi Dân này đang sống rất khá.

Tháng tư năm nay, Nghiêm Vi Dân đã được thăng quan tiến chức, trở thành phó hiệu trưởng của đại học Thượng Kinh.

Từ một chuẩn lãnh đạo trở thành một lãnh đạo chân chính của một đại học danh giá.

Nhưng Giang Chu vẫn quen gọi Nghiêm Vi Dân là chủ nhiệm.

Dù sao hắn cũng đã gọi như vậy ba năm rồi, đối với hai người mà nói thì đều có một loại cảm giác thân thiết.

Mà liên quan đến chuyện Nghiêm Vi Dân thăng chức, thì trong đó có khá nhiều nhân tố phức tạp.

Có lẽ Giang Chu gây dựng sự nghiệp thành công cũng là một chất xúc tác trong đó.

Dù sao thì đối với đại học Thượng Kinh mà nói, một sinh viên có giá trị con người trăm tỷ là một tấm bảng hiệu rất tốt.

Thời tiết mấy ngày gần đây khá tốt.

Sự nghiệp của Giang Chu cũng tạm thời tiến vào giai đoạn phát triển bình ổn.

Cho nên Nghiêm Vi Dân đã mời Giang Chu đến văn phòng ngồi một chút.

Giang Chu vẫn luôn mồm đáp ứng, nhưng lại chưa đến mt lần nào cả.

Một mặt là bởi vì nghiệp vụ của công ty quá bận rộn.

Một mặt khác là hẳn không muốn cho Nghiêm Vi Dân có cơ hội khoe khoang phòng làm việc mới.

Đúng lúc này, có một giọng nói xuân phong đặc ý vang lên ở trong phòng làm việc.

“Mời vào.”

Giang Chu đẩy cửa phòng ra: “Chủ nhiệm Nghiêm, chúc mừng thăng chức, lúc nào bày tiệc mừng đây?”

Nghiêm Vi Dân kiêu ngạo mà đẩy kính mắt một cái: “Ai ai ai, không cần quá khoa trương, chỉ là điều chỉnh chức vụ thôi, tiền lương không thay đổi gì.”

“Nhưng mà tiền lương hưu sẽ khác nhau đấy nhỉ?”

“Ha ha, đúng là tiền lương hưu nhiều hơn không ít, nhưng quan trọng nhất là... Có thể cống hiến nhiều hơn cho học sinh và trường học.”

Giang Chu ngồi xuống ghế sa lon: “Ngày hôm qua, một công ty hợp tác ở Bắc Hải đã biếu em một hộp lá trà ngon, mùi vị thực là rất tuyệt.”

Nghiêm Vi Dân xoa xoa tay, trong mắt lóe lên một tia hưng phấn: “Thật sao? Lá trà gì vậy?”

“Chính là Vũ Di Sơn đại hồng bao mà ngài thích nhất.”

“Thật hay giả?”

“Đương nhiên là thật, nghe nói còn là lá trà của cây mẹ ở trên đỉnh núi, một năm cũng chỉ có vài lạng mà thôi.”

Nghiêm Vi Dân nhin không được mà tròn tròn mắt lên: “Đồ chơi này còn đắt hơn cả vàng đấy, nếu được ném thử một ngum thì không còn gì đáng tiếc.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Thật sao? Em không hiểu nhiều lắm, chỉ thấy uống rất ngon thôi.”

“VẬY... Lá trà đâu?”

“Đưa cho cha vợ em rồi, em lại không hiểu thứ này, giữ trong tay cũng là lãng phí.”

Nụ cười của Nghiêm Vi Dân đã cứng đờ ở trên mặt: “Tên nhóc thối này, em lại trêu đùa tôi đấy hả, không có lá trà mà còn nói làm gì.”

Giang Chu giả bộ không hiểu: “Không phải nói chuyện phiếm sao? Chủ nhiệm, sao em dám trêu đùa ngài chứ!”

“Tên nhóc nhà em thật là, miệng không thả được rắm tốt mà!”

“Ngài là phó hiệu trưởng rồi, có lá trà nào mà không được uống chứ, đừng nói là Vũ Di Sơn đại hồng bao, đến cả Đại Hắc Bao cũng phải uống chán rồi chứ.”

“Tôi lấy lá trà ở chỗ nào, tôi chủ quản việc giáo vụ, ngày bình thường đều không có ai đến tặng lễ.”

Giang Chu ngồi thẳng sống lưng: “Thu quà là một hành vi không tốt, ngài sắp về hưu rồi, cẩn thận khó giữ khí tiết tuổi già đấy.”

Nghiêm Vi Dân chọt vỗ bàn một cái: “Tôi thu hay không là chuyện của tôi, nhưng mà không thể không có người đưa chứ, mau để bầu không khí bất lương của xã hội thối qua đây đi.”

“Chủ nhiệm, ngài quá trêu, làm hiệu trưởng nên khí phách hơn nhiều rồi, lúc trước em tặng ngài hai chai rượu mà còn phải lén lút lút nữa.”

“Khi đó là do tôi không có phòng làm việc riêng mà thôi.”

Nghiêm Vi Dân nói xong câu đó, bỗng nhiên lại trở nên cảnh giác: “Mấy lời này chỉ nói cho hai người chúng ta nghe thôi đấy, đừng có truyền ra ngoài.”

Giang Chu nhe răng cười: “Đầu óc em không tốt lắm, nghe xong liền quên.”

“Có điều, tặng quà gì gì đó đều là giả, nhưng tôi quả thật là có chuyện muốn em hỗ trợ.”

“Chuyện gì?”

Nghiêm Vi Dân lấy một tờ giấy từ trong ngăn kéo ra: “Thời gian gần đây, bởi vì chuyện của em nên trường học chúng ta có một nhóm sinh viên gây dựng sự nghiệp, em có thời gian thì đi mở một buổi tọa đàm đi.”

Hai mắt Giang Chu sáng lên: “Còn có chuyện tốt này cơ à? Được, em ok luôn.”

“Thế nhưng mà... Cũng không thể chỉ nói suông.”

“Là sao?”

Nghiêm Vi Dân lấy một tờ giấy khác ra: “Em xem cái này đi, thấy quen không?”

“Hả? Cái gì đây?”

Giang Chu cầm lên xem một chút.

Một chiếc xe ba bánh có mái che: 500 đồng.

Một chiếc tivi chất lượng cao: 2800 đồng.

Tiền thuê căn phòng cục gạch: 200 ngàn...

“Đậu xanh rau muống, cái gì đây?”

Nghiêm Vi Dân đẩy kính mắt một cái: “Đây là danh sách những thứ trường học đã trợ giúp vô điều kiện khi em mới gây dựng sự nghiệp.”

Giang Chu ngẩng đầu lên: “Cho nên?”

“Hiện giờ em đã trưởng thành, nên đến lượt em giúp các đàn em khóa dưới rồi.”

Chương 925: Mở tiệm đồ chơi người lớn ở ngoài trường học được không?

“Để em giúp đỡ sinh viên gây dựng sự nghiệp?”

Cuối cùng thì Giang Chu cũng hiểu ý tứ của Nghiêm Vi Dân.

Đây là muốn mình trả lại cho trường học các thứ mình đã lừa được đây.

Nhưng mà... Đồ đã lừa được còn có thể trả lại sao?

Đây chính là thứ kiếm được dựa vào bản lĩnh của mình mà.

“Khụ khụ, chủ nhiệm, thật ra thì da mặt của em tương đối mỏng.”

“Mấy thứ như tọa đàm gì gì đó này, hay là đổi người khác đi nhé.”

Nghiêm Vi Dân trừng mắt nhìn Giang Chu: “Trước kia, khi em lừa tôi thì sao không thấy em nói như vậy?”

Giang Chu chép miệng một cái: “Mặc dù em lừa ngài, nhưng moi là tiền của trường học nha.”

“Đây chính là nhiệm vụ của hiệu trưởng Tần giao xuống, cũng không phải là để tôi moi tiền của em.”

“Đầu tư thì không phải là không được, dù sao thì trường học đã giúp em rất nhiều, nhưng mà phải cho em xem có những hạng mục nào đã chứ.”

Nghiêm Vi Dân lại móc một chồng giấy ra: “Đây là các hạng mục của hạng học viện khác nhau, em xem một chút đi.”

Giang Chu liếc mắt nhìn ngăn kéo của Nghiêm Vi Dân, lòng thầm nói đây là túi của Doraemon à.

“Tiệm cà phê, loại này cũng tính là gây dựng sự nghiệp sao?”

“Tại sao không tính?”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Em bỏ tiền hỗ trợ mở tiệm cà phê? Người ta lấy không tiền, đậu xanh, có chút quá đáng rồi đấy.”

Nghiêm Vi Dân châm thuốc lên, rít hai hơi: “Tôi bảo em chọn vài hạng mục mà em có hứng thú, chứ có bảo em giúp tất cả hạng mục đâu.”

“Còn muốn mở tiệm đồ chơi người lớn ở bên ngoài trường học, đây là ý tưởng gì vậy?”

“Khoan hãy nói, mở cái đồ chơi này ở khu đại học cũng là một cơ hội làm ăn khá tốt.”

“Chủ nhiệm, ngài hiểu nhiều thật đấy, bảo sao ngài lại có một vị hồng nhan tri kỷ như chủ nhiệm Trần.”

Nghiêm Vi Dân trợn mắt liếc nhìn Giang Chu một cái: “Nói chuyện đằng hoàng đi, tôi thấy cái hạng mục xe thay đi bộ kia cũng không tệ, em cũng biết khu đại học rất rộng lớn, đi bộ rất mệt mỏi.”

Giang Chu nhìn thoáng qua: “Không thực tế lắm, giai đoạn sau phải sửa chữa và bảo dưỡng thì làm sao? Điều phối xe cộ thế nào, tài chính bảo dưỡng ở đâu?”

“Khó khăn đều có thể giải quyết, gây dựng sự nghiệp không phải là giải quyết từng vấn đề một sao?”

“Ngài còn nhớ ngôi sao gây dựng sự nghiệp của đại học Thanh Hoa kia không?”

Nghiêm Vi Dân hơi sững sờ: “Cái xe đạp cùng hưởng kia à?”

Giang Chu đặt chồng giấy lên bàn: “Hạng mục này có khác gì với cái xe đạp cùng hưởng đó không, không phải đều là biến tướng để lấy tiền thế chấp sao, hành vi này rất nguy hiểm đấy.”

“Còn có thể làm như vậy sao?”

“Ngài sắp về hưu rồi, em hiểu ngài muốn bồi dưỡng thêm vài nhân tài gây dựng sự nghiệp nữa, nhưng bây giờ ngài chỉ cầu không có tội chứ không cầu có công, chẳng may thật sự trở thành như vậy, thì ngài sẽ rất khó khăn đấy.”

“Vậy kết cục của ngôi sao gây dựng sự nghiệp đại học Thanh Bắc kia thế nào?”

Giang Chu hít một hơi: “Mang 30 triệu ra đầu tư, kết quả là thua sạch, để lại một lỗ thủng tài lớn, bây giờ phải bán mình trả nợ.”

Tay Nghiêm Vi Dân run lên một cái: “Vậy thì không dùng cái này, đổi cái khác đi.”

“Cái nào?”

“Thứ sáu kia, phòng làm việc chụp ảnh áo cưới.”

Giang Chu trợn tròn mắt lên: “Chụp ảnh cưới ở trường học là cái ý tưởng gì vậy?”

Nghiêm Vi Dân đập điều thuốc lá vào trong gạt tàn thuốc:
“Rất nhiều sinh viên ưu tú tốt nghiệp đều thích trở về trường để chụp ảnh cưới.”

“Ồ, trở về kiếm tiền của bạn học cũ à.”

“Đúng vậy, tôi cảm thấy cũng không tệ lắm, ít nhất thì cũng là một cái ý tưởng mới.”

Giang Chu do dự một lúc, sau đó lắc đầu: “Sinh viên tốt nghiệp từ đại học Thượng Kinh, đại bộ phận đều là tinh anh trong xã hội, ai sẽ đi thuê áo cưới chứ?”

Nghiêm Vi Dân tăng hắng một cái: “Không thì chụp ảnh kỷ yếu tốt nghiệp cũng được, năm nào trường học chả có sinh viên tốt nghiệp.”

“Lợi nhuận quá thấp, cũng không đủ tiền nhân công.”

“Có phải là em không muốn bỏ tiền không?”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Em phải thấy hạng mục nào tốt thì mới bỏ tiền chứ, bằng không thì em thấy quá thua thiệt.”

Nghiêm Vi Dân không khách khí mà lấy chồng giấy lại: “Em cho rằng ai cũng có thể ưu tú như em à?”

“Em rất thích em mấy lời này đây, nói tỉ mỉ một chút đi.”

“Thôi bỏ đi, tôi không nghiên cứu với em, đầu tiên cứ mở tọa đàm đi, nghe xem đám sinh viên gây dựng sự nghiệp kia có ý tưởng gì không.”

“Thời gian là khi nào?”

“Hiện giờ.”

“Vội vàng thế? Vậy sao ngài không nói trước cho em biết?”

Nghiêm Vi Dân đứng lên: “Trong một học kỳ, quá nửa học kỳ là em ở bên ngoài trường, tôi biết em rảnh rỗi vào lúc nào chứ, vậy thì cải lương không bằng bạo lực.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Nhưng em còn có tiết học mà.”

“Không sao, tôi gọi điện thoại cho hệ của em, nói thế nào thì tôi cũng là phó hiệu trưởng, xin nghỉ một hai tiết vẫn quá đơn

giản.”

“Ngài không cần nhắc đến tỷ lệ nghỉ học của em à?”

Nghiêm Vi Dân cau mày lại: “Em còn có tỷ lệ nghỉ học? Trường này còn có ai nghỉ học nhiều như em không? Nếu như không phải tôi và hiệu trưởng Tần nhắm một mắt mở một mắt, thì em đã bị khai trừ rồi.”

Chương 926: Hạng mục người yêu online!

Giang Chu hít sâu một hơi, đứng lên nói: “Vậy thì đi thôi.”

“À đúng rồi, lần này không thể đi tay không đâu đấy.”

“Nghĩa là, bắt buộc phải đầu tư một cái?”

“Đúng thế, bằng không thì sinh viên gây dựng sự nghiệp năm nay sẽ không thấy đường ra mắt.”

Giang Chu đi theo Nghiêm Vi Dân ra khỏi chỗ giáo vụ, đi thang máy lên tầng năm.

Nơi này thuộc về khu vực hành chính, nó khác với khu dạy học.

Cho nên, ngoại trừ phòng làm việc của lãnh đạo ra, thì chỉ có phòng họp và phòng họp.

Phòng họp lớn phòng họp nhỏ, phòng họp cầu thang... Đủ loại phòng họp.

Bình thường có ít khách đến thăm, thì tổ nghiên cứu và khởi nghiệp sẽ tổ chức họp ở đây.

“@ mọi người, người tham gia gây dựng sự nghiệp đều tiến tầng năm khu hành chính để mở họp.”

“Bạn học ưu tú Giang Chu của chúng ta, tổng tài của tập đoàn không chế cổ phần Chu Tinh đã rút một chút thời gian để nghe các hạng mục của người gây dựng sự nghiệp.”

“Mọi người chuẩn bị đầy đủ một chút, nếu có hạng mục tương đối khá, nói không chừng có thể nhận được đầu tư từ Giang Chu.”

“Giang Chu bây giờ đã có tài sản trăm tỷ, tràng diện nào cũng đã gặp qua, cho nên nhất định phải chân thành, đừng chơi mấy

trò thông minh nhỏ.”

Lúc này, tất cả sinh viên gây dựng sự nghiệp nhận được tin tức đều vội vã chạy đến khu hành chính.

Thậm chí có người đang ngủ ở trong ký túc xá còn bị đồng bạn hợp tác dựng dậy.

Trên mặt bọn họ viết đầy hưng phấn, khẩn trương và sốt ruột.

Trong đôi mắt tỏa sáng chứa đầy hy vọng và ước mơ.

Dù sao thì trong đại học Thượng Kinh, cái tên Giang Chu này cũng đã hot đến mức không thể hot hơn nữa rồi.

Học đại học ba năm, gây dựng sự nghiệp ba năm, tài sản trăm tỷ.

Tốc độ vơ vét của cải của vị đàn anh khóa trên này quả thực là còn nhanh hơn cả in tiền.

Nếu như có thể nhận được đầu tư của Giang Chu, gần như là đã bắt được một ván cầu để bước sang cuộc sống mới rồi.

Thế mà, chỉ trong vòng hai mươi phút ngắn ngủi.

Tất cả sinh viên tham gia gây dựng sự nghiệp đã có mặt đông đủ, không một ai vắng mặt.

Lúc này, có một thiếu nữ buộc tóc đuôi ngựa đi phía sau cùng của đoàn người.

Nàng mặc một chiếc áo T shirt màu đen, bên dưới là một chiếc quần vải kaki.

Trong tay nàng còn có một chiếc máy ảnh, ánh mắt tràn ngập tò mò.

Không lâu sau, thiếu nữ đã đi theo mọi người vào trong phòng họp.

Sau đó, nàng lấy một cái giá ba chân ra, rồi đặt máy ảnh lên trên đó.

Cùng lúc đó, có mấy cán bộ của hội học sinh cũng vội vã chạy đến đây.

Một vị đàn chị ở trong đó nhìn thấy thiếu nữ buộc tóc đuôi ngựa, liền cố tình dặn dò thêm hai câu.

“Đường Quả, đàn anh Giang rất ít khi lộ diện ở trường học, cho nên nhất định phải chụp cho tốt.”

“Ừm, em biết rồi.”

Đường Quả mỉm cười ngọt ngào, rồi bắt đầu điều chỉnh ống kính máy ảnh.

Răng rắc!

Đường Quả điều chỉnh tiêu cự, sau đó ung dung ấn nút.

Nàng đã chụp một tấm ảnh khi Giang Chu vừa ngồi vào chỗ.

Sau đó, nàng mở display ra, kiểm tra ánh sáng của tấm ảnh này.

Tổng thể thì vẫn rất tốt, không có xuất hiện thứ gì ngoài ý muốn.

Sau khi kiểm tra xong, ánh mắt của Đường Quả không khỏi rơi vào trên người Giang Chu ở giữa tấm ảnh.

Sau đó nàng hơi nhăn mày, trong mắt tràn đầy vẻ hoang mang.

Đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy vị đàn anh này.

Lần đầu tiên là ở thao trường khi huấn luyện quân sự.

Khi đó nàng vừa mới từ chối một lời tỏ tình, định đi tìm chị Phùng để đi ăn cơm.

Khi đó vị đàn anh này đang đứng ở bên cạnh chị Phùng.

Còn cầm mũ che nắng của chị Phùng để quạt gió cho chị ấy, hai người vừa cười vừa trò chuyện.

Nàng còn tưởng rằng vị này là bạn trai của chị Phùng nữa.

Nhưng sau khi hỏi thì mới biết, vị này là anh rể của chị Phùng.

Ban đầu, lòng tò tò của Đường Quả đã chấm dứt ở đó.

Nhưng ai ngờ đối phương lại đột nhiên nói là hy vọng nàng đi học pháp luật.

Không biết vì sao đối phương lại biết ý nghĩ mà nàng đã giấu ở nơi sâu nhất của đáy lòng.

Điều này làm cho nàng không thể kiềm chế lòng tò mò của mình nữa.

Thế là sau khi ăn cơm xong, nàng trở về ký túc xá. Rồi bắt đầu lên internet để tìm kiếm tài liệu và tin tức có liên quan đến vị đàn anh này.

Không ngờ là càng xem thì nàng lại càng trợn mắt há hốc mồm.

Vị đàn anh này đã gây dựng sự nghiệp từ năm đầu tiên của đại học.

Bắt đầu chinh hợp các thương gia trong phố ẩm thực, rồi chuyên môn làm giao đồ ăn ngoài.

Sau đó, lại dứt khoát bán cái hạng mục này đi, đổi lấy một khoản tài chính lớn rồi thành lập một công ty đầu tư phong hiểm.

Trong thời gian hai năm ngắn ngủi, tất cả những công ty mà vị này đầu tư đều bắt đầu điên cuồng quật khởi.

Không ngừng vơ vét của cải trong cái ngành internet đang như mặt trời ban trưa này.

Cuối cùng, vị này trở thành một tỷ phú có tài sản trăm tỷ.

Nhưng đối với Đường Quả mà nói, những thứ này không phải là những thứ đáng chú ý nhất.

Nàng càng muốn biết vì sao Giang Chu lại biết suy nghĩ ở trong nội tâm của mình.

Vì vậy, nàng chủ động xin hội học sinh cho tham gia buổi tọa đàm này, đảm nhận một công việc chụp ảnh.

Một mặt là vì nàng muốn gặp lại vị đàn anh này, một mặt khác là nàng muốn nghe xem vị này có nói vài lời kinh người nào không.

Chương 927: Hạng mục người yêu online! (2)

“Khụ khụ...”

“Các vị đàn em khóa dưới, chúc mọi người một buổi tối tốt lành.”

Vừa dứt lời, một nam sinh viên đeo kính ở hàng thứ ba đã giơ tay lên.

Hai mắt người này sáng rực, nghiêm túc mở miệng.

“Đàn anh, bây giờ là buổi trưa, không phải buổi tối.”

“Ồ, rất xin lỗi, tôi vừa mới nói sai, cảm ơn vị này đã nhắc nhở, xin hỏi cậu tên gì?”

“Tôi tên là Lôi Thiên Văn, hạng mục gây dựng sự nghiệp là cơ quan du lịch Lôi Điện, chuyên môn tổ chức du lịch cho sinh viên.”

“Được rồi, cảm ơn bạn học Lôi, cậu rất tốt.”

Giang Chu gật đầu tán thưởng, sau đó cầm bút lên, nhẹ nhàng gạch tên của Lôi Thiên Văn đi.

Một chút sai lầm của người đầu tư mà còn không nhận được.

Làm người quá tích cực, thiếu EQ.

Loại người này là không thích hợp gây dựng sự nghiệp nhất, coi như miễn cưỡng cất bước thì cũng sẽ không có kết quả tốt.

Mình là một đàn anh hiền lành, ngàn vạn lần không thể để đàn em đi lầm đường lạc lối được.

Lúc này, Nghiêm Vi Dân ngồi ở bên cạnh Giang Chu nhìn thấy thế, khóe miệng ông không khỏi co quắp vài cái.

Tên Giang Chu này quả thật là quá xấu tính.

Chỉ một câu nói, mà đã cmn gạch bỏ một người gây dựng sự nghiệp rồi.

Mẫu chốt là tên này ngoài miệng còn khen ngợi người ta rất tốt nữa.

Mấy cái trò này, thật sự là để cho người ta không biết đầu mà lần.

Thậm chí Nghiêm Vi Dân còn có thể tưởng tượng được là sẽ nguy hiểm thế nào khi cạnh tranh với người như này.

Bảo sao tên nhóc này lại có thể kiếm nhiều tiền như vậy, cái này cmn đều có đạo lý của nó.

Cùng lúc đó, Giang Chu ngẩng đầu lên một lần nữa.

“Các vị bạn học, chào buổi trưa.”

“Tôi là Giang Chu, là tổng tài của tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh, cũng là đàn anh của mọi người.”

“Chủ đề của buổi tọa đàm ngày hôm nay là gây dựng sự nghiệp.”

“Mọi người đề tôi đến chủ trì buổi tọa đàm này, đại khái là bởi vì tôi là một trong những người gây dựng sự nghiệp tương đối thành công.”

“Có điều, bởi vì tôi mới nhận được thông báo từ một tiếng trước, cho nên cũng không chuẩn bị xem nên nói cái gì.”

“Bởi vậy, tôi dự định dựa vào kinh nghiệm của tôi, để tâm sự một chút về cảm nhận thực tế về quá trình gây dựng sự nghiệp này.”

“Gây dựng sự nghiệp, là chỉ lợi dụng tài nguyên và thủ đoạn, chinh hợp thành một thứ có thể kiếm tiền.”

“...”

Hai tiếng sau.

Giang Chu lải nhải một vài thứ mà hắn tìm thấy ở trên bách khoa toàn thư Baidu.

Sau đó lại nói cho đám người ở bên dưới buồn ngủ, suýt nữa thì ngã ra đất luôn.

Nội dung của nó khô khan lại nhàm chán, giống như là đang nhai sáp nên vậy.

Trên cơ bản đều là một số lời nói rỗng tuếch.

Nghiêm Vi Dân hơi cau mày, lòng thầm nói đây không phải là trình độ của Giang Chu mà.

Tên nhóc này rất lẻo mép, miệng lưỡi trơn tru, làm sao có thể nói không tốt trong lĩnh vực mà mình am hiểu nhất được.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên dừng lại, mọi thứ trở nên yên lặng.

Sau đó, hắn quét mắt nhìn xuống bên dưới.

Phát hiện ra trong hơn 50 người này, chỉ có mỗi một người là còn ngẩng đầu.

Người này là một tên mập mạp, mặc một cái áo cộc tay có mũ.

Mắt của người này sắp dính vào với nhau, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ như cũ.

“Chủ nhiệm Nghiêm, là cậu ta.”

Nghiêm Vi Dân cũng bừng tỉnh từ cơn buồn ngủ, liếc mắt nhìn tên mập mạp ở bên dưới: “Người này? Vì sao? Em còn không biết hạng mục của cậu ta là gì mà?”

Giang Chu quay đầu: “Tuy rằng hạng mục gây dựng sự nghiệp rất quan trọng, nhưng em càng coi trọng phẩm chất của người gây dựng sự nghiệp hơn.”

“Chỉ bởi vì người này không ngủ gật?”

“Đúng vậy, mẹ nó, em nói mà đến em cũng sắp ngủ gật rồi, mà cậu ta vẫn có thể chịu được, người này rất có năng lực đấy.”

Khóe miệng Nghiêm Vi Dân co quắp một cái: “Đúng thật là rất có năng lực.”

Giang Chu gật đầu: “Làm ăn, nhất định phải biết chịu đựng, chịu đựng được thì mới có thể nhìn thấy tương lai, cũng nhất định phải biết giả vờ, coi như không có hứng thù thì cũng phải làm bộ như rất hứng thú.”

“Cách chọn người của em cũng quá kỳ lạ rồi đấy, không phải trêu đùa tôi đấy chứ?”

“Chủ nhiệm, ban đầu em đã gạt hiệu trưởng Tần thế nào?”

“Em giả vờ đáng thương.”

“Đúng vậy, đây không phải là phẩm chất đầu tiên và quan trọng nhất của người gây dựng sự nghiệp sao?” Giang Chu ngẩng đầu lên, nhìn về phía tên mập mạp: “Cậu em, hạng mục gây dựng sự nghiệp của cậu là gì?”

Mập mập bỗng nhiên tỉnh táo lại, đứng bật dậy: “Thưa đàn anh, anh đang nói chuyện với em sao?”

“Đúng vậy, cậu nói hạng mục của cậu xem nào.”

“Ồ, hạng mục của em là người yêu online, 20 đồng một tiếng, trò chuyện yêu đương qua mạng, để các bạn học làm thêm trở thành người trò chuyện qua mạng với nam nữ cô đơn.”

“Vậy ưu điểm hạng mục của cậu nằm ở chỗ nào?”

Mập mập lấy bản kế hoạch của mình ra.

“Đầu tiên, sinh viên là quần thể có hormone tăng cao nhất, dân FA không phải số ít, rất nhiều người đều muốn trải nghiệm một trận yêu đương, nhưng lại không tìm được đối tượng.”

Chương 928: Bệnh tiểu đường? Em ném một chút!

Giang Chu hỏi tiếp: “Thứ hai là gì?”

“Thứ hai, người nào cũng có thể đảm nhiệm công việc này, hơn nữa chỉ cần một cái điện thoại di động là được.”

“Còn nữa không?”

“Xã hội phát triển, áp lực càng ngày càng nhiều, rất nhiều người đều không có thời gian yêu đương, thậm chí tạo thành tỷ lệ kết hôn giảm sút, hạng mục này rất có tiền đồ.”

“Vậy cậu đã phát triển cái hạng mục này đến bước nào rồi?”

Mập mập rất hưng phấn: “Em vừa mới nghĩ ra một từ quảng bá.”

“Nói nghe một chút.”

“Nhân nhện đã lâu, liền ăn một cái.”

“Mẹ nó, nhân tài.”

Một lúc sau, buổi tọa đàm kết thúc.

Nghiêm Vi Dân cảm hạng mục gây dựng sự nghiệp của Trương Hạo mập mập mà cảm thấy nhức cả trứng.

Người yêu online.

Đồ chơi này có thể kiếm tiền thật sao?

Coi như có thể kiếm tiền, nhưng càng nghĩ lại càng thấy cái hạng mục này không đáng tin cậy chút nào.

Dùng tiền để tìm người yêu đương, 20 đồng một tiếng.

Nhìn thế nào cũng giống như là dẫn môi ở trên internet vậy.

Có phải là không phù hợp với hình tượng và tinh thần của sinh viên gây dựng sự nghiệp không?

Tình yêu là thứ có thể công khai ghi giá như vật chất sao?

Chẳng may có người động lòng thật, yêu thật thì biết làm sao?

Chẳng may có người sử dụng thứ tình cảm này để làm điều phi pháp, rồi nhận lợi ích từ đó thì làm sao bây giờ?

“Giang Chu, tôi nói này, em xác định là em muốn đầu tư hạng mục này à?”

Giang Chu rất khẳng định mà gật đầu: “Hạng mục này rất có tình hiện thực, hơn nữa còn rất dễ làm, muốn phát triển cũng đơn giản.”

Ánh mắt Nghiêm Vi Dân rơi vào bản kế hoạch: “Sao tôi càng nhìn lại càng thấy nó không đáng hoàng nhỉ?”

“Công nhận là nghe qua thì có hơi không đáng hoàng, giống như là đang làm chuyện không thể miêu tả vậy.”

“Vậy tại sao em còn đầu tư cái đồ chơi này?”

“Nhưng mà không phải là không thể làm.”

Giang Chu nhấp máy đôi môi khô khốc, sau đó cầm chai nước lên, mở ra uống một ngụm.

“Muốn làm cái hạng mục này, nhất định phải có một phần mềm độc lập, mà không thể lợi dụng QQ và Wechat được.”

“Bởi vì QQ và Wechat quản lý rất yếu kém, không giới hạn chế từ ngữ của người sử dụng, muốn gửi cái gì thì gửi cái đó.”

“Cho nên, người yên online này phải phát triển một app riêng, sau đó để tất cả những từ nhạy cảm vào hệ thống đo lường.”

“Hoàn toàn che đậy những từ ngữ có hành vi ám chỉ, có thể cấm nói hoặc là trừng phạt người vi phạm, nếu nặng thì xóa

ID.”

“Ngoài ra, người làm thêm phải trải qua một lớp huấn luyện, có đủ đạo đức nghề nghiệp, không thể không từ thủ đoạn để hoàn thành đơn hàng, không thể đánh bóng sát biên.”

“Điều quan trọng nhất là, không thể tiết lộ phương thức liên lạc và thân phận chân thật của song phương.”

“Dù sao cũng chỉ là yêu đương online, phát triển đến hiện thực thì không tốt lắm.”

“Chẳng may có cãi vã và tranh chấp thì chúng ta rất khó để phân chia đúng sai.”

“Dù sao thì ai cũng không nói được là ai đúng ai sai ở trong chuyện tình cảm cả.”

“Mặc dù tiêu 20 đồng để mua tình cảm, nhưng trình độ phức tạp của nó lại thấp hơn tình cảm hiện thực nhiều.”

Nghiêm Vi Dân nghe xong thì yên lặng một lát: “Dường như rất là khó khăn.”

Giang Chu gật đầu: “Hạng mục này đúng là đang đi trên ranh giới nguy hiểm.”

“Nhưng có thể làm được thật à?”

“Ừm, giống như Trương Hạo đã nói, thiếu thốn tình cảm là một hiện tượng bình thường của xã hội tương lai, càng ngày càng có nhiều người theo chủ nghĩa độc thân.”

Nghiêm Vi Dân đóng bản kế hoạch lại: “Người theo chủ nghĩa độc thân thật sự không muốn kết hôn à?”

Giang Chu lắc đầu: “Người theo chủ nghĩa độc thân không có can đảm để kết hôn, nhưng chưa chắc là không muốn yêu đương.”

“VẬY...VẬY THÌ THỬ MỘT LẦN ĐI.”

“Ngài yên tâm, em biết nên làm thế nào.”

Giang Chu đứng lên, chuẩn bị rời khỏi phòng họp.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân cộc cộc cộc vang lên ở phía sau cửa bên ngoài hành lang.

Đường Quả ôm cái giá ba chân, nhẹ nhàng đi về phía bên này.

Lúc này, Giang Chu vừa mới đi ra khỏi cửa, sau đó liền bị chặn lại trước cửa.

“Đàn anh, đã lâu không gặp.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Không phải hôm qua vừa gặp mặt sao?”

Gò má Đường Quả đỏ lên: “Rất xin lỗi, em ... em không nghĩ ra từ gì khác.”

“Không sao, tìm anh có chuyện gì không?”

“Ồ, bây giờ em đang phụ trách ghi chép hội nghị ở trong hội học sinh, có thể cho em phương thức liên lạc không?”

Giang Chu mở Wechat ra, đưa mã QR cho nàng.

Đường Quả thấy thế, lập tức nở nụ cười ngọt ngào, rồi add Wechat của Giang Chu.

“Hội học sinh rất coi trọng buổi tọa đàm này, bộ tuyên truyền cũng muốn lấy nó làm tài liệu tuyên truyền, nếu như có vấn đề gì không hiểu, em có thể sẽ liên hệ với đàn anh.”

“Thật ra thì nội dung buổi tọa đàm này không quan trọng đâu, anh chỉ bị Nghiêm lão đầu bắt đến chọn một hạng mục thôi.”

Đường Quả ngược khuôn mặt xinh xắn nhỏ nhắn lên: “Người yêu online đúng không? Nghe rất thú vị.”

Giang Chu nhớ lại tình cảnh tỏ tình bị từ chối ngày hôm qua: “Em không phải mục tiêu và khách hàng của hạng mục này.”

“Chưa chắc, không phải là em không muốn yêu đương, chẳng qua là không tìm thấy người thích hợp mà thôi.”

“Được rồi, có chuyện thì liên lạc nhé.”

Giang Chu nhẹ nhàng gật đầu, rồi cất bước đi về phía cầu thang.

Đường Quả nhìn bóng lưng của Giang Chu, mãi cho đến khi bóng lưng của hắn biến mất thì nàng mới thu ánh mắt lại.

Sau đó, nàng mở vòng bạn bè trên Wechat của Giang Chu ra xem, biểu cảm bỗng nhiên có hơi kinh ngạc.

Quá nhiều các cô gái xinh đẹp và đáng yêu.

Có mặt học sinh gì gì đó phụ huynh, cũng có ngự tử cao ngạo và lạnh lùng, còn có ngọc manh dễ thương.

Trong đó, có một người rất giống chị Phùng, chắc là chị gái của chị Phùng rồi.

Kẻ có tiền, đều là cận bã nam sao?

Đường Quả tắt điện thoại di động đi, đột nhiên lại nhớ đến một chuyện.

Mình đến đây không phải vì xin phương thức liên lạc!

Nàng muốn biết là vì sao Giang Chu lại nói như vậy ở trường ngày hôm qua.

Rốt cuộc là vì sao Giang Chu lại biết suy nghĩ ở trong lòng của nàng.

“Nha...”

“Sao lời đã đến bên miệng rồi mà còn quên chứ.”

Đường Quả nhớ lại mục đích của mình, lại thấy hơi bất đắc dĩ.

Cùng lúc đó, chương trình học hôm nay của lớp ba học viện tài chính và kinh tế cũng đã đến hồi kết thúc.

Giang Chu rời khỏi tòa nhà, đứng ở trước cổng chính để chờ Phùng Tư Nhược đi ra.

Lúc này, Hoàng Kỳ và Đinh Duyệt đi hai bên trái phải của Phùng đại tiểu thư.

Ba người vừa đi vừa cười nói, chậm rãi đi về phía Giang Chu ở trước cổng.

“Giang Chu, ông có đi qua nhà ăn ăn cơm với bọn tôi không?”

“Không được, quý bà Viên Hữu Cầm đã đặc biệt dặn dò, bảo tôi phải đưa Phùng Tư Nhược về nhà ăn cơm.”

Đinh Duyệt ồ một tiếng: “Tư Nhược đang mang thai, chắc là không thể ăn ở nhà ăn rồi.”

Hoàng Kỳ bỗng nhiên nheo mắt lại: “Giang Chu ca ca, người ta cũng không muốn ăn cơm ở nhà ăn nha.”

“Không nên giả vờ đáng yêu, anh cmn sắp mắc bệnh tiêu đường rồi này.”

“Em nếm một chút.”

“???”

“Ý của em là, em cũng không muốn ăn cơm ở nhà ăn, đưa em về ăn với.”

Giang Chu kéo tay của Phùng Tư Nhược: “Đồ ăn của phụ nữ có thai không ngon lành gì đâu.”

Hoàng Kỳ chớp chớp đôi mắt linh động: “Có thể thử trước, sau này còn biết mà chuẩn bị tâm lý, dù sao thì cũng là chuyện sớm hay muộn.”

“Có đạo lý.”

“Cũng không biết tay nghề của dì thế nào, không biết có ăn quen hay không.”

Đinh Duyệt nghe thế liền híp mắt lại: “Này, hai người đừng có mắt qua mày lại ở trước mặt Tư Nhược được không hả?”

Phùng Tư Nhược đầy mơ hồ mà nhìn Đinh Duyệt: “Hình như không có mắt qua mày lại nha?”

“Đúng thế, nào có mắt qua mày lại, cô gái cuối cùng đều biến thành mẹ mà thôi, mình lại không nói mình có với ai, bạn ghen tị cái gì.”

Đinh Duyệt lập tức phủ nhận: “Mình ghen tị bao giờ?”

Hoàng Kỳ che miệng cười trộm: “Nói không chừng sau này bạn không cần phải ăn đồ ăn của phụ nữ có thai nha.”

“Bạn...”

Đinh Duyệt tức muốn chết, rất muốn mắng chửi người.

Có điều... Đúng là đã sắp tốt nghiệp rồi mà mình vẫn chưa tìm được đối tượng.

“Được rồi, đừng náo loạn nữa, cùng đi thôi.”

Thật ra thì thực đơn của phụ nữ có thai chẳng ngon lành gì cả.

Chẳng qua là nó có đầy đủ thành phần dinh dưỡng mà thôi.

Nhưng nó lại có một ý nghĩa bất đồng.

Cho nên Hoàng Kỳ và Đinh Duyệt đều cảm thấy rất hứng thú với bữa cơm đặc biệt này.

Thậm chí còn ăn ngon lành hơn của Phùng Tư Nhược.

Nhất là con mụ Đinh Duyệt dữ như hổ này.

Sau khi ăn xong lại còn xin thêm một phần nữa!

Giang Chu để đĩa xuống, nhìn cái bụng ở dưới góc trái bàn trà một chút.

Khá lắm, Đinh Duyệt thực sự là giống phụ nữ có thai hơn cả Phùng Tư Nhược luôn.

“Có phải là bà sợ sau này không được ăn bữa ăn của phụ nữ có thai, cho nên mới liều mạng ăn bù ở nhà tôi không?”

Tay của Đinh Duyệt cứng đờ, suýt nữa thì sặc cơm: “Nói vậy, là do dì làm cơm quá ngon rồi!”

Giang Chu chặc chặc hai tiếng: “Tôi còn tưởng bà muốn ăn cho to bụng, rồi giả bộ có thai nữa chứ.”

“Dì, dì xem Giang Chu lại chằm chọc cháu kìa!”

Viên Hữu Cảm trừng mắt nhìn Giang Chu: “Mập thì làm sao? Mập tốt, mập phúc hậu.”

Đinh Duyệt: “...”

“Tiểu Đinh, không có gì đâu, cứ cố gắng ăn đi, không đủ thì vẫn còn.”

“A, dì, thôi đi ạ, thật ra cháu no rồi.”

Đinh Duyệt có chút khổ sở mà thả đĩa xuống.

Thật ra thì Đinh Duyệt muốn nghe mẹ Giang nói vài câu như mình không mập bla bla, sau đó có thể yên tâm thoải mái mà ăn uống.

Không ngờ dì lại trực tiếp và thẳng thắn như vậy.

“Tư Nhược, em không được học Đinh Duyệt, biết chưa?”

“Ừm, biết rồi.”

Phùng Tư Nhược đang dùng cái thìa nhỏ để ăn cháo.

Lúc này, nàng nghe thấy lời của Giang Chu thì động tác hơi dừng lại một chút.

Sau đó, nàng gật đầu rất nghiêm túc, tiếp đó lại a ô mà ăn cháo.

“Hoàng Kỳ cũng thế, ăn no bảy phần là được rồi.”

“Ai nha, bữa nào em cũng ăn không no nha.”

Hoàng Kỳ bầm cái eo của mình, thể hiện sự tinh tế và thon gọn của nó.

Đinh Duyệt thấy thế thì rất hâm mộ, hâm mộ đến ngứa cả răng.

Dựa vào cái gì mà có người eo nhỏ ngực lại lớn.

Mà bản thân mình lại lớn ở những chỗ không lên lớn, thịt cứ chảy hết về bụng là sao.

Chương 930: Mình cmn bị cô em khóa dưới đùa giỡn?

Leng keng—

Đúng lúc này, điện thoại di động của Giang Chu bỗng nhiên rung lên.

Cột thông báo hiện lên một icon Wechat.

Sau khi mở ra xem, người gửi tin là Một Viên Kẹo Nhỏ. ảnh chân dung là một bóng lưng có mái tóc dài xõa vai.

“Đàn anh, em là Đường Quả.”

“Thật ra em vẫn có chuyện muốn hỏi anh, có được không?”

“Đó là... Trước kia chúng ta có quen nhau không?”

“Vì sao anh lại biết suy nghĩ ở trong lòng em?”

Giang Chu thuận tay gõ chữ: “Anh thông âm dương, hiểu bát quái, biết xem tướng.”

Đường Quả: “Đàn anh, lừa dối đàn em là một hành vi không tốt.”

“Anh học bói toán thật mà, có môn có phái, nguồn gốc chính tông.”

“Thật sao? Là môn phái nào vậy?”

“Phái ném giày.”

Đường Quả: “...”

Giang Chu: “Mỉm cười. jpg.”

Đường Quả: “Đàn anh, nhưng mà anh phải có lý do khi nói mấy lời đó chứ? Bằng không thì tại sao anh lại tự nhiên nói như vậy với một người xa lạ.”

Giang Chu: “Vấn đề này có quan trọng không?”

Đường Quả: “Quan trọng, bởi vì em vốn đã chọn ngành quốc tế mậu dịch, nhưng mà bởi vì anh, cho nên em lại dao động.”

“Vậy chứng tỏ em vốn không kiên định rồi.”

“Đó là bởi vì từ khi thi đại học đến giờ, tất cả mọi người đều ủng hộ ý nghĩ của cha mẹ em, để cho em học quốc tế mậu dịch, không có bất cứ người nào ủng hộ em học pháp luật cả.”

“Nhà em có họ hàng làm công ty xuất nhập cảng đúng không?”

“Sao anh lại biết?”

“Anh đoán, bằng không thì tại sao nhà em lại can thiệp vào sự lựa chọn của em.”

Đường Quả gửi một icon than thở: “Đàn anh, anh đoán không sai chút nào, cậu em có một công ty xuất nhập cảng.”

Giang Chu tiếp tục gõ chữ: “Bây giờ, em muốn nhận được can đảm để chuyển ngành từ chỗ của anh?”

Đường Quả : “Ừm, bởi vì chỉ có một mình anh cho rằng em có thể trở thành một luật sư, em muốn nghe suy nghĩ của anh.”

“Nói thật, em đã xin tờ đơn rồi, chỉ cần nộp lên là có thể chuyển.”

“Nhưng mà em vẫn đang do dự.”

“Em vẫn luôn suy nghĩ, không nghe theo gia đình là đúng hay sai? Chẳng may em không thể làm luật sư thì làm sao bây giờ?”

“Em có hối hận về quyết định ngày hôm nay của mình không, có thể tự trách bản thân mình hay không?”

Giang Chu: “Không ai có thể cho em một tương lai chắc chắn cả.”

Đường Quả: “Nhưng mà giọng điệu của anh cứ như là đã gặp em ở tương lai vậy.”

“Đây là chuyện mà chỉ có người biết xem bói mới làm được.”

“Nhưng mà anh vừa nói anh biết xem bói mà.”

“...”

Đường Quả: “Em có thể trở thành một luật sư tốt thật sao?”

Giang Chu: “Tin tưởng bản thân mình thì hãy tiến lên đi.”

“Nhưng mà em thực sự cần cô vũ...”

Giang Chu: “VẬY anh chỉ biết thương mà không giúp được gì, bởi vì ngay cả em cũng cảm thấy mình không đủ tự tin...”

Đường Quả: “CÔ vũ em một câu thôi, được không? Em có thể gửi ảnh nóng cho anh xem.”

“Liên kết ảnh, ấn vào để xem.”

???

Tay Giang Chu run lên, suýt nữa thì rơi điện thoại di động xuống gầm bàn.

Đậu xanh rau muống, mấy cô em khóa dưới này to gan như vậy sao?!

“Đàn em, anh không phải loại người như vậy.” Giang Chu ấn vào đường link một cái: “HẢ? Tại sao lại là ảnh chó con??”

Đường Quả: “Quả nhiên là anh đã xem! Anh chính là loại người như vậy!”

“Nói vậy, anh chỉ không cẩn thận nên mới ấn vào thôi.”

“Ồ, cần không cẩn thận ấn vào vài giây cơ à?”

Giang Chu: “... “

Đường Quả: “Đàn anh, anh phải nhớ kỹ, là bởi vì anh cho nên em mới chuyển ngành.”

Giang Chu: “... ..”

Đường Quả: “Anh sẽ phải chịu trách nhiệm với tương lai của em.”

“???”

“Linh ảnh, ấn vào để xem.” Đường Quả: “Lần này là thật.”

Giang Chu: “Anh sẽ không bao giờ không cẩn thận như lúc này đâu.”

Đường Quả: “Tùy anh thôi, em đi viết đơn đây.”

Giang Chu: “Mẹ nó, lại là ảnh chó con, em có thể thành thực một chút hay không?”

Đường Quả: “Anh chính là loại người như vậy!”

Giang Chu bóp chặt nắm đấm đến mức nổi cả gân xanh.

Con bà nó, mình lại bị một cô em khóa dưới đòn giỡn.

Cái này cmn còn có vương pháp không?!

Cùng lúc đó, trong ký túc xá nữ phòng 306.

Đường Quả copy những tấm ảnh vừa chụp buổi trưa hôm nay ra.

Giữa tám ảnh, Giang Chu đang ngồi ở trên bục giảng, hai mắt lóe sáng.

Đường Quả tải ảnh này vào máy tính, rồi bắt đầu chỉnh sửa, sau đó nàng đặt nó làm hình nền điện thoại di động.

Từ hôm nay trở đi, anh chính là tín ngưỡng của em!

Đường Quả cười ngọt ngào một tiếng, cầm tờ đơn xin chuyển ngành, cất bước đi ra khỏi ký túc xá.

Nàng không muốn ở học viện quốc tế mạo hiểm nữa.

Nàng phải nghe theo ý nghĩ của mình, đi học pháp luật.

Mười lăm phút sau, Đường Quả rời khỏi khu hành chính.

Nàng nhìn bầu trời trong xanh, trong lòng bỗng nhiên thấy thoải mái hơn nhiều.

Quả nhiên, đàn anh đã nói đúng.

Khi nàng lựa chọn ý tưởng của mình, tất cả mọi thứ đều rộng mở và trong sáng hơn.

Đàn anh, anh phải chịu trách nhiệm với em.

Đường Quả lấy điện thoại di động ra, liếc mắt nhìn màn hình.

Nàng lại có một loại cảm giác muốn liếm nha, ha ha...

Chương 931: Đường Quả này tuyệt đối có vấn đề!

Buổi sáng 8 giờ 13.

“Đàn anh, chào buổi sáng, tối hôm qua em lại mơ thấy anh nha.”

Buổi sáng 11 giờ 30.

“Đàn anh, anh ăn cơm chưa? Có muốn ăn chung với em không?”

Buổi chiều 1 giờ 52.

“Đàn anh, huấn luyện quân sự bắt đầu rồi, hôm nay anh qua thăm em không?”

Buổi chiều 6 giờ 29.

“Đàn anh, em đã chuyển ngành rồi nha.”

“Đàn anh! Tại sao anh không trả lời em, anh đang bận à?”

Buổi tối 7 giờ 13.

“Đàn anh, em đang tắm, anh có muốn xem không?”

“Nếu như anh muốn xem, em sẽ gửi video cho anh.”

Buổi tối 7 giờ 46.

“Đàn anh, anh nhìn này, ký túc xá của em dán đầy ảnh của anh.”

“Đàn anh, anh là động lực để em học tập nha.”

“Em có thể dùng ảnh của anh để làm gối ôm không?”

Một buổi tối trăng sao đầy trời.

Những cơn gió mùa hè mang theo một loại cảm giác khô nóng.

Bên ngoài đường chính trong khu đại học.

Giang Chu nghiêm túc đi vào tòa nhà dạy học, xuyên qua đại sảnh trống trải, đi vào thang máy.

Lúc này, ánh mắt của hắn thâm thúy giống như biển sâu.

Bởi vì hơi cau mày, nên hàng lông mi sắc bén đã dính lại với nhau.

Toàn thân đều khẩn trương, như là sắp xảy ra chuyện lớn nào đó vậy.

Sau khi đến tầng chín, Giang Chu đi ra khỏi thang máy.

Hắn đi thẳng đến phòng chuyên dụng của hội học sinh để tìm Phùng Y Nhất.

Sau đó, hắn kéo Tiểu Nhị Tử đi ra ngoài, đi vào lối đi phòng cháy chữa cháy mờ tối.

Phùng Y Nhất vẫn đang tập trung làm việc, nàng bị Giang Chu kéo đi thì hết sức mờ mịt, nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ là sắc mặt của anh rở có chút ngưng trọng nha.

“Anh rờ, anh làm sao vậy nha?”

“Anh hỏi em, cô em khóa dưới kia là thành phần gì?”

“A? Cô em nào?”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Chính là Đường Quả kia, người chúng ta gặp ở thao trường ý.”

Phùng Y Nhất hơi ngần ra: “Là Đường Quả à, cha mẹ em ấy là giáo se, trong nhà còn có một cô em gái mới học cấp hai.”

“Đường Quả... . Đường Quả có bình thường không?”

“Anh rờ, em không hiểu anh đang nói cái gì nha?”

Giang Chu xoa xoa huyệt thái dương: “Có thể là do danh nói sai, đổi một cách nói khác vậy, tính cách của Đường Quả thế nào?”

Phùng Y Nhất nhấp miệng một cái: “Có hơi cao ngạo và lạnh lùng, em ấy rất xinh đẹp nha, cho nên có rất nhiều người theo đuổi, nhưng tất cả đều bị từ chối.”

“Chỉ như vậy thôi à?”

“Còn hơi mắc bệnh thích sạch sẽ, luôn cầm đũa riêng khi đi ăn cơm ở nhà ăn.”

“Còn gì nữa không, kỹ càng một chút?”

Phùng Y Nhất hơi suy nghĩ một chút: “Em ấy thích bắt côn trùng, sau đó ngâm ở trong bình.”

Giang Chu hít một tiếng: “Đường Quả này tuyệt đối không bình thường.”

“Anh rê, làm sao vậy, tại sao tự nhiên anh lại có hứng thú với Đường Quả?”

“Tình huống rất phức tạp, nói vài câu là không thể giải thích rõ ràng, như vậy đi, mấy hôm nay em nhìn chăm chăm vào Đường Quả cho anh.”

Phùng đàn độn có hơi mờ mịt mà ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Nhìn... nhìn cái gì?”

Giang Chu suy tư một chút: “Nhìn xem ... Đường Quả có chỗ nào không bình thường không, anh luôn cảm thấy Đường Quả này có chút quỷ dị.”

“Quỷ dị ở chỗ nào?”

“Hình như có hơi dọa người.”

“Hả?”

Giang Chu hít sâu một hơi, nhin không được mà mấp máy đôi môi khô khốc.

Ngay từ đầu, hắn chỉ coi Đường Quả là một cô em khóa dưới bình thường mà thôi.

Điều khác biệt duy nhất là, hai người bọn họ quen biết ở kiếp trước.

Khi đó, Đường Quả là thư ký của hắn, hai người tức xúc với nhau khá nhiều trong công việc.

Cho nên Giang Chu có một loại cảm giác quen thuộc không thể nói rõ.

Cô em này có hơi thương cảm bất lực và bàng hoàng khi đối mặt với lựa chọn ngành học và nghề nghiệp.

Nàng rất hy vọng có người ủng hộ và tán đồng bản thân mình.

Cũng hy vọng có người tiếp thêm sức lực cho nàng.

Chuyện này cũng rất bình thường.

Bởi vì khi con người sắp quyết định một điều trọng đại nào đó, họ luôn cần người khác ủng hộ mình.

Loại ủng hộ này sẽ làm cho người ta cảm thấy an tâm hơn.

Nhưng Giang Chu không thể hiểu nổi, Đường Quả này càng ngày càng không bình thường.

Đầu tiên là nói chào hỏi, nói nằm mơ thấy mình.

Sau đó lại tiếp tục gửi tin nhắn, hắn không trả lời thì vẫn gửi tiếp.

Lại còn dán đầy ảnh của mình trong ký túc xá nữa.

Lại còn muốn dùng ảnh của mình để làm gối ôm.

Mẹ nó, đây là chiêu trò gì vậy?

Dù hắn là cận bã nam phóng đảng không chịu trời buộc mà cũng phải thấy luống cuống.

Chẳng lẽ cô em này có vấn đề gì à?

Nhưng mà kiếp trước nàng rất bình thường cơ mà!

Giang Chu nghĩ đến đây, nhin không được mà lấy điện thoại đi động ra, liếc mắt nhìn Wechat của mình.

Lúc này, Đường Quả vẫn còn gửi tin nhắn cho hắn, có thể nói là càn cù bù thiêng năng.

“Đàn anh, em vừa mới viết một bài thơ cho anh, anh có muốn nghe một chút không?”

“Trời có tuyết rơi.”

“Chúng ta cùng đi tiểu tiểu.”

“Anh, tiểu ra một tia.”

“Em, tiểu ra một cái hố.”

“Ha ha.”

“...”

Mẹ kiếp, đây cmn là cái thơ quỷ quái gì!

Anh tiểu tia em tiểu hổ?

Đường Quả này cmn đang ám chỉ thứ không thể miêu tả à?!

Chương 932: Thiếu nữ bệnh kiều!

Giang Chu tự nhiên lại thấy sợ run người, nhìn không được mà hít một hơi khí lạnh.

“Anh rể, anh... sao em thấy anh có vẻ căng thẳng và khẩn trương thế?”

“A? Không có gì, em trở về đi.”

Phùng Y Nhất nhìn Giang Chu với ánh mắt lo âu: “Thật sự không có việc gì à?”

Giang Chu gật đầu: “Không có gì, đừng để trong lòng, em chú ý Đường Quả cho anh là được.”

“Ồ, được rồi.”

“Còn nữa, ngàn vạn lần không nên quá thân thiết với Đường Quả.”

Phùng Y Nhất vẫn không hiểu anh rể mình bị làm sao.

Nhưng dù sao cũng là anh rể mình, cho nên nàng vẫn gật đầu đồng ý.

Giang Chu uống một hớp nước, rồi tiện tay đưa cái chai không cho nàng.

“Anh đi trước đây, em vứt vào thùng rác giúp em.”

“Ồ, được rồi.”

Giang Chu gật đầu, cất bước đi xuống dưới.

Cùng lúc đó, tại cửa phòng ở cuối hành lang.

Đường Quả lén lút thò cái đầu nhỏ ra, nhìn bóng lưng của Giang Chu.

Sau đó, nàng chạy cộc cộc cộc ra ngoài hành lang, chạy đến trước mặt Phùng Y Nhất.

“Chị Y Nhất, chào buổi tối.”

Phùng Y Nhất nhìn Đường Quả: “Đường Quả, tại sao em lại ở chỗ này?”

Đường Quả cười yếu ớt: “Chị quên rồi à, tối nay em có hai tiết học đảng.”

“Ồ, anh rể của chị vừa mới nhắc đến em xong.”

“Hả? Đàn anh nói gì vậy?”

Phùng Y Nhất cắn môi: “Không có gì, chị cũng không biết anh ấy muốn làm gì.”

Đường Quả gật đầu, nhìn về phía cái chai trong tay Phùng Y Nhất: “Chị Y Nhất, có thể cho em cái chai này không?”

“Hả? Em lấy cái chai này làm gì?”

“Dạo này em đang thu thập chai không, để tham gia cuộc thi tái chế rác thải vào cuối tuần.”

“Trong trường còn có cuộc thi đấu này à? Tại sao chị chưa từng nghe thấy?”

Đường Quả nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Có thể là chỉ nhằm vào đám sinh viên năm nhất bọn em thôi.”

Phùng Y Nhất không suy nghĩ nhiều, liền đưa chai không cho nàng: “Vậy thì cho em.”

“Tạ ơn chị Y Nhất.”

Đường Quả hết sức vui vẻ, chạy cộc cộc cộc về phòng học.

Sau đó, nàng lấy bình nước của mình ra, mở nắp, rồi đổ nước vào trong cái chai không kia.

Chờ đến khi đầy chai.

Nàng mới thuận tay đóng nắp chai nước của mình, sau đó cầm cái chai kia lên để uống một hớp.

Ừm, chai mà đàn anh dùng rồi, nước cũng trở nên ngọt hơn nha.

...

“Thời gian gần đây anh có quen một cô em khóa dưới.”

“Cô bé này luôn nói vài câu không thể giải thích được.”

“Nào là bắt anh chịu trách nhiệm về cuộc đời cô ấy.”

“Nào là có xem ảnh tấm không, có xem video nóng không.”

“Còn cùng đi tiêu tiêu, anh tiểu tia cô ấy tiểu hổ.”

“Rõ ràng là chỉ mới gặp nhau một lần, nhưng một ngày ba bữa đều muốn nói chuyện với anh.”

“Còn in ảnh của anh thành áp phích, rồi dán đầy trong ký túc xá.”

“Thậm chí còn muốn dùng ảnh của anh để làm gối ôm, muốn ôm anh đi ngủ.”

“Em nói xem, rốt cuộc cô em này bị làm sao vậy?”

Giang Chu ngồi trên ghế dài ở trên lối đi bộ, ngón tay gõ chữ như bay.

Cũng không lâu sau, ảnh chân dung loli của đối phương đã nhấp nháy.

“Boss, có phải anh bị ảo tưởng sức mạnh rồi không?”

“Những gì anh nói đều là thật!”

Tô Nam: “Cô nàng khóa dưới nào lại tuyệt vọng với cuộc sống như vậy chứ? Lại còn muốn anh chịu trách nhiệm?”

Giang Chu: “Anh không thể giải thích nguyên nhân cụ thể được, nhưng tự nhiên lại như vậy, rất biến thái.”

“Đúng lúc em đang uống nhiều nước, em muốn phun cho anh tỉnh.”

“Em là một cô gái, có thể rụt rè một chút hay không?”

“Tại sao phải rụt rè với người yêu? Có kẹo ăn à?”

“Bây giờ em tỏ tình tự nhiên đến mức không có dấu vết luôn nhỉ.”

“Hừ hừ.”

Giang Chu yên lặng một lát: “Trong Anime có cái danh từ gì ý nhị, bệnh bệnh cái gì ý nhị?”

Tô Nam gửi một icon nghi ngờ: “Chuunibyou?”

“Không phải, là loại vừa điên cuồng vừa đáng yêu, thích theo dõi, lại cực kỳ muốn tham gia vào cuộc sống của đối phương, nhưng lại điềm đạm đáng yêu.”

“Anh... anh sẽ không nói đến bệnh kiêu đấy chứ?”

“Đúng đúng đúng, chính là cái từ này.”

(bệnh kiêu: Là kiêu như bệnh tinh thần, người này ôm ấp chấp niệm và tình cảm mãnh liệt với một sự vật hoặc người nào đó mà xã hội không thể lý giải, cũng lấy loại tình cảm này trở thành động lực sinh ra các loại trạng thái tinh thần, gần giống với yandere.) Tô Nam: “Vậy thì chúc mừng anh nhất được bảo bối, bệnh kiêu tuyệt đối không buông tay dễ dàng, trừ phi một chết một bị thương.”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Mẹ nó, đáng sợ như vậy cơ à? Rốt cuộc anh đã làm gì mà chọc phải cô bé này chứ?”

“Anh không phát hiện ra từ đâu à?”

“Khi mới quen thì rất bình thường mà, hơn nữa cũng không đến mức dọa người như vậy!”

“Chuyện này cũng rất bình thường, bởi vì bệnh kiêu không khác gì người thường khi chưa tìm được mục tiêu của mình.”

“Mẹ kiếp, có phải anh đã không cẩn thận nên chạm phải công tắc kỳ quái nào đó rồi không?”

Leng keng—

Đúng lúc này, Wechat của Giang Chu lại vang lên.

Hắn lui ra ngoài xem một cái, lại là Đường Quả, lại là một bài thơ.

Mẹ kiếp, mình là một cận bã nam, thế mà lại bị một cô bé dọa cho sợ.

Rốt cuộc thì nên giải quyết chuyện này thế nào?

Hắn hoàn toàn không có kinh nghiệm với chuyện đối phó bệnh kiêu này.

Chương 933: Thiếu nữ bệnh kiêu! (2)

Giang Chu trực tiếp cho Đường Quả vào danh sách không quấy rầy, sau đó trở lại giao diện của Tô Nam.

“Không nói chuyện này nữa, khi nào thì em mới trở về Thượng Kinh?”

“Em cũng không biết nữa, bên chỗ em và chị Thư Nhã càng ngày càng bận rộn.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Em cmn cầm tiền lương của anh, lại đi làm việc cho người khác? Hơi quá đáng rồi đấy.”

Tô Nam gửi một icon chống nạnh: “Hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, em không còn chỉ là một nhân viên quen nữa rồi.”

“Vậy em cũng phải tìm thời gian nghỉ ngơi để trở về vài ngày chứ?”

“Hmm... Tháng sau đi, ít nhất phải tháng sau mới có thời gian rảnh.”

“Gia tài bạc triệu còn dùng miễn phí nhân viên của anh, anh phải thu phí của Doãn phú bà mới được.”

“Thôi nhé, em đi làm việc, anh tự đi đòi tiền chị Thư Nhã đi.”

Giang Chu rời khỏi giao diện, mở Wechat của Doãn Thư Nhã ra.

Thời gian gần đây, ngày nào Doãn Thư Nhã cũng gửi một ít luận án về quan tâm lâm chung cho hắn, nhờ hắn post lên vòng bạn bè để tuyên truyền cho nàng.

Bây giờ còn miễn phí sử dụng nhân viên của hắn, quả thực là quá ghê tởm.

“Trả tiền.”

Doãn Thư Nhã: “Tiền cái gì, tôi không nợ cậu mà.”

Giang Chu: “Tô Nam chính là người của tôi.”

“Vậy tôi không phải người của cậu à?”

“Hả? Rõ ràng chúng ta chỉ là bạn bè chung giường chung gối thôi mà.”

“Phi, bên này đang rất bận rộn, không có thời gian nói chuyện tào lao với cậu, có giỏi thì qua đây đòi tiền đi.”

Giang Chu: “Bên đó bận rộn như vậy, tôi qua đó không phải là đi làm công nhân lao động cho cô à.”

Doãn Thư Nhã: “Tôi xây một bệnh viện lâm chung ở Bắc Hải, qua thăm một chút cũng tốt mà.”

“Xây bệnh viện à, bảo sao Tiểu Nam Nhi lại tham ô một khoản lớn trong công quỹ.”

“Dù sao thì cậu cũng đã dùng của hồi môn của tôi rồi, đây coi như là có qua có lại, cũng không phải là không trả lại cho cậu mà.”

Giang Chu: “Tiền thì không có vấn đề, nhưng mà xây một cái bệnh viện, có phải là đầu tư hơi nhiều rồi không?”

Doãn Thư Nhã: “Tôi chỉ muốn làm cho ra làm mà thôi.”

“Vậy tại sao không làm ở Thượng Kinh? Mà phải chạy đến Bắc Hải làm gì?”

“Không khí ở Thượng Kinh càng ngày càng ô nhiễm, cậu cảm thấy xây bệnh viện ở đó có thích hợp không?”

“Có đạo lý, không khí ở Thượng Kinh bây giờ, đúng là không thích hợp để dưỡng bệnh trước khi lâm chung, nhưng Bắc Hải cũng không thích hợp mà.”

Doãn Thư Nhã: “Nói thế nào thì Bắc Hải cũng có tài nguyên y tế số một số hai trong cả nước, hoàn cảnh chữa bệnh rất tốt, coi như là bù trừ lẫn nhau.”

Ngón tay Giang Chu tung bay: “Được rồi, hai ngày nữa tôi sẽ qua xem một chút.”

“Tôi mua cho Tô Nam một chiếc xe thể thao, cô ấy lái rất ổn, đến khi đó tôi sẽ bảo cô ấy ra sân bay đón cậu.”

“Cô bé chết tiệt kia còn lái cả xe thể thao rồi cơ à?”

“Tiểu Nam Nhi nhà chúng ta bây giờ đã là tiểu thư có tiếng ở Bắc Hải rồi, anh đừng khinh thường.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Vậy thì tốt, tôi còn chưa bao giờ đánh cái mông của tiểu thư quý tộc đây, lần này có thể được trải nghiệm rồi.”

Doãn Thư Nhã: “Đánh cái mông của anh thì có.”

Doãn Thư Nhã: “Vừa rồi không phải tôi, là Tô Nam đây.”

Giang Chu: “Tình cảm của hai người tốt như vậy à, ngay cả điện thoại di động mà cũng có thể đổi cho nhau chơi?”

Doãn Thư Nhã: “Tình như chị em, hâm mộ không?”

Giang Chu cười ha hả: “Cái này thì có gì mà hâm mộ.”

Doãn Thư Nhã: “Anh đến thì sẽ biết, Tiểu Nam Nhi bây giờ rất lợi hại nha.”

“Tôi vốn không muốn đi lắm, nhưng bây giờ cô đã thuyết phục được tôi rồi đây.”

Doãn Thư Nhã: “Đặt vé máy bay xong nhớ nói cho tôi biết.”

“Không cần, tôi sẽ cho hai người một niềm vui bất ngờ.”

Doãn Thư Nhã: “Tuần này? Hay là tháng này?”

“Để tính sau.”

Doãn Thư Nhã: “Ok. Tôi đi làm việc trước đây.”

Giang Chu rời khỏi giao diện của Doãn Thư Nhã, hắn phát hiện Đường Quả vẫn còn đang nhắn tin cho mình.

Tuy rằng tần suất không còn nhanh như lúc trước, nhưng mà vẫn cuộn cuộn không dứt.

“Đàn anh, chị Y Nhất vừa nhắc đến anh xong.”

“Đàn anh, có phải anh cảm thấy em có vấn đề hay không?”

“Chị Y Nhất không biết giữ bí mật đâu, chỉ hỏi vài câu là đã nói ra rồi.”

“Ai, hình như em vừa nhìn thấy anh.”

“Wow, đàn anh, bóng lưng của anh thật là đẹp.”

“Em đang ở sau lưng anh, anh có muốn quay đầu lại nhìn em không?”

“Quay đầu lại là có quà nha, thật nha thật nha.”

Giang Chu nín thở, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía sau một cái.

Chỉ thấy trên bãi cỏ ở trong thảo trường sau tấm lưới sắt kia, Đường Quả đang ôm chân, quơ quơ cái điện thoại di động hơi sáng ở trong tay.

Nàng mặc một chiếc áo ngắn tay màu hồng nhạt, mái tóc được buộc thành đuôi ngựa.

Bên dưới là một chiếc váy ngắn màu đen, hai chân trắng nõn nà hướng về phía hấn, hơi tách ra.

Lúc này, nàng cười ngọt ngào, giơ tay rồi hơi nhấc làn váy lên...

Chương 934: Haiz, thế mà không có bầu!

Vải vóc màu trắng tinh mang theo đường viền hoa màu tối.

Thiết kế này có thể lộ ra màu da ở tầng dưới chót.

Bên ngoài rìa còn có một cái nơ con bướm nhỏ, khu tam giác in một hình con hổ chibi đang giương nanh múa vuốt.

Nơi thấp nhất ở bên dưới có một vệt hẹp dài hơi lõm xuống.

Giang Chu nhìn hơn mười lần, rồi làm bộ như không có chuyện gì xảy ra mà mím môi một cái.

Sau đó, hấn giơ ngón tay cái lên, nói một câu thật cmn trâu bò, sau đó liền xoay người rời khỏi chỗ này.

Mấy cô nàng khóa dưới bây giờ, thật cmn điên cuồng.

Rốt cuộc là mình đang ở đại học hay là đang ở club?

Đây là thứ có thể xem khi không bỏ tiền sao?

Leng keng- - -

Cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở của điện thoại di động lại vang lên.

Ảnh chân dung Wechat của Đường Quả lại sáng lên lần nữa.

“Đàn anh, như thế nào? Cũng không tệ lắm đúng không?”

“Không tệ cái đầu của em, rớt cuộc thì em đang muốn làm cái gì?”

Đường Quả: “Không có gì, em chỉ muốn tán gẫu với đàn anh một chút thôi.”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Coi như anh có lỗi với em, em không thích hợp với pháp luật đâu, được chưa?”

“Không được đâu đàn anh, bây giờ người ta đã chuyển ngành rồi, anh nói như vậy thì cũng đã muộn.”

“Vậy em phải đọc luật pháp cho kỹ đi, hành vi này là không đúng đâu.”

Giang Chu tắt điện thoại di động, quay người lên xe, lái ra khỏi trường học.

Thật ra thì có vài fan hâm mộ cũng không phải là chuyện tồi.

Trên phương diện này, đàn ông khác biệt với phụ nữ.

Đại khái là bọn họ sẽ không chán ghét các cô gái thích mình.

Huống chi đây còn là một cô em khóa dưới vừa xinh xắn lại vừa đáng yêu.

Nhưng hành vi của Đường Quả bây giờ có chút dọa người.

Làm thế nào thì hẳn cũng không có hứng với loại con gái có tính công kích mạnh mẽ như vậy.

Vẫn là mấy cô nàng mềm mềm thơm thơm của mình là tốt nhất.

Giang Chu lái xe, một đường chạy như bay về khu biệt thự Hoa Nhuận Hào Đình.

Sau đó, hắn ôm Phùng ngọc manh mãnh mai đáng yêu vào trong phòng ngủ.

“Phùng Tư Nhược, anh nói cho em biết một bí mật, có người tán tỉnh anh.”

Phùng Tư Nhược nhăn mũi ngọc một cái, xoa xoa bụng nhỏ: “Giang Chu, em thấy hơi đói bụng.”

Mặt Giang Chu đầy dấu chấm hỏi: “Anh nói có người tán tỉnh anh, em không nghe thấy sao?”

“Nghe thấy.”

“Em... không có cảm giác nguy cơ à? Chồng của em bị người khác dễ mắt đến rồi kìa!”

Phùng Ngọc Mạnh tiến lại gần Giang Chu: “Em đã biết rồi.”

“???”

“Thật mà!”

“Em đặt máy nghe lén hay là camera ở trên người anh à?”

Phùng Tư Nhược cầm điện thoại di động của mình lên, sau đó đưa cho Giang Chu xem.

Giao diện trên màn hình điện thoại di động của nàng đang là một nhóm chat có tên ‘Giang Chu chó không phải thứ gì tốt’.

Trong nhóm là các thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu đang trò chuyện tán gẫu qua ngày.

“Các chị em, dạo này Giang Chu thế nào rồi?”

Tô Nam: “Công ty bây giờ đã tiến vào giai đoạn phát triển bình ổn rồi cơ mà? Lại có rắc rối gì sao?”

Hoàng Kỳ: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“Có cảm giác như dạo này Giang Chu có rất nhiều áp lực, cho nên còn xuất hiện ảo giác.”

“Không thể nào?”

Sở Ngữ Vi: “Ảo giác gì vậy?”

Tô Nam: “Giang Chu nói là có một mỹ nữ bệnh kiều đang thích mình, còn liều mạng bám lấy mình nữa.”

“Hả? Ảo giác nghiêm trọng như vậy cơ à, tại sao lại bị áp lực lớn thế?”

“Ừm, mọi người nên quan tâm Giang Chu nhiều hơn một chút, đừng để cho Giang Chu cảm thấy cô đơn nha.”

Hoàng Kỳ: “Rõ ràng là Giang Chu vẫn rất tốt khi ăn cơm trưa ngày hôm nay mà.”

Sở Ngữ Vi: “Mình cũng không cảm thấy Giang Chu có vấn đề gì, chẳng lẽ là do mình không chú ý à?”

Tô Nam: “Đã có ảo giác nghiêm trọng như vậy rồi, nhất định là có vấn đề về tâm lý, không được, phải dẫn Giang Chu đi kiểm tra thôi.”

Sở Ngữ Vi: “Ngày mai mình không có tiết, để lát nữa mình hỏi xem Giang Chu có thời gian rảnh không.”

“Ok.”

“Ok.”

Giang Chu tắt điện thoại di động đi, hắt nheo mắt lại.

Lúc này, Phùng Tư Nhược có hơi lo âu, nàng chớp đôi mắt long lanh như nước một cái: “Tại sao lại nhìn em như vậy nha?”

“Ông xã em bị người cướp mất mà cũng không biết, đúng là cô bé đần.”

“Hmm...”

Giang Chu đứng lên đi ra ngoài cửa.

Phùng Tư Nhược nhìn thấy một màn này, nàng lập tức đi dép rồi đi theo.

Ở nhà, nàng mặc chính là một bộ váy ngủ dành cho bà bầu.

Toàn bộ chiếc váy đều rất thoải mái, vải vóc cũng hết sức mềm mại và thoải mái.

Chiếc váy màu hồng còn có in một quả táo to rất dễ thương.

Đây là quý bà Viên Hữu Cầm tự tay chọn cho nàng.

Nói nó có ngụ ý tốt, có nghĩa bình bình an an.

“Anh đi đâu nha?”

Giang Chu nói: “Không phải em đói bụng sao, anh đi làm đồ ăn cho phụ nữ mang thai.”

Phùng Tư Nhược đi theo: “VẬY em đi cùng anh.”

Giang Chu nắm tay của nàng: “Em đừng nghe Tô Nam nói bậy, không phải anh bị ảo giác do áp lực đâu.”

Phùng Tư Nhược có hiểu cái không mà gật đầu: “Ngày mai em có thể ở nhà một mình, sẽ cố gắng không nhớ anh.”

“Hử? Vì sao?”

“Anh và Ngữ Vi phải đi bệnh viện.”

“Phi!”

Chương 935: Haiz, thế mà không có bầu! (2)

Giang Chu véo má của Phùng Tư Nhược, lại tăng thêm một chút sức.

Mãi cho đến khi Phùng Tư Nhược phải hít hà thì hấn mới dừng lại.

Sau khi Giang Chu buông tay ra, trên gương mặt xinh đẹp của Phùng Tư Nhược đã có một dấu vết màu hồng hồng.

Một lúc lâu sau, bóng đêm bên ngoài cửa sổ đã nồng đậm hơn không ít.

Giang Chu làm bữa ăn cho phụ nữ mang thai xong, hấn cũng ăn cùng nàng luôn.

Sau đó, hai người đi ra ngoài, bắt đầu đi dạo trong khu rừng nhỏ ở dưới ánh đèn đường.

Bởi vì Phùng Tư Nhược đang mang thai, mà nàng lại rất ít khi vận động, cho nên Giang Chu thường xuyên đưa nàng ra ngoài đi dạo, để cam đoan sức khỏe của nàng.

“Đúng rồi, mẹ đâu?”

Phùng Tư Nhược trả lời: “Mẹ đi Quảng Tế Tự, nói là đi cầu bình an cho em.”

Giang Chu gật đầu, đột nhiên cảm thấy đũng quần run rẩy vài cái.

Hấn thò bàn tay vào túi, móc điện thoại di động ra xem một chút.

Lại là Wechat, nhưng không phải là Đường Quả, mà là Sở Ngữ Vi.

Sở Ngữ Vi: “Giang Chu, ngày mai chúng ta đi bệnh viện nha.”

“Đi bệnh viện làm gì? Không đi!”

Sở Ngữ Vi: “Quả nhiên là anh có hơi nóng nảy, chúng ta đi kiểm tra một chút đi, coi như kiểm tra sức khỏe bình thường thôi.”

Giang Chu: “Đừng cho là anh không biết các em đã trò chuyện gì ở trong nhóm chat.”

Sở Ngữ Vi: “Em cảm thấy cái ảo giác mà Tô Nam nói đến là rất nghiêm trọng đấy.”

Giang Chu: “Phi, ông đây không xứng đáng được mỹ nữ yêu thích à?”

Sở Ngữ Vi: “Hmm...”

Giang Chu: “Ngày mai chờ anh ở bên hồ.”

Sở Ngữ Vi: “Anh đồng ý rồi à?”

Giang Chu: “Ừm, đồng ý đi đánh mộng của em, còn cả Tô Nam nữa.”

Giang Chu nói xong liền rời khỏi logo Wechat, sau đó hắn gọi điện thoại cho Chu Vũ Đình.

Hỏi thăm tình hình gần đây của công ty.

Hắn lại nhờ Chu Vũ Đình mua một chiếc vé máy bay đến Bắc Hải.

Thời gian gần đây, hành vi của Tiểu Nam Nhi càng ngày càng không chịu nổi.

Chẳng những thực sự tham ô công quỹ, lại còn hoài nghi tinh thần của hắn có vấn đề.

Là cảm thấy trời cao hoàng đế xa à.

Trận đòn vào mộng này đã xác định rồi, ai khuyên cũng vô dụng.

“Giang Chu...”

“Ừm?”

Giang Chu giờ điện thoại di động lên, mắt nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

Lúc này, Phùng ngọc manh ngáp một cái, đôi mắt xinh đẹp có hơi mông lung.

“Đi về đi ngủ nha?”

“Em buồn ngủ rồi à?”

“Ừm, buồn ngủ, hơi mệt.”

“Được rồi, vậy anh đưa em về nhà.”

“Hôm nay em muốn ngủ chung với anh.”

Giang Chu nắm tay của nàng: “Anh sẽ trải chăn đệm ở dưới đất, rồi ngủ ở đó.”

Phùng Tư Nhược lâu bầu một tiếng: “Muốn ôm anh ngủ nha.”

...

Qua đầu tháng chín.

Thời tiết ở Thượng Kinh đã chuyển lạnh rõ ràng.

Những cơn gió mát rượi thổi qua phố lớn ngõ nhỏ.

Có đôi khi còn tạo thành những cơn lốc nhỏ ở trên mặt đất.

Có người nói đây là vì chênh lệch nhiệt độ ở giữa trên và dưới tầng mây quá lớn, tạo thành vòng xoáy khi không khí lạnh đi xuống và không khí nóng bốc lên.

Khi còn đi học tiểu học, Giang Chu và Quách Vĩ đã từng đánh nhau vì tranh cãi cái vấn đề này.

Bởi vì Giang Chu cực kỳ trẩu tre mà đứng giữa những cơn lốc nhỏ đó, rồi nói mình đã tạo ra những cơn gió xoáy này.

Quách Vĩ không phục, nói rõ ràng là mình đã biến ra những cơn gió xoáy này.

Con hàng Quách Vĩ này còn nói mình là cháu trai của Phong Thần.

Bởi vì chú của cậu ta tên là Quách Phong.

Giang Chu trợn mắt lên, lòng thầm nói không phục mình thì cũng thôi đi.

Lại còn nói có sách mách có chứng, cưỡng ép kéo quan hệ máu mủ, khiến cho hắn giống như là đang đối trá vậy?

Thế là hai người không ai nói phục ai, liền xông lên bóp nhau.

Cuối cùng, Giang Chu đã làm cho Quách Vĩ khuất phục, còn dương dương tự đắc, giống như là vừa chinh phục được một cái vò rỗng vậy.

Mẹ kiếp, thật cmn ngu xuẩn.

Trong khi Giang Chu đang nghĩ ngợi, một bóng hình xinh đẹp nhẹ nhàng xuất hiện ở đối diện hồ Thanh Bắc..

Hôm nay nàng mặc một chiếc váy dài có tay áo đèn lồng, dây nhỏ buộc quanh chiếc đai lưng tinh tế, bên dưới làn váy là một đôi chân ngọc trắng nõn nà.

Dáng người gần 1m7, nhìn qua rất duyên dáng yêu kiều.

Thiếu nữ trang điểm hơi nhạt, mái tóc được buộc thành đuôi ngựa bởi một chiếc nơ con bướm màu xanh nhạt.

Sự xuất hiện của nàng đã làm cho cảnh hồ trở nên xinh đẹp hơn nhiều.

Khiến cho đám nam sinh viên khóa trên khóa dưới phải dừng chân ngoái đầu.

Mọi người đều biết, cô gái này là hoa khôi rất nổi tiếng của đại học Thanh Bắc.

Nhưng cùng với đó, mọi người cũng biết nàng đã có bạn trai từ đại học năm nhất.

“Là đàn chị Sở kia, thật xinh đẹp.”

“Hoa khôi của đại học Thanh Bắc, có thể không đẹp sao?”

“Chỉ tiếc là đã có bạn trai, quá đáng tiếc mà.”

“Khi tôi báo nguyện vọng thì vẫn do dự giữa đại học Thanh Bắc và đại học Thượng Kinh, nhưng sau khi xem xong video chiêu sinh của đàn chị Sở thì tôi đã chọn đại học Thanh Bắc.”

“Đậu xanh rau muống, ông cũng bị lừa như vậy nên mới vào đây à?”

“Ừm, lúc đó tôi cảm thấy tại sao lại có thể có một cô gái xinh đẹp như vậy, quả thực là quá khó tin.”

Chương 936: Haiz, thế mà không có bầu! (3)

“Tôi cũng vậy, 12 năm học hành vẫn luôn đắm chìm trong sách vở mà không thể tự kiểm chế, từ khi nhìn thấy đàn chị Sở thì bỗng nhiên có mối tình đầu.”

“Mẹ kiếp, người có thể theo đuổi được đàn chị Sở, tuyệt đối là đã cứu vớt thế giới.”

“Nhưng mà tôi nghe nói, là đàn chị Sở theo đuổi bạn trai bây giờ của chị ấy mà.”

“Đậu xanh?????”

“Thật đấy, hai người họ là bạn học từ thời cấp ba, người kia tỏ tình năm lớp 12, kết quả là đàn chị Sở đã từ chối.”

“Sau đó thì sao?”

“Vừa lên đại học thì hồi hận thôi, sau đó đàn chị Sở liên điên cuồng theo đuổi người kia, giống như trong phim truyền hình, hôm đó... bên hồ...”

Sở Ngữ Vi vừa nhìn thấy Giang Chu, nàng liền chạy cộc cộc qua bên đó, chiếc giày da nện xuống mặt cầu đá, tạo thành những âm thanh vang dội.

không lâu sau, nàng đã đi đến bên bờ bên kia, trên mặt lộ ra nụ cười rục rịch.

“Giang Chu, anh đến rồi?”

“Đến được nửa tiếng rồi, đã chào hỏi hết sạch đám cá ở trong hồ này rồi, em làm gì mà chậm thế?”

“Người ta chuyên môn chọn một chiếc váy xinh đẹp nhất để đi ra gặp anh nha.”

Giang Chu nhìn từ trên xuống dưới, bỗng nhiên giang hai tay ra: “Qua đây, để anh xem xem có phải là đẹp nhất hay không.”

Sở Ngữ Vi nhú mũi quynh một cái, ngồi vào trong lòng của hắn: “Ôm thì có thể nhìn ra cái gì chứ?”

“Cũng có thể nhận ra sức nặng.”

“A? Không muốn.”

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên đá chân một cái, giùng giăng muốn đứng lên.

Cân nặng của mỹ nữ, làm sao có thể để người khác biết được.

Giang Chu kéo Sở Ngữ Vi đang muốn đứng lên: “Đùa em thôi, em cho rằng anh là cái cân à?”

Sở Ngữ Vi thở phào nhẹ nhõm, cũng thuận thế mà ôm lấy cổ của Giang Chu: “Vậy anh đưa hai tay ra.”

“Ừm?”

“Em có thứ này muốn đưa cho anh.”

Giang Chu chậm rãi đưa tay ra: “Đồ chơi gì thế? Thần thần bí bí như vậy, sẽ không phải là côn trùng gì gì đó chứ?”

“Không phải, em cũng không dám động vào côn trùng.”

Sở Ngữ Vi đưa bàn tay nhỏ qua, sau đó chậm rãi mở ra.

Ngay sau đó, Giang Chu cũng cảm giác được lòng bàn tay của mình có một thứ gì đó nhẹ nhàng mà lạnh như băng.

Hình dạng là một hình có sợi dài, đại khái giống như ngón tay, nhưng mà dài hơn.

Nếu như bắt buộc phải hình dung, thì có thể nói là như một cái bút xăm.

Sở Ngữ Vi nói: “Xem một chút đi.”

“???”

“Em vừa mới kiểm tra sáng nay.”

Sở Ngữ Vi quyết cái miệng nhỏ nhắn, biểu cảm có hơi uể oải.

Mới kiểm tra...?

Giang Chu lật bàn tay lên trước mặt mình, phát hiện trong lòng bàn tay mình là một cái que thử thai.

Mặt trên chỉ có một vạch màu đỏ, chứng tỏ hành động ở trên bồn rửa tay trong biệt thự đã thất bại rồi.

“Đậu xanh rau muống, cái này có sai lầm hay không?”

“Ừm, không sai đâu.”

Giang Chu liếc mắt nhìn kỹ: “Có phải là do thời gian quá ngắn, cho nên không kiểm tra được không?”

Sở Ngữ Vi lắc đầu, nhẹ nhàng tiến đến bên tai hắn: “Em có dự cảm là kinh nguyệt sắp đến rồi.”

Giang Chu kinh ngạc: “Cái đồ chơi này mà cũng có thể dự cảm á?”

“Ừm, mỗi khi sắp đến thì sẽ có một loại cảm giác buồn tiêu không nhìn được, hơn nữa còn hơi đau nhức.”

Giang Chu khẽ thở dài một cái, đưa tay nắm eo thon của nàng: “Không có thì không có thôi, không vội, chúng ta cố gắng thêm là được.”

Sở Ngữ Vi nhẹ nhàng rúc vào trong ngực của Giang Chu, phồng má lên: “Có phải là do em thuộc loại hình không dễ mang thai không?”

“Cũng chưa chắc, loại chuyện này là cần duyên phận.”

“Thật à?”

“Nhất định là ông trời muốn chọn một đứa bé đáng yêu cho em, cho nên đã không cẩn thận mà bỏ lỡ thời gian.”

Sở Ngữ Vi bỗng nhiên vui vẻ, rúc vào trong ngực Giang Chu mà cười khanh khách.

Hai người dính cùng một chỗ, ngấm cá ở trong hồ đến nửa tiếng.

Sau đó, hai người đứng dậy đi đến nhà ăn, cả hai ăn một bữa cơm.

Trong lúc đó, Sở Hùng và Trần Uyển Oánh còn gọi điện thoại qua đây để hỏi thăm tình hình của con gái.

Giang Chu không chỉ một lần nghe thấy hai chữ quay đầu này, bữa cơm trưa nhất thời không ngon.

Chớp mắt, màn đêm buông xuống.

Hai người ôm ấp an ủi một lúc lâu ở dưới lầu, mãi cho đến khi không thở nổi mới tách ra.

Sau đó Giang Chu rời khỏi đại học Thanh Bắc, leo lên chiếc xe đã chờ ở cổng.

Chiếc xe lái như bay trên đường, đi thẳng đến sân bay Thượng Kinh.

Hai tiếng sau, chuyến bay đã hạ cánh xuống thành phố Bắc Hải.

Một tài xế của Phùng gia đã lái một chiếc Maybach đến chờ ở khu vực hành khách xuống máy bay.

Người này vừa nhìn thấy Giang Chu đi ra thì vội vàng xuống xe, đưa chìa khóa xe ra bằng hai tay.

“Cô gia.”

“Ừm, anh tự bắt xe về đi nhé.”

“Vâng cô gia.”

Giang Chu cầm chìa khóa xe, leo lên xe rồi lái xe ra khỏi sân bay.

Lần này, hần chuyên môn đến để đánh mông.

Cho nên hần không muốn làm kinh động bất cứ kẻ nào trước khi hoàn thành mục đích.

Điều này cũng làm cho hần không có địa chỉ chính xác của Tô Nam và Doãn Thư Nhã.

Có điều, xây dựng một bệnh viện quan tâm lâm chung là một chuyện không hề nhỏ.

Loại chuyện này, nhất định sẽ xuất hiện ở trên tin tức.

Thế là Giang Chu lấy điện thoại di động ra để tìm kiếm một chút, quả nhiên là đã tìm ra được địa chỉ của bệnh viện này.

Chương 937: Chỉ có lợi cho tên boss khốn kiếp kia!

“Chú chim sẽ thoải mái ...”

“Ngủ trần truồng ở trên dây điện...”

“Câu này...”

“Rất có cảm giác mùa hè nha.”

Trên đường từ sân bay đến bệnh viện.

Giang Chu vừa lái xe vừa ngâm nga giai đoạn của Thất Lý Hương.

Hắn cảm thấy lời của bài hát này thật cmn thú vị.

Chú chim sẻ thoải mái.

Vì sao lại thoải mái?

Không cần hỏi, bởi vì đang ngủ trần truồng ở trên dây điện nên bị điện giật.

Logic nghiêm cần, hợp tình hợp lý.

Bảo sao đây là tác phẩm kinh điển của một đời Thiên Vương.

Hắn hơi hạ âm lượng xuống một chút, liếc mắt nhìn bản đồ trên điện thoại di động.

Lúc này, chỉ còn khoảng năm km nữa là đến địa chỉ của bệnh viện.

Bầu trời bắt đầu xuất hiện những tiếng sấm chớp trầm muộn.

Dường như là sắp có một trận mưa to.

Nói không chính xác là bao giờ sẽ rơi xuống thành phố Bắc Hải phồn hoa, sau đó sẽ mang đến một cảm giác mát mẻ khi vào thu.

Cùng lúc đó, trong bệnh viện quan tâm lâm chung mới ở Bắc Hải.

Trong hành lang mờ tối, thỉnh thoảng truyền đến những tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc, tiếng khóc, tiếng nghẹn ngào.

Người bệnh bên trong bệnh viện này, đều là những người bệnh nặng, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc.

Đại đa số người trong đó đều là người cao tuổi, nhưng cũng không phải là không có người trẻ tuổi.

Vì thân thể đau đớn, nên những người bệnh này đều rất khó đi vào giấc ngủ.

Coi như miễn cưỡng ngủ thì cũng không thể duy trì được quá hai tiếng đồng hồ.

Nhất là bọn họ phải đối mặt với cảm giác cô độc trong đêm tối khi sắp phải ra đi vĩnh viễn.

Cái loại cảm giác cô độc này càng làm cho bọn họ cảm nhận được tuyệt vọng, vô tận tuyệt vọng.

Có một nhóm người trong số họ biết thời gian của mình không nhiều.

Có một bộ phận người chỉ cảm thấy mình thay một bệnh viện để tiếp tục chờ chết mà thôi.

Cho nên mặc kệ là ban ngày hay là đêm tối, khu vực không bệnh là không bao giờ vắng vẻ.

Các nhân viên y tế thậm chí phải làm việc đến ba ca một ngày, mới có thể ứng phó được với nhiều ca bệnh như vậy.

Có đôi khi họ thực sự quá mệt mỏi, thậm chí còn trực tiếp ngã gục trên ghế dựa ở hành lang.

Nhưng cũng may là chu kỳ của mỗi một bệnh nhân ở đây đều không dài.

Có người nửa năm liền qua đời, thậm chí có người chỉ vài tháng.

Thậm chí người ngắn nhất là đi vào ngày thứ hai, liền lặng yên không một tiếng động mà rời khỏi nhân gian.

...

Hơn tám giờ tối.

Bóng đêm bên ngoài cửa sổ đã trở nên vô cùng nồng nặc.

Nhân viên y tế ăn cơm xong, toàn bộ đều tụ tập ở phòng họp trên tầng ba.

Sau đó, bọn họ bắt đầu lấy tinh thần, ngồi chờ hai vị lãnh đạo trong viện đến để mở hội nghị.

Tình hình này đã duy trì được khoảng nửa tháng rồi.

Ngày nào cũng mở hội nghị, hầu như đã là thái độ bình thường.

Nguyên nhân chủ yếu là vì cái bệnh viện này vừa mới được thành lập.

Hơn nữa, bọn họ chỉ nhằm vào một ít bệnh nhân sắp qua đời.

Bệnh viện của bọn họ là bệnh viện đầu tiên trong nước đi theo phương hướng hoạt động này.

Bọn họ không có tiền bồi, cũng không có cách nào để mượn kinh nghiệm.

Tất cả đều cần tự tìm tòi, không ngừng điều chỉnh hình thức hoạt động của mình.

Ví dụ như làm thế nào để giảm bớt đau đớn cho bệnh nhân?

Làm thế nào để dẫn đạo bệnh nhân có suy nghĩ tươi sáng hơn khi đối mặt với cái chết?

Làm thế nào để bầu không khí trong bệnh viện tốt đẹp hơn, không còn loại không khí vô cùng kìm nén này nữa.

Còn nữa, làm thế nào để câu thông chặt chẽ với người nhà của bệnh nhân.

Làm thế nào để giải quyết tiếc nuối với trình độ lớn nhất cho bệnh nhân.

Mấy thứ này đều không phải là thứ không làm mà có thể nghĩ ra được.

Bởi vì tính cách của mỗi một người là khác nhau, hoàn cảnh khác nhau, trải nghiệm cũng khác nhau.

Có người muốn liếc nhìn người thân đã thất lạc nhiều năm.

Có người muốn gặp mặt người cũ đã cả đời không qua lại với nhau.

Có người từng bỏ lỡ, vẫn luôn sống trong hối hận.

Có người có tâm lý đề phòng vô cùng nghiêm trọng, làm thế nào cũng không chịu mở miệng.

Rất nhiều vấn đề khó khăn, nhưng tất cả đều nằm trong phạm vi chức trách của bọn họ.

Cho nên, bọn họ nhất định phải tập trung sức mạnh của tất cả mọi người, để giao lưu và đúc kết kinh nghiệm.

Mười lăm phút sau.

Doãn Thư Nhã và Tô Nam đi vào phòng họp.

Mọi người nhìn thấy màn này thì đều lấy tinh thần, ưỡn sống lưng.

“Còn tốt chứ? Hay là em đi ngủ một giấc đi.”

Tô Nam xoa xoa huyệt thái dương: “Không có gì, nếu thực sự không chịu được thì em sẽ chớp mắt một lúc.”

Doãn Thư Nhã có hơi áy náy: “Ban ngày em đã phải chạy khắp nơi rồi, buổi tối còn bắt em tăng ca, Giang Chu mà nhìn thấy thì chắc chắn sẽ mắng chị.”

“Không có việc gì không có việc gì, dù sao Giang Chu cũng không ở chỗ này.”

“Chờ khoảng thời gian này qua đi, chị sẽ tặng em mười bộ lolita định chế.”

Tô Nam nheo mắt lại: “Hay là thôi đi, chuyện này căn bản là có lợi cho Giang Chu thôi.”

Doãn Thư Nhã cảm thấy có đạo lý: “Vậy em muốn cái gì?”

“Giang Chu muốn đánh mộng của em, chị đỡ thay em nhé?”

“A? Cái này... Cái này không tốt lắm đâu.”

“Vậy thì quyết định như vậy nha.”

Chương 938: Chỉ có lợi cho tên boss khốn khiếp kia! (2)

Tô Nam nói xong, lại nhin không được mà ngáp một cái.

Làm bệnh viện này, không phải nói làm là làm được luôn.

Bọn họ còn phải giữ liên lạc với những bệnh viện lớn khác nữa.

Tìm kiếm khách hàng...

Còn phải thuyết phục bệnh nhân, làm thế nào để bệnh nhân tiếp nhận tin tức mình sắp chết.

Thậm chí, bệnh viện của bọn họ thường xuyên sản sinh mâu thuẫn không thể điều tiết với người nhà của bệnh nhân.

Tất cả những chuyện này đều cần người phụ trách và xử lý.

Tô Nam là phó tổng giám đốc của cổ phần khổng chế Chu Tinh, trên phương diện này, năng lực của nàng mạnh hơn Doãn Thu Nhã nhiều lắm.

Đừng thấy hai người họ chênh lệch 9 tuổi, nhưng trước đó, Doãn phú bà chỉ biết làm đại tiểu thư mà thôi.

Cho nên loại công việc có độ khó cao này, toàn bộ đều do một mình Tô Nam gánh chịu.

Cả ngày hôm nay, nàng đã chạy đến tất cả các bệnh viện lớn ở Bắc Hải.

Mở hộp lớn hộp nhỏ, ngay cả cơm cũng chưa kịp ăn.

Hiện giờ lại muốn họp tiếp, rồi ghi nhớ các vấn đề và phản ứng của đồng nghiệp.

Toàn bộ tinh thần và thể xác đã sắp mệt mỏi đến cực hạn.

Thế là, sau khi cuộc họp bắt đầu được 10 phút.

Tô Nam vẫn không chịu được mà cúi đầu xuống, nàng bắt đầu buồn ngủ rồi.

Đúng lúc này, có một người mở cửa đi vào trong phòng họp.

Người này mặc một cái áo khoác trắng, bên trong là sơ mi của hoa hoa công tử, quần tây của hoa hoa công tử, giày da của hoa hoa công tử.

Tuổi tác thì xấp xỉ Doãn Thu Nhã, còn đeo một cái kính gọng bạc.

Mái tóc bóng lộn, ánh mắt lấp lánh, trong tay còn cầm hai cốc cà phê.

Anh ta đi đến bên cạnh Tô Nam, đặt một cốc cà phê xuống trước mặt nàng.

“Uống cốc cà phê đi, có thể năng cao tinh thần hơn một ít.”

Tô Nam hơi ngẩng đầu lên: “Không, tôi không có thói quen uống cà phê.”

Bác sĩ trẻ tuổi hơi sững sờ, nhưng chẳng may mấy đã mỉm cười: “Bệnh viện còn cần cô, cô không nên để mình mệt mỏi quá.”

“Ừm, cảm ơn.”

“Hay là qua phòng làm việc của tôi ngủ một lát đi, bên phòng của tôi có chiếc sofa.”

Tô Nam cười lắc đầu: “Tôi không sao, lát nữa về nhà ngủ là được.”

“Vậy cũng được, cần gì thì nhớ đến tìm tôi nhé.”

Bác sĩ trẻ tuổi gật đầu, đứng dậy đi đến một vị trí khác.

Lúc này, có vài người phụ trách đang báo cáo rắc rối mà mình gặp phải trong thời gian gần đây.

Doãn Thư Nhã nhân cơ hội này để nhìn về phía Tô Nam.

“Chu Thành này vẫn còn theo đuổi em à?”

Tô Nam hít sâu một hơi: “Không biết, em cũng không để ý đến anh ta.”

Doãn Thư Nhã nhẹ giọng cười: “Tiểu Nam Nhi, sức hấp dẫn của em lớn thật đấy.”

“Ai, chỉ có lợi cho tên boss khốn khiếp kia thôi.”

Doãn Thư Nhã cười nói: “Ngoài miệng em luôn chửi rửa Giang Chu.”

“Cái gì mà ngoài miệng, trong lòng em cũng như vậy.”

Doãn Thư Nhã hừ hừ một tiếng: “Nếu như không thích người ta, ai sẽ luôn treo người mình ghét ở bên mép chứ?”

Gò má của Tô Nam đỏ ửng lên: “Có rõ ràng như vậy sao?”

“Ba câu nói đều không rời khỏi Giang Chu, mặc dù không phải lời tốt đẹp gì, nhưng mà đã rất rõ ràng rồi.”

“Tên boss khốn khiếp này, thật sự là hại người mà!”

Doãn Thu Nhã hơi ngược mắt lên: “Em đến đây một tháng rồi, nhớ Giang Chu rồi chứ?”

Tô Nam yên lặng một lát, sau đó gật đầu nói: “Nhớ rồi.”

“Vậy tháng sau chị sẽ cho em về.”

“Em không đi, em mới không chạy lon ton về Thượng Kinh vì Giang Chu, như vậy quá mất mặt.”

Doãn Thu Nhã hỏi: “Vậy em muốn như thế nào?”

“Em muốn Giang Chu đến thăm em, đến đón em.”

“Nói không chừng, chẳng mấy chốc giấc mộng của em sẽ thành sự thật.”

Tô Nam hít sâu một hơi: “Vậy cũng phải nằm mộng đã chứ, thôi không nghe chị nói nữa, em muốn chợp mắt một lúc.”

“Vậy chờ tan họp thì chị gọi em nhé.”

“Ok.”

Tô Nam gật đầu, khoanh tay lên bàn rồi bắt đầu chìm vào giấc ngủ say.

Tinh thần của nàng thật sự đã mệt mỏi rã rời rồi.

Dù cho lòng nàng nói không muốn ngủ, nhưng vẫn không nhịn được mà cúi đầu xuống.

Bên kia, Chu Thành đẩy kính mắt một cái, ánh mắt quét qua bên này.

Anh ta là một nghiên cứu sinh vừa trở về từ nước ngoài.

Từng học tâm lý học ở bên ngoài, hiện giờ đảm nhiệm chủ nhiệm khoa tâm lý của bệnh viện quan tâm lâm chung này.

Nếu như là bệnh viện bình thường, thì có lẽ khoa tâm lý là khoa tầm thường nhất.

Bởi vì đại đa số người đều không có ý thức đến chuyện mình mắc bệnh tâm lý.

Coi như ý thức được, nếu như không có vấn đề gì thì họ cũng sẽ không muốn đi bệnh viện.

Nhất là ở trong lòng của rất nhiều người, bệnh tâm lý giống như là bệnh tâm thần vậy.

Mọi người nghe thấy cái từ này, trong tiềm thức liền có một loại chống cự với nó.

Có điều, trong cái bệnh viện quan tâm lâm chung này, thì hiện tượng này lại hoàn toàn trái ngược.

Bởi vì bệnh nhân ở nơi này, đã làm tất cả các loại kiểm tra từ lớn đến nhỏ.

Nếu điều kiện kinh tế tốt, thậm chí còn chạy khắp tất cả các bệnh viện nổi tiếng trong nước rồi ý chứ.

Bọn họ đã không thể cứu, chỉ đành hưởng thụ những giây phút cuối cùng của sinh mệnh mà thôi.

Dưới loại tình huống này, khoa tâm lý lại trở thành khoa quan trọng nhất ở trong bệnh viện.

Chương 939: Chỉ có lợi cho tên boss khốn khiếp kia! (3)

Lâm chung, nói trắng ra chính là chờ đợi tử vong.

Trong quá trình này, có rất nhiều bệnh nhân sẽ tan vỡ hai ba lần.

Điều Chu Thành phải làm, là dẫn đạo bọn họ không đi về phía cực đoan.

Cho nên, Chu Thành rất được Doãn Thư Nhã coi trọng, địa vị cũng tương đối cao ở trong bệnh viện.

Nhưng điểm không tốt duy nhất của người này chính là quá tâm cao khí ngạo.

Anh ta luôn cảm giác mình là học sinh du học về từ nước ngoài, lại là tiến sĩ của đại học nổi tiếng, cho nên luôn ra vẻ hống hách và vênh váo khi ở trong bệnh viện.

Có điều, Tô Nam lại không trúng mấy chiêu này của anh ta.

Lúc Chu Thành mới đến, Tô Nam đã mắng cho anh ta máu chó đầy đầu, ngay cả miệng cũng không dám mở.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Chu Thành thấy một cô gái có tính cách như vậy, thế mà lại yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Từ đó về sau, Chu Thành liền lấy lòng và liếm Tô Nam, nhưng Tô Nam vẫn coi như không thấy.

Một lúc lâu sau, trời bắt đầu đổ mưa.

Tiếng mưa rơi vào cửa sổ tạo thành một loại nhịp điệu rất có vận luật.

Nhiệt độ trong phòng cũng hơi hạ xuống một chút, có người đã hơi rùng mình vì lạnh.

Chu Thành nhìn cô gái gục xuống bên bàn kia, anh ta có một loại xung động muốn cởi áo khoác của mình ra để đắp cho nàng.

Nhưng đúng vào lúc này, có một âm thanh bỗng nhiên xuất hiện, làm cho toàn bộ người trong phòng đều chú ý.

Chỉ thấy một gương mặt xa lạ bỗng nhiên xuất hiện ở trước tầm mắt của mọi người.

Người này mở cửa ra, rồi yên lặng đi vào trong phòng họp.

Sau đó, người này kéo cái ghế, ngồi xuống giữa Tô Nam và Doãn Thư Nhã.

Trên người người thanh niên này còn có hơi ẩm ướt, chắc là đã dính mưa.

Mái tóc cũng đã ướt sũng.

Tất cả mọi người nhìn thấy một màn này, cả đám nhất thời yên lặng.

Người này là ai?

Tại sao lại ngồi xuống giữa hai vị lãnh đạo?

Nhìn trông rất lạ mặt, dường như không phải người trong bệnh viện.

Hay là công nhân viên mới đến nhậm chức?

Đám người bỗng nhiên bắt đầu xì xào bàn tán, biểu cảm đều hơi kinh ngạc.

Tất cả bọn họ đều biết, mặc kệ là Doãn viện trưởng hay là Tô viện trưởng, đều là người tương đối lạnh lùng, cao ngạo và không nói nhiều.

Còn có lời đồn, hai vị viện trưởng này là người không dễ gần nhất ở trong bệnh viện này.

Coi như là bác sĩ Chu Thành du học chó má này cũng không có quả ngon để ăn mỗi khi sát lại gần.

Còn người thanh niên mới nhậm chức này, có lẽ là một người có điều kiện gia đình tương đối khá.

Không biết thân phận của hai vị này, cho nên cảm thấy hai người xinh đẹp nên muốn tiến lại gần.

Kiểu gì người này cũng bị dạy dỗ một trận.

Nói không chừng còn bị đuổi việc sau khi vừa nhậm chức.

Có điều, để người ta trợn mắt há hốc mồm là, sắc mặt của Doãn Thư Nhã không thay đổi chút nào.

Nàng chỉ ra hiệu người đang báo cáo tiếp tục báo cáo.

Sau đó, nàng với túi khăn giấy ở trên bàn, rút vài tờ ra rồi lau nước mưa trên mặt cho Giang Chu.

Thái độ và động tác kia, tất cả đều viết đầy dịu dàng và sui sướng.

“Sao tự nhiên lại đến rồi?”

“Tôi đến để xem các cô đã dùng tiền tham ô công quỹ vào chỗ nào.”

Doãn Thư Nhã vút khăn giấy vào trong thùng rác: “Tôi đã bảo đến thì phải nói trước một tiếng rồi, để còn biết đường lái xe đi đón chứ.”

Giang Chu liếc mắt nhìn qua Doãn Thư Nhã: “Tôi có thể thiếu xe khi đến Bắc Hải này à?”

“Ồ, suýt nữa thì quên, cậu chính là người đàn ông của phú bà giàu có nhất Bắc Hải này nha.”

“Phi, nói kiểu này cứ như tôi là một tên ăn bám vậy.”

“Cậu vốn là một tên ăn bám.”

“Hả? Tôi có thể tố cáo cô tội phi báng đây.”

Doãn Thư Nhã hừ nhẹ một tiếng: “Cậu chưa ăn bám của tôi chắc? Của hồi môn của tôi đã bị cậu xài hết rồi, được chứ?”

Giang Chu hơi cau mày lại: “Tại sao cô không nhắc đến chuyện tôi ngủ với cô rồi?”

“Phi!”

Doãn phú bà gất một tiếng, gò má có hơi hồng hào.

Nàng không khỏi nghĩ đến tình hình chơi đùa trên giường khi ăn tết đó.

Cùng lúc đó, đám người trong phòng họp lại trợn mắt há hốc mồm.

“Người này là ai vậy, tại sao Doãn viện trưởng lại có thái độ giống như một cô vợ nhỏ vậy?”

“Là bạn trai của Doãn viện trưởng à? Tôi chưa từng thấy dáng vẻ này của Doãn viện trưởng, nhìn niềm vui ở trong mắt như muốn tràn ra ngoài rồi kìa.”

“Nhưng hình như người này còn trẻ tuổi hơn Doãn viện trưởng mà!”

“Vậy là mặt trắng nhỏ?”

“Ha? Người này mà có thể làm mặt trắng nhỏ, vậy tôi cũng có thể làm.”

“Anh làm được mới là lạ, anh làm liếm cầu còn không xong kìa.”

Nhưng mà một giây tiếp theo, chuyện xảy ra làm cho loại nghị luận này lên một tầng cao mới.

Chỉ thấy Doãn Thư Nhã lau nước cho Giang Chu xong, lại trò chuyện một hồi.

Người thanh niên kia bỗng nhiên quay qua chỗ khác, khuôn mặt dí sát vào Tô Nam đang ngủ.

Loại cảm giác thân mật này, nhất thời làm cho đám người trong phòng họp phải trợn tròn mắt lên.

Phải biết rằng, tính tình của Tô viện trưởng còn táo bạo hơn Doãn viện trưởng nhiều!

Người này muốn chết sao mà dí sát như vậy?!

Hơn nữa, người này thân mật với Doãn viện trưởng như vậy, giờ lại dám thông đồng với một người khác?

Đám người dồn dập chuyển ánh mắt qua, tất cả đều nhìn về phía Doãn Thư Nhã.

Không ngờ Doãn Thư Nhã lại không tức giận một chút nào, thậm chí còn có chút hăng hái mà nhìn.

Thế giới này điên rồi sao?!

Chương 940: Cứ tưởng là mơ!

Trong góc đông nam của phòng họp.

Vị trí gần với cái cửa sổ kia nhất.

Chu Thành trợn tròn mắt lên mà nhìn, quanh huyết thái dương đã hiện lên gân xanh.

Tên đột nhiên xuất hiện này đang làm gì?!

Mẹ kiếp!

Làm sao tên này dám nhân cơ hội Tô Nam ngủ để tiến lại gần!

Đây chẳng phải là lợi dụng người ta lúc gặp khó khăn sao?!

Nhưng anh ta vừa nhìn thấy người này có cử chỉ thân mật với Doãn viện trưởng, chứng tỏ hai người họ có quan hệ cá nhân rất tốt.

Chu Thành cũng không dám khinh thường vọng động.

Thậm chí anh ta còn đá đá cái bàn họp hình tròn này, còn ho khan vài tiếng rõ to.

Giang Chu ngẩng đầu liếc mắt nhìn Chu Thành một cái, hẳn không biết người này đang định làm gì, chỉ thấy ánh mắt của người này đã có vài phần sắc bén.

Là do mình quá đẹp trai sao?

Làm cho tên này cảm nhận được uy hiếp?

Giang Chu cũng không để ý đến Chu Thành, mà đưa tay kéo một chòm tóc của Tiểu Nam Nhi.

Sau đó, hắn quần ít tóc lên tay mình, rồi nhẹ nhàng trêu chọc cái mũi ngọc xinh xắn của nàng.

Tất cả mọi người ở trong phòng họp đều yên tĩnh lại khi nhìn thấy một màn này.

Người đang báo cáo công việc cũng đã ngồi xuống.

Thế nhưng người tiếp theo lại không đứng lên.

Trong các lãnh đạo của bệnh viện này, người có tính cách sôi động nhất chính là Tô viện trưởng.

Mọi người vẫn nhớ rõ thứ ba tuần trước, có một cô con dâu ngăn cản mẹ chồng mình chuyển vào viện.

Còn tức giận mắng chồng mình, nói chồng mình là tên phá sản, mẹ chồng là con hàng đót tiền.

Đám nhân viên công tác trong bệnh viện khuyên bảo thế nào cũng vô dụng.

Ngay lúc đó, tiếng mắng chửi đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến những bệnh nhân khác đang ở trong bệnh viện.

Chỉ thấy Tô viện trưởng đi từ trên cầu thang xuống, sau đó nín cổ áo của cô con dâu kia, rồi cho ba dấu bàn tay.

Người phụ nữ kia liền bối rối, khóe miệng co giật vài cái, rồi cũng không dám nói câu gì nữa.

Người đàn ông kia thấy vợ mình bị đánh, còn định mở miệng mắng người.

Kết quả bị Tô viện trưởng nói vài câu “Không phải đàn ông.”

Mắng cho không ngóc đầu lên được.

Từ ngày hôm đó, bình thường không ai dám trêu chọc Tô viện trưởng nữa.

Không ngờ người thanh niên này lại càn rỡ như vậy.

Dám sờ tóc Tô viện trưởng, còn dùng tóc chọc ghẹo Tô viện trưởng nữa!

Người này nhất định là đang điên cuồng thăm dò ở biên giới cái chết...

Đúng lúc này, Tô Nam đang say giấc bỗng nhiên nỉ non một tiếng.

Dường như nàng cảm nhận được cảm giác ngứa ngáy ở trên chóp mũi của mình.

Thế là nàng hơi vung tay lên, đồng thời hơi mở mắt ra một chút.

Toàn bộ người trong phòng họp đều nhin không được mà nín thở khi nhìn thấy một màn này.

Nếu như không có gì ngoài dự đoán, vậy Tô viện trưởng sắp nổi điên rồi.

Tên Vương Bát Đản to gan bằng trời này, sắp bị mắg đến máu chó đầy đầu rồi.

Không đúng!

Không chỉ là máu chó đầy đầu đâu.

Tên này thực sự quá càn rỡ, nói không chừng Tô viện trưởng sẽ trực tiếp ra tay luôn.

Nhưng một giây tiếp theo, mọi người lại nhin không được mà trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này, Tô Nam đã mở mắt ra, nàng nhìn thấy Giang Chu thì hơi sững sờ.

Bởi vì nàng không hiểu được, tại sao một người vốn đang ở xa ngàn dặm lại có mặt ở trước mặt mình?

“A...”

“Năm mơ.”

“Quả nhiên là em quá nhớ anh.”

“Mau ôm em một cái đi, bằng không em sẽ tỉnh dậy mất.”

Tô Nam nũng nịu hai tiếng, rồi rúc đầu vào trong lòng Giang Chu.

Nhìn nàng giống như một con mèo nhỏ lười biếng và mệt mỏi, đôi chân dài mảnh khảnh còn nhịn không được mà gác lên.

Rõ ràng là Giang Chu cũng thấy hơi kinh ngạc.

Cô bé này thế mà lại mơ hồ đến mức cho rằng mình nằm mơ?

Đây rốt cuộc là một đến thế nào, mới có thể không phân biệt được đâu là thật và đâu là mơ.

Thế nhưng hẳn cũng không đẩy Tô Nam ra, mà tiếp tục duy trì cái tư thế này.

Trong phòng họp đã là một mảnh lạnh ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy cảnh Tô Nam chủ động chui vào trong ngực của đối phương.

Một Tô viện trưởng có tính tình sôi động như vậy, lại có thời điểm như chim non nép vào người như này sao?

Đây quả thực là giống như đang nằm mơ giữa ban ngày vậy.

Nhưng đây không phải là mấu chốt của vấn đề.

Mấu chốt của vấn đề là, Doãn viện trưởng rất thân mật với người thanh niên này, tại sao Tô viện trưởng cũng nhào vào trong ngực người này chứ?

Đây là nằm mơ sao?

Đám người nhịn không được mà nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Đúng lúc này, một tiếng sấm chớp ùng ùng truyền đến.

Tất cả mọi người trong phòng họp đều bị dọa cho run lên, nhịn không được mà nuốt nước miếng.

“Khụ khụ...”

Nhưng đúng lúc này, Doãn Thư Nhã bỗng nhiên hắng giọng một cái.

“Cuộc họp hôm nay kết thúc ở đây đi.”

“Các báo cáo còn lại để đến mai đi, tan họp!”

Vừa dứt lời, đám người dồn dập đứng dậy, sau đó bước nhanh ra khỏi phòng họp.

Mà Chu Thành thì liếc mắt nhìn Giang Chu với vẻ phức tạp, sau đó mới quay người đi ra ngoài.

Chương 941: Em thật sự quá biến thái!

Cùng lúc đó, Doãn Thư Nhã nhin không được mà ngáp một cái.

Thật ra mấy hôm nay nàng vẫn làm việc liên tục, tinh thần đã mệt mỏi rồi từ lâu rồi.

Chỉ là bởi vì trưa nay ngủ một lát, cho nên mới có thể miễn cưỡng chống đỡ đến bây giờ.

“Tôi đi ngủ trước, sẽ không quấy rầy hai người.”

“Cô đi ngủ ở đâu vậy?”

“Phía sau bệnh viện có một gian ký túc xá của tôi và Tô Nam, hay là cậu ôm Tô Nam qua bên đó đi nhé?”

“Cô bé chết tiệt này quá nặng, bên đó có thang máy hay không?”

“Có thang máy, thế nhưng vẫn chưa sửa xong, bây giờ đang nằm trong trạng thái không hoạt động.”

“Vậy thì để Tô Nam ngủ ở đây thêm một lát đi, nhớ để cửa cho tôi.”

Doãn Thư Nhã liếc mắt nhìn Giang Chu một cái: “Để cửa cho cậu? Nghĩ hay quá nhỉ, tôi là để cửa cho Tiểu Nam Nhi.”

Giang Chu cũng nhin không được mà ngáp một cái: “Đều như nhau, để cửa cho ai mà chẳng là để.”

“Tôi hôm nay cậu ra khách sạn ngủ đi, bằng không thì tôi không cho cậu vào cửa đâu.”

“Tôi đi ngàn dặm xa xôi đến tìm các cô, cô quá tàn nhẫn rồi đấy.”

“Hừ hừ.”

Doãn Thư Nhã kiêu ngạo ngẩng đầu, giẫm lên giày cao gót đi ra khỏi phòng họp.

Nhưng vừa đi được vài bước, nàng bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

Bởi vì Chu Thành đang đứng chờ ở bên ngoài phòng họp.

Anh ta vừa nhìn thấy nàng đi ra, lập tức chạy lại gần.

“Doãn viện trưởng, người kia là ai vậy?”

Doãn Thư Nhã nhẹ giọng cười: “Là bạn trai của Tô Nam, làm sao vậy?”

Chu Thành nhin không được mà cau mày lại: “Tô Nam chưa bao giờ nói với tôi là cô ấy có bạn trai.”

“Có bạn trai hay không là chuyện riêng của cô ấy, vì sao cô ấy phải nói cho anh biết?”

“Chuyện này...”

Doãn Thư Nhã vỗ vỗ bả vai của Chu Thành: “Đừng quá cố chấp làm gì, anh là bác sĩ tâm lý, tôi tin rằng anh sẽ nhanh chóng điều chỉnh tâm lý của mình.”

Chu Thành vẫn chưa chịu từ bỏ: “Nếu như người đó là bạn trai của Tô Nam, vậy vì sao Doãn viện trưởng lại lau mặt cho anh ta?”

Doãn Thư Nhã cười nói: “Cái này rất đơn giản.”

“???”

Doãn Thư Nhã nhếch mép lên: “Bởi vì đó cũng là bạn trai của tôi.”

“???????”

Chu Thành há hốc miệng, anh ta hoàn toàn không thể tin nổi những gì mình vừa nghe thấy.

Rốt cuộc thì đây là chuyện gì?

Anh ta du học nhiều năm như vậy, cũng biết nước ngoài rất là thoáng trong mấy chuyện này.

Nhưng mà anh ta không ngờ trong nước bây giờ cũng thái quá như vậy.

Rốt cuộc thì người nọ là ai?

Tên đó dựa vào cái gì mà có thể chiếm được cả hai?!

...

Bên ngoài cửa sổ là tiếng mưa phún tí tách.

Những giọt mưa gõ lên cửa thủy tinh và đám lá cây.

Ngọn đèn đường lạnh lẽo chiếu sáng toàn bộ khu vườn trông trải, làm cho thế giới bên ngoài càng lạnh lùng hơn.

Tô Nam vốn đang ngồi ở trên ghế của mình, chân thì gác lên đùi của Giang Chu, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thì dính chặt vào ngực của hắn, toàn thân đều dựa vào người hắn.

Giang Chu nhìn thấy bốn bề vắng lặng, lại lo lắng tư thế này làm cho nàng ngủ không thoải mái, thế là hắn nhẹ nhàng đưa tay trái xuyên qua đôi chân thon dài tinh tế của nàng.

Tay kia lặng lẽ đỡ ở dưới nách của nàng, sau đó nhanh chóng chuyển nàng từ ghế lên trên đùi của mình.

Toàn bộ quá trình này, Tô Nam chỉ nhẹ nhàng hừ một tiếng.

Dường như là đang biểu đạt bất mãn khi mình bị di chuyển, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại viết đầy dễ thương, ngay cả nói mê cũng mềm nhũn đáng yêu.

Leng keng—

Đường Quả: “Đàn anh, anh đi đâu vậy?”

“Hôm nay em theo dõi lớp học của các anh, nhưng hình như anh không đi học.”

“Đàn anh, trốn học không phải là hành vi của học sinh tốt.”

“Người ta còn mang trà sữa cho anh, kết quả là không đưa được.”

Giang Chu mở Wechat ra, tin nhắn của Đường Quả tràn ra như vỡ đê.

May mà hắn đã chuyển sang chế độ im lặng trước khi vào phòng họp.

Bằng không thì với tần suất gửi tin nhắn này, Tiểu Nam Nhi nhất định sẽ bị đánh thức.

Cô nàng khóa dưới này vẫn không dứt, đuôi cũng không đi, hắn cũng không biết phải làm gì hơn.

Mình là một nam tử hán đại trượng phu, lại còn là một cận bã nam, tại sao lại không thể dạy dỗ một cô gái chứ?

Giang Chu: “Gửi nữa liền cho vào sổ đen.”

Đường Quả: “Vì sao nha? Em chỉ quan tâm anh thôi mà.”

Giang Chu: “Mẹ nó, bây giờ anh đã có bóng ma tâm lý khi nghe thấy âm thanh nhắc nhở của Wechat rồi đấy, đàn em, em yên lặng một chút có được không?”

Đường Quả: “Link ảnh, ấn vào để xem.”

“???”

Đường Quả: “Hôm nay em mặc màu xanh, có dễ thương không?”

“...”

Đường Quả: “Nếu như hôm nay anh cho em vào sổ đen, có thể sau này sẽ không được xem nữa nha.”

“...” Giang Chu đã cạ lời với cô nàng này: “Em đừng tưởng nắm được nhược điểm của anh thì muốn làm gì thì làm.”

Đường Quả: “Đàn anh, bởi vì nhớ anh, em đã ướm ba cái quần trong một ngày.”

Giang Chu: “Anh chỉ cho em một kiến nghị về cuộc sống, chứ không phải cho em một địa chỉ trang web không thể miêu tả.”

Chương 942: Em thật sự quá biến thái! (2)

Đường Quả: “Kiến nghị của anh chính là thứ em mong muốn, anh không thể tiếp tục kiến nghị cho em sao?”

Giang Chu: “Rốt cuộc thứ gì đã ủng hộ em gửi tin nhắn cho anh hàng ngày? Là yêu sao?”

Đường Quả: “Đàn anh, là dực vọng, từ khi anh ủng hộ em chuyển ngành, em đã có dực vọng với anh rồi.”

Giang Chu: “?????!! Em có biết em đang nói cái quỷ gì không?”

Đường Quả: “Đàn anh, khi em chọn ngành quốc tế mậu dịch, trong lòng em đã chất chứa rất nhiều bất mãn.”

Đường Quả: “Em còn cảm thấy đi học là một chuyện rất bất đắc dĩ, suýt nữa thì đã sụp đổ rồi.”

Đường Quả: “May mà em gặp được anh, anh bảo em chuyển ngành theo lệnh của anh, vì vậy tất cả những bất mãn đó đều biến thành cảm tình với anh.”

Giang Chu: “Mệnh lệnh cái con mẹ gì chứ? Đó là kiến nghị, là kiến nghị, đàn em, chúng ta không chơi trò này nữa được không?”

Đường Quả: “Đàn anh, anh có thể tùy tiện ra lệnh cho em nha, icon xấu hổ/ xấu hổ!”

Giang Chu: “Được rồi, anh ra lệnh cho em tắt máy.”

Đường Quả: “A? Chỉ như vậy, em còn tưởng anh muốn ra lệnh cho em đi ra ngoài tiêu một cái hổ nữa chứ.”

Giang Chu: “Trời ơi, đàn em, em ăn quả biến thái để lớn lên à, tại sao em lại biến thái như vậy?”

Đường Quả: “Đàn anh, em không xinh đẹp sao?”

Giang Chu: “Cái này có liên quan gì đến chuyện em có xinh đẹp hay không?”

Đường Quả: “Chị Y Nhất nói, anh không thể tự kiểm chế bởi những cô gái xinh đẹp.”

Giang Chu: “Mẹ nó, Phùng đàn độn thật sự là cô em vợ của mình, đã vậy còn nói xấu mình.”

Đường Quả: “Đàn anh, hay là em cũng gọi anh là anh rề nhé, như vậy anh sẽ cảm thấy kích thích hơn chứ?”

Giang Chu: “Cút!”

Giang Chu lau mồ hôi lạnh trên trán, trực tiếp tắt điện thoại đi động đi.

Cô nàng này thực sự quá muốn chết.

Hắn lớn như vậy rồi mà chưa từng thấy ai biến thái như này cả.

Giang Chu hít sâu một hơi, lại phát hiện Tô Nam đã mở mắt ra.

“Em tỉnh rồi?”

Tô Nam dùng tay nhỏ nắm tay áo của hắn: “Anh đến thật?”

“Đúng thế, vốn muốn cho em một bất ngờ, không ngờ em lại trực tiếp chui vào ngực anh để ngủ.”

“Em quá mệt mỏi, còn tưởng rằng đang nằm mơ nữa.”

Giang Chu xoa xoa tóc của nàng: “Ngủ thêm một lát nữa nhé?”

Tô Nam duỗi người, ôm lấy cổ của Giang Chu: “Trở về nhà ngủ đi, ở đây hơi lạnh.”

“Được.”

“Cô gái vừa rồi là ai vậy?”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Chính là cô nàng khóa dưới mà anh đã nói với em đấy.”

Hai mắt Tiểu Nam Nhi lập tức sáng lên: “Mỹ nữ bệnh kiều kia lại là thật à?!”

“Em cho rằng anh nói dối sao?”

“Em chỉ thấy hơi quá khi có một mỹ nữ thích anh.”

Giang Chu bỗng nhiên giơ tay lên, bóp một tiếng.

Tiểu Nam Nhi nhất thời run lên một cái.

Hai người đều nhìn lẫn nhau.

Mặt Tiểu Nam Nhi đã hơi đỏ ửng.

“Tham ô công quỹ, lại còn dám nói xấu anh?”

“Hmm...”

“Có phải em cho rằng em đến Bắc Hải thì anh không đánh được em, cho nên em mới muốn lật trời?”

Tô Nam lầu bầu một tiếng: “Em vẫn luôn như vậy nha, cũng không phải là anh không biết mà.”

Giang Chu lẳng lặng nhìn nàng: “Vậy bây giờ em có đói bụng không?”

“Ừm, hình như tỉnh ngủ xong liền thấy hơi đói bụng.”

“Vậy ký túc xá của các em có phòng bếp không? Anh có thể làm cơm cho em.”

“Có, thế nhưng em và chị Thư Nhã đều không có thời gian làm cơm.”

“Nguyên liệu thì sao?”

“Có, ngày nào dì gái ở nhà ăn cũng đưa nguyên liệu qua.”

Giang Chu thả nàng xuống đất: “Đứng lên hoạt động một chút đi, rồi dẫn anh qua ký túc xá của em.”

Tô Nam xoa xoa mắt, bỗng nhiên sững sốt một chút: “Lẽ nào em chui vào trong ngực anh khi đang họp à?”

“Đúng vậy.”

“A?!”

Giang Chu có chút hăng hái mà nhìn nàng: “Làm sao vậy?”

Tô Nam hít sâu một hơi: “Em chính là lãnh đạo của bệnh viện, như vậy thì quá mất mặt rồi.”

“Tại sao lại mất mặt rồi hả?”

“Mọi người đều biết em thích làm nũng nịu, sau này còn dạy dỗ người khác kiểu gì!”

“Ồ, sợ mọi người cảm thấy em dễ thương đúng không?”

Tô Nam nheo mắt lại: “Em không dễ thương, em chính là lãnh đạo có tính cách xấu nhất ở bệnh viện.”

Giang Chu tăng hăng một cái: “Như vậy đi, mai anh sẽ diễn kịch với em, em đánh anh gần chết ở hành lang bệnh viện là được rồi.”

“Làm như vậy thì có tác dụng gì?”

“Tìm lại mặt mũi cho em, phụ nữ bạo lực gia đình cũng rất đáng sợ.”

“Được, đây là anh nói đây, anh nhất định phải diễn tốt một chút.”

Tô Nam cười hì hì, nắm tay của Giang Chu đi ra phòng họp.

Sau khi đi vòng qua phía sau bệnh viện, hai người dắt tay nhau đi qua một hàng lang, đi đến ký túc xá của Tô Nam và Doãn Thư Nhã.

Đây là một căn phòng có hai phòng ngủ và một phòng khách bình thường.

Có điều, Doãn Thư Nhã cũng không trở về phòng ngủ, mà trái lại còn ngủ gật ở trên ghế sa lon trong phòng khách.

“Công việc của các em bây giờ vất vả như vậy sao?”

“Ừm, quả thực là còn không có thời gian để đi vệ sinh nữa.”

Chương 943: Tất cả đồ lót đều bị Giang Chu giặt tay

Giang Chu đi qua véo véo má của Doãn Thư Nhã.

Không ngờ Doãn Thư Nhã lại không có một chút phản ứng nào luôn.

Giang Chu nhin không được mà xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lại vén những sợi tóc rủ xuống ra sau tai cho nàng.

Sau đó, hấn cúi người xuống, cởi giày cao gót mà nàng chưa kịp cởi ra.

Bàn chân của Doãn phú bà rất nhỏ nhắn, ngón chân trắng trẻo hồng hào, tròn trịa ngọc nhuận đáng yêu.

Có lẽ mấy bàn chân trên quảng cáo kia cũng không đẹp bằng chân của nàng.

Cầm vào tay lại thấy mềm mềm mại mại, còn mang theo một tia ấm áp.

“Này, anh không định chơi chân của chị Thư Nhã đấy chứ?”

“Đánh rắm, ông đây chơi bao giờ?!”

Giang Chu đứng bật dậy, giơ hai tay lên để tỏ vẻ trong sạch.

Tô Nam thấy thế thì nhăn mũi quỳnh, hừ hừ vài tiếng về phía Giang Chu.

“Em trở về phòng thay quần áo trước, không cho phép nhìn trộm!”

“Tiểu Nam Nhi, rốt cuộc thì trong lòng em anh là hạng người gì?”

“Háo sắc.”

Giang Chu cười lạnh một tiếng, rồi quay người đi vào nhà bếp.

Nguyên liệu và thực phẩm ở trong tủ lạnh khá nhiều, thịt heo thịt dê và thịt bò đều có không ít.

Thậm chí còn có một ít đồ hải sản, tất cả đều đang được để trong khay đông lạnh.

Giang Chu lấy những nguyên liệu định sử dụng ra ngoài để giải đông.

Sau đó, hắn bắt đầu cẩn thận rửa nồi niêu xoong chảo bát đĩa.

Hai cô bé này, bình thường đều nằm trong trạng thái không thể tự lo liệu.

Đừng nói là nấu cơm, ngay cả thời gian giặt quần áo cũng không có.

Giang Chu rời khỏi nhà bếp, đi đến trước cửa ban công của hai người.

Cái gì mà nơ con bướm, tơ lụa, một màu, có ren, có viền...

Hắn lấy tất cả ra, rồi bắt đầu đồ xà phòng chuyên dụng cho đồ lót.

Còn những loại quần áo khác thì ném vào trong máy giặt quần áo.

Cạnh-

Nhưng đúng lúc này, Tiểu Nam Nhi bỗng nhiên đẩy cửa ra.

Nàng mặc một chiếc váy đen có dây đeo ở eo, để lộ dáng người có lồi có lõm và làn da trắng nõn như tuyết.

Lúc này, nàng đang nhìn từ trên cao xuống Giang Chu, trong mắt viết đầy xấu hổ.

“Anh lấy cảm quần lót của em làm gì?”

Giang Chu thản nhiên: “Anh đang ngâm cho em, sau đó giặt chứ làm gì, em nói xem, bao lâu rồi em chưa giặt quần áo?”

Mặt Tô Nam đỏ lên: “Vậy cũng không thể để cho anh giặt được!”

Giang Chu đứng lên: “Vài ngày không giặt mà đã học được xấu hổ rồi à, trước kia ăn kẹo que của anh thì sao em không xấu hổ?”

“Phi!”

Tô Nam gắt một cái, lại đưa tay muốn cướp lại.

Kết quả là Giang Chu trực tiếp nhét vào trong túi mình, nói cái gì cũng không trả lại.

Tiểu Nam Nhi đấu đá với hắn một lát, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là bỏ cái ý nghĩ cướp quần áo về.

Dù sao thì hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, Giang Chu muốn thì cứ cứ làm đi, không sao cả.

“Anh làm món gì đó?”

“Thịt bò cách thủy tào phớ, thịt hấp, sau đó là hấp với cơm tẻ.”

Tô Nam thềm đến mức chảy cả nước miếng: “Vậy anh còn không đi làm cơm đi, em sắp chết đói rồi đây này.”

Giang Chu vớt thịt đông lạnh từ trong nước ra: “Mới giã đông được một nửa, em cứ đi giặt quần áo ở trong máy giặt trước đi.”

“Ồ.”

“Em nói xem, bọn em là hai cô gái, tại sao lại ở bẩn giống như ổ heo vậy?”

“Bọn em rất bận rộn, căn bản không có thời gian dọn dẹp, anh mới là heo.”

Lúc này, Giang Chu bỗng nhiên hiểu được tâm trạng của quý bà Viên Hữu Cầm.

Có đôi khi lải nhải vài câu cũng rất có cảm giác thành công.

Lúc này, Tiểu Nam Nhi đi cộc cộc cộc vào phòng vệ sinh, sau đó nàng đổ bột giặt vào máy, vặn nút xoay trên máy giặt.

Sau đó, nàng cất bước đi trở về, dựa lưng vào cửa phòng bếp mà nhìn bóng lưng đang bận rộn kia.

Chiếc váy có đai đeo của nàng khá ngắn, trên chân là một đôi dép lê màu trắng, nhìn qua cực kỳ mát mẻ.

“Anh đến Bắc Hải làm gì nha?”

Giang Chu đáp lời: “Đến đánh cái mông của em.”

Tô Nam cau mày một cái, lại nện một nắm đấm trắng nhỏ nhắn vào lưng Giang Chu: “Em lại không trêu chọc anh!”

Giang Chu bỏ đồng thịt vừa cắt vào trong khay: “Chủ yếu là để cho em nhớ lâu một chút, ở bên ngoài quá lâu thì cũng không cần lật trời.”

Tô Nam nói: “Ngày nào em cũng mệt đến chết, nào có thời gian lật trời chứ.”

Giang Chu nhướn mày: “Cũng không có thời gian nhớ anh à?”

“...” Tô Nam lặng lẽ đi qua, đưa tay ôm lấy eo của Giang Chu: “Đúng là em thấy hơi nhớ anh.”

Giang Chu vỗ vỗ đầu của nàng: “Không phải anh đã đến rồi sao, tối nay sẽ ngủ cùng em.”

“Boss khôn khiếp, anh nghĩ hay quá nhỉ!”

“Không phải em nói nhớ anh sao?”

Tô Nam nói: “Nhớ anh là nhớ anh, không đại biểu cho chuyện anh có thể muốn làm gì thì làm.”

Giang Chu véo cái mũi quỳnh của nàng: “Không cho thì rút đi, đi lau nhà đi.”

Tô Nam ồ một tiếng, lại đá một cái vào mông Giang Chu, sau đó mới chạy cộc cộc cộc ra khỏi phòng bếp.

Chương 944: Tất cả đồ lót đều bị Giang Chu giặt tay (2)

Bốn mươi phút sau, bóng đêm càng nồng nặc hơn.

Lúc này, món thịt bò hấp cách thủy tào phớ nóng hổi đã xuất hiện trên bàn cơm.

Mùi thơm nồng nặc không ngừng khuếch tán ở trong phòng, quả thực là làm cho người ta ứa nước miếng.

Đối với cái mùi này, Tô Nam cũng không cảm thấy kinh ngạc chút nào.

Bởi vì kỳ nghỉ hè vừa rồi, hầu như ngày nào Giang Chu cũng làm cơm, hắn đã biểu diễn tài nấu nướng quá nhiều lần rồi.

Có điều, Tô Nam lại cảm thấy cực kỳ yêu thích loại cảm giác ấm áp như một gia đình thế này.

Không ai không thích một người đàn ông biết nấu cơm.

Coi như dung mạo bình thường, thì đây cũng là một hạng mục để thêm điểm.

“Ừm? Thơm quá...”

“Mùi gì vậy? Tiểu Nam Nhi, em gọi thức ăn ngoài rồi à?”

Đúng lúc này, Doãn Thư Nhã đang mơ mơ màng màng ở trên ghế sa lon đã phát ra tiếng động.

Nàng duỗi người một cái, độ lộ ra cái bụng trắng nõn và cái rốn xinh xắn.

“Đúng vậy, thức ăn ngoài này là gọi từ Thượng Kinh đấy.”

“Thượng Kinh? Còn có thể gọi thức ăn ngoài từ Thượng Kinh đến Bắc Hải sao?”

Doãn Thư Nhã liếc mắt nhìn qua, đột nhiên lại ngây ngẩn cả người.

Lúc này nàng mới nhớ ra là Giang Chu đã đến rồi.

Thế là nàng lập tức thả hai chân xuống đất, rồi chỉnh sửa lại quần áo.

Sau đó, làm ra vẻ như một tiểu thư khuê các, đưa mắt nhìn về phía phòng bếp.

“Bạn đang làm cơm đấy à?”

“Không phải tôi thì còn có thể là ai?”

Doãn Thư Nhã vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc vẫn hơi mơ hồ.

Có điều, nàng phản ứng rất nhanh, vội vàng đứng dậy đi về phía cửa phòng.

Nhưng ngay sau đó, nàng lại ngây ngẩn cả người.

Toàn bộ đồ lót bản ở trong sọt đã biến mất sạch?

Doãn Thư Nhã đi qua, nhìn về phía ban công.

Chỉ thấy trên đó treo đầy các loại xanh xanh đỏ đỏ hoa hoa tím tím, tất cả đều xếp thành hàng, ngay ngắn gọn gàng.

Doãn Thư Nhã nhìn về phía Tô Nam: “Em giặt à?”

Tô Nam nói: “A không, là Giang Chu giặt.”

Doãn Thư Nhã ngớ người: “A? Sao em lại để cho Giang Chu giặt chứ!”

Tô Nam thở dài: “Em không cản được, Giang Chu nhất định đòi giặt.”

Gò má Doãn Thư Nhã chột đỏ bừng: “Mấy ngày hôm trước chị còn đến kỳ kinh nguyệt nữa.”

“Em biết, em cũng nhìn thấy khi Giang Chu giặt.”

“Biết thế thì chị đã thu dọn từ sớm rồi.”

“Giang Chu đến quá nhanh, em cũng không kịp thu dọn thì đã Giang Chu đã giặt rồi.”

Trong khi hai người đang nói chuyện, Giang Chu đã bê một đĩa thịt hấp ra khỏi phòng bếp.

Doãn Thư Nhã nhìn thấy Giang Chu, gò má của nàng lại đỏ lên, ánh mắt có hơi né tránh.

Giang Chu lại thản nhiên: “Không phải giặt quần áo thôi sao, có gì phải xấu hổ, yên tâm, tôi giặt rất sạch.”

“Bạn nghe thấy rồi?”

“Phòng bếp có đóng cửa đâu, cô tưởng lỗi tai của tôi bị điếc à?” Giang Chu dọn bát đĩa xong: “Đến ăn cơm đi.”

Một lúc lâu sau.

Tiếng mưa bên ngoài cửa sổ vẫn không giảm chút nào.

Doãn Thu Nhã và Tô Nam ăn nồi thịt bò hầm cách thủy tào phớ, làm đầu lưỡi bị bỏng.

Thời gian gần đây, các nàng bận rộn đến mức thậm chí không có thời gian để ngủ.

Coi như ăn cơm thì cũng chỉ có thể gọi thức ăn ngoài.

Nhưng nào có ngón bằng đồ ăn thường ngày do nhà tự làm chứ.

Đối với hai nàng mà nói, đây là một bữa cơm hiếm có khó tìm.

“Nóng quá nóng quá nóng quá, mau rót cho tôi cốc nước.”

Tô Nam nói theo: “Em cũng muốn, boss khôn, em muốn uống nước.”

Giang Chu với tay lấy hai cốc nước: “Hai người điên rồi à? Một ngôi to như vậy mà còn tranh nhau làm gì.”

Doãn Thu Nhã uống xong liền thả cốc xuống: “Quen rồi, bình thường đều phải tranh cướp từng giây, cho nên tôi và Tiểu Nam Nhi đều làm việc rất nhanh gọn.”

Giang Chu chán nản: “Hai người như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ đau dạ dày.”

“Vậy cậu ở chỗ này đi, ngày ngày làm cơm cho bọn tôi ăn.”

Giang Chu nhin không được mà cười ha hả một tiếng: “Tôi là một đại gia trăm tỷ, lại phải ở lại đây làm bảo mẫu cho hai người?”

Doãn Thu Nhã gấp một miếng tào phớ, thả vào trong miệng: “Là đầu bếp, ai cho cậu làm bảo mẫu đâu?”

“Không làm bảo mẫu sao? Vậy đám quần áo kia là ai giặt?”

“...”

Mặt của cả hai nàng nhất thời đỏ lên: “Chúng tôi không cần xin cầu giặt mà, là cậu nhất định đòi giặt.”

Giang Chu cười nhạo một tiếng: “Được tiện nghi lại còn khỏe mẽ, cô có biết giặt đồ dính máu rất khó không?”

“Phi, cậu ngậm miệng lại cho tôi!”

“Ngậm miệng thì tôi ăn cơm kiểu gì?”

“Nói chung là đừng nhắc đến chuyện giặt quần áo nữa.”

Mặt Doãn Thư Nhã đã đỏ bừng lên rồi: “Cơm thì đúng là cơm ngon, nhưng người nấu cơm không có miệng thì tốt hơn.”

Tô Nam nhìn không được mà gật đầu tán thành: “Em đồng ý với cách nói của chị Thư Nhã.”

“Được rồi, em ăn của em đi, nhiều đồ ăn ngon như vậy mà không chận được miệng của em.”

Giang Chu nói xong liền nhét một miếng gừng vào trong miệng của Tiểu Nam Nhi.

Tô Nam vốn đang ăn rất ngon lành, nên cũng không chú ý Giang Chu đút cho nàng thứ gì.

Kết quả nàng vừa cắn một miếng, lập tức phải phun ra ngoài luôn.

“Phi phi phi, anh cho em ăn thứ gì thế?”

“Đông ăn củ cải hè ăn gừng, giúp em bổ máu thôi.”

Chương 946: Tên sếp khốn khiếp và cô nhân viên!

“Tin tốt tin tốt!”

“Mua điện thoại di động sẽ tặng tiền điện thoại.”

“Mua điện thoại di động sẽ tặng tiền điện thoại nha.”

“Chỉ cần đặt hàng một chiếc điện thoại di động trị giá 499 đồng.”

“Lại thêm 100 đồng.”

“Tặng thêm một cái thẻ điện thoại, bên trong có 700 đồng tiền điện thoại.”

“Camera ba mắt sành điệu! Hai sim hai sóng! Thời gian đặt hàng dài đến một tháng.”

Trong đêm mưa rơi tí tách.

Giang Chu nằm nghiêng trên ghế sofa, chống đầu xem quảng cáo mua sắm ở trên ti vi.

Ngoài giọng điệu khoa trương ra, còn có các âm thanh không ngừng va chạm và đan xen vào lẫn nhau.

Điều này làm cho một đêm rét lạnh trở nên náo nhiệt hơn một chút.

Có điều, Giang Chu lăn qua lăn lại mà vẫn không thể ngủ nổi.

Đây đại khái là bởi vì hắn đã ngủ một giấc ở trên máy bay rồi, cho nên bây giờ tinh thần vẫn rất tốt, làm thế nào cũng không thể ngủ nổi.

Thế là Giang Chu chỉ có thể trợn tròn mắt lên, làm cho ánh sáng của màn hình ti vi chiếu rọi lúc sáng lúc tối.

Một lúc lâu sau, hắn cầm điện thoại di động lên để xem thời gian, phát hiện bây giờ đã là một giờ rưỡi đêm.

Vì vậy, Giang Chu đứng lên, đi qua bàn rót một cốc nước.

Đúng lúc này, cửa phòng ở hành lang phía tây bị đẩy ra, kết một tiếng.

Bên đó là phòng của Tiểu Nam Nhi, trên cửa còn treo một bức tranh Cát Tường.

Giang Chu nín thở, hắn lập tức rón rén trở về ghế sofa.

Một lát sau, một cái đầu nhỏ đáng yêu liền thò ra ngoài cửa phòng.

Ánh mắt của nàng tràn đầy linh động và giáo hoạt, nàng quét một vòng phòng khách mờ tối.

Sau đó, nàng giẫm lên đôi dép lê ra khỏi cửa, lặng lẽ và nhẹ nhàng tiến lại gần.

“Nhìn điện thoại di động mới của ông nội này!”

“A, ông nội mới mua điện thoại di động nha? Trời đất ơi, camera ba mắt!”

“A, lại còn là điện thoại di động hai sim hai sóng nữa?!”

“Trời ạ, điện thoại di động 5000 đồng của cháu còn không tốt bằng cái của ngài.”

“Như thế nào? Mua điện thoại di động còn tặng tiền điện thoại nữa.”

“Quá có lời, cháu cũng mua một cái!”

Phanh- - -

“Đúng vậy, bạn không nghe nhầm.”

“Điện thoại di động kiểu mới nhất, hiện giờ chỉ cần 499 đồng!”

“...”

Âm thanh quảng cáo mua sắm không ngừng quanh quẩn trong phòng khách, như đang muốn tẩy não người khác.

Tô Nam nhẹ nhàng đi đến trước bàn trà, đưa tay cầm điều khiển từ xa lên.

Sau đó, nàng tắt tiếng ti vi đi, rồi thả điều khiển từ xa xuống, sau đó lại lén lút đi vòng qua ghế sa lon.

Giang Chu đang giả vờ ngủ bỗng nhiên trở mình, tiện đường ngáp một cái.

Làm cho Tô Nam sợ đến dừng bước, không dám di chuyển chút nào nữa.

Một lúc sau, phòng khách bỗng nhiên trở nên yên lặng không gì sánh được.

Lúc này Tiểu Nam Nhi mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó ngồi xổm xuống mà nhìn gương mặt ‘đang ngủ’ của Giang Chu.

Nàng đến Bắc Hải hơn một tháng rồi.

Mặc dù một tháng này không dài, nhưng nói thế nào cũng là hơn 30 ngày và đêm.

Tuy rằng trước kia nàng cũng đã từng ở nhà vài tháng, nhưng tốt xấu gì thì khi đó cũng có bạn bè ở người quen ở bên cạnh.

Tuy nhiên, đối với nàng mà nói thì Bắc Hải này là một thành phố hoàn toàn xa lạ.

Nàng chỉ quen biết một mình Doãn Thư Nhã mà thôi.

Cho nên, khoảng thời gian một tháng này, nỗi nhớ Giang Chu của nàng đã đầy tràn ra ngoài.

Nhưng đến khi nhìn thấy Giang Chu thật sự xuất hiện, nàng lại nhịn không được mà tỏ ra ngạo kiều.

Rõ ràng là lòng của nàng rất mềm, nhưng lúc nào cũng phải ra vẻ mạnh mẽ.

Thật ra thì vừa trở về phòng ngủ là nàng đã hơi hận rồi.

Rõ ràng là có thể trò chuyện thêm vài câu, vì sao phải trở về vội vàng như vậy chứ.

Thế là, nàng thấy trời đã muộn, chị Thư Nhã cũng đã ngủ rồi, nàng liền nhịn không được mà chạy ra ngoài.

Cùng lúc đó, Giang Chu cố gắng để tiếng hô hấp của mình to hơn một chút, dùng để chứng minh cho Tô Nam thấy, mình đã ngủ rất say.

Quả nhiên, chỉ vài giây sau, hắn liền cảm nhận được cánh môi mềm mại dính vào trên miệng của mình.

Giang Chu lập tức mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào Tô Nam ở cự ly rất gần.

Một giây... hai giây... ba giây...

Hai mắt Tiểu Nam Nhi đột nhiên tròn tròn, cả người đều ngã về phía sau.

Kết quả là phanh một tiếng, nàng đã va phải bàn trà, nhịn không được mà phát ra một tiếng kêu đau.

“Anh... anh không ngủ à?!”

“May mà anh không ngủ, bằng không thì đã bị em chiếm tiện nghi mà còn không biết.”

Mặt Tô Nam lập tức đỏ lên, nhìn không được mà đánh Giang Chu một cái: “Boss khốn khiếp, anh quá xấu rồi, sao anh lại chơi trò cá nà này chứ?”

Giang Chu ngồi dậy từ trên ghế sofa: “Anh bị em chiếm tiện nghi, thế mà em lại ác nhân cáo trạng trước?”

“Hmm...”

“Em ra ngoài làm gì? Cố tình ra xem anh có ngủ hay không à?”

Tô Nam phồng má lên, nhẹ nhàng đặt tay lên đùi hấn: “Em muốn hỏi anh một chút, anh có muốn ngủ ở trong phòng em không?”

---

oa, lâu lắm mới được donate, cảm ơn bác Pham11 hơn 6k TLT. :D

Chương 947: Tên sếp khốn khiếp và cô nhân viên! (2)

Giang Chu hơi cau mày: “Em đã bảo là không muốn rồi cơ mà?”

Tô Nam lại nói: “Em cũng không biết vì sao lại thế, rõ ràng là rất muốn, nhưng ngoài miệng cứ phải nói là không muốn.”

“Ngạo kiều là một loại bệnh.”

“Em biết rồi, rốt cuộc anh có đi không?”

Giang Chu đứng dậy từ trên ghế sofa, rồi trực tiếp khom lưng ôm lấy nàng.

Đột nhiên bị ôm kiểu công chúa làm cho Tô Nam sợ hết hồn, suýt nữa thì kêu thành tiếng.

Trong khi bối rối, nàng không nhìn được mà ôm chặt lấy cổ của Giang Chu, cả người đều dán vào trong ngực của Giang Chu.

“Anh làm cái gì vậy?”

“Đi vào ngủ chứ làm gì, bây giờ đã là hai giờ sáng rồi đây, bằng không thì anh còn làm gì, ôm em nhảy nhót à?!”

Giang Chu vòng qua phòng khách, trực tiếp đập cửa đi vào phòng.

Phòng ngủ của Tô Nam có bật đèn, nội thất ở bên trong rất tao nhã, căn bản không nhận ra đây là phòng của nam hay nữ nữa.

Có điều, Giang Chu vừa mới đi vào, lại nhìn không được mà chán nản.

Bởi vì trên mặt đất có trải một lớp chăn đệm.

“Anh ngủ dưới đất, em ngủ trên giường.”

“Con bà nó, em chuẩn bị rất đầy đủ đây.”

Tô Nam đắc ý mà hừ hừ vài tiếng: “Nằm ở sofa rất khó chịu, ngủ dậy sẽ đau người, cho nên em muốn cho anh nằm

thoải mái hơn một chút.”

Giang Chu nhất thời cảm thấy tê nhạt vô vị, trực tiếp thả nạng xuống: “Mau ngủ đi, nói lắm nhảm nhiều như vậy làm gì.”

“Anh mời lắm nhảm, ngủ mau.”

Giang Chu thở dài, bỏ dép ra rồi nằm xuống chần đệm ở dưới đất.

Sau đó, hắn kéo chăn lên đến eo, lại chợt phát hiện một gương mặt tươi cười ló ra khỏi mép giường.

“Làm gì thế?”

“Tên boss khôn khiếp và nhân viên nhỏ đi công tác, bởi vì một đêm mưa to mà không tìm được chỗ ở, rơi vào đường cùng nên chỉ có thể thuê một gian phòng, bầu không khí trở nên vô cùng ám muội.”

Giang Chu tròn mắt lên: “Ô Nam, bình thường em đều xem cái thứ linh tinh gì vậy?!”

Tô Nam quơ quơ đôi chân trắng như tuyết: “Không có, đây là một bộ phim Hàn, anh chưa xem phim này à?”

“Ồ, anh còn tưởng em xem tên sếp xấu tính và cô nhân viên gì gì đó chứ.”

“Là cái gì?”

Giang Chu yên lặng một lát: “Anh khuyên em nên kết thúc đề tài này đi, bằng không thì đến khi trò chuyện hưng phấn rồi, anh không biết mình sẽ làm gì đâu.”

Tô Nam hừ hừ hai tiếng, cũng kéo chăn lên đến ngực của mình.

Sáng sớm hôm sau.

Con mưa đêm mùa hè cũng đã tạnh.

Những đám mây trên bầu trời đã tán đi, để lộ mặt trời rực rỡ.

Không biết Giang Chu lấy một cái áo khoác trắng ở đâu ra, hắn đang chấp tay sau lưng rồi không ngừng lượn lờ ở bên trong bệnh viện.

Nghiêm nhiên lại có dáng vẻ của một bác sĩ chuyên nghiệp.

“Ông à, hôm nay ông thấy thế nào?”

“Chỗ này có đau không? Chỗ này thì sao?”

“Hmm... Làm sao chỗ nào cũng đau rồi, ông không gạt cháu đây chứ?”

“Nào nào nào, bác gái mở miệng ra, cháu kiểm tra lưỡi cho bác một chút.”

“Ừm? Ăn vụng kem đúng không, lại còn là kem socola nữa.”

“Còn kem không, cho cháu một cái nào.”

“A, chú, nhìn mặt chú hơi quen quen.”

“Giống ai nhỉ? Hình như là giống một ngôi sao lớn, thật mà!”

“Chú để cháu nghĩ lại...”

“Nhớ ra rồi! Giống với Nicolas Triệu Tứ.”

“Còn anh bạn nhỏ này, muốn ăn kẹo không?”

“Vậy em đoán xem trong tay anh có mấy viên kẹo, đoán trúng thì cho em cả hai viên luôn.”

“...”

Giang Chu đi từ căn phòng bệnh đầu tiên cho đến căn phòng bệnh cuối cùng.

Trên mặt hắn mang theo nụ cười chân thành, trên miệng treo những lời hỏi thăm ân cần và chân thành.

Làm cho người nhà bệnh nhân cũng phải bối rối, bọn họ cũng không biết hắn là bác sĩ từ đâu đến.

Chỉ có thể hỏi cái gì thì đáp cái đó.

Lúc này, một đám y tá nhìn Giang Chu không ngừng lượn là, bọn họ bắt đầu xì xào bàn tán.

“Người đó là bác sĩ mới đến à?”

“Không biết nữa, nhưng nhìn có vẻ không giống lắm.”

“Đúng vậy, vừa rồi còn vật tay với ông Lưu nữa, không đứng đắn chút nào cả.”

“Ông Lưu bị bệnh giòn xương, người này còn vật tay với ông Lưu?”

“Đúng vậy, nhưng lại vật thua, trước khi đi còn hùng hùng hổ hổ.”

“Quá đáng như vậy à, không phải bị điên rồi chứ?”

“Nhưng có người nói đó là bạn trai của Doãn viện trưởng.”

“A?”

“Không đúng không đúng, tôi nghe nói đó là bạn trai của Tô viện trưởng.”

Trong tiếng nghị luận, Giang Chu đã rời khỏi gian phòng bệnh cuối cùng.

Trong tay hắn còn cầm bốn năm hộp sữa chua, khi đi ngang qua đám y tá kia thì tiện tay ném cho các nàng.

Còn hắn thì lấy một chai nước ra, vặn nắp rồi uống hai ngụm.

Một y tá nhỏ thắt đuôi sam ở trong đó liếc mắt nhìn về phía ngực của Giang Chu.

“Bác sĩ Vương?”

“Ừm? Gọi tôi à?”

“Ngài không phải bác sĩ Vương sao?”

Cô y tá chỉ chỉ vào tấm thẻ nhân viên ở trước ngực hắn rồi chớp chớp mắt.

Mình là bác sĩ Vương sao?

Giang Chu cúi đầu xuống nhìn qua hai lần.

Thẻ nhân viên này không phải in, mà là viết tay.

Chương 948: Tên sếp khốn khiếp và cô nhân viên! (3)

Đại khái là bởi vì bệnh viện mới được thành lập, cho nên chưa làm xong mấy tấm thẻ định chế kiểu này.

“Chơi chim ta?”

“Không đúng, đây không phải là Chơi Chim Ta sao, cô nên gọi tôi là bác sĩ Chơi mới đúng.”

Cô y tá sửng sốt một chút, gò má đột nhiên đỏ lên: “Ai chơi chim anh, chỗ này viết rõ ràng là Vương Nguyên Nga.”

Giang Chu bừng tỉnh đại ngộ: “Mẹ kiếp, chữ thế này thì ai mà đọc được, rất xin lỗi.”

“Không có gì không có gì, bác sĩ Chơi, a không đúng, bác sĩ Vương, ngài mới đến đúng không? Trước kia chưa từng nhìn thấy ngài nha.”

“Đúng thế, tôi mới đến tối hôm qua, nên cô không biết tôi cũng là bình thường.”

“Ồ, thì ra là như vậy.”

Cô y tá cẩn thận từng li từng tí mà liếc Giang Chu một cái: “Nghe nói Tô viện trưởng là bạn gái của ngài, thật vậy chẳng?”

Giang Chu hơi quay đầu: “Ừm, đúng là có chuyện như vậy.”

“Vậy Doãn viện trưởng thì sao? Có người nói Doãn viện trưởng cũng là bạn gái của ngài.”

“Đúng vậy, tôi có rất nhiều bạn gái.”

Cô y tá bĩu môi, rõ ràng là không tin tưởng.

Doãn viện trưởng và Tô viện trưởng đều rất xinh đẹp, lại còn lái xe sang trọng, đeo túi xách LV, hiển nhiên là thiên kim tiểu thư.

Người ta không tìm vài người bạn trai thì thôi, làm sao có thể tìm cùng một người bạn trai được.

Đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên bị một bàn tay trắng nõn và thon dài khóa cổ.

Hắn không quay đầu lại, mà chỉ ngửi mùi vị cũng biết là Doãn Thư Nhã.

“Làm cái gì thế?”

Doãn Thư Nhã tức giận nói: “Ai bảo cậu nói lung tung, mau đến phòng làm việc của tôi một chuyến.”

“Trời ạ, ít nhất cũng phải để cho tôi quay người chứ, đi ngược thế này rất khó chịu.”

Giang Chu lão đà lão đảo, bị Doãn Thư Nhã trực tiếp kéo vào phòng làm việc.

Sau khi đi vào, Doãn phú bà liền cởi áo khoác trắng của mình ra, để lộ dáng người xinh đẹp của nàng.

Hôm nay nàng mặc một chiếc áo sơ mi trắng ở, nhìn qua rất giống với tầng lớp văn phòng.

Bên dưới là một chiếc quần tây trang màu đen, cộng thêm một đôi giày cao gót không tính là quá cao.

“Nghe nói cậu đi vật tay với bệnh nhân rồi hả?”

Giang Chu gật đầu: “Đúng thế, Lưu lão đầu khỏe đến lạ kỳ, chắc chắn là trước kia từng làm việc chân tay.”

Doãn Thư Nhã nhin không được mà cười khanh khách: “Cậu vật tay với một bệnh nhân bị giòn xương, kết quả còn thua?”

“Tôi cố tình thua thôi.”

“Thôi đi, tôi mới không thềm tin.”

Giang Chu nhìn chăm chăm vào nàng một lát, bỗng nhiên đưa tay véo má của nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết, trơn mịn nõn nà, còn mang theo một tia cảm giác mát mẻ, sờ vào lại thấy mềm mềm thơm thơm.

Doãn Thư Nhã hừ hừ hai tiếng, đánh tay của Giang Chu một cái, gò má đã hơi hồng hào.

“Đúng là tôi cố tình đi vật tay với ông ấy, cũng cố tình thua ông ấy.”

“Vì sao?”

“Bởi vì tôi phát hiện bệnh viện của cô có chút vấn đề.”

Doãn Thư Nhã hơi sững sờ, bỗng nhiên ngồi thẳng dậy: “Có vấn đề gì?”

Giang Chu khoanh tay trước ngực: “Những bệnh nhân này còn có thể chữa trị không?”

“Không thể, bọn họ đều là người bệnh mắc bệnh nan y.”

“Vậy mục đích cô xây cái bệnh viện này là gì?”

“Hy vọng bọn họ có một cuộc sống vui vẻ trước khi lâm chung, không cần mang theo tiếc nuối rời khỏi thế giới này.”

“Vậy cô cảm thấy mình làm được rồi sao?”

Doãn Thư Nhã yên alwnjg một lát, rồi lắc lắc đầu.

Nàng và các nhân viên công tác của nàng thật sự rất nỗ lực.

Cố gắng quan tâm mọi người, cố gắng hoàn thành tâm nguyện của mọi người.

Nhưng cho đến tận bây giờ, bọn họ vẫn chưa nhìn thấy gương mặt tươi cười của những bệnh nhân kia.

“Sáng hôm nay tôi đi quan sát một vòng.”

“Tôi phát hiện bệnh viện của chúng ta không có gì khác với các bệnh viện khác.”

“Không chế ẩm thực của bệnh nhân, không chế lượng hoạt động của bệnh nhân, kiểm tra phòng ba lần một ngày.”

“Nên tiêm thì tiêm, nên uống thuốc thì uống thuốc, nên kiểm tra thì kiểm tra.”

“Doãn phú bà, vậy cô nói xem, tại sao người bệnh phải chọn bệnh viện của chúng ta?”

Giang Chu thở dài: “Bọn họ cũng biết là mình sắp chết rồi, còn cần các cô nhắc nhở nhiều như vậy sao?”

Doãn Thư Nhã cắn môi: “Vậy cũng không thể không uống thuốc, không thể không kiểm tra mà.”

“Chúng ta có thể hạn chế hành vi chữa bệnh đến mức thấp nhất, chỉ cần duy trì sức khỏe của bệnh nhân là được, thời gian còn lại, chúng ta phải làm cho bọn họ quên đi mình đang là một bệnh nhân.”

“Làm như thế nào?”

“Sửa chữa lại các phòng bệnh đi, đừng để phòng bệnh lạnh lẽo như bây giờ nữa, còn bọn họ muốn làm gì thì để cho bọn họ làm đi.”

“Muốn làm gì thì làm cái đó? Điều này là không thể! Chẳng may gặp họ gặp chuyện không may thì làm sao?”

“Ông Lưu kia mắc bệnh ung thư, bình sinh đam mê vật tay, nhưng bởi vì thể chất giòn xương, cho nên không ai dám chơi với ông ấy, đối thế, chúng ta không cần thật sự chơi, mà chỉ cần làm ông ấy vui vẻ là được, đây mới là hạch tâm của bệnh viện quan tâm lâm chung.”

Chương 949: Cúc áo ngủ mất tích!

Nếu đã hướng chết mà sống.

Vậy cũng không nên quá coi những bệnh nhân này thành bệnh nhân làm gì.

Giống như ông lão Phùng Viễn Sơn kia vậy, trước khi chết đã bắt đầu ho ra máu, nhưng vẫn muốn xin điều thuốc hút.

Phùng Viễn Sơn không biết cơ thể mình không chịu nổi nicotin sao?

Không phải, chắc chắn không phải.

Chẳng qua là, ông cho rằng nếu mình đã sắp chết rồi, vì sao con bà nó còn không thể hút một điều thuốc?

Cho nên, nếu tử vong đã là chuyện không thể tránh khỏi.

Tại sao còn phải nằm trong một bệnh viện lạnh như băng, ngày ngày nhắc nhở chuyện mình sắp phải chết.

Quan tâm tâm chung chân chính, không phải là ăn ngon ngủ yên, cả ngày vui mình trên giường bệnh.

Mà là để bọn họ sống một cuộc sống giống như người bình thường ở những ngày tháng cuối cùng của mình.

Thật ra thì đây chính là thứ mà Giang Chu muốn biểu đạt.

Giống như ‘ta và địa đàn’ của Sử Thiết Sinh đã viết.

Từ khi ta mất đi hai chân, người nhà không dám nhắc đến ‘chạy’ và ‘nhảy’ ở trước mặt ta.

Nhưng có mấy tên khốn khiếp kéo ta lên xe lửa, kéo ta đi thi đấu bá bóng.

Bọn họ đặt ta ở giữa khung thành, rồi nói với người đối diện.

Đừng đá lung tung, cẩn thận đá chết Sử Thiết Sinh.

Nhưng đó chính là thời gian mà ta vui vẻ nhất.

Doãn Thư Nhã hơi suy tư rồi nói: “Cậu nói cũng có chút đạo lý.”

“Nhưng tôi vẫn phải suy nghĩ thật kỹ đã.”

“Tôi hiểu đại khái ý tứ của cậu rồi.”

“Nếu chúng ta là quan tâm lâm chung, vậy thì đúng là phải khác biệt với các bệnh viện còn lại.”

“Nếu như đều là kéo dài hơi tàn ở trên giường bệnh, vậy tại sao bọn họ phải chọn bệnh viện của chúng ta?”

Dường như Doãn Thư Nhã đã nắm bắt được một phương hướng mới.

Thế nhưng cái phương hướng này vẫn còn quá mơ hồ.

Nàng không biết phải chứng thực như thế nào, cũng không biết phải thay đổi như thế nào.

Cho nên, chuyện này nhất định phải trải qua một quá trình thí nghiệm dài dòng.

“Được rồi, tự cô suy nghĩ một chút đi, tôi đi ra ngoài đi dạo một chút.”

“Có điều, cô cũng đừng nghĩ quá nhiều, có đôi khi bước ra bước đầu tiên mới là mấu chốt.”

“Nói một cách khác là, quan tâm mẹ gì nó có thành công hay không, cứ xông lên trước là được.”

Giang Chu véo má của Doãn Thư Nhã, sau đó quay người đi ra ngoài.

Mười giờ trưa, ánh nắng bên ngoài càng rực rỡ hơn sáng sớm.

Ánh nắng bên ngoài chiếu rọi vào hàng lang bệnh viện qua những khung cửa sổ, nhiệt độ cũng hơi tăng lên một chút.

Bầu không khí trong bệnh viện vốn trầm lắng, giờ đã tăng thêm vài phần sinh động và ấm áp.

Có không ít bệnh nhân được các y tá đẩy xe ra ngoài vườn hoa để tản bộ.

Ba phút sau, Giang Chu đi từ phòng làm việc của Doãn Thu Nhã ra đài sảnh tầng một.

Kết quả là hắn vừa mới đặt chân vào cửa, liền nhìn thấy Tô Nam đang đứng dưới một cửa phòng.

Hôm nay Tiểu Nam Nhi mặc một bộ đồ văn phòng tiêu chuẩn.

Áo tây trang màu đen, bên trong là một chiếc áo trắng, váy zip màu đen bao quanh bờ mông tròn trịa.

Dưới chân là một đôi giày cao gót màu đen.

Từ cái đó ra, trên vai trái của nàng còn có một chiếc túi Gucci.

Đây là quà sinh nhật mà hắn đã tặng cho nàng, không ngờ nàng lại cầm đến Bắc Hải.

Ngoài ra, tay còn lại của nàng còn cầm một cái túi công văn rất to, hình như bên trong có rất nhiều văn kiện tài liệu.

Cách ăn mặc chuyên nghiệp như này, đại khái là muốn ra ngoài đi.

Giang Chu thấy thế liền đi qua, vươn tay sờ mái tóc nhu thuận của nàng.

“Sao em cầm nhiều thứ thế, em muốn đi ra ngoài à?”

Tiểu Nam Nhi quay đầu nhìn Giang Chu, nhin không được mà hừ một tiếng: “Em không thèm để ý đến anh.”

Mặt Giang Chu đầu đầu chằm hỏi: “Đậu xanh, dựa vào cái gì?”

“Anh còn hỏi? Chẳng lẽ anh còn không biết sao?”

“Anh biết cái đêch gì?”

Tô Nam tức giận hừ hừ hai tiếng: “Vì sao lúc em ngủ dậy sáng hôm nay, anh lại nằm ở trên giường em, em lại ở trong ngực anh?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Anh cảm thấy nằm trên mặt đất không thoải mái, cho nên đã leo lên giường ngủ.”

“Hừ, vậy em hỏi anh, sao cúc áo ngủ của em lại mất ba cái?”

“Cái này thì anh không biết thật, tay anh đang trong thời kỳ phản nghịch, nó rất không nghe lời.”

“Boss khôn khiếp, anh quá nguy hiểm, em phải cách xa anh một chút mới an toàn.”

Tô Nam vừa nói chuyện vừa làm bộ lùi vài bước về phía sau.

Nhưng thật ra trên mặt nàng lại không có chút chán ghét nào, trái lại còn rất đáng yêu.

Thật ra thì Giang Chu cũng biết.

Từ xưa đến nay, tính tình của Tiểu Nam Nhi đều là như vậy.

Thích thì phải nói thành không thích.

Không thích thì sẽ nói thành tạm được.

Trong xương của nàng có một loại quật cường mà đến nàng cũng không hiểu.

Dường như nàng không nói mát vài câu thì sẽ không sống nổi nữa vậy.

“Được rồi, anh biết lỗi rồi, cùng lắm thì anh mua cho em cái mới.”

“Đây là vấn đề cũ hay mới sao?”

Giang Chu đưa tay bóp mặt của nàng: “Vậy em nói xem, phải làm sao bây giờ?”

Tiểu Nam Nhi đâm đầu vào trong ngực Giang Chu, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Ngày hôm nay, anh phải làm tài xế cho em, em nói đi chỗ nào thì đi chỗ đó.”

“Được, không thành vấn đề, em muốn đi đâu?”

“Đi đến trại an dưỡng Hồng Phong Diệp ở trung tâm.”

“Đi bàn chuyện hợp tác à?”

“Ừm, đã thương lượng vài lần, nhưng lãnh đạo của trại an dưỡng đó không cho mặt mũi.”

Giang Chu kéo cánh tay nhỏ mềm mại của nàng: “Đi luôn bây giờ à?”

Tô Nam gật đầu một cái: “Không chỉ một mình em, mà còn có hai người nữa.”

“Nhiều người như vậy cơ à? Xem ra trại an dưỡng này rất quan trọng nhỉ.”

“Ừm, đại đa số các nhân vật có máu mặt của Bắc Hải đều sẽ ở đó khi về già.”

Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên có hai người đi xuống cầu thang.

Một người trong đó chính là Chu Thành, người đã gặp mặt ngày hôm qua.

Người còn lại là một người đàn ông đeo kính, lưng hơi cong, nhưng cũng coi như là trẻ tuổi.

Bọn họ không mặc áo khoác trắng, trái lại là đã thay âu phục.

Xem ra hai người họ chính là hai người mà Tô Nam nói rồi.

“Tô Nam, để cô chờ lâu rồi.”

Tô Nam tiến lại gần Giang Chu hơn một chút: “Không có, tôi đang nói chuyện với Giang Chu.”

Chu Thành liếc mắt nhìn qua Giang Chu: “Vậy thì đi thôi, đừng chậm trễ thời gian nữa.”

“Ừm, lên đường thôi.”

Tô Nam vừa dứt lời, vị bác sĩ bên cạnh kia bỗng nhiên đi đến trước mặt Giang Chu.

Anh ta nhìn chằm chằm vào cái áo khoác trắng trên người Giang Chu, bỗng nhiên ngẩng đầu lên: “Tại sao anh lại mặc quần áo của tôi?”

Giang Chu hơi sửng sốt một chút: “Ồ, thì ra anh chính là Choi Chim Ta à!”

Mặt của bác sĩ lưng gò đỏ lên: “Nói bậy, tên tôi là Vương Nguyên Nga.”

Giang Chu tỏ vẻ xin lỗi: “Bác sĩ Vương, rất xin lỗi, tôi không biết chiếc áo này là của anh.”

“Thôi quên đi, mặc xong thì giặt rồi trả lại cho tôi là được.”

“Được, không thành vấn đề.”

Trong khi hai người nói chuyện, Chu Thành bỗng nhiên nhìn về phía Tô Nam.

“Anh ta cũng đi cùng chúng ta à?”

“Ừm.”

“Chiếc Ferrari của cô chỉ có hai chỗ, không ngồi được, hay là đi xe của tôi nhé?”

Chu Thành móc chìa khóa chiếc Hummer ra.

Tô Nam cười yếu ớt: “Không cần, Giang Chu có xe.”

Chu Thành lại nói: “Nhưng mà xe của tôi là Hummer đây, chiếc xe này rất tốt, chúng ta đi bàn chuyện làm ăn, lái xe tốt cũng có thể có mặt mũi hơn.”

Chu Thành từng mua một chiếc Hummer đã qua n tay.

Tổng cộng tốn hơn 500 ngàn.

Số tiền này đã có thể mua một chiếc xe mới rất tốt rồi, thế nhưng Chu Thành vẫn quyết định lựa chọn chiếc xe cũ này.

Nguyên nhân không vì cái gì khác, mà chỉ bởi vì mặt mũi.

Tuy rằng chiếc xe này thường xuyên xảy ra vấn đề, cơ bản là đều nằm trong trạng thái trục trặc và hỏng hóc.

Nhưng nói thế nào thì nó cũng từng là một chiếc xe việt dã có giá hơn 1,2 triệu.

Chu Thành cảm thấy rất có mặt mũi khi lái loại xe này đi ra ngoài, thậm chí còn cảm thấy kiêu ngạo không gì sánh được.

Cho nên thường xuyên mang chiếc xe này ra làm đề tài để chém gió.

Cái gì mà xe vài trăm ngàn khác xa với xe hơn một triệu.

Cái gì mà Hummer mới là ước mơ cuối cùng của đàn ông.

Cái gì mà tình nguyện cười trên Hummer cũng không muốn khóc trên BMW.

Những câu chuyện ma quỷ như vậy, cơ bản đều là câu cửa miệng của Chu Thành.

Lần này, đúng lúc được đi ra ngoài với Tô Nam, lại còn phải lái xe đi.

Đương nhiên anh ta muốn khoe khoang chiếc Hummer của mình một phen.

Tuy rằng Tô Nam lái Ferrari, cũng chưa chắc đã có hứng thú gì với chiếc Hummer của anh ta.

Nhưng anh ta cũng không so xe với Tô Nam, anh ta làm như vậy, hoàn toàn là vì xem thường họ Giang kia.

“Hummer là xe gì?” Tô Nam liếc mắt nhìn Giang Chu: “Anh biết Hummer không?”

Giang Chu gật đầu: “Xe việt dã, vẻ ngoài vừa xấu vừa nát, rất cmn giống xe tăng.”

Tô Nam nghe vậy liền nói: “A? Vậy thì không cần ngồi xe đó.”

Chu Thành nghe thấy thế lập tức giận dữ đến mức thở hổn hển: “Nói bậy, anh chỉ nhìn thấy Hummer qua ảnh thôi đúng không? Nói khoác mà không biết ngượng.”

Giang Chu sờ mũi một cái: “Đúng là chưa từng nhìn thấy xe thật, hay là anh dẫn chúng tôi đi xem đi?”

“Đi, đi bãi đỗ xe.”

Chu Thành vung tay lên, dẫn ba người đi đến bãi đỗ xe.

Sau khi đi vào trong, ngón tay của anh ta chỉ về phía tây nam với vẻ run rẩy như bệnh nhân Parkinson.

“Chính là chiếc xe kia, thế nào? Có khí phách không, có ngầu không?”

Đám người nhìn về phương hướng Chu Thành chỉ, liếc mắt liền nhận ra chiếc Hummer kia.

Bởi vì... Chiếc xe này càng cao hơn và càng to hơn so với những chiếc xe khác.

Bề ngoài như vậy, là rất dễ nhận ra.

Vỏ ngoài vuông vức rộng lớn, nhưng cửa sổ lại bé đến đáng thương.

Những đường nét góc cạnh rõ ràng, thể hiện ra sự mạnh mẽ.

Nhưng vẻ ngoài của nó, thật sự không phù hợp với thẩm mỹ xe của Tô Nam.

Cho nên nàng nhin không được mà dừng bước, khóe miệng hơi co quắp một chút.

“Chu Thành, xe này cũng quá xấu rồi, có phải anh bị lừa gạt rồi không?”

“Hơn nữa, chúng ta đi bàn chuyện làm ăn, chứ không phải đi chờ hàng.”

“...”

Chương 951: Mẹ kiếp, xem qua kịch bản rồi à!

Chu Thành nuốt nước miếng.

Mặc dù Hummer là loại xe cơ bắp điển hình, nhìn qua uy vũ khí phách, làm sao có thể giống như xe chờ hàng chứ.

Không phải con gái đều thích loại hình mạnh mẽ như vậy sao?

Giống như là các cô nàng thích các chàng trai cơ bắp vậy.

Tại sao trên mặt Tô Nam lại viết đầy ghét bỏ?

Chu Thành vẫn không từ bỏ: “Nhưng mà chiếc xe của cô chỉ có hai chỗ ngồi.”

Tô Nam nói: “Giang Chu cũng lái xe đến.”

“Anh ta? Anh ta lái xe gì?”

Vừa dứt lời, sau lưng bọn họ truyền đến vài tiếng tích tích.

Giang Chu lái chiếc MayBach màu đen kia qua, tay trái khoát lên cửa sổ, chậm rãi dừng lại.

“Vẫn nên ngồi chiếc này đi, MayBach tương đối phù hợp để đi bàn chuyện làm ăn.”

“...”

Khỏe mắt Chu Thành nhìn không được mà co quắp một cái.

MayBach?

Thế mà người này lại lái MayBach?!

Tên này được xem kịch bản trước khi đầu thai à?!

“Lão Chu, MayBach là xe gì? Sao tôi chưa từng nghe nói qua?” Vương Nguyên Nga đẩy kính mắt: “Xe này rất bình thường, không đẹp bằng xe của anh.”

Chu Thành chỉ ừ một tiếng chứ không nói gì hơn.

Mẹ nó, tôi khoe khoang xe là vì làm cho Tô Nam thích, còn anh thích thì có tác dụng chó gì.

Hơn nữa, đây chính là MayBach đấy, một chiếc MayBach có thể mua ba chiếc Hummer mới 100% đấy.

“Mọi người mau lên xe thôi, bằng không thì sẽ muộn giờ mất.”

Tô Nam đứng ở vị trí ghế lái phụ, quay sang vẫy tay với hai người họ, nghiêm nhiên như một nữ chủ nhân.

Chu Thành không có ý định phản kháng trước sức mạnh tuyệt đối này.

Thế là anh ta chỉ có thể buồn bực leo lên xe.

Mẹ nó, họ Giang này trông như một tên cà lơ phất phơ.

Làm sao có thể lái nổi loại xe sang trọng như MayBach này chứ?

Chẳng lẽ tên này là công tử thiếu gia nhà giàu nào đó?

“Địa chỉ của trại an dưỡng đâu?”

“Số 129 đường Tân Hải, gần cầu Tân Hải ý.”

Giang Chu gạt đầu, chậm rãi khởi động xe, rồi lái xe ra khỏi bệnh viện.

Trên đường đi đến trại an dưỡng, Chu Thành vẫn luôn quan sát chiếc xe này.

Chẳng mấy chốc, anh ta đã phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng.

Chiếc xe này không có đặc thù của chủ nhân.

Nói cách đơn giản hơn, trên xe không có bất cứ thứ gì có thể chứng minh đây là xe của Giang Chu.

Đầu tiên, trên xe không có kính râm, dây chuyền, gấu bông... mấy thứ trang trí tư nhân này.

Thứ hai, trên xe không có bất cứ mùi vị đặc thù nào, mà chỉ có mùi huân hương nhàn nhạt.

Nói cách khác, chiếc xe này vẫn giống y như khi vừa mới mua.

Nội thất vẫn nguyên tem nguyên kiện, chưa từng được thay đổi một chút nào.

Thậm chí còn không có bất cứ đồ đạc hay vật phẩm cá nhân nào của chủ nhân.

Chu Thành không tin có người sẽ quên trang trí cho chiếc xe yêu của mình.

Giống như chiếc Hummer của anh ta, trong đó có rất nhiều ảnh có anh ta, gối ôm và nội thất đều do anh ta lựa chọn tỉ mỉ.

Còn có vài tấm ảnh ngôi sao bóng rổ mà anh ta yêu thích nữa.

Những thứ đó đều là vật ký hiệu mang phong cách cá nhân.

Nhưng mà chiếc xe này của Giang Chu, lại hoàn toàn giống như lúc vừa mua.

Điều này không khỏi làm cho trái tim của Chu Thành đập loạn.

...Sẽ không phải là xe thuê chứ?

Sẽ không phải là vì trang bức cho nên mới thuê xe chứ?!

Bởi vì anh ta cũng biết quy củ của việc thuê xe.

Không cho phép để lại bất cứ vật phẩm riêng tư nào ở trên xe.

Thuê xe như thế nào, trả xe nhất định phải y nguyên như vậy.

Chuyện này để đảm bảo không phát sinh những tranh cãi không cần thiết.

“Khụ khụ.”

“Giang Chu đúng không? Xe này bao nhiêu tiền vậy?”

Giang Chu bật xi nhan đèn: “Không biết nữa.”

“Không biết giá cả xe? Chẳng lẽ chiếc xe này không phải của anh?”

Chu Thành nói xong liền nhếch mép lên.

Anh ta đã có thể tưởng tượng ra dáng vẻ hoảng loạn của Giang Chu khi giải thích.

Nhưng anh ta không ngờ chính là, thế mà Giang Chu lại ừ một tiếng rất dứt khoát.

“Là xe của người khác, tôi chỉ mượn để lái một chút thôi, khi rời khỏi Bắc Hải sẽ phải trả.”

“...”

Giang Chu hơi khó hiểu: “Làm sao vậy? Xe này có vấn đề gì sao?”

Chu Thành hỏi: “Anh không có xe à?”

Giang Chu lộ hàm răng trắng: “Có thể mượn thì tại sao phải mua? Đó không phải là lãng phí tiền bạc sao?”

Chu Thành hơi cau mày: “Anh nghĩ như vậy là không đúng, sau này ai còn dám làm bạn với anh nữa?”

“Anh lo chuyện bao đồng thật đấy nhỡ, tôi cũng không mượn xe anh mà.”

“A! Nói thì nói như vậy, nhưng mà bạn bè với nhau là phải chân thành.”

Giang Chu cười nói: “Đúng đúng, tôi cũng thích kết bạn với loại người này, bằng không thì tôi chiếm lợi lộc kiểu gì?”

Chu Thành khó chịu: “Anh thích chiếm lợi lộc như vậy cơ à?”

“Dù sao tôi cũng không thích chịu thiệt.”

Chu Thành tức giận: “Tại sao anh có thể làm người như vậy chứ?”

“Đồ của người khác, cho dù tốt thì vẫn là đồ của người khác.”

“Nếu như anh chịu khó làm ăn, làm sao lại không mua nổi một chiếc xe.”

Chu Thành cau mày lại, bỗng nhiên lại trở nên quang minh lâm liệt.

Là một nhân sĩ tinh anh du học trở về, anh ta rất khinh thường loại hành vi này của Giang Chu.

Chương 952: Liều mất đưa tình, suýt nữa làm Chu Thành tức chết!

Tuy rằng chiếc Hummer của anh ta là hàng đã qua n tay, có rất nhiều bệnh vặt.

Nhưng nói thế nào thì đó cũng là xe anh ta mua được, hoàn toàn khác biệt với xe đi mượn.

Điều này làm cho anh ta có một loại cảm giác như mình đang đứng ở điểm cao của đạo đức.

Dĩ nhiên, khinh thường chỉ là một trong số đó.

Mà anh ta biểu đạt oán giận mãnh liệt như vậy, chính là vì hy vọng Tô Nam tỉnh táo lại.

Để cho Tô Nam nhận ra người trước mặt này là người như thế nào.

Chẳng qua là...

Chu Thành nhú chặt lông mày, biểu cảm có hơi nghi ngờ và khó hiểu.

Dường như Tô Nam hoàn toàn không thèm để ý đến cuộc đối thoại vừa rồi của bọn họ.

Thậm chí Tô Nam còn sửa áo giúp Giang Chu, giống như là hoàn toàn không nghe thấy gì vậy.

Chu Thành nhìn thấy một màn này, lông mày không khỏi nhíu chặt hơn.

Chẳng lẽ Tô Nam đã hãm sâu như vậy rồi sao?

Bởi vì yêu, cho nên đã không phân biệt được là tốt hay xấu?

Chu Thành hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía Vương Nguyên Nga.

“Lão Vương, anh cảm thấy tôi nói có đúng không?”

Vương Nguyên Nga đẩy kính mắt một cái: “Không sai, đồ mượn chung quy vẫn không phải là đồ của mình, cố gắng làm ăn mà không mua nổi một chiếc xe sao?”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Ngại quá, tôi không đi làm.”

“???”

Chu Thành muốn cười đến điên rồi.

Cmn, ngay cả đi làm mà cũng không đi à?

Vậy mà còn cả ngày lái xe sang trọng rồi rêu rao khắp nơi.

Người như thế này, làm sao xứng đáng nhận tình yêu của Tô Nam?

Thắng rồi!

Mình thắng chắc rồi!

Chu Thành quay đầu nhìn về phía Tô Nam.

Kết quả là đối phương vẫn không nói gì cả.

Nàng vừa bóc vỏ quýt vừa nhét vào trong miệng Giang Chu.

Khoảnh khắc đó, Chu Thành cảm nhận được một loại cảm giác thất bại.

Chẳng lẽ đàn ông tốt trên thế giới này đều không xứng đáng được yêu sao?!

Một lát sau, chiếc MayBach vẫn lao nhanh trên đường.

Nó đi dọc theo đường bờ biển thật dài, lái thẳng về phía bắc của thành phố.

Trời thu đã bao phủ thành phố Bắc Hải, khắp nơi đều là một mảnh lá vàng óng ánh.

Thỉnh thoảng có những cơn gió thổi qua, làm những tán cây đung đưa xào xạc.

Nửa tiếng sau, chiếc xe đi đến một trại an dưỡng ở dưới sườn núi.

Phóng mắt nhìn qua, những cây Hồng Phong xếp thành hàng, tầng tầng lớp lớp.

Trại an dưỡng tường trắng ngói đỏ được ẩn giấu ở trong rừng cây Hồng Phong này.

Giang Chu giảm tốc độ, bắt đầu đi lên.

“Trên này có nhiều đường rẽ thê, đi đường nào đây?”

Tô Nam chỉ chỉ phía bên trái ở đằng trước: “Bên này, đi thẳng qua hai cái ngã ba nữa, sau đó sẽ rẽ trái, đi xuyên qua một đường hầm 50 mét nữa là đến.”

Giang Chu nghe thấy thế liền nhúc nhúc đầu: “Làm sao mà rắc rối vậy, còn có cả đường hầm? Vùng Đất Linh Hồn (Spirited Away) à?”

“Bởi vì nơi này không chỉ là trại an dưỡng, mà còn là khu danh lam thắng cảnh, cho nên bọn họ thiết kế đường đi phức tạp một chút, miễn cho bị du khách quấy rối.”

“Khá lắm, đi vào sẽ không biến thành heo chứ?”

Tô Nam vung tay đánh Giang Chu một cái, cười mắng:

“Không phải Vùng Đất Linh Hồn, anh mới có thể biến thành heo!”

Giang Chu chép miệng một cái: “Nếu như anh biến thành heo, em phải đi cứu anh đấy, Chihiro trong phim cũng biết cứu ba ba.”

“Phi, trong xe còn có người khác nữa, anh đừng nói lung tung.”

“Khụ khụ.”

Giang Chu làm bộ tăng hắng một cái, rồi thản nhiên đạp chân ga, chiếc xe bắt đầu đi trên con đường dốc.

Dựa theo lời chỉ đường của Tô Nam, chiếc MayBach màu đen đi qua hai cái ngã ba, sau đó xuyên qua một đường hầm.

Tại nơi cuối cùng con đường Hồng Diệp dày đặc này, có một cánh cửa sắt màu đen tuyền đang đứng nghiêm tại đó.

Hai bên cửa là tường cao bằng gạch đỏ, trên đường còn có một tấm bảng hiệu màu trắng, trên đó viết vài chữ trại an dưỡng Ích Khang Hồng Phong Diệp.

Ánh mắt Giang Chu đảo qua tấm biển, hần hơi cau mày lại, Ích Khang?

Hình như hắn đã nhìn thấy hai chữ này ở chỗ nào đó rồi phải phải.

Giang Chu suy tư một chút, nhưng vẫn không có nghĩ ra cái gì.

Có lẽ là nhìn thấy quảng cáo ở đâu đó đi.

Giang Chu lắc đầu, cũng không coi chuyện này ra gì, sau đó chậm rãi giảm bớt tốc độ xe.

“Giang Chu, chúng ta đỗ xe ở đây, để em đi ấn chuông.”

“Ừm, được rồi.”

Tô Nam đưa tay đẩy cửa xe, chiếc giày cao gót màu đen của nàng vừa mới chạm xuống đất.

Kết quả là, không biết chuyện gì xảy ra mà cánh cửa sắt to lớn ở bên đối diện bỗng nhiên lại mở ra.

Lúc này Giang Chu mới phát hiện cửa của trại an dưỡng Hồng Phong Diệp là cửa tự động.

Hơn nữa, hình như trên đỉnh là hệ thống phân biệt, nó sẽ tự động mở cửa đối với những biển số xe đã được đăng ký trước.

“Ah, tại sao lại tự động mở ra rồi?” Tô Nam thấy hơi mờ mịt: “Lần trước em phải chờ hơn ba tiếng mới được vào trong đây.”

Giang Chu nhếch mép lên: “Xem ra cái cửa sắt này cũng không chịu nổi vẻ đẹp trai của anh.”

“Đẹp trai? Đâu, đẹp trai ở đâu? Sao em không thấy anh đẹp trai nào?”

Tô Nam cười đùa, hoàn toàn không nề mặt Giang Chu.

Chương 953: Xe này là mượn đấy!

Kết quả là nàng vừa mới dứt lời, đã bị đối phương véo má rồi.

Nàng chỉ có thể phát sinh vài tiếng ô ô để kháng nghị, cộng thêm vài nắm đấm như gãi ngứa cho vai của Giang Chu.

Cùng lúc đó, Chu Thành nhìn hai người họ liếc mắt đưa tình, trong mắt anh ta đã tràn đầy phiền muộn.

Đẹp trai?

Họ Giang này mà cũng có thể gọi là đẹp trai sao?

Cho dù có người đẹp trai trong xe này, thì cũng chỉ có một mình mình mà thôi!

“Khụ khụ, đẹp trai chắc là nói tôi rồi.” Vương Nguyên Nga đẩy kính mắt lên: “Dù sao thì trừ mỹ nhân như Tô viện trưởng ra, người có dung mạo tốt nhất chính là tôi rồi.”

Lời này vừa dứt, cả ba người trong xe đều sửng sốt.

Chu Thành quay đầu nhìn sang bên phải, Giang Chu và Tô Nam cũng quay đầu về phía sau.

Bọn họ nhìn Vương Nguyên Nga, mái tóc hơi hói, mũi to miệng nhỏ, lưng gù... Lòng thầm nói đang nói đùa đúng không?

Hoặc là vị Chơi Chim Ta tiên sinh này rất hài hước?

Vương Nguyên Nga hơi nghi ngờ: “Làm sao vậy? Không phải sao?”

Tô Nam hơi xấu hổ khi đã cười hai tiếng: “Cửa mở rồi, hay là chúng ta cứ vào đi rồi tính sau?”

Giang Chu nghe thế, trực tiếp đạp chân ga: “Vậy thì đi vào thôi, không biết cái cửa này mở như thế nào, nếu như nó mà đóng lại thì xong đời.”

Lúc này, Chu Thành bỗng nhiên mở miệng: “Như thế này đi, lát nữa ba người chúng ta đi lên trên là được, nói thế nào thì Giang Chu cũng là tài xe, lại không hiểu chuyện của bệnh viện, nên ở dưới chờ đi.”

“...”

Tài xế?

Tài xế cái con bà nó.

Ông đây là đại gia trăm tỷ mà phải đi làm tài xế?

Tên này xuất ngoại học diễn hài đúng không?

Nhưng Giang Chu cũng không trả lời, mà chỉ liếc mắt nhìn Chu Thành một cái.

“Như vậy thì lát nữa tôi và Tiểu Nam Nhi đi ra ngoài chơi, hai người tự bắt xe trở về đi.”

“...”

Chu Thành bị sặc một cái, khẽ cắn môi nhưng không mở miệng nữa.

Mẹ nó, thế bị bỏ lại thì kiêu gì mình cũng phải lái chiếc Hummer kia đến.

Kết quả là bây giờ còn phải bắt xe trở về, thật cmn oan ức.

Chu Thành rất buồn bực, ánh mắt không khỏi liếc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đúng lúc nhìn thấy người ở ven đường đang cung kính cúi chào chiếc xe này.

Chu Thành nhìn thấy một màn này thì càng khó chịu hơn.

Nhìn thấy xe sang trọng liền cung kính sao?

Mẹ kiếp, xe này là xe mượn đấy!

Sau khi chiếc xe đi được thêm một đoạn đường.

Tô Nam và Vương Nguyên Nga cũng chú ý đến hiện tượng kỳ quái ở bên ngoài cửa sổ.

Bởi vì nhân viên của trại an dưỡng này đều rất cung kính khi nhìn thấy chiếc xe này.

Hơn nữa, bọn họ còn rất nghiêm túc mà đặt tay phải lên trước ngực, thậm chí còn có một loại cảm giác trang trọng.

“Bọn họ làm sao thế? Vì sao lại cung kính với chúng ta như vậy?”

“Là chào chúng ta sao? Hay là chào ai?”

Tô Nam nhìn về phía Giang Chu, trên mặt nàng viết đầy nghi ngờ và khó hiểu.

Giang Chu nhún vai, hấn đạp phanh xe, sau đó kéo cửa kính của xe lên.

“Đại khái là vì không chống đỡ nổi vẻ đẹp trai của anh giống như cái cửa sắt ngoài kia đi.”

“...”

Tô Nam nghe thấy câu này, lại nhin không được mà lườm Giang Chu một cái.

Người giờ giờ phút phút đều nói mình đẹp trai, tuyệt đối là một con hàng không biết xấu hổ.

Cùng lúc đó, Vương Nguyên Nga vô thức sửa lại quần áo, rồi lại nở nụ cười vui vẻ.

Anh ta vẫn luôn cho rằng cái từ ‘đẹp trai’ này là để chỉ bản thân mình.

Cho nên người mà Giang Chu nói đến, nhất định là bản thân mình.

Lúc này, Giang Chu kéo phanh tay, tháo dây an toàn ra, rồi tháo dây an toàn cho Tô Nam.

“Được rồi, bọn em lên đi, anh chờ em ở dưới này.”

Tô Nam hơi cau mày: “Anh không lên với bọn em thật à?”

Giang Chu xuống xe, duỗi eo một cái: “Anh chỉ là một người tài xế, anh chỉ lái xe, chứ không làm việc cho bọn em.”

Chu Thành thấy thế liền vội vàng xuống xe, kẹp túi công văn vào trong lòng: “Giang Chu nói rất đúng, Tô Nam, chúng ta vẫn nên đi lên sớm một chút, xong sớm có thể về sớm.”

“...” Tô Nam không để ý đến Chu Thành, mà nhìn về phía Giang Chu: “Vậy anh chờ em ở đây nha, em sẽ cố gắng làm nhanh một chút.”

Giang Chu khoát khoát tay: “Không sao, anh cũng có một chút việc, em cứ không chế theo nhịp điệu của mình là được.”

“Ừm, em biết rồi.”

Chu Thành nhin không được mà cười lạnh một tiếng khi nghe thấy cuộc đối thoại của hai người.

Một tên vô công rồi nghề, ngay cả xe cũng phải đi mượn bạn bè, thì có công việc gì ở một trại an dưỡng cao cấp như vậy?

Đi tìm ống nước để rửa xe à?

Cố tình nói mình bận rộn nhiều việc, nhưng trên thực tế lại không có công ăn việc làm.

Chu Thành cũng không hiểu tại sao người như vậy lại có bạn bè lái xe sang trọng nữa.

Chu Thành âm thầm chửi rửa Giang Chu một trận.

Sau đó, anh ta lấy lại tinh thần, nhìn về phía hai người ở phía trước.

“Tô viện trưởng, bác sĩ Vương, chúng ta đi thôi.”

“Ừm, cùng đi lên thôi.”

Chương 954: Thì ra nơi này là của Phùng gia!

Ba người Tô Nam cất bước đi lên bậc thang, sau đó đi dọc theo cầu thang mà lên tầng.

Căn nhà này thuộc bộ phận quản lý của trại an dưỡng Hồng Phong Diệp.

Viện trưởng, phó viện trưởng và các quản lý cao tầng đều có văn phòng ở nơi này.

Tô Nam đã từng đến đây, cho nên xe nhẹ đường quen.

Nhưng mỗi lần đi qua cánh cổng vòm trước mặt thì nàng lại có một loại cảm giác khẩn trương và căng thẳng.

Không vì cái gì khác, mà chỉ là vì đám lãnh đạo ở đây rất khó chơi.

Hơn nữa mắt còn cao hơn đầu, nói tới nói lui mà không nường tay chút nào.

Tô Nam nghĩ đến đây, nhin không được mắt bắt đầu nhỏ giọng dặn dò.

“Trịnh viện trưởng của bệnh viện này rất hà khắc, với lại còn không coi trọng bệnh viện quan tâm lâm chung của chúng ta.”

“Bởi vậy, mặc dù tôi đã chạy qua đây ba lượt rồi, nhưng vẫn không có tiến triển gì cả.”

“Mọi người nhất định phải chú ý đến thái độ của Trịnh viện trưởng, đừng phát hiện ý kiến của mình quá sớm, phải nghe xem ông ấy nói gì đã.”

“Thật sự không được thì chúng ta lại đi thêm vài lần, nhưng ngàn vạn lần đừng kết luận chắc chắn.”

Vương Nguyên Nga đẩy kính mắt một cái, rồi gật đầu rất dứt khoát.

Anh ta vốn là người ít nói, cũng không hiểu biểu đạt ý tứ của bản thân.

Bảo anh ta nói vớ vẩn thì còn được, chứ bảo anh ta phát biểu kiến giải thì hoàn toàn là không thể nào.

Nhưng Chu Thành ở bên cạnh lại không nghĩ như vậy.

Hơn nữa, chẳng những anh ta không nghĩ như vậy, mà thậm chí còn giải đọc lời nói của Tô Nam với một góc độ kỳ quái hơn.

Tô Nam nói là, lãnh đạo của trại an dưỡng này rất khó đối phó.

Nhưng bệnh viện nhà mình lại rất hy vọng có thể hợp tác với trại an dưỡng này.

Hơn nữa Tô Nam đã đến ba lần, nhưng vẫn không có thu hoạch gì.

Vậy nếu như anh ta thuyết phục được vị Trịnh viện trưởng kia thì sao?

Vậy Tô Nam có thể nhìn anh ta bằng cặp mắt khác không?

Có thể sẽ cảm nhận được mị lực nhân cách của anh ta không?

Có phát hiện được ưu điểm của anh ta không?

Chu Thành nghĩ đến đây, nội tâm nhất thời cháy hừng hực.

Nếu như mình thật sự có khả năng thuyết phục lãnh đạo của trại an dưỡng này, vậy chẳng phải tên Giang Chu vô công rồi nghề kia càng không đáng một đồng sao?

Không sai, đây là một cơ hội rất tốt!

Chu Thành hít sâu một hơi, bỗng nhiên lại có một loại cảm giác thành bại tại lần này.

Mà khi ba người bọn họ vừa mới đi vào tòa nhà của bộ phận quản lý.

Giang Chu vô công rồi nghề kia đã khước xe, đi về phía người vừa mới cung kính cúi chào kia.

Người này mặc một bộ tây trang màu đen, đeo một đôi găng tay trắng, nhìn hơi giống với quản lý của khách sạn hoặc nhà hàng gì đó.

“Anh biết tôi?”

“Không ... không biết.”

Giang Chu đánh giá người này: “Vậy vì sao anh lại cung kính với tôi như vậy?”

Người kia chỉ chiếc MayBach ở bên: “Tôi nhận ra chiếc xe này, đây là xe của bà chủ.”

“Bà chủ...?”

“Đúng thế, mỗi lần đến đây, ông chủ đều ngồi chiếc xe này.”

Giang Chu nghe thấy câu này, trong đầu nhất thời thông suốt.

Trong lúc hoảng hốt, hắn đã nhớ ra thứ gì đó.

Trại an dưỡng Ích Khang Hồng Phong Diệp, Giang Chu lại nhớ đến tấm biển hiệu màu bạc ở bên ngoài kia.

Hắn nhớ ra mình đã nhìn thấy hai chữ “Ích Khang” ở đâu rồi.

Bởi vì Ích Khang vốn là một cái hạng mục của cô cô Phùng Y Vân.

Cho nên bà chủ mà người này nhắc đến, chính là cô cô Phùng Y Vân.

Mà sau khi Phùng ngọc manh kế thừa toàn bộ gia sản Phùng gia, hắn cũng coi như là nửa chủ nhân của trại an dưỡng này rồi.

A, vậy đúng thật là lũ lụt vọt miếu Long Vương rồi.

Nếu biết trước thì còn cần chạy đến đây một chuyến sao?

Hợp tác không phải chỉ là chuyện một câu nói thôi sao?

Giang Chu quay đầu, nhìn về một trong số cánh cửa sổ ở tòa nhà bộ phận quản lý kia.

Nếu như không ngoài dự liệu, thì ba người kia đã đi vào trong rồi.

Giang Chu quay đầu nhìn người đeo găng tay trắng này.

“Người anh em, tôi hỏi anh một chút, phòng làm việc của viện trưởng các anh ở tầng mấy?”

“Phó viện trưởng ở tầng năm, Trịnh phó viện trưởng ở tầng sáu.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Lộn xộn cái gì vậy? Rốt cuộc thì ai là chính ai là phó?”

Người kia cũng hơi ngượng ngùng: “Viện trưởng Trịnh là phó viện trưởng, còn viện trưởng Phó là viện trưởng.”

“Con bà nó, đây là muốn chơi Bách Gia Tính à?”

“Cũng bởi vì hơi khó phân biệt, cho nên mọi người thường xuyên gọi nhầm như vậy.”

Giang Chu nói một câu cảm ơn, sau đó quay người đi về phía tòa nhà của bộ phận quản lý kia.

Ba người Tô Nam muốn đến phòng họp ở tầng ba.

Còn Giang Chu thì muốn đến phòng làm việc của bị viện trưởng họ Phó kia.

...

“Tô viện trưởng, chúng tôi đã nói rất nhiều lần rồi.”

“Tôn chỉ của trại an dưỡng chúng tôi là cam đoan sức khỏe của bệnh nhân, cung cấp cuộc sống chất lượng cao khi về già.”

“Sao chúng tôi có thể hợp tác với bệnh viện quan tâm lâm chung của các cô được?”

“Lâm chung lâm chung, nói trắng ra chính là sắp chết.”

Chương 955: Thì ra nơi này là của Phùng gia! (2)

“Nếu để khách hàng của chúng tôi biết chuyện này, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?”

“Chẳng lẽ người đến trại an dưỡng của chúng tôi, cuối cùng đều không sống nổi nữa à?”

“Đối với chúng tôi mà nói, loại hợp tác này là trăm hại mà không có một lợi, làm sao chúng tôi có thể chấp nhận được.”

Trong căn phòng họp ở giữa hàng lanh trên tầng ba.

Trịnh viện trưởng cau mày, lại từ chối đề nghị của Tô Nam lần nữa.

Tô Nam nghe thấy thế thì cúi đầu xuống, nhin không được mà thở dài.

Thật ra thì không phải vì khách hàng nên bệnh viện quan tâm lâm chung mới muốn hợp tác với trại an dưỡng Hồng Phong Diệp.

Bởi vì đại đa số người ở trại an dưỡng Hồng Phong Diệp đều là người không phú thì quý.

Bọn họ có thể đã làm rất nhiều loại kiểm tra sức khỏe, hầu như là quanh năm suốt tháng, cho nên cơ bản là cơ thể của bọn họ sẽ không có vấn đề gì lớn.

Tô Nam chỉ hy vọng thông qua việc hợp tác này để có thể học tập thủ đoạn quản lý, các loại kỹ thuật chăm sóc...

Ngoài ra, nàng cũng hy vọng thông qua hợp tác, để làm cho khách hàng và bệnh nhân tin tưởng rằng, bệnh viện quan tâm lâm chung của bọn họ cũng có tiêu chuẩn như trại an dưỡng Hồng Phong Diệp.

Nhưng đúng là như Trịnh viện trưởng nói.

Song phương hợp tác, người được lợi chính là bệnh viện quan tâm lâm chung của bọn họ.

Mà trại an dưỡng Hồng Phong Diệp lại không có bất kỳ lợi ích nào, thậm chí còn phải chịu sự nghi ngờ của khách hàng.

Dưới tình huống này, đương nhiên là Trịnh viện trưởng sẽ không đồng ý rồi.

Nhưng đúng lúc này, Chu Thành bỗng nhiên đứng lên.

Không sai, cơ hội biểu hiện đã đến rồi.

Anh ta sửa cà vạt của mình một chút, nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

“Trịnh viện trưởng, tôi cảm thấy cách lý giải của ngài có vấn đề.”

“Mặc dù công việc của bệnh viện quan tâm lâm chung là việc làm ăn về người sắp chết, nhưng đó là một hạng mục vĩ đại, ngài hiểu không?”

“Thử hỏi có ai là có thể tránh được tử vong?”

“Năm đó, Tần Thủy Hoàng đã rất nhiều lần phái người ra hải ngoại để tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi cái chết, đúng không?”

“Nếu là như vậy, tử vong chính là một vấn đề không thể trốn tránh.”

“Ngài hợp tác với chúng tôi, không chỉ có thể giải quyết vấn đề của một số người có bệnh nặng.”

“Đồng thời còn có thể rút %, phạm vi nghiệp vụ cũng càng rộng lớn hơn, khách hàng cũng càng ngày càng nhiều hơn.”

Chu Thành bắt đầu nói bla bla, phân tích các loại quan hệ giữa sinh và tử bla bla...

Trịnh viện trưởng ngồi ở trên sa lon nhìn anh ta một cái, lông mày không khỏi bắt đầu nhíu lại.

Tên ngu xuẩn này ở đâu ra vậy?

Tại sao toàn nói mấy cái thứ ngu xuẩn gì không.

Ông ta càng nghe càng thấy không kiên nhân, vì vậy đã có ý định để bọn họ trực tiếp rời đi.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại di động của Trịnh viện trưởng bỗng nhiên rung lên.

Ông ta cúi đầu xuống, phát hiện là một tin nhắn SMS.

Người gửi tin nhắn là Phó viện trưởng, nội dung tin nhắn chỉ có bảy chữ.

“Cô gia đến, nhìn ngoài cửa sổ.”

“...”

Trịnh viện trưởng hơi sững sờ, lập tức đứng dậy đi đến trước bộ cửa sổ.

Chỉ thấy trên bãi cỏ ở bên ngoài, một người thanh niên trẻ tuổi đang cầm ống nước để rửa xe, bọt nước phải cao hơn hai mét.

Mà Phó viện trưởng thì đứng ở bên cạnh, một tay cầm khăn lau, một tay cầm đồ tẩy rửa xe, xịt xịt lại lau lau, nhìn trông rất bận rộn.

Bên cạnh còn có một đám công nhân viên muốn đi lên giúp đỡ.

Nhưng tất cả đều bị người thanh niên kia đuổi trở về, bọn họ chỉ có thể ngước mắt lên mà nhìn.

Phó viện trưởng đáng thương, hiển nhiên là thấy hơi đau lưng mỗi eo, ông không ngừng vươn tay ra sau lưng để dầm dằm.

Nhưng trên mặt ông vẫn nở nụ cười tươi, tiếp tục giúp đỡ người thanh niên kia rửa xe.

Trịnh viện trưởng đẩy kính mắt một cái, cẩn thận nhìn mặt mũi của người thanh niên kia một chút.

Không sai, người ngồi xôm rửa xe ở bên dưới kia, chính là cô gia của Phùng gia.

Cũng chính là chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Chu Tinh, Giang Chu.

Là một xí nghiệp dưới cờ tập đoàn Phùng thị, bọn họ vô cùng rõ ràng về người quản lý của Phùng gia.

Bọn họ biết người cầm quyền của tập đoàn bây giờ là Phùng đại tiểu thư.

Nhưng ai cũng biết, vị đại tiểu thư này không am hiểu kinh doanh cho lắm.

Nói tập đoàn Phùng thị bây giờ nằm trong tay Phùng đại tiểu thư, còn không bằng nói nằm trong tay cô gia của Phùng gia.

Trịnh viện trưởng sửng sốt một chút, lập tức cầm điện thoại di động lên soạn tin nhắn.

“Cô gia đến đây làm gì?”

“Khách của ông là do cô gia đưa đến.”

“...”

Trịnh viện trưởng quay đầu lại, nhìn thoáng qua Tô Nam.

Chẳng lẽ hạng mục bệnh viện quan tâm lâm chung này cũng là sản nghiệp của Phùng gia?

Không đúng không đúng.

Nếu quả thật là sản nghiệp của Phùng gia, vậy đâu cần phải che giấu tung tích, đâu cần phải cầu cạnh hợp tác như vậy?

Như vậy, nói một cách khác, bệnh viện này không có quan hệ gì với Phùng gia, rất có thể là chỉ liên quan đến cô gia.

Chương 956: Thì ra nơi này là của Phùng gia! (3)

Mặc dù Trịnh viện trưởng chưa từng gặp mặt Giang Chu, nhưng ông ta đã xem rất nhiều tư liệu của đối phương.

Có người nói, việc làm ăn của cô gia ở Bắc Hải đều là cô gia tự mình làm, chứ không hề lợi dụng bất cứ tài nguyên nào của Phùng gia cả.

Rất có thể cái hạng mục bệnh viện quan tâm lâm chung này cũng là như vậy.

Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, mà cô gia không thích lợi dụng danh tiếng của Phùng gia để làm việc.

Có thể là mấy lần trước mình đã quá không nể mặt mũi, mãi vẫn không chịu đồng ý hợp tác, cho nên lần này cô gia mới đích thân đến đây!

Nhìn qua thì như là đưa bạn bè đến bàn chuyện hợp tác, nhưng trên thực tế là đang gõ mình!

Thậm chí cô gia còn không thềm gặp mặt mình luôn.

Mà lôi kéo Phó viện trưởng đã 69 tuổi đi xuống rửa xe, còn không cho phép người khác hỗ trợ!

Đây chính là một loại thủ đoạn tạo áp lực cho đối phương!

Trịnh viện trưởng nhất thời ứa mồ hôi lạnh đầy trán.

Đúng lúc này, cô gia đang ngồi xổm trước xe đột nhiên đứng dậy, rồi nhìn về phía cửa sổ này, giống như là đang nhìn chăm chăm vào mình vậy.

không biết vì sao mà Trịnh viện trưởng cảm thấy ánh mắt kia vô cùng sắc bén, nó giống như một cây đao đâm thẳng vào trái tim của ông ta!

Nhất định là cô gia đang nói, ông già, ông to gan thật đấy, ngay cả tôi mà cũng không thềm nể mặt!

“Xong, xong đời!”

Trong lòng Trịnh viện trưởng bỗng nhiên biến thành một mảnh lạnh lẽo.

Giống như là đột nhiên đi vào một cái hầm băng trong ngày hè nóng bức vậy.

Cùng lúc đó, trên bãi cỏ của trại an dưỡng Hồng Phong Diệp.

Giang Chu một tay chống nạnh, ngón tay chỉ về bên kia, trùng hợp là chỉ về phía cửa sổ phòng họp.

“Phó viện trưởng, kiến trúc của trại an dưỡng này là phong cách gì?”

“Hồi bẩm cô gia, đây là lối kiến trúc kiểu Châu âu, nhưng cũng đã được xử lý và tinh chỉnh lại một chút.”

“Châu âu cơ à, đúng thật là rất có mỹ cảm đây.”

Phó viện trưởng đỡ cái eo của mình: “Hay là tôi đưa cô gia đi tham quan một chút nhé, đây là lần đầu tiên ngài đến đây mà.”

Giang Chu thu hồi ánh mắt lại, khoát tay nói: “Không có gì phải tham quan cả, cũng không phải chưa bao giờ đến bệnh viện.”

Phó viện trưởng lại nói: “Cô gia, của chúng ta là trại an dưỡng, vẫn khác với bệnh viện.”

Giang Chu chỉ về phía cánh cổng sắt to lớn ở phía xa xa: “Máy phân biệt kia có thể phân biệt được biển số của chiếc xe này à?”

Phó viện trưởng gật đầu: “Nó có thể phân biệt được tất cả biển số xe của Phùng gia.”

“Bảo sao cửa lại tự động mở ra.”

Cùng lúc đó, Trịnh viện trưởng ở trên lầu đã run rẩy không ngừng.

Chỉ vào cổng lớn là có ý gì?

Để cho mình cút khỏi đây sao?!

“Trịnh viện trưởng, ông có thể hiểu lời nói của tôi không?”

“Trại an dưỡng của các ngài hợp tác với bệnh viện quan tâm lâm chung của chúng tôi, đây là tình thế bắt buộc.”

“Loại phương thức chữa bệnh này sẽ là chiều hướng phát triển tương lai...”

“Nói một câu không khách khí, trong tương lai, tất cả bệnh viện đều sẽ có khoa quan tâm lâm chung...”

“Chúng ta là cường cường liên hợp, sẽ thay đổi phương thức cũ và lạc hậu bây giờ...”

Chu Thành vẫn còn đang nói liên miên không dứt, nước miếng bay tung tóe.

Nói từ Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế... nói đến ngành y tế hiện tại và tương lai.

Nói đến sinh ly tử biệt... nói đến ngày kết thúc của vũ trụ.

Trịnh viện trưởng nhìn thấy một màn này, liền đi đến trước mặt Chu Thành, giơ tay ngắt lời anh ta.

“Được rồi, Chu tiên sinh, không cần nói nữa.”

“A? Tôi... Tôi nói đến chỗ nào không đúng sao?”

“Không phải, tôi đồng ý hợp tác, chúng ta ký hợp đồng luôn bây giờ đi.”

Lời này vừa dứt, Tô Nam ngồi ở bên cạnh đã trợn tròn mắt lên.

Nàng đã từng đến đây rất nhiều lần, tốn vô số miệng lưỡi rồi, nhưng không có bất cứ hy vọng nào, thậm chí Trịnh viện trưởng còn tỏ thái độ là chắc chắn không hợp tác.

Nhưng bây giờ, đôi phương đột nhiên lại đồng ý rồi.

Thật sự là gặp quỷ mà!

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Tô Nam nhìn thoáng qua Chu Thành, rồi lặng lẽ lắc đầu một cái.

Những lời nói của tên này, căn bản là vô dụng.

Đông một búa Tây một gậy, hoàn toàn không liên quan gì đến hạng mục hay hợp tác cả.

Thậm chí còn không thuyết phục được nàng luôn.

Trịnh viện trưởng cũng sẽ không bị thuyết phục bởi mấy lời sáo rỗng này của Chu Thành.

Vậy rốt cuộc là thứ gì đã khiến Trịnh viện trưởng đột nhiên muốn hợp tác?

Lúc này, tất cả mọi người đều tràn đầy nghi ngờ và khó hiểu.

Chỉ có một mình Chu Thành là khác biệt.

Bởi vì anh ta cho rằng, những lời sục sôi chí khí vừa rồi của mình đã thuyết phục được Trịnh viện trưởng.

Làm cho cuộc hợp tác vô vọng này, biến thành có triển vọng.

Muốn cái gì được cái đó, làm cái gì thành công cái đó.

Nhất định là mình đã cảm kích bản của nhân vật chính rồi!

Cùng lúc đó, Trịnh viện trưởng quay đầu nhìn về phía Tô Nam.

“Tô viện trưởng, mời ngài đi theo tôi vào phòng làm việc, hai vị khác ngồi nghỉ ngơi ở đây một chút đi.”

“Được rồi.”

Tô Nam đứng lên, đi theo Trịnh viện trưởng vào trong phòng làm việc của ông ta.

Chương 957: Mẹ kiếp, sao tất cả đều coi thường mình?

Hai người Tô Nam và Trịnh viện trưởng ngồi đối diện nhau, hợp đồng đặt ở chính giữa bàn làm việc.

“Tô viện trưởng, tôi rất xin lỗi về chuyện lần trước.”

Tô Nam hơi sững sờ: “Xin lỗi cái gì cơ?”

Trịnh viện trưởng ký tên lên hợp đồng: “Chính là chuyện tôi không đồng ý hợp tác, cô ngàn vạn lần đừng để trong lòng.”

“Ồ, ngài nói chuyện này à, đây không phải là bình thường sao? Nếu là hợp tác, thì dù sao cũng phải để song phương cùng thỏa mãn chứ.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Tô Nam cầm hợp đồng trong tay, ánh mắt lại hơi phức tạp:

“Trịnh viện trưởng, tôi biết là tôi không nên hỏi nhiều, nhưng tôi nghĩ mãi mà vẫn không hiểu được một vấn đề.”

Trịnh viện trưởng hơi ngẩng đầu lên: “Cô cứ hỏi đi, không có gì.”

“Là vị đồng nghiệp vừa rồi của tôi đã thuyết phục ngài sao?”

“Vị nào cơ, à, cô nói Chu tiên sinh à, rất xin lỗi, tôi không có nghe thấy anh ta đang nói cái gì.”

“Vậy tại sao tự nhiên ngài lại muốn hợp tác với chúng tôi?”

Trịnh viện trưởng yên lặng một chút, bỗng nhiên lại lấy thẻ làm việc của mình ở trong ngăn kéo ra.

Thẻ làm việc của ông ta rất bình thường, không có bất cứ trang trí hay gì cả.

Trên đó chỉ viết một cái tên, chức vụ và một tấm ảnh.

Trừ cái đó ra, phía trên còn có một hàng chữ nhỏ.

Phùng thị – Tập đoàn Ích Khang – Trại an dưỡng Hồng Phong Diệp.

Tô Nam nhìn thấy hai chữ kia, đầu óc bỗng nhiên thông suốt.

Trại an dưỡng Hồng Phong Diệp, lại là sản nghiệp dưới cờ Phùng gia.

Bảo sao trước kia đến vài lần vẫn không thành công, lần này đối phương lại đồng ý hợp tác dứt khoát như vậy.

“Trịnh viện trưởng, tôi hiểu rồi.”

Trịnh viện trưởng cất tấm thẻ làm việc đi: “Tô viện trưởng, còn phải nhờ cô nói giúp tôi vài câu, trước kia tôi từ chối hợp tác, hoàn toàn là vì trại an dưỡng cả.”

Tô Nam mỉm cười: “Trịnh viện trưởng, tôi biết ngài là một người rất có trách nhiệm.”

“Cảm ơn, hay là ở lại ăn bữa cơm nhé?”

“Không được, chúng tôi còn phải đi làm vài chuyện khác nữa.”

“Vậy được rồi, nếu như vậy thì tôi sẽ không giữ nữa.”

Một lúc sau, Tô Nam trở về phòng họp gọi hai người Chu Thành và Vương Nguyên Nga.

Ba người bắt đầu đi xuống dưới, đi đến bãi cỏ bên ngoài tòa nhà của bộ phận quản lý.

Lúc này, mặt Chu Thành đầy vẻ đắc ý, mũi đã vênh lên tận trời.

“Tô viện trưởng, cô nên dẫn tôi đến từ trước, như vậy thì chúng ta có thể hợp tác với họ từ lâu rồi.”

Tô Nam liếc nhìn anh ta một cái, cũng không thèm nói gì.

Chu Thành không nhận được kích lệ như mình tưởng tượng, bỗng nhiên lại thấy hơi khó chịu.

“Tôi nói thật! Cô không thấy ánh mắt vừa rồi của Trịnh viện trưởng sao?”

Vương Nguyên Nga hơi ngạc nhiên: “Ánh mắt gì?”

“Kính nể!”

“Có sao?”

Chu Thành cau mày: “Tại sao không có? Vị Trịnh viện trưởng đã bị thôi thuyết phục.”

Vương Nguyên Nga nhớ lại một cái: “Nhưng hình như ông ấy vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ mà, dường như là có chuyện gì khác thì phải.”

“Rất bình thường, ông ấy bị tôi nói phục, cho nên muốn hít thở không khí.”

“Thì ra là như vậy...”

Chu Thành hơi nhếch mép lên: “Bây giờ tôi mới nhận ra bản thân mình có năng lực đàm phán mạnh như vậy.”

Vương Nguyên Nga không nhịn được mà muốn cổ vũ: “Bác sĩ Chu, anh thật sự quá ưu tú.”

“Ha ha, cũng bình thường thôi, nhưng dù sao cũng mạnh hơn người chỉ biết lái xe.”

Chu Thành nói xong lại nhin không được mà nhìn thoáng qua Tô Nam.

Không ngờ đối phương vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, ngay cả ánh mắt cũng không thèm liếc nhìn mình.

Chuyện gì thế này?

Bản thân mình giúp bệnh viện kiếm được đồng bạn hợp tác tốt nhất, chẳng lẽ như vậy mà Tô Nam vẫn không biết mình ưu tú sao?

“Tô Nam, cô không cảm thấy tôi rất ưu tú sao? Ít nhất cũng mạnh hơn họ Giang kia mà!”

“Mạnh hơn chỗ nào?”

“Tôi đã thuyết phục được Trịnh viện trưởng, giúp bệnh viện một việc lớn.”

Tô Nam thật sự lười nói chuyện với Chu Thành, miễn cho tên này lại lảm nhảm lại nhại.

Thế là nàng quay đầu, bước đi nhanh hơn.

Chu Thành nhìn thấy một màn này, lại tức đến thở hổn hển.

Anh ta thật sự không hiểu được họ Giang kia có cái gì tốt.

Tên đó có thể thuyết phục Trịnh viện trưởng sao?

Mình đã làm đến nước này rồi, tại sao vẫn không nhận được ưu ái?!

Một lúc sau, ba người đi đến chỗ rửa xe.

Tô Nam đi đến trước mặt Giang Chu, lại nhịn không được mà hừ hừ hai tiếng, lộ ra dáng vẻ em biết rồi.

Kết quả là Giang Chu đưa tay lên, quệt một vết bẩn lên mặt của nàng.

Chu Thành ở bên cạnh lại tức giận, vươn tay uống nốt chai nước suối rồi đưa chai không cho ông lão ở bên cạnh.

“Đi vứt hộ tôi.”

Phó viện trưởng sừng sốt một chút: “Cái gì cơ?”

Chu Thành lấy lại tinh thần: “Rửa xe mà ông cũng làm, bảo ông vứt rác lại không được?”

“...”

Phó viện trưởng nhìn thoáng qua Giang Chu, thần sắc đã hơi khó chịu.

Rửa xe cho cô gia là vinh hạnh của ông ta, ông ta còn phải tranh giành với người khác mới có vinh hạnh này.

Nhưng tên này tính là cái gì?

“Tự vứt đi, cậu dám vứt ra đất thì không cần làm bác sĩ nữa đâu.”

“???”

Chu Thành cảm thấy thế giới này điên rồi.

Tại sao tất cả mọi người đều coi thường mình?!

Chương 958: Hóa ra không phải công lao của mình sao?

Tô Nam vốn không có lòng tin gì với cuộc đàm phán hôm nay.

Nhưng không ngờ vì sự tồn tại của Giang Chu mà trại an dưỡng Hồng Phong Diệp lại đồng ý hợp tác.

Cho nên chỉ có thể tạm hoãn hoạt động đi dạo phố kia.

Nàng muốn nhanh chóng đi về để thương lượng với Doãn Thu Nhã một phen.

Sau đó phái một ít nhân viên đến trại an dưỡng Hồng Phong Diệp để học tập kỹ thuật.

Thế là bốn người bọn họ quay trở về bệnh viện quan tâm lâm chung.

Sau khi xuống xe, Chu Thành hờ hởi cởi cúc áo khoác, rồi chỉnh sửa mái tóc của mình.

Sau khi trải qua một lần ‘đàm phán hoàn mỹ’, Chu Thành cảm thấy mình bây giờ là công thần của bệnh viện quan tâm lâm chung này rồi.

Bởi vì nếu không có mình tận tình khuyên bảo, trại an dưỡng Hồng Phong Diệp căn bản là sẽ không hợp tác.

Vì vậy, Chu Thành bước đi cũng mạnh mẽ hơn, quả thực là tươi cười rạng rỡ.

Giang Chu nhìn không được mà liếc nhìn anh ta một cái, lòng thầm nói tên này uống lộn thuốc rồi à.

Bước chân dài như vậy, không sợ đau trứng sao?

Quãng đường ba mươi phút, trang bức hơn bốn mươi lần, tên này là ông hoàng trang bức à?

Cùng lúc đó, Tô Nam liếc mắt nhìn điện thoại di động một cái.

Doãn Thư Nhã đã gửi tin nhắn cho nàng sau khi biết chuyện bên trại an dưỡng Hồng Phong Diệp.

“Chị Thư Nhã nói chúng ta đến phòng họp.”

“Tất cả đều đi à?”

“Ừm, tất cả đều đi.”

Chu Thành không khỏi chép miệng một cái, biểu cảm có hơi không vui.

Rõ ràng là họ Giang kia chẳng làm gì cả, chỉ rửa xe ở bên dưới, gọi tên này đến phòng họp làm gì?

Gọi đến bàn chuyện rửa xe à?

Nhưng anh ta cũng không nói gì nữa, mà đi theo Tô Nam đến phòng họp.

Trong căn phòng rộng rãi sáng sủa, Doãn Thư Nhã đã ngồi chờ bọn họ ở đây rồi.

“Chị Thư Nhã, chúng ta thành công!”

Doãn Thư Nhã liếc mắt nhìn Tô Nam: “Không ngờ dẫn thêm một người lại còn có thu hoạch bất ngờ.”

Tô Nam lộ ra nụ cười ngọt ngào: “Nếu biết trước thì em đã bảo tên này đến từ sớm rồi, đỡ mất công chạy mấy chuyến.”

“Ai biết được chứ!”

Hai cô bé liếc mắt nhìn nhau, lại nhin không được mà nhìn về phía Giang Chu.

Lúc này, Giang Chu đang ngồi ở trên ghế, điện thoại di động đang kêu leng keng leng keng.

Hắn không cần xem cũng biết người gửi tin nhắn là ai, chắc chắn là Đường Quả rồi.

Trừ cô nàng bệnh kiều này ra, có rất ít người oanh tạc điện thoại di động của hắn như vậy.

Cùng lúc đó, khóe miệng Chu Thành bỗng nhiên cong lên.

Anh ta nghe thấy rõ ràng cuộc đối thoại của Doãn Thư Nhã và Tô Nam.

Xem ra, tuy rằng ngoài miệng Tô Nam không nói gì, nhưng vẫn rất coi trọng năng lực của mình.

Còn nói biết thế thì đã gọi mình đi từ sớm rồi.

Xem ra con gái đều tương đối e thẹn, cho nên mới giả bộ không có chuyện gì xảy ra khi ở trại an dưỡng Hồng Phong Diệp.

“Doãn viện trưởng, Tô viện trưởng, thật ra tôi cũng không làm gì nhiều.”

“Chủ yếu là phân tích tương lai của bệnh viện quan tâm lâm chung cho bọn họ hiểu.”

“Trình viện trưởng là một người hiểu chuyện, vừa nghe là đã hiểu lời nói của tôi rồi.”

“Tôi tin tưởng, ông ấy đã bị thuyết phục bởi sự chân thành của tôi.”

“Con người của tôi không có quá nhiều ưu điểm, chỉ được mỗi cái chân thành.”

“Mặc kệ là đối với công việc hay là bạn bè, hoặc là đối với người mình yêu thích, tôi đều vô cùng chân thành.”

Lời này vừa dứt, trong phòng họp bỗng nhiên yên tĩnh hơn vài phần.

Doãn Thư Nhã nhìn Chu Thành với ánh mắt kinh ngạc, lòng thầm nói người này nói vớ vẩn gì vậy?

Tại sao lại bắt đầu nói vài lời không giải thích được rồi?

Lại còn chân thành?

Cái này có quan hệ gì với tên này có chân thành hay không?

Chu Thành nhìn ánh mắt của Doãn Thư Nhã, đột nhiên lại cảm thấy không hiểu ra sao.

Mình có một công hiến vĩ đại như vậy, không nên nhận được ánh mắt tán dương và khen ngợi sao?

Dẫu gì cũng có thể nói một câu: Bác sĩ Chu, anh thật sự quá khiêm tốn.

Tại sao lại không có gì cả?

Lãnh đạo bây giờ đều keo kiệt như vậy sao, ngay cả một câu khen ngợi cũng keo kiệt như vậy sao.

Doãn Thư Nhã không để ý đến Chu Thành, mà quay đầu nhìn về phía Giang Chu.

“Giang cô gia không muốn nói gì sao?”

Giang Chu ngẩng đầu lên: “Nói cái gì?”

Doãn Thư Nhã hừ hừ một tiếng: “Cậu nói một chút về chuyện tốt cậu đã làm đi.”

“Không có gì, tôi chỉ kéo Phó viện trưởng xuống rửa xe ở bãi cỏ mà thôi.”

“Người ta đã gần 70 tuổi rồi, cậu còn kéo ông ấy xuống rửa xe?”

Giang Chu kinh ngạc sờ cằm một cái: “70 tuổi? Nhìn không giống mà.”

Tô Nam nhin không được mà cười trộm: “Mặt mũi thì không giống 70 tuổi thật, nhưng eo và lưng của người ta đã 70 rồi nha.”

“Cái ông lão này thật là, nên về hưu thì không về hưu, còn làm viện trưởng lâu như vậy làm gì?”

“Nha, Giang Chu, thật ra Phó viện trưởng rất có năng lực, anh đừng thay ông ấy.”

“Anh không rảnh quản lý mấy việc vớ vẩn này, mà Ích Khang nằm trong tay cô cô Phùng Y Vân, nếu cô ấy đã giữ Phó viện trưởng, thì nhất định có đạo lý của cô ấy.”

Doãn Thư Nhã và Tô Nam gật đầu, hai người đều biểu thị tán thành với lời nói này của Giang Chu.

Chương 959: Hóa ra không phải công lao của mình sao? (2)

Cùng lúc đó, Chu Thành lộ ra vẻ khó hiểu.

Phó viện trưởng?

Phó viện trưởng không phải là Trịnh viện trưởng sao?

Nhưng mà Trịnh viện trưởng vẫn luôn tâm sự thân mật với mình cơ mà?

Thậm chí còn không chịu nổi sự uyên bác của mình, nên đã phải đi ra cửa sổ để hít thở không khí.

Người ta đi xuống rửa xe từ bao giờ vậy?

Mình bị mất trí nhớ hay là thế nào?

Chu Thành khổ sở suy nghĩ, những nghĩ mãi vẫn không ra.

“Doãn viện trưởng, có phải ngài hiểu nhầm rồi không?”

“Phó viện trưởng vẫn luôn nói chuyện với tôi ở trên nhà mà, chúng tôi còn trò chuyện rất vui vẻ.”

“Nói từ khởi nguyên của vũ trụ cho đến sinh lão bệnh tử.”

“Nói từ Tần Hoàng Hán Vũ cho đến y học hiện tại và tương lai.”

“Phó viện trưởng còn bị kinh động bởi kiến thức uyên bác của tôi, cho nên phải đi ra cửa sổ để hít thở không khí.”

“Bằng không thì trại an dưỡng Hồng Phong Diệp cũng sẽ không hợp tác với chúng ta.”

Sau khi nghe xong, Doãn Thư Nhã kinh ngạc đến mức tròn đôi mắt đẹp, nàng nhìn về phía Tô Nam với ánh mắt khó hiểu.

Tô Nam ho khan một tiếng, rồi nháy mắt với nàng.

“Bác sĩ Chu vẫn cho rằng mình đã thuyết phục được Trịnh viện trưởng.”

“A? Thì ra là như vậy, bảo sao anh ta nói chuyện không cùng một tần số với chúng ta.”

Lúc này, Chu Thành đã hoàn toàn bối rối: “Cho rằng? Không đúng, tuyệt đối không phải cho rằng, rõ ràng là tôi đã thuyết phục ông ấy mà.”

Tô Nam có chút cảm thấy xấu hổ thay cho Chu Thành: “Bác sĩ Chu, anh hiểu lầm rồi, Trịnh viện trưởng đồng ý hợp tác, hoàn toàn là bởi vì Giang Chu.”

“???” Chu Thành không tin: “Không thể nào! Chuyện này quá nực cười!”

Chu Thành suýt nữa bật cười: “Tên này vẫn luôn rửa xe ở bên dưới, mọi người đều nhìn thấy mà, vậy tên này thuyết phục Trịnh viện trưởng kiểu gì?”

Tô Nam cắn môi: “Chuyện này... Đúng là không dễ giải thích.”

“Chuyện này rất rõ ràng, thành công này căn bản là không có liên quan gì đến Giang Chu cả.”

Doãn Thư Nhã suy nghĩ một chút: “Tôi có thể nói cho anh biết một điều, thật ra thì người của trại an dưỡng Hồng Phong Diệp nhận ra Giang Chu.”

Chu Thành: “???”

“Mấy lần trước Giang Chu không đến, cho nên hai vị viện trưởng không biết chuyện này, chỉ là hôm nay nhìn thấy Giang Chu, cho nên mới biết quan hệ giữa chúng ta.”

Tô Nam nghe thế cũng ngẩng đầu lên: “Anh đã bảo một ông lão đi vứt rác đúng không, thật ra ông ấy chính là viện trưởng của trại an dưỡng.”

“Là anh giải quyết chuyện này?!” Chu Thành nhìn Giang Chu với ánh mắt khó tin: “Trại an dưỡng Hồng Phong Diệp kia thật sự là người nhà của anh?!”

Giang Chu nhẹ nhàng ngẩng đầu lên: “Tôi chỉ tìm ông lão kia giúp tôi rửa xe thôi.”

“Vậy rốt cuộc có phải anh đã giải quyết chuyện hợp tác này không?”

“Chắc là vậy, nhưng mà mắc mớ gì đến anh?”

Chu Thành nghe thấy câu trả lời này, cả người đều như bị sét đánh.

Náo loạn nửa ngày, hóa ra tất cả những gì mình nói đều là lời nói nhảm?

Vị Trịnh viện trưởng kia căn bản là không bị mình thuyết phục nên mới đồng ý hợp tác.

Cái gì mà khởi nguyên của vũ trụ.

Cái gì mà sinh lão bệnh tử.

Cái gì mà Tần Hoàng Hán Vũ.

Cái gì mà y học hiện tại và tương lai.

Còn đi hít thở không khí trước sự uyên bác của bản thân mình.

Trên thực tế, mấy thứ này hoàn toàn không quan hệ gì đến mình cả.

Người ta chỉ chạy đến rửa xe một cái, liền làm cho vị viện trưởng cả vú lấp miệng em kia sợ hãi đến mức vội vàng ký hợp đồng.

Thì ra cố gắng và nỗ lực.

Căn bản là không đáng một đồng trước những kẻ có tiền!

“Được rồi, bác sĩ Chu, thật ra anh đã cống hiến rất nhiều cho bệnh viện của chúng ta, mọi người đều biết chuyện này.”

“Có điều, thuật nghiệp hữu chuyên công, hy vọng anh có thể đem trọng tâm đặt vào công việc.”

“Còn về việc trại an dưỡng Hồng Phong Diệp, Tiểu Nam Nhi tiếp tục liên hệ với bọn họ đi.”

“Còn về Giang đại cô gia...”

Giang Chu bỗng nhiên tăng hắng một cái: “Đừng an bài công việc cho tôi, tôi không phải nhân viên của cô đâu.”

Doãn Thư Nhã nở nụ cười: “Tôi cho cậu một kiến nghị nhé?”

“Ừm?”

“Cậu có thể tìm hiểu một chút, xem rốt cuộc tập đoàn Phùng thị có tất cả bao nhiêu sản nghiệp không?”

Giang Chu sờ cảm một cái, hấn cảm thấy Doãn phú bà nói cũng có lý.

Tuy rằng Phùng gia là của Phùng Tư Nhược, mà bản thân hấn chỉ là con rể của Phùng gia.

Nhưng mà cô bé kia rất ngốc, căn bản là không muốn làm gì cả.

Mình là ông xã của Phùng ngọc manh, mình phải có nghĩa vụ bảo vệ gia sản thay cho nàng mới đúng.

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi, tan họp đi.”

Doãn Thư Nhã nói xong, đám người dòn dập đi ra khỏi phòng họp.

Trong sân chỉ còn có Chu Thành vẫn đang đắm chìm trong sự mất mát to lớn.

Lúc này, khi nghe Doãn Thư Nhã nói ra chân tướng, anh ta chỉ hận không thể trở thành một kẻ có tiền.

Nhưng mà Chu Thành vẫn không phục.

Mẹ kiếp, Giang Chu này cũng chỉ là một tên công tử nhà giàu mà thôi.

Sinh ra đã ở vạch đích, ngậm thìa vàng lớn lên, làm cái gì cũng thuận buồm xuôi gió.

Nhưng mà loại chuyện này cũng đáng giá khoe khoang sao?

Nếu như mình cũng là công tử thiếu gia nhà giàu, vậy mình tuyệt đối tốt hơn tên Giang Chu này nhiều!

Chương 960: Tài sản trăm tỷ, còn có vương pháp hay ko?

Chu Thành hít sâu một hơi, tạm thời đè phiền muộn trong lòng xuống.

Sau đó, anh ta rời khỏi phòng họp, chuẩn bị trở về phòng làm việc để nghỉ ngơi một phen.

Dựa vào gia đình không tính là bản lĩnh, cố gắng làm việc vẫn có thể phát sáng như thường!

Trên thế giới này có rất nhiều ví dụ dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng!

Những người đó có thể làm được, chẳng lẽ mình không thể sao?!

Cuối cùng cũng sẽ có một ngày, mình vượt qua tên họ Giang này!

Chu Thành đi đến cửa phòng làm việc, đẩy cửa đi vào trong, tâm trạng đã bình phục lại.

Trong phòng làm việc, Vương Nguyên Nga đang kêu la om sòm với màn hình máy tính.

“Khá lắm, thật sự là ghê gớm!”

Một màn này đã hấp dẫn sự chú ý của Chu Thành, thế là anh ta nhìn không được mà tới gần.

“Thứ gì ghê gớm vậy?”

“Là Giang Chu kia, tôi vừa điều tra tư liệu của người này ở trên internet!”

Chu Thành bỗng nhiên nở một nụ cười nhạt: “Công tử nhà giàu đúng không? Có tiền mà thôi, đâu cần kinh ngạc như vậy?”

Vương Nguyên Nga điên cuồng lắc đầu: “Không phải nhà giàu đời hai, mà cmn là nhà giàu đời một.”

“Nhà giàu đời một?”

Vương Nguyên Nga nói tiếp: “Đúng, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, trong ba năm đã leo lên bảng tỷ phú.”

Vương Nguyên Nga rất kích động, cũng quay màn ảnh máy tính của mình qua bên kia.

Trên màn ảnh là các loại tin tức và video có liên quan đến Giang Chu.

“Tài sản trăm tỷ, sinh viên Giang Chu của đại học Thượng Kinh sáng tạo lịch sử.”

“Hoàn toàn không chế cổ phần ByteDance, tập đoàn khổng lồ chế cổ phần Chu Tinh trở thành công ty đầu tư có giá trị thị

trường tối cao!”

“Sau khi bán Món Ngon, Giang Chu lại làm ba chuyện, làm vững chắc con đường kinh doanh vĩ đại của bản thân.”

“Từ dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đến giá trị con người trăm tỷ, đại gia trăm tỷ trẻ tuổi nhất đã xuất hiện, đây là may mắn hay là thực lực?”

“Đầu tư cho quê hương, đại gia trăm tỷ Giang Chu giờ giờ phút phút đều nhớ đến nhân dân ở quê hương.”

“Kế hoạch đầu tư của SoftBank thất bại, Chu Tinh ngăn con sống dữ, hoàn toàn đánh bại tư bản!”

“...”

Chu Thành nhìn một đám tin tức ở trên màn hình, lông mày từ từ nhăn lại, trong mắt viết đầy khó tin.

Một lúc lâu sau, anh ta trực tiếp cướp con chuột trong tay Vương Nguyên Nga, rồi bắt đầu không ngừng di chuyển xuống dưới.

“Ngôi sao gây dựng sự nghiệp của đại học Thượng Kinh, Giang Chu thành công thành lập Đế quốc giao đồ ngoài ngoài.”

“Con đường giao đồ ăn có thể đi rất xa? Hạng mục gây dựng sự nghiệp của sinh viên có thể thành công thật sao?”

“...”

Một lát sau, Chu Thành chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nội tâm của anh ta đã bị chấn động rất lớn, toàn bộ đầu óc đều ong ong ong.

Dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, khởi nghiệp từ khi lên đại học.

Đánh giá giá trị 10 tỷ, thành lập công ty đầu tư phong hiểm.

Ba năm leo đến tình trạng tài sản trăm tỷ.

Sau đó đầu tư cho quê hương, đánh bay tư bản...

Con bà nó, chẳng lẽ đây là phim điện ảnh?!

Hơn nữa, dựa theo tin tức trên này, đến bây giờ Giang Chu vẫn là một sinh viên đại học!

Đây là cái quỷ gì?

Trên thế giới thật sự có thể có loại người này sao?

Rốt cuộc tên này làm tất cả những chuyện này thế nào?

Năm nay mình đã 28 29 tuổi rồi, mà vẫn chỉ cầm 8000 đồng tiền lương.

Mà tên kia đã thực hiện tự do tài chính từ sớm rồi, bắt đầu ngày ngày dạo chơi nhân gian!

Hợp lý không?

Cái này cmn hợp lý không?!

Chu Thành hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy ngực mình khó chịu như có một tảng đá đè lên.

Cùng lúc đó, Vương Nguyên Nga hưng phấn mà nhìn về phía Chu Thành.

“Không ngờ đúng không? Thế mà chúng ta lại có thể quen biết một nhân vật lợi hại như vậy?!”

“...”

Khóe miệng Chu Thành co quắp vài cái, anh ta đã không biết nên nói cái gì.

Anh ta rất không muốn đồng ý với lời nói của Vương Nguyên Nga, nhưng trong lòng lại nhin không được mà tán thành.

Mẹ nó, loại cảm giác này thật là khó chịu!

Rõ ràng là mình bị người ta khinh bỉ, nhưng vì sao vẫn phải tán thành người ta?

Chu Thành cảm giác rằng mình sắp bị cắn nát rồi.

Tên kia căn bản không phải công tử nhà giàu.

Trái lại còn là nhân sĩ thành công, dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng.

Những lời nói mà Chu Thành dùng để an ủi bản thân, hiện giờ toàn bộ cmn không nói nổi.

“Đã sinh Du sao phải sinh Lượng, đã sinh Du sao phải sinh Lượng a!”

“Tôi không phục, tôi không phục...!”

Vương Nguyên Nga nghe thấy lời nói của Chu Thành, nhin không được mà đẩy kính mắt: “Những lời này của anh rất không thích hợp.”

Chu Thành hơi sững sờ: “Cái gì? Không thích hợp ở chỗ nào?”

“Đã sinh Du sao phải sinh Lượng, câu này là chỉ những người cùng một tầng thứ, Chu Du và Gia Cát Lượng đều là quân sư, anh phải hiểu như vậy.”

“Cho nên?”

Vương Nguyên Nga mỉm cười: “Giang Chu người ta là một thương nhân nổi tiếng, còn anh chỉ là một bác sĩ tâm lý nhỏ, dùng câu ‘đã sinh Du sao phải sinh Lượng’ là quá tự đại.”

Chỉ là một bác sĩ tâm lý... Chỉ là một bác sĩ tâm lý... Chỉ là một bác sĩ tâm lý...

Chu Thành hít sâu một hơi, suýt nữa thì rút cả tròng mắt.

Nhưng người ta nói không sai chút nào.

Mình chỉ là một bác sĩ tâm lý nhỏ...!

Chương 961: Lén vào phòng Doãn phú bà, bị bắt tại trận!

Màn đêm lạnh lẽo.

Thành phố Bắc Hải xuất hiện một cơn mưa phùn.

Nhìn từ cửa sổ ra bên ngoài, khu vườn bên ngoài bệnh viện là một mảnh hơi nước mông lung.

Lúc này, bên trong ký túc xá ở phía sau bệnh viện, một đoạn âm nhạc điện tử vui sướng truyền ra bên ngoài.

Tiểu Nam Nhi mặc áo T shirt trắng, quần short jean, vẻ mặt diễm đạm đáng yêu.

Nàng buộc mái tóc dài nhu thuận của mình thành đuôi ngựa, nhìn qua rất thanh xuân tịnh lệ.

Ngay sau đó, âm nhạc trong phòng bắt đầu nhanh hơn, hứng khởi hơn.

Động tác khiêu vũ và nhảy múa của Tô Nam cũng bắt đầu nhanh hơn.

Cái eo thon gọn và linh hoạt không ngừng uốn éo, cực kỳ phù hợp với giai đoạn của âm nhạc.

Cái mông nhỏ vênh cao và tròn trịa run run lắc lắc.

Lúc này, Giang Chu dựa người vào trên ghế sa lon, trong mắt của hắn chỉ còn cánh tay và đôi chân trắng nõn kia.

“Mẹ nó, là do tuổi tác quá cao rồi sao?”

“Tại sao cmn mình lại có cảm giác như sắp tử trận rồi?”

Giang Chu che mũi, một luồng sóng nhiệt phun ra từ lỗ mũi: “Chân này mà không đi đạp xích lô thì phí quá.”

Tô Nam bỗng nhiên dừng động tác, nhào qua bên này: “Anh mới đi đạp xích lô, em chính là cô bé có Ferrari!”

“Đúng đúng đúng, em là phú bà, được chưa?”

“Hừ hừ, điệu nhảy vừa rồi thế nào, có hài lòng không?”

Giang Chu ngồi thẳng dậy: “Cũng được, tên gọi là gì?”

Tô Nam nhăn mũi ngọc: “Tên là Siêu Cấp Nhảy Cảm, em vừa mới học xong, nó đang rất hot ở trên mạng đấy.”

“Trời ạ, ngay cả tên cũng hay như vậy, vẫn là đám ngớ ngẩn này hiểu rõ đàn ông nhất.”

“Hài lòng không? Ngày nào cũng muốn em nhảy cho anh xem, bây giờ hài lòng rồi chứ?”

Giang Chu đưa tay véo má của Tô Nam: “Chỉ thiếu một thứ nữa là hoàn mỹ rồi.”

Tô Nam nheo mắt lại, toàn thân nghiêng về phía trước, cảm giác áp bách tràn ngập: “Anh nghĩ hay lắm, nói tiếp đi.”

“Thật mà, anh chỉ đánh giá khách quan thôi.”

“Thiếu chỗ nào?”

“Quần áo quá bình thường, em không mang bộ lolita nào đến à?”

Tô Nam lại bắt đầu tỏ vẻ vừa hung dữ vừa đáng yêu như một con mèo con: “Em đến đây để làm việc, mang váy lolita đi làm gì?”

Giang Chu cúi đầu, nhìn cặp đùi đang đặt trên đầu gối mình kia: “Thật ra thì có thêm đôi tất chân cũng được, em thấy thế nào?”

“Nhưng mà em không có tất chân, anh có thấy em đi tất chân bao giờ không?”

“...”

Hai mắt Giang Chu đảo một vòng, nhìn về phía phòng ngủ ở bên tay trái.

Tô Nam tròn tròn mắt lên, nàng đã biết cái tên này đang suy nghĩ điều gì.

“Không được, không cho phép anh trộm đồ của chị Thư Nhã.”

“Chỉ dùng một chút thôi rồi lại trả về, trời biết đất biết em biết anh biết!”

“Đồ háo sắc!”

Giang Chu mới không quan tâm mấy thứ này, hắn đứng lên rồi chui vào trong phòng ngủ của Doãn Thư Nhã.

Căn nhà này vốn là Doãn phú bà và Tiểu Nam Nhi sống chung với nhau, cho nên nàng vẫn không có thói quen khóa cửa phòng.

Điều này làm cho Giang Đại Quan Nhân có cơ hội để lợi dụng.

Sau khi Giang Chu đi vào phòng, chỉ thấy có một cái giường đôi dài 1m8 rộng 1m5.

Giường chiếu rất gọn gàng sạch sẽ, hình như vừa mới thay ga trải giường.

Vị trí đối diện cửa sổ là một cái bàn làm việc, trên mặt làm việc có rất nhiều các tư liệu.

Giang Chu dường như đã có thể tưởng tượng dáng vẻ Doãn Thư Nhã khêu đèn đọc tài liệu vào ban đêm.

Đối với một vị thiên kim đại tiểu thư mà nói, có lẽ đây là lần đầu tiên nàng nỗ lực và khắc khổ như vậy.

“Khụ khụ.”

Giang Chu lấy lại tinh thần, chợt nhớ đến mục đích của mình khi đến nơi này.

Thế là hần nhẹ nhàng nhếch mép lên, mở tủ quần áo ở đối diện ra.

Doãn Thư Nhã là một ‘thiếu nữ’ ba mươi tuổi.

So sánh với một sinh viên như Tô Nam, thì phong cách ăn mặc quần áo của nàng là hoàn toàn khác biệt.

Ngoại trừ một đôi giày cao gót dùng để đi làm ra, thì Tiểu Nam Nhi chỉ có giày thể thao hoặc là giày da.

Nhưng Doãn phú bà lại có một tủ giày cao gót luôn, còn có thêm một đồng lại một đồng tất chân để phối hợp.

Giang Chu gạt gạt vài cái, liền nhìn Valentino, Paris Familys ...

Mẹ kiếp, đơn giản chính là thiên đường của mấy kẻ yêu thích tất chân.

Đúng lúc này, két một tiếng, trong phòng khách truyền vào một tiếng mở cửa.

Doãn Thư Nhã vừa mới xử lý công việc xong, lê thân thể mệt mỏi trở về phòng.

Nàng vừa đi vào nhà, Tô Nam đang ngồi trên ghế sa lon nhìn không được mà tròn tròn mắt lên.

Nàng vô thức liếc nhìn về phía căn phòng ngủ kia, có chút buồn cười nhưng lại không dám cười.

“A, Tiểu Nam Nhi, sao em lại ngồi một mình ở chỗ này?”

“Ah...”

Doãn Thư Nhã nhìn bốn phía một lát: “Giang Chu đâu, đang làm cơm à?”

Tô Nam vươn ngón tay trắng ngọc như rễ hành, chỉ chỉ về phía phòng ngủ của Doãn Thư Nhã: “Ồ trong đó...”

“???”

“Đừng nói là em nói cho chị, em không biết cái gì cả.”

Doãn Thư Nhã sững sốt ba giây, gò má nhất thời hiện lên một vết đỏ ửng.

Chương 962: Lén vào phòng Doãn phú bà, bị bắt tại trận! (2)

Khá lắm, tên Giang Chu này thật sự là gan chó to bằng trời mà!

Thế mà lại dám thừa dịp mình không có nhà để lén vào phòng ngủ của mình!

Nàng vừa nghĩ đến đây, lại nhin không được mà nhớ đến chiếc quần lót mình đang mặc bây giờ, là do Giang Chu tự tay giặt...!

Doãn Thư Nhã ném túi xách lên ghế sa lon, đi cộc cộc cộc về phía phòng ngủ.

Có điều, sau khi nàng đến trước cửa phòng, thì bỗng nhiên dừng lại một chút.

Sau đó rất đó rất cơ trí mà cởi dép ra, đi về phía trước bằng đôi bàn chân trắng như tuyết.

Giang Chu đang cắm đầu trong tủ quần áo để lục lọi, hấn căn bản là không biết có người đang đến gần.

Trong tay hấn còn cầm hai đôi tất chân, đang cẩn thận so sánh và áng chừng.

Lưới đánh cá nhìn không tệ, thế nhưng không thích hợp với đôi chân đầy đặn như Tiểu Nam Nhi lắm, nó thích hợp với loại chân gầy gò hơn.

Liền quần cũng không tệ, thế nhưng lại thiếu viền ren có hoa, hiển nhiên là thiếu một chút ý cảnh.

Giang Chu chuyển thân thể, hẩn chuẩn bị đi đến bên cửa sổ, mượn ánh sáng bên ngoài để nhìn kỹ hơn một chút.

Nhưng Giang Chu vừa xoay người, liền bất ngờ phát hiện Doãn Thư Nhã đang đứng ở sau lưng mình.

Lúc này, Doãn phú bà đang khoanh tay trước ngực, trong mắt còn có một tia sát ý.

Mà Giang Chu thì mặt đầy mờ mịt hoang mang, hai tay vẫn cầm hai cái tất chân.

“Ah, trở về rồi à? Ăn cơm chưa?”

“Bây giờ là thời điểm nói chuyện ăn cơm chưa sao?”

Giang Chu liếm môi dưới: “Nếu tôi nói đây là hiểu lầm, cô sẽ tin tưởng tôi chứ?”

Doãn Thư Nhã xắn tay áo lên, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh lẽo: “Vậy cậu có biết, ngoài từ hiểu lầm ra thì trong từ điển còn có từ gọi là ngộ sát không?”

“... Không... Tôi không biết, thật ra tôi là người mù chữ!”

Doãn Thư Nhã cười khanh khách: “Tốt lắm, vậy ngày hôm nay tôi làm mẫu cho cậu xem cái từ này có nghĩa là gì.”

Lời này vừa dứt, Doãn phú bà liền nhào qua.

Sau đó, rất nhiều âm thanh vang lên, hiển nhiên là cực kỳ náo nhiệt.

Tiểu Nam Nhi ngồi ở bên ngoài nghe thấy thế mà kinh hồn táng đảm, trước mặt nàng hiện lên hình ảnh Giang Chu bị ăn đòn.

Một lúc lâu sau, âm thanh trong phòng bỗng nhiên lặng ngắt như tờ.

Giang Chu nghênh ngang đi ra ngoài, lông mày nhướn lên như là có chút đắc ý.

Tô Nam nhìn Giang Chu với ánh mắt ngạc nhiên, biểu cảm còn hơi hoang mang.

“Anh không sao à?”

“Ừm, anh dạy cho Doãn Thư Nhã một từ.”

“???”

“Đó là từ xoay chuyển tình thế.”

Cùng lúc đó, Doãn Thư Nhã thở phì phò đi ra ngoài.

Tóc của nàng hơi loạn, quần áo cũng xốc xếch.

Không biết vì sao mà son môi đã biến mất sạch sẽ.

Vì sao Doãn phú bà sẽ bị giết ngược?

Nguyên nhân còn phải quy tội cho nàng quá ngây thơ.

Sức mạnh của một thiếu nữ yếu ớt, làm sao có thể so được với một thanh niên hai mươi tuổi?

Đây không phải là dê vào miệng cọp sao?

Kết quả nàng bị Giang Chu dùng một chiêu để giết ngược, dạy cho nàng biết cái gì gọi là xoay chuyển tình thế.

Chẳng những cái miệng nhỏ bị sưng lên, mà suýt nữa biến thành con cừ non trần trụi.

Nếu như không phải vì có Tô Nam đang ở đây, làm cho Giang Chu không dám buông tay buông chân.

Nói không chừng thì đêm nay đã xảy ra thảm kịch kinh khủng hơn rồi.

Lúc này, Doãn Thư Nhã đi đến phòng khác, một tay đẩy Giang Chu ra chỗ khác, sau đó đặt hông ngồi xuống bên cạnh Tô Nam, bắt đầu cầm lược lên để chải đầu.

“Đúng là không phải người, sao cậu lại khỏe như vậy chứ?”

Giang Chu lộ ra một nụ cười: “Còn không phải là vì cô quá tự tin sao?”

Doãn Thư Nhã vừa chải đầu vừa hừ lạnh một tiếng với Giang Chu: “Nhiều bạn gái như vậy, mà thân thể vẫn rất khỏe nha.”

“???”

“Làm gì? Tôi nói không đúng à?”

Mặt Giang Chu đầy vẻ chính trực mà nhìn Doãn Thư Nhã: “Đánh rắm, tôi và tất cả phụ nữ đều chỉ là quan hệ bạn học trong sạch.”

Doãn Thư Nhã cười lạnh nhìn về phía Tô Nam: “Em tin không?”

“Ừm, tin...”

“Hử?”

Tô Nam thở dài, ôm hai cái chân trắng như tuyết, cuộn mình trên ghế sa lon.

Bây giờ, nàng và Giang Chu có quan hệ như thế nào?

Trước kia là boss và nhân viên.

Nhưng bây giờ nàng đã đến giúp Doãn Thư Nhã.

Cho nên đã không tính là boss và nhân viên nữa.

Vậy thì chính là người yêu sao?

Nhưng tên này nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy.

Thân phận người yêu này tuyệt đối không đáng tiền.

Nói tới nói lui, thân thiết nhất vẫn là quan hệ bạn học.

Dù sao thì nàng vẫn là một hoàng hoa khuê nữ, một người ‘con gái’ thom thom mềm mềm, chứ không phải phụ nữ nha.

“Được rồi, đừng nói linh tinh nữa, tối nay muốn ăn gì?”

“Có thể gọi món ăn à, vậy em muốn uống canh thịt dê!”

Giang Chu sửng sốt một chút, dùng ánh mắt phức tạp để nhìn Tô Nam: “Em lại muốn uống canh mà anh đã phun ra à?”

Doãn Thư Nhã nghe thế liền choáng váng: “Hai người thường làm cái gì khi ở chung vậy?”

“Không phải, chị đừng nghe tên này nói bậy.”

Tô Nam trừng mắt với Giang Chu một cái: “Em chỉ là muốn uống canh thịt dê mà thôi.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Nấu canh thịt dê quá phiền phức, đi ra ngoài ăn đi.”

“Cũng được, hình như lâu rồi chúng ta chưa ra ngoài ăn, đúng không chị Thư Nhã?”

“Ừm, cũng được, để chị tìm một nhà hàng.”

Chương 963: Lén vào phòng Doãn phú bà, bị bắt tại trận! (3)

Doãn Thư Nhã cầm điện thoại di động lên, bắt đầu lên mạng tìm kiếm.

Cái gì mà nhà hàng đồ Nhật, bò bít tết phong cách tiêu chuẩn.

Giang Chu nghe xong thì lắc đầu.

Nếu như đi hẹn hò thì ăn ở mấy chỗ này cũng được, nhưng nếu như đi ăn thì hẳn thật sự không chịu được.

Loại bò bít tết này, thỉnh thoảng nếm thử thì không sao, chứ ăn thì không thể no bụng được.

“Hay là tìm một quán nướng than hoa đi, thế nào?”

Doãn Thư Nhã hơi cau mày lại: “Lại đi ăn đồ nướng than hoa, từ ngày tôi đi theo cậu, đã ăn bao nhiêu là đồ nướng than hoa rồi.”

Giang Chu đuổi eo: “Ăn xiên nướng cũng rất thú vị mà.”

“Phải có nhiều người thì ăn xiên nướng mới thú vị.”

“Vậy cũng được, gọi thêm người rảnh rồi ở bệnh viện đi, hôm nay tôi mời khách, tổ chức team building luôn.”

Doãn Thư Nhã hừ hừ một tiếng: “Cậu bỏ tiền để mời nhân viên của tôi? Sao tự nhiên lại tốt như vậy?”

Giang Chu nhặt chìa khóa xe lên, nhét vào trong túi: “Doãn phú bà, cô đang làm bệnh viện, chẳng những phải quan tâm tình hình của bệnh nhân, mà nhất định phải quan tâm tình hình của công nhân viên nữa.”

“Nhân viên của tôi làm sao vậy? Tất cả mọi người đều rất tốt.”

“Ngày nào bọn họ cũng phải đối mặt với nhiều người sắp sửa qua đời như vậy, cô cảm thấy bọn họ không có áp lực tâm lý sao?”

Doãn Thư Nhã hơi ngẩn ra: “Đúng là tôi chưa từng nghĩ đến chuyện này.”

Giang Chu vò rối mái tóc của nàng: “Cho nên, cô vẫn phải học hỏi nhiều thứ lắm.”

“...”

“Rốt cuộc thì linh hồn trong cơ thể cậu đã bao nhiêu tuổi?”

Giang Chu chép miệng một cái: “Linh hồn tôi vĩnh viễn 18 tuổi, đi nhanh lên đi.”

Doãn Thư Nhã thả gối ôm xuống: “Cậu lái xe đến cổng đi, tôi phải đi thay quần áo.”

Tô Nam giơ tay lên: “Em cũng muốn thay quần áo!”

“???”

Lúc này, Doãn Thư Nhã mới chú ý đến cách ăn mặc của Tô Nam: “Tại sao em lại mặc như vậy? Quần soóc ngắn như vậy, cái mông đã lộ một nửa rồi kia, hơn nữa áo T shirt cũng quá ngắn, đã sắp lộ ngực rồi này.”

Tô Nam nuốt nước miếng một cái: “Không có... không có mà, em thích hóng mát thôi.”

“Lúc này có mưa mà, chị còn cảm thấy hơi lạnh, hai người chúng ta ở không gian khác nhau à?”

“Ai nha, chị Thư Nhã, chị hỏi nhiều quá, còn có đi ăn không, đói chết em rồi.”

Doãn Thư Nhã đề nghị ngồi trong lòng xuống, đứng dậy đi về phòng ngủ.

Có điều, nàng còn chưa vào cửa, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía bên kia, đôi mắt đẹp quan sát bốn phía, ánh mắt từ từ trở nên sắc bén hơn.

“Có phải hai người nhân dịp tôi không ở nhà để chơi trò gì đó đúng không?”

Hai người đồng thời lắc đầu: “Không có, tuyệt đối không có.”

Doãn Thư Nhã hừ hừ hai tiếng: “Tiểu Nam Nhi, Giang Chu mới đến một ngày, em đã bị Giang Chu làm hư rồi!”

“Thật ra thì em đã bị Giang Chu làm hư từ sớm rồi, trước kia, khi Giang Chu mới gây dựng sự nghiệp thì ngày nào cũng ... ô ô ...”

Tô Nam còn chưa nói hết, thì đã bị Giang Chu bịt miệng rồi ôm vào trong ngực.

“Đừng nghe Tô Nam nói lung tung, cô bé này vốn đã hư rồi.”

Doãn Thu Nhã nhìn hai người họ với ánh mắt sâu xa, sau đó mời quay người đi về phòng ngủ.

Cùng lúc đó, Tô Nam đạp một cái vào chân của Giang Chu, lại thừa dịp Giang Chu buông tay mà chạy thoát ra ngoài.

“Phi phi phi, anh lại không rửa tay khi đi vệ sinh à?!”

Giang Chu tròn tròn mắt: “Có mùi kỳ lạ nào à? Vậy mà em cũng có thể đoán được à?”

Mặt Tô Nam đỏ lên: “Không để ý đến anh nữa, em đi thay quần áo.”

Giang Chu nhìn thoáng qua hai cánh cửa phòng đóng chặt kia, lắc đầu đi ra ngoài.

Nửa tiếng sau, tại một quán đồ nướng ngoài trời ở cách bệnh viện không xa.

Tất cả các nhân viên đang nghỉ ngơi của bệnh viện quan tâm lâm chung đều đã có mặt đông đủ.

Bọn họ đã cởi áo khoác trắng và đồng phục y tá, đổi quần áo bình thường của mình.

Có vài cô gái còn trang điểm rất cẩn thận.

Thậm chí còn có một số thanh niên ít tuổi đã vuốt keo bóng loáng.

Nhìn thấy một màn này, Doãn Thu Nhã đột nhiên cảm thấy Giang Chu nói rất đúng.

Bệnh viện quan tâm lâm chung đúng là một nơi rất đè nén và áp lực.

Tầng quản lý còn đỡ hơn một chút, bởi vì bọn họ không phải đối mặt với những bệnh nhân đang vùng vẫy giãy chết kia quá

nhiều

Nhưng đám bác sĩ và y tá này, ngày ngày phải tiếp xúc gần với những bệnh nhân đó.

Bọn họ bị áp lực, bị đè nén, lại cảm nhận được bóng tối của cái chết, cho nên chắc chắn tâm lý sẽ không quá dễ chịu.

Doãn Thư Nhã nghĩ đến đây, ánh mắt không khỏi bắt đầu tìm kiếm Giang Chu.

Rốt cuộc thì linh hồn của tên này trưởng thành đến mức nào?

“Ừa? Giang Chu đâu rồi?”

“Giang Chu vừa nói có con rắn chạy ra ven đường, cho nên chạy đi xem rồi.”

“...”

Được rồi, cái linh hồn này vẫn rất ngây thơ.

Chương 964: Uống quá nhiều, tôi muốn đi tiểu!

Vương Nguyên Nga là một người có cái miệng rất khá.

Sau một ngày được Vương Nguyên Nga nhuộm đậm, thân phận của Giang Chu đã truyền khắp nơi trong bệnh viện.

Cái gì mà nhà giàu đời một, làm giàu từ hai bàn tay trắng.

Từ sinh viên gây dựng sự nghiệp trở thành đại gia trăm tỷ.

Còn cái gì mà ngăn chặn tư bản.

Hành vi điên cuồng đầu tư, chế tạo đế quốc Internet... bla bla.

Rõ ràng chỉ là tin tức từ vĩa hè, nhưng Vương Nguyên Nga có thể nói sinh động như thật.

Chỉ bằng cái miệng lưỡi này, dù sau này đồng chí Chơi Chim Ta không làm bác sĩ, cũng có thể đi làm diễn viên hài độc thoại.

Kết quả là, tất cả người trong bệnh viện đều nhìn Giang Chu với ánh mắt khác.

Nhất là một ít y tá trẻ tuổi vừa mới tốt nghiệp, bọn họ vẫn đang ôm ảo tưởng về Bạch Mã Vương Tử.

Hiện giờ, cái ảo tưởng kia, thế mà lại trùng lặp với Giang Chu ở trước mặt.

Có điều, bọn họ cũng chỉ nghĩ một chút mà thôi, dù sao Tô viện trưởng và Doãn viện trưởng vẫn còn ở đây.

Đừng nói là có hai người này ở đây, coi như không có thì đám y tá bọn họ có thể lọt vào mắt xanh của Giang Chu sao?

“Giang Chu, sao còn chưa về, bắt đầu ăn rồi.”

“Đến đây đến đây.”

Tô Nam nhìn Giang Chu chạy như bay đến bên này, đưa cho hắn một xiên thịt dê: “Cho anh, đã nướng xong rồi.”

Giang Chu thuận tay cầm lấy: “Không có hạ độc đấy chứ?”

“Phi, chó cắn Lữ Đông Tân.”

Doãn Thư Nhã nghe tiếng liền quay đầu: “Cậu đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn đi xem rắn? Có gì hay ho mà xem?”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Nào có cmn rắn gì chứ, chỉ là một sợi dây thừng đen mà thôi, ngòi xỏm nửa ngày trên mặt đất mới nhận ra.”

“Thật ầu trĩ, đại gia trăm tỷ mà cũng làm loại chuyện này sao?”

“Đại gia trăm tỷ cũng không được nhìn thấy rắn hàng ngày nha, nên tham gia náo nhiệt thì vẫn phải tham gia thôi.” Giang Chu cắn một miếng thịt dê, cầm cốc bia lên: “Nào, cùng một cái, uống say thì buổi tối chúng ta lại đánh một trận.”

Mặt Doãn Thư Nhã đỏ lên, gắt một tiếng: “Phi, tôi mới không thèm đánh lộn với cậu, cậu chỉ biết bắt nạt người khác thôi.”

“Tôi không chống cự, chẳng lẽ còn buông tay mặc cho cô rong ruổi sao?”

Giang Chu rót bia xong, liền đưa cho Doãn phú bà và Tiểu Nam Nhi: “Ngày hôm nay gặp nhau ở Bắc Hải, lời đều ở trong bia rượu rồi, không cần nói gì nữa.”

Giang Chu nói xong liền uống một hơi cạn sạch, rồi dựng ngược cốc lên đầu, không còn một giọt nào.

“Được rồi, đến lượt hai người, mau uống đi.”

Tô Nam lấy cái cốc mà Giang Chu vừa uống xong qua, rót bia vào trong đó rồi quơ quơ.

Sau đó nàng ngẩng đầu lên, uống một hơi cạn sạch.

“Ồ, uống ngon.”

Giang Chu nhìn động tác của nàng, bỗng nhiên nhớ đến thời gian uống canh thịt dê ở bên dưới công ty.

Khá lắm, hành vi của Tiểu Nam Nhi, quả thực là không kém Đường Quả bao nhiêu cả.

Doãn Thư Nhã nhìn Tô Nam một chút, lại nhìn cái cốc trong tay của Tô Nam một chút.

“Tiểu Nam Nhi, cho chị dùng với.”

“Ok chị Thư Nhã.”

Tô Nam đưa cái cốc của Giang Chu qua, sau đó Doãn Thư Nhã cũng có hành động tương tự như Tiểu Nam Nhi.

Sau đó liền ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, trên mặt cũng hiện lên một vết hồng hào.

Giang Chu nhìn hai người các nàng, lông mày không khỏi nhướn lên.

Chẳng lẽ cái cốc mà mình dùng qua sẽ trở nên ngọt hơn?

Cùng lúc đó, đám nhân viên bệnh viện đều đang quan sát ba người bọn họ.

Xài chung một cốc uống bia, còn liếc mắt đưa tình hai bên trái phải.

Thế giới của người có tiền, thực sự muôn màu muôn vẻ như vậy sao?

Thời gian ban đêm ôn nhu như nước.

Không biết từ bao giờ mà nhiệt độ bắt đầu giảm xuống.

Có điều, mọi người đang vây quanh bếp nướng, cho nên cũng không thấy lạnh.

Qua ba lượt rượu, bầu không khí trong sân chậm rãi trở nên sống động hơn.

Ngay cả người như Doãn phú bà cũng bắt đầu nói chuyện phiếm với mọi người, trên mặt còn nở nụ cười rục rỡ.

Có điều, trung tâm của đám người vẫn luôn quay chung quanh Tô Nam.

Dù sao nàng cũng là một người rất hoạt bát, rất quen thuộc với loại trạng diện này.

“Trước kia, khi Giang Chu gây dựng sự nghiệp thì chỉ có mỗi một căn phòng rách rưới, kết quả liền dùng một cái váy lolita để lừa gạt tôi đi.”

“Còn vẽ rất nhiều bánh vẽ, nói để tôi trở thành phú bà ở Thượng Kinh, sau đó bắt đầu sử dụng một mình tôi như sử dụng tám người, thời gian đó còn mệt hơn cả bây giờ.”

“Hơn nữa, tên này còn luôn tán tỉnh tôi trong thời gian làm việc, hoàn toàn có thể xưng là quấy rối tình dục trong công ty.”

“Đáng hận nhất chính là tán tỉnh xong còn không chịu trách nhiệm, làm tôi tức phát khóc!”

Đám người càng nghe càng hứng thú: “Sau đó thì sao?”

Tô Nam ợ một cái: “Sau đó tôi đã xin tạm nghỉ học để về nhà, chuẩn bị để cho tên này cả đời đều không tìm thấy tôi.”

“Nhưng mà cuối cùng vẫn là tìm được đúng không?”

Chương 965: Uống quá nhiều, tôi muốn đi tiểu! (2)

Tô Nam lại ợ thêm một cái: “Tên này rất vô lại, lắp máy theo dõi ở trong hành lý của tôi, còn lừa gạt cậu của tôi nữa.”

Giang Chu nhét miếng đậu phộng vào trong miệng của nàng: “Ăn của em đi, nói lại nhảm lắm nhảm cái gì, anh bạc đãi em bao giờ?”

Tô Nam hừ hừ hai tiếng: “Vậy thì đúng là không có, nhưng anh đã bắt nạt em không ít.”

“Vậy Doãn viện trưởng đã quen Giang tổng thế nào?”

“Là một lần trùng hợp thôi.”

Doãn Thư Nhã đặt cốc bia xuống, cười nhạt: “Khi đó tên này mới gây dựng sự nghiệp, chính là cái app Món Ngon mà mọi người vẫn đang dùng đây.”

Đám người lộ ra ánh mắt tò mò: “Sau đó thì sao?”

“Tôi cảm thấy hạng mục này rất thú vị, cho nên muốn mua lại, nhưng tên này sống chết cũng không chịu bán, còn dám ném vỡ cửa sổ thủy tinh nhà tôi nữa.”

“Sau đó chúng tôi quen biết như vậy, tiếp xúc vài lần rồi trở thành bạn bè.”

“Tiếp đó, không biết tên này nổi điên thế nào, mà không làm Món Ngon nữa, lại chuyển sang đầu tư mạo hiểm.”

“Rõ ràng là trong túi không có bao nhiêu tiền, lại vung tiền cho mấy công ty nhỏ không có tiếng tăm gì, làm cho bản thân không có tiền ăn cơm.”

“Có điều, da mặt tên này rất dày, ngày ngày tìm người để ăn cơm chùa, tôi cũng bị ăn chùa rất nhiều lần.”

“Về sau, tên này hết tài chính, tôi liền đưa của hồi môn của mình ra.”

Doãn Thư Nhã đã hơi mông lung vì men say: “Bởi vậy, sau này tôi đã tham ô công quỹ của tên này, rồi xây bệnh viện của chúng ta.”

Đám người đồn dập tròn mắt lên: “Thì ra là như vậy, nghe rất giống tiểu thuyết nha.”

“Ồ.”

Giang Chu ngồi nghe ở bên cạnh, mặt không đỏ không thờ mạnh, giống như đang nghe chuyện của người khác vậy.

Mà đám người nghe xong thì đều liếc mắt nhìn nhau, lòng thầm nói quả nhiên.

Tô viện trưởng đã bắt đầu ở cùng Giang Chu từ khi mới gây dựng sự nghiệp.

Thậm chí còn là người đầu tiên đi theo Giang Chu, một người làm công việc của tám người cho Giang Chu.

Hiện giờ Giang Chu trở thành đại gia trăm tỷ, Tô viện trưởng cũng lái Ferrari.

Doãn viện trưởng thì không cần phải nói.

Người ta còn đưa của hồi môn cho Giang Chu khi Giang Chu vẫn chưa thành công.

Khi đó, rõ ràng là Doãn viện trưởng cũng không biết Giang Chu sẽ kiếm hay là thua lỗ nữa.

Nhưng cuối cùng Giang Chu đã trở thành đại gia trăm tỷ.

Sau đó liền tặng Doãn viện trưởng một bệnh viện.

Bởi vậy, muốn vào hào môn nào có dễ dàng.

Còn không bằng tìm một người tiềm lực, rồi cùng nhau cố gắng nỗ lực.

Tình cảm phải trải qua khó khăn như vậy mới có thể vững chắc.

Sau khi ăn uống no nê.

Trước mặt Doãn Thư Nhã đã có sáu chai bia.

Lúc này, ánh mắt của nàng càng mê ly, nhìn giống như một mặt hồ nước.

Những gợn sóng trong mắt phản chiếu bầu trời sao rực rỡ.

Gò má của nàng hiện lên một vết hồng hào.

Biểu cảm trên khuôn mặt lại trở nên vô cùng mê người.

Từ bé đến lớn, nàng đều không có bạn bè gì.

Bình thường đều làm chim hoàng yến, chỉ trạch ở trong biệt thự.

Từ khi nàng quen biết Giang Chu, cuộc sống của nàng mới thay đổi.

Nàng đã tìm được thứ mình thích, sống cuộc sống có ý nghĩa hơn.

Cho nên nàng càng ngày càng vui vẻ hơn.

Tuy rằng thời gian làm đại tiểu thư rất thoải mái, nhưng cuộc sống có ước mơ lại càng tươi đẹp hơn.

“Đừng uống nước, uống nữa sẽ gục ra bàn đây.”

“Không được, tôi nhất định phải uống.”

Giang Chu véo má của nàng: “Nếu như cô uống say, tôi sẽ không cõng cô về đâu, mà để cho cô bò về đấy.”

Tô Nam bỗng nhiên đưa tay véo Giang Chu một cái: “Chẳng mấy khi chị Thư Nhã mới vui vẻ như hôm nay, anh để chị ấy uống đi.”

“Nói rất đơn giản, uống say thì em cõng nhé?”

“...” Tô Nam cầm cốc bia của mình lên, uống cạn rồi nói: “Vậy em cũng say là được rồi.”

Giang Chu đưa tay cướp cái cốc trong tay nàng: “Khá lắm, một người anh còn không vác nổi, còn bắt anh cõng hai người?”

“Em và chị Thư Nhã cộng lại cũng không được 100 kg, rất nhẹ nhàng.”

“Anh cmn có sức mạnh ngàn cân à? Một ngày ôm một người?”

Giang Chu nói xong bỗng nhiên cầm cốc bia lên: “Mẹ nó, bằng không thì ông đây cũng uống say luôn cho rồi.”

Doãn Thư Nhã cướp nửa chai bia còn lại: “Tốt, đến khi đó cậu cõng tôi, tôi cõng Tiểu Nam Nhi, Tiểu Nam Nhi cõng cậu.”

“Nghe lời này của cô, tôi cũng biết là cô đã say rồi.”

Một lúc sau, qua ba lượt rượu.

Đám người đang trò chuyện trời đất bỗng người lại cảm giác được một tia mát mẻ của trời đêm.

Thì ra ông anh chủ tiệm đã đóng bếp, chuẩn bị đóng cửa nghỉ ngơi.

Giang Chu ợ một cái, đi vào trong lều để trả tiền.

Sau đó hắn phất tay nói giải tán, để cho mọi người ai về nhà nấy tìm mẹ mình đi.

Tô Nam uống không nhiều lắm, nàng đang nằm trong trạng thái vi diệu giữa say và không say.

Thần sắc cũng hơi mê ly, trên gương mặt cũng hiện lên một vết hồng hào.

Nhưng Doãn Thư Nhã thì lại khác, nàng ngã trái ngã phải, phải dựa vào người Tô Nam mới không ngã xuống đất.

Trong tay nàng còn cầm một vỏ chai bia, nói cái gì cũng không chịu thả ra.

Chương 966: Uống quá nhiều, tôi muốn đi tiểu! (3)

Doãn Thư Nhã lè nhè lắm bẩm: “Cậu thấy tôi say rồi sao?”

“Cô đã say đến nhà bà nội rồi.”

Doãn Thư Nhã lầu bầu hai tiếng: “Thật ra tôi đang giả vờ thôi.”

Giang Chu: “???”

“Thật mà!”

“Vậy cô giả vờ rất giống đấy, vậy cô tự đi về nhà nhé.”

“Tự đi thì tự đi.” Doãn Thư Nhã ợ một cái, bỗng nhiên quay đầu lại: “Giang Chu, tôi muốn đi tiểu.”

Giang Chu cau mày một cái: “Cho nên? Ý của cô là muốn tôi đi tiểu thay cô?”

“Không phải, tôi muốn cậu đưa tôi đi.”

“Bà chị, tôi là nam đấy, cô không biết nam nữ thụ thụ bất thân à? Hay là để Tiểu Nam Nhi đưa cô đi nhé?”

“Cũng được...”

Giang Chu quay đầu tìm Tô Nam.

Kết quả là cô bé này không nói lời nào mà đã leo lên xe rồi.

Đại khái là bởi vì đầu óc hơi mơ hồ sau khi uống bia rượu đi.

Lúc này, nàng đã dựa vào bên trên ghế lái phụ, hai mắt đóng chặt lại.

Giang Chu bắt đắc dĩ mà trở về quán đồ nướng, đưa tay bế Doãn Thư Nhã lên.

“Ông chủ, gần đây có nhà vệ sinh không?”

“Có, từ nơi này đi thẳng về phía trước, bên đó có một cánh cửa màu xám tro, đi vào rồi rẽ trái là đến.”

Giang Chu gật đầu, ôm Doãn Thư Nhã đi về phía buồng vệ sinh công cộng đó.

Dù sao Bắc Hải cũng là thành phố số một số hai trong nước, cũng là trung tâm kinh tế lớn nhất cả nước.

Cho nên nhà vệ sinh ở nơi này rất rộng rãi.

Hơn nữa, ngày nào cũng có người đến dọn dẹp vệ sinh, cho nên nhà vệ sinh này cũng không bẩn như trong tưởng tượng.

Giang Chu ôm Doãn phú bà vào trong nhà vệ sinh nữ, rồi vội vàng gọi nàng tỉnh dậy.

Kết quả là Doãn phú bà uống đến bất tỉnh rồi, lại còn cọ cọ môi vào gò má của mình.

Hơi thở ẩm áp của nàng phun vào mặt hắn, có hơi nóng hồi lại có hơi ngứa ngứa.

Giang Chu nhìn thấy một màn này, bỗng nhiên lại có chút yên lặng.

Tuy rằng từ nhỏ đến lớn, hắn vẫn luôn gây sự và nghịch ngợm, cũng làm nhiều việc xấu.

Nhưng hắn vẫn có một tiếc nuối, chính là chưa từng nhìn thấy nhà vệ sinh nữ như thế nào.

Lần duy nhất đi vào, chính là đưa băng vệ sinh cho Sở Ngữ Vi.

Nhưng bởi vì khi đó quá vội, cho nên hắn không kịp quan sát tỉ mỉ.

Lần này, rốt cuộc cũng có cơ hội.

Hơn nữa, đây còn là cơ hội danh chính ngôn thuận, thật cmn kích thích.

Giang Chu vừa đỡ mông của Doãn Thư Nhã, vừa giả bộ ho khan hai tiếng.

Nếu như trong nhà vệ sinh nữ có người, thì có lẽ có thể nghe thấy tiếng của hắn.

Vậy nếu như không có người...

Giang Chu nghiêng tai nghe ngóng một lúc, phát hiện trong đó không có âm thanh nào.

Thế là hắn nghênh ngang ôm Doãn Thư Nhã đi vào trong.

Có điều, tình hình bên trong làm cho hắn thất vọng hoàn toàn.

Nhà vệ sinh nữ căn bản là không khác gì nhà vệ sinh nam.

Nếu như bắt buộc phải nói nơi khác biệt, vậy chỉ khác ở chỗ là không có bồn tiểu đứng mà thôi.

“Doãn phú bà, đến nhà vệ sinh rồi...”

“Tôi muốn đi tiểu...”

“Tôi biết cô muốn đi tiểu, đây không phải là nhà vệ sinh sao?”

Doãn Thư Nhã lắc đầu giống như là không nghe thấy vậy, nàng vẫn lập đi lập lại một câu muốn đi tiểu.

“...” Giang Chu tăng hắng một cái, quan sát bốn phía: “Vậy thì không thể trách tôi nha, tôi chỉ là giúp người làm niềm vui thôi đấy nhé.”

“Tôi muốn đi tiểu...”

“Biết rồi, tiểu tiểu tiểu.”

Giang Chu đá văng một cánh cửa phòng trong đó ra, ôm Doãn Thư Nhã đi vào trong.

May mà ngày hôm nay Doãn Thư Nhã mặc váy, bằng không thì rắc rối nhiều rồi.

Một lúc lâu sau, Giang Chu lại ôm Doãn Thư Nhã ra khỏi bồn cầu.

Sau đó, hấn để nàng ngồi trên bồn rửa tay, hấn thì xắn tay áo lên, mở vòi nước ở bồn rửa tay ra.

Mẹ kiếp, uống say đều không lẽ phép như vậy sao?

Hmm...

Khi Giang Chu trở về quán đồ nướng, đồng hồ đã chỉ vào 11 giờ 30.

Ông chủ quán đồ nướng đã thu dọn tất cả bàn ghế, ngay cả đèn cũng tắt rồi.

Có điều, chuyện khiến người ta bất ngờ chính là, lúc này cô bé Tô Nam đã mở mắt ra.

Nàng ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, khuôn mặt nhỏ nhắn được chiếu sáng bởi màn hình điện thoại di động, lại còn gặm ngón tay nữa.

Giang Chu tròn tròn mắt mà nhìn, hấn ôm Doãn Thư Nhã đi qua.

Sau đó cúi người dán vào cửa sổ xe, nhìn Tô Nam với ánh mắt kinh ngạc.

“Con bà nó, em không say à?”

“Không có, em chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi một lát thôi.”

“Vậy sao lúc anh gọi em thì em lại không trả lời?!”

“Em không nghe thấy.”

“Tin em mới là là!”

Tô Nam nhăn mũi một cái: “Anh không biết xấu hổ, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, ngày mai em sẽ nói cho chị Thư Nhã biết.”

Giang Chu cười lạnh một tiếng: “Em thờ ơ lạnh nhạt, còn cố tình giả vờ say, em cũng sẽ tố cáo em.”

“...” Tô Nam mím môi một cái: “Hay là chúng ta đều không nói nhé?”

Giang Chu gật đầu thỏa mãn: “Anh hùng có chung ý kiến.”

Chương 967: Ký tên trước đi!

Sau khi về ký túc xá ở bệnh viện.

Giang Chu công Doãn Thư Nhã đi lên lầu, ném nạng lên giường của nạng, sau đó hấn mới thở phào một hơi.

Mặc dù Doãn phú bà không nặng, nhưng khi uống say lại rất thích làm âm ỉ.

Khi thì đá chân khi thì giẫy dụa, lúc lại hằm hừ đôi xuống đi bộ.

Nàng không hề thành thực như một người 30 tuổi chút nào, trái lại còn giống như một cô bé nũng nịu.

Giang Chu công nạng trở về, kết quả là suýt nữa bị nạng cào rách hết mặt.

Vất vả lắm mới trở về được nhà, trở về cái giường quen thuộc.

Nàng lại bắt đầu cởi quần áo lung tung, cuối cùng chỉ còn lại hai thứ ở trên thân thể.

Giang Chu cũng không ngăn cản nạng, thậm chí còn biết điều mà giúp đỡ nạng một tay.

Sau đó, hấn gấp quần áo của nạng rồi đặt lên đầu giường, dùng ánh mắt thương thức để lướt qua làn da thịt trắng nõn như ngà voi kia.

Giang Chu cảm thấy mình vẫn là một chính nhân quân tử.

Bởi vì chính nhân quân tử sẽ không làm việc xấu, nhưng cũng không nói là không nhìn.

Mẹ nó, cảnh này quả thực là quá tuyệt vời.

Đừng nói là chính nhân quân tử chân chính, mà ngay cả Đường Tăng cũng không chịu nổi.

Hơn nữa, bởi vì sự kiện nhằm phòng hội ăn tết, nên hấn cũng từng ôm Doãn Thư Nhã ngủ.

Kết quả là cúc áo ngủ đã biến mất.

Với mối quan hệ phức tạp lại thân mật của bọn họ, nhìn vài lần cũng không có gì.

Lúc này, Giang Chu ngồi ở bên giường, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt bóng loáng của nàng.

Trong đôi mắt mang theo ôn nhu và cung chiều, cũng tiện tay véo cái mũi nhỏ của nàng một cái.

Doãn phú bà cũng không tính là ngọc, dù uống say cũng biết cởi quần áo ra ngủ mới thoải mái.

Có điều, động tác của Doãn Thư Nhã vẫn chưa đình chỉ ở đó.

Nàng đưa tay về phía sau, muốn cởi nốt cái trói buộc ở trước ngực ra.

Nhưng cố gắng một lát, ngón tay của nàng đã đỏ lên rồi mà vẫn không cởi được.

Thế là nàng nhẹ nhàng mở mắt ra, vẻ mặt mông lung nhìn về phía Giang Chu, biểu cảm vô cùng ủy khuất.

“Giúp một tay đi, tôi không cởi được.”

“Trời ạ, tôi nghi ngờ cô đang câu cá ở đây.”

“Tôi không muốn câu cá, tôi muốn ngủ, nhưng không cởi được.”

Doãn Thư Nhã vẫn lẩn qua lộn lại, trên mặt viết đầy men say.

Cuối cùng nàng vẫn không cởi được, vì vậy nàng đập cái gối đầu ở bên cạnh về phía Giang Chu.

“Giang Chu thôi, cậu mau giúp tôi...”

“Khụ khụ, vậy cô chờ một lát, để tôi chuẩn bị trước đã.”

Giang Chu hít sâu một hơi, đuổi người một cái.

Sau đó hần quay người đi đến trước bàn đọc sách ở trong phòng, lấy một tờ giấy A4 ra.

Sau đó, hần cầm bút lên, bắt đầu viết một chữ.

Một lúc sau, một bản hứa hẹn đã bùng bùng ở trên giấy.

Tôi, Doãn Thư Nhã, năm nay 30 tuổi.

Nhà ở số 101 khu biệt thự Hồng Diệp thành phố Thượng Kinh.

Ngày hôm nay, bởi vì uống say, đánh mất một bộ phận năng lực, vì vậy đã xin Giang Chu giúp đỡ khi rơi vào đường cùng.

Tôi xin hứa, tất cả những chuyện xảy ra trong tối hôm nay, đều được tiến hành dưới sự trao quyền của tôi.

Giang Chu là một người lấy giúp người làm niềm vui, một người nhiệt tình và chân thành, tuyệt đối sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Sau khi tôi tỉnh rượu, tuyệt đối sẽ không xấu hổ với những chuyện xảy ra tối hôm nay, càng không tính sổ với Giang Chu.

Nếu như vi phạm, Doãn Thư Nhã tôi nhìn thấy Giang Chu liền gọi ba ba.

Giang Chu nhếch mép lên, thuận tay cầm hộp mực lăn tay ở trên bàn làm việc.

Sau đó hắn đi qua, nhẹ nhàng véo cái mũi nhỏ của nàng.

“Nào, in dấu vân tay đi.”

Doãn Thư Nhã mơ mơ màng màng: “Cái gì vậy?”

Giang Chu cầm bàn tay non mềm của nàng: “Ai bảo cô không cẩn thận mà uống say, tôi muốn bán cô cho người khác.”

“Ai mua vậy?”

“A, biết không có ai mua cô đúng không? Rất tự hiểu lấy mình đây.”

Doãn Thư Nhã dè dặt tay xuống, ánh mắt lấp lóe mà nhìn Giang Chu: “Câu mua không phải tốt rồi sao?”

Giang Chu nhẹ nhàng nhếch mép lên: “Muốn bán cho tôi như vậy à?”

“Ừm.”

“Nhưng mà cô không quá ngoan, mua về sẽ chỉ làm tôi tức giận.”

Doãn Thư Nhã nhú mày lại: “Tôi ngoan.”

Giang Chu nheo mắt lại: “Thật không?”

“Thật mà!”

“Vậy gọi câu ông xã nghe thử xem.”

“Ông xã.”

Thần sắc Giang Chu hơi sững sờ, lại nhìn Doãn phú bà với ánh mắt khó tin.

Người uống say sẽ mở khóa nhân cách trái ngược với bản thân sao?

Khi tỉnh táo, cô bé này luôn điều võ dương oai, đến khi say rượu thì lại ngoan ngoãn đến không chịu được.

Giang Chu giúp nàng cởi thứ kia ra, rồi đưa tay ném lên giường.

“Ừm, xong rồi, cô đi ngủ đi.”

“Cậu cũng ngủ.”

Trong khi Giang Chu đang khó hiểu, đột nhiên nghe thấy tiếng nôn mửa ở bên ngoài truyền vào.

Giang Chu thở dài, đắp chăn cho Doãn Thư Nhã, rồi vội vội vàng vàng đi đến phòng vệ sinh.

Tô Nam uống rượu như có thời gian giảm xóc vậy.

Khi còn ở trên xe thì vẫn tỉnh táo, nàng còn vừa chơi điện thoại di động vừa nói chuyện phiếm với Giang Chu.

Kết quả vừa về đến nhà bỗng nhiên lại say, hiện giờ đang cúi đầu mà nôn ọe ở trên bồn rửa tay.

Chương 968: Cuộc sống luôn có vô số cơ hội!

Giang Chu đi đến, vỗ vỗ sau lưng của nàng...

“Không sao chứ?”

Tô Nam lau miệng một chút: “Có hơi đau đầu rồi.”

Giang Chu đi rót chén nước ở phòng bếp rồi quay lại: “Uống nước đi.”

“Hmm...”

Tiểu Nam Nhi ngoan ngoãn uống một hớp, rồi lại tập tễnh đi ra khỏi buồng vệ sinh: “Giang Chu, em muốn đi ngủ.”

Giang Chu lau bồn rửa tay: “Biết rồi, em đi ngủ trước đi.”

“Khi nào anh mới đi ngủ?”

“Anh dọn dẹp nhà cửa một lúc đã.”

Tô Nam hừ hừ hai tiếng, rồi lão đảo quay người trở về phòng.

Ban đêm mùa thu rất có cảm giác mát mẻ.

Lại thêm bỗng nhiên nổi gió, nên nhiệt độ trong nhà bắt đầu từ từ giảm xuống.

Mãi cho đến khi rạng sáng, nhiệt độ không khí đã đạt đến mức khiến người ta cảm thấy lạnh.

Trạng thái này vẫn duy trì đến khi mặt trời xuất hiện, nhiệt độ không khí mới hơi tăng lên một chút.

Lúc này, Giang Chu tỉnh dậy từ trên giường, còn thấy hơi đau đầu vì men rượu.

Bởi vì nhiệt độ quá thấp, cho nên Tiểu Nam Nhi đã chui vào trong lòng ngực của hắn, lúc này nàng vẫn đang ngủ say sưa.

Hắn nhìn thoáng qua thời gian, rồi nhẹ nhàng rời khỏi giường.

Sau đó, hắn đi vào phòng bếp, nhìn một chút rồi chuẩn bị nấu cháo gì đó.

Nhưng Giang Chu vừa mới lấy nồi ra, bỗng nhiên có một cánh tay ngọc vươn ra từ phía sau, lấy thế sét đánh không kịp bưng tay để khóa cổ của hắn.

Ngay sau đó, một âm thanh tức giận vang lên ở bên tai của hắn.

“Giang Chu! Tối hôm qua cậu đã làm gì?!”

Mặt Giang Chu vẫn bình tĩnh như thường: “Đương nhiên là chăm sóc hai cô bé uống rượu say rồi, còn có thể làm gì khác?”

Ánh mắt Doãn Thư Nhã chột nheo lại: “Tiểu Nam Nhi cũng uống rất nhiều à?”

“Ừm, còn nôn mửa vài lần trong nhà vệ sinh nữa.”

“Quả nhiên, chính là cậu đã cởi quần áo của tôi?!” Mặt Doãn Thư Nhã viết đầy xấu hổ: “Vương Bát Đản, cậu dám làm vậy khi chưa được sự đồng ý của tôi à!”

Giang Chu vẫn rất bình tĩnh mà gạt tay của nàng ra: “Tôi biết ngay là sẽ có một màn như thế này mà, đây, cô xem đi.”

“Đây là cái gì?”

“Đây là thứ cô đang ký tối hôm qua.”

Doãn Thư Nhã nhìn thoáng qua, lập tức cắn môi: “Khi đó tôi không tỉnh táo, cho nên không thể tính được.”

Giang Chu cướp tờ giấy A4 lại: “Nói nhảm ít thôi, muốn uống cháo gì?”

“Cháo trứng muối thịt nạc, được không?”

“Đúng lúc có trứng muối, vậy thì cháo trứng muối thịt nạc đi.”

Doãn Thư Nhã nhẹ nhàng đặt cằm lên vai của Giang Chu: “Nhiều trứng một chút.”

...

Sau cuối thu, trời bắt đầu chuyển đông.

Lá cây ở trên cây đã rụng gần sạch.

Toàn bộ thành phố đều là một cảnh tượng suy sụp.

Lúc này, sáng sớm ở đô thị có một lớp sương mù rất mỏng.

Lớp sương mù này kéo dài đến tận chín giờ mới có thể tiêu tán.

Đến khi đó, nhiệt độ sẽ tăng lên một ít.

Nhưng thỉnh thoảng có những cơn gió lạnh thấu xương thổi qua.

Ngày cuối cùng của tháng mười.

Giang Chu thu dọn hành lý xong, hắn quyết định trở về Thượng Kinh.

Dù sao mộng cũng đánh rồi, khiêu vũ cũng xem rồi.

Hắn cũng không còn chuyện gì ở Bắc Hải này cả.

Có điều, hắn còn phải đến Minh Tiềm Sơn Trang một chuyến trước khi rời đi.

Đầu mùa đông, Phùng gia cũng bị bao phủ bởi một tầng sương mù mờ mịt giống như những địa phương khác.

Giang Chu lái xe đi vào trong sơn trang, sau đó đi ngang qua hồ nước và bãi cỏ, lái đến tòa lầu các màu xám lạnh ở cuối con đường.

Đây chính là tòa lầu các của Phùng Viễn Sơn.

Có điều, Giang Chu đã cố tình dặn dò thư ký Hồng không động vào đồ đạc ở bên trong này, mà bảo trì nguyên trạng.

Cho nên, nội thất bên trong tòa lầu các này vẫn giống hệt như xưa.

Giang Chu dừng xe, cất bước đi vào.

Kết quả là hắn vừa mới vào cửa, ánh mắt liền đọng lại ở phòng khách dưới tầng một.

Lúc này, có một đám người trẻ tuổi ăn mặc lộng lẫy ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng khách, nhìn qua thì phải có mười mấy người.

Trong đó có nam có nữ, tỷ lệ gần như là 5:5.

Trên mặt bọn họ viết đầy lo lắng và khấn trương, trong tay từng người đều có một phần văn kiện.

Những người này vừa nhìn thấy Giang Chu, liền không nhịn được mà ưỡn thẳng sống lưng, trong đôi mắt còn mang theo một chút cảnh giác, nhìn qua có vẻ như không thân thiện cho lắm.

Giang Chu quan sát một vòng, suy nghĩ một lát mà cũng không đoán ra đám người này đang làm gì.

Thế là hắn tiếp tục cất bước đi về phía trước, chuẩn bị đi lên thư phòng ở trên tầng hai, ngồi một lúc.

Có điều, khi Giang Chu vừa mới bước chân lên cầu thang, sau lưng truyền đến một âm thanh không hợp thời cho lắm.

“Anh không thể đi lên đó!”

Giang Chu quay đầu, lẳng lặng nhìn về phía ghế sa lon.

Nơi đó có một người thanh niên trẻ tuổi, kiêu tóc và dung mạo rất phổ thông, còn đeo một cái kính gọng đen.

Tây trang của người này hơi nhẵn nhúm, hoàn toàn không hợp với đám người ăn mặc lộng lẫy chính chu ở chung quanh.

“Đang nói tôi à?”

“Đúng thế.”

“Vì sao không thể đi lên?”

“Bởi vì thư ký Hồng đã nói là phải chờ ở đây, không ai được đi lên tầng hai.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh.”

Chương 969: Cuộc sống luôn có vô số cơ hội! (2)

Giang Chu mỉm cười, nhưng cũng không bước xuống, mà thân nhiên đi lên tầng hai.

Người vừa mở miệng nói chuyện nhìn thấy cảnh này, lại nhin không được mà lộ ra vẻ khó khiêu.

Không phải nói là không thể lên rồi sao, tại sao vẫn còn đi lên?

“Lý Quân, tôi bảo này, sao anh thích xen vào chuyện của người khác thế?”

“Đúng vậy, tên đó muốn đi lên thì cứ đi, phạm vào cấm kỵ thì chúng ta có thể bớt một đối thủ cạnh tranh rồi.”

“Có vài người chính là không tuân theo quy củ, cũng không nhìn xem Phùng gia là nơi như thế nào.”

“Người này nhất định sẽ xui xẻo, chúng ta chờ xem trò hay là được rồi.”

Lý Quân mím môi một cái, cũng không nói gì thêm, mà quay người ngồi trở về ghế sa lon.

Một lát sau, thư ký Hồng đeo mắt kiếng gọng vàng đã đi từ bên ngoài vào.

Anh ta còn cầm một xấp mẫu đăng ký ở trong tay, bước đi trầm ổn đến trước mặt đám người kia.

Những năm Phùng Viễn Sơn còn tại thế, ông vẫn luôn yêu thích bồi dưỡng nhân tài ở các ngành nghề khác nhau.

Cho nên cứ cách một đoạn thời gian, là sẽ triệu tập một đám thanh niên đến nhà.

Nghe ý kiến của bọn họ, tìm hiểu hạng mục bây giờ của bọn họ.

Hạng mục tốt nhất trong đó sẽ được Phùng gia đầu tư.

Tuy rằng Phùng gia đã đổi người cầm lái, nhưng đại tiểu thư cũng không nói là thủ tiêu kế hoạch bồi dưỡng này.

Hơn nữa cô gia đã phân phó, toàn bộ như cũ.

Cho nên thư ký Hồng vẫn gọi một đám thanh niên đến như mọi năm.

Thư ký Hồng định nghe kỹ các hạng mục này xong, sau đó sẽ hỏi bác cho đại tiểu thư và cô gia.

“Các vị, chào buổi sáng.”

Đám người trăm miệng một lời: “Thư ký Hồng, chào buổi sáng.”

Thư ký Hồng gật đầu: “Tôi đã xem qua tư liệu của mọi người rồi, tiếp đó hi vọng mọi người có thể nói về hạng mục gây dựng sự nghiệp của mình.”

“Để tôi nói trước đi, tôi tên là xxx.”

“...”

Trong chớp mắt, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ từ từ rực rỡ hơn, tất cả sương mù ở chung quanh đều tản ra.

Những người trẻ tuổi này, một người lại một người đứng lên giới thiệu hạng mục của bản thân mình.

Người nào người nấy cũng hăng hái, mặt mày hớn hở.

Hăng hái là chỉ năm, mặt mày hớn hở đương nhiên là chỉ nữ.

Có điều, khi đến lượt người gần cuối cùng đứng lên nói, bỗng nhiên có tiếng bước chân truyền xuống từ trên tầng hai.

Thư ký Hồng hơi sững sờ, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

“Vừa mới có ai đi lên trên đó à?”

“Ah, đúng vậy, người cuối cùng tiến vào đã đi lên trên đó, ở trên đó hơn một tiếng rồi.”

“Tôi đã nói là không cho phép bất cứ ai đi lên trên đó rồi cơ mà??”

“Chuyện này... Chúng tôi cũng không rõ ràng...”

Thư ký Hồng cau mày, đang định đứng dậy.

Đúng lúc này, tiếng bước chân kia đã đi xuống cầu thang.

Giang Chu ngồi hơn một tiếng ở thư phòng đã đi xuống, trong tay hắn còn cầm hai quyển sách mà Phùng Viễn Sơn cất giữ.

Những người trẻ tuổi kia nhìn thấy một màn này, sắc mặt cả đám đều trở nên đặc sắc.

Khá lắm, dám đi đến địa phương không được đi.

Đi thì thôi đi, lại còn cầm đồ của người ta nữa.

Đoán chừng hạng mục của người này còn chưa khởi bước đã phải chết yếu rồi.

Bọn họ đều tỏ vẻ xem trò vui, tất cả đều tò mò mà đuổi cổ ra.

Nhưng một giây tiếp theo, cảnh tượng trước mặt lại làm cho vẻ mặt của bọn họ hơi cứng đờ.

“Các anh đang làm gì vậy?”

Giang Chu đi đến phòng khách, nhìn về phía thư ký Hồng.

Thư ký Hồng vừa nhìn thấy là cô gia thì lập tức không tức giận, trên mặt đổi thành nụ cười tươi rói.

“Cô gia, tôi đang phỏng vấn mấy thanh niên gây dựng sự nghiệp.”

“Phùng lão đầu trước kia còn thích làm loại chuyện này à?”

“Đúng vậy, lão gia hy vọng bồi dưỡng một số nhân tài cho gia tộc, cho nên muốn chọn một số hạng mục để đầu tư.”

“Được rồi, thư phòng trên tầng hai hơi nồm, tìm vài người mang sách ra phơi nắng đi.”

Thư ký Hồng gật đầu: “Vâng, tôi sẽ tìm người làm ngay.”

Ánh mắt Giang Chu đảo qua những gương mặt đờ đẫn kia: “Tất cả giới thiệu xong hết chưa? Có hạng mục nào... Tốt không?”

“Có, mấy hạng mục của Lý Quân, Lục Thiên Minh, Tần Hiểu Hiểu, Vương Phán, xxx... Đều không tệ lắm.”

“Người đeo mắt kính gọng đen kia tên là gì?”

Giang Chu chỉ chỉ về phía người thanh niên vừa mới không cho mình đi lên kia.

“Tôi... Tôi là Lý Quân.”

“Người anh em này không tệ, đầu tư cho anh ta đi.”

Thư ký Hồng sừng sốt một chút, rồi vội vàng gật đầu: “Vâng cô gia.”

Giang Chu rời khỏi tòa lầu các màu xám lạnh, định đi dạo đến tòa lầu Công Chúa của Phùng Tư Nhược.

Cùng lúc đó, toàn bộ phòng khách đều trở nên lặng ngắt như tờ.

Người kia...

Người kia là cô gia của Phùng gia?

Tất cả bọn họ đều xem tin tức, biết Phùng gia bây giờ nằm trong tay Phùng đại tiểu thư.

Như vậy, nói cách khác người này chính là một nửa chủ nhân của Phùng gia.

Mà bọn họ vừa nhìn thấy cơ duyên vượt khỏi tầm tay mình.

Trái lại thì Lý Quân tầm thường kia, bởi vì lo chuyện bao đồng nên đã lấy được đầu tư!

Sau khi rời khỏi tòa lầu các xám lạnh.

Giang Chu đi về phía trước theo con đường nhỏ lát đá cuội.

Sau đó, hắn đi đến tòa lầu Công Chúa của Phùng Tư Nhược, mở cửa đi vào đi dạo một vòng.

Lầu một là phòng khách, lầu hai là khu nghỉ ngơi vui chơi, cũng không có gì hay ho.

Tỷ lệ lợi dụng của hai tầng này vẫn luôn luôn không cao.

Dù sao Phùng Tư Nhược đã rất sợ người từ khi còn nhỏ.

Ngoại trừ Phùng Y Nhất ra, trên cơ bản là không có khách khứa nào đến đây cả.

Cho nên ghé sô pha ở trong phòng khách vẫn giống y như lúc mới mua, phải nói là cực kỳ mới.

Giang Chu đi cầu thang lên trên, mãi cho đến tầng ba.

Sau đó, hắn mở phòng giữ quần áo của Phùng Tư Nhược ra, bắt đầu lục lọi trong đống quần áo xanh xanh đỏ đỏ hoa hoa tím tím kia.

Cuối cùng, hắn xe nhẹ đường quen mà tìm được một cái ngăn kéo lớn.

Sau đó, hắn chụp ảnh những chiếc quần lót dễ thương này, rồi gửi Wechat qua cho Phùng ngọc manh.

“Icon quả bom/ quả bom/ quả bom/”

“Icon cười to/ cười to/ cười to/”

“Anh là phần tử xấu.”

“Nói năng cẩn thận, anh chính là ông xã của em đấy.”

“Vậy khi nào anh mới trở về?”

Giang Chu đánh chữ cực nhanh: “Gọi ông xã.”

Phùng ngọc manh gửi một icon lầu bầu: “Ông xã, khi nào anh mới trở về?”

“Ngày mai sẽ về, ở nhà chờ anh.”

“Nhưng mà hôm nay em cũng rất nhớ anh nha.”

“Vậy em ngủ đi nường đi, ngủ dậy liền có thể nhìn thấy anh.”

Phùng Tư Nhược gửi một icon đáng thương: “Ngày nào em cũng như vậy cả.”

Giang Chu nhếch mép lên: “Em quá bám người, sau này làm sao có thể trở thành một người mẹ thành thực?”

“Vậy em sẽ làm một người mẹ không thành thực, dù sao cũng có ba ba thành thực rồi.”

“Con vẫn ổn chứ?”

“Ừm, nhưng không biết vì sao mà thỉnh thoảng em lại thấy rất khổ sở.”

“Khổ sở thì nghĩ đến anh đi.”

“Càng nghĩ càng khổ sở...”

Ánh mắt Giang Chu lập tức trở nên mềm mại hơn rất nhiều: “Chờ anh trở về sẽ ôm em ngủ, được không?”

Phùng Tư Nhược gửi một icon gật đầu: “Vậy anh mau trở về nha!”

“Biết rồi, đúng là tiểu yêu tinh bám người mà.”

“Không đúng, em là tiểu yêu tinh dễ thương.”

Giang Chu mỉm cười, tắt màn hình rồi cất điện thoại di động vào túi quần.

Sau đó, hấn rời khỏi tòa lầu các Công Chúa này, đi đến chỗ của Phùng Sùng.

Công việc của Phùng Sùng bây giờ rất nhàn nhã.

Dù sao loạn trong giặc ngoài cũng được giải quyết toàn bộ rồi.

Bây giờ chỉ cần duy trì công ty vận chuyển bình thường là được.

Phùng gia nhà lớn nghiệp lớn, đã thành một hệ sinh thái tuần hoàn.

Nếu như không có những loại chuyện lớn như đổi người thừa kế, thì những gia tộc lớn có hình thức xí nghiệp này, căn bản là sẽ không bao giờ rung chuyển.

Hiện giờ, Phùng Sùng chỉ ở nhà uống trà, xem báo, tập dưỡng sinh, có thể nói là cực kỳ nhàn rỗi.

Khi nhàm chán thì xem tin tức một chút, hoặc là chơi cờ tướng với Phùng Nhạc, mới hơn 40 tuổi nhưng cơ bản là không khác gì về hưu cả.

Khi Giang Chu đi vào phòng khách, đúng lúc cha vợ vừa rót một bình trà mới.

Phùng Sùng nhìn thấy Giang Chu đi vào, vẻ mặt lại có hơi bất ngờ.

“Tên nhóc thối này, tại sao lại đến Bắc Hải rồi, Tư Nhượng đâu?”

“Lần này con đến đây là có chuyện khác, nên không dẫn Tư Nhượng theo, hơn nữa bụng Tư Nhượng đã khá to rồi, cho nên cũng không tiện đi xa.”

Phùng Sùng hơi cau mày, đưa một chén trà qua: “Tư Nhượng không về, vậy Y Nhất thì sao?”

Giang Chu tiếp nhận chén trà, uống một ngụm: “Y Nhất hoặc là đi học, hoặc là về nhà bầu bạn với Tư Nhượng, lại còn làm cán bộ ở hội học sinh, ngày nào cũng bận rộn đến quên cả trời đất.”

“Cha chỉ có hai đứa con gái, bây giờ đều bị con bắt cóc hết rồi, sao con lại ghê tởm như vậy chứ?”

“Cha vợ, sao ngài lại nói như vậy chứ, con bé Y Nhất kia, tuyệt đối không phải do con bắt cóc.”

“Vậy Tư Nhượng không về nhà, tại sao Y Nhất cũng không về nhà?”

“Y Nhất đang đi học mà cha ruột.”

Phùng Sùng hơi sững sờ: “Gọi cha ruột? Khách khí như vậy cơ à?”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Câu cảm thán, tương tự với cmn thôi.”

“Ba hoa chích chòe ít thôi, cha hỏi con, năm nay con định ăn tết ở đâu?”

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì vẫn ăn tết ở Thượng Kinh, dù sao mẹ con cũng ở đó, bà ấy đang chăm sóc Tư Nhượng mà.”

“Vậy con không thể đưa bọn họ trở về Bắc Hải ăn tết sao? Cũng không phải là không có chỗ ở mà?”

“Cũng không phải là không được, đến khi đó xem Tư Nhượng muốn ăn tết ở đâu đã, còn Y Nhất thì, nếu như con bé muốn về thì con sẽ đưa con bé về.”

Phùng Sùng ừ một tiếng, ông vẫn tương đối hài lòng với câu trả lời này: “Chắc là Tư Nhượng sẽ sinh vào khoảng tháng giêng nhỉ? Đã tìm bệnh viện chưa?”

Giang Chu gật đầu: “Tìm hiểu một nhà ở Thượng Kinh, cũng tìm một nhà ở Bắc Hải rồi, hai bệnh viện này đều không tệ lắm, nhưng hoàn cảnh hơi khác nhau, đến khi đó phải xem Tư Nhượng muốn ở chỗ nào.”

Chương 971: Ông xã, khi nào anh về? (2)

Phùng Sùng quyết định luôn: “Vậy còn chọn làm gì, trực tiếp chọn Bắc Hải đi, qua năm mới liền vào nằm viện chờ sinh luôn, đỡ mất công đi nhiều.”

Giang Chu hơi cau mày: “Tư Nhượng đã quen sống ở Thượng Kinh, con sợ đổi hoàn cảnh thì sẽ không tốt cho cô ấy.”

“Tâm trạng của con bé thế nào rồi?”

“Tâm trạng không tệ lắm, chỉ là luôn nhớ con, vẫn luôn gọi điện thoại bảo con trở về với cô ấy.”

Phùng Sùng cau mày, trong lòng lại thấy hơi chua xót.

Con bà nó, con gái ông đây nuôi nấng vài chục năm.

Từ một đứa bé tập tễnh bước đi trở thành một cô gái duyên dáng yêu kiều, tròn hai mươi năm đúng không?

Kết quả lại bị một con sói vấy đuôi này bắt cóc.

Hơn nữa, quanh năm suốt tháng cũng không gặp được hai lần.

Máu chốt là con gái nhỏ cũng không trở lại, vẫn luôn ở trong căn biệt thự nhỏ ‘chật hẹp’ kia.

Làm cho mình trở thành một lão già cô đơn giống như không có con cái vậy.

Phùng Sùng nghĩ đến đây lại tức giận mà không có chỗ phát tiết.

“Cha mặc kệ, các con nhất định phải trở về đây ăn tết với chúng ta.”

“Vậy cha nói với Tư Nhượng đi, con cũng mặc kệ.”

Phùng Sùng rót cho mình một chén trà: “Công việc làm ăn dạo này thế nào?”

Giang Chu đặt chén trà xuống: “Đã ổn định rồi, bây giờ con đã làm ông chủ sau màn rồi.”

“Cha đang tính là chờ Tư Nhượng sinh con xong, khôi phục một thời gian, rồi sẽ giao tất cả Phùng gia cho Tư Nhượng.”

“Cha tha cho Tư Nhượng đi, con dám đánh cược là Tư Nhượng tuyệt đối không muốn quản.”

“Tư Nhượng không quản thì con phải quản.”

Giang Chu nhức đầu: “Cha vợ, ngài vẫn còn đang tráng niên, thân thể và gân cốt đều rất khỏe miệng, ngài vội vàng như vậy làm cái gì?”

Phùng Sùng thở dài: “Cha định đi du lịch vòng quanh thế giới với mẹ vợ của con, cố gắng bù đắp khoản thời gian trước đây cho bà ấy.”

“Chậc chậc chậc.”

“Con chậc cái rắm, mau chóng chuẩn bị tiếp nhận đi.”

“Hay là giao cho Phùng Nhạc xử lý đi.”

Phùng Sùng nheo mắt lại: “Mặc dù mọi người đều có quan hệ máu mủ, nhưng nói thế nào thì Phùng Nhạc cũng từng có ý tưởng với gia sản, hơn nữa cũng không quá thân thiết.”

Giang Chu thở dài: “Vậy giao cho cô cô đi, Phùng gia nhiều người như vậy, kiểu gì cũng có thể tìm ra.”

“Từ khi ông nội các con qua đời, cô cô của con đã không muốn quản lý công ty nữa rồi.”

“Trước kia thì người tranh ta đoạt, bây giờ lại không ai muốn, tiền này rất phỗng tay à?”

“Đó và bởi vì cha đã hiểu được một đạo lý, tiền chỉ cần đủ tiêu là được rồi.”

Sáng sớm hôm sau.

Giang Chu lên máy bay trở về Thượng Kinh.

Chu Vũ Đình chuyên môn phái tài xế đến chờ ở sân bay.

Giang Chu vừa xuống máy bay, tài xế liền đưa hắn trở về khu biệt thự Hoa Nhuận Hào Đình.

Thời gian gần đây, Phùng Tư Nhược rất ít khi đi học.

Nguyên nhân chủ yếu là vì nàng hành động không tiện lắm, hơn nữa bây giờ nàng còn mang theo một đứa bé, rất dễ cảm thấy uể oải và mệt mỏi.

Lúc này, Giang Chu mở cửa đi vào nhà, lập tức nhìn thấy Phùng ngọc manh đang ngồi xem ti vi trên ghế sa lon.

Hắn thay đôi dép lê, sau đó lặng lẽ đi qua.

“Chung cư tình yêu” đã ra đến phần thứ tư.

Mỹ Gia cho rằng mình đã mang thai, nên che che giấu giấu, không dám khai Tử Kiều ra.

Kết quả là âm ỉ một vòng mới phát hiện ra là hiểu lầm.

Mà Tử Kiều thì rơi vào ảo cảnh ở chỗ bác sĩ tâm lý, không ngừng tuần hoàn qua lại giữa Sinh và Tử.

Phùng Tư Nhược chu mỏ, mặt đầy phiền muộn mà xem ti vi.

Hiện giờ, nàng cũng cực kỳ miễn cảm với những chuyện mang thai này, giống như tất cả các phụ nữ trong thời gian mang thai vậy.

Chỉ cần thấy một ít chuyện hơi đau lòng thì tâm trạng sẽ rất khổ sở.

Phim “Chung cư tình yêu” vốn là một bộ phim hài hước, nhưng trò cười này lại làm cho nội tâm của nàng thấy khó chịu.

Ngay khi Phùng Tư Nhược đang cảm thấy buồn bực.

Giang Chu đã đi đến phía sau của nàng, sau đó hất bứt một sợi lông vũ ở trên cái chổi lông gà ra, rồi nhẹ nhàng quét một vòng ở bên tai của nàng.

Có điều, lúc này Phùng ngọc manh vẫn nằm trong trạng thái không chớp mắt.

Nàng cũng không quay đầu lại, mà chỉ thuận tay gãi gãi lỗ tai của mình một cái.

Ánh mắt của nàng vẫn dính vào trên màn hình ti vi, nhìn chăm chăm vào phương hướng phát triển của kịch bản, khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng nghiêm túc.

Có điều, sau vài lần lặn qua lộn lại như vậy, Phùng ngọc manh cũng cảm thấy không đúng lắm.

Nàng nhẹ nhàng quay đầu, khi nhìn thấy Giang Chu thì hơi sửng sốt, ngay sau đó, trong mắt cả nàng đã tràn đầy mừng rỡ và vui sướng.

“Anh đã về rồi?!”

Giang Chu đưa tay véo lỗ mũi của nàng: “Cả ngày anh anh nha! Không biết gọi ông xã à?”

Phùng Tư Nhược quay người qua, vòng tay ôm eo của Giang Chu: “Em rất nhớ anh.”

“Anh biết, em nói vô số lần ở trên Wechat rồi.”

“Anh không muốn nghe à?”

“Không gọi ông xã, nói cái gì anh cũng không muốn nghe.”

Chương 972: Ông xã, khi nào anh về? (3)

Giang Chu đi qua ngồi xuống ghế sofa, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, rồi bắt đầu hôn hít một lát.

Mãi cho đến khi gò má Phùng Tư Nhược đỏ bừng lên, hai mắt long lanh như sắp chảy nước.

“Ông xã...”

“Ngoan lắm!”

Giang Chu sờ đầu của nàng một cái, sau đó cúi người dán tai vào trên bụng Phùng Ngọc Mạnh: “Giang Đường, có nhớ ba ba hay không?”

Phùng Tư Nhược cắn môi, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của Giang Chu: “Giang Đường vừa mới đá em.”

“Vậy chắc chắn là biết ba ba trở về rồi.”

“Giang Đường vẫn còn bé lắm, không biết cái gì nha.”

Giang Chu hơi lùi ra xa một chút, quan sát tỉ mỉ bụng của nàng.

Quả nhiên, trải qua thời gian một tháng, bụng của Phùng Ngọc Mạnh đã có biến hóa rõ ràng.

Điều này chứng tỏ Giang Đường bây giờ đã hoàn toàn thành hình, đang từ một phôi thai nhỏ, biến thành một bảo bối lớn.

Hơn nữa, dạo này Phùng Tư Nhược đã béo hơn không ít.

Trước đây, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của nàng rất thon gọn, bây giờ đã có chút thịt rồi.

Nhưng dung mạo vẫn cứ xinh đẹp tuyệt trời.

Thế cho nên, mặc dù Phùng Tư Nhược béo hơn không ít, nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người như Girls Generation vậy.

“Mấy ngày hôm nay có đi học không?”

Phùng Tư Nhược lắc đầu: “Không đi, đi bộ một lúc liền mỏi lưng, không thoải mái chút nào.”

Giang Chu vuốt ve cái bụng tròn tròn của nàng: “Vậy em vẫn luôn ngồi nhà xem ti vi à? Không thấy buồn chán à?”

“Không phải, hôm qua Đinh Duyệt đã đến, còn đưa em đi dạo.”

“Ngũ Vi cũng tìm cho em mấy bộ phim rất hay.”

Phùng Tư Nhược vừa nói xong, bỗng nhiên giơ cổ tay lên:
“Còn cả cái này nữa, cũng là Ngũ Vi mua cho em.”

Giang Chu nhìn thoáng qua, trên cổ tay nàng là một chuỗi vòng Chu Sa: “Cái này để làm gì vậy?”

“Ngũ Vi nói là có thể trừ tà và đảm bảo bình an.”

“Người Lâm Giang quả nhiên là tương đối mê tín, còn có ai đến không?”

“Còn có Hoàng Kỳ, Hoàng Kỳ mua rất nhiều quần áo trẻ con, còn cả giày cho trẻ con nữa.”

Giang Chu nhin không được mà bật cười thành tiếng: “Mua sớm như vậy làm gì, còn phải nửa năm nữa mới dùng được mà.”

Phùng Tư Nhược dựa vào trong ngực của hắn: “Hoàng Kỳ nói là nhìn thấy khi đi dạo phố, lại nhin không được cho nên đã mua.”

“Vậy Y Nhất và Nhu Nhu thì sao?”

“Y Nhất cũng đến đây thường xuyên, còn Nhu Nhu thì dạo này về rất muộn, vẫn luôn tăng ca ở công ty.”

Giang Chu bóp gương mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược:
“Phùng ngọc manh, bây giờ em đã lẫn lộn thành đoàn súng rồi nhì.”

Phùng Tư Nhược mở to đôi mắt sáng rực: “Đoàn súng là cái gì nha?”

“Chính là được rất nhiều người cưng chiều.”

“Vậy em chính là đoàn súng.”

Giang Chu cười hai tiếng, bỗng nhiên quay đầu nhìn thoáng qua: “Mẹ đâu rồi?”

“Mẹ lại đi thắp hương ở Quảng Tế Tự rồi.”

“Không phải lần trước đi rồi sao?”

“Mẹ nói là tháng nào cũng phải đi, cho đến khi Giang Đường sinh ra mới thôi, bằng không thì có vẻ như không thành tâm.”

Giang Chu chép miệng một cái, lòng thầm nói người Lâm Giang thật cmn mê tín.

Đầu tiên là Sở Ngữ Vi tặng vòng tay Chu Sa, sau đó là mẹ ruột hàng tháng đi thắp hương bái phật.

Cái vòng tay này, nói thế nào cũng phải tốn vài ngàn đồng, hơn nữa vừa nhìn đã thấy là được điêu khắc thủ công, nói không chừng còn phải tốn gần chục ngàn.

Thắp hương bái phật thì khẳng định là không thể đi thắp hương bằng tay không rồi.

Chắc chắn cũng phải bỏ vài trăm vài ngàn vào trong hòm công đức.

Một tháng vài trăm vài ngàn, mười tháng chính là vài ngàn vài chục ngàn.

Mẹ kiếp, ông đây sinh con, lại khiến cho hòa thượng phát tài rồi?

Đúng lúc này, cửa nhà bỗng nhiên bị người đẩy ra.

Quý bà Viên Hữu Cầm xách túi lớn túi bé đi từ ngoài vào trong nhà, vừa vào cửa liền kêu ai ui ai ui vừa dậm thất lưng.

“Vị trí của Quảng Tế Tự này cũng quá không thích hợp, lại bắt người ta leo xa như vậy.”

“Hơn nữa còn toàn là bậc thang, muốn đi xe đạp điện lên cũng không có đường.”

“Có điều, đi xe đạp điện lên thì không tốt lắm, có vẻ như không thành tâm.”

Giang Chu nghe tiếng của mẹ ruột, lại nhin không được mà bật cười: “Mẹ, bái phật có mục đích cũng không phải là biểu hiện của chuyện thành tâm.”

Viên Hữu Cầm hơi sững sờ, thò đầu vào trong phòng khách: “Tên nhóc thối này, con còn biết về nhà à? Con có biết Tư Nhược rất nhớ con không?”

“Con cũng có việc phải làm mà.”

“Câu con vừa nói là điếm xấu, mau phi phi phi cho mẹ.”

Giang Chu phi phi hai cái, giúp mẹ ruột xách túi lớn túi bé vào trong: “Đây là thứ gì vậy?”

Quý bà Viên Hữu Cầm thay dép: “Cá trích, tối nay nấu canh cho Tư Nhược uống.”

“...”

Giang Chu sừng sốt một chút: “Canh cá trích là để thêm sữa mà, Tư Nhược bây giờ vẫn chưa có mà.”

Viên Hữu Cầm lườm Giang Chu một cái: “Con biết cái gì, cá trích có thể thêm sữa, còn có thể bổ máu, mẹ con là chuyên gia ở phương diện này, còn không có kinh nghiệm bằng con à?”

Chương 973: Thiếu nữ bệnh kiều tìm đến cửa!

Gần đến giờ cơm trưa.

Giang Chu giúp mẹ ruột xử lý ba cân cá trích.

Thân cá nhor nhóp đã bị bỏ vảy và cả nội tạng, sau đó là bắt đầu làm sạch.

Phùng Tư Nhược thì được mời về phòng ngủ, ngoan ngoãn ngủ trưa.

Đây là cách nói mê tín được truyền từ xưa đến nay của thành phố Lâm Giang.

Phụ nữ đang mang thai tuyệt đối không thể nhìn thấy sát sinh.

Mà Phùng ngọc manh là một cô con dâu ở Lâm Giang, đương nhiên phải tuân thủ cái tập tục này rồi.

Có điều, Giang Chu cảm thấy loại tập tục này thật sự quá nhảm nhí.

Đúng, không thấy sát sinh và máu có khả năng làm cho người ta cảm thấy an tâm hơn.

Nhưng thịt ăn đều mềm rồi, còn nói không sát sinh với thấy máu cái gì.

“Chặc chặc chặc!”

Giang Chu nhặt dao lên, tiện tay đập mấy củ tỏi.

Ngay sau đó, hần liền nghe thấy vài âm thanh tinh tinh tinh.

Giang Chu lau tay một chút, rồi lấy điện thoại di động ra, phát hiện là tin nhắn của con bé Phùng Y Nhất kia.

“Anh rê, em nghe chị em nói là anh đã về Thượng Kinh rồi à nha?”

“Về rồi, vừa mới trở về nhà xong.”

Phùng Y Nhất gửi một icon đáng yêu qua: “Chiều nay em không có tiết, có thể qua nhà anh chơi không?”

Giang Chu đánh chữ rất nhanh: “Qua đây đi, đúng lúc hôm nay có đồ ăn ngon.”

“Vậy anh đến đón em có được không nha?”

“Dựa vào cái gì?”

Phùng Y Nhất: “Em mang quà cho hai người, không tiện ngồi xe buýt.”

Giang Chu: “Lại còn mang quà? Hiểu chuyện như thế cơ à?”

“Ừm nha, cũng không thể luôn đi tay không, như vậy quá không lễ phép.”

Giang Chu: “Con bé chết tiết này, nếu như không có quà thì em sẽ rất thâm đắc đấy.”

Giang Chu nhét điện thoại di động vào trong túi, sau đó cởi tạp dề xuống: “Mẹ, con trở về trường học một chuyến.”

Quý bà Viên Hữu Cầm đang rán cá: “Sắp ăn cơm rồi, con trở về trường học làm cái gì?”

“Phùng Y Nhất muốn đến chơi, con đi đón con bé.”

“Vậy con đi đi, nhớ là đi nhanh về nhanh đấy, đừng có la cà.”

Giang Chu gạt đầu, quay người rời khỏi biệt thự, sau đó lái chiếc Mercedes ra khỏi khu biệt thự.

Một đường phóng như bay, sau đó hấn hấn dừng xe ở trước cổng trường học, rồi gửi tin nhắn cho cô em vợ.

“Anh đến rồi, mau chạy ra cổng trường đi.”

“Em ra ngay đây.”

Một lúc sau, một bóng người thanh xuân tịnh lệ chạy đến cổng trường học.

Hôm nay Phùng đàn độn mặc một chiếc váy trắng dài, bên ngoài là một chiếc áo lông khá rộng rãi màu hồng nhạt.

Mái tóc dài đến eo tung tăng theo bước chạy, hơi thở thanh xuân và trong sáng đập thẳng vào mặt.

Da của nàng cũng trắng như tuyết, nhẵn mịn như vỏ trứng gà, rất giống với Phùng Tư Nhược.

Đôi lông mi cong vút yêu kiều, đôi mắt vừa linh động vừa đáng yêu.

“Anh rê, em đến rồi nha.”

Phùng Y Nhất kéo cửa vị trí bên cạnh tài xế, đặt mông ngồi lên.

Giang Chu thấy thế liền quan sát Phùng Y Nhất một phen.

“Không phải nói là có quà sao, quà đâu rồi?”

“Ồ, suýt nữa thì quên mất.”

Phùng Y Nhất mở lòng bàn tay ra, bên trong là hai viên kẹo hình con thỏ nhỏ: “Anh một viên, chị em một viên, vậy được rồi đúng không?”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Hai viên kẹo này của em còn không đủ tiền xăng dầu của anh.”

“Anh rề, anh đã nhiều tiền như vậy rồi, còn tính toán chi li với em làm gì, ngàn dặm tặng lông ngỗng, lễ nhẹ tình nặng, anh chưa nghe câu này sao?”

“Nhưng mà đúng là cmn em tặng lông ngỗng, còn ngàn dặm kia là anh đi, có được hay không?”

Phùng Y Nhất cười nói: “Ai nha, đều như nhau nha, nửa cái mộng của em cũng là của anh rồi, anh tính toán chi li như vậy để làm gì?”

“???” Cả người Giang Chu đều ngủ rồi: “Em nghe mấy thứ linh tinh này ở đâu vậy?”

Phùng Y Nhất nhẹ nhàng cắn môi: “Em nhìn thấy khi lướt web bằng điện thoại di động.”

“Điện thoại di động của em đâu?”

“Ở đây.”

Phùng Y Nhất đưa quả táo 6 Plus trong tay ra.

Đây là chiếc điện thoại di động mà Giang Chu mới mua cho nàng vài hôm trước, nhìn qua vẫn còn mới tinh.

Giang Chu cầm điện thoại di động, thuận tay ném về phía hàng ghế sau.

“Anh rề, anh làm gì thế?”

“Ngày mai đổi cho em cái điện thoại di động đồng hồ đeo tay, còn là loại bị phụ huynh quản lý nữa, miễn cho em xem mấy thứ linh tinh vớ vẩn ở trên mạng.”

Gò má Phùng Y Nhất hơi đỏ lên, nhin không được mà hừ một tiếng: “Cũng không phải em muốn xem, là do website tự nhảy ra mà.”

Giang Chu kéo dây an toàn cho Phùng Y Nhất: “Ngồi vững vàng, sắp ăn cơm rồi, cho nên anh sẽ lái nhanh một chút.”

“Khoan đã, vẫn còn người chưa đến mà.”

“Hả? Còn ai nữa?”

Giang Chu vừa dứt lời, có người đã mở cửa xe ở hàng ghế sau.

Sau đó, một cô bé mặc váy hoa màu hồng leo lên xe.

Mùi hoa nhàn nhạt lập tức tràn ngập trong xe, mùi vị tươi mát này có thể nâng cao tinh thần.

“Anh rể, đây quà của em tặng anh.”

Một bàn tay mảnh khảnh vươn ra từ phía sau, trên tay là một chiếc túi giấy màu xanh lam.

Giang Chu vô thức nhận túi giấy, nhưng toàn thân đều đã choáng váng.

Người ngồi ở phía sau không phải ai khác, mà chính là thiếu nữ bệnh kiều vẫn luôn oanh tạc điện thoại của hắn.

Chương 974: Muốn tá túc? Đùa gì thế!

Giang Chu choáng váng: “Đường Quả? Sao em lại ở đây?”

“Chị Y Nhất nói muốn đến nhà anh chơi, em liền hỏi có thể đi cùng hay không, chị Y Nhất nói là được.”

Đường Quả cười đắc ý, cổ váy mở rộng để lộ xương quai xanh tinh xảo và một mảnh da thịt trắng nõn như tuyết.

Cùng lúc đó, Phùng đàn độn cũng gật đầu khẳng định.

“Anh rể, đúng là như vậy, bác gái nói là không thể từ chối khách trong thời gian chị em mang thai, bằng không thì sau này đứa bé sẽ không gặp được quý nhân nữa.”

Giang Chu đưa tay vỗ đầu của Phùng Y Nhất: “Mê tín phong kiến thật sự là hại chết người mà.”

Phùng Y Nhất tội nghiệp mà cúi đầu xuống: “Người ta cũng mang quà cho anh rồi...”

Đường Quả : “Đúng vậy, em cũng mang quà nha.”

“ ... ”

Giang Chu bắt đầu, đành phải khởi động xe, chậm rãi lái ra đường chính.

Đường Quả nhìn thấy cảnh này liền nở nụ cười, sau đó lấy điện thoại di động ra để gõ một hàng chữ.

Leng keng—

Giang Chu đang lái xe, thuận tay lướt điện thoại di động để nhìn thoáng qua.

“Đàn anh, người ta rất nhớ anh.”

“???”

“Thật nha, mấy hôm nay anh không trở về, ngày nào em cũng đi qua lớp học của các anh.”

Giang Chu gõ chữ bằng một tay: “Đàn em, anh chỉ là một người cho em một lời khuyên thôi, em nhớ anh làm cái rắc gì?”

Đường Quả trả lời gần như là ngay lập tức: “Đầu óc là của em, em muốn nhớ còn không được sao?”

“ ... ”

Giang Chu tắt điện thoại di động, tập trung lái xe, không thèm trả lời nữa.

Đường Quả ngồi ở phía sau, nhìn không được mà hừ một tiếng, biểu cảm có hơi phiền muộn.

Một lúc sau, Đường Quả lại có chút không chịu được, thế là lại lấy điện thoại di động ra để gửi tin nhắn.

“Đàn anh, anh quay đầu nhìn một chút đi.”

“???”

điện thoại di động: “Em mặc váy hơi vội, cho nên quên mặc quần áo trong.”

“...”

Phùng Y Nhất có chút buồn bực mà nhìn lấy Giang Chu: “Anh rể, sao tay cầm điện thoại di động của anh lại run rẩy dữ vậy?”

Giang Chu tăng hắng một cái: “Không có gì, bị người làm tức giận thôi.”

“Ồ!”

Giang Chu trực tiếp tắt điện thoại di động đi, rồi ném qua một bên.

Sau đó, hấn đạp chân ga một cái, chiếc xe bắt đầu tăng tốc.

Đường Quả thấy thế liền tức giận mà hừ lạnh một tiếng.

Đàn anh thật là...

Mọi người đều nói mấy lời này rất có tình thú cơ mà!

Ba mươi phút sau.

Xe của Giang Chu chậm rãi đi vào khu biệt thự Hoa Nhuận Hào Đình.

Phùng Y Nhất và Đường Quả đều nhảy xuống xe, sau đó chạy cộc cộc cộc vào trong nhà.

Cùng lúc đó, Giang Chu lái xe vào trong nhà để xe, sau đó hấn cất chìa khóa rồi đi vào trong cửa.

Mở cửa một cái, chỉ thấy Phùng Tư Nhược đang ngồi trên ghế sa lon, trong ngực ôm một con búp bê khủng long màu xanh.

Ti vi vẫn nằm trong trạng thái mở, trên màn hình vẫn chiếu bộ phim “Chung cư tình yêu”.

Phùng Y Nhất chạy qua, ngồi ở bên trái Phùng Tư Nhược, Đường Quả thì ngồi ở vị trí hơi xa một chút tại bên phải.

“Chị chị, Giang Đường có đá chị không?”

Phùng Tư Nhược giơ tay lên vuốt ve bụng mình một cái:

“Không có, Giang Đường rất hiểu chuyện nha.”

Phùng Y Nhất thuận thể nghiêng người dán tai vào bụng

Phùng Tư Nhược: “Giang Đường, dì nhỏ đến thăm cháu nha.”

“Em nói nữa thì con bé cũng không biết đâu.”

“Nhưng Giang Đường sẽ có tiềm thức, ngày nào em cũng nói với con bé như vậy, đợi khi con bé sinh ra, con bé sẽ biết gọi dì nhỏ đầu tiên.”

Phùng ngọc manh hơi trợn tròn mắt lên, rồi lập tức né qua bên cạnh một chút: “Không được.”

Phùng Y Nhất chu mỏ lên: “Chị, chị không nên nhỏ mọn như vậy nha.”

“Không được, Giang Đường phải gọi ba ba đầu tiên!”

“Hử? Không phải là ma ma sao?”

Lông mi Phùng Tư Nhược hơi run lên, nàng khẽ cắn môi: “Tôi nào chị cũng dạy Giang Đường gọi ba ba, cũng không biết con bé có thể nghe thấy không nữa.”

Phùng Y Nhất tựa vào bả vai của Phùng Tư Nhược: “Chị hy vọng Giang Đường sẽ gọi ba ba đầu tiên à?”

“Ừm, chắc chắn Giang Chu sẽ rất vui vẻ.”

“Thật sự là ngược đãi dân FA mà, thôi quên đi, em không tranh cướp với anh rề nữa vậy.”

Cùng lúc đó, Đường Quả ngồi an tĩnh ở một bên, quan sát Phùng Tư Nhược một cách cẩn thận.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy tướng mạo chân thực của Phùng Tư Nhược.

Nói như thế nào đây... Thật là đáng sợ.

Nàng vốn cảm thấy chị Y Nhất đã rất xinh đẹp rồi, cũng coi như là max điểm ở đại học Thượng Kinh rồi.

Nhưng không ngờ chị gái của chị Y Nhất còn xinh đẹp hơn một chút.

Mặc dù bây giờ hơi mập mập, góc cạnh khuôn mặt cũng không còn quá rõ ràng, nhưng vẫn xinh đẹp đến mức khiến cho người ta không dời nổi mắt.

Rất khó tưởng tượng, vị đàn chị này khi gầy xuống sẽ xinh đẹp đến mức nào nữa.

Đường Quả nâng gò má, lẳng lẳng nhìn Phùng Tư Nhược.

Thực sự là quá xinh đẹp, hơn nữa, đôi mắt tinh khiết này, giống như không có một chút tỳ vết nào.

Không biết tại sao lại có một đôi mắt đẹp như vậy ở trên thế giới này nữa.

Chương 975: Muốn tá túc? Đùa gì thế! (2)

Ngoài ra... hình như vị đàn chị này rất toàn tâm toàn ý với đàn anh Giang Chu.

Thế mà lại dạy đứa bé trong bụng gọi ba ba trước.

Đúng lúc này, Phùng Tư Nhược nhìn về phía Đường Quả, khi thấy Đường Quả sững sờ thì liền mỉm cười.

“Đàn em, uống nước đi.”

“A? Vâng, vâng, cảm ơn đàn chị.”

Đường Quả ôm lấy ly nước, uống một ngụm nhỏ.

Phùng Tư Nhược mỉm cười, quay đầu nhìn về phía sau.

Lúc này, Giang Chu và quý bà Viên Hữu Cầm đang làm cơm ở trong bếp.

Hai bóng người bận rộn trái phải, tiếng chặt thịt thái rau vang lên không ngừng.

Có điều, Giang Chu vừa thái thức ăn vừa liếc mắt nhìn về phía phòng khách.

Đường Quả này nhất định là một tên biến thái.

Ai biết nàng có thể nói vài câu làm người ta kinh ngạc đến chết không?

Phùng Tư Nhược bây giờ còn đang trong thời gian mang thai, tối kỵ nhất là tâm trạng không ổn định.

Hắn liếc mắt nhìn một lúc, lòng thầm nói mẹ nó sao mình lại có loại cảm giác như đang làm trộm vậy nhỉ?

Mẹ kiếp, tất cả đều tại mấy con hàng Từ Hạo Đông, Cao Văn Khải và Trương Nghiễm Phát.

Nếu không phải ba con hàng này kéo mình đến thao trường trong ngày huấn luyện quân sự đó, bản thân mình sẽ không miệng tiện mà trêu chọc cô nàng khóa dưới đáng sợ này.

Có điều, cũng may là Đường Quả không có hành động gì khác thường, mà chỉ ngoan ngoãn trò chuyện về chuyện trong trường học.

Nói một vài chuyện thú vị trong thời gian huấn luyện quân sự, hoặc là một ít ví dụ buồn cười trong ngành pháp luật.

Có đôi khi còn làm cho Phùng ngọc manh cười khanh khách, có thể nói là rất hài hòa.

Giang Chu nhìn thấy một màn này thì cũng an tâm hơn một chút, quay đầu tiếp tục cắt khoai tây thành sợi.

Kết quả lúc này quý bà Viên Hữu Cầm đã tắt lửa, híp mắt nhìn chăm chăm vào hắn.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy?”

“Tại sao con cứ nhìn chăm chăm vào con gái nhà người ta vậy?”

Giang Chu hơi sửng sốt một chút: “Mẹ nghĩ gì thế, con nhìn Tư Nhược mà.”

Quý bà Viên Hữu Cầm cau mày một cái: “Thật không?”

“Thật.”

“Được rồi, con mau mang thức ăn lên đi.”

Giang Chu bỏ dao trong tay xuống, bê mấy món đồ ăn đã làm xong lên trên bàn ăn.

Một lúc sau, món canh cá trích đậu hũ cũng được mang lên bàn.

Ba cô gái đi rửa tay, sau đó lần lượt ngồi xuống bàn ăn.

Lúc này, quý bà Viên Hữu Cầm cũng cời tạp dề xuống, rửa tay xong rồi đi qua.

“Đàn anh, đàn chị, dì, cảm ơn mọi người đã chiêu đãi.”

Phùng Tư Nhược lắc đầu: “Không cần khách khi, em ăn nhiều một chút...”

Đường Quả gật đầu, lại nhin không được mà liếc mắt nhìn Giang Chu: “Em sẽ ăn thật ngon.”

Có điều, Giang Chu cũng không nhìn Đường Quả, mà bắt đầu bóc vỏ tôm cho Phùng Tư Nhược.

Một lát sau, bữa cơm này đã kết thúc.

Con bé Phùng Y Nhất này ăn nhiều nhất, nàng ăn gần như là quá nửa số cá trích đó.

Giang Chu liếc mắt nhìn Phùng Y Nhất một cái: “Phùng đàn độn, em cũng muốn có thêm sữa à?”

“Bác gái, anh rẻ lại trêu cháu!”

“Y Nhất đừng để ý đến tên này, canh cá trích có thể bổ huyết ích khí, cháu uống nhiều một chút.”

Phùng Y Nhất đắc ý mà hừ hừ một tiếng, biểu cảm vô cùng vui vẻ.

Nhưng đến khi ăn cơm xong thì nàng mới choáng váng.

Bởi vì nàng chợt nhớ ra, mình còn phải nhờ anh rẻ đưa về trường học nữa.

Dù sao Đường Quả cũng ở đây, Phùng đàn độn không thể ngủ lại chỗ này rồi bảo người ta đi về một mình được.

Vì vậy, chỉ trong chớp mắt mà tình thế của song phương đã lập tức xoay chuyển.

Phùng Y Nhất bụng trà lại rót nước, chỉ thiếu đám chân bóp vai.

“Đừng lấy lòng anh làm gì, dù sao anh cũng không đưa em về đâu, em tự bắt xe về trường đi.”

“Anh rẻ, đừng thế mà, bọn em là hai cô bé, tự bắt xe về rất nguy hiểm chẳng may gặp phần tử xấu thì làm sao bây giờ?”

Giang Chu mỉm cười: “Đúng vậy, phần tử xấu mà gặp phải em thì nguy hiểm rồi.”

Phùng Y Nhất phồng má lên: “Anh rể, anh có thể thương em một chút không!”

“Đến nhà người ta ăn chực mà chỉ cầm hai viên kẹo con thỏ, ăn nhiều hơn người khác thì cũng thôi đi, nhưng em lại vênh véo phách lối như vậy, chắc là em không nghĩ đến chuyện phải nhờ anh đưa về nhỉ?”

“Em... Đúng là em đã quên mất, bằng không thì chắc chắn em đã ngoan ngoãn rồi!”

Đúng lúc này, Đường Quả bỗng nhiên chen vào: “Thật ra thì không về trường cũng được mà, sáng mai em không có lớp, chỉ là không biết dừng chân ở chỗ anh rể có tiện hay không thôi.”

Hai mắt Phùng Y Nhất lập tức sáng lên: “Nha, Đường Quả, em cũng có thể không trở về trường à? Hay lắm hay lắm, trên tầng có rất nhiều phòng nha.”

“Vậy thì tốt quá, vậy em sẽ ngủ cùng chị Y Nhất một đêm.”

Vừa dứt lời, Giang Chu đột nhiên đứng dậy.

Hắn mặc áo khoác vào, nhét chìa khóa xe vào trong túi.

“Đi thôi, anh đưa các em trở về trường học.”

“Ah, anh vừa mới nói là không đưa em về cơ mà?”

Không đưa? Đưa gì thế!

Nếu để thiếu nữ bệnh kiều như Đường Quả này ở đây, không biết đêm nay nàng sẽ làm chuyện biến thái gì nữa!

Chương 976: Quà tặng của Đường Quả là gì?

Phùng Y Nhất nhìn Giang Chu với vẻ mặt đầy nghi ngờ và khó hiểu.

Trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy mờ mịt.

Anh rể bị làm sao thế này?

Rõ ràng mới nói là sẽ không đưa các nàng về trường.

Làm sao bây giờ lại còn gấp gáp hơn cả mình rồi?

“Anh rể, không phải bọn em đã quyết định ngủ lại chỗ này rồi sao?”

Giang Chu bóp gương mặt nhỏ nhắn của nàng, véo hai cái rồi nói: “Không được, không cho em ở đây.”

Phùng Y Nhất phát sinh âm thanh hít hà vì đau: “Vì sao? Trước kia em thường xuyên ngủ ở đây mà?”

Giang Chu không giải thích: “Hôm nay là tình huống đặc biệt, nghe lời.”

“Hmm... biết rồi.”

Phùng Y Nhất ngoan ngoãn gật đầu, giống như không có chút chống cự nào với hai chữ ‘nghe lời’.

Cùng lúc đó, Đường Quả nhìn thoáng qua Giang Chu với ánh mắt nghiền ngẫm.

Rõ ràng là một đàn anh rất nghiêm túc, làm sao lại sợ hãi khi đối mặt với tình cảm của một cô gái chứ.

Đường Quả thản nhiên như không mà đứng lên, đeo ba lô lên trên vai.

“Nếu đàn anh không hy vọng bọn em ở đây, chị Y Nhất, vậy chúng ta đi thôi.”

Phùng Y Nhất vội vàng khoát tay nói: “Đường Quả, em đừng đề ý, anh rể chỉ nhằm vào chị mà thôi.”

Đường Quả mỉm cười, từ chối cho ý kiến: “Được rồi, vậy chúng ta đi thôi.”

Giang Chu lại nói: “Chờ một lát, anh còn có việc phải xử lý, Y Nhất, em qua đây giúp anh.”

Phùng Y Nhất khó hiểu: “Anh rể, chuyện gì vậy?”

“Một ít tài liệu thôi, em xem xem có thể làm được hay không.”

“Ồ!”

Phùng Y Nhất đứng lên, chạy cộc cộc cộc qua, đi theo Giang Chu lên tầng hai.

Sau đó, Giang Chu đẩy cửa thư phòng, rồi kéo cô em vợ vào phòng.

“Anh rể, tài liệu đâu?”

Giang Chu nheo mắt lại: “Không phải anh đã bảo em cách xa Đường Quả này ra một chút rồi sao, tại sao em vẫn chơi với cô ấy?”

Phùng Y Nhất hừ hừ một tiếng: “Em Đường Quả rất tốt, ngày nào em cũng không dậy nổi, đều là Đường Quả mang bữa sáng cho em.”

Giang Chu lại nói: “Tri ân tất đồ báo, vậy sao em không phát hiện ra là anh tốt?”

Phùng Y Nhất khó hiểu: “Anh là anh rể của em, anh thương em không phải chuyện hiển nhiên sao?”

Giang Chu thở dài: “Tóm lại, sau này đừng dẫn Đường Quả đến nhà nữa.”

Phùng Y Nhất kinh ngạc tròn mắt lên: “Ah, anh rể, anh không thích Đường Quả thật hay là anh không hoan nghênh em?”

“Con bé chết tiệt này, anh không hoan nghênh em bao giờ?”

“Lần nào em đến đây, anh cũng tỏ thái độ ghét bỏ.”

Giang Chu trừng mắt: “Tỏ thái độ là vì em là người nhà, em không thấy mẹ anh có thái độ ghét bỏ anh thế nào à.”

Phùng Y Nhất đỏ mặt, nhưng nàng vẫn hơi khó hiểu: “Vậy vì sao anh lại sợ hãi Đường Quả như vậy?”

Giang Chu cười ha hả một tiếng: “Sợ hãi? Anh là một đại gia trăm tỷ, làm sao lại sợ một cô bé mới mười tám tuổi?”

“Vậy tại sao anh không cho Đường Quả ngủ ở đây?”

“Anh chỉ hơi hoảng khi nhìn thấy cô ấy thôi.”

Phùng Y Nhất lại khó hiểu: “Hoảng không phải là sợ hãi sao?!”

Giang Chu thở dài, hần cảm thấy cô bé Phùng Y Nhất này quá trì độn.

Mình đã nói như vậy rồi mà nàng vẫn không hiểu.

Nhưng hẳn không thể trực tiếp cho Phùng Y Nhất xem tin nhắn Wechat của Đường Quả.

Dù sao hai cô bé này mới thành lập quan hệ hữu nghị, chẳng may phá hoại tình cảm hai người họ là không tốt.

“Thôi quên đi, anh không giải thích nguyên nhân cụ thể cho em được, nói chung là đừng dẫn Đường Quả đến là được.”

Phùng Y Nhất dò hỏi: “Anh rể, chẳng lẽ anh tán tỉnh Đường Quả, kết quả bị từ chối rồi hả?”

“???”

Phùng Y Nhất thở phì phò: “Anh đã có chị em rồi, tại sao có thể như vậy?”

Giang Chu tròn tròn mắt lên: “Anh bị não hay là ngu xuẩn mà đi tán tỉnh Đường Quả?”

“Không có sao?”

“Nếu như thật sự như em nói, vậy Đường Quả tránh anh còn không kịp, làm sao có thể tìm đến anh?”

“Đúng nha...”

Giang Chu cảm thấy hơi lo lắng về chỉ số IQ của Tiểu Nhị Tử: “Thật sự không biết em thi lên đại học kiểu gì nữa.”

Phùng Y Nhất phồng má lên: “Có phải anh cảm thấy em rất đần không?”

“Em vốn không thông minh rồi, đi nhanh lên đi.”

“Anh thật là, gọi người ta đến đây rồi lại không chịu giải thích rõ ràng.”

Phùng Y Nhất hăm hừ lâu bầu đi theo Giang Chu ra ngoài.

Khi hai người đi xuống phòng khách ở dưới nhà, Đường Quả đang thay giày ở trước cửa.

Ba người cùng đi ra ngoài, leo lên xe.

Ban đêm của Thượng Kinh luôn có những cảm giác mát mẻ vờn quanh thành phố.

Giang Chu dẫn hai cô bé đi trên các con đường, chẳng mấy chốc đã đến cửa trường học.

Phùng Y Nhất vẫy tay chào: “Anh rề, bọn em đi nha?”

“Ừm, đi thôi.”

Phùng Y Nhất mở cửa cất bước xuống xe.

Đúng lúc này, Đường Quả ngồi ở phía sau bỗng nhiên nghiêng người về phía trước, thổi một hơi vào lỗ tai của hắn.

“Anh rề, em cũng đi nha.”

“Đường Quả, anh cũng không cưới chị gái em.”

Đường Quả cười ngọt ngào, nói: “Được rồi, vậy ba ba thân ái, em đi đây.”

Giang Chu hít sâu một hơi: “Tạm biệt.”

“Lần sau em sẽ đến thăm anh.”

“Miễn đi, anh không hoan nghênh đâu.”

“Ba ba, đừng quên xem món quà em tặng cho anh.”

“???”

Đường Quả mở cửa bước xuống xe, dắt tay Phùng Y Nhất trở về trường học.

Chương 977: Quà tặng của Đường Quả là gì? (2)

Cùng lúc đó, Giang Chu quay đầu nhìn về phía hàng ghế ngồi phía sau.

Túi giấy màu xanh lam của Đường Quả vẫn đang nằm lẳng lẳng ở ghế sau.

Nàng để túi ở đây từ lúc đến, chỉ là sau khi đến nhà thì Giang Chu quên không cầm vào.

Xem?

Thôi quên đi, vẫn không xem thì hơn.

Nếu như là quà của người khác, chắc chắn là hắn sẽ không do dự mà mở ra xem.

Nhưng là của Đường Quả, vậy hắn có chút không dám xem.

Cô bé này nói chuyện đã đáng sợ như vậy rồi, ai biết nàng sẽ tặng mấy thứ kỳ kỳ quái quái gì chứ.

Giang Chu đạp chân ga một cái, rời khỏi cổng trường học.

Sau đó, hấn lái xe vào đường chính, chậm rãi đi về phía khu biệt thự Hoa Nhuận Hào Đình.

Có điều, Giang Chu lái được một lát, bỗng nhiên lại không ngăn chặn được lòng tò mò của mình.

Có một thứ đặt ở trên xe của bạn, bạn lại không biết trong đó là cái gì?

Nếu như bạn quên mất thì đã thành, nhưng hết lần này đến lần khác lại bị người ta nhắc nhở một câu.

Rõ ràng đưa tay là có thể mở ra, nhưng lại không dám xem.

Loại cảm giác này thật cmn là rất khó chịu.

Vì vậy, Giang Chu giảm tốc độ xe, chậm rãi dừng ở bên lề đường.

Hấn với cái túi giấy ở chỗ ngồi phía sau lên, bắt đầu suy nghĩ một chút.

Cô nàng này có đang sợ đến đâu thì cũng chỉ là một cô nàng khóa dưới mà thôi.

Mình là một đại gia trăm tỷ, tại sao phải sợ hãi như vậy?

Hấn bắt đầu xé lớp giấy gói quà ở bên ngoài ra, soạt một tiếng.

Sau đó, hấn thò tay vào trong để mò mẫm.

Là một thứ nho nhỏ, có xúc cảm mượt mà của vải vóc.

Giang Chu bỗng nhiên liên tưởng đến lời nói của Đường Quả khi nàng lên xe.

Mặc váy quá vội, quên mặc.

“...”

“Mẹ kiếp, đây cmn không phải bệnh kiều, đây cmn là biến thái!”

Giang Chu ném cái túi về chỗ ngồi phía sau, nhe răng trợn mắt mà đập chân ga.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt mùa thu đã đi qua.

Thời tiết Thượng Kinh bỗng nhiên bắt đầu chuyển lạnh.

Mọi người bắt đầu thay những chiếc áo dày cộm, giảm bớt hoạt động ngoài trời.

Giang Chu rời khỏi giường từ sáng sớm, pha cho Phùng Tư Nhược một ly sữa bò ấm không béo.

Sau đó, hắn nhìn nàng uống xong thì sờ sờ đầu nàng giống như là ban thưởng vậy.

Phùng Tư Nhược phụng phịu: “Uống không ngon.”

“Không ngon cũng phải uống, phải đảm bảo dinh dưỡng cho con.”

Khóe miệng Phùng Tư Nhược vẫn còn vết sữa trắng: “Anh nếm thử một ngụm mà xem.”

Giang Chu cầm lên uống nốt chỗ sữa còn lại: “Ừm, rất ngon.”

“Anh gạt người, tuyệt đối không ngon chút nào.”

“Chờ Giang Đường sinh ra, anh lại thưởng cho em vài thứ ăn ngon.”

“Được rồi.”

Phùng Tư Nhược hừ hừ một tiếng, đứng dậy từ trên giường, sau đó đi cộc cộc cộc vào buồng vệ sinh.

Giang Chu thì đi theo phía sau nàng, vẫn canh giữ ở cửa phòng vệ sinh.

Bụng của nàng bây giờ lại to hơn một vòng, coi như váy ngủ rộng thùng thình cũng không thể che giấu được.

Giang Chu sợ phòng vệ sinh có nước trơn, nên mỗi lần nàng đi vệ sinh là hắn sẽ đi theo, tránh cho phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Có ddieuf, Giang Chu đợi một lát, vẫn không thấy tiếng nước ở bên trong nhà vệ sinh truyền ra, trái lại thì có một trận âm nhạc truyền ra.

“Không cho phép xem phim, đi tiểu nhanh lên.”

“Ồ, biết rồi.”

Phùng Tư Nhược lâu bầu một tiếng rồi mới đáp lời.

Sau khi đi ra khỏi nhà vệ sinh, nàng đưa tay tóm lấy cổ của Giang Chu, tay còn lại đặt ở trước mũi của Giang Chu.

“Em làm gì vậy?”

Phùng Tư Nhược lườm một cái: “Vừa đi vệ sinh không rửa tay.”

Giang Chu đánh một cái vào mũi của nàng, lại đưa tay đỡ nàng.

Sau đó, hắn đưa nàng về phòng ngủ, để cho nàng tiếp tục ngủ thêm một lát.

“Chiều nay anh phải đi ra ngoài một chuyến, em ngoan ngoãn chờ ở nhà nhé.”

“Anh đi làm à?”

Giang Chu nói: “Anh có đầu tư một hạng mục gây dựng sự nghiệp ở đại học Thượng Kinh, thời gian gần đây bọn họ đã làm ra, nên anh đến khảo sát một chút.”

Phùng Tư Nhược gật đầu, kéo gối vào trong lòng mình: “Khi anh trở về, có thể mua cho em một ly trà sữa không?”

Giang Chu đưa ngón tay trở ra, lắc lắc trước mặt nàng:

“Không thể, bởi vì lượng đường trong máu của em vẫn hơi cao.”

Phùng Tư Nhược không chịu: “Nhưng mà rất lâu rồi em không được uống trà sữa.”

Giang Chu vẫn không đồng ý: “Vậy em suy nghĩ một chút, xem có thứ gì có thể thay thế trà sữa không.”

“Kem đi.”

“Vậy càng không được, đổi cái khác đi.”

Phùng Tư Nhược thở dài: “Vậy anh đưa Đinh Duyệt qua đây chơi với em có được không?”

Vẻ mặt Giang Chu đầy dấu chấm hỏi: “Đinh Duyệt có thể thay thế trà sữa à?”

Phùng Tư Nhược nói: “Có thể chuyển lực chú ý, mà có Đinh Duyệt ở đây thì xem ti vi cũng vui hơn.”

“Đinh Duyệt kia chỉ biết lải nhải, có gì mà vui.”

“Đinh Duyệt có thể lải nhải, có thể chém gió, còn có thể phân tích phim, rất thú vị.”

Giang Chu sờ sờ đầu Phùng Tư Nhược với vẻ cứng chiều: “Được rồi, vậy anh sẽ vác Đinh Duyệt về đây cho em, em còn cần gì nữa không?”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một chút: “Em muốn cả Hoàng Kỳ, muốn cả Ngũ Vi nữa.”

“Chắc chắc chắc, em là muốn gọi nhiều người qua đây chơi với em chứ gì?”

“Ừm nha, ở nhà quá nhàm chán.”

“Được rồi, để anh tính.”

Chương 978: App người yêu online có hơn 3000 người sử dụng!

Giang Chu cúi người hôn nàng một cái, rồi quay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Đầu tiên, hắn đi vào nhà kho để chọn vài thứ.

Cái gì mà Vũ Di Sơn đại hồng bao này, rượu Mao Đài này...

Những thứ này, cơ bản đều là khách khứa đưa đến công ty.

Chu Vũ Đình gom đủ một lượt, sau đó gọi xe vận tải chuyển đến nhà hắn.

Vì vậy, trong nhà kho của Giang Chu toàn là các loại rượu, các loại thuốc lá, các loại trà gì gì đó.

Hắn cầm vài thứ rồi bỏ lên xe, sau đó lái xe ra khỏi khu biệt thự.

Nửa tiếng sau, chiếc Mercedes bảy chỗ màu đen chậm rãi đi vào đại học Thượng Kinh.

Cuối cùng, chiếc xe dừng lại ở trước tòa nhà của văn phòng giáo vụ.

Giang Chu cầm túi lớn túi bé đi vào.

Vừa vào cửa, chỉ thấy Nghiêm lão đầu đang ngồi xem báo ở trước bàn làm việc.

Giang Chu cất bước đi qua, đặt túi quà lên trên bàn.

“Chủ nhiệm Nghiêm, không đúng, hiệu trưởng Nghiêm, em đến tặng quà đây.”

Nghiêm Vi Dân lấy kính mắt xuống, nhìn túi quà một chút, rồi lập tức cau mày: “Không cho phép có lần sau.”

Giang Chu bật cười thành tiếng: “Em nói này chủ nhiệm, ngài thật đúng là không khách khí với em chút nào.”

Nghiêm Vi Dân lại nói: “Khách khí có lợi ích gì, phải để bầu không khí bất lương của xã hội thổi qua đây chứ.”

“Được rồi, vậy lần sau em sẽ thổi nhiều hơn một chút.”

“Vậy là tốt lắm.”

Nghiêm Vi Dân thả tờ báo xuống: “Em đến đây làm gì?”

Giang Chu cười nói: “Cái app người yêu online của Trương Hạo đã login được một tháng rồi, em đến xem tình hình thế nào.”

“Ah, nhanh như vậy cơ à?”

Giang Chu gật đầu: “Em chuyển tiền cho cậu ta thì cậu ta đã bắt tay vào làm luôn, hiện giờ chỉ có thể sử dụng ở khu đại học, nghe nói hiệu quả cũng không tệ lắm.”

Nghiêm Vi Dân hơi suy tư giây lát, rồi gật đầu nói: “Chẳng trách đám sinh viên bây giờ lại ôm điện thoại di động rồi cười ngây ngô cả ngày.”

“Hử?”

Nghiêm Vi Dân giải thích: “Thời gian gần đây, có không ít giáo sư phản ánh, nói sinh viên của trường chúng ta yêu đương với điện thoại di động, xem ra là có quan hệ với cái app này.”

“Vậy ngài có muốn đi qua đó xem với em không?”

Nghiêm Vi Dân hơi suy nghĩ: “Thôi quên đi, dù sao tôi cũng hiểu mấy thứ này, thà ngồi uống trà trong phòng làm việc còn hơn.”

Giang Chu gật đầu: “Được rồi, chủ nhiệm, vậy em đi trước đây.”

Nghiêm Vi Dân vẫy tay chào: “Lần sau nhớ mang nhiều không khí bất lương của xã hội qua đây nhé.”

“Khụ khụ, ngài đây là hao lông dê của em.”

“Em bây giờ là đại gia trăm tỷ rồi, không bị hao lông dê thì không đúng rồi.”

Giang Chu mỉm cười, đi ra khỏi phòng làm việc rồi đóng cửa lại.

Sau đó, hấn lái xe đi vòng qua mấy khu nhà, chẳng mấy chốc đã đến trung tâm của sinh viên gây dựng sự nghiệp.

Trương Hạo đã xin một phòng làm việc ở nơi này, làm điếm hoạt động của hạng mục người yêu online.

Nghe nói, ngày nào tên này cũng ở chỗ này, ngay cả cửa cũng không ra.

Lập trình viên thật con bà nó trâu bò.

Giang Chu cảm thán một tiếng, đẩy cửa đi vào.

Lúc này, Trương Hạo đeo mắt kiếng gọng đen đang ngồi quan sát số liệu.

Ánh mắt cậu ta nhìn chăm chăm vào màn hình, biểu cảm làm cho người ta có loại cảm giác như đang vò đầu bứt tai.

“Trương Hạo, hạng mục thế nào rồi?”

Trương Hạo hơi quay đầu: “Là Giang tổng à, mau mau mời ngồi.”

Giang Chu tiếp nhận cái ghế mà Trương Hạo đưa qua, đặt mông ngồi xuống: “Tôi thấy biểu cảm vừa rồi của cậu, có vẻ như không quá lạc quan à?”

Trương Hạo nói luôn: “Đúng là có một vài vấn đề nhỏ, mấy ngày gần đây, nhân số online đang không ngừng giảm xuống, không biết là vấn đề nằm ở chỗ nào nữa.”

Giang Chu lại thản nhiên: “Chuyện này rất bình thường, ban đầu mọi người sẽ login vì cảm giác mới mẻ, sau một khoảng thời gian thì cảm giác mới mẻ không còn, nhân số online sẽ giảm xuống, mãi cho đến khi ổn định mới thôi.”

“Vậy sao? Tôi còn tưởng rằng phần mềm của chúng ta không tốt nữa.”

Giang Chu nhìn thoáng qua số liệu ở trên màn hình: “Không phải đã login một tháng rồi sao, giảm bao nhiêu nhân số online cùng lúc rồi?”

Trương Hạo dùng chuột để mở một cái bảng ra: “Ngài xem, ngày đầu tiên giảm mười người, ngày thứ hai một người, ngày thứ ba là năm người.”

“...”

“Tổng cộng có bao nhiêu nhân số online cùng một lúc?”

“Tổng cộng là 3486 người.”

Giang Chu tròn tròn mắt lên: “Hơn ba ngàn người sử dụng thường xuyên, một tháng giảm 160 người, cái này cmn mà gọi là giảm à?”

“Cái này chẳng lẽ không phải là giảm sao?”

Giang Chu nhìn về phía Trương Hạo: “Tiểu Trương, hạng mục này của cậu sẽ hot đấy.”

Trương Hạo hơi khó tin: “Thật sao?”

“Không sai đâu.” Giang Chu liếc mắt nhìn màn ảnh một cái: “Khoan đã, sao cái ảnh chân dung của người sử dụng 24/24h

này quen thế nhỉ?”

Trương Hạo mở số liệu hậu trường ra xem: “Ồ, tôi biết người này, người này tên Trương Nghiễm Phát, là người sử dụng cấp 10 duy nhất của toàn bộ app.”

Chương 979: Thiên phú vô địch của Nghiễm Phát huynh

Đậu xanh rau muống, Trương Nghiễm Phát????

Không ngờ con hàng này lại có đất dụng võ ở chỗ này.

Mà cũng đúng, nếu như yêu online là một loại nghề nghiệp, vậy cái nghề này sẽ rất thích hợp với Trương Nghiễm Phát.

Giang Chu hỏi: “Trương Nghiễm Phát bây giờ là nhân viên của app chúng ta?”

Trương Hạo đáp ngay: “Đúng vậy, số lượng đơn hàng của người này là cao nhất ở trên app, phải cao gấp đôi người xếp thứ hai.”

“Mẹ nó, vừa xấu vừa nghèo, thế mà lại rất biết ăn nói nha.”

Trương Hạo gật đầu: “Đàn anh Nghiễm Phát bây giờ là tổng giám danh dự của hạng mục này, anh ấy đã nói cho tôi rất nhiều kiến nghị hữu dụng.”

Giang Chu nhin không được mà tròn tròn mắt lên: “Con hàng này còn có thể nói rất nhiều kiến nghị hữu dụng?”

“A, Giang tổng, hai người quen nhau à?”

“Con hàng này chính là bạn cùng phòng của tôi.”

Trương Hạo không khỏi tròn tròn mắt: “Trùng hợp như vậy sao?”

Giang Chu nhếch mép lên: “Nói xem con hàng này đã cung cấp kiến nghị gì?”

“Anh ấy nói hạng mục của chúng ta là an ủi về mặt tinh thần, không nên xem mặt, cho nên người sử dụng không được dùng ảnh chân dung của bản thân, hệ thống sẽ tự chọn một cái ảnh chân dung hoạt hình nào đó, cứ như vậy, song phương không thấy mặt đối phương mà vẫn có thể nói chuyện, linh hồn mới là thứ có thể cộng minh sâu hơn.”

“...”

“Giang tổng, tôi cảm thấy đàn anh Nghiễm Phát nói rất có lý.”

Giang Chu chép miệng một cái, lòng thầm nói có đạo lý cái chim gì.

Tên này hoàn toàn là cảm thấy bản thân mình xấu xí, không dám dùng ảnh thật thôi.

Cho nên mới cung cấp đề nghị, để cho hệ thống cung cấp ảnh hoạt hình.

Cao, thật sự là cmn cao.

Nếu như Trương Nghiễm Phát đặt một nửa trọng tâm vào học hành, vậy thì bây giờ đã thi đỗ nghiên cứu sinh rồi.

“Trừ cái này ra, còn có cái gì khác không?”

“Đàn anh Nghiễm Phát còn nói, chúng ta nên có logo đánh dấu khoảng cách của hai người.”

Giang Chu hơi cau mày: “Tôi đã nói là bởi người nói chuyện chỉ là một công việc, tuyệt đối không thể phát triển đến gặp mặt ngoài đời, bằng không thì sẽ có rất nhiều vấn đề, nếu chúng ta không giám thị được, nói không chừng sẽ chạm phải ranh giới của pháp luật đấy.”

Trương Hạo lập tức giải thích: “Cái logo khoảng cách này của chúng ta không có công năng hướng dẫn và chỉ đường.”

“Vậy thì là cái gì?”

“Cái logo khoảng cách này sẽ bị chậm một ngày, hơn nữa còn không biểu hiện phương vị, cho dù có người muốn tìm cũng tuyệt đối không tìm được.”

“Vậy Trương Nghiễm Phát có nói cái công năng này để làm gì không?”

Trương Hạo tỏ vẻ hưng phấn khi nhắc đến chuyện này: “Anh ấy nói, mặc dù không thể gặp mặt ngoài đời, nhưng biểu hiện khoảng cách sẽ làm cho người sử dụng cảm thấy đối phương ở ngay bên cạnh, sẽ càng lộ vẻ ngọt ngào, sẽ càng muốn dùng tiền.”

Giang Chu hơi suy tư, gật đầu nói: “Xem ra còn hàng Nghiễm Phát này cũng có chút đầu óc.”

“Đúng vậy, đàn anh Nghiễm Phát thật sự rất có kiến thức.”

“Rất có kiến thức cái gì, hoàn toàn là trò mèo thôi.”

Trương Hạo nhìn về phía Giang Chu: “Vì sao lại là trò mèo?”

Giang Chu khoanh tay: “Bọn tôi đến đại học Thượng Kinh ba năm rưỡi rồi, cậu có biết con hàng này đã trải qua bao nhiêu mối tình online không?”

“...”

Trương Hạo nhìn Giang Chu, cậu ta cho rằng Giang Chu nói như vậy, chứng tỏ là rất nhiều rất nhiều mối tình.

Một năm hai cái, ba năm sáu cái, lại thêm bốn cái.

“Đúng vậy, một năm mười mối tình online.”

“Một năm mười cái????!!”

Nam sinh viên ngành kỹ thuật trong sáng này đã bị rung động đến cực hạn.

Một năm mười cái là khái niệm gì?

Trời đất ơi!

Giang Chu mỉm cười, vỗ vỗ bả vai của Trương Hạo.

“Được rồi, khởi đầu không tệ, cứ tiếp tục phát huy đi, nếu như không có gì bất ngờ, hạng mục này sẽ thành công thôi.”

“Cảm ơn Giang tổng, tôi nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của ngài.”

Giang Chu gật đầu, quay người ra khỏi phòng.

Đầu tiên, hắn trở về ký túc xá muốn chuyển, muốn tìm Trương Nghiễm Phát để làm rõ tình hình.

Lúc này, Lão Trương đang nằm ở trên giường, tay ôm điện thoại di động mà cười ngả cười nghiêng.

Trên màn ảnh của cậu ta, đúng là giao diện của app người yêu online.

Giang Chu đi đến nhìn thoáng qua.

Tịch Dương Hoa Nở: “Bình thường anh có thích xem tiểu thuyết không?”

Là Nghiễm Phát nha: “Anh không thích xem tiểu thuyết, anh chỉ đọc những cuốn sách văn học như Biên Thành...”

Tịch Dương Hoa Nở: “Anh quá lợi hại rồi, em đọc mấy thứ đó mà không hiểu gì.”

Là Nghiễm Phát nha: “Nếu như có thể, anh hy vọng có cơ hội đọc cho em nghe.”

Tịch Dương Hoa Nở: “Nhưng mà phần mềm này không cho phép gặp mặt ngoài đời.”

Là Nghiễm Phát nha: “Anh tin tưởng, chỉ cần tình cảm của chúng ta chân thành, cuối cùng cũng có một ngày sẽ gặp mặt.”

Tịch Dương Hoa Nở: “Em cũng vậy, ông xã, em yêu anh.”

Trương Nghiễm Phát rời khỏi giao diện, lại mở một khung chat khác.

Chúng ta đều là tiểu quái thú: “Ông xã, tại sao anh không nói chuyện?”

Là Nghiễm Phát nha: “Hội học sinh vừa mang một đồng tài liệu đến để anh phê duyệt, anh bận quá nên quên mất.”

Chương 980: Thiên phú vô địch của Nghiễm Phát huynh (2)

Chúng ta đều là tiểu quái thú: “Chồng, anh là hội trưởng hội học sinh thật à? Là hệ nào thế?”

Là Nghiễm Phát nha: “Rất xin lỗi, phần mềm có quy định, anh không thể tiết lộ thân phận bản thân được.”

Chúng ta đều là tiểu quái thú: “Anh đúng là người có nguyên tắc, em chỉ thích đàn ông có nguyên tắc.”

Là Nghiễm Phát nha: “Ngoan, không nên quá mê luyện anh, anh chỉ là người yêu online của em.”

Chúng ta đều là tiểu quái thú: “Muốn khóc/ muốn khóc/ muốn khóc/!”

Trương Nghiễm Phát nhếch mép lên, mở khung chat thứ ba ra.

Quả chanh đầu mùa hè: “Ca ca, anh đang làm gì nha? Vì sao trả lời chậm như vậy?”

Là Nghiễm Phát nha: “Anh vừa đi chơi bóng rổ, có một cô em khóa dưới tỏ tình với anh, vất vả lắm mới từ chối được.”

Quả chanh đầu mùa hè: “Anh từ chối là vì em sao?”

Là Nghiễm Phát nha: “Bằng không thì sao? Dù chỉ là người yêu online, nhưng anh vẫn rất chân thành.”

Quả chanh đầu mùa hè: “Em thật sự rất cảm động, vì sao em không gặp được một người đàn ông tốt như anh ở ngoài đời chứ.”

Là Nghiễm Phát nha: “Tin tưởng anh, nếu chúng ta có duyên, nhất định sẽ gặp nhau ở ngoài đời.”

Quả chanh đầu mùa hè: “Ừm nha, em sẽ mặc áo cưới trắng noãn rồi lao về phía anh.”

Là Nghiễm Phát nha: “Vậy anh sẽ cưới mây bảy màu đến đón em.”

Giang Chu nhìn một lúc lâu, lại nhin không được mà kinh sợ vì thao tác kinh người của con hàng này.

Nói chuyện với vô số con gái trong cùng một thời gian, còn nói tất cả các loại chuyện ở tần số khác nhau, mỗi một câu nói lại chân thành không gì sánh được, không có chút cảm giác qua loa lấy lệ nào.

Chẳng lẽ đây chính là siêu năng lực của Nghiễm Phát huynh sao?

Từ khi hợp tác với app người yêu online, con hàng này quả thực là như cá gặp nước.

“A, Lão Giang, sao ông trở về mà không nói tiếng nào vậy?”
Trương Nghiễm Phát chợt phát hiện ra Giang Chu, liền sợ hết hồn: “Nhìn trộm lịch sử trò chuyện của người khác là hành vi phạm pháp, biết không?”

Giang Chu cười ha ha: “Nghiem Phát, có cô bé nào ở trên internet mà ông không giải quyết được không?”

“Có chứ.”

“Ông chém gió kinh như vậy, mà còn không giải quyết được sao?”

Trương Nghiễm Phát gật đầu, nhìn không được mà lâm vào hồi ức.

“Chính là mấy ngày hôm trước, tôi gặp một cô gái tên là Hắc Bạch Ưu Thương, có thể nói là khá kỳ lạ.”

“Vừa vào đã hỏi tôi có xe không, có nhà không?”

“Làm ơn, tôi chỉ là người yêu online mà thôi, hỏi cái này làm gì, muốn kết hôn với tôi sao?”

“Tôi trực tiếp nói mình có một chiếc Ferrari, dù sao chém gió ở trên mạng cũng không mất tiền mà.”

“Kết quả là cô ấy bắt tôi phải chụp ảnh chiếc xe đó.

“Đây cmn không phải là có bệnh sao? Tôi mà có Ferrari thật, tôi còn phải làm cái công việc 20 đồng một tiếng này sao?”

Giang Chu cười hai tiếng: “Đúng thật là rất kỳ lạ, nhưng có rất nhiều cô gái như vậy ở trong hiện thực đấy, yêu thích vật chất một chút cũng không có vấn đề.”

Trương Nghiễm Phát bĩu môi: “Loại con gái này chính là không tìm được đối tượng ở ngoài đời, cho nên có tâm lý ghét đàn ông.”

Sau khi trò chuyện một lúc lâu với Trương Nghiễm Phát.

Giang Chu cảm thấy con hàng này quả thật là có chút tài năng.

Có thể nói con hàng này đã tu luyện đến mức độ đỉnh của đỉnh trên lĩnh vực yêu online này rồi.

Thậm chí con hàng này còn phân chia nam nữ thành mấy loại hình lớn.

Loại hình gặp khó khăn trong tình cảm, loại hình mẫu thai solo, loại hình ngại ngùng hướng nội...

Nói chung là mỗi một loại hình đều có thủ đoạn ứng phó khác nhau.

Ví dụ như loại hình gặp khó khăn trong tình cảm.

Loại con gái này không cần bạn dụ dỗ hay nói ngon nói ngọt.

Bởi vì nói ngon nói ngọt là thủ đoạn... vô dụng nhất ở trên thế giới này.

Trình độ vô dụng của nó gần ngang với câu ‘uống nhiều nước nóng’.

Vậy bạn cần phải làm gì?

Bạn cần giúp đỡ anh hoặc cô ấy mắng cô hoặc anh kia.

Đồng thời, trong quá trình mắng nhất định phải tỏ vẻ đối lập với người kia.

Nếu như là mình, mình sẽ làm thế nọ thế kia.

Nếu như là mình, mình sẽ nói thế này thế kia.

Phải ủng hộ đối phương ở trình độ lớn nhất, để cho đối phương sản sinh tính ỷ lại với mình.

Trương Nghiễm Phát nói vài câu, Giang Chu càng nghe càng sững sốt.

“Lão Giang, người đời thật tôi không bằng ông, nhưng yêu online chính là sở trường của tôi.”

“Nhưng yêu online không thể hôn môi nha.”

Trương Nghiễm Phát hít sâu một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Còn có chuyện gì khác không, nếu không có thì tôi nói chuyện với đám Tiểu Điềm Điềm của tôi đây.”

Giang Chu mỉm cười: “Được rồi, vậy tôi té đây.”

“À đúng rồi, Lão Giang, khi nào chị dâu sinh vậy?”

“Chắc khoảng tầm tháng hai, làm sao vậy?”

“Ông nhiều tiền như vậy, chắc hẳn là không cần lì xì của bọn tôi đâu nhỉ?”

Giang Chu cười ha hả: “Tôi có tiền là chuyện của tôi, các ông nên lì xì là chuyện của các ông, ai cũng đừng hòng chạy thoát.”

Trương Nghiễm Phát nhìn không được mà chép miệng một cái: “Ông thật là, chỉ biết tiền tiền tiền.”

“Dù sao ông cũng không có đối tượng, nhiều tiền cũng không xài hết, vậy thì lì xì cho con tôi là đúng rồi.”

“Ai nói không xài hết, tôi mới nhìn trúng một cái điện thoại di động, do dự nửa tháng mà vẫn không nở mua.”

Chương 981: Cô gái khó giải quyết!

Giang Chu khoanh tay trước ngực: “Đến khi đó ông mà lì xì nhiều một chút, nói không chừng tôi tặng lại cho ông một cái điện thoại di động thì sao?”

“Thật hay giả?”

“Ha ha, nghĩ hay lắm.”

“Lão Giang, miệng ông thật sự không thể nói vài lời thật à?”

Giang Chu cười đi ra cửa, rời khỏi ký túc xá.

Sau đó, hắn lái xe đến bên dưới ký túc xá nữ.

Sau khi đỗ xe xong, hắn gọi điện thoại cho Hoàng Kỳ đầu tiên.

Kết quả là đối phương đang đi dạo phố ở bên ngoài, nghe nói Phùng Tư Nhược nhớ mình, liền nói sẽ trực tiếp đi đến biệt thự luôn.

Sau khi cúp điện thoại, Giang Chu lại gọi cho Đinh Duyệt, hỏi Đinh Duyệt có rảnh hay không.

Đinh Duyệt để điện thoại di động xuống, có vài phần không vui mà lon ton chạy xuống.

“Tư Nhược nhớ tôi thật à?”

“Ừm, cô ấy nói dạo này bà rất ít đi tìm cô ấy.”

Đinh Duyệt thở dài: “Chuyện này thật sự không thể trách tôi, sau khi Tư Nhược mang thai, tôi phải làm tất cả nhiệm vụ của lớp trưởng, bây giờ bận rộn đến mức loạn tay loạn chân.”

Giang Chu có hơi ngạc nhiên: “Bà làm cái gì mà lại bận rộn như vậy?”

“Đám bạn học, người thì muốn thi nghiên cứu sinh, người thì muốn đi phỏng vấn...ngày nào tôi cũng phải đến cho giáo viên để báo cáo, xin nghỉ học, quả thực là bận đến điên người.”

“Tại sao bà không đi phỏng vấn?”

Đinh Duyệt nghe thế liền tròn mắt lên: “Tôi là chị em tốt của phú bà trăm tỷ, chồng chị em tốt của tôi là đại gia trăm tỷ, tôi có bệnh mới đi xin việc làm.”

Giang Chu: “???”

“Chờ đến khi tốt nghiệp, tôi cũng không đi thi nghiên cứu sinh, chọn bừa một công ty của hai người rồi đến làm nhân viên ở tầng quản lý là được.”

“A, bà nghĩ hay lắm.”

Đinh Duyệt lại không cho là đúng: “Tiền lương cao như vậy, bị người ngoài kiếm còn không bằng để cho người trong nhà.”

“AI là người trong nhà với bà, bà thật sự biết thiếp vàng lên mặt mình đấy.”

“Phi.”

Giang Chu khởi động xe, chậm rãi lái ra khỏi cổng trường: “Thật ra thì nếu như bà muốn, tôi có thể để cho bà trở về ByteDance.”

Hai mắt Đinh Duyệt lập tức sáng lên: “Cũng được, ngày ngày tôi sẽ dẫn các nhân viên đi team building.”

“Khoan đã, bà làm như vậy thì tôi không chịu nổi đâu.”

“Vì sao? Trước kia vẫn làm như vậy cơ mà? Tôi cảm thấy làm như vậy rất tốt, tất cả mọi người đều vui vẻ.”

“Các bà thì vui vẻ rồi, nhưng tôi mời bà đến để làm việc cho tôi mà.”

Đinh Duyệt sửng sốt một chút: “Ồ, tôi quên mất, ByteDance bây giờ đã hoàn toàn bị ông không chế rồi, quấy rồi nó thì chính là quấy rồi ông.”

Giang Chu liếc mắt: “Bà phải nhớ kỹ, mặc dù bà là chị em tốt của Tư Nhược, nhưng mà không thể quấy rối tôi.”

“Biết rồi, vì Tư Nhược tôi sẽ không quấy rối ông.”

“Cái này còn giống với một câu tiếng người.”

Đinh Duyệt hừ hai tiếng, lại lấy điện thoại di động ra để gõ chữ.

Âm thanh đùng đùng vang lên không dứt.

Cùng lúc đó, Giang Chu lái xe đến đại học Thanh Bắc.

Sở Ngũ Vi đã chờ ở ven đường từ trước rồi, nàng vừa nhìn thấy Giang Chu đến thì lập tức mở cửa leo lên xe.

Sau đó, nàng ngồi ở bên cạnh ghế lái, lấy một thứ tròn tròn ra rồi đưa đến bên miệng hắn.

“Mở miệng.”

“Cái gì vậy?”

“Bánh su kem vị dâu tây.”

Sở Ngũ Vi dùng ngón tay tinh tế để nhét bánh su kem vào trong miệng Giang Chu.

Sau đó, nàng lấy mấy cái ra rồi đưa cho Đinh Duyệt ở phía sau.

“Cảm ơn Ngũ Vi.”

“Không cần khách khí.”

Sở Ngũ Vi nhìn Đinh Duyệt: “A, bạn đang chơi cái gì thế? QQ à?”

Đinh Duyệt hơi ngẩng đầu lên: “Không phải, đây là một hạng mục gây dựng sự nghiệp của một đàn em khóa dưới trong trường bọn tôi, gọi là người yêu online.”

“...”

Giang Chu nghe thấy câu này, suýt nữa thì đập đầu vào vô lăng: “Bà cũng chơi người yêu online?”

Đinh Duyệt ngẩng đầu lên: “Tôi chơi người yêu online thì làm sao vậy?”

“Hạng mục này là do tôi đầu tư.”

“Ồ bảo sao lại lắm chiêu trò như vậy, lại còn tốn tiền để tìm người yêu đương nữa.”

Giang Chu nghe thấy thế thì trán đầy gân xanh: “Thế nào, bà mua sắm phục vụ yêu đương mấy lần rồi?”

Đinh Duyệt cười lạnh một tiếng: “Tài nguyên yêu đương của các ông quá ít, người nào cũng không có xe không có nhà, còn giả nhờ ả ả với tôi nữa.”

“???”

“Ông biết cái gì gọi là ả ả không? Có xe có nhà, gió thổi mưa rơi đều không chạm được thì mới gọi là ả, còn nói suông thì ả cái gì.”

Giang Chu tròn tròn mắt lên: “Bà trò chuyện mấy thứ này ở trên internet á?”

Đinh Duyệt ừ một tiếng: “Bằng không thì sao, tôi không phải đám con gái chỉ biết ảo tưởng cả ngày kia.”

“Vậy nick name của bà là gì?”

“Là Hắc Bạch Ưu Thương, thế nào, có phải rất hay không?”

Giang Chu nhin không được mà tròn tròn mắt lên.

Khá lắm, hóa ra cô gái mà Trương Nghiễm Phát không giải quyết được, lại chính là Đinh Duyệt.

Đinh Duyệt này bị dị ứng với lãng mạn à?

“Sao ông không nói gì?”

“Không có gì, tôi chỉ muốn nói, Đinh Duyệt bà thật sự là nhân gian thanh tỉnh.”

“Đó là dĩ nhiên, bản tiểu thư xem nhiều tiểu thuyết ngôn tình như vậy, thủ đoạn tâm thường làm sao có thể hạ gục tôi.”

“Đúng đúng, không ai có thể hạ gục bà, cho nên bà cứ độc thân cả đời đi.”

“Phi, ông mới độc thân cả đời.”

Chương 982: Mãi mãi ở giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt!

Trong nháy mắt, mùa đông đã đến.

Những bông tuyết nhỏ phiêu đảng khắp bầu trời Thượng Kinh.

Sáng sớm, Phùng Tư Nhược um một tiếng rồi tỉnh dậy ở trên giường.

Nàng quần chiếc chăn thật dày, nhìn về phía Giang Chu ở bên giường đơn đối diện.

“Giang Chu, em tỉnh rồi.”

“Tôi hôm qua em ngáy quá to, làm cho anh mất ngủ cả đêm.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược hiện lên vẻ giận dữ: “Không có, anh luôn gạt em.”

Giang Chu lộ ra hàm răng trắng: “Đùa em thôi, em ngủ rất ngoan, đúng là một đứa trẻ ngoan nha.”

“Ồ.”

Phùng Tư Nhược phồng má lên, dụi dụi hai mắt.

Có điều, khi nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt liền dừng lại ở bên phía ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy bên ngoài cửa sổ đều là bông tuyết trắng xóa.

Những bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống bên bệ cửa sổ.

Cùng lúc đó, trên đường phố cũng có một tầng sương trắng mỏng manh.

Phùng Tư Nhược oa một tiếng, hai mắt bắt đầu tỏa sáng long lanh.

Nàng sinh ra và lớn lên ở Bắc Hải, mặc dù đã nhìn thấy tuyết, nhưng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi.

Bởi vì Bắc Hải rất ít khi có tuyết rơi, dù là có thì cũng không có tuyết lớn.

Thậm chí bông tuyết vừa rơi xuống mặt đất, thì đã lập tức tan thành một vũng nước rồi.

Cộng thêm chuyện tính cách của Phùng Tư Nhược khá hướng nội, không dám ra ngoài.

Cho nên nàng vẫn luôn cảm thấy rất yêu thích và tò mò với tuyết.

Loại tình cảm này không hề thua kém người ở miền nam chưa bao giờ nhìn thấy tuyết.

“Giang Chu, tuyết rơi rồi.”

“Ừm, tuyết rơi từ sáng sớm rồi, cũng không biết sẽ rơi bao lâu.”

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu: “Tại sao anh không gọi em dậy nha?”

Giang Chu ngồi tựa lưng vào đầu giường: “Bác sĩ nói em phải ngủ đủ giấc, anh gọi em dậy làm gì.”

“Em thích ngắm tuyết nha.”

Giang Chu thản nhiên nói: “Đây không phải là vừa mở mắt ra thì đã thấy rồi sao.”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng để biểu đạt bất mãn của mình, sau đó nàng cũng học theo Giang Chu mà ngồi tựa lưng vào đầu giường.

Phòng ngủ của khu biệt thự Hoa Nhuận Hào Đình có một cửa sổ thủy tinh khổng lồ sát đất.

Trên cửa sổ còn có một lớp sương mờ mờ lung lung và một lớp băng nhỏ.

Mặc dù không nhiều, nhưng lại có một mùi vị khác biệt.

Cộng thêm tuyết rơi càng ngày càng nhiều, khiến cho người ta bỗng nhiên có một loại cảm giác nhàn nhã và lười biếng.

Phùng Tư Nhược ngồi yên lặng một lúc, bỗng nhiên vén chăn đi xuống giường.

Sau đó, nàng chịu đựng cảm giác hơi lạnh, chạy cộc cộc cộc về phía giường đơn của Giang Chu.

Giang Chu nhìn thấy một màn này, vội vàng vén chăn lên để đón nàng vào.

Phùng ngọc manh cứ ngoan ngoãn nằm trong ngực của hắn như vậy, thân thể và xương cốt đều mềm mại giống như nước.

Đồng thời, theo đến cùng với nàng là một mùi thơm thanh nhã và êm dịu.

“Em nói xem, tại sao chúng ta không nằm trên cái giường to kia mà lại nằm ở giường đơn này?”

“Đúng nha, tại sao lại không nha?”

Phùng Tư Nhược ngơ ngác ngấm tuyết, giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ, trả lời câu hỏi của Giang Chu.

Giang Chu nghe âm thanh này, lại nhìn không được mà ôm toàn bộ thân thể của nàng vào trong ngực.

Phùng ngọc manh nhà mình thật sự là làm cái gì cũng có một mị lực đáng yêu đặc thù.

Bình thường nàng không thích làm nũng, mà chỉ mở miệng nói chuyện rất bình thường, mà lời nói của nàng cũng không có gì kỳ quái.

Nhưng nó lại có một loại mềm mại đáng yêu đặc thù nào đó.

“Phùng đại tiểu thư, tại sao em lại đáng yêu như vậy chứ?”

Phùng ngọc manh hơi quay đầu, nhìn Giang Chu với đôi mắt trong suốt: “Anh mới đáng yêu.”

Giang Chu bóp bóp lỗ mũi của nàng: “Ngay cả con Điền Đô mà hàng xóm nuôi cũng cảm thấy em đáng yêu.”

“Anh mới là chó con, em không thèm để ý đến anh nữa.”

“Vậy anh gọi em là bà xã, em có để ý đến anh không?”

Gò má Phùng Tư Nhược đột nhiên đỏ lên: “Vậy... vậy anh gọi thử xem nào.”

Giang Chu thấy hơi kinh ngạc: “Con gái chúng ta sắp ra đời rồi, gọi bà xã mà em cũng có thể đỏ mặt à?”

“Ai bảo anh gọi ít nha!”

“...”

Giang Chu rút cuộc cũng hiểu vì sao mình lại mê muội Phùng Tư Nhược như vậy.

Bởi vì mặc kệ là thời gian trôi qua bao lâu, nàng vẫn luôn hồn nhiên và ngượng ngùng với tình yêu, hoàn toàn giống như lúc mới ban đầu.

Giống như chuyện bạn trốn sau cánh cửa để hù dọa người khác.

Người bình thường bị dọa một lần thì có thể sẽ trở nên cảnh giác hơn, rất khó để thành công lần thứ hai.

Nhưng nếu như đó là Phùng ngọc manh, vậy mặc kệ là bao nhiêu lần thì bạn đều có thể thành công.

Giống như chuyện gọi ông xã bà xã vậy, dù cho bọn họ đã có con rồi, nhưng nàng vẫn sẽ mặt đỏ tim run.

Loại cảm giác này giống như là vĩnh viễn nằm trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt vậy.

Phần hồn nhiên kia của nàng sẽ không biến mất và nhạt nhòa theo năm tháng.

Lại ví dụ như hai người vừa mới bắt đầu hẹn hò yêu đương, bạn tặng cho nàng một viên kẹo trong ngày Valentine, nàng sẽ thấy rất vui vẻ. Đến khi hai người kết hôn rồi, nàng vẫn sẽ chỉ vì một viên kẹo đó mà mừng rỡ không gì sánh được.

Chương 983: Mãi mãi ở giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt! (2)

Nàng sẽ không bao giờ nói: Chúng ta đã có con rồi, sao anh chỉ biết tặng một viên kẹo thôi thế?

Càng sẽ không bao giờ nói: Đã nhiều năm như vậy rồi, anh không biết làm thứ gì đó mới mẻ hơn à?

Loại cảm giác này, giống như là bạn vĩnh viễn yêu đương với một cô gái mới lớn vậy.

Chỉ cần bạn muốn trêu chọc nàng, thì nàng sẽ bị trêu chọc.

Chỉ cần bạn muốn nàng xấu hổ, nàng tuyệt đối sẽ xấu hổ.

Rất khó tưởng tượng rằng, một cặp tình nhân hoặc vợ chồng sống với nhau nhiều năm, mà vẫn còn biết xấu hổ và thẹn

thùng.

Cô bé Phùng ngọc manh này, thật sự là một bảo tàng.

Phùng Tư Nhược bỗng nhiên mở miệng: “Giang Chu, anh mở cửa sổ ra được không nha?”

Giang Chu lấy lại tinh thần, nhin không được mà nói: “Mở cửa sổ ra làm gì, bên ngoài rất lạnh mà?”

Phùng Tư Nhược rúc vào trong ngực của hắn: “Mùa đông mà không lạnh một chút thì không phải là mùa đông.”

Giang Chu nhìn Phùng Tư Nhược: “Em thích loại cảm giác đốt lò sưởi trong mùa đông này à?”

“Ừm, được không nha, được không nha?”

Phùng ngọc manh có chút hưng phấn mà kéo tay áo của hắn.

Giang Chu hơi sững sờ: “Em sinh ra ở Phùng gia mà chưa trải qua cuộc sống như vậy à?”

“Em thấy ở trên ti vi, Đông Bắc hay ăn tết như vậy, em cũng muốn.”

“Năm nay không được, năm nay thân thể của em không tiện lắm, năm sau chúng ta sẽ ăn tết ở Đông Bắc.”

Phùng Tư Nhược nghe thấy còn phải chờ thêm một năm, biểu cảm lập tức thất vọng, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Có điều, đối với nàng mà nói, nàng cũng không quá lo lắng và mong chờ như vậy.

Bởi vì nàng biết nàng còn có thể sống cùng Giang Chu rất nhiều năm nữa.

Vài chục năm, hơn vài chục năm, mãi cho đến khi đầu bạc trắng, sinh lão bệnh tử.

Bởi vậy, tất cả những nguyện vọng mà bọn họ muốn làm, luôn luôn có thời gian thực hiện.

Hơn nữa, bây giờ bọn họ rất có tiền, rất nhiều tiền, rất rất nhiều tiền, cơ bản là không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản bước chân của bọn họ.

“Được rồi, rời giường thôi, đến giờ uống sữa rồi.”

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu bỗng nhiên đứng dậy từ trên giường.

Phùng Tư Nhược nghe thấy câu này, nhin không được mà phồng má lên.

“Em không muốn uống sữa, có được không nha?”

“Không được, bây giờ em không thể ăn quá nhiều đường, chỉ có thể uống sữa không béo thôi, bằng không thì sẽ không đủ dinh dưỡng.”

Phùng Tư Nhược hơi ủy khuất: “Thật sự rất khó uống, em muốn uống trà sữa.”

Giang Chu véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Có thể miễn ly sữa buổi trưa.”

“Vậy... vậy buổi tối thì sao?”

“Buổi tối không được.”

“Giang Chu, em không muốn sinh con nữa.”

...

Trận mưa tuyết đầu tiên đã trôi qua một tuần.

Trận mưa tuyết thứ hai lại lặng lẽ xuất hiện vào một buổi chiều.

Lúc này, trong một quán lẩu ở bên ngoài đại học Thanh Bắc.

Theo nhiệt độ tăng cao, nồi lẩu từ từ sôi sùng sục.

Một đám hơi nước trắng xóa bắt đầu lan tràn trong phòng.

Đồng thời, một mùi vị cay cay xộc thẳng vào trong mũi, khiến cho người ta có một loại xúc động muốn hắt xì.

Lúc này, Giang Chu ngồi ở bên đối diện Sở Ngữ Vi.

Quách Vĩ thì đang cúi đầu, không nói một lời nào.

Đồng thời, bên cạnh Quách Vĩ còn có Dương Hân, sắc mặt Dương Hân có vẻ không tốt cho lắm.

Hai người bọn họ đều không nói gì, bầu không khí có vẻ hơi xấu hổ.

“Ai nha, anh đừng lộn xộn.”

Sở Ngữ Vi đang nhìn menu gọi đồ ăn.

Bỗng nhiên đưa bàn tay xuống dưới làn váy, kéo tay của Giang Chu ra.

Nàng đang mặc quần soóc ở trong, có gì hay mà sờ.

Giang Chu lúng túng ho khan hai tiếng, lòng thầm nói mình thật sự không cố ý.

Chỉ là đột nhiên thất thần, đến khi tỉnh táo lại mới phát hiện bàn tay mình lại đi chơi rồi.

“Khụ khụ, hai vị không muốn nói gì à?”

Quách Vĩ ngẩng đầu lên: “Lão Giang, ông thật sự sắp có con rồi à?”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Tôi cmn bảo ông nói chuyện của hai người, ông lại hỏi chuyện của tôi làm gì?”

“Chúng tôi cũng không có chuyện gì mà...”

“Đánh rắm.”

“Thật mà!”

“Không login QQ, điện thoại di động tắt máy, lại còn mất tích hơn nửa năm, tôi còn tưởng ông chết rồi.”

Giang Chu móc móc lỗ tai, trên mặt hiện lên vẻ ghét bỏ.

Đúng là rất lâu rồi hắn không liên lạc được với Quách Vĩ.

Đầu tiên là bởi vì nửa năm nay quá bận rộn, giặc trong giặc ngoài quấy phá.

Chuyện của ByteDance, chuyện của Phùng gia.

Mỗi một chuyện đều làm cho hắn rất đau đầu và hao tổn tinh lực.

Cho nên Quách Vĩ không chủ động liên hệ hắn, mà hắn cũng không chủ động liên hệ với Quách Vĩ.

Giang Chu chỉ biết một điều duy nhất là, con hàng Quách Vĩ này bị gia đình Dương Hân ngăn cản.

Vì vậy đã phấn đấu quên mình mà chạy đến quê hương của Dương Hân, quyết định làm con rể đến chơi nhà.

Dương Hân vốn lớn hơn Quách Vĩ một khóa.

Năm nay bọn họ đã học đại học năm thứ tư, còn Dương Hân đã tốt nghiệp.

Gia đình Dương Hân quản rất nghiêm, Quách Vĩ đi tìm vài lần mà vẫn không thể ra tay.

Hình như bắt đầu từ khoảng thời gian đó, con hàng Quách Vĩ này mới trở nên yên lặng.

Chương 984: Mãi mãi ở giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt! (3)

Đoạn thời gian trước, Giang Chu cũng nghi ngờ rất nhiều.

Tại sao con hàng này lại không có chút động tĩnh nào?

Bị tổ chức bán hàng đa cấp lừa gạt rồi sao?

Hay là bị người ta lừa ra nước ngoài bán thận rồi?

Kết quả là sáng sớm hôm nay, hai người bọn họ đột nhiên đến thăm, đúng là làm cho Giang Chu cảm thấy hơi kinh ngạc.

Chỉ là con hàng Quách Vĩ này không nói lời nào, Dương Hân thì cũng rầu rĩ không vui.

Xem ra đến bây giờ, bọn họ vẫn chưa vượt qua cửa ải khó khăn kia.

Trạng thái của hai người khiến cho Giang Chu rất tò mò.

“Thật ra thì chuyện này cũng không thể trách Quách Vĩ, là cha tôi đập vỡ điện thoại di động của Quách Vĩ.” Dương Hân yên lặng một lúc lâu, bỗng nhiên mở miệng: “Sau đó Quách Vĩ đã mua một cái khác, nhưng là điện thoại di động đời cũ, chỉ có thể gọi điện chứ không thể lên mạng.”

Quách Vĩ gật đầu, móc điện thoại di động trong túi quần ra: “Nokia, mua mất 150 đồng, cũng không sợ bị đập vỡ nữa.”

“Vì sao cha Dương Hân lại không đồng ý chuyện của hai người các ông?”

Dương Hân trả lời thay: “Cha mẹ tôi chưa từng đi học, cũng không hiểu đạo lý gì, bọn họ chỉ cảm thấy con gái là dùng để đổi tiền lễ hỏi cho con trai.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Lấy tiền lễ hỏi của con gái để đi cưới vợ cho con trai?”

Dương Hân gật đầu: “Ừm, tôi còn có một người em trai nhỏ hơn tôi ba tuổi, thế nhưng không có đi học.”

“Em trai cô sắp kết hôn à?”

“Đúng vậy, bên quê nhà tôi đều là như vậy, nếu như không đi học thì sẽ kết hôn rất sớm.”

Giang Chu nhìn thoáng qua Quách Vĩ: “Tôi hiểu rồi, cho nên cha của Dương Hân muốn ông đưa lễ hỏi, nếu không đưa thì sẽ gả Dương Hân cho người khác đúng không?”

Dương Hân yên lặng một lát, sau đó gật đầu: “Đúng vậy, trên cơ bản thì chính là như vậy.”

“Quách Vĩ, tình địch của ông là ai vậy?”

“Là một gia đình giết heo ở trong thôn bọn họ, con trai nhà này đã bàn điều kiện với nhà Dương Hân rồi.”

“Rốt cuộc nhà Dương Hân muốn bao nhiêu tiền lễ hỏi?”

“660 ngàn.”

Giang Chu nghe thế liền tròn mắt lên: “Nhiều như vậy á? Thành phố Lâm Giang chúng ta cao nhất cũng chỉ 200 ngàn thôi mà.”

Khóe miệng Quách Vĩ nở nụ cười khổ: “Tôi cũng không ngờ là sẽ cao như vậy, nhưng tôi cũng không thể ngửa tay đòi cha mẹ tôi được, bọn họ vất vả cả đời, cũng không kiếm được 600 ngàn.”

“Vậy tình địch của ông có thể lấy ra nhiều tiền như vậy à?”

Dương Hân bỗng nhiên mở miệng: “Vương Bân có một người chị, năm ngoái mới gả ra ngoài.”

Giang Chu ồ một tiếng: “Cũng là cầm tiền lễ hỏi của chị gái, rồi chuyển tay cưới vợ cho em trai à.”

“Ừm.”

Sở Ngữ Vi ăn một miếng rồi ngẩng đầu lên: “Nhưng tiền này đi một vòng, không phải là không ai kiếm được sao? Vậy có ý nghĩa gì?”

Dương Hân thở dài: “Bởi vì bên chỗ chúng tôi có rất nhiều nhà chỉ có con gái, bọn họ muốn như vậy, người khác cũng hết cách.”

“Vậy thì cũng đúng, bây giờ con gái ít hơn con trai nhiều lắm.”

Giang Chu nhìn về phía Quách Vĩ: “Vậy hai người bây giờ là thế nào?”

Quách Vĩ cười ngượng ngùng: “Tôi chạy đến nhà Dương Hân, rồi dẫn cô ấy bỏ trốn.”

“Con bà nó, khá lắm, đáng người này của ông mà còn có thể trèo tường à?”

“Đó là dĩ nhiên, thân thủ của tôi bây giờ rất mạnh mẽ đấy.”

Giang Chu lườm một cái: “Vậy hai người coi như là bỏ trốn rồi đúng không?”

Dương Hân lắc đầu: “Tôi không thể bỏ cha mẹ tôi được, cho nên cuối cùng vẫn phải trở về.”

“Vậy Quách Vĩ làm sao bây giờ?”

“Tôi không biết...”

Giang Chu nhìn về phía Quách Vĩ: “Hay là tôi cho ông vay ít tiền nhé?”

Quách Vĩ lập tức xua tay: “Đừng, ngàn vạn lần đừng như vậy.”

“Vì sao?”

“Đây cũng không phải là số tiền nhỏ, nói không chừng cmn cả đời này đều không trả nổi.”

“Trả từ từ là được.”

Quách Vĩ vẫn lắc đầu: “Vay tiền cưới vợ? Đây còn gọi là nam tử hán đại trượng phu à.”

Sở Ngữ Vi nhin không được mà mở miệng: “Vay hai người cũng không thể vụng trộm gặp mặt như vậy chứ?”

“Trước khi nghĩ ra biện pháp tốt hơn, thì chỉ có thể như vậy.”

“Ừm, tôi định trở về khuyên cha mẹ tôi lần nữa.”

Giang Chu xoa bàn tay nhỏ của Sở Ngữ Vi: “Hay là tôi cho hai người một đề nghị nhé, thế nào?”

Quách Vĩ ngẩng đầu lên: “Ông có đề nghị gì, nói ra nghe xem nào.”

“Mau đem gạo nấu thành cơm đi, dẫn một nam một nữ về, đến khi đó còn ai dám ngăn cản hai người nữa.”

“...”

Mặt Dương Hân đỏ lên: “Đây có thể là biện pháp cuối cùng.”

Quách Vĩ tặng hắng một cái: “Dù sao chúng tôi vẫn hi vọng có thể tìm được biện pháp tốt hơn.”

“Nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của ông này, nghĩ biện pháp thì có liên quan mẹ gì với chuyện sinh con đâu? Cứ thực hành trước đi, sau đó còn có mười tháng để nghĩ cơ mà.”

Sở Ngữ Vi lườm Giang Chu một cái: “Anh suốt ngày chỉ biết sinh con sinh con.”

Vẻ mặt Giang Chu đầy dấu chấm hỏi: “Cả ngày chỉ biết sinh con là em mới đúng chứ?”

“Em... em cũng không treo chuyện này ở bên mép.”

“Đúng, em giấu ở trong lòng.”

Chương 985: Đêm nay cùng nhau đi khách sạn

Chẳng mấy chốc, nhân viên quán lại mang thêm đồ ăn lên.

Bốn người kết thúc những đề tài không vui kia, sau đó bắt đầu tập trung ăn uống.

Nồi lẩu nóng hổi làm cho căn phòng từ từ trở nên mê ly hơn.

Theo nhiệt độ tăng lên, mùi vị cay mũi xen lẫn trong đó đã biến mất.

Cảm giác nóng hừng hực làm cho toàn thân ấm áp.

Nhất là bây giờ còn có những bông tuyết bay tán loạn ở bên ngoài cửa sổ.

Trên lối đi bộ đã tích tụ một lớp tuyết dày, lại trắng nõn không tí vết.

Dưới bầu không khí như vậy, mùi vị của lẩu gần như là tỏa ra đến cực hạn.

Giang Chu lấy đũa mò hai cái, gấp một miếng thịt rồi đút cho Sở Ngữ Vi.

Sở hoa khô lập tức hé miệng, nuốt miếng thịt vào, trong miệng còn hừ hừ vài tiếng.

Nàng rất thích Giang Chu đút cho mình ăn.

Bởi vì loại cảm giác thân mật này sẽ làm cho tình yêu cuồng nhiệt càng mê người hơn.

“Ăn ngon không?”

“Hơi nóng, nhưng vẫn rất ngon.”

Sở Ngữ Vi lộ ra nụ cười tràn đầy ngọt ngào.

Các quán lẩu ở Thượng Kinh, hầu như đều dùng loại nồi lẩu bằng đồng này.

Tuy rằng mùi vị không có khác biệt quá nhiều, nhưng đúng là tăng thêm vài phần tình hoài.

Hơn nữa, các loại ớt ở tiệm này cực kỳ ngon.

Trong hương cay nồng còn có một chút béo ngậy thơm thơm, cộng thêm nước tê cay, ăn vào miệng là ngon không gì sánh được.

Tiệm này là do Sở hoa khô tìm thấy, bình thường nàng vẫn luôn quán quýt Giang Chu đưa mình đến đây ăn.

Nếu như Giang Chu không rảnh, nàng sẽ tìm Hoàng Kỳ, Tô Nam, Hàn Nhu hoặc là Phùng Tư Nhược đi ăn cùng.

Nhưng sau đó Tô Nam đã đi Bắc Hải, Phùng Tư Nhược thì đang mang thai, Hàn Nhu cũng bắt đầu đi làm việc, nàng chỉ có thể đi cùng Hoàng Kỳ.

Nhưng Hoàng Kỳ lại không yêu thích ăn uống lắm, nàng càng thích đi dạo phố mua sắm hơn.

Thế cho nên mỗi lần Sở Ngữ Vi rủ nàng đi ăn lẩu, Sở Ngữ Vi đều phải đi dạo phố và mua sắm với Hoàng Kỳ.

Thật ra thì không phải tất cả các cô gái đều thích đi dạo phố.

Sở Ngữ Vi chính là một cô gái không thích đi dạo phố như vậy.

Mà Hoàng Kỳ thì lại là một cô gái cực kỳ thích đi mua sắm và dạo phố.

Hai cô bé đi dạo phố với nhau, cuối cùng đều là Sở Ngữ Vi mệt mỏi không nhúc nhích được.

Thế là Sở hoa khôi tình nguyện bỏ qua ngôi lẩu, cũng không dám hẹn Hoàng Kỳ đi ăn nữa.

Một lúc sau, Quách Vĩ đã mở lon bia thứ ba.

Hôm nay gặp mặt bạn bè, lại có bạn gái ở bên cạnh, cho nên tâm trạng của con hàng này cũng không tệ.

“Lão Giang, hai anh em chúng ta cùng một cái nào.”

Giang Chu cầm lon bia lên cùng một cái: “Đúng rồi, ông có phỏng vấn thành công không?”

Quách Vĩ gật đầu: “Thành công rồi, là một công ty khoa học kỹ thuật ở Thâm Châu, chuyên về tin tức và báo mạng, lương thực tập là tám ngàn.”

“Thật ra thì nếu như ông đồng ý đến công ty của tôi, đãi ngộ sẽ tốt hơn bây giờ nhiều.”

“Ban đầu tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng sau này lại cảm thấy không được.”

Giang Chu đặt lon bia xuống: “Có cái gì không được?”

Quách Vĩ thở dài: “Đến công ty của ông, tôi liền trở thành thuộc hạ của ông, tình bạn của chúng ta cũng chấm dứt.”

“Nói vậy, pháp luật không quy định nhân viên không thể làm bạn với ông chủ mà.”

“Cái này không giống, nếu như tôi đến công ty của ông, mặc kệ ông đối xử với tôi thế nào, trong lòng tôi vẫn sẽ e ngại ông ba phần.”

Giang Chu mím môi một cái: “Con bà nó, vậy bây giờ ông không sợ tôi ba phần?”

“Đánh rắm, tôi sợ ông lúc nào, bây giờ tôi dám nói ông đánh rắm, nhưng nếu tôi vào công ty của ông thì còn dám nói như vậy sao?”

“A Vĩ, khá đấy, dạo này nghĩ nhiều chuyện đấy, có vẻ trưởng thành nhỉ.”

Quách Vĩ cười xấu hổ: “Tôi chỉ không hy vọng chỉ vì có hơn 2000 3000 đồng mỗi tháng mà mất đi một người bạn bè từ nhỏ thôi.”

Giang Chu gật đầu: “Tôi có thể hiểu suy nghĩ của ông, cũng tôn trọng quyết định của ông.”

“Cảm ơn.”

“Có điều, nếu như ông đến công ty của tôi, rất có thể sẽ có lương 18000 ngàn một tháng.” Giang Chu nói tiếp: “Tiếc là ông không đến, tiền này chỉ có thể nhường cho người khác rồi.”

Quách Vĩ chột trợn tròn mắt lên: “Bao nhiêu cơ? 18 ngàn á?!”

Giang Chu uống một hớp bia: “Chức vị giống như ông, tiền lương thấp nhất trong công ty tôi là 12 ngàn, dù sao ông cũng là bạn từ nhỏ của tôi, tôi cũng phải cho ông thêm 5000 7000 chứ.”

“Trời ạ, bao giờ thì đi làm?”

“???” Giang Chu bó tay: “Con bà nó, không phải ông nói là không muốn vì tiền mà mất một người bạn sao?”

Quách Vĩ để lon bia xuống: “Đó là bởi vì tiền không đủ thôi, tôi cảm thấy 10 ngàn đồng vẫn rất đáng giá.”

Giang Chu chậm rãi tròn tròn mắt: “Khá lắm, trong mắt ông, tôi chỉ đáng giá 10 ngàn đồng thôi mà?”

“Không phải, ông chỉ đáng giá năm ngàn thôi, nhưng cho nhiều hơn thì càng tốt, có tiền không kiếm là Vương Bát Đản.”

Chương 986: Đêm nay cùng nhau đi khách sạn (2)

“...” Giang Chu lại nói: “Ông nói công ty kia tên là gì ý nhờ.”

“Phòng làm việc Thiên Mỹ, nằm ở Thâm Châu, ông chủ là một người họ Mã, tôi cảm thấy công ty này rất có tiền đồ.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Vậy thì tốt, tôi cũng không kéo ông đến công ty của tôi nữa.”

Quách Vĩ hí hóp mắt lại: “Lão Giang, ông cmn nói không giữ lời à, rõ ràng đã nói 18 ngàn rồi mà.”

“Tôi hơi hiểu về phòng làm việc Thiên Mỹ này, nếu như ông làm tốt, sau này 18 ngàn chỉ là tiền lẻ trong mắt ông mà thôi.”

“Thật không?”

“Tôi cmn lừa ông làm gì?”

Quách Vĩ gật đầu.

Cậu ta biết Giang Chu là một người bạn rất tốt.

Cũng tin tưởng ánh mắt và suy tính của Giang Chu.

Dù sao Giang Chu cũng là một đại gia trăm tỷ, dự đoán chiều hướng phát triển của một công ty nhỏ mà có thể sai sao.

Sau khi cơm nước xong, tuyết ở bên ngoài đã từ từ chậm lại.

Cuối cùng tuyết cũng dừng chỉ để lại những bông tuyết trắng xóa ở trên mặt đất.

Giang Chu nắm tay Sở Ngữ Vi đi ở ven đường, Quách Vĩ và Dương Hân cũng nắm tay nhau đi ở phía sau.

Bốn người đi rất chậm, đi loanh quanh không có mục đích gì.

Bọn họ chỉ muốn ngắm nhìn thành phố này sau một trận tuyết thôi.

Lúc này, Sở Ngữ Vi lặng lẽ nhìn gò má của Giang Chu.

Nàng bỗng nhiên ý thức được, hình như rất lâu rồi bọn họ chưa đi dạo như vậy.

Lần gần đây nhất, hình như là một đêm tuyết rơi vào năm ngoái.

“Giang Chu, năm nay anh có muốn ăn tết ở Thượng Kinh không?”

“Chưa biết nữa, bởi vì Giang Đường sẽ ra đời trong khoảng thời gian đó, anh chọn một bệnh viện ở Thượng Kinh và Bắc Hải, nhưng Tư Nhược tương đối muốn về Bắc Hải.”

Sở Ngữ Vi phồng má lên: “Vậy đến khi em sinh con thì phải ở lại Thượng Kinh.”

Giang Chu bỗng nhiên nhếch mép lên: “Em còn nói anh suốt ngày chỉ biết nghĩ đến chuyện sinh con nữa không?”

“Hừ hừ, em mới không có, đây chỉ là loại ảo tưởng nho nhỏ về cuộc sống tương lai thôi.”

“Vậy... hay là đêm nay...”

Gò má của Sở Ngữ Vi đỏ lên, quay đầu nhìn Quách Vĩ và Dương Hân ở phía sau: “Đêm nay bọn họ cũng phải ở khách sạn đúng không?”

Giang Chu gật đầu: “Bạn cũ nhiều năm không gặp rồi, hay là chúng ta vào ở khách sạn với bọn họ đi nhé?”

“Em thấy cũng được.”

“Cô bé thôi này, em nhiều chiêu trò thật.”

“Giang Chu thôi, anh cũng có rất nhiều chiêu trò đấy.”

Trong một khách sạn ở cách khu đại học không xa.

Giang Chu nằm ở trên chiếc giường mềm mại, lại nhin không được mà lẩn lộn.

Sở hoa khô cũng đang nằm ở trên giường, nàng đã bị hấn ôm vào trong lòng.

Hai người ti tê một hồi, tuyết lại bắt đầu rơi lã chã ở bên ngoài cửa sổ.

Trong đêm tuyết rét lạnh, ánh trăng càng trở nên mê ly hơn, cũng càng ám muội hơn.

Một lúc lâu sau, Sở Ngữ Vi bỗng nhiên ngồi dậy từ trên giường.

Nàng đi qua tủ rồi lấy áo tắm ở bên trong ra, quay người nhìn về phía Giang Chu.

“Anh cũng đi tắm.”

Sở Ngữ Vi một tay đẩy Giang Chu ra: “Anh đừng hòng!”

Giang Chu lại bế Sở Ngữ Vi lên: “Đã đến nơi này rồi, em còn đòi từ chối à?”

“A...”

“A... Cái rắm!”

Một lúc lâu sau, trận tuyết này bắt đầu càng ngày càng lớn.

Những bông tuyết phiêu đảng trong không trung giống như những chiếc lông ngỗng.

Sau đó, chúng bắt đầu phủ kín toàn bộ kiến trúc, mặt đường và thảm thực vật ở Thượng Kinh.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài đã biến thành một thành phố tuyết, tất cả mọi nơi đều là tuyết.

Thỉnh thoảng sẽ có một vài bóng người xuất hiện ở trong tuyết.

Bọn họ đi dưới ánh đèn đường, ánh đèn làm cho cái bóng của bọn họ càng ngày càng dài.

Cùng lúc đó, giữa tiếng nước ào ào ở trong phòng tắm.

Bồn rửa tay bằng sứ đang phát ra những âm thanh có nhịp điệu.

Một lúc sau, Giang Chu đi ra ngoài, hẩn đi đến bên cửa sổ, đứng một lúc lại muốn hút điều thuốc.

Có điều, sau một năm cai thuốc, bây giờ hẩn đã không còn nghiện thuốc lá.

Chỉ có một số thời điểm đặc thù thì hẩn mới có ý nghĩ hút thuốc này.

Giang Chu mở cửa sổ ra để hít vài hơi, sau đó lại đóng cửa sổ vào.

Ngay sau đó, hẩn cầm điều khiển từ xa lên, mở bừa một kênh lên xem.

Một lát sau, Sở Ngữ Vi cũng đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Da thịt của nàng có một màu hồng nhàn nhạt, nhưng vẫn trắng nõn như ngọc.

Chỉ là chân nàng có chút nhũn ra, vừa đi ra đã không nhịn được mà nhào lên giường.

“Vương Bát Đản, Giang Chu thôi.”

“Mắng chửi người khác là không tốt, biết không?”

Sở Ngữ Vi ôm chân của mình, tức giận nói: “Đã nói là không cho phép làm như vậy rồi!”

Giang Chu lộ ra nụ cười xấu xa: “Anh chỉ đang cố gắng thỏa mãn nguyện vọng của em thôi.”

“Phi, em mới không có nguyện vọng như vậy.”

“Hình như bắt đầu từ hồi cấp ba, em đã không chịu thẳng thắn và trung thực rồi, tại sao bây giờ vẫn còn chưa sửa được?”

Sở Ngữ Vi hừ hừ hai tiếng, nằm giang hai tay hai chân ở trên giường.

“Ồ trong lòng của anh, hình tượng hồi cấp ba của em là như thế nào?”

Chương 987: Đêm nay cùng nhau đi khách sạn (3)

Giang Chu mím môi một cái: “Là một cô bé tương đối xinh đẹp, nhất là chân.”

“A, mới cấp ba mà anh đã có những ý tưởng như vậy rồi à?”

“Đó là thưởng thức, anh chỉ thưởng thức thôi.”

Giang Chu cởi áo choàng tắm, nằm thẳng cẳng ở trên giường, rồi ôm nàng vào trong ngực.

Sở Ngữ Vi liền ngoan ngoãn gói đầu lên tay của hắn, cả người đều rúc vào trong ngực hắn.

Hai người cứ nằm như vậy một lát, bầu không khí trong phòng lại trở nên nóng hơn.

Hai người lại bắt đầu sinh sôi vì nhân loại.

Rạng sáng ngày hôm sau, Giang Chu rời giường rồi đuổi người một cái.

Sau đó, hắn đi xuống dưới lầu, mua hai lon cà phê ở máy bán hàng tự động, chuẩn bị nâng tinh thần.

Khi đi đến bậc thang cuối cùng, hắn còn liếc mắt nhìn cái gương ở trước mặt.

Vành mắt của hắn đen xì, vừa nhìn đã biết là thức trắng đêm.

Sau đó, hắn tiện đường đi qua cửa hàng bánh bao ở đối diện, mua bốn gói bánh bao và bốn cốc sữa đậu nành.

“Quách Vĩ, cắt xuống lấy bữa sáng đi.”

“Đây đây, chờ tôi mặc quần áo đã.”

Sau khi nhận được câu trả lời, Giang Chu ngồi ở trên ghế salon tầng một, thuận tay mở Tik Tok ra xem.

Thời gian gần đây, ByteDance đã bắt đầu đẩy cái app này ra, phản ứng của thị trường cũng không tệ lắm.

Là một người trọng sinh, hắn cũng không quan tâm quá nhiều với hạng mục này.

Dù sao hắn cũng đã nhìn thấy cái đồ chơi này hot đến mức nào.

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên có một trận tiếng bước chân truyền xuống từ cầu thang.

Quách Vĩ mặc quần áo xiêu xiêu vẹo vẹo, chạy xuống dưới tầng một.

“Tại tôi dậy hơi muộn, làm phiền ông phải đi mua bữa sáng.”

“Đừng giả mù sa mưa, ông cmn có bao giờ dậy sớm không?”

Quách Vĩ nghe thấy lời này liền không đồng ý: “Hồi còn đi học cấp hai, ngày nào mà tôi chẳng mang bữa sáng đến cho ông?”

Giang Chu cố gắng nhớ lại một chút: “Đều cmn hơn mười năm rồi, ai mà nhwos được.”

“???”

Hai người ngồi trò chuyện một lát, sau đó mới trở về phòng của mình.

Lúc này, Sở Ngữ Vi vẫn đang ngủ say, toàn thân cuộn tròn giống như một con mèo nhỏ.

Giang Chu thả bánh bao xuống, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nhu thuận của nàng.

Hồi học cấp ba, hình tượng của Sở Ngữ Vi ở trong mắt mình là thế nào đây?

Đại khái là một ánh trăng thuần khiết không tỳ vết, mặc kệ chung quanh có tối tăm thế nào, thì nàng vẫn vô cùng nổi bật.

Không đúng, đó không phải là hình tượng của nàng ở trong lòng của mình.

Mà đó là hình tượng của nàng ở trong lòng tất cả học sinh nam trong trường.

Chỉ là khi đó Sở Ngữ Vi thật sự quá kiêu ngạo.

Ngày ngày đều ngửa đầu, ánh mắt đều nhìn về phía bầu trời, còn nhìn người thì bằng lơ mũi.

Cho nên tuy rằng dáng người của nàng rất đẹp, nhưng làm cho người ta ấn tượng nhất vẫn là khuôn mặt xinh đẹp và hoàn mỹ của nàng.

Có điều, một cô gái như vậy, bây giờ lại ngoan ngoãn nằm ở trong ngực của mình.

Giang Chu nhếch mép lên, cúi người xuống nhẹ nhàng hôn nàng một cái.

Sở Ngữ Vi trong giấc mộng liền nở một nụ cười ngọt ngào, lại nhin không được mà trở mình, phát sinh những âm thanh hừ hừ.

Một lúc sau, một chiếc xe dọn vệ sinh của tòa thị chính xuất hiện ở lối đi bộ.

Mấy ông chú bắt đầu cầm xẻng để xử lý đồng tuyết đọng trên đường.

Sở Ngữ Vi nhẹ nhàng mở mắt ra, nàng nhìn thấy Giang Chu thì lại nhin không được mà ngồi dậy hôn một cái.

“Em dậy rồi?”

“Ừm, thế nhưng mà đau lưng mỗi eo.”

Giang Chu xoa xoa đầu của nàng: “Sau này em phải rèn luyện nhiều hơn, làm sao cơ thể em lại yếu đuối như vậy chứ?”

Sở Ngữ Vi có hơi xấu hổ: “Em vẫn rất kiên trì chơi Tennis nha.”

“Thật sao? Anh thấy không giống chút nào.”

Giang Chu nói xong liền cầm tay của nàng lên, véo một cái, quả nhiên là vẫn còn phồng.

Có điều, chơi Tennis nha, ngoại trừ luyện bấp tay và bấp chân ra thì còn có thể làm gì?

“Đánh tốt, nhưng lần sau không nên đánh.”

Sở Ngữ Vi khó hiểu: “Vì sao?”

Giang Chu nhéo nhéo lỗ mũi của Sở Ngữ Vi: “Anh đề cử em đi tập Yoga hoặc là lắc vòng, em cảm thấy thế nào?”

Ánh mắt của Sở Ngữ Vi có hơi hoang mang: “Tại sao lại phải đi tập lắc vòng?”

“Bởi vì lắc vòng có thể luyện eo, đến khi đó muốn tư thế gì là có thể dùng tư thế đó.”

“Phi, em biết ngay là anh không có ý tốt mà.”

Giang Chu đưa tay vỗ một cái lên đầu của nàng: “Được rồi, chuẩn bị rời giường đánh răng rửa mặt đi.”

Sở Ngữ Vi duỗi cái lưng mỏi của mình: “Anh đánh răng rửa mặt rồi à?”

“Không có, anh chờ về nhà mới đánh răng rửa mặt.”

“Vậy em cũng không đánh răng nữa.”

Sở Ngữ Vi vừa nói xong, bỗng nhiên đưa miệng lại gần: “Anh ngửi mà xem, tất cả đều là mùi của anh.”

Giang Chu đưa tay ôm lấy Sở Ngữ Vi: “Em không rửa, vậy anh rửa giúp em.”

Một trận rồi lại một trận mưa tuyết.

Trong chớp mắt, đã đến thời gian thi của đại học Thượng Kinh.

Giang Chu vất vả lắm mới đến lớp học một chuyến, nghe giáo sư mở miệng khoanh vùng ôn tập cho đám sinh viên.

Khoanh vùng ôn tập không có nghĩa là đề thi sẽ giới hạn trong đó.

Chẳng qua là giáo sư sẽ tiến hành ra một đề ở trong phạm vi khoanh vùng này.

Bởi vậy muốn copy cùng phải học, hoặc là học toàn bộ.

Chương 988: Lại có một tiểu phú bà sắp ra đời

Mà giáo sư môn “Kinh tế” còn ác hơn.

Trực tiếp cho sử dụng tài liệu khi thi, nói cả quyển sách này đều là trọng điểm.

Mở sách, danh như ý nghĩa, đúng là có thể đọc sách.

Chỉ cần bạn có thể tìm thấy, vậy thì cứ chép là được.

Chuyện này không hề khó khăn đối với những sinh viên đã từng học qua.

Nhưng đối với loại người sống tạm bợ như Giang Chu mà nói, quả thực là khó như lên trời.

Cả cuốn sách “Kinh tế” này có hơn 500 trang.

Hắn còn chưa từng mở bìa của cuốn sách này, hiện giờ nó vẫn mới tinh như lúc vừa mua, vẫn đang nằm trên giá sách ở ký túc xá.

Dù hắn có muốn chép, thì cũng phải biết chép ở chỗ nào.

Vào thời điểm này, Giang Chu bỗng nhiên vô cùng hoài niệm khoảng thời gian đi học chung với Phùng Tư Nhược.

Khi đó, mỗi khi đến tuần kiểm tra, hắn căn bản là không cần lo lắng cái gì.

Có một người bạn gái biết lo lắng cho mình, khoanh vùng trọng điểm cho mình, học bù là một chuyện dễ như trở bàn tay.

Giang Chu thở dài, hắn cầm bút trong tay, nhưng luôn cảm thấy bàn tay mình hết sức xa lạ với cái bút.

“Đinh Duyệt, đoạn giáo sư vừa nói nằm ở chỗ nào vậy?”

“Trang 2333, đi xuống một chút, mở đầu có chữ ‘Đương nhiên’ ấy.”

Giang Chu mở trang 233 ra: “Đậu xanh rau muống, tại sao cái đoạn này lại dài như vậy?”

Đinh Duyệt liếc mắt nhìn Giang Chu: “Đoạn này là đoạn tương đối ngắn rồi đấy, ai bảo bình thường ông không chịu đi học.”

“Như vậy đi, tôi bỏ tiền, bà khoanh vùng trọng điểm cho tôi.”

“Phi, ông cho rằng tôi là Phùng Tư Nhược nhà ông à?”

Giang Chu hít sâu một hơi, trực tiếp ném bút màu qua một bên.

Đối với sinh viên mà nói, nước đến chân mới nhảy là một hành vi rất không thích hợp.

Bởi vì...thời điểm này hoàn toàn khác với thời điểm học cấp ba, khi đó đầu óc của học sinh vẫn nằm trong trạng thái điên cuồng hấp thu tri thức.

Nó đã quen với cường độ điên cuồng hấp thu tri thức rồi, cho nên học tập cũng dễ vào hơn.

Nhưng bây giờ, đầu óc của hắn đã quen thuộc với chuyện rảnh rỗi, tự nhiên bảo nó nhớ nhiều thứ như vậy, nó có thể nhớ được mới là lạ.

Giang Chu bắt đầu đi mà nhìn về phía Hoàng Kỳ ở bên cạnh, lại phát hiện cô bé này đang chơi điện thoại di động.

“Em không khoan vùng trọng điểm à?”

“Bốn năm rồi, tất cả sách giáo khoa của em đều mới tinh, anh tin không?”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Rốt cuộc là năm đó em đã thi đỗ đại học Thượng Kinh bằng cách nào vậy?”

Hoàng Kỳ hừ hừ hai tiếng: “Là do bản tiểu thư thông minh thôi.”

Giang Chu lại hỏi: “Vậy đến khi thi phải làm sao bây giờ?”

“Sang năm quay về thi lại thôi, dù sao thì thi lại cũng đơn giản hơn nhiều.”

Giang Chu cảm thấy đây cũng là một biện pháp: “Nhưng nếu như năm nay rớt tín chỉ, anh sẽ không được nhận tốt nghiệp ưu tú.”

Hoàng Kỳ nhin không được mà tròn tròn mắt lên: “Ca ca, anh còn muốn cầm bằng tốt nghiệp loại ưu á?”

“Hiệu trưởng Tần muốn ghi tên anh vào danh sách sinh viên tốt nghiệp ưu tú, nói là nhất định phải ban cho anh một cái bằng loại ưu, bảo anh tuyệt đối không thể rớt tín chỉ.”

“Vậy thì quá đơn giản, anh nói mấy lời của hiệu trưởng Tần cho các giáo sư kia, xem xem ai dám để anh rớt tín chỉ.”

“...” Giang Chu tròn tròn mắt lên: “Con bà nó, em nói rất có đạo lý.”

Hoàng Kỳ hí mắt lại: “Em thông minh không, có phải anh nên thưởng cho em hay không?”

“Thưởng cái gì?”

“Hôn một cái.”

Giang Chu tiến lại gần, mỗ một cái vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng: “Thường xong rồi, cút đi.”

Hoàng Kỳ hừ hừ một tiếng: “Tur Nhược vẫn không xin tạm nghỉ học, vậy cô ấy sẽ tham gia kỳ thi cuối kỳ này à?”

Giang Chu gật đầu: “Đúng vậy, Tur Nhược nói là muốn Đình Duyệt ôn tập bù cho mình.”

“Tur Nhược cũng thật là, sao cô ấy không bảo em ôn tập cho, rõ ràng là em thích cô ấy như vậy.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Em còn có thể ôn tập cho người khác sao? Em không mang người ta vào hổ thì đã là không tệ rồi.”

Hoàng Kỳ bỏ hai chân lên đùi của Giang Chu: “Nhưng anh không thể phủ nhận chuyện Tur Nhược sẽ rất vui vẻ khi nhìn thấy em.”

“Đúng, em vụng trộm mua trà sữa cho cô ấy uống, cô ấy có thể không vui sao?”

Hoàng Kỳ bĩu môi: “Đã qua vài ngày rồi, sao anh còn nhớ kỹ chuyện này làm gì?”

“Nếu như không phải ngày đó có nhiều người, thì anh đã đánh mông của em rồi.”

“Vậy bây giờ đánh bù đi, cời ra cho anh đánh luôn.”

Giang Chu yên lặng một chút: “Em có biết một cô nàng khóa dưới tên là Đường Quả không?”

Hoàng Kỳ hơi sững sờ: “Không biết, đó là ai vậy?”

“Không có gì, anh chỉ cảm thấy tính cách của em đang phát triển theo chiều hướng giống như cô ấy thôi.”

“Thật hay giả? Trong trường này còn có người có tính cách giống với em sao? Cô ấy ở hệ nào thế?”

Vẻ mặt Giang Chu đầy dấu chấm hỏi: “Em hỏi chuyện này làm gì?”

Hoàng Kỳ thản nhiên: “Em muốn làm quen với cô ấy, nói không chừng còn có thể trở thành bạn bè.”

Chương 989: Lại có một tiểu phú bà sắp ra đời (2)

Giang Chu sợ hãi: “Đừng đừng đừng, tuyệt đối đừng, em phải bình tĩnh, anh cảm thấy tính cách của em bây giờ rất tốt, không cần phát triển theo phương hướng đó.”

Hoàng Kỳ phồng má lên, chớp chớp đôi mắt sáng rực: “Một cô nàng khóa dưới biển thái như vậy, chắc chắn là sẽ rất nổi tiếng ở trong trường học, anh không nói thì em cũng có thể tìm được.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái, lòng thầm nói miệng mình thật cmn tiện, lại còn càng ngày càng tiện.

Sau khi khoanh vùng trọng điểm xong, thời gian đã đến 11 giờ trưa.

Bởi vì hôm nay là một ngày có tuyết rơi, cho nên khí trời khá là lạnh.

Giang Chu kéo áo lông của mình lên, dẫn Hoàng Kỳ đi ăn cơm ở nhà ăn.

Làm một sinh viên năm thứ tư, bọn họ không còn nhiều thời gian ở trường lắm.

Trừ phi là những người có ý tưởng thi nghiên cứu sinh kia.

Nhưng chắc chắn là Giang Chu sẽ không thi nghiên cứu sinh, hẳn cũng không cần đi xin việc làm, còn Hoàng Kỳ...

“Em có ý định thi nghiên cứu sinh không?”

Hoàng Kỳ hỏi lại: “Anh cảm thấy em có thể thi nghiên cứu sinh sao?”

Giang Chu gật đầu: “Nói rất có lý, anh không thể trả lời được.”

Hoàng Kỳ chọc đũa vào bát cơm: “Cha em muốn em trở về làm việc ở công ty sau khi em tốt nghiệp.”

“Lại muốn bồi dưỡng một tiểu phú bà tiếp quản xí nghiệp của gia tộc?”

“Em định phát triển sản nghiệp đến Thượng Kinh, anh cảm thấy thế nào?”

Giang Chu ngẩng đầu lên: “Tại sao lại muốn đến Thượng Kinh phát triển?”

Hoàng Kỳ khẽ thở dài một tiếng: “Phấn đấu một mình gì gì đó rất cô đơn, đến Thượng Kinh phát triển, ngày nào cũng có thể nhìn thấy anh và các chị em.”

“Em cẩn thận một chút, đừng thua lỗ sạch những thứ mà cha em vất vả tích góp được.”

“Cha em nói là ông ấy không lo lắng chút nào.”

“Vì sao?”

Hoàng Kỳ nheo mắt lại: “Nếu như em thật sự đến Thượng Kinh phát triển, em không tin là anh sẽ không giúp em.”

Giang Chu nghe thế liền bật cười: “Con bé chết tiệt này, hóa ra là em đang đào hố cho anh.”

Hoàng Kỳ cười tươi rói: “Dù sao thì em cũng biết là anh sẽ không để cho em chịu thua thiệt.”

Là một thương nhân làm giàu từ Thượng Kinh.

Giang Chu biết nước ở Thượng Kinh sâu thế nào, cũng biết đá ngầm nằm ở chỗ nào.

Bởi vậy, nếu như Hoàng Kỳ thật sự muốn đến Thượng Kinh phát triển, hẳn muốn giúp một tay cũng không phải việc gì khó.

Dù sao mạng lưới quan hệ của hắn cũng đều ở Thượng Kinh.

“Nếu như em muốn đến Thượng Kinh phát triển, chắc chắn là anh sẽ ủng hộ em.”

Hoàng Kỳ gật đầu: “Em biết là anh sẽ giúp em, nhưng em vẫn cảm thấy hơi lo lắng.”

Giang Chu nhìn nàng với ánh mắt bất ngờ: “Em mà cũng biết lo lắng á?”

“Mặc dù em là không trâu bắt chó đi cày, nhưng em không muốn cô phụ kỳ vọng của cha.”

Giang Chu lại nói: “Kinh doanh và làm ăn cũng không khó khăn như vậy đâu, huống chi em còn là sinh viên ưu tú của hệ

tài chính và kinh tế đại học Thượng Kinh.”

Hoàng Kỳ nhìn không được mà nheo mắt lại: “Anh thật sự cho rằng em ưu tú sao?”

Giang Chu để đũa xuống: “Khen em thì em cứ nghe là được, còn hỏi lại làm cái gì? Làm vậy khiến anh rất lúng túng.”

“Giang Chu thôi, em biết ngay là anh đang nói láo mà.”

Giang Chu lại nói: “Chỉ là... nếu như em thật sự gặp vấn đề khó khăn gì, thì em có thể đi hỏi Tô Nam một chút, Tô Nam quản lý công ty lâu như vậy, nên cũng có rất nhiều kinh nghiệm trên phương diện này.”

Hoàng Kỳ ừ một tiếng: “Em nhất định sẽ hỏi chị Tô Nam, nói không chừng còn cướp Tô Nam của anh luôn.”

Giang Chu nhìn không được mà véo má của nàng: “Tô Nam bây giờ không phải người mà em muốn cướp là cướp được đâu.”

“A? Chị Tô Nam đã trở nên béo à?”

Giang Chu cảm thấy mạch suy nghĩ của Hoàng Kỳ rất kỳ lạ, nhưng vẫn giải thích: “Tô Nam bây giờ là tiểu phú bà ở Bắc Hải, tháng trước vừa mới đổi một chiếc Ferrari.”

Hoàng Kỳ nhăn mũi ngọc một cái: “Nhưng bọn em chính là chị em tốt, em không tin Tô Nam sẽ không giúp em.”

“Nhưng Tô Nam cũng là chị em tốt với Doãn Thư Nhã.”

“Hmm... vậy thì thế này, em dùng nửa năm, chị Thư Nhã dùng nửa năm.”

Giang Chu mới uống một ngụm nước, nghe vậy thì suýt phun ra ngoài: “Tô Nam là gây rung à? Lại còn có thể mượn để dùng?”

Khuôn mặt Hoàng Kỳ đỏ lên: “Em đang hỏi vấn đề làm ăn buôn bán, anh đang hoang một chút đi.”

“Em dùng nửa năm, Doãn Thư Nhã dùng nửa năm, vậy anh thì sao?”

“Anh dùng Tô Nam làm cái gì?”

Hoàng Kỳ với mới nói ra khỏi miệng, đầu óc mới phản ứng kịp.

Tên Giang Chu thôi này, lại bắt đầu nói mấy thứ linh tinh kia rồi.

“Không cho anh dùng, chẳng may anh dùng hỏng rồi thì làm sao bây giờ, nếu như anh thật sự muốn dùng...”

“Hử?”

Hoàng Kỳ hừ hừ hai tiếng: “Nếu như anh thật sự muốn dùng, thì tạm thời dùng em đi.”

Giang Chu đưa tay vỗ đầu nàng một cái: “Con bé chết tiệt này, em rất khá nha, không ngờ lại còn hào phóng như vậy.”

“Em đã cho phép anh dùng từ năm nhất đại học rồi, còn cổ tình làm thế ở khách sạn nữa, kết quả là anh không cần.”

Giang Chu hỏi lại: “Em sợ anh dùng hỏng Tô Nam, vậy em không sợ anh dùng hỏng em à?”

Hoàng Kỳ cầm chén nước lên uống một ngụm: “Vậy thì tiếp tục trò chuyện đề tài vừa rồi đi, nếu như em muốn mượn Tô Nam một chút, anh có đồng ý không?”

Giang Chu duỗi người một cái, hơi suy tư một chút rồi nói: “Tô Nam cũng không phải đồ đặc của anh, chuyện này em phải hỏi cô ấy mới được.”

“Vậy chờ đến lúc đó rồi tính đi.”

Giang Chu lại nói: “Anh cũng biết là bây giờ em không cần gấp, dù sao cha em cũng không trực tiếp giao công ty cho em.”

Hoàng Kỳ gật đầu: “Ông ấy cũng nói như vậy.”

Giang Chu suy tư giây lát: “Khi công ty bình an vô sự, em phải học tập nhiều vào, nếu công ty có vấn đề gì, thì tất cả mọi người đều sẽ giúp em.”

“Được rồi, như vậy thì em yên tâm rồi.”

Hai người ăn cơm xong, liền đưa khay ăn về khu xử lý.

Sau đó, hai người nắm tay nhau đi dạo một vòng.

Sau khi tuyết rơi, khắp nơi trong sân trường đều là các cặp tình nhân đang đi dạo.

Có người đắp người tuyết, có người chơi ném tuyết, phóng mắt nhìn qua, không có một chỗ tuyết nào là bằng phẳng.

Hai người đi thẳng đến một góc hẻo lánh ở phía đông gần cuối trường học.

Nơi này có một đồng gạch dùng để lát đường.

Những cục gạch này vẫn còn rất mới, nhưng bởi vì có tuyết rơi, cho nên công trình đã bị tạm ngừng.

Bọn họ chui vào trong lán của nhân viên, nhìn từ bên ngoài thì căn bản là không biết có người ở.

Sau đó, những âm thanh chut chịt lại vang lên, dường như còn có những âm thanh rên rỉ nhỏ nhỏ.

Một lúc lâu sau, hai người bọn họ lại đi ra.

Áo lông của Hoàng Kỳ đã bị kéo ra, áo len ở bên trong cũng rất lộn xộn.

Nàng sửa sang quần áo một chút, rồi nắm tay của Giang Chu, gò má hiện lên một tầng đỏ ửng xinh đẹp.

Trong chớp mắt, thời gian đã đến buổi chiều.

Giang Chu cố tình chạy về ký túc xá một chuyến, ngồi chém gió với Trương Nghiễm Phát, Từ Hạo Đồng và Cao Văn Khải.

Sau đó hắn đến căn cứ của sinh viên gây dựng sự nghiệp, nhìn hạng mục người yêu online của Trương Hạo một chút.

Ngay sau đó, hắn leo lên xe đi trở về khu biệt thự Hoa Nhuận Hào Đình.

Đình Duyệt ăn cơm trưa xong đã chạy đến đây, đang ôn tập bù cho Phùng Tư Nhược.

Hai người ngồi ở trên ghế sa lon để học tập, nhìn qua cũng rất ra dáng học hành chăm chỉ...

Dựa theo suy nghĩ trước kia của Giang Chu, Phùng Tư Nhược vốn phải tạm nghỉ học để sinh con.

Chờ nàng sinh con xong còn phải ở cữ, sau đó sẽ học lại chương trình học của năm tốt là được rồi.

Thế nhưng Phùng Tư Nhược vừa làm nũng vừa phụng phịu, nói cái gì cũng không chịu tạm nghỉ học.

Nàng còn nói hy vọng có thể tốt nghiệp cùng với Giang Chu.

Nhưng bụng của nàng càng ngày càng lớn, không tiện đến trường học, nên chỉ có thể mời Đinh Duyệt qua đây bổ túc cho mình.

Nhưng may là cơ sở của Phùng Tư Nhược tương đối khó, thuộc về loại học sinh vừa nghe giảng là đã hiểu ngay.

Trong chuyện này, hai người cũng không phí bao nhiêu sức lực.

Chỉ là Giang Chu vẫn cảm thấy hơi tò mò về chuyện nàng không chịu tạm nghỉ học, sau đó hắn đã tìm một thời gian thích hợp để trò chuyện với nàng về chuyện này.

Nhưng kết quả lại làm cho hắn bất ngờ, Phùng Tư Nhược là hy vọng có thể chụp ảnh tốt nghiệp cùng với Giang Chu.

Mẹ kiếp, đừng nói là trai thẳng, mà trai cong nghe lý do này cũng phải động lòng.

Cho nên Giang Chu cũng không miễn cưỡng Phùng Tư Nhược nữa.

Dù sao thì có người nào sẽ nhẫn tâm miễn cưỡng một cô gái luôn một lòng một dạ vì mình chứ?

Giang Chu thay giày ở trước cửa, rồi quay người đi vào nhà bếp.

Sau đó, hắn cầm một chai nước táo qua cho Đinh Duyệt.

“Cô giáo Đinh, uống miếng nước đi này.”

Đinh Duyệt cười híp mắt, cầm chai nước cười nói: “Sao lần này lại khách khí với tôi như vậy?”

Phùng Tư Nhược có chút trông mà thèm, nước miếng sắp nhỏ xuống sách rồi.

“Tur Nhược đang mang thai, lượng đường trong máu hơi cao, cho nên không thể uống mấy loại đồ uống này, mà tôi và mẹ tôi đều không thích uống, cho nên đã sắp hết hạn rồi, bà có thể uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu đi.”

“????” Đinh Duyệt suýt nữa phun một ngụm nước trái cây ra ngoài: “Ông nghe một chút, ông đang nói tiếng người sao?”

Giang Chu lại đưa một chai nữa qua: “Đùa bà thôi, hết hạn đâu mà hết hạn?”

“Như vậy còn tạm được.”

Giang Chu lại nói thêm: “Ừm, vẫn còn năm tiếng nữa mới hết hạn, mau uống đi.”

Đinh Duyệt là bồ túc miễn phí cho Phùng Tur Nhược, cho nên cơm tôi là không thể thiếu được.

Có điều, anh họ của Giang Chu sắp kết hôn ở quê, cho nên quý bà Viên Hữu Cầm đã về Lâm Giang từ tối hôm qua, có lẽ phải ngày mai mới trở về Thượng Kinh.

Bởi vậy, nhiệm vụ nấu cơm này vẫn rơi vào trên người Giang Chu.

“Hai người muốn ăn thịt bò hầm khoai tây hay là ăn thịt dê xào lăn?”

Đinh Duyệt trả lời ngay: “Ăn gì cũng được!”

Giang Chu suy nghĩ một chút: “Vậy thì tôi gọi thức ăn ngoài.”

Chương 991: Bà đặt người cha như tôi ở nơi nào?

Đinh Duyệt nghe thấy câu này, nhất thời xẹp miệng.

Muốn ăn cơm thì đặt thức ăn ngoài sao!

Mình vất vả vất vả đi qua đây bồ túc cho vợ tên này mà.

Cái đãi ngộ này cũng quá kém rồi.

Có điều, khi thức ăn ngoài được đưa đến, Đinh Duyệt lập tức ngậm miệng không nói gì nữa.

Bởi vì Đinh Duyệt nhìn thấy ba chữ Ngự Thiện Trai được in trên nắp hộp kia.

Nhà hàng này là một nhà hàng cực kỳ nổi tiếng ở Thượng Kinh thời gian gần đây.

Có người nói đầu bếp của nhà hàng này từng là một vị đại sư chuyên làm quốc yến.

Tất cả đồ ăn ở nhà hàng đều được phỏng chế theo ngự thiện phòng, trung bình một người phải tám ngàn đồng.

Đinh Duyệt thèm đến nuốt nước miếng, hai mắt đã sáng rực như sao.

Ngay sau đó, một bàn đồ ăn đầy đủ sắc hương vị được bày lên bàn.

Hai người lập tức đi qua bên này, hai mắt sáng như sao mà nhìn những món ăn xinh đẹp và thơm ngon trên bàn.

“Như thế nào? Đồ ăn ngoài tôi gọi Ồn chứ?”

“Thì ra nhà hàng này còn bán thức ăn ngoài à?”

Giang Chu lắc đầu: “Không phải, nhà bọn họ là chế độ hội viên chứ không phải bán thức ăn ngoài, bọn họ chỉ cung cấp tất cả phục vụ cho những hội viên tôn quý nhất của nhà hàng thôi.”

Đinh Duyệt nhin không được mà mở to mắt: “Vậy phải nạp bao nhiêu tiền mới có thể trở thành hội viên của bọn họ?”

“Không phải mua, mỗi một người xuất thân giàu có ở Thượng Kinh đều là hội viên của bọn họ, tôi cũng mới nhận được thẻ hội viên trong thời gian gần đây, đúng lúc thử một lần.”

“Đây chính là thế giới của người có tiền sao? Ngay cả nhà hàng cũng chuyên môn chuyển bị thẻ hội viên cho các ông?”

Giang Chu uống một ngụm canh cá: “Nhà hàng bọn họ có giá trung bình là tám ngàn một người, bà cho rằng người không có tiền có thể ăn ở đó sao?”

Đinh Duyệt ồ một tiếng: “Thẻ hội viên đâu? Cho tôi xem với.”

“Tôi chẳng nhớ mình đã ném nó đi đâu rồi, chỉ lưu đây số thôi.”

“Đám kẻ có tiền các ông thật sự là không coi thứ tốt thành thứ tốt mà!”

Giang Chu bóc vỏ tôm cho Phùng Tư Nhược, lại dứt tới miệng cho nàng: “Trên tấm thẻ đó không có cái gì cả, chỉ có một chuỗi dây số và điện thoại để chăm sóc khách hàng thôi.”

Đinh Duyệt âm thầm cắn răng: “Chờ đến khi tốt nghiệp tôi cũng muốn vào công ty, ít nhất cũng phải làm đến trình độ Ngự Thiện Trai tặng thẻ hội viên cho tôi.”

“Đó là không thể nào, người làm công rất khó có thể đạt đến trình độ này.”

“Vậy tôi mượn công ty của ông để luyện tập, chờ tôi luyện tập xong, tôi sẽ vay Tư Nhược một khoản tiền để mở công ty riêng.”

Giang Chu bật cười thành tiếng: “Mở công ty riêng? Bà định là cái gì?”

Đinh Duyệt cắn một cái cánh gà: “Công ty của các ông làm cái gì thì tôi làm cái đó, dù sao bây giờ tôi cũng hiểu rồi, tuy rằng ông không phải thứ gì tốt, nhưng lại rất có nghề trên phương diện buôn bán làm ăn.”

“Bà nghe xem bà đang nói cmn là tiếng người sao?”

“Làm sao không phải tiếng người, chờ tôi trở thành phú bà Thượng Kinh, tôi sẽ bao hết ăn mặc của Giang Đường nhà các ông.”

Giang Chu suýt nữa thì sặc ngụm canh cá: “Nhà chúng tôi có thiếu chút tiền nuôi con đó sao, hơn nữa bà đang cmn làm ăn kinh doanh hay là cướp con tôi?”

Đinh Duyệt nghe thế liền thở dài u oán: “Dù sao thì bây giờ tôi cũng hiểu rồi, có lẽ đời này tôi không có duyên với tình yêu, đến khi tuổi già sức yếu thì tôi và Tư Nhược sẽ yêu thương Giang Đường.”

“Bà và Tư Nhược cùng nhau yêu thương Giang Đường? Đậu xanh rau muống, vậy bà đặt người cha là tôi ở đâu?”

Phùng Tư Nhược sờ sờ cái bụng của mình, lại hừ hừ hai tiếng:
“Giang Đường có ba ba thương rồi, không cần Đinh Duyệt.”

Đinh Duyệt nghe thế lập tức kêu móa: “Tư Nhược, trước kia bạn không phải thế này mà, tại sao sau khi quen biết tên Giang Chu khốn kiếp, bạn lại quên mất tình cảm của chị em chúng ta rồi?”

“Thôi đi, bà mau ăn cơm của bà đi, sao thức ăn ngon như vậy mà còn không ngăn nổi cái miệng của bà chứ.”

“Ăn cơm có gì ngon, đương nhiên là tình cảm của chị em chúng tôi là quan trọng nhất.”

Giang Chu chỉ chỉ vào cái cánh gà mà Đinh Duyệt đang gặm:
“Cái cánh gà này có giá 888 đồng, bà cảm thấy ăn cơm có quan trọng không?”

“...”

Đinh Duyệt hít sâu một hơi, bắt đầu điên cuồng càn quét đồ ăn.

Một cái cánh gà 888, mình còn chưa từng nghe thấy chứ đừng nói là ăn.

Một lúc lâu sau, ba người đã ăn uống no đủ.

Có điều, bởi vì Phùng Tư Nhược không ăn được rất nhiều thứ, cho nên đến tận khi ăn xong, miệng nàng vẫn còn đang chảy nước miếng.

“Ăn no rồi, tôi muốn đi tắm.”

Đinh Duyệt sờ sờ cái bụng tròn vo của mình, đẩy bát đĩa về phía trước, rồi đứng lên nói một câu.

Về mặt Giang Chu đầy mờ mịt mà nhìn Đinh Duyệt: “Đêm hôm khuya khoắt rồi, bà không trở về trường học mà còn đòi tắm cái gì?”

“Tôi không về trường học, tôi chuẩn bị ở lại chỗ này, dù sao ngày mai cũng là cuối tuần, vừa hay có thể bỏ túc nhiều hơn cho Tư Nhược.”

Chương 992: Chiếc áo đồng phục học sinh trong trí nhớ!

Giang Chu thấy khó hiểu “Ai cho bà ở đây?”

Đình Duyệt lại thần nhiên: “Tôi muốn là được, dù sao yêu cầu của tôi cũng không cao, mỗi ngày một bữa cơm như này là ok.”

“Một bữa cơm này hơn 10 ngàn đồng đấy, sao đến miệng của bà lại như là thức ăn nhanh vậy?”

Đình Duyệt không để ý đến Giang Chu, mà quay người đi lên lầu, lập tức có tiếng nước chảy ào ào truyền ra từ phòng vệ sinh.

Lúc này, Giang Chu đứng lên, ôm Phùng Tư Nhược trở về phòng ngủ chính trên tầng hai.

Thời tiết mùa đông khá lạnh lẽo và khô ráo.

Nếu không chú ý độ ẩm thì da sẽ bắt đầu khô và mốc.

Buổi tối, tầm 10 giờ.

Giang Chu cởi sạch quần áo trên người Phùng Tư Nhược, sau đó bắt đầu dùng tay thoa kem dưỡng ẩm lên cho nàng.

Phùng Tư Nhược vẫn còn chưa quá quen thuộc với cái hành vi này của Giang Chu.

Gò má của nàng đỏ ửng, ngay cả da trên người cũng hiện lên một vết hồng nhàn nhạt.

Nhất là cặp mắt trong suốt và sáng rực kia, nó đã viết đầy then thừng.

Gò má đỏ ửng, nhìn qua như đang rất ủy khuất.

“Xong chưa nha...”

“Được rồi được rồi, đã là vợ chồng rồi mà sao em vẫn còn xấu hổ như vậy.”

Phùng Tư Nhược giờ nắm đầm lên, đầm nhẹ một cái vào vai của Giang Chu, sau đó lại cuống cuống mặc đồ ngủ vào.

Đình Duyệt còn đang ở trong nhà, hơn nữa tiếng nước cũng đã dừng lại, làm cho nàng sợ hết hồn.

Quả nhiên, một giây tiếp theo, có tiếng gõ cửa truyền vào trong phòng.

Cốc cốc cốc – -

“Tur Nhược, hai người làm gì trong phòng ngủ vậy?”

Giang Chu bắt đắ dĩ mà mở cửa phòng ra: “Sao bà cứ chen vào cuộc sống sinh hoạt hạnh phúc của chúng tôi vậy? Có phải bà yêu tôi hay không?”

Đinh Duyệt liếc mắt lườm Giang Chu một cái: “Lẽ nào tôi bị điên? Tôi cũng không ngu như Phùng Tur Nhược đâu.”

“... “ Giang Chu bó tay rồi.

Đinh Duyệt đi đến bên giường, tiến lại gần tai của Phùng Tur Nhược: “Thân thể của bạn bây giờ rất yếu đuối, Giang Đường đã tám tháng rồi, ngàn vạn lần không thể để Giang Chu làm chuyện xấu, nên từ chối thì vẫn phải từ chối.”

Gò má Phùng Tur Nhược đỏ ửng, chỉ chỉ kem dưỡng da ở trên đầu giường: “Giang Chu sợ mình không thoa được, cho nên ngày nào cũng thoa cho mình.”

“???”

Đinh Duyệt cầm cái lọ kem dưỡng da lên xem một chút: “Thì ra là như vậy, mình đã nói là Giang Chu không thể cầm thú như vậy rồi mà.”

Giang Chu cạ lời rồi: “...”

Đinh Duyệt lấy lại tinh thần: “Được rồi, Giang Chu, ông có thể đi ra ngoài rồi.”

Giang Chu lại cạ lời rồi: “????”

“Tôi và Tur Nhược đã bàn rồi, hôm nay bọn tôi sẽ ngủ chung.”

...

Chớp mắt, tuần kiểm tra cuối kỳ đã kết thúc.

Có thể nói là Giang Chu tràn đầy mờ mịt với kỳ thi cuối kỳ này.

Hắn không viết được mấy chữ, nhưng ngòi bút thì sắp chọc thủng bàn.

Vất vả lắm mới thi xong, toàn thân Giang Chu lại tràn đầy bối rối.

Dĩ nhiên, cả lớp có hơn bốn mươi người, cũng không chỉ có mình hắn là như vậy.

Ít nhất thì cảm nhận của Hoàng Kỳ cũng không khác hắn là bao.

Cô bé này căn bản là không ôn tập gì cả, mấy ngày này vẫn điên cuồng đi mua sắm và dạo phố.

Bởi vì trong lòng nàng bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn, đó chính là tiếp quản công ty nhà mình.

Trong lòng nàng vừa khẩn trương vừa có áp lực, nên chỉ có thể đi dạo phố và mua sắm để thư giãn đầu óc.

Còn có cả Trương Nghiễm Phát nữa, con hàng này cũng chẳng viết được bao nhiêu cả.

Con hàng này cả ngày chỉ cắm mặt vào app người yêu online kia.

Có lẽ còn không có thời gian để ôn tập luôn.

Có điều, sau khi tuần thi cuối kỳ trôi qua, đó chính là hai tháng nghỉ đông rồi.

Trong khoảng thời gian này, tất cả mọi người có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Trương Nghiễm Phát quyết định ôm điện thoại di động qua toàn bộ kỳ nghỉ đông này, dựa vào app người yêu online này, hoàn thành giấc mộng làm giàu của mình.

Còn Giang Chu, hành trình trong kỳ nghỉ đông này của hắn lại tương đối dày đặc.

Đầu tiên là tòa nhà văn phòng của Chu Tinh đã hoàn thành, hiện giờ đang trong giai đoạn kiểm tra chất lượng công trình.

Sau đó chính là Phùng Tư Nhược mang thai, cuối cùng nàng vẫn chọn bệnh viện ở Bắc Hải.

Còn có cô bé Sở Ngữ Vi kia, nàng vốn định đi theo đám bọn họ đến Bắc Hải ăn tết, nhưng lại bị cha mẹ mãnh liệt yêu cầu trở về.

Bởi vì năm ngoái nàng cũng ăn tết với bọn họ chứ không về nhà.

Sở Hùng và Trần Uyển Oánh đã chịu một năm vắng vẻ lạnh lẽo, hiện giờ không thể chịu nổi nữa.

Thế cho nên mặc kệ Sở Ngữ Vi nói cái gì, hai người đều bắt nàng phải về nhà ăn tết.

Giang Chu cũng không có cách nào, hắn không thể làm gì khác hơn là bằng lòng đưa Sở Ngữ Vi về nhà, lại bầu bạn với nàng vài ngày.

Còn về phần Tô Nam, nàng vốn muốn về nhà ăn tết rồi, bởi vì gia đình nàng luôn hỏi nàng bao giờ trở về.

Chương 993: Chiếc áo đồng phục học sinh trong trí nhớ! (2)

Tô Nam vốn đã đặt vé máy bay để về rồi, nhưng sau khi nghe nói Doãn Thư Nhã phải ăn tết một mình ở Bắc Hải, lại nói về Thượng Kinh thì cũng là ăn tết một mình.

Thế là Tô Nam đột nhiên quyết định không đi nữa, mà ở lại đây ăn tết với Doãn Thư Nhã.

Tuy rằng hai cô gái này cách nhau tận gần mười tuổi, nhưng hai người bọn họ lại cực kỳ hợp nhau.

Có thể là do hai người các nàng sống chung với nhau một thời gian đi.

Nhưng cũng có thể là bởi vì Doãn Thư Nhã đã cô đơn từ rất lâu rồi, nàng thật sự muốn có một người em gái.

Trung tuần tháng giêng, Giang Chu lái xe đưa Sở Ngữ Vi về nhà.

Năm nay thành phố Lâm Giang không có trận tuyết nào quá lớn.

Cho nên mùi vị năm mới không đậm đà như mọi năm, nhưng mùi vị quê hương vẫn đủ để làm cho người ta cảm động.

“Không ngờ cái nhà máy này lại bị hủy.”

“Nhà máy tính là cái gì, con sông phía bắc kia cũng bị lấp rồi kìa.”

Sở Ngữ Vi có chút khổ sở: “Vì sao vậy? Nơi đó có lưu giữ rất nhiều hồi ức quý giá mà.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Hồi ức quý giá gì?”

“Hồi lớp mười một, lớp chúng ta đã đi cắm trại ở nơi đó, anh còn nói muốn bắt cá, kết quả là ngã xuống nước luôn.”

“Ừm? Em nhớ kỹ như vậy cơ à?”

Sở Ngữ Vi cười khúc khích: “Hết cách rồi, đáng vẻ ướn nhẹp của anh thật sự là quá ngốc.”

Giang Chu đưa tay nắm mặt của nàng: “Em cho rằng em tốt hơn anh à? Hôm đi cắm trại đó, có phải em bỗng nhiên bị kinh nguyệt không?”

“Anh...sao anh lại biết?”

“Em vẫn luôn buộc áo đồng phục ở thắt lưng, cũng không hoạt động với mọi người, mà chỉ ngồi một chỗ uống nước, anh lại không phải người ngu, làm sao có thể không đoán ra được.”

Sở Ngữ Vi tròn tròn mắt lên: “Em còn tưởng rằng không ai biết nữa, tất cả đều tại em không mang thêm một cái quần khác.”

Giang Chu đánh vô lăng, rẽ vào khu chung cư Giang Đông:
“Em còn nhớ khi đó em dùng áo khoác của ai không?”

“Phương Văn Văn!”

“Không phải, là của anh.”

Sở Ngữ Vi kinh ngạc mà há hốc cái miệng nhỏ: “Tại sao lại là của anh?!”

Giang Chu khẽ cười một tiếng: “Khi đó anh đưa áo khoác cho Phương Văn Văn, còn nói áo là của em, Phương Văn Văn liền đưa áo cho em.”

“Thảo nào em lại thấy cái áo đấy to như vậy, buộc lên rồi mà vẫn còn rất dài.”

“VẬY em còn nhớ chuyện sau đó không?”

“Ah, sau đó còn có chuyện gì sao?”

Giang Chu gãi mũi một cái: “Sáng thứ hai, trong lễ chào cờ, anh không có đồng phục nên bị phạt đứng ở dưới cột cờ.”

Sở Ngữ Vi sừng sốt một chút: “Đồng phục học sinh của anh...”

“Anh cũng không thể nói với em là trả áo đồng phục lại cho anh mà, đúng không? Huống hồ cũng không biết là em có giặt hay không.”

“VÌ sao em lại không biết chuyện này?”

“HẾT cách, khi đó anh quá liêm, lại không biết kỹ xảo, liêm còn không để cho người ta biết, đây cmn không phải là uống công liêm rồi sao?”

Hai người dừng xe, đi xuống rồi leo lên lầu.

Sở Ngữ Vi bước nhanh vài bước, gõ cửa nhà rồi lập tức chạy vào phòng ngủ của mình.

Sở Hùng và Trần Uyên Oánh nhìn thấy một màn này thì đều có hơi mờ mịt.

“Ngữ Vi làm sao vậy? Sao không nói tiếng nào mà đã chạy về phòng của mình rồi?”

“Giang Chu, có phải tên nhóc nhà cháu lại bắt nạt Ngữ Vi nhà chúng ta rồi không hả?”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Cháu nói này chú Sở, ngài không thể nhớ mấy việc tốt mà cháu làm à?”

Sở Hùng hơi cau mày: “Không nhớ ra được.”

Sở Hùng vừa nói xong, Sở Ngữ Vi bỗng nhiên chạy ra với một cái áo khoác đồng phục học sinh trong tay.

Nàng mở nó ra ở trước mặt Giang Chu, giống như là đang hiến thứ gì đó rất quý báu vậy.

“Anh xem đi, em còn giữ cái áo đồng phục này, thế nhưng vẫn không biết nó là của anh.”

Trần Uyên Oánh có hơi kinh ngạc: “Đây không phải là cái áo đồng phục mà con mang về hôm đi cắm trại trời hồi lớp 11 sao?”

Sở Ngữ Vi lập tức mở miệng giải thích: “Đúng vậy, khi đó mẹ còn nói là con yêu sớm, nên mới cầm áo đồng phục của con trai về nhà.”

“Đúng vậy, con nói là không phải, nói là áo của Phương Văn Văn lớp các con, khi đó mẹ còn cảm thấy con đang gạt mẹ nữa.”

“Cho nên...mẹ thật sự đoán đúng rồi, bây giờ con mới biết, đây chính là áo của Giang Chu, thế nhưng Giang Chu lại không nói cho con biết.”

Giang Chu vươn tay ra: “Được rồi, bây giờ vật quy nguyên chủ, ngày mai anh sẽ mặc cái áo này rồi đi dạo ở trường.”

Sở Ngữ Vi vội vàng rút tay về, hừ hừ hai tiếng: “không được, em mới không trả lại cho anh.”

“Em giữ nó lại làm gì?”

“Đương nhiên là giữ làm kỷ niệm rồi, anh lấy về mới là vô dụng.”

“Được rồi được rồi, vậy thì để cho em, cũng không phải thứ gì tốt, mà lại coi như bảo bối vậy.”

Đúng lúc này, Sở Hùng đưa tay nắm lấy vai của Giang Chu.

“Cháu đến đúng lúc lắm, tối nay gọi cha cháu qua bên này ăn cơm, chúng ta cùng uống vài chén.”

Chương 994: Hôm nay nhất định phải chuốc cho tên con rể chó má này say gục!

Sở Hùng có tửu lượng rất kinh người.

Nghe nói khi Sở Hùng còn trẻ, đã từng một người uống cho cả một đội cảnh sát say ngất.

Nhưng sau khi kết hôn, Trần Uyên Oánh có phê bình kín đáo với chuyện Sở Hùng uống rượu.

Dù sao ngày nào Sở Hùng cũng phải lái xe đi làm, nếu như lần nào cũng uống nhiều như vậy, thực sự là quá nguy hiểm.

Hơn nữa, Sở Hùng còn là nhân viên chính phủ, truyền ra ngoài thì sẽ có vấn đề lớn.

Bởi vậy, Sở Hùng cũng không được uống bao nhiêu khi ở nhà, chỉ vền vện một chén liền dừng.

Trừ phi trong nhà có khách, thì Trần Uyên Oánh mới có thể cho phép Sở Hùng uống thêm vài chén.

Cho nên, mặc dù đối diện là hai cha con Giang Hoành Sơn và Giang Chu, nhưng mà căn bản là không đủ.

“Anh Giang, chén rượu này là tôi kính anh trước!”

“Nếu như có chỗ nào đắc tội, mong anh đừng để ý.”

Sở Hùng uống vài chén rượu vào bụng, nhìn hai cha con Giang Chu đang ngây ngốc.

“Chú Sở uống quá kinh rồi đây chứ?”

“Năm đó, khi còn ở bộ đội thì ngày nào Lão Sở cũng uống trộm rượu trong nhà bếp.”

“Nhà bếp còn có rượu cơ à?”

Giang Hoành Sơn lại nói: “Là rượu dùng để làm gia vị, mà đến hôm sau bếp trưởng mới nhận ra, còn nói cmn rượu của tôi đây.”

“...”

“Loại tửu lượng này, quả thực là không phải người.”

“Sao dì Trần không ngăn lại nhỉ?”

“Không biết nữa.”

Hai cha con quay đầu nhìn về phía Trần Uyên Oánh đang ngồi ở một bên.

Hôm nay Trần Uyên Oánh rất kỳ lạ, dường như bà hoàn toàn không có ý kiến với chuyện Sở Hùng uống rượu vậy.

Trái lại là trong mắt bà còn mang theo một tia cổ vũ, giống như là ủng hộ chồng mình uống rượu vậy.

Giang Chu chép miệng một cái, lòng thầm nói hôm nay mà không gục thì chỉ sợ là không về được rồi.

Thật ra thì Trần Uyên Oánh và Sở Hùng nghĩ rất đơn giản.

Tên nhóc thối này bắt cóc con gái bảo bối mà bọn họ nuôi dưỡng 20 năm.

Ngày hôm nay không để tên nhóc này gục xuống, thì làm sao mà hả giận cho được.

Hơn nữa, chị dâu đã trở về Thượng Kinh, không phải ngày nào cũng có cơ hội tốt như ngày hôm nay.

Thế là ba người lại nâng ly cạn chén, một chén rồi lại một chén.

Đừng thấy Giang Hoành Sơn thích uống rượu mà nhầm, trên thực tế thì tửu lượng của ông cũng không quá tốt.

Nếu như Sở Hùng có thể uống một chai Mao Đài, vậy Giang Hoành Sơn cùng lắm là một ly.

Nếu như Sở Hùng có thể uống hai chai Mao Đài, vậy Giang Hoành Sơn miễn cưỡng có thể uống hai ly.

Tuy rằng hai người đều uống rượu, nhưng đơn vị đo lường lại hoàn toàn khác nhau.

Cùng lúc đó, Sở Ngữ Vi nhìn về phía cha ruột mình.

“Cha, cha đừng uống nhiều như vậy, tửu lượng của Giang Chu không tốt như cha đâu.”

Sở Hùng nghe thấy thế lại càng tức giận hơn, con gái mình lại lấy tay bắt cá ở trước mặt mọi người.

“Ngữ Vi, con đừng xía vào, hôm nay là do cha vui vẻ, hơn nữa Giang Chu là con rể của cha, Giang Chu không say, chứng tỏ là không thật lòng, sao cha của thể yên tâm giao con cho tên nhóc này được?”

“Ai nha, nào có ai như vậy chứ, Giang Chu còn phải lái xe mà.”

“Không có chuyện gì, trong nhà có phòng khách, uống say thì ngủ lại luôn cũng được.”

Giang Hoành Sơn ợ một cái: “Tôi nói này Lão Sở, cậu cũng quá liều mạng rồi đấy, có cần phải vậy không?”

Sở Hùng nâng chén uống một hơi cạn sạch: “Làm sao không cần thiết? Anh Giang, hai chúng ta là thông gia, đây là chuyện vui, anh thấy không uống có được không?”

“...”

Giang Hoành Sơn thật sự hết cách, không thể làm gì khác hơn là cầm chén rượu lên, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch, sau đó ông cũng bắt đầu chóng mặt.

Ngay sau đó, Sở Hùng lại rót đầy cho hai cha con, chỉ vào chén rượu ở trước mặt hai người.

“Nào, chúng ta uống thêm chén nữa.”

Giang Hoành Sơn suýt nữa thì sặc: “Có thể để cho người ta ăn một miếng trước không? Cậu cứ một chén lại một chén, vậy ai sẽ ăn bàn đồ ăn này?”

Giang Chu gạt đầu: “Chú Sở, để cho cháu ăn vài miếng đã, đói quá rồi, uống vào chỉ thấy xót ruột.”

“Được được được, vậy hai người dừng bữa đi, ăn một miếng rồi chúng ta lại uống một chén.”

Vừa dứt lời, Giang Chu vừa cầm đĩa lên, nhất thời lại thả xuống.

Thôi quên đi, ăn một miếng lại uống một chén, hoàn toàn không có giá trị gì.

Hay là để lát nữa đi xuống mua cái bánh mì ăn tạm đi.

“Chú Sở, cháu không ăn nữa, cũng không uống nổi nữa.”

“Vậy anh Giàng, chúng ta làm một chén.”

Giang Hoành Sơn vừa mới gấp miếng đậu phộng lên, còn chưa kịp bỏ vào miệng, thì đã bỏ xuống, rồi chuyển qua một miếng xương sườn.

Ăn một miếng muốn một chén, vậy thì hạt đậu phộng kia không đáng giá chút nào.

Vẫn là làm miếng xương sườn đi!

Giang Hoành Sơn gặm sạch miếng xương sườn, rồi mới cầm chén rượu lên.

“Tôi nói này Lão Sở, tuy hồi nhỏ Giang Chu nhà chúng tôi hay nghịch ngợm và gây sự, hơn nữa còn thích chơi đùa vài thứ lý kỳ cổ quái, nhưng tên nhóc này sẽ không để con gái nhà cậu chịu ủy khuất đâu.”

Sở Hùng gật đầu: “Cái này thì tôi biết, nào, uống đi.”

Chương 995: Hôm nay nhất định phải chuốc cho tên con rể chó má này say gục! (2)

Giang Hoành Sơn thật sự rất bất đắc dĩ: “Nói tốt nói xấu đều phải uống đúng không?”

Sở Hùng cười nói: “Đó là dĩ nhiên, ngày hôm nay hai người không say ngất thì tôi thấy không thoải mái.”

Giang Hoành Sơn quay sang nhìn Giang Chu: “Giang Chu, cha thật sự không uống nổi nữa, con uống thay cha đi.”

Giang Chu nghe thấy thế thì lập tức né qua một bên: “Cha, con cũng không ăn miếng xương sườn kia mà, người nào ăn thì người đó uống đi.”

Giang Hoành Sơn thở dài: “Nuôi con trai mà cũng có ích gì đâu!”

Ông lại ngửa cổ lên uống một hơi cạn sạch, sau đó quay đầu ngã gục xuống bàn.

Sở Hùng nhìn thấy cảnh này, còn đưa tay đẩy đẩy Giang Hoành Sơn vài cái.

“Tôi nói này Lão Giang, giả say như vậy không có ý nghĩa gì đâu.”

“Được được được, để anh ăn hai miếng rồi lại uống một chén, được chưa?”

Sở Hùng gọi hai ba lần, lại phát hiện Giang Hoành Sơn không có chút phản ứng nào.

Thật ra thì Sở Hùng cũng biết tử lượng của Giang Hoành Sơn không quá tốt.

Bình thường thì là bọn họ uống rượu, còn Giang Hoành Sơn thì ăn đồ ăn.

Thế là Sở Hùng liếc mắt nhìn Giang Chu: “Đỡ ba cháu vào trong phòng khách đi, sau đó quay lại đây chúng ta uống tiếp.”

Giang Chu để đĩa xuống: ‘Chú Sở, nếu như chú thấy trong lòng không thoải mái thì có thể đánh cháu một trận, cháu thật sự không uống nổi nữa rồi.’”

“Không được, nhất định phải uống.”

“Sao chú cứ nhất định đòi cho cháu say gục vậy?”

“Tuy rằng cái áo bông nhỏ này của chú bị thủng, thế nhưng mà, đó vẫn là thứ chú đã che chở hai mươi năm.” Sở Hùng lại uống một hớp rượu: “Ngữ Vi lại bị tên nhóc nhà cháu bắt cóc như vậy! Trong lòng chú cảm thấy thua thiệt, lẽ nào còn không thể uống hai chén sao?”

Giang Chu thở dài, lại đưa chén rượu kia cho Sở Ngữ Vi:

“Ngữ Vi, em uống thay anh đi.”

“Ồ được rồi.”

Sở Ngữ Vi tiếp nhận chén rượu, đang định uống thì lại bị Sở Hùng ngăn lại.

“Tên nhóc thối này, chú bảo cháu uống, sao cháu lại để Ngữ Vi uống thay?”

Giang Chu cười nói: “Ngữ Vi bây giờ đã bị cháu lừa đi rồi, đương nhiên là người của cháu rồi.”

Sở Hùng trợn mắt lên: “Nói vậy, Ngữ Vi vẫn chưa gả ra ngoài đâu.”

Giang Chu rất tán thành mà gật đầu: “Chú Sở, vậy tại sao chú cứ chuốc rượu cháu?”

“???”

Giang Chu lại nói: “Cháu biết là chú luyện tiệc, nhưng ngoại trừ cháu ra, chú có thể yên tâm giao Ngữ Vi cho ai?”

Sở Hùng chậm rãi đặt chén rượu xuống: “Chọn tướng quân bên trong đám què, luôn có thể chọn được một cái.”

Sở Ngữ Vi lập tức nắm chặt tay của Giang Chu: “Con không muốn chọn, con chỉ muốn Giang Chu.”

Con gái lớn không dùng được mà, thật sự là con gái lớn không dùng được.

Sở Hùng lại uống một hớp rượu, sau đó cũng không bắt Giang Chu uống rượu nữa, mà bình tĩnh nhìn Giang Chu.

“Chúng ta chỉ có một đứa con gái này, từ bé đến giờ, chúng ta vẫn yêu thương con bé.”

“Sau này giao Ngữ Vi cho cháu, cháu ngàn vạn lần không thể để con bé bị ủy khuất.”

Gò má Sở Ngữ Vi hơi đỏ lên: “Cha, cha nói mấy thứ này làm gì?”

Sở Hùng thở dài: “Cha biết nói mấy thứ này là cha nhiều lời, nhưng vẫn không nhịn được mà muốn nói.”

Trần Uyên Oánh cũng phụ họa theo chồng mình: “Con gái, cha mẹ không thể ở cùng con cả đời. Cho nên phải giao con cho người khác, nhưng mặc kệ là giao cho ai thì cha mẹ vẫn lo lắng.”

“Chú Sở, chú yên tâm đi, cháu sẽ không để Ngữ Vi chịu ủy khuất đâu.”

“Được, chú tin cháu lần này, nào nào nào, dùng bữa đi, uống nhiều như vậy rồi, đồ ăn cũng nguội hết rồi.”

“...”

Sở Hùng vừa dứt lời, cửa phòng khách bỗng nhiên mở ra.

Giang Hoành Sơn chạy đến, đưa tay cầm chiếc đĩa lên: “Uống xong nhanh như vậy à? Biết thế thì tôi đã không giả vờ say.”

Khóe miệng Sở Hùng co quắp một cái: “Tôi nói này anh Giang, anh cũng quá không biết thương thức rồi, mới uống được vài chén đã giả vờ say rồi?”

Giang Hoành Sơn khoát tay, nói: “Tôi thật sự không uống được nhiều như vậy, một chén hai chén thì còn được, cậu cứ

nhắc lên là cạn nhắc lên là cạn như vậy, nếu như tôi không giả vờ say, thì bây giờ đã say thật rồi.”

Giang Chu gấp một miếng xương sườn lên: “Khi mẹ con ở nhà thì không cho cha uống rượu, bây giờ có rượu để cho cha uống thì cha lại không dám uống.”

“Cha uống rượu là để trò chuyện với bạn bè, chứ không phải vì liều mạng.” Giang Hoành Sơn ăn vài miếng rồi nói tiếp: “Tôi cũng nghe thấy mấy lời cậu vừa nói rồi, cậu cứ yên tâm, nếu Giang Chu dám để Ngũ Vi chịu ủy khuất, đích thân tôi sẽ trừng trị tên nhóc này.”

Sở Hùng cầm chén rượu lên: “Anh Giang, nào, chúng ta làm một chén.”

“Nào, uống.”

Hai người cụng chén một cái, rồi rót chén rượu xuống bụng.

Mấy ngày tiếp theo, Giang Chu hoàn toàn tiến vào trạng thái nghỉ ngơi.

Hắn đã giao cho Chu Vũ Đình xử lý tất cả chuyện của công ty.

Mà Chu Vũ Đình cũng gửi tài liệu và văn kiện cho hắn, trong đó là các báo cáo tài vụ và một số các loại hợp đồng.

Chương 996: May mà mình cmn không cần hồi báo!

Trừ cái đó ra, mấy ngày này Giang Chu đều dẫn Sở Ngũ Vi đi dạo ở khắp nơi.

Nhất là những chỗ mà bọn họ từng đi chơi xuân với nhau.

Con sông kia đã bị lấp rồi, mặt cỏ hai bên sông cũng bị đào lên rồi.

Nghe nói bọn họ sẽ xây một khu chung cư mới ở chỗ này, sau đó thành phố Lâm Giang sẽ bắt đầu phát triển về phía tây.

Vị trí mà bọn họ đang đứng bây giờ, sau này sẽ trở thành một khu chung cư cao cấp, mỗi căn đều chỉ có bảy tầng.

Ngoài ra, rừng cây nhỏ ở đối diện cũng đã bị chặt sạch rồi.

Cái vị trí Sở Ngũ Vi từng ngồi khi bị kinh nguyệt kia, bây giờ cũng đã thành một tấm biển cảnh báo đang thi công.

Sở Ngữ Vi nhìn thấy một màn này, lại cảm thấy cực kỳ cảm khái.

Bất tri bất giác, thời gian đã trôi qua nhanh như vậy.

Rất nhiều thứ đã không còn đáng vẻ của ngày xưa nữa.

Coi như muốn tìm hồi ức, thì cũng không thể tìm thấy phong cảnh quen thuộc ngày đó.

Có điều, đối với một người trọng sinh như Giang Chu mà nói, chuyện cải tạo thành phố này cũng không mang lại cho hắn quá nhiều tiếc nuối.

Bởi vì hắn đã biết từ trước rồi, cũng biết đáng vẻ của thành phố Lâm Giang khi phát triển về phía tây.

Mà cũng khó nói, dù sao phong cảnh quen thuộc của ngày xưa đã mất, thế nhưng nói là tệ, thì cũng không thật sự tệ như vậy.

Dù sao một thành phố phát triển, cũng sẽ đem lại cảm giác tự hào cho những người sinh sống ở đó.

Trừ cái đó ra, Giang Chu còn dẫn Sở Ngữ Vi đi thăm quan hai nhà xưởng mà hắn đầu tư.

Hai nhà xưởng này vẫn còn trong giai đoạn thi công, nhưng cũng đã có hình thức ban đầu rồi.

Lãnh đạo thành phố rất coi trọng chuyện Giang Chu đến khảo sát, nên còn chuyên môn an bài một đội ngũ đi theo.

Chủ yếu là để giảng giải tiến độ thi công và công trình của nhà xưởng bây giờ.

Sở Ngữ Vi lại không quá quen thuộc với tình cảnh này.

Bởi vì nàng và Giang Chu vốn muốn đi dạo chơi mà thôi, ai ngờ lại trở thành tiếp đón chính thức như vậy.

Đợi đến khi khảo sát xong, những lãnh đạo kia còn muốn mời Giang Chu ăn cơm.

Có điều, Giang Chu cũng nhận ra Sở Ngữ Vi hơi mất tự nhiên, cho nên hắn dứt khoát từ chối.

Sau khi rời khỏi nhà xưởng, Giang Chu trực tiếp dẫn Sở Ngữ Vi đến quán cơm nhỏ cũ ở gần trường học, hai người ăn một

bữa cơm.

Trong lúc đó, Dương Hân và Quách Vĩ cũng chạy đến.

Dù sao bây giờ cũng là kỳ nghỉ đông, ký túc xá của trường học đã đóng.

Quách Vĩ không còn chỗ nào để đi, chỉ có thể trở về nhà.

Còn Dương Hân thì vụng trộm chạy đến đây, người nhà cũng không biết.

Hai người không có chỗ để đi, tiền trong tay lại không đủ để thuê nhà, nên chỉ có thể tạm thời về nhà ở hai ngày.

Có điều, trong khi ăn cơm thì Dương Hân bỗng nhiên nhận được điện thoại của người nhà.

Dương Hân nói thật cho người nhà biết, bây giờ mình đang ở nhà Quách Vĩ, thế nhưng không nói nhà Quách Vĩ ở thành phố nào.

Chuyện này làm cho cả nhà Dương gia đều rất phẫn nộ, nhất là em trai của Dương Hân.

“Chị, sao chị lại ích kỷ như vậy? Chị muốn nhìn em độc thân cả đời sao?”

“Em và Trần Phương quen nhau hai năm rồi, cũng bởi vì chị mà bây giờ vẫn chưa thể kết hôn.”

“Trần Phương đã nói rồi, tháng sau mà không thể mang lễ hỏi đến, thì cô ấy sẽ đi tìm người khác.”

“Chị, chị trở về lập gia đình đi nhé? Chị có thể đừng ích kỷ như vậy được không!”

Em trai của Dương Hân rất hấp tấp, vừa mở miệng ra là đã chỉ trích.

Dương Hân đã không còn gì để nói, chỉ có thể yên lặng nghe mà không nói gì.

“Được rồi, lải nhải cái gì, muốn cưới vợ thì cmn tự kiếm tiền đi!”

Giang Chu cướp điện thoại di động qua, hân rống lên một câu rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Cái này gọi là thanh quan khó quản việc nhà.

Hắn cũng không biết làm như vậy sẽ tạo thành hậu quả gì cho hai người.

Chỉ là lúc này Quách Vĩ đã ngẩng đầu lên, cho Giang Chu một cái ánh mắt cảm kích.

“Ăn đi ăn đi, đều là mùi vị của năm xưa đây.”

“Đây là sủi cảo hấp, trước kia ngày nào Quách Vĩ cũng mang cái này đến cho anh ăn.”

Giang Chu gấp một miếng sủi cảo hấp, đặt vào trong bát của Sở Ngữ Vi: “Ném thử xem, nhân bánh là thịt heo.”

Sở Ngữ Vi cắn một cái: “Ừm, rất ngon.”

“Thật hay giả?”

“Giả, quá khó ăn rồi, cảm giác như còn chưa chín nữa.”

Giang Chu nghe thấy thế liền nhìn về phía Quách Vĩ: “Nghe thấy chưa? Ngay cả Ngữ Vi cũng nói như vậy, thế mà trước kia ngày nào ông cũng mang cho tôi ăn, rốt cuộc ông có ý gì?”

Quách Vĩ nhin không được mà chép miệng một cái: “Trước kia, vì đi lên mạng mà mỗi ngày ông chỉ đưa tôi có 5 đồng mua bữa sáng, không mua cái này thì mua cái gì?”

“Ông nhìn lại ông xem, ông không biết đầu tư sao? Nếu như khi đó mỗi ngày ông bù cho tôi thêm năm đồng tiền, mua đồ ăn ngon cho tôi, tôi sẽ không báo đáp ông sao?”

“Vậy nếu như mỗi ngày tôi bù cho ông năm đồng, ông báo đáp tôi bao nhiêu?”

Giang Chu nói luôn: “Tôi đa là báo đáp năm đồng”

Quách Vĩ nhin không được mà vỗ vỗ trái tim của mình: “May mà khi đó tôi không cần hồi báo.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Mau ăn đi, để nguội thì mất ngon.”

Chương 997: Anh am hiểu làm chuyện người khác không làm được!

Sau khi ăn cơm xong.

Giang Chu đưa Sở Ngữ Vi, Quách Vĩ và Dương Hân ra ngoài, mãi cho đến đường cái bên đối diện.

Chỗ đó là công trường trung học phổ thông thành nam, vẫn là dáng vẻ như trong trí nhớ của bọn họ.

Mấy người bắt đầu đi vào, đi dạo một vòng, tất cả phong cảnh trước mắt đều rất quen thuộc.

Trường trung học phổ thông thành nam là trường cấp ba tốt nhất ở thành phố Lâm Giang.

Học sinh nơi này có thành tích ưu tú, thành tích thi đại học cũng là trâu nhất cả Lâm Giang.

Cho nên khi thành phố Lâm Giang thôi động phát triển kinh tế và kiến thiết thành phố, trường học cũng nhận được một khoản tài chính.

Lãnh đạo trường học quyết định phá bỏ toàn bộ ký túc xá cũ kỹ, để tiến hành xây mới.

Ký túc xá của trường học cũng không có gì tệ cả, chỉ có thể nói là không khác gì với ngục giam.

Bên trong là những bức tường màu xám tro, bên ngoài là lưới sắt bảo vệ màu bạc.

Dựa theo cách nói của trường học là vì từng có ba học sinh vùng trộm trèo tường ra ngoài lên mạng, kết quả nửa đêm trở về thì xảy ra chuyện, hai chết một bị thương.

Chuyện này đã tạo thành dư luận rất lớn ở thành phố Lâm Giang khi đó, cũng lên cả tin tức thời sự.

Khiến cho trường học không thể không áp dụng một ít thủ đoạn mang tính cưỡng chế, để hạn chế tự do của học sinh.

Có điều, sau khi xây ký túc xá thành như vậy, phụ huynh học sinh không thể không phản đối.

Đầu tiên là vì cảm thấy đây là điếm xấu.

Trường học mà lại làm thành dáng vẻ của ngục giam là thế nào?

Thứ hai là bởi vì giáo viên không nghĩ cách để uốn nắn và giáo dục học sinh cho tốt, mà lại đi dùng loại thủ đoạn ép buộc này để cưỡng trẻ bọn trẻ.

Thế nhưng trường học đã ra sức dẹp bỏ dư luận, vẫn quyết định giữ tòa ngục giam này lại.

Mỗi một năm, đám học sinh mới ở trong đó đầu tham vãn và oán trách.

Một là bởi vì cảm thấy khó chịu, hai là cửa sổ chỉ có thể mở một nửa.

Khiến cho hành lang đều mùi vị của nhà vệ sinh, căn bản là không thể để cho không khí lưu thông.

Thế nhưng sau khi tốt nghiệp nhiều năm, mấy người trở về trường học, bỗng nhiên lại bắt đầu nhớ đến tòa ngục giam đó.

Ban đầu, Giang Chu là học nửa ngoại trú, chính là nộp học phí nội trú, nhưng vẫn có giấy chứng nhận ngoại trú.

Nhà hấn cách trường học không xa, có đôi khi thích ngủ ở trong trường, có đôi khi lại thích đi về nhà.

Quách Vĩ thì trực tiếp ở trong tòa ngục giam đó, một tuần mới được về nhà một lần.

Bởi vì nhà Quách Vĩ ở bên xe phía bắc thành phố.

Nếu như học tự học buổi tối xong mà mới trở về nhà, thì gia đình sẽ không yên tâm lắm.

Sở Ngữ Vi thì lại khác, nàng hoàn toàn là học sinh ngoại trú.

Nhưng bởi vì khi đó nàng là ban cán bộ của lớp, cho nên thường xuyên đến tòa ngục giam này để kiểm tra.

Giống như là kiểm tra có mang điện thoại di động hay không, có làm vệ sinh tốt hay không, có gấp chăn gối gọn gàng hay không, vân vân.

Cho nên trí nhớ của ba người đều có bóng dáng của tòa ngục giam này.

Hiện giờ, bọn họ nhìn thấy tòa ngục giam này đã biến thành một đồng phế tích, trong lòng nhin không được mà thấy hơi

thôn thức.

“Tôi nhớ là trước kia tên xxx trèo tường để đi lên mạng, kết quả là ngã vỡ xương gót chân đúng không?”

“Đúng thế, tên đó thực sự là thềm lên mạng đến điên rồi, thế mà lại trèo lên đó.”

“Làm sao lại ngã nhỉ?”

“Trèo qua lưới bảo vệ, kết quả không cẩn thận nên ngã thôi.”

Sở Ngữ Vi nghe thế liền ngắc đầu: “Các anh còn làm loại chuyện này à?”

“Cũng không phải chỉ mỗi bọn anh, trước kia rất nhiều người nghiện internet.”

Quách Vĩ bỗng nhiên ngắc đầu lên: “Tôi nhớ là Giang Chu cũng nói dối là ngủ ở trường, để đi ra ngoài chơi internet suốt đêm!”

Giang Chu hừ hừ hai tiếng: “Đúng thế, khi đó tương đối nghiện CF, bên cạnh có một ông anh ngồi xem phim xxx, hại tôi chơi cả đêm mà cmn không thắng nổi.”

“Đám con trai các anh thật là không biết xấu hổ.”

“Không có chơi internet đêm thì làm sao có thể gọi là thanh xuân?”

Lúc này, Dương Hân bỗng nhiên nhìn về phía Quách Vĩ: “Có phải anh cũng đi ra ngoài chơi đêm không?”

Khóe miệng Quách Vĩ co quắp một cái: “Có... Có đi, là đi theo Giang Chu thôi.”

“Vậy anh làm cái gì khi đi chơi đêm? Là chơi game hay là xem mấy thứ không tốt rồi hả?”

“...”

“Không dám nói? Đó chính là có mờ ám.”

Giang Chu cười hai tiếng: “Không phải tên nhãi này không dám nói, mà là sợ mất mặt.”

Dương Hân quay đầu nhìn Giang Chu: “Tại sao lại cảm thấy mắt mệt.”

“Tên nhãi này không chơi game, cũng không xem mấy thứ mờ ám kia, mà ngồi xem ‘Kỷ Hiểu Lam’ cả đêm.”

“Ông biết cái gì? Tôi cũng không chủ động muốn đi, là do ông nhất định phải kéo tôi đi, tôi lại không biết chơi game, không xem phim truyền hình thì làm cái gì?”

Chương 998: Anh am hiểu làm chuyện người khác không làm được! (2)

Giang Chu cọt nhả: “Bởi vì tên nhãi này xem ‘Kỷ Hiểu Lam’ cả một đêm, khiến cho chúng tôi bị đám con trai chê cười cả một năm, bây giờ tên nhãi này cũng không dám nói...”

Dương Hân nghe thế lại yên lòng: “Xem phim truyền hình cũng không có gì, nếu như tôi đi chơi internet, chắc chắn cũng sẽ xem phim truyền hình.”

Sở Ngữ Vi nghe thế liền cắn môi một cái: “Hình như em chưa bao giờ đi chơi internet cả, cảm thấy hơi đáng tiếc nha.”

Giang Chu xoa xoa đầu của nàng: “Hay là chúng ta đi chơi internet đi, lâu rồi anh cũng không đi.”

“Đi luôn bây giờ á?”

“Ừm, đi thôi.”

“Em chỉ muốn thử nghiệm cái bầu không khí đó, xem xem vì sao đám con trai các anh lại mê một cái nơi đó như vậy.”

“Sao em lại biết? Em chưa đi bao giờ mà?”

Sở Ngữ Vi hừ một tiếng: “Khi đó em đi theo giáo viên chủ nhiệm đến ngồi ở cửa quán internet, còn bắt được rất nhiều người nữa.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Thật sao? Sao anh không nhớ nhỉ?”

“Hình như khi đó anh bị ốm, cho nên không đi thì phải.”

“Là như vậy à...”

“Thế nhưng em bắt được Quách Vĩ, Quách Vĩ còn khóc lóc, còn nhờ em đừng ghi tên...”

Vừa dứt lời, ba người đồng thời quay đầu nhìn về phía Quách Vĩ.

Nhất là Giang Chu, ánh mắt của hắn tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

“Tên nhãi nhà cậu lại dám trốn tôi đi chơi internet một mình?”

Mặt Quách Vĩ đỏ lên: “Khi đó mọi người đều biết chơi game, chỉ mình tôi không biết, các ông nói chuyện mà tôi không hiểu gì cả, cho nên muốn đi học một chút, để có thể hòa nhập với mọi người.”

Giang Chu không hiểu: “Vậy sao ông không gọi tôi đi cùng?”

“Lần nào ông đi chơi internet, mẹ ông cũng đến bắt ông, tôi gọi ông làm gì?”

“...”

Dương Hân nghe thế thì buồn bực: “Giang Chu, ngày nào cậu cũng đi chơi internet, vì sao vẫn thi đỗ đại học Thượng Kinh?”

Giang Chu nhếch mép lên: “Tôi không phải loại học sinh chỉ biết học tập, tôi thích vừa học vừa chơi.”

“Khi đó Giang Chu thật sự rất biến thái, ngày nào cũng đi chơi internet, nhưng kiểm tra vẫn cứ nằm trong top 10 cả trường.”

Dường như Sở Ngữ Vi cũng nhớ ra: “Có phải ban ngày anh đi chơi internet, ban đêm lại vụng trộm học tập không?”

Giang Chu bĩu môi khinh thường: “Anh cần phải chăm chỉ như vậy sao?”

“Vậy vì sao thành tích của anh lại tốt như vậy?”

“Mỗi người đều có sở trường của riêng mình.”

“Ý của anh là anh am hiểu học tập?”

“Không phải, anh am hiểu làm chuyện người khác không làm được.”

Giang Chu lại nói tiếp: “Đi thôi, đừng hoài niệm nữa, nơi này đã không thuộc về chúng ta rồi.”

Sở Ngữ Vi cũng gật đầu: “Ừm, đi thôi.”

“Hay là đi chơi internet đi nhé? Ngồi một tiếng, thử nghiệm một chút?”

“Cũng được, dù sao cũng là kỳ nghỉ, không có chuyện gì khác.”

Sau khi rời khỏi trung học phổ thông thành nam.

Bốn người vẫn có chút hứng thú với chuyện đi chơi internet.

Nên nói hoàn cảnh của quán internet thời đại này thế nào đây.

Nói bản thì không bản, nói sạch sẽ thì cũng không phải sạch, thế nhưng mùi thuốc lá và các loại mùi khác xen lẫn với nhau, làm cho người ta có một loại cảm giác thư thả khó hiểu.

Có điều, loại cảm giác này chỉ nhằm vào con trai, đối với đám con gái mà nói thì không phải như vậy.

Sở Ngữ Vi và Dương Hân đều chơi từng vào quán internet.

Lần đầu tiên đến một nơi như vậy, trong lòng các nàng đều có loại cảm giác mới mẻ.

Sau đó nhìn chỗ này một chút, đụng chỗ kia một chút, có thể nói là vô cùng tò mò với nơi này.

Giang Chu trực tiếp bật hai máy cho hai người, để các nàng muốn làm gì thì nàng.

Dương Hân quả nhiên làm như những gì mình nói, vừa bật máy đã lên website để cài phim.

Sở Ngữ Vi thì khác, nàng căn bản là không quan tâm cái máy của mình, hết sức tập trung mà nhìn chăm chăm vào Giang Chu.

Có điều, loại cảm giác mới mẻ này đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Cho nên chẳng mấy chốc, Sở Ngữ Vi liền cảm thấy chán ghét với hoàn cảnh của quán internet.

Vì sao?

Bởi vì có rất nhiều người trong quán internet hút thuốc.

Hơn nữa, còn có một số ông anh chơi ngày chơi đêm không về nhà, bữa trưa thì gọi một bát mỳ ăn liền, làm cho toàn bộ quán đều là mùi vị của mỳ ăn liền.

Các loại mùi vị trộn lẫn với nhau, xông thẳng vào trong lỗ mũi, quả thực là làm cho người ta không thể chịu nổi.

Ngoài ra, Giang Chu cảm thấy một mình cũng không thú vị lắm.

Tên nhãi Quách Vĩ này vẫn không biết chơi game, mà nghiêng người dựa vào Dương Hân ở bên cạnh, hai người vừa trò chuyện vừa xem phim, cũng không để ý đến hai người Giang Chu.

Cho nên, thời gian một tiếng trôi qua, bốn người lại đi về.

Đối với người sắp tốt nghiệp đại học mà nói, mấy quán internet này chỉ còn lại là một hồi ức của tuổi trẻ.

Bọn họ đã qua cái tuổi nghiện chơi game nhất rồi.

Cho nên thỉnh thoảng đến quán internet một lần, chỉ là một loại hoài niệm thanh xuân của mình thôi.

Hơn nữa, các ông chủ của quán internet bây giờ rất xấu, đầu tiên là không ngừng tăng giá.

Sau đó chính là hỗ trợ mua cơm phải trả thêm tiền.

Chương 999: Anh am hiểu làm chuyện người khác không làm được! (3)

Ghe tởm nhất chính là loại người dụ dỗ bạn nạp thẻ hội viên, còn nói nạp 100 tặng 100, nạp 200 liền tặng 200.

Sau khi bạn nạp tiền xong, đến chơi được hai ngày, quán internet liền sập tiệm.

Đảo mất một cái, quán internet chờ thành quán bún riêu.

Kết quả là vừa mất tiền mà chẳng được cái mĩa gì.

Loại quán internet này, hoàn toàn là lừa gạt tiền của người khác, sau đó liền cuốn gói rời đi.

Mấy trăm đồng tiền, dù đến cục công an thì công an cũng không lập án được.

Nếu như không có quá nhiều người gây sự, thì sẽ không có ai quan tâm cả.

Cho nên đoạn thời gian gần tết này, càng ngày càng nhiều loại quán internet như vậy.

Trước kia, khi Giang Chu mới học lớp 11, mặc dù không có nhiều tiền tiêu vặt, nhưng cho đến giờ đều không nạp thẻ hội viên.

Hắn đều mượn tài khoản của người khác để chơi, sau đó lại trả tiền cho người ta, quả thực là rất láu cá.

Mất thấy kỳ nghỉ đông đã trôi qua một tuần, thành phố Lâm Giang cũng bắt đầu có tuyết rơi.

Tuyết rơi làm cho khu phố cổ có một loại mùi vị tang thương đặc biệt.

Lại nghỉ ngơi thêm vài ngày, sau đó Giang Chu leo lên máy bay đến Bắc Hải.

Hiện giờ, quý bà Viên Hữu Cầm cùng với Phùng Tư Nhược đã về Bắc Hải.

Hai người họ đều đang ở trong Minh Tiềm Sơn Trang.

Bởi vì sắp đến ngày sinh, cho nên Phùng Tư Nhược ở nhà vài hôm là phải đi vào bệnh viện nằm chờ sinh.

Đối với Phùng Tư Nhược mà nói, loại cảm giác này vẫn làm cho nàng tương đối khẩn trương và căng thẳng.

Bởi vì Phùng Tư Nhược có hội chứng sợ xã hội.

Khi có Giang Chu ở bên cạnh thì còn đỡ, nhưng nếu thật sự để nàng một mình trong bệnh viện, vậy chắc chắn là nàng sẽ không chịu nổi.

Cho nên Giang Chu phải nhân dịp nàng chưa đến bệnh viện mà chạy đến Bắc Hải.

Phụ trách công việc sinh nở của Phùng Tư Nhược là một bệnh viện tư nhân chế độ hội viên rất nổi tiếng ở Bắc Hải.

Người có thể vào đây không phú thì quý, một ngày có thể xài đến vài trăm hoặc vài ngàn đồng tiền.

Viện trưởng của bệnh viện vô cùng coi trọng chuyện Phùng Tư Nhược nhập viện.

Vì sao?

Bởi vì tập đoàn Phùng thị bây giờ đang nằm trong tay Phùng Tư Nhược.

Mà Phùng thị là một gia tộc cực kỳ có danh vọng ở toàn bộ thành phố Bắc Hải này.

Phùng Tư Nhược là người cầm lái của Phùng thị bây giờ, chuyện nàng sinh con là một chuyện vô cùng quan trọng với bệnh viện bây giờ.

Cho nên viện trưởng chuyên môn phái một đoàn đội chữa bệnh đến, làm mọi cách để phục vụ Phùng Tư Nhược.

Thế nhưng quá nhiều người cũng không phải là chuyện tốt, dù sao đối với Phùng Tư Nhược mà nói, nàng thật sự không quá thích loại cảm giác này.

Có điều, có Giang Chu ở bên cạnh, tâm trạng của nàng cũng khá hơn nhiều.

“Giang Chu, anh nói xem, khi nào Giang Đường sẽ ra đời?”

Trong phòng VIP của bệnh viện, Phùng Tư Nhược ngồi ở trên giường bệnh, nàng nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng nhô lên của mình.

Giang Chu thì gọt táo rồi đưa qua cho nàng, đồng thời véo véo má của nàng.

“Có thể là còn nửa tháng nữa sẽ ra đời.”

“Không biết là sẽ giống anh hơn một chút, hay là giống em hơn một chút đây?”

Khi hai người nói chuyện, Đinh Duyệt đẩy cửa đi vào: “Chắc là sẽ giống Giang Chu nhiều hơn một chút, bởi vì người ta hay con nói gái sẽ giống ba ba hơn.”

Hai mắt Phùng Tư Nhược sáng lên: “Bạn đến từ bao giờ vậy?”

“Vừa đến xong, mình đi miếu để xin Hộ Thân Phù cho bạn.”

Đinh Duyệt nói xong, liền đưa cho Phùng Tư Nhược một cái

Hộ Thân Phù hình tam giác: “Nếu như Giang Đường là con trai thì tốt rồi, nhất định là sẽ rất đẹp.”

Giang Chu nghe thế liền trùng mắt lên: “Bà có ý gì? Con gái giống tôi thì không đẹp à?”

“Cũng chưa chắc, dù sao cũng là do Tư Nhược sinh, nên nhất định có thể kéo thêm vài điểm.”

“Đinh Duyệt, con người bà cái gì cũng tốt, chỉ là miệng quá tiện.”

Đinh Duyệt hừ lạnh một tiếng: “Cái này gọi là lời nói ác độc.”

Giang Chu đưa một quả táo cho Đinh Duyệt: “Lời nói ác độc và miệng tiện có gì khác nhau sao?”

Đinh Duyệt lại nói: “Lời nói ác độc tuy khó nghe nhưng mà đều là thật, miệng tiện thì đơn giản là tiện mà thôi.”

“Vậy tôi cảm thấy bà là miệng tiện, hoàn toàn không có dính líu gì với lời nói ác độc cả.”

Đinh Duyệt bĩu môi khinh thường: “Tôi mới không thèm cãi vã với ông, ông là chồng của chị em tốt của tôi, nên tôi có thể khoan dung cho ông.”

Giang Chu cất con dao gọt hoa quả vào trong túi: “Tư Nhược, em phải cẩn thận khi kết bạn, đừng để Đinh Duyệt dạy hư Giang Đường nhà chúng ta.”

“Ồ, em biết rồi.”

Đinh Duyệt khó chịu: “Phi, sao tôi có thể dạy hư Giang Đường chứ?”

Giang Chu nói luôn: “Con gái miệng tiện, thường thường đều không tìm thấy bạn trai.”

Đinh Duyệt cạ lời: “Tôi...”

Đúng lúc này, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên ngồi dậy.

Gò má của nàng hơi đỏ ửng, muốn xuống giường mà thấy hơi lao lực.

Giang Chu thấy thế liền hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Phùng Tư Nhược áp ứng: “Em muốn đi tiểu...”

Chương 1000: Phùng Tư Nhược đấu trí đấu dũng với Giang Chu

Phòng bệnh VIP trong bệnh viện tư nhân.

Thật ra nó cũng tương đương với một phòng khách sạn có đầy đủ thiết bị y tế.

Trong phòng bệnh này của Phùng Tư Nhược có hai phòng ngủ.

Một phòng trong đó là chuyên môn cung cấp cho nàng, bên trong có các loại thiết bị y tế.

Một phòng ngủ khác là cung cấp cho người nhà của nàng.

Hơn nữa, trong phòng bệnh còn có ti vi, có máy điều hòa không khí, thậm chí còn có cả máy giặt quần áo.

Nếu như chuyển các thiết bị y tế kia đi, người đi vào sẽ tuyệt đối cho rằng đây là một phòng ở khách sạn cấp năm sao.

Mấy ngày gần đây, Giang Chu vẫn luôn ở trong phòng bệnh của Phùng Tư Nhược.

Có đôi khi hắn đọc chuyện cho nàng nghe, có đôi khi nói chuyện cười cho nàng vui vẻ.

Hai người cũng ngồi xem phim truyền hình hoặc điện ảnh gì gì đó.

“Chung cư tình yêu 4”, “Lý Vệ làm quan 2”.

Còn có vài bộ phim Hàn rất hot ở trên internet nữa.

Khi Phùng Tư Nhược xem mấy tập đầu thì vẫn cười rất vui vẻ, cả ngày đều cười khanh khách không ngừng.

Nhưng khi xem đến đoạn sau, nàng không khỏi khóc lóc thảm thương.

Thôi Đạt đổi tên thành Kỳ Giang Minh, tự tay đưa bố và anh trai vào ngục giam.

Sau đó lại tiến hành tuyên chiến với mẹ của Thôi Nhân Hà, công bố để bà ta biết tay. Mà Thôi Nhân Hà vì người yêu,

không thể không che giấu tình của của mình với Thôi Đạt.

Phùng Tư Nhược cảm thấy trái tim nhỏ của mình sắp bị vỡ vụn rồi.

Cả người đều rúc vào trong ngực của Giang Chu, rúc rồi lại rúc.

Rõ ràng là đã được bác sĩ dặn dò, trước khi sinh con không thể để tâm tình chập chờn quá lớn.

Nhưng cô bé này lại bắt đầu nhập vai vì một bộ phim truyền hình.

“Cái này cmn là ai đề cử cho em xem?”

“Là Đinh Duyệt, hu hu hix hix...”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Không cho phép xem nữa, chờ Giang Đường sinh ra rồi xem nốt phần còn lại đi.”

Phùng Tư Nhược ồ một tiếng, nàng cũng biết tâm tình chập chờn quá lớn là không tốt.

“Vậy chúng ta xem ‘Chung cư tình yêu’ có được hay không nha?”

“Được, có thể xem mấy phim hài hước vui vẻ một chút.”

Phùng Tư Nhược cười vui vẻ, cầm điều khiển từ xa lên để đổi kênh.

Đối với Phùng ngọc manh mà nói, nàng không có nhiều thời gian nhàn nhã để nằm cả ngày với Giang Chu như bây giờ.

Bởi vì khi còn ở Thượng Kinh, ngày nào Giang Chu cũng phải đi ra ngoài làm việc.

Có đôi khi còn có thể cả đêm không về.

Cho nên đối với nàng mà nói, khoảng thời gian này là rất quý giá.

Nàng không cần lo lắng Giang Chu sẽ đột nhiên rời đi, cũng không cần lo lắng Giang Chu quá bận rộn.

Mỗi ngày vừa mở mắt ra là có thể nhìn thấy Giang Chu, trước khi ngủ cũng có thể nhìn thấy Giang Chu.

Loại cảm giác an toàn này, ngoại trừ Giang Chu ra thì không có bất cứ ai có thể thay thế.

Sáng sớm vừa rời giường, Giang Chu cũng đã đánh răng rửa mặt xong.

Hắn cầm một ly sữa bò ấm qua bên này, đưa tay xoa xoa đầu của Phùng Tư Nhược.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Phùng Tư Nhược nhất thời biến thành tức giận.

Nàng còn tưởng rằng đã vào bệnh viện rồi thì có thể tránh ly sữa bò và mỗi sáng và mỗi tối kia.

Nhưng bây giờ xem ra, mặc kệ chạy trốn đến đâu thì vẫn vô dụng.

Nên uống sữa bò thì vẫn phải uống.

Trừ phi chờ đến khi Giang Đường sinh ra, thì nàng mới không cần uống thứ này nữa.

Hơn nữa, sữa bò không béo này thật sự là không có vị gì cả, còn chứa một mùi tanh nhàn nhạt nữa.

Dù nàng uống nước lọc thì cũng không hy vọng phải uống cái thứ này.

“Nào, uống sữa đi, uống xong thì anh lại xem phim với em.”

“Em không muốn uống nha.”

“Không muốn uống cũng phải uống, em đã kiên trì một thời gian dài như vậy rồi, hiện giờ mà dừng lại, em không cảm thấy rất thua thiệt à?”

Vẻ mặt Phùng Tư Nhược tràn đầy uể oải: “Thật sự không muốn uống nha, cái này rất khó uống.”

Giang Chu nhét ly sữa vào trong tay Phùng Tư Nhược: “Nhu vậy đi, anh uống một nửa, em uống một nửa, được chưa?”

“Ồ!”

Giang Chu khuyên bảo mãi, Phùng Tư Nhược mới đồng ý.

Thế là Giang Chu cầm ly sữa bò lên, uống một nửa sữa ở trong đó.

Thật ra thì hần cũng không muốn uống cái thứ này, thứ này thật sự quá khó uống. Uống vào miệng còn dính dính, lại còn không giải khát.

Chỉ là thành phần dinh dưỡng của nó cao một chút.

Phùng Tư Nhược vẫn không chịu uống: “Không được, đây không tính là một nửa.”

Giang Chu cười nói: “Sao lại không tính là một nửa? Em không thấy cái ly này còn khắc dung tích à?”

Phùng Tư Nhược ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Anh uống thêm một ngụm nữa, sau đó em mới uống.”

Giang Chu đưa tay véo má của nàng: “Sao bây giờ còn học được mặc cả rồi cơ à?”

Phùng ngọc manh nhăn mũi hừ hừ hai tiếng: “Không phải cò kè mặc cả, mà là em chỉ uống một nửa thôi.”

“Được rồi, coi như em thắng.”

Giang Chu rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn là lại cầm ly sữa lên.

Chương 1001: Phùng Tư Nhược đấu trí đấu dũng với Giang Chu (2)

Kết quả là Phùng Tư Nhược bỗng nhiên lao đến, nàng lấy tay đẩy nhẹ ở dưới đáy của ly sữa.

Sau đó, nàng không ngừng tăng sức mạnh, hy vọng Giang Chu có thể uống nhiều hơn một ít.

Giang Chu chỉ có thể cười khỏ một tiếng, đành phải uống một hơi cạn sạch ly sữa bò này.

Sau đó hần đặt ly xuống, liền thấy Phùng Tư Nhược lộ ra một nụ cười đáng yêu.

“Tốt quá rồi, uống hết luôn rồi.”

Giang Chu cũng cười: “Đúng vậy, uống hết rồi, nhưng mà... anh sẽ rót cho em một ly khác ngay đây.”

Phùng Tư Nhược phồng má lên: “Em không muốn uống, được không nha...”

Giang Chu lắc đầu: “Em uống hết ly sữa này, thì anh không xía vào nữa.”

“Thật sự không muốn uống nha.”

Giang Chu không nghe nàng khóc lóc kể lể, quay người rót cho nàng một ly sữa bò khác, sau đó bỏ vào lò vi sóng để làm nóng.

Phùng Tư Nhược biết mặc kệ mình làm gì cũng không thể tránh thoát rồi.

Thế là nàng cầm ly sữa lên, uống ực ực hai ngụm, chỉ còn lại một ít ở đáy ly.

“Uống xong rồi.”

Giang Chu lại không đồng ý: “Vẫn chưa, còn một ngụm nữa kia.”

“Đã nói rõ ràng là mỗi người uống một nửa mà.”

“Đây là hình phạt dành cho em, ai bảo em lợi dụng anh để trốn tránh.”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, chỉ có thể uống nốt chỗ sữa còn lại.

Theo thời gian trôi qua, cũng đã gần đến năm mới.

Rót cuộc Bắc Hải cũng có một trận tuyết, làm cho bầu không khí không còn hanh khô nữa.

Có điều, tuyết ở Bắc Hải khác với tuyết ở Thượng Kinh, cũng hoàn toàn khác với tuyết ở Lâm Giang.

Tuyết ở Bắc Hải rơi rất nhanh, nhưng dừng cũng cực nhanh.

Khi rơi xuống còn có thể biến thành vụn băng, cuối cùng vừa chạm vào mặt đất thì đã tan thành nước.

Cho nên ở đây rất khó có thể nhìn thấy tuyết đọng.

Có điều, đèn đường và các biển quảng cáo đều chuyển sang màu đỏ, các cửa hàng cũng bắt đầu treo đèn lồng.

Mùi vị năm mới vẫn bắt đầu trở nên nồng đậm hơn.

Ngoài ra, bởi vì Phùng Viễn Sơn mới qua đời, cho nên Phùng gia không thể trang trí hay làm gì cả.

Câu đối xuân, đèn lồng... phải tránh hết tất cả các thứ màu đỏ.

Nhưng đối với người của Phùng gia mà nói, năm này cũng là một năm tương đối nhẹ nhõm.

Mấy chuyện người lừa ta gạt đã ít hơn, âm mưu dương mưu cũng không còn.

Mọi người có thể tập trung lại với nhau, ăn một cái tết vui vui vẻ vẻ, đây đúng là một chuyện rất tốt.

Có điều, vài ngày trước của tết âm lịch.

Giang Chu cũng không có ở trong phòng bệnh của Phùng Tư Nhược, hẳn còn chạy đến bệnh viện quan tâm lâm chung một chuyến.

Bệnh viện này với bệnh viện của Phùng Tư Nhược không xa nhau lắm, chỉ lái xe mấy phút là đến.

Doãn Thư Nhã và Tô Nam kinh doanh cái bệnh viện quan tâm lâm chung này không tệ lắm.

Khách hàng càng ngày càng nhiều, con đường kiếm khách cũng càng ngày càng rộng.

Dù sao trải qua chuyện của trại an dưỡng Hồng Phong Diệp, có một số người ở Bắc Hải biết bệnh viện của bọn họ có quan hệ mật thiết với Phùng gia.

Hơn nữa, bệnh viện này rất có thể là của cô gia Phùng gia.

Doãn Thư Nhã cũng không giải thích.

Trái lại còn cho rằng, nếu danh tiếng của Giang Chu dễ dàng như vậy, thì nàng cứ lấy ra mà dùng thôi.

Dù sao khi Giang Chu gây dựng sự nghiệp, nàng cũng đã lấy của hồi môn ra cho Giang Chu dùng.

Giờ dùng tên của Giang Chu thì có cái gì không tốt?

Doãn Thu Nhã cầm chén trà lên uống một ngụm, chợt thấy một chiếc Maybach lái vào trong bệnh viện.

Chiếc xe này và biển số xe đều rất quen thuộc, không cần hỏi cũng biết là Giang Chu.

Năm phút sau, có người gõ cửa phòng làm việc của Doãn Thu Nhã.

Nhưng nàng còn chưa kịp trả lời, người kia đã đẩy cửa bước vào phòng.

Ngoại trừ Giang Chu ra thì căn bản là không có ai lại không biết lễ phép như vậy.

“Doãn phú bà, đã lâu không gặp!”

Doãn Thu Nhã liếc mắt nhìn Giang Chu: “Sao cậu lại có thời gian đến chỗ này của tôi vậy?”

Giang Chu cười nói: “Thời gian gần đây vẫn luôn ở trong bệnh viện với Phùng Tư Nhược, toàn thân đều sắp rỉ sét hết rồi.”

Doãn Thu Nhã ồ một tiếng: “Ồ, nhàm chán quá mới biết đến tìm tôi à.”

“Tôi cũng không có nhiều người quen ở Bắc Hải, không đi tìm cô thì còn có thể tìm ai?”

Doãn Thu Nhã chợt nhớ ra một chuyện: “Cậu còn nhớ ông Lưu từng vật tay với cậu không?”

Giang Chu đang nghịch cái bút, ngón tay khẽ run lên: “Vẫn nhớ, ông ấy làm sao vậy?”

“Ông ấy đã qua đời vào tháng trước rồi.”

Giang Chu hỏi lại: “Ông ấy bị ung thư phổi giai đoạn cuối đúng không?”

Doãn Thu Nhã gật đầu, hơi xúc động: “Nhưng cho đến bây giờ, ông ấy vẫn chưa từng hút thuốc, không biết vì sao vận mệnh lại vô thường như vậy nữa.”

Giang Chu cười nhẹ một tiếng: “Cũng không phải hút thuốc lá thì nhất định sẽ bị ung thư phổi, hoặc là không hút thuốc thì

nhất định sẽ không bị ung thư phổi.”

Doãn Thu Nhã gật đầu: “Đúng vậy, rất nhiều chuyện đều không có đạo lý.”

Nàng lại nói tiếp: “À đúng rồi, cậu đến bệnh viện tôi vào lúc này thì không tốt lắm đâu.”

Giang Chu khó hiểu: “Vì sao lại không tốt.”

Doãn Thu Nhã cầm chổi lông gà, quét nhẹ qua người Giang Chu: “Tư Nhược sắp sinh rồi, nơi này của chúng tôi khá xui.”

Chương 1002: Tôi hoài nghi Tiểu Nam Nhi muốn quyến rũ tôi ngay từ đầu!

Giang Chu nhin không được mà bật cười thành tiếng: “Sao cô cũng mê tín giống như mẹ tôi vậy?”

“Tôi là mỹ nữ thanh xuân vô địch, làm sao lại giống mẹ của cậu?”

Giang Chu chuyển đề tài: “Ồ đúng rồi, Tô Nam đâu rồi?”

Doãn Thu Nhã đáp: “Tiểu Nam Nhi đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn rồi, dạo này càng ngày càng nhiều khách hàng, thế nhưng giường bệnh không đủ, cho nên Tiểu Nam Nhi đi qua công ty thiết bị y tế rồi.”

Giang Chu cười nói: “Không ngờ Tô Nam thật sự rất thích hợp với chuyện kinh doanh nha.”

Doãn Thu Nhã ngẩng đầu nhìn Giang Chu: “Không phải trước kia cậu có mắt nhìn ngọc, chỉ liếc mắt đã chọn trúng Tiểu Nam Nhi sao? Chắc là phải thấy Tiểu Nam Nhi có thiên phú chứ?”

Giang Chu hơi sững sờ: “Ai nói với cô như vậy?”

Doãn Thu Nhã chớp mắt: “Chính Tiểu Nam Nhi đã nói như vậy nha.”

“Nói bậy! Khi đó là do tôi muốn xem khiêu vũ cho nên mới giữ Tiểu Nam Nhi lại, cái gì gọi là có mắt nhìn ngọc chứ?”

Doãn Thu Nhã cười nói: “Thì ra là cậu thấy người ta xinh đẹp, lại biết khiêu vũ cho nên mới giữ người ta lại?”

Giang Chu không khỏi dựa lưng vào ghế: “Khi đó tôi mới gây dựng sự nghiệp, trong lòng còn chưa có kế hoạch gì, chỉ có thể đi một bước tính một bước.”

“Cho nên?”

Giang Chu: “Tôi dùng một khoản tiền, vừa có thể thuê một nhân viên, vừa có thể xem khiêu vũ, có sao lại không làm?”

“Cho nên cậu đã có ý tưởng không an phận từ đầu rồi à?”

Giang Chu bỗng nhiên nghiêng người về phía trước: “Tôi cảm thấy cô nói ngược rồi.”

Doãn Thư Nhã chớp mắt vài cái: “Là sao?”

“Tôi hoài nghi khi Tô Nam đi ngang qua cửa hàng trà sữa đó, cô ấy đã thấy tôi quá đẹp trai, cho nên mới đẩy cánh cửa đó, rồi hỏi tôi có thể làm thêm ở đó hay không.” Giang Chu nhướn mày: “Kết quả là khi đó tôi không có quá nhiều kinh nghiệm sống, làm người quá ngây thơ, nên không cẩn thận mà dính bẫy của Tô Nam.”

“???” Doãn Thư Nhã tròn tròn mắt lên: “Cậu cảm thấy mình đang nói tiếng người sao? Cậu cho rằng mình rất đẹp trai á?”

Giang Chu nhún vai: “Vậy tôi cũng không rõ Tô Nam nghĩ như thế nào, nhưng đúng là tôi cảm thấy cô bé này có mưu đồ từ trước.”

Doãn Thư Nhã bỗng nhiên liếc mắt nhìn ra phía sau một cái: “Ồ, vậy ý của cậu là, Tô Nam đi làm thêm là vì muốn quyến rũ cậu?”

“Ừm, rất có thể là như vậy, chắc là liếc mắt một cái liền nhận ra tôi là một thanh niên tài tuấn rồi.”

Doãn Thư Nhã mỉm cười: “Ồ, vậy từ ban đầu Tô Nam đã muốn ở chung một chỗ với cậu rồi đúng không?”

“Bằng không thì vì sao Tô Nam lại khiêu vũ cho tôi xem, đúng không? Cô bé này rất có mưu mô, kết quả là tôi thật sự không cẩn thận nên mới để cô ấy toại nguyện.”

Trong khi Giang Chu nói chuyện, hắn đột nhiên cảm thấy lỗ tai của mình tê rần.

Hắn quay đầu nhìn lại, Tô Nam đang đứng ở sau lưng của hắn, dùng tay véo lỗ tai của hắn.

“Tên boss khôn khiếp này, thì ra là như vậy à, là do em nhìn thấy anh đẹp trai, cho nên em mới đẩy cánh cửa đó để xin làm thêm?”

“Sao em lại về rồi? Đi không có tiếng động gì cả, muốn dọa chết người sao?”

Tô Nam hừ hừ hai tiếng, ném túi công văn vào trong ngực Giang Chu: “Nếu như em không lén lút đi vào, thì còn không biết anh nói xấu em như vậy đâu.”

Giang Chu lại cười hì hì: “Vừa rồi là do anh cảm thấy bầu không khí trong phòng làm việc quá nặng nề, cho nên kể chuyện cười, trêu chọc Doãn Phú bà một chút thôi.”

“Không biết xấu hổ, Tư Nhược dạo này thế nào?”

“Vẫn rất tốt, rất ngoan ngoãn, chỉ là không phối hợp uống sữa bò.”

Tô Nam hỏi: “Cũng sắp sinh rồi nhỉ, không biết sinh vào năm nay hay là năm sau?”

“Chắc là Giang Đường sẽ được ra đời vào đầu năm sau.”

Tô Nam gật đầu: “Vậy em sẽ tìm thời gian để chạy qua thăm Tư Nhược.”

Doãn Thư Nhã cũng nói theo: “Vậy chị sẽ đi cùng với em.”

Giang Chu lại nói: “Gần đây thì không cần, cũng sắp sang năm mới rồi, nơi này của hai người cũng rất bận rộn. Chờ Giang Đường ra đời thì hai người qua cũng được.”

Doãn Thư Nhã gật đầu: “Vậy cũng được, tôi rất muốn xem con của cậu và Tư Nhược sẽ có dáng vẻ thế nào.”

Tô Nam nghe thế liền ngẩng đầu: “Tên này nhất định sẽ kéo điểm của con gái xuống.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Em thông cung với Đinh Duyệt rồi à? Sao hai người nói y hệt nhau vậy?”

Tô Nam bĩu môi: “Bởi vì đây là sự thật nha, Phùng Tư Nhược người ta xinh đẹp đến mức nào chứ, còn anh nhìn lại bản thân anh xem.”

Giang Chu không buồn nói: “Thôi quên đi, không nói chuyện này nữa, ăn tết chúng ta tụ tập nhé?”

Tô Nam hơi khó hiểu: “Anh không cần ở cùng với Phùng Tư Nhược à?”

“Có phải chỉ có một ngày tết đầu, hơn nữa hai người đi qua bệnh viện đó cũng được mà.”

Doãn Thư Nhã cũng không có ý kiến gì: “Dù sao thì trước kia tôi đều ăn tết một mình, nhiều người cũng sẽ náo nhiệt hơn một chút.”

Tô Nam cũng gật đầu: “Chỉ cần không quấy rầy Tư Nhược nghỉ ngơi là được.”

Giang Chu cười nói: “Được rồi, vậy cứ quyết định như thế nhé.”

Chương 1003: Đáng yêu quá, mình muốn dứt cho Phùng ngọc manh ăn!

Trong chớp mắt, ngày hội tân xuân đã đến.

Bắc Hải lại có một trận tuyết ra dáng, nhìn qua cũng rất có mùi vị.

Ngày 25 tháng 12 âm lịch, quý bà Viên Hữu Cầm ngồi máy bay trở về Lâm Giang.

Dù sao nhân viên y tế ở nơi này cũng rất chuyên nghiệp, đại đa số thời gian bà đều không thể chen được tay vào.

Có thời gian này, còn không bằng trở về nhà dạy dỗ Giang Hoành Sơn đang vụng trộm uống rượu.

Trong khoảng thời gian mình đi chăm sóc tiểu Tư Nhược, ông ấy nhất định đã uống lên tận trời.

Trước kia, một ngày còn gọi ba cú điện thoại, hỏi khi nào mình trở về.

Hiện giờ thì tốt rồi, ba ngày đều không gọi một cuộc.

Quý bà Viên Hữu Cầm quyết định trở về nhà, sẽ tiến hành giáo dục cho Giang Hoành Sơn nhớ sâu.

Sau đó, Giang Chu lén lút gọi điện thoại cho cha ruột, bảo ông vội vàng dọn dẹp nhà cửa một chút, vứt hết chai rượu ở nhà đi.

Sau khi nghe xong, Giang Hoành Sơn gọi thẳng con trai ngoan, sau đó mới bắt đầu dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ.

Nhưng bất hạnh thay, khi ông mới tìm được tất cả chai rượu ở trong nhà, còn xếp đầy ở trong phòng khách, chuẩn bị gọi đồng nát đến để khuôn đi, xem có thể bán được bao nhiêu tiền.

Kết quả là đồng nát còn chưa đến, quý bà Viên Hữu Cầm đã đến trước.

Theo Giang Hoành Sơn tiên sinh miêu tả, khi quý bà Viên Hữu Cầm nhìn thấy khắp phòng khách đều là rượu và rượu, thì khoe miệng của bà liền co quắp vài cái.

Khá lắm, từng lớp từng hàng này, có trắng có màu, làm cho quý bà Viên Hữu Cầm lập tức bùng nổ.

Chuyện sau đó thì Giang Chu không biết, bởi vì hắn không dám hỏi.

Cùng lúc đó, Tô Nam và Doãn Thư Nhã mua rất nhiều hàng tết rồi đưa đến phòng bệnh của Phùng Tư Nhược.

Mặc dù phải ăn tết ở trong bệnh viện, vì tránh cho đứa bé ra đời trong tết âm lịch.

Có điều, vẫn cứ phải chuẩn bị đầy đủ đồ tết.

Đại đa số những thứ Tô Nam mua đều là đồ ăn vặt.

Ví dụ như là chân gà ngâm tiêu, thịt bò khô, khoai tây chiên, còn có socola, các loại hạt và mứt, thạch và bánh kẹo... vân vân.

Giang Chu nhìn thấy một đồng đồ ăn vặt này, lại nhớ đến những câu quảng cáo tẩy não ở trên tivi.

Còn Doãn Thư Nhã thì mua các loại vật dụng hàng ngày dành cho trẻ nhỏ, quần áo nhỏ này, giày nhỏ này, núm vú cao su nhỏ này... Chuyện này liền để cho người ta nhận ra tính cách khác nhau của hai người.

Tô Nam mua đồ ăn vặt là bởi vì nàng vốn chính là một cô bé rất thèm ăn, hơn nữa, tất cả những món ăn vặt này đều là những món nàng thích ăn.

Doãn Thư Nhã mua đồ, thì là suy tính từ góc độ của người trưởng thành, nàng thành thực hơn một chút.

Nàng biết sau khi đứa bé được sinh ra, nhất định sẽ cần dùng những thứ này.

Cho nên đại bộ phận thứ nàng mua đều là từ cái suy tính này.

Có điều, Phùng Tư Nhược nhìn thấy đám đồ ăn vặt mà Tô Nam mua, thì biểu cảm trở nên vừa hưng phấn vừa mất mát.

Hưng phấn là bởi vì nàng ăn bữa ăn cho phụ nữ có thai nhiều tháng rồi, lâu lắm rồi chưa được ăn mấy thứ này.

Mất mát là bởi vì, dù Tô Nam có mua đồ ăn vặt cho nàng, thì nàng cũng không ăn được.

Bởi vì chắc chắn là Giang Chu sẽ không cho nàng ăn.

Nàng lại luôn không kiên trì được, luôn muốn làm một cô bạn gái nhỏ ngoan ngoãn của Giang Chu.

Cho nên Phùng ngọc manh đã thêm đến chảy nước miếng khi nhìn thấy mấy gói chân gà và thịt bò khô, que cay kia.

Nhưng đúng lúc này, Giang Chu đi ra từ trong căn phòng bếp nhỏ giản dị của phòng bệnh, trên tay hắn còn cầm một ly sữa bò ấm áp.

“Nào, uống hết đi.”

Phùng Tư Nhược đã muốn khóc rồi: “Bây giờ anh không thương em chút nào cả.”

Giang Chu nghe thế liền ngăn người: “Sao anh lại không thương em rồi hả?”

Phùng Tư Nhược ủy khuất: “Ngày nào anh cũng bắt em phải uống sữa bò, ngay cả đồ ăn vặt cũng không cho em ăn.”

Giang Chu lại nói: “Anh đã nói rồi mà, chờ Giang Đường sinh ra, em muốn ăn thế nào thì ăn thế đó.”

“Nhưng mà em muốn ăn luôn bây giờ nha.”

Nhưng đúng lúc này, Tô Nam vụng trộm lấy một quả ô mai mơ ra, nhân lúc Giang Chu không chú ý mà nhét vào trong miệng Phùng Tư Nhược.

Phùng Tư Nhược lập tức há miệng ngậm vào, sau đó cúi đầu xuống vì sợ Giang Chu phát hiện.

Nhưng Giang Chu là ai?

Hắn liếc mắt là có thể nhận ra Phùng Tư Nhược đang chột dạ và khẩn trương.

“Em vừa ăn vụng cái gì?”

Phùng Tư Nhược đáp ứng: “Không có...”

“Không có? Nào, há mồm ra cho anh xem.”

Phùng Tư Nhược không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn hé miệng ra, bên trong vẫn còn một quả ô mai mơ dính đầy nước miếng.

Giang Chu thấy thế liền đưa tay véo má của Tiểu Nam Nhi, véo cho nàng nhẹn không được mà kêu đau.

“Anh đã nói rồi cơ mà, không thể cho Tư Nhược ăn mấy thứ này.”

Tô Nam liếc mắt nhìn Giang Chu một cái: “Không được, Phùng Tư Nhược quá đáng yêu rồi. Quả thực là không chịu nổi.”

Giang Chu vươn tay về phía Phùng Tư Nhược: “Nhè ra cho anh.”

Phùng Tư Nhược làm bộ đáng thương mà nhìn Giang Chu: “Không muốn nha, em chỉ ăn một quả thôi.”

“Không được, chúng ta phải nghiêm khắc làm theo lời dặn dò của bác sĩ.”

Chương 1004: Đáng yêu quá, mình muốn dứt cho Phùng ngọc manh ăn! (2)

Doãn Thư Nhã nhìn thấy một màn này, nàng nhẹn không được mà quay đầu lại.

“Haiz, Giang Chu, cậu cũng quá cẩn thận rồi, chỉ một quả ô mai mơ thôi mà, có vấn đề gì đâu.”

“Nói cứ như là cô đã sinh con rồi vậy.”

Doãn Thư Nhã nghe thấy thế, mặt nhất thời đỏ lên.

Lòng thầm nói đúng là tôi cũng muốn sinh, nhưng cậu phải cho tôi một cái nha.

“Đương nhiên là tôi chưa sinh con, nhưng tôi cho rằng cậu không cần chuyện bé xé ra to như vậy.”

Giang Chu lại nói: “Được rồi, vậy chỉ ăn một quả này thôi, nhưng hai người cũng đừng cho Tư Nhược ăn nữa, ngày hôm qua, khi Đinh Duyệt đến thì đã vụng trộm cho Tư Nhược ăn rất nhiều đồ ăn vặt, còn hai ngày trước Hoàng Kỳ cũng đến một chuyến, còn mang cho Tư Nhược một ly trà sữa, đúng là làm tôi tức chết mà.”

Tô Nam lại nói: “Đứa bé cũng sắp ra đời rồi, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó thôi.”

Phùng Tư Nhược rất tán thành lời nói của Tô Nam: “Đúng vậy, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó nha.”

Về mặt Giang Chu đầy cung chiều mà nhìn Phùng Tư Nhược: “Tư Nhược, đây cũng là lần đầu tiên anh làm ba ba, không có kinh nghiệm gì, cho nên luôn lo lắng rất nhiều, chỉ sợ em không được chăm sóc tốt thôi.”

Phùng Tư Nhược phồng miệng lên: “Đã rất tốt rồi, em không được làm gì cả, ngày nào cũng chỉ ăn uống vui chơi. Như vậy rồi mà còn không tốt sao?”

“Vậy em ăn xong quả ô mai đó thì nhớ uống sữa bò.”

“Lại phải uống sữa bò, uống ít một ly có được hay không nha?”

“Sao em lại ghét uống sữa như vậy chứ?”

Sự thật chứng minh, ăn hoặc không ăn ô mai mơ, đều không thể trốn tránh chuyện uống sữa bò được.

Giang Chu đợi nàng phun hạt mơ ra, liền vội vàng đưa ly sữa bò cho nàng.

Sau khi uống sữa xong, Phùng Tư Nhược bắt đầu thảo luận tình tiết trong mấy bộ phim đang hot với Tô Nam.

Trước kia, bởi vì Giang Chu sợ cảm xúc của Phùng Tư Nhược phạm phông quá nhiều, cho nên tạm thời không cho nàng xem mấy bộ phim đó.

Nàng cũng chỉ có thể nghe người khác kể lại để đỡ nhien.

Giống như lần trước, khi Đinh Duyệt đến thì nàng đã quần quýt lấy người ta nửa ngày rồi, để cho Đinh Duyệt kể cho nàng nghe về tình tiết mới nhất của bộ phim.

“Sau đó thế nào? Bọn họ có điều tra ra ông chủ công ty taxi nói dối hay không?”

Tô Nam nói ngay: “Nhân viên đó căn bản không phải bị chết vì bệnh, mà là tự sát.”

Phùng Tư Nhược há hốc miệng: “Vậy mà lại như thế ...”

Tô Nam gật đầu: “Chờ sau này em xem thì sẽ biết.”

Phùng Tư Nhược lại hỏi tiếp: “Vậy Thôi Nhân Hà và Thôi Đạt có đến được với nhau không?”

Tô Nam lại nói: “Còn chưa đến đại kết cục mà, có lẽ ngày mai sẽ biết thôi.”

...

Đêm trừ tịch – đêm 30, cũng chính là buổi tối ba mươi tết.

Ngoài cửa sổ vẫn còn những bông tuyết lẻ tẻ, mà trong phòng thì điều hòa thổi vù vù.

Bên Bắc Hải này không có hệ thống sưởi hơi, bởi vì bên này không có quá nhiều thời gian quá giá lạnh.

Có đôi khi cảm thấy trời lạnh, vậy mở điều hòa không khí là được.

Khi đêm xuống, Doãn Thư Nhã, Tô Nam, Giang Chu, Phùng Tư Nhược, Đinh Duyệt và Phùng Y Nhất, tất cả đều chạy đến phòng VIP trong bệnh viện.

Lúc này, trên ti vi đang chiếu Xuân Vãn, tiếng nói kích động và sục sôi của MC đang truyền khắp phòng.

Thật ra thì Giang Chu đã xem Xuân Vãn của năm nay rồi.

Hơn nữa, bắt đầu từ hai năm trước, chất lượng của Xuân Vãn bắt đầu không ngừng hạ xuống.

Tiết mục ngôn ngữ đã không còn buồn cười nữa, trên cơ bản đều là những tác phẩm tuyên truyền một số năng lượng tích cực.

Rõ ràng là một tiểu phẩm hài, nhưng cuối cùng lại phải an bài một số thứ làm cảm động lòng người ở kết cục.

Khiến cho người ta cười cũng không cười thỏa mái, cuối cùng chỉ còn lại xấu hổ và xấu hổ.

Cũng có một vài tác phẩm mở đầu rất là khá, nhưng cuối cùng vẫn là thiếu găm chấp vài thô.

Loại tác phẩm ca tụng thời đại mới này, có người nói sẽ dễ được tuyển chọn hơn.

Cho nên càng ngày càng có nhiều diễn viên hài bắt đầu nghiên cứu và cân nhắc về đề tài này.

Có người thích phản ánh hiện thực xã hội, có người thích ca tụng công đức vĩ đại.

Có người thì chọn đề tài ở nông thôn, làm cho khắp nơi trên cả nước đều giống như nông thôn nghèo khó vậy.

Thật ra thì cũng không phải không thể diễn loại đề tài này, nhưng ít nhất... Cũng phải diễn buồn cười một chút.

Giống như tiểu phẩm ‘ba cái roi da’ của ông chú Triệu kia, nó có phải là kinh điển không?

Có nhiều người còn thích làm đề tài về loại người gạt người khác làm việc tốt, cuối cùng lại bị phát hiện này.

Mọi người vỗ tay một trận, sau đó diễn viên chính lại vò đầu bứt tai nói câu xin lỗi.

Có lẽ đây là do thời đại cần.

Thời đại không cần mọi người cười, mà phải cảm ơn và ca tụng ân đức.

Thế nhưng mặc kệ như thế nào, mỗi lần Giang Chu nhìn thấy loại tiểu phẩm hoặc là hài độc thoại về đề tài này, thì hắn vẫn luôn không nhin được mà cảm thấy chán nản.

Rõ ràng là một cái tết vui vẻ náo nhiệt và ấm áp.

Tiết mục trên Xuân Vãn phải hát hò nhảy nhót vui vẻ, khiến người ta phình bụng cười to, nhưng nhất định phải làm mấy cái trò này.

Chương 1005: Đáng yêu quá, mình muốn đút cho Phùng ngọc manh ăn! (3)

Nói dễ nghe một chút thì là hoài niệm quá khứ, hy vọng về tương lai.

Nói khó nghe một chút thì chính là bệnh hình thức, chẳng có tác dụng mẹ gì cả.

Có điều, đối với người hiện đại mà nói, hiện giờ có rất nhiều hình thức vui chơi giải trí.

Cũng ví dụ như các loại App ở dưới cờ công ty của hắn, tất cả đều có thể để cho người ta lên mạng, xem những thứ mình muốn xem.

Cho nên nội dung của Xuân Vãn là cái gì, thì cũng không còn quá quan trọng nữa rồi.

Mọi người mở ti vi xem Xuân Vãn ở đêm ba mươi, thật ra cũng chỉ là một loại tình cảm hoài niệm mà thôi.

Giống như là trước kia, Xuân Vãn có một số tiểu phẩm hài có thể hot như là tiểu phẩm của Tiểu Trầm Dương, của Thẩm Thương.

Thế nhưng khi Xuân Vãn chiếu tiểu phẩm, thì người diễn của người, mọi người thì làm việc của mình.

Nhưng khán giả căn bản là không biết người đang diễn cái gì.

Cũng ví dụ như mấy cô bé ở trong căn phòng này.

Bọn họ cầm bộ bài Đinh Duyệt vừa mua, cả đám vừa đánh bài vừa nói chuyện trời đất.

Bạn muốn hỏi bọn họ, Xuân Vãn đang chiếu ca hát hay là khiêu vũ à?

Các nàng nhất định là hỏi gì cũng không biết, hỏi ba thì lắc chín.

“Được rồi, ván này đến lượt Phùng Tư Nhược, bạn chọn trả lời thật lòng hay là hành động mạo hiểm?”

“Mình... mình chọn trả lời thật lòng.”

Đinh Duyệt nhin không được mà nhếch mép lên: “Trả lời thật lòng đúng không? Tốt lắm, vậy mình hỏi bạn, bạn cảm thấy Giang Chu có đẹp trai không?”

“Nhớ kỹ, nhất định phải nói thật, không được nói dối.”

Phùng Tư Nhược ngơ ngác ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Giang Chu một cái: “Rất đẹp trai nha!”

Đinh Duyệt thực sự bó tay rồi: “Tư Nhược, bạn đúng là hết thuốc chữa rồi, chờ bạn sinh Giang Đường xong, nhất định phải đi khám mắt một chút.”

“Không phải, Giang Chu rất đẹp trai mà.”

Cùng lúc đó, Giang Chu quay người nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Tư Nhược, em có cảm thấy Đinh Duyệt rất xấu không?”

“Không phải rất xấu.”

Giang Chu cười ha hả: “Ha ha, Đinh Duyệt, bà nói rất đúng, mắt của Tư Nhược hỏng rồi, phải đi khám.”

Khóe miệng Đinh Duyệt co quắp một cái: “Tại sao đôi mắt của bạn lúc hỏng lúc tốt vậy?”

Một lúc lâu sau, mọi người chơi bài chán rồi.

Sau đó liền chen lên ghế sa lon, bắt đầu ngồi xem Xuân Vãn.

Giang Chu thì lấy các loại đồ ăn vặt đã mua ra, rồi đổ vào trong khay.

Sau đó, hắn đưa qua cho các nàng, để các nàng vừa ăn vừa chơi.

Chỉ là trên ghế sa lon thật sự quá chật chội, Đinh Duyệt ngồi một lúc liền leo lên giường với Phùng Tư Nhược.

Hai chị em nằm ở trên giường, bắt đầu ôn lại những chuyện đã xảy ra trong kỳ nghỉ đông...

Phùng Tư Nhược càng ngày càng ít đi ra ngoài, bởi vì nàng thật sự không tiện lắm.

Cho nên nàng rất thích hỏi Đinh Duyệt về các chuyện xảy ra ở bên ngoài, có thể nói là cảm thấy rất hứng thú với những chuyện ở bên ngoài.

Cùng lúc đó, Giang Chu đi ra khỏi phòng bệnh, ra ngoài hành lang gọi điện thoại cho Sở Ngữ Vi.

Từ sau khi hắn rời khỏi Lâm Giang, cô bé này vẫn gửi Wechat cho hắn.

Hắn ăn gì nàng cũng hỏi, hắn làm gì nàng muốn cũng hỏi, có đôi khi còn muốn nói chuyện và tán gẫu với Phùng Tư Nhược.

Thật ra thì Giang Chu cũng biết là do nàng cô đơn.

Dù sao năm ngoái bọn họ cũng ăn tết với nhau, năm nay bỗng nhiên phải ăn tết một mình, cho nên ít nhiều gì cũng thấy hơi khổ sở.

Sở Ngữ Vi: “Giang Chu, qua tết em sẽ đến Bắc Hải tìm mọi người.”

Giang Chu nói: “Cũng được, đến khi đó anh sẽ phái xe đi đón em.”

Sở Ngữ Vi: “Tư Nhược sắp sinh rồi, hay là em đi sớm hơn một chút nhé.”

“Mặc dù là sắp, nhưng cũng không nhanh như vậy, em cứ ăn tết ở nhà với chú Sở và dì Trần đi.”

Sở Ngữ Vi: “Nhưng mà em rất nhớ anh.”

Trong khi hai người nói chuyện, trong ống nghe bỗng nhiên truyền đến giọng nói của quý bà Trần Uyển Oánh.

Sở Ngũ Vi “Giang Chu, mẹ em lại nói em rồi.”

“Không có gì, chuyện em là cùi chỏ hướng ra ngoài, cũng không phải ngày một ngày hai rồi.”

Sở Ngũ Vi: “Hừ.”

“Cơm tất niên có những gì?”

Sở Ngũ Vi: “Mẹ em làm xương sườn, nhưng em ăn không vô, thấy hơi nhớ anh rồi nha.”

“Vậy sao em không gửi qua đây cho anh, để cho anh nếm thử.”

Sở Ngũ Vi cười khanh khách hai tiếng, giọng nói hơi xa xôi:

“Mẹ, Giang Chu nói muốn ăn xương sườn mẹ làm.”

Giọng nói của quý bà Trần Uyên Oánh cũng hơi xa xôi: “Chờ Giang Chu về rồi lại ăn.”

Sở Ngũ Vi: “Nghe thấy chưa, mẹ em nói chờ anh về thì sẽ làm cho anh ăn.”

“Được rồi, dù sao anh cũng không sốt ruột.”

Sở Ngũ Vi yên lặng một lát: “Bây giờ anh đang làm gì vậy?”

Giang Chu quay đầu nhìn thoáng qua phòng bệnh: “Mấy người Tô Nam, Đinh Duyệt và Doãn Thư Nhã đều đang ở đây, đang xem Xuân Vãn.”

Sở Ngũ Vi: “Xuân Vãn năm nay quá chán, em không xem nổi.”

“Cô bé ngốc, cổ mà quý trọng đi, sau này Xuân Vãn một năm sẽ chán hơn một năm.”

Chương 1006: Giang Chu đến mau, đưa bé sắp ra đời!

Ngày mừng một tết âm lịch.

Lục tục có người chạy đến chúc tết, bên phía gia đình, Phùng Sùng, Phùng Y Vân, Phùng Nhạc và Phùng Long, tất cả đều chạy đến một chuyến, ngay cả mẹ vợ đã lâu không xuất hiện cũng chạy đến.

Bà còn đuổi Giang Chu ra ngoài để tâm sự riêng với Phùng Tur Nhược.

Trừ cái đó ra, một số đồng bạn hợp tác của Phùng gia cũng mang quà đến thăm.

Có ăn có uống, mặc, dùng, tất cả đều là hàng hiệu.

Thế nhưng phòng bệnh của Phùng Tur Nhược chỉ là một gian phòng nhỏ như vậy, căn bản là không có chỗ để để quà tặng.

Vì vậy Giang Chu đã thay nàng từ chối khách khứa, để cho nàng không bị quấy rầy nữa.

Nếu như thật sự có người muốn đến thăm, vậy bọn họ đi Minh Tiềm Sơn Trang là được, qua đó có Phùng Sùng tiếp đãi.

Như vậy thì mặt kinh doanh cũng không có vấn đề, mà bên phía Phùng Tur Nhược cũng sẽ không chịu quá nhiều quấy nhiễu.

Đến ngày mừng hai, Giang Chu lái xe đi đón Đinh Duyệt, để Đinh Duyệt ở phòng bệnh cùng Phùng Tur Nhược.

Còn hẳn thì lái xe ra sân bay Bắc Hải, đón tiếp Sở hoa khôi đã leo lên máy bay.

Sở Ngữ Vi đã nói từ trước tết, nàng nhất định phải nhìn Phùng Tur Nhược sinh con, cho nên vừa sang ngày mừng hai tết, nàng đã chạy lon ton đến Bắc Hải rồi.

Sở Ngữ Vi và Phùng Tur Nhược cũng coi như là chị em tốt.

Dù sao khi còn ở trường học, hai người thường xuyên đi ra ngoài ăn lẩu, dạo phố, thậm chí các nàng còn tự mình chơi chứ không thèm gọi Giang Chu đi cùng.

Mãi cho đến khi Phùng Tur Nhược mang thai, thì hai cô nàng này mới không đi ra ngoài chơi nữa.

Sau đó chính là kỳ nghỉ đông, hai cô nàng vẫn chưa gặp mặt nhau.

Nói Sở Ngữ Vi nhớ Giang Chu mười phần, thì có ba phần là nhớ Phùng Tur Nhược rồi.

Từ nhỏ đến lớn, Sở hoa khô đều rất cao ngạo và lạnh lùng, nên không có nhiều bạn bè lắm, chỉ có Giang Chu và Phùng Tư Nhược mới có thể để cho nàng thấy nhớ nhung.

Lúc này, Giang Chu lái chiếc Maybach kia đến sân bay.

Đại khái là chờ khoảng vài chục phút, hắn đã nhìn thấy Sở hoa khô đi ra từ trong lối đi dành cho hành khách.

Hôm nay nàng mặc một chiếc áo lông màu trắng, phía dưới là một chiếc quần nhung và một đôi giày đi tuyết, nhìn trông rất đáng yêu.

Sở Ngữ Vi vừa nhìn thấy Giang Chu, nàng lập tức nhào vào trong lòng hắn.

Sau đó vùi đầu vào trước ngực của hắn, nhịn không được mà làm nũng một lúc.

Mãi cho đến khi nũng nịu xong, nàng mới vụng trộm ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

“Giang Chu, anh có nhớ em không?”

“Nhớ chứ, không phải ba ngày gọi điện thoại một lần sao? Lần nào anh cũng nói là nhớ em mà.”

Sở Ngữ Vi lại nói: “Ba ngày một cuộc là quá ít, em còn cho rằng có mấy người Tô Nam và Doãn Thư Nhã ở bên cạnh, anh vui quá nên quên luôn em rồi chứ.”

Giang Chu mỉm cười, xoa xoa đầu của nàng: “Em chỉ mang một chút hành lý thế này thôi à?”

Sở hoa khô gật đầu: “Đúng thế, dù sao không đủ mặc thì anh lại mua cho em thôi.”

Giang Chu cười nói: “A, em nghĩ sướng vãi.”

Giang Chu đưa mắt nhìn thoáng qua rương hành lý của nàng.

Một cái rương hành lý nhỏ thế này thì có thể để cái gì?

Đoán chừng chỉ đủ để một cái áo bông và vài cái quần mà thôi.

Giang Chu nghĩ đến đây, nhịn không được mà ngồi xổm xuống, lấy tay sờ sờ cái quần nhung của nàng.

Cô bé này cũng thông minh rồi đấy, lần này biết mặc quần nhưng.

Không giống như lần trước, trời lạnh như vậy mà còn mặc váy, đi chân trần ở ngoài đường.

Kết quả là để hần phải bắt vào trung tâm thương mại, mua vài cái quần bông cho nàng mặc.

Sở Ngữ Vi cũng hiểu Giang Chu đang nghĩ cái gì.

Nhất định là đang kiểm tra xem mình có mặc ấm hay không thôi.

Khi mình rời khỏi nhà, mẹ cũng đã làm như vậy.

Sở Ngữ Vi không vui: “Ai nha, em đã lớn rồi, biết mặc quần áo ấm rồi.”

“Vậy sao? Sao anh lại không tin lắm nhỉ?”

Giang Chu vừa nói vừa đưa bàn tay lạnh như băng vào trong áo của nàng, sờ soạng vài cái trên chiếc eo thon gọn của nàng.

Kết quả là sau khi bàn tay lạnh như băng tiến vào, Sở Ngữ Vi bị dọa cho kêu lên, giờ hai nắm đấm nhỏ lên để đánh Giang Chu.

“Bại hoại!”

Giang Chu cười nói: “Ai dám nói thế, em có thấy bại hoại nào đẹp trai như này không?”

Sở Ngữ Vi hừ một tiếng: “Hừ, Tư Nhược bây giờ thế nào rồi?”

Giang Chu: “Có lẽ sẽ sinh trong vài ngày gần đây, bụng luôn luôn hơi khó chịu, khi anh đi ra ngoài còn cố tình gọi Đinh Duyệt đến trông cô ấy, miễn cho xảy ra sai lầm.”

Sở Ngữ Vi nghe thế liền khẩn trương: “Vậy chúng ta về nhanh đi, em không muốn bỏ lỡ thời gian ra đời của Giang Đường.”

Giang Chu gật đầu: “Ừm, vậy em lên xe đi.”

“Ừm nha.”

Sở Ngữ Vi đặt rương hành lý của mình ở chỗ ngồi phía sau, sau đó chạy cộc cộc cộc đến ghé lái phụ.

Ngay sau đó, chiếc MayBach màu đen khởi động, rồi chậm rãi lái ra khỏi sân bay.

Chương 1007: Giang Chu đến mau, đứa bé sắp ra đời! (2)

Sau đó, chiếc xe đi dọc theo con đường vào trung tâm thành phố.

Chỉ là mới đi được nửa đường, Sở Ngữ Vi bỗng nhiên thấy hơi đói.

Bởi vì nàng leo lên máy bay từ sáng sớm, còn chưa ăn bữa sáng nữa.

Giang Chu lại phải đỗ xe để mua bữa sáng cho nàng.

Bữa sáng mà hắn mua là mấy cái bánh bao nóng hôi hổi, còn có cả bánh quẩy, bánh rán và sữa đậu nành.

Sở Ngữ Vi nói: “Anh cũng ăn một miếng đi.”

Giang Chu lắc đầu: “Không ăn, anh ăn ở bệnh viện rồi.”

Sở Ngữ Vi lại nói tiếp: “Mùi vị rất ngon, anh ném thử đi.”

Trong khi hai người trò chuyện, Đinh Duyệt bỗng nhiên gọi điện thoại đến.

Trong điện thoại, giọng nói của Đinh Duyệt có hơi căng thẳng và khẩn trương.

“Giang... Giang Chu, hình như Tư Nhược vỡ ối rồi, hiện giờ đã được bác sĩ đẩy vào phòng sinh, khi nào ông mới trở về?”

“Được, tôi biết rồi, bà không cần khẩn trương, tôi về ngay đây.”

Giang Chu lập tức khởi động xe, rồi đạp mạnh vào chân ga.

Sở Ngữ Vi nhìn thấy vẻ khẩn trương ở trên mặt hắn, nội tâm nhin không được mà run lên.

“Có phải Tư Nhược sắp sinh rồi không?”

Giang Chu nói: “Đúng thế, Đinh Duyệt vừa gọi điện thoại cho anh, nói là đã vỡ ối rồi, hiện giờ đã được đẩy vào phòng sinh.”

Sở hoa khôi nghe thấy lời này, không khỏi nắm chặt tay lại, quả thực là khẩn trương hơn cả người cha là Giang Chu.

Hai người lái xe đi thẳng một đường, phóng đến bệnh viện của Phùng Tư Nhược đang ở.

Sau đó, hai người đi thang máy đến phòng sinh ở tầng ba.

Lúc này, Đinh Duyệt đang chờ ở đây rồi, trên mặt thì viết đầy khẩn trương.

Sau khi nhìn thấy Giang Chu, Đinh Duyệt nhất thời thở phào nhẹ nhõm, căng thẳng và khẩn trương đã bớt đi nhiều.

“Trời ạ, tôi còn tưởng rằng ông không về kịp nữa chứ!”

Giang Chu lắc đầu nói: “Làm sao có thể chứ? Con của tôi, đương nhiên tôi phải đến nhìn con bé ra đời rồi.”

Đinh Duyệt hít sâu một hơi: “Bây giờ Tư Nhược đang chờ sinh, không biết cần bao lâu nữa, ông muốn đi vào không? Bác sĩ nói là cha đứa bé có thể đi vào trong với Tư Nhược.”

Giang Chu liếc mắt nhìn phòng sinh: “Bây giờ có thể đi vào trong không?”

Đinh Duyệt lại nói: “Không được, cần phải thông báo với bác sĩ trước đã.”

Sở Ngữ Vi đưa tay nắm tay của Giang Chu: “Không cần khẩn trương, hít sâu vào.”

Giang Chu hít một hơi thật sâu: “Mình không cần khẩn trương, mình không cần khẩn trương.”

Giang Chu là một người cái gì cũng dám nghĩ, cái gì cũng dám làm.

Hắn cầm một triệu mà dám đi gây dựng sự nghiệp, lại còn làm ra động tĩnh lớn như vậy nữa.

Nói thật, hắn phải không sợ cái gì mới đúng.

Nhưng giờ phút này, tự nhiên hắn lại cảm thấy hơi khẩn trương.

Bởi vì mặc kệ là đời trước hay là đời này, hắn đều không có kinh nghiệm làm cha.

Cho nên khẩn trương là không thể nào tránh được.

Con người đều sẽ có tâm trạng như vậy khi sắp sửa đối mặt với thứ mà mình không biết.

Sau nửa ngày, một y tá đi ra khỏi phòng sinh.

“Giang tiên sinh, ngài có muốn đi vào trong không?”

“...”

Giang Chu hoàn toàn không biết quá trình sinh nở ở trong phòng sinh là thế nào.

Thế nhưng sau khi suy nghĩ một lúc, hắn cảm thấy Phùng Tư Nhược sẽ cần mình ở bên cạnh.

Nàng vốn là một cô bé rất nhất gan, nếu ở trong đó một mình thì chắc chắn sẽ rất sợ hãi.

Mặc dù bây giờ mình cũng đang hơi hoảng sợ, nhưng muốn hoảng sợ vậy thì cùng hoảng sợ đi.

Giang Chu nói: “Làm phiền rồi, tôi muốn đi vào trong với cô ấy.”

Y tá cười nói: “Vậy mời ngài đi theo tôi.”

Giang Chu hít sâu một hơi, tìm y tá để đổi trang phục vô khuẩn, đeo khẩu trang và găng tay rồi mới được đi vào phòng sinh.

Cùng lúc đó, người Phùng gia nghe thấy tin tức xong cũng lục tục chạy đến.

Người đến đầu tiên là vợ chồng Phùng Sùng, ngay sau đó là cô Phùng Y Vân.

Tất cả mọi người ngồi chờ ở ngoài hành lang của phòng sinh, nhìn đồng hồ kêu tích tắc ở trên tường.

Bọn họ chỉ cảm thấy nhịp tim của mình lúc nhanh lúc chậm, hoàn toàn đi theo tiếng tích tắc kia.

Năm tiếng sau, Đinh Duyệt ở bên ngoài đã bắt đầu luống cuống.

Sở Ngữ Vi cũng vô cùng khẩn trương mà siết chặt tay, không ngừng hít sâu rồi lại thở ra.

Các nàng hoàn toàn không biết gì, thì ra sinh nở là chuyện tốn thời gian như vậy sao?

Có điều, mẹ Phùng Tư Nhược là người có kinh nghiệm, bà bắt đầu giải thích cho hai người các nàng.

Dù vỡ nước ối thì cũng phải chờ tử cung mở đến điều kiện đủ để sinh con.

Nếu như chờ mãi vẫn không đủ điều kiện đó, thì phải áp dụng biện pháp sinh mổ.

Vì vậy, hai cô bé bắt đầu thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục ngồi chờ đợi trong lo lắng.

Mà quý bà Viên Hữu Cầm nghe thấy tin tức này, đã lập tức ngồi máy bay chạy qua bên này.

Ngay sau đó, Phùng Y Nhất cầm túi lớn túi bé chạy đến đây, bên trong đều là đồ ăn.

Xem ra tất cả mọi người đều đã chuẩn bị tâm lý phải chờ đợi lâu dài rồi.

Chương 1008: Giang Đường ra đời!

Lại hai tiếng nữa trôi qua, sắc trời chiều có hơi âm trầm.

Trong lúc đó, viện trưởng của bệnh viện cũng vội vã dẫn người chạy đến đây.

Nói là muốn an bài chỗ nghỉ ngơi cho mọi người, còn cung cấp đồ ăn.

Thế nhưng không có ai định rời khỏi hành lang này cả.

Nói đùa cái gì, người đang nằm bên trong chính là con gái, cháu gái, chị em tốt, chị gái của mình nha!

Dưới tình huống như vậy, bọn họ chỉ hận không thể lao vào trong, chứ làm sao có thể rời khỏi chỗ này chứ.

Cứ như vậy, mọi người yên lặng trong lo lắng, lại không ngừng hít thở dồn dập.

Mà các y tá cũng đi ra đi vào, để đưa cơm cho những người ở trong phòng sinh.

Mãi đến mười giờ tối, đám người bắt đầu buồn ngủ, đèn gọi ý ở phòng sinh bỗng nhiên sáng lên.

Ngay sau đó, cửa bị mở ra, lúc này Phùng Tư Nhược đang nằm trên giường bệnh, nàng được nhân viên y tế đẩy ra ngoài.

Sắc mặt của nàng có hơi tái nhợt, trên trán có rất nhiều mồ hôi, ngay cả tóc mai cũng đã bị ướt.

Mà Giang Chu thì mỉm cười mà nắm chặt tay nàng, hai người nhìn lẫn nhau, giống như có hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói.

Nhưng dường như lại đem những lời muốn nói này chôn cất trong ánh mắt của mình.

Mọi người ở ngoài hành lang nhìn thấy một màn này, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm, rồi lập tức bu lại.

Bên dưới khuỷu tay của Phùng Tư Nhược, là một đứa bé dễ thương được bao bọc rất kín.

Bàn tay nhỏ của nàng còn hơi vung vẩy, mấy ngón tay nhỏ chỉ chỉ bốn phía, nhìn trông dễ thương không gì sánh được.

“Tốt quá rồi.”

Đinh Duyệt và Sở Ngữ Vi đều muốn khóc: “Tại sao lâu như vậy, dọa chết bọn tôi rồi.”

Giang Chu thở dài: “Có nhiều lần muốn bắt đầu, nhưng lại không quá thuận lợi, Tư Nhược suýt nữa thì không đủ thể lực.”

“Kiệt sức trong quá trình sinh đẻ là một chuyện rất nguy hiểm.”

“Đúng vậy, nhưng sau khi ăn uống xong thì đỡ hơn.”

Giang Chu vuốt ve cái trán của Phùng Tư Nhược, nhìn gương mặt nhỏ nhắn đã tái nhợt của nàng, ánh mắt hần viết đầy đau lòng.

Hắn phải tận mắt nhìn thấy, mới biết chuyện sinh còn là vất vả và gian nan thế nào với một người mẹ.

Sau khi trở về phòng bệnh, Phùng Tư Nhược đã đi vào giấc ngủ.

Nàng thật sự là mệt chết đi được, nàng cảm giác như mình có thể ngủ cả một năm luôn.

Giang Chu chưa bao giờ biết Phùng Tư Nhược có thể chịu đựng giỏi đến thế, vậy mà nàng lại có thể liều mạng kiên trì đến tận cuối cùng.

Mãi cho đến lúc cuối cùng, nàng thật sự đau không chịu nổi thì mới nắm chặt tay của hắn, nắm chặt đến mức tay hắn đã có mấy dấu tay màu đỏ tươi.

Giang Chu dịu dàng sờ trán của nàng, sau đó quay người nhìn về phía sau.

Lúc này, Đinh Duyệt, Sở Ngữ Vi và Phùng Y Nhất đang vây quanh Giang Đường, tất cả đều nhìn rất chăm chú.

Bên cạnh là vợ chồng Phùng Sùng và cô cô Phùng Y Vân, trong mắt bọn họ viết đầy ý cười.

Ai có thể ngờ được chứ.

Một đứa trẻ ngây thơ mà nhút nhát như Phùng Tư Nhược, thế mà cũng có con của riêng mình.

Điều này làm cho bọn họ có một loại cảm giác giống như mới chớp mắt mà đã cách một đời.

“Có thể nhìn ra lớn lên sẽ giống người nào không?”

“Con mắt to như vậy, khẳng định là giống Phùng Tư Nhược rồi.”

“Nhưng mà mình cảm thấy ánh mắt hơi giống với Giang Chu, chính là loại rất láu cá tinh ranh ý.”

“Đúng thế nha, hai chị nhìn này, hình như con bé biết chúng ta đang nhìn mình kìa.”

“Đúng rồi kìa, còn đảo mắt nữa, thông minh như vậy thì không giống với Tư Nhược rồi.”

Trong khi mọi người nói chuyện, cô y tá đã đi vào phòng, sau đó đeo một cái vòng tay màu vàng vào trong tay Giang Đường.

Sau đó, Giang Đường được đưa vào trong lòng mẹ mình, nàng mở to đôi mắt to và đen nhanh, tò mò đánh giá thế giới này.

Có điều, chẳng mấy chốc đã có một cô y tá khác đi đến, ôm Giang Đường đi làm kiểm tra.

Đinh Duyệt và Sở Ngữ Vi có hơi lo lắng, hai cô bé rất sợ sẽ làm mất bảo bối, cho nên liền lon ton chạy theo hông cô y tá.

Một lúc sau, Phùng Tư Nhược ngủ một lát rồi cuộc cũng tỉnh dậy.

Nàng cắn môi, có chút ủy khuất mà nhìn Giang Chu.

“Bây giờ em có thể uống trà sữa rồi chứ?”

Giang Chu cười nói: “Bây giờ em muốn uống cái gì cũng được.”

Giang Chu cũng không biết làm sao, tự nhiên hắt lại muốn rơi lệ khi nói câu này.

Kiếp trước, hắt sống với Phùng Tư Nhược vài chục năm.

Hai người vẫn muốn có con, nhưng bởi vì vấn đề công việc, nên chuyện này vẫn bị trì hoãn.

Nhưng kiếp này, bọn họ đã có thể bù đắp tiếc nuối rồi.

Hắt và Phùng Tư Nhược đã có con rồi, còn là một bé gái rất dễ thương nữa.

Tuy rằng đứa bé còn nhỏ, không thể nhìn ra nhan sắc gì gì đó, nhưng Giang Chu tin tưởng, Giang Đường nhà mình nhất định sẽ rất xinh đẹp.

Dù sao mẹ của Giang Đường cũng là một người xinh đẹp như Thiên Thần mà.

“Ông xã.”

Giang Chu: “Ừm?”

Phùng Tư Nhược cười nói: “Em làm mẹ thật rồi nha.”

Giang Chu cúi người, hôn một cái thật sâu lên trán của nàng.

Phùng Tư Nhược lại cười khanh khách, nhưng mặt mỗi đến mức không cười nổi, chỉ có thể lộ ra một nụ cười ngốc nghếch.

Chương 1009: Tiểu Giang Đường nhận ngàn vạn sủng ái

Từ giây phút Giang Đường được sinh ra đời.

Toàn bộ từ trên xuống dưới của Phùng gia đều chuyển động quanh nàng.

Nhất là cô cô Phùng Y Vân.

Trước kia, cô cô Phùng Y Vân vẫn luôn rất lạnh nhạt.

Mặc kệ là chuyện vui vẻ và hưng phấn đến đâu, cô đều chỉ nhếch mép mà thôi.

Nhất là sau khi Phùng Viễn Sơn qua đời, gần như là cô cô Phùng Y Vân không còn cười nữa.

Nhưng khi cô nhìn thấy Giang Đường, cô thật sự cười vui vẻ xán lạn đến không gì sánh được.

Giống như là có một ánh mặt trời rực rỡ, hòa tan băng tuyết giá lạnh trong nội tâm của cô cô vậy.

Nó mang đến cảm tình nóng bỏng và rực rỡ.

Bởi vì cô cô Phùng Y Vân không kết hôn, cũng không có gia đình riêng.

Từ rất lâu về trước, cô cô Phùng Y Vân đã bắt đầu coi Phùng Tư Nhược là con gái của mình.

Phùng Y Vân thương nàng, yêu nàng, nhìn nàng hẹn hò yêu đương.

Thậm chí Phùng Y Vân còn quan tâm và bảo vệ Phùng Tư Nhược hơn cả cha mẹ của Phùng Tư Nhược.

Như vậy đứa bé gái mà mình đang ôm, cũng coi như là cháu ngoại của mình rồi.

Mọi người đều nói cách một thế hệ sẽ thân nhau hơn, điều này đúng ở trên người Phùng Y Vân là cực kỳ chính xác.

Ngay cả Phùng Sùng cũng không ngờ được là Phùng Y Vân lại cười vui vẻ như vậy.

“Tiểu Hiều, gọi bà ngoại đi.”

Mẹ của Phùng Tư Nhược hơi sững sờ: “Không đúng không đúng, phải gọi là bà trẻ.”

Phùng Y Vân lại nói: “Không được, em không muốn làm bà trẻ, em muốn làm bà ngoại.”

Vừa dứt lời, Phùng Sùng nhin không được mà kéo vợ mình một cái, ngăn cho vợ mình nói câu tiếp theo.

Vì sao?

Bởi vì, năm đó Phùng Y Vân không kết hôn là vì tiếp nhận một trong năm công ty lớn của Phùng gia.

Phùng Y Vân làm như vậy là bởi vì muốn tăng ưu thế cho Phùng Sùng, đối kháng với nhà mẹ hai.

Phùng Y Vân từ bỏ hạnh phúc cả đời của mình, thậm chí là từ bỏ hạnh phúc được làm mẹ của mình.

Gọi bà ngoại thì làm sao vậy?

Giang Đường không nên gọi Phùng Y Vân là bà ngoại sao?!

Cùng lúc đó, dường như mẹ của Phùng Tư Nhược cũng ý thức được điểm này.

Vì vậy bà cũng không nói gì, trong mắt còn hiện lên một tia hồ thẹn.

Nhưng hình như Phùng Y Vân cũng không suy nghĩ nhiều, cô chỉ tâm trung vào việc trêu chọc Giang Đường thôi.

Loại cảm giác vui sướng và hạnh phúc này, đã lấp đầy trái tim đã tái nhợt của cô.

“Tiểu bảo bối, mau gọi bà ngoại đi.”

“Thật sự muốn nghe cháu gọi bà ngoại nha.”

Bé gái ở trong tã căn bản là không hiểu cái gì.

Nàng chỉ biết giơ bàn tay nhỏ bé lên, sau đó run rẩy nắm vào rồi lại mở ra.

Nhưng mặc dù chỉ là một động tác nho nhỏ này, cũng đủ để cho Phùng Y Vân, Phùng Sùng và mẹ Phùng Tư Nhược mừng rỡ không thôi.

Nhất là Phùng Sùng.

Bọn họ nhìn Giang Đường giống như đang nhìn Phùng Tư Nhược khi còn bé vậy.

Nhất là Phùng Sùng, khi ông còn trẻ thì vẫn luôn tập trung vào công việc, hao tổn rất nhiều thời gian.

Bởi vì ông muốn chứng minh cho cha mình xem, bản thân ông có năng lực tiếp quản Phùng gia.

Coi như cha không đồng ý, thì ông cũng muốn dựa vào bản lĩnh của mình để lấy lại toàn bộ những thứ nên thuộc về mẹ.

Bởi vì chuyện này, Phùng Sùng đã vắng mặt trong quá trình trưởng thành của Phùng Tư Nhược.

Thậm chí khi Phùng Tư Nhược đến tuổi học cấp hai, ông còn chạy đến cửa trường tiểu học để đón người.

Đối với ông mà nói, thì đây là một tiếc nuối rất lớn.

Nhưng thời gian có thể quay trở lại sao?

Nếu như thời gian không thể quay trở lại, vậy làm sao bù đắp tiếc nuối đã qua?

Chuyện này vẫn luôn là một khúc mắc ở trong lòng Phùng Sùng.

Nhất là khi ông nhìn thấy con gái không hề thân thiết với mình, mà lại cực kỳ thân mật với Giang Chu, trong lòng của ông tràn đầy chua xót.

Nhưng bây giờ, Giang Đường ra đời, ông nhìn bé gái bé bỏng này, bỗng nhiên lại cảm thấy Phùng Tư Nhược lúc nhỏ đã trở lại.

Nàng sẽ lại từ từ trưởng thành, một ngày nào đó cũng sẽ trở nên duyên dáng yêu kiều như con gái mình.

Đây là một loại xúc động khi huyết mạch được kéo dài.

Con gái con gái, chỉ là một đứa bé nhỏ xíu nhưng lại làm cho người ta muốn khóc.

Chớp mắt, thời gian đã đến buổi chiều.

Bởi vì mới là mừng ba tết âm lịch, nên thường xuyên có thể nghe thấy tiếng pháo ở ngoài đường.

Nhưng khuôn viên của bệnh viện này rất rộng lớn, cho nên những tiếng pháo kia cũng không vang như vậy.

Bởi vậy, tiểu Giang Đường có thể ngủ rất say sưa.

Mà âm thanh nói chuyện của mọi người cũng bắt đầu nhỏ hơn, thậm chí còn bước đi nhẹ nhàng hơn.

Phùng Y Vân cười nói: “Tư Nhược, vất vả cho cháu rồi.”

“Cô cô, cháu không sao, không vất vả.”

Phùng Y Vân vuốt ve mái tóc của nàng: “Không ngờ cô cô có thể nhìn thấy cháu sinh con sớm như vậy.”

Phùng Tư Nhược cười ngượng ngùng: “Con bé rất đáng yêu đúng không?”

Phùng Y Vân cười nói: “Giống hệt cháu khi còn bé.”

Phùng Tư Nhược hơi lo lắng: “Vậy con bé sẽ không sợ người chứ?”

Phùng Y Vân lắc đầu: “Có lẽ tính cách lại di truyền từ Giang Chu, ánh mắt con bé luôn tràn ngập tò mò.”

Phùng Tư Nhược cười khanh khách: “Vậy Giang Đường nhất định sẽ rất ưu tú giống như Giang Chu.”

“Vậy thì con bé vô địch rồi.”

Đinh Duyệt nghe thế cũng gật đầu: “Dung mạo của Tư Nhược, cộng thêm tính cách của Giang Chu, oa, quả thực là vô địch.”

Chương 1010: Hừ, còn cướp đồ ăn của con gái!

Lúc này, ánh mắt Phùng Tư Nhược mềm mại như nước, nhẹ nhàng nhìn về phía Giang Chu.

Nàng thật sự rất vui vẻ, vì nàng đã có con với người mà nàng thích nhất.

Lúc này, Giang Chu đưa tay ra, nhưng hắn không vuốt ve gương mặt của nàng, mà là véo má nàng.

“Rốt cuộc thì ước mơ của anh cũng thành hiện thực.”

Phùng Tur Nhược ngốc ngốc ngẩng đầu lên: “Giang Đường là ước mơ của anh à?”

Giang Chu khẽ gật đầu một cái: “Ước mơ của anh là có con với em.”

“Cảm ơn...”

Nếu như là trước kia, có thể Phùng Tur Nhược sẽ không hiểu mấy lời này.

Bởi vì ý tứ của hai câu này giống hệt nhau.

Giang Đường chính là con của hai người họ, vậy Giang Đường chính là ước mơ của Giang Chu rồi?

Nhưng không biết vì sao, lần này Phùng Tur Nhược lại hiểu.

Điều quan trọng trong giấc mơ kia không phải là con cái, mà là cùng với nàng.

Đúng lúc này, có người bỗng nhiên đẩy cửa phòng bệnh.

Quý bà Viên Hữu Cầm vừa đi vào, liếc mắt nhìn đứa bé một cái, sau đó đã đi đến trước giường bệnh.

Phùng Y Vân nhường vị trí cho bà, lặng lẽ ngồi nhìn ở bên cạnh.

“Tiểu Tur Nhược, con có đau không?”

Phùng Tur Nhược nói: “Lúc mới bắt đầu thì hơi đau.”

Viên Hữu Cầm đã đau lòng đến không chịu được: “Biết thế thì mẹ đã ăn tết ở bên này rồi.”

Giang Chu không khỏi bật cười: “Mẹ, dù mẹ có ăn tết ở Bắc Hải, thì nên đau vẫn phải đau mà, đúng không?”

“Cút đi, ý của mẹ không phải như vậy.”

Phùng Tur Nhược cười khúc khích: “Mẹ, không có gì đâu, nhin một lát là qua.”

Trong mắt Viên Hữu Cầm lóe lên ánh lệ: “Sau này mẹ không đi nữa, chăm sóc con vài tháng rồi tính sau.”

“Vâng.”

Sau khi quý bà Viên Hữu Cầm nghe thấy câu trả lời thì mới đứng lên, đi nhìn đứa bé.

Lúc này, tiểu Giang Đường đang núp trong tã lót.

Mái tóc tơ của nàng khá dày, lông mi dường như cũng rất dài.

Những ngón tay nhỏ nhỏ giống như là một con búp bê nhỏ, rất đáng yêu.

“Ngủ bao lâu rồi?”

“Mới được mấy phút.”

Quý bà Viên Hữu Cầm lại tức giận mà trừng mắt với Giang Hoành Sơn.

Tất cả đều do cái lão già chết tiết này đi quá nhanh, kết quả là vừa vào cửa thì ngã một cái. Bằng không thì bọn họ cũng có thể nhìn thấy cháu nội khi tỉnh rồi.

Đúng lúc này, cô y tá làm kiểm tra cho Giang Đường đã trở về, trong tay cô y tá còn có một bản báo cáo.

Cô y tá rất vui vẻ mà nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

“Phùng nữ sĩ, đứa bé rất khỏe mạnh.”

“Cảm ơn.”

Chớp mắt, thời gian đã đến buổi tối.

Tất cả mọi người đều trở về đi ngủ sau một ngày mệt mỏi, chỉ còn lại Giang Chu và Phùng Tư Nhược ở trong phòng bệnh.

Lúc này, Phùng ngọc manh đáng yêu đang kéo áo xuống để cho tiểu Giang Đường bú sữa.

Kết quả là nàng vừa quay đầu, lại phát hiện Giang Chu đang không ngừng liếm mép.

Sau đó, nàng hừ một tiếng, đỏ mặt quay đầu đi không thèm để ý đến Giang Chu nữa.

không cần hỏi, nhất định là Giang Chu đang nghĩ đến chuyện xấu rồi!

Thật ra thì Giang Chu cũng không nghĩ nhiều, chẳng qua là cảm thấy hơi tò mò thôi.

Rót cuộc thì sữa mẹ sẽ có mùi vị gì?

Là mùi vị giống sữa bò sao?

Hay là giống sữa bột?

“Khụ khụ...” Giang Chu mặt dày nói: “Tư Nhược, anh đói rồi.”

Hai người đã sống với nhau lâu như vậy.

Phùng Tư Nhược lại được Đinh Duyệt quán thâu cho rất nhiều nội dung không biết xấu hổ không biết thẹn kia.

Cho nên dù Giang Chu không nói lời nào, thì nàng cũng biết hắn đang muốn làm gì.

Nàng không hiểu nổi trong đầu chồng mình đang nghĩ cái gì.

Chuyện này rõ ràng là khiến cho người ta rất xấu hổ có được không?

Lại còn muốn ăn tranh phần của con gái mình.

Phùng Tư Nhược phồng má lên, cho Giang Đường bú xong thì vội vàng sửa sang quần áo.

Giang Chu nhìn thấy một màn này, nhin không được mà nảy sinh tâm tư xấu xa.

“Tư Nhược, em có muốn uống trà sữa không?”

Hai mắt Phùng Tư Nhược bỗng nhiên sáng lên: “Muốn nha, em muốn uống trà sữa.”

Giang Chu lộ ra nụ cười đắc ý: “Muốn uống trà sữa đúng không? Không thành vấn đề, thế nhưng mà em phải đổi với anh.”

“Đổi cái gì nha?”

“Em muốn uống trà sữa, anh muốn uống chữ thứ hai trong trà sữa.”

“Chữ thứ hai, sữa... không được!”

Phùng Tư Nhược nằm đắp chăn ở trên giường, nhìn Giang Chu với ánh mắt vô cùng cảnh giác.

Nàng quyết định rồi!

Nhất định phải cẩn thận trong khoảng thời gian cho Giang Đường bú.

Miễn cho một ít người lấy lý do không chính đáng để cướp đồ ăn của con gái.

Giang Chu không khỏi thở dài, hắn thấy hơi thất vọng.

Vẫn là Phùng ngọc manh không dám phản kháng lúc trước đáng yêu hơn.

Mình nói cái gì thì nàng nghe cái đó, ngoan ngoãn đến mức nào chứ.

Bây giờ lại biết phòng bị mình.

“Được rồi, vậy anh đi xuống dưới mua cơm.”

Giang Chu đứng lên, có chút mát mát mà đi xuống dưới lầu.

Bởi vì Phùng Tư Nhược vẫn còn đang trong thời kỳ dưỡng bệnh, không thích hợp ăn đồ dầu mỡ.

Nên hắn chỉ mua vài thứ đơn giản về cho nàng ăn.

Một bát cháo nhỏ, một bát canh gà hầm, cộng thêm hai quả trứng chiên và một lồng bánh bao.

Trừ mấy thứ này ra, hắn còn mua cho Phùng Tư Nhược một chiếc bánh ga tô nhỏ nhắn xinh xắn.

Hơn chín tháng này, nàng bị mình quản quá nghiêm, chẳng mấy khi được ăn đồ ngọt.

Trà sữa này, bánh ga tô này ... nàng thật sự là thèm đến điên rồi.

Hiện giờ, đứa bé đã ra đời, không cần phải quá nghiêm khắc trong chuyện khống chế lượng đường trong máu nữa.

Sau này chỉ cần chú ý ăn uống một chút, là sẽ không có vấn đề gì quá lớn cả.

Mà sau khi Phùng Tư Nhược nhìn thấy chiếc bánh ga tô đó, nàng thật sự rất vui vẻ, ngay cả ánh mắt trong tràn đầy ý cười.

Nàng còn tưởng Giang Chu đi xuống sẽ mua cho nàng một ly trà sữa.

Thế nhưng có bánh ga tô cũng được rồi.

Ngày hôm nay nàng ăn bánh ga tô, ngày mai uống trà sữa cũng được!

Dù sao đứa bé cũng ra đời rồi, sau này muốn ăn cái gì thì ăn cái đó.

Nàng còn muốn ăn nôi lẩu ở Thượng Kinh với Sở Ngữ Vi, sau đó muốn đi gặm chân vịt với Đinh Duyệt.

“Ăn ngon không?”

“Ăn ngon.” Phùng Tư Nhược cầm thìa múc một miếng: “Cho anh nếm thử.”

Giang Chu mở miệng ăn: “Đây là thứ em thèm mấy tháng rồi đây.”

“Ừm, rất thèm nha.”

“Hiện giờ được ăn rồi, có vui không?”

“Rất vui.”

Ánh mắt Giang Chu trở nên dịu dàng hơn rất nhiều, thậm chí là trìu mến.

Trong thời gian mang thai, Phùng ngọc manh thật sự là phải chịu tội rồi.

Nàng không chỉ khó chịu khi sinh con, mà còn bị nôn khan khi ăn uống hàng ngày nữa.

Không đói bụng cũng phải ăn, quả thực là quá đáng thương.

Giống như đoạn thời gian quý bà Viên Hữu Cầm hầu hạ nàng, Phùng Tư Nhược rất muốn ăn đồ ăn vặt, nhưng nàng lại không dám mở miệng.

Vì sao?

Bởi vì nếu đối phương là Giang Chu, nàng sẽ nói em muốn ăn cái này ăn cái kia.

Nhưng nếu đối phương là quý bà Viên Hữu Cầm, nàng nhất định sẽ rất hiểu chuyện, mẹ cho nàng ăn cái gì thì nàng ăn cái đó.

Đây không phải giả vờ ngoan ngoãn, mà là một loại thói quen.

Phùng Tư Nhược chỉ không hướng nội khi nàng ở trước mặt Giang Chu, khi đó nàng còn biết làm nũng, còn biết yêu cầu.

Nhưng khi nàng ở trước mặt người khác, thì gần như là không khác gì nàng của ngày xưa cả.

Coi như là Đình Duyệt, thì nàng cũng không hy vọng mình mang phiền phức đến cho Đình Duyệt.

Không sai, Phùng ngốc manh chính là một người như vậy.

Nàng cảm thấy mình đưa ra yêu cầu là mang phiền phức đến cho đối phương.

Không lâu sau, Phùng Tư Nhược đã ăn xong chiếc bánh ga tô nhỏ nhỏ kia.

Có điều, nàng cũng không ăn quá nhiều, mà chỉ ăn một miếng nhỏ, chỉ khoảng một phần năm cái bánh.

Bởi vì nàng cũng biết, mình đang trong thời gian dưỡng bệnh.

Phụ nữ rất dễ dàng tăng cân trong giai đoạn vừa sinh con xong này.

Nàng không muốn béo lên khi vừa mới sinh con xong.

Đến khi đó Giang Chu không bế được nàng, vậy chắc chắn nàng sẽ khổ sở đến phát khóc.

“Ăn xong rồi à.”

“Ừm, còn lại thì để ngày mai ăn.”

“Không cần để, ngày mai mua cái mới, cũng không phải anh không mua nổi một cái bánh ga tô.”

Phùng Tư Nhược suy nghĩ một chút: “Vậy được rồi, anh ăn phần còn lại đi, ngày mai mua cái mới.”

Giang Chu cầm thìa ăn mấy miếng: “Anh muốn uống sữa chứ không phải ăn bánh ga tô.”

“Không được, không cho anh uống.”

“Vậy ngày mai em đừng hòng ăn, cũng không mua trà sữa cho em luôn.”

Phùng Tư Nhược hừ một tiếng, quay người lấy điện thoại đi động ra.

Sau đó, nàng mở khóa, mở Wechat để nhắn tin cho Sở Ngữ Vi.

“Giang Chu nói mình sinh con xong sẽ cho mình uống trà sữa, nhưng bây giờ Giang Chu lại không cho mình uống.”

Sở Ngữ Vi: “Bại hoại, không cần đề ý đến tên đó.”

Phùng Tư Nhược: “Nhưng mà mình thật sự rất muốn uống trà sữa.”

Sở Ngữ Vi: “Không có gì, ngày mai mình sẽ mua cho bạn, bạn muốn uống vị gì?”

Phùng Tư Nhược: “Mình muốn uống Đốt Tiên Thảo.”

Sở Ngữ Vi: “Ok, sáng sớm ngày mai mình sẽ đi mua, sau đó mang qua cho bạn.”

Phùng Tư Nhược gửi một icon bái tạ: “Cám ơn bạn.”

Sở Ngữ Vi gửi một icon hình mèo dễ thương: “Giang Đường đâu? Đang ngủ à?”

Phùng Tư Nhược: “Vừa mới ăn no, đang chơi với Giang Chu.”

Sở Ngữ Vi: “Ngày mai mình cũng muốn ôm ôm Giang Đường, mình đã đặt trước, đừng để ai tranh đấy.”

Phùng Tư Nhược: “Ok!”

Đúng lúc này, điện thoại di động của Phùng Tư Nhược bỗng nhiên bay khỏi tay nàng.

Nàng ngơ ngơ ngác ngác ngẩng đầu lên, phát hiện là Giang Chu đã cướp mất.

“Trả lại cho em.”

“Không được, anh muốn xem xem em đang làm gì.”

Phùng Tư Nhược ngoác miệng ra, gương mặt tràn đầy vẻ không tình nguyện.”

Lúc này, Giang Chu đã xem xong tin nhắn của hai người.

“Sao Sở Ngữ Vi lại biết thành liêm chó rồi, lại còn đi mua từ sáng sớm nữa cơ à.”

“Hừ, bọn em là chị em tốt.”

“Vậy anh thì sao?” Giang Chu véo má của nàng.

Phùng Tư Nhược lầu bầu: “Anh chính là một ông xã xấu xa.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Ngữ Vi rời khỏi khách sạn.

Sau đó, nàng đi theo hướng dẫn của điện thoại di động, tìm thấy một tiệm trà sữa ở gần đó.

Lúc này, tiệm trà sữa vừa mới mở cửa, Sở Ngữ Vi liền gọi hai cốc trà sữa Đốt Tiên Thảo.

Kết quả là trà sữa còn chưa xong, thì Đinh Duyệt đã xuất hiện ở phía sau nàng.

Hai người nhìn thấy nhau thì đều rất kinh ngạc.

“Sao bạn lại ở chỗ này?”

“Tối hôm qua Tư Nhược nhắn tin cho mình, nói là muốn uống trà sữa, nhưng Giang Chu lại không mua cho cô ấy.”

Đinh Duyệt bừng tỉnh đại ngộ: “Mình biết ngay là Tư Nhược rất thèm uống trà sữa mà, mình còn muốn mua cho cô ấy một ly nữa.”

Sở Ngữ Vi nhìn về phía nhân viên cửa hàng: “Làm phiền cho thêm một ly.”

“Được rồi, ngài chờ một lát.”

Chương 1012: Văn phòng mới

Mười lăm phút sau, ba ly trà sữa đã xong.

Hai người cùng nhau đi đến bệnh viện, rồi đi thẳng vào phòng bệnh.

Lúc này, Phùng Tur Nhược vừa mới cho Giang Đường bú xong.

Nàng nhìn thấy Sở Ngữ Vi và Đinh Duyệt thì vô cùng vui vẻ, ngay cả hai mắt cũng sáng lên.

Bởi vì nàng thật sự quá nhàm chán rồi.

Cũng không biết vì sao, sau khi sinh con xong, Phùng ngọc manh phát hiện mình ngủ không dài.

Đây đại khái là bởi vì thân thể luôn khó chịu trước khi sinh đi, khi đó thì giấc ngủ của nàng đã không dài, cho nên bây giờ tạo thành thói quen.

Bởi vậy, bốn giờ sáng ngày hôm nay, nàng đã tỉnh lại rồi.

Kết quả là Giang Chu vẫn ngáy khò khò ở bên cạnh, nàng lại không có gì để chơi, chỉ có thể ôm điện thoại di động để cày phim.

Lúc này, Phùng Tur Nhược vừa nhìn thấy Sở Ngữ Vi và Đinh Duyệt đến, thì tỏ ra rất vui vẻ.

“Hai người đến rồi à?”

“Không chỉ bọn mình đến, mà trà sữa cũng đến rồi.”

Sở Ngữ Vi nói xong liền đưa ly trà sữa trong tay ra, Phùng ngọc manh lập tức xé ống hút, lộ ra nụ cười tươi rói: “Rất lâu rồi không được uống trà sữa.”

“Uống ít một chút, không thể vừa sinh con xong thì ăn uống vô tội vạ được.”

“Ừm nha, mình biết mà.”

Lúc này, Giang Chu vẫn còn nằm ngủ ở trên giường.

Thời gian Phùng Tur Nhược mang thai, hắn cũng ngủ không ngon.

Một mặt là lo lắng, một mặt khác là kích động.

Dù sao đối với một người đã trải qua hai đời như hắn, đây là lần đầu tiên được làm cha.

Mặc kệ là chuyện gì, chỉ cần là lần đầu tiên thì tâm trạng sẽ khá phập phồng.

Chuyện vui thì sẽ mừng như điên, chuyện xấu sẽ bi thương.

Có điều, Giang Chu cho rằng, nếu như mình có đứa thứ hai, thì mình sẽ không còn căng thẳng như vậy nữa, dù sao cũng từng có kinh nghiệm.

Lúc này, ba chị em cũng mặc kệ Giang Chu, ba người ngồi trên sa lon, vừa uống trà sữa vừa xem ti vi.

Mãi cho đến chín giờ sáng, Giang Chu mới từ từ tỉnh lại.

Sau đó, hần dụi dụi mắt, mờ mịt nhìn ba cái đầu ở trên ghế sa lon.

Một lát sau, hần mới lấy lại tinh thần, nhìn về phía Sở Ngữ Vi và Đinh Duyệt.

“Hai người đến từ bao giờ vậy?”

Sở Ngữ Vi quay đầu lại: “Đến từ lâu rồi, còn nghe thấy anh nói mơ.”

Giang Chu hơi sững sờ: “Anh nói mơ á?”

“Đúng vậy, xì xì xào xào cái gì đó, không nghe rõ.”

Giang Chu lắc lắc đầu, đi vào phòng vệ sinh để rửa mặt, tiếp đó cũng đi ra ghế sa lon.

Lúc này, hần nhìn thấy ba ly trà sữa ở trên bàn: “Mua thật đấy à?”

“Tư Nhược muốn uống nha.”

“Vậy sao em không mua cho anh với.”

“Anh có muốn uống đâu.”

“...”

Chớp mắt, thời gian trôi qua cực nhanh.

Mùa đông đi qua rất nhanh, mùa xuân lạnh lẽ đến.

Cây cối ở ven đường đã nảy mầm, nhiệt độ cũng từ từ tăng lên.

Tiểu Giang Đường vẫn rất đáng yêu, chỉ là ánh mắt càng ngày càng trở nên thông minh cơ trí hơn.

Qua tháng hai, không khí hơi ẩm hơn một ít.

Cho nên bọn họ lại trở về Thượng Kinh, tiến vào Hoa Nhuận Hào Đình.

Về phương diện này, một là vì bọn họ phải chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, một mặt khác là vì tòa nhà văn phòng của Chu Tinh đã hoàn thành.

Một tòa nhà cao hơn 20 tầng, nhìn xa giống như một quái thú khổng lồ.

Nó vừa được trang trí và sửa sang xong, trong không khí vẫn còn mùi vị của fooc-man-đê-hít.

Có điều, tất cả các phòng bên trong tòa nhà đều có máy lọc không khí, vật liệu được sử dụng cũng là loại vật liệu bảo vệ môi trường cao cấp nhất.

Bởi vậy, chưa đến một tháng mà tòa nhà này đã có thể đưa vào sử dụng.

Ngoài ra, tất cả công nhân viên của tập đoàn Chu Tinh đều rất kích động, bởi vì bây giờ công ty bọn họ đã coi như là một trong những bá chủ của ngành đầu tư rồi. Luôn chen chúc trong một văn phòng tài chính kia, thì không ổn cho lắm.

Có vài người đến bàn chuyện hợp tác, vừa nhìn thấy công ty nhỏ như vậy thì còn tưởng là đi nhầm chỗ.

Bây giờ, rốt cuộc bọn họ cũng có tòa nhà riêng của chính mình rồi, loại cảm giác này rất là kích động rất là mừng rỡ.

Bởi vì đối với một công ty mà nói, tòa nhà chính là vẻ ngoài, chính là mặt mũi.

Giống như Đằng Tín cũng có tổng bộ của mình, Ali cũng có khuôn viên của mình.

Chu Tinh cũng có một tòa nhà của mình mới là chuyện bình thường.

Chẳng mấy chốc, thời gian đã đến cuối tháng ba.

Tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh chọn một ngày tốt, quyết định bắt đầu dọn nhà.

Hơn một ngàn công nhân viên đứng trong tòa nhà cao tầng mới, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn, quả thực là không thể giấu được.

Sau đó, Chu Hiểu Đình bắt đầu dẫn người đi dọn dẹp vệ sinh toàn bộ tòa nhà.

Mặc dù không gian trong này rất sạch sẽ, nhưng đối với bọn họ mà nói, tổng vệ sinh là một loại cảm giác nghi thức khi bọn họ vào làm việc ở đây.

Tiếp đó, dưới sự trợ giúp của các nhân viên vệ sinh, bọn họ vẫn phải tốn hai ngày để dọn dẹp sạch sẽ.

Trước kia, bởi vì không đủ không gian, cho nên tập đoàn khổng chế cổ phần Chu Tinh mới phải khổng chế số lượng nhân viên.

Bây giờ, bọn họ đã có địa điểm làm việc mới, có thể bắt đầu kế hoạch tuyển dụng nhân viên mới rồi.

Chương 1013: Khúc Tiểu Nhã trở về

Mùa xuân là thời kỳ ôn hòa.

Thỉnh thoảng có những cơn gió xuân thổi qua, khiến cho tâm trạng người ta thanh thản.

Trong khoảng thời gian này, có người chuẩn bị luận văn, có người thì bắt đầu nộp hồ sơ đi phỏng vấn, còn có người đã đang tham gia cuộc thi nghiên cứu sinh.

Đến khoảng thời gian này, dường như người nào cũng bận rộn.

Ngay cả Từ Hạo Đông và Cao Văn Khải cũng không ngoại lệ.

Có điều, Trương Nghiễm Phát lại có hơi may mắn.

Bởi vì Trương Hạo của App người yêu online đã cố tình cam kết cho cậu ta làm quản lý của App này.

Giang Chu nghe thấy tin này thì cũng không ngăn cản.

Tuy hấn là bạn cùng phòng với Trương Nghiễm Phát, nếu như đối phương có ý này, thì hấn có thể cung cấp cho Trương

Nghiêm Phát một công việc tốt hơn.

Nhưng nếu Trương Nghiễm Phát có năng lực đặc thù ở phương diện này, thì Giang Chu cũng vui vẻ mà chấp nhận.

Chớp mắt một cái, đã sắp đến đầu hè rồi.

Phùng Tư Nhược đưa tiểu Giang Đường đến trường học vài lần.

Trong mấy ngày này, tất cả sinh viên trong lớp đều xoay quanh tiểu Giang Đường.

Là bởi vì tất cả mọi người cảm thấy mới mẻ.

Hai người bạn học ở ngay bên cạnh mình, còn chưa tốt nghiệp mà đã có con rồi.

Hơn nữa, đứa bé càng ngày càng giống với Phùng Tư Nhược, vừa đáng yêu lại vừa xinh đẹp.

Nhưng cặp mắt láu lỉnh và tinh ranh kia lại cực kỳ giống với Giang Chu.

Nếu như không có gì bất ngờ, sau này nàng lớn lên, tuyệt đối sẽ là một tiểu công chúa thông minh cơ trí.

Hơn nữa, gọi Giang Đường là công chúa cũng không có gì quá đáng.

Vì sao?

Bởi vì Phùng Tư Nhược là một trong những phú bà giàu có nhất Bắc Hải.

Mà năm nay, Giang Chu chỉ dựa vào một mình ByteDance, đã có thể nhảy lên vị trí top 20 trên bảng xếp hạng tỷ phú trong nước rồi.

Tài sản của hai người công lại, gần như đã ngang với nhà giàu nhất cả nước rồi.

Dĩ nhiên, cái này phải bài trừ một số gia tộc quyền quý nắm giữ các loại tư nguyên vẫn luôn núp trong bóng tối kia.

Trừ cái đó ra, bệnh viện của Tô Nam và Doãn Thư Nhã cũng phát triển rất tốt.

Thậm chí các nàng còn bắt đầu triển khai hợp với với bên phía Thượng Kinh.

Còn có rất nhiều bệnh nhân phải đối mặt với từ vong đều mộ danh mà đến.

Không tiếc ngồi máy bay từ Thượng Kinh đến Bắc Hải, rồi vượt qua những ngày tháng cuối cùng của mình tại nơi này.

Trải qua một năm rèn luyện, Tiểu Nam Nhi càng ngày càng thành thực hơn.

Có điều, loại thành thực này là đối với bên ngoài, còn đối với Giang Chu mà nói, nàng lại càng ngày càng dễ thương.

Nhất là khi khiêu vũ.

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Giang Chu, các điệu nhảy của Tiểu Nam Nhi càng ngày càng ít vãi hơn.

Hai người đều không biết nên gọi mấy điệu nhảy này là cái gì.

Nhưng Tô Nam vẫn mạnh miệng như trước, vẫn cứ nói đây là điệu nhảy của dân trạch.

Kết quả là Giang Chu không đồng ý, liền ép nàng vào tường sau đó...

Ngoài ra thì còn có Hoàng Kỳ, bây giờ nàng đã bắt đầu làm việc trong công ty của cha mình.

Chuẩn bị làm từ cơ sở, sau đó từ từ tiếp quản toàn bộ nghiệp vụ của công ty.

Hiện giờ, hội đồng quản trị đã không bài xích nàng.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết, Hoàng Kỳ có quan hệ không cạn với chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Chu Tinh.

Tuy rằng sản nghiệp của Hoàng gia cũng không nhỏ, lại còn rất kiếm tiền, nhưng so sánh với một công ty hàng đầu trong ngành đầu tư, thì vẫn có một loại cảm giác như Tiểu Vu gặp Đại Vu.

Cho nên Hoàng gia có chỗ dựa vững chắc là tập đoàn Chu Tinh, đám người đầu tư kia còn rất tôn trọng lựa chọn của cha Hoàng.

Có điều, khoảng thời gian gần đây Hoàng Kỳ bắt đầu không ngừng kêu khổ.

Bởi vì nàng vốn không phải loại học sinh rất chăm chỉ học tập.

Đối với nàng mà nói, làm kinh doanh buôn bán cũng không khác gì đi học cả.

Mỗi ngày nàng đều phải đối mặt với những bảng báo cáo tài vụ khô khan, phải xét duyệt những văn kiện tài liệu khô khan kia.

Nàng đã rất nhiều lần vụng trộm lái xe đi trốn, sau đó trốn ở Hoa Nhuận Hào Đình, nói cái gì cũng không chịu về nhà.

Cuối cùng, sau khi Giang Chu khuyên bảo nhiều lần, nàng mới có can đảm để trở về công ty lần nữa.

Nhưng không được vài tháng, nàng liền chạy trở về.

“Ai nha, em thật sự không làm được, quá mệt mỏi.”

“Em cảm thấy thân thể mệt mỏi hay là đầu óc mệt mỏi?”

“Tất cả đều mệt, bởi vì em không hiểu rất nhiều thứ, nhưng vẫn phải cố gắng nhìn, cho nên đầu óc mệt mỏi, nhìn nhiều, thân thể lại mệt mỏi.”

“Nếu như em cứ nói như vậy, sao cha em có thể yên tâm giao công ty cho em được?”

“AI muốn công ty của ông ấy chứ, ông ấy có giỏi thì sinh một đứa nữa đi, nhưng mà không thể sinh với mẹ kế của em!”

Giang Chu và Hoàng Kỳ vừa đi dạo trong sân trường vừa trò chuyện.

Đúng lúc này, một nhân vật khiến cho bọn họ bất ngờ đã xuất hiện.

Nàng mặc một chiếc áo gió mỏng dành cho mùa xuân, mái tóc dài đã biến thành tóc ngắn, còn đeo một cái kính đen rất to.

Lại có thêm vài phần thanh tú, vài phần đoan trang hơn trước kia.

Hoàng Kỳ nhìn thấy người này thì hơi sững sờ, hai mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Khúc Tiểu Nhã? Bạn về từ bao giờ vậy?”

Chương 1014: Hai người đã có con?

Khúc Tiểu Nhã, lớp trưởng cũ của lớp lộ ra một nụ cười vô cùng lễ phép.

“Mọi người sắp tốt nghiệp rồi, nói chung cũng phải trở về thăm một chút, dù sao mọi người cũng đã chung sống hơn hai năm nha.”

Khúc Tiểu Nhã nói xong câu đó, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Giang Chu.

“Giang Chu, đã lâu không gặp, bạn có khỏe không?”

“Cũng không tệ lắm.”

“Bạn và Phùng Tư Nhược vẫn ở cùng một chỗ à?”

Hoàng Kỳ cười nhạo: “Bạn vừa trở về đúng không, vẫn chưa gặp các bạn học trong lớp đúng không?”

Khúc Tiểu Nhã mờ mịt lắc đầu: “Đúng là chưa gặp, vừa mới vào trường học thì đã nhìn thấy hai người rồi.”

Hoàng Kỳ phồng má lên nói: “Tư Nhược có con rồi, tên là Giang Đường.”

Khúc Tiểu Nhã nghe thấy câu này, bỗng nhiên hiểu ra vấn đề.

Giang Chu và Phùng Tư Nhược đã có con rồi.

Khúc Tiểu Nhã từng nói, mình sẽ không từ bỏ Giang Chu, một ngày nào đó sẽ trở về.

Bây giờ nàng đã trở về, lại nghe được một tin tức không thể tính là không tốt, nhưng lại cho nội tâm của nàng cảm thấy chua xót.

Nàng vốn cho rằng một người như Giang Chu sẽ không quá chung tình với một cô gái.

Thật sự không ngờ mình đi hơn một năm, người ta liền có con luôn rồi.

Có điều, Khúc Tiểu Nhã cũng không tỏ vẻ mất mát, mà chỉ cười nhạt, nói một câu rất tốt.

Khúc Tiểu Nhã trở về, giống như là một niềm vui bất ngờ cho học sinh lớp ba hệ tài chính và kinh tế.

Tất cả mọi người sắp sửa phải tốt nghiệp rồi.

Có rất nhiều người đều đi ra ngoài tìm việc làm, hoặc là bỏ túc lại kiến thức ở trên lớp.

Thế cho nên khoảng thời gian này, thời gian gặp mặt của mọi người càng ngày càng ít hơn.

Mà bây giờ lớp trưởng cũ trở về, đương nhiên phải tổ chức một buổi họp lớp rồi.

Phùng Tư Nhược vốn một đến một mình, dù sao cũng là họp lớp, nàng cảm thấy đưa con đi theo thì không tiện lắm.

Nhưng không biết vì sao mà Đinh Duyệt cứ bắt nàng đưa con gái theo.

Còn nói nhất định phải cho tiểu Giang Đường ăn mặc thật xinh đẹp, làm mọi người mê chết.

Phùng Tư Nhược là một người luôn mơ mơ hồ hồ, nàng không hiểu mấy chuyện này lắm.

Thế nhưng Giang Chu vừa nghe thấy thì đã biết Đinh Duyệt có ý gì.

Dù sao trước kia Khúc Tiểu Nhã cũng từng thích hắn.

Hơn nữa, năm đó Khúc Tiểu Nhã đã nói là sẽ trở lại, tuyệt đối không từ bỏ hắn.

Hiện giờ Khúc Tiểu Nhã đã trở về, quả thực là không khác với những gì nàng nói.

Mặc dù Phùng Tư Nhược không có cảm giác nguy cơ gì, thế nhưng là một chị em tốt của Phùng Tư Nhược, Đinh Duyệt lại có cảm giác nguy cơ thay cho nàng.

Cho nên, Đinh Duyệt hy vọng Phùng Tư Nhược dẫn tiểu Giang Đường theo.

Một nhà ba người hạnh phúc không gì sánh được, ấm áp lại viên mãn.

Như vậy, mặc kệ là ai nhìn vào thì cũng sẽ không thể nảy sinh ý đồ xấu xa nữa.

Cứ như vậy, một đám người tụ tập ở nhà hàng.

Mọi người nâng ly cùng chén, trò chuyện vui vẻ, bầu không khí vô cùng hòa hợp.

Có điều, tất cả mọi người đều có thể nhận ra, Khúc Tiêu Nhã luôn vô tình hay cố ý mà nhìn về phía Phùng Tư Nhược và tiêu Giang Đường.

Trong thần thái kia có chút ước ao, lại có chút phiền muộn.

Đinh Duyệt nhìn thấy một màn này, lại không khỏi khăn trương thay cho Phùng Tư Nhược.

Xem ra Khúc Tiêu Nhã này vẫn không hề từ bỏ.

Có điều, người ta cũng không nói gì, không làm gì cả.

Đinh Duyệt tự nhiên không thể mở miệng chất vấn rồi.

Mà theo những câu chuyện trời đất, bầu không khí trong phòng từ từ nóng bỏng và vui vẻ hơn.

“Không ngờ thời gian bốn năm trôi qua nhanh như vậy!”

“Đúng vậy, bây giờ nghĩ lại còn cảm thấy như là vừa mới nhập học.”

“Thời gian chính là như vậy, khi một mình thì cảm thấy dài đằng đẵng, nhưng khi nhìn lại thì mới phát hiện là đã rất xa...”

“Tôi nhớ thì tôi mới nhập học, thì đã nghĩ nhất định phải tìm bạn trai. Kết quả là đến giờ vẫn không tìm được.”

Giang Chu nghe thấy thế, hai mắt liền sáng lên: “Rất bình thường, không phải Đinh Duyệt cũng thế sao?”

Đinh Duyệt nghe thế liền trợn mắt: “Giang Chu, ông có thể đừng chuyện mang tôi ra làm ví dụ được không?”

“Tôi chỉ ăn ngay nói thật thôi.”

“Tôi là ánh mắt cao, kén chọn.”

“Đúng đúng đúng, bà là ánh mắt cao, vậy tôi lấy Từ Hạo Đông ra làm ví dụ.”

Mặt Từ Hạo Đông đen xì: “Cũng đừng lấy tôi ra làm ví dụ, tôi là tự cung tự cấp, không cần người ngoài đến chia sẻ vui sướng của tôi.”

“Ông nói mấy lời này mà không thấy ngại à?”

“Hừ, đã sắp tốt nghiệp rồi, người trưởng thành hết rồi, có gì phải sợ?”

Cùng lúc đó, Khúc Tiểu Nhã uống một hớp bia, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

“Tư Nhược, bé nhà bạn tên là gì vậy?”

“Tên là Giang Đường.”

“Tên rất ngọt nha, có hàm nghĩa đặc thù gì không?”

Phùng Tư Nhược nghe thế liền nhìn về phía Giang Chu ở bên cạnh.

Giang Chu thì đưa tay sờ đầu nàng một cái.

“Trước kia, mỗi khi cô bé này nhìn thấy tôi thì sẽ nhét kẹo cho tôi ăn, có lẽ là cô ấy nghĩ như vậy rồi.”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Đúng thế, kẹo có thể làm cho người ta vui vẻ.”

Khúc Tiểu Nhã có hơi hâm mộ: “Tình cảm của hai người tốt thật, cảm giác như không khác gì lúc mình rời đi.”

Đinh Duyệt nhin không được mà liếc mắt: “Tình cảm tốt là vì hay người bọn họ thật lòng với nhau, có quan hệ gì đến chuyện bà có rời đi hay không?”

“Tôi cũng không có ý này, bà không nên hiểu lầm.”

“Tôi thấy bà có rất nhiều ý đấy.”

Chương 1015: Tương lai của mọi người sẽ thế nào?

Đinh Duyệt còn muốn nói gì đó, kết quả lại bị Phùng Tư Nhược kéo một cái.

Tuy nàng không biết giao tiếp, nhưng lúc này vẫn phát giác được một tia vi diệu.

Hình như từ khi bắt đầu đến giờ, Đinh Duyệt vẫn luôn chú ý đến Khúc Tiểu Nhã.

Mà Khúc Tiểu Nhã thì vẫn luôn chú ý đến mình và con gái.

Tuy nàng không quá muốn nghĩ mấy chuyện này, nhưng suy nghĩ một chút thì cũng có thể hiểu.

Đinh Duyệt đang lo lắng Khúc Tiểu Nhã vẫn còn thích Giang Chu, lo lắng Khúc Tiểu Nhã trở về, không phải chỉ là thăm bạn học đơn giản như vậy.

Có điều, chuyện không thể ở năm đó, chẳng lẽ rời đi hơn một năm liền trở thành có thể sao?

Phùng Tư Nhượng không khỏi nhớ đến cái đêm tuyết mà Khúc Tiểu Nhã rời đi.

Nàng bị Khúc Tiểu Nhã kéo ra ngoài, hỏi xem có thể tặng Giang Chu cho mình hay không.

Đó là lần thứ hai Phùng Tư Nhượng kiên quyết từ chối yêu cầu của một người.

Mà lần đầu tiên, lại là năm thứ nhất đại học, khi bọn họ đi chơi ở suối nước nóng.

Mà khi đó, Khúc Tiểu Nhã cũng hẹn nàng ra ngoài, nghi ngờ tình cảm của nàng với Giang Chu.

Khúc Tiểu Nhã còn nói muốn hẹn hò với Giang Chu.

Nhưng mặc kệ là lần nào, Phùng Tư Nhượng đều không cho Khúc Tiểu Nhã cơ hội.

Cho nên, nàng cảm thấy lần này cũng không có ngoại lệ.

Nhưng không ngờ chị em tốt của mình lại biến thành người gây sự.

Hơn nữa, thật ra nàng cũng không có ấn tượng quá kém với Khúc Tiểu Nhã.

Tuy rằng lễ giáng sinh năm đó, Khúc Tiểu Nhã từng đòi xem quà Giang Chu tặng cho mình.

Nhưng nàng biết Khúc Tiểu Nhã chính là một người như vậy, Khúc Tiểu Nhã muốn làm chuyện gì thì sẽ nói ra, chứ không

cần một ít âm mưu và thủ đoạn.

Cho nên Phùng Tư Nhược cũng không quan tâm lắm.

“Haiz, nói mấy cái này làm gì, mọi người sắp tốt nghiệp rồi, để chuyện cũ trôi theo gió đi, nào, uống đi.”

“Đúng đúng đúng, uống chén rượu đi, sau này có thể sẽ không còn được sống thoải mái như bây giờ đâu.”

“Đúng vậy, mọi người nên làm việc thì làm việc, nên thi nghiên cứu thì thi nghiên cứu, nên mở công ty thì mở công ty, nên làm ông chủ thì làm ông chủ, nói không chừng phải vài chục năm sau mới có thể tụ tập với nhau đây.”

Tất cả mọi người trong phòng nghe thấy câu này, bầu không khí bắt đầu có hơi u buồn.

Bốn năm đại học, tuy rằng cuộc sống của rất nhiều người đều rất bình thường.

Đám con trai thì hoặc là chơi game hoặc là học tập, yêu đương.

Đám con gái thì hoặc là cày phim hoặc là tán gẫu, hóng hớt.

Có rất ít người có thể giống như Giang Chu, vừa mới học năm nhất đã bắt đầu gây dựng sự nghiệp, đến năm hai thì đã bắt đầu phát tài, đến năm thứ ba đại học thì trở thành ngôi sao mới nổi ở trong ngành, đến năm thứ tư thì trở thành tỷ phú nổi tiếng gần xa.

Nhưng mặc kệ cuộc sống của mọi người có đặc sắc hay không, nó đều không thể quay ngược trở lại.

Cho nên, khi hồi ức lại chuyện cũ, cho dù bạn không có nhiều thành tựu như vậy, cho dù bạn không có tích lũy được nhiều tài phú như vậy, nhưng đoạn thời gian bình thường đó, vẫn rất đáng giá ghi nhớ.

Thậm chí là sau khi bạn tốt nghiệp nhiều năm rồi, bạn lại hồi tưởng lại nó, khi đó bạn mới biết, thật ra thì mỗi phút mỗi giây đó chính là đoạn thời gian tốt nhất trong cuộc đời của mình.

Tại sao lại nói đây là quãng thời gian tốt nhất?

Bởi vì sau khi bạn bước ra khỏi cánh cổng trường học.

Bạn sẽ phát hiện loại quan hệ không pha trộn lợi ích, mà chỉ là một tình hữu nghị thuần túy này, nó chỉ phát sinh ở trong sân trường mà thôi.

Sau khi bạn đi làm việc, tuy rằng bạn và đồng nghiệp ngoài mặt xưng là bạn bè, nhưng thật ra mỗi một cá nhân ở đây đều đang điên cuồng vươn lên, điên cuồng đấu tranh.

Bởi vì đó chính là một địa phương tàn khốc như vậy đây.

Bạn đấu tranh với người khác, thì bạn mới có thể kiếm được tiền.

Mà bạn bị người khác đè xuống, thì bạn chỉ có thể lĩnh tiền thất nghiệp để cứu tế mà thôi, sau đó lại đi tìm một công việc khác.

Dưới dạng quan hệ lợi ích này, thật sự có rất ít người có thể trở thành bạn bè chân thành của nhau.

Mà khi bạn hồi tưởng lại quãng thời gian học sinh này, bạn sẽ phát hiện, thời gian không buồn không lo chỉ vãn vãn có bốn năm này mà thôi.

Trước bốn năm này, là cấp ba, cấp hai, cấp một. Bạn sẽ luôn mệt mỏi vì việc học hành, sẽ luôn bị phụ huynh và giáo viên ràng buộc.

Mà sau bốn năm này, bạn sẽ bị mài hết góc cạnh, sẽ học được chịu thua, sẽ học được cầu xin tha thứ, học được cách nhìn sắc mặt của lãnh đạo.

Mà trong đại học, bạn không cần lo phí sinh hoạt, không cần lo lắng củi gạo dầu muối, không cần lo bị đâm sau lưng, cũng không cần phòng bị người bên cạnh.

Dĩ nhiên, đây là một đạo lý rất rõ ràng với một người trọng sinh như Giang Chu.

Thế nhưng, đối với đám bạn học vẫn chưa bước chân ra khỏi cổng trường mà nói, bọn họ còn chưa biết quãng thời gian này đáng quý đến mức nào.

Đời trước, sau khi tốt nghiệp thì mọi người sẽ thế nào đây?

Giang Chu nhớ kỹ mình tốt nghiệp xong thì một mình chạy đến Bắc Hải, dốc sức làm việc.

Hắn điên cuồng đấu tranh trong công ty, không có bạn bè gì, càng không có thời gian nghỉ ngơi.

Không biết câu cá, không biết lên mạng, cũng không đi đánh Bi-a.

Gần như tất cả thời gian của hắn đều lãng phí ở trên chuyện thăng cấp.

Chương 1016: Tương lai của mọi người sẽ thế nào? (2)

Bởi vì khi đối mặt với một con quái vật khổng lồ như Phùng gia, hắn luôn hy vọng mình có thể tỏa sáng, làm cho người nhà Phùng Tư Nhược không còn cảm thấy Phùng Tư Nhược gả cho nhầm người.

Chính bởi vì như vậy, hắn rất ít khi liên hệ với Trương Nghiễm Phát, Cao Văn Khải và Từ Hạo Đông.

Lần duy nhất mà bốn người tụ tập cùng một chỗ, chính là khi Cao Văn Khải kết hôn.

Nhắc đến chuyện này, Giang Chu lại hơi cảm khái.

Con hàng Cao Văn Khải này khác với Từ Hạo Đông và Trương Nghiễm Phát.

Từ Hạo Đông muốn tìm đối tượng, chỉ cần nữ là được.

Trương Nghiễm Phát muốn tìm đối tượng, chỉ cần nhìn giống nữ ở trên internet là được.

Nhưng thật ra thì Cao Văn Khải là một người tương đối ngây thơ, chuyện này có quan hệ với hoàn cảnh tương đối khá giả của gia đình cậu ta.

Chính bởi vì ngây thơ, cho nên cậu ta cảm thấy mình nhất định sẽ tìm được tình yêu đích thực.

Nếu như không phải tình yêu đích thực, vậy con hàng này sẽ không kết hôn.

Dĩ nhiên, Giang Chu không biết tiêu chuẩn của tình yêu đích thực trong lòng con hàng này là gì?

Là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi?

Là xinh đẹp? Là đảm đang?

Hay là cộng minh về linh hồn?

Những thứ này, chỉ có bản thân Cao Văn Khải biết mà thôi.

Thế nhưng ở kiếp trước, cô bé mà Cao Văn Khải cưới lại không phải tình yêu đích thực của cậu mà. Mà là bị cha mẹ sắp xếp cho đi xem mắt.

Hai người bọn họ cũng không có quá nhiều giao lưu trước khi kết hôn.

Bởi vì cô bé này làm việc ở một bệnh viện tại Thâm Châu.

Mà Cao Văn Khải thì trở về quê nhà, thừa kế công việc của cha mình.

Có thể nói là hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, rất khó bồi dưỡng tình cảm.

Nhưng bởi vì hoàn cảnh gia đình của cô bé này không tệ, công việc cũng tốt.

Nhà Cao Văn Khải lại có chút tiền nhỏ, bằng cấp cũng cao.

Cho nên phụ huynh cả hai đều rất hài lòng, vừa hay hai người lại không tìm được người thích hợp khác.

Thế là dưới một mùa hè nóng bức, bọn họ cứ mơ mơ màng màng mà kết hôn như vậy.

Bởi vậy mới nói, cuộc sống này thật sự quá kỳ diệu.

Không phải bạn muốn thế nào thì sẽ được thế đó.

Có đôi khi bạn làm một số dự định về tương lai, nhưng quay đầu nhìn mới phát hiện ra là vô dụng.

Bởi vì có rất nhiều thứ bất ngờ, làm cho tất cả mọi chuyện đều không phát triển theo phương hướng mà bạn nghĩ.

Sau đó chính là Từ Hạo Đông.

Con hàng này đã thi nghiên cứu sinh, sau đó lựa chọn một ngành hoàn toàn bất đồng với lúc trước.

Sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, cậu ta đi làm ở một công ty mậu dịch, cuộc sống cũng không tệ.

Nhưng cuộc sống của Từ Hạo Đông không còn vui sướng như trong đại học nữa.

Khi Cao Văn Khải kết hôn, Giang Chu phát hiện trán của Từ Hạo Đông đã biến thành một cái chữ xuyên.

Cái chữ xuyên này không phải là do cậu ta cố tình nặn ra, mà là bởi vì cậu ta thường xuyên cau mày quá nhiều, khiến cho dấu vết này gần như là đóng dấu lên trán cậu ta rồi.

Ngày đó, hai người bọn họ vừa gặp mặt, câu đầu tiên Từ Hạo Đông nói là: “Lão Giang, cuộc sống này thật sự quá khó khăn.”

Giang Chu hỏi Từ Hạo Đông là: “Có chuyện gì?”

Từ Hạo Đông nói thật ra gia cảnh nhà mình không tốt, vất vả lắm mới tìm được một người bạn gái.

Hai nhà cũng thương lượng xong, dự định sang năm sẽ kết hôn.

Nhưng làm thế nào cũng không thể trả nổi khoản tiền lễ hỏi (thách cưới) kia.

Từ Hạo Đông cho rằng, mang tích góp nửa đời của cha mẹ ra để cưới một cô vợ, đây không tính là bản lĩnh của đàn ông.

Thế nhưng để cậu ta đi tiết kiệm số tiền này, cậu ta lại cảm thấy hy vọng xa vời.

Bởi vì tiền lễ hỏi chỉ là một bộ phận nhỏ trong hôn lễ, sau đó còn phải mua nhà, còn phải mua xe.

Còn rất nhiều thứ linh tinh khác nữa, đối với một người hiện đại mà nói, đây là một áp lực vô cùng đáng sợ.

Cho nên Từ Hạo Đông cảm thấy cuộc sống này thật sự quá khó khăn.

Giang Chu nghĩ đến đây, không khỏi cảm xúc bía lên, cùng với Từ Hạo Đông một cái.

“Lão Giang, ông uống cạn, tôi nhấp môi.”

Giang Chu chép miệng một cái, lòng thầm nói thật cmn đáng đời.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, mọi người cũng đã uống khá rồi.

Nhất là mấy người thích quây trong lớp, lúc này đã có vài phần men say.

Sau khi thanh toán xong, mọi người đi ra ngoài, bắt đầu đi dọc theo con đường trở về trường học.

Là một sinh viên năm thứ tư, bọn họ đã có chút u buồn khi nhìn ngôi trường học này.

Luôn cảm thấy mọi thứ trước mặt, sắp sửa sẽ không còn nữa.

Lại nhìn những gương mặt non nớt kia, lại cảm thấy hâm mộ.

Người bình thường đều là như vậy.

Khi bạn sắp mất đi hoặc đã mất đi một thứ gì đó, bạn mới có thể cảm thấy nó đáng quý gấp nhiều lần.

Nhưng mà dù vậy thì cũng không có tác dụng gì.

Đúng lúc này, Phùng Tư Nhược đang ôm Giang Đường bỗng nhiên kéo tay Giang Chu một cái.

Sau đó, nàng chỉ chỉ về phía tòa nhà đối diện, trong đó chỉ có một lớp học ở tầng thứ tám là sáng.

Giang Chu hơi sững sờ, bỗng nhiên lại hiểu Phùng Tư Nhược đang chỉ cái gì.

Trước kia, bọn họ gặp nhau lần đầu tiên ở trong căn phòng đó.

Bây giờ nghĩ lại một chút, tất cả giống như vẫn còn là ngày hôm qua.

Chương 1017: Có thể cho mình mượn Giang Chu một phút không?

Một lát sau, mọi người đi vào trong trường học.

Những cơn gió đêm thổi qua mặt hồ du dương, làm hồ nước gợn sóng.

Đám người vừa đi vừa nghỉ, giống như là cố gắng ghi nhớ những con đường nhỏ mà mình đã đi qua bốn năm trời.

Dĩ nhiên, thật ra thì rất nhiều người đều đi những con đường tương đối bình thường.

Từ ký túc xá đến lớp học, rồi lại đến nhà ăn, sau đó trở về ký túc xá.

Có vài người chăm chỉ, thì sẽ đi đến thư viện, hoặc là học thêm một vài môn học nữa.

Nhưng có một con đường mà tất cả mọi người đều đi qua, đó chính là con đường từ lớp học đi đến bên hồ.

Mà trên con đường này, có thao trường lớn nhất của trường học.

Bọn họ còn nhớ rõ, trước kia cả lớp đã hẹn cùng nhau chạy bộ buổi sáng sớm, khi đó mọi người còn rất nhiệt tình.

Kết quả là mới chạy được hai ngày, người liền ít đi phân nửa.

Chạy được bốn ngày, lại thiếu hơn phân nửa.

Cuối cùng chỉ còn lại linh tinh lác đác vài người, rồi họ cũng bắt đầu không còn hứng thú nữa.

Giang Chu rất ít khi tham gia những hoạt động mang tính tập thể này, bởi vì hắn còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Mọi người trong lớp cũng biết hắn rất bận rộn, cho nên thỉnh thoảng cũng không ép buộc hắn.

Có điều, Phùng Tư Nhược lại chạy được một đoạn thời gian, bây giờ nghĩ lại một chút, trước kia thật sự là vừa ngốc lại vừa ngây thơ.

Lúc này, Giang Chu cởi áo khoác ngoài ra, khoác lên người Phùng Tư Nhược, sau đó lấy ôm tiểu Giang Đường từ trên tay của nàng.

Tiểu Giang Đường dễ thương vốn đang ngủ, thế nhưng không biết vì sao mà Giang Chu vừa ôm thì nàng đã tỉnh dậy.

Sau đó bắt đầu chảy nước miếng, chớp chớp mắt nhìn ba ba của mình.

Giang Chu nhìn không được mà hôn lên gò má mập mạp hồng hồng kia một cái, kết quả là lại bị con gái đánh một cái vào

mặt.

Tuy rằng không quá mạnh, nhưng xúc cảm lại rất rõ ràng.

Vì vật hấn dễ dành một tay để trêu chọc con gái một chút.

Nhưng hình như con gái không có hứng thú chơi đùa với hấn, trong mắt viết đầy ba ba thật nhàm chán.

Một lúc sau, thời gian đã đến 11 giờ đêm.

Đã đến thời gian ký túc xá đóng cửa, mọi người cũng thấy hơi mệt mỏi rồi.

Vì vậy, đám người quyết định chia tay ở bên hồ, vừa vẫy vẫy tay vừa nói tạm biệt.

Lúc này, rốt cuộc Khúc Tiểu Nhã cũng có hành động.

Nàng thừa dịp mọi người lục tục rời đi, bỗng nhiên đi đến bên cạnh Phùng Tư Nhược.

“Tư Nhược, mình có thể mượn Giang Chu một phút đồng hồ không?”

“Không được.”

Khúc Tiểu Nhã thở dài: “Ngày mai mình sẽ xuất ngoại, có lẽ sau này sẽ sống ở bên đó luôn chứ không trở về, thế nhưng mình muốn nói vài câu với Giang Chu trước khi rời đi, mặc dù mình biết sẽ bị từ chối, nhưng không nói ra thì sẽ rất khó chịu. Đây xem như là tâm nguyện cuối cùng của mình.”

Phùng Tư Nhược hơi mím môi, nàng không biết nên làm thế nào cho phải.

Đối với nàng mà nói, đừng nói là xuất ngoại, mà đổi một thành phố khác cũng là một chuyện rất đáng sợ rồi.

Bởi vì nàng rất nhát gan, lại sợ người lạ.

Nghĩ đến chuyện Khúc Tiểu Nhã sẽ sống cuộc đời còn lại ở nước ngoài, Phùng Tư Nhược bỗng nhiên cảm thấy hơi đau lòng thay cho Khúc Tiểu Nhã.

Cũng bởi vì nghĩ như vậy, thái độ của nàng cũng không còn kiên quyết nữa.

“VẬY...chỉ một phút đồng hồ...”

“Chỉ một phút thôi.”

“ĐƯỢC... Được rồi.”

Phùng Tư Nhược nói xong, nàng và Khúc Tiểu Nhã đi đến bên cạnh Giang Chu.

Sau đó, Khúc Tiểu Nhã nhìn về phía Giang Chu, mà Phùng Tư Nhược thì tiện tay đón tiểu Giang Đường về ngực mình.

“Giang Chu, mình có thể nói chuyện với bạn không?”

Giang Chu hơi sững sờ, hần nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

Không ngờ Phùng Tư Nhược lại gật đầu, không có biểu thị phản đối.

Chỉ là má của nàng hơi phồng lên, giống như là không quá tình nguyện./

Đúng lúc này, Đinh Duyệt đã đi tới, nhìn Khúc Tiểu Nhã với vẻ cảnh giác.

“Đã muộn thế này rồi, bà còn muốn làm gì?”

“Tôi chỉ muốn tán gẫu như hai người bạn bè mà thôi.”

“Nếu như là bạn bè, vậy thì nói chuyện trước mặt mọi người cũng không sao mà?”

Khúc Tiểu Nhã bắt đầu yên lặng, sau đó lại nhìn Phùng Tư Nhược với ánh mắt đằm đằm đáng yêu.

Phùng ngọc manh nhìn thấy một màn này, lại nhịn không được mà kéo tay của chị em tốt mình một cái.

Đinh Duyệt thở phì phò, lại bất đắc dĩ mà quay mặt đi chỗ khác, không để ý đến mấy người này nữa.

Nhưng ở trong lòng của Đinh Duyệt, Khúc Tiểu Nhã chính là một kỹ nữ trà xanh.

“Giang Chu, chúng ta đi thôi?”

“Không cần, mình không có chuyện gì để nói với bạn cả.”

“...”

“Trời cũng muộn rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Khúc Tiểu Nhã ngậy người tại chỗ, rất lâu sau vẫn không thể lấy lại tinh thần.

Lúc này, Giang Chu đã dẫn Phùng Tư Nhược đi ra, mà Đinh Duyệt thì đứng tại chỗ nhìn Khúc Tiểu Nhã.

Trong mắt của Đinh Duyệt, hoặc ít hoặc nhiều đều có chút khó chịu.

Đối với Đinh Duyệt mà nói, hành vi vừa rồi của Giang Chu thật sự là rất đáng khen.

Vì sao cô có chuyện muốn nói, tôi nhất định phải nghe cô nói chứ?

Tôi không có quyền lợi ngăn cản cô nói, nhưng tôi có thể lựa chọn không nghe mà.

Lúc này, Khúc Tiểu Nhã hơi lảo đảo, lại hai mắt nhịn không được mà đỏ lên.

Đinh Duyệt có thể nhìn thấy nước mắt đảo quanh hai hốc mắt Khúc Tiểu Nhã, thậm chí sắp tràn ra ngoài.

Tuy rằng Đinh Duyệt hay nói lời ác độc và vô lý.

Nhưng lúc này Đinh Duyệt cũng cảm thấy mình không cần phải nói gì nữa.

Vì vậy, Đinh Duyệt chỉ thở dài một tiếng, rồi đưa cho Khúc Tiểu Nhã một gói giấy, sau đó quay người đi về phía ký túc xá.

Chương 1018: Rốt cuộc cũng phải tốt nghiệp!

Cùng lúc đó, trên lối đi bộ ở ven hồ.

Giang Chu và Phùng Tư Nhược ngồi xuống trên chiếc ghế dài mà bọn họ vẫn hay ngồi.

Trước kia chỉ có hai người bọn họ ngồi ở chỗ này, nhưng bây giờ đã có thêm một tiểu bảo bối.

“Phùng Tư Nhược, rốt cuộc là em nghĩ thế nào?”

“Em không nghĩ gì cả.”

Giang Chu xoa xoa tóc của nàng: “Không nên ép mình lựa chọn những thứ mình không muốn, được chứ?”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng: “Cô ấy thích anh rất lâu rồi, nói vài câu cũng không sao chứ ...?”

“Anh không phải nói đến chuyện này, hoặc là một vật hoặc một chuyện nào cả, anh chỉ muốn nói cho em biết, không ai có thể ép em làm gì, nếu như có người dám làm như vậy, vậy thì nhất định là người đó không tốt.”

“Nhưng mà anh ép em phải uống sữa bò.”

“???”

“Hừ hừ!”

“Em thù dai thật đấy, nhưng mà anh là chồng của em, nên không tính.”

Phùng Tư Nhược cười khúc khích, nhin không được mà tựa đầu vào vai hắn.

Cùng lúc đó, tiểu Giang Đường cũng y y nha nha, đưa tay muốn chạm vào mặt cha mẹ.

Chớp mắt một cái, thời gian đã vào mùa hè.

Đám bạn học nên viết luận văn thì viết luận văn, nên biện hộ thì biện hộ.

Cuối cùng, hành trình đại học cũng được kết thúc bằng một dấu chấm tròn.

Đừng thấy đám người trong ký túc xá của Giang Chu đều là những con hàng sống tạm bợ, thế nhưng không có ai phải kéo dài thời hạn tốt nghiệp cả.

Dù sao người có thể thi đỗ đại học Thượng Kinh, đầu óc đều không đơn giản như vậy.

Bốn người trong ký túc xá lại ăn một bữa cơm trong nhà hàng gần trường học, lại uống một chút rượu.

So với hôm họp lớp mà Khúc Tiểu Nhã về, bữa cơm này uống nhiều hơn rất nhiều.

Bởi vì ở đây không có con gái nha, cho nên mọi người đều uống và nói chuyện tương đối thoải mái.

Nói chuyện tào lao một lúc, Cao Văn Khải đang ngồi bỗng nhiên bắt đầu nước mắt rung rung.

“Haiz, không ngờ chớp mắt một cái là đã phải tốt nghiệp rồi, bốn năm đại học này trôi qua quá nhanh rồi, cảm giác như vừa mới hôm qua vậy.”

Từ Hạo Đông lại nhin không được mà bật cười: “Có phải ông muốn tiếp tục giặt quần áo cho người ta bốn năm nữa không?”

Cao Văn Khải nghiêng răng nghiêng lợi nhìn đám bạn xấu: “Đó là chuyện ngu xuẩn khi tôi mới năm nhất, từ năm thứ hai đã không còn xuất hiện nữa rồi.”

“Đúng đúng đúng, từ năm thứ hai là ông đã đi theo lão phú bà hơn sáu mươi tuổi nha.”

“Ah, Từ Hạo Đông, tôi muốn xé miệng ông ra!”

Đúng lúc này, Trương Nghiễm Phát ở bên cạnh kéo hai người bọn họ ra: “Được rồi được rồi, nào nào nào, làm chén rượu đi!”

Giang Chu cũng gật đầu: “Uống đi, có lẽ phải chờ đến khi Cao Văn Khải kết hôn thì chúng ta mới gặp nhau đấy.”

Ba người nghe thấy câu này, nhất thời đều quay đầu nhìn qua.

“Tại sao lại là Cao Văn Khải?”

“Đúng thế, tại sao lại là Cao Văn Khải?”

“Lão Giang, ông nói như vậy là không đúng, luận vẻ đẹp thì tôi hơn Cao Văn Khải là cái chắc.” Từ Hạo Đông tràn đầy tự tin mà vuốt mái tóc của mình.

“Thế nhưng Cao Văn Khải người ta có tiền nha.”

Trương Nghiễm Phát nghe xong lại không đồng ý: “Lão Giang, Cao Văn Khải không có EQ cao như tôi chứ?”

Giang Chu lại vui vẻ: “Thế nhưng nhà Cao Văn Khải người ta có tiền nha.”

“Tôi không tin con gái đều thực dụng như vậy.”

“Nếu như ông có thể tìm được một cô gái ở đại học, vậy rất có thể là cô ấy sẽ không coi trọng đồng tiền như vậy, nhưng nếu như ông quen một cô gái ở ngoài xã hội, như vậy cô ấy không thể không coi trọng tiền.”

“Vậy có phải là cả đời này tôi đều không tìm thấy bạn gái không?”

“Cũng chưa chắc, bạn gái và vợ là hai chuyện khác nhau, tôi vừa nói là kết hôn.”

Trương Nghiễm Phát và Từ Hạo Đông nghe thấy câu này liền liếc mắt nhìn nhau, mỉm cười nói: “Đúng đúng đúng, bạn gái và vợ là hai chuyện khác nhau.”

“Tôi cũng không định kết hôn sớm như vậy.”

Trương Nghiễm Phát rất tán thành: “Ít nhất... Cũng phải để tôi dạo chơi nhân gian hai năm nữa.”

Giang Chu lại thở dài: “Các anh em, sau này các ông nhất định phải cố gắng một chút, đừng để cái xã hội này đào thải, nhất là Hạo Đông ông.”

Từ Hạo Đông ngẩng đầu lên: “Dựa vào cái gì, sao tôi có thể bị xã hội đào thải được?”

“Tôi chỉ muốn nói cho ông biết, có một số việc là có thể ném thử, thế nhưng đừng quá quan tâm vào mấy chuyện vụn vặt, chẳng may có một ngày nào đó ông phát hiện công việc không thích hợp với bản thân, thì nhất định đừng cố gắng làm tiếp, bởi vì như vậy không chỉ làm nội tâm ông mệt mỏi, mà còn làm thân thể ông mệt mỏi hơn. Nói không chừng ông còn vì thế mà bỏ qua rất nhiều cơ hội ở trước mắt.”

Sau khi nghe xong, Từ Hạo Đông lại cảm thấy rất khó hiểu.

Nhưng cậu ta lại cảm thấy Giang Chu đang móc tim móc phổi, nên chắc là nên nghe.

Thế là Từ Hạo Đông gật đầu: “Tôi biết rồi.”

“Còn có Văn Khải.”

Cao Văn Khải ngẩng đầu lên: “Sao vậy lão Giang?”

“Có đôi khi người ông thích chưa chắc sẽ kết hôn với ông, bởi vì hôn nhân không chỉ có tình cảm là được, nhiều người sẽ đến với nhau chỉ bởi vì thích hợp. Đừng ngây thơ mà cho rằng mình sẽ tìm được tình yêu đích thực, cũng không cần kén chọn và soi mói, miễn cho sau này lại cảm thấy thất vọng.”

“Lão Giang, tôi không đồng ý với mấy lời này của ông, ông và Phùng Tư Nhược không phải là tình yêu đích thực soa?”

Giang Chu mỉm cười: “Tôi đang nói ông, ông không thể lấy tôi làm ví dụ.”

Cao Văn Khải chép miệng một cái: “Dù sao tôi cũng cảm thấy có một loại dự cảm ở nơi sâu xa, tôi nhất định sẽ gặp được tình yêu đích thực của đời mình.”

“Vậy tôi liền chúc ông may mắn.”

Lúc này, Trương Nghiễm Phát ngẩng đầu lên: “Lão Giang, ông muốn dặn dò gì tôi không?”

“Tên nhãi nhà ông có EQ không tệ, đoán chừng là lẩn lộn sẽ không kém, thế nhưng có một số việc là không nên tính toán chi ly, phải tìm chỗ khoan dung mà độ lượng.”

Trương Nghiễm Phát nghe vào lại thấy hơi là lạ.

Làm sao nói cứ như là sau này mình sẽ đi đánh nhau ầu đả vậy.

Chương 1019: Sở Ngữ Vi có tin vui

Cuối tuần, trong thư viện của đại học Thanh Bắc.

Giang Chu và Sở Ngữ Vi đang viết luận văn tốt nghiệp.

Trước mặt nàng có một đồng sách vở, đủ nội dung và thể loại, thiên kỳ bách quái.

Sở Ngữ Vi học y, nên có rất nhiều tài liệu cần tham khảo.

Thời gian chuẩn bị có thể chiếm một phần ba thời gian làm luận văn.

Cho nên nàng chỉ có thể vừa tra tài liệu vừa viết, tiến độ vô cùng thong thả.

Giang Chu cũng không quấy rầy Sở Ngữ Vi, hẩn ngồi xem báo cáo tài ở bên cạnh.

Hình ảnh này của hai người rất ấm áp, giống như là một đôi tình nhân đang trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt vậy.

Tất cả mọi người ở chung quanh đều hơi hâm mộ khi nhìn thấy cảnh này.

Bốn năm, trọn vẹn bốn năm.

Không có một cô gái nào trong trường học có thể cướp danh tiếng hoa khôi của Sở Ngữ Vi.

Bắt đầu từ bốn năm trước đến bây giờ, đã có ba nhóm sinh viên mới vào học.

Trong này cũng không thiếu các cô nàng xinh đẹp.

Nhưng nếu như nói ai có thể xinh đẹp ngang với Sở Ngữ Vi, vậy thì đúng là không có.

Tất cả mọi người đều cảm thấy Sở Ngữ Vi giống như là ánh trăng ở trên trời, cao không thể chạm.

Lại cảm thấy Sở Ngữ Vi cao ngạo và lạnh lùng, rất khó theo đuổi.

Nhưng ai cũng biết nàng ở cùng Giang Chu, chớp mắt đã bốn năm trời.

Nghe nói hai người là bạn học thời cấp ba, học cùng lớp với nhau ba năm trời.

Giang Chu từng viết thư tỏ tình với Sở Ngữ Vi, kết quả là bị từ chối.

Thế nhưng không biết vì sao, sau khi lên đại học thì Sở Ngữ Vi bỗng nhiên thích Giang Chu.

Sau đó hai người chậm rãi tiến lại với nhau, cho đến bây giờ vẫn không thấy hai người cãi vã.

Dĩ nhiên, không cãi vã cũng là có nguyên nhân.

Đầu tiên là Sở Ngữ Vi thật sự rất sùng bái Giang Chu, cảm thấy Giang Chu làm cái gì cũng đúng.

Ngoài ra thì là Giang Chu rất bận rộn, hẳn có rất ít thời gian để bầu bạn với người bên cạnh.

Cho nên, dưới tình huống ít thời gian như vậy, nàng căn bản không muốn lãng phí thời gian đó trên phương diện cái vã.

Có điều, mấy ngày gần đây, Sở Ngữ Vi vẫn luôn có tâm sự.

Nàng đi đường cũng sẽ thất thần, khi viết luận văn lại bỗng nhiên dừng bút, cũng không biết tâm tư của nàng trôi dạt đến nơi nào.

Ngay cả bạn cùng phòng của nàng cũng nhận ra, đã hỏi nàng mấy lần, xem nàng có chuyện gì không.

Có điều, đến ngày hôm nay, dường như tâm sự của nàng đã tan thành mây khói, thay vào đó là vẻ mặt vui cười.

Giang Chu bóc hoa quả rồi đút vào trong miệng của nàng.

“Em đang cười cái gì vậy? Sao tự nhiên lại vui vẻ thế?”

Sở Ngữ Vi phồng má lên: “Em có một tin vui muốn nói cho anh biết, nhưng không phải bây giờ, anh đừng quấy rầy em viết luận văn.”

“Thần thần bí bí...”

Giang Chu đưa tay véo má nàng, lại cảm thấy trơn tuột mềm nhẵn, non non mịn mịn.

Sau đó, Sở Ngữ Vi tập trung viết viết chăm chăm.

Cứ như vậy, thời gian từ một giờ chiều đến bốn giờ chiều.

Trợn vện ba tiếng đồng hồ, Giang Chu cũng không nói nhảm chán.

Sau khi ăn hoa quả xong, hắn đi tìm một cuốn tiểu thuyết ở trên giá sách, sau đó mở ra xem, lại cảm thấy khó chịu, liền đi khu tiểu thuyết mạng để tìm cuốn tiểu thuyết khác.

Nói thật, là một loại sách giải trí, nhưng một số tiểu thuyết thực sự là làm cho người ta xem không hiểu.

Vẫn là tiểu thuyết mạng tốt, vừa nhanh lại vừa thoải mái.

Giang Chu đọc một lúc, coi như là giết thời gian.

Một lúc lâu sau, Sở Ngữ Vi bỗng nhiên thở dài một hơi.

Bản luận văn này của nàng thật sự là quá khó, nếu như không phải bình thường nàng tập trung nghe giảng, vậy căn bản là không thể viết được đề tài này.

“Xong rồi à?”

“Sao có thể chứ? Chỉ là hôm nay dừng lại ở đây thôi, em cũng biết anh thấy rất nhàm chán.”

Giang Chu không khỏi cười khỏ một tiếng: “Bây giờ em mới cảm thấy anh nhàm chán à? Nếu như đây không phải nơi công cộng, thì anh đã cởi giày ra để móc chân rồi.”

Sở Ngữ Vi lộ ra dáng vẻ ghét bỏ: “Vậy thì anh đừng nói là quen em.”

“Anh không nói gì thì người khác cũng biết anh là bạn trai em.”

“Được rồi được rồi, chúng ta đi nhà ăn ăn cơm đi.”

“Ừm, đi thôi.”

Giang Chu đưa Sở Ngữ Vi rời khỏi thư viện.

Hai người bọn họ đã ước định với nhau rồi, mặc kệ Giang Chu có bận rộn như thế nào, đều phải chừa thời gian để đi ăn với nàng.

Bởi vì Sở Ngữ Vi cực kỳ thích đi ăn cơm với hắn, điều này làm cho nàng cảm thấy cuộc sống rất chân thực.

Sau khi đến nhà ăn, hai người chọn bữa vài món.

Chủ yếu là vì ở cùng với đối phương, chứ không phải là vì ăn.

Cơm nha, chỉ cần no bụng là được rồi.

Có điều, Sở Ngữ Vi đang ăn, bỗng nhiên lại ngẩng đầu nhìn về phía Giang Chu.

“Anh có muốn đưa thứ hai không?”

“Hử?”

“Em hỏi là anh có muốn sinh đứa thứ hai không?”

Giang Chu suy tư một chút: “Tạm thời không có ý nghĩ này, nhưng sao?”

Sở Ngữ Vi thở dài, biểu cảm có chút không thoải mái.

Sau đó, vẻ vui sướng ở trên mặt nàng đã biến thành mất mát.

Tiếp đó, hai người tiếp tục ăn cơm, trên cơ bản là Giang Chu nói chuyện còn Sở Ngữ Vi lắng nghe.

Nhưng rõ ràng là nàng không yên lòng, dường như không có hứng thú gì.

Chương 1020: Anh có muốn đưa thứ hai không?

Hiển nhiên là Giang Chu cũng chú ý đến điểm này.

Hắn cau mày một cái, sau đó giơ tay lên, vò vò mái tóc của Sở Ngữ Vi.

“Làm sao vậy? Sao anh thấy em cứ rầu rĩ không vui thế?”

“Không có gì, em no rồi.”

Sở Ngữ Vi nở nụ cười miễn cưỡng, sau đó thả đũa trong tay xuống.

Giang Chu cũng không dừng động tác ăn cơm.

Hắn nhìn khay cơm gần như là còn nguyên của Sở Ngữ Vi, lại cảm thấy hơi kỳ quái.

Bình thường cô bé này ăn rất ngon lành cơ mà, hôm nay có chuyện gì vậy?

Hắn suy nghĩ một chút, vẫn quyết định mở miệng hỏi một chút.

“Chỉ ăn một chút như vậy thôi à? Có phải em thấy không ngon miệng không?”

“Không phải, em muốn uống trà sữa, đi thôi, đi mua trà sữa đi.”

Sở Ngữ Vi cầm cái túi nhỏ ở bên cạnh, sau đó đi kéo tay Giang Chu đi ra ngoài cửa.

Hai người đều không nói gì, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa tiệm trà sữa.

“Một ly Mạt Trà, thêm kem và đậu đỏ.”

“Thêm một ly Đốt Tiên Thảo, cũng thêm kem.”

Sở Ngữ Vi nhìn menu trong tiệm trà sữa, biểu cảm rất chăm chú.

Giang Chu chỉ lặng lẽ đứng ở bên cạnh nàng, nhìn gò má phấn của nàng mà xuất thần.

Mặc kệ là ngắm bao lâu, bao nhiêu lần, thì hắn vẫn cảm thấy Sở Ngữ Vi đẹp như xưa.

Đẹp đến mức giống như là tiên tử ở trên trời vậy.

Mặc kệ là nàng làm cái gì, đều rất hút hồn.

Sở Ngữ Vi nhìn thoáng qua Giang Chu, sau đó quay đầu lại, tiếp tục nhìn quá trình chế biến trà sữa.

Một lát sau, trà sữa đã làm xong, mỗi một ly đều rất ngọt ngào.

Sở Ngữ Vi cầm hai ly trà sữa ở trên quầy, sau đó đưa ly Đốt Tiên Thảo cho Giang Chu.

Giang Chu mỉm cười, sau đó hắn vươn tay sờ đầu Sở Ngữ Vi với vẻ cưng chiều.

Tiếp đó, hai người cùng nhau đi về phía trường học.

Lúc này, người trên đường phổ từ từ nhiều hơn.

Có nam nữ trung niên cô đơn chiếc bóng, cũng có các cặp tình nhân ngọt ngào.

Có điều, để cho Sở Ngữ Vi hâm mộ nhất chính là một cặp vợ chồng trẻ dẫn theo hay đứa bé.

Người chồng ôm con gái, người vợ ôm con trai, trên mặt cả hai người đều tràn đầy vui sướng.

Bọn họ vừa đi vừa cười nói, thảnh thơi còn đùa giỡn một phen.

Sở Ngữ Vi lặng lẽ nhìn cảnh này, trong đôi mắt sáng ngời viết đầy hướng tới.

Tương lai của nàng và Giang Chu cũng sẽ như vậy, cũng sẽ ôm các con và chơi đùa vui vẻ.

Nàng suy nghĩ một chút, trên mặt liền lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Giang Chu chú ý đến biến hóa của nàng, liền đưa tay ra ôm nàng vào trong lòng.

“Cười cái gì?”

“Anh nhìn cặp vợ chồng hai và đứa bé kia kìa, hạnh phúc thật!”

“Hâm mộ người khác làm gì, chúng ta có thể hạnh phúc hơn bọn họ mà.”

Giang Chu mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng hôn lên tóc của Sở Ngữ Vi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Ngữ Vi nhất thời đỏ lên.

Khóe miệng của nàng hơi cong lên, sau đó nhẹ nhàng mở miệng: “Thật vậy chẳng?”

“Đó là đương nhiên, anh có gạt em bao giờ đâu?”

Sở Ngữ Vi nhận được câu trả lời khẳng định, trong lòng bắt đầu nổi lên những ý nghĩ ngọt ngào.

Hai người đi dạo rất chậm, anh uống một ngụm trà sữa của em, em uống một ngụm của anh, rất vui vẻ và nhàn nhã.

Lúc này, sắc trời đang tối dần.

Nhìn từ phía xa, chân trời vẫn được điểm xuyết bằng những đám mây ảm đạm.

Dường như các vì sao đang được triệu hoán, từng cái lại từng cái bắt đầu nhảy ra ngoài.

Sở Ngữ Vi và Giang Chu đi dạo trong thảo trường, nhìn mỗi một góc tràn đầy kỷ niệm của hai người.

Trong thảo trường cũng có không ít các cặp tình nhân đang ôm ấp áp áp, vô cùng thân mật.

Sở Ngữ Vi lặng lẽ nhìn cảnh này, rồi bắt đầu thất thần.

Bất tri bất giác, nàng và Giang Chu đã ở bên nhau bốn năm rồi.

Bây giờ nghĩ lại, thời gian này trôi qua thật nhanh, giống như vừa chớp mắt thì đã trôi qua rồi.

Nhưng điều làm cho nàng yên lòng chính là, Giang Chu vẫn đang ở bên cạnh nàng.

Mặc dù bây giờ hai người không có nhiều thời gian để gặp mặt nhau, thế nhưng nàng vẫn cảm thấy thỏa mãn như cũ.

Giang Chu sẽ không rời khỏi nàng, mặc kệ là thế nào thì cũng như vậy.

Sở Ngữ Vi nghĩ ngợi giây lát, bàn tay nhỏ chậm rãi thò vào trong cái túi nhỏ.

Sau đó, nắm đầu ngón tay nhỏ hơi nắm lại, cảm một vật thể cứng rắn và hơi lạnh ở trong đó ra.

Nàng nhẹ nhàng cắn môi dưới, sau đó kéo ống tay áo của Giang Chu.

“Em... em có một chuyện muốn nói với anh...”

“Ừm? Chuyện gì? Em làm sao vậy?”

Giang Chu quay đầu, nhìn về mặt của Sở Ngữ Vi.

Sở Ngữ Vi ngược đôi mắt to long lanh như nước của mình lên, bình tĩnh nhìn Giang Chu một lát, sau đó mở miệng.

“Anh nhắm mắt lại, em cho anh xem cái này.”

“Cái gì vậy? Đã là vợ chồng rồi mà còn thần thần bí bí.”

Giang Chu cười bất đắc dĩ, sau đó vẫn nhắm mắt lại.

Sở Ngữ Vi hít sâu một hơi, sau đó đưa thứ ở trong tay đến trước mặt Giang Chu.

Chương 1021: Dù em sinh quả bóng thì anh cũng thích!

Giang Chu đang nhắm mắt, cảm giác như có thứ gì đó được đưa đến trước mặt mình.

Hắn vô thức đưa tay ra nắm, sau đó chậm rãi mở mắt.

Giang Chu nhìn kỹ mới phát hiện, thứ này là một cái que thử thai! Không chỉ như vậy, mà trên cái que thử thai này còn có hai vạch đỏ! Sở Ngữ Vi mang thai! Bọn họ đã có con!

Giang Chu tròn tròn mắt, sau đó nhìn về phía Sở Ngũ Vi ở bên cạnh.

Sở Ngũ Vi thấy vậy, liền đỏ mặt mà cúi đầu xuống, tâm trạng rất rối bời.

Giang Chu từng nói là chưa nghĩ đến chuyện sinh đứa thứ hai, là bởi vì Phùng Tư Nhược mới sinh xong đúng không?

Vậy bây giờ mình mang thai, Giang Chu có thể không vui hay không?

Có thể không thích đứa bé này hay không?

Trong khi Sở Ngũ Vi nghĩ ngợi, nàng bỗng nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bẫng.

Khi nàng lấy lại tinh thần, mới phát hiện Giang Chu đang bế mình lên, rồi quay vài vòng tại chỗ.

Sau khi quay xong, hắn liền ôm lấy nàng, hỏi: “Từ bao giờ vậy? Sao bây giờ em mới nói cho anh biết?”

“Em cũng mới biết được hai ngày thôi, em còn tưởng rằng anh sẽ không vui nữa.”

“Sao anh có thể không vui được? Đừng nói là hai đứa, em sinh ba đứa, hoặc sinh một đội bóng thì anh cũng vui vẻ.”

Giang Chu chậm rãi thả Sở Ngũ Vi xuống mặt đất, sau đó hắn nở nụ cười vui sướng.

Gò má xinh đẹp của Sở Ngũ Vi cũng hơi ửng đỏ.

Nàng chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, sau đó cũng nở nụ cười vui sướng.

Hai người ôm nhau, trong mắt tràn đầy hạnh phúc và tình nồng ý mật.

Sau khi ôm một lúc, hai người Sở Ngũ Vi và Giang Chu mới tách ra trong lưu luyến.

Hai mắt của Giang Chu nhìn về phía Sở Ngũ Vi với vẻ ân cần.

Sau đó dịu dàng mở miệng: “Bây giờ em có thấy khó chịu ở đâu không?”

“Ngày hôm nay em không ăn được là bởi vì mang thai à?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Ngữ Vi đỏ lên, hơi lắc đầu nói:
“Em không khó chịu, anh đang nghĩ cái gì đấy?”

Giang Chu càng nghĩ càng cảm thấy không thích hấn, thế là hấn kéo Sở Ngữ Vi đi về phía cổng trường.

“Giang Chu, làm sao vậy, anh muốn dẫn em đi đâu?”

“Đương nhiên là đi bệnh viện kiểm tra rồi.”

Hai người đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đi đến bãi đậu xe.

Giang Chu mở cửa xe, cẩn thận ôm Sở Ngữ Vi lên xe.

Sau đó hấn leo lên vị trí tài xế.

Dọc theo đường đi, Giang Chu lái rất chậm và ổn định, bởi vì hấn lo lắng cho Sở Ngữ Vi và đứa bé ở trong bụng.

Ban đêm ở Thượng Kinh, các ngọn đèn nê ông nhiều màu sắc trải rộng trên các con đường.

Nhìn qua vừa phồn hoa lại mờ ảo, còn mang theo một chút lung linh xinh đẹp.

Sở Ngữ Vi ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, nghiêng đầu nhìn cảnh đêm xinh đẹp này.

Đôi tay nhỏ của nàng nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng dưới vẫn còn bằng phẳng của mình, nét mặt mang theo một chút ôn nhu độc hữu của mẫu tính.

Mặc dù đây là đứa bé thứ hai của Giang Chu, nhưng mà là đứa bé đầu tiên của nàng và Giang Chu.

Không biết sẽ là trai hay gái đây?

Lớn lên sẽ giống nàng hay là giống Giang Chu đây?

Có điều, mặc kệ là giống ai thì cũng sẽ rất đẹp nha.

Sở Ngữ Vi suy nghĩ một chút, không khỏi cúi đầu rồi bật cười thành tiếng.

Giang Chu đang tập trung lái xe, nghe thấy tiếng cười thì quay sang nhìn nàng một cái.

“Sở hoa khôi, em làm sao vậy? Có chuyện gì mà cười vui vẻ thế? Nói ra cho anh vui vẻ với.”

“Còn có thể là cái gì nha, em đang nghĩ xem con của chúng ta là trai hay là gái.”

“Trai hay gái đều được, chỉ cần là em sinh ra, dù là quả bóng thì anh cũng thích.”

“Anh nói cái gì vậy, phi phi phi.”

Hai người cười nói một trận, chẳng mấy chốc đã đến mục đích.

Sở Ngữ Vi và Giang Chu nhìn thấy bệnh viện đèn đuốc sáng trưng ở trước mặt, trong lòng không khỏi hơi kích động.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó nắm tay nhau đi vào trong bệnh viện.

“Xin chào, xin hỏi muốn lấy số của khoa nào?”

“Đi khoa phụ sản, có số của chuyên gia không?”

“Có, xin ngài chờ một chút.”

Hai người lấy số xong thì trực tiếp đi lên lầu.

Bởi vì bây giờ đã tương đối muộn, cho nên bệnh viện không có nhiều người lắm. Trước phòng của chuyên gia thì còn trống rỗng.

Sở Ngữ Vi cầm số, liếc mắt nhìn Giang Chu ở phía sau một cái, rồi mới đi vào trong phòng khám.

Giang Chu gật đầu về phía nàng, sau đó rồi chờ ở trên ghế ngoài hành lang.

Một lát sau, Sở Ngữ Vi cầm một bản báo cáo đi ra.

Nàng đi đến bên người Giang Chu, nhẹ nhàng kéo tay áo của hắn.

“Còn phải đi lấy máu để xét nghiệm, chúng ta phải đi lên lầu.”

“Được, không có chuyện gì chứ?”

“Chắc chắn rồi, em có thể có chuyện gì nha.”

Giang Chu mỉm cười, sau đó đưa tay quệt vào cái mũi nhỏ của Sở Ngữ Vi.

Hai người lại nắm tay nhau đi lên chỗ lấy máu.

Nơi này cũng rất vắng vẻ, chỉ có một vài cái cửa sổ là đang mở.

Sở Ngữ Vi tiến lên, ngồi xuống ghế, sau đó vén tay áo của mình lên.

Nhân viên y tế chuẩn bị vài thứ, sau đó bắt đầu sát trùng cho tay của Sở Ngữ Vi.

Chương 1022: Chúng ta lên chức cha mẹ rồi!

Giang Chu nhìn thấy đầu kim nhọn, chẳng biết vì sao mà lại thấy hơi căng thẳng.

Hắn vô thức giơ tay lên, che mắt của Sở Ngữ Vi.

“Nhắm mắt lại, rất nhanh thôi.”

“Trời ơi... Được được được!”

Sở Ngữ Vi vốn định quay ra chỗ khác, nhưng thấy cảnh này thì lại nhin không được mà bật cười.

Khi kim chọc vào làn da, chỉ có một cảm giác đau đớn rất nhỏ.

Sở Ngữ Vi hơi cau mày.

Giang Chu đứng ở bên cạnh thì khản trương nhìn từng động tác của nhân viên y tế.

Khi lấy đủ máu, nhân viên y tế cũng rút kim ra ngay.

“Tình cảm của vợ chồng son thật tốt, nhớ ăn bông một chút, sau đó qua bên kia chờ kết quả.”

“Được rồi.”

Giang Chu mỉm cười, sau đó cầm bông lên, dè vào vết kim cho Sở Ngữ Vi.

Hắn cẩn thận đỡ Sở Ngữ Vi đứng lên, rồi đỡ nàng ra ghế ngồi.

Giang Chu còn sợ Sở Ngữ Vi lạnh, nên cởi áo khoác của mình ra rồi khoác lên người nàng.

Sở Ngữ Vi nhìn những động tác cẩn thận của Giang Chu, trong lòng tràn đầy nhu tình mật ý.

Cũng may là nàng gặp được Giang Chu, một người đàn ông hoàn mỹ không có gì để kén chọn.

Không chỉ có năng lực làm việc mạnh mẽ, tính cách cũng cẩn thận chu đáo và tỉ mỉ.

Nàng suy nghĩ một chút, viền mắt không khỏi hơi đỏ lên.

Hết cách rồi, cảm xúc của phụ nữ mang thai đều thay đổi nhanh như vậy đấy.

“Ngữ Vi, sao em lại khóc? Thấy khó chịu ở đâu à?”

“Không phải... em chỉ ...cảm động thôi.”

Giang Chu đang ngồi ở bên cạnh, bay thì đè bông vào vết kim cho Sở Ngữ Vi.

Hắn vừa ngẩng đầu lên, lại phát hiện nàng đang nhìn mình với ánh mắt đầm lệ và mông lung.

Từng giọt nước mắt trong suốt như châu ngọc rơi xuống, lạch cách một tiếng, rơi vào mu bàn tay của Giang Chu.

Giang Chu thấy vậy thì không khỏi hơi đau lòng.

Hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Sở Ngữ Vi.

Sau đó dịu dàng mở miệng: “Khóc cái gì? Em khóc lên không đẹp chút nào.”

“Không đẹp thì sao? Không đẹp thì anh ghét bỏ em à?”

“Nói không chừng thì sẽ có thể đấy.”

“Cái gì?! Giang Chu, sao anh có thể như vậy!”

“Ha ha, đùa em thôi mà!”

Sở Ngữ Vi thấy vậy, đầu tiên là trợn mắt lên để biểu thị tức giận, sau đó lại bật cười một tiếng.

Hai người ngồi chờ một lúc, liền nghe thấy tiếng tiếng gọi đi lên lấy kết quả.

“Mời Sở Ngữ Vi nữ sĩ đi lấy kết quả xét nghiệm.”

Hai người nghe thấy lời này, vội vàng đứng lên đi đến bên đó.
Một lát sau, một bản báo cáo vẫn còn hơi nóng được đưa đến.
Sở Ngữ Vi cẩn thận nhìn một lượt, trên mặt từ từ lộ ra vẻ
mừng rỡ.

“Giá trị HCG 2,2 ... Chúng ta lên chúc cha mẹ rồi!”

“Thật tốt quá!”

Giang Chu lại gần, sau đó hôn mạnh lên gương mặt non mềm
của Sở Ngữ Vi.

Sở Ngữ Vi hơi xấu hổ mà cúi đầu xuống, sau đó lại cười nhẹ.

Đôi bàn tay nhỏ của nàng nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng của
mình.

Giang Chu cũng đặt tay của mình lên trên bàn tay nhỏ bé của
nàng, cảm nhận nhịp đập của đứa bé trong bụng nàng.

“Giang Chu, chúng ta thật sự có con rồi.”

“Ừm, vậy em cần phải làm một người mẹ xứng chức.”

“Ừm, chắc chắn rồi nha!”

Khi hai người rời khỏi bệnh viện, bóng đêm đã nồng nặc hơn.

Giang Chu thấy gió đêm hơi lạnh, liền lấy áo khoác ở trong
ngực ra, choàng lên người Sở Ngữ Vi.

“Đi thôi, anh đưa em trở về.”

“Ừm, nhưng mà muộn thế này rồi, trường học đã sắp đóng cửa
rồi.”

“Vậy chúng ta đi nhanh một chút.”

Giang Chu mỉm cười, sau đó đưa đỡ Sở Ngữ Vi đi.

Sau khi hai người lên xe, liền đi về phía trường học.

Lúc này, người trên phố đã vắng vẻ hơn nhiều.

Trong bóng đêm, đèn đường vàng tỏa ra những tia sáng.

Sở Ngữ Vi mở cửa xe xuống, sau đó dựa vào bên cạnh xe.

Những cơn gió đêm thổi qua mặt của nàng, làm cho nàng vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Nàng nhếch môi lên, sau đó nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận những cơn gió này.

Giang Chu thấy vậy thì cười bất đắc dĩ.

“Mở cửa sổ ra làm gì, em không sợ lạnh à?”

“Hóng mát, sao nào, vậy mà anh cũng muốn quản em à?”

“Anh còn không được quản em? Em bây giờ đã là một người mẹ rồi đấy.”

“Hừ!”

Sở Ngữ Vi bĩu môi một cái, sau đó đóng cửa sổ xe lại.

Giang Chu suy nghĩ một chút, vẫn quyết định chiếu cố cảm xúc của phụ nữ nam thai một chút.

“Em ngoan một chút, đến khi đó anh sẽ dẫn em ra ngoài chơi.”

“Thật vậy chẳng? Đi đâu cũng được à? Anh đừng có gạt em đấy.”

“Thật thật.”

Sau khi nhận được câu trả lời hài lòng, khóe miệng Sở Ngữ Vi cong lên, gương mặt viết đầy mừng rỡ.

Xe chạy bon bon ở trên mặt đường, một lát sau đã đi vào sân trường, dừng lại ở bên dưới ký túc xá nữ.

“Vậy em đi lên đây, anh nhớ chú ý an toàn.”

“Ừm, Ngữ Vi, em cũng phải chú ý thân thể đấy.”

Sở Ngữ Vi đứng ở cửa ký túc xá, mặt mũi vui vẻ mà vẫy vẫy tay.

Sau đó nàng mới quay người đi vào trong ký túc xá.

Giang Chu nhìn bóng dáng Sở Ngữ Vi biến mất ở hành lang, lúc này hắn mới thu hồi ánh mắt.

Giang Chu khởi động xe, lái về phía Hoa Nhuận Hào Đình.

Chương 1023: Muốn ăn cái gì cũng được nha!

Khoảng tầm nửa tiếng sau, chiếc xe đã đi vào khu biệt thự.

Giang Chu không chế tốc độ, sau đó dừng lại trước cổng biệt thự.

Hắn xuống xe rồi trực tiếp đi vào trong.

Vừa vào nhà, hắn liền nhìn thấy Phùng Tư Nhược ôm con gái trong ngực, nhẹ nhàng dỗ dành con gái.

Giang Chu nở một nụ cười dịu dàng, sau đó chậm rãi đi vào.

“Con gái ngủ rồi à?”

“Ừm, con gái rất ngoan nha.”

Phùng Tư Nhược nhìn tiểu Giang Đường trong ngực với ánh mắt tràn đầy ôn nhu và dịu dàng.

Giang Chu cũng nở nụ cười ấm áp.

Hắn nhìn tiểu Giang Đường đang ngủ say, nội tâm lại mềm mại đến rối tinh rối mù.

Hắn vươn một ngón tay ra, nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt non mềm của tiểu Giang Đường.

Phùng Tư Nhược thấy vậy thì bật cười.

“Em mang con vào phòng đã, bằng không thì lát nữa lại tỉnh mất.”

“Ừm, đi thôi.”

Phùng Tư Nhược khẽ gật đầu một cái, sau đó quay người đi lên lầu hai.

Một lát sau, nàng đi xuống, mặt mũi tràn đầy vui vẻ mà nhìn Giang Chu.

Sau đó, một đôi tay nhỏ nhẹ nhàng nắn bóp bả vai của Giang Chu.

“Hôm nay anh lại bận rộn cả ngày à?”

“Không, rất rảnh. Tối hôm nay em có ngoan ngoãn ăn cơm không?”

“Tối em chơi với con, còn chưa ăn cơm.”

“Anh biết ngay mà, vậy bây giờ em có đói bụng không?”

Giang Chu đứng lên, nhẹ nhàng ôm vào eo mảnh khảnh của Phùng Tư Nhược.

Phùng Tư Nhược cười ngượng ngùng, sau đó nhẹ nhàng dựa vào lồng ngực của Giang Chu.

“Vậy em muốn ăn cái gì cũng được, đúng không?”

“Dĩ nhiên, bà xã đại nhân muốn ăn gì?”

“Vậy thì một bát mỳ Dương Xuân đi!”

Giang Chu gật đầu, sau đó kéo tay Phùng Tư Nhược vào trong nhà bếp.

Sau khi mặc tạp tề xong, hắn cầm nguyên liệu nấu ăn ra, bắt đầu rửa sạch, cắt gọt...

Phùng Tư Nhược lặng lẽ đứng nhìn ở bên cạnh, nàng bỗng nhiên tiến lên vài bước, ôm eo của Giang Chu từ phía sau.

“Có anh thật tốt.”

“Anh cũng vậy.”

Giang Chu hơi nghiêng đầu lại, nở nụ cười nhẹ nhàng.

Một lát sau, nước trong nồi đã bắt đầu sôi trào, Giang Chu thả một nắm mỳ vào trong đó.

Cứ như vậy, một bát mỳ Dương Xuân xinh đẹp lại thơm tho đã ra lò!

Giang Chu vớt mỳ ra hai bát, sau đó bê ra ngoài, đặt lên mặt bàn.

Phùng Tư Nhược thì nhìn chăm chăm vào từng động tác của Giang Chu.

Nàng chậm rãi đi qua, nhẹ nhàng cởi bỏ tạp dề ở trên người Giang Chu xuống, lại sửa sang quần áo lại cho Giang Chu.

Giang Chu cười cung chiêu, giờ tay véo véo khuôn mặt bóng loáng của Phùng Tư Nhược.

Hai người ngồi xuống bàn, bắt đầu ăn mỳ.

Phùng Tư Nhượng vừa ăn lại vừa có cảm giác, đây là món ngon không gì sánh được.

Trước kia, khi nàng mang thai thì Giang Chu không cho nàng ăn cái này, không cho nàng ăn cái kia.

Hiện giờ nàng không phải ăn kiêng nữa, Giang Chu cũng mang rất nhiều món ngon về cho nàng.

Có điều, nàng cũng không quá thích những thứ đó.

Nhưng khi đêm khuya, ăn một bát mỳ Dương Xuân do chính tay chồng mình làm, thật sự là một chuyện rất hạnh phúc.

“Ngày mai em muốn ăn sườn kho.”

“Được, trong tủ vẫn còn một hộp sườn kho, ngày mai anh sẽ làm cho em.”

“Ừm nha.”

Giang Chu xoa xoa mái tóc đen mềm mại của Phùng Tư Nhượng, trong mắt viết đầy dịu dàng.

Mặc kệ là nhìn như thế nào, vợ hắn đều xinh đẹp như vậy.

Phùng Tư Nhượng và Giang Chu ăn một miếng lại liếc mắt nhìn đối phương một cái, trong mắt tràn đầy ngọt ngào.

Tuy rằng hai người đã sống với nhau rất lâu, thế nhưng hai người bọn họ vẫn rất ngọt ngào.

Mặc kệ là lời nói hay là hành động, thì đều không kém với các cặp tình nhân đang trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt.

Phùng Tư Nhượng ăn sạch bát mỳ, bên môi bị dính một chút nước mỳ.

Giang Chu thấy vậy, thuận tay lấy một tờ giấy ra rồi lau miệng cho nàng.

“Nhìn em ăn bẩn chưa này, không thể cẩn thận một chút à.”

“A ô, ngứa...”

Phùng Tư Nhượng nghe thấy vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng.

Nàng nhẹ nhàng nâng tay lên, lau lau cái miệng nhỏ của mình. Đôi mắt to trong veo như nước lại chớp chớp vài cái, vô cùng đáng yêu.

Giang Chu mỉm cười, sau đó quơ khăn giấy ở trước mặt nàng: “Ngốc, anh gạt em thôi.”

Phùng Tư Nhược thấy vậy liền phồng má lên.

Nàng hừ hừ hai tiếng rồi liếc mắt nhìn Giang Chu, sau đó mới đứng dậy thu dọn bát đĩa.

Giang Chu thấy thế thì đứng dậy, lấy bát đĩa ở trong tay của nàng.

“Được rồi, để anh rửa cho, em đi nghỉ đi.”

“Ừm, được rồi.”

Phùng Tư Nhược gật đầu, sau đó đi vào phòng bếp với Giang Chu, nàng tựa vào tường mà nhìn Giang Chu rửa bát.

Động tác của Giang Chu rất thành thạo và nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã rửa xong.

Sau đó, hắn lau tay rồi mới nhẹ nhàng sờ lên đầu Phùng Tư Nhược.

“Có buồn ngủ không?”

“Cũng bình thường, chỉ có một chút xiu thôi.”

Giang Chu quay đầu tắt đèn, rồi ôm Phùng Tư Nhược đi lên lầu.

Sau khi hai người trở về phòng ngủ, Phùng Tư Nhược mở tủ quần áo, tìm kiếm một bộ đồ ngủ.

Sau đó nàng quay người, nhìn Giang Chu đang ngồi ở mép giường.

“Em đi tắm, anh chờ em một lát.”

“Được, đi đi, anh chờ.”

Giang Chu gật đầu, sau đó dựa lưng vào đầu giường, bắt đầu nghịch điện thoại di động.

Chương 1024: Quấy rầy chuyện của cha mẹ không phải là đứa trẻ tốt

Ngay sau đó, trong phòng vệ sinh có tiếng nước truyền ra.

Giang Chu nghịch điện thoại di động, nhưng tinh thần đã chạy đến cửa phòng vệ sinh từ lâu rồi.

Hắn chỉ nghe tiếng nước, là đã có thể tưởng tượng ra hình ảnh ở trong đó.

Dáng người của Phùng Tư Nhược rất đẹp, ngực tấn công hông phòng thủ, eo nhỏ chân dài.

Sau khi sinh con xong, dáng người của nàng càng xinh đẹp hơn.

Vẻ ngây ngô trên mặt nàng đã biến mất, thay vào đó là vẻ thành thực của người vợ và người mẹ.

Mỗi khi Giang Chu nhìn thấy nàng, hắn đều cảm thấy thần phục cái khí chất đặc biệt này của nàng.

Trong khi Giang Chu nghĩ ngợi, hắn nghe thấy két một tiếng, cửa phòng vệ sinh đã mở ra.

Giang Chu nghe thấy thế liền vội vàng đứng dậy, đi đến trước mặt Phùng Tư Nhược.

Lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị hơi nước nóng làm cho hồng hồng, đôi mắt đen láy lại lóe sáng.

Nàng mặc một chiếc váy ngủ màu trắng có dây đeo, trên làn da trắng nõn vẫn còn vài giọt nước.

Mặc dù váy ngủ khá rộng, thế nhưng vẫn có thể nhìn thấy dáng người xinh đẹp của nàng.

Giang Chu nhìn thấy thế, yết hầu liền giật giật, bắt đầu nổi tâm tư.

Mỹ nhân đi tắm, cái cảm dỗ này quả thực là không tầm thường chút nào.

Hắn suy nghĩ một chút, khóe miệng lại nổi lên một nụ cười thản nhiên.

Khi thấy mái tóc ướt nhep của Phùng Tư Nhược, hắn liền cầm khăn mặt ở bên cạnh, rồi ôm nàng đi vào phòng vệ sinh.

“Tóc em ướt như vậy mà sao em không lau một chút?”

“Em ... em muốn đi ra ngoài rồi lau.”

“Anh lau cho em.”

Giang Chu nói xong liền cầm khăn lên lau tóc cho nàng.

Mái tóc của Phùng Tư Nhược rất mềm mại, màu sắc cũng rất tốt.

Cầm trong tay như đang cầm tơ lụa thượng hạng vậy.

Giang Chu lau một lượt, lại cầm máy sấy lên để sấy cho nàng.

Động tác của Giang Chu rất nhẹ nhàng và dịu dàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tư Nhược thì đã đỏ bừng lên.

Nàng nhìn chăm chăm vào từng động tác của Giang Chu ở trong gương.

Một lát sau, Giang Chu thả máy sấy xuống, hắn ôm Phùng Tư Nhược từ phía sau, tựa đầu vào trên cổ của nàng.

“Quá xinh đẹp, nhưng không mặc quần áo thì càng xinh đẹp hơn.”

“Em đánh anh nha.”

“Được rồi, khô rồi, chúng ta đi ngủ thôi, muộn rồi đây.”

Giang Chu cười nhạt, sau đó nhẹ nhàng hôn lên cái cổ non mịn của Phùng Tư Nhược.

Thân thể mềm mại của Phùng Tư Nhược nhất thời cứng đờ.

Nàng quay người, nhẹ nhàng đẩy vào ngực của Giang Chu.

Giang Chu thuận thế cầm cổ tay của nàng, kéo nàng vào trong ngực của mình.

Hai người cứ ngời đẩy ta đưa như vậy mà đi đến bên giường, sau đó song song ngã xuống giường.

Giang Chu bỗng nhiên ngồi dậy, nhìn Phùng Tư Nhược với vẻ đùa cợt.

“Phùng ngọc manh, em cởi quần áo ra cho anh xem nào.”

“Không!”

“Nếu như em không cởi, anh sẽ đánh cái mông của em.”

“Vậy em cũng không cởi!”

“Hừ, nâng mông lên, anh muốn dạy dỗ em một trận.”

Giang Chu nói xong lại dí mặt mình lại gần.

Cùng lúc đó, hấn còn giơ tay lên, làm bộ như muốn trừng phạt nàng.

Phùng Tư Nhược trợn tròn mắt lên, nhìn gương mặt không ngừng tiến lại gần kia, sau đó nhẹ nhàng cắn môi đỏ.

Đôi bàn tay nhỏ của nàng nắm chặt váy ngủ của mình, giống như rất sợ Giang Chu sẽ có hành động xấu xa nào đó vậy.

Giang Chu tiến lại gần, sau đó đè bàn tay nhỏ của Phùng Tư Nhược xuống.

Hấn lập tức mở một ngum lên cánh môi mềm mại của nàng.

Lúc này, thân thể của Phùng Tư Nhược như nhũn ra, từng trận cảm giác tê dại xông thẳng lên đỉnh đầu.

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ôm chặt lấy cổ của Giang Chu.

Khi hai người chuẩn bị tiến thêm một bước nữa, một âm thanh không biết điều bỗng nhiên vang lên.

“Oa oa... oa oa oa!”

Thì ra là tiểu Giang Đường khóc.

Giang Chu nghe thấy thế liền cười bất đắc dĩ, sau đó nhẹ nhàng thả Phùng Tư Nhược ra, tiện tay vò mái tóc của nàng.

Phùng Tư Nhược bấu môi một cái, lại muốn đứng lên đi dỗ dành con gái.

Giang Chu lại khoát tay chặn nàng lại.

“Để anh, em nghỉ ngơi đi, để anh đi dỗ con cho.”

“Hay là để em đi đi.”

“Không được, để anh đi, không nghe lời là anh sẽ giận đấy.”

“Được rồi.”

Phùng Tư Nhược gật đầu, sau đó ngoan ngoãn chui vào trong chăn.

Giang Chu xoa xoa đầu của nàng, sau đó quay người đi qua bên kia.

“Con nhóc thối này, quấy rầy chuyện của cha mẹ không phải là đứa bé ngoan.”

Giang Chu ôm tiểu Giang Đường từ giường trẻ con lên, nhìn không được mà vuốt ve gương mặt của nàng.

Một lát sau, tiểu Giang Đường đã yên tĩnh lại.

Nàng ngậm núm vú cao su, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Giang Chu nhẹ nhàng dung đưa cơ thể, nhìn gương mặt ngủ say sưa của con gái ở trong lòng.

Trong nhà luôn có một người vợ và một đứa con gái dễ thương đang chờ hấn, cuộc sống như vậy, dù có trôi qua bao nhiêu năm thì hấn cũng sẽ không chán ghét.

Sau khi Giang Chu ru con gái ngủ xong, hấn liền trở về phòng trong.

Hấn rón rén khép cửa phòng lại, đi đến bên giường.

Lúc này, hấn phát hiện Phùng Tư Nhược đã ngủ rồi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn và non mịn của nàng tràn đầy an tĩnh.

Giang Chu thấy vậy, liền chậm rãi vén chăn lên, rồi nằm xuống bên cạnh nàng.

Chương 1025: Nên làm tiệc trăm ngày cho tiểu Giang Đường rồi!

Từ sau khi Phùng Tư Nhược sinh con xong, nàng vẫn luôn ở nhà bồi dưỡng thân thể và trông con.

Hấn biết trông con là một chuyện rất vất vả, mặc dù có quý bà Viên Hữu Cầm hỗ trợ, thế nhưng Phùng Tư Nhược vẫn rất vất vả.

Hiện giờ, Giang Chu cẩn thận quan sát dung mạo khi ngủ của nàng, lại phát hiện nàng hơi gầy hơn trước kia một chút.

Giang Chu nhìn một chút, lại nhin không được mà vuốt ve gương mặt của Phùng Tư Nhược.

Hình như Phùng Tư Nhược cũng cảm nhận được, nàng nhẹ nhàng nhíu mày một cái, cái miệng nhỏ nhắn phát ra vài âm thanh nỉ non như đang nói mớ.

Giang Chu càng nhìn lại càng thấy Phùng Tư Nhược quá xinh đẹp.

Thế là hắn cúi người xuống, hôn nhẹ lên cái trán ấm áp của Phùng Tư Nhược.

Sau đó, hắn đưa tay tắt đèn ngủ rồi ôm nàng vào trong ngực của mình.

Mặt trăng treo cao, ánh bạc trải khắp thành phố.

Chớp mắt một cái, ánh mặt trời đã xuất hiện từ phía đông.

Giang Chu tỉnh dậy từ sớm, hắn nghe thấy âm thanh làm cơm ở dưới nhà, định đi xuống xem một chút.

Thế là hắn cẩn thận xuống giường, sau đó đắp kín chăn cho Phùng Tư Nhược, rồi đi xuống dưới nhà.

Vừa đi đến cuối cầu thang, hắn liền nhìn thấy bóng người bận rộn của quý bà Viên Hữu Cầm ở trong phòng bếp.

“Mẹ, mẹ đang làm món ngon gì vậy?”

“Hấp xiu mại, lại xào nấm hương cải ngọt và mộc nhĩ, còn có cháo Tổ Yến.”

“Ngon quá, làm cho thử ăn à?”

“Cho chó ăn, mau gọi Tư Nhược rời giường đi, để nguội ăn không ngon.”

Giang Chu gật đầu, sau đó đi lên đẩy cửa phòng ngủ ra.

Hắn vừa đi vào, liền phát hiện Phùng Tư Nhược đã thay quần áo xong.

Khóe môi Giang Chu cong lên: “Phùng ngọc manh, xuống ăn sáng...”

“Ủm nha, em xuống ngay đây.”

Phùng Tư Nhược gật đầu, sau đó đi về phía Giang Chu.

Hai người nhìn nhau cười, sau đó đi xuống lầu, đi đến trước bàn ăn.

Phùng Tư Nhược nhìn một bữa sáng phong phú ở trên bàn cơm, cảm giác ấm áp và hạnh phúc tràn đầy trong trái tim nàng.

Có Giang Chu ở bên cạnh, bữa sáng liền trở nên ngon hơn không ít.

Huống chi, còn có mẹ Giang làm món gì cũng ngon ở đây!

Ba người ngồi vào chỗ của mình, bắt đầu ăn một bữa sáng hòa thuận.

Giang Chu mới ăn một miếng, hai mắt liền sáng lên.

Hắn gật đầu một cái, sau đó giơ ngón tay cái lên với quý bà Viên Hữu Cầm.

“Mẹ, món này mà cho chó ăn thì thật sự quá đáng tiếc, để con giải quyết cho.”

“Con nói cái gì đó? Đây là mẹ chuyên môn làm cho Tư Nhược ăn, con không thể ăn ít một chút à? Nào Tư Nhược, con ăn đi.”

“Con còn chưa ăn được bao nhiêu mà, con cảm giác tài nấu nướng của mẹ đã không kém ông ngoại rồi.”

“Vẫn còn kém xa lắm, ông ngoại của con chính là bếp trưởng có tiếng tăm lừng lẫy ở năm đó đấy.”

“Nhắc đến mới nhớ, lâu lắm rồi con không được ăn cơm do ông ngoại nấu.”

“Con còn không biết tính cách bướng bỉnh của ông ngoại con à, sau khi ông con về hưu, nói không làm cơm nữa thì đúng là không làm cơm nữa luôn!”

“Như vậy đi, dạo này con cũng rảnh rồi, ngày hôm nay dẫn mọi người về thăm ông bà.”

“Sao lại đột ngột như vậy?”

“Không phải là do nửa năm nay rồi mẹ không về nhà thăm ông bà sao, vừa hay có thể dẫn Phùng ngốc manh đi về thăm ông

bà.”

“Ừm, vậy để mẹ đi thu dọn đồ đạc.”

Viên Hữu Cầm gặt đầu, bà ăn cơm xong thì ôm tiểu Giang Đường đi lên lầu thu dọn đồ đạc.

Phùng Tư Nhược thì uống từng ngụm cháo Tô Yên, đôi mắt to lại nhìn về phía Giang Chu.

Giang Chu thấy vậy, liền đưa tay xoa xoa gò má mềm mại của nàng.

“Phùng ngọc manh, em làm sao vậy? Sao lại nhìn anh như thế?”

“Không nhìn.”

Phùng Tư Nhược hừ một tiếng, nàng uống nốt chỗ cháo Tô Yên còn lại, sau đó đứng dậy đi lên trên lầu.

Giang Chu nhìn bóng lưng của Phùng Tư Nhược biến mất, sau đó mới đứng dậy thu dọn bát đĩa.

Một lát sau, hần liền cầm mấy cái túi lớn túi bé đi đến bên cạnh xe, mở cốp sau ra.

Sau khi hần nhét hành lý vào cốp sau, ba người Viên Hữu Cầm cũng đi xuống.

Giang Chu mở cửa cho mọi người, còn mình thì đi về vị trí lái.

Chiếc xe chậm rãi đi ra khỏi Hoa Nhuận Hào Đình, xuyên qua các con đường ở Thượng Kinh.

Phùng Tư Nhược ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, nàng mở cửa sổ ra một chút, gió lạnh ở bên ngoài thổi qua, khóe miệng của nàng liền cong lên, dáng vẻ cực kỳ thích thú.

Viên Hữu Cầm thì đang cầm các món đồ chơi nhỏ, không ngừng trêu chọc tiểu Giang Đường đang ngồi trên ghế trẻ con.

Mấy người vui vẻ hòa thuận, bầu không khí trong xe tràn đầy vui sướng.

Giang Chu liếc mắt nhìn cảnh tượng tuyệt vời này một cái, lại quay đầu tiếp tục lái xe.

Lần này về nhà ông bà ngoại, không chỉ vì thăm ông bà ngoại, mà hắn còn muốn tổ chức tiệc cho tiểu Giang Đường.

Dựa theo truyền thống ở quê của Giang Chu, đầy tháng và 100 ngày đều phải làm tiệc rượu.

Tiểu Giang Đường sinh ra lâu như vậy, nhưng còn chưa từng mở tiệc.

Nhân cơ hội này về thăm nhà một chút.

Giang Chu vừa nghĩ ngợi vừa nhìn biển báo ở trên đường cao tốc.

Hắn suy tính một chút, chắc phải cần ba bốn tiếng nữa mới về đến nhà, lúc đó cũng đã đến giờ ăn cơm trưa rồi.

Chương 1026: Người một nhà vui vẻ hòa thuận

Vài tiếng sau, Giang Chu đã lái xe đến mục đích.

Mọi người vừa vào cửa, liền nhìn thấy Giang Hoành Sơn tươi cười đi ra đón.

“Cung nghênh bà xã đại nhân.”

“Hừ, vừa nhìn đã biết là ông lại uống rượu rồi”

Viên Hữu Cầm ném hành lý vào trong lòng Giang Hoành Sơn, sau đó ôm tiểu Giang Đường đi vào nhà.

Giang Hoành Sơn vội vàng để hành lý qua một bên, sau đó gọi Giang Chu và Phùng Tư Nhượng đi vào.

“Con trai, sao mẹ con lại biết cha uống rượu rồi?”

“Con vừa vào nhà là đã ngửi thấy mùi rượu rồi.”

“Thế cơ à? Cha đã dọn ba lần rồi đấy.”

Giang Chu thở dài bất đắc dĩ, rồi kéo Phùng Tư Nhượng đi vào nhà.

Mọi người ngồi xuống sô pha, Giang Chu thấy ấm nước trống không ở trên bàn, liền đứng lên đi vào pha trà.

Một lát sau, trước mặt ba người đã có thêm một chén trà nóng hổi.

“Bà xã đại nhân, đây là trà tôi mới mua, bà nếm thử xem có ngon không?”

“Ừm, uống rất khá.” Viên Hữu Cầm tươi cười rạng rỡ như hoa mà nhìn Giang Hoành Sơn, lại hắng giọng một cái: “Lần này, chúng ta về nhà là định làm tiệc trăm ngày cho tiểu Giang Đường.”

“Tốt lắm, vậy chúng ta về chỗ cha à?”

“Đúng thế, ông dọn dẹp đồ đạc đi, nhanh lên.”

Giang Hoành Sơn nghe thấy vậy, liền vội vàng chạy vào phòng ngủ, bắt đầu thu dọn quần áo.

Một lát sau, ông đã thu dọn xong, liền đứng ở trước mặt mọi người.

Viên Hữu Cầm gật đầu, sau đó đứng lên, dẫn đầu đi ra ngoài cửa.

Mọi người lại xách túi lớn túi nhỏ lên xe, đi đến nhà của ông ngoại Giang Chu là Viên Kiến An trước.

Phong cảnh ở nông thôn vô cùng hợp lòng người, non xanh nước biếc, chim hót hoa nở.

Còn có một con suối róc rách, chảy xuôi ở phía xa xa.

Thỉnh thoảng lại có các con chim nhỏ đủ loại màu sắc bay múa trong không trung, tiếng hót riu ra riu rít rất dễ nghe.

Dường như Phùng Tư Nhược rất yêu thích hoàn cảnh nơi này.

Nàng ghé vào bên cửa sổ xe, khước miệng cong lên nhìn từng ngọn cây cọng cỏ.

Ánh nắng vàng chiếu lên gò má của nàng, làm cho nàng xinh đẹp giống như một vị tiên tử.

Giang Chu đáng lái xe, không nhìn được mà quay sang nhìn một chút, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười.

Chiếc xe đi qua một đoạn đường đất, còn có một cây cầu cong cong như trăng.

Rốt cuộc mọi người cũng đã đến nhà Viên Kiến An, đây là một tiểu viện vắng vẻ và yên tĩnh.

Viên Hữu Cầm xuống xe, lấy quà tặng ở cốp sau ra, rồi bảo Giang Chu và Giang Hoành Sơn mang từng món vào nhà.

Phùng Tư Nhược thì ôm tiểu Giang Đường trong ngực, đi theo mọi người vào trong.

“Cha, bọn con trở về thăm cha đây.”

“Đúng vậy, cha, bọn con còn mang cho cha mấy thứ.”

“Ông ngoại, cháu về rồi đây, còn máu chắt ngoại về cho ông đây.”

Một ông lão mặc áo kiểu Tôn Trung Sơn, mái tóc hoa râm nhưng tinh thần vẫn rất tốt nghe thấy tiếng thì đi ra ngoài.

Ông chấp hai tay sau lưng, đứng ở trước sân mà nhìn đám người Giang Hoành Sơn.

“Làm sao về nhà mà không nói trước một tiếng? Ai cần đồ của các con đâu, chỉ biết lãng phí.”

“Cha, bọn con muốn tạo bất ngờ cho cha thôi mà! Đây đều là tấm lòng của bọn con thôi.” Viên Hữu Cầm thấy vậy, vội vàng tiến lên vài bước, đỡ lấy cánh tay của Viên Kiến An.

Viên Kiến An hừ một tiếng, sau đó ánh mắt không tự chủ được mà nhìn qua Phùng Tư Nhược và tiểu Giang Đường ở phía sau.

“Chắt ngoại ra đời lâu như vậy rồi mà mới đưa về thăm, đúng là đám người không có lương tâm.”

“Ông ngoại, đây là vì Tư Nhược và đứa bé phải bồi dưỡng cơ thể trong thành phố, bây giờ vừa mới khá hơn, cháu liền đưa về thăm ông luôn.”

Giang Chu nói xong liền tiến lên ôm tiểu Giang Đường, đưa đến trước mặt Viên Kiến An.

Lúc này, tiểu Giang Đường ăn no uống đủ, đang chớp chớp đôi mắt to mà nhìn ngó bốn phía.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng nõn nà, lông mi run run, vô cùng đáng yêu.

Khi đột nhiên thấy một ông lão xuất hiện ở trước mặt mình, nàng lại hưng phấn mà cười khanh khách, còn vươn bàn tay nhỏ nhắn ra, định tóm râu mép của Viên Kiến An.

Viên Kiến An thấy tiểu Giang Đường hoạt bát đáng yêu như vậy, gương mặt nghiêm túc kia cũng buông lỏng hơn.

Ông dịu dàng nhìn tiểu Giang Đường, sau đó mới từ từ đưa tay ra, đón tiểu Giang Đường ở trong ngực Giang Chu.

Tiểu Giang Đường thấy mình bị ông lão này ôm thì lại cười.

Đôi mắt trong veo như nước của nàng cong thành trăng khuyết, cái miệng nhỏ nhắn kêu y y nha nha, để lộ hàng lợi không răng kia.

Viên Kiến An ôm tiểu Giang Đường trong ngực, khóe miệng không tự chủ được mà cong lên.

“Ngoan quá ngoan quá, để cụ ngoại ôm một lát nào.”

Tiểu Giang Đường vừa cười vừa vươn bàn tay nhỏ nhắn ra để tóm râu của Viên Kiến An.

Vẻ nghiêm túc trên mặt Viên Kiến An đã biến mất, thay vào đó là nụ cười tươi rói.

Sau đó, ông đưa một ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt nhỏ nhắn non mềm của tiểu Giang Đường.

Mọi người thấy hai người vui vẻ hòa thuận như vậy, tất cả đều nở nụ cười.

“Cha, chúng ta vào nhà đi, đừng đứng ở ngoài này nữa.”

“Đúng đúng đúng, vào nhà rồi nói, vào nhà rồi nói.”

Viên Kiến An vội vàng gật đầu, sau đó mở cửa bảo đám người đi vào trong.

Chương 1027: Người một nhà vui vẻ hòa thuận (2)

Mọi người vừa vào nhà, liền nhìn thấy bà ngoại đang cười hòa ái.

Bà ngồi trên một chiếc ghế dựa, trên đùi còn có một cái chăn mỏng.

Bà thấy mọi người đi vào thì chậm rãi đứng lên nghênh đón.

“Tiểu Cẩm, sao hôm nay lại về chơi rồi? Mẹ và cha con đều rất nhớ con đấy.”

“Mẹ, con cũng nhớ hai người, cho nên về thăm hai người đây.”

Viên Hữu Cẩm đỡ mẹ mình đi ra ngồi xuống bên bàn.

Nhưng lúc này, sự chú ý của bà ngoại đã bị hấp dẫn bởi tiểu Giang Đường ở trong ngực Viên Kiến An.

Bà vẫy vẫy tay, ý bảo Viên Kiến An mau ôm tiểu Giang Đường đến chỗ bà.

“Đứa nhóc thật đáng yêu, đã được nửa tuổi chưa?”

“Vẫn chưa, còn chưa cai sữa nữa.”

Bà ngoại liền nhẹ nhàng ôm tiểu Giang Đường vào trong ngực.

Tiểu Giang Đường lại cười khanh khách, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui vẻ.

Bà ngoại nhìn thấy thế cũng bật cười.

Nụ cười của trẻ nhỏ cực kỳ có sức cảm hóa, nhất là đối với bà ngoại rất thích trẻ con.

Lúc này, bà ngoại cười dịu dàng, nhẹ nhàng chơi đùa với tiểu Giang Đường.

Mọi người thấy vậy cũng nở nụ cười, rồi đi qua ngồi xuống bên bàn.

“Sao đột nhiên lại rảnh rồi mà trở về thế? Là Tiểu Chu muốn làm gì à?”

“Cha, tiểu Giang Đường ra đời được gần trăm ngày rồi, nhưng vẫn chưa làm bữa tiệc nào cả.”

“Đúng vậy, ông ngoại, lần này chúng cháu trở về là muốn làm tiệc 100 ngày cho tiểu Giang Đường để chúc mừng một phen.”

Giang Chu uống một ngụm nước trà ở trước mặt, sau đó phụ họa theo Viên Hữu Cẩm.

Viên Kiến An nghe thấy vậy, bỗng nhiên lại yên lặng cúi đầu.

Sau đó, ông quay sang nhìn tiểu Giang Đường đang cười đùa vui vẻ ở bên cạnh, ánh mắt hơi dao động một chút, giống như là có quyết định gì rất to lớn vậy.

“Hay là... Để cha nấu ăn trong tiệc 100 ngày của tiểu Giang Đường đi.”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người trong phòng đều ngây ngẩn cả người.

Nhất là quý bà Viên Hữu Cầm, bà nhìn cha của mình với ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Rất nhiều năm về trước, cha của bà đã thề là không tiếp tục nấu nướng nữa.

Thế nhưng bây giờ ông lại mở miệng nói là sẽ xuống bếp nấu nướng.

Bà vẫn biết tính cách bướng bỉnh của cha mình, chỉ là không ngờ lại có người có thể làm cho ông thay đổi suy nghĩ.

Xem ra chất gái đã ảnh hưởng rất nhiều đến cha.

Bà ngoại nghe thấy lời này, đôi mắt hơi đục ngầu cũng hơi trợn tròn lên, bà lại nhìn Viên Kiến An với ánh mắt khó tin.

Bà rất rõ ràng tính cách của ông chồng già này, mấy chục năm nay vẫn không chịu thay đổi.

Nhưng không ngờ hôm nay lại chủ động đưa ra yêu cầu muốn nấu nướng!

Nhưng chuyện này cũng không thể trách ông ấy, muốn trách thì chỉ có thể trách tiểu Giang Đường quá đáng yêu.

Cái khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu này, thật sự là khiến cho người ta không thích không được.

Nụ cười thuần khiết và ngây thơ này, đã hòa tan nội tâm cứng như băng sơn của ông chồng già rồi!

Bà ngoại suy nghĩ một chút, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười mỉm.

Bà lại cúi đầu xuống, nhẹ nhàng trêu đùa tiểu Giang Đường.

Giang Chu cũng hết sức kinh ngạc, hắn cũng không ngờ ông ngoại mình sẽ chủ động yêu cầu như vậy!

Hắn còn tưởng rằng phải đi tìm một vị đầu bếp khác, không ngờ là đã có sẵn một người đây rồi.

Giang Chu hắng giọng một cái, sau đó nhìn thoáng qua tiểu Giang Đường đáng cười đùa.

“Tiểu Giang Đường, con thấy con có mặt mũi lớn cỡ nào chưa, cụ ngoại đã đồng ý đích thân xuống bếp để làm tiệc 100 ngày cho con đấy.”

“Chứ sao nữa, tiểu Giang Đường nhà chúng ta là đáng yêu nhất.”

Tiểu Giang Đường nghe thấy vậy lại cười khanh khách, giống như là cảm ứng được mọi người đang nói về mình vậy.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong nhà tràn đầy vẻ tốt đẹp, vui vẻ và hòa thuận.

Mọi người bắt đầu nói chuyện trời đất, người một câu ta một câu.

Một lát sau, Viên Hữu Cầm thấy đã sắp đến giờ cơm trưa, liền đứng dậy đi vào nhà bếp, bắt đầu chuẩn bị làm cơm.

Một lúc sau, một bàn đồ ăn thơm ngon được mang lên bàn.

Viên Hữu Cầm dọn bát đĩa, sau đó gọi mọi người xuống ăn cơm.

“Cha mẹ, lâu rồi hai người chưa ăn món con làm, hai người mau nếm thử đi.”

“Được được được, Tiểu Cầm có lòng.”

Viên Kiến An và bà ngoại đều gật đầu, sau đó nếm thử món thịt bò xào hành ở trước mặt.

Viên Kiến An ăn một miếng sau đó để đĩa xuống, bắt đầu cảm nhận thưởng thức.

“Ừm, không tệ, càng ngày càng tiến bộ.”

“Mọi người ăn nhiều một chút, như vậy thì con mới vui vẻ hơn.”

Viên Hữu Cầm vừa cười vừa lau mồ hôi trên trán, rồi cũng ngồi xuống bàn.

Người một nhà vui vẻ hòa thuận, ấm áp vui sướng.

Đang ăn, Giang Chu bỗng nhiên dừng tay lại.

“Ông ngoại, cháu định làm tiệc 100 ngày của tiểu Giang Đường ở bên chỗ ông nội, như vậy thì sẽ náo nhiệt hơn.”

Viên Kiến An vừa nhai thức ăn, cũng không ngẩng đầu lên mà mở miệng nói: “Ừm, cũng được, cháu tự sắp xếp đi.”

Mặc dù là đang ăn cơm, nhưng sự chú ý của ông vẫn luôn tập trung ở trên người tiểu Giang Đường.

Hai tay nhỏ nhắn của tiểu Giang Đường đang ôm một bình sữa nhỏ, miệng thì không ngừng mút mút.

Thỉnh thoảng còn có sữa tràn ra hai mép, làm ướt khăn lót ở dưới.

Tiểu Giang Đường uống rất vui vẻ, chẳng mấy chốc đã uống sạch nửa chai sữa rồi.

Viên Kiến An nhìn chắt ngoai đáng yêu như vậy, nhất thời ăn uống cũng ngon miệng hơn.

Bình thường ông chỉ ăn vài miếng cơm, hôm nay lại ăn hai bát cơm!

Mọi người thấy Viên Kiến An vui vẻ như vậy, không khỏi thấy vui vẻ hơn.

Chương 1028: Cẩn thận hù ra nước mũi!

Ăn cơm xong, mọi người ngồi xem ti vi và trò chuyện với nhau.

“Mẹ, bọn con đi nghỉ trước, lát nữa sẽ đi qua chỗ ông nội một chuyến.”

“Cũng được, lâu rồi chúng ta cũng chưa đi qua bên đó.”

Viên Hữu Cầm hơi quay đầu, nhìn thoáng qua Giang Chu rồi lại quay sang nói chuyện với bà ngoại.

Giang Chu gạt đầu, sau đó nhìn về phía Phùng Tư Nhược ở bên cạnh.

Lúc này, nàng đang cúi đầu, dịu dàng dỗ dành tiểu Giang Đường ở trong ngực.

Tiểu Giang Đường ăn uống no đủ liền náo loạn một lúc, bây giờ đang ngủ ở trong ngực Phùng Tư Nhược.

Phùng Tư Nhược vỗ về con gái, miệng thì hát một khúc hát ru ngủ dễ nghe.

Giang Chu lặng lẽ nhìn tất cả hành động của Phùng Tư Nhược, trong mắt hần tràn đầy dịu dàng.

Thấy tiểu Giang Đường đã ngủ say, hần liền kéo Phùng Tư Nhược đứng lên, sau đó đặt tiểu Giang Đường vào nôi trẻ con.

“Đi, anh dẫn em đi dạo một vòng.”

“A, được rồi.”

Phùng Tư Nhược đứng dậy sửa sang quần áo một chút, sau đó liền đi theo Giang Chu ra ngoài.

Hai người nắm tay nhau đi dạo ở dưới ánh mặt trời, từ từ đi đến bên một dòng sông nhỏ.

Mặt sông tỏa sáng rực rỡ ở dưới ánh mặt trời.

Thỉnh thoảng lại có mấy con cá nhỏ nhảy lên khỏi mặt nước, sau đó lại chui vào trong nước.

Phùng Tư Nhược ngắm nhìn tất cả mọi thứ chung quanh, khoe miệng của nàng hơi cong lên, sau đó hít vài hơi không khí mát mẻ và sạch sẽ này.

Giang Chu thấy vậy, nhẹ nhàng véo véo gương mặt của nàng.

“Thế nào? Phong cảnh nơi này không tệ đúng không?”

“Ừm, rất đẹp!”

Phùng Tư Nhược vui vẻ gạt đầu, ánh mắt đã cong như vầng trăng khuyết.

Ánh mắt của nàng vẫn luôn nhìn vào dòng sông nhỏ kia, mãi cũng không thể rời ra.

Dáng vẻ này lại giống như một con mèo nhỏ vừa sợ nước lại vừa muốn chơi vậy.

Giang Chu thấy thế thì không khỏi nở nụ cười.

Hắn cất bước tiến lên, dẫn Phùng Tư Nhược đi đến bên bờ sông.

Phùng Tư Nhược nhanh nhẹn bước theo sau lưng Giang Chu.

Giang Chu thấy bên bờ sông đều là bùn đất ẩm ướt, thế là hắn tiện tay nhặt vài cục gạch.

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã đi đến bờ sông.

Giang Chu hơi cong lưng, đệm gạch lên trên đám bùn đất, sau đó bảo Phùng Tư Nhược ngồi lên.

Phùng Tư Nhược chớp chớp đôi mắt to, sau đó nàng ngồi xuống viên gạch, gương mặt viết đầy ngoan ngoãn.

Nàng lại xắn tay áo lên, đưa bàn tay nhỏ nhắn và trắng nõn vào trong nước.

Dòng nước mát lạnh của dòng sông nhất thời bao phủ các đầu ngón tay của nàng, làm cho nàng rất thư thái.

Nàng nhẹ nhàng vung vẩy bàn tay, tạo lên những gợn sóng nhỏ trong suốt.

Giang Chu thấy thế cũng ngồi xuống bên cạnh, hắn chấm ngón tay xuống nước, sau đó ba một tiếng.

“Phùng Tư Nhược, em xem trong tay anh là gì nào?”

“A?”

Phùng Tư Nhược vừa mới quay đầu, trên mặt liền dính một ít bột nước lạnh như băng kia.

Đột nhiên bị ‘tập kích’ khiến cho nàng hơi không vui, nhưng vẻ mặt này rơi vào trong mắt của Giang Chu, lại biến thành vô cùng đáng yêu.

Giang Chu không khỏi nở nụ cười khi nhìn thấy dáng vẻ ngơ ngác của nàng.

Sau đó, hắn lấy gói khăn giấy ở trong túi ra, bắt đầu lau tóc cho Phùng Tư Nhược.

Phùng Tư Nhược mở to đôi mắt to, nhìn Giang Chu với vẻ không vui.

“Làm sao vậy, không vui à?”

“Hừ!”

“Chỉ biết hừ, cẩn thận hừ ra nước mũi.”

Giang Chu nói xong, lại nhin không được mà quẹt qua chóp mũi của nàng.

Giang Chu vừa nói xong, điện thoại di động trong túi hắn đã vang lên.

Hắn cầm lên xem, phát hiện là quý bà Viên Hữu Cầm gọi đến, thế là liền nghe máy.

“Con đang ở đâu?”

“Con đang ở bờ sông.”

“Ông ngoại và bà ngoại con ngủ trưa rồi, chúng ta nhân cơ hội đi qua chỗ ông nội con đi.”

“Được, con về luôn đây.”

Giang Chu cúp điện xong xong, nhìn thoáng qua Phùng Tư Nhược đang tức giận ở bên cạnh mình, sau đó liền kéo nàng đi về tiểu viện của ông ngoại.

Viên Hữu Cầm và Giang Hoành Sơn đã thu dọn đồ đạc xong, hai người đang chờ Giang Chu ở trước cửa tiểu viện.

Khi nhìn thấy Giang Chu về rồi, bọn họ liền mở cửa leo lên xe.

Mọi người lại bắt đầu xuất phát, đi đến nhà ông nội ở thôn bên cạnh.

Trong những bờ ruộng mênh mông vô bờ kia, còn có thể nhìn thấy mấy người bù nhìn ở trong đó.

không ít trẻ con và chó nhỏ đang chơi đùa ở hai bên đường, nhìn qua lại thấy vô cùng thanh thản và tự nhiên.

Chiếc xe lão đảo lắc lư trên con đường đất, chẳng mấy chốc đã đến mục đích.

Đây là một tiểu viện tràn đầy hơi thở của nhà nông, trong viện còn chất đống những thân ngô khô ráo.

Hai người già có làn da ngăm đen đang đứng trước cửa tiểu viện, ánh mắt không ngừng nhìn ngó xung quanh.

Khi bọn họ nhìn thấy chiếc xe kia, thì tiến lên mấy bước, vui vẻ nhìn mấy người ở trong xe.

Hai người đều biết bọn họ sắp đến, cho nên đã chạy ra ngoài chờ.

Mặt trời giữa trưa nóng như vậy, làm cho hai người đầy mồ hôi.

Giang Hoành Sơn thấy vậy, vội vàng xuống xe, đi đến trước mặt hai người.

“Cha mẹ, hai người chờ ở ngoài này làm gì, mau vào nhà thôi.”

“Ha ha ha, hai người chúng ta muốn gặp chút gái sớm một chút.”

“Vậy hai người cũng không nên chờ ở ngoài này chứ, không phải bọn con đã đến rồi sao.”

“Được được được, nhìn thấy các con đến là chúng ta an tâm rồi!”

Hai vợ chồng gia đều nói, trên gương mặt đầy nếp nhăn và chất phác kia đã tràn đầy ý cười.

Chương 1029: Người một nhà vui vẻ hòa thuận (3)

Viên Hữu Cầm thấy vậy, liền ôm tiểu Giang Đường xuống xe, sau đó đi đến bên cạnh hai người.

“Đây là chút gái của cha mẹ, cha mẹ thấy dễ thương không này!”

Tiểu Giang Đường đã tỉnh giấc trong quá trình lái xe rồi, lúc này nàng đang tròn mắt lên, tò mò nhìn bốn phía chung quanh.

Hai vợ chồng già nhìn thấy chất gái đáng yêu như vậy thì cười vui vẻ.

“Nhóc con thật đáng yêu nha, nào, cho cụ nội ôm một cái nào.”

“Ai, sao lại ngoan như vậy chứ, không khóc không làm loạn chút nào.”

Bà nội cẩn thận ôm tiểu Giang Đường vào ngực, bà càng nhìn tiểu Giang Đường thì lại càng thấy thích.

Một đứa bé đáng yêu và lung linh xinh đẹp như bước ra từ tranh như vậy, có ai mà không thích chứ.

Tiểu Giang Đường ở trong ngực bà nội lại hơi đạp chân nhỏ, bàn tay nhỏ cũng vung vẩy trên không trung.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng nở nụ cười, đôi mắt trong suốt kia dường như có thể phản chiếu bóng người.

Bà nội bắt đầu trêu đùa với tiểu Giang Đường, vui thích không nổi buông tay.

Người đời trước đều vô cùng yêu quý đám cháu chắt của mình, càng không nói đến một đứa chắt nội đáng yêu như vậy.

Mỗi ngày bọn họ phải làm ruộng, nên mấy tháng rồi mà mới được gặp mặt đứa chắt nội của mình.

Viên Hữu Cầm đứng ở bên cạnh, cười vui vẻ nhìn cảnh tượng này.

Mà Giang Hoành Sơn và Giang Chu thì ôm bao lớn bao nhỏ vào trong nhà, hai người đi vài vòng vẫn chưa hết đồ.

Khi thấy mọi người vẫn đứng trước cửa, Giang Hoành Sơn lại hô to: “Cha mẹ, hai người đừng đứng ở ngoài cửa nữa, mau vào nhà ngồi đi, ngoài này nắng lắm.”

“Được được, đi, chúng ta vào nhà, con cũng đừng chuyển nữa.”

“Vâng, xong ngay đây.”

Đám người đi vào trong nhà chính, đầu tiên là nhìn thấy nhà cửa nội thất gọn gàng chỉnh tề.

Mỗi một món đồ dùng trong nhà đều được lau chùi cẩn thận, tuy rằng đã cũ kỹ, nhưng vẫn còn rất sạch sẽ.

Nệm trên ghế sa lon cũng đã được thay mới, thậm chí cả khăn trải bàn cũng đã được thay mới rồi.

Tỉ mỉ và cẩn thận như vậy, chứng tỏ ông bà nội rất coi trọng đứa cháu gái này.

Mọi người vừa ngồi xuống ghế sa lon, Giang Hoàng Sơn liền đứng dậy đi rót nước.

Mà ông bà nội thì vẫn tập trung chơi đùa với tiểu Giang Đường, vừa chơi vừa cười toe toét.

Giang Chu và Phùng Tư Nhược ngồi một bên, lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn khi nhìn thấy cảnh tượng vui vẻ hòa thuận này.

Ông nội vươn một ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm vào mặt tiểu Giang Đường.

Tiểu Giang Đường bỗng nhiên hưng phấn mà trợn tròn mắt lên, sau đó vươn cánh tay nhỏ nhắn ra, tóm lấy ngón tay vừa chọc vào mặt mình.

Trên ngón tay truyền đến cảm giác cầm nắm, làm cho ông nội ngạc nhiên, sau đó lại nở nụ cười.

“Nuôi nấng rất tốt, bàn tay nhỏ bé này cũng có sức phết.”

“Chứ sao nữa, nhìn khuôn mặt tròn trĩnh này là biết đủ dinh dưỡng rồi.”

“Bàn tay nhỏ này giống như là búp măng vậy, quá đáng yêu.”

Ông nội và bà nội ngơ ngác một câu ta một lời, nói đến quên cả trời đất, tất cả lực chú ý đều nằm ở trên người tiểu Giang Đường.

Hai người chơi đùa tiểu Giang Đường một lúc, bây giờ mới nhớ đến chuyện chính.

Cho nên bọn họ mỉm cười, quay đầu hỏi mọi người.

“Hoàng Sơn, sao đột nhiên lại đưa cháu gái về thăm cha mẹ vậy?”

“Đúng vậy, lâu lắm rồi không trở về, lần này lại về đột ngột như vậy.”

“Đây không phải là vì nhớ hai người sao? Hơn nữa chắt gái ra đời lâu như vậy rồi, nên muốn đưa về cho cha mẹ gặp mặt.”

“Tốt, có lòng rồi.”

Bà nội mỉm cười, sau đó tiếp tục cúi đầu chơi với tiểu Giang Đường.

Hình như tiểu Giang Đường rất thích hai cụ nội của mình, tiếng cười như chuông bạc vang lên liên tục, vô cùng dễ nghe.

Giang Chu uống một ngụm nước trà, sau đó nói với ông bà nội.

“Ông nội, bà nội, bọn cháu định làm tiệc 100 ngày cho tiểu Giang Đường, tổ chức luôn ở chỗ này.”

“Tốt, vậy đã chuẩn gì chưa?”

“Cháu định tổ chức vào ngày kia, chúng ta còn hai ngày để chuẩn bị.”

“Rồi rồi, đã tìm được đầu bếp chưa?”

“Không cần tìm, ông ngoại cháu nói sẽ tự mình xuống bếp.”

“Cái gì? Không phải ông ấy đã thề là không cầm muối nữa rồi sao?” Ông nội hơi kinh ngạc một chút, sau đó lại nở nụ cười: “Ha ha, vậy thì quá tốt rồi.”

Ông và Viên Kiến An có quan hệ rất tốt, nên tất nhiên cũng biết cái tính cách ương bướng của Viên Kiến An.

Bình thường Viên Kiến An nói một không hai, không có ai có thể để Viên Kiến An đổi ý.

Không ngờ hôm nay lại phá lệ vì tiểu Giang Đường!

Có điều, ông nội nhìn tiểu Giang Đường đáng yêu như vậy thì cũng hiểu được quyết định của Viên Kiến An.

Có một chất gái đáng yêu như vậy, quy củ gì gì đó cũng phải tránh quá một bên.

Ông nội nghĩ đến đây thì gật đầu cười, sau đó tiếp tục mở miệng.

“Tiểu Chu, vậy cháu định mời bao nhiêu người? Để ông và bà nội của cháu chuẩn bị một chút.”

“Không nhiều đâu ạ, chỉ vài chục người thôi, cháu chỉ mời một ít họ hàng và thân thích thôi.”

“Được được, vậy để ông và bà nội cháu chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.”

“Làm phiền ông bà rồi! Ngày mai bọn cháu sẽ hỗ trợ ông bà!”

Giang Chu thấy mọi chuyện đã hòm hòm rồi, trong đầu chợt nhớ đến chuyện thiệp mời.

Tiệc trăm ngày của tiểu Giang Đường, nhất định phải dùng thiệp mời tốt nhất.

Hắn lấy điện thoại di động ra, bắt đầu tìm kiếm ở trên các Website.

Cuối cùng, hắn chọn một loại thiệp vàng được làm thủ công.

Vừa xa hoa lại vừa có không khí vui mừng, những hoa văn ở trên thiệp cũng rất phù hợp với thẩm mỹ của Giang Chu.

Hắn xem một lượt, sau đó vung tay lên, quyết định đặt một trăm cái.

Tính toán thời gian, tối hôm nay là có thể phát đến nhà họ hàng thân thích rồi.

Hắn biết chắc chắn là không chỉ có họ hàng thân thích sẽ đến thăm gia bữa tiệc trăm ngày của tiểu Giang Đường, cho nên phải làm mọi thứ nhiều hơn thì sẽ thích hợp hơn.

Thiệp mời, là để phát cho họ hàng thân thích.

Còn bạn bè thì không cần chính thức như vậy.

Bởi vì họ hàng có thể sẽ sĩ diện hão, cảm thấy có thiệp mời là người ta coi trọng mình.

Còn bạn bè thì sẽ không quá quan tâm chuyện này, chỉ cần thông báo là được rồi.

Vì vậy, Giang Chu lấy điện thoại di động ra, bắt đầu soạn tin nhắn.

Ý tứ đại khái là, tiểu Giang Đường nhà tôi sẽ tổ chức tiệc 100 ngày vào ngày kia, chân thành mời các vị quang lâm.

Sau đó hắn bắt đầu gửi tin nhắn qua Wechat.

Còn như gửi cho ai, thì chuyện này khá thú vị.

Giang Chu suy nghĩ một chút, hắn cảm thấy là không cần gửi cho quá nhiều người.

Tô Nam, Hoàng Kỳ, Doãn Thư Nhã, Đinh Duyệt nhất định sẽ đến.

Bên phía cha vợ thì sẽ có ai đến, vậy phải xem cha vợ sắp xếp thế nào.

Sở Ngữ Vi chắc chắn cũng sẽ đến, thế nhưng nàng đang mang thai, đi xe khách thì không tiện cho lắm. Cho nên Giang Chu quyết định ngày mai sẽ lái xe về Thượng Kinh để đón nàng.

Còn tên nhãi Quách Vĩ nữa, cũng phải thông báo một chút.

Còn những người khác, mình post lên vòng bạn bè là được, ai muốn đến thì đến, không muốn đến thì có thể giả bộ không phát hiện.

Dù sao cũng không phải tất cả mọi người đều có hứng thú tham gia loại hoạt động này, ví dụ như phải tốn tiền, cũng có người thật sự không rảnh rỗi.

Nếu như thật sự gửi tin thông báo, người ta không muốn đến mà còn phải xin lỗi một lần.

Giang Chu không muốn nhìn thấy loại chuyện này chút nào.

Vốn là việc vui, lại cứ xin lỗi xin lỗi là thế nào?

Cho nên chỉ gửi tin nhắn cho những người quan trọng là được, người không quan trọng thì xem trên vòng bạn bè đi.

Đến khi đó, người ta muốn đến hay không là do người ta,.

Loại tỷ phú trăm tỷ như Giang Chu, chắc chắn là không tham chút tiền quà cáp kia rồi.

Thậm chí hẳn còn muốn tất cả mọi người đều không mang tiền quà cáp.

Thế nhưng mà, chắc chắn là người ta sẽ không làm như vậy, nên có thì vẫn phải có.

500 chê ít, 1000 không chê ít.

Nhưng nếu như thật sự có người ngại mà phải đến, lại không có tiền, vậy thì đúng làm khó người ta rồi.

Giang Chu gửi tin nhắn xong, lại bắt đầu tìm kiếm quà ở trên internet.

Bởi vì là tiệc trăm ngày của con gái, cho nên hẳn cũng muốn chuẩn bị một phần quà cho con gái.

Khóa Trường Mệnh bằng vàng thì có hơi tục, mà coi như có thể thì hẳn cũng không mua, bởi vì hẳn dám khẳng định, quý bà Viên Hữu Cầm nhất định sẽ mua cái này cho tiểu Giang Đường.

Bánh ga tô?

Tiểu Giang Đường cũng không thể ăn cái này nha, nàng vẫn còn nhỏ như vậy, bú sữa mẹ còn vất vả, nào ăn được bánh ga tô chứ, cuối cùng chỉ béo Phùng Tư Nhược mà thôi.

Còn những thứ khác, vậy thì càng không cần nói.

Quần áo giấy dép, Doãn Thư Nhã đã mua đến khi mười tám tuổi luôn rồi.

Đồ trang sức và châu báu? Đối với một đứa trẻ sơ sinh như tiểu Giang Đường thì căn bản là không có ý nghĩa gì.

“Nên tặng quà gì mới tốt đây...”

Giang Chu nằm trên ghế sofa, bắt đầu tự hỏi bản thân.

Mình hy vọng con gái có thể làm được gì đây?

Chắc là hy vọng con gái có thể vui vẻ và bình an, hy vọng con gái có thể khỏe mạnh.

Nhưng loại chuyện này không phải người có thể định đoạt.

Tất cả cha mẹ đều hy vọng con cái của mình khỏe mạnh và bình an, nhưng không phải muốn là có thể trở thành sự thật.

Giang Chu nghĩ đến đây, cái tư tưởng mê tín phong kiến của người Lâm An lại phát huy tác dụng.

Mình hy vọng con gái của mình vui sướng và khỏe mạnh, vậy mình có thể cầu phúc thay cho con bé không?

Dĩ nhiên, cũng không phải là thắp hương bái phật, mà là làm một chút chuyện có ý nghĩa để đổi lấy một phần phúc báo.

Giang Chu suy tư giây lát, liền cầm điện thoại di động lên để gọi cho Chu Vũ Đình.

“Alo, Vũ Đình?”

“Giang tổng, ngài có chuyện gì sao?”

“Bây giờ cô có bận không?”

“Công ty mới chuyển văn phòng, nên tôi đang phỏng vấn...”

“Vậy cô phải vài người đi tìm mấy cái thôn nghèo khó giúp tôi, tôi định quyên góp mấy cái trường tiểu học hy vọng.”

“Quyên góp trường tiểu học hy vọng? Giang tổng, sao tự nhiên ngài lại cảm thấy hứng thú với sự nghiệp từ thiện vậy?”

Giang Chu sờ cằm một cái: “Thật ra thì không phải tôi hứng thú với sự nghiệp từ thiện, mà là tôi muốn tặng quà cho con gái mình.”

Chu Vũ Đình bừng tỉnh đại ngộ: “Ồ, thì ra là như vậy, ngài muốn dùng danh nghĩa của đại tiểu thư để quyên góp cho những trường tiểu học này à.”

“Đúng thế, tôi hy vọng nó có thể giúp cho con bé may mắn hơn.”

“Vâng Giang tổng, tôi đã biết, tôi sẽ phái người đi điều tra, xem xem nơi nào đã cần xây trường tiểu học.”

“Ừm, sau khi chọn xong thì nhớ nói cho tôi biết, sau đó gửi một tổ giám sát đi qua đó để giám sát tiến độ công trình.”

“Vâng Giang tổng, ngài cứ yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này.”

Chương 1031: Dùng xe sang trọng để chở nguyên liệu nấu ăn

Sau khi cúp điện thoại xong, Giang Chu nhìn không được mà tự cho mình một like.

Hắn cảm thấy phương án này của mình, quả thật là không tệ.

Lấy danh nghĩa của con gái để quyên góp cho trường tiểu học hy vọng, sau này con gái lớn lên, có thể nói cho con gái biết, có mấy trường học được đặt tên theo tên của con.

Có lẽ những trường học này không thể hoàn toàn thay đổi vận mệnh của những đứa trẻ kia, nhưng nhất định sẽ có ảnh hưởng tốt đến cuộc đời của những đứa bé đó.

Tiểu Giang Đường sẽ rất vui vẻ khi nhận được món quà như vậy.

Hơn nữa, món quà này không sợ bị trộm bị cướp, cũng không bị thời gian quên lãng.

Giang Chu đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau.

Ngay sau đó, một bàn tay nhỏ bé lại lạnh như băng đã che mắt của hắn.

Giang Chu ngửi thấy mùi thơm cơ thể quen thuộc kia, liền trở tay ôm nàng vào trong ngực.

Phùng Tư Nhược nhìn Giang Chu với đôi mắt sáng ngời.

“Anh đang làm gì ở đây nha?”

“Anh đang nghĩ xem nên tặng quà gì cho con gái.”

“Vậy anh tặng cái gì nha?”

Giang Chu quẹt mũi nàng một cái: “Đó là bí mật, còn em, em sẽ tặng cái gì?”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng: “Quà của em cũng là bí mật!”

“Đúng rồi, sao em lại bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau anh? Em định làm gì?”

“Em không làm cái gì nha...”

Giang Chu đưa ngón tay quẹt lên khóe miệng của nàng, phát hiện trên ngón tay có dính một ít bơ.

“Có phải em lại ăn vụng bánh ga tô rồi không?”

Phùng Tư Nhược cuống quýt lắc đầu: “Không có, em không có ăn!”

“Con bé chết tiệt này, bây giờ biết lừa gạt ông xã rồi đúng không?”

“Em chỉ ăn một miếng nhỏ xíu.”

“Đêm hôm khuya khoắt còn ăn bánh ga tô, không tốt cho dạ dày đâu.”

“Em chỉ ăn một miếng nhỏ xíu thôi mà.” Phùng Tư Nhược nhăn mũi một cái: “Anh không tin thì ra tủ lạnh mà xem.”

Giang Chu mỉm cười: “Được rồi, ăn thì ăn, nhưng sau này không được ăn vào buổi tối.”

“Biết rồi.”

Giang Chu nhếch mép lên, nhẹ nhàng mổ một cái vào miệng của nàng.

Phùng Tư Nhược hơi né về sau một cái, nhưng nghĩ một chút lại cảm thấy mình không cần né.

Thế là nàng cũng tiến lên, mổ Giang Chu một cái.

Đến sáng ngày hôm sau, Giang Chu lái xe đi đến nhà ông ngoại trước, sau đó đưa ông ngoại đến chợ bán thức ăn lớn nhất ở thành phố Lâm Giang.

Dù sao cũng quyết định tổ chức tiệc ở trong thôn, hơn nữa còn là ông ngoại tự mình xuống bếp, cho nên để ông ngoại tự chọn nguyên liệu nấu ăn thì hơn.

Tiệc trăm ngày là việc vui, chẳng may nguyên liệu không tươi, làm cho đồ ăn không thể ăn, vậy thì quá mất mặt rồi.

Hơn nữa, ông ngoại của Giang Chu cũng rất nghiêm khắc trong việc chọn nguyên liệu nấu ăn.

Cho đến bây giờ, ông không bao giờ dùng nguyên liệu nấu ăn không rõ lai lịch, bất cứ món nào mà ông làm, đều là do ông đích thân chọn nguyên liệu.

Dù sao thì ăn như vậy cũng sẽ an tâm hơn.

Cho nên đừng thấy Viên Kiến An nhiều năm không cầm muôi, thế nhưng người trong nghề vừa ra tay là biết ngay.

Ánh mắt chọn nguyên liệu thật sự là quá sắc bén.

Có người bán muốn mang hàng lỏm ra để lừa ông, nhưng căn bản là không thể lừa gạt được ánh mắt của ông.

Mà Giang Chu thì chỉ đi theo sau ông như một kẻ ngu si, chỉ biết trả tiền.

“Cái này có tươi không?”

“Có có, những thứ này đều rất tươi, ông xem đi!”

Viên Kiến An đưa ngón tay ra, ấn một cái lên miếng giò.

Khá lắm, hai phút rồi mà không đàn hồi trở lại.

Vừa nhìn đã biết đây là giò đông lạnh, đã mất đi độ co giãn.

Thứ này chẳng những không có mùi vị gì, thậm chí còn có thể có mùi lạ.

Viên Kiến An khoát tay, dẫn Giang Chu đến một quầy hàng khác.

Đi tới đi lui một lượt, nguyên liệu nấu ăn cần thiết cũng đã đủ rồi.

Vì vậy, chiếc xe Mercedes bảy chỗ tiền triệu của Giang Chu, bây giờ đã biến thành xe chở thức ăn.

Chẳng những gập toàn bộ ghế lại, mà mặt trên còn chất đầy các loại rau dưa.

Có vài thứ còn chưa rửa, làm cho trong xe toàn là bùn đất.

Một màn này khiến cho đám người ở chợ đều nhìn không được mà chặc lưỡi.

Khá lắm, người này là ai vậy?

Mang xe tốt như vậy ra để chở nguyên liệu nấu ăn, đám bùn đất kia rơi vãi đầy xe rồi, không sợ bẩn sao?

Có điều, Giang Chu không để ý chuyện này lắm.

Hắn có tiền, dù sau bữa tiệc trăm ngày này, trực tiếp đổi xe thì thế nào?

Nhưng sau khi lái xe về nhà thì hắn mới ý thức được một chuyện.

Mình vốn muốn lái xe đến Thượng Kinh để đón Sở Ngũ Vi, hiện giờ xe bẩn như vậy thì đi đón kiểu gì?

Vì vậy Giang Chu chỉ có thể mua vé máy bay, hắn ngồi máy bay đến Thượng Kinh.

Ở nhà vẫn còn một chiếc Toyota Corolla.

Thế nhưng Giang Chu lái xe sang trọng quen rồi, nên không quá muốn lái chiếc xe này.

Vì vậy hắn đã lái chiếc xe này đến khu biệt thự Hồng Diệp, tiến vào nhà để xe của Doãn Thư Nhã.

Giang Chu vốn cho rằng Lão Chu quản gia đã bị ép cho không cần ở nhân thế nữa.

Nhưng không ngờ người ta vẫn sống như cũ, chỉ là hình như thân thể yếu đi không ít.

Trừ cái đó ra, dì Vương cũng gầy đi không ít, không còn mập như trước nữa.

Giang Chu nhìn thấy một màn này, lại cảm thấy không thể tin nổi.

Lão Chu này sẽ không luyện tà thuật Thái Bô gì đó chứ?

Chương 1032: Cô gái xinh đẹp nhất đại học Thanh Bắc

Lão Chu: “Giang tiên sinh, sao ngài lại đến đây?”

“Ồ, tôi đến tìm một chiếc xe để lái, có chiếc nào vẫn ổn không?”

Lão Chu quản gia gật đầu: “Xe của đại tiểu thư đều được bảo dưỡng thường xuyên, ngài trực tiếp đi nhà để xe là được.”

Giang Chu gật đầu, tiếp nhận chìa khóa ga ra rồi đi qua đó.

Trong nhà để xe của Doãn Thư Nhã có rất nhiều xe, Ferrari, Lamborghini, Porsche...

Phóng tầm mắt nhìn qua, xanh xanh đỏ đỏ hồng hồng.

Cuối cùng, Giang Chu chọn một chiếc Porsche màu đen.

Mặc dù chỉ có hai chỗ ngồi, không thể mua đồ ăn cũng không thể kéo hàng, nhưng tốt xấu gì thì nó cũng màu đen.

Giang Chu thật sự không thể tiếp thu được mấy loại màu sắc hồng hồng đỏ đỏ kia, hiện giờ hẳn đã là một người cha rồi đấy.

Hắn mở cửa xe, ngồi lên, chìa khóa ở trong hộp đựng đồ của xe.

Bởi vậy có thể thấy được, Doãn phú bà rất lười, ngay cả chìa khóa cũng không muốn cất.

Giang Chu lái xe ra khỏi sân sau, lên tiếng chào hỏi Lão Chu quản gia, sau đó lái xe đến đại học Thanh Bắc, rồi gọi Sở Ngữ Vi đi xuống ký túc xá.

Bởi vì Sở Ngữ Vi đã coi như là tốt nghiệp, chỉ là bây giờ vẫn ở trong trường học.

Cho nên thời gian của nàng tương đối tự do, chẳng qua là cảm thấy bầu không khí học tập trong trường học rất tốt, cho nên

mới không muốn dọn ra ngoài.

Tuy rằng màu sắc của chiếc Porsche rất khiêm tốn.

Nhưng Logo của nó đã định được là không thể khiêm tốn rồi.

Vì vậy, đám sinh viên qua qua lại lại bắt đầu nhìn nhìn ngó ngó.

Nhưng Giang Chu không có xuống xe, mà là đeo kính lên rồi mặc kệ bọn họ nhìn ngó.

Năm đó, khi hắn đưa Sở Ngữ Vi đi bệnh viện thì đã trải qua loại tình huống này rồi.

Khi đó cũng không thiếu người ở bên cạnh chỉ chỗ nhòm ngó.

Còn nói cái gì mà hoa khôi không trong sạch, còn nói đi cả đêm với với đàn ông có tiền gì gì đó.

Không lâu sau, Sở Ngữ Vi liền chạy lon ton từ trên lầu xuống.

Trong tay của nàng còn kéo một rương hành lý, trên vai còn có một cái ba lô nhỏ.

Sau đó chạy thẳng về phía chiếc xe Porsche màu đen kia dưới ánh mắt của tất cả mọi người.

Mọi người đang vây xem rất kinh ngạc, bởi vì tất cả mọi người đều biết Sở Ngữ Vi là hoa khôi sắp ra trường.

Bởi vì có nàng ở đây, bốn năm nay không có bất cứ cô gái nào dám tự xưng là hoa khôi ở đại học Thanh Bắc.

Tuy nhiên, bởi vì nàng quá khiêm tốn, cho nên các tin tức liên quan đến nàng cũng không được truyền bá quá nhiều.

Bởi vậy, có một bộ phận sinh viên mới không biết nàng đã có bạn trai.

Hơn nữa bạn trai nàng còn giàu có như vậy, thế mà lại lái Porsche đến đón người.

Mọi người đưa mắt nhìn vị đàn chị xinh đẹp chạy đến gần chiếc Porsche, lúc này bọn họ mới nhìn thấy người trong xe bước xuống.

Nhưng điều bất ngờ là, người này không có dáng vẻ bụng phệ như trong tưởng tượng của bọn họ.

Người này còn rất trẻ tuổi, hơn nữa dáng người cũng rất cao, đeo một cái kính râm, dáng vẻ không giận tự uy, rất có khí chất lãnh đạo.

“Đây là ai vậy?”

“Giang Chu bên đại học Thượng Kinh ở đối diện, ông không biết à?”

“Tên Giang Chu này có hơi quen tai...”

“Chính là ngôi sao gây dựng sự nghiệp của đại học Thượng Kinh, ông đi qua đi dạo một vòng bên trường bọn họ, là có thể nhìn thấy rất nhiều video phỏng vấn của người này...”

“A! Chính là người chỉ dùng bốn năm để leo lên bảng tỷ phú đó à?”

“Không phải bốn năm, mà là ba năm, người này đã đạt thành tựu này từ năm thứ ba đại học rồi.”

“Đậu xanh, thì ra người này là bạn trai của hoa khôi trường chúng ta à!”

“Chuyện này...thật ra thì vẫn còn chút khó hiểu, bởi vì có người nói đúng, cũng có người nói không phải, còn nói bạn gái thật sự của Giang Chu là một cô gái tên Phùng Tư Nhược ở bên đại học Thượng Kinh, đó cũng là một cô gái xinh đẹp như hoa khôi của chúng ta.”

“Chị em sinh đôi à?”

“Là xinh đẹp như nhau, không phải giống y hệt nhau, được chưa?”

“vậy rốt cuộc ai mới là bạn gái của người này?”

“Haiz, kể có tiền có vài người bạn gái không phải là chuyện rất bình thường sao? Người ta cũng không quan tâm cái này, ông quan tâm làm gì?”

“Hoa khôi của chúng ta xinh đẹp như vậy, đó không phải là đáng tiếc sao?”

“Nếu đó là tỷ phú trăm tỷ, ông còn cảm thấy đáng tiếc sao? Nếu như tôi không phải con trai, tôi cmn cũng muốn quyến rũ Giang Chu, vậy thì không cần phải phấn đấu nữa rồi.”

“Hmm... Lời này cũng có chút đạo lý!”

Trong tiếng nghị luận, Sở Ngữ Vi đã chạy đến trước xe.

Lúc này, Giang Chu mới mở miệng hỏi: “Em mang hành lý làm gì?”

“Về nhà chơi mấy ngày nha.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Nào, em xem xem cái xe này có chỗ để hành lý không?”

Lúc này Sở Ngữ Vi mới phát hiện đây là một chiếc xe thể thao hai chỗ ngồi: “Sao anh lại đổi xe rồi?”

“Còn không phải vì làm tiệc trăm ngày sao? Chiếc xe kia của anh bị bẩn vì chở thức ăn rồi, không đón em được! Cho nên anh mượn một chiếc khác.”

Đám sinh viên chung quanh nghe thấy câu này, không khỏi cảm thấy lú lẫm.

Xe mấy triệu nói mượn là mượn, kẻ có tiền thật sự không coi tiền là tiền.

“Vậy hành lý của em phải làm sao bây giờ?”

“Mang lên đi, anh đưa em về đã, về nhà em thiếu cái gì thì anh sẽ mua cho em.”

“Ồ!”

Chương 1033: Điều biến thành thịt

Sở Ngữ Vi muốn cầm hành lý đi lên phòng, kết quả còn chưa đi được hai bước thì Giang Chu đã đuổi theo.

Sau đó hắn vươn tay ra, cầm lấy rương hành lý của Sở hoa khôi.

“Em đang mang thai, mà còn muốn ôm hành lý lên à?”

“Ai nha, anh không nói thì em quên mất.” Sở Ngữ Vi nhin không được mà sờ sờ xuống bụng: “Em luôn cảm thấy không

có gì khác nhau cả.”

Giang Chu không khỏi bật cười: “Mới được có mấy tháng chứ, còn chưa thành hình, eo vẫn thon thả như vậy thì đương nhiên không cảm thấy gì rồi.”

“Nhưng mà khẩu vị của em trở nên kém hơn nhiều, còn không muốn ăn rất nhiều thứ.”

“Vậy thì hay quá, tiệc trăm ngày này là do ông ngoại anh đích thân xuống bếp. Em biết ông ngoại của anh không?”

Sở Ngữ Vi tròn tròn mắt lên: “Em biết, anh vẫn nói tài nấu nướng của dì là do ông ngoại anh dạy đúng không?”

Giang Chu gật đầu: “Cho nên tài nấu nướng của ông ngoại anh là đỉnh cấp trong đỉnh cấp, bây giờ khẩu vị của em không tốt, vậy thì em không có lộc ăn rồi.”

“Khẩu vị không tốt cũng phải ăn, nói không chừng em vừa nghĩ thấy là đã muốn ăn rồi.”

Giang Chu cười, véo má nàng một cái, sau đó xách rương hành lý chạy lên trên tầng ba.

Sau khi cất rương hành lý vào trong phòng, Giang Chu đi xuống, rồi lái xe đưa Sở Ngữ Vi ra khỏi đại học Thanh Bắc.

Đại học Thanh Bắc cách cửa đường cao tốc một đoạn.

Hai người liền mua một chút đồ để ăn ở trên đường.

Chuyến đi này của bọn họ phải đi mất bốn tiếng.

Nếu như lái nhanh một chút, thì ba tiếng rưỡi cũng có thể đến nơi.

Hơn nữa, lúc này cũng không có nhiều xe cộ ở trên đường cao tốc, Giang Chu liền lái xe nhanh một chút.

Nhưng chưa chạy được mấy phút, hấn lại nhin không được mà giảm tốc độ.

Trên xe mình còn có một thiếu nữ xinh đẹp đang mang thai, vẫn lái ổn một chút thì tốt hơn.

Dù sao về trước khi trời tối là được rồi.

Dù sao thì ngày mai mới tổ chức tiệc trăm ngày.

“Vừa rồi lái nhanh như chớp rất thoải mái, sao anh lại giảm tốc độ rồi?”

Sở Ngữ Vi chớp chớp mắt, quay đầu qua nhìn Giang Chu.

Giang Chu thấy thế, lại nhin không được mà sờ mái tóc của nàng.

“Bây giờ em đã là mẹ rồi, có thể thành thực một chút hay không?”

“Ai nha, đứa bé còn chưa ra đời đâu, bây giờ nói làm mẹ thì vẫn quá sớm!”

“Trước kia em không nói như vậy mà, khi đó em còn cực kỳ chờ mong cơ mà?”

“Nhưng mà em cảm thấy mình vẫn chưa chuẩn bị tâm lý xong, kết quả lại có rồi.”

“Phi phi phi, không nên nói mấy lời này khi đang mang thai.”

Sở Ngữ Vi sợ hết hồn, vội vàng phi phi phi vài cái.

Bốn tiếng sau.

Sắc trời từ từ ảm đạm xuống.

Giang Chu và Sở Ngữ Vi rời khỏi đường cao tốc.

“Hôm nay em định về nhà em hay là về nhà anh?”

“Về nhà anh đi, à đúng rồi, nhà anh còn chỗ ngủ không?”

“Có, cha mẹ anh đang ở dưới quê rồi, trong nhà chỉ có Tư Nhược và Nhu Nhu.”

Sở Ngữ Vi gật đầu: “Tốt, vậy thì đi nhà anh đi!”

Giang Chu quay đầu xe, trực tiếp đi về phía khu chung cư Thánh Trạch.

Ba mươi phút sau, hai người lái xe vào khu chung cư, sau đó đỗ xe ở trước cửa khu.

Chiếc xe như vậy, nếu đỗ ở bên trong nhà đậu xe chật chội kia thì rất dễ bị xước sơn.

Tuy rằng Doãn phú bà không quan tâm xe cộ lắm, nhưng Giang Chu vẫn cảm thấy không có phiền phức thì tốt hơn.

Huống hồ Sở Ngữ Vi cũng không mang hành lý gì, hai người đồ xe ở ngoài cửa, sau đó đi bộ vào trong khu chung cư.

Sau đi đi cầu thang lên tầng năm, Sở Ngữ Vi gõ cửa nhà.

Lúc này, Phùng Tư Nhược đang ngồi xem ti vi trên ghế sa lon.

Nàng nghe thấy âm thanh gõ cửa thì hai mắt sáng lên, lập tức đi dép rồi chạy cộc cộc cộc ra ngoài cửa.

Vừa mở cửa ra, hai chị em đồng thời lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“Tư Nhược, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp, mình thấy hơi nhớ bạn rồi.”

Giang Chu đẩy lưng của Sở Ngữ Vi: “Được rồi, đi vào trong rồi nói.”

“Ồ!”

Sở Ngữ Vi thay dép lê, sau đó bị Phùng Tư Nhược kéo đến ghế sa lon.

Hai người đã không gặp nhau được một thời gian rồi.

Lần gần đây nhất là ở Bắc Hải, khi đó Phùng Tư Nhược vừa mới sinh tiểu Giang Đường.

Khi nàng muốn uống trà sữa và ăn bánh ngọt, thì đều lặng lẽ gửi tin nhắn cho Sở Ngữ Vi.

Sau khi thân thể của Phùng Tư Nhược hồi phục, hai người bọn họ liền trở về Thượng Kinh.

Tiếp đó, hai cô bé này đều phải chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, Phùng Tư Nhược còn phải chăm sóc con gái, cho nên cũng không có thời gian gặp mặt nhau.

Bây giờ, cuối cùng cũng được gặp mặt, hình như cả hai đều có rất nhiều điều muốn nói với nhau, hoàn toàn bỏ mặc Giang Chu ở một bên.

Đúng lúc này, Hàn Nhu cũng đi ra phòng khách.

“Anh, anh về rồi à?”

“Ừm, đi vào giúp anh làm cơm nào.”

Hàn Nhu ngáp một cái: “Anh vừa lái xe bốn tiếng mà không thấy mệt à?”

Giang Chu suy tư giây lát: “Đúng thật là hơi mệt, vậy cơm tối thì sao bây giờ?”

“Gọi thức ăn ngoài thôi, Vị Hương Cư đi!”

“Em có số điện thoại của Vị Hương Cư không?”

“Có, vì sợ em và Tư Nhược đói bụng, nên trước khi mẹ đi đã để lại một đồng danh thiếp.”

Hàn Nhu vừa nói chuyện vừa chạy cộc cộc cộc về phòng ngủ.

Chương 1034: Điều biến thành thịt (2)

Sau đó, nàng cầm đồng danh thiếp mà quý bà Viên Hữu Cầm đưa cho, cái đầu tiên chính là Vị Hương Cư.

Nhà hàng này đã được quý bà Viên Hữu Cầm kiểm nghiệm, nói là mùi vị tốt nhất trong khu vực trăm dặm quanh đây.

Giang Chu cũng cảm thấy hơi mệt, cho nên hắn liền lấy điện thoại di động ra, đặt một bàn tiệc tiêu chuẩn.

Nửa tiếng sau, có tiếng gõ cửa vang lên.

Ông anh phụ trách giao hàng đã đến trước cửa.

Hải sâm, đậu hũ ma bà, thịt kho tàu, đậu dấm đường, thịt trứng...

Tám món một canh ngon lành đã được bày trên bàn cơm.

Giang Chu trả tiền xong, quay người vào phòng khách gọi mấy cô bé vào ăn cơm.

“Thịnh soạn như vậy cơ à?”

“Không phải có nhiều người sao, chúng ta ăn uống ngon lành một chút.”

Sở Ngữ Vi nhin không được mà nhặt dưa lên, gắp một miếng đậu dấm đường.

Có điều, nàng không chỉ ăn một mình, mà còn đút cho Phùng Tư Nhượng nữa.

Phùng ngọc mạnh thì nghe lời mà hé miệng, ăn cái này lại ăn cái kia.

Giang Chu nhìn ánh mắt và động tác của các nàng, nhìn không được mà cười một tiếng, lòng thầm nói thật ra mình mới là người thừa đúng không?

“Hôm nay đừng ăn quá no, ngày mai còn có một bữa ngon hơn kia.”

Sở Ngữ Vi ngẩng đầu nhìn Giang Chu: “Vậy anh gọi nhiều như vậy làm gì?”

Giang Chu ăn miếng hải sâm: “Quá nhiều tiền, không biết tiêu gì cho hết, cho nên làm cái gì cũng phải lãng phí một chút.”

“Thật hay giả?”

“Đương nhiên là giả, anh tưởng chỉ là suất nhỏ, không ngờ lại nhiều như vậy.”

Hàn Nhu ăn một miếng: “Nhiều thì càng tốt mà, dù sao qua một đêm thì cái bụng cũng trống rỗng.”

Giang Chu đưa tay véo má của nàng: “Là trống rỗng hay là biến thành thịt?”

“Vậy thì không biết, nhưng nửa năm nay em không hề tăng hay giảm cân.”

“Vậy khẳng định là cân hỏng rồi.”

Hàn Nhu hừ hừ một tiếng, lại nhìn về phía Phùng Tư Nhượng: “Tư Nhượng, sau khi em mang thai thì tăng mấy cân?”

Phùng Tư Nhượng vươn hai ngón tay ra.

“Chỉ tăng hai cân thôi á?”

“Gầy hai cân...”

“Hả???”

Nhắc đến chuyện này thì Phùng Tư Nhượng lại tức giận: “Tất cả đều tại Giang Chu, cái gì cũng không cho em ăn.”

Sở Ngữ Vi nghe thấy thế, hai mắt liền đảo một vòng, sau đó bỗng nhiên vỗ bàn một cái: “Giang Chu, anh quá đáng quá rồi, sao anh lại không cho Tư Nhược ăn chứ?”

“Bác sĩ nói phụ nữ mang thai dễ tăng đường huyết, tương đối nguy hiểm.”

“Bác sĩ nào nói, sao em chưa bao giờ nghe thấy loại chuyện này.”

Giang Chu nheo mắt lại: “Em đang sợ mình cũng không được ăn chứ gì?”

Sở Ngữ Vi tăng hắng một cái: “Không phải, em đang bắt bình thay cho Tư Nhược thôi.”

“Thật không?”

“Dĩ nhiên, cũng là vì bản thân...”

Rạng sáng ngày hôm sau.

Giang Chu đưa Phùng Tư Nhược, Sở Ngữ Vi, Hàn Nhu và tiểu Giang Đường trở về quê nhà.

Sau khi đi vào, quảng trường ở đầu thôn đã được xếp đầy bàn.

Rất nhiều hàng xóm và hương thân đã đến dù chưa đến giờ, mọi người đều đứng nhìn ở cửa thôn.

Từ khi đài truyền hình thành phố Lâm Giang tuyên truyền, chuyện Giang Chu đầu tư cho quê nhà đã được lan truyền rộng rãi.

Cũng bởi vì chuyện này, mọi người mới bắt đầu nhắc lại những chuyện lớn mà Giang Chu đã làm trong thời gian bốn năm học đại học.

Chuyện đầu tiên là sáng lập ra một nghề nghiệp mới, đó chính là đưa thức ăn ngoài. Hầu như có thể cung cấp mấy trăm nghìn việc làm cho cả nước.

Tiếp đó là dứt khoát bán Món Ngon đi khi đang trong giai đoạn phát triển, để kiếm một khoản tiền.

Sau đó hấn dùng số tiền này để không chế cổ phần của hơn mười xí nghiệp.

Mà những xí nghiệp này đã trưởng thành rất nhanh, hiện giờ đã trở thành các xí nghiệp lớn trong ngành internet.

Dựa theo tin tức giới thiệu, giá trị con người của Giang Chu đã vượt qua trăm tỷ từ một năm trước rồi.

Cho đến bây giờ vẫn đang không ngừng tăng lên.

Hiện giờ, thật sự rất khó có người có thể nói rõ Giang Chu có tất cả bao nhiêu tiền.

Mà ngoại trừ đài truyền hình tuyên truyền ra, thì trên phố cũng có rất nhiều lời đồn.

Có người nói Giang Chu đang hẹn hò với người thừa kế của một đại gia tộc ở Bắc Hải.

Tài sản của hai người cộng lại, gần như có thể đăng đỉnh bảng tỷ phú rồi.

Thậm chí đoạn thời gian trước còn có lời đồn, nói hai người bọn họ đã có con.

Hiện giờ, bữa tiệc trăm ngày này đã chứng thực lời đồn đại đó.

Bởi vậy, người trong thôn đều rất tò mò, muốn nhìn xem tên nhóc Giang Chu từng chạy nhảy gây rối khắp thôn kia, làm sao lại trở thành một nhân vật tài giỏi như vậy.

Có điều, ngoại trừ lý do này thì còn có một nguyên nhân khác, đó chính là tài nấu ăn của Viên Kiến An thật sự quá đỉnh.

Có lẽ đám thanh niên trẻ tuổi ở trong thôn không biết Viên Kiến An tài giỏi đến mức nào.

Thế nhưng những người lớn tuổi trong thôn đều trải qua thời đại mà Viên Kiến An vẫn còn cầm muôi.

Bọn họ vẫn luôn nhớ mãi không quên cái mùi vị không gì sánh kịp đó.

Bọn họ vốn cho rằng đời này không còn cơ hội nếm lại nữa, nhưng không ngờ Giang gia lại có một đứa cháu gái bảo bối, khiến cho Viên Kiến An lại cầm muôi lên lần nữa.

Vì bữa cơm này, Lão Lý bị ốm liệt giường trong thôn cũng phải bò dậy để tham gia.

Chương 1035: Không còn chỗ ngồi

Theo thời gian trôi qua, các món ăn được chế biến tỉ mỉ lần lượt được đưa lên bàn.

Gà hấp cách thủy, thịt chân giò kho tàu, giò, thịt nướng măng, cá chép chua ngọt, hải sâm, sườn nướng, rau xào... Các loại món ăn đã được đưa lên bàn, khiến cho mọi người nhìn hoa cả mắt, tất cả mọi người đều không kịp chờ đợi mà ngồi xuống, bắt đầu cầm đũa lên để thưởng thức.

Tất cả các món ăn đều không thua gì các khách sạn lớn, thậm chí còn tốt hơn.

Vì vậy, chỉ chớp mắt một cái, quảng trường đầu thôn đã ngồi đầy người.

Mà theo giờ cơm trưa đến, còn có một chút người lục tục đi vào từ cửa thôn.

Tô Nam và Doãn Thư Nhã đến đầu tiên.

Hai cô gái này ăn mặc rất có khí chất, vừa nhìn đã biết là không phải người bình thường.

Cho nên bọn họ đi vào đã hấp dẫn không ít ánh mắt ở trong thôn.

Rất nhiều người lớn tuổi đều chỉ chỉ chỏ chỏ, còn nói trẻ con trong thành phố gì gì đó.

Ngay sau đó là Hoàng Kỳ, tuy rằng bây giờ nàng cũng là một tiểu phú bà, thế nhưng thần thái vẫn như là một thiếu nữ thanh xuân vô địch.

Khiến cho đám người trong thôn còn tưởng nàng là trẻ con, cảm thấy cô bé này rất được mọi người yêu thích.

Sau đó Sở Ngữ Vi cũng xuất hiện, nàng là con gái của cục trưởng sở cảnh sát thành phố Lâm Giang, coi như mọi người chưa gặp qua thì cũng nghe thấy ít nhiều.

Mà cuối cùng lại là Quách Vĩ và Dương Hân, hai người đã dậy từ sáng sớm để chuẩn bị tham gia bữa tiệc trăm ngày của tiểu Giang Đường, nhưng chuẩn bị đến chuẩn bị đi thì hình tượng của tên nhãi Quách Vĩ này vẫn như vậy.

Mập mạp, lộ ra vẻ đầy mỡ, nhưng nụ cười thì khá là ngây thơ, đúng là khuyết điểm không che lấp được ưu điểm.

Mà vì bữa tiệc trăm ngày của tiểu Giang Đường, tên nhãi Quách Vĩ này đã bỏ hết vốn liếng.

Bọn họ mua cho tiểu Giang Đường một chiếc vòng vàng, giá trị hơn 30 ngàn đồng, cái này coi như là tất cả tích góp của tên nhãi này và Dương Hân rồi.

Giang Chu nhìn hộp quà bọn họ đưa, trên mặt viết đầy kinh ngạc.

Khá lăm, hắn cầm trên tay còn thấy hơi nặng, đừng nói là đeo lên cổ tiểu Giang Đường.

“Lần sau đừng tiêu nhiều tiền như vậy, coi như ông đến ăn chùa thì tôi có thể không cho ông ăn à?”

“Không thể sao?”

Giang Chu chép miệng một cái: “Vậy thì cũng đúng, không cầm quà đến mà ăn chực thì đúng là có chút không biết xấu hổ, nhưng mà không cần mua quà đắt như vậy, không cần thiết.”

Quách Vĩ gật đầu: “Mau để bọn tôi ngồi xuống đi, tôi thấy đầu thôn ngồi đông như vậy, còn chỗ cho chúng tôi không thể?”

“Ồ, đúng rồi, mau tìm chỗ ngồi đi thôi!”

Theo Giang Chu bắt chuyện, mọi người dồn dập ngồi xuống.

Ngay sau đó, quý bà Viên Hữu Cầm đã đi lên sân khấu với bộ quần áo mới mua của mình.

Loại tràng diện này, Giang Chu là không hold được, nên đành phải nhờ quý bà Viên Hữu Cầm giải quyết.

Bạn nghĩ một chút mà xem, người ngồi đây đều là họ hàng bạn bè thân thích.

Nói không chừng còn phải gọi người kia là ông, người này là chú, cho nên Giang Chu rất đau đầu với tràng diện này.

Nhưng quý bà Viên Hữu Cầm có rất nhiều kinh nghiệm ở phương diện này, hai ba câu là đã làm cho toàn trường vỗ tay

như sấm rồi.

“Đầu tiên, cảm ơn mọi người đến tham gia bữa tiệc trăm ngày của cháu gái tôi!”

“Thứ hai, cũng cảm ơn tiểu Tư Nhược nhà chúng tôi vì mười tháng khổ cực.”

“Cuối cùng, hy vọng mọi người có thể ăn no uống say, ăn ngon uống ốt.”

Giang Chu nghe vài lời chúc mừng giản dị tự nhiên không màu mè của mẹ mình, liền đứng lên vỗ tay đầu tiên.

Tuy rằng mấy câu này không có chút dinh dưỡng nào, nhưng cũng tốt hơn là nói nhiều lời nhảm không dứt.

Nông dân, cũng không phải là không có việc làm.

Bọn họ chạy đến đây là vì muốn ăn một bữa cơm nóng hổi, có rất ít người muốn nghe mấy lời nhảm liên miên kia.

Mấy lời đó còn không bằng nói hai câu ăn no uống say như bây giờ.

Mà theo mọi người động đũa, khách khứa vẫn còn lục tục xuất hiện.

Trong đó có mấy đại biểu của các công ty dưới cờ của tập đoàn Chu Tinh, cũng có đồng bạn hợp tác của Chu Tinh vội vã chạy đến chúc mừng.

Ví dụ như Quý Tử Hàm, cũng ví dụ như ông chủ Phùng Tứ Hải kia.

Có điều, làm cho Giang Chu cảm thấy kinh ngạc chính là, thế mà lãnh đạo thành phố Lâm Giang cũng có người đến.

Những người này đến đây không phải vì ăn cơm, mà chỉ đến tặng quà, tỏ một chút tình cảm.

Dù sao Giang Chu bây giờ cũng là một nhân vật rất có sức nặng.

Giữ gìn mối quan hệ với một tỷ phú như Giang Chu, nói không chừng tương lai có thể dùng được.

Thành phố Lâm Giang bây giờ đang trong giai đoạn phát triển mạnh mẽ.

Nhất là hai nhà máy mới được xây dựng vào năm nay, nên còn chưa đánh vững mà đã được phía trên biểu dương.

Cái này gọi là chiêu thương dân tư, đây tuyệt đối là một thành tích chói mắt, vượt qua các tỉnh thành khác.

“Giang tổng, chúc mừng chúc mừng.”

“Chúc mừng Giang tổng, chúc mừng quý nữ, cô bé này là tiểu công chúa ngậm thìa vàng rồi.”

Giang Chu tươi cười, bắt tay với những người này, cuối cùng cười đến mặt cũng cứng lại.

Hàn huyền hơn nửa ngày như vậy, cuối cùng quá nửa người đều vội vã lái xe rời đi chứ không ở lại dùng bữa.

Đây chính là cái gọi đi qua, người đến, tâm ý đến rồi, tình cảm cũng ở lại rồi.

Còn về phần ăn cơm, thật ra thì có ăn hay không cũng không quan trọng.

Chương 1036: Hoàng Kỳ nói muốn một đứa bé cầm tinh con hổ!

Một lúc sau, Giang Chu cũng tiễn đám người cuối cùng đi, lúc này hắn mới có thời gian ngồi xuống ăn vài miếng.

Khá lắm, tài nghệ của ông ngoại quá tuyệt vời.

Tô Nam và Doãn Thư Nhã ở bên cạnh cũng ăn đến miệng đầy dầu mỡ, ăn đến phồng mang trợn má, không có chút hình tượng nào.

“Giang Chu Giang Chu, em muốn ăn món tôm kia.”

“Hết rồi.”

Tô Nam hừ một tiếng: “Em vừa tặng một con dê vàng cho tiểu Giang Đường đây, ngay cả một con tôm mà cũng không cho ăn à?!”

Giang Chu liền gấp một con tôm rồi đưa vào miệng của nàng: “Đây, ăn đi!”

“Như vậy còn tạm được.”

“Em định sinh vào năm nào? Hai ngày nữa chúng ta nghiên cứu một chút.”

Mặt Tô Nam đã đỏ lên: “Cút đi, em không nghiên cứu cái này với anh.”

Giang Chu lau tay một chút, véo khuôn mặt bóng loáng của nàng: “Chắc dạo này ở Bắc Hải tốt lắm nhỉ, làm sao lại béo hơn rồi hả?”

“Nào có, em còn giảm mất một cân này.”

“Thật không? Qua đây để anh kiểm tra một chút.”

Tô Nam hừ hừ hai tiếng, tránh khỏi tay của Giang Chu: “Chỉ Thư Nhã, tên này lại bắt nạt em.”

Doãn Thư Nhã nghe thấy liền quay đầu qua.

“Đừng nhúc tay vào, cẩn thận không tôi bắt nạt cả cô luôn đấy.”

“...”

Doãn Thư Nhã lại quay đầu về như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ăn đồ ăn của nàng.

Đúng lúc này, Hoàng Kỳ bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Giang Chu: “Sau năm dê là năm gì vậy?”

“Tý, Sửu, Dần, Thỏ(thỏ), Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi! Sau dê sẽ là khỉ, gà, chó, lợn.”

Hoàng Kỳ nghe xong thì hơi cau mày: “Cầm tinh con khỉ cũng được đấy, đứa bé sẽ lanh lợi, thế nhưng hình như gà chó heo thì không tốt lắm đâu.”

Sở Ngữ Vi nghe thấy thế liền sờ sờ bụng mình, của nàng là con khỉ nhỏ rồi.

Lúc muốn mang thai thì không nghĩ quá nhiều, bây giờ nghĩ một chút thì suýt nữa là cầm tinh con gà rồi.

Cầm tinh con gà cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu so sánh ra thì người ta vẫn tương đối yêu thích con khỉ nhỏ hơn.

Dĩ nhiên, nàng muốn sinh ra loại Kim Ti Hào ưu nhã và văn tĩnh, chứ tuyệt đối không thể là đám khỉ ở trên núi Nga Mi kia.

“Em muốn sinh khi con à?”

Hoàng Kỳ tăng hắng một cái: “Em chỉ đang ám chỉ một ít người thôi, bây giờ phải bắt đầu nỗ lực thì mới được nha.”

Tô Nam hừ hừ một tiếng, cầm giấy lên lau miệng: “Chị chúc em sinh bé heo con.”

“Em mới không có sinh heo con, em đã suy nghĩ rồi, em muốn sinh bé thỏ con.”

“Thỏ á? Còn phải chờ tám năm nữa cơ à, trời ạ, vậy thì em có thể chờ rồi.”

Hoàng Kỳ nghe thấy thế thì tính một chút, quả nhiên là phải tám năm nữa.

Tám năm sau, Giang Chu cũng ba mươi tuổi rồi.

Ba mươi tuổi... Trong đầu Hoàng Kỳ hiện lên một chuỗi 30.

Thế là nàng cầm đĩa lên, lật lật ở trong đĩa xào, sau đó gấp hai quả cà gà ở trong đó vào bát của Giang Chu.

“???”

“Ăn đi!”

Giang Chu nhìn quả cà gà trong bát mình: “Làm cái gì vậy?”

Hoàng Kỳ tăng hắng một cái: “Bồi bổ thôi, tám năm sau anh còn phải chiến đấu ác liệt với em đó.”

“Không, anh từ chối, anh không cần loại ngoại lực này!”

“Đừng mà đừng mà, anh ăn đi!”

Giang Chu bắt đầu dĩ, không thể làm gì khác hơn là gấp lên bỏ vào miệng.

Hoàng Kỳ nhìn thấy thế mới gật đầu thỏa mãn, sau đó lại bắt đầu tính toán.

Sau này phải mua nhiều thứ như này cho Giang Chu ăn mới được.

Miễn cho đến khi mình muốn có con, thì Giang Chu bị đám chị em của mình chơi hổng rồi.

Cùng lúc đó, Tô Nam nhìn về phía Giang Chu, ánh mắt như đang suy tư gì đó.

Thật ra thì không phải nàng không muốn có con.

Thế nhưng là loại người mạnh miệng mà ngạo kiêu nha, chắc chắn là không thể nói như vậy được.

Thế nhưng dựa theo mạch suy nghĩ của Hoàng Kỳ, nàng cũng đang tính xem để đưa bé cầm tinh con gì thì tốt hơn.

Thật ra thì con chuột cũng không tệ, trâu cũng được, hổ cũng chẳng sao.

Dù sao thì Hoàng Kỳ thích hổ, nhưng nàng không quá thích.

Bởi vì nàng hy vọng mình sinh một đứa con gái dễ thương giống như tiểu Giang Đường vậy.

Thế nhưng nàng không hy vọng con gái của mình quá ngoan ngoãn.

Bởi vì con gái quá ngoan ngoãn sẽ dễ bị bắt nạt, hơn nữa rất dễ bị lừa.

Nàng hy vọng tính cách của con gái mình cũng giống như mình.

Có thể tự lập có thể tự cố gắng...

Có điều... Tô Nam nghĩ đến đây bỗng nhiên nhìn về phía Giang Chu.

Dù cho nàng ngạo kiêu như vậy, thông minh như vậy, cuối cùng vẫn bị tên boss khôn khiếp này lừa gạt!

Cho nên, thông minh hay không cũng không phải là mấu chốt của vấn đề.

Dù sao con gái đang yêu sẽ biến thành đàn độn, đây là chuyện không thể tránh khỏi.

Vậy thì cầm tinh con hổ đi, con gái cầm tinh con hổ có móng vuốt lợi hại nha, cũng khí phách hơn một chút.

Đến khi đó, nếu như có tên con trai này hư hỏng như ba ba của con bé đến gần, nói cái gì mà làm thêm, nói cái gì mà nhân viên tốt nhất ... bla bla, nhất định phải đánh chết tên đó.

Ừm, không sai không sai!

Tô Nam lại nhìn Giang Chu, lại nhìn không được mà hừ một tiếng.

Chờ sau khi có con gái, mình nhất định phải lấy ba ba của con bé ra để làm tài liệu phản diện, dạy cho con bé trở thành một cô gái biết tự bảo vệ bản thân.

Chương 1037: Có tiền có thể xui khiến ma quỷ!

Cùng lúc đó, Giang Chu bỗng nhiên cảm thấy lạnh sống lưng.

Sau đó hắn quay đầu nhìn qua Tô Nam.

“Sao ánh mắt của em như là đang muốn ăn thịt anh vậy?”

Tô Nam hừ một tiếng: “Em cũng muốn sinh một đứa con gái đáng yêu như Phùng Tư Nhược.”

Giang Chu suy tư giây lát: “Được, vậy anh sẽ nỗ lực, nhưng mà hình như tư thế sinh con gái không dễ tìm đâu, trước kia chỉ truyền lại tư thế sinh con trai thôi.”

“Phi, em không nói đến mấy chuyện này.”

“Vậy em muốn nói cái gì?”

“Em đang suy nghĩ xem dùng phương pháp gì để giáo dục con gái, để cho con bé học được cách bảo vệ mình.”

Giang Chu nhìn không được mà cau mày: “Cho nên... em đã nghĩ ra phương pháp nào tốt chưa?”

Tô Nam nhếch mép cười đắc ý: “Em định dùng anh làm tài liệu phản diện để giáo dục con gái, để cho con bé học được cách tránh xa loại đàn ông xấu xa tán gái không để lại dấu vết như anh.”

“Gì cơ?”

“Sao nào, em còn không được giáo dục con gái mình à?”

Giang Chu không khỏi véo má của nàng: “Em nên dạy cho con gái biết, tất cả đàn ông đều không phải thứ tốt.”

Tô Nam hơi cau mày: “Vậy chẳng may sau này con bé không muốn kết hôn thì làm sao bây giờ?”

“Vậy thì tốt quá, anh còn không nuôi được con gái của mình sao? Hơn nữa, anh vừa nghĩ đến chuyện có tên Vương Bát Đản nào đó muốn tán tỉnh con gái mình thì đã tức giận đến mức cmn muốn ăn thịt người rồi.”

“Anh bình tĩnh một chút.”

Giang Chu nhe răng trợn mắt lên: “Nhất định phải nói cho con bé biết, tất cả đàn ông đều là đồ tồi.”

Tô Nam nhìn không được mà bật cười thành tiếng: “Giang Chu, em không phát hiện ra anh chính là tên cuồng con gái nha.”

“Anh không chỉ cuồng con gái, anh còn cuồng cả Tiểu Nam Nhi nữa!”

“Phi, chỉ biết nói lời ngon tiếng ngọt.”

Giang Chu cầm gương mặt của nàng: “Như vậy mà cũng là lời ngon tiếng ngọt à? Thế thì tán tỉnh em cũng quá dễ dàng rồi đây.”

Tô Nam đánh tay của Giang Chu xuống: “Nhanh lên, mau bóc tôm cho em ăn đi!”

“Anh cmn vừa mới lau tay xong, em muốn ăn thì tự bóc đi.”

“Anh vừa mới nói mình cuồng Tiểu Nam Nhi, làm sao bây giờ lại trở mặt rồi hả?”

Giang Chu thở dài, đưa tay bóc tôm rồi đút cho nàng ăn.

Tô Nam mở cái miệng nhỏ nhắn ra, ăn rất vui vẻ.

Chẳng mấy chốc, bữa tiệc trăm ngày vui vẻ và náo nhiệt đã tuyên bố kết thúc.

Người trong thôn đều lau miệng rồi vừa tán gẫu vừa đi về nhà mình.

Người nông thôn chính là như vậy, rất thích đi góp vui, nhưng hết vui thì cũng đi rất nhanh.

Bọn họ cũng biết Giang Chu bây giờ rất nhiều tiền, mỗi khi nhìn hắn thì đều giống như đang nhìn ngôi sao hay minh tinh vậy.

Nhưng nhìn nhiều hơn thì người ta cũng không thể chia tiền cho bọn họ, cho nên ăn xong cũng nên trở về nhà chơi cho mát đi.

Mà người một nhà và bạn bè của Giang Chu thì lại bao một phòng yến hội ở nhà hàng, tiếp tục ăn chúc một bữa tối.

Quách Vĩ và Dương Hân vốn định đi về, kết quả bị Giang Chu trực tiếp kéo lại.

Hắn biết, cặp vợ chồng son này đã xài hết tất cả tích góp để mua quà cho tiểu Giang Đường rồi. Trưa nay còn giúp mình tiếp khách, cơm cũng không ăn được bao nhiêu.

Cho nên Giang Chu không thể cho bọn họ đi như thế được.

Vì vậy, hai người họ và hơn mười người Giang gia lại tụ tập một trận.

Nói hơn mười người cũng không điều chút nào.

Hoàng Kỳ, Tô Nam, Doãn Thư Nhã, Phùng Y Nhất, cộng thêm Đinh Duyệt từ xa chạy đến, đây đã là năm người rồi.

Sở Ngữ Vi là một người, trong bụng còn một người nữa.

Cộng thêm cha mẹ, ông bà nội, ông bà ngoại, còn có Phùng Tư Nhược và tiểu Giang Đường. Đúng là hơn mười người rồi.

Sau khi ăn xong bữa cơm này, mấy người lớn tuổi không chịu được nữa, nên chuẩn bị đi ngủ.

Để một đám thanh niên tụ tập trò chuyện với nhau.

“Giang Chu, các ông cũng chuẩn bị trở lại trường để bảo vệ luận văn đúng không?”

“Đúng vậy, hình như là ngày kia ngày kia thì phải.”

Quách Vĩ gật đầu: “Xem ra hai trường học của chúng ta đều sắp xếp như nhau, đề tài luận văn của ông là gì?”

Giang Chu nhìn về phía Phùng Tư Nhược ở bên cạnh: “Phùng ngọc manh, đề tài luận văn của anh là gì?”

“Luận nền kinh tế internet ảnh hưởng đến nền kinh tế thực thể.”

“Ồ đúng rồi, luận nền kinh tế internet ảnh hưởng đến nền kinh tế thực thể!”

Khóe miệng Quách Vĩ nhin không được mà co quắp một cái: “Phùng Tư Nhược viết luận văn cho ông đúng không?”

Giang Chu ôm tiểu Giang Đường vào ngực rồi gật đầu: “Đúng vậy, ngày nào tôi cũng bận rộn như vậy, làm gì có thời gian mà viết luận văn?”

“Vậy ông bảo vệ luận văn kiểu gì?”

“Tôi đã bắt chuyện với lãnh đạo trường học rồi, 100% là qua thôi!”

“Có tiền thật cmn có thể xui khiến ma quỷ mà!”

“Không phải, có tiền thậm chí còn có thể mài ma đẩy quỷ.”

Sau khi tiệc trăm ngày kết thúc.

Sở Ngữ Vi và Phùng Tư Nhược vẫn dính cùng một chỗ.

Buổi tối, hai người vẫn luôn ríu ra ríu rít với nhau, tiếng cười như chuông bạc vang lên không ngừng.

Có đôi khi, Giang Chu muốn chen vào mà cũng không chen vào được, chỉ có thể ngồi xem ti vi trong phòng khách.

Chương 1038: Phùng Tư Nhược truyền thụ kinh nghiệm sinh con

Liên quan đến chuyện Sở Ngữ Vi mang thai, Phùng Tư Nhược cũng đã biết.

Bởi vậy, nàng lấy thân phận người đi trước, bắt đầu truyền thụ kinh nghiệm cho người sắp lên làm mẹ là Sở Ngữ Vi.

Mặc dù những kinh nghiệm này nghe vào không đáng tin cậy chút nào...

Ví dụ như: Làm thế nào để ăn vụng bánh ga tô vào lúc nửa đêm.

Lại ví dụ như: Làm thế nào để gửi tín hiệu muốn uống trà sữa cho bạn bè.

Giang Chu ở bên cạnh nghe thấy thế thì dở khóc dở cười, lòng thầm nói đây là đang truyền thụ kinh nghiệm làm mẹ hay là truyền thụ kinh nghiệm ăn vụng vậy?

Có điều, Sở Ngữ Vi lại cực kỳ tập trung, lắng nghe không sót chữ nào.

Thậm chí nàng còn lấy một cuốn sổ nhỏ ra, bắt đầu viết mấy điểm quan trọng vào đó.

Vì sao?

Bởi vì nàng đã tận mắt nhìn thấy, Phùng Tư Nhược không thể ăn bánh ga tô và uống trà sữa trong quá trình mang thai.

Nếu như kiên trì một ngày hai ngày thì cũng không sao.

Nhưng phải kiên trì tám chín tháng, mãi cho đến khi sinh thì thật sự là cực kỳ khó khăn với những cô gái thích đồ ngọt.

Đừng thấy tâm trí và tuổi tác của Sở Ngữ Vi thành thực hơn Phùng Tư Nhược một chút mà nhảm.

Trên thực tế thì hai cô bé này là kẻ tám lạng người nửa cân, trên cơ bản đều thuộc về thiếu nữ đáng yêu chưa trưởng thành.

Cho nên Sở Ngữ Vi cảm thấy, nàng có thể sử dụng những biện pháp mà Phùng Tư Nhược dạy cho mình.

Chờ đến khi bụng nàng lớn hơn, đưa bé thành hình, cái tên Giang Chu này nhất định sẽ nghiêm khắc với nàng.

Đến khi đó, nếu như nàng bị quản giống như Phùng Tư Nhược, vậy thì nàng sẽ thêm chết mất.

Nhớ lại năm đó, nàng là một cô bé không mặc quần ấm giữa mùa đông, còn dám gặm kem que nha!

Mà ngoại trừ Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi nói về đề tài này, thì Tô Nam và Hoàng Kỳ cũng tham gia vào.

Dĩ nhiên, hiện giờ hai người Hoàng Kỳ và Tô Nam chỉ nói bậy nói bạ mà thôi.

Bởi vì hai người bọn họ hoàn toàn không có quyền lên tiếng trong chuyện này, trừ khi là đến một ngày hai người bọn họ mang thai.

Trừ bốn cô bé này ra, vì bệnh viện có chuyện quan trọng cần làm, nên Doãn Thư Nhã đã rời khỏi Lâm Giang mà trở về Bắc Hải rồi.

Bên phía Hàn Nhu thì bởi vì Tik Tok mới update, cho nên có rất nhiều thứ phải làm và điều chỉnh.

Mấy tháng gần đây nàng rất bận rộn, cho nên vội vã trở về Thượng Kinh rồi.

Quách Vĩ thì đã đi Thâm Châu nhậm chức, tên nhãi này đã nhận được Offer của phòng làm việc Thiên Mỹ.

Dương Hân thì đương nhiên là đi theo Quách Vĩ rồi, sau đó cũng tìm công việc ở Thâm Châu.

Nói là tìm thì thật ra cũng không đúng lắm.

Bởi vì sau khi cặp vợ chồng son này vừa đến Thâm Châu, đã gặp phải rất nhiều chuyện không thể tin nổi.

Ví dụ như bọn họ vừa định thuê nhà, thì có một ông anh môi giới đi qua, hỏi bọn họ có phải là muốn thuê nhà hay không, mà căn nhà này lại không cần tiền đặt cọc, tiền thuê có thể trả theo tháng, một tháng trả một lần.

Chuyện này đối với hai người không có tích góp gì trong tay mà nói, thật sự chính là bánh từ trên trời rơi xuống.

Hai người vì thế mà do dự rất lâu, còn tìm kiếm các loại tư liệu trên internet vì sợ mình gặp phải lừa đảo.

Mãi đến khi ông anh môi giới kia mang cả nhà ra để thề độc thì bọn họ mới tin tưởng công ty này, thuê được một căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách.

Còn có nữa là, khi Dương Hân đi ra ngoài tìm việc làm, không hiểu vì sao lại nhận được một tin nhắn mời đến phỏng vấn.

HR của đối phương nói đã xem qua sơ yếu lý lịch của Dương Hân, hy vọng có thể gặp mặt nói chuyện.

Nhưng Dương Hân nhớ rõ là mình không gửi sơ yếu lý lịch cho công ty này.

Song Dương Hân vẫn ôm tâm lý thử một lần, cho nên đã đi đến gặp mặt.

Không ngờ vừa gặp mặt thì HR đã nhận Dương Hân vào làm luôn, còn thông báo Dương Hân thứ hai đi làm luôn.

Đáng sợ nhất là công việc này không có giai đoạn thực tập, mà trực tiếp vào làm nhân viên chính thức luôn.

Cái này tin được không? Nhà tư bản không phải đều là một đám hút máu sao?

Sau đó, hai vợ chồng son ở trong nhà suy nghĩ và nghiên cứu một buổi chiều.

Trong đầu bọn họ xuất hiện vô số khả năng.

Cuối cùng, bọn họ đồng thời nghĩ đến một người, chính là Giang Chu.

Có thể cung cấp một chỗ ở tốt và một công việc tốt tại một thành phố xa lạ như vậy, không phải ai cũng có thể làm được chuyện này, mà chỉ có Giang Chu.

Vì sao?

Bởi vì, là một trong những công ty hàng đầu của ngành internet, công ty của Giang Chu cũng cực kỳ nổi tiếng ở Thâm Châu.

Bởi vì Thâm Châu là nơi phát triển nhờ khoa học kỹ thuật internet, cho nên người ở đây đều biết Giang Chu và công ty của Giang Chu.

Giang Chu bây giờ có mạng giao thiệp rất rộng, có thể nói một bộ phận lớn nằm ở Thượng Kinh, Bắc Hải cũng có một bộ phận lớn.

Mà bộ phận đứng thứ ba, toàn bộ đều tập trung ở Thâm Châu.

Vì vậy, Quách Vĩ lập tức gọi điện thoại cho Giang Chu.

“Alo, Lão Giang, có phải ông giúp chung tôi tìm nhà, lại giới thiệu công việc cho Dương Hân không?”

“Có sao? Sao tôi lại không nhớ nhỉ?”

“Rốt cuộc là có phải hay không? Chúng tôi đang lo lắng bị gài bẫy đây này!”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Chắc hẳn là như vậy rồi, tôi chỉ thuận miệng nói một câu thôi.”

Quách Vĩ nghe thấy thế liền vui vẻ: “Anh em tốt, đúng là không uổng công tôi tặng cái vòng hơn 30 ngàn mà.”

“Đừng làm nhảm vớ vẩn, cố gắng làm việc đi, biết chưa? Đến lúc đó cầm 800 ngàn lễ hỏi ra, dọa cho người nhà Dương Hân sợ chết khiếp đi.”

“Không thành vấn đề, Lão Giang, ông tin tưởng tôi, chuyện khác tôi không biết, nhưng chính là biết chịu khó và cần cù.”

Chương 1039: Giang Chu, hát một bài trong dạ tiệc tốt nghiệp đi

Chớp mắt một cái, đã đến thời gian chính thức tốt nghiệp.

Giang Chu dẫn Phùng Tư Nhược, Sở Ngữ Vi và Hoàng Kỳ về Thượng Kinh.

Sau khi bảo vệ luận văn xong, đám người đồn dập đến lĩnh bằng tốt nghiệp của mình.

Sau đó, dưới sự sắp xếp của giáo sư, bọn họ đi về phía thao trường và tòa nhà dạy học mà bọn họ học bốn năm trời để chụp ảnh tập thể.

Trong tấm ảnh của lớp ba hệ tài chính và kinh tế đại học Thượng Kinh, Giang Chu và Phùng Tư Nhược đứng ở hàng đầu tiên, ở giữa còn có con gái tiểu Giang Đường đáng yêu của hai người họ.

Nhóc con này vừa mới xuất hiện, đã hấp dẫn vô số ánh mắt.

Đây chính là con gái của Phùng Tư Nhược và Giang Chu.

Di truyền tướng mạo đẹp đến ngây người của Phùng Tư Nhược, nhìn qua lại có vẻ rất cơ linh giống như Giang Chu.

Nhất là hai con mắt to tròn luôn nhìn ngó bốn phía kia, hoàn toàn không sợ người lạ chút nào.

Mà Sở Ngữ Vi thì đang mang thai, khi chụp ảnh bên đại học Thanh Bắc thì eo của nàng vẫn rất nhỏ, mới chỉ có hơn một tháng, cho nên không lộ chút nào.

Thế nhưng nàng vẫn luôn dùng một tay che bụng, có đôi khi lại còn nôn khan, một màn này đã hấp dẫn không ít sự chú ý.

Có vài người có quan hệ tốt với Sở hoa khôi còn tiến lên hỏi han vài câu.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định là nàng đang mang thai, bọn họ không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhưng sau khi kinh ngạc xong, bọn họ lại nói vài lời chúc phúc, ngay cả giáo sư cũng bắt đầu chúc mừng nàng, làm cho nàng hơi xấu hổ.

Tại thời đại này, sinh viên mang thai là một chuyện tương đối lúng túng.

Nhưng tiêu chuẩn này hoàn toàn không thể áp đặt lên người Sở Ngữ Vi được.

Vì sao?

Bởi vì sinh viên mang thai, lúng túng ở chỗ bọn họ không có điều kiện kinh tế để nuôi nấng. Thậm chí bọn họ cũng không xác định là có thể kết hôn với nhau hay không.

Nhưng Sở Ngữ Vi thì khác, bởi vì mọi người đều biết cha của đứa bé này là ai, đứa bé này vừa sinh ra đã ở Rome rồi.

Dĩ nhiên, tốt nghiệp không phải chỉ có chụp ảnh tốt nghiệp và nghi thức nhận bằng kia.

Hai đại học Thượng Kinh và Thanh Bắc, tài lực và vật lực đều vô cùng mạnh mẽ, cho nên hàng năm đều sẽ làm một tiệc tối tốt nghiệp.

Tuy rằng loại tiệc tối tốt nghiệp này cơ bản chỉ là ca hát nhảy múa, nghe vào rất nhàm chán.

Thế nhưng đối với những sinh viên sắp tốt nghiệp mà nói, bọn họ lại tràn đầy kích động với hoạt động này.

Vì sao?

Bởi vì đây là buổi lễ tuyên cáo thanh xuân của bọn họ đã kết thúc.

Vì vậy, sau khi mọi người chụp ảnh tốt nghiệp xong, tất cả đều vội vàng vàng chạy đến lễ đường, chuẩn bị tham gia tiệc tối tốt nghiệp này.

Dĩ nhiên, tiết mục trong tiệc tối tốt nghiệp này đều là của những sinh viên năm hai và năm ba khoa nghệ thuật, chứ không phải đám người sắp tốt nghiệp như bọn họ.

Dù sao thì đám người sắp tốt nghiệp như bọn họ cũng không có nhiều thời gian ở lại trường để luyện tập, bọn họ còn phải đi tìm công việc hoặc ôn thi nghiên cứu sinh.

Cho nên mỗi một năm, trường học đều áp dụng loại hình thức này, để các đàn em khóa dưới tiễn các đàn anh đàn chị khóa trên.

Loại tiệc tối tốt nghiệp này, còn được một số sinh viên nói đùa là bữa tiệc người tóc đen tiễn người tóc bạc.

Có điều, trước khi tiệc tối bắt đầu, giáo viên phụ trách tiệc tối đã chạy đi tìm Giang Chu.

“Hát một bài đi, coi như đặt một dấu chấm tròn cho cuộc sống sinh viên của mọi người.”

“Em á?”

“Khi em mới vào đại học đã hát một bài Gió Nổi Lên, đến giờ vẫn còn được hát lại kìa, bây giờ em tốt nghiệp, cũng hát một bài đi.”

“Giáo sư, linh cảm không giống như tiền, không thể nói có là có được.”

Khóe miệng của giáo sư không khỏi co quắp một cái.

Tiền mới không phải là thứ muốn có là sẽ có, được chứ?

Thật sự là kẻ có tiền ghê tởm!

“Em có hát hay không?”

“Em suy nghĩ một chút đã.”

“Tin cô đi, nếu như em hát, mọi người nhất định sẽ nhớ bữa tiệc tối này cả đời.”

Giáo sư lại nhin không được mà nhớ đến bữa tiệc đón sinh viên mới vào bốn năm trước.

Đêm hôm đó, Giang Chu đã chinh phục toàn trường bằng một bài Gió Nổi Lên.

Thuận tiện cũng tuyên truyền Món Ngon ra toàn trường và khắp khu đại học.

Thế nhưng sau này Giang Chu kiếm được quá nhiều tiền, quang hoàn ở trên người càng ngày càng nhiều.

Dưới tình hình như vậy, rất nhiều người đã quên Giang Chu còn có một giọng hát rất hay.

Thật ra thì có rất nhiều đại lão thành công đều thích hát hò vài câu.

Ví dụ như Lão Vương làm địa sản, Lão Mã là đầu tư...

Thế nhưng mà, có rất ít người dám bảo bọn họ đến hát hai câu đi.

Đây chính là chênh lệch về thân phận và địa vị.

Có điều, đây là một bữa tiệc tối tốt nghiệp, ý nghĩa của nó khá là trọng đại...

Bởi vậy, giáo sư phụ trách rất hy vọng Giang Chu có thể lên sân khấu hát một bài, coi như là đặt dấu chấm hết cho cuộc sống thanh xuân của mọi người.

Bốn năm trước, bọn họ bắt đầu như vậy, bốn năm sau, bọn họ cũng nên kết thúc như vậy.

Giang Chu yên lặng một lúc lâu, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Trước kia, hẳn thật sự rất ít khi tham gia các hoạt động tập thể.

Mặc kệ là hoạt động của lợp hay là hoạt động của hệ, hoạt động của trường cũng như vậy.

Bởi vì quá bận nên hắn đã từ chối tất cả các hoạt động này.

Bây giờ có thể có một cơ hội như vậy, cũng gọi lên ý tưởng muốn thể hiện của hắn.

Vì vậy, Giang Chu đi theo giáo sư đến phía sau lễ đường.

Phía sau này có phòng hóa trang, có một cô em khóa dưới đi tắt đen trang điểm cho hắn.

“Đàn anh, anh muốn lên sân khấu biểu diễn à?”

“Hát lung tung vài câu thôi.”

“Đàn anh khiêm tốn rồi, bài Gió Nổi Lên của anh hay như vậy, còn nói là hát lung tung nữa.”

Giang Chu tăng hắng một cái, ra vẻ khiêm tốn.

“Đàn anh, lần này anh định hát bài gì vậy?”

“Bí mật!”

Chương 1040: Tiếp theo xin mời Giang Chu lên sân khấu.

Theo một trận âm nhạc vang lên.

Tiệc tối tốt nghiệp của đại học Thượng Kinh chính thức bắt đầu.

Đầu tiên, hiệu trưởng và chủ nhiệm của các khóa đi lên sân khấu, bắt đầu đọc diễn văn một phen.

Có điều, đám người bên dưới đều là sinh viên sắp tốt nghiệp, nên cũng không cần nói kỷ luật trường hay là nội quy trường học gì nữa.

Bởi vậy, bài diễn văn này rất ngắn gọn, để dành thời gian còn lại cho các tiết mục khác.

Đám sinh viên năm thứ hai và năm thứ ba của khoa nghệ thuật vẫn rất tận tâm.

Mặc kệ là ca hát hay nhảy múa thì đều phù hợp với chủ đề tốt nghiệp này.

Thế nhưng những bài hát và điệu nhảy của bọn họ đều không phải loại đau thương u buồn, trái lại còn có chút vui sướng và cổ vũ lòng người.

Dĩ nhiên, ngoại trừ ca hát và nhảy múa ra, thì còn có mấy tiết mục biểu diễn của câu lạc bộ nghệ thuật, như là tiểu phẩm hài, hoặc là hài độc thoại ... vân vân.

Cơ bản đều là chúc mọi người có tiền đồ như gấm, chúc mọi người có tương lai tốt đẹp.

Có điều, khi đám sinh viên sắp tốt nghiệp nghe thấy mấy chữ tiền đồ như gấm, thì mọi người không nhìn được mà thấy cái mũi chua xót, vành mắt cũng đã đỏ lên.

Thật ra thì cái từ này là một từ rất tốt đẹp.

Tiền đồ như gấm nha, đây là ước mơ của rất nhiều người.

Nhưng khi bốn chữ này xuất hiện, chứng tỏ là mọi người sắp sửa phải xa nhau rồi.

Cho nên, trên sân khấu vẫn đang biểu diễn rất vui vẻ, tiếng ca hát nhảy múa tung bay vui sướng, nhưng đám sinh viên sắp tốt nghiệp lại nhìn không được mà bắt đầu buồn rầu.

Thậm chí có nhiều cô gái đã bắt đầu len lén lau nước mắt.

Nhưng mà chẳng mấy chốc, đám người phía sau liền rối loạn tung bừng.

“Đã nghe thấy chưa? Giang Chu muốn lên sân khấu rồi!”

“Thật hay giả? Ai bảo thế?”

“Thật đấy, tôi nghe một cô em ở phía sau sân khấu nói.”

“Giang Chu rất biết kiếm tiền, nên tôi đã quên tên này còn biết hát nữa rồi!”

“Mẹ kiếp, thế mà tôi lại trở thành khán giả ngồi dưới sân khấu một tiết mục của một đại gia trăm tỷ.”

“Này này, có nghe thấy là bài hát gì không? Là tự sáng tác à?”

“Giang Chu chưa nói, còn bảo là bí mật!”

“Con bà nó, bài Gió Nổi Lên kia hay như vậy, nên tôi cảm thấy bài hát này tuyệt đối không tệ.”

“Mau mở Tik Tok đi, mẹ nó, live stream một lần là thành người nổi tiếng luôn!”

Bầu không khí bi thương của mọi người đã mất sạch, thay vào đó là vẻ kích động.

Bọn họ vẫn còn nhớ loại cảm giác như nghe Gió Nổi Lên vào năm đó.

Bài hát đó quá tuyệt vời, cộng thêm dáng vẻ điềm đạm đáng yêu như thiên sứ của Phùng Tư Nhượng nữa, khiến cho không biết bao nhiêu người mê đắm đến quên đường về.

Có điều... mọi người nghĩ đến đây, lại nhin không được mà liếc mắt nhìn về phía Phùng Tư Nhượng đang ngồi ở trên hàng đầu.

Nàng là một trong những phú bà nhiều tiền nhất Bắc Hải, lại là vợ của Giang Chu, cho nên ngồi ở trên đó cũng là rất bình thường.

Nhưng Phùng Tư Nhượng đang ôm con gái trong ngực, cho nên chắc là sẽ không lên sân khấu.

Cùng lúc đó, Hoàng Kỳ và Đinh Duyệt cũng bu lại gần Phùng Tư Nhượng.

“Tư Nhượng, bạn có biết tối nay Giang Chu sẽ lên sân khấu biểu diễn không?”

Phùng Tư Nhượng tỏ vẻ kinh ngạc: “Thật vậy chẳng?”

Hoàng Kỳ nhìn Phùng Tư Nhượng: “Giang Chu không nói cho bạn biết à?”

“Mình không biết!”

“Đậu xanh, tên này giấu diếm kỹ thật!”

“Bạn có thể đoán được tên này sẽ hát gì không?”

Phùng Tư Nhượng cắn môi suy nghĩ một chút: “Ngôi sao nhỏ?”

Hoàng Kỳ và Đinh Duyệt nghe thế thì hơi sững sốt: “Vì sao?”

“Bởi vì gần đây Giang Chu toàn hát này bài để ru tiểu Giang Đường ngủ.”

“Đó là nhạc thiếu nhi, chắc chắn không phải rồi.”

Phùng Tư Nhược nhăn mũi một cái: “Vậy mình cũng không biết.”

Đinh Duyệt thở dài: “Dù sao tên này sắp lên sân khấu rồi, đến lúc đó chúng ta sẽ biết là bài gì thôi.”

“Ừm nha, mình đoán nhất định không phải là ngôi sao nhỏ!”

“Mình đoán chính là nó!”

Đúng lúc này, lại có một tiết mục kết thúc.

Một nữ MC đi lên sân khấu, lộ ra nụ cười và giọng nói ngọt ngào.

“Tin rằng mọi người vẫn còn nhớ đến thời gian lần đầu tiên bước vào sân trường này ở bốn năm trước chứ?”

“Khi đó, tất cả mọi người vẫn còn ngây ngô non nớt, chớp mắt một cái bốn năm đã trôi qua, cũng khiến cho chúng ta trưởng thành hơn.”

“Vậy mọi người còn nhớ Giang Chu đã hát cho chúng ta nghe một bài Gió Nổi Lên trong bữa tiệc đón người mới đó không?”

“Không sai, Giang Chu sẽ mang đến một bài hát cho tiết mục cuối cùng của ngày hôm nay.”

“Nghe nói bài hát này là Giang Chu dành tặng cho tất cả bạn bè ở bên cạnh, và tất cả mọi người đã trải qua bốn năm cùng mình.”

Nữ MC nói đến đây, bỗng nhiên liếc mắt nhìn Phùng Tư Nhược ở dưới sân khấu.

Cái ánh mắt này cũng hấp dẫn tất cả mọi người, làm cho tất cả mọi người đều nhìn về phía Phùng Tư Nhược.

“Tiếp theo, mời mọi người thưởng thức bài hát Giang Chu mang đến cho chúng ta, bài hát có tên ‘Đánh đổi quãng đời còn lại’.”

Nữ MC nói xong câu này thì vội vã đi xuống.

Ngay sau đó, đèn trên sân khấu tối dần, Giang Chu chậm rãi đi ra từ phía sau.

“Chú mèo cô đơn nằm nghe tiếng mưa ngó nhìn tôi qua vết nứt của thời gian.”

“Ngoài sấm sét còn đan xen một con người khác của tôi.”

“Sau khi mây đen đứng yên sẽ tiến vào thế giới song song.”

“VẬY TÔI ĐÓ, TÔI TRONG CHUYẾN HÀNH TRÌNH CÙNG EM.”

Chương 1041: Vận mệnh rất xấu xa, nhưng may mắn là có anh!

Sau khi vài câu đầu của bài hát vang lên.

Giai điệu dịu dàng truyền khắp lễ đường, tất cả mọi người đều giật mình sửng sốt, cái hiểu cái không.

Thế nhưng bọn họ vẫn nghe rõ những hình ảnh được miêu tả trong bài hát.

Trong một đêm mưa gió sấm chớp, một con mèo nhẹ nhàng nhảy lên bệ cửa sổ, sau đó nó nhìn mưa ở bên ngoài cửa sổ qua lớp kính thủy tinh.

Cũng không lâu sau, căn nhà gỗ nhà này bỗng nhiên nhẹ nhàng rung động giống như gặp động đất.

Ngay sau đó, sàn gỗ trên mặt đất đã nứt ra một khe hở.

Mà theo khe nứt đó xuất hiện, cái ghế nằm ở bên cạnh cũng bắt đầu run rẩy.

Con mèo tò mò mà nhảy xuống bệ cửa sổ nhìn vào bên trong khe nứt.

Trong khe nứt đó có một biển màu sắc, lại có một người đang nhấp nhô giữa biển màu sắc đó.

Mà người này, thật ra chính là bản thân mình đang xuyên qua thời không.

“Tôi” ở bên trong khe xuyên từ tương lai đến bây giờ, nhìn thấy vô số hình ảnh từng được giấu kín trong trí nhớ của mình.

Những hình ảnh kia vừa hỗn loạn lại vừa giao thoa.

Đoạn thứ nhất và đoạn thứ hai không nối với nhau, đoạn thứ ba và đoạn thứ tư cũng không phải là cùng một thời gian.

Nhưng mỗi một hình ảnh, tôi đều có thể biết được nó phát sinh vào lúc nào, lại kết thúc vào cái tuổi nào của tôi.

Đám người nghe đến đây không khỏi sững sờ.

Đây là một bài hát nói về xuyên không à.

Hát một bài hát như vậy trong lễ tốt nghiệp là có ý gì?

Nhưng không chờ mọi người ngẫm nghĩ, tiếng hát lại bỗng nhiên cao vút.

Mà theo tiếng hát, âm nhạc cũng bắt đầu cao hơn.

“Đánh đổi phần đời còn lại, là tôi cũng chẳng phải tôi, đau khổ và vui sướng.”

“Luôn có bầu trời trong xanh tiếp sau những ngày âm u.”

“Nếu như chúng ta đã nhiều lần thay đổi nhưng kết cục vẫn chẳng đổi thay.”

“Thì cũng coi như lần chia tay này quả không sai...”

Dưới giai điệu dễ nghe này, mọi người lại cái hiểu cái không.

Cảm thấy ‘tôi’ trong câu chuyện này, hình như sau khi xuyên không thì nổi lại cái gì đó.

Câu chuyện có nhiều bước ngoặt, dưới sự cố gắng của ‘tôi’ thì kết cục vẫn tốt đẹp như trước.

Giang Chu cầm micro, hẩn nhẹ nhàng nhếch mép lên, nhìn không được mà nhìn về phía Phùng Tư Nhược ở dưới sân khấu.

Lúc này, Phùng ngọc manh đang nhìn hẩn với đôi mắt lóe sáng, giống như đang nhìn một ngôi sao sáng trên bầu trời.

Loại vẻ mặt này giống hệt vẻ mặt khi nàng nhìn thấy Giang Chu hát Gió Nổi Lên ở trong phòng tập múa vậy.

Một lát sau, nhạc dạo bắt đầu vang lên, sau đó có thêm tiếng trống làm tâm trạng mọi người bắt đầu dâng lên.

“Chiếc mỏ neo cố định giữa lòng biển cả như làm chậm chuyển động, tạm dừng thời gian.”

“Em nói vận mệnh rất xấu xa, nhưng may mắn là có tôi.”

“Nếu như không có sau này, nếu như đánh mất thế giới song song.”

“Vậy tôi đó, tôi của một cuộc đời khác, sẽ dùng cách gì để khóc đây.”

“Đánh đổi phần đời còn lại, là tôi cũng chẳng phải tôi, đau khổ và vui sướng.”

“Luôn có bầu trời trong xanh tiếp sau những ngày âm u.”

“Nếu như chúng ta đã nhiều lần thay đổi nhưng kết cục vẫn chẳng đổi thay.”

“Thì cũng coi như lần chia tay này là đúng đắn...”

“...”

Mọi người bị giai điệu hấp dẫn, ánh mắt từ từ mê ly.

Công nhận, đây là đang nói về một câu chuyện xuyên không.

Hơn nữa còn giống như là một câu chuyện tình yêu, một câu chuyện tình yêu rất đẹp.

Nếu như không có thế giới song song, chúng ta còn có thể đến với nhau không?

Vậy nếu như không đến được với nhau, thì những ‘tôi’ ở thế giới song song kia sẽ khóc như thế nào đây?

Một số cặp tình nhân bắt đầu liếc mắt nhìn nhau khi nghĩ đến đây, nội tâm của mọi người cũng hơi run lên.

Vận mệnh của em rất xấu xa, nhưng may mà có anh.

Mà những ‘tôi’ không gặp được em trong thế giới song song kia, thật sự sẽ khóc.

Cùng lúc đó, tiếng hát của Giang Chu bỗng nhiên bắt đầu dồn dập.

“Mây chờ gió, người chờ giấc mơ, tình yêu trải trở qua thời gian để chờ đợi điều gì.”

“Không thể nhớ nổi, chẳng thể nhận ra trong đôi mắt đắm lệ là ai cũng đỏ mặt.”

“Chờ em mở lời, đợi tôi nói ra, từ khi bắt đầu chờ đợi đã là vũ trụ xa xôi.”

“Mặt trời ló rạng thế chỗ ánh trăng, tình yêu đích thực xua tan cô quạnh.”

Lúc này, Giang Chu hát đến đây thì trong đầu hiện lên vô số hình ảnh của kiếp trước.

Kiếp trước... Tiếc nuôi...bỏ lỡ...

Hai cuộc sống tương đồng mà lại khác biệt, tất cả giống như một đoạn phim điện ảnh, nó không ngừng phóng đại...

Cuối cùng, giọng hát của Giang Chu bỗng nhiên chậm lại, giai điệu cũng chậm theo.

“Đánh đổi phần đời còn lại, có lẽ đã quên mất ước mơ nào đó.”

“Khi đó xung quanh chúng ta là không gian thứ mấy.”

“Bởi vì chúng ta đã nắm chặt trong lòng bàn tay, ký ức cũng có thể xiết chặt lấy.”

“Đừng sợ hãi hồ sâu thăm thẳm phía trước.”

“Tình yêu là đồ cổ của thời gian...”

Cùng lúc đó, Phùng Tư Nhược cảm thấy gò má hơi mát mẻ, nàng cũng không biết vì sao mà mình rơi lệ.

Bởi vì dường như nàng mơ mơ hồ hồ nghe thấy một tiếng nổ rất lớn.

Có âm thanh của thứ gì đó nổ tung, sau đó là vô số ồn ào náo động.

Còn có một vài tiếng khóc, cùng một số tiếng thét chói tai mà không phân biệt được.

Mà ở bên kia, trong một góc trước cửa của lễ đường.

Sở Ngữ Vi mặc váy khế run lên, không biết vì sao mà mũi mình lại chua xót.

Nàng đột nhiên cảm nhận được có vài từ đâm vào trái tim mình.

Ước mơ nào đó...

Không gian thứ mấy...

Hồ sâu thăm thẳm...

Nắm chặt trong tay, ký ức xiết chặt...

Lúc này, âm nhạc chậm rãi dừng lại.

Giang Chu cười nhẹ, rồi quay người đi xuống sân khấu.

Chương 1042: Em đã xác định anh yêu em vào ngày đó!

Chớp mắt, tiệc tối tốt nghiệp đã kết thúc.

Cũng không biết là ai dẫn đầu, mọi người bỗng nhiên khóc lóc ỉ ôi.

Có mấy anh em cùng ký túc xá ôm nhau, thề rằng hàng năm sẽ tụ tập một lần.

Có các chị em tốt bốn năm trời, nói tương lai sẽ cho con mình gọi mọi người là mẹ nuôi.

Cũng có các cặp tình nhân vì đi về phía bất đồng mà quyết định, mặc kệ là người nào đến chỗ người nào, thì một tháng phải gặp mặt một lần.

Trừ cái đó ra, còn có vài người yêu đơn phương bỗng nhiên không chịu nổi loại cảm giác này, bỗng nhiên trắng trợn tỏ tình với crush.

Dĩ nhiên, kết quả có bị thương và có sung sướng, có trong dự liệu và cũng có vô cùng kinh ngạc hoảng loạn.

Nhưng mặc kệ là thế nào, sau một bài “Đánh đôi quăng đời còn lại” của Giang Chu, tất cả mọi người đều khóc lóc thảm thương.

Tuy nhiên, trừ những người quá mức cảm tính này ra, còn có một số người giả vờ như ý chí sắt đá.

Ví dụ như Đinh Duyệt.

Đình Duyệt cắn răng đến chết cũng không khóc, còn ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Đây không phải là Đình Duyệt không có tình cảm, chỉ bởi vì bình thường Đình Duyệt cường thế quen rồi, không muốn rơi lệ ở trước mặt người khác.

Dĩ nhiên, ngoại trừ loại kỳ lạ như Đình Duyệt ra, thì hiện trường cũng có rất nhiều người khóc không ngừng nổi.

Ví dụ như Phùng ngọc manh đang nằm trong ngực Giang Chu, nàng khóc đến đỏ cả mũi, bả vai vẫn đang run rẩy.

Giang Chu cảm nhận được sự run rẩy của cô bé trong ngực, hấn chỉ có thể đưa tay vỗ lưng của nàng, thỉnh thoảng lại lau nước mắt nước mũi cho nàng.

Đừng thấy cô bé này đã làm mẹ, nhưng tính cách thì không giống người trưởng thành chút nào.

Hơn nữa, tiếng khóc của nàng cũng mềm mại đáng yêu như tiểu Long Đường vậy.

“Được rồi, đừng khóc nữa.”

“Muốn khóc.”

Giang Chu ngắt mũi của nàng một cái: “Anh sẽ không rời khỏi em, Đình Duyệt cũng sẽ không, mấy người Ngũ Vi và Hoàng Kỳ cũng như vậy, em đau lòng làm gì?”

Phùng Tư Nhược khóc thút thít, lấy tay sờ nhẹ lên mặt hấn: “Khi anh ca hát ở trên sân khấu, em cảm thấy rất sợ hãi...”

“Vì sao?”

“Có một tiếng nổ rất to, còn có lửa cháy nữa, nhưng không biết ở đâu.”

Giang Chu mỉm cười nói: “Đó chỉ là một giấc mơ thôi.”

Phùng Tư Nhược nhón chân lên, nhẹ nhàng hôn hấn một cái: “Em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.”

Giang Chu kéo Phùng Tư Nhược vào trong ngực, xoa xoa vài cái, xoa đến khi nàng hừ hừ hai tiếng mới thôi.

Ủa? Con gái đâu rồi?

Giang Chu chợt nhớ đến nhóc con nhà mình, bắt đầu nhìn ngó xung quanh.

Khi tầm mắt của hắn chuyển đến góc phải sân khấu, thì nội tâm của hắn mới buông lỏng.

Lúc này, Sở Ngữ Vi đang ôm tiểu Giang Đường đứng trò chuyện với Hoàng Kỳ ở nơi đó.

Hai người bọn họ cũng là hai chị em tốt.

Trước kia thường xuyên đi ăn lẩu và dạo phố với nhau, quan hệ rất tốt.

Hai người vừa nhìn thấy Giang Chu nhìn sang, liền vẫy vẫy tay về phía hắn.

Chỉ cái nhìn này, làm cho Giang Chu như bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Cũng không biết có phải vì Sở Ngữ Vi đang mang thai không, mà hắn luôn cảm thấy nàng trưởng thành hơn không ít.

So sánh với nàng của bốn năm trước, thì nàng bây giờ càng có lý trí hơn.

Nhưng điều duy nhất không thay đổi là, dù nàng có đứng cười ngọt ngào ở đó, cũng có một loại khí chất cao ngạo lạnh lùng, người sống chớ lại gần.

Giang Chu lấy lại tinh thần, xoa xoa gương mặt của Phùng Tư Nhược, sau đó nắm tay nàng đi về phía hai cô bé.

“Tư Nhược, Giang Đường bây giờ nặng thật đấy.”

Phùng Tư Nhược gật đầu thật mạnh: “Ủm nha, con bé ăn cực kỳ nhiều nha.”

Sở Ngữ Vi xoa xoa mặt tiểu Giang Đường: “Phải biết giữ dáng người nha tiểu Đường Đường.”

“Nhũ danh là Hiều Hiều, là do ông nội đặt.”

“Nhưng mà mình thích gọi là Đường Đường cơ.”

Phùng Tư Nhược cười xán lạn, đưa tay ôm tiều Giang Đường vào trong ngực mình.

Hoàng Kỳ thấy thế liền lấy điện thoại di động ra: “Tư Nhược, chúng ta chụp vài tấm ảnh đi.”

“Được, gọi cả Đinh Duyệt nữa.”

“Đi, đi tìm Đinh Duyệt đi!”

Hai cô bé tay trong tay rời đi, Sở Ngữ Vi liền đâm đầu vào trong ngực Giang Chu.

Nàng cũng có chút muốn khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn cọt cọt lui ở trong ngực hắn.

“Làm sao vậy? Em cũng muốn khóc à?”

“Em nhớ anh...”

Giang Chu xoa xoa tóc của nàng: “Sáng nay vừa gặp nhau mà?”

Sở Ngữ Vi phồng má lên: “Dù sao thì em cũng nhớ anh.”

“Em và Tư Nhược có phản ứng giống nhau thế.”

“Em vừa nghe thấy anh hát liền nhớ anh rồi, nếu như em không thích anh thì làm sao bây giờ, em sẽ khóc chết mất.”

Giang Chu摸摸 một cái lên đôi môi đỏ mọng của nàng: “Em đang mang thai, nghĩ mấy chuyện này làm gì?”

Sở Ngữ Vi cắn môi dưới: “Em đã nghĩ ra một cái tên rất hay, cầu cha đứa nhỏ xét duyệt.”

“Tên là gì?”

“Là Giang Tuyết, có hay hay không?”

“Vì sao lại là Giang Tuyết?”

“Vì đêm giáng sinh tuyết rơi kia, em mới xác định 100% là anh yêu em.”

Giang Chu ôm nàng vào trong ngực: “Vậy thì đặt là Giang Tuyết.”

Sở Ngữ Vi chôn đầu vào ngực của hắn, nhẹ nhàng mở miệng:
“Cảm ơn anh vì đã yêu em.”

“Ngữ Vi, cũng cảm ơn em vì đã yêu anh!”

Chương 1043: Thiếu nữ ba mươi tuổi mất ngủ

Sáng sớm, thành phố Bắc Hải.

Ánh mặt trời rục rờ rơi vào bệ cửa sổ, rồi chiếu vào trong phòng.

Doãn Thư Nhã thức đến nửa đêm mới ngủ, bỗng nhiên bị đánh thức bởi âm thanh ở phòng bên cạnh.

Nàng mơ mơ màng màng ngồi dậy, lắng nghe một lát.

Ngay sau đó, gò má nàng liền đỏ bừng lên, hung hăng ném con gấu bông ở đầu giường xuống đất.

Tiếp đó, nàng mở ngăn kéo ra, lấy cái bịt tay để đeo vào, chuẩn bị ngủ tiếp.

Kết quả là dù đã làm như vậy, thì nàng vẫn bị đánh thức lần nữa.

Âm thanh kia giống như có thể chui vào óc của nàng.

Không phòng được, căn bản là không thể phòng được.

Giăng co nửa ngày, cuối cùng bên phòng bên cũng yên tĩnh lại.

Vì vậy, Doãn Thư Nhã thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị ngủ thêm một lúc nữa.

Đối với một thiếu nữ ba mươi tuổi mà nói, thức đêm là một chuyện rất mệt mỏi.

Khi còn trẻ thì thức đêm cũng không sao, thế nhưng đến khi 30 tuổi thì khó có thể chống cự loại cảm giác mệt mỏi này.

Vì vậy, Doãn Thư Nhã nhắm mắt lại, điều chỉnh tư thế cho thoải mái.

Lúc này, ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu lên đôi lông mi thon dài của nàng, dưới ánh sáng này, da thịt của nàng mịn màng và mềm mại giống như là một thiếu nữ vậy.

Cho nên nàng tự xưng là thiếu nữ cũng không có gì quá đáng cả.

Một gương mặt như vậy, căn bản là không có ai sẽ đoán nàng đã 30 tuổi.

Nhưng khi nàng đang rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Âm thanh của Tô Nam ở bên cạnh lại vang lên lần nữa, tựa như đang hát vậy.

Theo đó, còn có tiếng va đập của đồ dùng trong nhà.

Doãn Thư Nhã trực tiếp chịu thua rồi, cố gắng kéo chăn lên để cản âm thanh.

Căn nhà này nằm ở phía sau bệnh viện quan tâm lâm chung.

Ba tầng dưới là ký túc xá nhân viên, phía trên là phòng của nàng và Tô Nam.

Tất cả đồ dùng trong nhà đều là mới mua.

Ví dụ như giường, tủ, bàn làm việc...

Hơn nữa, tất cả những đồ dùng này đều là loại tốt và đắt tiền, không nên có âm thanh ma sát và va đập như vậy mới đúng.

Trừ phi... Là có người đang va chạm kịch liệt vào những thứ này.

Một lúc sau, Doãn Thư Nhã không thể ngủ nổi nữa.

Nàng lấy điện thoại di động ra, mở một bài 'kết hôn muộn' của Lý Tông Thịnh, rồi tăng âm lượng lên cao nhất.

"Tình khiến ta hao tổn tâm trí, yêu càng khiến ta khốn khổ."

"Con gái dù thông minh đến đâu khi yêu cũng trở nên ngốc nghếch."

"..."

"Nhưng tôi sẽ không trốn chạy mà chân thành đón nhận."

"Khi tình yêu đến gõ cửa, tiếng gọi con tim thật tha thiết."

"Vốn dĩ tôi không hề muốn độc thân nhưng lại có dự cảm sẽ kết hôn muộn."

“Tôi vẫn đợi một tâm hồn đồng điệu với mình trên thế gian này.”

“Khiến tôi lau đi lớp trang điểm trên mặt, kể cho cô ấy nghe hết lời đồn đại về tôi.”

“Tương lai nếu có người chỉ trích tôi.”

“Người đó sẽ luôn bên cạnh ủng hộ tôi, lên tiếng bảo vệ tôi.”

“Liệu cô ấy có thể?”

“Có thể không?”

“...”

Sau khi nghe đi nghe lại năm sau lần, âm thanh trong tai nghe đang từ từ nhỏ hơn.

Lúc này, Doãn Thư Nhã phát hiện âm thanh bên phòng bên đã biến mất.

“Phù...”

“Cuối cùng cũng dừng lại, tên Giang Chu khốn kiếp này đúng là không phải thứ gì tốt.”

Nàng lấy tai nghe xuống, thở ra một hơi thật dài.

Nhưng đã thành ra thế này rồi, nàng cũng không thể ngủ được nữa.

Vì vậy, Doãn Thư Nhã rời khỏi giường, gỡ gỡ mái tóc hơi rối bời của mình, rồi cất bước đi ra khỏi phòng.

Nhưng đến khi nàng đi ra ngoài phòng khách, thì phát hiện ra Giang Chu đang ngồi trên ghế sa lon.

Hơn nữa, hắn còn ngậm một điều thuốc, trên mặt còn mang theo vẻ như mất hồn mất vía.

Doãn Thư Nhã đi qua, cầm ly nước của mình, thuận tiện đập một cái lên chân Giang Chu.

“Cô làm gì thế?”

“Quấy nhiễu giấc ngủ của người khác, đây là trừng phạt dành cho cậu.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Không phải nửa đêm cô mới ngủ sao, vì sao lại dậy sớm như vậy?”

Doãn Thư Nhã ngồi xuống trên ghế sa lon: “Cậu cứ nói đi? Còn không phải bị đánh thức sao?”

“...”

“Cậu không tin?”

Giang Chu gầy tàn thuốc: “Không phải, tôi chỉ là muốn khuyên cô một câu, sau này đừng có ăn bớt vật liệu nữa, nên cách âm thì phải có cách âm.”

Doãn Thư Nhã gắt một tiếng: “Khi tôi sửa sang chỗ này thì không hề suy nghĩ đến sự tồn tại của cậu.”

“Nhưng hình như tòa nhà này được xây lên từ khoản tiền của tôi mà?!”

“Vậy thì sao? Không phải tôi không trả mà, hơn nữa cậu cũng không phải nhân viên trong bệnh viện, nên đương nhiên tôi không cần nhắc đến khả năng cậu ở đây.”

Giang Chu nhin không được mà cười ha hả: “Cho nên... Cô không ngủ được thì dựa vào cái gì mà trách tôi?”

Doãn Thư Nhã cảm thấy tên này quá vô lại: “Không nói với cậu nữa, mau đi làm bữa sáng cho tôi đi!”

“Ăn cái gì?”

“Trứng chiên, chính là loại giống như lần trước ý!”

“Yêu cầu thật nhiều.”

Giang Chu đứng lên, bóp mặt của nàng một cái, rồi mới quay người vào nhà bếp.

Cùng lúc đó, Doãn Thư Nhã hừ hừ hai tiếng, quay người đi vào nhà vệ sinh.

Có điều, khi nàng kéo tay nắm cửa thì kéo mãi vẫn không mở được.

Sao thế này?

Hổng rồi sao?

Trong khi Doãn Thư Nhã vẫn đang khó hiểu, giọng nói của Tô Nam truyền ra từ trong nhà vệ sinh.

“Giang Chu, anh nói nhỏ thôi, đừng đánh thức chị Thư Nhã.”

“Haiz, tất cả đều tại anh, dỉnh đây chân rồi đây này, bây giờ em lại phải tắm lại lần nữa, lần sau sẽ không cho anh vào phòng nữa.”

Chương 1044: Chị chưa ăn qua, lẽ nào còn chưa thấy qua?

Doãn Thư Nhã cầm tay nắm cửa, lại không biết phải làm sao cho phải.

Là mở miệng lên tiếng, để cho Tô Nam biết là mình, hay là không nói gì mà trốn về phòng đây?

Nhưng mà mình nhin từ hôm qua đến giờ rồi, thật sự rất muốn đi vệ sinh nha.

Nhưng vấn đề mấu chốt ở đây là, đừng thấy Tiểu Nam Nhi rất ngạo kiều, luôn tỏ vẻ không quan tâm mà nhầm.

Trên thực tế nàng rất dễ xấu hổ.

Nếu như để cho nàng biết mình đang đứng ngoài cửa, có lẽ nàng sẽ không dám đi ra ngoài mất.

“...”

Trong khi Doãn Thư Nhã đang suy tư, cửa phòng vệ sinh bỗng nhiên bị người mở ra.

Tô Nam mặc quần lót đi ra ngoài, còn đang định mắng Giang Chu hai câu, kết quả bốn mắt nhìn nhau, nhất thời thấy rất lúng túng.

“Chào... Chào buổi sáng.”

“Chị Thư Nhã, chị dậy rồi à...”

Doãn Thư Nhã tăng hắng một cái: “Không biết có âm thanh gì đã đánh thức chị.”

Mặt Tô Nam nhất thời đỏ lên: “Tất cả đều tại Giang Chu, nhất định phải đòi ngoáy tai cho em, ngứa chết rồi.”

“Ồ, thì ra là ngoáy tai à!”

“Đúng vậy, dạo này em thấy tai mình cứ ù ù, cho nên nhờ Giang Chu ngoáy hộ.”

Doãn Thư Nhã nhin không được mà che miệng cười trộm:
“Tiểu Nam Nhi, lỗ tai là không thể ngoáy bừa đâu, cũng không thể dùng nhiều sức như thế.”

Ánh mắt Tô Nam có hơi né tránh: “Cũng... Cũng không dùng sức mà.”

“Vậy sao? Nhưng sao chị lại nghe thấy em nói nhẹ thôi nhỉ?”

“Chị Thư Nhã, chị... Chị cố ý!”

Tô Nam bỗng nhiên hiểu rồi, thật ra Doãn Thư Nhã đã biết bọn họ làm gì rồi.

Thế là nàng che mặt, chạy thẳng về phòng của mình.

Doãn Thư Nhã nhìn thấy cảnh này thì cười còn xán lạn hơn cả mặt trời.

Con bé thối này, còn muốn lừa mình?

Đừng thấy chị đây không có bạn trai mà nhảm, tốt xấu gì chị đây cũng 30 tuổi rồi nha.

Có vài thứ, dù chị đây chưa ăn qua thì cũng nhìn qua rồi.

“Hừ hừ.”

Doãn Thư Nhã đi vào phòng vệ sinh, sau đó rửa tay xong rồi đi ra khỏi đó.

Lúc này, Giang Chu vẫn bận rộn ở trong phòng bếp.

“Có thể ăn chưa?”

“Xong rồi đây, Tiểu Nam Nhi đâu rồi?”

Doãn Thư Nhã nhìn thoáng qua phía phòng ngủ của Tô Nam:
“Tiểu Nam Nhi vừa nhìn thấy tôi thì sợ hết hồn, rồi cuống cuống bỏ chạy về phòng rồi.”

Giang Chu đưa khay cho nàng: “Bê lên bàn đi, tôi đi gọi Tiểu Nam Nhi ra ăn sáng.”

“Được rồi.”

Doãn Thư Nhã ngoan ngoãn tiếp nhận cái khay, rồi đi về phía bàn cơm.

Cùng lúc đó, Giang Chu đi đến trước cửa phòng Tô Nam, đưa tay gõ một cái.

“Chị Thư Nhã, em thấy hơi khó chịu, muốn ngủ thêm một lát.”

Giang Chu ho khan một tiếng: “Ăn sáng xong rồi ngủ tiếp.”

Vừa dứt lời, cửa phòng Tô Nam đã bị mở ra.

Cô bé này đang đỏ mặt, nhào qua khóa cổ của hắn.

“Đều tại anh, Vương Bát Đản, làm em mắc cỡ chết người!”

“???”

“Vừa vừa mới đi tắm xong, còn tưởng anh đang gõ cửa phòng vệ sinh, còn nói vài thứ...”

Giang Chu nhin không được mà nhếch miệng cười: “Em không biết hỏi xem là ai à?”

Tô Nam hừ lạnh một tiếng: “Chị Thư Nhã nửa đêm mới ngủ, làm sao em biết chị ấy lại dậy sớm như vậy chứ.”

“Ồ, anh hỏi chuyện này rồi, cô ấy nói là do giọng của em quá lớn, làm cho cô ấy không ngủ được, nên đành phải rời giường.”

“A... A ... A ... A ... A..., vì sao anh còn hỏi cả loại vấn đề này chứ?”

“Anh cũng rất tò mò về chuyện vì sao cô ấy lại dậy sớm như vậy.”

“Đều tại anh, em quyết định không để ý đến anh nữa.”

“Vậy em có ăn sáng hay không?”

“Không ăn, bây giờ em không muốn bị chị Thư Nhã cười nhạo.”

Tô Nam nói xong liền quay người nhào lên giường, rồi chui vào trong chăn.

Giang Chu nhin không được mà bật cười thanh tiếng, sau đó quay người đi về.

“Tiểu Nam Nhi đâu?”

“Cô ấy sợ cô cười nhạo, cho nên không chịu ra ăn sáng.”

Doãn Thư Nhã gấp miếng trứng lên, chấm nước chấm: “Đều là người trưởng thành rồi, còn xấu hổ cái gì.”

Giang Chu đưa tay véo má nàng: “Là một thiếu nữ ba mươi tuổi, xin cô đừng tỏ vẻ rất có kinh nghiệm như này nữa, được chứ?”

“Ai giả vờ? Tôi vốn lớn hơn các cậu, cậu phải gọi tôi một tiếng chị mới đúng.”

“Ăn mà cũng không chặn được miệng cô à!”

Doãn Thư Nhã hừ hừ hai tiếng, thả đũa xuống: “Những thứ này để phần cho Tiểu Nam Nhi, cậu mang vào phòng cho cô ấy ăn đi!”

Giang Chu nhìn nàng một cái: “Cô chỉ ăn thế thôi à, không đói à?”

“Bây giờ thế giới yên lặng, đương nhiên là tôi phải ngủ bù, ăn nhiều quá thì không ngủ được.”

“Được rồi, vậy cô đi ngủ đi!”

Doãn Thư Nhã đi hai bước: “À đúng rồi, khi nào cậu về Thượng Kinh?”

Giang Chu mở điện thoại di động ra xem thời gian: “Khoảng tầm ba ngày nữa.”

“Trời ạ, xem ra tôi sẽ phải mất ngủ thêm ba ngày nữa rồi.”

“Cám ơn, tôi sẽ coi những lời này thành những lời ca ngợi của cô dành cho tôi.”

“Thôi đi, đồ xấu xa.”

Chương 1045: Đã không thể giấu được

Đảo mất một cái, thu qua đông đã đến.

Tuy rằng không phải mùa đông đến là sẽ có tuyết rơi, nhưng bầu không khí lạnh lẽo vẫn xuất hiện như thường lệ.

Tại giai đoạn nhiệt độ không ngừng hạ thấp này, mọi người đều đầu mặc thêm quần áo, giảm bớt thời gian ra ngoài.

Điều này làm cho việc kinh doanh trong mùa đông trở nên khó khăn hơn.

Nhất là những nhà hàng ở bên đường, chỉ có lèo tèo vài người khách khứa.

Thật ra thì loại hiện tượng này có một bộ phận công lao của Giang Chu.

Dù sao hấn cũng là người thành lập app Món ngon, khiến người ta không cần bước chân ra khỏi nhà mà cũng có thể no bụng.

Điều này làm cho mùa đông vừa xuất hiện, lượng khách bắt đầu giảm bớt.

Giang Chu nhân khoảng thời gian này xử lý mọi chuyện ở Bắc Hải, lại ngồi máy bay trở về Thượng Kinh.

Sở hoa khôi xác nhận mang thai vào trung tuần mùa xuân, bây giờ đã là mùa đông.

Tiểu Giang Tuyết ở trong bụng nàng đã được sáu tháng rồi.

Lúc này, bụng của nàng đã to lên rất nhiều, mặc kệ là mặc quần áo rộng đến đâu thì cũng không thể che giấu được.

Vì để cho cô bé này yên tâm dưỡng thai, Giang Chu còn cố tình mua một biệt thự ở gần Hoa Nhuận Hào Đình.

Tiếp đó, hấn mời hai quý bà Viên Hữu Cẩm và Trần Uyên Oánh qua bên này.

Thật ra thì phụ huynh của cả hai đều không biết gì về chuyện Sở Ngữ Vi mang thai.

Đầu tiên là bởi vì Sở hoa khôi ngại không dám nói, dù sao thì nàng vừa mới tốt nghiệp, nhưng đứa bé đã được sáu tháng rồi, cho nên cảm thấy khá xấu hổ.

Thứ hai là vì nàng không muốn bị quản lý quá nghiêm ngặt giống như Phùng Tư Nhược, cho nên nàng vẫn kéo dài mà không báo cho gia đình biết.

Nhưng khi thấy mình càng ngày càng hành động bất tiện hơn, thể lực cũng bắt đầu từ từ giảm sút.

Sở Ngữ Vi cảm thấy không nói cũng không được nữa.

Vì vậy, lúc này Giang Chu mới báo tin tức nàng mang thai cho hai quý bà Viên Hữu Cầm và Trần Uyển Oánh biết.

Sở Hùng và Trần Uyển Oánh nghe thấy tin con gái mang thai, lập tức lao đến trong đêm.

Kết quả đến rồi mới biết, tên nhóc Giang Chu này đang tránh nặng tìm nhẹ.

Đây không phải là mang thai, mà là mang thai mấy tháng từ lâu rồi ý chứ!

Tiếp đó, Sở Hùng lại tính toán thời gian một chút, phát hiện khi con gái mang thai thì vẫn chưa tốt nghiệp.

“Giang Chu, cậu giỏi lắm, chú Sở này của cậu thật sự coi thường cậu rồi.”

“Cha, ngài còn khách khí như vậy làm gì, quan hệ của hai nhà chúng ta thế nào chứ, sao ngài còn bảo con gọi ngài là chú?”

Sở Hùng nhin không được mà vỗ trán: “Không phải tôi đang luận công ban thưởng với cậu, bây giờ cậu mới báo cho chúng tôi biết, có phải là hơi quá đáng rồi không?”

Giang Chu liền kêu oan uổng: “Cái này không thể trách con được, đây là do Sở Ngữ Vi không muốn nói.”

“Nói vậy, Ngữ Vi rất nhiều chuyện, không bao giờ làm thế.”

“Thật mà, Ngữ Vi sợ mọi người không chế ẩm thực, không cho cô ấy đi dạo phố, cho nên mới không cho con nói.”

Sở Hùng nhin không được mà muốn móc súng bắn nổ đầu chó của Giang Chu: “Ngữ Vi không hiểu chuyện, cậu cũng không hiểu chuyện như thế à?”

Khóe miệng Giang Chu nhin không được mà co quắp một cái: “Ngài vừa mới nói là Ngữ Vi rất hiểu chuyện mà?”

“Đừng nói nhảm, tôi đi ra ngoài gọi một bàn tiệc rượu, tối nay cậu không uống cũng phải uống!”

“???”

Sở Hùng thở phì phò, cầm áo khoác đi ra ngoài.

Giang Chu nhìn thấy một màn này, nhin không được mà nhếch mép lên.

Hắn biết, đừng thấy cha vợ mình tỏ vẻ phần nộ, mặt mũi giống như sắp ăn thịt người, nhưng khi nghe thấy chuyện mình sắp được làm ông ngoại thì còn kích động hơn tất cả mọi người.

Bằng không thì tại sao lại muốn ăn tiệc, còn muốn không say không nghỉ?

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ ở tầng một.

Trần Uyên Oánh nhìn cái bụng phình to của con gái mình, chỉ cảm thấy vừa muốn khóc lại vừa muốn cười.

Đây chính là viên minh châu nhà bọn họ đấy.

Cho đến giờ vẫn trong sạch không tỳ vết, luôn được bọn họ coi như một công chúa.

Nhưng không ngờ chỉ chớp mắt một cái, tiểu công chúa nhà họ đã sắp làm mẹ rồi.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ cười ngây ngô của con bé này, có lẽ trong lòng đang vui sướng đến nở hoa rồi.

Bà cảm thấy rất khó tưởng tượng.

Vì sao đứa con gái kiêu ngạo của mình vừa gặp Giang Chu thì đã như biến thành người khác rồi?

Có thể để cho một cô gái quyết tâm sinh con, đây cũng không phải là một chuyện đơn giản.

“Ngũ Vi!”

“Mẹ, sao vậy ạ?”

Trần Uyên Oánh sờ sờ khuôn mặt của con gái: “Rốt cuộc Giang Chu đã rót bao nhiêu thuốc mê cho con vậy?”

Sở Ngũ Vi hừ hừ một tiếng: “Không có thuốc mê gì cả, con chỉ thích Giang Chu thôi!”

“Thật ra thì trước sau gì hai đứa cũng sẽ có con, mẹ và cha con cũng không cảm thấy kỳ lạ, nhưng sao con lại giấu diếm tận sáu tháng cơ chứ?”

“Không phải giấu, chỉ là trì hoãn thời gian thôi nha.”

Trần Uyên Oánh nhin không được mà thở dài một cái: “Mẹ đã xin nghỉ phép rồi, nửa năm tiếp theo, mẹ sẽ ở lại đây hầu hạ con.”

Sở Ngữ Vi lập tức lắc đầu: “Mẹ, không cần đâu, con thật sự không cần người khác phục vụ mình.”

“Đó là mấy tháng trước, bây giờ thì không thể, mà bây giờ con cũng đừng đi ra ngoài nữa, ở nhà dưỡng thai đi.”

“Mẹ, Giang Chu còn nói cuối tuần sẽ dẫn con ra ngoài chơi.”

“Vớ vẩn, nhất định phải ở nhà nghỉ ngơi, đã sáu tháng rồi đấy!”

“Cũng bởi vì thế này nên con mới không muốn nói.”

“Chờ sinh con xong, thì hai đứa các con muốn đi đâu chơi thì đi đi.”

“Ồ.”

“Đúng rồi, là con trai hay là con gái? Đã đi siêu âm chưa?”

“Rồi, là một bé gái nha!”

Chương 1046: Bù cho trước kia

Trong đêm đen.

Đèn trong biệt thự từ từ giảm bớt, chỉ còn lại những chiếc đèn nhỏ.

Giang Chu và Phùng Tư Nhược đang ngồi trên ghế sa lon, hai người họ đang xem một bộ phim kinh dị.

Nói là phim kinh dị, nhưng thật ra thì là phim hài hước.

Thế nhưng Phùng Tư Nhược vẫn cứ sợ đến mức không chịu nổi, cả người đều nhào vào trong ngực Giang Chu.

Tâm linh nhỏ yếu của nàng, vẫn chưa chịu đựng được loại kích thích này.

Thế là, khi cương thi gì gì đó vừa xuất hiện, nàng liền vèo một cái, chui vào trong ngực của Giang Chu.

Có điều, mặc dù là như vậy, nhưng dục vọng muốn xem của nàng vẫn cháy hừng hực.

Nàng nằm ở trong ngực Giang Chu, rồi liếc mắt nhìn trộm màn hình.

Như vậy thì nàng sẽ cảm thấy an toàn hơn một chút.

Dù cho cương thi hay ma quỷ có xuất hiện thật, thì có lẽ bọn nó cũng ăn chông của nàng trước.

Có điều... Phùng Tư Nhược chợt nhớ đến mùa hè trước kia, đám muỗi kia cũng chỉ đốt nàng chứ không thèm đốt Giang Chu.

Vậy nếu như có cương thi hoặc ma quỷ gì gì đó, nói không chừng cũng sẽ cảm thấy máu mình ngọt hơn nha.

Phùng ngọc manh nghĩ đến đây thì bỏ cả chân vào trên người Giang Chu luôn.

Giống như cơ thể tiếp xúc càng nhiều thì nàng sẽ càng cảm thấy an toàn hơn vậy.

Bởi vậy, trải nghiệm xem phim của Giang Chu trở nên cực kỳ quý giá.

Không phải bị ôm chặt lấy cánh tay, thì chính là bị cái mông nhỏ của Phùng Tư Nhược nghiền ép.

Có đôi khi ngực của hắn lại bị công kích bởi đầu của đôi phương.

Thế cho nên, qua quá nửa bộ phim rồi, nhân vật chính vẫn còn chưa thấy máu, nhưng Giang Chu cảm thấy toàn thân mình đã bị Phùng Tư Nhược đánh cho sung lên rồi.

“Con bé chết tiệt này, không được nhúc nhích.”

“Em sợ nha...”

Giang Chu đưa tay ôm nàng vào trong lòng: “Sợ thì không xem nữa, chúng ta xem phim yêu đương sân trường đi.”

Phùng Tư Nhược lại lắc đầu như trống: “Em muốn xem, anh phải xem với em.”

“Em thật đúng là!”

“Lần sau anh không ở nhà thì em sẽ em phim tình cảm, nhưng nhất định phải có anh ở đây thì em mới dám xem phim kinh dị.”

Giang Chu nhin không được mà vươn tay ra, xoa bóp cho nàng thở dốc: “Anh không ở đây thì em sẽ sợ đúng không?”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Anh không ở đây thì em không dám xem.”

“Được rồi, vậy thì xem tiếp, nhưng em không được lộn xộn.”

“Em biết rồi.”

Phùng Tư Nhược ngồi ở trên đùi hắn, ôm lấy cổ hắn, toàn thân đều rúc vào trong ngực hắn.

Tuy tính cách của nàng đáng yêu lại hướng nội, nhưng dáng người lại như ngọc tỷ.

Chiều cao tầm 1m7, cặp đùi thon dài mà cân xứng.

Cho nên nàng không thể nào rúc hết vào trong lòng của Giang Chu, đôi chân nhỏ kia chỉ có thể khoác lên tay vịn của ghế sofa.

Hôm nay nàng mặc một bộ quần áo ngủ màu trắng, cổ áo hơi rộng để lộ một mảnh trắng nõn.

Núi non trùng điệp, sóng cả mãnh liệt.

Nhất là cái eo thon gọn mảnh khảnh này, quả thực là có thể đè con gái khắp thiên hạ phải hâm mộ chết.

Giang Chu nhìn từ góc độ này xuống gò má của nàng, có thể nhìn thấy đôi mắt sáng rực và sống mũi rất cao của nàng.

Hàng mi dài cong vút hơi run run, quả thực là xinh đẹp đến không chịu nổi.

Giang Chu nuốt nước miếng, tay nhin không được mà bắt đầu có tư tưởng riêng.

“Không muốn, ngứa...”

“Em xem là được, ngoan, đừng nhúc nhích!”

Ánh mắt Phùng Tư Nhược bỗng nhiên trở lên mê ly, quay đầu lặng lẽ nhìn Giang Chu.

Nét mặt của nàng có chút hồn nhiên và đáng yêu, ánh mắt trong suốt như mặt hồ.

Sau đó, nàng nhìn chằm chằm vào tên phần tử xấu đang ôm mình một lúc, bỗng nhiên lại hôn vào miệng Giang Chu một cái.

Một lúc sau, Phùng Tư Nhược và Giang Chu hơi nhẹ nhàng tách ra, cái chân ở trên tay vịn ghế sofa còn không nhận được mà đập hai cái.

“Sao tự nhiên lại hôn anh?”

“Em yêu anh!”

Giang Chu đưa tay xoa đầu nàng: “Đạo này em nói mấy từ này rất nhiều nha.”

Phùng ngọc manh cắn môi: “Trước kia em không dám nói, bây giờ bù lại.”

“Lúc nào?”

“Khi anh dẫn em đi dạo bên hồ, em đã muốn nói yêu anh.”

Giang Chu chặc chặc một tiếng: “Hóa ra em có mưu đồ bắt chính với anh từ khi đó rồi à?”

Phùng Tư Nhược nhăn mũi một cái: “Không phải lần anh hẹn em ra, mà là lần anh dẫn em ra đó.”

“Còn nữa không?”

“Khi anh đi công tác về, em chờ anh ở trước cửa, muốn nói yêu anh.”

“Anh nhớ rồi, lúc đó em còn đưa anh một viên kẹo.”

“Em viết yêu anh ở trong viên kẹo đó.”

“Viết chỗ nào?”

Phùng Tư Nhược nghĩ ngợi một chút: “Em bóc vỏ kẹo ra, rồi dùng bút viết lên trên đó.”

Khóe miệng Giang Chu nhin không được mà co quắp một cái: “Viết bằng bút gì?”

“Dùng bút trung tính.”

“Con bà nó, cái đồ chơi đó có độc đấy!”

“...”

Phùng Tư Nhược cắn môi, cố gắng không để cho mình bật cười.

Giang Chu nhìn thấy một màn này, không khỏi híp mắt lại.

“Phùng Tư Nhược, em giỏi lắm, bây giờ còn học được gạt người rồi à?”

“Còn cả khi ở trên đu quay khổng lồ nữa, khi đó em muốn nói cho anh biết, em vô cùng yêu thích anh.”

“Nói tiếp.”

“Khi anh đến nhà em để gặp em, em rất thích anh.”

“Vậy lần ở bệnh viện thì sao?”

“Lần đó thì không, anh cởi cúc áo của em.”

“???”

Chỉ mười phút ngắn ngủi, Phùng Tư Nhược nói rất nhiều câu em yêu anh, em thích anh.

Tất cả những câu yêu thích mà nàng nói từ nhỏ đến lớn, còn không nhiều bằng mười phút ngắn ngủi này.

Nàng không biết mệt mỏi, cũng không chịu dừng lại.

Chương 1047: Cẩn thận rơi vào hố của Phùng Tư Nhược

Một lúc lâu sau.

Cuối cùng thì bộ phim kinh dị này cũng kết thúc.

Bởi vì Phùng ngốc manh né tránh rất nhanh, cho nên cũng không chứng kiến được bao nhiêu hình ảnh kinh dị.

Có điều, mặc dù là như vậy thì nàng vẫn đắm đà mò hôi.

Cứ như là nàng mới là nhân vật chính, chứ không phải là cái tên đánh cương thi kia.

Cuối cùng, sau khi cương thi nổ tung, thì nàng mới chợt nhớ đến con gái của mình.

“Ah, Giang Đường đâu?”

“Mẹ đưa đi ngủ rồi!”

Phùng Tư Nhược chớp chớp mắt: “Đêm nay không ngủ với chúng ta à?”

Giang Chu đưa tay ôm nàng: “Không còn con gái làm kỳ đà cản mũi, đêm nay anh sẽ ngủ với em thật tốt.”

“...”

Phùng Tư Nhược tròn tròn mắt, bỗng nhiên hiểu tên xấu ra này muốn làm gì.

Vì vậy, trong quá trình đi lên cầu thang, nói cái gì nàng cũng không đi theo mà cứ vùng vẫy giãy dụa.

Nàng rất xấu hổ, rất xấu hổ rất rất xấu hổ.

Nhưng xấu hổ chứ không phải là muốn chống cự, lúc này nàng chỉ đang làm nũng mà thôi.

Thế là, Phùng ngọc manh đã bị Giang Chu đưa về phòng, rồi bắt đầu bắt nạt.

Cuối cùng, đến khi không thở nổi thì Giang Chu mới cho phép nàng lấy hơi.

Đến sáng ngày hôm sau, hai người ăn sáng xong, liền đi qua bên chỗ Sở Ngữ Vi.

Hiện giờ, Sở Ngữ Vi ăn mặc ngủ ngủ đi lại đều bị quản lý nghiêm ngặt giống như Phùng Tư Nhược trước kia.

Đừng nói là ăn uống đồ lạnh, coi như uống nước ngọt cũng không được. Điều này ít nhiều gì cũng làm cho nàng cảm thấy hơi khổ cực.

Có điều, Phùng Tư Nhược đến vẫn làm cho nàng vui sướng hơn.

Dù sao thì dưới cái nhìn của nàng, Phùng ngọc manh là một tiền bối có nhiều kinh nghiệm hơn nàng.

Sở Ngữ Vi cảm thấy Phùng ngọc manh nhất định sẽ có biện pháp tốt, để cho nàng ăn ngon uống ngon khi mọi người không biết.

Thế nhưng đề nghị của Phùng Tư Nhược cho nàng là...

“Chịu đựng đi!”

“???”

Phùng Tư Nhược gật đầu: “Phải chịu thôi, chờ đến khi sinh con ra là được rồi!”

Sở Ngữ Vi thật sự rất muốn ăn kem, thế là sau khi nghe xong lời này, nàng chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt: “Nhưng mà bây giờ mình không thể đi đâu, cũng không thể ăn thứ muốn ăn, hơn nữa, không biết vì sao mà người khác cùng không cho thì mình lại càng muốn ăn.”

“Mình biết, khi đó mình cũng vậy.”

“Tư Nhược, bạn đáp ứng mình đi, lần sau đến mang kem cho mình.”

Phùng Tư Nhược rụt cổ lại, nhin không được mà nhìn thoáng qua Giang Chu đang ngồi trong phòng khách: “Không được nha, Giang Chu biết sẽ đánh mông mình.”

Sở Ngữ Vi phồng má lên: “Bạn không có nghĩa khí, lần trước mình còn mang trà sữa cho bạn uống.”

“Nhưng đó là khi mình sinh xong rồi mà, hơn nữa cũng không thể ăn đồ lạnh.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Mình sẽ mua cho bạn bánh ga tô có vị kem ốc quế.”

Hai mắt Sở Ngữ Vi sáng lên: “Cảm ơn Tư Nhược, mình biết là bạn sẽ không theo phe tên Giang Chu thôi kia mà.”

Phùng Tư Nhược rất nghiêm túc mà ừ một tiếng: “Mình cùng phe với bạn.”

“Thật tốt quá!”

“Ừm!”

Trong khi hai người nói chuyện, Giang Chu bỗng nhiên rời khỏi ghế sa lon, đi đến trước mặt hai người.

Sau đó, hấn vươn tay ra, bóp má của hai gương mặt xinh đẹp này.

“Ngũ Vi, em tin Phùng Tư Nhược à, cẩn thận bị rơi vào hố của cô ấy nhé.”

“Nói vậy, Tư Nhược theo phe em rồi.”

Giang Chu không khỏi bật cười một tiếng: “Em nói xem, một người nhát gan như Phùng Tư Nhược, cô ấy sẽ đi mua bánh ga tô có vị kem thế nào?”

Sở Ngũ Vi tròn tròn mắt lên, bỗng nhiên ý thức được tầm quan trọng của vấn đề, thế là nàng quay đầu nhìn về phía Phùng Tư Nhược: “Tư Nhược, bạn có biện pháp đúng không?”

“Mình sẽ năn nỉ Giang Chu dẫn mình đi mua.”

“...” Sở Ngũ Vi phồng má lên: “Tư Nhược, bạn năn nỉ Giang Chu dẫn bạn đi mua, đó không phải là dẽ vào miệng cạp sao.”

Phùng Tư Nhược tỏ vẻ đáng thương: “Nhưng mà mình không dám tự đi nha.”

“Mình suýt quên mất bạn có hội chứng sợ xã hội.”

“Mình có thể năn nỉ Giang Chu giả vờ không biết.”

Phùng Tư Nhược nói xong, còn nhin không được mà liếc mắt nhìn Giang Chu.

Kết quả là ánh mắt đáng yêu này làm cho hấn không nhin được mà ôm nàng vuốt ve một hồi.

Sở Ngũ Vi nhìn thân thể của Phùng gốc manh mềm nhũn trong tay Giang Chu, lại nhin không được mà thở dài, không có hy vọng rồi, chị em tốt của nàng chẳng những nhát gan, mà xương cũng mềm nhũn.

Như vậy thì nàng chỉ có thể đặt hy vọng lên người Hoàng Kỳ thôi.

Dù sao Hoàng Kỳ cũng là chị em tốt của nàng.

Hai người đã đi ăn lẩu rất nhiều, đi dạo phố rất nhiều...

Hơn nữa, Hoàng Kỳ không có hội chứng sợ xã hội, bảo Hoàng Kỳ mua đồ ngon cho mình là không có vấn đề.

Giang Chu ngồi nửa ngày liền để Phùng Tư Nhược ở đây, để cho nàng chơi với Sở Ngữ Vi. Còn hấn thì chạy đến tòa nhà văn phòng của Chu Tinh.

Từ khi tòa nhà cao tầng này xây xong, hấn mới chỉ đến vài lần.

Chủ yếu là bởi vì chuyện mang thai, mà hấn cũng không ở Thượng Kinh quá nhiều.

Lần này có cơ hội, hấn vẫn muốn chạy qua đây đi dạo.

Hơn nữa, dạo này Hàn Nhu làm việc đến choáng váng, dường như một tuần rồi mà chưa về nhà.

Giang Chu đi vào thang máy, trực tiếp đi đến bộ phận quản lý.

Lúc này, Hàn Nhu đang mặc đồ công sở, nhìn qua rất có phong phạm của ngự tử.

Có điều, khi nàng vừa nhìn thấy Giang Chu thì lập tức cười tươi như hoa: “Anh, sao anh lại đến đây?”

Chương 1048: Nửa năm chỉ đến công ty hai lần

“Một tuần rồi em chưa về nhà, cho nên anh đến xem một chút.”

“Dạo này có rất nhiều việc, tất cả bộ phận đều phải tăng ca.”

“Cơm nước gì chưa?”

“Vẫn chưa, anh ăn chưa? Nhà ăn của công ty chúng ta cũng không tệ đâu.”

“Thật không? Vậy thì tốt, đi thưởng thức thôi.”

“Chờ em một chút.”

Hàn Nhu chạy cộc cộc cộc về phòng làm việc.

Sau đó nàng mở túi xách của mình ra, lấy một hộp phấn rồi bắt đầu trang điểm lại, sau đó lại lấy son môi ra, nhẹ nhàng thoa một chút.

“Anh, em xong rồi, đi thôi!”

Giang Chu nhìn nàng đi qua, nhìn không được mà bóp mặt của nàng.

Cái miệng nhỏ nhắn của Hàn Nhu chu ra, gò má đột nhiên đỏ lên.

“Anh làm gì vậy?”

“Màu này không tệ, rất hợp với em.”

“Đó là đương nhiên.”

Giang Chu xoa xoa đầu nàng, rồi dẫn nàng đến nhà ăn ở tầng ba.

Đầu bếp ở nơi này đều được dùng giá cao mời về, khẩu vị năm bắc đều có hết, món ăn cũng rất phong phú.

Ngoại trừ ba bữa một ngày ra, còn không ngừng cung ứng các món ngọt, đồ ăn vặt, cà phê và các loại đồ uống.

Những quy tắc này đều là Giang Chu đặt ra, để cho Chu Vũ Đình đi áp dụng, hiện giờ xem ra hiệu quả không tệ.

“Chào Giang tổng.”

“Xin chào Giang tổng.”

“Chào Giang tổng.”

Dọc đường đi, người chào hỏi Giang Chu nhiều vô số kể.

Ban đầu hẳn còn có thể khoát tay đáp lại, nhưng cuối cùng chỉ có thể đổi thành gật đầu.

Sau khi đi vào nhà ăn, Chu Vũ Đình và mấy vị giám đốc đang ăn cơm ở cái bàn bên cạnh cửa sổ sát đất không lò, Quý Tử Hàm cũng ở đây.

Bọn họ vừa nhìn thấy Giang Chu thì lập tức đứng lên đón.

“Giang tổng, sao ngài lại đến đây?”

“Tôi đến kiểm tra đột xuất, nhìn xem mọi người làm việc thế nào!”

Chu Vũ Đình mỉm cười: “Chúng tôi còn tưởng rằng nửa năm nay sẽ không được gặp ngài nữa chứ.”

Giang Chu nhin không được mà nhếch mép lên: “Tuy rằng tôi không đến công ty, nhưng mà không phải là thật sự không quan tâm gì cả, nên đến kiểm tra thì vẫn phải đến kiểm tra.”

“Nhưng tòa nhà này xây xong nửa năm rồi, ngài mới đến hai lần, đây là lần thứ hai.”

“Dạo này anh tôi mới lên chức ba ba, cho nên ở nhà trông con gái rồi.”

Mấy lời này của Hàn Nhu làm cho đám quản lý cao tầng của công ty nhin không được mà bật cười.

Bọn họ không ngờ được, một Giang tổng làm việc như sấm như gió lại là một người cuồng con gái.

Giang Chu cũng cười theo, còn thuận tiện véo má Hàn Nhu một cái.

“Được rồi, mọi người đi ăn cơm đi, không cần để ý đến bọn tôi, lần này tôi chỉ đến thăm em gái thôi, thuận tiện thử mùi vị của nhà ăn.”

“Vâng Giang tổng, vậy ngài ăn đi, tôi sẽ bảo người đi quét dọn phòng làm việc của ngài một chút.”

“Được rồi, đi thôi.”

Giang Chu dẫn Hàn Nhu đến cửa sổ để gọi hai suất cơm.

Nhân viên kỳ cựu của công ty có thể nhận ra Giang Chu, thế nhưng những nhân viên của nhà ăn này đều là người mới.

Dù sao thì văn phòng cũ của bọn họ khá chật hẹp, không có không gian để làm nhà ăn.

Cho nên mấy bác gái này cũng không nịnh nọt Giang Chu, khi nên run tay thì vẫn cứ run tay như cũ.

Có điều, biên độ run tay của bác gái này nhỏ hơn bác gái trong nhà ăn của đại học Thượng Kinh nhiều lắm.

Cho nên chẳng mấy chốc, khay của hai người đã tràn đầy đồ ăn.

Một phần thịt kho tàu, một phần sườn xào chua ngọt, một cần trứng xào cà chua.

Còn có canh sườn, muốn uống bao nhiêu cũng được, cùng với bánh mì thủ công.

Một bữa cơm ba món ăn một món canh, tổng cộng chỉ có tám đồng tiền.

Đây cũng không phải là bữa ăn này chỉ có tám đồng tiền, mà là do công ty chịu một phần.

“Cái này vượt xa nhà ăn ở đại học Thượng Kinh của chúng ta.”

“Đúng vậy, trước kia còn có mấy người cảm thấy cơm ở nhà ăn ngon, cho nên còn vụng trộm mang về nhà, nhưng sau này bị chỉnh đốn và cải cách thì không ai dám nữa.”

“Tài nghệ của mấy vị đầu bếp này, quả thực là không tệ.”

“Nhưng không có ngon bằng mẹ làm, nhắc đến mới nhớ, lâu lắm rồi em chưa được ăn món cá của mẹ.”

Giang Chu nghe thế liền ngẩng đầu: “Ai bảo em không về nhà ăn cơm? Cả ngày chỉ biết tăng ca ở công ty!”

Hàn Nhu nhăn mũi một cái: “Đây là công ty của anh, em lại là em gái anh, cho nên phải cố gắng hơn người khác.”

“Cái ý nghĩ này của em hơi ngược đời rồi đấy, hoàng thân quốc thích thời cổ đại người ta đều sống phóng túng, suốt ngày chỉ biết chơi, còn em thì lại cố gắng như vậy.”

“Ừm, bởi vì em phải giúp anh kiếm thật nhiều thật nhiều tiền.”

Giang Chu chép miệng một cái: “Phải học cách hưởng thụ cuộc sống, đừng chỉ biết làm việc làm việc.”

Hàn Nhu sờ túi của mình: “Em vẫn đang hưởng thụ cuộc sống nha, cuối tuần này sẽ đi spa với chị dâu.”

“Hả? Sao anh không biết?”

“Đây là chuyện của con gái, đương nhiên không nói cho anh rồi.”

Giang Chu nhìn nàng rồi mỉm cười: “Lâu rồi không nghe em gọi ca ca.”

Hàn Nhu ăn một miếng: “Em vừa mới gọi rồi còn gì.”

“Gọi lại xem nào.”

“Ca ca, ca ca.”

“Ngoan!”

Đồ ăn ngon nhưng chưa chắc đã tốt cho sức khỏe.

Đồ tốt cho sức khỏe chưa chắc đã ăn ngon.

Trước kia, Sở Ngữ Vi không biết những lời này.

Bởi vì nàng nàng cho rằng, trên thế giới này luôn có thứ vẹn cả đôi đường.

Giống như nàng thích Giang Chu, mà Giang Chu cũng thích nàng vậy.

Nhưng từ khi mang thai Giang Tuyết đến giờ, nàng mới nhận ra cái chân lý thứ tốt cho sức khỏe thì ăn không ngon.

Giống như có vài món đồ ăn vặt rất ngon, nhưng bạn lại không thể ăn.

Có một số bữa ăn dành cho phụ nữ mang thai rất nhạt nhẽo, nhưng vì dinh dưỡng nên bạn nhất định phải nuốt xuống.

Bởi vì trong bụng bạn còn có một đứa bé đang gào khóc đòi ăn.

Dù cho bạn không muốn ăn thứ này, thì cũng phải chiều cổ đến đứa bé ở trong bụng.

Cho nên, sau khi Sở Ngữ Vi mang thai, nàng đã phải bỏ cái bệnh kén ăn của mình.

Mặc kệ là có thích ăn hay không, thì nàng đều phải cố gắng nuốt xuống bụng.

Nhất là rau cần mà nàng ghét ăn nhất kia, bây giờ ngày nào cũng phải ăn một chút, thế mà lại không thấy ghét như trước kia nữa.

Cứ như vậy, nàng phải ăn những thứ không ngon để bổ sung dinh dưỡng.

Trông chờ, chờ mong... nàng phải chờ đến ngày đẻ.

Mà liên quan đến chuyện sinh con ở bệnh viện nào, nàng và Giang Chu đã thương lượng với rồi.

Dù sao Thượng Kinh cũng là một thành phố cấp một, phương diện y tế vẫn rất tiên tiến. Cho nên bọn họ vẫn chọn một bệnh viện tư nhân ở Thượng Kinh.

Đây cũng không phải đặc quyền của người có tiền gì cả.

Mà chỉ là tiêu thêm chút tiền để mua sự yên tâm thôi.

Dù sao bỏ nhiều tiền chưa chắc đã mua được thứ tốt, nhưng muốn mua thứ tốt thì chắc chắn là phải bỏ nhiều tiền.

Cái này cũng giống như, đồ rẻ không có đồ tốt, mà đồ tốt thì không rẻ vậy.

Vì vậy, Sở Ngữ Vi đã vào trong phòng bệnh chờ sinh, mà Giang Chu là cha của đứa bé, nên tất nhiên cũng vào ở cùng nàng.

Phùng Tư Nhược không có bất kỳ ý kiến gì với chuyện này, thậm chí còn thấy hơi vui mừng.

Vì sao?

Bởi vì Giang Chu ở nhà luôn bắt nạt nàng, làm cho nàng phải gào khóc.

Hơn nữa gào khóc rồi mà còn không tha, nhất định phải rút dây cho nàng.(rút cái gì thì tự hiểu)

Khiến cho nàng phải tắm vài lần một ngày, thật sự là phiền chết đi được.

Hiện giờ, Giang Chu đi bầu bạn với Sở Ngữ Vi, rốt cuộc thì Phùng ngọc manh cũng có thời gian nhàn nhã rồi.

Tuy nhiên, Giang Chu vừa mới đi được hai ngày, thì Phùng Tư Nhược đã thấy nhớ hần rồi.

Thế là thỉnh thoảng nàng lại gọi điện thoại qua, nghe giọng nói của hần một chút thì mới có thể an tâm.

Nhưng lại qua hai ngày, nàng cảm thấy nghe giọng nói thôi là không đủ.

Thế là nàng liền tự gọi xe chạy đến, thuận tiện mang chút đồ ăn vặt cho Sở Ngữ Vi luôn.

Hơn nữa, đại đa số đều là đồ ăn vặt bị Giang Chu liệt vào hàng cấm, giống như thạch này, bánh ga tô này, que cay này... vân vân.

Thế cho nên trong vài tháng chờ sinh con này, Sở Ngữ Vi hy vọng nhất là Phùng Tư Nhược đến.

Nàng muốn ăn đồ ăn vặt, cũng muốn tìm người nói chuyện tán gẫu.

Loại địa phương như bệnh viện này, thật sự là quá nhàm chán.

Ngoại trừ xem ti vi và chơi điện thoại di động ra, thì thật sự không có phương thức giải trí nào cả.

Dù mỗi ngày đều có Giang Chu ở bên cạnh, thế nhưng thâm mỹ cũng biết mệt mỏi.

Nhất là miệng của Giang Chu rất tiện, luôn thích bắt nạt nàng, chứ không biết dễ dàng làm nàng vui vẻ.

Khiến cho nàng mỗi ngày đều có một đoạn thời gian bị Giang Chu làm cho tức giận đến phát khóc.

Nhưng từ sau khi Phùng Tư Nhược đến thì khác, hai chị em có thể cùng nhau chửi rửa Giang Chu.

Cảm giác này rất là thú vị, không còn buồn chán nữa.

Cuối cùng, Phùng Tư Nhược dứt khoát ở lại đây luôn.

Mỗi ngày cùng ăn cùng ngủ với Sở Ngữ Vi, chỉ thiếu nước mặc chung một cái váy thôi.

Cứ như vậy, thời gian đi qua đến ngày Giang Tuyết ra đời.

Sáng sớm, Sở Hùng, Trần Uyển Oánh, Viên Hữu Cầm và Giang Hoành Sơn, tất cả đều có mặt.

Cha mẹ hai bên đều lo lắng và khẩn trương chờ ở bên ngoài phòng sinh, mà Giang Chu và Sở Ngữ Vi thì đã đi vào trong

phòng sinh từ trước, chờ đợi giằng co nửa ngày thời gian, tần suất đi ra đi vào của y tá đã tăng lên.

Phòng sinh bây giờ khác với phòng sinh thời cổ đại.

Trước kia, bọn họ xem phim trên ti vi thì luôn có một ít đoạn sinh con. Khi đó, người cha liền lo lắng chờ đợi ở ngoài cửa. Mãi cho đến khi có tiếng khóc truyền ra, thì bọn họ mới có thể yên tâm, mới biết đứa bé đã bình an.

Thế nhưng phòng sinh trong bệnh viện có cách âm rất tốt, nếu như chờ ở bên ngoài thì sẽ không nhìn thấy gì cũng không nghe thấy gì, thậm chí là không biết gì cả.

Chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi, thậm chí cầu khẩn mẹ con bình an.

Cứ như vậy, đảo mắt một cái, nửa ngày đã trôi qua.

Bốn người phụ huynh ở bên ngoài vẫn rất khẩn trương và căng thẳng.

Nhất là Sở Hùng, đừng thấy ông là một người đàn ông, lại còn làm cục trưởng cảnh sát nhiều năm như vậy mà nhảm. Khi đối mặt với chuyện con gái sinh con thì ông vẫn rất căng thẳng và khẩn trương.

Thậm chí còn có chút luống cuống tay chân, rất giống với khi nghênh đón con gái ra đời.

“Tôi nói này Lão Sở, ông có thể đừng đi qua đi lại nữa không?”

“Anh Giang, không phải là tôi không muốn dừng lại, mà là do tôi quá hoang mang rồi.”

“Mấu chốt là ông đi qua đi lại như thế, làm tôi cũng hoang mang theo rồi.”

Hai người liếc nhau, lại đồng thời nhìn qua hai quý bà.

Lúc này, Viên Hữu Cầm đang đứng bên cửa sổ để hít thở, mà sắc mặt của Trần Uyển Oánh thì đã tái nhợt, rõ ràng là đang rất căng thẳng.

“Tại sao lại lâu như vậy? Lần trước Tư Nhược sinh con cũng không lâu như vậy mà?”

“Đúng vậy, quá lâu rồi, không biết có thuận lợi hay không?”

Chương 1050: Giang Đường và em gái Giang Tuyết gặp mặt

Đúng lúc này, cái vài âm thanh truyền ra từ.

Bốn vị phụ huynh đồng thời quay đầu nhìn về phía phòng sinh.

Lúc này, Sở Ngữ Vi đang nằm trên giường bệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã tái nhợt.

Còn Giang Chu thì đang đi theo bên cạnh, trên mặt mang theo nụ cười vui sướng.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

“Ngữ Vi... vẫn tốt chứ?”

“Ừm...”

Sở Ngữ Vi nhẹ nhàng gật đầu, chỉ là giọng nói hơi yếu.

Hết cách rồi, nàng vừa dùng tất cả sức bú sữa mẹ ở bên trong rồi.

Mồ hôi làm cho mái tóc của nàng ướt nhẹp, thậm chí ngay cả bộ quần áo bệnh nhân trên người cũng hơi ướt.

Mà tất cả chuyện này, đều là vì một đứa bé nhăn nhoe ở phía sau kia.

Hiển nhiên là đứa bé này không hiểu chuyện bằng chị gái của mình, nàng vừa ra đời đã bắt đầu khóc oa oa, âm thanh thanh thúy mà dễ nghe.

Phụ huynh hai bên nghe thấy âm thanh này, nội tâm liền tan chảy.

“Tiểu Giang Tuyết, bà ngoại đây, bà ngoại đây!”

“Đây đây, còn có ông ngoại nữa, mau mở mắt ra nhìn ông ngoại đi!”

Chị y tá đang ôm Giang Tuyết suýt nữa bị bọn họ làm cho bật cười.

Đứa bé vừa mới ra đời, sao có thể hiểu được mấy cái này chứ.

Nhưng cô y tá cũng hiểu được tâm trạng của mọi người.

Loại cảm giác kích động khi gia đình có thêm thành viên mới này, bất cứ ai cũng không nhận được mà vui mừng đến chảy nước mắt.

Vì vậy, mọi người kéo nhau đi về phòng bệnh, vừa trò chuyện với Sở Ngữ Vi, vừa nhìn tiểu bảo bối đáng yêu kia.

Nhưng Sở Ngữ Vi thật sự rất mệt mỏi, mệt mỏi đến sắp kiệt sức.

Thế là nàng vươn tay ra nắm tay của Giang Chu, còn mình thì nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc.

Không lâu sau, Hàn Nhu và Phùng Tư Nhược đã chạy đến.

Hai cô bé này đã nhận được tin tiểu Giang Tuyết sắp ra đời từ trước.

Nhưng bởi vì Hàn Nhu quá bận rộn, mà Phùng Tư Nhược thì lại chờ Hàn Nhu để đi cùng, cho nên bây giờ hai người mới đến.

Nhưng ngoại trừ hai nàng ra, thì tiểu Giang Đường cũng đi theo.

Tiểu Giang Đường đã đầy một tuổi, nàng mở đôi mắt long lanh như nước của mình, dần dần mà nhìn em gái của mình.

Sau đó y y nha nha mà vươn tay, dường như muốn sờ sờ tiểu Giang Tuyết.

Mà Giang Tuyết thì khóc không ngừng, thực sự là rất không an phận.

Dường như hai chị em gái nhỏ tuổi này, cảm nhận được sự hấp dẫn nhau từ nơi sâu xa, nên phương hướng vươn tay rất nhất trí.

“Tiểu Giang Đường, em gái con đến rồi, sau này không còn cô đơn nữa rồi nhỉ?”

Khóe miệng tiểu Giang Đường tràn ra một ít nước miếng, nhỏ xuống nệm.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, tất cả đều lộ ra nụ cười vui mừng.

Bọn họ cũng không biết là hai cô bé này có nghe hiểu hay không, nhưng đối mắt với hai đứa bé đáng yêu như vậy, mặc kệ là ai cũng cảm thấy rất ấm áp.

Phùng Tư Nhược đưa tiểu Giang Đường cho Hàn Nhu ôm, sau đó chạy vòng qua giường bệnh, đứng bên cạnh Giang Chu, nhìn về phía Sở Ngữ Vi.

Ánh nắng chiếu qua khung cửa sổ, Sở hoa khô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lông mi thon dài, mũi rất cao, ngũ quan tinh tế, không có một chỗ nào là không đẹp.

Mà chờ đến khi tiểu Giang Tuyết lớn thêm một chút, khẳng định cũng sẽ kế thừa gương mặt xinh đẹp này của Sở hoa khô.

Giống như tiểu Giang Đường kế thừa khuôn mặt xinh đẹp của Phùng Tư Nhược vậy.

Hàn Nhu cười nói: “Tính cách của Giang Đường giống anh trai con thật, gặp chuyện mà không hề hoang mang, cũng rất ít khóc nhè.”

“Nhưng Giang Tuyết khóc rất to nha, cũng không biết là tính cách giống ai đây!”

Viên Hữu Cầm không nhin được mà bật cười: “Nhu Nhu, thật ra thì tiểu Giang Tuyết giống anh trai của con hơn.”

Hàn Nhu chớp chớp mắt: “Thật vậy chẳng?”

“Đúng vậy, khi anh con mới sinh ra, cũng khóc đến mức suýt tắt thở, toàn bộ người trong bệnh viện đổ dành mà còn không nín nữa.”

“Oa, không ngờ anh trai con còn có lúc như vậy nữa.”

Viên Hữu Cầm nhìn hai đứa bé: “Tính cách của tiểu Giang Đường cũng rất giống anh trai con, tuy ít khóc nhè những mà đã khóc thì cũng không kém gì tiểu Giang Tuyết đâu.”

Hàn Nhu nghe xong thì bật cười: “Thật đáng yêu, hai tiểu công chúa của cô, tiếc là hai đứa vẫn chưa biết gọi cô cô.”

“Tiểu Giang Đường thì sắp rồi, mấy hôm nay mẹ nghe thấy con bé y y nha nha suốt, dường như là rất có dự vọng muốn nói chuyện.”

“Dù sao cũng sắp đến tuổi biết nói rồi, đúng là rất muốn nghe tiểu Giang Đường nói chuyện nha.”

Hàn Nhu nói xong, lại quay đầu nhìn Giang Tuyết: “Em gái Giang Tuyết cũng mau lớn lên nha, cô cô cũng muốn nhìn thấy hai đứa tập đi đây!”

Trần Uyên Oánh nghe thấy thế liền nở nụ cười: “Giang Tuyết còn chưa biết bò nữa kìa, sao có thể tập đi nhanh như vậy được.”

“Ngũ Vi mấy tuổi mới biết đi vậy?”

“Khoảng tầm một tuổi là có thể vịn ghế đứng lên, thế nhưng vẫn chưa đi vững, nhưng tầm nửa tháng sau là có thể đi được rồi.”

Viên Hữu Cầm nghe xong liền gật đầu: “Vậy cũng không khác gì tiểu Giang Đường bây giờ, khi nào con bé vui vẻ thì sẽ đi hai bước, nhưng thường xuyên ngã dập mông.”

Trần Uyên Oánh chỉ chỉ Giang Chu: “Vậy Giang Chu biết đi từ khi nào?”

“Một tuổi rưỡi.”

“Đàn thế cơ à?”

“Thế nhưng mà tôi cho rằng, chắc chắn tên nhóc này biết đi rồi, nhưng mà lười đi.”

“Thật hay giả?”

“Thật đấy, khi có người trông khi rất hay ngã, nhưng khi không có ai trông khi lại đi được rất xa.”

“Tên nhóc này đúng là! Mới tí tuổi mà đã láu cá như vậy rồi!”

Chương 1051: Tiểu Giang Đường phụ trách dạy tiểu Giang Tuyết gọi ba ba

Trẻ con lớn lên, nói nhanh thì không nhanh, nói chậm cũng không chậm.

Chớp mắt một cái, Giang Đường đã có thể chạy nhảy rồi.

Hơn nữa, tiểu Giang Tuyết vừa mới biết nói thì đã gọi ba ba giống như những gì Phùng Tư Nhược kỳ vọng.

Chuyện này làm cho Giang Chu sững đến phát rồ rồi, hấn ôm con gái chạy vài vòng trong biệt thự.

Đối với hấn mà nói, tiếng ba ba này ẩn chứa rất nhiều.

Bao quát cả kỳ vọng ở kiếp trước, cũng bao gồm cả xúc động ở kiếp này.

Bây giờ, tiếc nuối này đã được bù đắp, hấn cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Chuyện này làm cho hấn có một loại cảm giác thành công không gì sánh được, cũng làm cho hấn sững đến phát khóc.

Bên kia, Sở Ngữ Vi nghỉ ngơi xong, rốt cuộc cũng được tự do.

Vì vậy, nàng thường xuyên mang tiểu Giang Tuyết đến chơi với chị gái mình.

So sánh với tiểu Giang Đường trầm tính mà nói, thì tiểu Giang Tuyết thật sự là quá hoạt bát.

Tuy nàng còn chưa biết đi, thế nhưng đứng lên rất nhanh, dáng vẻ lỗ mãng kia cực kỳ giống Giang Chu hồi nhỏ.

Đồng thời, nàng cũng rất thích bò tới bò lui theo cái mông nhỏ của tiểu Giang Đường.

Hai chị em một lớn một nhỏ, đều rất đáng yêu, khiến cho người ta nhìn thấy liền nhịn không được mà muốn ôm muốn hôn một cái.

Mỗi khi nhìn thấy một màn này, Phùng Tư Nhược và Sở Ngữ Vi đều lộ ra nụ cười xán lạn.

Mặc dù hai đứa bé không cùng một mẹ, nhưng có cùng một người cha.

Các hàng đều hy vọng tiểu Giang Đường và tiểu Giang Tuyết trở thành hai chị em ruột tốt nhất.

Nhất là Sở Ngữ Vi.

Bản thân nàng là con một, từ nhỏ không có anh chị em làm bạn.

Mặc dù nàng có không ít bạn bè ở bên cạnh, nhưng nàng vẫn sẽ cảm thấy hơi cô đơn.

Mà nói đến cô đơn, thì cảm nhận của Phùng Tư Nhược là sâu sắc nhất.

Nàng đã mắc hội chứng sợ xã hội từ khi còn nhỏ, không dám xã giao, sợ hãi người lạ.

Nếu như không có cô em gái Phùng Y Nhất ở bên cạnh, tuổi thơ của nàng nhất định sẽ cô đơn hơn.

Cho nên, bọn họ đều tình anh chị em là quý giá như nào.

Nhưng ngoại trừ hai người họ ra, người cảm thấy vui mừng nhất chính là Giang Chu.

Hắn là cha của hai cô bé, đương nhiên hy vọng hai đứa bé có thể dắt tay nhau cùng trưởng thành rồi.

Hai cô con gái này, chính là món quà mà ông trời ban cho hắn.

Hai đứa bé đều rất xinh đẹp, và cũng rất cơ linh, thông minh.

Tiểu Giang Đường lớn hơn một chút, bây giờ đã biết giang hai tay ra để đòi hắn ôm rồi, miệng thì suốt ngày lẩm bẩm ba ba ba ba, đáng yêu đến không chịu được.

Mà tuy tiểu Giang Tuyết còn chưa nói được, nhưng cũng biết giơ tay ra rồi y y nha nha, hy vọng Giang Chu có thể ôm mình.

Cảnh tượng như vậy, đừng nói là bọn họ, dù là Phật Tổ Như Lai cũng phải cảm động mà chảy nước mắt.

Vì vậy, hai chị em gái liền chiếm cứ hai tay của Giang Chu cả ngày, vừa bế lên là không chịu xuống.

Ngoại trừ mẹ mình ra, nếu như có người dám đi qua ôm các nàng, các nàng sẽ vừa đá chân vừa khóc vừa gào.

“Tiểu Giang Đường, từ hôm nay trở đi, con phải phụ trách dậy em gái nói ba ba.”

“Ba...”

Giang Đường chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, nàng hơi không hiểu ba ba đang nói cái gì.

Nhưng chuyện này không cản trở việc nàng mở lên mặt ba ba một cái, em gái Giang Tuyết nhìn thấy chị gái mình làm như vậy, cũng học theo mà dánh nước bọt lên mặt ba ba.

Giang Chu cũng không ngăn cản, mà mặc kệ hai chị em chơi đùa với gương mặt mình.

Một lúc sau, quý bà Viên Hữu Cầm làm cơm xong, liền gọi mọi người đi vào ăn cơm.

Sau đó Giang Chu liền ôm hai chị em gái đi vào trong.

mà Sở Ngữ Vi và Phùng Tư Nhược cũng đi theo phía sau.

Vào lúc ban đêm, Sở Ngữ Vi cũng không trở về chỗ của mình, mà ở lại Hoa Nhuận Hào Đình.

Dù thân thể của nàng đã khôi phục, nhưng cả ngày ở nhà trông con thì hơi buồn chán. Cho nên nàng tương đối muốn thi nghiên cứu sinh, nhưng lại không nỡ để con ở nhà.

Sở hoa khôi học y, nếu như không học nghiên cứu sinh, thì chỉ sợ là không dễ tìm công việc.

Hơn nữa, bản thân nàng cũng rất hy vọng mình trở thành một bác sĩ giỏi.

Đối với nàng mà nói, làm một phu nhân ở nhà trông con là không thực tế.

“Hay là em tiếp tục ôn thi nghiên cứu sinh nhé?”

“Không đi làm cũng được mà!”

“Suốt ngày ở trong nhà, sẽ trở thành kẻ ngốc.”

Giang Chu đưa tay ôm nàng vào ngực: “Vậy thì em thi đi, coi như là chơi đùa, không thi đỗ thì anh sắp xếp công việc trong công ty cho em.”

Sở Ngữ Vi nghe thế liền ngồi dậy, đưa tay vuốt ve gò má của hắn: “Có phải anh khinh thường em không? Em thông minh như vậy mà không thi nổi sao?”

“Anh hy vọng em không thi được, ngoan ngoãn ở nhà làm phụ nhân đi!”

“Có Tư Nhược ngoan ngoãn ở nhà với anh rồi mà!”

Giang Chu nhếch mép lên: “Anh muốn có nhiều cô vợ ngoan ngoãn ở nhà.”

Sở Ngữ Vi phồng má lên: “Nhưng nếu như em không làm bác sĩ, thì đó là lãng phí tài nguyên giáo dục.”

“Nếu như vậy... hay là em đi qua bên Doãn phú bà một thời gian đi, đi cảm nhận bầu không khí trong bệnh viện.”

“Cũng được, em cũng muốn đi tìm Tiểu Nam Nhi chơi rồi.”

“Vậy quyết định như thế nhé, chờ anh xử lý xong chuyện ở đây thì chúng ta sẽ đi qua đó, vừa hay có thể đưa Tư Nhược về nhà một chuyến, em thấy thế nào?”

“Được được, quyết định như thế đi!”

Giang Chu nắm cái miệng nhỏ nhắn của nàng, mổ một cái, sau đó đưa tay xoa xoa đầu nàng.

Chương 1052: Ông chồng giàu có hơn nữa cũng phải mang hành lý cho vợ và con gái.

Đảo mất một cái, đã đến đầu tháng bảy.

Sáng sớm, ánh nắng rất tươi mới.

Trong không khí còn có một mùi hoa nhàn nhạt, làm người ta vui vẻ thoải mái.

Tài xế của Giang Chu lái xe đưa Giang Chu từ công ty trở về Hoa Nhuận Hào Đình.

“Hai vị đại tiểu thư, hai em bắt đầu thu dọn từ đêm qua đến giờ mà vẫn chưa xong à?” Giang Chu kéo một cái va li, ngược cổ lên hô một câu.

Ngay sau đó, Sở Ngữ Vi liền thò đầu ra từ lan can của ban công.

“Ông xã, em thu dọn xong rồi, anh đi lên mang xuống cho em.”

“Cút đi, em tự mang xuống đi!”

Sở Ngữ Vi phồng má lên: “Em còn phải ôm Tiểu Tuyết, không mang nôi!”

Giang Chu thở dài bất đắc dĩ, đành phải cất bước đi lên.

Sau đó, hần nhắc cái rương hành lý của Sở hoa khôi lên, mang xuống tầng một.

Nhưng bên phía Sở Ngữ Vi thu dọn xong, thì bên Phùng Tư Nhược vẫn còn đang hành hạ.

“Phùng Tư Nhược, em xong chưa?”

“Chờ em một lát.”

Giang Chu nâng trán: “Ngữ Vi đi Bắc Hải thì có thể coi là đi chơi, nhưng em đi Bắc Hải là đi về nhà, em kích động như thế làm gì?”

Phùng Tư Nhược đi ra từ phòng mình, yếu ớt mà hừ một tiếng: “Em coi như là đi du lịch...”

“Được rồi được rồi, thế này là đủ rồi, bằng không thì muộn giờ bay mất.”

“Biết rồi, anh mang hành lý xuống cho em đi, em còn phải ôm Giang Đường!”

“Móa...”

Giang Chu không thể làm gì khác hơn là chạy lên, mang rương hành lý của Phùng Tư Nhược xuống tầng một, rồi đưa cho tài xế

Sau đó mới nhìn thấy Phùng Tư Nhược ôm tiểu Giang Đường đi xuống.

Nhìn qua là biết hai cô bé này đã ăn diện một phen.

Một người mặc váy dài, mũ rộng vành, nhìn như một ngự tỷ.

Một người mặc áo sơ mi trắng, quần jean cao, vô cùng thực nữ.

Ngay sau đó, ba người lên xe, đi thẳng đến sân bay Thượng Kinh.

Khi đến khu vực hành khách của sân bay, hai cô bé ôm hai cái búp bê mềm mại, nhất thời hấp dẫn vô số ánh mắt.

Đầu tiên, là do hai người các nàng quá xinh đẹp, hơn nữa còn rất trẻ tuổi.

Thế hai, là hai đứa bé trong ngực của hai nàng thật sự quá đáng yêu, khiến cho người là liếc mắt nhìn qua là đã thấy yêu thích rồi.

Trừ cái đó ra, làm người ta kinh ngạc nhất chính là hai đứa bé kia lại có dung mạo tương tự như hai cô gái trẻ tuổi này, nhưng hai đứa bé lại có rất nhiều chỗ giống nhau.

Giống như là hai chị em gái ruột, nhưng lại có hai người mẹ xinh đẹp vô địch.

Vậy thì hai cô bé này có cùng một người cha sao?

Quả nhiên, khi một người đàn ông kéo ba rương hành lý xuất hiện, hai cô gái kia lập tức vỗ tay.

“Ông xã, anh đi nhanh lên một chút.”

“Đậu xanh rau má, anh cmn sắp mệt đến choáng rồi!”

“Ai nha, là anh nói phải đi nhanh cho kịp chuyến bay mà.”

Giang Chu kéo hành lý đến gần, đưa tay bấm khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Ngữ Vi một cái.

Kết quả còn chưa kịp mở miệng, tiểu Giang Đường ở trong ngực Phùng Tư Nhược đã kêu ba ba ôm.

“Ba ba không ôm, để mẹ con ôm đi.”

Tiểu Giang Đường vênh miệng lên, có chút ủy khuất: “Ba ba ôm nha...”

Giang Chu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một cái: “Ba cũng muốn ôm, như vậy thì mẹ con phải kéo hành lý.”

“Ba ba ôm...”

Phùng Tư Nhược nhin không được mà xoa xoa đầu con gái:

“Không khóc không khóc, lát nữa lên máy bay sẽ để cho ba ba ôm con.”

Tiểu Giang Tuyết ở trong ngực Sở Ngữ Vi nghe thấy câu này, cũng bắt đầu y y nha nha.

Sở Ngữ Vi cũng nhanh chóng trấn an con gái: “Con cũng vậy, lát nữa sẽ để ba ba ôm con với chị.”

“...”

Giang Chu nghe xong thì nhin không được mà chép miệng một cái.

Chưa lên máy bay thì phải kéo hành lý, lên máy bay thì phải ôm con, một đại gia trăm tỷ như mình thật cmn biệt khuất.

“Tư Nhược!”

“Ừm?”

“Rõ ràng là em có máy bay tư nhân, vì sao phải ngồi máy bay thương mại?”

Phùng Tư Nhược nhăn mũi lại: “Có anh ở đây thì em thích những nơi đông người.”

Giang Chu sững sốt một chút: “Mẹ nó, một câu nói đã thuyết phục được anh rồi, ai bảo anh cung chiều em chứ!”

“Hi hi!”

“Được rồi, mọi người vào trong phòng chờ đi, bên ngoài này hơi nóng, đừng để con gái chịu nóng.”

Hai cô bé gật đầu, sau đó ôm con gái đi vào bên trong sân bay.

Lúc này, có vô số người đều nhìn về phía Giang Chu với ánh mắt hâm mộ.

Mẹ kiếp, tên khốn này quá có phúc, kiếp trước từng giải cứu thế giới à?

Giang Chu cảm nhận được ánh mắt của bọn họ, lại nhìn mấy cái rương hành lý mà mình đang kéo, lòng thầm nói có mất thì phải có được.

Người dù giàu có đến đâu, thì vẫn phải kéo hành lý cho vợ và con gái nha.

Hắn kéo hành lý đi vào thông đạo kiểm tra, kết quả lại bị tiếp viên hàng không cản lại.

“Đây là cái gì?”

“Bình sữa, con gái của tôi dùng.”

“Còn cái này?”

“Cũng là bình sữa, tôi có hai đứa con gái.”

“Tiên sinh! Không thể mang chất lỏng lên máy bay.”

“vậy thì gửi vận chuyển đi!”

“Còn thứ này là gì?”

“Đây là kem chống nắng!”

“Cái này thì sao?”

“Cũng là kem chống nắng, tôi có hai người vợ.”

“???”

Chương 1053: Luận chị em

Sau khi lên máy bay.

Sau khi gào khóc khi máy bay cất cánh, hai chị em rốt cuộc cũng được nằm trong lòng ba ba như ý nguyện.

Là một cô gái ngoan ngoãn nhất, tiểu Giang Đường vừa nằm xuống đã ngủ.

Gương mặt khi ngủ của nàng giống hệt như Phùng Tư Nhược.

Mà tiểu Giang Tuyết thì đang đảo mắt nhìn bốn phía, vô cùng tò mò mà đánh giá mọi thứ xung quanh, dần vật một lúc lâu mới ngủ.

Tư thế ngủ của tiểu Giang Tuyết xấu hơn chị gái một chút.

Hai cái chân nhỏ bày ra một tư thế cực kỳ không tự nhiên, sau đó nhẹ nhàng mà nằm trên đầu vai của ba ba.

Giang Chu nhìn hai cô con gái bảo bối ở trong ngực, lại nhìn hai cô vợ bảo bối ở bên cạnh, trong lòng hắn chỉ cảm thấy cực kỳ ấm áp.

Hắn đã bay từ Thượng Kinh đến Bắc Hải rất nhiều lần rồi, nhưng không thể nghỉ ngơi gì, đây là lần thoải mái nhất.

Một lát sau, Phùng Tư Nhược bóc một cái kẹo hình con thỏ ra, sau đó dùng bàn tay mảnh khảnh của mình để nhét vào miệng của Giang Chu.

Tiếp đó lại lấy một viên khác ra rồi đưa cho Sở Ngữ Vi ở bên cạnh.

Cuối cùng mới bóc kẹo cho mình, cảm nhận vị ngọt bao trùm khoang miệng.

Sau đó, các nàng bắt đầu bu lại với nhau, nhỏ giọng chuyện trò với nhau.

Hình như là đang nhắc đến chuyện của Tô Nam và Doãn Thu Nhã.

Một lúc sau, hai cô bé bỗng nhiên nhìn về phía Giang Chu.

“Để bọn em ôm con cho, anh nghỉ ngơi một lát đi.”

“Không cần, anh là người sắt, không cần nghỉ ngơi.”

Giang Chu cực kỳ vui sướng khi ôm hai cô con gái trong lòng.

Sở hoa khôi và Phùng ngọc manh nghe thấy câu này, lại liếc mắt nhìn nhau.

Quả nhiên, nói tên này cuồng con gái là không sai chút nào.

“Như vậy thì tay anh sẽ tê đây...”

“Vậy em mát xa cho anh là được.”

“Ồ.”

Phùng Tư Nhược vươn ngón tay nhỏ nhắn ra, bắt đầu ấn ấn cho hắn.

Nhưng sức lực của nàng không lớn lắm, cho nên cũng không có hiệu quả gì đáng nói cả.

Qua tầm một tiếng sau, máy bay bắt đầu hạ độ cao.

Có lẽ là cảm nhận được xóc nảy, nên hai cô bé ở trong ngực hắn đã tỉnh dậy.

Nhưng so với lúc cắt cánh, thì hai cô bé đã bình tĩnh hơn không ít, không còn quá kinh hoàng nữa.

Chỉ có tiểu Giang Tuyết nhỏ tuổi hơn khóc một chút, nhưng sau khi phát hiện không có gì thì đã dừng lại.

Bởi vì Tô Nam và Doãn Thư Nhã biết ba người bọn họ sẽ mang hai đứa bé đến, cho nên hai nàng đã chờ ở bên ngoài sân bay rồi.

Khi đối mặt với Phùng Tư Nhược, Tô Nam vẫn thích gọi một tiếng bà chủ, đây là thói quen bắt đầu từ đại học rồi.

Khi đó, nàng là nhân viên tốt nhất của Món Ngon, mà Phúc ngọc manh thì là bà chủ ngây ngọc đáng yêu.

Cách xưng hô này là quen thuộc nhất giữa hai người các nàng.

Cho nên, đối với Tô Nam mà nói, bỗng nhiên bắt nàng gọi ‘chị cả’ gì gì đó, thì có lẽ không phải là chuyện một sớm một chiều được.

Hơn nữa, bản thân Tô Nam còn lớn hơn Phùng Tư Nhược một tuổi, gọi chị thì có chút mất tự nhiên.

Ngoài ra, dùng thời gian vào cửa để luận chị em gì gì đó, căn bản là không khoa học.

“Tiểu Nam Nhi, hình như em béo lên rồi!”

“Boss khôn khiếp, hay là anh trở về đi, em dẫn Tư Nhược và Ngũ Vi đi chơi là được rồi.”

Giang Chu gầm một tiếng ‘to gan’, rồi đánh cái mông của Tô Nam một cái.

Ngoài ra, Phùng Tư Nhược và Sở Ngũ Vi cũng gật đầu theo nên cũng phải chịu trừng phạt theo, một người bị đánh một cái.

Cuối cùng, cái mông của Doãn phú bà cũng bị vạ lây.

“Cậu đánh tôi làm gì, rõ ràng là tôi không làm cái gì mà!”

“Đánh các cô ấy mà không đánh cô, thì sợ cô nói tôi bất công.”

Doãn Thư Nhã hừ hừ hai tiếng: “Tôi cũng không có quan hệ gì với cậu, cậu mà đánh mông tôi thì tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Thật không?”

“Hmm...”

Ba- - Giang Chu lại đánh một cái nữa, đánh cho ánh mắt của Doãn phú bà bắt đầu chuyển lạnh.

Có điều, thiếu nữ ba mươi tuổi cũng không nói gì cả, giống như là đã khuất phục vậy.

Tiếp đó, năm người và hai cô bé liền quay trở về bệnh viện quan tâm lâm chung.

Sau khi đến bệnh viện, Giang Chu bảo Tô Nam dẫn Sở Ngữ Vi đi tham quan một chút.

Dù sao thì sau này Sở Ngữ Vi cũng sẽ trở thành một bác sĩ, nên nhìn nhiều một chút cũng không phải chuyện xấu.

Sau đó, hắn thì đưa Phùng ngọc manh và Doãn phú bà trở về căn ký túc xá kia, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Không lâu sau, hình như tiểu Giang Đường thấy hơi đói bụng, bỗng nhiên bắt đầu khóc.

Mà hình như tiểu Giang Tuyết cũng bị chị gái nhắc nhở, nên cũng bắt đầu khóc theo.

Giang Chu nhìn thấy một màn này, nhin không được mà nheo mắt lại.

“Tư Nhược.”

“Ừm?”

“Cho con bú đi!”

Phùng Tư Nhược ồ một tiếng, đang định vén áo lên, bỗng nhiên lại dừng lại một chút: “Không cho phép anh xem, đi ra ngoài đi!”

Giang Chu nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Anh còn chưa bao giờ nhìn thấy cho hai đứa bé bú sữa, hôm nay em phải cho anh xem, không cho anh xem cũng phải cho.”

“Không muốn.”

“Vậy thì để hai đứa bé chịu đói đi, xem hai người chúng ta ai ác hơn nào.”

“...”

Phùng Tư Nhược hừ hừ hai tiếng, ôm tiểu Giang Tuyết lên, bắt đầu cho bú sữa.

Cho hai đứa bé bú, đương nhiên là thay phiên nhau rồi.

Giang Chu thôi, suốt ngày nghĩ ngợi linh tinh gì đó.

Chương 1054: Tự do tài chính ở tuổi hai mươi

Lần này, mục đích Giang Chu đưa người nhà đến Bắc Hải là rất đơn giản.

Đầu tiên, coi như là tìm một cơ hội cho Sở Ngữ Vi trải nghiệm bầu không khí bệnh viện.

Thứ hai, coi như là dẫn người nhà qua bên này nghỉ phép.

Thứ ba, cũng vì cho Tô Nam có cơ hội thể hiện những điều nhảy mới học được.

Đừng thấy cô bé này rất ngạo kiều, nhưng thật ra vẫn luôn vụng trộm học tập những điệu nhảy múa mới.

Hơn nữa, sau khi nàng biết Giang Chu muốn đến Bắc Hải, nàng còn cố tình mua một chiếc váy lolita mới nhất.

Đây quả thực là tâm tư của Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết.

Vì vậy, Doãn Thư Nhã liếc trộm lịch sử mua sắm của nàng, sau đó còn chế giễu nàng vài câu.

“Sao thế, Giang Chu vừa đến, em liền mua váy à?”

Tô Nam hừ hừ hai tiếng: “Em tự bỏ tiền ra mua cho mình, ai ngờ lại trùng hợp như vậy.”

Doãn Thư Nhã mở nhóm chat ra: “Vậy sao, Giang Chu nói là sẽ đến Bắc Hải, một tiếng sau em mới đặt hàng mà.”

“Vậy thì sao, em cũng không thường xuyên em tin trong nhóm...”

Doãn Thư Nhã nghe thấy thế không khỏi chặc chặc hai tiếng.

Không thành khẩn chút nào, Tiểu Nam Nhi không trung thực thành khẩn chút nào nha.

Rõ ràng là mua vì Giang Chu, nhưng vẫn phải mạnh miệng nói không phải.

Chẳng lẽ làm như vậy sẽ có kẹo ăn?

Sau đó, sáng ngày thứ hai khi Giang Chu đến, nàng liền nghe thấy tiếng nhạc truyền ra từ phòng của Tô Nam.

Sau khi tiếng nhạc kết thúc thì là tiếng thổi dục, sau tiếng thổi dục là tiếng mở cửa, sau tiếng mở cửa là tiếng nước chảy ào ào ở phòng tắm.

Sau khi nghe thấy những âm thanh này xong, Doãn Thư Nhã bỗng nhiên rơi vào trầm tư.

Nàng cảm thấy, e rằng Tô Nam cũng không phải loại người mạnh miệng như vậy.

Mà là... bởi vì Giang Chu thích chơi cái này?

Chinh phục một mỹ nữ xinh xắn đáng yêu lại mạnh miệng, để cho nàng cầu xin tha thứ, vừa nghe đã thấy rất kích thích rồi.

Vì vậy, Doãn Thư Nhã bỗng nhiên ý thức được, tuy nàng nhiều tuổi hơn Tô Nam, nhưng trên phương diện đối phó với đàn ông thì hoàn toàn là Tiểu Vu gặp Đại Vu.

Thì ra cao thủ chân chính luôn xuất hiện bằng phương thức đơn giản như vậy.

Mấy ngày tiếp theo, Giang Chu dẫn các cô gái đi dạo đi ăn đi chơi một chút, còn thuận tiện đến Phòng gia chơi vài hôm.

Phòng Y Nhất nhìn thấy nhiều chị gái như vậy, liền hưng phấn đến phát rồ rồi.

Sau đó, nàng bắt đầu công hiến toàn bộ xe kart mình mới mua ra ngoài, mọi người bắt đầu chơi đua xe trong trang viên.

Ngoài ra, Hoàng Kỳ biết tất cả mọi người đều đến Bắc Hải chơi, thế là lại vụng trộm bỏ nhà chạy đến.

Nàng thật sự rất đau đầu với chuyện thừa kế công ty, cho nên muốn nghĩ cách trốn đi chơi.

Trừ cái đó ra, Phùng Tư Nhược chưa bao giờ đi dạo hết quê hương của mình cả, cho nên nhân cơ hội này để đi một lần.

Nàng đi công viên, đi leo núi, thậm chí còn check in vào cửa hàng đồ ngọt.

Chỉ cần có Giang Chu ở bên cạnh, thì nàng hoàn toàn không sợ người lạ.

“Giang Chu, em muốn ăn dâu tây Đại Phúc.”

“No no! Mấy hôm nay em ăn nhiều rồi, để mai rồi tính.”

Phùng Tư Nhược lại chỉ qua: “Vậy em ăn bánh xoài ngàn tầng nha.”

Giang Chu véo má nàng: “Ăn cái này thì có khác gì ăn Đại Phúc? Câu trả lời của anh vẫn là không, để ngày mai ăn đi.”

“Vậy ngày mai có thể ăn hết tất cả mọi thứ à?”

“Em nghĩ hay lắm!”

Sở Ngữ Vi đứng cạnh suy nghĩ một chút: “Giang Chu, em cũng muốn ăn bánh dâu tây Đại Phúc.”

Khóe miệng Giang Chu co quắp một cái: “Anh cmn bị mất trí nhớ à? Sao anh cứ cảm thấy những lời này quen quen vậy?”

“Vậy em ăn bánh xoài ngàn tầng nha?”

“Anh thấy em muốn ăn tay của anh thì có.” Giang Chu giơ tay lên vỗ đầu nàng một cái: “Phùng Tư Nhược không được ăn, em cũng không được ăn, lát nữa anh sẽ dẫn bọn em đi ăn cơm chiều.”

Hai cô bé lập tức thở dài, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn rời khỏi cửa hàng đồ ngọt.

Sau đó, bọn họ đi ăn cơm ở trung tâm thành phố, rồi mới lái xe về bệnh viện.

Thời gian gần đây của bọn họ đều như vậy, ở bệnh viện hai ngày, lại ở Phùng gia hai ngày.

Có đôi khi lại ở khách sạn vài ngày, nói chung là thích ở đâu thì ở, thích làm gì thì làm.

Dù sao thì với tài lực của Giang Chu, bây giờ hắn đã thực hiện được tự do tài chính rồi.

Thời gian còn lại, đại khái chính là hưởng thụ cuộc sống.

Hơn hai mươi tuổi mà đã bắt đầu hưởng thụ sinh hoạt, không lo không lắng, chuyện này nghe vào còn rất đáng sợ.

Nhưng hết cách rồi, tốc độ tiêu tiền của hắn bây giờ, hoàn toàn không đuổi kịp tốc độ kiếm tiền của hắn.

“Ba ba ôm...”

Trên bãi cỏ trước bệnh viện, tiểu Giang Đường chạy cộc cộc cộc qua, ôm lấy chân của hắn.

Giang Chu không khỏi cúi người xuống, ôm con gái vào trong lòng, lại bế tiểu Giang Tuyết đang ngồi trên thảm cỏ lên.

Cùng lúc đó, ở dưới một cây đại thụ cách đó không xa.

Sở Ngữ Vi, Phùng Tư Nhược, Tô Nam, Doãn Thư Nhã, Hoàng Kỳ và Phùng Y Nhất đang ngồi cùng một chỗ, cả đám đang hưởng thụ niềm vui của việc sơn móng tay.

Mà người làm móng tay cho các nàng, chính là người vừa thăng cấp đại sư sơn móng tay, Đinh Duyệt.

Thời gian gần đây, Đinh Duyệt có ý tưởng mới, không muốn đi làm việc ở chỗ của Giang Chu nữa, mà đi mở tiệm sơn móng tay.

Giang Chu biết cái đồ chơi này rất kiếm tiền, hơn nữa, vài năm sau còn càng kiếm nhiều hơn.

Cho nên sẵn khoái đầu tư cho Đinh Duyệt một khoản tiền, làm cho Đinh Duyệt cảm động đến khóc ròng ròng, còn hô to anh em tốt.

Lúc này, một cơn gió thổi nhẹ qua mặt.

Quần áo của Giang Chu hơi bay lên, hắn nhìn những mảnh lá cây đang bay kia, khóe miệng nhin không được mà cong lên.

“Gió nổi lên rồi...”

Chương 1055: Kết thúc!

Thượng Kinh, nhà trẻ quốc tế Hữu Quang.

Tại cửa phòng làm việc của giáo viên chủ nhiệm.

Lúc này, hai búp bê có ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ đang đứng trong hành lang.

Cô bé hơi lớn một chút có vẻ rất bình tĩnh, trong miệng còn ngậm một cái kẹo que.

Cô bé nhỏ hơn một chút thì đang đảo mắt nhìn quanh, hình như là tò mò với tất cả mọi thứ.

Tướng mạo của hai cô bé này rất giống nhau, nhưng cả hai đều xinh đẹp và đáng yêu.

Nhất là đôi mắt to tròn kia, có thể làm cho nội tâm người ta tan chảy.

Hầu như không thể tìm thấy bất kỳ khuyết điểm nào trên khuôn mặt nhỏ nhắn của các nàng.

Hai nàng đều giống như một tác phẩm nghệ thuật xinh đẹp nhất, mỗi một nơi đều không có tí vết.

Nói không khách khí, bất cứ người nào gặp qua hai đứa bé này, thì nhất định sẽ cảm thấy tò mò.

Là cha mẹ như thế nào mới có thể sinh ra hai cô con gái như vậy chứ?

“Chị ơi.”

“Sao thế?”

“Cô giáo có đánh cái mông của chúng ta hay không nha?”

“Không đâu, chúng ta bảo vệ em gái, chúng ta không sai.”

“Ồ nha, vậy em liền không sợ.”

“Ừm, coi như cô gái đánh mông chúng ta cũng không cần sợ, gọi ba ba đánh mông của cô giáo là được.”

“Nha, còn có thể làm như vậy sao?”

“Có thể, ba ba rất lợi hại, mỗi khi trời tối, mẹ còn bị đánh khóc kìa.”

Em gái nghe thấy lời này của chị gái, lập tức cảm thấy tràn đầy sức mạnh.

Không sao, có ba ba ở đây, vậy thì không có vấn đề gì!

Cùng lúc đó, có tiếng giày cao gót vang lên từ đầu hành lang.

Cô giáo Lý phụ trách năm nhất đã đi đến hành lang, sau đó nhìn hai cô bé còn xinh đẹp hơn Thiên Sứ này, lại nhìn không được mà thở dài.

Nói thật, cô giáo Lý rất yêu thích hai cô bé này.

Dù sao dung mạo vừa xinh đẹp lại vừa đáng yêu nha, không có giáo viên nào sẽ ghét những đứa bé như vậy.

Nhưng dù có thích, thì làm sai vẫn phải chịu phê bình.

Cô giáo Lý chỉ hy vọng lòng dạ của mình có thể ác độc hơn một chút, không nên mềm lòng trước sự đáng yêu này.

“Đường Đường, Tuyết Nhi, hai con qua đây.”

“Cô giáo.”

“Vì sao hôm nay các con lại đánh nhau?”

Giang Đường phồng má lên: “Bởi vì có người bắt nạt em gái, cho nên mới đánh nhau.”

Cô giáo Lý nhìn về phía tiểu Giang Tuyết: “Tuyết Nhi, có người bắt nạt con sao?”

“Không có, thế nhưng có mấy bạn hư bắt nạt Thủy Thủy.”

“Ừm? Thủy Thủy là ai?”

“Chính là Giang Thủy ở lớp dưới, Thủy Thủy cũng là em gái của bọn con.”

Cô giáo Lý hơi kinh ngạc một chút: “Thì ra các con có ba chị em à?”

Giang Đường gật đầu: “Con lớn hơn Giang Tuyết một tuổi, Giang Tuyết lớn hơn Thủy Thủy một tuổi nha.”

“Nhưng dù có như vậy thì cũng phải nói với giáo viên, chứ không thể ra tay đánh nhau được.”

“Nói cho giáo viên thì không kịp rồi, mấy bạn học xấu kia sẽ đánh Thủy Thủy mất.”

“Cho nên con mới đánh bạn ấy?”

“Con chỉ đá cái chân nhỏ của bạn ấy, để cho bạn ấy không đụng đến Thủy Thủy thôi, nói chính xác thì là chưa tính là đánh nhau.”

Biểu cảm của Giang Đường rất nghiêm túc, rất nghiêm túc nhưng lại có vẻ cực kỳ mềm mại đáng yêu.

Cô giáo Lý nhìn thấy vẻ mặt này, thật sự là không thể nổi giận được.

“Nhưng mà bây giờ các con đánh bạn khóc, cô phải gọi phụ huynh các con để xử lý, được không?”

Giang Đường gật đầu: “Được ạ!”

Cô giáo Lý lấy điện thoại di động ra: “Vậy cô gọi điện thoại cho mẹ của các con nhé.”

“Cô ơi, cô gọi điện cho mẹ nào vậy?”

“Đương nhiên là mẹ của hai con rồi...”

Giang Tuyết chớp chớp mắt: “Là mẹ Phùng của Đường Đường, hay là mẹ Sở của con?”

Cô giáo Lý choáng váng nửa ngày: “Các con không phải chị em ruột sao?”

“Là chị em ruột, tất cả mọi người đều nói chúng con rất giống nhau.”

“Vậy các con...”

Cô giáo Lý không nói hết lời, nửa còn lại đã được nuốt trở lại. Bởi vì trong đầu cô giáo Lý xuất hiện mấy chữ, gia đình ly dị. Xem ra cha của hai bé sinh ra Giang Đường với mẹ của Giang Đường.

Sau đó lại sinh ra Giang Tuyết với mẹ của Giang Tuyết.

Nhưng mà... hai chị em chỉ cách nhau có một tuổi, chúng tỏ cha của hai bé...?

Đây là loại cận bã năm gì chứ?

Người như vậy, quả thực là nên đánh chết, được chứ?

“Cô ơi? Rốt cuộc là gọi cho ai nha?”

Cô giáo Lý có chút đau lòng mà sờ sờ đầu hai cô bé: “Vậy thì gọi mẹ của Tuyết Nhi đi.”

Giang Đường nghe thấy thế thì cắn môi: “Cô ơi, vì sao không gọi mẹ con nha?”

“Nếu Thủy Thủy là em gái nhỏ nhất, vậy thì chắc mẹ của Tuyết Nhi cũng là mẹ của Thủy Thủy, mà chuyện này bởi vì Thủy Thủy, cho nên gọi mẹ của Tuyết Nhi là thích hợp nhất.”

“Không phải không phải.”

“Hử?”

Giang Tuyết lắc đầu như trống: “Thủy Thủy có mẹ của mình nha.”

Giang Đường cũng gật đầu: “Con biết điện thoại của mẹ Tiểu Nam Nhi, cô có muốn gọi không?”

“...”

Lúc này, cô giáo Lý đã choáng váng.

Đây là loại quan hệ hỗn loạn như nào chứ.

Hoàn cảnh gia đình như vậy có thể có lợi cho sự trưởng thành của trẻ nhỏ sao?!

Ba đứa bé ba người mẹ, lại chỉ chênh nhau có một tuổi, đây là loại cận bã năm tuyệt thế như thế nào chứ?

Cô giáo Lý hít sâu một hơi, dùng giọng nói dịu dàng nhất để mở miệng.

“Như vậy đi, các con gọi điện thoại cho ba ba nhé?”

“Vâng!”

Giang Tuyết nghe thấy thế thì lập tức vui vẻ: “Ba ba đến thì không cần phải sợ gì nữa nha.”

Giang Đường ừ ừ hai tiếng: “Cô ời, cô cẩn thận bị ba ba đánh mông nha.”

“???”

Cùng lúc đó, trong biệt thự ở Hoa Nhuận Hào Đình.

Giang Chu đang xem ti vi, lại nhin không được mà hất xì vài cái.

Tiếp đó, hấn bỗng nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, làm cho hấn không nhin được mà cau mày.

Từ sau khi Giang Đường và tiểu Giang Tuyết ra đời, Sở Hùng và Phùng Sùng không còn nhớ thương cái đầu chó của hấn nữa.

Loại cảm giác quen thuộc này là thế nào đây?

Giang Chu sờ sờ cái cổ của mình, lại không nghĩ ra cái gì, đang định tiếp tục phê duyệt văn kiện trong hòm mail.

Nhưng đúng lúc này, cửa sổ Wechat của hấn bỗng nhiên bắn ra ngoài.

Là nhóm chat “Giang Chu chó không phải thứ gì tốt”.

“Hình ảnh. Cực phẩm!”

“Phùng Tư Nhược mặc áo cưới đẹp đến ngây người.”

“Rõ ràng Tiểu Nam Nhi mới là đẹp nhất...”

“Không đúng, mình cảm thấy chị Thư Nhã mới là đẹp nhất.”

“Đồng ý, khí chất của chị Thư Nhã rất hợp với váy cưới.”

“Hoàng Kỳ, Ngữ Vi, hai người đang ám chỉ chị nhiều tuổi à?”

“Không có nha, mọi người đều biết chị là thiếu nữ, là do chị quá nhạy cảm thôi.”

“Ai, chiếc váy Hàn Nhu thử cũng không tệ.”

“Cái của Y Nhất cũng hơi giống như thế.”

“Hình tất cả đều không tệ, hay là đóng gói mua hết đi...”

